

СЛОВО ЯВЛЯЄТЬСЯ У ПЛОТІ

ТОМ 1

ЯВЛЕННЯ Й РОБОТА БОГА

Церква Всемогутнього Бога

© The Church of Almighty God, 2023

СЛОВО ЯВЛЯЄТЬСЯ У ПЛОТІ

ТОМ 1

ЯВЛЕННЯ Й РОБОТА БОГА

Книга «Слово являється у плоті» (скорочено – «Слово») зі словами Христа останніх днів, Всемогутнього Бога, наразі складається із шести томів: тому першого «Явлення й робота Бога»; тому другого «Про пізнання Бога»; тому третього «Бесіди Христа останніх днів»; тому четвертого «Викриття антихристів»; тому п'ятого «Обов'язки керівників і працівників»; тому шостого «Про пошук істини».

Усі права захищені. Забороняється відтворювати чи передавати будь-яку частину цієї публікації в будь-якій формі та будь-якими засобами, електронними або механічними, зокрема за допомогою фотокопіювання, записування чи будь-яких систем зберігання або пошуку інформації, без прямого письмового дозволу власника авторських прав.

Адреса для запитів щодо інформації:
contact.uk@godfootsteps.org

Весь текст книги перекладено й відредаговано фаховими спеціалістами, однак у ньому могла залишитися невелика кількість неточностей. У разі підозри на таку неточність зверніться до оригінального китайського тексту. Просимо також повідомляти про них нам, щоб ми могли виправити їх у подальших перевиданнях книги.

Частина біблійних віршів, наведених у цій книзі, цитується за українським перекладом Івана Огієнка. Авторське право на них належить Британському та Іноземному Біблійному Товариству. Цитати в цій публікації використано з відповідного юридичного дозволу.

Опубліковано Церквою Всемогутнього Бога
<https://uk.godfootsteps.org>

Передмова

Хоча багато людей вірять у Бога, мало хто розуміє, що значить віра в Бога та що потрібно робити, щоб відповідати Божій волі. Це тому, що люди хоч і знають слово «Бог» і такі вирази, як «Божя робота», та вони не знають Бога й ще менше знають Його роботу. Тож не дивно, що всі ті, хто не знає Бога, заплутані у своїй вірі в Нього. Люди не ставляться до віри в Бога серйозно, і все це лише тому, що вірити в Бога для них занадто незнайомо, занадто дивно. У цьому вони не відповідають Божим вимогам. Інакше кажучи, якщо люди не знають Бога та не знають Його роботи, то вони не придатні для Божого використання, і ще менше вони здатні вдовольнити Його волю. Мати «віру в Бога» значить вірити в існування Бога; це найпростіше поняття, що стосується віри в Бога. Більше того, вірити в існування Бога – не те саме, що істинно вірити в Бога; натомість це різновид простої віри із сильними релігійними відтінками. Справжня віра в Бога означає таке: на підставі віри в те, що Бог має всевладдя над усім сущим, людина проживає Його слова та Його роботу, очищує свій розбещений характер, вдовольняє волю Божу та пізнає Бога. Тільки такий шлях може зватися «вірою в Бога». Та часто люди бачать віру в Бога як щось просте й поверхове. Люди, які так вірять у Бога, згубили смисл віри в Бога, і хоча вони можуть і надалі вірити до самого кінця, вони ніколи не здобудуть Боже схвалення, бо йдуть хибною дорогою. Сьогодні досі є такі, що вірять у Бога за буквою та порожнім ученням. Вони не знають, що їм бракує сутності віри в Бога, і вони не можуть отримати Боже схвалення. Та вони все одно моляться Богу про благословення безпеки та достатньої благодаті. Зупинімося, заспокоймо наші серця та спитаймо себе: чи може так бути, щоб віра в Бога дійсно була найлегшою річчю на землі? Чи може так бути, щоб вірити в Бога не значило нічого більшого, ніж отримувати від Бога велику благодать? Чи люди, які вірять у Бога, не знаючи Його, або вірять у Бога, та все ж виступають проти Нього, дійсно здатні вдовольнити Божу волю?

Про Бога й людину не можна говорити нарівні. Його сутність та Його робота для людини безмежно непізнавані та незбагненні. Якби Бог Сам не вершив Свою роботу й не промовляв Свої слова в людському світі, то людина ніколи не змогла б зрозуміти Божу волю. Тож навіть ті, хто все своє життя присвятив Богу, не змогли б отримати Його схвалення. Якщо Бог не береться за справу, то всі людські успіхи будуть марні, адже Божі помисли завжди вищі за людські, і Божя мудрість поза людським розумінням. Тож кажу вам: ті, що твердять, ніби «вповні розуміють» Бога та Його роботу, – усі невіглази, пихаті й нетямущі. Людина не має визначати Божу роботу; більше того, людина не може її визначати. В очах Божих людина така незначна, як мураха; тож як людина може збагнути Божу роботу? Хто любить сипати словами на кшталт «Бог не працює так чи інак» або «Він такий чи такий» – хіба не зарозуміло він говорить? Усі ми маємо знати, що людину, створіння з плоті,

розбестив сатана. Сама природа людська в тому, щоб виступати проти Бога. Людський рід не може бути нарівні з Богом, а тим паче сподіватися стати Йому за радника в Його роботі. А те, як Бог скеровує людину, то робота Самого Бога. Людині ж подобає скоритися та не казати, що вона думає те чи інше, бо людина є лише порох. Оскільки наш намір – шукати Бога, то ми не маємо нав'язувати власні уявлення щодо Його роботи задля того, щоб Бог їх прийняв до уваги, а тим паче давати волю своєму розбещеному характеру, щоб умисне виступати проти Божої роботи. Адже хіба це не зробило б нас антихристами? Як такі люди могли б вірити в Бога? Оскільки ми віруємо, що Бог є, і бажаємо вдовольнити й узріти Його, ми мусимо шукати дорогу істини та дорогу до того, щоб бути сумісними з Богом. Ми не повинні вперто Йому опиратися. Що доброго могло б із цього вийти?

Сьогодні Бог зробив нову роботу. Ти, може, не здатен прийняти ці слова, і вони тобі можуть здатися дивними, та Я б тобі порадив не виявляти свою природність, адже лише ті, хто дійсно прагне й жадає праведності перед Богом, можуть здобути істину, і лише тих, хто дійсно побожний, Він може скеровувати та просвіщати. Результати досягаються пошуком істини в розсудливому спокої, а не у сварках і незгодах. Коли Я кажу, що «сьогодні Бог виконав нову роботу», то маю на увазі те, що Бог повернувся у плоті. Можливо, ці слова тебе не турбують; можливо, ти їх зневажаєш; а можливо навіть, що вони тебе дуже цікавлять. Хай там що, Я сподіваюся, що всі ті, хто справді прагне Божого явлення, зможуть сміливо зустріти цей факт і ретельно його обмірковувати, а не робити завчасних висновків; саме так має чинити мудра людина.

Таке неважко дослідити, але для цього кожен із нас мусить знати одну істину: Він, хто є Бог утілений, матиме сутність Бога, і Він, хто є Бог утілений, матиме прояв Бога. Оскільки Бог стає плоттю, Він звершить ту працю, яка в Його намірах, і оскільки Бог стає плоттю, Він виявить те, чим Він є, і зможе принести людині істину, подарувати їй життя та вказати їй дорогу. Плоть, що не має Божої сутності, – то безперечно не втілений Бог; у тому немає сумніву. Якщо людина має намір дослідити, чи то втілена плоть Божа, то мусить підтвердити це за характером, який Він виражає, і словами, які Він каже. Тобто, щоб підтвердити, чи це втілена Божа плоть, чи ні, і чи це дійсно правдива дорога, чи ні, потрібно розрізняти на основі Його сутності. Отже, коли визначаєш, чи це плоть утіленого Бога, ключ криється не в зовнішності, а в Його сутності: Його роботі, Його висловлюваннях, Його характері та багатьох інших сторонах. Якщо людина вдивляється лише в Його зовнішність і внаслідок цього не помічає Його сутності, це показує, що людина темна й нетямуща. Зовнішність не може визначати сутності; більше того, Божа робота ніколи не може відповідати людським уявленням. Хіба зовнішність Ісуса не суперечила людським уявленням? Хіба Його лик і вбрання хоч якось указували на те, ким Він був насправді? Хіба найперші фарисеї не виступили проти Ісуса якраз тому, що дивилися єдино на Його зовнішність і не приймали близько до серця

слова з Його вуст? Моя надія – у тому, що кожен брат і кожна сестра, що шукають явлення Бога, не повторять трагедії минулого. Ви не повинні стати сучасними фарисеями та знову прибити Бога до хреста. Ви мусите ретельно обдумати, як привітати повернення Бога, і ви мусите ясно розуміти, як бути тим, хто кориться істині. Це відповідальність усякого, хто чекає повернення Ісуса на хмарі. Ми мусимо протерти наші духовні очі, щоб вони були ясні, і не загрузати у словах перебільшених вигадок. Ми мусимо подумати про практичну роботу Бога та поглянути на практичний аспект Бога. Не надто захоплюйтесь і не тоніть у фантазіях, постійно прагнучи дня, коли Господь Ісус на хмарі раптово зійде поміж вас і забере вас, тих, які Його ніколи не знали, і не бачили, і не відають, як виконувати Його волю. Краще подумати про щось практичніше!

Можливо, ти відкрив цю книгу з метою дізнатися більше чи з наміром прийняття; яким би не було твоє ставлення, Я сподіваюся, що ти дочитаєш до кінця, а не легко відкладеш її вбік. Можливо, коли ти прочитаєш ці слова, твоє ставлення зміниться, але це залежить від твоєї мотивації та ступеня твого розуміння. Проте є одна річ, яку ти мусиш знати: не можна стверджувати про слово Боже, що то слово людське, і тим паче не можна стверджувати про слово людське, що то слово Боже. Людина, яку використовує Бог, – то не втілений Бог, і втілений Бог – то не людина, яку використовує Бог. У цьому є істотна відмінність. Можливо, після прочитання цих слів ти не визнаєш, що це слова Бога, а думаєш, що це лише прозріння, здобуте людиною. У такому разі ти засліплений невіглаством. Як слова Бога можуть бути такими ж, як прозріння, здобуте людиною? Слова втіленого Бога відкривають новий період, скеровують усе людство, відкривають таємниці та показують людині напрям, яким іти в новий період. Прозріння, здобуте людиною, – то лише прості вказівки щодо знання чи втілення чогось у життя. Воно не може ні скерувати все людство в новий період, ні відкрити таємниці Самого Бога. Врешті-решт Бог є Бог, і людина є людина. У Бога Божа сутність, а в людини людська. Якщо людина вважає слова, промовлені Богом, за просте прозріння від Святого Духа, і приймає слова апостолів і пророків за слова, промовлені особисто Богом, то її помилка. Хай там що, ти мусиш ніколи не плутати правильне з хибним, і не називати високе низьким, і не вважати глибоке за поверхове; хай там що, ти ніколи не повинен свідомо спростовувати те, про що знаєш, що це істина. Усі, хто вірить, що Бог є, мусять досліджувати проблеми з правильної точки зору та приймати нову Божу роботу та Його нові слова з погляду Його творіння; інакше Бог їх вижене.

Після роботи Єгови Ісус став плоттю, щоб вершити Свою роботу поміж людей. Його робота не вершилася окремо, а будувалася на роботі Єгови. Це була робота для нового періоду, яку Бог звершив після того, як поклав край періоду Закону. Так само, коли робота Ісуса скінчилася, Бог продовжив працювати для нового періоду, адже все Боже управління завжди просувається вперед. Коли мине старий період, його замінить новий, і коли буде завершено стару роботу, буде нова на

продовження Божого управління. Це втілення – друге втілення Бога, яке слідує за Ісусовою роботою. Звісно, це втілення сталося не окремо; це третя стадія роботи після періоду Закону та періоду Благодаті. Щоразу, коли Бог починає нову стадію роботи, обов'язково має бути новий початок, і він обов'язково має приносити новий період. Так само є й відповідні зміни в притаманному Богу характері, у способі Його роботи, у місці Його роботи та в Його імені. Тож не дивно, що людині складно прийняти роботу Бога в новий період. Та як би людина проти Нього не виступала, Бог завжди вершить Свою роботу та завжди веде все людство вперед. Коли Ісус прийшов у світ людей, Він почав період Благодаті та завершив період Закону. Протягом останніх днів Бог знову став плоттю, і з цим утіленням Він завершив період Благодаті й почав період Царства. Усі ті, хто здатен прийняти друге втілення Бога, будуть введені в період Царства, і більше того – зможуть особисто прийняти керівництво Бога. Хоч Ісус багато звершив поміж людей, Він лише завершив відкуплення всього людства і став жертвою за людський гріх; але Він не позбавив людину від усього її розбещеного характеру. Щоб уповні визволити людину з-під впливу сатани, потрібно було не лише, щоб Ісус став жертвою за гріх та взяв на себе людські гріхи, а й щоб Бог звершив іще більшу роботу, аби вповні позбавити людину від її характеру, розбещеного сатаною. Тож тепер, коли людині простилися її гріхи, Бог повернувся у плоті, щоб привести людину в новий період, і почав роботу покари та суду. Ця робота піднесла людину у вище царство. Усі ті, хто скориться Його владі, отримають істину вищого порядку та більші благословення. Поправді вони житимуть у світлі та здобудуть і істину, і дорогу, і життя.

Якщо люди застрягнуть у періоді Благодаті, то ніколи не позбудуться свого розбещеного характеру й тим паче не пізнають невід'ємно притаманний Богу характер. Якщо люди завжди житимуть посеред рясної благодаті, але житимуть не таким шляхом, який би дав їм пізнати Бога чи вдовольнити Його, то вони ніколи насправді Його не здобудуть у своїй вірі в Нього. Така віра дійсно жалюгідна. Коли ти закінчиш читати цю книгу, коли ти проживеш кожен крок роботи втіленого Бога в період Царства, ти відчуєш, що бажання, які жили в тобі багато років, нарешті здійснилися. Ти відчуєш, що лише зараз справді побачив Бога віч-на-віч; що лише зараз поглянув на Його лик, почув Його особисту мову, оцінив мудрість Його роботи та справді усвідомив, наскільки Він справжній і всемогутній. Ти відчуєш, що здобув багато такого, чого люди минулих часів ніколи ні бачили, ні мали. У той час ти ясно зрозумієш, що таке вірити в Бога та що таке відповідати Божій волі. Звісно, якщо ти чіплятимешся за минулі погляди й відкидатимеш або заперечуватимеш той факт, що Бог утілювався вдруге, то залишишся з порожніми руками, нічого не отримаєш і зрештою будеш проголошений винним в опорі Богу. На тих, хто здатен слухатися істини та коритися Божій роботі, буде заявлено права під іменем другого втілення Бога: «Всемогутній». Вони зможуть прийняти особистий провід Бога, здобуваючи більше істин вищого порядку, а також дійсне життя. Вони узрятъ

видіння, яке люди минулого ніколи не бачили: «І я оглянувся, щоб побачити голос, що говорив зо мною. І, оглянувшись, я побачив сім свічників золотих; а посеред семи свічників Подібного до Людського Сина, одягненого в довгу одежу аж до стоп і підперезаного по грудях золотим поясом. А Його голова та волосся білі, немов біла вовна, як сніг; а очі Його немов полум'я огняне. А ноги Його подібні до міді, розпалені, наче в печі; а голос Його немов шум великої води. І сім зір Він держав у правиці Своїй, а з уст Його меч обосічний виходив, а обличчя Його, немов сонце, що світить у силі своїй» (Об'явлення 1:12–16). Це видіння – прояв усього Божого характеру, і прояв усього Його характеру – це також прояв роботи Бога в Його поточному втіленні. У потоках кар і судів Син Людський висловлюваннями виявляє властивий Йому характер, даючи всім тим, хто приймає Його кару та суд, побачити істинне обличчя Сина Людського, яке є правдивим образом обличчя Сина Людського, побаченого Іваном. (Звісно, усе це буде незримим для тих, хто не прийме роботу Бога в період Царства.) Істинне обличчя Бога не можна вповні описати людською мовою, тож Бог використовує засоби, якими Він виявляє властивий Йому характер, щоб показати людям Своє істинне обличчя. Інакше кажучи, усі ті, хто оцінив властивий Сину Людському характер, бачили істинне обличчя Сина Людського, адже Бог занадто величний, і Його не можна вповні описати людською мовою. Коли людина проживе кожен крок роботи Бога в період Царства, тоді вона пізнає істинне значення слів Івана, коли він говорив про Сина Людського посеред свічників: «А Його голова та волосся білі, немов біла вовна, як сніг; а очі Його немов полум'я огняне. А ноги Його подібні до міді, розпалені, наче в печі; а голос Його немов шум великої води. І сім зір Він держав у правиці Своїй, а з уст Його меч обосічний виходив, а обличчя Його, немов сонце, що світить у силі своїй». У той час ти без жодного сумніву усвідомиш, що ця звичайна плоть, яка так багато сказала, – безперечно друге втілення Бога. Більше того, ти дійсно зрозумієш, наскільки ти благословенний, і відчуєш, що ти великий щасливець. Хіба ти не хочеш прийняти це благословення?

Перша частина цієї книги – «Висловлювання Христа на початку». Ці слова представляють перехід від кінця періоду Благодаті до початку періоду Царства, і вони є привселюдним свідченням Святого Духа церквам про Сина Людського. Ними також збуваються ці слова в Об'явленні: «Хто має вухо, хай чує, що Дух промовляє Церквам». Ці слова відбивають початкову стадію роботи, яку Бог почав у період Царства. Друга частина цієї книги складається зі слів, особисто промовлених Сином Людським після того, як Він формально відкрив Себе. Вона включає кілька різновидів висловлювань і слів, як-от пророцтва, виявлення таємниць і життєвого шляху. Зміст їх досить багатий: там є передбачення майбутнього, що чекає на царство, виявлення таємниць Божого плану управління, аналіз людської природи, заклики та попередження, суворі судження, сердечні слова розради, обговорення життя, розмова про входження тощо. Якщо коротко:

що Бог має і ким Він є, а також притаманний Богу характер – усе це виявлено в Його роботі і Його словах. Звісно, Божа робота в нинішньому втіленні призначена виявляти Його характер переважно через кару та суд. Будуючи на цьому фундаменті, Він несе людям більше істини та вказує їм більше способів утілювати її в життя, таким чином досягаючи Своїх мети: завоювати людей і спасти їх від власних розбещених характерів. Ось що криється за роботою Бога в період Царства. Чи бажаєш ти увійти в новий період? Чи бажаєш ти позбутися свого розбещеного характеру? Чи бажаєш ти здобути істину вищого порядку? Чи бажаєш ти побачити істинне обличчя Сина Людського? Чи бажаєш ти, щоб це життя пройшло даремно? Чи бажаєш ти, щоб Бог тебе вдосконалив? То як ти тоді вітатимеш повернення Ісуса?

ЗМІСТ

ЧАСТИНА ПЕРША ВИСЛОВЛЮВАННЯ ХРИСТА НА ПОЧАТКУ СЛОВА СВЯТОГО ДУХА ДО ЦЕРКОВ

(11 ЛЮТОГО 1991 РОКУ – 20 ЛИСТОПАДА 1991 РОКУ)

Вступ	2
Глава 1	8
Глава 2	9
Глава 3	10
Глава 4	11
Глава 5	11
Глава 6	13
Глава 7	13
Глава 8	15
Глава 9	17
Глава 10	20
Глава 11	21
Глава 12	22
Глава 13	23
Глава 14	28
Глава 15	30
Глава 16	32
Глава 17	33
Глава 18	36
Глава 19	37
Глава 20	39
Глава 21	41
Глава 22	42
Глава 23	44
Глава 24	45
Глава 25	46
Глава 26	46
Глава 27	47
Глава 28	48
Глава 29	49
Глава 30	50

Глава 31	51
Глава 32	51
Глава 33	52
Глава 34	53
Глава 35	55
Глава 36	57
Глава 37	59
Глава 38	60
Глава 39	61
Глава 40	62
Глава 41	63
Глава 42	64
Глава 43	65
Глава 44	66
Глава 45	67
Глава 46	68
Глава 47	70
Глава 48	71
Глава 49	72
Глава 50	73
Глава 51	73
Глава 52	74
Глава 53	76
Глава 54	76
Глава 55	77
Глава 56	78
Глава 57	80
Глава 58	81
Глава 59	82
Глава 60	83
Глава 61	84
Глава 62	86
Глава 63	88
Глава 64	90
Глава 65	92
Глава 66	93
Глава 67	94
Глава 68	96
Глава 69	98
Глава 70	99

Глава 71	101
Глава 72	103
Глава 73	105
Глава 74	107
Глава 75	109
Глава 76	110
Глава 77	113
Глава 78	115
Глава 79	118
Глава 80	120
Глава 81	123
Глава 82	126
Глава 83	129
Глава 84	131
Глава 85	134
Глава 86	137
Глава 87	138
Глава 88	141
Глава 89	144
Глава 90	146
Глава 91	146
Глава 92	152
Глава 93	155
Глава 94	156
Глава 95	160
Глава 96	163
Глава 97	167
Глава 98	169
Глава 99	173
Глава 100	177
Глава 101	180
Глава 102	183
Глава 103	186
Глава 104	190
Глава 105	192
Глава 106	195
Глава 107	199
Глава 108	202
Глава 109	206
Глава 110	209

Глава 111	213
Глава 112	216
Глава 113	220
Глава 114	223
Глава 115	226
Глава 116	229
Глава 117	232
Глава 118	234
Глава 119	237
Глава 120	239

ЧАСТИНА ДРУГА

БОЖІ СЛОВА ДО ЦІЛОГО ВСЕСВІТУ

(20 ЛЮТОГО 1992 РОКУ – 1 ЧЕРВНЯ 1992 РОКУ)

Вступ	245
Глава 1	246
Глава 2	248
Глава 3	249
Глава 4	251
Глава 5	254
Глава 6	257
Глава 7	259
Глава 8	261
Глава 9	264
Глава 10	267
Гімн Царства	270
Глава 11	272
Глава 12	275
Глава 13	278
Глава 14	281
Глава 15	283
Глава 16	287
Глава 17	290
Глава 18	293
Глава 19	296
Глава 20	299
Глава 21	302

Глава 22	305
Глава 23	308
Глава 24	311
Глава 25	315
Радійте, люди!	318
Глава 26	319
Глава 27	321
Глава 28	324
Глава 29	327
Глава 30	331
Глава 31	334
Глава 32	337
Глава 33	340
Глава 34	343
Глава 35	346
Глава 36	349
Глава 37	352
Глава 38	354
Глава 39	357
Глава 40	360
Глава 41	363
Глава 42	366
Глава 43	369
Глава 44	372
Глава 45	375
Глава 46	378
Глава 47	381

ДОДАТОК
ТЛУМАЧЕННЯ ТАЄМНИЦЬ
«БОЖИХ СЛІВ ДО ЦІЛОГО ВСЕСВІТУ»

Глава 1	386
Глава 3	390
Глава 4	394
Глава 5	400
Глава 6	404
Про життя Петра	409
Глава 8	414

Глава 9	416
Додаток. Глава 1.....	421
Глава 10	424
Глава 11	428
Додаток. Глава 2.....	433
Глава 12	435
Глава 13	441
Глава 14	445
Глава 15	449
Глава 16	454
Глава 17	459
Глава 18	464
Глава 19	468
Глава 20	471
Глава 21	475
Глави 22 та 23.....	477
Глави 24 та 25.....	481
Глава 26	484
Глава 27	488
Глава 28	492
Глава 29	494
Глава 30	498
Глава 31	502
Глава 32	504
Глава 33	508
Глава 35	510
Глава 36	515
Глава 38	519
Глава 39	522
Глава 40	525
Глава 41	527
Глава 42	532
Глави 44 та 45.....	536
Глава 46	537

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

СЛОВА ХРИСТА, КОЛИ ВІН ХОДИВ ЦЕРКВАМИ

(ЧЕРВЕНЬ 1992 РОКУ – 23 БЕРЕЗНЯ 2010 РОКУ)

Вступ	541
--------------------	-----

I

(ЧЕРВЕНЬ 1992 РОКУ – ЖОВТЕНЬ 1992 РОКУ)

Шлях... (1)	546
Шлях... (2)	549
Шлях... (3)	552
Шлях... (4)	556
Шлях... (5)	559
Шлях... (6)	562
Шлях... (7)	566
Шлях... (8)	569
Якої точки зору повинні дотримуватися віруючі.....	573
Про етапи Божої роботи.....	575
Зіпсута людина не здатна представляти Бога	577
Релігійна служба потребує очищення.....	578
У своїй вірі в Бога ти маєш коритися Богу	581
Установити нормальні стосунки з Богом – дуже важливо.....	583
Нормальне духовне життя скеровує людей на правильний шлях.....	587
Обіцянки вдосконаленням	589
Нечестивці неодмінно будуть покарані.....	592
Як увійти в нормальний стан	595
Як служити відповідно до Божої волі	597
Як пізнати реальність?	601
Про звичайне духовне життя	604
Обговорення церковного життя та реального життя	607
Про те, як кожний виконує свою функцію	612
Про те, як Бог використовує людину.....	613
Щойно зрозумівши істину, ти повинен втілювати її в життя.....	615
Спасіння здобувають люди, готові втілювати істину в життя.....	618
Чим повинен бути оснащений компетентний пастир.....	621
Про досвід	622
Заповіді нового періоду.....	625

Тисячолітнє Царство настало.....	628
Які в тебе стосунки з Богом?	631
Зосередься більше на реальності.....	636
Дотримання заповідей і практикування істини	641
Ти маєш знати, що практичний Бог – це Сам Бог	644
Тільки втілення істини в життя є володінням реальністю.....	648
Пізнання Божої роботи сьогодні.....	652
Чи така проста Божа робота, як це собі уявляє людина?	657
Ти маєш жити заради істини, оскільки ти віриш у Бога	659
Гуркіт семи громів: пророцтво про те, що Євангеліє Царства Небесного пошириться всесвітом.....	662
Суттєва різниця між утіленим Богом і людьми, яких використовує Бог	664
Звільнися від впливу темряви, і будеш здобутий Богом.....	670
У вірі потрібно зосереджуватися на дійсності – участь у релігійному ритуалі не є вірою.....	674
Лише ті, хто знає Божу роботу сьогодні, можуть служити Богові	676
Щира любов до Бога є невимушеною	680
Про практику молитви	685
Пізнайте найновішу роботу Бога та слідуйте Його стопами	691
Люди, характер яких змінився, – це ті, хто ввійшов у дійсність Божих слів	699
Про заспокоєння свого серця перед Богом	704
Пам'ятай про Божу волю, щоб досягати досконалості	709
Бог удосконалює тих, хто є людьми за Його серцем	714
Ті, хто кориться Богу зі щирим серцем, безсумнівно будуть здобуті Богом	718
Період Царства – це період Слова	724
Усе досягається Словом Божим.....	732
Ті, хто по-справжньому любить Бога, – це ті, хто може цілковито підкоритися Його практичності	741
Ті, хто має бути вдосконалений, повинні пройти рафінування	746
Лише пройшовши через болісні випробування, ти зможеш пізнати, що Бог гідний любові.....	757
Лише той, хто любить Бога, по-справжньому вірить у Бога.....	763
Коротка бесіда про «Тисячолітнє Царство настало».....	770
Лише ті, хто знає Бога, можуть свідчити про Бога	773
Як Петро пізнав Ісуса	779
Тільки пізнавши рафінування, можна здобути істинну любов	786
Ті, хто любить Бога, вічно житимуть у Його світлі.....	791
Тільки ті, хто зосереджується на практиці, можуть бути вдосконалені	798
Робота Святого Духа та робота сатани	803
Застереження для тих, хто не втілює істину в життя.....	809

Ти повинен зберегти відданість Богу	813
Чи є ти тим, хто ожив?.....	821
Мати незмінний характер – це бути у ворожнечі з Богом.....	824
Усі люди, які не знають Бога, є людьми, які Богові противляться	829

II

(ЛИСТОПАД 1992 РОКУ – ЧЕРВЕНЬ 1993 РОКУ)

Робота та входження (1)	836
Робота та входження (2)	838
Робота та входження (3)	842
Робота та входження (4)	847
Робота та входження (5)	851
Робота та входження (6)	856
Робота та входження (7)	862
Робота та входження (8)	868
Робота та входження (9)	874
Робота та входження (10)	880
Бачення роботи Бога (1)	888
Бачення роботи Бога (2)	893
Бачення роботи Бога (3)	899
Щодо Біблії (1)	914
Щодо Біблії (2)	921
Щодо Біблії (3)	924
Щодо Біблії (4)	929
Практика (1)	933
Практика (2)	943
Таїнство втілення (1)	948
Таїнство втілення (2)	960
Таїнство втілення (3)	964
Таїнство втілення (4)	971
Два втілення доповнюють значущість втілення	985
Чи існує Трійця?.....	992
Практика (3)	1001
Практика (4)	1006
Практика (5)	1011
Внутрішня правда роботи завоювання (1).....	1015
Чому ти не бажаєш бути тлом?	1024
Як досягається ефект другого етапу роботи завоювання	1035

Внутрішня правда роботи завоювання (2).....	1041
Внутрішня правда роботи завоювання (3).....	1046
Внутрішня правда роботи завоювання (4).....	1053
Практика (6)	1058
Практика (7)	1064
Практика (8)	1077
Служіть так, як служили ізраїльтяни	1080
Мета підвищення рівня – отримання Божого спасіння	1085
Важливість спасіння нащадків Моава	1089
Досвід Петра: його знання про кару та суд.....	1100
Ви повинні розуміти роботу – не слідуєте безладно!	1117
Як ти повинен пройти останній відрізок шляху	1122

III

(ЛИПЕНЬ 1993 РОКУ – БЕРЕЗЕНЬ 1994 РОКУ)

Як ти мусиш ставитися до своєї майбутньої місії?	1133
Мета управління людством	1133
Сутність та ідентичність людини	1136
Притаманна людині ідентичність і цінність людини: які вони насправді?	1139
Ті, що не вчаться та залишаються невігласами: хіба вони не звірі?	1139
Обраний народ Китаю не здатен представляти жодне плем'я Ізраїлю	1142
Як ви розумієте благословення?	1143
Яке твоє розуміння Бога?	1146
Що значить бути реальною людиною	1150
Що ти знаєш про віру?	1155
Коли опале листя повернеться до свого коріння, ти пошкодуєш про все зло, що вчинив.....	1159
Ніхто з плоті не може втекти від дня гніву	1163
Спаситель уже повернувся на «білій хмарі»	1168
Робота з поширення Євангелія – це також робота зі спасіння людини	1171
Усі ви є надто нищими за характером!	1175
Праця в період Закону	1179
Правдива історія роботи періоду Спокути	1183
Слово для молодих і старих	1186
Ти маєш знати, як усе людство розвивалося до наших днів	1191
Щодо імен та ідентичності	1204
Тільки вдосконалені можуть жити змістовним життям	1217

Ви маєте облишити благословення статусу і зрозуміти Божу волю – принести людині спасіння.....	1225
Як може людина, яка обмежила Бога у своїх уявленнях, отримати одкровення Бога?	1231
Лише ті, хто знає Бога та Його роботу, можуть догодити Богу	1235
Різниця між служінням утіленого Бога й обов'язком людини	1242
Бог – Господь усього сотвореного.....	1250
Як ти ставишся до тринадцяти послань?	1254
Успіх або невдача залежать від шляху, яким іде людина.....	1259
Божа робота та робота людська	1273
Знання трьох етапів Божої роботи – це шлях до пізнання Бога	1290
Зіпсованому людству більше потрібне спасіння втіленим Богом	1304
Сутність плоті, в якій поселився Бог	1319
Божа робота й людська практика	1330
Сутність Христа – це покора волі Небесного Отця.....	1346
Відновлення нормального життя людини та приведення її до чудового місця призначення.....	1353
Бог і людина разом увійдуть до відпочинку	1369

IV

(1994 – 23 БЕРЕЗНЯ 2010 РОКУ)

До часу, коли ти узриш духовне тіло Ісуса, Бог створить небо й землю наново	1385
Несумісні з Христом, безперечно, є супротивниками Бога	1388
Багато покликаних, але мало обраних	1392
Ви повинні шукати шлях сумісності з Христом.....	1394
Чи ти справді віриш у Бога?.....	1398
Христос здійснює роботу суду за допомогою істини	1401
Чи ти знав? Бог учинив велику справу серед людей.....	1405
Тільки Христос останніх днів може дати людині шлях вічного життя.....	1408
Підготуй достатньо добрих учинків для свого місця призначення.....	1412
Кому ти вірний?.....	1415
Про місце призначення	1418
Три застереження.....	1421
Переступи приведуть людину до пекла.....	1424
Надзвичайно важливо розуміти Божий характер.....	1428
Як пізнати Бога на землі	1432
Дуже серйозна проблема – зрада (1).....	1436

Дуже серйозна проблема – зрада (2).....	1439
Ви повинні зважати на свої вчинки.....	1442
Бог – джерело людського життя.....	1446
Зітхання Всемогутнього	1449
Десять адміністративних постанов, яких повинні дотримуватися обрані Богом люди в період Царства	1452
Додаток 1. Явлення Бога принесло новий період.....	1454
Додаток 2. Бог панує над долею всього роду людського	1457
Додаток 3. Людина може спастися тільки за умов Божого управління	1461
Додаток 4. Узріти появу Бога в Його суді та карі.....	1468
Післямова	1476

Ця книга містить два види виносок. Позначені цифрами (наприклад,¹) – це виноски з оригінального тексту, а позначені літерами (наприклад,^a) – це примітки до перекладу.

ЧАСТИНА ПЕРША
ВИСЛОВЛЮВАННЯ ХРИСТА
НА ПОЧАТКУ

СЛОВА СВЯТОГО ДУХА ДО ЦЕРКОВ

(11 ЛЮТОГО 1991 РОКУ – 20 ЛИСТОПАДА 1991 РОКУ)

Вступ

11 лютого 1991 року Бог уперше висловився в церкві, і це висловлювання справило надзвичайний вплив на кожну людину, яка жила в той час у потоці Святого Духа. У цьому висловлюванні згадувалося, що «з'явилася Божа обитель» і що «Голова всесвіту, Христос останніх днів – Він є сяючим Сонцем». Ці глибоко значущі слова привели всіх людей до нового світу. Усі, хто читав це висловлювання, відчули натяк на нову роботу, велику роботу, яку Бог ось-ось збирався розпочати. Саме це чудове, милозвучне й стисле висловлювання ввело все людство в нову Божу роботу та в новий період, заклало основу Божої роботи й поклало початок їй у цьому втіленні. Можна сказати, що це висловлювання, промовлене Богом у цей час, поєднує періоди, що вперше від початку періоду Благодаті Бог публічно промовив до людського роду, що вперше Він заговорив після того, як залишався прихованим упродовж двох тисяч років, і, більше того, що це є вступом, вирішальним вихідним пунктом для роботи, яку Бог збирається розпочати в період Царства.

Коли Бог уперше висловився, Він зробив це у формі хвали від третьої особи, мовою, що була водночас витонченою і простою, а також забезпеченням життя, що легко й просто досягалось. Тим самим Він узяв цю невелику групу людей, які знали тільки, як втішатися Його благодаттю, з нетерпінням чекаючи на повернення Господа Ісуса, і безмовно ввів їх до іншої стадії роботи в Божому плані управління. За таких обставин людство не знало, а тим більше не наважувалося уявити собі, яку роботу зрештою збирається здійснити Бог і що чекає на них попереду. Після цього Бог продовжував промовляти нові висловлювання, щоб крок за кроком ввести людство в новий період. Це приголомшує, але кожне висловлювання Бога відрізняється за змістом і, більше того, використовує різні форми прославлення й способи вираження. Ці висловлювання, схожі за тоном, але різноманітні за змістом, незмінно сповнені Божих почуттів турботи й уваги, і майже кожне з них містить слова забезпечення життя різного змісту, а також Божі слова нагадування, настанови й розради для людини. У цих висловлюваннях неодноразово трапляються такі фрагменти, як-от: «Єдиний правдивий Бог став плоттю, і Він є Головою всесвіту, який керує всім»; «Переможний Цар сидить на Своєму славному престолі»; «Він тримає всесвіт у Своїх руках» тощо. У цих фрагментах міститься послання, або ж можна сказати, що ці фрагменти передають послання до людського роду: Бог уже прийшов до світу людей, Бог збирається розпочати ще більшу роботу, Боже Царство вже зійшло серед певної групи людей, Бог уже здобув славу й переміг Своїх численних ворогів. Кожне висловлювання Бога захоплює серця всіх людей без винятку. Усе людство з нетерпінням чекає, коли Бог промовить ще більше нових слів, тому що кожного разу, коли Бог говорить, Він вражає серце людини до самих глибин, і більше того, Він керує кожним рухом і кожною емоцією людини та підтримує їх, тож людство починає покладатися на

слова Бога і, що ще більше, захоплюватися ними... Отже, дуже й дуже багато людей, по суті, мимоволі забули Біблію й ще менше уваги стали приділяти старомодним проповідям і писанням духовних осіб, бо вони не могли знайти в писаннях минулого жодної основи для цих слів Бога й ніде не могли знайти Божу мету, з якою виголошувалися ці висловлювання. А якщо так, то тим більше людству слід було визнати, що ці висловлювання є голосом Бога, якого ніхто не бачив і не чув від початку часів, що вони перебувають поза межами досяжності будь-якої людини, котра вірить у Бога, і що вони перевершують і все, сказане ким-небудь із духовних осіб у минулі часи, і висловлювання Бога в минулому. Натхненне кожним із цих висловлювань людство несвідомо ввійшло в атмосферу роботи Святого Духа, у життя на передньому краї нового періоду. Натхненне Божими словами людство, сповнене передчуття, скуштувало солодкого смаку особистого керівництва Божими словами. Я вважаю цей швидкоплинний період часом, на який кожна людина оглядатиметься в незабутньому спогаді, хоча насправді те, чим тішилося людство в цей період, було не більше ніж атмосферою роботи Святого Духа, або ж можна назвати це солодким смаком цукру, що покриває пігулку під ним. Так є тому, що від цього моменту й надалі, як і раніше перебуваючи під керівництвом Божих слів, як і раніше в атмосфері роботи Святого Духа, людство було несвідомо введене до іншої фази Божих слів, що являла собою перший етап роботи та висловлювань Бога в період Царства – випробування прислужників.

Слова, виголошені перед випробуванням прислужників, мали переважно форму повчання, настанови, докору та дисциплінування, а в деяких місцях у них використовувалася стара форма звертання, що вживалася в період Благодаті, – звернення «сини Мої» до тих, хто слідував за Богом, щоб полегшити людству наближення до Бога, або щоб людство могло вважати свої стосунки з Богом близькими. Отже, хай який вирок Бог виніс би людству за його самовдоволення, зарозумілість та інші риси розбещеного характеру, людина могла б розібратися із цим і прийняти все це у своїй особистості «сина», не відчуючи антагонізму до висловлювань «Бога-Отця», до того ж обіцянка, яку «Бог-Отець» дав Своїм «сином», ніколи не ставилася під сумнів. Протягом цього періоду все людство втішалося існуванням, вільним від проблем, як у немовляти, і цим досягалася мета Бога: коли вони вступали в «доросле життя», Він розпочинав вершити над ними суд. Це також заклало основу для роботи суду над людським родом, яку Бог офіційно розпочинає в період Царства. Оскільки робота Бога в цьому втіленні полягає головним чином у тому, щоб судити й завоювати весь людський рід, то щойно людина міцно стала на ноги, Бог одразу ж увійшов у режим Своєї роботи – роботи, в рамках якої Він судить людину й карає її. Цілком ясно, що всі висловлювання перед випробуванням прислужників було промовлено заради того, щоб пройти через перехідний процес, але справжня мета тут була іншою, ніж здавалося з першого погляду. Божий пристрасний намір полягав у тому, щоб

якомога швидше офіційно розпочати Свою роботу в період Царства. Він у жодному разі не хотів продовжувати виманювати людство, годуючи його пігулками із цукровою оболонкою; навпаки, Він жадав побачити істинне обличчя кожної людини перед Своїм судовим престолом, а ще більше Він бажав побачити істинне ставлення, яке все людство матиме до Нього після втрати Його благодаті. Він бажав бачити самі лише результати, а не процес. Але в той час не було нікого, хто розумів би Божий пристрасний намір, бо людське серце було стурбоване лише своїм місцем призначення та перспективами на майбутнє. Зовсім не дивно, що Божий суд знову й знову спрямовувався на весь рід людський. І тільки коли людство під Божим керівництвом почало жити нормальним людським життям, ставлення Бога до людства змінилося.

1991-й був незвичайним роком; давайте будемо називати його «золотим роком». Бог поклав початок новій роботі періоду Царства та адресував Свої висловлювання всьому людському роду. Водночас людство насолоджувалося небувалим теплом і, більше того, зазнавало болю, який слідує за небувалим Божим судом над людиною. Людство скуштувало невідому досі солодкість і відчуло також досі невідомі суд і покинутість, наче воно знайшло Бога й знову наче Бога втратило. Страждання у володінні й страждання в позбавленні – ці почуття відомі тільки тим, хто особисто відчував їх; це те, що людина не має ні здатності, ні засобів описати. Рани такого роду – це те, чим Бог наділив кожну людину як формою нематеріального досвіду й надбання. Зміст висловлювань, виголошених Богом у цей рік, фактично ділиться на два основні блоки: перший – це коли Бог зійшов до світу людей, щоб запросити людство постати перед Його престолом як гостей; другий – коли людство, наївшись і напившись досхочу, було використане Богом як прислужники. Звичайно, само собою зрозуміло, що перша частина – це найзаповітніше й найщиріше бажання людства, тим більше, що люди давно звикли перетворювати задоволення від усього, що від Бога, у предмет своєї віри в Нього. Ось чому, щойно Бог розпочав виголошувати Свої висловлювання, все людство було готове ввійти в Царство й чекати там, поки Бог обдарує їх різними винагородами. За цих обставин люди просто не заплатили належної ціни шляхом зміни свого характеру, прагнення задовольнити Бога, вияву уваги до Божої волі тощо. На поверховий погляд здавалося, що люди постійно метушаться, повністю присвячуючи себе Богу й працюючи для Нього, а насправді в цей час у найпотаємніших глибинних схованках свого серця вони прораховували, який наступний крок їм слід зробити, щоб здобути благословення або запанувати по-царськи. Можна сказати, що коли людське серце втішалося Богом, воно водночас намагалося «прорахувати» Бога. Людство в такому стані викликає в Бога найглибшу огиду та презирство; Божий характер не терпить, щоб людина обманювала або використовувала Його. Але Божа мудрість недосяжна для жодної людини. Саме зазнаючи всіх цих страждань, Він виголосив першу частину Своїх висловлювань.

Скільки страждань зазнав Бог, скільки турбот і роздумів Він присвятив у цей час, не може уявити собі жодна людина. Мета першої частини цих висловлювань – виявити всілякі форми потворності, що проявляються в людині, коли вона стикається з якоюсь посадою й вигодою, викрити її жадібність і жалюгідність. Хоча у Своєму мовленні Бог викладає Свої слова щирим і серйозним тоном люблячої матері, гнів у глибині Його серця палає, неначе полуденне сонце, неначе цей гнів спрямований проти Його ворогів. Бог за жодних обставин не бажає промовляти до групи людей, позбавлених нормальної подоби роду людського, і тому щоразу, коли Він говорить, Він пригнічує гнів у Своєму серці й водночас стримує Себе, щоб дати вираження Своїм висловлюванням. Більше того, Він звертається до людського роду, позбавленого нормальної людської сутності, позбавленого розсудливості, розбещеного до краю, з укоріненою жадібністю як другою натурою, а також непокірливого, що бунтує проти Бога аж до самого гіркого кінця. Глибини, до яких занепав рід людський, і ступінь огиди й відрази Бога до роду людського можна легко уявити; що тяжко уявити людському роду, то це біль, якого люди завдали Богові, – це неможливо описати словами. Але саме на цьому тлі, – коли ніхто не міг пізнати, як страждає Боже серце, і навіть більше, ніхто не пізнав, наскільки нерозумним і невинним є рід людський, – усі до єдиного люди, без жодної крихти сорому чи докорів сумління, прийняли як належне, що вони, як Божі сини, мають право одержати всі нагороди, які Він приготував для людини, аж до суперництва одного з одним, причому ніхто не хотів відстати, і всі страшенно боялися прогавити свій шанс. Ти вже маєш знати, яке місце посідали люди в той час в очах Бога. Як може такий рід, як цей, удостоїтися Божих винагород? Але те, що людина отримує від Бога, в усі часи є найдорогоціннішим скарбом, і навпаки, те, що Бог отримує від людини, є найгіршим болем. Від самого початку стосунків між Богом і людиною саме це людина завжди отримувала від Бога, і саме це вона завжди давала Богові навзаєм.

Хай як згоряв Бог від занепокоєння, бачачи цей рід людський, зіпсований до самої основи, Він не мав іншого вибору, окрім як кинути його до озера вогняного для очищення. Це друга частина Божих висловлювань, у якій Бог використовував людство як Своїх прислужників. У цій частині Бог перейшов від м'якого до суворого, від малого до великого, як за методом, так і за тривалістю, використовуючи становище «Божої особи» як наживку, щоб викрити зіпсовану природу людини, водночас пропонуючи на вибір людства різні категорії^a прислужників, Божого народу й Божих синів. Звісно, як і передбачав Бог, ніхто не вирішив стати прислужником для Бога, але всі прагнули стати Божою особою. Навіть незважаючи на те, що в цей період суворість, з якою промовляв Бог, була такою, якої люди ніколи не очікували, а тим більше ніколи не чули, попри це, будучи надмірно

^a У тексті оригіналу немає фрази «різні категорії».

схвильованими статусом і, на додачу до всього, гарячково стурбованими здобуттям благословень, вони не мали часу сформулювати уявлення про тон Божого мовлення та Його спосіб мовлення, але натомість їхні думки постійно переймало їхнє власне становище й те, що може очікувати на них у майбутньому. У такий спосіб людство, саме того не усвідомлюючи, було введене Божими висловлюваннями до «лабіринту», який Він збудував для них. Захоплені мимоволі привабливим майбутнім і своєю долею, люди усвідомлювали, що вони не спроможні стати Божою особою, і водночас неохоче ставилися до ролі Його прислужників. Розриваючись між цими суперечливими настроями, вони несвідомо прийняли нечуваний суд і покарання, яким Бог піддав людство. Природно, що цей вид суду й рафінування був тим, що людство в жодному разі не хотіло прийняти. Проте тільки Бог має мудрість і тільки Він має силу, щоб домогтися смиренної покори від цього зіпсованого роду людських істот, тож, добровільно чи мимоволі, всі вони врешті-решт поступилися. Людство більше не мало альтернатив для вибору. Тільки Бог має останнє слово, і тільки Бог здатний використати подібний метод, щоб дарувати людині істину й життя та вказувати їй напрямок. Цей метод є неминучістю Божої роботи над людиною, а також, поза всілякими сумнівами й суперечками, невід'ємною необхідністю людини. Бог промовляє й працює в такий спосіб, щоб донести до людства такий факт: спасаючи людство, Бог робить це зі Своєї любові й милосердя та заради Свого управління; приймаючи Боже спасіння, людський рід робить це тому, що він упав до такої міри, що Бог уже не може не промовляти особисто. Коли людина отримує Боже спасіння, це є найбільшою благодаттю, а також особливим благоволінням; тобто, коли б не Бог, який особисто озвучує Свої висловлювання, долею людського роду було б повне винищення. Водночас, хоча Він відчуває відразу до людського роду, Бог готовий і бажає заплатити будь-яку ціну за спасіння людини. Тим часом, коли людина твердить про свою любов до Бога й про те, що вона присвячує все Богові, вона бунтує проти Бога й вимагає від Бога всі види благодаті, і доходить навіть до того, що ображає Бога й заподіює невимовний біль Його серцю. Таким є разючий контраст самовідданості та своєкорисливості між Богом і людиною!

У роботі та мовленні Бог не обмежений дотриманням якогось певного методу, а ставить Своєю метою досягнення результатів. Із цієї причини в цій частині Своїх висловлювань Бог вирішив не відкривати Свою власну особистість чітко, а лише розкрити деякі вирази, як-от «Христос останніх днів», «Голова всесвіту» тощо. Це жодним чином не впливає ані на служіння Христа, ані на пізнання людством Бога, тим більше, що людство в ті ранні часи абсолютно не знало таких понять, як «Христос» і «втілення», тож Богові довелося впокорити Себе до існування особи з «особливою функцією», щоб промовляти Свої висловлювання. Це була копітка турбота й продуманість з боку Бога, тому що люди того часу могли прийняти тільки таку форму звернення. Хай яку форму звернення Бог використовує, на результати

Його роботи це не впливає, тому що в усьому, що Він робить, Бог має на меті дати людині можливість змінитися, дати їй можливість досягнути Божого спасіння. Хай що Він робить, Бог завжди піклується про потреби людини. Саме цей намір лежить в основі Божої роботи й мовлення. Незважаючи на те, що Бог так уважно розглядає всі аспекти людства та є таким безмежно мудрим в усьому, що Він робить, Я можу сказати таке: якби Бог не свідчив про Себе, то серед роду створених людських істот не знайшлося б жодної людини, яка була б здатною розпізнати Самого Бога або підвестися, щоб засвідчити про Самого Бога. Якби Бог продовжував використовувати «особу з особливою функцією» як форму звернення у Своїй роботі, не було б жодної людської істоти, здатної вважати Бога Богом, – у цьому полягає скорбота людства. Іншими словами, серед роду створених людських істот немає нікого, хто був би здатний пізнати Бога, і вже тим паче немає нікого, хто б любив Бога, дбав про Бога й наближався до Бога. Людська віра спрямована виключно на здобуття благословень. Особистість Бога як особи з особливою функцією дала підказку кожній людині: людству легко сприйняти Бога за когось із роду створених людських істот; найбільший біль і приниження, які людство заподіює Богові, полягають саме в тому, що, коли Він відкрито являється чи працює, людина однаково відкидає й навіть забуває Бога. Бог зазнає найбільшого приниження, щоб врятувати рід людський; віддаючи все, Він має на меті спасти людство, домогтися визнання з його боку. Ціна, яку Бог заплатив за все це, – це те, що має оцінити кожен, хто має совість. Людство здобуло Божі висловлювання та роботу й здобуло Боже спасіння. Водночас нікому не спадає на думку поставити запитання: що Бог здобув від людства? Із кожного до єдиного Божого висловлювання людство здобуло істину, досягло успіху в змінах, знайшло напрямок у житті; але те, що здобув Бог, – це не більше ніж слова, за допомогою яких людство висловлює свою заборгованість перед Богом, і кілька слабких слів хвали, промовлених пошепки. Безумовно, це не та винагорода, яку Бог вимагає від людини, хіба ні?

Хоча багато Божих висловлювань уже промовлено, у своєму знанні й розумінні Бога величезна більшість людей досі перебуває на стадії, представленій словами Бога на початку, від якої вони не просунулися вперед – це справді болюча тема. Ця частина «Висловлювань Христа на початку» – всього лише ключ до відкриття людського серця; зробити тут паузу – означає не виконати Божого наміру. Мета Бога, який промовляє цю частину Своїх висловлювань, полягає лише в тому, щоб перевести людство з періоду Благодаті до періоду Царства; Він у жодному разі не бажає, щоб людство застигло на цій частині Його висловлювань або навіть прийняло цю частину Його висловлювань як керівництво, – адже якщо так, то майбутні Божі висловлювання не мали б ані сенсу, ані необхідності. Якщо є хтось, хто ще не здатний увійти в те, що Бог вимагає від людини набути в цій частині Його висловлювань, то входження такої людини залишається в невідомості. Ця частина

висловлювань Бога являє собою найголовнішу вимогу, яку Бог висуває до людини в період Царства, і це єдиний спосіб, за допомогою якого людство стане на правильний шлях. Якщо ти – особа, яка нічого не розуміє, то тобі найкраще почати із читання слів цієї частини!

Глава 1

Хвала прийшла до Сіону, і з'явилася Божа обитель. Розноситься славне святе ім'я, яке величають усі народи. О, Всемогутній Боже! Голова всесвіту, Христос останніх днів – Він є сяючим Сонцем, що зійшло над горою Сіон, яка у величі й пишноті підноситься над усім світом...

Всемогутній Боже! Ми взиваємо до Тебе в радості; ми танцюємо та співаємо. Ти справді наш Викупитель, великий Цар усесвіту! Ти створив групу переможців і виконав Божий план управління. Усі люди полинуть до цієї гори. Усі народи стануть на коліна перед престолом! Ти єдиний правдивий Бог, і Ти заслуговуєш на славу й честь. Уся слава, і хвала, і влада – престолу! Джерело життя тече з престолу, напуваючи та годуючи натовпи Божих людей. Життя змінюється з кожним днем; нове світло й одкровення супроводжують нас, постійно відкриваючи нове розуміння Бога. Серед досвіду ми досягаємо повної впевненості щодо Бога. Його слова постійно проявляються, проявляються всередині тих, хто правий. Ми справді такі благословенні! Ми щодня зустрічаємося з Богом віч-на-віч, спілкуємося з Ним у всьому та даємо Богу царювання над усім. Ми уважно розмірковуємо над Божим словом, наші серця заспокоюються в Бозі, і таким чином ми приходимо до Бога, де отримуємо Його світло. Кожен день у нашому житті, діях, словах, думках та ідеях ми живемо в Божому слові та завжди здатні бачити різницю. Боже слово проводить нитку через голку; несподівано речі, приховані всередині нас, одна за одною стають явними. Спілкування з Богом не терпить зволікань; Бог робить явними наші думки та ідеї. Щомиті ми живемо перед престолом Христа, де зазнаємо суду. Кожний шматочок у наших тілах залишається зайнятим сатаною. Сьогодні, щоб відновити Боже царювання, слід очистити Його храм. Аби Бог нами повністю заволодів, ми повинні боротися не на життя, а на смерть. Воскресле життя Христа зможе запанувати лише тоді, коли старі ми будемо розп'яті.

Тепер Святий Дух розпочинає атаку на кожен наш куточок, щоб битися за наше повернення! Поки ми готові зректися самих себе й охоче співпрацювати з Богом, Бог неодмінно постійно освітлюватиме й очищатиме нас ізсередини та заново повертатиме Собі те, що зайняв сатана, щоб Бог міг якнайшвидше нас довершити. Не гай часу – проживай кожну мить у Божому слові. Будь збудований зі святими, будь введений у Царство та ввійди в славу разом із Богом.

Глава 2

Церква Філадельфії сформувалася, що сталося виключно завдяки благодаті та милості Божій. Любов до Бога зароджується в серцях безлічі святих, які не вагаються у своїй духовній подорожі. Вони твердо дотримуються віри в те, що єдиний правдивий Бог став плоттю, що Він є Головою всесвіту, який керує всім: це підтверджує Святий Дух, це непорушне, як гори! І це ніколи не зміниться!

О, Всемогутній Боже! Сьогодні саме Ти відкрив наші духовні очі, дозволивши сліпим бачити, кульгавим ходити, а прокаженим зцілитися. Саме Ти відкрив вікно в небо, дозволивши нам побачити таємниці духовного світу. Те, що ми сповнилися Твоїми святими словами та спаслися від нашої людської сутності, яку зіпсував сатана, – така Твоя неоціненно велика робота й Твоє неоціненно велике милосердя. Ми – Твої свідки!

Ти довго залишався прихованим, смиренно й мовчазно. Ти пройшов через воскресіння зі смерті, страждання розп'яття, радості й печалі людського життя, а також переслідування й лиха; Ти пережив і спробував біль людського світу, і тодішній період Тебе зрікся. Утілений Бог – це Сам Бог. Заради Божої волі Ти спас нас зі сміття, підтримуючи нас Своєю правицею та щедро даруючи нам Свою благодать. Не жаліючи зусиль, Ти вклав у нас Своє життя; ціна, яку Ти заплатив Своєю кров'ю, потім і сльозами, кристалізується у святих. Ми – плід^а Твоїх кропітких зусиль; ми – ціна, яку Ти заплатив.

О, Всемогутній Боже! Це через Твою любовну доброту й милосердя, Твою праведність і велич, Твою святість і смиренність усі народи схиляться перед Тобою й вічно Тобі поклонятимуться.

Сьогодні Ти довершив усі церкви – церкву Філадельфії – і таким чином виконав Свій 6 000-літній план управління. Святі можуть смиренно скоритися перед Тобою; з'єднані в душі, вони сліднують у любові, зв'язані з витком джерела. Жива вода життя біжить без упину, змиваючи й вичищаючи все багно та нечисту воду в церкві, знов роблячи Твій храм чистим. Ми пізнали практичного правдивого Бога, ходили в Його словах, усвідомили власні функції й обов'язки та зробили все можливе, щоб присвятити себе церкві. Завжди тихі перед Тобою, ми повинні зважати на роботу Святого Духа, щоб Твоїй волі не було перешкод у нас. Між святими є взаємна любов, і переваги одних компенсують недоліки інших. Вони здатні постійно ходити в душі, просвічені й освітлені Святим Духом. Вони втілюють істину в життя відразу, щойно її зрозуміють. Вони йдуть у ногу з новим світлом і сліднують за кроками Бога.

Активно співпрацюй із Богом; дозволити Йому взяти контроль на Себе означає йти з Ним. Усі наші власні ідеї, уявлення, погляди та мирські складнощі тануть у повітрі, наче дим. Ми дозволяємо Богу панувати над нашим духом, ходимо з Ним і

^а У тексті оригіналу немає слова «плід».

таким чином досягаємо трансцендентності, перемагаючи світ, а наш дух літає вільно й одержує визволення: такий результат, коли Всемогутній Бог стає Царем. Як же ми можемо не танцювати й не співати хвалебно, возносячи нашу хвалу, возносячи нові гімни?

Є справді багато способів прославляти Бога: вигукувати Його ім'я, наближатися до Нього, думати про Нього, читати молитви, брати участь у спілкуванні, споглядати та розмірковувати, молитися та співати хвалебні пісні. У таких видах хвали є втіха, а є помазання; у хвалі є сила, а є й тягар. У хвалі є віра, а є й нове розуміння.

Активно співпрацюйте з Богом, координуйтеся у службі та станьте одним цілим, виконуйте наміри Всемогутнього Бога, поспішайте стати святим духовним тілом, потопчіть сатану та покінчіть із долею сатани. Церква Філадельфії була захоплена в Божу присутність і проявляється в Його славі.

Глава 3

Переможний Цар сидить на Своєму славному престолі. Він звершив відкуплення та привів увесь Свій народ до явлення в славі. Він тримає всесвіт у Своїх руках, і Своєю божественною мудрістю та могутністю Він збудував і зміцнив Сіон. Своєю величчю Він судить грішний світ; Він виніс присуд усім націям, і всім народам, і землі, і морям, і всім живим істотам у них, а також тим, хто п'яний від вина розпусти. Бог неодмінно розсудить їх, і Він неодмінно розгнівається на них, і в цьому відкриється велич Бога, чий присуд миттєвий і виноситься без затримки. Вогонь Його гніву неодмінно спопелить їхні жажливі злочини, і будь-якої миті їх спіткає нещастя; вони не знатимуть виходу й не матимуть де сховатися, вони ридатимуть і скреготітимуть зубами, і вони накличуть на себе знищення.

Переможні сини, улюбленці Бога, неодмінно залишаться в Сіоні, щоб ніколи його не покинути. Численні народи уважно слухатимуть Його голос, ретельно стежитимуть за Його діями, і звуки їхньої хвали ніколи не стихнуть. Явився єдиний правдивий Бог! У душі ми будемо певні щодо Нього та слідуватимемо за Ним по п'ятах; ми щосили кидатимемося вперед і більше не вагатимемося. Перед нами розгортається кінець світу; належне церковне життя, а також люди, справи й об'єкти, які нас оточують, уже зараз посилюють наше навчання. Поспішаймо повернути собі наші серця, що так люблять світ! Поспішаймо повернути собі наше видіння, що таке затьмарене! Стримаймо наші кроки, щоб не переступити меж. Закриймо наші уста, щоб ми могли ходити в Божому слові й більше не оспорювати власні здобутки та втрати. О, відпустіть її – вашу жадібну прихильність до мирського світу та до багатства! О, звільніться від неї – вашої чіпкої прихильності до чоловіків, дочок і синів! О, відверніться від них – ваших поглядів і упереджень! О, прокиньтесь; часу мало! Подивіться вгору, подивіться вгору зсередини духа й

дозвольте Богу взяти контроль на Себе. Що б не сталося, не станьте як та дружина Лота. Як жалюгідно бути відкинутими! Справді, як жалюгідно! О, пробудіться!

Глава 4

Кожної миті ми маємо спостерігати й чекати, бути спокійними духом і шукати із чистим серцем. Хай що нас спіткає, ми не маємо сліпо долучатися до спілкування. Нам потрібно лише бути в спокої перед Богом і перебувати в постійному спілкуванні з Ним, і тоді Його наміри нам неодмінно відкриються. У душі ми маємо завжди бути готовими розрізняти, і повинні мати гострий та непохитний дух. Ми маємо черпати з живої води перед Богом, води, що живить і поповнює наш висохлий дух. Ми маємо бути готовими в будь-який момент очистити себе від нашого сатанинського характеру – самовдоволеного, гордовитого, зарозумілого та перейнятого лише собою. Ми маємо відкрити свої серця, щоб отримати слово Бога й діяти на підставі Його слова. Ми маємо випробувати Його слово на власному досвіді й бути певними в ньому, досягти розуміння Його слова й дозволити Його слову стати нашим життям. Це є нашим покликанням, посланим небесами! Тільки коли ми живемо за Божим словом, ми можемо бути переможними!

Нині наші уявлення занадто незграбні, ми говоримо легковажно й чинимо необдуманно, нездатні діяти суголосно з Духом. Сьогодні все не так, як у минулому. Робота Святого Духа просувається вперед із величезною швидкістю. Ми маємо детально переживати Боже Слово на власному досвіді; ми маємо чітко розрізняти кожну ідею й думку, кожен рух і реакцію у своїх серцях. Ніщо з того, що ми робимо комусь відкрито або за його спиною, не може уникнути суду перед престолом Христа. Святий Дух веде нас до світу глибшого досвіду, де ми наблизимося до певності щодо Всемогутнього.

Бог усесвіту відкрив наші духовні очі, і таємниці духу постійно розкриваються перед нами. Шукайте із чистим серцем! Будьте готовими заплатити ціну, ідіть уперед у єдності, будьте готовими зректися себе, не будьте більше жадібними, слідуйте за Святим Духом та втішайтесь словом Божим, і тоді з'явиться цілісна вселенська нова людина. Наближається момент, коли сатані настане кінець, Божу волю буде здійснено, усі народи світу стануть Царством Христа, і Христос царюватиме як Цар на землі на віки вічні!

Глава 5

Гори й ріки міняються, води течуть своїм руслом, і життя людини не таке тривке, як земля і небо. Тільки Всемогутній Бог є життя вічне й воскресле, яке триває покоління за поколінням, довіку! Усе суще й усі події в Його руках, а сатана під Його ногою.

Сьогодні Бог визволяє нас із хватки сатани завдяки Своему наперед визначеному вибору. Він справді наш Викупитель. Вічне, воскресле життя в Христі справді було вчинене всередині нас, призначивши нам бути пов'язаними із життям Бога, щоб ми справді змогли зустрічатися з Ним віч-на-віч, їсти Його, пити Його та втішатися Ним. Це самовіддана жертва, яку Бог зробив ціною крові Свого серця.

Пори року настають і йдуть, проходячи крізь вітер і мороз, стикаючись зі стількома життєвими стражданнями, переслідуваннями та випробуваннями, стількома зреченнями та наклепами світу, стількома хибними звинуваченнями уряду, але ні Божя віра, ні Його рішучість анітрохи не зменшуються. Беззавітно відданий виконанню Божої волі, а також Божого управління та плану, Він відкидає Своє власне життя. Для всіх Своїх численних людей Він не шкодує зусиль, дбайливо годуючи й напуваючи їх. Якими б темними ми не були та як би з нами не було важко, ми повинні лише підкоритися Йому, і воскресле життя в Христі змінить нашу стару натуру... Для всіх цих перворідних синів Він невтомно трудиться, відмовляючись від їжі та відпочинку. Скільки днів і ночей, крізь яку пекучу спеку й морозний холод Він усім серцем спостерігає в Сіоні.

Світ, дім, робота й усе решта повністю відкинута, радо й охоче, і мирські насолоди не мають із Ним нічого спільного... Слова з Його вуст вражають нас, викриваючи те, що приховано глибоко в наших серцях. Як ми можемо бути не переконаними? Кожне речення, що виходить із Його вуст, може коли завгодно здійснитись у нас. Що б ми не робили, у Його присутності чи приховано від Нього, немає нічого, що Він би не знав, нічого, що Він би не розумів. Усе буде справді відкрито перед Ним, незважаючи на наші власні плани та домовленості.

Сидіти перед Ним, відчуваючи радість у своїх душах, невимушено та спокійно, але завжди почуваючись порожніми та справді в боргу перед Богом, – це диво, яке неможливо уявити та здійснити. Святого Духа достатньо, щоб довести, що Всемогутній Бог є єдиним правдивим Богом! Це незаперечний доказ! Ми в цій громаді невимовно благословенні! Якби не Божя благодать і милосердя, ми могли б лише йти до загибелі та слідувати за сатаною. Лише Всемогутній Бог може нас спасти!

О! Всемогутній Боже, практичний Боже! Це Ти відкрив наші духовні очі, дозволивши нам споглядати таємниці духовного світу. Перспективи Царства безмежні. Будьмо пильними в очікуванні. Цей день не може бути надто далеким.

Вирує полум'я війни, гарматний дим наповнює повітря, погода теплішає, клімат змінюється, пошириться чума, і люди можуть лише вмирати без надії вижити.

О! Всемогутній Боже, практичний Боже! Ти наша неприступна фортеця. Ти наш притулок. Ми тулимося під Твоїми крилами, і лихо не може до нас дістатися. Такий Твій божественний захист і опіка.

Усі ми підносимо свої голоси в пісні; ми співаємо хвалу, і звук нашої хвали лунає по всьому Сіону! Всемогутній Бог, практичний Бог приготував для нас це славетне місце призначення. Будьте пильними – о, пильуйте! Поки що година ще не запізня.

Глава 6

Всемогутній Бог, Глава всього сущого, вершить Свою царську владу зі Свого престолу. Він править всесвітом і всім сущим, і Він керує нами по всій землі. У кожний момент часу ми маємо бути поряд із Ним і поставати перед Ним у мовчанні, ніколи не втрачаючи жодної миті, постійно засвоюючи уроки, призначені для нас. Усе, починаючи від довкілля і закінчуючи людьми, справами та речами, існує з дозволу Його престолу. У жодному разі не допускайте, щоб у вашому серці поставали нарікання, інакше Бог не обдарує вас Своєю милістю. Коли вас спіткає хвороба – це Божа любов, і, безперечно, в ній закладено Його добрі наміри. Хоча ваше тіло може зазнавати певних страждань, не піддавайтеся жодним ідеям сатани. Прославляйте Бога під час хвороби та радійте Богові під час свого славослів'я. Не падайте духом перед хворобою, шукайте знову і знову, не здавайтеся, і Бог осяє вас Своїм світлом. Якою була віра Йова? Всемогутній Бог – всесильний лікар! Перебувати у хворобі – значить бути хворим, а перебувати в душі – значить бути здоровим. І поки чутно подих твій, Бог не дасть тобі померти.

Ми маємо в собі воскресле життя Христа. Безперечно, нам не вистачає віри у присутність Бога: хай Бог вселить у нас істинну віру. Воістину, солодке слово Боже! Слово Боже – сильні ліки! Воно посоромлює дияволів і сатану! Осягнення Божого Слова дає нам підтримку. Його слово діє блискавично, спасаючи наші серця! Воно розвіює все зло та всіх заспокоює. Віра подібна до кладки з однієї колоди: тим, хто принижено чіпляється за життя, буде важко її перейти, але ті, хто готовий пожертвувати собою, здатні пройти по ній, впевнено ступаючи та не хвилюючись. Якщо людина має думки сполошені та боязкі, то це тому, що сатана обдурих її, побоюючись, що ми перейдемо місток віри та увійдемо до Бога. Сатана всіма можливими способами намагається надіслати нам свої думки. Кожної миті ми маємо молитися про те, щоб Бог осяяв нас Своїм світлом, кожної миті покладатися на Бога, щоб Він очистив нас від сатанинської отрути, кожної миті вдосконалювати свій дух у тому, як наблизитися до Бога, і дати Богові уповні запанувати над усім нашим єством.

Глава 7

Зростання впливу зовнішніх обставин пришвидшує нашу втечу до духу як прихистку. Не дій із черствим серцем, не зважаючи на те, чи стурбований Святий Дух, і не намагайся бути розумним. Не розслабляйся і не заспокоюйся та не надавай занадто великого значення своїм труднощам. Єдине, що потрібно робити, – це поклонятися Богові в душі та істині. Не можна нехтувати Божими словами чи бути до них глухим; потрібно уважно заглиблюватися в них, повторювати молитовні

читання й осягати життя, що міститься у цих словах. Не варто займатися марним поглинанням слів, не приділяючи часу їх засвоєнню. Чи покладаєшся ти на Божі слова в усіх своїх справах? Не вихваляйся, наче дитина, щоб потім не заплутатися, коли виникне проблема. Мусиш тренувати свій дух щогодини, щодня, не розслабляючись ні на мить. Ти повинен мати ревний дух. Хоч із якою людиною, подією чи об'єктом ти не зіткнувся, якщо ти постанеш перед Богом, ти матимеш шлях, яким потрібно йти. Ти маєш щодня їсти й пити від Божих слів, осягати їхній зміст, не бути недбалим, докладати більше зусиль, в усьому доходити до найменших подробиць та озброїтися істиною в усій її повноті, щоб уникнути неправдивого розуміння Божої волі. Ти повинен розширити свій досвід і зосередитися на пізнанні Божих слів. Завдяки досвіду ти можеш бути більш впевненим у Богові; без досвіду стверджувати, що ти впевнений у Ньому, – це просто набір пустих слів. Ми маємо бути яснодумними! Прокинься! Не будь більше млявим; якщо ти з усім маєш справу недбало, не прагнучи прогресу, то ти справді зовсім сліпий. Ти повинен зосередитися на роботі Святого Духа, уважно дослухатися голосу Святого Духа, відкрити свої вуха для Божих слів, дорожити тим часом, що у тебе ще залишився, і платити ціну, якою б вона не була. Якщо ти маєш сталь, використовуй її ефективно, щоб викувати міцний клинок; дужче берись за те, що має вирішальне значення, та зосередься на втіленні Божих слів у життя. Якщо ти відступив від Божих слів, то як би добре ти не чинив зовні, все це буде намарно. Діяти лише на словах – це неприйнятно для Бога; зміни мають проявлятися через твою поведінку, характер, віру, мужність та розуміння.

Час близько! Навіть найкраще, що є у цьому світі, має бути відкинуте. Жодні труднощі та небезпеки не злякають і не здолають нас, навіть якщо впаде небо. Без такої рішучості тобі просто буде надто важко стати кимось значущим. Ті, хто слабкодухі та боягузливо тримаються за життя, не гідні постати перед Богом.

Всемогутній Бог – це практичний Бог. Якими б невігласами ми не були, Він усе одно зглянеться на нас, Його руки неодмінно спасуть нас, і Він все одно зробить нас досконалими. Доки ми маємо серця, які щиро прагнуть Бога, доки ми йдемо за Ним впритул та не зневірюємося, доки ми намагаємося щось отримати, відчуваючи гостру необхідність, Він у жодному разі не буде ставитися до будь-кого з нас несправедливо; Він обов'язково дасть нам те, чого нам бракує, і Він задовольнить наші потреби. Усе це – доброта Всемогутнього Бога.

Якщо людина ненажерлива й лінива, веде сите життя, завжди тримаючи своє черево повним, байдужа до всього, то їй буде важко уникнути страждань. Всемогутній Бог панує над усім сущим та над усіма явищами! Якщо ми завжди будемо звернені до Нього серцем і входитимемо в дух і спілкування з Ним, Він покаже нам все, що ми шукаємо, і Його воля неодмінно буде відкрита нам. Тоді наші серця перебуватимуть у радості та мирі, будуть стійкими, маючи повну ясність. Надзвичайно важливо вміти діяти відповідно до Його слів. Тільки вміння

осягати Його волю і жити в залежності від Його слів вважається справжнім досвідом.

Тільки якщо ми розуміємо Божі слова, істина Божих слів зможе увійти в нас і стати нашим життям. Як ти зможеш увійти у реальність Божих слів, не маючи жодного практичного досвіду? Якщо ти не здатен прийняти Божі слова як своє життя, твій характер не зможе змінитися.

Робота Святого Духа просувається семимильними кроками! Якщо ти не будеш уважно стежити за цим і не будеш навчатися, тобі буде важко встигати за темпом Святого Духа, коли Він буде рухатися уперед. Поспіши здійснити радикальні зміни, щоб не бути розтоптаним сатаною і не увійти в озеро вогню і сірки, з якого немає порятунку. Іди тепер і шукай якомога краще, щоб не бути знехтуваним.

Глава 8

Відтоді, як явилось свідчення про Всемогутнього Бога – Царя Царства, – сфера Божого управління розгорнулася в усій своїй повноті по всьому всесвіту. Не тільки в Китаї було засвідчено явлення Бога, – ім'я Всемогутнього Бога було засвідчено в усіх країнах та в усіх місцевостях. Усі вони вигукують це святе ім'я, прагнуть спілкуватися з Богом усіма можливими способами, осягають волю Всемогутнього Бога та спільно служать Йому в церкві. У такий дивовижний спосіб діє Святий Дух.

Мови різних народів відрізняються одна від одної, але є тільки один Дух. Цей Дух об'єднує церкви по всьому всесвіту, Він є абсолютно єдиним з Богом, не маючи жодної відмінності. Це те, в чому немає жодного сумніву. Тепер Святий Дух закликає їх, і голос Його пробуджує їх. Це голос Божої милості. Вони всі вигукують святе ім'я Всемогутнього Бога! Вони також підносять хвалу та співають. У роботі Святого Духа ніколи не буває жодних відхилень; ці люди йдуть на все, щоб крокувати вперед вірним шляхом, вони не відступають, і дивам немає кінця. Це те, що людям тяжко уявити та про що їм неможливо міркувати.

Всемогутній Бог – Цар життя у всесвіті! Він сидить на славному престолі і судить світ, панує над усім та править усіма народами; всі народи схиляють коліна перед Ним, моляться Йому, наближаються до Нього і спілкуються з Ним. Незалежно від того, скільки ви вже вірите в Бога, наскільки високим є ваш статус чи наскільки великим є ваше посадове становище, якщо в серці своєму ви йдете проти Бога, то ви маєте зазнати суду і схилити перед Ним коліна, видаючи звуки страдницького моління; це і справді є пожинання плодів ваших власних дій. Цей страдницький звук – звук мук в озері вогняному й сірчаному, це плач покараних Божим залізним жезлом; це суд перед сидінням Христа.

Хтось боїться, хтось приховує нечисту совість, хтось тримається насторожі, хтось уважно слухає, хтось кається й починає все наново, максимально відчувачи

розкаяння, хтось гірко плаче від болю, хтось відмовляється від усього й відчайдушно шукає, хтось досліджує себе і більше не сміє діяти дико, хтось терміново прагне наблизитися до Бога, хтось досліджує власне сумління, запитуючи, чому його життя не може поліпшитися. Хтось залишається збентеженим, хтось знімає пута зі своїх ніг і сміливо йде вперед, досягнувши головне і не гаючи часу на прислужування власному життю. Хтось досі вагається та сумнівається щодо видінь – тягар, який вони тримають і несуть у своїх серцях, справді важкий.

Якщо розум не чистий, то Святий Дух не може працювати в тобі. Все, на чому ти зосереджений, яким шляхом ти йдеш і чого прагне твоє серце, сповнене твоїх уявлень і твоєї власної праведності! Я згоряю від нетерпіння – як би Я хотів відразу зробити вас досконалыми, щоб ви скоріше стали придатними для використання Мною, щоб полегшити Мій тяжкий тягар. Але, коли я бачу вас такими, Я розумію, що не варто прагнути швидких результатів. Я можу лише терпляче чекати, повільно йти і повільно підтримувати та вести вас. О, ви маєте очистити свої голови! Що слід залишити, якими є твої скарби, якими є твої фатальні слабкості, які у тебе перешкоди? Поміркуйте більше над цими питаннями у своєму дусі та спілкуванні зі Мною. Я хочу, щоб ваші серця в тиші дивилися на Мене; Мені не потрібне ваше марнослів'я. Тому, хто справді прагне Мене, Я відкрию все. Мій темп пришвидшується; доки твоє серце дивиться на Мене і ти весь час слідуєш за Мною, у будь-який момент Моя воля може бути дана тобі через натхнення та відкрита тобі. Ті, хто подбають про те, щоб зачекати, отримують підкріплення і шлях уперед. Тим, хто легковажний, важко зрозуміти Моє серце, і вони зайдуть у глухий кут.

Я бажаю, щоб ви всі швидше зросли і співпрацювали зі Мною, і щоб ви завжди були поруч зі Мною, а не лише один день та одну ніч. Моя рука завжди має тягнути вас за собою і підштовхувати, спонукати, примушувати та закликати йти вперед! Ви просто не розумієте Моєї волі. Перешкоди ваших власних уявлень і перешкоди пут світу земного занадто сильні, і ви не можете мати глибшої близькості зі Мною. Кажучи відверто, ви приходите до Мене, коли маєте проблему, але коли у вас немає жодної проблеми, ваші серця стають неспокійними. Ваші серця стають схожими на вільний ринок та наповнюються сатанинськими нахилами; вони зайняті речами світу земного, і ви не знаєте, як спілкуватися зі Мною. Як же Мені не турбуватися за вас? Але турбуватися не варто. Час надто стислий, а завдання надто важке. Мої кроки летять уперед; ви мусите твердо триматися всього, що маєте, дивитися на Мене щомиті і тісно спілкуватися зі Мною. Тоді Моя воля неодмінно буде відкриватися вам будь-якої миті. Коли ви розумієте серце Моє, то маєте шлях уперед. Ви не повинні більше вагатися. Підтримуйте справжнє спілкування зі Мною, не вдайтеся до обману і не намагайтеся бути занадто розумними; цим ви тільки обманюєте себе і будь-якої миті будете розкриті перед сидінням Христа. Справжнє золото не боїться випробування вогнем, це істина! Не сумнівайтеся, не сумуйте і не впадайте у тугу. Безпосередньо спілкуйся більше зі

Мною у своєму дусі, терпляче чекай, і Я Свого часу обов'язково відкриюсь тобі. Ти повинен бути надзвичайно уважним і не допускати, щоб Мої зусилля, витрачені на тебе, змарнувалися; не втрачай жодної миті. Коли твоє серце перебуває у постійному спілкуванні зі Мною, коли твоє серце постійно живе переді Мною, тоді ніхто, ні явище, ні річ, ні чоловік, ні син чи дочка, не можуть порушити твого спілкування зі Мною у твоєму серці. Коли твоє серце постійно обмежене Святим Духом і коли ти спілкуєшся зі Мною щомиті, Моя воля неодмінно буде відкрита тобі. Коли ти постійно наближаєшся до Мене таким чином, незалежно від того, що тебе оточує, з якими людьми, подіями чи речами ти стикаєшся, ти не заплутаєшся, а матимеш шлях уперед.

Якщо ти зазвичай нічого не випускаєш з уваги у справах великих і малих, якщо кожна твоя думка та ідея очищена, і якщо ти спокійний у своєму дусі, то щоразу, коли ти стикаєшся з якоюсь проблемою, Мої слова будуть негайно вдихнуті в тебе, як яскраве дзеркало, яким ти зможеш себе перевірити, і тоді матимеш шлях уперед. Це зветься ліками, що підібрані по хворобі! І хворобу неодмінно вилікують – такою є всемогутність Бога. Я неодмінно просвітлю і осяю всіх спраглих та жадаючих праведності, тих, хто шукає зі щирістю. Я покажу усім вам таємниці духовного світу та шлях уперед, спонукаю вас якнайшвидше відкинути свої старі порочні схильності, щоб ви могли досягти життєвої зрілості і стати придатними для Мого використання, і щоб робота благовіствування могла відбуватися швидко та безперешкодно. Тільки тоді Моя воля буде задоволена, тільки тоді Божий шеститисячолітній план управління буде здійснено в найкоротший можливий термін. Бог здобуде Царство, зійде на землю, і ми разом увійдемо у славу!

Глава 9

Я хочу нагадати тобі, що навіть маленька двозначність чи недбалість щодо Мого слова неприйнятна; ти маєш слухати і слухатися та діяти відповідно до Моїх намірів. Ти завжди маєш бути пильним та ніколи не проявляти зарозумілого чи самовдоволеного характеру; ти завжди маєш покладатися на Мене, щоб вигнати той старий, природний характер, що мешкав у тобі. Ти завжди повинен бути здатним зберігати нормальний стан переді Мною та мати урівноважений характер. Твоє мислення має бути тверезим і ясним, ним не має керувати жодна людина, подія чи предмет. У Моїй присутності завжди потрібно бути спокійним і зберігати постійну близькість та спілкування зі Мною. Необхідно виявляти силу і стійкість та твердо стояти у своєму свідченні про Мене; потрібно вставати й виступати від Мого імені, не боячись того, що скажуть інші. Потрібно просто виконувати Мої наміри і не дозволяти нікому контролювати свої думки та вчинки. Те, що Я відкриваю тобі, має бути виконано відповідно до Моїх намірів, без жодного зволікання. Що ти

відчуваєш у глибині душі? Тобі ніяково, хіба не так? Ти зрозумієш. Чому не можна встати і виступити від Мого імені, пам'ятаючи про Мій тягар? Ти й далі упираєшся, продовжуючи займатися дрібними обладнаннями, та Я ясно все бачу. Я – твоя підтримка і твій щит, і все в Моїх руках. Чого ж ти тоді боїшся? Чи не надто ти емоційний? Ти маєш відкинути свої емоції якнайшвидше; Я не дію на емоціях, але вершу праведність. Якщо чийсь батьки роблять щось, що не приносить користі церкві, вони не врятовуються. Мої наміри були відкриті тобі, і ти не можеш нехтувати ними. Навпаки, необхідно зосередити всю свою увагу на них і відкинути решту, щоб щиро слідувати їм. Я завжди триматиму тебе у Своїх руках. Не будь постійно боязким і не дозволяй своєму чоловікові чи дружині керувати тобою; ти маєш дати Моїй волі справдитися.

Віруй! Віруй! Я – твій Всемогутній. Можливо, ти маєш певне уявлення про це, але ти все одно маєш бути пильним. Заради церкви, Моєї волі та Мого управління, ти маєш повністю присвятити себе, і тобі буде дано ясно побачити всі таємниці та результати. Більше не буде затримки; дні добігають кінця. Що тобі слід робити? Як потрібно прагнути зростання та досягнення зрілості у своєму житті? Як можна швидше зробити себе корисним для Мене? Як можна досягти виконання Моєї волі? Ці питання потребують тривалих роздумів і глибокого спілкування зі Мною. Покладіться на Мене, вірте в Мене, ніколи не будьте недбалими та вмійте діяти відповідно до Моїх настанов. Необхідно бути добре озброєним істиною, частіше їсти та пити від неї. Кожна істина має бути втілена в життя, перш ніж вона стане ясною.

Чи відчуваєш ти зараз, що тобі бракує часу? Чи відчуваєш також, що всередині ти став іншим, не таким, як раніше, і що твоя ноша тепер здається дуже важкою? Мої наміри спрямовані на тебе; ти маєш зберігати ясність розуму, не відриватися від Моїх намірів та завжди підтримувати зв'язок зі Мною. Залишайтеся близькими до Мене, спілкуйтеся зі Мною, майте уважність до Мого серця та вмійте служити у суголоссі з іншими, щоб Мої наміри завжди були відкриті вам. Тримай високу пильність! Високу пильність! Не допускай послаблення і на йоту; це твій обов'язок, і в ньому живе Моя робота.

Можливо, на цей момент ти вже маєш трохи розуміння і відчуваєш, що це просто чудово. Можливо, в минулому були сумніви, почуття, що це повністю відрізняється від людських концепцій, ідей та думок, але зараз ти в основному розумієш це. Це Моя дивовижна робота, і це також дивовижна робота Бога; ти маєш бути абсолютно пильним та чекати, доки йдеш цим шляхом. Час у Моїх руках; не втрачай його і не розслабляйся ні на мить; втрата часу затримує Мою роботу і призводить до створення перешкод Моїй волі у тобі. Ти маєш часто розмірковувати та спілкуватися зі Мною. Ти також маєш представляти переді Мною всі свої дії, вчинки, думки, ідеї, свою сім'ю, свого чоловіка, своїх синів та дочок. Не покладайся на себе у своїй практиці, інакше Я розгніваюсь, і тоді ти зазнаєш великих втрат.

У будь-який час стримуй власні кроки і постійно ходи у Моїх словах. Ти повинен мати Мою мудрість. Поставай переді Мною, якщо зіткнешся з якимись труднощами, і Я дам тобі настанову. Не створюй проблем і не спілкуйся безладно. Якщо твоє життя не приносить користі, це тому, що тобі не вистачає знань і ти не можеш відрізнити добрі слова від поганих. Ти не зрозумієш цього, доки тобі не буде завдано шкоди, доки ти не опинишся у тяжкому стані і не втрадиш присутність Святого Духа, але тоді буде вже надто пізно. Час зараз дуже напружений, тому не можна ні на йоту відставати в життєвих перегонях; потрібно дуже уважно слідувати Моїми стопами. Коли виникають якісь труднощі, необхідно часто вдаватися до споглядання, залишаючись поруч зі Мною, і спілкуватися зі Мною безпосередньо. Якщо ти зможеш досягнути цей шлях, це полегшить тобі майбутнє входження.

Мої слова звернені не тільки до тебе; всі у церкві відчують брак в різних аспектах. Ви маєте більше спілкуватися, бути здатними самотійно їсти та пити під час своїх духовних посвячень, вміти схоплювати ключові істини та одразу ж втілювати їх у життя. Ви маєте відчути реальність Мого слова: схопіться за його суть і принципи та не послаблюйте хватки. Постійно розмірковують, постійно спілкуйтеся зі Мною, і поступово все відкриватиметься. Неможливо наблизитись до Бога на певний час, а потім, не дочекавшись, поки серце заспокоїться перед Ним, тривожитися, коли з вами трапляється щось ще. Ви завжди плутаєтесь, завжди не впевнені ні в чому, і не бачите Мого обличчя; через це ти не можеш ясно розуміти Мого серця, а навіть якщо трохи і розумієш його, то все одно невпевнений і досі сумніваєшся. Тільки коли Я повністю оволодію твоїм серцем, і твій розум більше не турбуватиме ніщо земне, і ти зможеш чекати з ясным та спокійним розумом, Я дам вам одкровення, одне за одним, відповідно до Своїх намірів. Ви маєте зрозуміти цей шлях близькості до Мене. Хто б тебе не бив і не проклинав, і які б гарні речі не пропонували тобі люди, неприпустимо, якщо вони заважають тобі бути близьким до Бога. Хай твоє серце буде в обіймах Моїх і ніколи не відходить від Мене. За такої близькості та спілкування батьки, чоловік, діти, інші сімейні контакти та мирські уподобання випаруються. У серці з'явиться майже неймовірна насолода, відчуття аромату й чудового смаку; більше того, ти дійсно будеш нерозлучний зі Мною. Якщо ви продовжуватимете в тому ж дусі, ви зрозумієте, що у Мене в серці. Ви ніколи не зіб'єтесь зі шляху, продовжуючи йти вперед, бо Я – ваш шлях, і все існує завдяки Мені. Наскільки зрілим буде ваше життя, коли ви зможете відірватися від земного, коли ви зможете відкинути свої емоції, коли ви зможете залишити чоловіка і дітей, коли ваше життя стане зрілим... Усе це станеться відповідно до Мого часу. Не потрібно хвилюватись.

Ви маєте досягти входження з позитивного боку. Якщо ви пасивно чекаєте, то залишитеся негативно налаштованими. Ви маєте бути проактивними у співпраці зі Мною; будьте старанні та ніколи не лінуйтеся. Завжди спілкуйтеся зі Мною і досягайте ще більшої близькості зі Мною. Якщо ви не розумієте, не чекайте на

швидкі результати. Річ не в тому, що Я не скажу тобі, а в тому, що Я хочу побачити, чи ти покладаєшся на Мене, коли перебуваєш у Моїй присутності, і чи впевнений ти у своїй залежності від Мене. Ти повинен завжди залишатися поруч зі Мною і віддавати всі справи в Мої руки. Не повертайся марно. Після того, як ти несвідомо перебував поруч зі Мною протягом певного часу, тобі відкриються Мої наміри. Якщо ти зрозумієш їх, тоді ти справді зустрінешся зі Мною віч-на-віч, і ти справді знайшов Моє обличчя. Ти матимеш багато внутрішньої ясності та стійкості, і тобі буде на що опертися. Тоді ти дістанеш силу, а також упевненість, і матимеш шлях уперед. Усе даватиметься тобі легко.

Глава 10

Ти не повинен боятися ні того, ні іншого; скільки б труднощів і небезпек тобі не загрожувало, ти здатний залишатися стійким переді Мною, не зважаючи на жодні завади, щоб Моя воля могла бути виконана безперешкодно. Це – твій обов'язок; інакше Я обрушу на тебе Свій гнів, і рукою Своєю Я... Тоді ти відчуєш довічні душевні страждання. Ти маєш витримати все; заради Мене ти маєш бути готовий відмовитися від усього, чим володієш, і зробити все можливе, щоб бути здатним слідувати за Мною і бути готовим віддати все своє. Настав час, коли Я випробовуватиму тебе: чи принесеш ти в жертву Мені свою відданість? Чи зможеш ти віддано слідувати за Мною до самого кінця шляху? Не бійся; з Моєю підтримкою хто зможе перепинити цей шлях? Пам'ятай це! Не забувай! Все, що відбувається, – відбувається за Моїм добрим наміром, і все перебуває під Моїм наглядом. Чи можеш ти дотримуватися Мого слова в усьому, що ти говориш і робиш? І коли спіткають тебе вогняні випробування, чи схилиш ти коліна, і чи волатимеш? Чи ти зіщулишся і відступиш, не в змозі рухатися вперед?

Ти повинен мати в собі Мою відвагу, і ти повинен мати принципи, коли доходить до зустрічі з родичами, які не вірять. Однак заради Мене ти також не маєш піддаватися жодним темним силам. Покладайся на Мою мудрість, щоб іти досконалим шляхом; не дозволяй жодній із сатанинських змов оволодіти тобою. Доклади всіх зусиль, щоб покласти своє серце переді Мною, і Я втішу тебе та принесу тобі мир і щастя. Не слід намагатися виглядати якимось певним чином перед іншими; хіба те, що ви робите Мене задоволеним, не має більшої цінності та ваги? Задовольняючи Мене, чи не наповнишся ти ще більшим вічним і позитивним миром і щастям? Твої нинішні страждання свідчать лише про те, якими великими будуть твої майбутні благословення; вони неописанні. Ти не знаєш величі благословень, які матимеш; ти навіть не міг і помріяти про таке. Сьогодні це стало реальним; дуже, дуже реальним! Це не так далеко, ти бачиш це? Все це до останньої крихти знаходиться в Мені; яка ж то світла дорога попереду! Утри свої

сльози та більше не відчувай ні болю, ні смутку. Усе влаштовано Моїми руками, і Моя мета – невдовзі зробити вас переможцями та ввести вас у славу разом зі Мною. За все, що з тобою відбувається, ти маєш бути відповідно вдячний і сповнений хвали; це принесе Мені глибоке задоволення.

Надприродне життя Христа вже з'явилося; тобі немає чого боятися. Сатани під нашими ногами, і час їхній триватиме недовго. Пробудись! Відкинь світ розпусти, звільнися від безодні смерті! Будь вірний Мені, не зважаючи ні на що, і сміливо йди вперед; Я – твій оплот, тож покладися на Мене!

Глава 11

Чи Я Бог твій? Чи Я Цар твій? Чи справді ти дозволив Мені панувати в тобі як Цареві? Тобі слід ретельно поміркувати про себе: хіба ти не дослідив і не відкинув нове світло, коли воно прийшло, зайшовши навіть аж так далеко, що зупинився, не слідуючи за ним? За це тебе буде піддано суду, й ти падеш у свою погибель; тебе судитимуть і сіктимуть жезлом залізним, і ти не відчуєш роботи Святого Духа. Незабаром ти плакатимеш і схилятимеш свої коліна в поклонінні, голосно стогнучи. Я завжди говорив із вами і завжди промовляв до вас; Я ніколи не приховував від вас слів Моїх. Пригадайте: хіба Я колись вам чогось не сказав? Попри те, є люди, які вперто продовжують чинити невірно. Вони загублені в імлі сумнівів, що заступає сонце, і ніколи не бачать світла. Чи не тому так, що їхнє почуття власного «я» занадто сильне, а їхні власні уявлення занадто великі? Відколи ти маєш якусь повагу до Мене? Відколи ти маєш місце для Мене у своєму серці? Коли ти зазнав невдачі, коли ти виявив свою неспроможність і коли в тебе вже не залишилося варіантів, тільки тоді ти молишся Мені. Тоді чому ти зараз на себе не покладаєшся? Ви, люди! Це старе «я» занапастило тебе!

Деякі люди не можуть знайти шлях, і вони нездатні встигнути за новим світлом. Вони спілкуються лише про те, що бачили раніше; для них немає нічого нового. Чому так? Ви живете всередині себе та зачинили двері для Мене. Спостерігаючи, як змінюються методи роботи Святого Духа, у своєму серці ти завжди побоюєшся помилитися. Де твоє благоговіння перед Богом? Чи шукав ти його в тиші Божої присутності? Ти просто дивуєшся: «Невже Святий Дух справді так працює?». Те, що деякі люди бачили, є роботою Святого Духа, але їм є що сказати про це; інші визнають, що це слово Боже, але не приймають його. Усередині кожного з них спливають різні уявлення, і вони не розуміють роботи Святого Духа. Вони неуважні й недбалі, не бажають платити ціну та бути ревними в Моїй присутності. Святий Дух просвітив їх, але вони не приходять, щоб стати переді Мною для спілкування чи пошуку. Натомість вони сліднують своїм власним бажанням, роблячи все, що їм заманеться. У чому ж їхні наміри?

Глава 12

Якщо маєш мінливий характер, тебе кидає то в один, то в інший бік, як вітер і дощ, і якщо ти не здатний постійно просуватися вперед, докладаючи усіх своїх сил, то мій жезл ніколи не буде далеко від тебе. Коли настає час розбору, чим несприятливішими будуть умови і чим більше тебе переслідуватимуть, тим сильнішою буде твоя любов до Бога, і ти перестанеш чіплятися за цей світ. Не маючи іншого способу просування вперед, ти прийдеш до Мене і відновиш свою силу та впевненість. Проте у легших умовах ти будеш діяти навмання. Ти мусиш входити з боку позитиву, бути активним, а не пасивним. Ти мусиш бути непохитним ні перед ким і ні перед чим у будь-якій ситуації, і на тебе не мають впливати нічії слова. Ти мусиш мати твердий характер; незалежно від того, що кажуть люди, ти мусиш негайно втілювати в життя те, що ти знаєш як істину. Мої слова завжди мають діяти в тобі, незалежно від того, з ким ти стикаєшся; ти мусиш бути здатним твердо стояти у своєму свідченні Мені та уважно ставитися до моїх тягарів. Ти не мусиш сліпо погоджуватися з іншими, не маючи власних ідей; навпаки, ти повинен мати мужність встати та заперечити проти того, що не відповідає істині. Якщо ти чітко знаєш, що щось є хибним, але тобі бракує сміливості викрити це, тоді ти не є людиною, яка практикує правду. Ти хочеш щось сказати, але не наважуєшся прямо заявити про це, тому ходиш манівцями, а потім змінюєш тему; сатана зсередини тебе не пускає, змушуючи говорити без пуття й не даючи тобі продовжувати робити свою справу до кінця. Ти досі носиш страх у своєму серці, і чи не тому це, що твоє серце досі сповнене сатанинських ідей?

Яким має бути переможець? Добрі воїни Христові мають бути хоробрими та покладатися на Мене, щоб бути сильними духовно; вони мають битися, щоб стати воїнами та воювати із сатаною до смерті. Ти завжди маєш чатувати, і саме тому Я прошу тебе активно співпрацювати зі Мною в кожний момент і навчатися ставати ближчим до Мене. Якщо в будь-який час і в будь-якій ситуації ти зможеш зберігати спокій переді Мною, слухаючи те, що Я промовляю, і зосереджуючись на Моїх словах і діях, тоді ти не похитнешся і не втратиш свою опору. Все, що ти отримуєш зсередини Мене, можливо втілити в життя. Кожне з Моїх слів спрямоване на твій внутрішній стан, і вони пронизують твоє серце. Навіть якщо ти заперечиш їх на словах, ти не зможеш заперечувати їх у своєму серці. Ба більше, якщо ти аналізуєш Мої слова, то будеш засуджений. Тобто Мої слова – це істина, дорога і життя; вони – гострий двосічний меч, і вони можуть перемогти сатану. Ті, хто розуміє Мої слова та має шлях до їхнього втілення, благословенні, а тих, хто не втілює їх, неодмінно буде засуджено; це дуже й дуже практично. Нині коло тих, кого Я засуджую, розширилося: не тільки ті, хто знає Мене, будуть засуджені переді Мною, а й ті, хто не вірить у Мене і всіма силами намагається протистояти та перешкоджати роботі Святого Духа, також будуть засуджені. Усі, хто слідує по Моїм стопам, побачать, що Бог – це бурхливий

вогонь! Бог – це велич! Він виконує свої суди та засуджує до смерті. Ті в церкві, хто не приділяє уваги слідуванню за роботою Святого Духа, хто порушує цю роботу, хто хизується, хто має невірні наміри та цілі, хто не докладає зусиль, щоб їсти та пити слова Божі, хто нерозбірливий і підозрілий, хто прискіпується до роботи Святого Духа, – до цих людей будь-якої миті придуть слова суду. Усі вчинки людей будуть розкриті. Святий Дух досліджує найсокровенніше в серцях людей, тому не будь бездумним, будь уважним і обережним. Не дій наосліп самотійно. Якщо твої вчинки не узгоджуються з Моїми словами, тебе буде засуджено. Не імітуй, не прикидайся, не роби вигляд, або не показуй, що ти насправді не розумієш; ти повинен часто приходити до Мене та спілкуватися зі Мною.

Все, що ти береш із Мене, дасть тобі шлях до практики. Тебе також супроводжуватимуть Мої сили, ти відчуватимеш Мою присутність і завжди ходитимеш у словах Моїх; ти перевершиш усе земне та здобудеш силу воскресіння. Якщо у своїх словах, поведінці та вчинках ти не маєш Моїх слів і Моєї присутності, якщо ти віддаляєшся від Мене та живеш усередині самого себе, живучи в поняттях розуму, у вченнях та правилах, то це є доказом того, що ти всі свої помисли та бажання зосередив на гріхах. Іншими словами, ти продовжуєш триматися свого старого «я», не дозволяючи іншим заподіяти шкоди твоєму «я» чи хоч трохи вразити твою душу. Люди, які так чинять, – це люди, які мають вкрай низький духовний рівень, вони абсолютно абсурдні, вони нездатні бачити Божої милості та сприймати Його благословень. Якщо ти й далі поводитимешся так ухильно, то коли ж ти зможеш дозволити Мені працювати в тобі? Після того, як Я закінчив говорити, ти слухаєш, але нічого не засвоюєш, і ти стаєш особливо слабким щоразу, коли тобі насправді вказують на твої проблеми. Що це за духовний стан? Коли Я зможу зробити тебе досконалим, якщо тебе завжди потрібно вмовляти? Якщо ти боїшся ґуль і подряпин, то маєш поспішити попередити інших: «Я нікому не дозволю розібратися зі мною; я здатен позбутися свого природного, старого характеру самотужки». Тож ніхто не критикуватиме тебе та не зачіпатиме, і ти будеш вільний вірити в те, у що забажаєш, і нікому не буде діла до тебе. Чи можеш ти так слідувати Моїми стопами? Стверджувати, що впевнений у тому, що Я твій Бог і твій Господь – це лише порожні слова. Якби ти справді не мав сумнівів, все це не було б проблемою, і ти повірив би, що то Божя любов і благословення зійшли на тебе. Коли Я говорю, то звертаюся до Моїх синів, і Мої слова мають бути зустріті з вдячністю та хвалою.

Глава 13

У вашому нинішньому стані ви надмірно дотримуетесь уявлень свого «я», і всередині вас відбуваються дуже тяжкі релігійні розлади. Ви не здатні діяти в дусі, ви не здатні збагнути роботу Святого Духа, і ви відкидаєте нове світло. Ти не бачиш

денного сонця, тому що ти сліпий, ти не знаєш людей, ти ніколи не зможеш покинути своїх «батьків», тобі бракує духовної проникливості, ти не розпізнаєш роботу Святого Духа та не маєш уявлення про те, як їсти та пити від Мого Слова. У цьому й полягає проблема – ти не знаєш, як їсти та пити від нього самостійно. Робота Святого Духа просувається вперед із дивовижною швидкістю, день у день; щодня з'являється нове світло, а також щодня з'являється щось нове та свіже. Однак ти не розумієш. Натомість тобі подобається вести дослідження, ти дивишся на речі через призму своїх особистих уподобань, не розглядаючи їх ретельно, і слухаєш у заціпенінні. Ти не молишся старанно в дусі, не дивишся більше на Мене й не розмірковуєш над Моїми словами. Таким чином, все, що ти маєш, – це букви, правила та вчення. Ти мусиш мати ясне уявлення про те, як їсти й пити від Мого Слова, і ти маєш частіше приносити Мені Моє Слово.

У нинішні часи люди не можуть облишити свого «я»; вони завжди вважають себе правими. Вони застрягли у своїх власних маленьких світах, і вони – не ті люди, що потрібно. Вони мають неналежні наміри та цілі, і якщо вони вперто за це триматимуться, то їх буде засуджено, а в тяжких випадках – вигнано. Ви маєте докладати більше зусиль, щоб підтримувати постійне спілкування зі Мною, а не просто спілкуватися з тими, з ким хочете. Ви мусите розуміти людей, з якими спілкуєтесь, та спілкуватися щодо духовних питань життя; тільки тоді ви зможете забезпечити життя іншим та компенсувати їхні недоліки. Ви не маєте говорити з ними повчальним тоном; така позиція докорінно неправильна. У спілкуванні ви повинні мати розуміння в духовних питаннях, ви повинні мати мудрість і бути здатними зрозуміти, що в серцях людей. Якщо ви хочете служити іншим, ви маєте бути правильною людиною, і ви повинні використовувати у спілкуванні все, що маєте.

Зараз найголовніше, щоб ви були здатними спілкуватися зі Мною, близько спілкуватися зі Мною, самостійно їсти й пити та бути близькими до Бога. Ви маєте якнайшвидше дійти до розуміння духовних питань, і ви маєте бути здатними ясно осягати своє середовище та влаштування свого оточення. Чи здатний ти зрозуміти, чим Я є? Дуже важливо, щоб ви їли й пили, виходячи з того, чого вам не достає, та жили за Моїм словом! Розпізнайте Мої руки та не скаржтеся. Якщо ти будеш скаржитися й ухилятися, ти можеш втратити можливість отримати Божу благодать. Почни з наближення до Мене: чого тобі бракує, і як ти маєш наблизитися до Мене та зрозуміти серце Моє? Людям важко наблизитись до Мене, тому що вони не можуть облишити свого «я». Їхній характер завжди нестійкий, від них постійно віє то жаром, то холодом, і ці люди стають зарозумілими та самозадоволеними, щойно відчують хоча б слабкий смак солодкого. Деякі люди ще не прокинулися; скільки з того, що ти говориш, втілює те, чим ти є? Скільки в цьому самозахисту, скільки наслідування інших і скільки дотримання правил? Причина, через яку ти не можеш осягнути роботу Святого Духа, полягає в тому, що ти не знаєш, як наблизитися до Мене. Зовні ти постійно розмірковуєш над чимось, покладаючись на уявлення

свого «я» та свого розуму; ти таємно досліджуєш та займаєшся дрібними обладками, і навіть не можеш винести їх на загальний огляд. Це показує, що насправді ти не розумієш роботи Святого Духа. Якщо ти справді знаєш, що щось не від Бога, то чому ти боїшся встати та відкинути це? Чи багато хто може встати й виступити за Мене? Вам бракує навіть найдрібнішої частки тієї сили характеру, якою володіє дитя чоловічої статі.

Мета всього, що влаштовано нині, – це навчити вас, щоб ви могли зростати у своєму житті, зробити ваш дух гострим і пильним та відкрити вам духовні очі, щоб ви дізналися, що походить від Бога. Те, що походить від Бога, дає тобі можливість служити зі старанням і тягарем та бути твердим у дусі. Все те, що не походить від Мене, порожнє; воно нічого не дає вам, породжує порожнечу у вашому дусі, змушує вас втрачати віру і встановлює відстань між вами та Мною, заганняючи вас у пастку вашого власного розуму. Нині ви можете перевершити все у мирському світі, коли живете в дусі, але жити у своєму розумі – значить бути захопленим сатаною; це глухий кут. Тепер усе дуже просто: дивіться на Мене своїм серцем, і дух ваш одразу ж зміцніє. Ви матимете шлях практики, і Я спрямовуватиму кожен ваш крок. Слово Моє буде відкрите тобі в усі часи та в усіх місцевостях. Не має значення, де й коли, і яким несприятливим є середовище, – Я зроблю так, що ти бачитимеш ясно, і Моє серце буде виявленим тобі, якщо ти спрямуєш своє серце до Мене; так ти бігтимеш дорогою вперед і ніколи не зіб'єшся зі шляху. Деякі люди намагаються відчувати свій шлях зовні, та ніколи не роблять цього у своєму дусі. Вони часто нездатні досягнути роботи Святого Духа. Коли вони спілкуються з іншими, вони ще більше заплутуються, не маючи шляху, яким слід іти, і не знаючи, що робити. Ці люди не знають, що їх мучить; вони можуть мати багато речей і бути сповненими внутрішнього багатства, але чи є від цього хоч якась користь? Чи справді ти маєш шлях, яким потрібно йти? Чи маєш ти осяяння і просвітління? Чи маєш ти нові прозріння? Ти просунувся вперед чи відступив назад? Чи можеш ти встигати за новим світлом? Ти не маєш покірності; покірність, про яку ти часто згадуєш, – це лиш розмови. Чи прожив ти покірне життя?

Наскільки великою є перешкода, створена людським лицемірством, самовпевненістю, самовтіхою, самозадоволенням і пихою? Хто винен у тому, що ви не можете поринути в реальність? Вам слід уважно вивчити себе, щоб зрозуміти, чи є ви правильними особистостями. Чи пам'ятав ти про мене, коли формулював свої цілі та наміри? Чи всі твої слова та вчинки вимовляються й відбуваються у Моїй присутності? Я уважно досліджую всі твої думки та ідеї. Чи не відчуваєш ти винним? Ти використовуєш фальшиву облуду, призначену для очей інших людей, і спокійно напускаєш на себе самовдоволений вигляд; ти робиш це, щоб захистити себе. Ти робиш це, щоб приховати своє зло, і навіть вигадуєш, як перекласти це зло на когось іншого. Яке віроломство живе у твоєму серці! Подумай про все, що ти сказав. Хіба не для своєї користі, боячись, що душа твоя

постраждає, ти приховав сатану, а потім силою позбавив своїх братів і сестер їжі та питва? Що ти маєш сказати на своє виправдання? Чи ти гадаєш, що наступного разу ти зможеш відшкодувати їжу та питво, які сатана відібрав цього разу? Отже, ти тепер ясно це бачиш; це те, що ти можеш компенсувати? Чи можеш ти надолужити втрачений час? Ви маєте старанно дослідити себе, щоб зрозуміти, чому на кількох останніх зборах не було їжі та питва, і хто був причиною цієї проблеми. Ви маєте вести спілкування один по одному, доки все стане ясно. Якщо таку людину суворо не приборкати, то ваші брати та сестри не зрозуміють, і тоді все повториться знову. Ваші духовні очі заплющені; надто багато з вас сліпі! Більше того, ті, хто бачить, ставляться до цього легковажно. Вони не встають і не виступають, – і вони теж сліпі. Ті, хто бачить, та не каже, – німі. Тут багато людей із вадами.

Деякі люди неспроможні зрозуміти, що таке істина, що таке життя і що таке путь, і вони не розуміють духу. Вони вважають Мое слово просто формулою. Це занадто жорстко. Вони не розуміють, що таке справжня вдячність і хвала. Деякі люди нездатні досягнути критично важливого та головного; натомість вони досягають лише другорядне. Що означає порушити Боже управління? Що означає зруйнувати будівництво церкви? Що означає порушити роботу Святого Духа? Що таке прислужник сатани? Ці істини мають бути чітко зрозумілі, а не просто розпливчато окреслені для годиться. Чому цього разу не було їжі та питва? Деякі люди вважають, що сьогодні вони мають на весь голос славити Бога, але як саме вони мають славити Його? Чи повинні вони робити це, співаючи гімни й танцюючи? Хіба інші методи не вважаються піднесенням хвали? Деякі люди приходять на збори з думкою, що тріумфальна хвала – це спосіб хвалити Бога. Люди мають такі уявлення, і вони не зважають на роботу Святого Духа, внаслідок чого порушення все одно відбуваються. На цих зборах не було їжі й питва; всі ви кажете, що уважно ставитеся до Божого тягаря та захищатимете свідчення церкви, але хто з вас справді ставиться з увагою до Божого тягаря? Запитай себе: чи ти є тим, хто виявляє увагу до Його тягаря? Чи можеш ти виявляти праведність заради Нього? Чи можеш ти встати та виступити за Мене? Чи можеш ти непохитно втілювати істину в життя? Чи достатньо ти сміливий, щоб боротися з усіма вчинками сатани? Чи зможеш ти відкинути свої емоції та викрити сатану заради Моеї істини? Чи можеш ти дозволити Моїм намірам виповнитися в тобі? Чи приносив ти в жертву своє серце у найвідповідальніші моменти? Чи є ти тим, хто виконує Мою волю? Став собі ці запитання та думай про них часто. Дари сатани знаходяться всередині тебе, і ти сам винен у цьому, тому що ти не розумієш людей і не розпізнаєш отруту сатани; ти ведеш себе до смерті. Сатана глибоко обдурих вас – настільки, що ви в повному замішанні; ви п'яні від вина розпусти, і ви розгойдуєтеся туди-сюди, не маючи твердої точки зору та не маючи шляху для своєї практичної діяльності. Ви не їсте й не п'єте належним чином, ви берете участь у диких бійках і сварках, ви не

відрізняєте добро від зла та йдете за кожним, хай хто вас веде. Чи маєте ви взагалі хоч якусь істину? Деякі люди захищають себе й навіть вдаються до обману. Вони спілкуються з іншими, але це тільки заводить їх у глухий кут. Хіба від Мене ці люди отримують свої наміри, цілі, мотиви та джерело? Чи ти гадаєш, що зможеш відшкодувати своїм братам і сестрам той факт, що у них відібрали їжу та питво? Знайдіть кілька людей для спілкування та запитайте їх; нехай вони скажуть самі за себе: чи забезпечені вони чимось? А чи їхні животи наповнились брудною водою та сміттям, залишаючи їх без подальшого шляху? Хіба це не руйнує церкву? Де ж любов між братами та сестрами? Ви таємно досліджуєте, хто правий, а хто винний, але чому ви не несете тягар заради церкви? Зазвичай у вас добре виходить волати гучні фрази, але коли щось відбувається насправді, ви вже ні в чому не впевнені. Деякі люди розуміють, але тільки тихо ремствують, а інші висловлюють те, що розуміють, але ніхто більше не вимовляє ні слова. Вони не знають, що походить від Бога, а що – справа рук сатани. Де ваші внутрішні почуття щодо життя? Ви просто не можете досягнути роботи Святого Духа, як і не визнаєте її, і заледве приймаєте нове. Ви приймаєте тільки те релігійне та світське, що узгоджується з уявленнями людей. У результаті ви ведете марну боротьбу. Скільки людей здатні досягнути роботи Святого Духа? Скільки з них справді несли тягар заради церкви? А ти це розумієш? Спів гімнів – це один зі способів прославлення Бога, але ти не розумієш істину прославлення Бога. Більше того, ти негнучкий в тому, як ти підносиш Йому хвалу. Чи ж не таким є твоє уявлення? Ти завжди неухильно дотримуєшся своїх власних уявлень і неспроможний зосередитися на тому, що сьогодні буде робити Святий Дух, нездатний відчувати те, що відчувають твої брати та сестри, і нездатний спокійно прагнути Божої волі. Ти робиш все наосліп; можливо, ти добре співаєш пісень, але в результаті виходить повний розлад. Хіба це справді їжа та питво? Чи бачиш ти, хто насправді є причиною порушень? Ви зовсім не живете в душі; навпаки, ви дотримуєтесь різних уявлень. Хіба так можна нести тягар заради церкви? Ви маєте бачити, що робота Святого Духа нині просувається ще швидше. Тож чи не сліпі ви, якщо міцно чіпляєтесь за свої власні уявлення та чините опір роботі Святого Духа? Хіба це не схоже на те, як муха з дзижчанням б'ється об стіни? Якщо ви й далі будете такими впертими, вас буде відкинуто.

Ті, кого було приведено до довершеності перед катастрофою, є покірними Богу. Вони живуть, покладаючись на Христа, свідчать про Нього та звеличують Його. Вони – переможні діти чоловічої статі та добрі воїни Христові. Зараз надзвичайно важливо, щоб ви заспокоїлися, наблизилися до Бога та спілкувалися з Ним. Якщо ви нездатні наблизитися до Бога, ви ризикуєте потрапити в полон до сатани. Якщо ти зможеш наблизитися до Мене та спілкуватися зі Мною, тоді тобі відкриються всі істини, і ти матимеш стандарт, за яким маєш жити та діяти. Оскільки ти близький до Мене, Моє слово ніколи не покине тебе, і ти ніколи не відступиш від Мого слова

упродовж всього свого життя; сатана не зможе скористатися тобою, і натомість він буде посоромлений і втече, зазнавши поразки. Якщо ти шукатимеш у зовнішньому світі те, чого бракує всередині тебе, іноді ти, можливо, і знайдеш щось із цього, але більша частина знайденого тобою буде правилами та речами, які тобі не потрібні. Ти маєш облишити своє «я», їсти й пити більше від Моїх слів і знати, як міркувати над ними. Якщо ти чогось не розумієш, приходь до Мене та часто спілкуйся зі Мною; таким чином те, що ти розумієш, буде реальним та істинним. Ти маєш почати зі зближення зі Мною. Це надзвичайно важливо! Інакше ти не знатимеш, як їсти й пити. Ти не можеш їсти й пити сам; воістину, твій духовний ріст замалий.

Глава 14

Нині справді немає часу на зволікання. Святий Дух використовує чимало різних методів, щоб увести нас у слова Божі. Ти маєш бути озброєним усіма істинами, бути освяченим, бути щиро близьким до Мене й бути пов'язаним зі Мною, і при цьому ти не матимеш жодної нагоди щось вибирати. Робота Святого Духа не має емоцій, і їй байдуже до того, що ти за людина. Доки ти готовий шукати й слідувати, не виправдовуючись, не сперечаючись про свої надбання та втрати, а зголодніло й спрагло шукати праведності, тоді Я просвітлю тебе. Незалежно від того, наскільки ти нерозумний та неосвічений, Я не зосереджуюся на цих речах. Я дивлюся на те, наскільки старанно ти працюєш у позитивному аспекті. Якщо ж ти й далі міцно тримаєшся за уявлення свого «я», кружляючи у своєму власному маленькому світі, тоді, Я думаю, ти в небезпеці... Що таке захоплення? Що означає бути покинутим? Як ти маєш жити перед Богом сьогодні? Як ти маєш активно співпрацювати зі Мною? Відкинь свої власні уявлення, препаруй себе, скинь маску, ясно побач своє істинне обличчя, зненавидь себе, май серце, спрагле й пожадливе до праведності, повір, що ти сам по собі не маєш жодного значення, будь готовий відмовитися від себе, будь здатний перестати робити все по-своєму, вгамуйся переді Мною, піднось більше молитов, щиро спирайся на Мене, шануй Мене й ніколи не переставай наближатися до Мене й спілкуватися зі Мною – саме в цьому знаходиться ключ. Люди часто зосереджуються лише на собі й тому не постають перед Богом.

Поточну роботу Святого Духа людям справді тяжко уявити, але все це входить у реальність; насправді не варто ставитись до цього бездумно. Якщо ваше серце й розум знаходяться не на тому місці, то у вас не буде шляху вперед. Від початку до кінця ви повсякчас маєте бути пильними, у жодному разі не допускаючи недбалості. Благословенні ті, хто постійно пильнує й чекає, і ті, хто гамується переді Мною! Благословенні ті, хто завжди шанує Мене у своєму серці, хто уважно слухає Мій голос, хто уважний до Моїх дій і втілює Мої слова в життя! Справді не

має часу на зволікання; будуть лютувати всілякі пошесті, роззявляючи свої люті криваві пащі, щоб поглинути вас усіх, подібно потопу. Сини Мої! Час настав! Більше немає місця роздумам. Єдиний вихід, який приведе вас під Мій захист, – це повернутися й постати переді Мною. Ви повинні мати синівську силу характеру; не будьте слабкими й не журіться. Ви маєте встигати за Моїми кроками, не відкидати нового світла, і, оскільки Я кажу вам, як їсти й пити Мої слова, ви маєте підкорятися та їсти й пити їх належним чином. Чи є ще час для свавільних сварок чи суперечок одне з одним? Чи здатні ви воювати, якщо не їсте досхочу та не озброїлися істиною в повній мірі? Якщо ви хочете подолати релігію, ви маєте бути повністю озброєні істиною. Більше їжте та пийте Моїх слів і міркуйте над ними. Ти маєш їсти та пити Мої слова самотійно й почати з наближення до Бога. Нехай це буде для вас застереженням! Пильнуй! Розумні мають швидко пробудитися до істини! Відмовся від усього, з чим не бажаєш розлучитися. Ще раз кажу тобі, що такі речі справді шкідливі для твого життя, і від них немає жодної користі! Я сподіваюся, що ти зможеш покластися на Мене у своїх вчинках, інакше єдиний шлях уперед – це шлях смерті, куди ж тоді ти підеш, щоб шукати шлях життя? Облиш своє серце, яке полюбляє займатися зовнішніми речами! Облиш своє серце, яке не слухається інших людей! Якщо твоє життя не здатне досягти зрілості, і якщо ти покинутий, то чи не станеш ти тим, хто сам поставив собі підніжку? Нинішня робота Святого Духа – це не те, що ти собі уявляєш. Якщо ти не в змозі відмовитися від своїх уявлень, тоді зазнаєш великої втрати. Якби робота відповідала людським уявленням, то чи змогли б виявитися твоя стара природа та уявлення? Чи міг би ти пізнати себе? Можливо, ти досі вважаєш, що ти вільний від уявлень, але цього разу всі твої різноманітні потворні грані стануть явними. Уважно запитай себе:

Чи ти той, хто підкоряється Мені?

Чи бажаєш і чи готовий ти відмовитися від свого «я» й слідувати за Мною?

Чи ти той, хто шукає Мого обличчя з чистим серцем?

Чи знаєш ти, як наближатися до Мене й спілкуватися зі Мною?

Чи можеш ти вгамуватися переді Мною й прагнути Моеї волі?

Чи втілюєш ти в життя слова, які Я виявляю тобі?

Чи можеш ти підтримувати нормальний стан переді Мною?

Чи здатний ти розпізнавати хитрі підступи сатани? Чи наважуєшся викривати їх?

Наскільки ти уважний до Божого тягаря?

Чи ти той, хто з розумінням ставиться до Божого тягаря?

Як ти розумієш роботу Святого Духа?

Як ти служиш у взаємодії з іншими в Божій сім'ї?

Як ти несеш тверде свідчення про Мене?

Як ти змагаєшся добрим змагом за істину?

Ви маєте знайти час, щоб ретельно обмірковувати ці істини. Фактів достатньо, щоб довести, що цей день уже зовсім близько. Ви маєте стати досконалими до

того, як настануть лиха, це важливе питання, питання дуже нагальне, яке повинно бути вирішене! Я бажаю зробити вас довершеними, але Я бачу, що ви справді дещо неприборкані. Ви маєте завзяття, але не використовуєте його якнайкраще, і ви не досягнули найважливішого; замість цього ви досягаєте лише дрібниці. Який сенс обмірковувати все це? Хіба це не марнування часу? Я виявляю до вас доброту, а ви не виявляєте жодної подяки; ви просто сваритеся одне з одним, то хіба не марні були всі Мої кропіткі зусилля? Якщо ви продовжуватимете так і далі, Я не витрачати часу на те, щоб умовляти вас! Я кажу вам, що якщо ви не прокинетеся до істини, то роботу Святого Духа буде відібрано у вас! Вам більше не дадуть їсти, а ви можете вірити, як вважаєте за потрібне. Я висловив Свої слова вичерпно; від вас залежить, слухати чи ні. Коли настане час, коли ви заплутаєтеся, не матимете шляху вперед і не зможете побачити світла істини, чи ви будете звинувачувати Мене? Що за невігластво! Якими мають бути наслідки, якщо ви так міцно чіпляєтесь за своє «я», якщо ви відмовляєтесь облишити його? Чи не буде ваша праця просто марними зусиллями? Як прикро бути відкинутим убік, коли приходить лихо!

Зараз вирішальний етап розбудови церкви. Якщо ви не здатні активно співпрацювати зі Мною й віддати себе Мені всім серцем, якщо ви не можете облишити все, то зазнаєте втрат. Чи можете ви ще виношувати інші наміри? Я виявляв до вас поблажливість, чекаючи, що ви покаєтеся й почнете все наново. Проте час уже не дозволяє так робити, і Я маю зважити на загальну картину. Заради мети Божого плану управління все йде вперед, і Мої кроки просуваються вперед день за днем, година за годиною та мить за миттю, ті, хто не встигає, будуть відкинуті. Щодня з'являється нове світло; щодня робляться нові справи. Щодня виникає нове, а ті, хто не здатен бачити світла, сліпі! Тих, хто не йде слідом, буде вигнано...

Глава 15

Боже явлення вже постало в усіх церквах. Це промовляє Дух; Він – бурхливий вогонь, несе велич і судить. Він – Син Людський, вбраний у одяг, що спускається до Його ніг, і золотий пояс оперізує Його груди. Голова та волосся Його білі, немов біла вовна, очі Його – як полум'я; ноги Його подібні міді, розпалені наче в горнилі, а голос Його – немов шум великої води. Тримає Він у правиці Своїй сім зірок, а в устах Його – гострий двосічний меч, і обличчя Його сяє палко, як пекуче сонце!

Син Людський був засвідчений, і Сам Бог був відкрито явлений. Божа слава пролилася, палаючи гаряче, як пекуче сонце! Його славне лице сяє сліпучим світлом; чий погляд наважиться Йому протистояти? Спротив веде до смерті! Ні краплі милості не явлено до будь-якого помислу вашого серця, до будь-якого

вимовленого вами слова, до будь-якої з ваших справ. Ви всі зрозумієте і побачите, чого ви досягли – нічого, крім Мого суду! Чи можу Я стерпіти, якщо ви не докладаєте зусиль, щоб пити та їсти Мої слова, а натомість свавільно втручаєтеся та руйнуєте Мою споруду? З такою людиною я не буду лагідним! Якщо твоя поведінка стане ще гіршою, тебе поглине полум'я! Всемогутній Бог проявляється в духовному тілі, без найменшої частки плоті чи крові від голови до п'ят. Він переступає межі вселенського світу, сидючи на славетному престолі на третьому небі, керуючи всім сущим! Всесвіт і все суще – в Моїх руках. Якщо Я так кажу, так і буде. Якщо Я так постановляю, так і станеться. Сатана під моїми стопами, він у безодні! Коли прозвучить Мій голос, небо і земля проминуться й обернуться на ніщо! Усе суще оновиться; така непорушна істина, яка є абсолютно вірною. Я переміг світ і всіх злих. Я сиджу тут, розмовляючи з вами, і всі, хто має вуха, нехай слухають, а всі, хто живе, нехай приймуть.

Дні добіжать кінця; все суще в цьому світі обернеться на ніщо і все суще відродиться знову. Пам'ятайте це! Не забувайте! Тут немає місця двозначності! Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої! Дозвольте Мені застерегти вас ще раз: не біжіть даремно! Пробудіться! Покайтеся, і спасіння близько! Я вже явився посеред вас, і голос Мій пролунав. Мій голос пролунав перед вами; щодня він звертається до вас віч-на-віч і щодня він свіжий і новий. Ти бачиш Мене, а Я бачу тебе; Я постійно говорю з тобою віч-на-віч. Однак ти відкидаєш мене і не знаєш Мене. Мого голосу слухають Мої вівці, а ви досі вагаєтеся! Ви вагаєтеся! Серце ваше загрубіло, очі ваші засліплені сатаною, і ви не можете бачити Моє славетне лице – які ж ви жалюгідні! Які жалюгідні!

Сім Духів перед Моїм тронем були послані в усі куточки землі, і Я пошлю Мого Вісника, щоб говорив до церков. Я праведний і вірний; Я Бог, який вивчає найглибші куточки людського серця. Святий Дух говорить до церков, і це Мої слова, що виходять зсередини Мого Сина; усі ті, хто має вуха, мусять слухати! Усі ті, хто живе, мусять прийняти! Просто їжте й пийте їх, і не сумнівайтеся. Усі ті, хто скориться та дослухається до Моїх слів, отримають великі благословення! Усі ті, хто щиро шукатиме Мого лица, безперечно матимуть новий світ, нове просвітлення та нове розуміння; усе буде свіже й нове. Мої слова являться тобі в будь-який час, і вони відкриють очі твого духу, щоб ти побачив усі таємниці духовного царства й узрів, що царство – поміж людей. Увійди в притулок, і вся благодать та благословення будуть на тобі; голод і пошесть не зможуть тебе торкнутися, і вовки, змії, тигри та леопарди не зможуть тобі зашкодити. Ти підеш зі Мною, крокуватимеш зі Мною й зі Мною ввійдеш до слави!

Всемогутній Бог! Його славне тіло являється відкрито, Його святе духовне тіло повстає, і Він є Самим довершеним Богом! Світ і плоть змінилися, а Його перетворення на горі – це Божа іпостась. На голові у Нього золотий вінець, Його вбрання білосніжне, Він оповитий по грудях золотим поясом, а світ і все суще – Його

підніжжя. Його очі подібні полум'ю, Він тримає у Своїх устах гострий двосічний меч, а в Своїй правиці – сім зірок. Шлях до Царства безмежно яскравий, і Його слава сходить і сяє; гори радіють, і води сміються, і сонце, місяць і зірки обертаються в своєму організованому порядку, вітаючи єдиного істинного Бога, чие тріумфальне повернення знаменує завершення Його шеститисячолітнього плану управління. Усі стрибають і танцюють від радості! Веселіться! Всемогутній Бог сидить на Своему славетному престолі! Співайте! Переможний прапор Всемогутнього майорить високо над величною, розкішною горою Сіон! Усі народи веселяться, всі люди співають, гора Сіон радісно сміється, і слава Божа постала! Я ніколи й не мріяв, що побачу Боже лице, проте сьогодні я Його узрів. Щодня віч-на-віч із Ним я оголюю перед Ним своє серце. Він щедро дарує їжу та питво. Життя, слова, вчинки, думки, ідеї – усе це осяяне Його славетним світлом. Він скеровує кожен крок на шляху, і суд Його негайно спіткає кожне бунтівне серце.

Їсти та перебувати разом із Богом, жити з Ним разом, бути з Ним разом, ходити разом, разом радіти, разом здобувати славу і благословення, ділити з Ним царювання та існувати разом у Царстві – о, яке це задоволення! О, як це мило! Ми щодня зустрічаємося з Ним віч-на-віч, розмовляємо з Ним щодня та ведемо невинну розмову, щодня нам дарується нове просвітлення та нові одкровення. Наші духовні очі розплющені, і ми бачимо все; всі таємниці духа відкриті для нас. Святе життя насправді безтурботне: швидко біжи, не зупиняйся й невинно рухайся вперед – попереду ще більш чудове життя. Не задовольняйся лише солодким смаком, завжди прагни входження в Бога. Він усеосяжний і щедрий та має все те, чого нам не вистачає. Активно співпрацюй, входь у Нього, і ніщо уже не буде колишнім. Наше життя буде трансцендентним, і жодна людина, подія чи об'єкт не зможуть нас потурбувати.

Трансцендентність! Трансцендентність! Істинна трансцендентність! Боже трансцендентне життя знаходиться всередині, і все суще стало воістину безтурботним! Ми виходимо за межі світу та світських речей, не відчуваючи прив'язаності до чоловіків чи дітей. Ми виходимо за межі залежностей від хвороб та оточення. Сатана не наважується нас турбувати. Ми повністю долаємо всі лиха. Це дозволяє Богу царувати! Ми топчемо сатану ногами, свідчимо про церкву та старанно викриваємо відразливу пику сатани. Церква побудована у Христі, і славетне тіло явилось – таке життя у захопленні!

Глава 16

Після свідчення Сина людського Всемогутній Бог привселюдно явив Себе нам як Сонце праведності. Це преображення на горі! Зараз воно стає все більш реальним, у ньому більше реалістичності. Ми бачили, як працює Святий Дух, і Сам

Бог постав із плоті. Він не підвладний ні людині, ні простору, ні географії; Він долає межі землі та моря, Він простягається по всьому всесвіту та до країв землі, і всі країни й усі народи безмовно слухають Його голос. Відкриваючи свої духовні очі, ми бачимо, що Слово Боже вийшло з Його славного тіла; це Сам Бог, що постає з плоті. Він – справжній і довершений Бог. Він говорить із нами відкрито, Він перебуває з нами віч-на-віч, Він радить нам, Він жаліє нас, Він чекає на нас, Він втішає нас, Він дисциплінує нас і судить нас. Він веде нас за руку, і Його турбота про нас горить у Ньому, наче полум'я; з палким серцем Він закликає нас прокинутися й увійти в Нього. Його надприродне життя увійшло в кожного з нас, і всі, хто увійде в Нього, досягнуть трансцендентності, здолають світ і всіх лихих та правитимуть як царі разом із Ним. Всемогутній Бог – це духовне тіло Бога. Якщо Він ухвалює, то так і буде; якщо Він говорить, то так і буде; якщо Він наказує, то так і буде. Він – єдиний істинний Бог! Сатана під Його ногами, у криниці бездонній. Всесвіт і все суще в Його руках; час настав, і все повернеться в небуття та народиться заново.

Глава 17

Церква ще в процесі будівництва, і сатана всіма силами намагається її зруйнувати. Він хоче зруйнувати Мою споруду будь-якими можливими способами, тому церкву необхідно швидко очистити. Не повинно залишитися ні найменшої частки зла; церква має бути очищена так, щоб вона стала бездоганною й залишалася так само чистою, як і в минулому. Ви маєте постійно пильнувати та чекати, і ви маєте більше молитися переді Мною. Ви маєте розпізнавати різноманітні змови та хитромудрі схеми сатани, розпізнавати духів, знати людей і вміти розрізняти всі види людей, подій та речей; ви також маєте більше їсти та пити Мої слова і, що ще важливіше, ви маєте бути здатними їсти та пити від них самотійно. Озбройтеся всією істиною й постаньте переді Мною, щоб Я відкрив вам духовні очі та дозволив побачити всі таємниці, які містяться в душі... Коли церква входить у фазу будівництва, святі виходять на бій. Перед вами постають різні огидні риси сатани: чи зупинитеся ви й посунете назад, а чи випрямитеся на весь зріст і, покладаючись на Мене, продовжите рух уперед? Ретельно викривайте розбещені та потворні риси сатани, не щадіть почуття й не виявляйте милосердя! Бийся із сатаною до смерті! Я – твоя підтримка, і ти повинен мати дух чада чоловічої статі! Сатана б'ється в останніх передсмертних муках, але він все одно не зможе уникнути Мого суду. Сатана лежить у Мене під ногами, і він також розтоптаний вашими ногами – це факт!

До всіх релігійних порушників і тих, хто руйнує церковну споруду, не можна виявляти ні краплі терпимості – вони будуть негайно засуджені; сатану буде

викрито, розтопано, повністю знищено, і йому ніде буде сховатися. Всілякі демони та привиди неодмінно являть переді Мною свої справжні форми, і Я скину їх усіх у криницю бездонну, з якої вони ніколи не звільняться; усі вони будуть у нас під ногами. Якщо ви хочете вести праведний бій за істину, то, перш за все, ви не маєте давати сатані жодного шансу на здійснення його роботи – для цього вам потрібно бути одностайними та здатними служити злагоджено, відмовитися від усіх своїх власних уявлень, думок, поглядів і способів ведення справ, заспокоїти своє серце в Мені, зосередитись на голосі Святого Духа, бути уважними до роботи Святого Духа та сприймати Божі слова в їхній повноті. Ви повинні мати лише один намір – щоб здійснилася воля Моя. Ви не повинні мати інших намірів, крім цього. Ви маєте звертатися до Мене усім своїм серцем, уважно стежити за Моїми діями й за тим, як саме Я вчиняю, і в жодному разі не бути недбалими. Ваш дух має бути гострим, ваші очі – відкритими. Зазвичай, коли йдеться про тих, чиї наміри та цілі не є праведними, а також про тих, хто полюбляє привертати до себе увагу інших, хто прагне щось робити, хто схильний спричиняти збої в роботі, хто добре вміє викладати релігійні доктрини, хто є прислужником сатани й таке інше, – коли ці люди виступають, вони створюють труднощі для церкви, і в результаті коли їхні брати та сестри їдять і п'ють Божі слова, це ні до чого не приводить. Зіткнувшись із такими людьми, які розігрують виставу, негайно виженіть їх. Якщо, незважаючи на неодноразові вмовляння, вони не зміняться, то вони зазнають втрат. Якщо ті, що вперто стоять на своєму, намагаються захищатися й приховувати свої гріхи, церква має негайно відсікти їх і не залишати їм простору для маневру. Не втрачайте багато, намагаючись зберегти мало; стежте за загальною картиною.

Нині ваші духовні очі мають бути відкритими та здатними розпізнати кілька типів людей у церкві:

Які люди розуміються на духовних питаннях та знають дух?

Які люди не розуміються на духовних питаннях?

Які люди мають злий дух?

Які люди мають у собі роботу сатани?

Які люди схильні чинити безлад?

Які люди мають у собі роботу Святого Духа?

Які люди з розумінням ставляться до Божого тягаря?

Які люди можуть виконувати Мою волю?

Хто є Моїми вірними свідками?

Знайте, що найвище бачення сьогодення – це просвітління, яке Святий Дух приносить церквам. Не допускайте плутанини в цих речах; краще приділіть час, щоб ретельно розібратися в них – це надзвичайно важливо для вашого життєвого прогресу! Якщо ви не розумієте всього того, що знаходиться перед самими вашими очима, то ви не зможете йти цим шляхом; ви будете постійно наражатися на ризик піддатися спокусі й потрапити в полон, а то й бути зжертими. Головне, що потрібно

робити зараз, – це зосередитись на тому, щоб здобути здатність наблизитися до Мене у своєму серці й більше спілкуватися зі Мною. Все, чого тобі бракує або чого ти прагнеш, буде сповнено в тобі завдяки такій близькості та спілкуванню. Твоє життя обов'язково буде забезпечене, і ти здобудеш нове просвітління. Я ніколи не дивлюся на те, яким невігласом ти був у минулому, і не затримуюсь у Моїх думках на ваших минулих переступах. Я дивлюся на те, як ти любиш Мене: чи можеш ти любити Мене більше, ніж будь-що інше? Я дивлюся на те, чи можеш ти повернутися назад і покластися на Мене, щоб відкинути своє невігластво. Деякі люди чинять Мені опір, відкрито зневажають Мене та судять інших; вони не знають Моїх слів, а ще менше мають шансів знайти Моє обличчя. Усі ті переді Мною, хто щиро шукає Мене, чиє серце зголоділо та прагне праведності, – Я просвітлю тебе, явлюсь тобі, дозволю тобі побачити Мене на власні очі й особисто досягнути Мою волю; серце Моє неодмінно відкриється тобі, щоб ти міг зрозуміти. Ти маєш втілювати в життя те, що Я просвітлюю в тобі згідно з Моїми словами, інакше будеш засуджений. Дотримуйся волі Моєї, і ти не зіб'єшся зі шляху.

Для всіх, хто прагне увійти в Мої слова, благодать і благословення для таких будуть подвоєні, вони щодня будуть отримувати нове просвітління й прозріння, і вони будуть відчувати себе свіжішими, бо щодня їстимуть і питимуть Мої слова. Вони смакуватимуть їх своїми вустами: як це солодко! ... Ви маєте бути обережними і не задовольнятися тим, що ви отримали певне розуміння й відчули солодкий смак; головне – не зупинятися на досягнутому та йти далі! Деякі люди думають, що робота Святого Духа по-справжньому чудова й реальна – це справді відкрите явлення особистості Всемогутнього Бога, і попереду на нас чекають ще більші знаки та чудеса. Будьте завжди уважні та пильуйте, не зводьте очей із джерела, будьте тихими переді Мною, проявляйте увагу і слухайте уважно, і будьте впевненими в Моїх словах. Тут не може бути жодних двозначностей; якщо ви хоч трохи сумніваєтеся, то, боюсь, вас буде викинуто за ворота. Майте чітке бачення, стійте на твердому ґрунті, йдіть за цим потоком життя, слідуйте за ним неухильно, куди б він не тік; ви абсолютно не повинні переймати жодних людських вагань. Просто їжте, пийте та віддавайте хвалу; шукайте з чистим серцем і ніколи не здавайтеся. Все, що вам незрозуміло, частіше приносьте до Мене, і ніколи не плекайте жодних сумнівів, щоб уникнути великих втрат. Не відставайте! Не відставайте! Тримайтеся ближче! Позбудьтеся своїх перешкод і не будьте безпутними. Ідіть вперед і добивайтеся всіма силами свого серця, не відступайте. Ти маєш постійно віддавати своє серце та не втрачати жодної миті. Святий Дух постійно здійснює нову роботу, щодня творить нові справи й щодня також дає нове просвітління; преображення на горі, Боже святе духовне тіло явилось! Сонце праведності випромінює світло й сяє; всі країни і всі народи побачили Твій славний лик. Моє світло світитиме всім, хто приходить до Мене. Мої слова – світло, що веде вас уперед. Ви не відхилятиметеся ні ліворуч, ні праворуч на своєму шляху, а

ходитимете в Моєму світлі, і ваш біг не буде безплідною працею. Ви маєте чітко бачити роботу Святого Духа; у ній – Моя воля. Всі таємниці приховані, але поступово вони відкриватимуться тобі. Постійно пам'ятай Мої слова та приходь до Мене, щоб більше спілкуватися зі Мною. Робота Святого Духа просувається вперед. Іди Моїми стопами; попереду великі дива, і вони будуть відкриватися тобі одне за одним. Тільки ті, хто дбає, чекає й не спить, побачать їх. Ніколи не допускайте слабкості. Божий план управління наближається до свого завершального етапу; будівництво церкви буде успішним, кількість переможців уже визначена, переможне дитя чоловічої статі буде створене, і вони увійдуть до Царства зі Мною, приймуть царювання зі Мною, правитимуть усіма народами жезлом залізним і будуть разом у славі!

Глава 18

Розбудова церкви – справа дійсно нелегка! Я вклав у її будівництво все своє серце, і сатана зробить все можливе, щоб зруйнувати її. Якщо ти хочеш бути побудованим, ти маєш бути людиною, що має бачення; ти маєш жити, покладаючись на Мене, свідчити про Христа, високо підносити Його і бути вірним Мені. Ти не маєш шукати відмовок; навпаки, ти маєш коритися беззастережно. Ти маєш стійко витримувати будь-які випробування і приймати все, що походить від Мене. Ти маєш слідувати за Святим Духом, незалежно від того, як Він веде тебе. Ти повинен мати проникливий дух і здатність розрізняти речі. Ти маєш розуміти людей, а не сліпо слідувати за ними; зберігати ясність свого духовного зору та глибоке знання усіх речей. Люди, які є однодумцями зі Мною, мають свідчити про Мене і вести вирішальну битву проти сатани. Ви маєте водночас і розбудовуватися, і брати участь у битві. Я серед вас; Я підтримую вас, і Я – ваш прихисток.

Перше, що необхідно зробити, – це очистити себе, стати людиною, що змінилася, і мати стабільний темперамент. Ти маєш покладатися на Мене у своєму житті, незалежно від того, добрим чи поганим є твоє оточення; хоч ти вдома чи деінде, ти не повинен сумніватися через когось, через якусь подію або проблему. Більше того, ти маєш стояти твердо і, як завжди, втілювати Христа і бути проявом Самого Бога. Ти маєш здійснювати свою функцію та виконувати свої обов'язки як зазвичай; це не може бути зроблено лише один раз, але необхідно підтримувати протягом тривалого часу. Ти маєш прийняти Моє серце як своє, Мої наміри мають стати твоїми думками, ти маєш зважати на загальну картину, ти маєш дозволити Христу виходити з тебе, і ти маєш служити в координації з іншими. Ти маєш іти в ногу з роботою Святого Духа і віддати всього себе методу Його спасіння. Ти маєш очистити себе і стати невинною та відкритою людиною. Ви маєте спілкуватися і нормально взаємодіяти зі своїми братами та сестрами, бути здатними робити все

в душі, любити одне одного, дозволяти їхнім сильним сторонам компенсувати ваші слабкості та прагнути своєї розбудови і розвитку в церкві. Тільки тоді ти справді матимеш свою частку в царстві.

Глава 19

Мірою того, як робота Святого Духа просувається вперед, Бог знову ввів нас у новий спосіб дії Святого Духа. Внаслідок цього деякі люди неминуче неправильно зрозуміли Мене і поскаржились Мені. Дехто чинив опір і протистояв Мені, а також ретельно вивчив Мене. Однак Я досі милостиво чекаю, коли ви покаєтесь і виправитеся. Зміна в методі роботи Святого Духа полягає в тому, що Сам Бог явився відкрито. Мое Слово залишиться незмінним! Оскільки Я спасаю саме тебе, Я зовсім не хочу залишити тебе на півдорозі. Річ лише в тому, що ви сумніваєтесь і хочете повернути назад із порожніми руками. Дехто з вас перестав рухатися вперед, тоді як інші просто чекають і спостерігають. Ще хтось розбирається із ситуацією пасивно, а хтось просто займається удаванням. Ви справді зачерствіли серцем! Ти взяв те, що Я сказав вам, і перетворив це на предмет погорди та хвастощів. Подумай про це ще раз: це не що інше, як слова милості і суду, що сходять на вас. Святий Дух, бачачи, що ви справді непокірні, безпосередньо переходить до розмови та розбору. Ви маєте боятися. Не чиніть необачно, не робіть нічого необдуманого, і не будьте марнославними, зарозумілими або самовпевненими! Тобі слід більше зосередитися на застосуванні Моїх слів на практиці і втілювати їх у життя, куди б ти не пішов, щоб вони могли справді перетворити тебе зсередини і щоб ти міг мати Мій характер. Тільки такі результати є справжніми.

Для того, щоб церква була побудована, ви повинні мати певний статус і безнастанно прагнути всім серцем. Крім того, ви маєте прийняти горіння й очищення Святого Духа, щоб стати новою, перетвореною людиною. Тільки за таких умов можливо будувати церкву. Робота Святого Духа привела до того, що ви стали до будівництва церкви. Якщо ви продовжуєте поводитися так само розгублено і мляво, як і в минулому, то для вас немає жодної надії. Ви маєте озброїтися всією повнотою істини, мати духовну проникливість і йти шляхом досконалості відповідно до Моеї мудрості. Щоб розбудувати церкву, ви маєте перебувати в душі життя, а не просто поверхово удавати. Процес зростання у вашому житті – це той самий процес, в якому ви будуєтеся. Однак зауважте, що ті, хто покладаються на дари, чи ті, хто не здатні розуміти духовних справ, чи ті, кому бракує реальності, не можуть будуватися, як не можуть творитися ті, хто не здатний завжди бути поряд зі Мною та спілкуватися зі Мною. Люди, які займають свій розум уявленнями чи живуть вченнями, не можуть творитися, як не можуть творитися і ті, хто керується

своїми емоціями. Хоч як Бог ведеться з тобою, ти маєш повністю покоритись Йому, в іншому разі ти не зможеш творитися. Ті, що поглинені власною значущістю, власною непогрішністю, гордістю та самозадоволенням, що люблять бути поблажливими і хвалитися, не можуть бути створені. Ті, що не здатні служити у злагоді з іншими, теж не можуть бути створені, і те саме стосується людей, які не мають духовної проникливості і сліпо йдуть за будь-ким, хто їх поведе. Так само не можуть творитися ті, що не здатні зрозуміти Мої наміри і проживають життя у застарілому стані; не можуть творитися і ті, що занадто повільні, щоб встигати за новим світлом, і не мають жодного бачення як основи свого творення.

Церкву необхідно будувати без зволікань; для Мене це питання є нагальним. Ви маєте почати з того, щоб зосередитися на позитивному і влитися до потоку будівництва, віддаючи усі свої сили. В іншому разі ви будете відкинуті. Ви маєте повністю облишити те, що має бути облишене, і належним чином їсти і пити від того, що потрібно їсти і пити. Ти маєш жити реальністю Мого Слова і перестати зосереджуватись на поверхових та несуттєвих речах. Запитай себе: наскільки ти прийняв Моє Слово? Наскільки ти живеш у ньому? Ти маєш зберігати ясність розуму і утримуватись від легковажних вчинків; інакше така поведінка не допоможе тобі досягти зростання в житті, а, навпаки, зашкодить твоєму зростанню. Ти маєш збагнути істину, пізнати, як втілювати її на практиці, і дозволити Моєму Слову насправді стати твоїм життям. У цьому суть справи!

Оскільки розбудова церкви досягла критичного моменту, сатана розробляє плани і робить усе можливе, щоб її зруйнувати. Ви не маєте бути недбалими, а повинні діяти з обережністю та виявляти духовну проникливість. Без такої проникливості ви зазнаєте великих втрат. Це не дріб'язкова справа; ви маєте поставитися до неї як до питання величезної ваги. Сатана теж здатний прикидатися і торгувати фальшивками, та внутрішня якість цих речей є іншою. Люди такі безглузді й безтурботні, що не бачать різниці. Це також показує, що вони не здатні зберігати ясність розуму та спокій постійно. Ваші серця запропастилися. Служіння – це, з одного боку, честь, а з іншого – втрата. Це може привести або до благословення, або до нещастя. Зберігайте спокій у Моїй присутності і живіть за Моїм Словом, і в духовному сенсі ви справді будете пильними та проникливими. Коли прийде сатана, ви відразу зможете захиститися від нього і відчуєте його прихід; ви відчуєте справжнє занепокоєння у своєму дусі. Нинішня робота сатани коригується відповідно до зміни тенденцій. Коли люди поведуться розгублено і позбавлені пильності, вони залишаються в полоні. Ти повсякчас маєш бути пильним і тримати очі відкритими. Не міркуй про свої прибутки та збитки та не розраховуй своєї вигоди; натомість прагни здійснення Моєї волі.

Предмети можуть здаватися однаковими, але відрізнятися якісно. З цієї причини ви маєте розпізнавати людей і духів. Ви маєте виявляти проникливість і зберігати духовну ясність. Коли з'являється сатанинська отрута, ви маєте відразу

ж розпізнати її; вона не може уникнути світла Божого суду. Потрібно більше приділяти уваги тому, щоб уважно прислухатися до голосу Святого Духа у своєму дусі; не слід сліпо слідувати за іншими і помилково приймати хибне за істинне. Не слідуй просто за тим, хто йде попереду, щоб не зазнати великих втрат. Що ви відчуваєте при цьому? Чи відчули ви наслідки? Ти не маєш довільно втручатися у службу або вставляти у неї свої власні думки, інакше Я тебе покараю. Гірше того, якщо ти відмовляєшся підкоритися і продовжуєш говорити і робити те, що тобі хочеться, тоді Я відсічу тебе! Церкві більше не потрібно збирати більше людей; їй потрібні лише ті, хто щиро любить Бога і справді живе відповідно до Мого Слова. Ви маєте усвідомлювати своє реальне становище. Чи це не самообман, коли бідні вважають себе багатими? Для того, щоб церкву було побудовано, ви маєте слідувати за Духом; не дійте наосліп. Краще залишайтеся на своїх місцях та виконуйте свої функції. Ви не маєте виходити за межі своїх ролей; ви маєте робити все можливе, щоб виконувати будь-яку функцію, яку ви можете виконати, і тоді Моє серце буде задоволене. Це не означає, що всі ви виконуватимете одну і ту ж функцію. Навпаки, кожен із вас має відігравати свою роль і присвячувати своє служіння у злагоді з іншими в церкві. Ваше служіння не має відхилятися ні в один, ні в інший бік.

Глава 20

Робота Святого Духа прискорюється, вводячи вас у абсолютно новий світ, що означає, що перед вами постала реальність життя Царства. Слова, вимовлені Святим Духом, відкрили глибину у твоєму серці, і перед вами з'являється один образ за іншим. Всі зголоднілі і спраглі праведності, всі, хто мають намір покоритися, поза сумнівом, залишаться на Сіоні і будуть у Новому Єрусалимі; вони неодмінно знайдуть славу і честь і розділять чудові благословення, перебуваючи разом зі Мною. Нині є деякі таємниці духовного світу, яких ви ще не бачили, тому що ваші духовні очі ще не розкрилися. Усі речі цілковито дивовижні; чудеса і дива, про які люди навіть не підозрювали, поступово стануть дійсністю. Всемогутній Бог явить Свої найвеличніші чудеса, щоб всесвіт і кінці землі, і всі країни, і всі народи могли побачити їх на власні очі, а також побачити, в чому полягає Моя велич, праведність і всемогутність. Цей день наближається! Це надзвичайно відповідальний момент: чи відступитеся ви, чи стійко триматиметеся до кінця, ніколи не вертаючись назад? Не дивіться ні на кого, на жодні події, на жодні речі; не дивіться на світ, на своїх чоловіків, на своїх дітей чи на свої погані передчуття щодо життя. Зважайте тільки на Мою любов і милість, зрозумійте, яку ціну Я заплатив, щоби здобути вас, а також те, Ким Я є. Цього буде достатньо, щоб надихнути вас.

Час уже зовсім близько, і воля Моя має бути виконана з усією поспішністю. Я не залишу тих, хто в Моєму імені; Я введу вас усіх у славу. Однак, якщо дивитися на це зараз, то це вирішальний момент; усі, хто не зможуть зробити цього наступного кроку, оплакуватимуть його до кінця своїх днів і жалкуватимуть, хоча вже буде надто пізно для таких почуттів. Нині ваші духовні якості піддаються практичному випробуванню, щоб побачити, чи можливо розбудувати церкву і чи зможете ви підкорятися один одному. Якщо дивитися з цієї точки зору, то твоя покірність – це насправді така покірність, у якій ти маєш вибір; хоча ти й можеш коритися одній людині, тобі водночас тяжко коритися іншій. Проте думки Бога завжди перевершують думки людські! Христос корився до смерті і помер на хресті. Він не говорив про жодні умови або причини; якщо на те була воля Його Отця, Він охоче корився. Твій нинішній рівень покори дуже й дуже обмежений. Я кажу вам усім: покірність – це не покірність людям; швидше це означає покірність роботі Святого Духа і покірність Самому Богові. Мої слова оновлюють і змінюють вас зсередини; якби це було не так, то хто б кому корився? Ви всі непокірні по відношенню до інших людей. Ви маєте знайти час, щоб зрозуміти, що є покірність і як ви можете жити у покірності. Ви маєте частіше приходити до Мене і спілкуватися зі Мною з цього питання, і поступово ви зрозумієте це, тим самим відмовляючись від уявлень та варіантів вибору, що є всередині вас. Цей спосіб, яким Я дію, людям важко зрозуміти до кінця. Йдеться не про те, які люди добрі чи злі; Я використовую навіть найбільш неосвічених і нікчемних, щоб відкрити всемогутність Бога і водночас перевернути певні уявлення, думки та рішення людей. Божі діяння є такими дивовижними, що їх неможливо досягнути людському розуму!

Якщо ти справді хочеш стати тим, хто свідчить про Мене, ти маєш приймати істину чисто, а не помилково. Потрібно більше уваги приділяти тому, щоб втілювати Мої слова на практиці, і прагнути того, щоб ваше життя швидко ставало зрілим. Не шукайте речей, що не мають цінності; вони не дадуть користі вашому життєвого прогресу. Вас можливо будувати і зміцнювати тільки тоді, коли ваше життя стане зрілим; тільки тоді ви можете бути введені у Царство – це незаперечно. Я все ж таки хочу ще трохи поговорити з тобою; Я дав тобі багато чого, та як багато ти насправді розумієш? Як багато з того, що Я кажу, стало реальністю твого життя? Як багато з того, що Я кажу, ти втілюєш у життя? Не сілься черпати воду бамбуковим кошиком; зрештою, ти нічого не доб'єшся, тільки порожнечі. Інші дуже легко здобули реальні блага; а що ж ти? Чи можеш ти перемогти сатану, якщо не споряджений і не маєш зброї? У своєму житті необхідно більше покладатися на Мої слова, бо вони є найкращою зброєю для самооборони. Тобі слід взяти до уваги ось що: не вважай Мої слова своїм надбанням; якщо ти не розумієш їх, не прагнеш їх, не намагаєшся розібратися в них і не спілкуєшся зі Мною з цього приводу, а натомість віддаєшся самозадоволенню і самозамилуванню, ти зазнаєш втрат. Нині тобі слід винести з цього урок, і ти маєш облишити себе і використати сильні

сторони інших, щоб компенсувати свої власні недоліки; не роби просто того, що тобі хочеться. Час нікого не чекає. Життя твоїх братів і сестер зростає з кожним днем; усі вони переживають зміни та оновлюються щодня. Сила твоїх братів і сестер зростає, і це чудово! Зроби ривок до фінішної лінії; ніхто не зможе більше ніким опікуватись. Просто докладай своїх власних суб'єктивних зусиль, щоб співпрацювати зі Мною. Тим, хто має бачення, хто має шлях уперед, хто не сумує і завжди дивиться вперед, – таким гарантовано незаперечну перемогу. Це вирішальний момент. У жодному разі не сумуйте і не падайте духом; ви маєте дивитися вперед у всьому і не відступати назад. Ви маєте пожертвувати усім, відмовитися від усіх уподобань і щосили прагнути і боротися. Поки в тобі залишається хоч один подих, ти маєш бути стійким до самого кінця; тільки так ти станеш гідним похвали.

Глава 21

Робота Святого Духа привела вас до нового неба і нової землі. Все оновлюється, все в Моїх руках, все починається наново! Зі своїми уявленнями люди не можуть зрозуміти цього, і це не має для них сенсу, але це Я працюю, і Моя мудрість усередині. Тому ви маєте дбати лише про те, щоб відкинути всі свої уявлення та думки, їсти і пити слово Боже з покірністю; хай не буде у вас жодних побоювань. Оскільки Я працюю таким чином, Я маю нести священну відповідальність. Насправді людям не потрібно поводитися якимось певним чином. Це Бог творить чудеса, виявляючи Свою всемогутність. Люди не можуть хвалитися, якщо тільки вони не хваляться Богом. В іншому разі ти зазнаєш втрати. Бог піднімає нужденних із праху; смиренних треба підносити. Я буду застосовувати Свою мудрість у всіх її формах, щоб керувати вселенською церквою, керувати всіма країнами і народами, щоб усі вони були в Мені, і щоб усі ви в церкві могли покоритися Мені. Ті, хто раніше не корилися, нині мають бути покірними переді Мною, мають підкорятися одне одному, терпіти одне одного; ваші життя мають бути взаємопов'язані, і ви маєте любити одне одного, спираючись на сильні сторони одне одного, щоб компенсувати власні слабкості і служити у злагоді. Так буде розбудовуватися церква, і сатана не матиме можливості використовувати її. Тільки тоді Мій план управління не зазнає невдачі. Дозвольте Мені дати вам ще одне нагадування. Не допускай, щоб у тобі виникали непорозуміння через те, що така-то й така-то людина поводить певним чином або вчинила таким-то і таким-то чином, внаслідок чого ти деградуєш у своєму духовному стані. На Мою думку, це недоцільно і не приносить користі. Хіба Той, у Кого ти віриш, не Бог? Це не якась людина. Функції не однакові. Тіло одне. Кожен виконує свій обов'язок, кожен на своєму місці і робить усе можливе – на кожну іскру припадає один спалах світла – і прагне зрілості в житті. Так Я буду задоволений.

Ви маєте дбати лише про те, щоб бути спокійними переді Мною. Тісно спілкуйтеся зі Мною; там, де не розумієте, більше шукайте, підносьте молитви і чекайте Мого часу. Дивіться на все ясно у своєму дусі. Не чиніть необачно, щоб не збитися зі шляху. Тільки в такому разі ваша їда і пиття Моїх слів, справді принесе плід. Їж і пий Мої слова часто, міркуй над тим, що Я сказав, приділяй увагу практичному втіленню Моїх слів і живи в реальності Моїх слів; це ключовий момент. Процес розбудови церкви – це також і процес зростання життя. Якщо твоє життя перестає зростати, ти не зможеш бути побудованим. Покладання на природність, на плоть, на завзяття, на внески, на навички – хоч який добрий ти є, якщо ти покладаєшся на ці речі, ти не будеш побудований. Ти маєш жити у словах життя, жити у просвітлінні й осяянні від Святого Духа, знати своє реальне становище і бути зміненою людиною. Ти повинен мати те саме розуміння в дусі, мати нове просвітління і бути здатним встигати за новим світлом. Ти маєш бути здатний постійно наближатися до Мене і спілкуватися зі Мною, ґрунтувати свої дії у повсякденному житті на Моїх словах, вміти правильно поводитися з різними людьми, подіями та речами, ґрунтуючись на Моїх словах, мати Мої слова своїм стандартом і втілювати Мій характер у всій діяльності свого життя.

Якщо ви бажаєте досягнути Мою волю і дбати про неї, ви маєте з увагою ставитися до Моїх слів. Не робіть необдуманих вчинків. Все, що Я не схвалюю, погано скінчиться. Благословення сходять лише на те, що Я схвалив. Якщо Я кажу, то так і буде. Якщо Я повелів, то це буде твердо. Щоб не розгнівати Мене, ви в жодному разі не маєте робити те, що Я не дозволив. Якщо ти зробиш це, то не матимеш часу шкодувати!

Глава 22

Вірити в Бога – справа нелегка. Ти дієш навмання, їси усе підряд і думаєш, що все це так цікаво, так смачно! Дехто досі аплодує – вони не мають проникливості у своєму дусі. Це досвід, гідний вашого ретельного пояснення. В останні дні з'являються всілякі духи, щоб відіграти свою роль, відкрито протидіючи поступу дітей Божих і беручи участь у саботажі будування церкви. Якщо поставитися до цього легковажно та дати сатані можливості працювати, то це призведе до безладу в церкві, люди будуть панікувати й відчувати розпач, а в серйозних випадках у людей зникнуть видіння. Таким чином, дорога ціна, яку Я платив протягом багатьох років, виявиться марною.

Час, коли має будуватися церква, також є часом, коли сатана досягає найвищого ступеня своєї навіженості. Сатана часто створює сум'яття та перешкоди за допомогою кількох людей, і саме ті, хто не знає духу, і ті, хто нещодавно став віруючим, найлегше можуть грати на руку сатані. Часто, оскільки люди не

розуміють роботи Святого Духа, вони вчиняють свавільно, цілковито керуючись своїми власними вподобаннями, своїми власними способами дії та своїми власними уявленнями. Притримай свого язика – це для твого власного захисту. Слухай і належно корися. Церква відрізняється від суспільства. Ти не можеш просто казати те, що тобі подобається; ти не можеш казати все, що ти думаєш. Тут це не проходить, бо це дім Божий. Бог не приймає способу, яким діють люди. Ти маєш діяти, слідуючи за Духом; ти маєш втілювати в життя Божі слова, і тоді інші захоплюватимуться тобою. Спершу ти маєш подолати всі труднощі в собі, поклавшись на Бога. Покінчи зі своїм звироднілим характером і зумій посправжньому зрозуміти свій стан і пізнати, як тобі слід чинити; продовжуй спілкуватися про все, чого ти не розумієш. Неприпустимо, щоб людина не знала самої себе. Спершу зціли свою власну хворобу, для чого частіше їж і пий Мої слова та поглядай їх, живи своїм життям і роби свої вчинки на основі Моїх слів; хоч удома ти чи в іншому місці, ти маєш дозволити Богові панувати в тобі. Відкинь плоть і природність. Завжди дозволяй Божим словам панувати в тобі. Не потрібно хвилюватися з приводу того, що твоє життя не змінюється; згодом ти відчуєш, що твій характер дуже змінився. Раніше ти жадав бути в центрі уваги, ти або нікому не корився, або був амбітним, сповненим відчуття своєї непогрішності або гордині – цих рис ти поступово позбудишся. Якщо хочеш позбутися їх прямо зараз, це неможливо! Це тому, що твоє старе «я» не дозволить іншим доторкнутися до нього, аж таким глибоким є його коріння. Тож ти маєш докладати суб'єктивних зусиль, позитивно й активно підкорятися роботі Святого Духа, застосовувати свою волю для співпраці з Богом і бути готовим втілювати Мої слова на практиці. Якщо вчиниш гріх, Бог дисциплінує тебе. Коли ти обернешся назад і зрозумієш, тоді все в тобі відразу стане добре. Якщо ти говоритимеш поблажливо, ти будеш негайно дисциплінований у самому собі. Ти бачиш, що Бог не радіє таким речам, тому якщо ти відразу ж припиниш, то здобудеш внутрішній спокій. Є й такі нові віруючі, які не розуміють, що таке почуття життя та як жити у цих почуттях. Часом ти чудуєшся: хоча ти нічого не казав, чому ж ти відчуваєш такий внутрішній неспокій? У такі моменти винні твої думки та твій розум. Часом ти маєш свій власний вибір, свої уявлення та думки, часом ти вважаєш інших людей нижчими за себе, часом ти робиш свої егоїстичні розрахунки, не молишся та не досліджуєш себе. Ось чому ти відчуваєш внутрішній неспокій. Можливо, ти знаєш, у чому полягає проблема, тому відразу ж заклич ім'я Бога у своєму серці, наблизься до Бога, і ти одужаєш. Коли твоє серце дедалі сильніше охоплюють хвилювання та неспокій, ти зовсім не маєш вважати, що Бог дозволяє тобі говорити. Нові віруючі мусять приділяти особливу увагу тому, щоб коритися в цьому Богові. Почуття, які Бог вкладає в людину, – це спокій, радість, ясність і впевненість. Часто трапляються люди, які не розуміють, вносять безлад і чинять свавільно – усе це порушення; слід уважно ставитися до цього. Якщо ти схильний до такого стану, тобі слід прийняти «профілактичні ліки»,

щоб запобігти йому; в іншому разі ти будеш спричиняти порушення, і Бог уразить тебе. Не будь самовдоволеним; приймай сильні сторони інших, щоб компенсувати свої недоліки, спостерігай, як інші живуть за Божими словами, та дивись, чи варте їхнє життя, вчинки та мова наслідування. Якщо ти вважаєш інших меншими за себе, то ти самозадоволений, пихатий і не приносиш нікому користі. Нині критично важливим є зосередитися на житті, їсти і пити більше від Моїх слів, переживати Мої слова, пізнавати Мої слова, щоб Мої слова справді стали твоїм життям, – ось що головне. Якщо хтось не може жити за Божими словами, чи може його життя стати зрілим? Ні, не може. Ти маєш завжди жити відповідно до Моїх слів і мати Мої слова за кодекс поведінки в житті, так, щоб ти відчував, що діяти за цим кодексом – це те, що приносить радість Богові, а діяти інакше – це те, що Бог ненавидить, і поволі ти станеш на правильний шлях. Ти маєш зрозуміти, що походить від Бога, а що від сатани. Те, що походить від Бога, дає тобі видіння дедалі більшої ясності та наближає тебе до Бога; ти ділишся ревною любов'ю зі своїми братами та сестрами, ти здатний виявляти увагу до Божого тягаря і маєш любляче Бога серце, що ніколи не слабшає. Перед тобою лежить дорога, якою ти маєш пройти. Те, що походить від сатани, призводить до того, що в тебе зникають видіння, і до втрати всього, що ти мав раніше; ти віддаляєшся від Бога, ти не маєш любові до братів і сестер, а серце твоє сповнюється ненавистю. Ти впадаєш у відчай, ти більше не хочеш жити церковним життям, а твоє серце, любляче Бога, перестає бути таким. Це робота сатани, а також наслідки, до яких призводить робота злих духів.

Нині настав вирішальний момент. Ви маєте залишатися на своєму посту до останньої зміни, очистити очі свого духу, щоб розрізняти добро і зло, і докласти всіх зусиль для будівництва церкви. Усуньте геть лакеїв сатани, релігійні чвари та роботу злих духів. Очистьте церкву, зробіть так, щоб Моя воля виконувалася безперешкодно, і воістину за цей надзвичайно короткий час, що передує лихам і катастрофам, Я зроблю вас довершеними якнайшвидше та введу вас у славу.

Глава 23

Усім братам і сестрам, хто чув Мій голос: ви чули голос Мого суворого суду й зазнали тяжких страждань. Проте ви маєте знати, що за Моїм суворим голосом криються Мої наміри! Я дисципліную вас, щоб ви спаслися. Ви маєте знати, що заради Моїх улюблених синів Я неодмінно дисциплінуватиму вас, обтинатиму вас і незабаром зроблю вас довершеними. Моє серце таке палке, але ви не розумієте Мого серця і не даєте за Моїм словом. Сьогодні Мої слова сходять на вас, змушуючи вас по-справжньому усвідомити, що Бог – це люблячий Бог, і змушуючи вас усіх відчути щиру Божу любов. Однак є і невелика кількість людей, які прикидаються. Коли вони бачать скорботу інших людей, вони копіюють їх, також

наповнюючи свої очі сльозами. Є й інші, які на перший погляд виглядають боржниками Бога та сповнені каяття, але всередині вони не розуміють Бога по-справжньому та не мають певності в Ньому; вони просто створюють видимість. Я відчуваю до таких людей найдужчу огиду! Рано чи пізно ці люди будуть відтяти від Мого міста. Мій намір є таким: Мені потрібні ті, хто жадає Мене, і тільки ті, хто прагне Мене з правдивим серцем, можуть догодити Мені. Це люди, яких Я неодмінно підтримаю Своїми власними руками, і Я подбаю про те, щоб вони не зазнали лиха. Люди, які справді прагнуть Бога, будуть готові зважати на Боже серце та виконувати Мою волю. Отже, ви маєте якнайшвидше увійти в реальність і прийняти Моє слово як своє життя – це Мій найбільший тягар. Якщо церкви та святі всі увійдуть у реальність і всі зможуть спілкуватися зі Мною безпосередньо, зустрітися віч-на-віч зі Мною і втілювати істину й праведність, тільки тоді вони стануть Моїми улюбленими синами, тими, у кому Моє благовоління. Цим людям Я дарую всі великі благословення.

Глава 24

Час усе ближче. Прокиньтесь! Усі святі! Я промовлятиму до вас, і всі, хто почує, прокинуться. Я – Бог, віру в якого ви зберігали всі ці роки. Сьогодні Я став плоттю і постав перед вашими очима, таким чином відкриваючи, хто справді жадає Мене, хто готовий заплатити за Мене будь-яку ціну, хто справді слухає Моє слово та хто готовий втілити істину в життя. Бо Я – всемогутній Бог, Я можу бачити всі таємниці людини, приховані в темряві, Я знаю, хто справді прагне Мене, і Я знаю, хто чинить опір Мені. Я спостерігаю за всім.

Нині, якнайшвидше, Я бажаю створити групу людей, які Мені до душі, групу людей, здатних бути уважними до Моїх тягарів. Проте Я не можу утриматися від очищення та вичищення Моєї церкви; церква – це Моє серце. Я зневажаю всіх злих людей, які заважають вам їсти та пити від Мого слова. Це тому, що є ще інші люди, які не бажають Мене по-справжньому. Ці люди сповнені обману, вони не наближаються до Мене своїм істинним серцем; вони злі, вони перешкоджають виконанню Моєї волі; вони не ті, хто втілює істину в життя. Ці люди сповнені хибного почуття власної праведності, вони зарозумілі, вони незмірно амбітні, вони полюбляють бути поблажливими, і хоча слова, які вони промовляють, приємно слухати, та потай вони не практикують істину. Усіх цих злих людей буде відсічено та зметено; вони томитимуться серед лих. Ці слова мають нагадати вам і попередити вас, щоб ви трималися того шляху, який Мені до душі. Завжди повертайтеся до свого духу, бо Я люблю тих, хто любить Мене всім своїм серцем. За те, що ви наближаєтеся до Мене, Я дам вам захист і вбережу вас від лихих; Я дам вам тверде становище в Моєму домі та оберігатиму вас до кінця.

Глава 25

Всемогутній Бог, Отець вічності, Князь миру, наш Бог – Цар! Всемогутній Бог утверджує стопи Свої на Оливній горі. Як це чудово! Слухайте! Ми, вартіві, здіймаємо наші голоси; голосами нашими співаємо разом, бо Бог повернувся до Сіону. Ми бачимо на власні очі запустіння Єрусалима. Здійміть радісний шум і співайте в унісон, бо Бог нас утішив і відкупив Єрусалим. Бог обнажив на очах усіх народів Свою святую руку, явилась істинна Божа іпостась! Спасіння від нашого Бога побачили всі кінці землі.

О, Всемогутній Боже! Сім Духів були послані з Твого престолу до кожної церкви, щоб відкрити всі Твої таємниці. Сидячи на Своїм престолі слави, Ти управляєш Своїм царством і зробив його твердим і непохитним справедливістю та праведністю, і Ти підкорив усі народи перед Собою. О, Всемогутній Боже! Ти розв'язав пояси царів, Ти зробив так, що брами міста широко відчинилися перед Тобою, щоб ніколи не замикатися. Бо прийшло Твоє світло, і слава Твоя сходить і осяює все своїм блиском. Темрява вкриває землю, і густий морок стоїть над народами. О, Боже! Але Ти явився і осяяв нас Своїм світлом, і славу Твою буде видно на нас; усі народи прийдуть до Твого світла, і царі – до Твого сяйва. Ти підводиш Свої очі та дивишся навколо: сини Твої збираються перед Тобою, і приходять здалеку; дочок Твоїх на руках несуть. О, Всемогутній Боже! Твоя велика любов оволоділа нами; це Ти ведеш нас уперед по дорозі до Твого Царства, і це Твої святі слова пронизують нас.

О, Всемогутній Боже! Ми дякуємо Тобі та славимо Тебе! Дай нам дивитися на Тебе, свідчити про Тебе, звеличувати Тебе й оспівувати Тебе серцем щирим, спокійним і неподільним. Дай нам бути однодумцями та творитися разом, і зроби нас незабаром тими, хто Тобі до душі, щоб Ти скористався нами. Хай буде воля Твоя безперешкодно виконана на землі!

Глава 26

Сини Мої, прислухайтеся до слів Моїх, слухайте тихо голос Мій, і Я дам тобі одкровення. Будь спокійним у Мені, бо Я – твій Бог, твій єдиний Викупитель. Ви маєте завжди заспокоювати свої серця і жити в Мені; Я – твоя скеля, ваша опора. Не майте інших думок, а покладайтеся на Мене всім серцем, і Я неодмінно явлюся вам, Я – ваш Бог! О, ті, що сумніваються! Вони певно не встоять і нічого не отримають. Ви маєте знати, який нині час, який це вирішальний момент! Як це важливо! Не займайтеся марними справами; скоріше наблизьтесь до Мене, спілкуйтеся зі Мною, і Я відкрию вам усі таємниці.

Ви маєте дослухатися до кожного слова настанови Святого Духа і приймати кожне з цих слів близько до серця. Так багато разів ви чули Мої слова, а потім

забували їх. О, легковажні! Ви втратили так багато благословень! Тепер ви маєте уважно слухати Мої слова і приділяти їм увагу, більше спілкуватися зі Мною і більше наближатися до Мене. У всьому, чого ти не розумієш, Я настановлятиму тебе, і Я поведу вас уперед. Не зважайте на те що, щоб більше спілкуватися з іншими. Зараз багато тих, хто проповідує букву та вчення, і надто мало тих, хто справді володіє Моєю реальністю. Їхнє спілкування вводить людину в замішання й заціпеніння, вона не знає, як рухатися вперед. Послухавши їх, людина може просто зрозуміти трохи більше букви та вчень. Ви маєте стежити за кожним своїм кроком і постійно тримати своє серце живим переді Мною; ви маєте спілкуватися зі Мною і наближатися до Мене, і Я дам тобі побачити те, чого ти не розумієш. Будь обережний у своїх словах, повсякчас стеж за своїм серцем і йди дорогою, якою йду Я.

Недовго вже чекати; часу лишилося обмаль. Поспішайте облишити все, крім Мене, і слідуйте за Мною! Я не буду з вами жорстоко поводитися. Стільки разів ви неправильно розуміли Мої вчинки, але чи знаєш ти, як сильно Я люблю тебе? О, ви просто не розумієте Мого серця. Скільки б ви не сумнівалися, скільки б не завинили Мені, Я не згадаю про це, і все ж таки Я вибрав вас, щоб ви вирушили у путь і діяли згідно з Моєю волею.

Сьогодні не час зволікати. Відтепер, якщо у вас є якісь приховані мотиви, ви зазнаєте Мого суду. Якщо ви залишите Мене хоч на мить, то станете дружиною Лота. Зараз робота Святого Духа прискорюється, і ті, хто не здатний встигати за новим світлом, перебувають у небезпеці. Тих, хто не пильнує, буде залишено; ви маєте захищати себе. Ти знаєш, що все, що оточує тебе, відбувається з Мого дозволу, усе сплановано Мною. Необхідно чітко бачити і задовольняти Моє серце в середовищі, яке Я дав тобі. Не бійся, Всемогутній Бог воїнств неодмінно перебуватиме з тобою; Він стоїть за вами і Він – ваш щит. Сьогодні люди мають занадто багато уявлень, що змушує Мене виражати Мою волю через людей, на яких інші дивляться зверхньо, на сором тим, хто пихатий і самозадоволений, гордий, амбітний та можновладний. Якщо ви виявите щирі увагу до Мого тягаря, Я приготую для вас усе. Тільки слідуйте за Мною!

Глава 27

Єдиний істинний Бог, що панує над Всесвітом і всім сущим – Всемогутній Бог, Христос останніх днів! Це свідчення Святого Духа, неспростовний доказ! Святий Дух працює, щоб свідчити всюди, щоб ніхто не мав сумніву. Переможний Цар, Всемогутній Бог! Він звоював світ, Він переміг гріх і здійснив Свою спокуту! Він спас нас, цю групу людей, зіпсованих сатаною, і зробив нас довершеними для виконання Його волі. Він має царську владу над усією землею, відвойовуючи цю землю і виганяючи сатану до криниці бездонної. Він судить світ, і ніхто не може вислизнути з Його рук. Він править як Цар.

Вся земля підносить голос у безмежній радості! Вона славить переможного Царя – Всемогутнього Бога! На віки вічні! Ти гідний честі і хвали. Влада і слава великому Царю Всесвіту!

Часу обмаль. Слідуйте стопами Всемогутнього Бога та не зупиняйтеся на досягнутому. Будьте прискіпливими до дрібниць, уважними до Його тягара, однодумними з Ним і присвячуйте себе Його плану управління. Ви не маєте утримувати своє майно. Часу залишилося дуже мало. Пожертвуйте його! Не тримайтеся за нього! Пожертвуйте його! Не тримайтеся за нього!

Глава 28

Коли ти бачиш, що час такий швидкоплинний, а робота Святого Духа мчить уперед, ведучи тебе до досягнення таких великих благословень і прийняття Царя всесвіту, Всемогутнього Бога, Який є сяюче Сонце, Цар Царства, – це все Моя милість і благодать. Що ще здатне відлучити тебе від Моєї любові? Ретельно міркуй, не намагайся втекти, спокійно чекай переді Мною в кожний момент і не блукай безнастанно зовні. Серце твоє має припасти до Мого серця, і хай що станеться, не дій наосліп чи самовільно. Ти маєш слідувати Моїй волі, робити те, чого Я бажаю, та бути рішучим, щоб відмовитися від того, чого Я не бажаю. Ти маєш діяти не під впливом своїх емоцій, а мусиш чинити праведно, як Я, не зм'якшуючись навіть до власних батьків. Ти мусиш відмовитися від усього, що не відповідає істині, і мусиш принести себе в жертву й присвятити себе Мені з чистим серцем, що любить Мене. Не терпи контролю від будь-якої людини, події чи речі; якщо щось відповідає Моїй волі, то просто виконуй це відповідно до Моїх слів. Не бійся, бо Мої руки підтримують тебе, і Я вбережу тебе від усіх лиходіїв. Ти маєш оберігати своє серце, бути завжди в Мені, бо твоє життя залежить від Мого життя; якщо ти залишиш Мене, то одразу зав'янеш.

Ти маєш знати, що ці дні – останні. Диявол сатана блукає по землі, як гаркучий лев, що шукає людей на пожертя. Нині ширяться всілякі моровиці, і багато всякого злого духа. Тільки Я – істинний Бог; тільки Я – твій прихисток. Нині ти можеш сховатися тільки в Моєму потаємному місці, тільки в Мені, і лиха не спіткають тебе, і ніяка біда не наблизиться до твого шатра. Ти мусиш частіше приходити до Мене та спілкуватися зі Мною в потаємному місці; не спілкуйся безладно з іншими. Ти маєш осягнути сенс Моїх слів – Я не кажу, що тобі не дозволено спілкуватися, але ти досі ще не маєш проникливості. Нині робота злих духів іде на повен хід. Вони використовують різних людей, щоб дати тобі спілкування. Їхні слова звучать дуже приємно, та всередині них – отрута. Вони – підсолоджені кулі, і не зоглянешся, як вони впорснуть у тебе свою отруту. Ти маєш знати, що більшість людей сьогодні нестійкі, наче п'яні. Коли ти спілкуєшся про свої труднощі з іншими, те, що вони тобі

кажуть, – це лише правила та вчення, а це зовсім не так добре, як спілкування безпосередньо зі Мною. Прийди до Мене та вилий усе старе в собі; відкрий Мені своє серце, і Моє серце обов'язково тобі відкриється. Твоє серце має бути щирим і пильним переді Мною. Не лінуйся, часто наближайся до Мене – це найшвидший шлях до зростання твого життя. Ти повинен жити в Мені, і Я житиму в тобі, і в тобі Я буду Царем, спрямовуючи тебе в усьому, і ти матимеш частку в Царстві.

Не недооцінюй себе через свою молодість. Ти мусиш віддати себе під Мою оруду. Я не зважаю ні на те, як люди виглядають зовні, ні на те, скільки їм років. Я беру до уваги лише те, чи люблять вони Мене щиро, чи йдуть вони Моїм шляхом і чи втілюють у життя істину, не зважаючи ні на що інше. Не турбуйся ні про те, що буде завтра, ні про те, яким буде майбутнє. Поки ти щодня покладаєшся на Мене в житті, Я неодмінно вестиму тебе. Не варто зупинятися на думці: «Моє життя надто нікчемне, я нічого не розумію», – це думка, послана сатаною. Ти маєш покладатися тільки на своє серце, щоб постійно наближатися до Мене, щоб іти Моїми слідами до самого кінця шляху. Коли ти чуєш Мої слова докору й застороги, прокидайся та одразу ж біжи вперед; наближайся до Мене невтомно, не відставай від пастви та дивись уперед. У Моїй присутності ти повинен усім серцем і всією душею любити свого Бога. На шляху служіння частіше міркуй над Моїми словами. Втілюючи істину в життя, не будь слабодухим – май могутнє серце з хлоп'ячою рішучістю та цілеспрямованістю; будь володарем грізного серця. Якщо ти хочеш любити Мене, то ти маєш задовольняти Мене в усьому, що Я хочу здійснити в тобі. Якщо ти хочеш слідувати за Мною, то ти мусиш зректися всього, що маєш, усього, що любиш; ти мусиш смиренно покоритися Мені з чистими помислами. Не досліджуй і не думай навмання, але постійно стеж за роботою Святого Духа.

Тут Я даю тобі пораду: неодмінно дотримуйся всього того, чим Я просвіщаю тебе, і неодмінно втілюй це в життя!

Глава 29

Чи знаєш ти, що час не терпить зволікань? Тому в короткий термін ти маєш покластися на Мене та відкинути від себе все, що є несумісним із Моїм характером: невігластво, уповільненість реакції, нечіткість думок, м'якосердя, слабку волю, абсурдність, перевантаженість емоціями, розгубленість і відсутність проникливості. Усе це потрібно відкинути якнайшвидше. Я – Всемогутній Бог! Доки ти готовий співпрацювати зі Мною, Я можу зцілити все, що тебе мучить. Я – Бог, що глибоко вдивляється в серця людей; Я знаю всі твої недуги та в чому криються твої недоліки. Саме це не дає тобі йти вперед у житті, і цього потрібно позбутися якнайшвидше. Інакше Моя воля не може бути виконана над тобою. Покладися на

Мене в тому, щоб відкинути все, що Я в тобі висвітлюю, завжди живи Мною, будь близьким до Мене та роби всі дії та вчинки за Моєю подобою. Частіше спілкуйся зі Мною про те, чого ти не розумієш, і Я направлятиму тебе, щоб ти міг йти вперед. Якщо ти не впевнений, не дій необдумано, а чекай Мого часу. Зберігай стабільний темперамент і не впадай у крайнощі в своїх пристрастях; у тебе має бути серце, завжди сповнене благоговіння до Мене. Все, що ти робиш переді Мною та поза Моїм полем зору, завжди має відповідати Моїй волі. Не виявляй поблажливості ні до кого від Мого імені, чи то твій чоловік, чи твоя сім'я; це неприпустимо, хоч які добрі вони є. Ти маєш діяти, ґрунтуючись на істині. Якщо ти любиш Мене, Я обдарую тебе великими благословеннями. Я не потерплю тих, хто чинить опір. Люби тих, кого Я люблю, і ненавидь тих, кого Я ненавиджу. Не звертай уваги ні на кого та ні на що, будь то людина, подія, чи річ. Дивися своїм духом та ясно бач людей, яких Я використовую; частіше спілкуйся з духовними людьми. Не будь невігласом – ти маєш все розрізняти. Пшениця завжди буде пшеницею, а плевели ніколи не виростуть у пшеницю – ти маєш розрізняти людей різних типів. Ти маєш бути особливо обережним у своїй мові та утвердитися на шляху Мого наміру. Уважно обміркуй усі ці слова. Ти маєш негайно відкинути свою непокірність і стати придатним для Мого використання, щоб ти міг догодити Моєму серцю.

Глава 30

Прокиньтесь, браття! Прокиньтесь, сестри! Мій день настане без зволікання; час – це життя, і не прогаяти час – значить врятувати життя! Цей час уже на порозі! Якщо ви провалите вступний іспит до коледжу, ви можете готуватися й перескладати його стільки разів, скільки захочете. Проте Мій день не терпить подальших зволікань. Пам'ятайте! Пам'ятайте! Я закликаю вас цими добрими словами. Кінець світу розгортається на ваших очах, і стрімко наближаються великі лиха. Що важливіше: ваше життя чи ваш сон, ваша їжа, питво та вбрання? Настав час зважити все це. Не сумнівайтесь більше та не ухиляйтесь від визначеності!

Яке жалюгідне! Яке бідне! Яке сліпе! Яке жорстоке людство! Воістину, ви глухі до Мого слова – невже Я даремно говорю з вами? Ви досі такі недбалі – чому? Чому так? Невже ви ніколи над цим не задумувалися? Для кого Я це кажу? Вірте у Мене! Я – ваш Спаситель! Я – ваш Всемогутній! Будьте пильними! Будьте пильними! Втрачений час ніколи не повернеться – пам'ятайте про це! Немає у світі ліків, які лікують жаль! Як же Мені говорити з вами? Хіба Моє слово не варте вашого уважного, багаторазового міркування? Ви такі недбалі до Мого слова й так безвідповідально ставитеся до свого життя; як мені винести це? Як?

Чому за увесь цей час серед вас не змогло постати належного церковного життя? Це через те, що вам бракує віри; ви не бажаєте заплатити ціну, принести

себе в жертву, віддати себе Мені. Прокиньтесь, сини Мої! Вірте в Мене, сини Мої! Улюблені Мої, чому не зважаєте на те, що в Мене на серці?

Глава 31

Я люблю всіх, хто щиро бажає Мене. Якщо ви зосередитеся на любові до Мене, Я, безперечно, незмірно благословлю вас. Чи ви розумієте Мої наміри? У Моєму домі немає відмінності між високим і низьким статусом. Кожен – Мій син, а Я – ваш Отець, ваш Бог. Я верховний і неповторний. Я керую Всесвітом і всім сущим!

Тобі слід «служити Мені зі смиренням і безвісністю» у домі Моєму. Ця фраза має служити тобі девізом. Не будь листком на дереві, а будь коренем дерева та вкоренися глибоко в життя. Входи у справжній досвід життя, живи за Моїми словами, прагни Мене в усіх справах, наближайся до Мене та спілкуйся зі Мною. Не зважай на жодні зовнішні речі, не будь під контролем жодної людини, події чи речі, а тільки спілкуйся з духовними людьми про те, Ким Я є. Розумій Мої наміри, дай Моєму життю текти серед вас, втілюй у життя Мої слова та виконуй Мої вимоги.

Присвяти всі свої сили справам, які Я доручив тобі; зроби все, що у твоїх силах, щоб догодити Моєму серцю. Я твоя сила і Я твоя радість... Я твоє все. Просто прямуй до Мене. Я знаю справжні бажання твого серця і те, що ти щиро присвячуєш себе Мені, але ти маєш знати, як виявляти вірність Мені в Моєму домі та як слідувати за Мною до кінця.

Церква – Моє серце, і Я палко занепокоєний будівництвом Моєї церкви. Ти маєш присвятити себе Мені, пожертвувавши собою без жодних застережень, та виявляти увагу до Моїх намірів, щоб Моє серце могло бути задоволене.

Глава 32

Що є світло? У минулому ви насправді вважали перетворення роботи Святого Духа світлом. Істинне світло є в усі часи: тобто здобуття того, Хто такий Бог, через наближення до Мене та спілкування зі Мною. Маючи розуміння Божих слів та осягаючи волю Бога в Його словах – тобто коли ви їсте і п'єте їх, відчуваючи Дух у Божих словах і приймаючи Божі слова в себе, ви осягаєте те, Ким Він є, через досвід і отримуєте Боже освітлення під час спілкування з Ним; усе це – світло. Ви можете бути просвітлені та знайти нове розуміння в Божих словах у будь-який момент споглядання та розмірковування. Якщо ти осягнеш Божі слова та відчуєш нове світло, то хіба не матимеш ти сили у твоїй службі? Ви так багато турбуєтесь під час своєї служби! Це тому, що ви не доторкнулися до реальності, ви не маєте ні справжнього досвіду, ні розуміння. Якби ти мав справжнє розуміння, хіба ти не

знав би, як служити? Коли з тобою трапляються певні речі, ти маєш із ревністю переживати їх. Якщо, перебуваючи в легкій та зручній обстановці, ти зможеш також жити у світлі Божого обличчя, то ти бачитимеш обличчя Бога щодня. Якщо ти бачив Боже обличчя і спілкувався з Богом, хіба ти не матимеш світла? Ви не входите в реальність, і ви завжди перебуваєте зовні, у пошуку; в результаті ви не знаходите нічого, і ваш поступ у житті затримується.

Не зосереджуйтеся на зовнішньому; натомість просто наближайтеся до Бога внутрішньо, спілкуйтеся достатньо глибоко та осягайте Божу волю; хіба тоді ви не матимете шляху у вашій службі? Ви маєте старанно виявляти увагу та коритися. Якщо ви будете робити все тільки згідно з Моїми словами та вступати на шляхи, які Я вказую, то хіба ви не матимете шляху? Якщо ти знаходиш шлях, щоб увійти до реальності, то ти також маєш шлях служіння Богові. Це просто! Більше приходьте у Божу присутність, більше розмірковуюте над Божими словами, і ви отримаєте те, чого вам бракує. Ви також матимете нове розуміння, нове просвітління, і ви матимете світло.

Глава 33

Моє Царство потребує тих, хто є чесним, тих, хто є нелицемірним чи небрежливим. Щирі та чесні люди непопулярні у світі, хіба ні? Я ж – цілковита протилежність. Чесним людям дозволено приходити до Мене; Я радію таким людям, і такі люди Мені потрібні. Саме в цьому полягає Моя праведність. Деякі люди темні; вони не можуть відчувати роботу Святого Духа й вони не можуть зрозуміти Мою волю. Вони не можуть ясно бачити середовище, в якому існує їхня сім'я та їхнє оточення, і вони роблять вчинки наосліп і втрачають безліч можливостей набути благодать. Раз у раз вони шкодують про свої вчинки, а коли стикаються з якимось питанням, то знову нездатні чітко зрозуміти його. Часом їм вдається покластися на Бога й насилу вирвати перемогу, але коли вони згодом стикаються з тією самою справою, стара хвороба повертається, і вони не можуть зрозуміти Мою волю. Але Я не дивлюся на таке й не згадую про ваші переступи. Навпаки, Я хочу спасти вас із цієї розпусної землі та дати вам можливість оновити ваше життя. Я милував вас раз у раз. Однак нині настав найвідповідальніший етап. Ви більше не можете перебувати у збентеженні та не можете просуватися вперед таким чином, постійно зупиняючись. Коли ж ви зможете дістатися місця призначення? Ви маєте зробити все можливе, щоб бігти до фінішної прямої без зупинки. Не знижуйте темп у найвідповідальніший момент, сміливо просувайтесь вперед – і ось перед вами розкішний бенкет. Швидше вберіться у весільний одяг і вбрання праведності й відвідайте весільну вечерю Христа; втішайтесь сімейним блаженством на віки віків! Ти більше не сумуватимеш, не журитимешся та не

зітхатимеш, як раніше. Все колишнє розвіється, як дим, і тільки воскресле життя Христа матиме силу в тобі. У тобі буде храм, очищений миттям і омовінням, і життя воскресіння, якого ти набув, житиме в тобі довіку!

Глава 34

Всемогутній Бог – це всесильний і довершений істинний Бог, який усього може досягти! Він не тільки тримає сім зірок, наділений сімома Духами, має сім очей, зламує сім печаток і розгортає сувій. Ба більше, Він управляє сімома карами та сімома чашами й відкриває сім громів. У давні часи Він також засурмив сімома сурмами! Усе, що Він створив і зробив довершеним, має хвалити Його, віддавати Йому славу й звеличувати Його престол. О, Всемогутній Боже! Ти є все. Ти все здійснив, і з Тобою все є довершеним, яскравим, розкутим, вільним, міцним і могутнім! Немає нічого прихованого чи утаєного; з Тобою всі таємниці розкрито. Ба більше, Ти засудив безліч Своїх ворогів, Ти явив Свою велич, явив Свій лютий вогонь, явив Свій гнів і, крім того, явив Свою небачену, вічну, абсолютно безмежну славу! Усі народи мають прокинутися, щоб вітати й співати безперестанку, підносячи хвалу цьому всемогутньому, довершено щирому, всеіснуючому, щедрому, славному й істинному Богові, який є від вічності до вічності. Його престол має бути постійно звеличений, Його святе ім'я – оспіване й прославлене. Це є Моя – Божа – вічна воля, і це безмежне благословення, яке Він відкриває й дарує нам! Хто з нас не успадковує його? Щоб успадкувати Боже благословення, людина має звеличувати Його святе ім'я й обходити Його престол у поклонінні. Усіх, хто постане перед Ним з іншими мотивами й намірами, буде розпавлено Його лютим вогнем. Сьогодні день суду над Його ворогами, і саме цього дня вони згинуть. Крім того, саме цього дня Я, Всемогутній Бог, буду явлений і набуду слави й честі. О, всі народи! Підніміться скоріше, щоб прославити й привітати Всемогутнього Бога, Який від незапам'ятних часів і до вічності посилає нам люблячу доброту, звершує спасіння та обдаровує нас благословеннями, робить Своїх синів довершеними та успішно досягає Свого Царства! Це – дивовижне діяння Бога! Це Боже вічне визначення й улаштування – те, що Він Сам прийшов спасти нас, зробити нас довершеними й привести нас у славу.

Усі ті, хто не піднімається й не свідчить, є предками сліпих та царів невігластва. Вони стануть вічними невігласами, безмежними дурнями, вічними сліпими мерцями. Саме із цієї причини наші душі мають прокинутися! Усі люди мають піднятися! Радійте, вихваляйте й без кінця прославляйте Царя слави, Отця милосердя, Сина спокути, щедрих сімох Духів, Всемогутнього Бога, Який несе величний лютий вогонь і праведний суд і Який є абсолютно достатнім, щедрим, всемогутнім і довершеним. Його престол буде возвеличено навіки! Усі люди мають

бачити, що це Божа мудрість; це Його чудовий шлях до спасіння та досягнення Його славної волі. Якщо ми не піднінемося й не свідчитимемо, то, коли момент мине, шляху назад уже не буде. Чи будемо ми набувати благословення чи нещастя вирішується на теперішній стадії нашого шляху, виходячи з того, що ми робимо, що думаємо та що втілюємо в життя зараз. Як ви маєте діяти? Свідчити про Бога й возвеличувати Його довіку; возвеличувати Всемогутнього Бога, Христа останніх днів – вічного, унікального, істинного Бога!

Від цього моменту ви маєте ясно бачити, що всі, хто не свідчить про Бога – хто не свідчить про цього унікального, істинного Бога, а також ті, хто плекає сумніви щодо Нього, – всі вони хворі й мертві, і всі вони – ті, хто нехтує Богом! Божі слова вже доведено з давніх часів: усі, хто не збирають зі Мною, розкидають, а хто не зі Мною, той супроти Мене; це є непорушна істина, висічена в камені! Ті, хто не свідчить про Бога, є посіпаками сатани. Такі люди прийшли, щоб бентежити й обманювати Божих дітей і заважати Його управлінню; їх треба віддати мечу! Усі, хто виявляє до них добрі наміри, прагнуть власної загибелі. Ви маєте слухати висловлювання Божого Духа й вірити їм, іти шляхом Божого Духа й втілювати в життя слова Божого Духа. Ба більше, ви маєте возвеличувати престол всемогутнього Бога до кінця всіх часів!

Всемогутній Бог – це Бог семи Духів! І Він також є Бог семи очей і семи зірок; Він зламує сім печаток, і весь сувій розгорнуто Ним! Він засурмив у сім сурм, і сім чаш та сім кар перебувають у Його руках, щоб бути вивільненими за Його волею. О, сім громів, що завжди були запечатані! Настав час відкрити їх! Той, Хто принесе сім громів, уже з'явився перед нашими очима!

Всемогутній Боже! З Тобою все є розкутим і вільним; немає жодних труднощів, і все протікає плавно! Ніщо не сміє перешкоджати чи заважати Тобі, і всі Тобі підкоряються. Хто не підкориться, той має згинуть!

Всемогутній Бог, Бог із сімома очима! Усе гранично ясно, усе яскраво й відкрито, усе явлено й показано. З Ним усе кристалево ясно, і не тільки Сам Бог є таким, а і Його сини такі самі. Ніхто, жоден предмет, жодна справа не можуть бути приховані перед Ним і Його синами!

Сім зірок Всемогутнього Бога яскраві! Церкву було доведено Ним до досконалості; Він встановлює Своїх церковних вісників, і вся церква перебуває під Його опікою. Він відкриває всі сім печаток, і Він Сам приводить до завершення Свій план управління й Своєю волею. Сувій – це таємнича духовна мова Його управління, і він був розгорнутий і відкритий Ним!

Увесь народ має слухати Його сім звучних сурм. З Ним усе стає відомим, ніколи більше не буде прихованим, і немає більше скорботи. Усе є відкритим, і все є переможним!

Сім сурм Всемогутнього Бога – це відкриті, славні та переможні сурми! Вони також є сурмами, що судять Його ворогів! Посеред Його тріумфу підноситься Його ріг! Бог панує над усім Всесвітом!

Він приготував сім чаш з карами, на Його ворогів націлені ці чаші, і вони вивільняються в стрімкому потоці, і ворогів буде знищено в полум'ї Його лютого вогню. Всемогутній Бог демонструє могутність Своєї влади, і всі Його вороги гинуть. Останні сім громів більше не мають бути запечатані перед Всемогутнім Богом; вони всі відкриті! Вони всі відкриті! Він піддає Своїх ворогів погибелі сімома громами, стабілізуючи землю й змушуючи її прислужувати Йому, щоб вона ніколи більше не зазнавала спустошення!

Праведний Всемогутній Боже! Ми звеличуємо Тебе навіки! Ти заслуговуєш на нескінченну хвалу, вічне прославлення й звеличення! Твої сім громів призначені не тільки для Твого суду, а й для Твоєї слави й влади, щоб звершити всі справи!

Усі народи тріумфують перед престолом, підносячи хвалу й прославляючи Всемогутнього Бога, Христа останніх днів! Їхні голоси, подібно громові, стрясають увесь всесвіт! Абсолютно всі речі існують завдяки Йому й постають завдяки Йому. Хто наважиться не пов'язати з Ним усю славу, честь, владу, мудрість, святість, перемогу та одкровення? Це є виконанням Його волі та остаточним завершенням розбудови Його управління!

Глава 35

Сім громів лунають від престолу, стрясають усесвіт, перевертають небо і землю та разносяться небом! Пронизливий звук протинає вуха, і люди не можуть ані уникнути його, ані сховатися від нього. Лунає гуркіт грому, спалахують блискавки, і в одну мить небо і земля зазнають перетворення, а люди опиняються на краю загибелі. Потім із блискавичною швидкістю весь космос охоплює шалена злива, що падає з небес! У найвіддаленіших куточках землі ретельна, як очисний струмінь, вона не залишає плям, омиваючи всіх із голови до ніг; ніщо не може сховатися від цієї зливи, як не може сховатися від неї жодна людина. Гуркіт грому, немов спалахи блискавки, мерехтить холодним світлом і змушує людей тремтіти від страху! Гострий двосічний меч вражає синів заколоту, і вороги постають перед катастрофою, їм ніде сховатися; вони ціпеніють під шаленим натиском вітру й дощу і, похитнувшись від удару, падають мертві в потоки води, що їх змивають. На них чекає тільки смерть, і не мають вони жодної можливості вижити. Сім громів виходять від Мене й передають Мій намір – уразити найстарших синів Єгипту, покарати нечестивців та очистити Мої церкви, щоб кожен міг мати спорідненість один із одним, чинити правдиво щодо себе та бути єдиними в серці зі Мною, і щоб усі церкви в усій світобудові могли бути зібрані в одну. Такою є Моя мета.

Лунає грім, і слідом за ним долинають звуки ридань. Деякі люди прокидаються від дрімоти і, надзвичайно стривожені, шукають у глибині душі й знову рвучко поспішають до престолу. Вони припиняють свої буйні виверти та обурливі вчинки;

для таких людей ще не пізно прокинутися. Я спостерігаю з престолу. Я вдивляюся в глибини людських сердець. Я спасаю тих, хто щиро й палко жадає Мене, і жалію їх. Я збережу у вічності тих, хто любить Мене у своїх серцях понад усе на світі, тих, хто розуміє Мою волю й слідує за Мною до самого кінця шляху. Моя рука буде надійно підтримувати їх, щоб вони не зіткнулися із цією ситуацією та не постраждали. Коли деякі люди бачать видовище миготливої блискавки, вони відчувають несказанне страждання в серці та невимовний жаль. Якщо вони продовжують поводитися подібним чином, то для них уже занадто пізно. О, все суще на світі! Усе буде зроблено. Це теж один із Моїх засобів спасіння. Я спасаю тих, хто любить Мене, й уражаю нечестивих, Я роблю Своє Царство стійким і стабільним на землі, і нехай усі країни і всі народи, всі у всесвіті й на краях землі знають, що Я є велич, Я є несамовитий вогонь, Я є Бог, Який досліджує найпотаємніші схованки серця кожної людини. Від цього моменту й надалі суд великого білого престолу відкрито явлений масам, і всім народам оголошено, що суд розпочався! Певна річ, що всі, чиї слова не пролунали щиро, ті, хто плекає сумніви та сміє не бути певним, ті марнотратники часу, які розуміють Мої бажання, але самі не бажають утілювати їх у життя, – всі вони мають бути піддані суду. Ви маєте ретельно дослідити свої власні наміри та мотиви й посісти належне місце; серйозно практикувати Мої слова, цінувати свій життєвий досвід і не діяти з поверховим ентузіазмом, а робити своє життя дорослим, зрілим, стійким і досвідченим – тільки тоді ви будете Мені до душі.

Позбавте посіпак сатани й злих духів, які руйнують і знищують те, що Я будую, будь-якої можливості використовувати все у своїх інтересах. Вони мають бути суворо обмежені й стримувані; з ними можна розібратися тільки за допомогою гострого меча. Найгірших із них має бути негайно викорінено, щоб запобігти майбутнім нещастям. І церкву буде зроблено досконалою, вільною від будь-якої потворності, вона буде здоровою, сповненою життєвої сили та енергії. Слідом за спалахом блискавки лунає гуркіт грому. Ви не маєте бути недбалими, не маєте здаватися, а маєте робити все можливе, щоб надолужити згаяне, і ви неодмінно зможете побачити, що робить Моя рука, що Я маю намір здобути, що Я маю намір відкинути, що Я маю намір удосконалити, що Я маю намір викорінити, що Я маю намір уразити – усе це розгорнеться у вас на очах, даючи вам змогу ясно побачити Мою всемогутність.

Від престолу до всесвіту й до країв землі лунає відлуння семи громів. Велика група людей буде спасенна й покориться перед Моїм престолом. Ідучи за цим світлом життя, люди шукають можливості вижити й не можуть не прийти до Мене, прихилити коліна в поклонінні, вустами своїми закликати ім'я всемогутнього істинного Бога та висловити свої благання. Але грім лунає у вухах тих, хто чинить опір Мені, хто озлоблює свої серця, і, поза сумнівом, вони мають загинути. Це просто результат, який їх очікує. Мої улюблені переможні сини залишаться в Сіоні,

і всі народи побачать, що вони надбають, і величезна слава постане перед вами. Воістину, це велике благословення, і це солодкість, яку тяжко передати.

Поява гуркоту семи громів – це спасіння тих, хто любить Мене, хто бажає Мене щирим серцем. Усі, хто належить Мені, кого Я наперед визначив і обрав, можуть прийти під Моє ім'я. Вони можуть чути Мій голос, – Бога, що закликає їх. Нехай ті, хто на краях землі, побачать, що Я є праведний, Я є вірний, Я є любляча доброта, Я є співчуття, Я є велич, Я є лютий вогонь і, врешті-решт, Я є нещадний суд.

Нехай усі у світі побачать, що Я є реальний і довершений Сам Бог. Усі люди повністю переконалися в цьому, і ніхто не сміє знову опиратися Мені, судити Мене чи обмовляти Мене знову. Інакше на них одразу ж упадуть прокляття, і їх спіткає біда. Вони зможуть тільки плакати і скреготати зубами, самі накликавши на себе власну погибель.

Нехай усі народи знають, нехай це буде відомо по всьому всесвіту й на краях землі, у кожному домі та всім людям: Всемогутній Бог є єдиний істинний Бог. Усі, один за одним, впадуть на коліна й вклоняться Мені, і навіть діти, що тільки-но навчилися говорити, будуть вигукувати «Всемогутній Бог»! Ті посадовці, що вершать владу, також побачать на власні очі істинного Бога, що з'явився перед ними, і вони також поклоняться Мені, молячи про милість і прощення, але насправді вже надто пізно, бо час їхньої загибелі настав. З ними можна тільки покінчити й засудити їх до незмірної безодні. Я покладу кінець усьому періоду й ще більше зміцню Своє Царство. Усі країни й народи покоряться переді Мною на віки вічні!

Глава 36

Всемогутній істинний Бог, Цар, що зійшов на престол, править усім усесвітом, перед ним усі країни, і всі народи, і все під небесами сяє Божою славою. Усе живе у всесвіті й до країв землі має побачити. Гори, річки, озера, землі, океани й всі живі істоти відчинили свої завіси у світлі лику істинного Бога, і вони ожили, наче прокинулися від сну, наче вони паростки, що пробиваються із ґрунту!

Агов! Єдиний істинний Бог являється світові. Хто посміє наблизитися до Нього з протидією? Усі тремтять від страху. Усі цілковито переконані, і всі невпинно благають прощення. Усі люди падають перед Ним на коліна, і всі вуста підносять Йому поклоніння! Континенти й океани, гори й річки – все безупинно підносить Йому хвалу! Настає весна з її теплими вітрами, що приносять благодатний весняний дощ. Як і всі люди, потоки струмків плинуть зі скорботою й радістю, проливаючи сльози зобов'язаності й каяття. Річки, озера, морський прибій і хвилі – все співає, прославляючи святе ім'я істинного Бога! Звук хвали лунає із чудовою ясністю! Усі старі речі, які колись були зіпсовані сатаною, – кожна з них до єдиної оновиться, і зміниться, і ввійде до цілковито нового світу...

Це свята сурма, і вона почала сурмити! Дослухайтесь до неї. Цей звук, такий солодкий, є висловлюванням престолу, яке сповіщає кожній країні й народові, що час настав, що настав остаточний кінець. Мій план управління завершено. Моє Царство відкрито явилось на землі. Царства світу стали Царством Моїм, – Того, Хто є Бог. Сім моїх сурм сурмлять із престолу, і стануться такі чудеса! Від країв землі люди разом кинуться з усіх боків із силою лавини та потужністю громового гуркоту: деякі пливтимуть морями, деякі летітимуть літаками, деякі їхатимуть автомобілями всіх форм і розмірів, ще деякі – верхи на конях. Дивіться пильно. Слухайте уважно. Ці вершники на конях усіх мастей, бадьорі духом, могутні й величні, немов ті, що виходять на поле битви, – байдужі до смерті. Серед іржання коней і галасу людей, що кличуть істинного Бога, дуже багато чоловіків, жінок і дітей буде розтопано копитами їхніх коней в одну мить. Хтось загине, хтось дихатиме з останніх сил, когось буде скалічено, і нікому буде допомогти їм, – тим, що волають в істериці й виють від болю. Сини заколоту! Чи не таким є ваш остаточний кінець?

Я з радістю дивлюся на Своїх людей, які чують Мій голос і збираються з усіх країн і країв. Усі люди, у яких істинний Бог завжди на вустах, славлять Його й нескінченно підстрибують від радості! Вони свідчать світові, і звук їхнього свідчення про істинного Бога подібний до громового шуму великих вод. Усі люди зберуться до Мого Царства.

Сім Моїх сурм сурмлять, пробуджуючи тих, хто дрімає! Вставай скоріше, ще не пізно. Поглянь на своє життя! Розплющ очі й подивися, що зараз за час. До чого прагнути? Про що думати? І за що чіплятися? Невже ти ніколи не замислювався над різницею в цінності між здобуттям Мого життя і здобуттям усього того, що ти любиш і за що чіпляєшся? Не будь більше норовливим, не будь легковажним. Не проґав цієї можливості. Такий час більше не настане! Встань зараз же, практикуйся у вправлянні свого духу, використовуй різноманітні засоби, щоб розпізнати й зірвати усі плани й виверти сатани, і здобудь перемогу над сатаною, щоб твій життєвий досвід став глибшим, і ти міг утілювати в життя Мій характер, щоб твоє життя стало зрілим і витриманим, і щоб ти міг завжди слідувати по Моїх стопах. Безстрашно, без слабкості, завжди вперед, крок за кроком, прямо до самого кінця шляху!

Коли сім сурм засурмлять знову, це буде заклик до суду, суду над синами заколоту, суду над усіма країнами й народами, і кожен народ покориться перед Богом. Славний лик Божий неодмінно явиться перед усіма країнами й народами. Усі будуть остаточно переконані й нескінченно закликатимуть істинного Бога. Всемогутній Бог стане ще славнішим, а Мої сини і Я поділятимемо славу та царювання, судитимемо всі країни та всі народи, каратимемо зло, спасатимемо й милуватимемо тих, хто належить Мені, та робитимемо Царство міцним та стійким. Через звук семи сурм величезна кількість людей буде спасенна й повернеться до Мене, щоб схилити коліна й поклонитися, підносячи безупинну хвалу!

Коли сім сурм засурмлять знову, це буде фіналом періоду, сурмовим голосом перемоги над дияволом-сатаною, вітанням, що сповіщає початок відкритого життя в Царстві на землі! Який піднесений звук! Цей звук, що лунає навколо престолу, цей сурмовий голос, який стрясає небо й землю, який є знаком перемоги Мого плану управління, який є вироком сатані; він присуджує цьому старому світові остаточну смерть, повернення до криниці бездонної! Цей сурмовий голос сповіщає, що брама благодаті ось-ось зачиниться, що на землі почнеться життя Царства, яке є правильним і належним. Бог спасає тих, хто любить Його. Щойно ці спасенні повернуться до Його Царства, люди на землі зіткнуться з голодом і мором, і Божі сім чаш і сім кар почнуть діяти послідовно. Небо й земля минуть, але слово Моє не мине!

Глава 37

Вам воістину бракує віри в Моїй присутності, і ви часто покладаєтеся у своїх діях на самих себе. «Ви нічого не можете зробити без Мене!» Але ви, зіпсовані люди, завжди дозволяєте Моїм словам влітати в одне вухо та вилітати з іншого. Сьогоднішнє життя – це життя слів; без слів немає життя, немає досвіду, і тим більше не варто згадувати, що немає віри. Віра – у словах; тільки більше вливаючи себе в Божі слова, ви можете мати все. Не бійтеся, що ви не виростете: життя насправді зростає, але не від людських занепокоєнь.

Ви завжди схильні непокоїтися і не слухаєте Моїх настанов. Ви завжди хочете Мене перегнати. Що це? Це людські амбіції. Ви маєте чітко розрізняти, що походить від Бога, а що від вас самих. Ентузіазм ніколи не матиме похвали в Моїй присутності. Я хочу, щоб ви були здатні слідувати за Мною до кінця, повсякчас із незмінною відданістю. Ви вважаєте, що робити таким чином – це відданість Богу. Ви сліпці! Чому в пошуку ви не приходите частіше до Мене, а копирсаєтесь самі по собі? Ви маєте бачити ясно! Той, Хто діє зараз, звичайно ж, не людина, а Володар усього, єдиний істинний Бог – Усемогутній! Ви не мусите бути недбалими, але мусите постійно триматися за все, що маєте, бо Мій день близько. Невже ви досі не прокинулися в такий час? Хіба ви досі не бачите ясно? Ви досі водитеся зі світом, ви не можете відірватися від нього. Чому? Чи справді ви любите Мене? Чи здатні ви відкрити свої серця, щоб Я їх побачив? Чи здатні ви принести Мені в жертву все своє єство?

Більше обдумуйте Мої слова та завжди майте ясне їх розуміння. Не будьте збентеженими чи непослідовними. Проводьте більше часу в Моїй присутності, отримуйте більше Моїх чистих слів і не розумійте Мої наміри хибно. Що ви ще хочете, щоб Я сказав вам? Серця людей черстві; люди надто обтяжені уявленнями. Вони завжди думають, що достатньо просто якось протриматися, і завжди зводять своє життя на жарт. Дурні діти! Година вже пізня, не час шукати

розваг. Вам слід розплющити очі та подивитися, котра година. Сонце ось-ось перетне горизонт і осіє землю. Широко розплющте очі та дивіться; не будьте безтурботними.

Це велика справа, а ви так легковажно ставитеся до неї і так чините з нею! Я стривожений, але мало тих, хто уважний до Мого серця, хто здатний почути Мої добрі настанови та прислухатися до Моєї поради! Ця місія дуже тяжка, але серед вас мало тих, хто може розділити цей тягар заради Мене. Ви досі зберігаєте таке ставлення. І хоча, порівняно з минулим, ви досягли певного поступу, ви не можете завжди залишатися на цій стадії! Мої кроки швидко просуваються вперед, а от ваша швидкість залишається незмінною. Як ви можете встигати за світлом сьогоднішнього дня та Моїми кроками? Не зволікайте більше. Я вже не раз наголошував вам: Мій день більше не відкладатиметься!

Світло сьогоднішнього дня, оскільки воно належить сьогоднішньому дню, не можна порівнювати ні зі вчорашнім, ні з завтрашнім світлом. З кожним прожитим днем нові одкровення і нове світло стають дедалі сильнішими й яскравішими. Досить бути приголомшеними, досить бути нерозумними; не чіпляйтесь за старі звичаї і більше не зволікайте та не марнуйте Мій час.

Пильуйте! Пильуйте! Більше моліться Мені та проводьте більше часу в Моїй присутності, і ви неодмінно здобудете все! Вірте, що, роблячи так, ви обов'язково здобудете все!

Глава 38

Річ не в тому, що твоя віра добра чи чиста, а в тому, що Моя робота дивовижна! Усе відбувається завдяки Моїй милості! Ти не повинен мати ні найменшої порочної схильності до егоїзму чи зарозумілості, інакше Я не працюватиму над тобою. Необхідно чітко розуміти, що те, падають люди чи стоять вони міцно, – не через них, а через Мене. Сьогодні, якщо ви не зрозумієте цей крок, ви аж ніяк не зможете увійти до Царства! Необхідно розуміти, що те, що робиться сьогодні, – це дивовижна робота Бога; людина не має до цього жодного стосунку. Чого варті дії людини? Коли люди не поведуться егоїстично, зарозуміло і гордовито, вони порушують Боже управління і руйнують Його плани. О, зіпсовані! Сьогодні ти мусиш покластися на Мене; якщо ти цього не зробиш, то сьогодні Я скажу тобі, що ти ніколи нічого не досягнеш! Все буде намарно, й усі твої починання будуть марними!

Не марнуй часу на дрібниці і не зволікай; сьогодні над кожним з тих, хто любить Мене, буде здійснено Мою чудову роботу. Я не використовую тих, хто не упокорює себе, і сьогодні Я використовую тільки тих, хто цілковито покорився. Я уповні відкриюся тільки для того, хто любить Мене щирим серцем, на кого інші дивляться зверхньо і хто здатен уповні відкритися Мені. Я дозволю тобі зрозуміти Мої наміри,

і повсякчас ти маєш бути переді Мною, отримуючи Мої благословення. Я абсолютно не скривджу тих, хто сьогодні віддає себе заради Мене, приносить себе в жертву заради Мене і несе тягар заради Мене – так виявляється Моя праведність. Не скаржтеся на Мене; Моя милість є достатньою для вас. Ти теж можеш прийти і взяти її, щоб скуштувати ні з чим не порівнянну насолоду. Це не тільки породить у тобі любов до Мене, а й поглибить цю твою любов.

Моя робота відбувається крок за кроком, і в ній зовсім немає недбалості чи безладу. Щоб слідувати за Мною, ви теж повинні діяти так само. Слідкуйте за Моїм способом дій і навчайтеся у Мене; таким чином, якщо ви будете слідувати по Моїх стопах, то ви будете приведені у прояв Царства. Радійте в один голос! Сини Мої! Божа робота буде здійснена над вами, над цією групою людей. Хіба ви не почуваетесь благословенними?

Це справді тяжко досягнути! Я привів вас сюди сьогодні, щоб ви могли побачити Мою дивовижну роботу!

Глава 39

Розплющте очі й подивіться, і ви зможете скрізь побачити Мою велику силу! Ви скрізь можете бути впевнені в Мені. Космос і небосхил поширюють Мою велику силу. Слова, які Я промовляю, справджуються у потеплінні погоди, у зміні клімату, в аномаліях усередині людей, у розладі соціальної динаміки та в обмані у серцях людей. Сонце біліє, а місяць червоніє; все вийшло з рівноваги. Невже ви ще не бачите цього?

У цьому розкривається велика сила Бога. Поза сумнівом, Він є єдиним істинним Богом, Всемогутнім, котрого люди прагнули протягом довгих років! Хто може творити все, просто промовляючи слова? Тільки наш Всемогутній Бог. Варто Йому заговорити – і являється істина. Як можна не сказати, що Він є істинний Бог?

Я знаю в глибині душі, що всі ви готові співпрацювати зі Мною, і Я вірю, що Мої обрані, Мої улюблені брати й сестри, усі мають таке прагнення, але просто не можуть увійти або реально втілювати, не можуть зберігати спокій і холоднокрівність при зіткненні з явищами дійсності. Ви ніколи не звертаєте уваги на наміри Бога, а ставите на перше місце свої особисті інтереси та дієте самі по собі, не чекаючи. Дозвольте Мені сказати вам: цей шлях ніколи не задовольнить Мої наміри! Дитя! Просто віддай Мені повністю своє серце. Зрозумій! Мені не потрібні ні твої гроші, ні твоє майно, ні те, щоб ти затято, облудно чи вузькоколобо поставав переді Мною для служіння. Будь спокійний і чистий серцем, чекай і шукай, коли виникають проблеми, і Я дам тобі відповідь. Геть сумніви! Чому ви ніколи не вірите, що Мої слова істинні? Чому ви не можете вірити в Мої слова? Ви надзвичайно вперті, і навіть у такий час, як нині, ви залишаєтеся такими; ви взагалі нічого не знаєте і просто зовсім не

просвітлені! Як багато життєвої істини ви пам'ятаєте? Чи ви насправді маєте такий досвід? Ви погрузли в безладному копірванні та дієте бездумно й поспішно, коли стикаєтеся з проблемами! Головне сьогодні, щоб ви увійшли в дух і більше спілкувалися зі Мною, – так само, як ваші власні серця часто замислюються над питаннями. Ви розумієте? Це головне! Відкладання практики справді становить проблему. Поспішайте, не зволікайте! Люди, які чують Мої слова і не відкладають, а одразу ж втілюють їх на практиці, будуть дивовижно благословенні! Я обдарую вас подвійно! Не турбуйтеся! Дійте, як Я кажу, не зволікаючи жодної секунди! Ваші людські уявлення часто бувають такими, і ви схильні відкладати справи на потім, завжди відкладаючи те, що має бути зроблено сьогодні, на завтра. Такі ліниві й такі незграбні. Словами цього не описати! Я не перебільшую – це факт. Якщо не віриш, то уважно вивчи себе і перевір свою власну ситуацію, і ти зрозумієш, що все справді так і є!

Глава 40

Чому ви такі нетямущі? Чому ви так заціпеніли? Кілька нагадувань не пробудили вас, і це засмучує Мене. Я справді не хочу бачити такими Своїх синів. Як Моє серце може це винести? Ох! Я маю навчати вас Своєю власною рукою. Мій поступ продовжує прискорюватися. Сини Мої! Піднімайтеся швидше і співпрацюйте зі Мною. Хто зараз щиро й повністю присвячує себе Мені? Хто здатний повністю віддати себе Мені без жодного слова скарги? Ви завжди такі заціпенілі та отупілі! Чи багато хто здатний виявляти увагу до Моїх почуттів, і хто може по-справжньому збагнути Дух Моїх слів? Все, що Я можу зробити, це з тривогою чекати і сподіватися; бачачи, що жоден ваш рух не може догодити Моєму серцю, що Я можу сказати? Сини Мої! Усе, що робить ваш Отець сьогодні, Він робить для Своїх синів. Чому Мої сини ніколи не можуть розуміти Моє серце й чому Мої сини завжди змушують Мене, вашого Отця, турбуватися? Коли ж Мої сини зростуть, не будуть змушувати Мене турбуватися й дозволять Мені бути спокійним за них? Коли Мої сини зможуть жити самостійно, стати на ноги й полегшити тягар, що лежить на плечах Отця? Я просто тихо проливаю сльози за Моїх синів, і вкладаю всі сили в те, щоб завершити Божий план управління та спасти Моїх синів, Моїх улюблених. Іншого вибору Я не маю.

Мої обіцянки справдилися, вони очевидні перед вашими очима. Чому ви не можете бути уважними до Мого серця? Чому? Чому? Чи полічив ти досі: скільки справ ти зробив, які догодили Моєму серцю, і скільки справ ти зробив, які підживили й наситили церкву? Ретельно обміркуй це; не будь недбалим. Не пропускай ані крихти істини. Не можна орієнтуватися лише на зовнішній вигляд і не помічати суті. Ти маєш повсякчас перевіряти, чи пройшло кожне твоє слово й діло, абсолютно

кожен твій рух через суд перед престолом Христа, і чи перетворився ти в образ нової людини – не удаваний, а радше такий, що походить глибоко зсередини, із виявленням життя. Не відкладай свого життя, щоб ти зміг уникнути втрат. Поспіши виправити цю ситуацію, догоди Моєму серцю та пам'ятай про принципи поведінки: чини праведно й чесно та догоджай Моєму серцю. Не будь нерозважливим. Чи можеш ти це запам'ятати?

Глава 41

Що до проблем, які виникають у церкві, не будьте сповненими вже аж таких тяжких передчуттів. У процесі розбудови церкви помилки неминучі, але не панікуйте, зіткнувшись із проблемами; навпаки, будьте спокійні та зібрані. Хіба Я вже вам не казав? Приходь до Мене часто і молись, і Я ясно покажу тобі Мої наміри. Церква – це Моє серце, це Моя остаточна мета, то ж як Мені не любити її? Не бійся – коли в церкві відбуваються такі-от речі, вони трапляються з Мого дозволу. Вставайте та виступайте від Мого імені. Вірте, що всі речі і справи дозволені Моїм престолом і містять Мої наміри. Якщо ви і далі спілкуватиметеся безпутно й безвідповідально, будуть проблеми. А ти подумав про наслідки? Це той випадок, яким скористається сатана. Поставайте переді Мною часто. Я говоритиму прямо: якщо збираєшся зробити щось, не поставши переді Мною, то не думай, що зможеш довести справу до кінця. Це ви змусили Мене зайняти таку позицію.

Не впадай у розпач, не будь слабким, і Я все проясню тобі. Шлях до Царства не такий вже і рівний; ніщо не буває просто так! Ви хочете, щоб благословення надходили до вас легко, хіба не так? Сьогодні кожен має пройти через гіркі випробування. Без таких випробувань ваше серце, що любить Мене, не зміцніє, і ви не матимете справжньої любові до Мене. Навіть якщо ці випробування складаються лише з незначних обставин, кожен має пройти через них; просто складність випробувань для різних людей буде різною. Випробування – це благословення від Мене, а скільки з вас часто приходять до Мене і на колінах благають Моїх благословень? Дурненькі діти! Ви завжди гадаєте, що кілька сприятливих слів вважаються Моїм благословенням, але не усвідомлюєте, що гіркота є одним із Моїх благословень. Ті, хто поділяє Мою гіркоту, неодмінно розділять і Мою насолоду. Такою є Моя обіцянка і Моє благословення для вас. Не вагайтеся їсти й пити і втішатися Моїми словами. Коли минає темрява, настає світло. Найтемніше перед світанком; після цього небо поступово світлішає, а потім сходить сонце. Не будьте налякані і знічені. Сьогодні Я підтримую Своїх синів і застосовую Свою силу заради них.

Коли йдеться про справи церковні, не намагайтеся завжди ухилятися від своєї відповідальності. Якщо ви сумлінно звернетесь до Мене, ви знайдете вихід. Коли

виникає така дрібниця, як-от ця, ви лякаєтеся й панікуєте, не знаючи, що робити? Я багато разів казав: «Наближайтесь до Мене часто!». А чи сумлінно ви втілюєте на практиці те, про що Я прошу вас? Скільки разів ви міркували над Моїми словами? Якщо ви цього не робили, значить, ви не маєте чіткого розуміння. Хіба провина в цьому не ваша? Ви звинувачуєте інших, але чому ви не відчуваєте огиди до себе? Ви псуєте все і після цього залишаєтеся недбалими та безтурботними; ви мусите дослухатися до Моїх слів.

Слухняні та покірні отримують великі благословення. У церкві твердо стійте у своєму свідченні про Мене, обстоюйте істину; правдиве є правдиве, а хибне є хибне. Не плутайте чорного з білим. Ви маєте вести війну із сатаною і повністю перемогти його, щоб він ніколи більше не повстав. Вам належить віддати все, що маєте, щоб захистити свідчення про Мене. Це має бути метою ваших дій – не забувайте про це. Але зараз вам бракує віри та здатності розрізняти речі, і ви завжди не здатні зрозуміти Мої слова та Мої наміри. Попри це, не турбуйтеся: все йде по Моїх стопах, а тривога породжує лиш біду. Проводьте більше часу переді Мною та не надавайте значення їжі та одягу, призначеним для фізичного тіла. Потрібно часто звертатися до Моїх намірів, і Я ясно покажу тобі, чим вони є. Поступово ти знаходитимеш Мої наміри в усьому, тому для кожної людини у Мене буде шлях без перешкод. Це задовольнить Моє серце, і ви отримаєте благословення зі Мною на віки вічні!

Глава 42

Величні діла Всемогутнього Бога! Які вони чудові! Які дивовижні! Сім сурм звучать, сім громів гримлять, сім чаш виливаються – усе це негайно виявиться, і жодного сумніву в тому немає. Божа любов приходить до нас щодня. Тільки Всемогутній Бог може спасти нас; тільки від Нього залежить, зустрінемо ми біду чи благословення, і ми, люди, не в змозі цього вирішувати. Ті, хто віддає себе від усього серця, неодмінно отримують щедрі благословення, а ті, хто прагне зберегти своє життя, лише втратять його; усі речі й усі справи в руках Всемогутнього Бога. Не зупиняйте більше своїх кроків. На небі й на землі будуть величезні зміни, від яких людині ніяк не сховатися. У неї не залишиться іншого вибору, окрім як волати від нестерпного болю. Слідуйте за роботою, яку здійснює сьогодні Святий Дух. Необхідно ясно в самому собі розуміти, на якому етапі перебуває Його робота, і не потребувати нагадувань від інших. Повертайся нині в присутність Всемогутнього Бога так часто, як тільки зможеш. Проси Його про все. Він обов'язково просвітить тебе зсередини та у вирішальні моменти захистить тебе. Не бійся! Він уже володіє всім твоїм єством. Маючи Його захист і турботу, чого тобі боятися? Сьогодні наближається здійснення Божої волі, і той, хто боїться, може лише програти. Те,

що Я кажу тобі, – істина. Розкрий свої духовні очі: небеса можуть змінитися в одну мить, та чого тобі боятися? За найменшим порухом Його руки небо й земля миттєво знищуються. Тож чого може добитися людина занепокоєнням? Хіба не все в Божих руках? Якщо Він накаже небу й землі змінитися, вони зміняться. Якщо Він скаже, що нас буде довершено, то нас буде довершено. Людині не потрібно турбуватися, вона має діяти спокійно. Проте ви маєте бути уважними та пильними, наскільки це можливо. Небеса можуть змінитися в одну мить! Хоч як широко людина розплющить свої неозброєні очі, вона майже нічого не зможе побачити. Будьте ж нині пильними. Воля Бога здійснилася, Його проєкт завершено, Його план реалізовано, і всі Його сини прибули до Його престолу. Усі разом вони приходять, щоб разом із Всемогутнім Богом вершити суд над усіма країнами й народами. Ті, хто переслідував церкву й заподіював шкоди синам Божим, зазнають суворого покарання: це безперечно! Тих же, хто щиро віддає себе Богові, хто всього дотримується, Бог, поза сумнівом, буде любити на віки вічні, і це ніколи не зміниться!

Глава 43

Чи ж Я вам не нагадував? Не тривожтеся; ви просто не слухаєте Мене, ви такі бездумні, люди! Коли ж ви будете здатні розуміти Моє серце? Щодня настає нова просвіта, щодня з'являється нове світло. Скільки разів ви досягали це самі? Хіба Я не розповідав вам про Себе? Ви досі пасивні, як ті комахи, що зарухаються тільки тоді, коли їх підштовхнути, і ви не здатні взяти на себе ініціативу, щоб співпрацювати зі Мною і виявляти увагу до Мого тягара. Я хотів би бачити всі ваші живі та чарівні усмішки, бачити активну та живу поведінку Моїх синів, але Я не можу. Натомість ви слабкі на голову – дурнуваті і нетямущі. Ви маєте взяти на себе ініціативу у пошуку. Сміливо шукайте! Просто відкрийте свої серця і дозвольте Мені жити у вас. Будьте обережні та пильні! Деякі люди в церкві обманюють людей, і ви маєте завжди надавати великого значення цим словам, щоб ваші життя не постраждали чи не зазнали втрат. Будь певен: якщо тобі до снаги встати й підняти голос за Мене, Я візьму на Себе увесь тягар, і Я дам тобі силу! Доки ти догоджаєш Моєму серцю, Я завжди являтиму тобі Свою усмішку і Свою волю. Доки ти маєш міцний хребет і втілюєш характер дитяти чоловічої статі, Я підтримуватиму тебе і дам тобі важливу посаду. Коли постанеш переді Мною, просто наблизься до Мене. Не бійся, якщо не зможеш говорити. Доки ти маєш серце, що шукає і сповнене прагнення, Я дам тобі слова. Мені не потрібні слова, що приємно звучать, і Мені не потрібні твої лестощі; саме такі речі Я найбільше ненавиджу. Саме на людей такого типу Я найбільше гніваюся. Вони подібні до тріски в Моїм оці або до жала в Моїй плоті, – їх необхідно видалити. Інакше Мої сини не зможуть владарювати заради Мене і опиняться під задущливим контролем. Навіщо Я прийшов? Я прийшов, щоб

підтримати і підбадьорити Своїх синів, щоби дні, коли вони зазнавали утисків, знущань, безсердечності та образ, минули назавжди!

Будь сміливий. Я завжди ходитиму з тобою, житиму з тобою, розмовлятиму з тобою і діятиму з тобою. Не бійся. Не вагайся говорити. Ви завжди емоційні, ніякові та боязкі. Тих, від кого немає користі у розбудові церкви, має бути вилучено. До них належать і ті, чий стан у церкві не є добрим, і ті, хто не може діяти відповідно до Моїх слів, не кажучи вже про твоїх невіруючих матір і батька. Я такого не хочу. Їх має бути викорінено, і ніхто не має залишитися. Просто звільни пута на своїх руках і ногах. Доки ти ретельно досліджуєш свої наміри, і вони не перейняті ні вигодами і втратами, ні славою й багатством, ні особистими стосунками, Я супроводжуватиму тебе, вказуватиму тобі на важливе і повсякчас даватиму тобі чітке настановлення.

О, сини Мої! Що Мені сказати? Хоча Я кажу все це, ви досі не уважні до Мого серця і досі надто боязкі. Чого ви боїтеся? Чому ви все ще зв'язані законами та правилами? Я звільнив вас, але ви досі не маєте свободи. Чому так? Спілкуйтесь зі Мною більше, і Я розповім вам. Не випробовуйте Мене. Я справжній. У Мені немає нічого удаваного; усе реальне! Те, що Я кажу, є істинним. Я ніколи не відступаюся від Свого слова.

Глава 44

Я праведний, Я гідний довіри, Я – Бог, Який досліджує найпотаємніше в людських серцях! Я одразу ж виявлю, хто істинний, а хто хибний. Не турбуйтеся, все працює відповідно до Мого часу. Хто щиро бажає Мене, а хто ні – Я скажу вам, одному за одним. Ви лише дбайте про те, щоб досхочу їсти, пити й наближатися до Мене, коли приходите в Мою присутність, а Я Сам зроблю Свою роботу. Не надто очікуйте швидких результатів; Моя робота – це не те, що може бути здійснено все й відразу. У ній є Мої етапи й Моя мудрість, і саме тому Моя мудрість може бути виявлена. Я дам вам побачити, що виконують Мої руки – покарання зла та винагородження добра. Цілком певно те, що Я нікому не даю особливої переваги. Хто щиро любить Мене, того і Я щиро любитиму, а що стосується тих, хто не любить Мене щиро, то Мій гнів завжди буде з ними, щоб вони пам'ятали в віках, що Я – істинний Бог, Бог, Який досліджує найпотаємніше в людських серцях. Не чини перед лицем інших по-одному, а за їхніми спинами – по-іншому; Я чітко бачу все, що ти робиш, і хоча ти можеш обдурити інших, Мене ти не обдуриш. Я чітко бачу все. Тобі не вдасться нічого приховати; все в Моїх руках. Не думай, що ти аж такий розумний, що твої дріб'язкові розрахунки обернуться тобі на користь. Я кажу тобі: хоч скільки планів виношує людина, хоч тисячі, хоч десятки тисяч, зрештою вони не зможуть втекти від Моєї руки. Усе суще й усі предмети керовані Моїми руками, що й казати про окрему людину! Не намагайся ухилитися від Мене

чи сховатися, не намагайся підлещуватися чи приховувати. Невже ти досі не бачиш, що Мій славний лик, Мій гнів і Мій суд були привселюдно виявлені? Хто не хоче Мене щиро, того Я суджу негайно та безжально. Моя жалість добігла кінця; більше нічого не лишилося. Не лицемір більше та припини чинити дико й безпутно.

Сину Мій, будь дбайливим; проводи більше часу в Моїй присутності, і Я подбаю про тебе. Не бійся, дістань Мого гострого двосічного меча і – з волі Моєї – виходь на бій із сатаною до останньої краплі крові. Я захищу тебе; не турбуйся. Все приховане буде відкрито й виявлено. Я – Сонце, що дає світло, яке безжально висвітлює всю темряву. Мій суд зійшов у всій повноті; церква є полем битви. Ви всі маєте приготуватися і присвятити все своє єство цій останній, вирішальній битві; Я неодмінно захищу тебе, щоб ти міг добре й переможно битися заради Мене.

Будьте обережні – у нинішні часи людські серця брехливі й непередбачувані, і вони не мають способу завоювати довіру інших людей. Тільки Я цілковито за вас. У Мені немає лукавства; просто покладіться на Мене! Мої сини неодмінно переможуть в останній, вирішальній битві, а сатана неодмінно вийде на смертний бій. Не бійся! Я твоя сила, і Я твоє все. Не думай про все без кінця, ти не можеш впоратися з такою кількістю думок. Я вже казав, що більше не тягтиму вас по дорозі, бо час уже не чекає. Я більше не маю часу ловити вас за вуха та застерігати на кожному кроці – це неможливо! Ти тільки закінчи свою підготовку до битви. Я беру на Себе повну відповідальність за тебе; все в Моїх руках. Це смертельна битва, і або та, або інша сторона обов'язково загине. Але ти маєш ясно розуміти ось що: Я завжди буду переможним та непереможеним, а сатана неодмінно загине. Це Мій підхід, Моя робота, Моя воля та Мій план!

Здійснилось! Усе здійснилось! Не будь малодушним та боязким. Я з тобою, і ти зі Мною, будемо царями на віки вічні! Мої слова, одного разу вимовлені, ніколи не зміняться, і події з вами незабаром стануться. Будьте пильними! Ви маєте ретельно міркувати над кожним рядком; не будьте більше невизначеними щодо Моїх слів. Ви маєте розуміти їх чітко! Ви маєте пам'ятати – проводьте якнайбільше часу в Моїй присутності!

Глава 45

Ви прилюдно засуджуєте своїх братів і сестер, наче це дрібниця. Ви справді не відрізняєте добра від зла; ви не знаєте сорому! Чи не є така поведінка страшенно зухвалою та свавільною? Кожен з вас спантеличений і пригнічений; ти несеш стільки багажу, що для Мене немає місця всередині тебе. Сліпці! Ваша жорстокість дійшла до краю – коли ж вона скінчиться?

Я знову і знову говорю з вами від Свого серця та віддаю вам усе, що маю, але ви такі скупі й позбавлені найменшої крихти людяності; це справді тяжко досягнути.

Навіщо чіплятися за свої власні уявлення? Чому ти не можеш дозволити Мені зайняти хоч якесь місце в тобі? Як Я можу зашкодити вам? Ви не повинні продовжувати поводитися таким чином – Мій день справді вже недалеко. Не говоріть легковажно, не поведіться нерозсудливо, не сваріться та не створюйте проблем; що доброго це може принести у ваші життя? Я кажу вам по правді: навіть якщо жодна людина не спасеться, коли настане Мій день, Я все одно зроблю все за Своїм планом. Ви маєте знати, що Я – всемогутній Бог! Жоден предмет, жодна людина, жодна справа не наважиться перешкоджати Моєму поступу вперед. Не треба думати, що у Мене немає можливості виконати Свою волю без вас. Я можу сказати тобі, що якщо ти ставишся до свого власного життя таким негативним чином, ти тільки зруйнуєш його; це Мене не обходитиме.

Робота Святого Духа просунулася до певної стадії, і свідчення досягло піку. Це чиста правда. Скоріш розплющуйте свої посоловілі очі; не допускайте, щоб Мої кропіткі зусилля у вас були марними, і не потурайте собі більше. Ви щасливі робити добрі справи переді Мною, але, коли Я не присутній, хіба можна ваші вчинки і поведінку представити переді Мною, щоб Я їх побачив? Ви не відрізняєте добра від зла! Ви не слухаєте Мене, робите одне при Мені, а інше за Моєю спиною. Ви досі не усвідомили, що Я – Бог, Який глибоко вдивляється в серце людини. Ви невігласи до крайності!

Надалі, на майбутньому шляху, ви не маєте придумувати хитрощів чи вдаватися до обману і лукавства, інакше наслідки будуть немислимі! Ви досі не розумієте, що таке обман і лукавство. Будь-які дії чи вчинки, які ви не можете дозволити Мені побачити, які ви не можете вивести на чисту воду, – це обман і лукавство. Тепер ви маєте це зрозуміти! Якщо в майбутньому ви будете вдаватися до обману та лукавства, не вдавайте, що не розумієте – якщо ви це робите, ви свідомо чините неправильно, і ви винні подвійно. Це призведе лише до того, що ви будете обпалені вогнем, або, що ще гірше, занапастите себе. Ви мусите розуміти! Те, з чим ви сьогодні зіткнулися, – це покарання з любові; це, точно не безсердечний суд. Якщо ви не можете цього зрозуміти, значить, ви надто жалюгідні, і ви просто безнадійні. Якщо ви не готові прийняти покарання з любові, то все, що може вас спіткати, – це безсердечне засудження. Коли це станеться, не скаржтеся, що Я вам не казав. Не Я ухиляюся від Своїх обов'язків – це ви не слухаєте Моїх слів та не виконуєте Моїх слів. Я кажу вам це зараз, щоб потім люди не звинувачували Мене.

Глава 46

Кожного, хто щиро повністю присвятить і принесе себе в жертву Мені, Я буду обов'язково захищати до самого кінця; Моя рука обов'язково триматиме тебе, щоб ти завжди жив у мирі та був завжди радісний, і щоб кожного дня ти мав Моє світло

та одкровення. Я обов'язково подвою Свої благословення тобі, щоб ти мав те, що маю Я, і володів тим, чим Я володію. Те, що дано в тобі, є твоїм життям, і ніхто не може забрати його в тебе. Не накликай на себе біду й не впадай у депресію; у Мені ж тільки мир і радість. Я щиро люблю тебе, дитино, тебе, який щиро слухається Мене й скоряється Мені. Найбільш за все Я ненавиджу лицемірів; Я неодмінно винищу їх. Я усуну будь-який натяк на світ із Мого дому та знищу все те, що більше не можу споглядати.

У серці Своему Я точно знаю, хто щиро бажає Мене, а хто ні. Хоча вони можуть добре маскуватися та грати свою роль, і можна навіть сказати, що вони найкращі актори у світі, Я ясно бачу все, що вони тримають у своїх серцях. Не думай, що Я не знаю, що в серці твоему; насправді немає нікого, хто розумів би це краще за Мене. Я знаю, що у твоему серці; ти готовий принести себе в жертву Богові та повністю присвятити себе Богові, ти лиш не хочеш використовувати улесливі розмови, щоб інші раділи. Зрозумій чітко! Царство сьогодення не будується силою людини, але воно буде успішно побудоване виключно за допомогою Моєї багатогранної мудрості та кропітких зусиль. Кожен, хто володіє мудрістю й володіє тим, Ким Я є в ньому, матиме частку в побудові царства. Більше не турбуйся; ти постійно допікаєш себе, не звертаючи уваги на одкровення чи освітлення Моєї волі в тобі. Більше не роби так. Що б не сталося, більше спілкуйся про це зі Мною, щоб тобі не довелося страждати від своїх власних дій.

Можливо, на перший погляд здається, що Я байдужий до всіх, але чи знаєш ти, що Я думаю в глибині душі? Я завжди високо підношу смиренних і завжди опускаю донизу самовпевнених та пихатих. Ті, хто не розуміє Моєї волі, зазнають великих втрат. Ти маєш знати, що саме таким Я є, і таким є Мій характер – ніхто не може змінити цього, і ніхто не може повністю зрозуміти цього. Ти можеш зрозуміти тільки через Моє одкровення, інакше ти теж не зможеш повністю зрозуміти цього; не будь бундючним. Хоча дехто з людей може добре говорити, їхні серця ніколи не є вірними Мені і потай завжди Мені суперечать; Я судитиму таких людей.

Не зосереджуйся лише на тому, щоб наслідувати інших, але звертай увагу на Моє ставлення й на Мій спосіб поведінки. Тільки так ти поступово прийдеш до осягнення Моєї волі; тоді твої дії відповідатимуть Моїй волі, і ти не робитимеш помилок. Не плач і не журись; Я ясно бачу все, що ти робиш, усю твою поведінку й все, що ти думаєш, і Я знаю твої щирі бажання та прагнення; Я буду використовувати тебе. Нині настав вирішальний час; настав час випробувати тебе. Невже ти досі не зрозумів? Невже ти досі не сприйняв? Чому Я саме так ставлюся до тебе? Чи знаєш ти? Я відкрив тобі ці речі, і ти дещо зрозумів. Але не зупиняйся – продовжуй рішуче входження, і Я продовжуватиму просвіщати тебе. Чи усвідомлюєш ти, що чим більше ти слухаєшся й коришся Мені, тим світліший ти всередині, і тим більше одкровення ти маєш всередині? Чи знаєш ти, що чим більше ти слухаєшся й коришся Мені, тим більше в тебе знань про Мене, і тим більше досвіду ти

набуваєш? Не потрібно завжди чіплятися за свої власні уявлення; це заважає потокові Моєї живої води й перешкоджає виконанню Моєї волі. Ти маєш знати, що повністю набути одну людину – справа не з легких. Не захоплюйся складними думками. Просто слідуй і більше не роздумуй!

Глава 47

Всемогутній Боже праведності – Всемогутній! У Тобі немає абсолютно нічого прихованого. Кожна таємниця, з давніх-давен і довіку не розкрита людьми, в Тобі явлена і абсолютно ясна. Нам більше не потрібно шукати навіпацки, бо сьогодні Твоя особистість прямо явлена нам, Ти – таємниця, яку було явлено, Ти – Сам практичний Бог, бо сьогодні Ти постав перед нами віч-на-віч, і, коли ми бачимо Твою особистість, ми бачимо всі таємниці духовного світу. Воістину, це те, що ніхто не міг собі уявити! Ти сьогодні серед нас, навіть усередині нас, так близько до нас; це неможливо описати! Незрівнянна таїна всередині!

Всемогутній Бог здійснив Свій план управління. Він – переможний Цар всесвіту. Усе суще, усі справи знаходяться у Його руках. Усі люди схиляють коліна у поклонінні, закликаючи ім'я істинного Бога – Всемогутнього. Словами з Його вуст здійснюється все. Чому ж ви такі бездіяльні, не можете з усією серйозністю змусити себе працювати з Ним, тісно поєднатися з Ним і увійти з Ним у славу? Чи можливо, що ви готові страждати? Чи готові бути вигнаними? Невже ви гадаєте, що Я не знаю, хто щиро відданий Мені і хто щиро жертвує собою заради Мене? Невігласи! Дурні! Ви не можете урозуміти Моїх намірів, та ще менше ви можете виявляти увагу до Моїх тягарів, завжди змушуючи Мене турбуватися про вас, тяжко працювати заради вас. Коли це скінчиться?

Жити Мною в усьому, свідчити про Мене в усьому – хіба для цього достатньо просто відкривати рота та зв'язувати кілька слів? Ви не знаєте різниці між добром і злом! Мене немає в тому, що ви робите, а ще менше Я присутній у вашому повсякденному житті. Я знаю, що ви не вважаєте віру в Бога серйозною справою, тому й такі плоди ви приносите! Ви досі не прокинулися, і якщо ви будете і далі продовжувати в тому ж дусі, ви спаплюжите Моє ім'я.

Запитай себе: коли ти говориш, чи є Я поруч із тобою? Коли ти їси чи одягаєшся, чи є поруч Моя обітниця? Воістину, ви бездумні! Щоразу, коли твої проблеми не названо прямо, тоді ти показуєш своє справжнє обличчя, і ніхто з вас не виявляє покірності. Якби це було не так, ви би вважали себе великими і думали, що маєте багато чого в собі. Невже ви не знаєте, що всередині вас, наповнюючи вас, знаходиться мерзенна личина сатани? Працюйте зі Мною, щоб позбутися усього цього. Дозволь тому, що Я є і що маю, повністю зайняти місце всередині тебе; тільки так ти зможеш жити Мною і свідчити про Мене реальніше, і завдяки цьому

більше людей покоряться перед Моїм престолом. Ви маєте знати, який тяжкий тягар лежить на ваших плечах: звеличувати Христа, являти Христа, свідчити про Христа, – так, щоб безліч людей знайшли спасіння, щоб Царство Моє стояло твердо й непорушно. Я вказую на все це, щоб ви не просто діяли навмання, не розуміючи важливості сьогоднішньої роботи.

Безпорадні при зіткненні з проблемами, подібні до мурах на розжареній сковороді, що бігають по колу: таким є ваш характер. Зовні ви виглядаєте як дорослі, та ваше внутрішнє життя – дитяче; все, що ви вмієте робити, – це створювати проблеми і збільшувати Мій тягар. Якщо є хоч найменша річ, про яку Я не дбаю, ви створюєте проблеми. Хіба не так? Не будьте впевнені у своїй непогрішності. Те, що Я говорю, є істиною. Не думайте завжди, що Я постійно повчаю вас, нібито Я просто використовую пишномовні слова; це ваш реальний стан.

Глава 48

Я стривожений, але чи багато хто з вас здатний бути однодумцем зі Мною? Ви просто не звертаєте уваги на Мої слова, цілковито ігноруючи їх і зосереджуючись не на них, а тільки на власних поверхових справах. Ви вважаєте марними Мої кропіткі турботи та зусилля; невже ваша совість не засуджує вас? Ви неосвічені і не маєте розсудливості; ви всі дурні і зовсім не можете догодити Мені. Я цілковито для вас – а наскільки ви можете бути для Мене? Ви хибно зрозуміли Мій намір, і це насправді ваша сліпота й нездатність бачити суть речей завжди змушує Мене турбуватися про вас і витрачати на вас час. Тож скільки часу ви можете витратити на Мене і присвятити Мені? Вам слід частіше ставити ці питання.

Мій намір цілковито спрямований на вас – чи розумієте ви це? Якби ви справді це розуміли, ви вже давно збагнули б Мій намір і стали уважними до Мого тягара. Не будьте знову легковажними, інакше всередині вас не працюватиме Святий Дух, і тоді ваші душі помруть і потраплять до аду. Чи не занадто це жахливо для тебе? Мені немає потреби нагадувати про це знову. Ви маєте дослідити свою совість і запитати себе: це Я занадто жалію усіх вас, чи це ви заборгували Мені занадто багато? Не плутайте добро і зло; не будьте позбавлені сенсу! Нині не час боротися за владу та наживу чи вплутуватися в інтриги. Навпаки, ви маєте якнайшвидше відкинути усі ці надзвичайно згубні для життя заняття і прагнути увійти в реальність. Ви такі легковажні! Ви не можете зрозуміти Моє серце чи усвідомити Мій намір. Є багато речей, які Мені не варто було б казати, але ви такі розгублені й нетямущі люди, що Мені доводиться повторювати знову і знову, і навіть в такому разі ви досі не задовольнили Моє серце.

Якщо полічити вас по одному, скільки з вас можуть бути по-справжньому уважними до Мого серця?

Глава 49

Щоб служити скоординовано, потрібно координуватися правильно, енергійно та жваво. Крім того, потрібно мати життєву силу, бадьорість і бути сповненим впевненості, щоб інші, побачивши, теж здобули та сповнилися. Щоб служити Мені, ти маєш служити відповідно до Моїх намірів, не тільки за Моїм серцем, а й, більше того, задовольняючи Мої наміри, щоб Я був задоволений тим, чого досягаю в тобі. Наповни своє життя Моїм словом, наповни свою мову Моєю силою – ось чого Я прошу від тебе. Чи виявляє слідування твоїм власним бажанням Мою подобу? Чи задовольнить це Моє серце? Чи є ти тим, хто щиро дотримується Моїх намірів? Чи є ти тим, хто по-справжньому намагається зрозуміти Моє серце? Чи ти справді приніс себе в жертву Мені? Чи ти повністю присвятив себе Мені? Чи замислювався ти над Моїми словами?

Людина має використовувати мудрість у всіх аспектах, і використовувати мудрість, щоб іти Моїм досконалим шляхом. Ті, хто діє в рамках Мого слова, – наймудріші з усіх, а ті, хто діє суголосно з Моїм словом, – найпокірніші. Що Я кажу, те й відбувається, і тобі не потрібно сперечатися зі Мною чи намагатися переконати Мене. Усе, що Я кажу, Я кажу, маючи на увазі тебе (незалежно від того, суворий Я чи м'який). Якщо ти зосередишся на покорі, це буде чудово, і це є шляхом істинної мудрості (і запобігання суду Божому, що спіткає тебе). Сьогодні в Моєму домі не будь ввічливий зі Мною віч-на-віч, при цьому кажучи зовсім інше за Моєю спиною. Я хочу від тебе практичності; тобі не потрібно вдаватися до барвистої риторики. Для тих, хто є практичним, є все. Для тих, хто не є практичним, немає нічого. Навіть їхні тіла повернуться разом із ними до небуття, бо без практичності існує лише порожнеча; жодного іншого пояснення немає.

Я хотів би, щоб у своїй вірі в Бога ви були ревними та не думали ні про те, що можете надбати чи втратити, ні про все те, що маєте; вам слід прагнути тільки того, щоб стати на істинний шлях, і щоб ніхто не збивав вас зі шляху та не керував вами. Це те, що означає бути стовпом церкви, переможцем Царства; чинити інакше означає, що ви недостойні жити переді Мною.

У різних ситуаціях способи наближення до Мене також є різними. Деякі люди полюбляють говорити красиві слова та поводитися побожно переді Мною. Однак позаочі вони перебувають у повному безладі, і Мої слова в них цілковито відсутні. Такі люди є огидними та викликають роздратування; не може бути навіть і мови про те, щоб вони могли когось настановляти чи забезпечувати. Ви нездатні бути чуйними до Мого серця тільки тому, що не можете мати більше близькості або спілкування зі Мною; ви змушуєте Мене постійно турбуватися про вас і працювати заради вас.

Глава 50

Усі церкви та всі святі мають повертатися думками в минуле, а також дивитися в майбутнє: скільки з ваших минулих дій є належними й скільки з них доклалися до будівництва Царства? Не вважайте себе розумними! Ти маєш ясно бачити свої недоліки, і ти маєш розуміти свій власний стан. Я знаю, що ніхто з вас не бажає докладати зусиль або витрачати на це час, тому ви не можете похвалитися жодними досягненнями. Ви гаєте увесь свій час на те, щоб їсти, пити й розважатися. Коли кілька із вас збираються разом, ви забавляєтесь, не приділяючи ніякої уваги спілкуванню щодо духовних справ життя чи забезпеченню життя одне одному. Мені нестерпно бачити, як ви, розмовляючи, смієтеся і жартуєте, і при цьому ви такі безглузді. Я вже багато разів казав, та ви просто не знаєте сенсу того, що Я кажу, – хіба це не така очевидна річ, яка прямо у вас перед носом? Я говорив подібне й раніше, але ви досі не переконані та не визнаєте Моїх слів, гадаючи, що Я неправильно розумію вас, гадаючи, що те, що Я кажу, не є реальним. Чи, може, це не так?

Якщо ти зі Мною тільки для галочки, то Я відсуну тебе вбік. Лиш посмій знову бути поверховим! Лиш посмій знову бути легковажним і недбалим! Мої слова – різницький ніж; усе, що не узгоджується з Моєю волею, має бути вирізане цим ножем, і тобі не потрібно надто піклуватися про свою самоповагу. Я вирізаю тебе, щоб ти набув форми та відповідав Моїй волі. Не зрозумій Моє серце хибно; тільки якщо ти будеш виявляти максимальну увагу до Мого серця, це буде прийнятним. Якщо ти виявиш хоч найменшу увагу, Я не відвернуся від тебе з презирством. Ти не маєш завжди безтурботно ігнорувати Мою волю; дозволь Моїй волі постійно виконуватись над тобою.

Усі сонми святих займають різні положення, тому, звісно, усі ви виконуєте різні функції. Але ви маєте робити все, що вам по силам, щоб щиро та повністю присвятити себе Мені; ваш обов'язок – робити все, що ви можете. У цьому ви маєте бути вірними та з радістю бажати цього. Не можна бути половинчастими! Інакше Мій суд буде вічно над вами; ваша плоть, дух і душа не будуть здатними витримати його, і для вас настане плач і скрегіт зубів.

Глава 51

О! Всемогутній Боже! Амінь! У Тобі все розкуте, все вільне, все відкрите, все виявлене, все світле, не приховане й не затаєне ані найменшою мірою. Ти – Всемогутній втілений Бог. Ти пануєш як Цар. Ти відкрито виявлений – Ти більше не таємниця, Ти виявлений цілковито, на віки вічні! Воістину Я був виявлений цілковито, Я прийшов публічно та явився як Сонце праведності, бо сьогодні вже не та епоха, коли з'являється ранкова зірка, як і не фаза затаювання. Моя робота подібна до блискавки; вона здійснюється так само швидко, як раптовий удар грому.

Моя робота у своєму поступі досягла цієї нинішньої стадії, а хто зволікає чи байдикує, на того чекає безжальний суд. Зокрема, ти маєш чітко розуміти те, що Я – велич і суд, і що Я більше не співчуття і любов, як ви, можливо, собі уявляєте. Якщо ти досі не зрозумів цього, то те, що ти отримаєш, – це тільки суд, бо ти сам скуштуєш те, що ти не визнав, інакше ти й далі сумніватимешся та не насмілюватимешся бути непохитним у своїй вірі.

Що ж до того, що Я довірив вам, то чи здатні ви завершити це з відданістю? Я кажу, що будь-який почин вимагає мудрості, але як часто ви, роблячи щось, багаторазово вивчали та всебічно обдумували Мої настанови? Навіть якщо ви певною мірою розумієте одне слово з Моїх настанов, і воно здається вам чудовим, коли ви його чуєте, згодом ви нехтуєте ним. Коли ви чуєте його, ви спрямовуєте його на власний фактичний стан і зневажаєте себе, але потім, пізніше, ви вважаєте це дрібницею. Сьогодні питання полягає в тому, чи може твоє життя іти вперед, а не в тому, як ти прикрашений зовні. Ніхто з вас не має жодної рішучості, і ви не бажаєте бути непохитними. Ви не бажаєте платити ціну, не хочете відмовитися від скороминущих земних насолод, але при цьому ви боїтеся втратити небесні благословення. До якого типу особистості ти належиш? Ти дурень! Ви не маєте почуватися ображеними; хіба те, що Я сказав, не факт? Хіба це не просто вираження того, що ти вже сам думав? У тобі немає людської сутності! Ти навіть не маєш якості нормальної людини. Більше того, при всьому цьому ти все одно не вважаєш себе убогим. Цілими днями ти розслаблений, безтурботний та цілком самозадоволений! Ти не знаєш, наскільки великими є твої власні недоліки або чого тобі бракує. Яка ж то дурість!

Хіба ви не бачите, що Моя робота вже підійшла саме до такого моменту? Уся Моя воля – у вас. Коли ж ви зможете досягнути її та виявити до неї хоч якусь увагу? Ви ледачі! Ви не готові платити ціну, не готові робити тяжкої роботи, не готові витратити час і докладати зусиль. Дозволь Мені дещо тобі сказати! Чим більше ти боїшся зазнати труднощів, тим менше користі буде з твого життя, і до того ж тим більше перешкод тебе спіткає мірою розвитку твого життя і тим менш ймовірно, що твоє життя прогресуватиме. Дозволь Мені ще раз тобі нагадати (більше Я цього говорити не буду)! Я буду байдужий до будь-кого, хто не бере на себе відповідальність за своє власне життя, і покину його. Я вже почав робити це на ділі; невже ти цього не бачиш? Це не ділова операція, і не торгівля; це життя. Тобі це зрозуміло?

Глава 52

Я з'являюся як Сонце праведності, і ви та Я разом поділяємо славу і добрі благословення на віки вічні! Це незаперечний факт, і він уже почав підтверджуватись у вас. Це тому, що все, що Я обіцяв, Я здійснию для вас; все, що Я говорю, є

реальністю та ніколи не повернеться марним. Ці добрі благословення на вас, і ніхто інший не може претендувати на них; вони – плоди вашої служби, що суголосно виконується в координації зі Мною. Відкиньте свої релігійні уявлення, вірте в істинність Моїх слів та не вагайтеся! Я з вами не жартую; Я маю на увазі саме те, що кажу. Ті, кому Я дарую благословення, отримують їх, а ті, кому Я не дарую благословень, не отримують жодних. Усе це визначається Мною. Земний успіх не має жодного значення! З Мого погляду, це лише гній, не вартий і ламаного шеляга. Тому вам не слід надто високо цінувати радості земні. Хіба насолода небесними благословеннями зі Мною не набагато більш значуща та втішна?

Раніше істина не розкривалася, і Я не являвся відкрито; тоді ви сумнівалися в Мені та наважувалися не бути впевненими в Мені. Та нині все відкрилося, і Я з'явився як Сонце праведності, тож якщо ви й досі сумніваєтеся, що ви скажете на це? Коли темрява огортала землю, можна було пробачити, що ви не бачили світла, але нині, коли сонце осяяло всі темні кутки, приховане більше не приховується, а таємне більше не затаюється – якщо ви досі сумніваєтеся, Мені буде нелегко вас пробачити! Настав час бути абсолютно впевненим у Мені, час забажати віддати себе Мені та повністю присвятити себе Мені. Хто хоч найменшою мірою опирається Мені, буде негайно відправлений до судного вогню без жодного роздуму та без найменшого зволікання, бо настав час безжального суду, і на тих, чий розум та серце неправедні, чекає швидкий суд. Таким є істинне значення слів «Моя робота подібна до блискавки».

Поступ її швидкий; вона не може не дивувати людей, не може не змушувати їх відчувати страх, її більше не можна відкладати та не можна зупинити. Чим більше здійснюється Моя робота, тим швидше вона просувається вперед; хто не пильний і не готовий, той завжди наражається на небезпеку бути відкинутим. Ви більше не можете піддаватися імпульсу спокуси. Моя робота розпочалася повністю і поширюється на язичницькі народи та на весь світ. Вогні суду не знають жалю, пощади та любові ні до кого. Ті, хто вірний Богові, але плекає неправильні думки та ідеї або чинить хоч якийсь опір, також будуть піддані суду; у цьому немає сумніву. Усі, на кого падає Моє світло, мають жити у світлі, діяти у світлі та служити Мені до самого кінця шляху. Ті ж, хто не живе у світлі, живуть у темряві. Я ухвалю рішення після суду над ними, залежно від їхнього ставлення до своєї власної провини.

Мій день настав. «Мій день», який Я згадував у минулому, тепер перед вашими очима, бо ви сходите разом зі Мною. Я з тобою, і ти зі Мною; ми зустрілися в небесному просторі та разом поділяємо славу. Мій день воістину остаточно настав!

Глава 53

Я – Початок, і Я – Кінець. Я – єдиний істинний Бог, воскреслий і повний. Я промовляю перед вами Свої слова, і ви мусите твердо вірити в те, що Я кажу. Небо й земля можуть проминутися, але ніколи не минеться жодна літера чи знак зі слів Моїх. Пам'ятайте це! Пам'ятайте! Жодне слово зі сказаного Мною ніколи не було взято назад, і кожне з них збудеться. Тепер час настав, і ви маєте швидко ввійти в дійсність. Часу небагато. Я приведу Моїх синів у славне царство, і те, чого ви прагнули та за що боролися, збудеться. Сини мої! Швидко підійміться та слідуйте за Мною! У вас недостатньо часу, щоб досі над цим роздумувати. Утраченого часу не повернеш; по темряві являється світло, і захоплення тут, перед вашими очима. Чи ви розумієте? Розплющіте очі! Прокидайтеся швидко! Зараз, поки ви спілкуєтеся між собою, вам не дозволено марно теребенити й казати речі, що не несуть користі для розбудови церкви. Що справді важливо, то це розповідати твоїм братам і сестрам про твій практичний досвід або про те, як ти просвітився перед Богом і пізнав себе. Хто зможе про таке розповідати, матиме добрий духовний стан! Нині дехто з вас досі не має страху, і що б Я не казав та як би не хвилювався, ти залишаєшся небоязким; твоє старе «я» нітрохи не дозволяє себе торкнутися. Що ж, тоді продовжуй у тому ж дусі! Почекай-но – і побачиш, кого буде згублено! Ти постійно думаєш про те, як би вхопитися за світ, прагнеш багатства та відчуваєш сильну прив'язаність до своїх синів, дочок і чоловіка. Що ж, тоді продовжуй відчувати прив'язаність! Не те щоб Мої слова не були звернуті до вас і ви могли просто й надалі робити що заманеться! Уже незабаром ви зрозумієте все, але до того часу вже буде запізно. Усе, що на вас чекає, – це суд.

Глава 54

Я знаю ситуацію в кожній церкві, як Свої п'ять пальців. Не думайте, що Я не розумію чи не маю ясності щодо церков. Стосовно ж різних людей у церквах, то тут Я маю ще ясніше розуміння і знання. Нині Моя нагальна воля полягає в тому, щоб вивчити тебе, щоб ти міг швидше подорослішати, щоб швидше настав день, коли ти зможеш бути корисним Мені, і щоб ваші дії були сповнені Моєї мудрості, щоб ви могли проявляти Бога, хай де б ви не були. Таким чином Моєї кінцевої мети буде досягнуто. Сини Мої! Ви маєте виявляти увагу до Моєї волі. Не примушуйте Мене тримати вас за руку, коли Я вас навчаю. Ви маєте навчитися осягати Мою волю і бачити суть речей. Це дасть вам можливість вирішувати всі справи, з якими ви зіткнетеся, легко, мовби помахом пальця. Можливо, у процесі навчання ви не зможете засвоїти все з першого разу, але після другого, третього разу і так далі, зрештою, ви зможете зрозуміти Мою волю.

Ваші слова завжди мають властивість непроникності. Ви вважаєте це мудрістю, чи не так? Часом ваші слова непокірні, часом ви говорите жартівливо, а ще часом у тому, що ви говорите, є частка людських уявлень та ревнощів... У результаті ви говорите неврівноважено, не знаючи, як забезпечити життя іншим, не розуміючи їхніх умов, але спілкуєтесь недбало. Ваше мислення неясне, і ви не маєте гадки, що є мудрість, а що обман. Як же ви заплуталися! Обман і криводушність ви вважаєте за мудрість; хіба це не ганьбить Моє ім'я? Хіба не хула це на Мене? Хіба не хибне це звинувачення проти Мене? Отже, якої мети ви прагнете? Чи подумали ви ретельно про це? Чи займалися ви пошуками у цьому питанні? Я кажу тобі: Моя воля – це напрям і мета, якої ви прагнете. Якби це було не так, усе було б марним. Ті, хто не знає Моєї волі, – це ті, хто не знає, як прагнути, це ті, кого буде покинуто, вигнано! Ясна річ, що розуміння Моєї волі – це перший урок, який ви маєте засвоїти. Це найнагальніше із завдань, і воно не терпить зволікань! Не чекайте, поки Я суворо закличу кожного з вас до відповіді, одного за одним! Ви проводите цілі дні в очманілому стані тупого заціпеніння. Як це безглуздо! Ваша безголовість вражає; ви не виявляєте жодної уваги до Моєї волі! Запитайте себе: скільки разів ви осягали Мою волю, коли вдавалися до дій? Настав час учитися самим! Неможливо, щоб Я мав із вами справу по одному! Ви маєте навчатися, діючи, щоб набиратися досвіду і набувати проникливості та мудрості. Слова з ваших вуст гарні й добрі, та що ж насправді? Коли ви стикаєтеся з реальністю, ви нічого не здатні з нею вдіяти. Те, що ви кажете, ніколи не відповідає дійсності. Воістину, Мені несила дивитися на те, що ви чините; коли Я бачу це, Мене переймає гіркий смуток. Пам'ятайте про це! У майбутньому навчіться розуміти Мою волю!

Глава 55

Так звана нормальна людська сутність не така вже й надприродна, як це уявляють собі люди. Швидше, вона здатна долати межі зв'язків усіх людей, подій та об'єктів і гонінь, що виникають у середовищі людини. Вона здатна наблизитися до Мене і спілкуватися зі Мною в будь-якому місці та за будь-яких обставин. Ви, люди, завжди неправильно тлумачите Мої наміри. Коли Я кажу вам, що ви маєте втілювати нормальну людську сутність, ви вдаєтеся до самообмеження і приборкуєте свою плоть, але не приділяєте жодної уваги ретельному пошуку у своєму дусі. Ти зосереджуєшся лише на зовнішньому вигляді, ігноруючи одкровення та хвилювання, які Я викликаю в тобі. Який же ти недбалий! Занадто недбалий! Чи можливо, що ти вважаєш завершення того, що Я довірив тобі, якимось великим досягненням? Ти безголовий! Ти не приділяєш уваги тому, щоб пустити глибоке коріння! «Не будь листком на дереві, а будь коренем дерева» – хіба це справді твій девіз? Бездумний! Недбалий! Ти задоволений, щойно тобі

здається, що ти досяг невеликих успіхів. Як мало тебе турбує Моя воля! Відтепер будь уважним, не будь пасивним і не будь негативним! Мірою свого служіння частіше наближайся до Мене та більше спілкуйся зі Мною: це твій єдиний вихід. Я знаю, що ти вже зрікся себе, знаєш свої недоліки та усвідомлюєш свої слабкості. Проте самого лише знання недостатньо. Тобі потрібно співпрацювати зі Мною, і щойно ти зрозумієш Мої наміри, негайно втілюй їх у життя. Це найкращий спосіб виявити турботу про Мій тягар, а також найкращий спосіб підкоритися.

Хоч як ти ставишся до Мене, Я хочу виконати Свою волю в тобі та в усіх святих, і Я хочу, щоб вона виконувалася безперешкодно по всій землі. Зрозумій це повною мірою! Це стосується Моїх адміністративних постанов! Невже ти анітрохи не боїшся? Невже не тремтиш ти від страху через свої вчинки та поведінку? Серед усіх святих майже немає тих, хто може розуміти Мої наміри. Невже ти не хочеш виділитися як людина, яка справді є уважною до Моєї волі? Чи ти усвідомлюєш це? Мій нагальний намір нині полягає в тому, щоб знайти групу людей, здатних виявляти абсолютну увагу до Моєї волі. Чи не хочеш ти бути одним із них? Невже ти не хочеш повністю присвятити себе Мені та принести себе в жертву Мені? Ти не готовий заплатити навіть найменшу ціну або докласти навіть найменших зусиль! Якщо так триватиме й надалі, Мої копівці зусилля будуть витрачені на вас марно. Нині, коли Я вказав тобі на це, неville ти досі не розумієш серйозності цього питання?

«Тим, хто щиро та повністю присвячує себе Мені, – Я неодмінно щедро тебе благословлю». Бачиш! Я казав тобі це кілька разів, але ти досі маєш багато побоювань і страхів, пов'язаних із твоїми сімейними обставинами та зовнішнім середовищем. Ти справді не знаєш, що для тебе добре! Я використовую лише чесних, простих і відкритих людей. Ти був щасливий і хотів, щоб Я використовував тебе, але чому ж ти досі такий стурбований? Чи може бути так, що Мої слова зовсім не вплинули на тебе? Я сказав, що використовую тебе, але ти не здатний бути твердо впевненим у цьому. Ти постійно сумніваєшся, боїшся, що Я покину тебе. Твої уявлення так укоренилися! Коли Я кажу, що використовую тебе, це означає, що Я використовую тебе. Чому ти завжди так сильно сумніваєшся? Хіба Я не говорив достатньо ясно? Кожне слово, сказане Мною, є істинним, жодне висловлювання не хибне. Сину мій! Довірся Мені. Будь відданий Мені, і Я неодмінно буду відданий тобі!

Глава 56

Я розпочав вживати заходів, щоб покарати тих, хто чинить зло, і тих, хто має владу та переслідує синів Божих. Відтепер рука Моїх адміністративних постанов завжди буде на тих, хто суперечить Мені у своїх серцях. Знайте! Це початок Мого

суду, і нікому не буде виявлено ні милості, ні пощади, бо Я – безпристрасний Бог, що втілює в життя праведність, і вам усім було б добре це усвідомити.

Річ не в тому, що Я хочу покарати тих, хто чинить зло; швидше, це відплата, яку вони самі на себе накликали своїми злими вчинками. Я не поспішаю нікого карати й ні з ким не вчиняю несправедливо – Я праведний до всіх. Я, звичайно, люблю Своїх синів і ненавиджу тих злих, хто кидає Мені виклик; таким є принцип Моїх дій. Кожен із вас повинен мати певне розуміння щодо Моїх адміністративних постанов; якщо ні, то ви не матимете жодного страху та будете поводитися недбало переді Мною. Ви також не знатимете, чого Я хочу досягти, що Я хочу виконати, що Я хочу здобути або якого типу люди потрібні Царству Моєму.

Мої адміністративні постанови такі:

1. Ким би ти не був, якщо ти суперечиш Мені у своєму серці, ти будеш підданий суду.

2. Ті, кого Я обрав, будуть негайно дисципліновані за будь-які неправильні думки.

3. Я поставлю на один бік тих, хто не вірить у Мене. Я дозволю їм говорити та чинити недбало до самого кінця, коли Я піддам їх ретельному покаранню і розберуся з ними.

4. Я повсякчас дбатиму про тих, хто вірить у Мене, і захищатиму їх. Я повсякчас даватиму їм життя через спасіння. Ці люди будуть мати Мою любов, і вони, безперечно, не впадуть і не зіб'ються зі шляху. Будь-яка їхня слабкість буде тимчасовою, і Я ніколи не згадаю їхніх слабкостей.

5. Ті, що здаються віруючими, але насправді не є ними, – які вірять, що Бог є, але не шукають Христа, проте й не чинять опору, – це найжалюгідніший рід людей, і Своїми вчинками Я змушу їх ясно це побачити. Своїми діями Я спасу таких людей і поверну їх.

6. Первородні сини, що першими прийняли Моє ім'я, будуть благословенні! Я неодмінно обдарую вас найкращими благословеннями та дам вам можливість втішатися ними від усього серця; ніхто не наважиться завадити цьому. Все це повністю приготовано для вас, бо такою є Моя адміністративна постанова.

Ви маєте бути здатними бачити в усіх відношеннях усі дії Моєї руки та всі помисли Мого серця. Хіба все це не для вас? А хто з вас для Мене? Чи досліджували ви думки у своїх серцях чи слова на своїх устах? Чи ставитеся ви до цього сумлінно? Безрозсудні! Безпутні! Ви не приймаєте обмежень Святого Духа! Я знову і знову звертав Свій голос усередину тебе, але він не викликав абсолютно ніякої реакції. Не будь більше тупим! Твій обов'язок – зрозуміти Мою волю; більше того, це шлях, на який ти маєш вступити. Ти збентежений, ти не маєш проникливості, і ти не бачиш ясно, що Я хочу здійснити в тобі або здобути від тебе! Щоб зрозуміти Мою волю, ти маєш для початку наблизитися до Мене та більше спілкуватися зі Мною. Ти постійно кажеш, що нездатний зрозуміти Мою волю. Якщо ти вже наповнений чимось своїм, то як Я можу працювати над тобою? Ти не

виявляєш ініціативи та не приходиш до Мене, а просто пасивно чекаєш. Я кажу, що ти подібний до хробака, але ти ображаєшся та відмовляєшся це прийняти. Цього разу ти маєш піднятися та співпрацювати зі Мною! Не будь пасивним! Це відкине твоє життя назад. Активність дає користь тобі, а не іншим. Невже ти досі не зрозумів і не усвідомив цього? Моя воля постійно відкривається в тобі. Невже ти її не сприймаєш? Чому ти ніколи не звертаєш на неї уваги? Чому ти ніколи нездатний зрозуміти Мою волю? Невже розуміння Моєї волі не може бути тобі корисним?

Я бажаю, щоб ти в усіх відношеннях виявляв увагу до Моєї волі, щоб через тебе Я мав шлях уперед та дім, у якому можна відпочити. Більше не чини Мені перешкод – це надто безсердечно! Ти не розумієш Моїх слів і не реагуєш на них. Дивися, який зараз час; чекати більше не можна! Якщо ти не будеш точно слідувати по Моїм стопам, то буде запізно, і тим більше для тебе не буде жодної можливості спокутувати це!

Глава 57

Чи досліджував ти кожную зі своїх думок та ідей і кожен свій вчинок? Чи маєш ти чітке уявлення про те, які з них відповідають Моїй волі, а які ні? Ти абсолютно нездатний розрізняти це! Чому ти не постав переді Мною? Чи тому, що Я не скажу тобі, чи з якоїсь іншої причини? Ти маєш це знати! Знай, що ті, хто недбалі, абсолютно не можуть зрозуміти Мою волю або отримати жодного великого освічення чи одкровення.

Чи з'ясував ти причини, через які церква не може здобути живлення та відчуває брак справжнього спілкування? Чи усвідомлюєш ти, як багато чинників, що призвели до цього, пов'язані з тобою? Я доручив тобі забезпечувати життя і доносити Мій голос. Чи зробив ти це? Чи можеш ти взяти на себе відповідальність за затримку прогресу твоїх братів і сестер у житті? Коли ти стикаєшся з проблемами, замість того, щоб бути спокійним і зібраним, ти втрачаєш розум від розпачу. Ти справжній невіглас! Мій голос має бути донесений до святих. Не чини перепон роботі Святого Духа та не затримуй Мене зволіканням; це нікому не приносить користі. Я хочу, щоб ти цілковито присвятив себе Мені: і тілом, і розумом, щоб усі твої думки та ідеї були заради Мене, щоб ти поділяв Мої помисли й турботи, щоб усе, що ти робиш, було заради сьогоdnішнього Царства та Мого управління, а не заради себе самого. Тільки це задовольнить Моє серце.

Ніщо з того, що Я роблю, не залишається без підтвердження. Чому ти не наслідуєш Мене? Чому ти не шукаєш доказів того, що ти робиш? Що ти ще хочеш, щоб Я сказав? Я взяв тебе за руку, щоб навчити тебе, але ти нездатний навчатися. Ти такий нерозумний! Невже ти бажаєш почати все спочатку? Не занепадай духом. Ти маєш опанувати себе знову та повністю присвятити себе спільним сподіванням

і бажанням святих. Пам'ятай ці слова: «Тим, хто щиро та повністю присвячує себе Мені, – Я неодмінно щедро тебе благословлю».

Хай що ти робиш, усе має робитися впорядковано, а не безладно. Невже ти справді наважуєшся стверджувати, що знаєш стан святих, як свої п'ять пальців? Це показує, що тобі бракує мудрості, що ти ставишся до цього питання зовсім несерйозно та зовсім не приділяєш йому часу. Якби ти справді міг присвятити цьому увесь свій час, то ти б побачив, яким став би твій внутрішній стан. Ти не прагнеш докладати суб'єктивних зусиль; ти просто шукаєш об'єктивні причини, не виявляючи ані найменшої уваги до Моєї волі. Це глибоко Мене ранить! Не чини так надалі! Чи можливо, що ти не приймаєш благословень, які Я дарував тобі?

О Боже! Твоє дитя в боргу перед Тобою. Я не сприймав серйозно Твою роботу, не виявляв уваги до Твоєї волі й не був вірний Твоїм настановам. Твоє дитя бажає докорінно все це змінити. Не покидай мене та продовжуй здійснювати через мене Свою роботу. О Боже! Не залишай Своє дитя на самоті! Навпаки, будь ласка, супроводжуй мене кожної миті. О Боже! Твоє дитя знає, що Ти любиш мене, але я не можу зрозуміти Твою волю; я не знаю, як виявляти увагу до Твого тягаря і як виконувати те, що Ти довірив мені. Ще менше я знаю про те, як бути пастухом церкви. Тобі відомо, що я пригнічений і засмучений цим. О Боже! Будь ласка, завжди скеровуй мене. Тільки тепер я відчуваю, як же багато мені бракує – надто багато! Я просто не можу описати, як багато. Нехай Твоя всемогутня рука виявить благодать Твоєму дитяті, підтримує мене повсякчас і дасть мені змогу цілковито впасти ниць перед Тобою, не роблячи більше власного вибору і не маючи більше власних думок та ідей. О Боже! Ти знаєш, що Твоє дитя бажає робити все тільки заради Тебе й заради сьогодішнього Царства. Ти знаєш, що я думаю і що роблю цієї миті. О Боже! Досліджуй мене Сам. Я прошу тільки, щоб Ти йшов зі мною і повсякчас перебував зі мною в житті, щоб Твоя сила супроводжувала все, що я роблю.

Глава 58

Зрозумівши Мій намір, ти набудеш здатності зважати на Мій тягар, зможеш знайти світло й одкровення, отримати звільнення і свободу. Це принесе Мені задоволення і призведе до того, що Моя воля щодо вас буде виконана, дасть настановлення усім святим і зробить міцним та стійким Моє Царство на землі. Головне тепер – досягнути Мій намір; це шлях, на який ви маєте стати, і, більше того, це обов'язок, який має виконати кожна людина.

Моє слово – добрі ліки, що виліковують усі види хвороб. Якщо ти готовий постати переді Мною, Я зцілю тебе і дам тобі побачити Мою всемогутність, Мої дивовижні справи, Мою праведність та Мою велич. Крім того, Я дам вам поглянути на вашу власну зіпсованість і слабкості. Я цілковито розумію кожен твій внутрішній

стан; ти завжди дієш у своєму серці і не показуєш цього зовні. Ще ясніше Я розумію кожен вчинок, який ти робиш. Однак ти маєш знати, що Я схвалюю, а що ні; ти маєш чітко розрізняти це і не ставитися до цього легковажно.

Кажучи: «Ми мусимо виявляти увагу до Божого тягаря», ви всього лиш промовляєте порожні слова. Однак коли ви стикаєтеся з фактами, то, хоча ви прекрасно знаєте, що таке Божий тягар, ви не надаєте йому жодного значення. Ви насправді абсолютно безглузді й дурні, ба більше, ви невігласи до крайності. Це пояснює, наскільки тяжко мати справу з людьми; усе, що вони роблять, – це промовляють гарні слова на кшталт: «Я просто не можу досягнути Божого наміру, та якщо мені вдасться його досягнути, я, певна річ, діятиму відповідно до нього». Хіба не таким є ваш справжній стан? Хоча всі ви знаєте Божий намір і знаєте, у чому причина вашої хвороби, життєво важливе питання полягає в тому, що ви зовсім не бажаєте практикувати; це ваша найбільша складність. Якщо ви не вирішите це негайно, це стане найбільшою перешкодою у вашому житті.

Глава 59

Ретельніше шукай Мою волю в тих середовищах, з якими ти стикаєшся, і ти неодмінно отримаєш Моє схвалення. Допоки ти готовий шукати та зберігати пошану до Мене, Я даруватиму тобі все, чого ти потребуєш. Церква нині розпочинає офіційну підготовку, і все йде вірним шляхом. Усе вже не так, як було тоді, коли це було передчуттям прийдешнього; ви більше не повинні бути розгубленими або позбавленими проникливості. Чому Я вимагаю, щоб ви в усьому входили в реальність? Чи справді ти відчув це на своєму досвіді? Чи можете ви справді догодити Мені в тому, чого Я вимагаю від вас, так само, як Я догоджаю вам? Не лукавте! Я просто продовжую виявляти до вас терпимість знову і знову, а ви все ніяк не можете відрізнити хороше від поганого та проявити свою вдячність!

Моя праведність, Моя велич, Мій суд і Моя любов – усе те, чим Я володію і чим Я є, – чи справді ти скуштував їх? Ви дійсно такі легковажні та наполягаєте на тому, щоб не сприймати Мою волю. Я говорив вам раз у раз, що ви самі маєте скуштувати від святкових бенкетів, які Я готую, але ви знову і знову відкидаєте їх і не можете відрізнити доброго середовища від поганого. Які з цих середовищ були створені вами самими? А які були влаштовані Моїми руками? Припиніть захищати себе! Я бачу все цілковито ясно, і річ у тому, що ви просто не шукаєте. Що ще Я можу сказати?

Я завжди втішатиму всіх, хто сприймає Мою волю, і не дозволю їм страждати або зазнавати шкоди. Найголовніше нині – бути здатним діяти відповідно до Моєї волі. Ті, хто це робить, неодмінно отримають Мої благословення та стануть під

Мій захист. Хто може по-справжньому і повністю присвятити себе Мені та пожертвувати всім заради Мене? Усі ви половинчасті; ваші думки біжать по колу, ви думаєте про дім, про зовнішній світ, про їжу та одяг. Незважаючи на той факт, що ти тут, переді Мною, робиш щось заради Мене, в глибині душі ти, як і раніше, думаєш про свою дружину, дітей і батьків удома. Та хіба все це – твоя власність? Чому ти не ввіряєш їх у Мої руки? Невже ти не маєш достатньо віри в Мене? Чи ти боїшся, що Мої розпорядження щодо тебе будуть неналежні? Чому ти завжди непокоїшся про свою плотську сім'ю? Ти завжди сумуєш за своїми близькими! Чи маю Я певне місце у твоєму серці? Ти досі говориш про те, щоб дозволити Мені панувати в тобі та зайняти все твоє єство – все це лукава брехня! Скільки з вас щиросердно віддані церкві? А хто з-поміж вас думає не про себе, а діє заради Царства сьогоднішнього дня? Подумайте про це дуже добре.

Ви підштовхнули Мене до того, що Я можу тільки руками бити вас і гнати вперед; Я більше не буду вмовляти вас. Це тому, що Я – мудрий Бог, і Я ставлюся до різних людей по-різному, залежно від того, наскільки ви вірні Мені. Я всемогутній Бог – хто посміє заважати Моїм крокам уперед? Відтепер усі, хто наважиться ставитися до Мене без вірності, неодмінно потраплять під руку Моїх адміністративних постанов, і так вони пізнають Мою всемогутність. Мені потрібна не велика кількість людей, а досконалість. Я зречуся та покараю кожного, хто є невірним, нечесним і погруз у безчесній поведінці та обмані. Більше не думай, що Я милосердний, чи що Я люблячий і добрий; такі думки – лише самообман. Я знаю, що чим більше Я потураю тобі, тим більш негативним і пасивним ти стаєш і тим менше в тобі готовності облишити себе. Коли з людьми тяжко аж до такої міри, Я можу тільки постійно поганяти їх і тягнути за собою. Знай це! Відтепер Я – Бог, який судить; Я більше не милосердний, добрий і люблячий Бог, яким Мене уявляють люди!

Глава 60

Домогтися зростання життя нелегко; для цього необхідний процес і, більше того, необхідно, щоб ви були здатними заплатити ціну, і щоб ви співпрацювали зі Мною однак, і таким чином ви отримаєте Мою похвалу. Небеса і земля і все суще стверджується і стає довершеним через слова, які Я промовляю, і зі Мною усе є здійсненням. Моє єдине бажання полягає в тому, щоб ви якнайшвидше вирости, зняли тягар із Моїх плечей, переклали його на свої та виконували Мою працю від Мого імені; тільки тоді Я буду задоволений. Який син відмовиться від тягарів свого батька? Який батько не буде працювати вдень і вночі заради свого сина? Однак ви просто не розумієте Моєї волі та не виявляєте уваги до Моїх тягарів; слова Мої нічого не важать для вас, і ви не робите так, як Я кажу. Ви завжди самі собі господарі; як це егоїстично! Ви думаєте тільки про себе!

Чи розумієш ти насправді Мою волю, чи вдаєш, що не розумієш? Чому ти завжди чиниш так безпутно? Чи каже твоя совість, що ти робиш правильно по відношенню до Мене, вчиняючи так? Знайшовши причину хвороби, чому ти не звертаєшся до Мене по ліки? Я скажу тобі: від цього дня ви більше не потерпатимете від тілесних недугів. Якщо ж раптом якась ваша частина відчує нездужання, не займайтеся пошуками зовнішньої причини, а постаньте переді Мною і намагайтеся пізнати Мій намір. Чи запам'ятаєте ви це? Ось Моя обіцянка: від цього дня ви цілковито відійдете від свого фізичного тіла до духовного світу; тобто тіло ваше більше не буде обтяжене недугою. Чи задоволені ви цим? Чи відчуваєте ви радість? Такою є Моя обіцянка. Більше того, це те, чого ви давно ждали. Сьогодні це здійснилося у вас, благословенних. Як це чудово та незбагненно!

Поступ Моєї роботи триває вдень і вночі, мить за миттю, він ніколи не зупиняється. Це тому, що Моє нагальне бажання – щоб ти був Мені до душі, і щоб Моє серце вже невдовзі втішилося вами. Сини Мої! Настав час вам розділити Мої добрі благословення! У минулому ви страждали за ім'я Моє, але тепер дні вашого випробування минули. Якщо хтось посміє зашкодити хоч одній волосині на головах Моїх синів, для таких у Мене не буде легкого прощення, і вони ніколи більше не зможуть піднятися. Такою є Моя адміністративна постанова, і будь-хто, хто порушить її, зробить це собі на біду. Сини Мої! Радійте й гуляйте від душі! Співайте й вигукуйте від радості! Вас більше не будуть гнобити й гнітити, і ви більше не будете потерпати від гонінь. Ви більше не маєте відчувати страху через свою віру в Мене; ви маєте привселюдно проголошувати свою віру. Закликайте Моє святе ім'я так голосно, щоб здригався Всесвіт і краї землі. Нехай вони побачать, що ті, на кого вони дивилися зверхньо, кого вони плюндрували та мучили, сьогодні стоять над ними і правлять ними, керують ними та, що ще важливіше, піддають їх суду.

Дбайте лише про входження, і Я обдарую вас ще кращими благословеннями, які чекають, щоб ви втішилися ними, і ви зможете краще скуштувати від незрівнянної насолоди, безмежних таємниць і незбагненної глибини!

Глава 61

Усвідомивши свій стан, ти зможеш виконати Мою волю. Насправді Мою волю не важко зрозуміти; просто в минулому ти ніколи не шукав згідно з Моїми намірами. Мені не потрібні людські уявлення чи думки, а ще менше – твої гроші чи майно. Чого Я хочу, – то це твого серця. Чи розумієш ти це? Такою є Моя воля; крім того, це те, що Я бажаю отримати. Люди завжди послуговуються своїми власними уявленнями, щоб судити про Мене, і використовують свої критерії, щоб оцінювати Мій духовний стан. У роді людському це найтяжче, з чим Мені доводиться мати справу, і саме це Я найбільше зневажаю і ненавиджу. Тепер ти розумієш? Так є

тому, що це найбільш явний сатанинський характер. Крім того, ваш духовний стан такий слабкий, що ви часто ловитеся на підступні хитрощі сатани. Ви просто не в змозі їх розпізнати! Я багато разів казав вам, щоб ви завжди та в усьому були обережними, щоб сатана вас не обдував. Та ви все одно не слухаєте, а просто не звертаєте уваги на те, що Я кажу. У результаті ви зазнаєте втрат у житті, а потім стає запізно для жалкувань. Чи не буде дуже доброю ідеєю для тебе засвоїти це як урок для твоїх майбутніх пошуків? Кажу тобі! Схильність до негативності принесе у твоє життя втрати найтяжчого ступеня. Якщо ти знаєш це, чи не час тобі прокинутися?

Люди нетерпляче чекають швидких результатів і бачать тільки те, що прямо перед ними. Коли Я кажу, що почав карати можновладців, ви починаєте тривожитися ще більше, запитуючи: «Чому ці люди досі при владі? Чи не означає це, що Божі слова порожні?». Людські уявлення так глибоко вкоренилися! Ви не розумієте сенсу того, що Я кажу. Люди, яких Я караю, – це злодії, ті, хто відкидає Мене, і ті, хто не знає Мене; тих же, хто просто вірить у Мене, не прагнучи істини, Я ігнорую. Ви воістину невігласи! Ви не зрозуміли ані крихти з того, що Я сказав! Однак ви продовжуєте схвально поплескувати один одного по плечу, гадаючи, що подорослішали, що все зрозуміли та що здатні досягти Мою волю. Я часто кажу, що всі речі й справи прислужують Христу, але чи розумієш ти насправді ці слова? Чи справді ти знаєш, що вони означають? Я вже казав, що нікого не караю нерозважливо. Усі до одного люди у вселенському світі дотримуються Моїх належних влаштувань. Ті, хто піддається Моєму покаранню, ті, хто прислужує Христу (яких Я не спасу), ті, кого Я обрав, і ті, кого Я обрав, але яких згодом має бути вигнано, – усіх їх Я тримаю у Своїх руках, не кажучи вже про тебе, одного з тих обраних, кого Я розумію ще більше. Усе, що Я роблю на цьому етапі й на наступному, відповідає Моїм мудрим влаштуванням. Тобі не потрібно нічого влаштовувати для Мене заздалегідь; просто чекай і втішайся! Це те, на що ти заслуговуєш. Я паную над тим, що належить Мені, і не попускаю легковажно тим, хто насмілюється скаржитися або мати іншу думку про Мене. Нині Я часто спалахую гнівом: програма адміністративних постанов, організована Мною, доходить до цієї стадії. Не думайте, що Я не маю почуттів. Так є тому, що, як Я вже казав, жоден предмет, людина чи подія не сміють ставати на заваді Моїм крокам уперед. Я роблю те, що кажу, і це те, який Я є; більше того, це найбільш явний прояв Мого характеру. Я ставлюся до всіх людей однаково, бо всі ви – Мої сини, і Я люблю кожного з вас. Який батько не бере на себе відповідальність за життя свого сина? Який батько не працює вдень і вночі заради майбутнього свого сина? Хто з вас це визнає? Хто здатний проявити увагу до Мого серця? Ви постійно будуєте плани і влаштування для своїх плотських задовolenь, та ви не маєте ані найменшого розуміння Мого серця. Моє серце розривається від тривоги за вас, але ви постійно жадаєте плотських насолод, їжі та питва, сну та вбрання. Невже ви не

маєте ані краплини совісті? Якщо це так, то ви ніщо інше, як звірі в людському одязі. Те, що Я кажу, не є чимось необґрунтованим, і ви маєте бути в змозі витримати ці слова. Це найкращий спосіб спасти вас, і, понад те, в цьому полягає Моя мудрість: вдарити по критичній слабкості сатани, завдати йому повної поразки та повністю знищити його. Допоки ти будеш каятися і беззастережно покладатися на Мене, викорінюючи свою стару природу та живучи за образом нової людини, Я буду цілком задоволений, бо це й означає втілювати нормальну людську сутність і свідчити про ім'я Моє. Ніщо не дає Мені більшого щастя.

Ти маєш завжди залишатися близьким до Мене. Очевидно, що Мій темп прискорюється з кожним днем. Якщо хоч на мить тобі забракне духовного спілкування, тебе негайно буде піддано Моєму суду. У цьому питанні ти отримав глибоке розуміння. Я караю тебе не тому, що не люблю тебе; навпаки, Я дисципліную тебе з любові. Інакше ти не зростав би й завжди б удавався до розпусти, не стримуваний Святим Духом. Це ще більше виявляє Мою мудрість.

Глава 62

Розуміння Моєї волі необхідне не тільки для того, щоб ти знав її, а й для того, щоб ти міг діяти відповідно до Моїх намірів. Люди просто не розуміють Мого серця. Коли Я кажу, що напрямок – схід, вони не можуть утриматися від роздумів і запитують: «Чи ж справді то схід? Можливо, це не так. Я не можу просто прийняти це на віру, мені потрібно подивитися самому». Ось до якої міри з вами, люди, тяжко мати справу; ви не знаєте, що таке справжня покірність. Коли вам відомі Мої наміри, дбайте лише про те, щоб втілити їх у життя, – не думайте! Ти завжди сприймаєш те, що Я говорю, із певною недовірою, і те, як ти приймаєш це, – абсурдно. Як це може вести до істинного розуміння? Ти ніколи не входиш у Мої слова. Як Я вже казав, в людях мені потрібна досконалість, а не їхня аж така велика кількість. Кожен, хто не зосереджений на тому, щоб увійти в Мої слова, не заслуговує бути добрим воїном Христа; натомість він діє як лакей сатани та перешкоджає Моїй роботі. Не думай, що це дрібниця. Той, хто перешкоджає Моїй роботі, порушує Мої адміністративні постанови, і Я неодмінно суворо дисципліную таких людей. Це означає, що відтепер, якщо ти хоч на мить відвернешся від Мене, тебе спіткає суд. Якщо ти не віриш Моїм словам, то подивися сам, який це стан – жити у світлі Мого обличчя, і який це стан – покинути Мене.

Мене не турбує, якщо ти не живеш у дусі. Моя робота у своєму поступі дійшла до нинішньої стадії, то що ж ти можеш зробити? Не хвилюйся, бо все, що Я роблю, має свої етапи, і Я Сам зроблю Свою роботу. Тільки-но Я починаю діяти, всі стають цілковито переконаними; якби це було не так, Я карав би їх із подвоєною суворістю, що ще більше стосується Моїх адміністративних постанов. Видно, що Мої

адміністративні постанови вже почали проголошуватися і виконуватися та більше не є прихованими. Ви маєте ясно бачити це! Все тепер стосується Моїх адміністративних постанов, і той, хто їх порушує, має зазнати втрат. Це не дрібниця. Чи справді ви маєте якесь розуміння цього? Чи бачите ви це з ясністю? Я розпочну спілкування: усі країни та всі народи світу перебувають у Моїх руках, і, незалежно від їхньої релігії, вони мають стікатися назад до Мого престолу. Звісно, деякі, зазнавши суду, будуть кинуті у криницю бездонну (будучи знищеними та спаленими вщент, вони згинуть назавжди), а деякі, зазнавши суду, приймуть Моє ім'я і стануть народом Мого Царства (яким вони будуть втішатися тільки тисячу років). Ви ж будете царювати зі Мною довіку, та оскільки ви раніше страждали за Мене, Я заміню ваші страждання благословеннями, якими обдаровуватиму вас без кінця. Ті, хто є Моїм народом, будуть просто продовжувати прислужувати Христу. Та радість, про яку тут ідеться, означає не тільки радість, а й те, що ці люди будуть захищені від лиха. Таким є внутрішній сенс Моїх вимог до вас, нині надзвичайно суворих, і всього, що нині стосується Моїх адміністративних постанов. Причина цього полягає в тому, що якби ви не прийняли Моє навчання, то Я не мав би можливості дати вам те, що вам призначено успадкувати. Але навіть у такому разі ви досі боїтеся страждань і того, що ваші душі зазнають ран; ви завжди думаєте про плоть і постійно будете для себе влаштування і плани. Невже Мої влаштування вам не підходять? Чому ж тоді ти продовжуєш планувати та влаштовувати все для себе? Ти паплюжиш Мене! Хіба це не так? Я влаштовую щось для тебе, а ти потім повністю відкидаєш це та будуєш свої власні плани.

Ви можете бути красномовними, але насправді ви зовсім не виконуєте Мою волю. Послухайте Мене! Я би точно не сказав, що серед вас є хоч один, здатний виявляти справжню увагу до Моєї волі. Хоча твої вчинки можуть відповідати Моїй волі, Я, певна річ, не буду хвалити тебе. Таким є Мій метод спасіння. Та навіть у такому разі ви все одно часом буваєте самовдоволеними, вважаючи себе чудовими, а всіх інших зневажаючи. Це один із аспектів зіпсованого характеру людини. Те, що ви всі визнаєте цю тезу, яку Я підкреслюю, – це поверховість. Щоби справді стати здатними змінитися, ви маєте наблизитися до Мене. Спілкуйся зі Мною, і Я обдарую тебе благодаттю. Деякі люди хочуть тільки сидіти без діла та пожинати те, що сіяли інші, вважаючи, що для того, щоб бути вдягненими, їм достатньо простягнути руки, а щоб бути ситими, їм достатньо відкрити рота, і навіть чекають, доки інші пережують їжу й покладуть її їм до рота перед тим, як вони її проковтнуть. Такі люди найдурніші, їм до вподоби їсти те, що пережували інші. Це також прояв найбільшої ліні людини. Почувши ці Мої слова, ви більше не повинні пропускати їх повз вуха. Ви вчините правильно, тільки подвоївши свою увагу, і тільки тоді ви задовольните Мою волю. Це найкращий вид слухняності та покори.

Глава 63

Необхідно розуміти свій стан і, понад те, ясно уявляти собі шлях, яким потрібно йти; не чекай більше, доки Я змушу тебе слухати і все тобі вкажу. Я – Бог, що спостерігає за сокровенним серцем людини, і Мені відома кожна твоя думка та ідея. Більше того, Я розумію твої вчинки і поведінку, та чи всі вони містять Мою обітницю? Чи всі вони містять Мою волю? Ти коли-небудь шукав їх раніше? Чи витрачав ти насправді на це хоча б якийсь час? Чи дійсно ти докладав хоч якихось зусиль? Я не критикую тебе; ви просто ігноруйте цей аспект! Ви завжди такі розгублені, що не можете нічого ясно бачити. Чи знаєш ти, у чому причина цього? Річ у тім, що ваші думки неясні, а ваші уявлення надто міцно вкоренилися; крім того, ви не зважаєте на Мою волю. Дехто скаже: «Як Ти можеш стверджувати, що ми не зважаємо на Твою волю? Ми постійно намагаємося збагнути Твою волю, але нам це ніколи не вдається – то що ж нам робити? Хіба Ти можеш сказати, що ми не докладаємо жодних зусиль?». Дозволь Мені запитати тебе ось про що: чи наважишся ти стверджувати, що справді вірний Мені? І хто наважиться сказати, що він приносить себе в жертву Мені в досконалій вірності? Я боюся, що жоден з вас не зможе сказати цього, тому що Мені немає потреби говорити, кожен із вас має свій вибір, свої уподобання, а ще більше свої наміри. Не лукавте! Я давно вже зрозумів усі ваші потаємні думки. Чи потрібно Мені ще роз'яснювати це? Ти маєш ретельніше вивчати всі аспекти (твої думки та ідеї, все, що ти говориш, кожне слово, кожен намір і мотивацію кожного твого вчинку); таким чином ти отримаєш можливість проникнути до кожного аспекту. Більше того: так ти зможеш озброїтися повною істиною.

Якби Я не говорив вам усього цього, ви б досі були одурманені, цілими днями жадали б плотських задоволень і не мали б жодного бажання виявити хоч якусь увагу до Моеї волі. Я постійно застосовую Свою люблячу руку, щоб спасати вас. Чи знаєте ви це? Чи прийшли ви до усвідомлення цього? Я щиро люблю тебе. Чи наважишся ти сказати, що щиро любиш Мене? Частіше запитуй себе ось про що: чи здатен ти справді постати переді Мною і представити кожен свій вчинок Мені на перевірку? Чи можеш ти щиро дозволити Мені досліджувати кожную твою дію? Я кажу, що ти розпусний, а ти кидаєшся захищати себе. Мій суд спіткає тебе; нині ти маєш пробудитися до істини! Все, що Я кажу, є істина; Мої слова вказують на твій реальний внутрішній стан. О, людство! З вами так тяжко мати справу. Тільки коли Я вказую на твій реальний стан, ти усім серцем приймаєш те, що Я кажу. Якби Я цього не робив, ви б завжди трималися за свій застарілий набір ідей і чіплялися за свій спосіб мислення, вважаючи, що на землі немає нікого розумнішого за вас. Чи не є ви при цьому просто самовдоволеними? Чи не потураєте ви самозаспокоєності та самовдоволеності, і чи не є ви зухвалими й зарозумілими? Ви вже маєте це визнати! Ви не маєте вважати себе розумним чи видатним; навпаки, ви маєте постійно усвідомлювати свої вади і слабкості. Таким чином ваша рішучість любити

Мене не ослабне, а навпаки – ставатиме дедалі сильнішою, а ваш власний стан і далі поліпшуватиметься. Що ще важливіше, ваше життя просуватиметься вперед день за днем.

Коли ти досягнеш Мою волю, ти пізнаєш себе, тим самим краще розуміючи Мене і просуваючись далі у своїй упевненості в Мені. Нині, якщо хтось не може досягти дев'яноста відсотків упевненості в Мені, але продовжує бути одну хвилину на висоті, а іншу – на низькому рівні, постійно змінюючи свою думку, то Я кажу, що така людина неодмінно буде відкинута геть. Решта десять відсотків цілковито залежать від Мого просвітлення та осяяння; завдяки яким люди можуть досягти стовідсоткової впевненості в Мені. Чи багато хто зараз – тобто сьогодні – може досягти такого духовного стану? Я постійно відкриваю тобі Свою волю, і у тобі безперервно вирують почуття життя. Чому ж ти тоді не дієш згідно з Духом? Боїшся помилитися? Якщо так, то чому ти не зосереджуєшся на навчанні? Я кажу тобі, що люди не можуть досягнути Мою волю, просто спробувавши раз або два; вони мають пройти через процес. Я багато разів вказував на це, то чому ж ти не втілюєш це на практиці? Чи не вважаєш ти себе неслухняним? Ти хочеш закінчити все в одну мить і не бажаєш докладати жодних зусиль або витратити час на що-небудь. Який же ти нерозумний, і, більше того, який ти невіглас!

Хіба ви не знаєте, що Я завжди говорю про все без прикрас? Чому ж ви продовжуєте бути тупими, заціпенілими і твердолобими? Ви маєте більше досліджувати себе, і якщо ви чогось не розумієте, то частіше поставайте переді Мною. Ось що Я скажу тобі: мета того, що Я говорю таким чи іншим чином, полягає в тому, щоб привести вас переді Мною. Чому через стільки часу ви досі не усвідомили цього? Чи тому, що Мої слова зовсім збили вас з пантелику? Або ж ви не приймаєте всерйоз жодного з Моїх слів? Коли ви читаєте їх, ви добре пізнаєте себе, і ви продовжуєте казати, що ви в боргу переді Мною і не можете досягнути Моєї волі. Та що потім? Складається враження, ніби ти не маєш жодного стосунку до всього цього, ніби ти просто з тих, хто не вірить у Бога. Чи не поглинаєш ти просто інформацію, не даючи собі часу засвоїти її? Коли ти втішаєшся Моїми словами, це схоже на те, що ти просто дивишся на квіти, галопом проносячись повз них; ти ніколи не намагаєшся зрозуміти з Моїх слів, якою є Моя воля. Такими є люди: вони завжди люблять прикидатися смиренними. Це найбільш ненависний тип людей. Коли вони збираються разом, щоб поспілкуватися з іншими, вони завжди люблять ділитися своїми знаннями про себе перед іншими людьми, щоб інші бачили, що вони виявляють увагу до Мого тягаря, тоді як насправді вони найдурніші з дурнів. (Вони не діляться зі своїми братами і сестрами своїми істинними прозріннями і знанням про Мене; натомість вони просто виставляють себе напоказ і красуються перед іншими людьми; Я відчуваю найсильнішу відразу до таких людей, бо вони очорнюють та принижують Мене.)

Я часто роблю так, що Мої найбільші чудеса проявляються у вас. Невже ви не

бачите їх? Те, що називається «реальність», втілюється тими, хто щиро любить Мене. Хіба ви не бачите цього? Хіба це не найкращий доказ, через який ви можете пізнати Мене? Хіба це не найкраще свідчення про Мене? А ви все одно не визнаєте цього. Скажіть Мені: хто може втілювати реальність на цій розпусній землі, такій брудній, мерзенній і зіпсованій сатаною? Хіба не всі люди зіпсовані й порожні? У будь-якому випадку Мої слова досягли своєї найвищої точки; жодні слова не можуть бути зрозумілішими, ніж ці. Навіть повний ідіот може прочитати Мої слова і зрозуміти їх – то чи не в тому річ, що ви просто не доклали достатньо зусиль?

Глава 64

Ви не маєте розуміти Мої слова спотворено та хибно; ви маєте розуміти їх у всіх аспектах, намагатися глибше осягнути їх і міркувати над ними багаторазово, а не лише один день чи одну ніч. Ви не знаєте, в чому полягає Моя воля і в яких аспектах Я заплатив дорогу ціну; як же ви можете виявляти увагу до Моєї волі? Ось такі ви, люди, – абсолютно не спроможні заглиблюватися в деталі, зосереджені лише на поверхні та здатні лише до імітації. Як можна це назвати духовністю? Це всього лише людський ентузіазм; це те, що Я не схвалюю і, більше того, те, що Мені огидно. Ось що Я скажу тобі: все, що Мені огидно, має бути знищене, знемагати в нещастях і піддаватися Моєму спаленню і суду. Інакше люди не знатимуть, що означає боятися, і будуть такими розпусними, завжди дивлячись на Мене людськими очима – вони такі нерозумні! Найкращий спосіб позбутися сатанинських ідей – це наблизитися до Мене і спілкуватися зі Мною. Я хотів би, щоб ви всі чинили відповідно до цього правила, щоб уникнути суду і втрат у своєму житті.

З людьми так тяжко мати справу, вони завжди перебувають під контролем сторонніх людей, подій і речей, а також своїх власних уявлень. У результаті вони не можуть свідчити про Мене і не здатні співпрацювати зі Мною дуже добре. Я постійно підтримую і виховую вас, але ви просто не здатні докласти всіх можливих зусиль, щоб співпрацювати зі Мною. Усе це наочно свідчить про те, що вам бракує розуміння Мене. Коли настане час – коли ти більше не матимеш жодних сумнівів щодо Мене – ніхто не зможе завадити тобі йти істинним шляхом, і жодні людські уявлення не пануватимуть над тобою. Чому Я говорю це? Чи розумієш ти сенс Моїх висловлювань? Тільки коли Я роз'яснюю слова, подібні до цих, ви набуваєте хоч трохи розуміння. Люди такі дурні і слабкі розумом. Тільки коли голка потрапляє в кістку, вони починають відчувати лише ледь помітний біль. Тобто тільки коли Мої слова вказують на джерело твоєї хвороби, ти стаєш цілковито переконаним. Проте часом ви і зараз не бажаєте втілювати Мої слова на практиці або пізнавати самих себе. Чому ж навіть зараз ви досі не зрозуміли, як тяжко мати справу з людьми? Можливо, Мої слова є недостатньо очевидними та прозорими? Те, чого Я хочу, – це

щоб ви співпрацювали зі Мною щиро та серйозно; незалежно від того, говориш ти чи ні слова, що приємно звучать, доти, доки ти готовий співпрацювати зі Мною і здатний щиро поклонятися Мені, ти будеш під Моїм захистом. Навіть якщо така людина дуже неосвічена, Я просвічу їх, щоб вони змогли позбутися свого невігластва. Це тому, що Мої дії неодмінно відповідають Моїм словам; Я – Всемогутній Бог, Який ніколи не дає обіцянки, яку не може виконати.

Я негайно відкрию Свою волю церквам і всім первородним синам, і ніколи більше ніщо не буде прихованим, бо день, у який усе розкривається, настав. Тобто слово «прихований» відтепер не буде більше вживатися, як не існуватиме і нічого прихованого. Усі приховані люди, події та речі неодмінно будуть розкриті один по одному. Я – мудрий Бог, що володіє всією повнотою влади. Усі події, усі речі і всі та кожна людина перебувають у Моїх руках. Я Сам роблю кроки, щоб розкрити їх, і Я розкрию їх усі один по одному, належним чином. Що ж стосується тих, хто наважиться підлещуватися до Мене або спробує щось приховати від Мене, то Я зроблю так, що вони більше ніколи не піднімуться. Я діятиму таким чином, щоб усе це було наочним для вас. Подивіться ясно! Дорога ціна, яку Я заплатив, не була марною; вона дасть плоди. Той, хто не слухається чи не кориться, негайно піддасться Моєму суду. Хто досі насмілюється йти проти Мене? Усі ви маєте коритися Мені. Ось що Я кажу тобі: все, що Я кажу і роблю, і кожна Моя дія, ідея, думка і задум сьогодні – усе це є абсолютно правильним; усе це абсолютно не залишає людині місця для подальших роздумів. Чому Я знову і знову кажу вам, що все, що вам потрібно робити, – це слідувати, і немає потреби далі розмірковувати про це? Саме з цієї причини. Невже вам потрібно, щоб Я ще пояснював це?

Ваші уявлення панують над вами, проте ви не думаєте, що це відбувається тому, що самі не докладаєте достатньо зусиль. Замість цього ти шукаєш причини в Мені, кажучи, що Я не просвітив тебе. Що це за розмови? Ти сам не береш на себе жодної відповідальності і постійно скаржишся Мені. Я попереджаю тебе! Якщо ти і далі діятимеш таким чином, не бажаючи платити жодної ціни, то тебе буде вигнано! Я не промовляю цілими днями гучних слів, щоб залякати вас. Це справді факт: Я роблю те, що кажу. Щойно слова сходять із Моїх вуст, вони одразу ж починають здійснюватися. Раніше слова, які Я промовляв, виконувалися повільно, але тепер усе по-іншому, і вони більше не будуть здійснюватися повільно. Кажучи прямо, Я більше не підштовхую і не вмовляю; натомість Я підганяю і змушую вас йти вперед. Кажучи ще ясніше, ті, хто може встигати, будуть це робити, а тих, хто не може встигати і не може йти вперед, буде відкинуто. Раніше Я намагався терпляче говорити з вами всіма можливими способами, але ви просто не слухали. Тепер, коли робота продовжилася до цього етапу, що ви будете робити? Невже ви справді збираєтеся і далі потурати собі? Таких людей неможливо зробити довершеними, – вони обов'язково будуть вигнані Мною!

Глава 65

Мої слова завжди б'ють вас у вразливі місця, тобто вказують на ваші згубні слабкості, інакше ви б досі тупцювали на місці, не маючи жодного уявлення про те, що за часи нині настали. Знайте! Я використовую шлях любові, щоб спасти вас. Хай там що ви чините, Я обов'язково завершу те, що затвердив, і не припущуся жодної помилки. Чи можу Я, праведний Всемогутній Бог, взагалі припуститися помилки? Хіба це не людське поняття? Скажіть Мені: хіба все, що Я роблю й кажу, не заради вас? Деякі люди смиренно скажуть: «О Боже! Все, що Ти робиш, – заради нас, але ж ми не знаємо, як діяти в гармонії з Тобою». Яке невігластво! Ви навіть заходите аж так далеко, що кажете, що не знаєте, як співпрацювати зі Мною! Усе це ганебна брехня! І якщо ви вже висловлюєте такі речі, чому в дійсності ви раз у раз виявляєте увагу до плоті? Ваші слова звучать добре, але ви не дієте легко та приємно. Ви маєте зрозуміти: Я не вимагаю від вас сьогодні аж надто багато, і Мої вимоги не виходять за межі вашого розуміння; навпаки, вони доступні людям. Я анітрохи не переоцінюю вас. Хіба Я не знаю меж можливостей людини? Я абсолютно чітко їх розумію.

Мої слова повсякчас вас просвіщають, але ваші серця надто загрубіли, і ви не маєте змоги зрозуміти Моєї волі в своєму дусі! Скажіть Мені: скільки разів Я нагадував вам, щоб ви не зосереджувалися на їжі, вбранні чи зовнішності, а натомість зосередилися на своєму внутрішньому житті? Ви просто не слухаєте. Я вже стомився говорити. Невже ви настільки заціпеніли? Хіба ви зовсім не маєте розуму? Хіба є можливим, що Мої слова промовлялися даремно? Хіба сказав Я щось хибне? Сини Мої! Будьте уважними до Моїх ревних намірів! Щойно ваші життя стануть зрілими, більше не буде потреби хвилюватися, та все буде забезпечено. Зараз немає сенсу зосереджуватися на цих моментах. Моє Царство достеменно здійснилося та принародно зійшло у світ; це тим більше означає, що Мій суд повністю звершився. Чи зазнали ви його? Я неохоче суджу вас, але ви не виявляєте до Мого серця жодної уваги. Моє бажання полягає в тому, щоб вам постійно діставались турбота та захист Моєї любові, а не безжальне засудження. Чи можливо таке, що ви самі бажаєте бути засудженими? Якщо ні, то чому ви знову й знову не наближаєтеся до Мене, не спілкуєтеся зі Мною та не маєте зі Мною єднання? Ви дуже холодно ставитеся до Мене, але коли сатана подає вам ідеї, ви відчуваєте захоплення, думаючи, що вони узгоджуються з вашою власною волею, але нічого не робите заради Мене. Невже ви хочете завжди ставитися до Мене з такою жорстокістю?

Річ не в тому, що Я не хочу вам давати, а в тому, що ви не бажаєте платити ціну. В результаті ви залишаєтеся з порожніми руками, ні з чим. Хіба ви не бачите, наскільки швидким є поступ роботи Святого Духа? Хіба ви не бачите, що серце Моє палає тривогою? Я прошу вас співпрацювати зі Мною, але ви, як і раніше, не бажаєте цього. Настануть усілякі лиха, одне за одним; усі народи та місцевості зазнають лих: усюди лютуватимуть чума, голод, повені, посухи та землетруси. Ці

лиха траплятимуться не лише в одному чи двох місцях, і вони не закінчатся протягом одного-двох днів; навпаки, вони будуть охоплювати дедалі більші території та ставатимуть дедалі суворішими. У цей час одна за одною відбуватимуться навали всіляких комах, а також повсюдно спостерігатиметься явище канібалізму. Таким є Мій суд над усіма країнами та народами. Сини Мої! Ви не маєте відчувати болю та нужди від лих. Моє бажання полягає в тому, щоб ви вже невдовзі подорослішали та якнайшвидше взяли на себе тягар, що лежить на Моїх плечах. Чому ви не розумієте Моєї волі? Майбутня робота ставатиме дедалі важчою. Невже ви такі жорстокосерді, що залишите Мене з повними руками справ, змушеного працювати наодинці? Я висловлюся ясніше: ті, чиє життя досягло зрілості, увійдуть до прихистку й не потерпатимуть від болю та нужди; ті ж, чиє життя зрілості не досягло, мають потерпати від болю та біди. Мої слова достатньою мірою зрозумілі, чи не так?

Моє ім'я має поширитися в усіх напрямках і в усіх місцевостях, щоб кожен міг пізнати Моє святе ім'я та пізнати Мене. Люди всіх суспільних верств у США, Японії, Канаді, Сінгапурі, країнах колишнього Радянського Союзу, Макао, Гонконзі та інших країнах негайно рушають всім натовпом до Китаю в пошуках істинного шляху. Моє ім'я вже було засвідчене їм; усе, що залишилося, – це щоб ви якнайшвидше досягли зрілості та могли пасти та вести їх. Ось чому Я кажу, що попереду ще більша робота. Моє ім'я буде поширюватися після настання лих, і якщо ви не будете обережними, то втратите свою законну частку. Чи ви не боїтеся? Моє ім'я поширюється на всі релігії, усі суспільні верстви, усі нації та всі конфесії. Це Моя робота, що здійснюється планомірно, у тісному взаємозв'язку; все це відбувається за Моїм мудрим улаштуванням. Я лиш бажаю, щоб ви мали змогу з кожним кроком просуватися вперед, ступаючи точно у Мій слід.

Глава 66

Моя робота тривала аж до цього етапу, і все це відбувалося за мудрим розпорядженням Моєї руки, і все це було Моїм великим успіхом. Хто з людей міг здійснити щось подібне? Хіба не буває так, що люди порушують Моє управління? Тим не менш ти маєш знати, що ніхто не може здійснювати Мою роботу замість Мене, не кажучи вже про те, щоб перешкоджати їй, бо немає жодної людини, яка могла б говорити або робити те, що Я роблю і говорю. І хоча це так, люди досі не знають Мене, Мене – мудрого, Всемогутнього Бога! Зовні ви не смієте відкрито кинути Мені виклик, але в серцях своїх і в думках своїх ви налаштовані проти Мене. Дурні! Хіба ти не знаєш, що Я – Бог, який стежить за найпотаємнішим серцем людини? Хіба ти не знаєш, що Я стежу за кожним твоїм словом і вчинком? Ось що Я скажу тобі: ніколи більше з Моїх вуст не прозвучать ніжні слова. Навпаки, всі Мої

слова будуть словами суворого суду, і Я подивлюся, зможеш ти витримати їх чи ні. Відтепер ті, чиї серця не є близькими до Мене, – тобто ті, хто не має щирої любові до Мене, – це ті, хто відкрито кидає Мені виклик.

Сьогодні робота Святого Духа дійшла до того моменту, коли попередній метод більше не буде застосовуватися; замість нього запроваджується новий. Ті, хто не співпрацюють зі Мною позитивно та активно, потраплять в ад, безодню смерті (і ці люди страждатимуть у вічних муках). Новий метод полягає в наступному: якщо твоє серце і розум не вірні, то Мій суд спіткає тебе негайно. Це стосується прихильності до світу, багатства, своєї сім'ї, чоловіка, дружини, дітей, батьків, їжі та питва, одягу і всього того, що не належить до духовного світу. Просвітлення святих ставатиме дедалі більш видимим, тобто почуття життя ставатимуть дедалі більш явними і постійно перебуватимуть у русі. Той, хто припуститься найменшого порушення, зазнає катастрофічного падіння і сильно відстане в життєвих перегонах. Тих, хто байдужий, хто не прагне ревно, Я цілковито покину і буду ігнорувати їх усіх без винятку. Такі будуть змушені знемагати від лих тисячу років. Що ж стосується тих, хто прагне пристрасно, тобто тих, хто завжди створює перешкоди, то Я позбавлю їх невігластва і зроблю їх вірними Мені. Крім того, вони набудуть мудрості й розуму, і тоді вони будуть шукати і прагнути зі ще більшою вірою. Я подвоюю Свої благословення для всіх Моїх первородних синів, і Моя любов повсякчас сходить на вас. Я завжди дбаю про вас і захищаю вас, і Я не дам вам втрапити в тенета сатани. Я приступив до початку Своїєї роботи серед усіх народів; тобто Я додав ще один робочий проект. Це ті, хто буде прислужувати Христові тисячу років, і величезна кількість людей буде стікатися до Мого Царства.

Сини Мої, ви маєте посилити свою підготовку. На вас чекає багато роботи, за яку ви маєте взятися й завершити. Я тільки бажаю, щоб ви поквапилися і досягли зрілості, щоб ви могли завершити роботу, яку Я довірив вам. Це ваш священний обов'язок, і саме його повинні виконати ви, Мої первородні сини. Я захищатиму вас, поки ви не досягнете кінця шляху, і Я оберігатиму вас, щоб ви могли вічно втішатися блаженством поруч зі Мною! Кожен із вас повинен мати уявлення про те, що Я влаштував безліч жертв і безліч середовищ, і все це для того, щоб зробити вас досконалими. Ви знаєте, що все це – Мої благословення, чи не так? Ви всі – Мої улюблені сини. І доти, доки ви щиро любите Мене, Я не залишу жодного з вас – хоча це залежить від того, чи здатні ви гармонійно співпрацювати зі Мною.

Глава 67

Мої сини являються відкрито і перед усіма народами. Я суворо покараю будь-кого, хто наважиться відкрито виступити проти них; це є безперечним. Сьогодні всі, хто здатний піднятися і пасти Церкву, досягли статусу первородного сина і нині

перебувають зі Мною у славі – все, що Моє, те й ваше. Я дарую щедрю благодать усім, хто щиро покоряється Мені, щоб ти став могутнім, перевищував силу інших людей. Моя воля цілковито звернена на вас, первородних синів, і Я бажаю тільки, щоб ви якомога швидше досягли зрілості і завершили те, що Я вам довірив. Знайте це! Те, що Я доручаю вам, є завершальним проектом Мого плану управління. Я сподіваюся тільки на те, що ви зможете принести Мені в жертву все своє єство, все своє серце, розум і силу, і віддати все це заради Мене. Час справді не чекає на жодну людину, і жодна людина, подія чи річ не можуть перешкодити Моїй роботі. Знайте це! Моя робота просувається плавно, без перешкод, на кожному етапі.

Мої сліди пролягають через увесь всесвіт і до країв землі, Мої очі постійно ретельно вивчають кожну людину, і, понад те, Я спостерігаю за всесвітом в цілому. Мої слова реально працюють у кожному куточку всесвіту. Кожен, хто наважиться не прислужувати Мені, кожен, хто наважиться бути Мені невірним, кожен, хто наважиться судити Моє ім'я, кожен, хто наважиться ганьбити й чи чинити наклеп на Моїх синів, – ті, хто справді здатний на таке, мають зазнати суворого суду. Мій суд спіткає їх у всій повноті, а це значить, що нині настала епоха суду, і при пильному спостереженні ви виявите, що Мій суд поширюється на весь вселенський світ. Звісно, Мій дім не буде винятком; суд спіткає тих, чиї думки, слова чи дії не відповідають Моїй волі. Зрозумій це! Мій суд спрямований на увесь вселенський світ, а не тільки на якусь одну групу людей чи предметів. Чи прийшов ти до усвідомлення цього? Якщо в глибині душі ти маєш суперечливі думки про Мене, то тебе негайно буде піддано внутрішньому суду.

Мій суд приходить в усіх видах і формах. Знайте це! Я – унікальний і мудрий Бог вселенського світу! Ніщо не перебуває за межами Моєї влади. Усі Мої суди відкриті вам: якщо ти маєш суперечливі думки про Мене, Я дам тобі просвіту, і це буде попередженням. Якщо ти не слухаєш, Я негайно покину тебе (тут Я маю на увазі не сумніви в Моєму імені, а зовнішню поведінку, пов'язану із плотськими задоволеннями). Якщо твої думки стосовно Мене є зухвало непокірними, якщо ти скаржишся на Мене, якщо ти постійно переймаєш ідеї сатани і якщо ти не дотримуєшся почуттів життя, то твій дух буде в темряві, а твоя плоть страждатиме від болю. Ти маєш бути ближчим до Мене. Можливо, ти не зможеш відновити свій нормальний стан за якісь один чи два дні, і твоє життя явно значно відстане. Що стосується тих, хто є розпусним у словах, то Я накладу дисциплінарне покарання на ваші вуста і язика і розберуся з вашими язиками. Тих, хто є нестримно розпусним на ділі, Я буду попереджати в душі вашому, а тих, хто не слухає, буду суворо карати. Тих, хто відкрито судить і чинить Мені опір, хто виявляє непокору словом чи ділом, Я цілковито вижену і покину, змусивши їх загинути і втратити вищі благословення; це саме ті, кого буде вигнано після того, як було обрано. Тих, хто є неосвіченим, чиї видіння не ясні, Я все ж таки просвітлю і спасу; однак тих, хто розуміє істину, але не втілює її, буде покарано за вказаними вище правилами, незалежно від того, є вони

неосвіченими чи ні. Що ж до тих людей, які від самого початку мали хибні наміри, Я зроблю їх назавжди нездатними досягнути реальність, і зрештою їх поступово буде вигнано одного за одним. Не залишиться жодного, хоча вони й залишаються нині за Моїм розпорядженням (бо Я роблю все не поспіхом, а планомірно).

Мій суд цілковито відкритий; він спрямований на різних людей, які всі мають посісти належні їм місця. Я буду керувати і судити людей відповідно до того, які правила вони порушили. Що стосується тих, кого тут не названо і хто не приймає Христа останніх днів, то стосовно них діє лише одне правило: Я негайно візьму дух, душі й тіла всіх, хто чинить Мені опір, і кину їх до аду; стосовно тих, хто не чинить Мені опору, то Я чекатиму, доки ви досягнете зрілості, перш ніж здійснити другий суд. Мої слова пояснюють усе з абсолютною ясністю, і ніщо не є прихованим. Сподіваюся лише, що ви повсякчас пам'ятатимете їх!

Глава 68

Слово Моє здійснюється в кожній країні, місцевості, народі та деномінації, і воно виконується в кожному куточку в будь-який час. Катастрофи та лиха, що відбуваються скрізь, – це не битви між людьми і не бої із застосуванням зброї. Після цього воєн більше не буде. Усі перебувають під Моєю владою. Усі постануть перед Моїм судом і будуть знемагати посеред лих. Нехай ті, хто чинить Мені опір, а також ті, хто не виявляє ініціативи, щоб співпрацювати зі Мною, страждають від болю, спричиненого різними лихами; нехай вони плачуть і скрегочуть зубами вічно, залишаючись у темряві назавжди. Вони не виживуть. Я дію прямо й енергійно, не зважаючи на те, наскільки ти був вірний Мені в минулому; поки ти чиниш опір Мені, Моя караюча рука наведе на тебе гнів швидко, без жодного зволікання – ні на секунду – і без крихти милосердя. Я завжди казав, що Я є Бог, Який тримає Своє слово. Кожне промовлене Мною слово здійсниться, і Я змушу вас побачити кожне з них. Ось що насправді означає «увійти в реальність у всьому».

Великі катастрофи та лиха, певна річ, не спіткають Моїх синів, Моїх улюблених; Я піклуватимуся про Моїх синів кожної миті, кожної секунди. Вам, поза сумнівом, не доведеться зазнавати такого болю і страждання. Натомість, сенс цього в тому, щоб удосконалити Моїх синів і здійснити у них Моє слово. У результаті ви зможете усвідомити Мою всемогутність, ще більше зрости в житті, швидше взяти на себе тягарі заради Мене та присвятити все своє єство виконанню Мого плану управління. Через це ви маєте радіти від задоволення і щастя. Я передам вам усе, дозволивши вам узяти управління на себе; Я передам його до ваших рук. Якщо правда, що син успадковує всі статки свого батька, то наскільки більш правдивим це буде для вас, Моїх первородних синів? Ви воістину благословенні. Замість того,

щоб страждати від великих лих, ви будете втішатися вічними благословеннями. Яка ж то слава! Яка ж то слава!

Пришвидшіть свій темп та йдіть по Моїх стопах повсюди й повсякчас; не відставайте. Нехай ваші серця йдуть за Моїм серцем, а ваш розум – за Моїм розумом. Співпрацюйте зі Мною та будьте єдині серцем і розумом. Їжте зі Мною, живіть зі Мною та радійте зі Мною. Дивовижні благословення чекають на вас, щоб ви втішалися ними й приймали їх. Такий незрівнянний достаток існує в Мені. Жодної найменшої частки його не було приготовано для когось іншого; Я роблю це винятково для Своїх синів.

Нині те, що Я маю в розумі Своєму, є тим, що буде здійснено. На той час, коли Я закінчу промовляти до вас, ці справи вже будуть здійснені. Робота справді просувається дуже швидко, і вона змінюється щомиті. Якщо ваша увага хоч на мить втратить зосередження, відбудеться «відцентрове» явище, вас буде відкинуто на велику відстань, і таким чином ви випадете з цього потоку. Якщо ви не будете щиросердно шукати та прагнути, то Мої копівки зусилля виявляться марними. У майбутньому люди різних народів стикатимуться сюди в будь-який момент: чи зможете ви, перебуваючи на своєму теперішньому рівні, вести їх за собою? За цей короткий час Я ретельно підготую вас, щоб ви стали добрими воїнами, здатними виконати Моє доручення. Я бажаю, щоб ви прославляли Моє ім'я в усіх відношеннях і несли дивовижні свідчення про Мене. Нехай зневажені сьогодні піднесуться над тими, хто їх зневажав, щоб вести їх та управляти ними. Чи розумієте ви Мої наміри? Чи усвідомлюєте ви, яких копівких зусиль Я доклав? Усе це Я роблю для вас. Усе залежить тільки від того, зумієте чи не зумієте ви скористатися і втішитися Моїми благословеннями.

Я, Бог, Який досліджує людські уми та серця, подорожую до країв землі. Хто наважиться не прислужуватися Мені? Напруга серед усіх народів посилюється, і між ними точиться запекла боротьба; проте зрештою вони не уникнуть Моєї руки. Певна річ, Я не відпущу їх легко. Я піддам їх суду один за одним відповідно до їхніх справ, земного статусу та земних задовольень. Пощади від Мене не буде нікому. Гнів Мій почав відкриватися, і весь він проллється на них. Усе здійсниться в них одне за одним, і вони самі накликають на себе все це. Люди, які в минулому не пізнали Мене чи зневажали Мене, тепер постануть перед Моїм судом. Що стосується тих, хто переслідував Моїх синів, то Я покараю їх особливо суворо відповідно до їхніх слів і вчинків у минулому. Пощади від Мене не буде навіть дітям; усі ці люди – сатанинське кодро. Навіть якщо вони нічого не кажуть і не роблять, якщо, в глибині душі вони плекають ненависть до Моїх синів, пощади від Мене не буде жодному з них. Я змушу їх усіх побачити, що ми – ось ця група людей – царюємо та маємо владу сьогодні, а вже точно не вони. З цієї причини ще важливіше, щоб ви віддали всі свої сили та з усією щирістю присвятили себе Мені, щоб ви могли прославляти Моє ім'я і свідчити про нього

в усіх місцях, куточках, релігіях і конфесіях, поширюючи його на увесь всесвіт і до країв землі!

Глава 69

Коли Моя воля стане явною, будь-кого, хто наважиться чинити опір, хто наважиться судити чи сумніватися, Я негайно вижену. Сьогодні будь-кого, хто не діє відповідно до Моєї волі, чи будь-кого, хто неправильно розуміє Мою волю, має бути вигнано та викинуто з Мого Царства. У Моєму Царстві немає нікого іншого; усі – Мої сини: люди, яких Я люблю і які є уважними до Мене. Крім того, саме вони є тими, хто чинить за Моїм словом і здатний царювати в силі, судячи всі країни та всі народи від Мого імені. Більше того, вони – це група первородних синів, які є невинними та сповненими життя, простими й відкритими, чесними й мудрими. Моя воля задовольняється у вас, і те, що Я хочу зробити, здійснюється у вас без жодних помилок, цілковито відкрито та явно. Тих, хто має неправильні наміри й цілі, Я почав покидати, і Я змушу їх впасти, одного за одним. Я знищуватиму їх одного за одним до такої міри, що вони не зможуть вижити – і все це стосується їхнього духу, їхньої душі та їхнього тіла.

Затямте, що дії Моєї руки – підтримка бідних, турбота та захист тих, хто любить Мене, спасіння неосвічених і ревних, які не стають на заваді Моєму управлінню, покарання тих, хто чинить опір Мені, і тих, хто не співпрацює зі Мною активно, – усе це стверджуватиметься одне по одному відповідно до Моїх висловлювань. Чи той ти, хто істинно любить Мене? Чи той ти, хто вірно віддає себе заради Мене? Чи слухаєш ти Моє слово та чи дієш відповідно? Чи той ти, хто проти Мене, чи той, хто сумісний зі Мною? Чи маєш ти глибоко всередині чітке розуміння всього цього? Чи можеш ти відповісти на кожне зі сказаних Мною слів? Якщо не можеш, значить, ти той, хто шукає і прагне з ентузіазмом, але не розуміє Моєї волі. Такі люди з найбільшою легкістю будуть чинити перешкоди Моєму управлінню і неправильно розуміти Мою волю. Якщо в них хоч на мить виникне хибний намір, їх буде піддано Моєму вигнанню і знищенню.

У Мені містяться нескінченні таємниці, що є незбагненними. Я відкриватиму їх людям одну за одною, відповідно до Мого плану. Тобто Я відкрию їх Моїм первородним синам. Невіруючим, які чинять опір Мені, Я просто дозволю плисти за течією, але, зрештою, Я маю змусити їх зрозуміти, що Я є велич і суд. Невіруючі сьогоднішнього дня знають тільки те, що відбувається у них на очах, але вони не знають Моєї волі. Тільки Мої сини – люди, яких Я люблю, – знають і розуміють Мою волю. Моїм синам Я відкрито явлений, а для сатани Я є велич і суд, та анітрохи не прихований. Нині тільки Мої первородні сини гідні знати Мою волю; ніхто інший непридатний – і все це Я передбачив ще до творення. На самому початку Я

належним чином визначив, хто буде благословенний, а хто зазнає бичування; Я ясно говорив про це, і сьогодні це вже цілковито проявлено: ті, хто благословенний, почали втішатися своїми благословеннями, а ті, хто зазнав бичування, почали страждати від лих. Ті, хто не бажає піддаватися бичуванню, усе одно його зазнають, бо так повелів Я і так влаштовано Моїми руками через адміністративні постанови. Які саме люди дістають благословення, а які піддаються бичуванню? Я вже відкрив це; це не таємниця для вас, а явлено відкрито: ті, хто приймає Мене, але має хибні наміри; ті, хто приймає Мене, але не шукає Мене; ті, хто знає Мене, але не підкоряється Мені; ті, хто чинить криводушність і зраду, щоб ошукати Мене; ті, хто читає Мої слова, але вивергає негатив, і ті, хто не знає себе, не знає, чим вони є, хто вважає себе великим і гадає, що досягнув зрілості (приклад сатани), – всі такі люди є об'єктами бичування. Ті, хто приймає Мене та чиї наміри – заради Мене (і якщо вони створюють перешкоди, Я не згадаю їхніх переступів, але їхні наміри мають бути вірними, і вони завжди мають бути обачними, дбайливими та не розпусними, і вони завжди повинні мати бажання слухати Мене та підкорятися Мені), ті, хто чистий, хто відкритий, хто чесний, хто не перебуває під контролем ані людини, ані речі, ані справи, і ті, хто має дитячий вигляд, хоч вже зрілий у житті, – ці люди є Моїми улюбленцями, на них спрямовані Мої благословення. Нині кожен із вас посяде своє місце відповідно до свого стану. Більше того, ти дізнаєшся, благословенний ти чи підданий бичуванню; Мені немає потреби говорити про це прямо. Ті, хто благословенний, мають радіти та бути щасливими, а ті, на кого чекає бичування, не повинні засмучуватися. І те, і інше влаштовано Моею рукою, хоча вину потрібно покласти не на Мене, а на відсутність активної співпраці зі Мною з твого боку, а також на твою нездатність зрозуміти, що Я – Бог, Який досліджує глибини серця людини. Це те, що Я визначив заздалегідь, а ти сам собі нашкодив своїми дрібними хитрощами; ти сам накликав це на себе! Те, що ти маєш упасти в підземне царство, – не жорстоке поводження з тобою! Таким є твій кінець; таким є твій результат!

Благословенні первородні сини! Швидше піднімайтеся і радійте! Швидше піднімайтеся і віддавайте хвалу! Відтепер не буде більше гіркоти, не буде більше страждань; все в наших руках. Той, чиї думки цілковито співзвучні Моїм, – це людина, яку Я люблю, і їй не доведеться терпіти лиха. Хай яким є бажання твого серця, Я здійснию його (хоча воно не може бути свавільним); такою є Моя робота.

Глава 70

Те, що Мої таємниці виявлені та відкрито заявлені й більше не є прихованими, відбувається цілком завдяки Моїй благодаті та милості. Окрім того, те, що Мое слово з'являється серед людей і більше не замовчується, також відбувається

завдяки Моїй благодаті та милості. Я люблю всіх, хто щиро та повністю присвячує себе Мені й віддається Мені. Я ненавиджу всіх, хто народжений від Мене, але не знає Мене й навіть протиставляється Мені. Я не покину нікого, хто щиро за Мене; більше того, я подвою благословення такої людини. Я піддам подвійній карі невіддячних і тих, хто зневажає Мою доброту, і не відпущу їх легко без покарання. У Моєму Царстві немає ні лукавства, ні обману, ні суєтності; тобто тут відсутній сморід мертвих. Навпаки, усе тут – моральність і праведність, чистота й відкритість, і немає нічого прихованого чи утаєного. Тут все – свіжість, все – радість, все – повчання. Усі, від кого все ще несе мертвою плоттю, жодним чином не можуть залишитися в Моєму Царстві, а натомість ними правитиме Мій залізний жезл. Усі нескінченні таємниці, починаючи від незапам'ятних часів аж до сьогоднішнього дня, повністю відкриті вам – групі людей, яких Я здобув в останні дні. Хіба ви не відчуваєте себе благословеними? Дні, коли все стало явним, це, більше того, дні, коли ви розділяєте правління зі Мною.

Група людей, які дійсно правлять наче царі, залежить від Мого передбачення та вибору, і в цьому абсолютно немає місця людській волі. Кожен, хто наважиться втрутитися в це, зазнає удару Моєї руки, і таких людей вразить Мій шалений вогонь; це інший бік Моєї праведності та величі. Я сказав, що Я керую всім, Я мудрий Бог, якому належить повна влада, і Я ні до кого не ставлюся поблажливо; Я абсолютно безжальний, абсолютно позбавлений особистих почуттів. Я ставлюся до кожного (хоч хай як він гарно говорить, Я не відпущу його без покарання) зі Своєю праведністю, чесністю та величчю, водночас дозволяючи кожному краще побачити диво Моїх вчинків, а також значення Моїх вчинків. Одного за одним Я покарав злих духів за всілякі їхні вчинки, вкидаючи кожного з них у криницю бездонну. Цю роботу Я завершив ще до початку всіх часів, позбавивши їх положення, не залишивши їм простору для виконання їхньої роботи. Жоден із Моїх обранців – тих, яких визначив і обрав Я – ніколи не стане одержимим злими духами, а натомість завжди буде святим. Тих же, кого Я не визначив і не обрав, Я віддам на поталу сатані та не дозволю їм залишитися. У всіх аспектах Мої адміністративні постанови передбачають Мою праведність і Мою велич. Я не відпущу жодного з тих, над ким працює сатана, але вкину їх разом з їхніми тілами в підземне царство, бо я ненавиджу сатану. Жодним чином Я не щадитиму його, але повністю його знищу, не давши йому ані найменшої можливості виконувати свою роботу. Ті, кого сатана певною мірою зіпсував (тобто ті, хто зазнав лиха), перебувають під мудрим керівництвом Моєї власної руки. Не думай, що це сталося внаслідок лютості сатани; знай, що я Всемогутній Бог, який керує всесвітом і всім сущим! Для Мене не існує проблем, які було б неможливо розв'язати, і тим паче не існує нічого, що було б неможливо здійснити, або будь-якого слова, яке було б неможливо вимовити. Люди не повинні бути Моїми порадами. Бережись, бо будеш вражений Моєю рукою і вкинутий у підземне царство. Я кажу тобі це! Найрозумнішими є ті, хто активно співпрацює зі Мною сьогодні, і вони уникнуть втрат

і уникнуть болю суду. Усе це – Мої впорядкування, визначені Мною. Не роби нетактовних зауважень, не висловлюйся пишномовно, вважаючи себе таким великим. Хіба все це не є наперед визначеним Мною? Ви, котрі бажали би бути Моїми порадиниками, не знаєте сорому! Ви не знаєте, який ваш власний духовний стан; він такий жалюгідний! І все ж ви думаєте, що це неважливо, і не знаєте самих себе. Раз за разом ви залишаєтеся глухими до Моїх слів, через що Мої кропіткі зусилля виявляються марними, і зовсім не усвідомлюєте, що вони є виявом Моеї благодаті та милосердя. Натомість ви знову і знову намагаєтеся продемонструвати власну кмітливість. Ви пам'ятаєте це? Яку кару мають отримати люди, які вважають себе такими розумними? Байдужі та невірні Моїм словам, не закарбувавши їх у своїх серцях, ви використовуєте Мене як привід, щоб робити те чи інше. Лиходії! Коли ви зможете повністю зважати на Мое серце? Ви не зважаєте на нього, тому називати вас «лиходіями» не є помилковим. Вам це чудово підходить!

Сьогодні я показую вам одна за одною речі, які колись були приховані. Великий червоний дракон кинутий у криницю бездонну та повністю знищений, бо залишати його було б марно; це означає, що він не може прислужуватися Христу. Після цього червоні істоти більше не існуватимуть; поступово вони повинні зійти нанівець. Я роблю те, що кажу; це завершення Моеї праці. Видаліть людські поняття; все, що Я сказав, Я виконав. Ті, хто намагається розумувати, лише накликають на себе знищення та презирство й не хочуть жити. Тому Я вдовольню тебе та точно не залишу таких людей. Згодом людність вдосконалиться, між тим як усі, хто не буде активно співпрацювати зі Мною, будуть зметені в небуття. Тих, кого Я схвалив, Я зроблю досконалими, і не відкину жодного. У тому, що Я говорю, немає жодних протиріч. Ті, хто не буде активно співпрацювати зі Мною, зазнають ще більшої кари, хоча, зрештою, Я обов'язково їх спасу. Однак до того часу вимір їхнього життя буде зовсім іншим. Ти хочеш бути такою людиною? Піднімись і працюй разом зі Мною! Я справді не ставитимусь негідно до тих, хто щиро та повністю присвячує себе Мені. Що ж до тих, хто по-справжньому віддає себе Мені, – Я обдарую тебе всіма Моїми благословеннями. Пожертвуй себе повністю Мені! Твоя їжа, твій одяг і твоє майбутнє, – все в Моїх руках; Я влаштую все належним чином, щоб ти зазнав нескінченної насолоди, яка ніколи не вичерпається. Це тому, що Я сказав: «Тим, хто щиро та повністю присвячує себе Мені, – Я неодмінно щедро тебе благословлю». Усі благословення досягнуть кожної людини, яка щиро та повністю присвятила себе Мені.

Глава 71

Я явив усього Себе всім вам, але чому ви не можете вдуматися в Мої слова всім своїм серцем і душею? Чому ви ставитеся до Моїх слів як до якогось безглуздя? Чи ж те, що Я кажу, невірне? Або Мої слова зачепили вас за живе? Ви

увесь час зволікаєте та вагаєтесь. Чому ви так поводитесь? Може, Я неясно висловився? Я вже так багато разів казав, що над Моїми словами треба ретельно розмірковувати, до них необхідно ставитися з особливою увагою. Чи є хтось із вас слухняним та покірливим чадом? Невже мої слова були даремними? Невже вони зовсім не справили ніякого впливу? Яка частина твого єства може відповідати Моїй волі? Якщо хоч на мить перестати з тобою розмовляти, ти станеш розпущеним і некерованим. Якщо Я не вкажу тобі чітко, як діяти та що казати, чи не відчуєш ти глибоко всередині свого єства, що й гадки про це не маєш? Дозволь Мені сказати тобі! Зазнає втрат той, хто є неслухняним, хто не підкоряється і хто вірить нерозумно! Людям, які не звертають увагу на те, що я кажу, та не можуть зрозуміти деталі, не збагнути Моїх намірів; такі люди не можуть служити Мені. З такими людьми Я Сам розберуся; їх спіткає Мій суд. Не розуміти деталі – значить виявляти зухвалість найвищого ступеня, а також свідому нерозважливість; тому Я ненавиджу таких людей і не буду до них м'яким. Я не проявлю до них ніякого милосердя; вони побачать лише Мою велич і суд. Дивись же – чи ти все ще смієш обманювати Мене. Я – Бог, що досліджує таємні глибини людського серця. Це має стати очевидним усім; у протилежному випадку вони просто будуть займатися своєю роботою недбало та мати справу зі Мною поверхово. Це є причиною того, чому деякі люди, самі того не бажаючи, бувають уражені Мною. Я сказав, що ні з ким не буду обходитись несправедливо, що Я не чиню нічого поганого та всі Мої дії виконуються за мудрими впорядкуваннями Моєї руки.

Мій суд спіткав усіх людей, які не люблять Мене по-справжньому. Якраз у такий час і становиться ясно, кого Я визначив наперед і обрав, а хто має бути вигнаний. Усі вони будуть виявлені, один за одним, і ніщо не залишиться прихованим. Усі люди, події та речі поставлені та існують для того, щоб привести Мої слова у виконання; усі вони зайняті виконанням слів, вимовлених Моїми вустами. Я один керую всесвітом та всіма кінцями землі. Я повинен вразити кожного, хто наважиться не послухатися Моїх слів або відмовиться вершити Мої вчинки; така людина зійде в підземне царство та перестане існувати. Усі Мої слова доречні та правильні й не мають і тіні нечистоти. Чи може ваша манера говорити нагадувати Мою? Ви такі велемовні; у ваших словах немає сенсу, ви не можете чітко пояснити свою думку – і в той самий час ви все ж вважаєте, що досягли чогось, що ви майже все зрозуміли. Дозволь Мені сказати тобі щось! Чим більше самовдоволеності є в людях, тим менше вони відповідають Моїм стандартам. Вони не зважають на Мою волю, вони ошукують Мене та надзвичайно безчестять Моє ім'я! Яка ганьба! Ви не дивитеся, який у вас самих духовний стан. Які ви дурні та невігласи!

Мої слова безперервно та в усіх відношеннях підкреслюють певні речі. Чи може статися так, що ти все ще цього не розумієш? Невже ти ще цього не усвідомив? Чи ти бажаєш Мене розчарувати? Зберися з духом і наберись мужності. Я не ставлюся несправедливо до жодного, хто любить Мене. Я досліджую таємні глибини

людського серця та знаю все, чим наповнено серце кожної людини. Всі ці речі будуть виявлені, одна за одною; усі вони пройдуть Мою перевірку. Ніколи Я не обділю увагою жодного з тих, хто дійсно любить Мене; усі вони є отримувачами благословень та первородними синами, яким Я наперед визначив бути царями. Що ж до тих, хто не любить Мене по-справжньому, вони стануть жертвою своїх власних хитрощів і зазнають невдачі; це також було визначено Мною наперед. Не турбуйся; Я викрию їх одного за одним. Я підготував цю роботу заздалегідь, і Я вже розпочав її. Уся вона проводиться планомірно; вона зовсім не хаотична. Я вже вирішив, хто має бути обраним, а хто має бути вигнаним. Один за одним вони всі будуть виявлені на ваш огляд. У ті часи ви побачите, що робить Моя рука. Усі люди побачать, що моя праведність і велич не дозволяють будь-кому виявляти зневагу або спротив, а також що всі зневажливі будуть суворо покарані.

Я – Той, хто безперервно досліджує таємні глибини серця кожної людини. Не сприймайте Мене лише таким, яким Мене можна побачити зовні. Сліпці! Ви не слухаєте слів, які Я так чітко промовив, і ви просто не вірите Мені – Самому довершеному Богу. У жодному разі Я не потерплю нікого, хто насмілиться підлещуватись до Мене або приховувати щось від Мене.

Чи пам'ятаєш ти кожне з усіх Моїх висловлювань? «Той, хто бачить Мене, бачить і кожную таїну, що була прихована від віку й до віку». Чи уважно ти обдумав це твердження? Я – Бог, і мої таємниці були явлені вам на огляд. Чи ж ви не побачили їх? Чому ж ви не приділяєте Мені уваги? І чому ти так поклоняєшся цьому невизначеному Богу, що існує в твоєму розумі? Як Я – єдиний істинний Бог – можу зробити щось невірне? Вкладіть це собі в голову! Будьте впевнені в цьому! Кожне Моє слово та дія, кожен із Моїх вчинків і рухів, Моя посмішка, Моє споживання їжі, Мій одяг, усе Моє вчиняється Самим Богом. Ви судите Мене, але чи може так бути, що ви вже бачили Бога до Мого пришествя? Якщо ні, то чому ти завжди подумки порівнюєш Мене зі своїм Богом? Все це лише продукт людських уявлень! Мої дії та Моя поведінка не відповідають твоїй уяві, чи не так? Я не дозволяю нікому вирішувати, чи вірними є Мої дії та Моя поведінка. Я – єдиний істинний Бог, і це незмінна та непохитна істина! Не ставай жертвою своїх власних хитрощів. Мої слова вказали тобі на це з абсолютною ясністю. В Мені немає ані краплі людської сутності; весь Я – Сам Бог, що був повністю явлений вам, нічого не втаївши!

Глава 72

Якщо ти виявиш у собі якусь ваду чи слабкість, тобі слід одразу покластися на Мене, і Я тебе її позбавлю. Не зволікай, бо інакше робота Святого Духа надто віддалиться від тебе, а ти опинишся далеко позаду. Роботу, яку Я доручив тобі, можна виконати лише якщо часто приступати, молитися та спілкуватися в Моїй

присутності. Якщо цього не робити, то результатів не буде, і все буде марно. Моя робота сьогодні не така, як раніше; масштаб життя людей, яких Я люблю, сильно відрізняється від того, що було раніше. Усі вони чітко розуміють Мої слова, а також їхню глибину. Це найочевидніший прояв, який найбільше здатний відобразити дивовижність Моєї роботи. Темп моєї роботи пришвидшився, і вона, безумовно, відрізняється від тієї, яка була в минулому. Людям важко це уявити, а збагнути взагалі неможливо. Більше немає жодної таємниці, навпаки – все стало відомим та очевидним. Все прозоре, відкрите та, до того ж, абсолютно вільне. Тих, кого Я люблю, точно не будуть обмежувати жодні особи, події чи речі, а також простір чи географічне розташування; вони вийдуть за межі контролю, встановлені всіма середовищами, і постануть із плоті. Це завершення Моєї великої роботи. Після цього нічого буде робити; усе буде повністю завершене.

Завершення великої роботи згадується у зв'язку з усіма первородними синами та людьми, яких Я люблю. Відтепер вами не керуватиме жодна особа, подія чи річ. Ви будете подорожувати різними країнами всесвіту, перетинаючи весь космос і всюди залишаючи свої сліди. Не вважайте, що до цього ще далеко; це станеться дуже скоро, прямо на ваших очах. Все зроблене Мною буде доручене вам, а там, куди Я ступаю, залишаться ваші сліди. Більше того, так проявляється істинна суть того, що ми – ви і Я – правимо разом як царі. Чи замислювалися ви над тим, чому одкровення, які Я даю, стають все чіткішими та очевиднішими й анітрохи не приховуються? Чому Я приніс найвище свідчення та поділився з вами всіма цими таємницями та всіма цими словами? Причина єдина – робота, згадана вище. Однак ваша робота зараз просувається надто повільно. Вам не до сили встигати за Моїми кроками, вам доволі складно співпрацювати зі Мною і поки що ви все ще не можете виконувати Мою волю. Я мушу наполегливіше навчати вас і прискорити ваше довершення, щоб ви могли якомога швидше догодити Моєму серцю.

Зараз найбільш очевидним є те, що група первородних синів уже повністю сформована. Я схвалив їх усіх і навіть наперед визначив та обрав їх від часу створення світу. Я кожного висунув Своєю власною рукою. Людські розмірковування тут недоречні. Це поза твоїм контролем. Відкинь гординю; це все Моя доброта і співчуття. З Моєї точки зору все вже зроблено. Річ у тім, що ваші очі занадто затуманені, і навіть зараз ви нездатні здобути чітке бачення чудес Моїх вчинків. Ні в кого з вас немає повністю чіткого чи істинного розуміння Моєї всемогутності, Моєї мудрості, кожної Моєї дії чи кожного Мого слова та вчинку. Тому Я говорю чітко. Заради Моїх синів, Моїх любих, Я готовий заплатити будь-яку ціну, не покладати рук і повністю присвятити всього Себе. Чи знаєш ти Мене через Мої слова? Чи слід Мені промовити їх тобі чіткіше? Не будь більше безпутним; постався з увагою до Мого серця! Тепер, коли вам відкрили таку велику таємницю, що ви можете сказати? У вас ще є нарікання? Якщо ви не платите ціну та не працюєте наполегливо, то чи можете ви бути гідними всіх тих копітких зусиль, яких Я доклав?

Сьогодні люди нездатні контролювати себе. Любов до Мене не може зародитися в тому, кого Я не схвалюю, навіть якщо він цього хоче. Проте люди, яких Я заздалегідь визначив і вибрав, не зможуть ухилитися, навіть якщо й захочуть; куди б вони не пішли, їм не вдасться уникнути Моєї руки. Така Моя велич, ба більше – Мій суд. Усі люди мусять займатися своїми справами відповідно до Мого плану та Моєї волі. Починаючи з цього дня, абсолютно все повертається до Моїх рук і непідвладне людям. Я всім керую та все влаштовую. Якщо люди беруть незначну участь, Я їх так просто не відпущу. Відсьогодні Я дозволю всім розпочати пізнавати Мене – єдиного істинного Бога, який створив усе, який прийшов до людей та був ними відкинутий і зневажений, і який усім керує та все влаштовує у всій повноті; Царя на чолі Царства; Самого Бога, який керує космосом; більше того, Бога, який керує життям і смертю людей та який тримає ключі від підземного царства. Я дозволю всім людям (дорослим і малим, незалежно від присутності в них духу, незалежно від того, чи є вони невігласами, чи мають вади тощо) пізнати Мене. Я нікого не звільню від цього завдання; це найважча робота, завдання, яке Я добре підготував і виконання якого починається саме зараз. Те, що Я кажу, станеться. Розплющ свої духовні очі, відкинь свої власні уявлення та визнай, що Я – єдиний істинний Бог, який керує всесвітом! Я ні від кого не прихований і виконую свої адміністративні постанови стосовно кожного.

Відклади убік усе своє. Хіба те, що ти отримуєш від Мене, не має більшу цінність і не є набагато важливішим? Хіба між ним та твоїм непотребом не величезна різниця? Поквапся позбутися всього непотрібного! Саме зараз вирішується, здобудеш ти благословення чи тебе спіткає нещастя. Це вирішальний момент; це навіть момент першочергової важливості. Ти справді здатен це побачити?

Глава 73

Мої слова виконуються, щойно Я їх вимовляю; вони ніколи не змінюються та є абсолютно правильними. Пам'ятай це! Ти маєш ретельно обмірковувати кожне слово та кожну фразу, що виходить із Моїх вуст. Будь гранично обережним, щоб не зазнати втрат і не отримати тільки Мого суду, Мого гніву та Мого спалення. Нині Моя робота просувається дуже швидкими темпами, і вона не уривчаста; вона так тонко продумана, що практично не видима неозброєному оку та не може бути схоплена людськими руками. Вона надзвичайно педантична. Я ніколи не промовляю порожніх слів; усе, що Я кажу, є істинним. Ти маєш вірити, що кожне Моє слово справдешнє і точне. Не будь недбалим; це вирішальний момент! Отримаєш ти благословення чи біду, буде вирішено саме цієї миті, відмінність же подібна до відмінності між небом і землею. Потрапиш ти на небеса чи до

підземного царства, залежить цілковито від Мене. Ті, хто попрямував до підземного царства, ведуть свою останню смертельну сутичку, тоді як ті, хто йде на небеса, востаннє зазнають страждань і жертвують собою заради Мене. У майбутньому все, що вони робитимуть, міститиме в собі втіху та хвалу, без усіх повсякденних речей, які обтяжують людей (шлюб, робота, клопітке багатство, статус і таке інше). Проте що стосується тих, хто йде до підземного царства, то їхні страждання є вічними (це стосується їхнього духу, душі й тіла); вони ніколи не уникнуть Моєї караючої руки. Ці дві сторони так само несумісні, як вогонь і вода. Вони абсолютно не поєднуються одна з одною: ті, хто страждає від лиха, будуть і далі страждати від лиха, тоді як ті, хто благословенний, отримуватимуть втіху в достатку.

Усі події та предмети контролюються Мною, не кажучи вже про те, що ще більше це стосується вас – Моїх синів, Моїх улюблених, які належать Мені. Ви – кристалізація Мого шеститисячолітнього плану управління; ви – Мої скарби. Усі, кого Я люблю, тішать Мої очі, бо вони являють Мене; усіх, кого Я ненавиджу, Я зневажаю, навіть не дивлячись на них, бо вони – нащадки сатани та належать сатані. Сьогодні всі люди повинні ретельно дослідити себе: якщо твої наміри вірні, і ти щиро любиш Мене, то ти обов'язково будеш любимий Мною. Ти маєш посправжньому любити Мене та не обманювати Мене! Я – Бог, Який досліджує глибини серця людей! Якщо твої наміри хибні, якщо ти холодний і не вірний Мені, то ти, певна річ, будеш огидний Мені; Я не виберу тебе та не визначу тебе наперед. Просто чекай, коли ти потрапиш до пекла! Можливо, інші люди не здатні бачити всього цього, але тільки ти і Я, Бог, який дивиться в глибину людських сердець, знаємо це. Усе це буде виявлено у призначений час. Щирим немає потреби турбуватися, а нещирим немає потреби боятися. Усе це – частина Моїх мудрих улаштувань.

Завдання, що стоїть перед вами, є невідкладним і обтяжливим, і воно вимагає, щоб ви ще один останній раз присвятили себе Мені, щоб довершити цю завершальну роботу. Насправді Мої вимоги не надто суворі: Мені просто потрібно, щоб ви були здатними добре координувати свою роботу зі Мною, догоджати Мені в усьому та слідувати керівництву, яке Я даю тобі зсередини. Не будьте сліпими, майте мету і ретельно з'ясовуйте Мої наміри всебічно та в усьому. Це необхідно тому, що Я більше не є для вас прихованим Богом, і ви маєте дуже чітко усвідомлювати це, щоб розуміти Мої наміри. Через дуже короткий період часу ви не тільки зустрінетеся з чужинцями, які шукають істинного шляху, але, що важливіше, ви повинні будете мати здатність пасти їх. Таким є Мій невідкладний намір; нічого не вийде, якщо ви не зможете цього зрозуміти. Однак ви маєте вірити у Мою всемогутність. Доти, доки люди будуть правильними, Я неодмінно готуватиму з них добрих воїнів. Усе було влаштовано Мною належним чином. Ви маєте прагнути прийняти страждання за Мене. Це ключовий момент. Не випускайте його з уваги! Я не буду зупинятися на тому, що ви робили в минулому.

Ви повинні часто молитися і благати Мене; Я дарую тобі достатньо благодаті для твоєї втіхи та використання. Благодать і благословення – не одне й те саме. Те, чим ви втішаєтеся нині, – це Моя благодать, і в Моїх очах вона не заслуговує на згадку, тоді як благословення – це те, чим ви будете нескінченно втішатися в майбутньому. Це благословення, яких люди ще не відчували та яких вони не можуть собі уявити. Саме з цієї причини Я кажу, що ви благословенні, і цими благословеннями людина ще ніколи не втішалася від самого створення світу.

Я вже відкрив вам всього Себе. Я лише сподіваюся, що ви зможете бути уважними до Мого серця, присвячувати Мені свої думки в усьому, що ви робите, і бути уважними до Мене в усіх відношеннях, і що Я завжди буду бачити ваші усміхнені обличчя. Відтепер ті, хто набуває статусу первородних синів, пануватимуть як царі поруч зі Мною. Жоден брат не посміє знущатися з них і цькувати їх, не будуть вони піддані ні виправленню, ні розбору з Мого боку, бо таким є принцип, за яким Я дію: ті, хто входить до групи первородних синів, – це люди, на яких дивилися зверхньо, з яких знущалися і яких цькували інші, і які пережили всі життєві негаразди. (Я заздалегідь розібрався з ними та розтрощив їх, а також заздалегідь зробив їх довершеними.) Ці люди вже заздалегідь втішилися зі Мною благословеннями, належними їм. Я праведний і ні до кого не упереджений.

Глава 74

Блаженні ті, хто прочитав Мої слова та вірить, що вони здійсняться. Я зовсім не буду погано з тобою поводитися; Я зроблю так, що те, у що ти віриш, здійсниться у тобі. Це – Моє благословення, що сходить на тебе. Мої слова б'ють по таємницях, схованих у кожній людині; кожен має смертельні рани, а Я – добрий лікар, що зцілює їх: просто увійди до Моєї присутності. Чому Я сказав, що в майбутньому не буде більше скорботи та сліз? Саме із цієї причини. У Мені все довершене, а в людях все зіпсоване, порожнє та оманливе для людей. У Моїй присутності ти неодмінно здобудеш усе, і ти неодмінно зможеш і побачити, і втішитися всіма благами, яких ти й уявити собі не міг. Ті, хто не постає переді Мною, безперечно, є непокірними, вони, без жодного сумніву, є тими, хто чинить Мені опір. Я, звісно, так їм цього не спущу; Я суворо каратиму таких людей. Пам'ятайте про це! Чим більше люди приходитимуть і поставатимуть переді Мною, тим більше вони отримають – хоча це буде лише милість. У подальшому ж вони отримають ще більші благословення.

Від самого створення світу Я почав визначати й відбирати цю групу людей – саме вас, сьогоднішніх. Ваш характер, духовний рівень, зовнішність і духовний стан, сім'я, в якій ви народилися, ваша робота та твій шлюб, – ти у всій своїй цілокупності, навіть включно з кольором волосся та шкіри, і часом твого

народження – все це було влаштовано Моїми руками. Я своїми руками влаштував навіть те, що ти робиш, і людей, з якими ти зустрічаєшся щодня, не кажучи вже про те, що твій сьогоднішній прихід до Моеї присутності був насправді влаштований Мною. Не впадайте в сум'яття; ви маєте діяти спокійно. Те, чим Я дозволяю тобі сьогодні втішатися, – це частка, на яку ти заслужив, і вона була призначена Мною від самого створення світу. Всі люди тяжіють до крайнощів: вони або надмірно свавільні, або ж цілковито безсоромні. Вони не здатні діяти відповідно до Моїх планів та устрою. Не чиніть так більше. У Мені все розкуте; не зв'яжуйте себе, бо це призведе до втрат у вашому житті. Пам'ятайте про це!

Вірте, що все в Моїх руках. Те, що в минулому вважалося для вас таємницями, сьогодні все повністю виявлено; вони більше не є прихованими (бо Я сказав, що в майбутньому нічого не буде приховано). Люди часто бувають нетерплячими; вони надто прагнуть завершення справ і не думають про те, що у Мене в серці. Я готую вас, щоб ви могли розділити Мій тягар і управляти Моїм домом. Я хочу, щоб ви швидко подорослішали, щоб ви могли вести своїх братів, молодших за вас, і щоб ми, Батько й сини, незабаром возз'єдналися й ніколи більше не розлучалися. Це буде виконанням Моїх намірів. Таємниці вже виявлені всім людям, і ніщо не залишається прихованим: Я – Сам довершений Бог, який має як нормальну людську сутність, так і довершену божественну природу, – був виявлений сьогодні прямо перед вашими очима. Все Мое єство (вбрання, зовнішній вигляд і тілесна форма) – це досконалий вияв Самого Бога; це втілення особистості Бога, яку люди уявляли собі від самого створення світу, але якої ніхто не бачив. Причина, через яку Мої дії так само добрі, як і Мої слова, полягає в тому, що Моя нормальна людська сутність і довершена божественність доповнюють одна одну; більше того, це дозволяє всім людям побачити, що звичайна людина насправді має таку величезну силу. Ті з вас, хто по-справжньому вірить у Мене, роблять це тому, що Я дав кожному з вас щире серце, щоб ти міг любити Мене. Коли Я маю справу з тобою, Я проливаю на тебе світло та просвіщаю тебе, і саме за допомогою цього Я дозволяю тобі пізнати Мене. У підсумку, незалежно від того, як Я розберуся з тобою, ти не тікатимеш; навпаки, ти будеш мати дедалі більшу впевненість у Мені. Коли ти слабкий – це теж за Моїм устроєм, і це дозволяє тобі побачити, що якщо ти покинеш Мене, то помреш і зів'янеш. З цього ти можеш дізнатися, що Я – твоє життя. Коли ти станеш сильним після того, як був слабким, тобі буде дозволено побачити, що бути слабким чи сильним – це залежить не від тебе; це повністю залежить від Мене.

Усі таємниці повністю виявлені. У вашій майбутній діяльності Я даватиму вам свої вказівки – завдання за завданням. Я не буду незрозумілим; Я буду абсолютно ясним і навіть говоритиму з вами безпосередньо; це для того, щоб вам не потрібно було міркувати про щось самим, щоб не порушити Мого управління. Саме із цієї причини Я знову і знову наголошую, що відтепер ніщо не буде приховано.

Глава 75

Усе виповниться, щойно Мої слова будуть сказані, без найменшого відхилення. Відтепер усі приховані таємниці не будуть загадковими чи прихованими, і вони будуть відкриті вам – Моїм улюбленим синам. Я зроблю так, щоб ти побачив у Мені ще більші знамення й чудеса, і ще більші таємниці. Вони, безсумнівно, здивують вас і дадуть вам краще розуміння Мене, всемогутнього Бога, і дозволять вам досягнути Мою мудрість у них. Сьогодні ви постали віч-на-віч із єдиним істинним Богом, якого люди ніколи не бачили з часу створення, і в Мені немає нічого особливого. Я їм, живу, розмовляю та сміюся разом із вами, і я завжди живу в вас, водночас переміщаючись серед вас. Для тих, хто не вірить або має власні невтішні уявлення, це є каменем спотикання. Це Моя мудрість. Я також відкрию деяким людям те, чого Моя нормальна людська сутність не знає, але це не означає, що я не є Самим Богом. Навпаки, цього достатньо, щоб довести, що Я – всемогутній Бог. Для людей, які вірують, цей пункт має вирішальне значення, і саме завдяки цьому пункту вони стовідсотково впевнені в Мені. Не переймайтеся надмірно; Я відкрию вам все по черзі.

Для вас я відкритий, а не прихований. Однак для безбожників – для тих підступних, кого до певної міри розбестив сатана – Я залишатимусь прихованим. Однак коли Я раніше говорив, що відкрию Себе всім народам, Я мав на увазі Свою праведність, суд та велич, щоб вони знали з результатів, які вони отримують, що Я відповідаю за всесвіт і все суще. Дійте сміливо! Вище голову! Не бійтеся: Я – ваш Отець – тут, щоб підтримати вас, і ви не страждатимете. Поки ви будете часто молитися та звертатися з благаннями до Мене, Я даруватиму вам усю віру. Ті, хто при владі, можуть здаватися порочними ззовні, але не бійтеся, бо це тому, що у вас мало віри. Поки ваша віра зростатиме, нічого не буде надто складним. Радійте та стрибайте досхочу! Все під вашими ногами та в Моїх руках. Хіба не одним Моїм словом вирішується, що буде зроблено або зруйновано?

Ті, кого Я використовую зараз, були затверджені Мною давно, один за одним. Тобто ті люди, які входять до групи первородних синів, уже визначені, і визначені з тих пір, як Я створив світ. Ніхто не може цього змінити, і все повинно підпорядковуватись Мені. Жодна людина не може цього зробити; це все Мій порядок. Зі Мною все буде стійким і безпечним; зі Мною все буде зроблено належним чином і як годиться, без найменших зусиль. Я говорю – і це встановлюється; Я говорю – і це виконано. Зважаючи на неспокійну міжнародну ситуацію, чому ви не поспішили розпочати підготовку? Доки будете чекати? Ви чекатимете того дня, коли іноземці хлинуть до Китаю, щоб зустрітися з вами? Можливо, раніше ви були дещо повільними, але ви не можете й далі потурати собі! Сини Мої! Будьте уважними до Моїх копітких намірів! Хто частіше наближається до Мене, той здобуде все. Чи ви не довіряєте Мені?

Темп Моєї роботи – це спалах блискавки, але аж ніяк не гуркіт грому. Чи розумієте ви справжнє значення цих слів? Ви повинні вміти краще узгоджувати свої дії зі Мною та бути уважними до Моїх намірів. Ви бажаєте отримати благословення, але також боїтеся страждань; чи не в цьому полягає ваша двоїстість? Дозволь Мені пояснити тобі! Якщо хтось бажає отримати благословення сьогодні, але не йде на всі жертви задля цього, то все, що вони отримують, – це покарання та Мій суд. Однак ті, хто приносить усі жертви, відчують мир у всьому й матимуть усього в достатку, і все, що вони отримують, буде Моїм благословенням. Сьогодні вкрай необхідна ваша віра, а ще, щоб ви заплатили ціну. Не тлумачте неправильно Мої наміри. Все здійсниться, і ви побачите це на власні очі та зазнаєте це особисто. У Мене немає жодного фальшивого слова чи брехні; усе, що Я говорю, повністю правдиве й не позбавлене мудрості. Не слід наполовину вірити, а наполовину сумніватися. Це Я досягаю всього серед вас, і це також Я суджу та відокремлюю тих, хто чинить зло. Я люблю вас, і Я роблю вас досконалими. Для них же Я повна протилежність: ненависть і руйнування, без будь-яких поблажок і без будь-якого сліду. Мій достаток притаманний всьому, що Я говорю й роблю. Чи досліджували ви це потроху? Деякі слова Я промовляв багато разів, тож чому ж ви не розумієте, що я маю на увазі? Після того, як ви прочитаєте Мої слова, чи буде все так, як повинно бути? Чи все тоді буде виконане? Ви не маєте жодного наміру бути уважними до Мого серця. Чому Я кажу, що Я всевладний, всемудрий, єдиний істинний Бог, який заглядає глибоко в серця людей? Ви досі не розумієте значення цих слів? Чи запам'ятав ти кожне з виділених Мною слів? Чи справді вони стали принципами твоїх дій?

Я стою над усім, спостерігаючи за цілим всесвітом. Я покажу Свою велику силу та всю Свою мудрість усім країнам і народам. Не варто просто робити все можливе, щоб отримати втіху вже зараз. Коли всі народи світу об'єднуються, що не стане вашим? Однак Я не допущу, щоб вам зараз чогось не вистачало, і Я не дозволю вам страждати. Вірте, що Я – всемогутній Бог! Все здійсниться та ставатиме все кращим і кращим! Сини Мої первородні! Усі благословення прийдуть до вас! Ви будете нескінченно насолоджуватися ними – невичерпними, багатими, щедрими та в усій їхній повноті!

Глава 76

Усі Мої висловлювання є проявом Моєї волі. Хто може бути уважним до Моєї ноші? Хто розуміє Мій намір? Чи задумувалися ви над кожним запитанням, на яке Я вам вказував? Яка легковажність! Як смієте ви порушувати Мої плани? Ви неконтрольовані! Якщо така робота злих духів триватиме, Я одразу кину їх на смерть у криницю бездонну! Я давно чітко бачу різні діяння злих духів. І всіх людей,

яких використовують злі духи (хто має лихі наміри, жадобу плоті чи багатства, хто звеличує себе, хто руйнує церкву тощо), Я також бачу наскрізь. Не думайте, що все закінчиться, щойно злих духів буде вигнано. Ось що Я вам скажу! Відтепер Я буду позбавлятися цих людей одного за одним, щоб ніколи їх не використовувати! Тобто Я не буду використовувати й прожену будь-яку людину, розбещену злими духами! Не думайте, що в мене немає почуттів! Знайте це! Я – Бог Святий, і Я не житиму в споганеному храмі! Я використовую тільки чесних і мудрих людей, які повністю віддані Мені та можуть бути уважними до Моєї ноші. Це тому, що Я визначив таких людей заздалегідь, і жодні злі духи не мають влади над ними. Я проясню одне: віднині у всіх, хто не має роботи Святого Духа, є робота злих духів. Повторю знову: Мені не потрібна жодна людина, над якою мають владу злі духи. Усі вони будуть скинуті в підземне царство разом зі своєю плоттю!

Раніше Мої вимоги до вас були дещо несуворі, а ви були безпутними, якщо говорити про плоть. Починаючи з цього дня, Я не дозволю вам і далі чинити так само. Якщо ваші слова й вчинки не проявляють Мене в усьому, або якщо вони хоч трохи відрізняються від Моєї подоби, то Я, безумовно, не відпущу вас так просто. Інакше ви б завжди сміялися, жартували, надривали животи від сміху, не стримуючись. Коли ви робите щось не так, хіба ви не відчуваєте, що Я покинув вас? Якщо ви таки знаєте це, чому ж ви все ще безпутні? Ви чекаєте дотику Моєї руки суду? Від сьогодні Я негайно каратиму кожного, хто бодай на мить не погодиться з Моєю волею. Якщо ви сидите разом і пліткуєте, Я покину вас. Не говоріть, якщо ви не даєте духовного підживлення. Я кажу це не для того, щоб стримати вас, але Я маю на увазі, що оскільки Моя робота просунулася до того рівня, на якому вона є зараз, Я продовжуватиму згідно зі Своїм планом. Якщо сидите разом і спілкуєтеся про духовні речі в житті, то Я обов'язково буду з вами. Я не ставитимусь ні до кого з вас несправедливо. Якщо ти відкриєш уста, Я наділю тебе відповідними словами. Ви повинні оцінити Моє серце з Моїх слів. Я не кажу вам прикидатися німими, так само Я не кажу вам вдаватися до пустих балачок.

Чому Я постійно кажу, що часу залишилося небагато, і що Мій день не можна відкладати? Ви добре про це подумали? Ви справді розумієте значення Моїх слів? Це означає, що Я виконую роботу відтоді, як Я заговорив. Усі ви без винятку були об'єктом Моєї роботи. Не якась конкретна особа; і більше того, не хтось інший. Вас лише хвилює те, що ви не насолоджуєтеся благословеннями, але ви не думаєте про своє життя. Які ж ви нерозумні! Які ж ви жалюгідні! Ви зовсім не зважаєте на Мою ношу!

Усі мої копівки зусилля та ціна, яку Я заплатив, були заради вас. Якщо ви не зважаєте на Мою ношу, то ви не виправдали Моїх очікувань щодо вас. Усі нації чекають, щоб ви керували ними, й усі народи чекають, щоб ви правили ними. Я все передав у ваші руки. Тепер усі, хто перебуває при владі, почали відходити й занепали, і вони просто чекають, коли їх спіткає Мій суд. Побачте ясно! Зараз світ

розвалюється, тоді як Моє Царство було успішно збудовано. Сини Мої з'явилися, і первістки Мої царюють зі Мною як царі, правлячи різними націями та народами. Не думайте, що це щось невизначене; це чиста правда. Чи не так? Як тільки ви будете молитися і благодіяти Мені, Я негайно почну діяти та покараю тих, хто вас переслідує, розберуся з тими, хто непокоїть вас, винищу тих, кого ви ненавидите, й управлятиму тими людьми, подіями та об'єктами, які служать вам. Я повторював багато разів: Я не принесу спасіння нікому, хто прислужує Христу (тобто будь-кому, хто прислужується Моєму Синові). Служіння Моєму Синові не означає, що це хороші люди; це цілком результат Моєї великої сили та чудових вчинків. Не надавайте надто великого значення людям. Такі люди напевно не мають роботи Святого Духа й зовсім не розуміють духовних речей. Вони не принесуть користі після того, як Я закінчу з ними. Запам'ятайте це! Це Моє підтвердження для вас. Не сприймайте все бездумно, зрозуміло?

Людей стає все менше, але учасники стають все більш очищеними. Це Моя робота, Мій план управління і, крім цього, Моя мудрість і Моя всемогутність. Це узгодження Моєї нормальної людської сутності та Моєї повної божественності. Ви це чітко бачите? У вас є справжнє розуміння цього питання? Раз за разом через Мою божественність Я виконаю все, про що Я говорив від Своєї нормальної людської сутності. Ось чому Я постійно повторюю, що те, що Я кажу, здійсниться без будь-якої двозначності; навпаки, все буде дуже чітко та очевидно. Усе, що Я кажу, буде виконано, і, звісно, не абияк. Я не виголошую пустих слів і не помиляюся. Кожен, хто наважиться зміряти Мене, буде осуджений і точно не зможе уникнути Моєї руки. Як тільки прозвучать Мої слова, хто наважиться чинити опір? Хто наважиться підлещуватися до Мене чи щось приховувати від Мене? Я вже казав це раніше: Я – мудрий Бог. Я використовую Свою нормальну людську сутність, щоб розкривати всю людську та сатанинську поведінку, викривати тих, у кого злі наміри, тих, хто діє по-одному перед іншими, а по-іншому за їхніми спинами, тих, хто протистоїть Мені, невірних Мені, тих, хто жадає грошей, тих, хто не зважає на Мою ношу, тих, хто вводить в оману й лукавить перед своїми братами та сестрами, тих, хто вдається до красномовства, щоб потішити людей, та тих, хто не може знайти одностайної згоди зі своїми братами та сестрами в серці та розумі. Так багато людей через Мою нормальну людську сутність таємно чинять Мені опір і займаються обманом і лукавством, припускаючи, що Моя нормальна людська сутність не знає про це. І так багато людей особливо уважні до Моєї нормальної людської сутності, добре годуючи та напуваючи Мене, прислужуючись Мені, як слуги, і кажучи те, що у них на серці, весь час діючи за Моєю спиною абсолютно по-іншому. Сліпі люди! Як мало ти знаєш Мене – Бога, Який заглядає глибоко в серце людини. Ти не знаєш Мене навіть зараз; ти все ще гадаєш, що Я не знаю, що ти робиш. Згадай: скільки людей погубили себе через Мою нормальну людську сутність? Прокинься! Припини вводити Мене в оману. Ти повинен поставити переді

Мною всю свою діяльність і поведінку, кожне своє слово та вчинок і прийняти Мою пильну перевірку.

Глава 77

Невпевненість у Моїх словах рівносильна запереченню Моїх дій. Тобто Мої слова надходили від Мого Сина, а ви, попри це, не надаєте їм жодного значення. Які ви легковажні! Багато слів надходили від Мого Сина, проте ви, як і раніше, сумніваєтеся і не певні. Ви сліпі! Ви не розумієте, яка мета стоїть за кожним окремим вчинком, який Я роблю. Хіба слова, які Я промовляю через Свого Сина, не є Моїми власними словами? Деякі речі Я волю не озвучувати напряду, тому Я промовляю через Свого Сина. Але чому ж ви такі безглузді, що наполягаєте на тому, що Я маю говорити прямо? Ви не розумієте Мене й завжди маєте сумніви щодо Моїх дій і вчинків! Хіба Я не казав раніше, що кожен Мій крок, кожна Моя дія і вчинок – правильні? Люди мають припинити прискіпливо вивчати їх. Прибери свої брудні руки! Дозволь Мені дещо сказати тобі: всі люди, яких Я використовую, були заздалегідь визначені Мною ще до того, як Я створив світ, і вони також схвалені Мною сьогодні. Ви постійно докладаєте зусиль до всього цього, критично аналізуючи особистість, якою Я є, і вивчаючи Мої дії. Усі ви маєте менталітет торговців. Якщо так буде відбуватися і далі, то ви неодмінно будете вражені Моєю рукою. Ось що Я кажу: не сумнівайтеся в Мені, не аналізуйте та не міркуйте про те, що Я роблю. А тим більше не втручайтеся в такі справи, бо це пов'язано з Моїми адміністративними постановами. Це аж ніяк не дрібниця!

Скористайтесь тим часом, який ви маєте, щоб зробити все, що Я звелів. Дозвольте Мені сказати це ще раз, а також як попередження: іноземці ось-ось хлинуть потоком у Китай. Це абсолютна істина! Я знаю, що більшість людей сумніваються в цьому та не мають певності, тому Я нагадую вам знову і знову, щоб ви могли шукати і прагнути швидшого життєвого зростання та могли скоріше задовольнити Мою волю. Від сьогоднішнього дня й надалі міжнародна обстановка ставатиме ще напруженішою, і різні країни почнуть руйнуватися зсередини. У Китаї щасливі дні добігли кінця. Це означає, що робітники страйкуватимуть, студенти залишатимуть заняття, підприємці перестануть провадити бізнес, а заводи зупиняться та не зможуть вижити. Керівні кадри почнуть готувати гроші для втечі (це теж слугуватиме Моєму плану управління), а лідери центральної влади усіх рівнів будуть надто зайняті, зосереджуючись на одному за рахунок іншого, і всі вони будуть готуватися (це слугуватиме наступному етапу). Дивіться уважно! Це те, що стосується усього всесвіту, а не лише Китаю, бо Моя робота спрямована на весь світ. Однак вона також служить тому, щоб зробити царів із групи людей, що є

первородними синами. Чи бачите ви це ясно? Поспішайте та шукайте! Я не вчиню з вами несправедливо; Я дозволю вам втішитися досхочу.

Дивовижні діла Мої. У міру того, як у світі розгортаються великі катастрофи, і в той час, як всі лиходії та правителі зазнають покарання, або, кажучи точніше, коли страждатимуть всі лиходії, котрі перебувають поза Моїм іменем, Я почну обдаровувати вас Своїми благословеннями. Таким є внутрішній зміст слів: «Ви, певна річ, не зазнаєте болю або шкоди від лих», які Я неодноразово промовляв у минулому. Ви це розумієте? «Цей час», про який Я кажу, стосується моменту, коли слова виходять із Моїх вуст. Робота Святого Духа відбувається в надзвичайно швидкому темпі; Я не зволікатиму та не змарную жодної хвилини чи навіть секунди. Натомість Я буду діяти відповідно до Своїх слів тієї самої миті, коли їх буде промовлено. Якщо Я кажу, що сьогодні Я виганяю когось або що Я зневажаю когось, то для цієї людини все буде скінчено негайно. Іншими словами, Мій Святий Дух буде негайно відібраний у неї, і вона стане ходячим мерцем, абсолютно нікчемним. Такі люди ще можуть дихати, ходити та говорити, можуть ще молитися переді Мною, але вони ніколи не усвідомлять, що Я покинув їх. Вони будуть цілковито нікчемними людьми. Це абсолютно істинно та достовірно!

Мої слова представляють людську істоту, якою Я є. Пам'ятайте це! Не сумнівайтеся; ви маєте бути абсолютно впевненими. Це питання життя і смерті! Це вкрай серйозно! Тієї самої миті, коли промовляються Мої слова, те, що Я хочу зробити, вже відбулося. Усі ці слова мають бути промовлені через Мого Сина. Хто з вас серйозно розглядав це питання? Як ще Я можу пояснити це? Перестаньте весь час бути такими наляканими й похлибленими. Невже Я справді не звертаю уваги на почуття людей? Невже Я буду безоглядно виганяти тих, кого схвалюю? Усе, що Я роблю, є принциповим. Я не розірву завіту, який Я Сам уклав, не порушу Я і Свого власного плану. Я, на відміну від вас, не наївний. Моя робота – велика справа; це те, чого не може здійснити жодна людська істота. Я сказав, що Я праведний, і що для тих, хто любить Мене, Я – любов. Невже ти не віриш, що це правда? Ти й далі побоюєшся! Якщо ти маєш чисту совість в усьому, то чому ти досі так боїшся? Це все тому, що ти зв'язав себе. Сину Мій! Я багато разів нагадував тобі, щоб ти не сумував і не проливав сліз, і що Я не відкину тебе. Невже ти досі не можеш довіритися Мені? Я буду тримати тебе й не відпущу; Я завжди буду обіймати тебе Своєю любов'ю. Я дбатиму про тебе, захищатиму тебе та в усьому даватиму тобі одкровення і прозріння, щоб ти побачив, що Я – твій Отець і що Я – Той, хто підтримує тебе. Я знаю, що ти завжди переймаєшся питанням, як полегшити тягар, що лежить на плечах твого Отця. Цей тягар Я поклав на тебе. Не намагайся скинути його! Скільки людей нині можуть бути вірними Мені? Я сподіваюся, що ти зможеш прискорити своє навчання і швидко зрости та догодити Моєму серцю. Отець тяжко працює заради сина вдень і вночі, тож і син мусить брати до уваги план управління Отця – кожної хвилини та кожної

секунди. Це і є проактивна співпраця зі Мною, про яку Я говорив раніше.

Усе це Моя справа. Я покладу тягар на людей, яких Я сьогодні використовую, і дам їм мудрість, щоб усі їхні дії відповідали Моїй волі, щоб Моє Царство здійснилося, і щоб з'явилися нові небо і земля. Люди, яких Я не використовую, являють собою цілковиту протилежність; вони завжди заціпенілі, вони їдять і сплять, сплять і їдять, не маючи жодної гадки про те, що таке тягар. Таким людям бракує роботи Святого Духа, і їх потрібно якомога швидше вичистити з Моєї церкви. Тепер Я повідомлю про деякі питання, пов'язані з видіннями: церква є необхідною передумовою для Царства; люди можуть увійти до Царства тільки після того, як до певної міри буде розбудовано церкву. Ніхто не може увійти до Царства безпосередньо (якщо це не буде обіцяно Мною). Церква – це перший етап, але саме Царство є метою Мого плану управління. Усе набуде форми, коли люди увійдуть до Царства, і боятися буде нічого. Нині тільки Я і Мої первородні сини увійшли до Царства та почали керувати всіма країнами і народами. Тобто Моє Царство починає організовуватися, і всіх тих, кому належить стати царями або Моїм народом, було оголошено публічно. Про майбутні події вам буде сказано крок за кроком і послідовно; вам не слід надто хвилюватися чи турбуватися. Чи пам'ятаєш ти кожне слово, яке Я сказав тобі? Якщо ти справді за Мене, то Я буду промовляти до тебе істинно. Що ж стосується тих, хто практикує обман і кривду, то у відповідь Я поставлюся до них зі зневагою, і дам їм ясно побачити, кого саме така поведінка веде до погибелі!

Глава 78

Я вже казав раніше, що саме Я є Тим, Хто здійснює роботу, а не якась окрема людина. У Мене все є спокійним і радісним, а у вас все зовсім інакше; ви стикаєтеся з величезними труднощами в усьому, що робите. Усе, що Я схвалюю, Я неодмінно здійсно; будь-кого, кого Я схвалюю, Я зроблю досконалим. Люди, не втручайтеся в Мою роботу! Вам потрібно діяти тільки слідуючи Моїм настановам, роблячи те, що Я люблю, відкидаючи все, що Я ненавиджу, позбуваючись гріха та кидаючись у Мої люблячі обійми. Я не хвалюся перед вами й не перебільшую; такою справді є істина. Якщо Я скажу, що знищу світ, то ви не встигнете моргнути оком, як світ обернеться на попіл. Ви часто надмірно тривожитесь і збільшуєте свій тягар, надто боячись, що слова Мої порожні. Тому ви безладно метушиться, намагаючись «знайти вихід» для Мене. Сліпі! Дурні! Ти не знаєш навіть своєї власної цінності, але намагаєшся бути Моїм радником. А чи гідний ти? Подивися добре у дзеркало!

Дозволь Мені дещо сказати тобі! Боязкі мають бути покарані за свою боязкість, тоді як найбільш сповнені віри отримують за свою віру благословення. Скажу з усією ясністю: найважливішим моментом зараз є віра. Перш ніж благословення, які

зійдуть на вас, будуть явлені, вам потрібно – просто зараз – пожертвувати всім заради Мене. Це саме той аспект, який співвідноситься з «отриманням благословень» і «стражданнями від лих». Сини Мої! Чи закарбувалися Мої слова у ваших серцях? «Тим, хто щиро та повністю присвячує себе Мені, – Я неодмінно щедро тебе благословлю». Чи справді розумієш ти сьогодні сенс, що міститься у них? Я не промовляю порожніх слів; відтепер ніщо не буде прихованим. Тобто те, що раніше в Моїх словах було прихованим, тепер буде сказане вам, одне за одним, без найменшого утаювання. Більше того, кожне слово буде Моїм істинним сенсом, не кажучи вже про те, що розкриття всіх людей, подій і речей, прихованих переді Мною, відбуватиметься легко й не становитиме для Мене жодних труднощів. Усе, що Я роблю, містить як аспект Моєї нормальної людської сутності, так і аспект Моєї довершеної божественності. Чи справді ви ясно розумієте ці слова? Ось чому Я постійно повторюю, що тобі не слід надто поспішати. Розкрити людину або річ для Мене не складно, і для цього завжди є час. Хіба це не так? Дуже багато людей розкрило переді Мною своє справжнє обличчя. Чи то лисиці-перевертні, чи то собаки, чи то вовки, – всі вони розкривають своє справжнє обличчя в конкретний час, який Я визначаю, тому що все, що Я роблю, є частиною Мого плану. У цьому питанні необхідно мати абсолютно ясне розуміння!

Чи справді ти розумієш, що означає вислів «Час не за горами»? У минулому ви завжди думали, що це стосується Мого дня, але ви всі тлумачили Мої слова, керуючись власними уявленнями. Дозволь Мені сказати тобі! Відтепер кожен, хто неправильно тлумачить Мої слова, поза сумнівом, є абсурдним! Промовлені Мною слова «Час не за горами» стосуються ваших днів втіхи благословеннями, тобто тих днів, коли усіх злих духів буде знищено й викинуто з Моєї церкви, а всі людські шляхи ведення справ буде відкинуто. Більше того, цей вираз стосується днів, коли зійдуть усі великі лиха. Запам'ятайте це! Усе це великі лиха. Більше не тлумачте це неправильно. Мої великі лиха прийдуть із Моїх рук на весь світ одночасно. Ті, хто здобув Моє ім'я, будуть благословенні, і їм, певна річ, не доведеться зазнавати таких страждань. Чи досі ви пам'ятаєте це? Чи розумієте ви, про що Я кажу? Час, коли Я промовляю, – це саме той час, коли Я починаю діяти (коли прийшли великі лиха, – саме в цей час). Ви по-справжньому не розумієте Моїх намірів. Чи знаєте ви, чому Я висуваю до вас такі суворі вимоги, не виявляючи до вас ані найменшої поблажливості? Саме тоді, коли міжнародна обстановка напружена, і поки (так звані) можновладці в Китаї влаштовують усі приготування, саме в цей час бомба вповільненої дії ось-ось вибухне. Ті з числа семи народів, що прагнуть істинного шляху, відчайдушно ринуться до Китаю, як вода через загати, будь-якою ціною. Когось було обрано Мною, іншим призначено прислужувати Мені, але серед них немає первородного сина. Це Моє діяння! Це вже було вирішено, коли Я створив світ. Позбудьтеся своїх людських уявлень. Не думайте, що Я кажу нісенітницю! Те, про що Я думаю, Я вже здійснив, і Мій план – це те, що Я теж уже здійснив. Чи вам це зрозуміло?

Все у світі залежить від Моїх думок і Мого задуму. Сину Мій! Я обрав тебе заради тебе і, більше того, тому, що люблю тебе. Кожен, хто наважиться не коритися в думках або породить заздрість, помре від Мого прокляття та спалення. Це стосується адміністративних постанов Мого Царства, бо Царство нинішнього дня вже сформовано. Проте, сину Мій, ти маєш бути обережним і не ставитися до цього як до своєрідного капіталу. Ти маєш бути уважним до серця свого Отця й через це цінувати копіткі зусилля свого Отця. Завдяки цьому Мій син має зрозуміти, яких людей Я люблю найбільше, яких люблю найменше, яких ненавиджу найбільше, а яких зневажаю. Не потрібно ще більше посилювати тиск на себе. Хай яким є твій характер, його було заздалегідь влаштовано Мною, і це є виявленням одного з аспектів Мого божественного характеру. Відкинь свої побоювання! Я не маю до тебе ненависті. Як би це сказати? Ти досі не розумієш? Ти досі скутий своїми страхами? Хто вірний, хто пристрасний, хто чесний, хто підступний – Я знаю це все, бо, як Я вже казав, Я знаю становище святих як Свої п'ять пальців.

У Моїх очах усе вже давно здійснилося й відкрилося. (Я – Бог, який ретельно досліджує сокровенні глибини людських сердець; Моя мета – просто показати вам аспекти Моєї нормальної людської сутності.) Однак на ваш погляд все досі приховане й нічого ще не здійснилося. Це винятково через те, що ви не знаєте Мене. Усе в руках Моїх, усе під ногами Моїми, і очі Мої ретельно вивчають усе суще; хто може уникнути Мого суду? Усі ті, хто нечистий, ті, хто має що приховувати, ті, хто судить за Моєю спиною, ті, хто плекає спротив у своєму серці, тощо, – усі ці люди, яких Я не вважаю дорогоцінними в Моїх очах, мають схилити переді Мною коліна та зняти з себе тягар. Можливо, почувши це, дехто отримає певну мотивацію, тоді як інші не поставляться до цього серйозно. Я попереджаю вас! Хай мудрі спішать покаятися! Якщо ж ти дурень, то просто чекай! Коли настане час, просто подивися, хто страждатиме від лиха!

Небо – це досі первісне небо, а земля – досі первісна земля, але, на Мою думку, і те, й інше вже змінилося, і це більше не ті небо і земля, якими вони були колись. Що мається на увазі під небом? Чи вам відомо? І що означає «небо сьогоднішнього дня»? І що означає «небо минулого»? Дозвольте Мені донести вам це: «Небо минулого» – це Бог, у Якого ви вірили, але Якого ніхто не бачив, і Він був тим Богом, у Якого люди вірили зі справжньою щирістю (тому що не могли Його бачити). «Небо сьогоднішнього дня», з іншого боку, стосується як Моєї нормальної людської сутності, так і Моєї довершеної божественності; тобто воно співвідноситься із Самим практичним Богом. І те, і інше – це один і той самий Бог, то чому ж Я кажу, що Я – нове небо? Все це спрямовано на людські уявлення. Земля сьогоднішнього дня означає те місце, де ви перебуваєте. На землі минулого не було жодного святого місця, тоді як місця, які ви відвідуєте сьогодні, було виокремлено як святі. Ось чому Я кажу, що це нова земля. «Нова» тут означає «свята». Нові небо і земля тепер повністю здійснилися. Тепер ви

розумієте це? Я відкрию вам усі таємниці, сторінку за сторінкою. Не поспішайте, і вам відкриються ще більші таємниці!

Глава 79

Сліпі! Невігласи! Купа нікчемного сміття! Ви відокремлюєте Мою нормальну людську сутність від Моєї довершеної божественності! Невже ви не вважаєте це гріхом проти Мене? Більше того, це те, що важко пробачити! Практичний Бог прийшов сьогодні і перебуває серед вас, але при цьому ви знаєте тільки один бік Мене – Мою нормальну людську сутність – і зовсім не бачили того боку Мене, що є цілковито божественним. Невже ти думаєш, що Я не знаю, хто намагається обдурити Мене за Моєю спиною? Я не критикую тебе; Я просто спостерігаю, щоб побачити, якого рівня ти зможеш досягти, і подивитися, чим ти зрештою закінчиш. Мої слова промовлялися сотнями тисяч, та пропри це ви зробили дуже і дуже багато поганого. Чому ви знову і знову намагаєтеся ошукати Мене? Стережіться втратити своє життя! Якщо ти спровокуєш Мене і викличеш Мій гнів певного рівня, то Я не виявлю до тебе милосердя, і тебе буде викинуто геть. Я не братиму до уваги, яким ти був раніше, чи був ти вірним або ревним, як багато ти клопотався або як багато витратив заради Мене; Я взагалі не дивитимуся на все це. Тобі варто лише спровокувати Мене, і Я кину тебе в криницю бездонну. Хто досі наважується намагатися ошукати Мене? Запам'ятай це! Відтепер, коли б Я не розгнівався, незалежно від того, хто є ця людина, Я негайно очищу тебе, щоб у майбутньому не було жодних проблем та щоб Я не мав більше бачити тебе. Якщо ти будеш нехтувати Мною, Я негайно покараю тебе. Чи будете ви про це пам'ятати? Розумні серед вас мають негайно покаятися.

Сьогодні – тобто зараз – Я розгніваний. Ви всі маєте бути вірними Мені і віддати Мені все своє єство. Ви не маєте більше зволікати. Якщо ти не прислухаєшся до Моїх слів, Я простягну Свою руку й уражу тебе. Зробивши це, Я явлю Себе всім; цього дня Я розгніваний і величний по відношенню до всіх (що є ще суворішим, ніж Мій суд). Я промовив так багато слів, а ви зовсім не відреагували; невже ви такі тупі? Я не думаю, що це так. Це старий диявол усередині вас, що замишляє недобре. Чи бачите ви це ясно? Поспішайте здійснити докорінну зміну! Сьогодні робота Святого Духа у своєму поступі досягла цієї стадії; хіба ви не бачите цього? Моє ім'я буде поширюватися від дому до дому, у всіх народах і в усіх напрямках, і буде вигукуватися з вуст як дорослих, так і дітей в усьому вселенському світі; це абсолютна істина. Я – Сам унікальний Бог і, більше того, Я – єдина і неповторна істота Бога. Навіть більше того, Я, у всій повноті Своєї плоті, є довершеним проявом Бога. Будь-хто, хто наважиться не шанувати Мене, хто наважиться виявляти опір у своїх очах і хто наважиться вимовляти слова непокори Мені,

неодмінно загине від Моїх проклять і гніву (буде проклятий через гнів Мій). Крім того, кожен, хто наважиться не бути вірним або шанобливим до Мене, і кожен, хто спробує обдурити Мене, неодмінно умре від Моєї ненависті. Моя праведність, велич і суд триватимуть вічно. Спершу Я був люблячим і милосердним, але це не є характер Моєї довершеної божественності; праведність, велич і суд – ось що становить Мій характер – характер Самого довершеного Бога. У період Благодаті Я був люблячим і милосердним. Через роботу, яку Я мав завершити, Я володів люблячою добротою та милосердям; проте після цього у них вже більше не було потреби (і відтоді ніколи не було). Це все праведність, велич і суд, і це довершений характер Моєї нормальної людської сутності в поєднанні з Моєю довершеною божественністю.

Ті, хто не знають Мене, згинуть у криниці бездонній, ті ж, хто є певними в Мені, житимуть вічно, оточені турботою та захистом у Моїй любові. Тільки-но Я вимовляю одне слово, як здригаються увесь всесвіт і всі кінці землі здригаються. Хто може чути Мої слова й не тремтіти від страху? Хто може втриматися від того, щоб перейнятися благоговінням до Мене? І хто не здатний пізнати Мою праведність і велич від Моїх справ! І хто не може побачити Мою всемогутність і мудрість з Моїх справ! Кожен, хто не виявляє уваги, неодмінно умре. Так тому, що ті, хто не виявляє уваги, чинять опір Мені і не знають Мене; вони є архангелом, і вони – найбільш розпутні. Ретельно досліджуйте себе: кожен, хто розпутний, самовдоволенний, чванливий і зарозумілий, неодмінно стане об'єктом Моєї ненависті й неминуче загине!

Нині Я проголошую адміністративні постанови Мого Царства: все є підвладним Моєму суду, все є підвладним Моїй праведності, все є підвладним Моїй величі, і Я здійснюю Мою праведність по відношенню до всіх. Тих, хто каже, що вірить у Мене, але у глибині душі суперечить Мені, або тих, чиї серця покинули Мене, буде викинуто геть – але все це в угодний Мені сприятливий час. Люди, які уїдливо говорять про Мене, але так, що інші не помічають, негайно помруть (загинуть духом, тілом і душею). Тих, хто утискає або ставиться до Моїх улюблених байдуже, буде негайно засуджено Моїм гнівом. Це означає, що люди, які заздять тим, кого Я люблю, і вважають Мене неправедним, будуть передані на суд Моєму улюбленому. Усі, хто є пристойним, простим і чесним (включно з тими, кому бракує мудрості), і хто ставиться до Мене з безмежною щирістю, усі залишаться в Моєму Царстві. Ті, хто не пройшов навчання, тобто ті чесні люди, яким бракує мудрості та проникливості, матимуть силу та владу в Моєму Царстві. Однак і з ними вже доводилося мати справу та ламати їх. Те, що вони не пройшли навчання, не є абсолютним. Навпаки, саме через них Я покажу всім Свою всемогутність і Свою мудрість. Я викину геть усіх, хто досі сумнівається в Мені; Я не хочу жодного з них (Я відчуваю відразу до людей, які досі сумніваються в Мені в такий час, як нині). Своїми діяннями, які Я здійснюю по всьому всесвіту, Я покажу чесним людям дивовижність Моїх дій, від чого їхня мудрість, проникливість і розбірливість

зростуть. А брехливих людей Я знищу в одну мить в результаті Моїх дивовижних діянь. Усі первородні сини, які першими прийняли Моє ім'я (тобто святі й непорочні, чесні люди), першими увійдуть до Царства і правитимуть усіма країнами й народами поруч зі Мною, володарюючи як царі в Царстві і судячи всі країни та всі народи (це стосується всіх первородних синів у Царстві, а не будь-кого іншого). Ті з усіх країн і народів, які будуть судимі і покаються, увійдуть до Мого Царства і стануть Моїм народом, а вперті і нерозкаяні будуть кинуті у криницю бездонну (на вічну погибель). Суд у Царстві буде останнім, і це буде Моє остаточне очищення світу. Тоді вже не буде більше ні несправедливості, ні горя, ні сліз, ні зітхань, і, більше того, не буде самого світу. Усе буде проявом Христа, і все буде Царством Христа. Яка ж то слава! Яка ж то слава!

Глава 80

У всьому необхідне реальне спілкування зі Мною, щоб бути просвітленим і осяяним; тільки завдяки цьому дух може перебувати у спокої. В іншому разі дух не матиме спокою. Нині найсерйозніша недуга серед вас – це відокремлення Моєї нормальної людської сутності від Моєї довершеної божественності; більше того, більшість із вас наголошує на Моїй нормальній людській сутності, наче ви ніколи не знали, що Я також маю довершену божественність. Це хула на Мене! Чи знаєте ви це? Ваша хвороба така серйозна, що якщо ви не поспішите одужати, то будете вбиті Моєю рукою. Перед обличчям Моїм ти поводишся одним чином (маєш вигляд людини честі, смиренної й терплячої), але за Моєю спиною ти поводишся зовсім інакше (цілковито лицемірний, нерозбірливий і нестриманий, робиш усе, що хочеш, створюєш угруповання, засновуєш незалежні царства, бажаєш зрадити Мене). Ти сліпий! Розплющ свої очі, які були затуманені сатаною! Подивися, хто Я насправді! Ти не маєш сорому! Ти не знаєш, що Мої діяння дивовижні! Ти не знаєш про Мою всемогутність! Про кого можна сказати, що він прислужує Христу, доки він ще не спасений? Ти не знаєш, яку роль ти граєш! Насправді ти постаєш переді Мною замаскованим, виставляючи напоказ свої достоїнства – ти, жалюгідний негідник! Я викину тебе геть зі Свого дому; Я не використовую таких людей, бо Я їх не визначав і не вибирав.

Я роблю те, що кажу. Ті, хто чинить зло, не мають боятися; Я не роблю поганого жодній людині. Я завжди дію згідно зі Своїм планом і чиню відповідно до Своєї праведності. Оскільки ті, хто творить зло, є нащадками сатани з моменту створення світу, Я не обирав їх; ось що означає висловлювання: «Хоч гори й річки можуть змінюватися і перетворюватися, та природа людини незмінна». Що стосується питань, які людство не може зрозуміти, то все вже розкрито, і ніщо не приховано для Мене. Тобі, можливо, вдасться щось приховати від очей невеликої кількості

людей і навіть завоювати довіру досить великої кількості людей, але зі Мною це не так просто. Зрештою, Мого суду не уникнути. Зір людства обмежений, і навіть ті, хто здатний розуміти лише малу частину поточної ситуації, вважаються такими, що володіють певною майстерністю. Для Мене ж усе відбувається гладко, і ніщо не перепиняє Мого шляху, бо все перебуває під Моїм управлінням і облаштуванням. Хто б наважився не покоритися Моєму керівництву! Хто б наважився порушити Моє керівництво! Хто б наважився бути невірним чи негідним щодо Мене! Хто б наважився сказати Мені те, що не є правдою, і замість цього наговорити Мені купу брехні! Ніхто з таких людей не уникне Моєї гнівної руки. Навіть якщо ти нині визнав свою поразку і готовий зазнати покарання та потрапити до криниці бездонної, Я все одно не пощаджу тебе легко. Я маю витягти тебе з криниці бездонної, щоби ще раз піддати тебе Своєму гнівному покаранню (крайній ненависті). Чи є місце, куди ти можеш утекти? Найбільше Я ненавиджу, коли люди відокремлюють Мою нормальну людську сутність від Моєї довершеної божественності.

Благословенні вірні Мені; тобто благословенні ті, хто справді називає Мене Самим Богом, Який ретельно досліджує людське серце. Я неодмінно примножу твої благословення, дозволяючи тобі вічно насолоджуватися добрими благословеннями в Моєму Царстві. Це також найефективніший спосіб зганьбити сатану. Однак не будьте надто нетерплячим або стурбованими; для всього Я встановив час. Якщо час, який Я визначив наперед, ще не настав, то навіть якщо він настане на одну секунду раніше, Я не буду діяти. Я дію точно і відповідно до ритму; Я не дію без причини. З людського погляду, Мене анітрохи не турбує тривога; Я непохитний, як гора Тай, – але хіба ти не знаєш, що Я – Сам всемогутній Бог? Не будь надто нетерплячим; усе в Моїх руках. Усе вже давно приготовано, і ніщо не може дочекатися, щоб прислужуватися Мені. Ззовні здається, що в усьому вселенському світі панує хаос, але з Мого погляду все є упорядкованим. Те, що Я приготував для вас, призначене тільки для того, щоб ви раділи. Чи усвідомлюєте ви це? Не втручайтеся в Моє управління. Я дам усім народам і всім країнам побачити Мою всемогутність у Моїх діях, і Я дозволю їм благословляти і прославляти Моє святе ім'я за Мої дивовижні діяння. Так є тому, що, як Я вже сказав, ніщо з того, що Я роблю, не є безпідставним; навпаки, усе сповнене Моєї мудрості і Моєї сили, Моєї праведності і величі, а ще більше – Мого гніву.

Ті, хто негайно прокинуться, почувши Мої слова, неодмінно отримають Мої благословення і, безумовно, отримають Мій захист і турботу. Вони не зазнають страждань покарання; навпаки, вони будуть втішатися щастям сім'ї. Чи знаєте ви це? Страждання вічні, та радість ще більш вічна; відтепер вони переживатимуть і те, й інше. Чи будеш ти страждати, чи відчуватимеш радість, залежить від того, з яким ставленням ти визнаєш свій гріх. Що стосується того, чи є ти одним із Моїх наперед визначених і обраних, то ти маєш бути впевнений у цьому у світлі промовленого тобою. Можна обдурити людей, та Мене ти обдурити не зможеш. Ті,

кого Я наперед визначив і обрав, відтепер отримуватимуть щедрі благословення; що ж до тих, кого Я наперед не визначив і не обрав, то відтепер Я суворо каратиму їх. Це буде Моїм доказом для вас. Ті, хто нині благословенні, безсумнівно, Мої улюблені; що ж стосується тих, хто зазнає покарання, то само собою зрозуміло, що вони не визначені наперед і не обрані Мною. Ви маєте ясно розуміти це! Іншими словами, якщо нині твоя доля – Мій розбір, і якщо ти приймаєш Мої слова суворого осуду, то ти ненависний і огидний у Моєму серці, і ти будеш одним із тих, кого Я відкину. Якщо ж ти отримуєш Мою розраду і Моє забезпечення життя, то ти перебуваєш у Моєму володінні; ти – один із Моїх улюблених. Ти не можеш визначити це на підставі Мого зовнішнього вигляду. Не втрачай розуму через це!

Мої слова свідчать про фактичний стан кожної людини. Чи вважаєте ви, що Я просто говорю на випадкові теми, чи що Я просто говорю все, що Мені хочеться сказати? Зовсім ні! Моя мудрість прихована в кожному Моєму слові. Ви маєте просто прийняти Мої слова за істину. Вже дуже невдовзі сюди прийдуть іноземці, що шукають істинного шляху. Коли це станеться, ви будете приголомшені, і все буде відбуватися без найменших труднощів. Хіба ви не знаєте, що Я – всемогутній Бог? Почувши ці Мої слова, ви непохитно вірите їм, чи не так? Я не роблю помилок і тим більше не кажу неправди. Чи знаєте ви це? Тому Я постійно наголошую, що ви маєте швидко прийняти Моє навчання, щоб вести й пасти їх. Чи знаєте ви це? Через вас Я зроблю їх досконалими. Що ще важливіше, через вас Я явлю Свої безмірні знамення і чудеса; тобто, серед тих, на кого людство дивиться зверхньо, Я обрав групу людей, які являтимуть Мене, прославлятимуть Моє ім'я, розпоряджатимуться усім для Мене та царюватимуть зі Мною як царі. Таким чином, те, що нині Я вас навчаю, – це найбільше управління світом; це дивовижна справа, яку людство не може здійснити. Удосконалюючи вас, Я кину сатану до озера вогняного і сірчаного та до криниці бездонної, а великого червоного дракона остаточно скину у смерть, щоб він ніколи більше не постав. Тому всі, хто буде кинутий до криниці бездонної, є нащадками великого червоного дракона. Я ненавиджу їх до крайньої міри. Це здійснив Я. Невже ви не бачите? Усіх невірних, усіх, хто вдається до лукавства та обману, було викрито. Горді, пихаті, самовдоволені й нахабні – нащадки архангела, і вони виявляють найтипівіші ознаки сатани: усі вони – Мої закляті вороги, Мої супротивники. Я маю покарати їх одного за одним, щоб погасити ненависть у Моєму серці. Я буду робити це по одному пункту за раз, вирішуючи кожен з них по черзі.

Що ж таке озеро вогняне і сірчане та криниця бездонна? У людській уяві озеро вогняне і сірчане – це щось матеріальне, але людство не знає, що це докорінно помилкове пояснення. Проте воно, як і раніше, посідає певне місце в умах людей. Озеро вогняне і сірчане – це Моя рука, яка карає людство; кого буде кинуто в озеро вогняне і сірчане, той буде вбитий Моєю рукою. Дух, душа і тіло цих людей страждають вічно. Таким є істинний сенс Моїх слів, коли Я сказав, що все в Моїх

руках. Що ж тоді означає криниця бездонна? В уяві людей це величезна безодня, нескінченна й незбагненно глибока. Насправді криниця бездонна – це вплив сатани. Якщо людина потрапляє до рук сатани, вона опиняється у криниці бездонній; навіть якби в неї вирости крила, вона не змогла б злетіти. Тому вона і зветься криницею бездонною. Усі такі люди будуть піддані вічній карі; ось так Я це влаштував.

Глава 81

Яка ж то зла й аморальна ця стара епоха! Я поглину тебе! Гора Сіон! Постань, щоб вітати Мене! Заради завершення Мого плану управління, заради успішного здійснення Моєї великої справи, хто наважиться не піднятися і не радіти! Хто наважиться не піднятися і не скакати нескінченно від радості? Такі зустрінуть смерть від Моєї руки! Я здійснюю правосуддя над усіма, без найменшого милосердя, любові і доброти, і роблю це абсолютно безпристрасно. Усі народи! Постаньте, щоб хвалити і славити Мене! Уся нескінченна слава, від вічності до вічності, існує завдяки Мені і була запроваджена Мною. Хто наважиться привласнити славу собі? Хто наважиться ставитися до Моєї слави як до матеріальної речі? Таких буде вбито Моєю рукою! О, жорстокі люди! Я створив вас і забезпечив вас, і вів вас до цього дня, та попри це ви не знаєте про Мене зовсім нічого і не любите Мене. Як Я можу знову являти милосердя до вас? Як Я можу спасти вас? Я можу тільки ставитися до вас зі Своїм гнівом! Я відплачу вам нищенням і вічною карою. Це і є праведність; вона може бути тільки такою.

Моє Царство тверде й непохитне; воно ніколи не впаде. Воно існуватиме у вічності! Мої сини, Мої первородні сини і Мій народ будуть втішатися благословеннями зі Мною на віки вічні! Тих, хто не розуміє духовних питань і кому не даровано одкровенень від Святого Духа, рано чи пізно буде відтято від Мого Царства. Вони не підуть з власної волі, але будуть змушені піти під дією Мого залізного жезла і Моєї величі; більше того, їх буде вигнано Моєю ногою. Усіх, хто протягом певного часу був одержимий злими духами (тобто від народження), нині буде викрито. Я тебе вижену! Чи пам'ятаєш ти ще, що Я сказав? Я, святий і непорочний Бог, не мешкаю в мерзенному й нечистому храмі. Ті, хто був одержимий злими духами, знають це самі, і Мені немає потреби пояснювати. Я не визначив тебе наперед! Ти – старий сатана, але ти хочеш пробратися до Мого Царства! В жодному разі! Я кажу тобі! Сьогодні Я дуже чітко роз'ясню тобі: тих, кого Я обрав у момент створення людства, Я наділив Своїми якостями і Своїм характером; тому сьогодні вони вірні Мені одному, вони можуть нести тягар заради церкви, вони готові віддати себе заради Мене і принести в жертву Мені усе своє єство. Ті ж, кого Я не обрав, внаслідок цього є певною мірою зіпсованими сатаною,

і вони не володіють жодною з Моїх якостей і жодною рисою Мого характеру. Ви гадаєте, що Мої слова суперечать одне одному, але слова: «Ви наперед визначені і обрані Мною, але несете відповідальність за наслідки своїх дій» стосуються сатани. Тепер Я поясню один момент: сьогодні ті, хто може піднятися і взяти на себе владу над церквами, пасти церкви, бути уважними до Мого тягаря і виконувати особливі функції – жоден із цих людей не прислугує Христу; всі вони – ті, кого Я наперед визначив і обрав. Я кажу вам це, щоб ви надто не турбувалися і не затримували свого життєвого поступу. Чи багато хто може домогтися статусу первородного сина? Чи може це бути так само легко, як отримати диплом? Неможливо! Якби Я не вдосконалював вас, ви вже давно були б певною мірою зіпсовані сатаною. Ось чому Я неодноразово наголошував, що завжди дбатиму та захищатиму вірних Мені людей, убезпечуючи їх від шкоди та страждань. Ті, кого Я не визначив наперед, – це ті, ким опанували злі духи; це ті, хто заціпенілі, отупілі, духовно відсталі і не можуть пасти церкви (тобто ті, хто сповнені ентузіазму, але не мають ясності щодо видінь). Тебе слід швидко усунути з очей Моїх, і чим скоріше, тим краще, щоб Я не відчував відрази і гніву, дивлячись на тебе. Якщо ти швидко заберешся, то дістанеш менше покарання, – але що довше ти зволікатимеш, то суворіша буде кара. Чи розумієш ти? Припини поводитися так безсоромно! Ти розпусний і нестриманий, безрозсудний і недбалий, та навіть не уявляєш, яким покидьком ти є! Ти сліпий!

Усі, хто має владу в Моєму Царстві, ретельно відібрані Мною і пройшли багаторазові випробування; ніхто не може завдати їм поразки. Я дав їм силу, тому вони ніколи не впадуть і не зіб'ються зі шляху. Вони отримали Моє схвалення. З цього дня лицеміри проявлять своє справжнє обличчя. Вони здатні на всілякі ганебні вчинки, але в остаточному підсумку їм не уникнути Моєї руки, що карає і спопеляє сатану. Мій храм має бути святим і бездоганим. Усе це – свідчення про Мене, прояв Мене і прославлення Мого імені. Мій храм – Моя вічна обитель і предмет Моєї вічної любові; Я часто пещу його рукою любові, розраджую його мовою любові, турбуюся про нього очима любові й обіймаю його в лоні любові, щоб він не втрапив до пасток лиходіїв та не був зваблений сатаною. Сьогодні ті, хто прислугують Мені, але не спасенні, будуть використані Мною востаннє. Чому Я поспішаю викинути усе це з Мого Царства? Чому Я маю вигнати їх геть з очей Моїх? Я ненавиджу їх до мозку Своїх кісток! Чому Я не спасаю їх? Чому Я відчуваю до них таку відразу? Чому Я маю вразити їх на смерть? Чому Я маю знищити їх? (Жодна частинка їхня не зможе залишатися перед Моїм поглядом, включно з їхнім прахом.) Чому? Навіть великий червоний дракон, давній змій і старий сатана шукають незаслуженої підтримки в Моєму Царстві! Не потрібно більше фантазій! Усі вони зійдуть на ніщо та обернуться прахом!

Я знищу цей період, перетворю його на Моє Царство і буду жити і радіти до самої вічності з людьми, яких Я люблю. Ці нечисті тварюки не повинні думати, що

вони можуть залишатися в Моєму Царстві. Ви гадаєте, що можете ловити рибу в каламутній воді? Забудьте такі фантазії! Ви не знаєте, що Мої очі всевидючі! Ви не знаєте, що все влаштовано Моєю рукою! Не думайте, що вас аж так високо цінують! Кожен із вас має посісти своє місце. Не прикидайтеся смиренними (Я кажу про тих, хто благословенний) та не тремтіть і не бійтеся (Я кажу про тих, кого спіткало нещастя). Зараз усі люди мають знати це самі у своїх серцях. Навіть якщо Я не називаю вас по імені, ви все одно маєте бути впевненими, бо Я спрямовую Свої слова до кожної людини. Незалежно від того, є ви Моїми обраними чи ні, Мої слова спрямовані на всі ваші поточні стани. Тобто якщо ви серед Моїх обраних, то Я говорю про стан тих, кого Я обрав, виходячи з того, як ви себе представили; що ж до тих, хто не є Моїми обраними, то Я також промовляю відповідно до їхнього стану. Отже, Мої слова були висловлені до певного моменту; кожен з вас має добре це розуміти. Не обманюйте себе! Не бійтеся! Тому що кількість людей обмежена лише дуже небагатьма, обман не спрацює! Про кого Я сказав, що він обраний, той обраний, і хай як добре ти не прикидаєшся, без Моєї якості ти зазнаєш невдачі. Оскільки Я тримаю Своє слово, Я бездумно не порушую Свої власні плани; Я роблю все, що Я хочу, тому що все, що Я роблю, є правильним. Я є найвищим, і Я є унікальним. Чи ясно для тебе це? Чи розумієш ти?

Тепер, прочитавши Мої слова, ті, хто чинить зло, хто лукавий і брехливий, також уперто прагнуть поступу і докладають своїх особистих зусиль. Вони хочуть заплатити лише малу ціну, щоб проникнути у Моє Царство. Вони мають відкинути такі думки! (Ці люди не мають надії, бо Я не дав їм можливості покаятися.) Я охороняю ворота до Свого Царства. Чи вважаєш ти, що люди можуть увійти до Мого Царства за власним бажанням? Чи вважаєш ти, що Моє Царство прийме будь-яке сміття? Що Моє Царство прийме будь-який нікчемний мотлох? Ти помиляєшся! Сьогодні в Царстві перебувають ті, хто мають царську владу поруч зі Мною; Я ретельно плекав їх. Це не те, чого можна досягти самим лише бажанням; необхідно отримати Моє схвалення. Крім того, це не те, що обговорюється з ким-небудь; це те, що Я влаштовую Сам. Хоч що Я скажу – це станеться. Мої таємниці відкриваються тим, кого Я люблю. Ті, хто чинить лихе, – тобто ті, кого Я не обрав, – не мають права отримати їх. Навіть якби вони почули ці таємниці, вони б їх не зрозуміли, бо сатана заступив їм очі й заволодів їхніми серцями, зруйнувавши їхнє єство. Чому кажуть, що Мої дії є дивовижними й мудрими, і що Я мобілізую все на Моє служіння? Я віддам тих, хто не був визначений наперед і обраний Мною, сатані, щоб він покарав і зіпсував їх, а Сам не візьму участі в їхньому покаранні; ось якою є Моя мудрість! Хто коли-небудь думав про це? Без жодних зусиль було завершено Мою велику роботу, чи не так?

Глава 82

Почувши Мої слова, усі жахаються; кожна людину охоплює трепет. Чого ви боїтеся? Я не збираюся вбивати вас! Річ у тім, що совість ваша нечиста; те, що ви робите за Моєю спиною, надзвичайно легковажне й нікчемне. Це змушує Мене ненавидіти вас до такої міри, що Я пристрасно бажаю кинути всіх, кого Я наперед не визначив і не обрав, до криниці бездонної, щоб вони розбилися на друзки. Але у Мене є Свій план; у Мене є Свої цілі. Я пощаджу твоє нікчемне життя до пори і не стану відкидати тебе, доки не закінчиться твоє прислугування Мені. Я не хочу бачити таких істот; вони безчестять Моє ім'я! Чи знаєте ви це? Чи розумієте ви? Нікчемні негідники! Візьміть це собі на карб! Коли вас використовують, це роблю Я, і коли вас не використовують, це також відбувається через Мене. Усе влаштовано Мною, і все в Моїх руках налагоджено й упорядковано. Кожного, хто наважиться порушити порядок, буде негайно уражено Моєю рукою. Я часто кажу «уражено»; чи гадаєш ти, що Я справді роблю це Своєю власною рукою? Мені це не потрібно! Мої дії не такі нерозумні, як це уявляється людям. Що мається на увазі, коли говориться, що все встановлюється і здійснюється Моїми словами? Усе відбувається без того, щоб Я поворохнув хоч пальцем. Чи розумієте ви справжнє значення Моїх слів?

Я ніколи не принесу спасіння жодному з тих, хто прислугує Мені; вони не мають частки в Моєму Царстві. Так відбувається тому, що ці люди переймаються тільки зовнішніми справами, а не виконанням Моєї волі. Хоча Я використовую їх зараз, насправді це люди, яких Я ненавиджу найбільше; люди, до яких Я відчуваю найбільшу огиду. Сьогодні Я люблю всіх, хто може виконати Мою волю, хто може проявити увагу до Моїх тягарів і хто може віддати Мені все своє серце і щирість. Я буду постійно просвіщати їх і не дам їм відірватися від Мене. Я часто кажу: «Тим, хто щиро та повністю присвячує себе Мені, – Я неодмінно щедро тебе благословлю». Що означає «благословляти»? Чи знаєш ти це? У контексті поточної роботи Святого Духа це означає тягарі, які Я покладаю на тебе. Для всіх, хто здатний нести тягар заради церкви і хто щиро жертвує собою заради Мене, і їхній тягар, і їхні зусилля є благословеннями, які виходять від Мене. Крім того, Мої одкровення їм також є благословенням від Мене. Так відбувається тому, що тих, хто нині не несе тягаря, не було визначено наперед і обрано Мною; Мої прокляття вже зійшли на них. Іншими словами, ті, кого Я наперед визначив і обрав, мають частку в позитивних аспектах того, що Я сказав, тоді як ті, кого Я наперед не визначив і не обрав, можуть поділяти тільки негативні аспекти Моїх висловів. Що частіше вимовляються Мої слова, то яснішим є їхній зміст; що частіше Я їх вимовляю, то прозорішими вони стають. Кожного з тих, хто безчесні і лукаві, і кого Я не визначив наперед, було проклято Мною ще до створення світу. Чому сказано, що рік, місяць, день і навіть година, хвилина та секунда вашого народження були

належним чином сплановані Мною? Я давно визначив, хто набуде статусу первородних синів. Вони перебувають на Моїх очах, вони вже давно визнані Мною дорогоцінними, і їм уже давно відведене місце в Моєму серці. Кожне сказане Мною слово має вагу і несе в собі Мої ідеї. Що є людина? За винятком тих небагатьох, кого Я люблю, хто володіє статусом первородних синів, хто ті нечисленні, хто проявляє хоч якусь увагу до Моєї волі? Чого варті Мої сини? Чого варті Мій народ? У минулому «Моїми синами» називали Моїх первородних синів, але ті з Моїх синів і Мого народу, хто не знав сорому, вважали це почесним титулом для себе. Не грайте безсоромно роль Моїх первородних синів. Чи заслуговуєш ти на це звання? Сьогодні пройшли перевірку тільки ті, хто був поставлений на важливі пости переді Мною; ці люди отримали статус первородних синів. Вони вже мають частку в Моєму престолі, Моїй короні, Моїй славі та Моєму Царстві. Все було найретельнішим чином влаштовано Мною. Усі ті, хто сьогодні отримав статус первородних синів, зазнали тяжкого болю, гонінь і поневірянь, включно з тим, що вони переживали у своїх сім'ях від самого народження, зі своїми особистими перспективами, роботою і шлюбом. Ці первородні сини не отримали цей статус, не заплативши за нього ціни; навпаки, вони вже пройшли через усі аспекти життя: добре й погане, злети й падіння. Усі ті, хто раніше мали велику повагу від людей світу і жили в затишку в себе удома, не мають жодної частки серед первородних синів. Вони не заслуговують бути первородними синами; вони несуть ганьбу Моєму імені, і Я абсолютно не хочу їх. Мої сини і Мій народ, яких Я обрав, також мають гідну репутацію у світі, але їм дуже далеко до Моїх первородних синів. Зараз Я використовую певних людей, але багато хто з них навіть не має права бути Моїм народом. Вони – лише об'єкти вічної погибелі; вони використовуються для прислужування Мені на певний час, але не призначені для тривалого використання. У глибині Свого серця Я вже вирішив, хто з них буде використовуватися в довгостроковій перспективі. Тобто ті, кого Я ставлю на важливі пости, – це ті, кого Я люблю, і Я почав використовувати їх уже давно. Іншими словами, їхні функції вже встановлено. Що стосується людей, до яких Я відчуваю огиду, то на поточній стадії вони використовуються лише на тимчасовій основі. Коли прийдуть іноземці, тоді-то вам ясно і відкриються первородні сини.

Зараз Я вимагаю від вас, щоб ви швидко зростали і виявляли увагу до Мого тягаря. Цей тягар не надто великий, і Я доручатиму вам тільки те, що вам по силі. Я знаю ваш духовний стан; Я знаю, які функції ви можете виконувати. Я знаю все це, і Я все це розумію; Я тільки бажаю, щоб ви, сини Мої, добровільно відмовилися від себе і зуміли щиро любити те, що Я люблю, ненавидіти те, що Я ненавиджу, робити те, що Я роблю, і казати те, що кажу Я. Не будьте підвладними простору, географії, часу чи жодній іншій людині. Моє бажання полягає в тому, щоб ваш дух був вільний скрізь і всюди, і щоб кожен із вас міг зайняти позицію Моїх первородних синів. Хто сьогодні приносить Мені в жертву все своє єство? Хто віддано присвячує

себе Мені? Хто не спить день і ніч заради Мене? Хто опікується Моїми домашніми справами заради Мене? Хто полегшує для Мене тягар, що лежить на Моїх плечах? Чи ж не сини Мої? Усе, що Я роблю, робиться для удосконалення Моїх синів і для служіння Моїм синам. Чи розумієш ти? Усе – для Моїх первородних синів, і Я не роблю помилок. Не наполягай на хибній думці, що Я неправильно оцінюю людей, і не думай, що Я дивлюся на тебе зверхньо. Не вважай, що Я недооцінюю великий талант або що Я зробив помилку, наперед не призначивши тебе. Це не так; річ тут у тому, що ти на це не заслуговуєш! Чи знаєш ти це? Зараз Я підтверджу певні речі для вас: кожен, хто часто викликає Мій гнів, хто часто стає предметом Моєї критики чи розбору, неодмінно є предметом Моєї ненависті. Такі люди неодмінно помруть – це непорушно, як скеля. Я сказав, що більше не буду розбиратися зі Своїми первородними синами, бо ці люди вже пройшли Мої суворі випробування і отримали Моє схвалення. Кожен, на кого Я дивлюся похмуро, перебуває в небезпеці. Невже ви не боїтеся? Багато хто помре, щойно Мої слова зійдуть з вуст Моїх. Проте дехто збереже свою плоть; просто їхній дух буде мертвим. Найяскравішою ознакою таких людей є те, що вони не володіють роботою Святого Духа, і їх ніщо не стримує. (Вони вже значною мірою зіпсовані сатаною.) Кожного разу, коли їхня плоть згасає, це відбувається після відповідного планування Мною і у встановлений Мною час. Їхня духовна смерть не може послужити Мені велику службу; Я використовую їхню плоть, щоб продемонструвати дивовижність Моїх діянь. Так люди стануть переконаними, вони віддаватимуть нескінченну хвалу, і не буде жодного, хто не шануватиме і не боїтиметься Мене. Я не ставлюся легковажно до жодної дрібниці; усі мають жити або померти для Мене, і жоден не зможе піти, доки не відслужить своєї служби Мені. Навіть сатана не зможе сховатися у криниці бездонній, доки не відслужить своєї служби Мені. Кожен Мій крок твердий, надійний та стоїть на міцному ґрунті; жоден Мій крок не є непрактичним – ні в якому разі.

Хто наважиться рівнятися зі Мною? Хто наважиться протистояти Мені? Я уражу тебе негайно! Я не залишу і сліду від тебе, і плоть твою буде знищено; це абсолютна правда. Коли Я кажу це, Я дію миттєво, і повернення вже не буде. Світ руйнується з кожним днем, і з кожним днем гине людство. З кожним днем, Моє Царство набуває форми, і Мої первородні сини зростають. З кожним днем зростає Мій гнів, Мої покарання стають дедалі суворішими, а Мої слова – дедалі жорсткішими. Ви досі чекаєте, що Я буду говорити з вами м'якше, а Мій тон стане легшим, як би не так! Мій тон залежить від того, з якими людьми Я маю справу. З тими, кого Я люблю, Мій тон ніжний і завжди втішний та заспокоїливий, але до вас Я можу виявляти лише суворість і осуд, до яких додаються покарання і гнів. Ніхто цього й не підозрює, але ситуація в кожній країні світу стає дедалі напруженішою, з кожним днем країни руйнуються і занурюються у хаос. Лідери кожної країни сподіваються врешті-решт прийти до влади. Їм і на думку не спадає, що Моє

покарання вже спіткало їх. Вони прагнуть захопити Мою владу, але це лише нездійсненна мрія! Навіть лідер Організації Об'єднаних Націй повинен благати Мене про прощення. Злі справи, які він вчинив, численні. Нині настав час покарання, і Я не дам йому легко відбутися. Усі можновладці мають скинути з себе корони; лише Я гідний правити всім. Усе залежить від Мене – усе, включно навіть зі жменькою чужинців. Я негайно уражу всіх, хто буде прискіпливо розглядати Мене, бо саме так далеко дійшла у своєму поступі Моя робота. Кожен день стає свідком нового одкровення, кожен день являє нове світло. Усе стає дедалі довершеним. Останній день сатани стає дедалі ближчим і дедалі очевиднішим.

Глава 83

Ви не знаєте того, що Я – всемогутній Бог, як і того, що всі події та предмети перебувають під Моїм контролем! Що означає, що все установлено і здійснено Мною? Благословення чи нещастя кожної людини залежать від Мого виконання й від Моїх дій. Що може зробити людина? Чого може досягти вона своїми думками? У цей останній період, у цей розпусний період, у цьому темному світі, який до певної міри зіпсований сатаною, які нечисленні можуть перебувати в гармонії з Моєю волею? Чи то сьогодні, чи то вчора, чи то в найближчому майбутньому, життя всіх людей визначається Мною. Отримують вони благословення чи страждають від нещастя, улюблені вони чи ненависні Мені – все було точно визначено Мною в одну мить. Хто з вас наважується стверджувати, що твої кроки визначаються тобою самим і що твоя доля перебуває під твоїм контролем? Хто наважується сказати таке? Хто наважується бути таким зухвалим? Хто не боїться Мене? Хто у своєму серці непокірний Мені? Хто наважується чинити так, як йому заманеться? Я покараю їх прямо на місці, і більше не буду виявляти до людства жодної милості і не дарую більше йому спасіння. Цей раз – тобто момент, коли ви прийняли Моє ім'я, – це останній раз, коли Я виявлю хоч якусь поблажливність до людства. Іншими словами, Я обрав певну частину людства, яка, хоча їхні благословення, можливо, й не будуть вічними, уже втішалася чималою часткою Моєї милості; тож навіть якщо не визначено наперед, що ти будеш вічно благословенний, це не означає, що з тобою будуть погано поводитися, і тобі значно краще, аніж тим, хто безпосередньо потерпатиме від нещастя.

Воістину, Мій суд уже досягнув своєї кульмінації і вступає на небувалу досі територію. Мій суд відбувається над кожною людиною, і нині це гнівний суд. У минулому це був величний суд, але тепер він зовсім інший. У минулому люди не відчували ні крихти страху, поки не стикалися з виконанням Мого суду; тепер же, щойно вони чують хоч одне слово, вони лякаються до нестями. Когось навіть опановує страх, варто Мені ледь розтулити вуста. Варто тільки пролунати Моєму

голосу, коли Я починаю говорити, як вони лякаються так, що вже не знають, що робити, і щиро бажають у цей час сховатися в нору у землі або забитися кудись у найтемніший куток. Такі люди не можуть бути спасенні, тому що вони одержимі злими духами. Коли Я вершу суд над великим червоним драконом і стародавнім змієм, вони стають боязкими і навіть бояться показатися на очі іншим; воістину, вони – нащадки сатани, породження мороку.

Я часто вимовляв слова «приречення і обрання». Що вони означають? Як Я визначаю наперед і обираю? Чому хтось не може бути серед наперед визначених і обраних? Як вам зрозуміти це? Усе це вимагає від Мене чіткого пояснення, і для цього необхідно, щоб Я говорив із вами безпосередньо. Якби Я відкрив вам ці речі, то невігласи помилково вирішили б, що це думки сатани! Мене несправедливо очорнили б! Тепер Я буду говорити прямо, нічого не приховуючи: коли Я створив усе суще, Я спершу створив ті матеріали, що слугують людині (квіти, траву, дерева, ліс, гори, річки, озера, суходіл та океан, усіляких комах, птахів і тварин; деякі з них призначені для того, щоб людство вживало їх у їжу, а деякі – щоб людство дивилося на них). Різні види злаків було створено для людства відповідно до відмінностей між різними місцевостями; тільки після створення усього цього Я почав створювати людей. Є два типи людей: перший – це обрані й наперед визначені Мною; другий має властивості сатани, і цей тип було створено до того, як Я створив світ, але, оскільки ці люди були повністю зіпсовані сатаною, Я покинув їх. Потім Я створив обраний і наперед визначений Мною тип, з якого кожен володіє Моїми властивостями до різного ступеня; тому ті, кого Я обрав сьогодні, мають Мої властивості до різного ступеня. Хоча їх було зіпсовано сатаною, вони все одно належать Мені; кожен крок є частиною Мого плану управління. Чесні правлять у Царстві, тому що це було заздалегідь заплановано Мною. Ті, хто криводушний і брехливий, ніколи не зможуть бути чесними, тому що вони – сатанинське кодро і одержимі сатаною; вони його прислужники і перебувають під його орудою від початку і до кінця. Проте мета усього цього – виконання Моеї волі. Я виклав її ясно, щоб позбавити вас зайвих здогадок. Тих, кого Я удосконалюю, Я берегтиму і захищатиму; що ж до тих, кого Я ненавиджу, то щойно їхня служба закінчиться, вони підуть з Моеї оселі. Коли говорять про цих людей, Я гніваюся; при самій згадці про них Я дуже хочу негайно розібратися з ними. Незважаючи на це, Я стриманий у Своїх діях; Я виважений у Своїх вчинках і словах. У пориві гніву Я можу придушити увесь світ, але ті, кого Я визначив наперед, становлять виняток; заспокоївшись, Я можу тримати весь світ на долоні Своїх руки. Іншими словами, Я керую всім. Коли Я побачу, що світ зіпсований до такої міри, що люди вже не можуть його терпіти, Я негайно знищу його. Хіба Я не можу зробити це, промовивши усього лиш одне слово?

Я – Сам практичний Бог; Я не здійснюю надприродних знамень або чудес, – але Мої дивовижні справи повсюди. Шлях попереду стане незрівнянно більш

світлосяйним. Моє одкровення про кожен крок – це шлях, який Я вказую вам, і це Мій план управління. Інакше кажучи, у майбутньому ці одкровення ставатимуть ще численнішими і дедалі яснішими. Навіть у Тисячолітньому Царстві – у найближчому майбутньому – ви маєте рухатися вперед відповідно до Моїх одкровень і йдучи по Моїх стопах. Усе набуло форми, усе підготовлено; на вас очікують вічні благословення серед блаженних, тоді як бичованих очікує вічна кара. Таємниці Мої занадто численні для вас; те, що для Мене є найпростішими словами, для вас – найтяжчі. Тому Я промовляю дедалі більше, бо ви надто мало розумієте і потребуєте того, щоб Я пояснював вам кожне слово. Проте не турбуйтеся занадто; Я говоритиму з вами відповідно до Своїєї роботи.

Глава 84

Через брак знання про Мене люди незліченну кількість разів перешкоджали Моєму управлінню і підривали Мої плани, але їм ніколи не вдавалося перешкодити Моїм поступальним крокам. Це тому, що Я – Бог мудрості. У Мені – нескінченна мудрість, у Мені – безмежні й незбагненні таємниці. Споконвіку люди ніколи не були здатними осягнути та повністю зрозуміти їх. Чи не так? У кожному слові, що Я промовляю, є не тільки мудрість, а й кожне слово також містить Мої потаємні таємниці. У Мені все – таємниця; кожна частина Мене – таємниця. Сьогодні ви тільки бачили таємницю, тобто ви бачили Мою істоту, – але вам ще належить розгадати таємницю, що прихована всередині. Люди можуть увійти до Мого Царства, тільки слідуючи за Мною; в іншому разі вони загинуть разом зі світом та обернуться на прах. Я – довершений Бог; Я – ніхто інший, як Сам Бог. Попередні висловлювання, як-от «прояв Бога», вже застаріли; це зношений мотлох, який більше не є застосовним. Чи багато хто з вас прийшов до розуміння цього? Чи багато хто з вас до такої міри упевнився в Мені? Все має бути чітко пояснено і настановлено Мною.

Царство сатани зруйноване, і його мешканці невдовзі закінчать своє прислужування Мені. Одного по одному їх буде вигнано з Мого дому, що означає, що всі ті, хто маскувався під різні ролі, розкрили своє справжнє обличчя, і всіх їх буде відрізано від Мого Царства. Не забувайте! Від сьогодні всі, кого Я покидаю, включно з тими, кого Я покинув у минулому, – це ті, хто тільки грає роль, хто тільки прикидається; вони просто розігрували для Мене виставу, і щойно ця вистава завершиться, вони мають залишити сцену. Ті, хто справді є Моїми синами, будуть офіційно перебувати в Моєму Царстві, щоб приймати Мою любов і втішатися благословеннями, які Я вже приготував для вас. Блаженні первородні сини! Оскільки ви були навчені Мною заздалегідь, ви тепер придатні для Мого використання. Вірте, що Я – всемогутній Бог. Те, що не можуть здійснити люди, Я

можу зробити без зусиль, і тут абсолютно немає місця для суперечок. Не думайте, що ви нічого не можете вдіяти або що ви не гідні бути Моїми первородними синами. Ви абсолютно гідні! Так є тому, що виконання всього залежить від Мене; все відбувається завдяки Мені. Чому ви зараз вважаєте, що володієте таким духовним станом? Це просто тому, що ще не настав час, коли Я зможу по-справжньому використовувати вас. Великі таланти не можуть використовуватися з дрібною метою; чи розумієте ви? Невже в усьому вселенському світі ви обмежені лише крихітним Китаєм? Тобто всі люди в усьому вселенському світі будуть дані вам, щоб пасти і вести їх, бо ви – первородні сини, і вести своїх братів – це обов'язок, який має бути виконаний вами. Знайте це! Я – всемогутній Бог! Я ще раз підкреслюю, що Я дозволяю вам втішатися. Я – Той, Хто працює – Святий Дух працює всюди та особисто виступає провідником.

У минулому люди не розуміли Моє спасіння. Чи розумієте ви його тепер? У Моєму спасінні є кілька аспектів: один із них полягає в тому, що для декого з людей абсолютно немає визначення наперед, що означає, що вони взагалі не можуть втішатися Моєю милістю; інший аспект полягає в тому, що є ті, хто від самого початку є визначеними, хто втішається Моєю милістю упродовж певного часу, але за певний час, який Я визначив, Я вижену їх, і тоді їхнє життя повністю скінчиться. Ще один аспект полягає в тому, що є ті, кого Я визначив наперед і обрав, і хто втішається вічними благословеннями; вони втішаються Моєю милістю від початку й до кінця, включно з негараздами, які вони витерпіли до і після прийняття Мене, а також просвітлінням і осяянням, які вони отримали після прийняття Мене. З цього моменту вони почнуть втішатися благословеннями – тобто вони є тими, кого Я повністю спасаю. Це найочевидніше вираження завершення Моєї великої роботи. Що ж означають благословення? Дозвольте Мені запитати вас: що ви найбільше хочете зробити? Що ви найбільше ненавидите? Що ви найбільше сподіваєтеся отримати? Ви пройшли через біль і труднощі в минулому, все заради того, щоб знайти Мене і щоб ваше життя могло зростати; все це – частина милості. «Благословення» означають, що в майбутньому ви більше не матимете того, що ви ненавидите, що означає, що всього цього більше не буде у вашому житті; його буде повністю усунуто просто на ваших очах. Сім'я, робота, дружина, чоловік, діти, друзі та родичі, і навіть триразове харчування, яке ви ненавидите щодня, зникнуть. (Це означає не бути обмеженим часом і повністю вийти з плоті. Тільки твій вдоволений дух може підтримувати твоє тіло, але це стосується твого тіла, а не плоті. Ти станеш цілковито вільним і трансцендентним. Це найбільше і найбільш очевидне диво, яке Бог явив з моменту створення світу.) Усі частинки ґрунту буде видалено з вашого тіла, і ви станете цілковито духовними тілами, святими й незаплямованими, здатними подорожувати по всьому всесвіту та до країв землі. З цього моменту ви також позбавитеся всього цього прання і прибирання, і ви просто втішатиметеся у повній мірі. З цього часу ви більше не будете думати про шлюб

(тому що Я завершую період, а не створюю світ), і не буде більше пологових мук, таких болісних для жінок. У майбутньому ви також не будете більше працювати і тяжко трудитися. Ви повністю поринете в Мої обійми любові, втішаючись благословеннями, якими Я обдарував вас. Це є абсолютним. Поки ви будете втішатися цими благословеннями, благодать буде продовжувати слідувати за вами. Усе, що Я приготував для вас, – тобто рідкісні й дорогоцінні скарби з усього світу, – буде даровано вам. Зараз ви не можете усього цього навіть собі уявити, і ніхто ще не втішався усім цим. Коли ці благословення зійдуть на вас, ви будете перебувати в екстазі без кінця – та не забувайте, що все це завдяки Моїй силі, Моїм діям, Моїй праведності і ще більше того – завдяки Моїй величі. (Я буду милостивим до тих, до кого Я вирішив бути милостивим, і Я буду милосердним до тих, до кого Я вирішив бути милосердним.) У той час у вас не буде батьків, і не буде кровних зв'язків. Ви всі – люди, яких Я люблю, Мої улюблені сини. Від того часу й надалі ніхто не посміє гнобити вас. Це буде час, коли ви станете дорослими, а також час, коли ви будете правити народами залізним жезлом! Хто наважиться перешкодити Моїм улюбленим синам? Хто наважиться напасти на них? Усі шануватимуть Моїх улюблених синів, бо Отець здобув славу. Перед вашими очима постане все те, що ніхто й уявити собі ніколи не міг; все це буде безмежним, невичерпним і нескінченним. Незабаром вам уже не потрібно буде ні обпалюватися сонцем, ні терпіти болісну спеку, ні страждати від холоду, ні відчувати дотик дощу, снігу чи вітру. Так буде тому, що Я люблю вас, і це буде цілком світом Моеї любові. Я дам вам усе, чого ви забажаєте, і приготую для вас усе, чого ви потребуєте. Хто наважиться стверджувати, що Я не праведний? Я негайно вб'ю тебе, бо Я вже раніше казав, що гнів Мій (проти лукавих) триватиме вічно, і Я не поступлюся ні на краплю. Проте й любов Моя (до Моїх улюблених синів) триватиме вічно, і Я ані найменшою мірою не стримуватиму її.

Сьогодні люди, які чують Мої слова як осуд, – це ті, хто не перебуває в належному стані. Однак на той час, коли вони це виявлять, Святий Дух уже покине їх. З усього вселенського світу первородних синів обрано з-поміж вас, тоді як сини і люди становлять лише малу частину з вас. Я роблю наголос на всьому вселенському світі, що означає, що синів і людей обрано з усіх країн світу. Чи зрозуміло вам? Чому Я постійно наголошую на тому, що первородні сини мають швидко подорослішати і повести за собою іноземців? Чи розумієте ви справжній сенс Моїх слів? Так відбувається тому, що Китай – це країна, яку Я прокляв; вона переслідувала Мене найбільше, і Я ненавиджу її найбільше. Ви повинні знати, що Мої первородні сини і Я прийшли з небес і є людьми всесвіту; ми не належимо жодній країні. Припиніть чіплятися за людські уявлення! Так є тому, що Я відкрив вам Свою істоту. Усе залежить від Мене. Чи можете ви запам'ятати Мої слова? Чому Я кажу, що серед вас стає дедалі менше людей, а населення стає більш рафінованим? Так є тому, що Мое спасіння поступово повертається до

вселенського світу. Ті, кого вигнано, хто прийняв Моє ім'я, – це ті, хто прислужував заради удосконалення первородних синів. Чи розумієте ви? Чому Я кажу, що всі вони є тими, хто прислужував заради Моїх синів? Тепер ви справді розумієте, чи не так? Кількість їх справді невелика; їх, звісно, мало. Однак ці люди отримали значну користь завдяки Моїм синам і щедро втішилися Моєю милістю – ось чому Я сказав, що спасаю рід людський востаннє. Тепер ви знаєте справжнє значення Моїх слів! Я суворо покараю будь-кого, хто чинить опір Мені, і повернуся обличчям до кожного, хто захищає Мене. Так є тому, що від самого початку Я завжди був величним і праведним Богом, і все буде відкрито вам. Я дію скоро й дивовижно, і незабаром стануться дива, які людям годі й уявити. Я справді маю на увазі негайно і скоро. Чи розумієте ви? Шукайте входження в життя, не відкладаючи! Мої улюблені сини, усе тут – для вас, і все існує заради вас.

Глава 85

Я використовую різних людей для досягнення Своєї волі: Мої прокляття здійснюються щодо тих, кого Я караю, як і Мої благословення – щодо тих, кого Я люблю. Отже, питання про те, хто з вас отримає Мої благословення, а хто зазнає Моїх проклять, повністю залежить від одного Мого слова; все визначається Моїми висловлюваннями. Ти знаєш, що до кого Я ласкавий зараз, той обов'язково буде завжди обдарований Моїми благословеннями (це означає, він буде поступово пізнавати Мене і дедалі більше упевнюватися в Мені, набуваючи нового світла й одкровення, і зможе встигати за темпом Моєї роботи). Усі, до кого Я відчуваю огиду (це дещо всередині Мене, чого люди не можуть бачити ззовні), – це люди, котрі неодмінно зазнають Моїх проклять, і вони, поза сумнівом, належать до нащадків великого червоного дракона; будучи такими, вони матимуть частку в Моєму проклятті його. Що ж стосується тих, кого Я не можу терпіти, у кому Я бачу брак якості, і хто не може бути вдосконалений чи використаний Мною, то вони ще мають шанс на спасіння, і вони будуть одними з-поміж Моїх синів. Якщо хтось не володіє жодною з Моїх якостей, не може збагнути духовних питань, і не знає Мене, але має палку налаштованість, то таку людину можна віднести до Мого народу. Тих, хто мають частку у Моїх прокляттях, Я визнаю такими, що перебувають поза спасінням, і це ті, хто є одержимий злими духами. Я жадаю вигнати їх. Їх було породжено великим червоним драконом, і саме вони є тими, кого Я ненавиджу найбільше. Відтепер Я не потребую, щоб вони прислужували Мені. Я просто більше їх не бажаю! Я більше не бажаю жодного з них! Навіть їхній плач і скрегіт зубів переді Мною не діє; Я не дивлюся на жодного з них. Я просто відкидаю їх геть. Що ти собою являєш? Чи заслуговуєш ти бути переді Мною? Чи гідний ти? Ти досі удаєш із себе добру людину і прикидаєшся смиренним! Після того, як ти вчинив усі ці

незліченні нечестиві діяння, чи можу Я пощадити тебе? І при цьому, не встигнувши ще постати переді Мною, ти знову починаєш суперечити Мені. Ти ніколи взагалі не мав добрих намірів; ти просто хочеш обдурити Мене! Чи можеш ти справді стати добрим, якщо ти – нащадок великого червоного дракона? Це неможливо! Ти вже проклятий Мною, і Я засуджую тебе до кінця! Прислужуй Мені щиро, чесно й дисципліновано, а потім повертайся до своєї криниці бездонної! Хочеш отримати частку в Моему Царстві? Ти просто мариш! Яка безсоромність! Ти, зі своїм брудним і нечистим тілом, розбещений до крайньої міри, але тобі ще вистачає нахабства поставати переді Мною! Геть з дороги! Якщо ти зволікатимеш і далі, Я жорстоко покараю тебе! Усіх, хто чинить кривду і обман переді Мною, має бути викрито. Де тобі заховатися? Куди тікати? Скільки б ти не ухилявся й не ховався, чи зможеш ти уникнути Мого контролю? Якщо ти не будеш прислужувати Мені належним чином, то тривалість твого життя буде ще менша; з тобою буде покінчено негайно!

Я зі всією ясністю кажу вам, які люди є Моїми первородними синами, і подаю вам точні докази. В іншому разі ви не могли б посісти належні вам місця, і натомість ухвалювали б необдумані рішення щодо того, якими мають бути ваші місця. Хтось буде занадто смиренним, а хтось занадто нестриманим; і ті, хто не володіє Моїми якостями, або кому цих якостей бракує, усі захочуть бути Моїми первородними синами. У чому ж проявляються ті, хто є Моїми первородними синами? Насамперед, вони зосереджені на осягненні Моеї волі та виявляють увагу до неї. Крім того, всі вони мають Святого Духа, який діє на них. По-друге, вони наполегливо шукають і прагнуть у своєму дусі, утримуються від розпусти і завжди тримаються в Моїх рамках; вони є надзвичайно нормальними. Більше того, чинячи так, вони не симулюють. (Оскільки вони зосереджені на сприйнятті роботи Святого Духа і цінують Мою любов до них, вони завжди обережні і мають глибокий страх впасти в думки про зраду чи непокору Мені.) По-третє, вони всім серцем діють заради Мене, здатні віддавати усього себе і вже відкинули будь-яке уявлення про свої власні майбутні перспективи, про своє життя, про те, що вони їдять, надягають, чим користуються і де живуть. По-четверте, вони постійно відчують голод і спрагу щодо праведності і вважають, що їм ще надто багато чого бракує і вони мають надто незрілий духовний стан. По-п'яте, як Я вже казав, вони мають добру репутацію у світі, але їх відкидають люди цього світу. У своїх стосунках із протилежною статтю вони мають моральну чистоту. Усе це – докази, але Я не можу зараз повністю відкрити їх вам, бо Моя робота ще не досягла цієї стадії. Первородні сини, пам'ятайте! Життєві почуття у вас, ваша пошана до Мене, ваша любов до Мене, ваше знання про Мене, ваше прагнення до Мене, ваша віра – все це втілює Мою любов до вас; усе це – докази, які Я надаю вам, щоб ви справді стали Моїми улюбленими синами і були такими самими, як Я, харчуючись, проживаючи та втішаючись благословеннями поряд зі Мною серед незрівнянної слави.

Я не можу виявляти поблажливості до будь-кого, хто переслідував Мене, хто не знав Мене (зокрема, й до того, як Моє ім'я було засвідчено), хто вважав Мене

людиною чи до будь-кого, хто хулив Мене і зводив наклеп на Мене в минулому. Навіть якби вони зараз свідчили про Мене з усією переконливістю, це все одно не допомогло б. Переслідування Мене в минулому було способом прислугувати Мені, і якби ці люди свідчили про Мене сьогодні, вони все одно були б Моїми знаряддями. Лише ті, хто справді зроблені Мною досконалими сьогодні, приносять Мені користь, бо Я Сам праведний Бог, і Я вийшов із плоті та зрікся всіх земних зв'язків. Я – Сам Бог, і всі люди, справи і предмети, які колись були навколо Мене, перебувають у Моїх руках. Я беземоційний і втілюю праведність у всьому. Я абсолютно чистий, не заплямований жодною краплею скверни. Чи розумієте ви сенс Моїх слів? Чи можете і ви досягти цього? Люди гадають, що Я також маю нормальну людську сутність, і Я маю сім'ю та емоції, – та чи знаєте ви, що абсолютно помиляєтесь? Я – Бог! Невже ви забули про це? Ви заплуталися? Ви досі не знаєте Мене!

Моя праведність повністю відкрилася вам. Будь-який спосіб, за допомогою якого Я розбираюся з будь-якою людиною, показує і Мою праведність, і Мою велич. Оскільки Я – Сам Бог, Який несе з Собою гнів, Я не залишу у спокої жодну людину, яка переслідувала або зневажала Мене. Чи усвідомлюєте ви це, враховуючи таку сувору вимогу? Ті, кого Я обрав і визначив наперед, подібні до дорогоцінних перлин чи каменів агату; вони нечисленні та рідкісні. Це тому, що людей, які царюватимуть як царі, буде набагато менше, ніж тих, хто буде Моїм народом, і це свідчить про Мою силу та Мої дивовижні діяння. Я часто кажу, що винагороджу вас і дарую вам вінці, і що зі Мною перебуває безмежна слава. Що Я маю на увазі під винагородами, вінцями і славою? Люди дотримуються уявлення, що винагороди – це щось матеріальне, як-от їжа, одяг чи інші речі, які можна використати, але це абсолютно застарілий спосіб мислення; це не те, що Я маю на увазі під цими термінами, а, навпаки, омана. Винагороди – це речі, які отримуються просто зараз, і вони є складником благодаті. Однак є й такі винагороди, що пов'язані з тілесними задоволеннями, і ті, хто прислужує Мені, але кого Я не спасу, також можуть отримати деякі матеріальні задоволення (хоча це досі просто матеріальні речі, які служать Мені). Вінець – це не знак посади, тобто це не матеріальна річ, яку Я дарую вам, щоб ви могли втішатися нею. Навпаки, це нове ім'я, яке Я даю вам, і кожен, хто зможе бути відповідним своєму новому імені, буде людиною, яка здобула вінець, тобто здобула Мої благословення. Винагороди та вінці є частиною благословень, але якщо порівнювати їх із благословеннями, то вони відрізняються, як небо й земля. Славу просто неможливо уявити собі за допомогою людських уявлень, бо слава – це не матеріальна річ. Для людей це вкрай абстрактне поняття. То що ж таке слава? Що означає сказати, що ви зійдете у славі разом зі Мною? Моя повнота – тобто те, чим Я є і що маю, милість і любов (до Моїх синів), і праведність, велич, суд, гнів, прокляття і спалення (до всіх людей) – Моя істота є слава. Чому Я кажу, що зі Мною безмежна слава? Тому що зі Мною безмежна

мудрість, як і незрівнянний достаток. Тому зішестя зі Мною у славі означає, що вас уже довершено Мною, ви володієте тим, чим Я є, і тим, що Я маю, ви довершені Мною, ви шануєте Мене і не чините опору Мені. Певна річ, це вже ясно для вас!

Напруженість ситуації в усіх країнах на землі сягнула найвищої точки, і всі вони неухильно готуються прислужувати Мені та прийняти спалення, яке Я несу їм. Коли прийдуть Мій гнів і спалення, не буде жодного попередження заздалегідь. Однак Я знаю, що Я роблю, і Я маю щодо цього абсолютну ясність. Ви маєте бути впевнені в Моїх словах, і вам слід поспішити все приготувати. Будьте готові пасти тих, хто прийде шукати з-за кордону. Пам'ятайте це! Китай – тобто кожна людина і кожна місцевість у Китаї – підпадає під Мої прокляття. Чи розумієте ви сенс Моїх слів?

Глава 86

Люди кажуть, що Я милосердний Бог; вони кажуть, що Я принесу спасіння всім, кого Я створив. Усе це говориться на підставі людських уявлень. Те, що Я милосердний Бог, кажуть Моїм первородним синам, а те, що Я принесу спасіння усім, кажуть Моїм синам і Моєму народові. Оскільки Я – мудрий Бог, у розумі Моєму є ясним, яких людей Я люблю, а яких ненавиджу. Тих, кого Я люблю, Я завжди буду любити до самого кінця, і ця любов ніколи не зміниться. Що ж до тих, кого Я ненавиджу, то вони Мене анітрохи не обходять, як би добре вони не поводитися. Це тому, що вони не були народжені від Мене і не володіють Моїми якостями чи Моїм життям. Іншими словами, їх не було визначено наперед і обрано Мною – бо Я непогрішний. Тобто всі Мої діяння звуться святими й благородними, і Я ніколи не маю жодного жалю. В очах людей Я вкрай безсердечний, але невже ти не усвідомлюєш, що Я – Сам праведний і величний Бог? Усе, що від Мене є правильним; ті, кого Я ненавиджу, неодмінно дістануть Мої прокляття, а ті, кого Я люблю, неодмінно дістануть Мої благословення. Таким є Мій святий і непорушний характер, і ніхто не змінить його. Це є абсолютним!

Сьогодні ті, хто справді відповідають Моїм намірам, поза сумнівом, будуть зроблені Мною довершеними, бо Моя робота чесна і ретельна, і Я все доводжу до кінця. Тих, кого Я проклянута, буде спалено. Чому ж тоді більшість людей прокляті Мною, а Святий Дух попри це здійснює над ними Свою роботу (це говориться у зв'язку з тим, що Я не живу в нечистому храмі)? Чи розумієте ви істинний сенс висловлювання про те, що всі справи і всі речі прислужують Христу? Святий Дух здійснює Свою роботу через них, коли Я використовую їхню службу, але зазвичай, коли вони не прислужують Мені, вони в основі своїй не є просвітленими духовно. Навіть якщо вони і прагнуть, то роблять це із завзяття, але це підступні сатанинські хитрощі – бо у звичайний час вони не звертають жодної уваги на Мою роботу і цілковито неуважні до Моїх тягарів. Тепер, коли Мої первородні сини зросли, Я

виганню їх; з цієї причини Мій Дух відступив усюди, і особливий наголос було зроблено на Моїх первородних синах. Чи розумієте ви? Усе ґрунтується на Моїх діяннях, Моему визначенні та усіх словах, що виходять із Моїх вуст. Усі місцевості, які отримали Мої благословення, обов'язково є місцями, в яких Я працюю і в яких здійснюється Моя робота. Китай – це країна, в якій сатані поклоняються найбільше, тому його було проклято Мною. Більше того, ця країна найсильніше відзначилася в гоніннях на Мене. Я абсолютно не буду здійснювати Свої роботи над людьми, які перебувають під впливом великого червоного дракона. Чи розумієте ви справжній зміст Моїх слів? Зрештою, Мої сини і Мій народ нечисленні. Абсолютно все перебуває в Моїх руках; енергія має бути зосереджена і більше зусиль має бути докладено до тих, кого Я обрав і наперед визначив. Інакше кажучи, ті, хто є Моїми первородними синами, мають поспішити з практикою, щоб якомога швидше взяти на себе частку Моїх тягарів і присвятити всі свої зусилля Моїй роботі.

Ті з вас, хто прислуговує Мені, слухайте! Ви можете отримати трохи Моєї благодаті, коли прислужуєте Мені. Тобто ви будете до певного часу знати про Мої подальші справи і про те, що буде відбуватися в майбутньому, але ви абсолютно не будете втішатися тим. Такою є Моя милість. Коли ваше прислужування скінчиться, ідіть одразу і не зволікайте. Ті з вас, хто є Моїми первородними синами, не повинні бути зарозумілими, але вам дозволено пишатися, бо Я обдарував вас нескінченними благословеннями. Ті з вас, хто є цілями для знищення, не мають накликати на себе лихо або журитися через свою долю. Хіба ти не є нащадком сатани? Після того як ти закінчиш прислужувати Мені, ти можеш повернутися до криниці бездонної, тому що Мені від тебе більше не буде жодної користі. Тоді Я почну розбиратися з вами за допомогою Моїх покарань. Розпочавши роботу, Я доведу її до кінця; Мої діяння буде звершено, а Мої звершення будуть вічними. Усе це стосується Моїх первородних синів, Моїх синів і Мого народу, і це стосується також і вас: Мої покарання для вас будуть вічними. Я вже багато разів раніше говорив вам, що злих, які чинять опір Мені, неодмінно буде покарано Мною. Якщо тебе не буде покарано Святим Духом після того, як чиниш опір Мені, то тебе вже проклято, і після цього тебе буде уражено Моею рукою. Якщо ж ти, маючи погані думки про Мене, отримуєш дисциплінарне покарання від Святого Духа, то ти отримуєш Мої благословення; однак ти завжди маєш бути обережним, ніколи не виявляти недбалості та легковажності.

Глава 87

Ви маєте прискорити свої кроки та зробити те, що Я хочу, щоб було зроблено, – це те, що Я замислив для вас із великим запалом. Чи можливо, що й нині ви ще не розумієте, що означають Мої слова? Чи можливо, що ви й досі не знаєте Мого

наміру? Я казав дедалі ясніше, казав дедалі більше, та ви досі не доклали жодних зусиль, щоб осягнути зміст Моїх слів? Сатано, не мрій собі, що можеш зруйнувати Мій план! Ті, хто прислуговує сатані, тобто нащадки сатани (йдеться про тих, хто одержимий сатаною, хто, відповідно, з усією певністю має життя сатани й тому зветься його нащадком), благають милості біля ніг Моїх, плачучи й скрегочучи зубами. Проте Я не вчинив би такої дурниці! Чи можу Я пробачити сатану? Чи можу Я принести сатані спасіння? Це було б неможливо! Я роблю те, що кажу, і ніколи не пошкодую про це!

Усе, що Я промовляю, втілюється в життя. Хіба це не так? Проте ви продовжуєте не довіряти Мені, сумніватися в Моїх словах і гадати, що Я просто жартую з вами. Це просто надзвичайно смішно. Я – Сам Бог! Ви розумієте? Я – Сам Бог! Якби Я не володів мудрістю чи силою, хіба міг би Я робити й казати, що забажаю? І попри це ви не довіряєте Мені. Я неодноразово наголошував вам на цьому, Я казав вам про це знову і знову. Чому ж більшість із вас досі не вірить? Чому ви все ще плекаєте сумніви? Чому ви щосили чіпляєтеся за свої власні уявлення? Чи можуть вони спасти тебе? Я роблю те, що кажу. Я казав вам кілька разів: прийміть Мої слова як істину та не сумнівайтеся. Чи поставилися ви до них серйозно? Сам по собі ти нічого не можеш вдіяти, і попри це ти не здатний повірити в те, що Я роблю. Що можна сказати про таку людину? Кажучи прямо, складається враження, нібито Я ніколи вас не створював. Іншими словами, ти жодним чином не годишся бути прислужником Мені. Усі мають вірити Моїм словам! Усі мають витримати випробування; ухилитися Я не дозволю нікому. Звичайно, виняток становлять ті, хто вірить. Люди, які довіряють Моїм словам, неодмінно отримають Мої благословення, які будуть даровані тобі й здійсняться в тобі відповідно до того, у що ти віриш. Мої первородні сини! Нині Я розпочинаю дарувати вам усі Свої благословення. Поступово, потроху ви почнете відкидати всі ці огидні узи плоті: шлюб, родину, їжу, одяг, сон і всі стихійні лиха (вітер, сонце, дощ, пронизливий вітер, нещастя снігопаду та все інше, що ви ненавидите). Ви подорожуватимете через океани, суходолом і повітрям, не наражаючись на жодні обмеження простору, часу чи географії, усім серцем втішаючись у Моїх люблячих обіймах і розпоряджаючись усім під Моєю ніжною опікою.

Хто не пишається первородними синами, яких Я зробив довершеними? Хто не прославить ім'я Моє заради них? Чому Я тепер хочу відкрити вам так багато таємниць? Чому саме тепер, а не в минулому? Це саме по собі теж таємниця; чи знаєш ти це? Чому Я не згадував у минулому, що Китай – це країна, яку Я прокляв? І чому Я не зробив відомими тих, хто прислуговує Мені? Сьогодні Я також скажу вам про це: сьогодні, на Мою думку, все здійснилося, і Я кажу це стосовно Моїх первородних синів. (На сьогоднішній день Мої первородні сини прийшли царювати поруч зі Мною, і не тільки набули форми, а й насправді царюють разом зі Мною. Нині ті, в кому працює Святий Дух, певна річ, царюють поруч зі Мною, і це

відкривається просто зараз, не вчора і не завтра.) Сьогодні Я відкриваю всі Свої таємниці нормальної людської сутності, тому що тих людей, яких Я бажаю відкрити, вже відкрито, і в цьому Моя мудрість. Моя робота у своєму поступі дійшла до цього етапу: тобто в цей момент часу Я маю реалізувати план адміністративних постанов, які Я ухвалив спеціально для цього періоду. Тому Я наділяю належними посвідченням первородних синів, синів, народ і прислужників, бо Я маю владу й вершитиму суд, і Я буду правити жезлом залізним. Хто сміє не прислужувати Мені покірно? Хто сміє скаржитися Мені? Хто наважився б сказати, що Я не Бог праведності? Я знаю, що ваша демонічна природа вже давно розкрита переді Мною: ви відчуваєте заздрість і ненависть до кожного, до кого Я добрий. Це абсолютно сатанинська природа! Я добрий до Моїх синів; чи посмієш ти заявляти, що Я несправедливий? Я міг би зовсім вигнати тебе, але, на щастя для тебе, ти прислуговуєш Мені, і час ще не настав; інакше Я вигнав би тебе!

Сатанинське кодро! Перестаньте бути дикунами! Годі говорити! Годі діяти! Моя робота вже почала здійснюватися в Моїх обраних синах і в народі, і вона вже поширюється всіма країнами, усіма конфесіями, усіма релігіями та всіма суспільними верствами за межами Китаю. Чому ті, хто прислуговує Мені, завжди духовно заблоковані? Чому вони ніколи не досягають духовних питань? Чому Мій Дух ніколи не працює в цих людях? Взагалі кажучи, Я просто не можу витратити надто багато зусиль на тих, кого Я не визначив наперед і не обрав. Усі Мої колишні страждання, уся Моя копітка турбота й зусилля були заради Моїх первородних синів і малої частини синів і людей; більше того, Я пройшов через усе це для того, щоб Мою майбутню роботу було завершено без затримок і щоб Моя воля не знала перешкод. Оскільки Я – Сам мудрий Бог, Я зробив усі належні приготування для кожного етапу. Я не докладая жодних зусиль, щоб утримати будь-кого (це стосується тих, кого не обрано чи не визначено наперед), і не вражаю нікого навмання (це стосується обраних і визначених наперед): такою є Моя адміністративна постанова, яку ніхто не може змінити! До тих, кого Я ненавиджу, Я нещадний, а ті, кого Я люблю, оточені Моєю турботою і захистом. Отже, Я роблю те, що кажу (тих, кого Я обрав, обрано, а тих, кого Я визначив наперед, наперед визначено; такими є Мої справи, влаштовані Мною ще до створення світу).

Хто може змінити Моє серце? Крім того, що Я дію за планами, які Я будую за Своїм бажанням, хто ще наважиться вчинити необдуманого та не виконати Моїх наказів? Усе це – Мої адміністративні постанови; хто наважиться забрати в Мене хоча б одну з них? Усе має бути за Моїм наказом. Дехто з людей каже, що якась-то людина багато страждала, вона чесна та виявляє щире увагу до Мого серця. Чому ж тоді Я не обрав її? Це також Моя адміністративна постанова. Якщо Я кажу, що хтось відповідає Моїм намірам, значить, ця людина відповідає Моїм намірам, і Я її люблю; якщо Я кажу, що хтось – дитя сатани, то таку людину Я ненавиджу. Не підплещуйтеся ні до кого! Чи можеш ти справді бачити таку людину наскрізь? Усе це

вирішено Мною. Син завжди буде сином, а сатана завжди буде сатаною; іншими словами, людська природа не змінюється. Якщо Я не змушу їх змінитися, усі будуть слідувати своєму власному роду та будуть незмінними!

Я відкриваю вам Мої таємниці мірою поступу Моєї роботи. Чи знаєте ви насправді, до якого етапу дійшов поступ Моєї роботи? Чи справді ви будете слідувати проводу Мого Духа, робити те, що Я роблю, і казати те, що Я кажу? Чому Я зазначаю, що Китай – це країна, яку Я прокляв? По-перше, Я створив сьогоднішній китайський народ за Своїм образом. Вони не мали духу, і на самому початку вони були зіпсовані сатаною і не могли бути спасенні. З цієї причини Я розгнівався на цих людей і прокляв їх. Я ненавиджу цих людей найбільше та гніваюся навіть при самій згадці про них, бо вони – діти великого червоного дракона. Це змушує згадати ту епоху, коли країни світу анексували Китай. Так триває і донині, і все це було Моїм прокляттям – Моїм найсильнішим судом над великим червоним драконом. Зрештою, Я створив інший рід людей, серед яких визначив наперед Моїх первородних синів, Моїх синів, Мій народ і тих, хто прислужує Мені. Тож усе, що Я роблю сьогодні, було влаштовано Мною вже дуже давно. Чому можновладці в Китаї постійно переслідують і утискають вас? Це тому, що великий червоний дракон незадоволений Моїм прокляттям і чинить опір Мені. Однак саме в умовах таких гонінь і загроз Я роблю довершеними Своїх первородних синів, щоб дати потужну відсіч великому червоному дракону та його дітям. З ними Я розберуся пізніше. Тепер, вислухавши Мої слова, чи розумієте ви насправді значущість того, що Я дозволяю вам царювати зі Мною? Час, про який Я кажу, що великий червоний дракон буде цілковито повалений та підданий смерті, – це також час, коли Мої первородні сини будуть царювати зі Мною. Переслідування великим червоним драконом первородних синів служить Мені на велику користь, і коли Мої сини зростуть і зможуть керувати справами Мого дому, цих нечестивих слуг (прислужників) буде відкинуто. Оскільки Мої первородні сини царюватимуть зі Мною і здійснюватимуть Мої наміри, Я одного за одним кину прислужників до озера вогняного й сірчаного: вони мають згинати за будь-яку ціну! Я цілковито розумію, що сатанинське кодро теж хоче втішатися Моїми благословеннями та не бажає повертатися під оруду сатани; проте в Мене є Мої адміністративні постанови, яким усі мають коритися і які має бути виконано – винятку не буде ні для кого. Пізніше Я повідомлю вам Мої адміністративні постанови одну за одною, щоб утримати вас від їх порушення.

Глава 88

Люди просто не здатні собі уявити, як прискорилося Моя хода: це диво, що відбулося, є незбагненим для людини. Моя хода триває з моменту створення світу, і Моя робота ніколи не припинялася. Світ усього Всесвіту змінюється день у

день, і люди також повсякчас змінюються. Все це – частина Моеї роботи, все це – частина Мого плану, ба більше – все це належить до Мого управління, і жодна людина не знає і не розуміє цього. Тільки коли Я Сам говорю вам, тільки коли Я спілкуюся з вами віч-на-віч, ви знаєте хоч якусь крихітну дрібку; в іншому разі абсолютно ніхто не може мати жодного уявлення про задум Мого плану управління. Такою є Моя велика сила, і більше того – такими є Мої дивовижні діяння. Це те, що ніхто не в змозі змінити. Тому сказане Мною сьогодні збувається, і це просто не може змінитися. У людських уявленнях немає жодної крихти знання про Мене – усе це лише безглузді теревені! Не думайте, що отримали достатньо, чи що ви задоволені! Я кажу тобі ось що: тобі ще доведеться пройти довгий шлях! З усього Мого плану управління ви знаєте лише малу частину, тому ви маєте слухати, що Я говорю, і робити все, що Я вам скажу. Робіть усе згідно з Моїми бажаннями, і ви неодмінно отримаєте Мої благословення; кожен, хто вірить, може їх набути, а хто не вірить, для тих справдиться те «ніщо», яке вони уявляли. Це – Моя праведність, а ще більше – Моя велич, Мій гнів і Моя кара. Я не дозволю, щоб комусь зійшла з рук хоч одна думка чи дія.

Почувши Мої слова, більшість людей відчувають страх і трепет, їхні обличчя стривожено хмуряться. Невже Я справді був несправедливим до тебе? Чи може так бути, що ти не є дитям великого червоного дракона? Ти навіть прикидаєшся добрим! Ти навіть прикидаєшся Моїм первородним сином! Невже ти думаєш, що Я сліпий? Думаєш, Я не можу розрізняти людей? Я – Бог, Який досліджує потаємні серця людей: ось що Я говорю синам Моїм, а також і вам, дітям великого червоного дракона. Я бачу все ясно, не допускаючи жодної помилки. Як Я можу не знати, що Я роблю? Я гранично чітко усвідомлюю, що Я роблю! Чому Я кажу, що Я – Сам Бог, Творець всесвіту і всього сущого? Чому Я кажу, що Я – Бог, Який досліджує глибини сердець людей? Я добре знаю становище кожної людини. Невже ви думаєте, що Я не знаю, що робити та що говорити? Це не ваша турбота. Будьте обережними, щоб не загинути від руки Моеї; так ви зазнаєте втрат. Мої адміністративні постанови неблаганні. Чи зрозуміло вам це? Усе сказане вище є частиною Моїх адміністративних постанов. З того дня, як Я повідомлю їх вам, якщо ви вчините ще якісь переступи, вас спіткає відплата, бо раніше ви не розуміли.

Нині Я проголошую для вас Мої адміністративні постанови (що набувають чинності з дня їхнього проголошення; ними різним людям призначаються різні покарання):

Я виконую Свої обіцянки, і все в Моїх руках: кожен, хто сумнівається, буде неодмінно вбитий. Немає місця жодним міркуванням; таких людей буде негайно винищено, що позбавить Мое серце від ненависті. (Віднині підтверджується, що кожен, хто вбитий, не має бути членом Мого Царства і мусить бути нащадком сатани.)

Як первородні сини, ви маєте обіймати свої посади та належним чином виконувати свої обов'язки, а також не бути допитливими. Ви маєте доручити себе

планові Мого управління, і, хоч де ви є, ви маєте свідчити про Мене та прославляти Моє ім'я. Не робіть ганебних вчинків; будьте прикладом для всіх Моїх синів і Мого народу. Не будьте жодної миті розпусними: ви маєте завжди поставати перед усіма в образі первородних синів і не бути улесливими; навпаки, ви маєте йти уперед із високо піднятою головою. Я закликаю вас прославляти ім'я Моє, а не ганьбити його. Кожен, хто є первородним сином, має свою власну функцію і не може робити всього. Такою є відповідальність, яку Я поклав на вас, і ви не маєте від неї ухилитися. Ви маєте присвятити себе всім серцем, усім своїм розумом і всіма своїми силами виконанню того, що Я довірив вам.

Із цього дня по світу усього всесвіту обов'язок пасти всіх Моїх синів і весь Мій народ буде покладено на Моїх первородних синів, і Я каратиму будь-кого, хто не зможе присвятити все своє серце та розум його виконанню. У цьому Моя праведність. Я не пожалію навіть Моїх первородних синів і не буду до них поблажливим.

Якщо серед Моїх синів чи серед Мого народу знайдеться хтось, хто висміє чи образить одного з Моїх первородних синів, Я жорстоко покараю його, бо Мої первородні сини представляють Мене Самого; як хто чинить із ними, так чинить і зі Мною. Це найсуворіша з Моїх адміністративних постанов. Я дозволю Моїм первородним синам, за їхнім бажанням, вершити Мою праведність проти будь-якого з Моїх синів та Мого народу, хто порушить цю постанову.

Я поступово покидатиму тих, хто ставиться до Мене легковажно, приділяючи увагу тільки Моїй їжі, одягові та сну, хто переймається тільки Моїми зовнішніми справами, не зважаючи на Мій тягар та не приділяючи уваги належному виконанню своїх власних функцій. Це звернено до всіх, хто має вуха.

Той, хто закінчив службу Мені, має покірно й без галасу відійти. Будь обережним, інакше Я розберуся з тобою. (Це є додаткова постанова.)

Відтепер Мої первородні сини візьмуть до рук залізний жезл і почнуть вершити Мою владу, керуючи всіма країнами й народами, ходити серед усіх країн і народів та вершити Мій суд, праведність і велич серед усіх країн і народів. Мої сини та Мій народ будуть боятися Мене, хвалити Мене, радіти Мені й прославляти Мене без кінця, тому що Мій план управління виконано, і Мої первородні сини можуть царювати зі Мною.

Це є частиною Моїх адміністративних постанов; після цього Я повідомлятиму їх вам мірою поступу роботи. Зі згаданих вище адміністративних постанов ви побачите, у якому темпі Я виконую Свою роботу, а також до якої стадії дійшла Моя робота. Це буде підтвердженням.

Я вже засудив сатану. Оскільки Моя воля нічим не обмежена, і оскільки Мої первородні сини здобули славу поряд зі Мною, Я вже звершив Свою праведність і велич над світом і всім, що належить сатані. Я й пальцем не ворухну для сатани і не звертаю уваги на нього (бо він навіть не заслуговує на розмову зі Мною). Я

просто й далі роблю те, що Я хочу. Моя робота йде спокійно, крок за кроком, і Моя воля безперешкодно поширюється по всій землі. Це до певної міри осоромило сатану, і його було повністю знищено, але саме лише це не виконало Моєї волі. Я також дозволяю Моїм первородним синам виконувати Мої адміністративні постанови над ним. З одного боку, Я дозволяю сатані бачити Мій гнів щодо нього, з іншого боку, Я дозволяю йому бачити Мою славу (бачити, що Мої первородні сини – найбільш переконливі свідки приниження сатани). Я не караю його особисто; навпаки, Я дозволяю Моїм первородним синам вершити Мою праведність і велич. Оскільки раніше сатана знущався з Моїх синів, переслідував Моїх синів і пригнічував Моїх синів, то сьогодні, після закінчення його служби, Я дозволю Моїм зрілим первородним синам розібратися з ним. Сатана виявився безсилим проти падіння. Параліч усіх народів світу – найкраще тому свідчення; люди, що сваряться, і країни, що воюють, – очевидні прояви падіння сатанинського царства. Причина, через яку Я не виявляв жодних знамень і чудес у минулому, полягала в тому, щоб принизити сатану і крок за кроком прославити Моє ім'я. Коли із сатаною буде покінчено, Я почну виявляти Свою силу: те, що Я кажу, стає реальністю, і надприродне, що не відповідає людським уявленням, здійснюватиметься (йдеться про благословення, які невдовзі настануть). Оскільки Я Сам практичний Бог, Я не маю правил, і оскільки Я говорю відповідно до змін у Моєму плані управління, те, що Я говорив у минулому, не обов'язково застосовується в сьогоденні. Не чіпляйтеся за власні уявлення! Я не Бог, Який дотримується правил; зі Мною все є вільним, трансцендентним та цілковито розкутим. Можливо, те, що було сказано вчора, сьогодні вже застаріло, а можливо, сьогодні воно може бути відкинуте (проте Мої адміністративні постанови, відколи вони оприлюднені, ніколи не зміняться). Це етапи Мого плану управління. Не чіпляйтеся за правила. Щодня з'являється нове світло та нові одкровення, і таким є Мій план. Щодня Моє світло виявлятиметься в тобі, і Мій голос долинатиме до світу всесвіту. Чи розумієш ти це? Це – твій обов'язок, відповідальність, яку Я поклав на тебе. Ти не маєш нехтувати нею ні на мить. Я використовуватиму до кінця тих людей, яких схвалюю, і це ніколи не зміниться. Оскільки Я всемогутній Бог, Я знаю, якого типу людина що має робити, а також якого типу людина що здатна робити. Це і є Моя всемогутність.

Глава 89

Нелегко робити все відповідно до Моїх намірів. Це не питання примусу себе за допомогою удавання; ні, це залежить від того, чи наділив Я тебе Своїми якостями до того, як Я створив світ. Усе це залежить від Мене. Це не те, що під силу людям. Я люблю того, кого бажаю любити, а про кого Я кажу, що він первородний син, той, поза сумнівом, є первородним сином. Це абсолютно так! Можливо, ти захочеш

підробити це, але це буде марним! Невже ти думаєш, що Я не можу розпізнати тебе таким, який ти є? Невже тобі достатньо просто демонструвати трохи доброї поведінки переді Мною? Невже все це так просто? Абсолютно ні; ти повинен мати Мою обітницю, і ти повинен мати Моє визначення. Невже ти думаєш, що Я не знаю про те, що ти робиш за Моєю спиною? Ти розпусний! Щойно скінчиться термін твого прислужування Мені, поспіши назад до озера вогняного й сірчаного! Я відчуваю огиду; Мене охоплює ненависть при одному погляді на тебе. Усі, хто прислугують Мені, усі, хто не віддає себе Мені з вірністю, усі, хто безпутний та нестриманий, і всі, хто не може досягнути Моїх намірів, – після того, як ваше прислужування добіжить кінця, поспішіть забратися з очей Моїх! Інакше Я вижену тебе геть! Ці люди не можуть залишатися в домі Моєму (а саме, в церкві) ні на хвилину довше. Вони всі мають піти звідси, щоб не ганьбити Мого імені і не руйнувати Моєї репутації. Усі ці люди – нащадки великого червоного дракона; їх було послано великим червоним драконом, щоб порушити Моє управління. Вони спеціалізуються на обмані, щоб заважати Моїй роботі. Сину Мій! Ти маєш бачити це наскрізь! Не зв'язуйся з такими людьми. Коли ти бачиш людей такого роду, швидко йди від них подалі, щоб не втратити у їхні пастки; це завдасть шкоди твоєму життю! Я відчуваю найбільшу відразу до тих людей, що говорять недбало, чинять необдуманно, просто жартують і сміються, займаються легковажною балаканиною. Я не бажаю нікого з цих людей; усі вони з кодла сатани! Вони дражняться без жодної причини. Що то за істоти? Вони торочать нісенітницю і бешкетують. Невже їм досі не соромно? Насправді такий тип людей має найменшу цінність, і Я вже давно бачу їх наскрізь та покинув їх. Якби Я цього не зробив, як би вони постійно торочили нісенітницю, не підкоряючись Моїй дисципліні? Воістину, вони – нащадки великого червоного дракона! Нині Я почав видаляти їх одного за одним. Чи можу Я використовувати нащадків сатани як Моїх первородних синів, як Моїх синів і Мій народ? Чи не заплутався б я тоді? Я, певна річ, не роблю так. Чи маєте ви ясне розуміння цього?

Усе, з чим ви сьогодні стикаєтеся, чи то добре, чи погане, було влаштовано Моїми мудрими руками; усе організовано Мною і перебуває під Моїм управлінням. Це, безумовно, не те, чого може легко досягти людство. У декого з людей досі пітніють долоні від занепокоєння за Мене, але насправді їм не варто хвилюватися! Вони нехтують своїм головним завданням, не прагнуть увійти в дух, проте все одно бажають зростання в житті. Марно сподіваються! Вони зовсім не турбуються, але все ж таки хочуть виконати Мою волю! Ти турбуєшся про Мене, та Я не турбуюся. Про що ж ти турбуєшся? Твоя робота для Мене недбала, і ти брешеш крізь зуби. Я кажу тобі! Від цього моменту й надалі Я буду виганяти таких людей, як ти, зі Свого дому. Такі люди не гідні прислужувати Мені в Моєму домі. Я відчуваю до них відразу, тому що вони своїми діями зневажають Мене. Коли було сказано, що «богозневага на Мене – це непростий гріх», кого це стосувалося? Вам це зрозуміло? Така людина вважає, що проблема ще не стала аж такою серйозною,

незважаючи на те, що вона вже вчинила цей гріх. Воістину, ця заплутана людина сліпа й неосвічена, і дух її заблокований! Я вижену тебе геть! (Оскільки це сатанинська спокуса щодо Мене, Я так ненавиджу її, і ця тема неодноразово згадувалася, щоразу викликаючи в Мене лютю. Я не можу втримати Свою лютю, і ніхто не може зупинити її. Час ще не настав, інакше Я б уже давно розібрався з такою людиною!) (Ідеться про той факт, що наразі є багато людей, які досі не вірять, що іноземці ринуться натовпами до Китаю; навіть нині вони досі не вірять, і це змушує Мій гнів вириватися й кипіти.)

У Моєму домі яка саме людина за Моїм серцем? Тобто ще до створення світу, якого роду людям Я наперед визначив жити в Моєму домі вічно? Чи знаєте ви? Чи замислювалися ви над тим, яких людей Я люблю, а яких ненавиджу? Мій дім – для тих, хто є одnodумцями зі Мною, хто поділяє зі Мною добрі часи і труднощі – іншими словами, для людей, які поділяють і благословення, і труднощі. Усі ці люди можуть любити те, що Я люблю, і ненавидіти те, що Я ненавиджу. Вони здатні відмовитися від того, що Я ненавиджу. Якщо Я кажу, що їм не можна їсти, то вони готові залишити свій шлунок порожнім, щоб задовольнити Мої наміри. Така людина готова зберігати Мені вірність і жертвувати собою заради Мене, може виявляти увагу до Моїх копітких зусиль, завжди наполегливо працюючи заради Мене. Тому таким людям Я дарую статус первородних синів, даючи їм усе, що Я маю: Я маю здатність керувати усіма церквами, і це Я дарую їм; Я маю мудрість, і це Я також дарую їм; Я можу страждати заради ствердження істини на практиці, і Я також дарую цим людям рішучість та певність, роблячи їх здатними перетерпіти все заради Мене; Я маю добрі якості, і Я дарую їх їм, роблячи їх такими самими, як Я, без найменшого розрізнення, щоб інші бачили Мене, коли бачать цих людей. Нині Я вкладаю Свою довершену божественність у цих людей, щоб дати їм змогу втілити один аспект Моєї доведеної божественності, щоб вони могли повністю проявляти Мене; таким є Мій намір. Не прагніть бути схожими на Мене в тому, що стосується зовнішнього (їсти те саме, що і Я, або надягати те саме вбрання, що і Я); усе це марно, і ви тільки занапастите себе, якщо будете прагнути до цього. Це тому, що ті, хто прагнуть наслідувати Мене зовні, є лакеями сатани, а такі зусилля – це підступи сатани; вони відображають сатанинські амбіції. Ти прагнеш бути таким самим, як Я, але чи гідний ти цього? Я розтопчу тебе на смерть! Моя робота здійснюється постійно, поширюючись на всі країни світу. Поспішай же слідувати Моїми стопами!

Глава 90

Усі сліпі мають піти від Мене і не мають залишатися ні на мить довше, бо Мені потрібні ті, хто може розуміти Мене, хто може бачити Мене і хто може дістати від Мене все. А хто насправді може дістати від Мене все? Певна річ, що таких людей

дуже мало, і вони неодмінно отримають Мої благословення. Я люблю цих людей, і Я буду підбирати їх одного за одним, щоб вони були Моєю правою рукою, щоб вони були проявом Моїм. Я змушу всі країни і всі народи невпинно славити Мене, знову і знову підбадьорюючи заради цих людей. О, гора Сіон! Підними знамено перемоги і вболівай за Мене! Бо Я йду по всьому всесвіту і до країв землі, охоплюючи кожен куточок гір, річок і всього сущого, перш ніж знову повернутися сюди. Я повертаюся переможно з праведністю, судом, гнівом і полум'ям, і ще більше – з Моїми первородними синами. Усе те, що Мені мерзенне, і всіх людей, справи і предмети, до яких Я відчуваю огиду, Я проганяю далеко геть. Я переможний і завершив усе, що хотів зробити. Хто наважиться сказати, що Я не звершив Своєї роботи? Хто наважиться сказати, що Я не здобув Своїх первородних синів? Хто наважиться сказати, що Я не повернувся з тріумфом? Такі люди, певна річ, із роду сатани; це ті, кому тяжко домогтися Мого помилування. Вони сліпі, вони мерзенні демони, і Я ненавиджу їх найбільше. На них Я почну відкривати гнів Мій і всю повноту суду Мого, і вогнем Моїм палаючим запалю Всесвіт і землю від краю до краю, висвітлюючи кожен куточок – такою є Моя постанова.

Щойно ви зрозуміли Мої слова, маєте черпати з них розраду; ви не маєте пропускати їх без уваги. Слова суду лунають щодня, то чому ж ви такі тупі й заціпенілі? Чому ви не співпрацюєте зі Мною? Невже ви так охоче йдете до пекла? Я кажу, що Я – Бог милосердя до Моїх первородних синів, Моїх синів і народу, то як же ви розумієте це? Це не просте твердження, і його слід сприймати з позитивного погляду. О, сліпе людство! Я багато разів спасав вас, виводив з-під влади сатани і з-під покарання, щоб ви могли отримати Мою обітницю, то чому ж ви не виявляєте жодної уваги до Мого серця? Чи може хтось із вас бути спасений таким чином? Моя праведність, велич і суд не виявляють милосердя до сатани. Але що стосується вас, то мета всього цього – спасти вас, проте ви просто не здатні зрозуміти Мого характеру, не знаєте ви і принципів, на яких ґрунтуються Мої дії. Ви гадали, що Я не роблю відмінностей у суворості Моїх різноманітних дій, і що Я не роблю відмінностей між цілями Моїх дій – яке ж то невігластво! Я здатний ясно бачити усіх людей, всі події і речі. Я з повною ясністю розумію сутність кожної людини, тобто повністю бачу те, що людина приховує в собі. Я ясно бачу, чи є людина розпусною, чи блудливою, і знаю, хто що робить потайки. Не хизуйся переді Мною своїми принадами, негідна! Забирайся звідси! Щоб не зганьбити Моє ім'я, Я не використовую такого роду людей! Вони не можуть свідчити про Моє ім'я, а поведуться контрпродуктивно і несуть безчестя Моїй сім'ї! Їх має бути негайно вигнано з дому Мого. Я не бажаю їх. Я не потерплю зволікання навіть на одну секунду! Для цих людей, хай як вони прагнуть, усе марно, бо в Моєму Царстві всі є святі і нічим не заплямовані. Якщо Я кажу, що не бажаю когось – а це стосується і Мого власного народу, – то Я саме це маю на увазі; не чекайте, що Я зміню Свою думку. Мені байдуже, яким добрим ти був для Мене раніше!

Я щодня відкриваю вам таємниці. Чи знаєте ви Мій метод говорити? Що є основою, на якій Я відкриваю Свої таємниці? Чи знаєте ви? Ви часто кажете, що Я – Бог, який забезпечує вас у потрібний час, то як же ви розумієте ці аспекти? Я відкриваю вам Свої таємниці одну за одною, відповідно до етапів Моєї роботи, і Я забезпечую вас згідно з Моїм планом, і навіть більше того, відповідно до вашого реального духовного стану (щоразу, коли згадується Моє забезпечення, це стосується кожної людини в Царстві). Мій метод говорити полягає в такому: людям у Моєму домі Я даю розраду – Я забезпечую їх, і Я суджу їх; сатані Я не надаю милості, навіть найменшої, і все – гнів і спалення. Я буду використовувати Свої постанови, щоб вигнати зі Свого дому одного за одним тих, кого Я наперед не визначив і не обрав. Не потрібно тривожитися. Після того як Я змушу їх відкрити свої початкові форми (після того як вони будуть прислужувати Моїм синам, коли настане кінець), вони повернуться до криниці бездонної, інакше Я ніколи не покладу цій справі краю і ніколи не відпущу її. Люди часто згадують пекло і ад. Але що означають ці два поняття і в чому різниця між ними? Чи справді вони позначають якийсь холодний, темний куток? Людські уми постійно порушують Моє управління, вважаючи, що їхні власні випадкові роздуми абсолютно правильні! Але все це не що інше, як їхні власні фантазії. І ад, і пекло позначають храм нечистоти, у якому раніше мешкали сатана чи злі духи. Тобто кожен, хто раніше був одержимий сатаною або злими духами, – той і є адом, і той і є пеклом – у цьому немає жодної помилки! Ось чому Я неодноразово наголошував у минулому, що не живу в храмі нечистоти. Чи можу Я (Сам Бог) жити в аді або в пеклі? Чи не було би це безглуздою нісенітницею? Я вже кілька разів говорив про це, але ви так і не зрозуміли, що Я маю на увазі. Порівняно з пеклом, ад сильніше зіпсований сатаною. Ті, хто прямують в ад, – це найсерйозніші випадки, і Я просто не визначив наперед цих людей; ті, хто прямують до пекла, – це ті, кого Я визначив наперед, а потім вигнав. Простіше кажучи, Я не обрав жодного з цих людей.

Люди часто показують себе експертами в неправильному розумінні Моїх слів. Якби Я не вказував ясно і не роз'яснював все крок за кроком, то хто б з вас зрозумів? Ви лише наполовину вірите навіть словам, які Я промовляю, не кажучи вже про те, про що раніше не згадувалося. Нині в усіх країнах почалися внутрішні суперечки: працівники сперечаються з керівниками, учні зі вчителями, громадяни з державними посадовцями, і всі такі дії, що викликають заворушення, спершу виникають у кожній країні, і все це – лише частина прислужування, яке Мені надається. Чому Я кажу, що прислужування Мені відбувається через усі ці справи? Хіба Я отримую задоволення від нещастя людей? Хіба Я сиджу байдуже осторонь? Звичайно, ні! Бо це сатана б'ється в передсмертній агонії, і мета всього цього – використати негатив, щоб він слугував тлом, на якому ще яскравіше проявляється Моя сила та Мої дивовижні діяння. Усе це – потужний доказ, що свідчить про Мене, і зброя, якою можна атакувати сатану. Якраз тоді, коли всі країни світу борються за

землю та вплив, Я і Мої первородні сини разом царюємо як царі та розбираємося з ними, і абсолютно неможливо уявити, що в цих жахливих зовнішніх умовах Моє Царство цілковито здійснюється серед людей. Більше того, коли вони змагаються за владу і бажають судити інших, інші судять їх, і вони згоряють у Моєму гніві – який жаль! Який жаль! Моє Царство здійснюється серед людей – яка ж то слава подія!

Будучи людьми (чи то людьми Мого Царства, чи то нащадками сатани), ви всі маєте побачити Мої дивовижні діяння, інакше Я ніколи не покладу край цій справі. Навіть якщо ти готовий прийняти Мій суд, це все одно не допоможе, якщо ти не бачив Моїх дивовижних діянь. Усі мають бути переконані серцем, словом і зором, і нікому не має бути потурання. Усі люди мають прославляти Мене. Зрештою Я змушу навіть великого червоного дракона піднятися і прославити Мене за Мою перемогу. Такою є Моя постанова – чи запам'ятаєш ти її? Всі люди мають нескінченно прославляти Мене і хвалити Мене!

Глава 91

Дух Мій постійно говорить і доносить Мій голос – скільки серед вас тих, хто може знати Мене? Чому Я маю стати плоттю і прийти, щоб бути серед вас? Це є велика таємниця. Ви думаєте про Мене і жадаєте Мене весь день, ви підносите хвалу Мені, втішаєтеся Мною, їсте і п'єте від Мене кожен день, і попри це сьогодні ви ще не знаєте Мене. Які ж ви невігласи, які сліпці! Як мало ви знаєте Мене! Скільки серед вас тих, хто може зважати на Мою волю? Тобто скільки серед вас тих, хто може знати Мене? Всі ви – диявольські типи, і попри це ви хочете задовольнити Мою волю? Забудьте про це! Дозволь Мені сказати тобі: якими б добрими не були дії сатани, вони спрямовані на те, щоб зруйнувати Мою споруду і порушити Моє управління. Якими б добрими не були його дії, суть його не змінюється – він кидає Мені виклик. Тому багато людей мимоволі стають ураженими Моєю рукою і мимоволі виганяються з Моєї сім'ї. Сьогодні жодна справа (ні велика, ні мала) не влаштовується людиною; все в Моїх руках. Якщо хтось каже, що все підвладне людині, то Я кажу, що ти кидаєш Мені виклик, і Я, певна річ, суворо покараю тебе і назавжди залишу без місця, де ти міг би прихилити голову. Серед усіх подій і речей, що не перебуває в Моїх руках? Що не встановлено Мною і не визначено Мною? А ви ще кажете про те, що знаєте Мене! Це диявольські слова. Ти дуриш інших, то гадаєш, що можеш обдурити й Мене? Ти гадаєш, що якщо ніхто не дізнається, що ти зробив, то нічого й не буде? Не думай, що ти легко відбудешся! Я маю змусити тебе стати переді Мною на коліна і все розповісти. Не говорити неприпустимо; такою є Моя постанова!

Чи справді ви розумієте, хто є Мій Дух, а хто є Моє плотське «я»? Якою є значущість Мого втілення? Хто з вас ретельно обмірковував це велике питання і

отримав від Мене певне одкровення? Ви всі обманюєте себе! Чому Я кажу, що ти – нащадок великого червоного дракона? Сьогодні Я відкриваю вам таємницю Свого втілення, таємницю, яку людина не була здатна розгадати з моменту створення світу і яка призвела до загибелі стількох об'єктів Моєї ненависті. Так відбувається і сьогодні. Завдяки Моїй плоті багато із тих, кого Я люблю, були доведені до досконалості. Тож чому Я маю стати плоттю? І чому Я маю той зовнішній вигляд, який маю (в усьому, включно з Моїм зростом, зовнішністю, статурою тощо)? Хто може хоч щось сказати про це? У Моєму втіленні так багато значущого, що всього сказати просто неможливо. Я розповім вам зараз лише частину цього (оскільки етапи Моєї роботи у своєму поступі зайшли так далеко, Я маю зробити це і сказати це): Моє втілення спрямоване насамперед на Моїх первородних синів, щоб Я міг пасти їх і щоб вони могли розмовляти і говорити зі Мною віч-на-віч; воно також показує, що Я та Мої первородні сини близькі один до одного (тобто ми разом їмо, разом перебуваємо, разом мешкаємо і разом діємо), щоб вони могли бути нагородовані Мною в реальності – це не порожні слова, а реальність. Раніше люди вірили в Мене, але не могли досягнути реальності, і так відбувалося тому, що Я ще не втілювався. Сьогодні Моє втілення дає змогу всім вам досягнути реальності і дає змогу тим, хто щиро любить Мене, пізнати Мене – мудрого Бога – через Мої мовлення і поведінку, а також принципи, що лежать в основі того, як Я вирішую справи. Це також дозволяє тим, хто не прагне Мене щиро, побачити у Моїх найнепомітніших діях той аспект Мене, який є Моєю людською сутністю, і тим самим кинути Мені виклик, а потім померти «без жодної причини», будучи ураженими Мною. Осоромлюючи сатану, втілення несе найвагоміше свідчення про Мене: Я не тільки можу виходити з плоті, але також і жити у плоті. Я не відчуваю жодних просторових або географічних обмежень; для Мене не існує жодних перешкод, і все йде гладко. Саме в цьому сатана найбільш осоромлений, і коли Я виходжу з плоті, Я і далі здійснюю Свою роботу у Своїй плоті, і це анітрохи не позначається на Мені. Я, як і раніше, проходжу над горами, річками, озерами і всіма куточками всесвіту, а також над міріадами речей у ньому. Я втілювався, щоб відкрити всіх тих, хто був народжений від Мене, але повстав проти Мене. Якби Я не став плоттю, не було б можливості відкрити їх (маються на увазі ті, хто поводить себе по-одному перед Моїм обличчям і по-іншому за Моєю спиною). Якби Я залишався Духом, люди поклонялися б Мені у своїх уявленнях і думали, що Я – безформний і недосяжний Бог. Моє втілення сьогодні абсолютно протилежне уявленням людей (говорячи про Мій зріст і зовнішність), тому що Він виглядає звичайним і не дуже високим. Саме цей момент найбільше осоромлює сатану і є найпотужнішою протипою уявленням людей (богохульству сатани). Якби Мій зовнішній вигляд відрізнявся від усіх інших, це було б проблематичним – кожен став би поклонятися Мені й розуміти Мене за своїми уявленнями, і вони не змогли б чудово свідчити про Мене. Тому Я набув образу, який маю сьогодні, і який зовсім не важко

зрозуміти. Кожен має вийти за межі людських уявлень і не піддаватися на хитрі виверти сатани. Я розповідатиму вам більше в майбутньому, поступово, крок за кроком, відповідно до потреб Моєї роботи.

Сьогодні Моя велика робота увінчалася успіхом, і Мій план виконаний. Я здобув групу людей, які одноставно співпрацюють зі Мною як одностайні. Це найславетніший час для Мене. Мої улюблені сини (всі, хто любить Мене) можуть бути зі Мною єдиними серцем та розумом, щоб разом зі Мною зробити все те, що Мені потрібно зробити. Це дивовижно. Після сьогоднішнього дня ті, до кого Я ставлюся неприхильно, не матимуть роботи Святого Духа, тобто Я відкину тих, хто не відповідає тому, що Я казав у минулому. Люди мають повністю відповідати тому, що Я кажу. Запам'ятай це! Ти маєш ідеально відповідати. Зрозумій правильно; усе залежить від Мене. Люди – не торгуйтеся зі Мною. Якщо Я кажу, що ти придатний, то це висічено в камені; якщо Я кажу, що ти не придатний, не роби страдницького вигляду і не звинувачуй Небеса й землю. Це все Моє улаштування. Хто сказав, що ти маєш зневажати себе? Хто сказав, що ти маєш чинити цю ганебну дурницю? Навіть якщо ти нічого не скажеш, ти не зможеш приховати від Мене правди. Для кого призначені Мої слова, коли Я кажу, що Я – Сам Бог, Який досліджує сокровенне серце людини? Я кажу це тим, хто безчесний. Яка то безсоромність – чинити так у Мене за спиною! Ви хочете обвести Мене навколо пальця? Це не так вже й просто! Забирайся звідси негайно! Бунтівливий сину! Ти не любиш себе і не поважаєш себе! Ти не дбаєш про себе, але попри це хочеш, щоб Я любив тебе? Забудь про це! Я не бажаю навіть одного такого мерзотника. Відійдіть від Мене, усі ви! Це накликає найтяжчу ганьбу на Моє ім'я; якщо ви не бачите цього ясно, у вас нічого не вийде. Ви маєте оберігати себе від усякої скверни у цю злу і розпусну стару епоху; ви маєте бути абсолютно святими і непорочними. Сьогодні ті, хто має право панувати зі Мною як царі, – це ті, хто не забруднений жодною скверною, бо Я Сам святий Бог, і Я не бажаю, щоб зі мною були ті, хто ганьбить Моє ім'я. Такі люди послані сатаною, щоб випробувати Мене, і, воістину, всі вони – лакеї сатани, яким необхідно дати відсіч (кинути їх до криниці бездонної).

Моя сім'я свята і непорочна, а Мій храм чудовий і величний (маються на увазі ті, хто володіє тим, що Я є і що Я маю). Хто наважиться увійти і творити безчинства на свій розсуд? Я, певна річ, не пробачу їх. Їх буде повністю знищено і піддано великій ганьбі. Я чиню мудро. Без меча, без зброї, не поворухнувши навіть пальцем, Я здобуду повну й остаточну перемогу над тими, хто кидає Мені виклик і ганьбить Моє ім'я. Я великодушний і продовжую Свою роботу упевненим темпом, навіть коли сатана чинить такі перешкоди; Я не звертаю на нього уваги і здобуду над ним перемогу звершенням Свого плану управління. У цьому Моя сила і Моя мудрість, і, більше того, це лише мала частина Моєї нескінченної слави. У Моїх очах ті, хто протистоїть Мені, подібні до жуків, що повзають у бруді, яких Я можу розчавити на смерть Своїми ногами відповідно до Своїх намірів у будь-який

момент. Однак Я дію з мудрістю. Я доручив би Своїм первородним синам розібратися з ними; Я не поспішаю. Я дію методично, впорядковано і без жодної помилки. Народжені від Мене первородні сини мають володіти тим, що є Я, і бути здатними бачити у діяннях Моїх Мою нескінченну мудрість!

Глава 92

Кожна людина може побачити Мою всемогутність і Мою мудрість у Моїх словах і Моїх діях. Хоч куди Я йду, – скрізь Моя робота. Мої сліди не тільки в Китаї; важливіше те, що їх видно в усіх країнах світу. Першими, однак, це ім'я отримають лише сім народів, про які йшлося раніше, бо такою є послідовність Моєї роботи; у найближчому майбутньому ви матимете велику ясність у цьому питанні, глибоко зрозумівши його. Якщо Я розповім вам зараз, то боюся, що більшість впаде, бо Я вже казав, що говорю з вами та промовляю до вас Своїм голосом відповідно до вашого духовного стану, і все, що Я роблю, має в собі Мою безмежну мудрість, яку ніхто не може збагнути; єдиний спосіб – повідомляти її вам частинами. Знайте це! Ви назавжди залишаєтеся дітьми в Моїх очах; кожен свій крок ви повинні робити під Моїм керівництвом і настановами. Люди, тільки під Моїм керівництвом ви можете прожити своє життя; без цього керівництва ніхто не зміг би жити далі. Увесь вселенський світ перебуває в Моїх руках, та, незважаючи на це, ти не побачиш, щоб Я метушився. Навпаки, Я спокійний і щасливий. Люди не знають Моєї всемогутності і тривожаться за Мене – як же мало ви знаєте самих себе! Ви досі виставляєте напоказ переді Мною свої нікчемні дрібниці, милуючись собою! Я давно це побачив. І ви вдаєтеся до хитрощів переді Мною, нікчемні негідники! Негайно забирайтеся із Мого дому! Я не бажаю таких негідників, як ви. Я мав би за краще, щоб у Моєму Царстві не було нікого, аніж терпіти таких, як ви – жалюгідних негідників! Чи знаєш ти, що Я вже припинив роботу над тобою, незважаючи на те, що ти все ще їси й одягаєшся, як зазвичай? Але чи знаєш ти, що ти живеш для сатани і служиш йому? І попри це у тебе вистачає нахабства стояти переді Мною! Ти справді не маєш сорому!

У минулому Я часто казав: «Великі лиха скоро настануть; великі лиха вже впали з Моїх рук». Що означає «великі лиха», і як слід пояснювати це «впали»? Ви думаєте, що під великими лихами маються на увазі неминучі катастрофи, що завдають шкоди духу, душі й тілу людини, і гадаєте, що «землетруси, голод і морові хвороби», про які Я кажу, і є ці великі лиха. Але ви не знаєте, що неправильно витлумачили Мої слова. І ви гадаєте, що «впали» означає, що великі лиха вже почалися – це сміховинно! Ви і справді розумієте це так, і, почувши ваші пояснення, Я воістину розгнівався. Таємниця, яку люди не здатні розкрити (це найсокровенніша таємниця), є також таємницею, яка в усі віки витлумачувалася

найсерйознішим чином хибно, і це таємниця, щодо якої ніхто не мав особистого досвіду (бо вона стає чинною лише в останні дні, і лише в останній період людина може побачити її, хоча й не впізнає її), бо Я запечатав її найміцнішим чином, тож людина не може проникнути в неї (навіть побачити найменшу її частину). Нині, коли Мою роботу доведено до цієї стадії, Я просвіщаю вас відповідно до потреб Моєї роботи; інакше люди не мали б жодної можливості зрозуміти. Нині Я починаю дарувати спілкування; кожен має бути уважним, бо кожен, хто не буде обережний, включно з Моїми первородними синами, піддасться Моему суду, а в найсерйозніших випадках їх буде вражено Моєю рукою (що означає, що їхній дух, душу і тіло буде відібрано). Про великі лиха йдеться у зв'язку з кожною з постанов Мого Царства, і кожна з Моїх постанов є складником великих лих. (Мої постанови не було повністю розкрито вам, але не турбуйтеся і не тривожтеся через це; є речі, які принесуть вам мало користі, якщо ви пізнаєте їх зарано. Пам'ятайте про це! Я – мудрий Бог.) Отже, якою ж є інша частина? Великі лиха складаються з двох частин: Мої адміністративні постанови і Мій гнів. Час, коли настануть великі лиха, буде також часом, коли Я почну палати гнівом і застосовувати Мої адміністративні постанови. Тут Я кажу Моїм первородним синам: ви не маєте деградувати через це. Хіба ти забув, що всі речі і всі справи визначено Мною наперед? Сину Мій, не бійся! Я неодмінно захищу тебе; ти будеш вічно втішатися добрими благословеннями зі Мною і будеш разом зі Мною вічно. Оскільки ти – Мій улюблений, Я не залишу тебе. Я не роблю дурниць, та якби Я зруйнував те, що було досягнуто такою працею, хіба таким чином Я б не завдав шкоди Самому Собі? Я знаю, що ти думаєш у своєму серці. Чи пам'ятаєш ти про це? Що ти ще хочеш, щоб Я сказав? Я буду ще розповідати про великі лиха. Коли настануть великі лиха, це буде найстрашніший час, і вони відкриють потворність людини найбільшою мірою. Всілякі демонічні образи постануть у світлі Мого обличчя, і їм ніде буде сховатися, ніде зачаїтися; їх буде повністю викрито. Унаслідок цих великих лих усі, хто не є Моїми обраними чи наперед визначеними, стануть переді Мною на коліна і благатимуть про прощення, плачучи і скрегочучи зубами. Це є Мій суд над сатаною, Мій гнівний суд. Зараз Я здійсню цю роботу, і, можливо, є хтось, хто претендує на те, що має право, і нахабством пробиває собі шлях; що більше вони це роблять, то більше сатана виконуватиме свою роботу над ними, доки у певний момент не відкриються їхні початкові форми.

Я здійсню Свою роботу без поспіху, Я Сам режисую кожну людину (це насмішка над ними, адже вони – нащадки великого червоного дракона, і Я не звертаю на них уваги, тож слово «режисую» не буде надмірним чи недоречним), Сам здійсню кожне діяння. Зі Мною все вдається, і це надійний та впевнений успіх; все, що Я роблю, уже влаштовано, крок за кроком. Я розповідаю вам про Свою волю і про Свій тягар щоразу потроху. З цього моменту й надалі Мої слова починають являтися усім країнам і всім народам. Оскільки Моїх первородних синів

вже зроблено довершеними (Мої слова зосереджені на Моїх синах і Моєму народі), то спосіб Моєї роботи знову починає змінюватися. Чи бачите ви це ясно? Чи відчули ви тон Моїх слів в останні кілька днів? Я втішаю Своїх первородних синів на кожному кроці, але відтепер (оскільки Моїх первородних синів уже зроблено довершеними) Я несу ніж у Своїй руці («ніж» означає «слова граничної суворості»). Ті, до кого Я хоч на мить поставлюся неприхильно (це стосується тих, кого не було визначено чи обрано наперед, і тому тут немає суперечності), – Мені байдуже, прислуговують вони Мені чи є кимось іншим; Я негайно утилізую їх. Я – всемогутній Бог, і Я можу змусити усіх людей прислужувати Мені. Я не відчуваю жодних вагань, розлучаючись з такими людьми; якщо Я кажу, що Я не бажаю їх, це значить, що Я не бажаю їх. Нині, коли настав цей час, Мені достатньо побачити людину, яка Мені неприємна, і Я одразу ж відкидаю її, без усякого розгляду й дослідження, тому що Я – Бог, Який так само благий, як і Його слово. Ті, кого Я наперед визначив бути Моїми прислужниками, – незалежно від того, наскільки ти добрий, незалежно від того, чи зробив ти щось противне Мені, якщо ти Мені неугодний, Я викину тебе геть. Я не боюся жодних майбутніх неприємностей. Я маю Свої власні постанови, Я так само благий, як Моє слово, і Моє слово буде виконано. Невже Я дозволю сатані залишатися? Слухайте Мене, люди! Ви не маєте боятися; ти маєш іти геть щоразу, коли Я прошу тебе піти. Не виправдовуйся переді Мною; Я не маю слів, щоб говорити з тобою! Бо Я проявив стільки терпіння, та настав час застосувати Мої постанови, і ваш останній день теж настав. Тисячі років ви були розпусниками й чинили завжди свавільно та на свій норов, але Я завжди був терпимим (бо Я великодушний і до певної міри допускаю твою зіпсованість). Але тепер термін Моєї поблажливості добіг кінця, і настав час, коли вас буде схоплено й кинуто до озера вогняного і сірчаного. Поспіши забратися геть з дороги. Я починаю офіційно застосовувати Свій суд, і Я починаю вивільняти Свій гнів.

У всіх країнах і в усіх місцях світу часто відбуваються землетруси, голод, моровиці та всілякі лиха. Мірою того, як Я здійснюю Свою велику роботу в усіх народах і в усіх місцях, ці лиха матимуть більшу силу, ніж у будь-який інший час від моменту створення світу. Це початок Мого суду над усіма народами, але сини Мої можуть бути спокійними: вас не спіткає жодне лихо, і Я захищу вас. (Це означає, що ви надалі житимете в тілі, але не у плоті, і тому не відчуватимете болю від будь-якого лиха.) Разом зі Мною ви будете просто царювати як царі і судити усі країни і всі народи, втішаючись добрими благословеннями зі Мною вічно у всесвіті і на краю землі. Всі ці слова буде виконано, і вони скоро справдяться на ваших очах. Я не зволікаю жодної години, жодного дня; Я роблю все неймовірно швидко. Не турбуйся і не тривожся; благословення, яке Я дарую тобі, ніхто не зможе забрати в тебе – такою є Моя постанова. Усі люди будуть покірними Мені завдяки діянням Моїм; вони гучно радітимуть безперестанку, і більше того, вони стрибатимуть від радості без кінця.

Глава 93

Реальність звершується на очах, і всього уже досягнуто; темп Моєї роботи прискорюється, підносячись догори, як ракета після старту. Ніхто і ніколи не очікував цього. Тільки після того, як усе відбудеться, ви зрозумієте правдивий сенс Моїх слів. Нащадки великого червоного дракона не є винятком, і їх необхідно змусити на власні очі побачити Мої дивовижні діяння. Не думай, що якщо ти впевнений у Мені, побачивши Мої діяння, то Я не покину тебе – не так усе просто! Я, певна річ, здійснию слова, які Я промовив, і події, які Я визначив, і вони не повернуться до Мене порожніми. У Китаї, окрім меншості, яка є Моїми первородними синами, мало хто є Моїм народом. Тому сьогодні Я ясно кажу вам (нащадкам великого червоного дракона, які переслідували Мене найжорстокіше), що ви не маєте плекати великих сподівань, і що вся Моя робота (від моменту створення світу) була зосереджена на Моїх первородних синах та на кількох країнах за межами Китаю. З цієї причини, коли Мої первородні сини зростуть, Мою волю буде виконано. (Коли Мої первородні сини зростуть, усе буде виконано, бо перед ними поставлено завдання.) Зараз Я дозволяю цим людям побачити частину Моїх дивовижних діянь тільки для того, щоб осоромити великого червоного дракона. Ці люди просто не здатні мати задоволення від цього, а можуть лише бути щасливими тим, що прислужують Мені. І вони не мають іншого виходу, бо Я маю Свої власні постанови, і ніхто не сміє їх порушувати.

Тепер Я буду спілкуватися з вами щодо деяких ситуацій, пов'язаних із приходом іноземців, щоб ви могли передбачити, правильно приготували все для свідчення про Моє ім'я і могли стати над ними та керувати ними. (Я кажу «стати над ними і керувати ними», тому що найбільший серед них усе одно є найменшим серед вас.) Усі ці люди отримали одкровення Святого Духа, і в майбутньому усі вони зберуться разом у Китаї, наче за попередньою домовленістю. Великий червоний дракон захоплений зненацька і щосили намагається чинити опір, та пам'ятайте одне! Мій план управління повністю реалізовано, і ніщо й ніхто не наважиться стати на заваді Моїм крокам. Я повсякчас дарую їм одкровення, і вони діють, слідуючи керівництву Святого Духа. Вони не страждатимуть від поневолення великим червоним драконом, бо в Мені усе звільнено і розкуто. Я все влаштував належним чином, чекаючи, поки ви виконаєте підготовчу роботу для того, щоб пасти їх. Я казав про це постійно, але більшість із вас досі вірять лиш наполовину. А зараз? Ви приголомшені, чи не так?

Усе це – другорядне; головне, щоб ви якомога швидше завершили усю підготовчу роботу. Не тривожтеся. Я є Той, Хто здійснює роботу, і, коли настане час, Я здійснию Свою роботу Сам. Я розтрощив великого червоного дракона. Тобто Мій Дух вийшов з усіх людей, окрім Моїх первородних синів (тепер легше зрозуміти, хто є потомством великого червоного дракона). Ці люди закінчили прислужувати

Мені, і Я відішлю їх назад до криниці бездонної. (Це означає, що Я не буду використовувати нікого з них. Відтепер Мої первородні сини будуть повністю явлені, а ті, хто перебувають поруч зі Мною і придатні для Мого використання, будуть Моїми первородними синами.) Мої первородні сини, ви офіційно втішаєтеся благословеннями, які Я дарую вам (бо всі, кого Я ненавиджу, проявили своє справжнє обличчя), і відтепер серед вас не буде випадків непокори Мені. Ви щиро, на сто відсотків упевнені в Мені. (Тільки сьогодні це повністю здійснилося, і Я заздалегідь призначив цей час.) Усе, що ви зберігаєте у серці й розумі своєму, – це нескінченна любов та пошанування до Мене, і ви весь час вихваляєте Мене й підносите Мені славу. Воістину, ви живете під опікою і захистом Моеї любові на третьому небі. Що за незрівнянне блаженство і щастя! Це інший світ, який людям важко собі уявити, – істинний, духовний світ!

Усі лиха виникають одне за одним, і кожне з них суворіше за попереднє, а ситуація стає дедалі напруженішою з кожним днем. Це тільки початок лих; суворіші лиха, що ще настануть, неймовірні для людини. Хай сини Мої розберуться з ними; такою є Моя постанова, і Я вже давно це влаштував. Від Мене виходять усі знамення й чудеса, ніколи не бачені людиною, являючись одне за одним усім народам (мається на увазі весь народ Мого Царства). Але це те, що станеться в найближчому майбутньому. Не турбуйтеся. Ось це входження до Царства, про яке всі говорять, що ж це за такий стан – входження до Царства? І що є Царство? Чи це якесь матеріальне місто? Ви розумієте неправильно. Царство – не на землі й не на фізичному небі, а в духовному світі, який людина не може ні побачити, ні відчутти. До нього зможуть увійти тільки ті, хто, прийнявши Моє ім'я, є повністю довершеним Мною і втішається Моїми благословеннями. Духовний світ, про який часто згадувалося раніше, – це поверхня Царства. Однак увійти до Царства по-справжньому не так просто. Ті, хто входить до нього, мають отримати Мою обітницю та мають бути людьми, яких Я наперед визначив і обрав Сам. Тому духовний світ – це не те місце, куди люди можуть приходити і звідки можуть йти, куди їм заманеться. Раніше розуміння цього людьми було надзвичайно поверховим і складалося виключно з людських уявлень. Лише ті, хто входить до Царства, можуть втішатися благословеннями, тому людина не тільки не може втішатися цими благословеннями, а й, більше того, вона не може їх бачити. Такою є Моя завершальна постанова.

Глава 94

Я повертаюся на Сіон з первородними синами – чи розумієте ви справжнє значення цих слів? Як Я вже багато разів нагадував вам, Я хочу, щоб ви швидко зросли й царювали зі Мною. Чи пам'ятаєте ви це? Усе це безпосередньо пов'язано

із Моїм втіленням: із Сіону Я прийшов у світ у плоті, щоб через плоть здобути групу людей, які є однодумцями зі Мною, і, зробивши це, Я повернуся на Сіон. Це означає, що нам ще потрібно повернутися із плоті у початкове тіло. У цьому істинний сенс «повернення на Сіон». Це також істинний сенс і осердя усього Мого плану управління, і навіть більше того, – це найважливіша частина Мого плану управління, яку ніхто не може зірвати, і яку буде реалізовано негайно. Перебуваючи у плоті, людина ніколи не зможе відкинути людських уявлень та мислення, і вже тим більше вона не зможе відкинути земного повітря або праху, і людина завжди буде глиною; тільки в тілі вона може втішатися благословеннями. Що є благословення? Чи пам'ятаєте ви? У плоті не може бути й думки про благословення, тому шлях із плоті в тіло – це шлях, який має пройти кожен первородний син. У плоті вас гнітить і переслідує великий червоноогняний змій (це тому, що ви не маєте сили і не здобули слави), але в тілі усе буде зовсім інакше, і ви пишатиметеся й відчуватимете піднесення. Дні гноблення повністю минуть, і ви будете назавжди звільнені й відпущені на свободу. Тільки так Я можу поєднати у вас те, що Я є, і те, що Я маю. В іншому разі ви матимете тільки Мою якість. Хоч як людина може наслідувати іншу людину зовні, вона не може бути цілковито такою самою. Лише у святому духовному тілі (мається на увазі тіло) ми можемо бути цілковито такими самими (що означає мати ті самі якості, ту саму сутність, ті самі володіння та бути однодумними, єдиними, нерозділеними і неподільними, бо все є святе духовне тіло).

Чому ви тепер почали ненавидіти світ, відчувати відразу до їжі, одягу і всіх подібних дразливих речей і, більше того, не можете дочекатися, коли позбудетеся їх? Це ознака того, що ви увійдете до духовного світу (тіла). Усі ви маєте передчуття цього (хоча вони відрізняються за своїм ступенем). Я буду використовувати різних людей, різні події та різні речі – усе на службу Моєму найважливішому кроку, і всі вони будуть прислужувати Мені. Я маю це зробити. (Звісно, Я не можу зробити це у плоті, і тільки Сам Мій Дух може здійснити цю роботу, бо не настав іще час.) Це остання ланка функції, якій служить увесь вселенський світ. Усі будуть прославляти Мене і радісно підносити Мені хвалу. Мою велику роботу завершено. Сім чаш із карами виливаються з Моєї руки, сім громів гримлять, сім сурм сурмлять, і сім печаток розкриваються – на весь вселенський світ, на всі країни й народи, на гори, ріки та все суще. Що є сім чаш із карами? У чому достеменно їхня мета? Чому Я кажу, що вони виллюються з руки Моєї? Мине багато часу, перш ніж усі остаточно переконаються, перш ніж усі повністю зрозуміють. Навіть якби Я сказав вам зараз, ви б зрозуміли лише малу частку. Згідно з людською уявою, сім чаш із карами спрямовані на всі країни і народи світу, та насправді це не так. «Сім чаш із карами» стосуються впливу диявола-сатани і змови великого червоноогняного змія (об'єкта, який Я використовую для прислужування Мені). У цей час Я випущу сатану і великого

червоноогняного змія, щоб вони покарали синів і народ, і таким чином відкриється, хто є сини і хто є народ. Ошукані – це ті, на кого не було спрямоване Моє попереднє визначення, тоді як Мої первородні сини в цей час будуть царювати зі Мною. Таким чином Я зроблю досконалыми синів і народ. Сім чаш із карами виллються не на всі країни і народи, а тільки на синів Моїх і народ Мій. Благословення не приходять легко; необхідно заплатити повну ціну. Коли сини і народ зростуть, сім чаш із карами буде цілковито очищено, і після цього вони перестануть існувати. Що таке «сім громів гримлять»? Це неважко зрозуміти. У той момент, коли Я і Мої первородні сини стануть тілом, прогримлять сім громів. Це струсить увесь всесвіт, ніби небо й земля перевертаються догори дном. Усі знатимуть про це; ніхто не залишиться необізнаним. У цей час Я і Мої первородні сини будемо разом у славі та розпочнемо наступний етап роботи. Багато людей схилять коліна, благаючи про милість і прощення через грім семи громів. Але це вже не буде період Благодаті: це буде час гніву. Щодо всіх тих, хто чинить зло (це ті, хто перелюбствує, або має справу з брудними грошима, або має незрозумілі зв'язки з протилежною статтю, або порушує Моє управління чи шкодить йому, або не розуміє духовних питань, або одержимий злими духами, тощо – усі, окрім Моїх обраних), то нікого з них не буде відпущено, нікого не буде помилувано, але всіх їх до одного буде кинуто в ад, де вони і загинуть назавжди! «Сім сурм сурмлять» не означає великого, ворожого оточення, як не означає і будь-якого проголошення світові; це виключно людські уявлення. «Сім сурм» означає Моє гнівне висловлювання. Коли Мій голос (величний суд і гнівний суд) лунає, сурмлять сім труб. (У контексті теперішнього часу, в Моєму домі, це найсуворіше покарання, і ніхто не може уникнути його.) І всі демони в аді та в пеклі, великі й малі, схопляться руками за голови й розбіжаться на всі боки, плачучи і скрегочучи зубами, посоромлені і не маючи, де сховатися. Нині починають не сім сурм сурмити, а Моя несамоविта лютя і Мій найсуворіший суд, якого ніхто не зможе уникнути, і через який всі мають пройти. Нині те, що було відкрито, не є вмістом семи печаток. Сім печаток – це благословення, якими ви будете втішатися у майбутньому. «Відкриття» означає тільки інформування вас про них, але ви ще не втішалися цими благословеннями. Коли ви будете втішатися цими благословеннями, тоді ви дізнаєтеся вміст семи печаток. Нині ви тільки доторкнулися до тієї частини, яку ще не завершено. Я можу лише розповідати про кожен крок мірою того, як він поставатиме під час майбутньої роботи, тож ви зазнаєте цього особисто і відчуєте незрівнянну славу, і існуватимете у стані нескінченного екстазу.

Бути здатним втішатися благословеннями первородних синів – не проста справа й не те, чого може досягти пересічна людина. Я ще раз наголошую і кажу з більшою силою, що Я маю висувати суворі вимоги до Моїх первородних синів. Інакше вони не зможуть прославляти Моє ім'я. Я рішуче відкидаю всяку непорядну людину у світі, і ще більше Я відкидаю всякого розпусника. (Вони жодним чином не

можуть стати Божим народом – на цьому Я роблю особливий наголос.) Не думайте, що те, що ви робили в минулому, минуло, і що з ним покінчено, – це було б занадто добре! Чи так просто отримати статус первородного сина? Так само Я відкидаю всіх, хто проти Мене, хто не визнає Мене у плоті Моїй, хто перешкоджає Мені у виконанні волі Моєї, і хто переслідує Мене – такою є Моя суворість (бо Я цілковито повернув Собі Мою владу)! Нарешті, цілковито так само Я відкидаю всіх, хто ніколи не зазнавав жодних невдач у житті. Мені потрібні ті, хто, як і Я, подолав свої страждання, навіть якщо ці страждання не є великі. Якщо ж вони не такі, то їх Я відкину. Не будь безсоромним, бажаючи стати Моїм первородним сином, красуючись переді Мною. Забирайся від Мене геть, негайно! Раніше ти говорив Мені дрібниці, бажаючи отримати Моє благовоління! Це сліпота! Невже ти не знаєш, що Я ненавиджу тебе, нікчемний негіднику? Невже ти гадаєш, що Я не знаю про твої підлі справи? Ти ховаєшся знову і знову! Невже ти не знаєш, що показав уже своє диявольське обличчя? Хоча люди не бачать цього, невже ти гадаєш, що не бачу Я? Ті, хто прислужують Мені, не є добрими; вони – купка нікчемних негідників. Я маю розібратися з ними. Я кину їх до криниці бездонної та спалю їх!

Ти говориш нечесливо, чиниш невірно і не співпрацюєш належним чином з іншими; те, що така людина попри це бажає бути царем – чи це не сон твій? Чи не мариш ти? Невже ти не бачиш, що собою являєш? Ти – нікчемний негідник! Чи є користь від такої людини? Швидше геть з очей Моїх! Кожен має ясно розуміти те, що Я кажу, надихатися Моїми словами, визнавати Мою всемогутність і пізнати Мою мудрість. Часто кажуть, що явилось святе духовне тіло. Зрештою, що ви скажете: явилось святе духовне тіло чи ні? Чи є те, що Я кажу, порожніми балачками? Що є святе духовне тіло? За яких обставин існує святе духовне тіло? Для людей воно неймовірне і незбагненне. Я кажу вам: Я бездоганний, і в Мені все відкрито, і все звільнено (тому що Я чиню мудро і промовляю вільно). Серед Моїх дій немає жодної ганебної, і всі вчиняються при світлі, так що кожен може переконатися остаточно. Більше того, жодна людина не може скористатися чимось у них, щоб використати їх проти Мене. Це пояснення «святого» у «святому духовному тілі». Отже, Я неодноразово наголошував, що Я не бажаю нікого, хто чинить ганебні справи. Це є одним із положень Моїх постанов, а також частиною Мого характеру. «Духовне тіло» стосується Моїх висловлювань. Те, що Я кажу, завжди має мету, завжди має мудрість, але не підлягає контролю. (Я кажу те, що хочу сказати, і це Мій Дух підносить Свій голос, і це говорить Моя особа.) Те, що Я говорю, лунає вільно, і коли це не відповідає уявленням людей, тоді настає час відкрити людей. Таким є Мій належний устрій. Тому, хоч коли особа, якою Я є, говорить чи діє, це завжди слухна нагода викрити сутність сатани. Коли особа, якою Я є, помазана, являється святе духовне тіло. У майбутньому «святе духовне тіло» означатиме тіло, і це значення має два аспекти. Один аспект значення стосується теперішнього часу, а інший аспект значення – майбутнього. Але в майбутньому святе духовне

тіло дуже відрізнятиметься від теперішнього – відмінність буде, як між небом і землею. Ніхто не може досягнути цього, і Я повинен буду відкрити це вам особисто.

Глава 95

Люди уявляють, що усе вкрай просто, тоді як насправді це не так. У всьому криються приховані таємниці, а також Моя мудрість і Мої порядки. Жодної дрібниці не впущено, і все влаштовано Мною Самим. Суд великого дня спіткає всіх, хто не любить Мене щиро (пам'ятайте: суд великого дня спрямований на кожного, хто отримує це ім'я), і змушує їх плакати та скреготіти зубами. Цей звук плачу виходить із аду й пекла; не люди то плачуть, а демони. Саме Мій суд приносить цей плач, приносить остаточне спасіння Мого плану управління. Раніше Я покладав певні надії на декого з людей. Але, дивлячись тепер, Я мушу зректися цих людей одного за одним, бо такою є стадія, до якої дійшла Моя робота, і це те, що ніхто не може змінити. Усі, хто не є Моїми первородними синами чи Моїм народом, мають бути полишені та мають піти від Мене! Ви маєте зрозуміти, що в Китаї, окрім Моїх первородних синів і Мого народу, усі інші є нащадками великого червоного дракона, і їх має бути відкинуто. Ви всі маєте розуміти, що Китай – це все ж таки країна, проклята Мною, і нечисленні з Мого народу там – не більше ніж ті, хто прислужує для Моєї майбутньої роботи. Інакше кажучи, окрім Моїх первородних синів більше немає нікого – усі вони повинні загинути. Не думайте, що Я надто суворий у Своїх вчинках – такою є Моя адміністративна постанова. Ті, хто страждає від Моїх проклять, є об'єктами Моєї ненависті, і це є непорушним. Я не роблю помилок; якщо Я бачу когось, хто Мені неприємний, Я виганяю його; це достатній доказ того, що ти проклятий Мною і є нащадком великого червоного дракона. Дозволь Мені знову довести до тебе ось що: у Китаї є тільки Мої первородні сини (крім Моїх людей, які прислужують), і такою є Моя адміністративна постанова. Але Моїх первородних синів дуже й дуже мало, і всі вони були наперед визначені Мною – Я знаю, що Я роблю. Я не боюся негативу з твого боку та не боюся, що ти обернешся і вкусиш Мене, бо Я маю Мої адміністративні постанови і Я маю гнів. Інакше кажучи, Я тримаю в Своїй руці великі лиха й нічого не боюся, бо вважаю все вже досягнутим, а коли настане той день, Я ретельно розберуся з тобою. Ніхто не може бути вдосконалений або настановлений людиною, щоб стати Моїм первородним сином – це питання повністю залежить від Мого приречення. Усякий, про кого Я скажу, що він – первородний син, є первородним сином; не намагайтеся змагатися за це або привласнити це. Усе залежить від Мене, Самого всемогутнього Бога.

Одного разу Я дозволю вам усім побачити, якими є Мої адміністративні постанови та яким є Мій гнів (усі стануть на коліна переді Мною, усі поклоняться Мені, усі благатимуть Мене про прощення і всі будуть покірними;

нині Я дозволяю лише Моїм первородним синам бачити частину цього). Я зроблю так, що все потомство великого червоного дракона побачить, що Я обрав багатьох на жертву (всіх, окрім Моїх первородних синів), щоб удосконалювати Моїх первородних синів, що Я змусив великого червоного дракона стати жертвою його власного підступного плану. (У Моєму плані управління великий червоний дракон посилає тих, хто прислужує Мені, – тобто усіх, окрім Моїх первородних синів, – зашкодити Моєму плану управління, однак він сам став жертвою свого підступного плану, і всі вони прислужують Моїй роботі. Це частина справжнього сенсу Моєї загальної мобілізації на прислужування Мені.) Сьогодні, коли все досягнуто, Я позбудуся їх усіх, розтопчу їх під ногами Моїми, і цим Я упокорю великого червоного дракона та зроблю його цілковито осоромленим (вони намагаються блефувати, щоб пробити собі шлях до благословень, але вони ніколи не думали, що прислужуватимуть Мені) – такою є Моя мудрість. Чуючи це, люди гадають, що Я позбавлений почуттів чи милосердя, що Я не маю людяності. Я справді позбавлений почуттів і милосердя до сатани, і, більше того, Я – Сам Бог, Який перевершує людяність. Як ти можеш казати, що Я – Бог із людяністю? Хіба ти не знаєш, що Я не від світу цього? Хіба ти не знаєш, що Я понад усе? Крім Моїх первородних синів немає нікого, подібного до Мене, немає нікого, хто мав би Мій характер (характер не людський, а божественний), і немає нікого, хто володіє Моїми якостями.

Коли відкриється брама в духовний світ, ви побачите всі таємниці, що дасть вам змогу повністю увійти у вільний світ, увійти в Мої люблячі обійми та в Мої вічні благословення. Мої руки завжди підтримували людство. Але є частина людства, яку Я врятую, і є частина, яку Я не врятую. (Я кажу «підтримували», тому що без Моєї підтримки увесь світ давно упав би в ад.) Усвідомте це! Таким є Мій план управління. А що є Мій план управління? Я створив людство, але Я ніколи не планував здобути геть усіх людей, а тільки малу частину людства. Так навіщо ж Я створив так багато людей? Я вже казав, що зі Мною все – свобода та звільнення, і Я роблю все, що забажаю. Коли Я створив людство, це було зроблено тільки для того, щоб люди могли жити нормальним життям, і тоді з них могла б постати невелика частина людства, яка стала б Моїми первородними синами, Моїми синами та Моїм народом. Можна сказати, що всі люди, події та предмети, – окрім Моїх первородних синів, Мого народу та Моїх синів, – усі вони є прислужниками й усі мають загинути. Таким чином буде завершено весь Мій план управління. Таким є Мій план управління – це Моя робота, це етапи, згідно з якими Я дію. Коли все скінчиться, Я перебуватиму в цілковитому спокої. На той час усе буде добре; усе буде мирним та безпечним.

Темп Моєї роботи такий неймовірно швидкий, що виходить за межі людської уяви. Він змінюється з кожним днем, і кожен, хто не встигає, зазнає втрат; можна тільки міцно триматися кожного дня за нове світло (хоча в Моїх адміністративних

постановах, а також у видіннях та істині, які Я повідомляю у спілкуванні, ніколи не відбувається жодних змін). Чому Я промовляю щодня? Чому Я постійно просвіщаю тебе? Чи розумієш ти справжній внутрішній сенс цього? Більшість людей досі сміються та жартують і не можуть бути серйозними. Вони просто не звертають жодної уваги на Мої слова, а лише відчують швидкоплинну тривогу, коли чують їх. Після цього Мої слова невдовзі забуваються, і такі люди вже невдовзі не усвідомлюють своєї власної сутності та стають безтурботними й недбалими. Чи знаєш ти, яким є твій статус? Чи прислужує хтось Мені, чи є він наперед визначеним і обраним Мною, – це керується тільки Моїми руками; ніхто не може змінити цього – Я мушу зробити це Сам, Я мушу обрати та наперед визначити їх Сам. Хто наважиться сказати, що Я – не мудрий Бог? Кожне слово, яке Я промовляю, і все, що Я роблю, – це Моя мудрість. Хто наважиться ще раз втрутитися в Моє управління чи зруйнувати Мої плани? Я, певна річ, не пробачу їм цього! Час перебуває в Моїх руках, і Я не боюся жодних зволікань; хіба не Я – Той, хто визначає час, коли Мій план управління добіжить кінця? Хіба все не ґрунтується на єдиній Моїй думці? Коли Я кажу, що щось зроблено, воно є зробленим, і коли Я кажу, що щось закінчується, воно закінчується. Я нікуди не поспішаю і влаштую все належним чином. Люди не мають пхати свого носа в Мою роботу й не мають робити для Мене те, що їм заманеться. Я проклинаю всякого, хто пхає свого носа, – це одна з Моїх адміністративних постанов. Я Сам здійснюю Свою роботу, і ніхто інший Мені не потрібен (Я дозволяю тим прислужникам діяти, інакше вони не наважилися б діяти необдуманно або наосліп). Уся робота влаштована Мною і вирішується Мною, бо Я – Сам єдиний Бог.

Усі народи світу змагаються один з одним за владу та прибуток, воюють за землю, але не тривожтеся, бо все це на службу Мені. А чому Я кажу, що все це на службу Мені? Я роблю все, не поворухнувши й пальцем. Щоб судити сатану, Я спочатку змушую їх сваритися між собою, і врешті-решт доводжу їх до загибелі та змушую стати жертвою своїх же підступних планів (вони хочуть змагатися зі Мною за владу, але зрештою вони прислужують Мені). Я тільки промовляю і віддаю Свої накази, і кожен робить те, що Я наказую, інакше Я негайно знищу тебе. Усе це – частина Мого суду, бо Я командую всім сущим, і все суще визначене та встановлене Мною. Кожен, хто робить щось, робить це мимоволі, діючи за Моїм улаштуванням. Я сподіваюся, що ви будете сповнені Моєї мудрості в подіях, які незабаром стануться. Не вдавайтеся до нерозважливого підходу, але частіше наближайтеся до Мене; коли вас спіткають ці події; будьте більш уважними та обережними в усіх відношеннях, щоб не порушити Моєї кари та не стати жертвою хитрих планів сатани. Ви маєте здобути розуміння Моїх слів, знати, Хто Я є, і бачити, чим Я володію. Ви маєте чинити відповідно до Моїх сповнених сенсу поглядів і не діяти нерозважливо. Робіть те, що Я роблю, і кажіть те, що Я кажу. Я кажу вам усе це заздалегідь, щоб ви могли уникнути скоєння помилок та уберегтися

від спокуси. Що таке «Моя природа» і «Мої атрибути»? Чи знаєте ви насправді? Біль, який Я відчуваю, є частиною Моєї природи, тому що він є частиною Моєї нормальної людської сутності, і Мою природу також можна знайти в Моїй довершеній божественності – чи знаєте ви це? Моя природа складається з двох аспектів: один аспект – це Моя людська сутність, а інший – Моя довершена божественність. Тільки ці два аспекти, поєднані разом, становлять Самого довершеного Бога. Моя довершена божественність охоплює багато чого: Я не відчуваю обмежень з боку будь-якої людини, матерії або речі; Я виходжу за межі усіх середовищ; Я поза будь-якими обмеженнями часу, простору чи географії; Я знаю всіх людей, справи та речі істинно, як Свої п'ять пальців; і, незважаючи на це, Я досі плоть і кістки, і Я існую в матеріальній формі; Я досі є цією особистістю в очах людей, та природа змінилася – це вже не плоть, а тіло. Усе це лише мала частина. Усі Мої первородні сини теж стануть такими в майбутньому; це шлях, який має бути пройдено, і ті, хто був приречений, не зможуть уникнути цього. Поки Я роблю це, всіх тих, кого не було визначено наперед, буде викинуто геть (бо це сатана випробовує Мене, щоб перевірити, чи є точними Мої слова). Ті, кого визначено наперед, не зможуть уникнути цього, хоч куди вони йдуть, і таким чином ви побачите принципи, що лежать в основі цього Мого вчинку. «Мої атрибути» – це Моя мудрість, Моє знання, Моя передбачливість і кожне слово, що Я промовляю. І Моя людська сутність, і Моя божественність володіють цим. Тобто все, що здійснено Моєю людською сутністю, так само як і те, що здійснено Моєю божественністю, – це Мої атрибути; ніхто не може забрати або усунути їх; вони перебувають у Моєму володінні, і ніхто не може їх змінити. Такою є Моя найсуворіша адміністративна постанова (бо в уявленнях людей багато з того, що Я роблю, не відповідає їхнім уявленням і лежить за межами людського розуміння; саме цю постанову кожна людина порушує найлегше, і вона ж є найсуворішою. Тому життя людей зазнає втрат у зв'язку з нею). Я повторю ще раз: ви маєте добросовісно підходити до того, що Я настановляю вас робити, – ви не маєте бути недбалими!

Глава 96

Я покараю кожного народженого від Мене, хто ще не знає Мене, щоб явити весь Свій гнів, Свою величну силу та Свою повну мудрість. У Мені все є праведним, і абсолютно немає ні несправедності, ні обману, ні криводушності; хто криводушний і брехливий, той, мабуть, син пекла, народжений у підземному царстві. У Мені все відкрито; якщо Я кажу, що щось має бути виконано, – це насправді буде виконано; якщо Я кажу, що щось має бути стверджено, – це насправді буде стверджено, і ніхто не може змінити цього або зімітувати, тому що Я – один-єдиний Сам Бог. У

прийдешньому кожен, хто належить до групи Моїх наперед визначених і обраних первородних синів, буде розкритий один за одним, а кожен, хто не належить до групи первородних синів, буде вигнаний Мною таким чином. Саме так Я здійснюю і звершую Свою роботу. Зараз Я викриваю декого з людей тільки для того, щоб Мої первородні сини могли бачити Мої дивовижні вчинки, та згодом Я не буду здійснювати роботу таким чином. Радше Я діятиму відповідно до загальної ситуації замість того, щоб дозволяти їм одному за одним проявляти свою справжню сутність (оскільки демони загалом усі однакові, досить узяти для прикладу лише кількох). Усі Мої первородні сини є чистими своїм серцем, і Мені немає потреби докладно говорити про це (тому що у призначений час їх неодмінно буде явлено одного за одним).

Виконання обітниць – це риса Мого характеру, і в Мені немає нічого прихованого чи потаємного. Я розповім вам усе про всі до єдиної речі, які вам слід розуміти, і Я абсолютно не скажу вам нічого такого, чого ви не маєте знати, інакше ви не витримаєте. Не чіпляйтеся за дрібниці, тим самим пропускаючи важливе, – це справді того не варто. Вірте, що Я – всемогутній Бог, і тоді все буде здійснено, і все стане легким і втішним. Саме так Я дію. Кожному, хто вірить, Я дозволяю бачити, а кожному, хто не вірить, Я не дозволяю знати та ніколи не дозволяю розуміти. У Мені немає ні співчуття, ні милосердя, і хоч хто порушить Мою кару, Я, безперечно, вб'ю його, не стримуючись, і з усіма чинитиму однаково. Я однаково ставлюся до всіх – Я не маю жодних особистих почуттів і жодним чином не дію емоційно. Як можуть люди не бачити в цьому Моєї праведності та величі? Це Моя мудрість і Мій характер, які ніхто не може змінити й ніхто не може до кінця пізнати. Мої руки завжди керують усім, – за всіх часів, – і Я завжди все влаштовую так, щоб усе прислужувалося Мені за Моєю командою. Численні люди прислужують від Мого імені для виконання Мого плану управління, але в кінцевому підсумку вони бачать благословення, та не можуть ними втішитися – який жаль! Але ніхто не може змінити Мого серця. Такою є Моя адміністративна постанова (щоразу, коли згадуються адміністративні постанови, ідеться про щось, що ніхто не може змінити, тому коли Я промовлятиму в майбутньому, що Я на чомусь зосередив Свою увагу, то це, поза жодним сумнівом, є Моєю адміністративною постановою. Пам'ятайте! Не переступайте цього, інакше зазнаєте втрати), і це також є складовою Мого плану управління. Це Моя власна робота, а не щось, що може зробити будь-яка людина. Я маю це зробити – Я маю це влаштувати, і цього достатньо, щоб показати Мою всемогутність і явити Мій гнів.

Більшість людей досі не знає Моєї людської сутності та не має ясного розуміння щодо неї. Я казав це кілька разів, але ваше розуміння досі туманне й неповне. Але це Моя робота, і нині, у цей час, усякий, хто знає, той знає, а всякого, хто не знає, Я не примушую. Це може бути тільки так. Я говорив про це ясно, і згодом Я не говоритиму про це знову (тому що Я сказав уже надто багато, і Я

говорив дуже зрозуміло. Той, хто знає Мене, певна річ, має роботу Святого Духа і, поза сумнівом, є одним із Моїх первородних синів. Той, хто не знає Мене, безперечно не є таким, і це доводить, що Я вже забрав у нього Свій Дух). Але в кінцевому підсумку Я змушу кожного пізнати Мене – цілковито пізнати Мене, як у Моїй людській сутності, так і в Моїй божественності. Такими є етапи Моєї роботи, і Я маю здійснювати роботу саме так. Це також є Моєю адміністративною постановою. Кожен має називати Мене єдиним істинним Богом і безнастанно хвалити та радісно вітати Мене.

Мій план управління вже повністю завершений, і все вже давно виконаний. На людський погляд здається, що багато Моєї роботи ще виконується, але Я вже належно влаштував її, і все, що залишилося, – це завершити її відповідно до Моїх етапів по одному завданню за раз (так відбувається тому, що ще до створення світу Я наперед визначив, хто здатний вистояти у випробуваннях, хто не може бути обраним і наперед визначеним Мною, і хто не може поділяти Мої страждання. Тих же, хто може поділяти Мої страждання, тобто наперед визначених і обраних Мною, Я, безумовно, збережу й дам їм можливість подолати все). Я чітко бачу в серці Своєму, хто виконує кожен роль. Я чудово знаю, хто прислужує Мені, хто є первородним сином, а хто є серед Моїх синів і Мого народу. Я знаю це, як Свої п'ять пальців. Всякий, про кого Я сказав у минулому, що він є первородним сином, є ним і нині, і всякий, про кого Я сказав у минулому, що він не є первородним сином, і нині ним не є. Хоч що Я роблю, Я не шкодую про це та легко цього не змінюю. Я маю на увазі саме те, що кажу (у Мені немає нічого легковажного), і це ніколи не змінюється! Ті, хто прислужує Мені, прислужують Мені завжди: вони – Моя худоба, вони – Мої коні (але ці люди ніколи не мають просвітління у своєму дусі; коли Я використовую їх, вони корисні, але коли Я не використовую їх, Я їх убиваю. Коли Я говорю про худобу та коней, Я маю на увазі тих, хто не має просвітління в дусі, хто не знає Мене та не кориться Мені, і навіть якщо вони покірні й слухняні, прості й чесні, вони все одно насправді залишаються худобою й кіньми). Нині більшість людей переді Мною розпусна й нестримана, вони базікають і сміються без ладу й пуття, поведуться нешанобливо – вони бачать тільки Мою людську сутність, а не Мою божественність. У Моїй людській сутності така поведінка може залишитися без уваги, і Я можу змусити Себе пробачити їх, але в Моїй божественності це не так просто. У майбутньому Я винесу рішення, що ти скоїв гріх богохульства. Інакше кажучи, Мою людську сутність можна образити, але Мою божественність – ні, і всякого, хто хоч найменшою мірою вступає у конфлікт зі Мною, Я буду судити негайно, без жодного зволікання. Не думай, що через те, що ти багато років спілкувався з особою, якою Я є, і був знайомий зі Мною, ти можеш говорити та чинити бездумно. Насправді, Мені байдуже! Хто б це не був, Я ставитимуся до них із праведністю. Такою є Моя праведність.

Мої таємниці відкриваються людям день за днем, і вони день за днем стають дедалі яснішими, слідуючи етапам одкровення, що є достатнім, щоб показати темп Моєї роботи. Такою є Моя мудрість (Я не кажу про це прямо. Я просвіщаю Своїх первородних синів і осліплюю потомство великого червоного дракона). Крім того, сьогодні Я відкрию вам Свою таємницю через Свого Сина. Те, що не піддається людській уяві, Я відкрию вам сьогодні, щоб ви знали все досконально та мали ясне розуміння. Більше того, ця таємниця існує в кожному, окрім Моїх первородних синів, але ніхто не може зрозуміти її. Хоча вона є в кожній людині, ніхто не може її усвідомити. Про що ж Я говорю? У Своїй роботі та у Своїх висловлюваннях у цей період Я часто згадую великого червоного дракона, сатану, диявола та архангела. Хто вони? Якими є їхні взаємини? Що проявляється в них? Прояви великого червоного дракона – це опір Мені, відсутність розуміння й осягнення значення Моїх слів, часті гоніння Мене та прагнення використовувати підступи, щоб перешкодити Моєму управлінню. Сатана проявляє себе так: бореться зі Мною за владу, хоче заволодіти Моїм обраним народом і поширює негативні слова, щоб обдурити Мій народ. Прояви диявола (усі, хто не приймає Мого імені, хто не вірить, – дияволи) такі: пожадливість до плотських утіх, потурання злим хтивим пристрастям, життя в рабстві сатани, певний опір Мені та водночас певна підтримка Мене (але без підтвердження того, що вони – Мої улюблені сини). Прояви архангела такі: говорить зухвало, безбожний, часто перебирає Мій тон, щоб вичитувати людей, зосереджений тільки на зовнішньому наслідуванні Мене, живиться тим, чим Я живлюся, і використовує те, що використовую Я; одне слово, хоче бути зі Мною на рівних, амбітний, але йому бракує Мого духовного рівня й володіння Моїм життям – він є нікчемним сміттям. Сатана, диявол і архангел є типовими проявами великого червоного дракона, тому всі, кого не визначено наперед і не обрано Мною, – це кодло великого червоного дракона: це абсолютно так! Усі вони – Мої вороги. (Однак перешкоди сатани виключені. Якщо твоя природа збігається з Моєю якістю, то ніхто не може її змінити. Оскільки зараз ти все ще живеш у плоті, час від часу ти зіштовхуватимешся з сатанинськими спокусами – це неминуче, – але ти завжди маєш бути обережним.) Тож Я покину всіх нащадків великого червоного дракона, окрім Своїх первородних синів. Їхня природа ніколи не зміниться – це якість сатани. Це диявол, проявом якого вони є, і це архангел, якого вони втілюють у життя. Це повністю відповідає дійсності. Великий червоний дракон, про якого Я кажу, – це не просто великий за розміром червоний дракон; це злий дух, що протистоїть Мені, для якого «великий червоний дракон» є синонімом. Таким чином, усі духи, крім Святого Духа, є злими духами, і можна сказати, що вони також є кодлом великого червоного дракона. Усе це має бути гранично ясно кожному.

Глава 97

Я змушу всіх і кожного побачити Мої чудові вчинки та почути Мої мудрі слова. Це має стосуватися усіх людей до одного, і це повинно відбутися через кожну річ. Такою є Моя адміністративна постанова, і таким є Мій гнів. Я торкнуся кожної людини та кожної речі, щоб усі люди в усьому всесвіті та аж до країв землі побачили навіч; Я ніколи не зупинюся, доки цього не буде досягнуто. Мій гнів вилитий уповні – ні краплі не утримано. Він спрямований на всіх і кожного, хто приймає це ім'я (незабаром він буде звернений на всі країни світу). А що таке Мій гнів? Наскільки він суворий? На яку людину падає Мій гнів? Більшість людей вважають, що гнів – це найсильніший ступінь люті, але таке пояснення неповне. Мій гнів і Мої адміністративні постанови – дві нероздільні частини; коли Я привожу в дію Мої адміністративні постанови, гнів невідворотно слідує за ними. Так що ж таке гнів? Гнів – це ступінь суду, який Я виношу людям, і це принцип, що лежить в основі ухвалення кожної з Моїх адміністративних постанов. Якщо хтось порушує одну з Моїх постанов, Мій гнів буде відповідним за силою, залежно від того, яку постанову було порушено. Коли присутній Мій гнів, неодмінно присутні й Мої адміністративні постанови, і навпаки. Мої адміністративні постанови та гнів становлять нерозривне ціле. Це найсуворіший із судів, яким ніхто не може нехтувати. Усі люди мають підкорятися йому, в іншому разі їм нелегко буде уникнути ураження Моєю рукою. Люди віками не знали про це (хоча були й ті, хто страждав від болю, спричиненого великими лихами, але попри біль вони не знали про це; однак виконання цієї адміністративної постанови здебільшого починається від сьогоднішнього дня), але сьогодні Я відкриваю все це вам, щоб ви могли уникнути вчинення проступку.

Усі люди мають слухати Мій голос і вірити в Мої слова. В іншому разі Я не буду діяти й не буду здійснювати жодної роботи. Кожне Моє слово та дія – це приклад, якому ви маєте слідувати; це ваш зразок, це модель для наслідування. Причина, з якої Я став плоттю, полягає в тому, щоб ви побачили, Хто Я є і чим Я володію в Моїй людській сутності. У майбутньому Я дозволю вам стати свідками того, Ким Я є і чим Я володію в Моїй божественності. Усе має відбуватися крок за кроком таким чином. В іншому разі люди просто не зможуть повірити, і вони не матимуть жодного знання про Мене. Натомість вони будуть здатними лише на неясні та невиразні відіння і не зможуть мати ясного розуміння Мене. Мої слова показали, що Моя особа повністю явилася вам, але люди чують Мої слова та, незважаючи на це, не знають Мене – з тієї єдиної причини, що вони нерозумні й темні. Навіть тепер, коли Я став плоттю, люди досі нехтують Мною і відкидають Мене, і тому Я використовую Мій гнів і Мої адміністративні постанови, щоб покарати цю нечестиву й розпусну стару епоху та остаточно осоромити сатану й дияволів. Це єдиний шлях; це місце призначення для людства, і це кінець, який очікує людство. Кінцевий результат

вирішено наперед, і ніхто не може його змінити чи обійтися відмовками. Тільки Мені належить останнє слово; таким є Моє управління і таким є Мій план. Усі люди мають вірити та бути переконаними в серці й у слові. Ті, хто має удачу в цьому житті, страждатимуть вічно, а ті, хто страждає в цьому житті, будуть благословенні на цілу вічність – це Я визначив наперед, і ніхто не може цього змінити. Немає нікого, хто може змінити Моє серце, і немає нікого, хто може додати до Моїх слів хоч одне слово, і тим більше не дозволено їм свавільно прибрати хоч одне слово; якщо ж хто порушить це, Я неодмінно покараю його.

Мої таємниці відкриваються вам щодня – чи справді ви розумієте їх? Чи справді ви маєте певність щодо них? Коли сатана обманює тебе, чи здатен ти розпізнати це? Це визначається залежно від вашого духовного стану в житті. Оскільки Я кажу, що все визначено Мною наперед, чому ж тоді Я особисто втілююся, щоб удосконалювати Своїх первородних синів? Крім того, чому Я здійснив так багато роботи, яку люди вважають марною? Хіба це Я заплутався? Запам'ятайте це! Усе, що Я роблю, Я роблю не тільки для того, щоб здобути Моїх первородних синів, але, що ще важливіше, щоб осоромити сатану. Хоча сатана кидає Мені виклик, Я маю силу змусити його потомство повстати проти нього та піднести хвалу Мені. Більше того, все, що Я роблю, Я роблю для того, щоб наступний етап роботи протікав гладко, і щоб увесь світ вітав і хвалив Мене, і щоб усе, що дихає, схилило коліна переді Мною і прославляло Мене; той день воістину буде днем слави. Я тримаю все суще у Своїх руках, і коли прогримлять сім громів, все буде повністю завершено, ніколи не зміниться, все буде залагоджено. З цього моменту й далі відбудеться входження в нове життя нових неба та землі, входження в абсолютно нові обставини, і почнеться життя Царства. Але яке воно, це Царство? Люди просто не можуть збагнути це ясно (бо ніхто ще не куштував життя Царства, і тому люди його тільки уявляли у своїх умах і розмірковували над ним у своїх серцях). Під час переходу від церковного життя до життя Царства, тобто переходу від теперішнього стану до майбутнього, відбудеться чимало такого, чого раніше люди ніколи не могли собі уявити. Церковне життя є провісником вступу до життя Царства, тому, перш ніж постане життя Царства, Я докладу всіх зусиль для розвитку церковного життя. Що таке церковне життя? Воно таке: всі, включно з Моїми первородними синами, їдять, п'ють і втішаються Моїми словами та пізнають Мене, тим самим отримуючи Моє спалення та очищення, щоб вони могли розуміти Мої адміністративні постанови, Мій суд і Мій гнів та уникнути спричинення проступків у житті Царства. А що таке «життя Царства»? Життя Царства – це коли Мої первородні сини царюють як царі разом зі Мною, правлячи усіма народами й усіма країнами (тільки Мої первородні сини та Я здатні втішатися життям Царства). Хоча Мої сини та Мій народ з усіх країн і всіх народів входять до Царства, вони не можуть втішатися життям Царства. Життям Царства можуть втішатися тільки ті, хто входить до духовного світу. Тому тільки Я і Мої первородні сини здатні жити в тілі, а Мої сини та Мій народ залишаються жити у

плоті. (Однак це не та плоть, яка була зіпсована сатаною. У цьому сенс царювання Моїх первородних синів разом зі Мною як царів.) Дух, душа й тіло всіх інших людей будуть відібрані та кинуті до підземного царства. Тобто ці люди цілковито загинуть і перестануть існувати (однак вони мають пройти через усі пута й звірства сатани, як-от поневіряння і лиха). Щойно це здійсниться, життя Царства офіційно увійде в належне русло, і Я почну офіційно відкривати Мої вчинки (щоб вони були явлені відкрито, а не приховано). З цього моменту й надалі, безперечно, не буде більше ні зітхань, ні сліз. (Бо не буде більше нічого, що могло б завдати людям болю, чи змусити їх плакати, чи заподіяти їм страждання, і це стосується також Моїх синів і Мого народу, але є один момент, на якому необхідно наголосити, а саме: Мої сини та Мій народ назавжди будуть плоттю.) Усе сповниться радості – чудове видіння. Це буде не щось фізичне, але те, що неможливо побачити фізичними очима. Ті, хто є Моїми первородними синами, також зможуть втішатися цим; таким є Мій дивовижний вчинок, і такою є Моя велика сила.

Я жадаю, щоб ви завжди шукали Мою волю і були уважними до Мого серця. Скороминуще задоволення може зруйнувати все твоє життя, тоді як скороминуще страждання може покласти початок вічності благословень. Не журіться; це шлях, який необхідно пройти. Раніше Я часто казав: «Тим, хто щиро та повністю присвячує себе Мені, – Я неодмінно щедро тебе благословлю». А що таке «благословення»? Це не тільки те, що отримано сьогодні, а й те, що буде отримано в майбутньому, – тільки це справжні благословення. Коли ви повернетеся на гору Сіон, ви будете безмежно вдячні за ваші нинішні страждання, бо це є Моє благословення. Життя нині у плоті – це перебування на горі Сіон (це означає, що ти живеш у Мені), а життя в тілі завтра буде днем слави, і це ще більшою мірою є перебуванням на горі Сіон. Почувши ці слова, які Я промовляю, ви розумієте, що означає «гора Сіон». Гора Сіон – це синонім Царства, і це також духовний світ. На горі Сіон сьогоднішнього дня ви перебуваєте у плоті, отримуючи розраду та набуваючи Моєї благодаті; на горі Сіон майбутнього ви перебуватимете в тілі, втішаючись благословенням царювання як царі. Цього категорично не можна ігнорувати. І в жодному разі не допускайте, щоб нагода, коли можна отримати благословення, марнувалася; зрештою, сьогоднішній день – це сьогоднішній день, і він дуже відрізняється від завтрашнього. Коли ти прийдеш втішатися благословеннями, ти подумаєш, що сьогоднішня благодать не варта й згадки. Ось що Я ввіряю тобі, і це Моя остання порада.

Глава 98

Усе зійде на кожного з вас, і це дасть вам змогу більше знати про Мене та мати більше певності щодо Мене. Це дозволить вам пізнати Мене, єдиного Бога, пізнати Мене, Всемогутнього, пізнати Мене, Самого втіленого Бога. Після цього Я вийду з

плоті, повернуся на Сіон, на добру землю Ханаанську, яка є Моєю обителлю і Моїм місцем призначення, тим центром, де Я створив усе суще. Нині ніхто з вас не розуміє сенсу слів, що Я промовляю; немає жодної людини, яка могла б зрозуміти сенс цих слів. Тільки коли все відкриється вам, ви зрозумієте, чому Я промовляю ці слова. Я не від світу цього, і тим більше не від усесвіту, тому що Я – Сам єдиний Бог. Я тримаю весь вселенський світ у Своїй руці, Я Сам розпоряджаюся ним, а люди можуть тільки покорятися Моїй владі, вимовляти Моє святе ім'я, вболівати за Мене та хвалити Мене. Усе буде відкрито вам поступово. Хоча ніщо не приховано, ви досі не можете досягнути Мій спосіб мовлення чи тон Моїх слів. Ви досі не розумієте, у чому полягає Мій план управління. Тому Я пізніше розповім вам про все, що ви не зрозуміли зі сказаного Мною, тому що для Мене все є простим і ясным, тоді як для вас це вкрай складно, і ви просто зовсім не розумієте цього. З цією метою Я зміню Свій спосіб мовлення та більше не буду пов'язувати речі разом, коли говорю, а буду роз'яснювати кожен момент один по одному.

Що означає воскреснути з мертвих? Чи означає це вмерти у плоті, а потім повернутися в тіло після смерті? Чи означає воскресіння з мертвих саме це? Чи так усе просто? Я – всемогутній Бог; що ти знаєш про це? Як ти це розумієш своїм розумом? Чи справді Моє воскресіння з мертвих під час Мого першого втілення можна сприймати буквально? Чи був цей процес справді таким, як його описано в тих текстах? Я казав, що якщо Я не буду говорити відверто та якщо Я не буду говорити людям ясно, то ніхто не буде здатний розуміти сенс Моїх слів. У всі віки не було жодної людини, яка б не думала, що воскресіння з мертвих було саме таким. Від часу створення світу ніхто не розумів істинного сенсу цього. Чи справді Я був прибитий цвяхами до хреста? А після смерті чи вийшов Я з гробниці? Чи справді все сталося саме так? Чи могло це бути так? Ніхто в усі віки не доклав до цього зусиль, ніхто не пізнав Мене через це, і немає жодної людини, яка б не вірила в це; усі гадають, що це правда. Вони не знають, що кожне Моє слово має внутрішній сенс. Отже, що ж таке воскресіння з мертвих? (У найближчому майбутньому вам доведеться пережити це, тому Я кажу вам про це заздалегідь.) Жодна створена істота не бажає вмирати; усі вони хочуть жити. З Мого погляду, смерть плоті – це не справжня смерть. Коли Мій Дух відбирається від людини, ця людина вмирає. Тому Я називаю мертвими усіх тих демонів, зіпсованих сатаною (тих, хто не має віри, усіх безбожних). Від моменту створення світу Я наділив Своїм Духом усіх, кого обрав. Однак після фази, яка йшла за часом створення світу, люди на якийсь час були захоплені сатаною. Тому Я пішов, і люди почали страждати (страждання, яких Я зазнав, коли втілювався і був прибитий до хреста, про що вже було сказано). Проте у передречений Мною час (коли сплив термін, на який Я покинув людей) Я повернув наперед визначених Мною людей і знову вклав у вас Свій Дух, щоб ви повернулися до життя. Це зветься «воскресінням із мертвих». Тепер ті, хто справді живе в Моєму Дусі, всі вже є трансцендентними, і всі вони

живуть у тілі. Однак уже незабаром ви всі відкинете своє мислення, свої уявлення і всі земні негаразди. Але це не воскресіння з мертвих після страждань як люди собі уявляють. Те, що ви живете зараз, є передумовою для життя в тілі; це необхідний шлях для входження до духовного світу. Вихід за межі нормальної людської сутності, про який Я говорю, означає не мати ні сім'ї, ні дружини, ні дітей, ні людських потреб. Це означає зосередитися виключно на втіленні Мого образу, зосередитися виключно на тому, щоб увійти в Мене й не думати про інші речі поза Мною; хай куди ви йдете – це ваш дім. Це і є вихід за межі нормальної людської сутності. Ви зовсім неправильно зрозуміли ці Мої слова; ваше розуміння занадто поверхове. Як саме Я явлюся усім країнам і народам? У плоті сьогодні? Ні! Коли настане час, Я явлюся у Моєму тілі в усіх країнах всесвіту. Час, коли іноземці потребуватимуть вас, щоб ви пасли їх, ще не настав. У той час вам потрібно буде вийти з плоті й увійти в тіло, щоб пасти їх. Це істина, але це не «воскресіння з мертвих», яке уявляють собі люди. У призначений час ви вийдете з плоті несвідомо та увійдете до духовного світу, щоб разом зі Мною правити усіма країнами. Цей час ще не настав. Коли Мені буде потрібно, щоб ви були у плоті, ви будете у плоті (згідно з вимогами Моєї роботи, ви повинні мати мислення нині та маєте жити у плоті, тож ви маєте робити те, що вам потрібно робити у плоті, відповідно до Моїх етапів; не чекайте пасивно, бо це спричинить затримки). Коли Мені знадобиться, щоб ви діяли в тілі як пастирі церкви, ви муситимете вийти з плоті, відкинути своє мислення і повністю покластися на Мене в житті. Майте віру в Мою силу та в Мою мудрість. Усе буде зроблено Мною особисто. Вам потрібно тільки чекати й втішатися. Усі благословення прийдуть до вас, і ви матимете невичерпне й нескінченне забезпечення. Коли настане той день, ви зрозумієте, за яким принципом Я це роблю, ви дізнаєтеся про Мої дивовижні вчинки та зрозумієте, як Я повертаю Моїх первородних синів до Сіону. Це насправді не так складно, як ви собі уявляєте, але й не так просто, як ви гадаєте.

Я знаю, що, коли Я кажу це, ви стаєте ще менш здатними досягнути мету Моїх слів і ще більше заплутуєтеся. Ви плутатимете їх із тим, що Я говорив раніше, тож нічого не зможете зрозуміти, і вам здаватиметься, що виходу немає. Проте не турбуйтеся. Я розповім вам усе. Усе, що Я кажу, має значення. Я сказав, що можу змусити існуючі речі повернутися в ніщо та можу створити безліч речей із нічого. У людській уяві, щоб увійти в тіло із плоті, потрібно воскреснути з мертвих. У минулому Я використовував цей метод і явив Моє найбільше диво, та сьогодні не так, як у минулому. Я візьму вас прямо з плоті в тіло. Хіба це не ще більше знамення і диво? Хіба це не найбільший прояв Моєї всемогутності? Я маю Мій план, і Я маю Мої наміри. Хто не в руках Моїх? Я знаю роботу, яку Я здійснюю. Мої методи роботи сьогодні все ж таки відрізняються від минулих. Я коригую Мої методи роботи залежно від зміни епох. Коли Я був прибитий до хреста, це був період Благодаті, але зараз настав останній період. Темп Моєї роботи

прискорюється; вона не йде з тією самою швидкістю, що й у минулому, і тим більше не йде повільніше, ніж у минулому. Навпаки, робота йде набагато швидше, ніж у минулому. Це просто неможливо описати, і немає потреби у великій кількості складних процесів. Я вільний робити усе, що завгодно. Хіба не правда, що достатньо одного Мого владного слова, щоб визначити, як буде виконана Моя воля і як Я зроблю вас досконалими? Усе, що Я кажу, неодмінно буде виконано. У минулому Я часто говорив, що буду страждати, і не дозволяв людям згадувати про страждання, які Я пережив раніше; згадка про це була богохульством стосовно до Мене. Так є тому, що Я – Сам Бог, і для Мене немає труднощів; коли ти згадуєш про ці страждання, ти змушуєш людей плакати. Я сказав, що в майбутньому не буде ні зітхання, ні сліз. Це слід пояснити з цього погляду, і тоді сенс Моїх слів буде зрозумілий. Сенс слів «люди просто не витримують цих страждань» полягає в тому, що Я можу порвати з усіма людськими уявленнями та мисленням, порвати з плотськими емоціями, порвати з усіма слідами світського буття і вийти з плоті, і що Я можу зберігати стійкість, коли всі відкидають Мене. Цього достатньо, щоб довести, що Я – Сам Бог. Я сказав: «Кожен первородний син має увійти до духовного світу із плоті; це шлях, який вони мають пройти, щоб царювати зі Мною як царі». Сенс цього речення в тому, що коли ви зіткнетеся з тим, що ви в минулому собі уявляли, то ви офіційно вийдете з плоті й увійдете в тіло, щоб офіційно почати судити князів і царів. Суд над ними вершитиметься на підставі того, що відбудеться в цей час. Однак це не так складно, як ви собі уявляєте, – це буде зроблено в одну мить. Вам не потрібно буде воскресати з мертвих, і вам навіть не потрібно буде страждати (бо ваші страждання та поневіряння на землі вже закінчилися, і Я вже сказав, що більше не розбиратимуся з Моїми первородними синами). Первородні сини втішатимуться своїми благословеннями, як уже було сказано, в тому, що ви несвідомо увійдете до духовного світу. Чому Я кажу, що такою є Моя милість і благодать? Якби людина могла увійти до духовного світу тільки після воскресіння з мертвих, це було б далеким від милості та благодаті. Отже, це найочевидніший прояв Моєї милості та благодаті, і, крім того, в цьому проявляється Моє визначення і Моє обрання людей. Цього достатньо, щоб показати, наскільки суворими є Мої адміністративні постанови. Я буду милостивим до кожного, до кого Я забажаю, і милосердним до кожного, до кого Я забажаю. Ніхто не має сперечатися або чинити опір. Усе це буду вирішувати Я.

Люди не можуть збагнути цього й тиснуть на себе доти, доки не перестають дихати, і все одно це саме вони самі себе сковують. Людське мислення справді обмежене, тому вони мають відмовитися від людського мислення та уявлень. Отже, Я маю вийти з плоті й увійти до духовного світу, щоб узяти все під контроль, щоб управляти всім. Це єдиний спосіб правити всіма народами і всіма країнами та виконати Мою волю. Це вже недалеко. Ви не вірите в Мою всемогутність і не знаєте, хто Я є. Ви гадаєте, що Я тільки людина, і зовсім не можете бачити Моєї

божественності. Усе буде завершено в будь-який момент, коли Я побажаю, щоб усе завершилося. Для цього достатньо одного слова з Моїх вуст. Ви звернули увагу тільки на аспект Моєї людської сутності в тому, що Я нещодавно казав, і в кожному Моєму русі, але не звернули уваги на аспект Моєї божественності. Тобто ви гадаєте, що Я теж маю мислення та уявлення. Але Я сказав, що Мої думки, ідеї та розум, кожен Мій рух, усе, що Я роблю, і все, що Я кажу, – це довершений прояв Самого Бога. Невже ви забули все це? Ви всі збиті з пантелику! Ви не розумієте сенсу Моїх слів. Я дозволив вам побачити аспект Моєї нормальної людської сутності з того, що Я сказав (Я дозволив вам побачити Мою нормальну людську сутність у Моєму повсякденному житті, у реальності, бо ви досі не розумієте аспекти Моєї нормальної людської сутності з того, що Я сказав за цей період), але ви не розумієте Моєї нормальної людської сутності, і ви просто намагаєтеся вхопитися за щось, що можна використати проти Мене, і ви нестримані переді Мною. Ви сліпі! Ви невігласи! Ви не знаєте Мене! Я так довго говорив намарно! Ви зовсім не знаєте Мене, ви просто не вважаєте Мою нормальну людську сутність частиною Самого довершеного Бога! Як Я можу не гніватися? Як Мені знову бути милосердним? Цим дітям непокори Я можу відповісти тільки Своїм гнівом. Ви такі самовпевнені, ви зовсім не знаєте Мене! Ви гадаєте, що Я зробив щось неправильно! Хіба Я міг би чинити неправильно? Хіба Я міг би бездумно вибрати будь-яке плотське тіло, щоб втілитися в нього? Моя людська сутність і Моя божественність – це дві нероздільні частини, які становлять Самого довершеного Бога. Тепер це вам має бути цілковито зрозумілим! Мої слова вже досягли свого апогею, і Мої слова вже неможливо пояснити в більшому обсязі!

Глава 99

Через те, що темп Моєї роботи прискорюється, ніхто не може встигнути за Моєю ходою, ніхто не може проникнути в Мій розум, проте це єдиний шлях уперед. Ось що таке «мертві» (мається на увазі не здатні досягнути Моєї волі, не здатні зрозуміти з Моїх слів те, що Я маю на увазі; це ще одне пояснення «мертвих», і воно не означає «зречених Моїм Духом») у вислові «воскресіння з мертвих», про який уже йшлося. Коли ви і Я перейдемо з цієї фази в тіло, тоді здійсниться справжнє значення «воскресіння з мертвих» (тобто у цьому й полягає справжнє значення воскресіння з мертвих). Тепер це стан, у якому ви всі існуєте: ви не можете досягнути Мою волю і не можете відшукати Мої сліди. Тим більше ви не можете бути спокійними у своєму дусі, тому вам неспокійно на душі. Такий стан і є тим «стражданням», про яке Я говорив, і перебуваючи в цьому нестерпному стражданні, ви, з одного боку, думаєте про своє майбутнє, а з іншого – приймаєте Моє спалення та Мій суд, що обрушується на вас і завдає вам ударів з усіх боків.

Крім того, ви не можете збагнути жодних правил з тону та манери, які Я використовую, а в один день Моє мовлення може мати кілька різних тонів, тож ви зазнаєте великих страждань. Такими є етапи Моєї роботи. Такою є Моя мудрість. У майбутньому ви зазнаватимете ще більших страждань у цьому відношенні, і всі вони мають на меті виявлення усіх лицемірних людей – тепер це має бути зрозумілим! Таким є спосіб Моєї роботи. Через мотивацію такими стражданнями та зазнавши цього болю, рівносильного смерті, ви увійдете до іншого світу. Ви увійдете в тіло й будете царювати зі Мною над усіма країнами та народами.

Чому останнім часом Я промовляю більш суворим тоном? Чому Мій тон так часто змінюється, і чому також так часто змінюється Мій метод роботи? У цьому полягає Моя мудрість. Мої слова виголошуються для кожного, хто прийняв це ім'я (незалежно від того, чи вірять вони в те, що Мої слова можуть бути здійснені, чи ні), і тому Мої слова має почути та побачити кожен, і їх не можна стримувати й замовчувати, тому що Я маю Свій спосіб роботи, і Я маю Свою мудрість. Я використовую Мої слова, щоб судити людей, розкривати людей і викривати людську природу. Таким чином Я обираю тих, кого Я відібрав, і виганяю тих, кого не було наперед визначено чи обрано Мною. Усе це – Моя мудрість, і це – диво Моєї роботи. Таким є Мій метод у цій фазі Моєї роботи. Чи є серед людей хтось, хто може усвідомити Мою волю? Чи є серед людей хтось, хто може бути уважним до Мого тягаря? Той, хто здійснює роботу, – це Я, Сам Бог. Настане день, коли ви повністю зрозумієте значущість цих Моїх слів, і вам буде абсолютно ясно, чому Я хочу сказати ці слова. Моя мудрість є нескінченною, безмежною та незмірною, і вона є абсолютно незбагненою для людей. Люди можуть бачити лише її частину з того, що Я роблю, але те, що вони бачать, все одно недосконале та неповне. Коли ви повністю перейдете з цієї фази в наступну, тоді ви зможете побачити це ясно. Пам'ятайте! Нині настала найдорогоцінніша епоха – це остання фаза, в якій ви перебуваєте у плоті. Ваше життя зараз – останнє у вашому фізичному житті. Коли ви увійдете до духовного світу з плоті, у цей час увесь біль залишить вас. Ви будете дуже радіти та святкувати, і стрибати від радості безперестанку. Але ви маєте ясно розуміти, що ці слова Я промовляю тільки для первородних синів, тому що тільки первородні сини гідні цього благословення. Вхідження до духовного світу – це найбільше благословення, найвище благословення і найцінніше, чим можна втішатися. Те, що ви зараз отримуєте, щоб їсти та надягати на себе, – це не більше ніж радості плоті; це милість, і Я просто не звертаю жодної уваги на такі речі. Наголос Моєї роботи припадає на наступну фазу (вхідження в духовний світ та зустріч зі вселенським світом).

Я казав, що великий червоний дракон уже повалений Мною і розтروщений. Як ви можете не вірити Моїм словам? Чому ви досі хочете терпіти гоніння і нещастя заради Мене? Хіба це не ціна, платити яку вам немає потреби? Я багато разів нагадував вам, що вам потрібно тільки втішатися, тоді як Я Сам, особисто,

здійснюю всю роботу. Чому ви так прагнете дії? Ви справді не знаєте, як втішатися! Я повністю підготував усе для вас – чому ж ніхто з вас не прийшов до Мене по це? Ви досі не маєте певності в тому, що Я сказав! Ви не розумієте Мене! Ви гадаєте, що Я говорю порожні люб'язності; воістину, ви недолугі! (Повна підготовка, про яку Я кажу, означає, що ви маєте більше шанувати Мене і рівнятися на Мене та більше молитися переді Мною, у той час як Я особисто працюватиму, проклинаючи кожного, хто опирається Мені, і караючи кожного, хто переслідує вас.) Ви нічого не знаєте про Мої слова! Я розкриваю вам усі Мої таємниці, але чи багато хто з вас справді розуміє їх? Скільки з вас глибоко розуміють їх? Що таке Мій престол? Що таке Мій жезл залізний? Хто серед вас знає? Коли згадується Мій престол, більшість людей гадає, що це місце, де Я сиджу, або що це стосується Моєї обителі, або що це стосується Мене – особи, якою Я є. Усе це помилкові тлумачення – просто верх нерозуміння! Жодне з цих тлумачень не є правильним, чи не так? Саме так ви все розумієте й усвідомлюєте – це просто крайнє відхилення від правильного розуміння! Що таке влада? Яким є взаємозв'язок влади та престолу? Престол – це Моя влада. Коли Мої первородні сини високо піднесуть Мій престол, це і буде часом, коли Мої первородні сини отримають владу від Мене. Тільки Я маю владу, тому тільки Я маю престол. Іншими словами, після того, як Мої первородні сини страждатимуть так само, як страждав Я, вони приймуть те, Ким Я є і чим Я володію, та отримають від Мене все; це процес, за допомогою якого вони отримають статус первородного сина. Це буде час, коли Мої первородні сини високо піднесуть Мій престол, і це також буде час, коли вони приймуть владу від Мене. Нині ви маєте це розуміти! Усе, що Я кажу, ясно та цілковито недвозначно, так що зрозуміє кожен. Відкиньте власні уявлення і чекайте, щоб прийняти таємниці, які Я відкриваю вам! То що ж таке жезл залізний? У попередній фазі він позначав Мої суворі слова, та тепер усе інакше: тепер жезл залізний стосується Моїх вчинків, які є великими лихами, сповненими влади. Тому кожного разу, коли згадується жезл залізний, це завжди пов'язано з владою. Про первісне значення жезла залізного говорять, коли йдеться про великі лиха, – він є складовою влади. Кожен має ясно бачити це, і тільки так зможе зрозуміти Мою волю і отримати одкровення з Моїх слів. Кожен, хто має роботу Святого Духа, тримає жезл залізний у своїй руці, і саме він несе тягар влади й має право здійснити будь-яке з великих лих. Такою є одна з Моїх адміністративних постанов.

Кожна річ і все суще відкрите для вас (це стосується тієї частини, яку було вказано явно), і кожна річ і все суще приховане від вас (це стосується таємної частини Моїх слів). Я кажу з мудрістю: Я дозволяю вам зрозуміти тільки буквально значення одних Моїх слів, тоді як значення інших Я дозволяю вам усвідомити (але більшість людей не здатні зрозуміти), тому що такою є послідовність Моєї роботи. Я зможу відкрити вам справжнє значення Моїх слів тільки тоді, коли ви досягнете

певного духовного стану. Такою є Моя мудрість, і такими є Мої дивовижні вчинки (для того, щоб удосконалити вас і щоб остаточно перемогти сатану та принизити дияволів). Доки ви не увійдете до іншого світу, ви не зможете повністю зрозуміти це. Мені доводиться так чинити, тому що в людських уявленнях багато речей, які люди просто не можуть осягнути, і навіть якщо Я говоритиму ясно, ви все одно не зрозумієте. Розум людей, зрештою, обмежений, і багато чого Я зможу передати вам тільки після того, як ви увійдете до духовного світу; інакше для людської плоті таке завдання непосильне, і це може тільки завадити Моєму управлінню. Таким є істинний сенс «послідовності Моєї роботи», про яку Я кажу. Наскільки ви розумієте Мене у своїх уявленнях? Чи є ваше розуміння бездоганним? Чи є воно знанням у дусі? Тому Я маю дати вам перейти до іншого світу, щоб ви змогли завершити Мою роботу та виконати Мою волю. То що ж достеменно таке це інше царство? Чи справді це, як гадають люди, якесь позамежне видовище? Чи справді це щось на кшталт повітря, яке не можна побачити чи відчутти, але яке попри це існує? Як Я вже казав, стан перебування в тілі – це стан, в якому людина має плоть і кістки, має форму й вид. Це абсолютно правдиво й незаперечно, і кожен має в це вірити. Це реальний стан перебування в тілі. Більше того, у тілі немає нічого, що люди ненавидять. Але що ж це достеменно за стан? Коли люди переходять із плоті в тіло, має з'явитися велика група. Тобто вони вирвуться зі своєї плотської домівки, і можна сказати, що кожен слідуватиме за своїм родом: плоть іде до плоті, а тіло йде до тіла. Тепер ті, хто вирвався зі своєї домівки, звільнився від своїх батьків, дружин, чоловіків, синів і дочок, починають входити до духовного світу. Зрештою, усе відбувається так: ситуація в духовному світі є такою, що первородні сини зібралися разом, співають і танцюють, підносять Мені хвалу та вітають Моє святе ім'я. Ця картина прекрасна та вічно нова. Усі вони – Мої улюблені сини, які вічно й невпинно підносять Мені хвалу, вічно підносять до висот Моє святе ім'я. Такою є ситуація після входження до духовного світу, такою є також робота після входження до духовного світу, і такою є також ситуація, про яку Я казав, – пастирства церкви в духовному світі. Крім того, вона полягає в тому, що Моя особа являється в кожній країні всесвіту та серед усіх націй і народів, несучи Мою владу, Мій гнів і Мій суд і, більше того, несучи Мій жезл залізний, щоб управляти всіма країнами та всіма народами. Серед усіх народів і в усьому всесвіті це свідчить про Мене те, що потрясає небо і землю, змушуючи усі народи та все суще в горах, у ріках, в озерах і на кінцях землі підносити хвалу Мені, і прославляти Мене, і пізнавати Мене, Самого єдиного Бога, який є Творцем усього, який усім керує, усім управляє, усе судить, усе здійснює, усе карає і все руйнує. Таким є істинне явлення Моєї особи.

Глава 100

Я відчуваю відразу до всіх, кого не було визначено наперед і обрано Мною. Тому Я маю усунути цих людей з Мого дому одного за одним, щоб Мій храм став святим і бездоганим, щоб Мій дім завжди був новим і ніколи не старим, щоб Моє святе ім'я могло поширюватися вічно, а Мої святі люди були здатними стати Моїми улюбленими. Така сцена, такий дім, таке Царство – Моя мета та Моя обитель; це основа Мого творіння всього сущого. Ніхто не може похитнути чи змінити її. У ній житимуть тільки Я і Мої улюблені сини, і нікому не буде дозволено топтати її ногами, нікому не буде дозволено зайняти її, і тим паче не буде дозволено статися чомусь несприятливому. Усе буде піднесенням хвали та радісним вітанням, і все буде являти собою сцену, яку людина не здатна уявити. Я жадаю тільки того, щоб ви пожертвували Мені всі свої сили всім серцем і розумом, і зробили все, що ви можете. Чи то сьогодні, чи то завтра, чи то той, хто прислужує Мені, чи той, хто отримує благословення, – усі ви маєте докласти свою міру сил заради Мого Царства. Це обов'язок, який мають узяти на себе всі створені люди, і його має бути виконано та здійснено таким чином. Я мобілізую все суще відбувати службу, щоб краса Мого Царства ставала дедалі новішою, а Мій дім – більш гармонійним і згуртованим. Нікому не дозволено нехтувати Мною, і кожен, хто це робить, має зазнати суду та бути проклятим. Нині Мої прокляття починають сходити на всі країни та народи, і Мої прокляття є ще суворішими за Мій суд. Нині настав час почати засуджувати всіх людей, тому й говориться, що це прокляття. Так є тому, що нині останній період, а не час творіння. Оскільки періоди змінилися, темп Моєї роботи тепер зовсім інший. У зв'язку з потребами Моєї роботи люди, які Мені потрібні, теж є різними; ті, хто має бути покинутий, будуть покинуті; ті, хто має бути відтятий, будуть відтяті; ті, хто має бути вбитий, будуть убиті, а ті, хто має залишитися, мають залишитися. Це неминуча тенденція, яка не залежить від волі людини, і жодна людина не може її змінити. Це має відбутися згідно з Моєю волею! Я зрікаюся тих, кого хочу зректися, і виганяю тих, кого хочу вигнати; ніхто не може чинити свавільно. Я залишаю тих, кого хочу залишити, і люблю тих, кого хочу любити; це має здійснитися згідно з Моєю волею! Я не дію на основі емоцій; зі Мною тільки праведність, суд і гнів – жодних емоцій немає. У Мені немає ані найменшого сліду людського, бо Я – Сам Бог, особа Бога. Бо всі люди бачать у Мені той аспект, який є Моєю людською сутністю, і не бачать аспекту Моєї божественності. Воістину, вони сліпі й недолугі!

Ви маєте зберігати те, що Я кажу вам, у своїх серцях, ви маєте розуміти Моє серце через Мої слова та виявляти увагу до Мого тягаря. Тоді ви прийдете до пізнання Моєї всемогутності й побачите Мою особу. Бо слова Мої є словами мудрості, і ніхто не може осягнути принципів і законів, що лежать в основі Моїх слів. Люди гадають, що Я практикую обман і криводушність, і не пізнають Мене через

Мої слова, а навпаки, зводять хулу на Мене. Вони такі сліпі й нерозумні! Їм бракує навіть найменшої проникливості. Кожне речення, яке Я промовляю, несе в собі владу та суд, і ніхто не може змінити Мої слова. Щойно Мої слова сходять з Моїх вуст, усе неодмінно має відбуватися відповідно до Моїх слів; таким є Мій характер. Мої слова – влада, і кожен, хто вносить у них зміни, завдає образи Моїй карі, і Я маю уразити його. У серйозних випадках вони накликають загибель на своє життя і потрапляють до підземного царства або криниці бездонної. Це єдиний спосіб, яким Я розбираюся з людством, і людина не має змоги змінити його – такою є Моя адміністративна постанова. Запам'ятайте це! Нікому не дозволено порушити Мою постанову; все має відбуватися згідно з Моєю волею! У минулому Я був занадто м'яким до вас, і ви стикалися тільки з Моїми словами. Слова, які Я говорив про те, що уражу людей, ще не здійснилися. Але від сьогодні всі лиха (ті, що стосуються Моїх адміністративних постанов) відбуватимуться одне за одним, щоб покарати всіх, хто не відповідає Моїй волі. Мають з'явитися факти – інакше люди не будуть здатними побачити Мій гнів, а віддаватимуться розпусті знову і знову. Це один із етапів Мого плану управління, і саме так Я здійснюю наступний етап Своєї роботи. Я кажу вам це заздалегідь, щоб ви уникли заподіяння порушень і вічної погибелі. Інакше кажучи, від сьогодні й надалі Я змушу всіх людей, крім Моїх первородних синів, посісти свої належні місця відповідно до Моєї волі, і Я каратиму їх одного за одним. Я не дозволю жодному з них зіскочити з гачка. Тільки посмійте знову віддаватися розпусті! Тільки посмійте знову бунтувати! Раніше Я вже казав, що Я справедливий до всіх, що в Мені немає жодної краплі сентиментальності, і це є доказом того, що Мій характер не має зазнати образи. Такою є Моя особа. Ніхто не може змінити цього. Всі люди чують Мої слова, всі люди бачать Мій славний образ. Всі люди мають коритися Мені цілковито й абсолютно – такою є Моя адміністративна постанова. Усі люди в усьому всесвіті та на краях землі мають віддавати Мені хвалу і славити Мене, бо Я – Сам унікальний Бог, бо Я – особа Бога. Ніхто не може змінити Моїх слів і висловлювань, Мого мовлення і манер, бо це справа тільки Моя, і це те, чим Я володію з найдавніших часів і що існуватиме вічно.

Люди плекають намір випробувати Мене та хочуть знайти в Моїх словах щось, що вони можуть використати проти Мене, щоб звести на Мене наклеп. Хіба Я маю зазнавати наклепів від тебе? Хіба Мене можна засуджувати мимохідь? Хіба моя справа має обговорюватися мимохідь? Ви справді купка людей, які не знають, що для вас добре! Ви зовсім не знаєте Мене! Що таке гора Сіон? Що таке Моя обитель? Що є добра земля Ханаанська? Що є основа творіння? Чому протягом останніх кількох днів Я постійно згадував ці слова? Гора Сіон, Моя обитель, добра земля Ханаанська, основа творіння – все це говориться щодо Моєї особи (щодо тіла). Усі люди гадають, що це місця, які існують фізично. Моя особа – це гора Сіон; це Моя обитель. Той, хто входить до духовного світу, зійде на гору Сіон і увійде до Моєї обителі. Я створив усе суще в Моїй особі; тобто усе суще було створено

всередині тіла, тому саме воно є основою. Чому Я кажу, що ви повернетесь в тіло разом зі Мною? У цьому криється початковий сенс. Так само, як і звертання «Бог», ці іменники не мають сенсу в самих собі та самі по собі, а радше є різними іменами, які Я даю різним місцям. Тому не надавайте великої ваги їхньому буквальному значенню, а зосередьтеся лиш на тому, щоб чути Мої слова. Ви маєте розглядати їх саме так, і тоді ви зможете зрозуміти Мою волю. Чому Я знову і знову нагадую вам, що в Моїх словах мудрість? Скільки з вас намагалися втямити сенс цих слів? Ви все аналізуєте наосліп і поведіться нерозважливо!

Нині ви досі ще не розумієте більшості з того, що Я казав у минулому. Ви залишаєтесь в стані сумніву й не можете задовольнити Мого серця. У будь-який час, коли ви зможете стати переконаними в кожному реченні, що Я промовляю, настане момент, коли ваше життя набуде зрілості. Для Мене один день – як тисяча років, а тисяча років – як один день; як ви собі мислите той час, про який Я говорю? Як ви його пояснюєте? Ви тлумачите його неправильно! А крім того більшість людей сперечаються про це зі Мною, бажаючи знайти, що використати проти Мене, – ви не знаєте, що для вас добре! Будь обережний, бо інакше Я вражу тебе! Коли настане день, у який усе стане ясно, ви зрозумієте все до кінця. Я ще не кажу вам нині (нині настав час викривати людей; кожен має бути обережним і обачним, щоб бути у змозі задовольнити Мою волю). Я викрию всіх людей через Мої слова, і їхні первісні форми буде розкрито, щоб було видно, є вони істинними чи ні. Якщо хтось є розпусним чи блудливим, Я маю викрити його. Я раніше вже казав, що Я роблю все, не ворухнувши й пальцем, і що Я використовую тільки Свої слова, щоб викривати людей. Я не страшуся ніякої личини; щойно Мої слова промовлено, ти маєш явити свою первісну форму, і хоч як добре ти маскуєшся, Я неодмінно розпізнаю її. Таким є принцип Моїх діянь – використовувати тільки мову, не витрачаючи абсолютно ніяких сил. Людей надзвичайно турбує, чи справдяться Мої слова, вони тривожаться через Мене й переживають за Мене, але ці зусилля насправді необов'язкові, це ціна, яку не потрібно платити. Ти турбуєшся про Мене, але чи стало зрілим твоє власне життя? Що з твоєю власною долею? Запитуй себе частіше й не будь недбалим. Усі люди мають брати до уваги Мою роботу і – через Мої вчинки та Мої слова – бачити Мою особу, мати більше знання про Мене, пізнавати Мою всемогутність, пізнавати Мою мудрість, пізнавати засоби та методи, якими Я створив усе суще, і тим самим віддавати Мені нескінченну хвалу. Я змушу всіх людей побачити, на кого Я покладаю руки Моїх адміністративних постанов, над ким Я працюю, що Я хочу зробити та що саме Я хочу довершити. Це те, чого має досягти кожна людина, бо такою є Моя адміністративна постанова. Я здійснию те, що кажу. Ніхто не має аналізувати Мої слова навмання; усі мають бачити принципи, що стоять за Моїми вчинками, через Мої слова, і з Моїх слів знати, що є Мій гнів, що є Моє прокляття і що є Мій суд. Усе це ґрунтується на Моїх словах і є тим, що має побачити кожна людина в кожному з Моїх слів.

Глава 101

Я не виявлю ані найменшої поблажливості до того, хто стає на заваді Моєму управлінню чи прагне зруйнувати Мої плани. Кожен має усвідомити, що Я маю на увазі, зі слів, які Я промовляю, і ясно зрозуміти, про що Я кажу. З огляду на нинішню ситуацію кожен із вас має дослідити себе: якого роду роль ти відіграєш? Живеш ти заради Мене чи прислужуєш сатані? Від кого – від Мене чи від диявола – походить кожен твій вчинок? Ви маєте ясно розуміти все це, щоб уникнути порушення Моїх адміністративних постанов і тим самим не накликати на себе Мого лютого гніву. Якщо згадати минуле, то люди завжди не були вірними Мені та не ставилися до Мене, як то личить синам; вони виявляли неповагу і, більше того, вони зраджували Мене. Із цих причин сьогодні ці люди постали перед Моїм судом. Хоча Я здаюся просто людиною, усіх тих, кого Я не схвалюю (із цього ти маєш зрозуміти, що Я маю на увазі: річ не в тому, який гарний ти маєш вигляд або наскільки ти привабливий, а в тому, що Я наперед визначив і обрав тебе), буде вигнано Мною. Це абсолютна істина. Так є тому, що зовні Я можу здаватися людиною, але тобі потрібно бачити далі Моєї людської сутності, щоб розгледіти Мою божественність. Як Я вже багато разів казав: «Нормальна людська сутність і довершена божественність – це дві нероздільні частини Самого довершеного Бога». Попри це ви досі не розумієте Мене; ти надаєш значення тільки цьому твоєму невизначеному Богові. Ви – люди, які не розуміють духовних питань. Незважаючи на це, такі люди й далі хочуть бути Моїми первородними синами. Яка безсоромність! Вони не бачать, яким насправді є їхній власний статус! Вони не мають навіть статусу прислужувати як Мій народ, тож як вони можуть бути Моїми первородними синами та бути царями разом зі Мною? Такі люди не знають самих себе; вони – сатанинське кодло й недостойні бути стовпами в Моїй оселі, а тим більше служити переді Мною. Тому Я вижену їх одного за одним, і одне по одному Я відкрию їхні справжні обличчя.

Моя робота просувається крок за кроком, безперешкодно й без найменшої завади, тому що Я домігся перемоги та правив як Цар у цілому всесвіті. (Я маю на увазі те, що після перемоги над дияволом-сатаною Я знову відновив Свою силу.) Коли Я набуду всіх первородних синів, стяг перемоги здійметься над горою Сіон. Тобто Мої первородні сини – це Мій стяг перемоги, Моя слава й те, чим Я хвалюся; вони – знак того, що Я принизив сатану, і вони є методом, за допомогою якого Я працюю. (За допомогою групи людей, які були зіпсовані сатаною після того, як Я наперед визначив їх, але які знову повернулися на Мій бік, Я принижую великого червоного дракона та паную над усіма синами заколоту.) Мої первородні сини – ось де Моя всемогутність; вони – Мій великий успіх, непорушний і незаперечний. Саме через них Я звершу Свій план управління. Ось що Я мав на увазі в минулому, коли сказав: «Саме через вас Я примушу всі країни та всі народи вернутися перед

Мій престол». Це також те, що Я мав на увазі, коли промовляв слова «тяжкий тягар на ваших плечах». Чи ясно це? Чи розумієте ви? Первородні сини – це кристалізація всього Мого плану управління; із цієї причини Я ніколи не повадився із цією групою м'яко та завжди суворо дисциплінував їх (ця сувора дисципліна – страждання, перенесені у світі, нещастя родин, полишення батьками, чоловіками, жінками та дітьми – коротко кажучи, покинутість світом і зречення періодом), і саме тому ви маєте щасливу можливість постати переді Мною сьогодні. Такою є відповідь на запитання, над яким ви так часто розмірковували: «Чому інші люди не прийняли це ім'я, а я прийняв?». Тепер ви знаєте!

Сьогодні все не так, як у минулому. Мій план управління застосовує нові методи, Моя робота стала ще більш відмінною від тієї, що здійснювалася раніше, а Мої висловлювання стали тепер ще більш безпрецедентними. Тому Я неодноразово наголошував, що ви маєте прислужувати Мені належним чином (це говорить для прислужників). Не ставтеся до себе негативно, а продовжуйте щиро прагнути. Хіба не радісно набути частку милості? Це набагато краще, ніж страждати у світі. Я кажу тобі! Якщо ти не будеш прислужувати Мені від щирого серця, а будеш скаржитися, що Я несправедливий, то завтра ти зійдеш до підземного царства й пекла. Жодна людина не бажає дочасної смерті – хіба не так? Навіть ще один день життя – це день, який має значення, тож ти маєш повністю принести себе в жертву Моєму плану управління й після цього чекати Мого суду над тобою й чекати Моєї праведної кари, що спіткає тебе. Не вважай те, що Я кажу, нісенітницею; Я промовляю від Своєї праведності та від Свого характеру. Більше того, Я дію через Свою велич і праведність. Усі люди кажуть, що Я несправедливий, тому що вони не знають Мене; це явний прояв їхнього бунтівного характеру. Що стосується Мене, то Я не маю емоцій; є тільки праведність, велич, суд і гнів. Чим більше мине часу, тим краще ви будете бачити Мій характер. Теперішній час – це перехідний етап, і ви здатні бачити лише малу його частину; ви можете бачити тільки дещо, що має зовнішній прояв. Коли ж являться Мої первородні сини, Я дозволю вам побачити все та все зрозуміти. Усі будуть переконаними у своїх серцях та у своїх словах. Я зроблю так, що ви будете голосно й виразно свідчити про Мене, вічно славити Мене та вічно звеличувати Мене. Це неминуче, і ніхто не може цього змінити. Люди заледве можуть собі це уявити, не кажучи вже про те, щоб у це повірити.

Ті, хто є первородними синами, набувають дедалі більшої ясності щодо видінь, і їхня любов до Мене стає дедалі сильнішою. (Це не романтична любов, яка є сатанинською спокусою Мене й тим, що необхідно розпізнавати. Із цієї причини Я вже згадував, що є ті, хто виставляє напоказ свою чарівність переді Мною. Такі люди – лакеї сатани, які вважають, що Мене приваблює їхня зовнішність. Безсоромні! Вони – найпідліші з негідників!) Проте люди, які самі не є первородними синами, через ці слова, які Я промовляв упродовж усього цього

періоду, почали дедалі більше втрачати ясність щодо видінь і втратили віру в особу, якою Я є. Після цього вони поступово стають байдужими, поки, нарешті, не настає їхнє падіння. Такі люди не можуть допомогти собі. Такою є мета того, що Я говорю в цей період; усі мають це бачити (Я звертаюся до первородних синів) і через Мої слова та дії споглядати Мою дивовижність. Чому сказано, що Я – Князь Миру, Вічний Отець, що Я – Дивовижний і що Я – Радник? Пояснювати це з погляду Моеї особистості, Моїх висловлювань чи того, що Я роблю, було б украй поверховим; про це навіть не варто було б і згадувати. Причина, з якої Мене називають Князем Миру, походить від Моеї сили зробити первородних синів довершеними, від Мого суду над сатаною та від безмежних благословень, якими Я наділив первородних синів. Іншими словами, тільки первородні сини мають право називати Мене Князем Миру, тому що Я люблю Своїх первородних синів, і епітет «Князь Миру» має виходити з їхніх вуст. Для них Я – Князь Миру. Для Моїх синів і Мого народу Я відомий як Вічний Отець. Зважаючи на існування Моїх первородних синів, і тому, що вони можуть разом зі Мною мати царську владу та управляти всіма країнами та всіма народами (тобто синами і народом), сини й народ мають називати Мене Вічним Отцем, що значить Сам Бог, Який є вищим за первородних синів. Я – Дивовижний для тих, хто не є ані синами, ані народом, ані первородними синами. Через дивовижність Моеї роботи невіруючі не можуть бачити Мене (бо Я заступив їм очі) і не мають ясного бачення Моеї роботи. Тому для них Я – Дивовижний. Для всіх дияволів і сатани Я – Радник, бо все, що Я роблю, служить на їхню ганьбу; усі Мої дії – заради Моїх первородних синів. Кожен Мій крок відбувається безперешкодно, і з кожним кроком Я здобуваю перемогу. Більше того, Я бачу наскрізь усі підступні плани сатани й використовую їх Собі на службу, роблячи його об'єктом, який служить Моїм цілям із негативного боку. Саме це мається на увазі, коли говориться, що Я є «Радник», чого ніхто не може змінити та чого ніхто не може повністю зрозуміти. Однак у тому, що стосується Моеї особи, Я – Князь Миру та Вічний Отець, а також Радник і Дивовижний. У цьому немає нічого неправдивого. Це незаперечна та непохитна істина!

Я маю дуже багато що сказати; цьому просто неможливо провести аналогію. Тому Я прошу вас бути терплячими та чекати. Хоч що ви робите, не дійте з власної примхи. Тому що те, що ви зрозуміли в минулому, тепер застаріло, воно вже є незастосовним, а теперішній час – це час змін, як перехід між династіями. Із цієї причини Мені потрібно, щоб ви змінили своє мислення й відкинули свої старі уявлення. У цьому істинне значення виразу «зодягнутися у святе вбрання праведності». Тільки Я можу пояснити Свої власні слова, і тільки Я Сам знаю, що Я взявся зробити. Через те тільки Мої слова не містять скверни та повністю відповідають Моїм намірам, а отже, це і є зодягання у святе вбрання праведності. Розуміння людського розуму – всього лиш уява; людське розуміння нечисте й нездатне здійснити Моїх намірів. Тому Я Сам промовляю й Сам пояснюю, і саме

це Я мав на увазі, коли сказав: «Я Сам здійснюю роботу». Це невід’ємна частина Мого плану управління, і всі люди мають прославляти Мене та хвалити Мене. Що стосується осягнення Моїх слів, то Я ніколи не наділяв людей цією здатністю, та вони й не володіють нею взагалі. Це один із Моїх методів приниження диявола. (Якби люди розуміли Мої висловлювання і могли на кожному кроці з’ясовувати Мої наміри, то сатана міг би заволодіти людьми, коли тільки захотів би, і, як наслідок, вони виступили би проти Мене та унеможливили б досягнення Моєї мети – обрання первородних синів. Якби Я розумів усі таємниці, і особа, якою Я є, могла б промовляти висловлювання, які ніхто не може осягнути, то і Мною міг би заволодіти сатана. Саме із цієї причини, доки Я в плоті, Я зовсім не є надприродним.) Необхідно, щоб кожен мав чітке розуміння значущості цих слів і наслідував Мій приклад. Не намагайтеся самотійно осягнути глибокі слова та вчення.

Глава 102

Я висловився до певної міри, і Моя робота досягла певної точки; кожен із вас має осягати Мою волю і тією чи іншою мірою бути здатним виявляти увагу до Мого тягаря. Нині настав поворотний момент, коли плоть переходить до духовного світу – ви є предтечами, що переходять між періодами, людьми всесвіту, які перетинають усесвіт і кінці землі. Ви – Мої найдорожчі; ви – ті, кого Я люблю. Можна сказати, що Я не люблю нікого, крім вас, тому що всі Мої напружені зусилля було докладено заради вас. Чи може так бути, що ви не знаєте цього? Навіщо Я створив усе суще? Навіщо Мені було рухати усе суще, щоб воно служило вам? Усі ці дії були вираженням Моєї любові до вас. Гори та все, що в горах, і земля і все, що на землі, вихваляють Мене і славлять Мене за те, що Я набув вас. Воістину, все було зроблено і, більше того, все було зроблено ґрунтовно. Ви принесли громове свідчення про Мене, і ви принизили дияволів і сатану заради Мене. Усі люди, справи та речі поза Мною підкоряються Моїй владі, і всі, завдяки здійсненню Мого плану управління, слідуєть за своїм родом (Мої люди належать Мені, а рід сатани належить озеру вогняному – вони потрапляють до криниці бездонної, де будуть вічно стогнати та гинути вічно). Коли Я кажу про «погибель» і про те, що «відтоді й надалі візьму їхній дух, душу й тіло», Я маю на увазі передачу їх сатані та дозвіл розтоптати їх. Іншими словами, всі, хто не належить до Мого дому, стануть об’єктами знищення і припинять своє існування. Це не означає, як гадають люди, що вони зникнуть. Можна також сказати, що все, що поза Мною, на Мою думку, не існує, і в цьому полягає істинний сенс загибелі. В очах людських все це продовжує існувати, але з Мого погляду вони перетворилися на ніщо та приречені на вічну погибель. (Я наголошую, що ті, над ким Я більше не працюю, перебувають поза Мною.) Люди, хай там як вони собі гадають, не можуть збагнути цього, і хай там як

добре вони бачать, вони не можуть проникнути в це. Люди не можуть ясно розуміти, поки Я не просвіщу їх, не освічу та не вкажу їм на це прямо. Більше того, всі вони стають дедалі непевнішими щодо цього, почуваючись усе більше спустошеними й щораз більше відчуючи, що не мають жодного шляху, яким можна слідувати – вони майже як мерці. Зараз більшість людей (тобто всі, крім первородних синів) перебуває у такому стані. Я вказав на це з великою ясністю, але ці люди ніяк не реагують і продовжують дбати про свої плотські задоволення. Вони їдять, а потім сплять; сплять, а потім їдять. Вони не розмірковують над Моїми словами. Навіть коли вони сповнюються енергією, то лише на певний час; після цього вони залишаються такими самими, як були, – абсолютно незмінними, наче й не слухали Мене зовсім. Це типові, непотрібні люди, які не мають жодних тягарів; це найбільш явні дармоїди. Пізніше Я покину їх одного за одним; не турбуйтеся! Одного за одним Я відправлю їх назад до криниці бездонної. Святий Дух ніколи не працював над такими людьми, і все, що вони роблять, впливає з отриманих ними дарів. Коли Я кажу про дари, Я маю на увазі, що це люди, які не мають життя, які є Моїми прислужниками; Я не бажаю нікого з них, і Я вижену їх (але поки що вони ще приносять невелику користь). Ви, які є прислужниками, слухайте! Не думай, що те, що Я тебе використовую, означає, що Я благоволю до тебе; не так усе просто. Якщо ти хочеш, щоб Я благоволив до тебе, то ти маєш бути тим, кого Я схвалюю і кого Я удосконалюю особисто. Саме такого роду людей Я люблю. Навіть якщо люди кажуть, що Я зробив помилку, Я ніколи не відступлюся. Чи знаєш ти це? Ті, хто прислугують, – всього лиш худоба та коні; як вони можуть бути Моїми первородними синами? Хіба це не було б безглуздом? Хіба це не було б порушенням законів природи? Хто володіє Моїм життям і Моєю якістю, ті є Моїми первородними синами. Це розумно; ніхто не може спростувати цього. Так і має бути, інакше не було б нікого, хто міг би відігравати цю роль, і нікого, кого можна було б поставити на заміну. Ідеться тут не про щось, що відбувається на основі емоцій, бо Я – Сам праведний Бог; Я – Сам святий Бог. Я – Сам величний, непорушний Бог!

Усе, що є неможливим для людей, для Мене відбувається гладко та вільно. Ніхто не може зупинити цього, і ніхто не може цього змінити. Цей світ, у всій його величезності, перебуває цілковито в Моїх руках, не кажучи вже про маленького диявола сатану. Якби не Мій план управління, якби не Мої первородні сини, Я давно знищив би це старе зло, як і цей розпусний період, наскрізь просякнутий смородом смерті. Однак Я дію належним чином і не говорю легковажно. Щойно Я щось скажу, воно буде виконане; навіть якби це було не так, завжди є аспект Моєї мудрості, яка виконає все за Мене та відкриє шлях для Моїх дій. Так є тому, що Мої слова – це Моя мудрість; Мої слова – це все. Люди докорінно не розуміють їх і не можуть у них розібратися. Я часто згадую «озеро вогняне». Що це означає? Чим воно відрізняється від озера вогняного і сірчаного? Озеро вогняне і сірчане означає

вплив сатани, тоді як озеро вогняне означає увесь світ, що перебуває під владою сатани. Усі люди в цьому світі підлягають знищенню в озері вогняному (тобто вони стають дедалі зіпсованішими, і коли їхня зіпсованість сягне певного рівня, Я їх знищу одного за одним, що Я можу зробити легко, промовивши лиш одне слово). Що дужчий Мій гнів, то вище здійсмається полум'я в озері вогняному. Це стосується того, як люди стають дедалі лихішими. Час, коли спалахне Мій гнів, буде також часом, коли вибухне озеро вогняне; тобто це буде час, коли загине увесь вселенський світ. Того дня Моє Царство повністю здійсниться на землі, і почнеться нове життя. Ось те, що скоро здійсниться. Коли Я скажу це, усе стане повністю видимим. Таким є людський погляд на це питання, але, з Мого погляду, все вже здійснилося заздалегідь, бо для Мене все є легким. Я промовляю – і це робиться; Я промовляю – і це встановлюється.

Щодня ви їсте від слів Моїх, втішаєтеся туком у храмі Моєму, п'єте воду з Моєї річки життя і зриваєте плоди з Мого дерева життя. Що ж таке тук у храмі Моєму? Що є вода Моєї річки життя? Що є дерево життя? Що є плід дерева життя? Хоча ці вирази можуть бути звичними, вони, однак, незбагненні для всіх людей, які всі перебувають у сум'ятті. Вони промовляють їх безвідповідально, вживають бездумно та застосовують навмання. Тук у храмі не означає ні слів, які Я сказав, ні милості, яку Я дарував вам. Що ж насправді це означає? З найдавніших часів так і не було нікого, кому пощастило б втішатися туком у Моєму храмі. Тільки в останні дні, серед Моїх первородних синів, люди зможуть побачити, що таке цей тук у храмі Моєму. «Храм» у цьому виразі означає Мою особу; це слово означає гору Сіон, Мою обитель. Без Мого дозволу ніхто не може увійти до неї або вийти з неї. Що означає «тук»? Це означає благословення здатності царювати зі Мною в тілі. Загалом кажучи, це означає благословення первородних синів, їхню здатність царювати зі Мною в тілі, і це неважко зрозуміти. Вода річки життя має два значення: з одного боку, вона означає живу воду, що тече з утроби Моєї, тобто кожне слово, що виходить з Моїх вуст. З іншого боку, вона означає мудрість і стратегію, що лежать в основі Моїх дій, а також те, Хто Я є і чим володію. Мої слова містять нескінченні, приховані таємниці (про те, що таємниці більше не приховані, говориться порівняно з минулим, але порівняно з прилюдним одкровенням, яке відбудеться в майбутньому, вони досі є прихованими. Тут «прихованість» не є абсолютною; вона відносна). Іншими словами, води річки життя течуть вічно. У Мені є нескінченна мудрість, і люди абсолютно не можуть зрозуміти, Хто Я є і чим володію; тобто вода річки життя тече вічно. На людський погляд, існує безліч видів фізичних дерев, та оку людському ще ніколи не траплялося дерево життя. Однак, незважаючи на те, що люди бачать його сьогодні, вони досі не впізнають його, і попри це вони навіть кажуть, що їдять від дерева життя. Це справді смішно! Вони їли б від нього усе, не розбираючи! Чому Я кажу, що сьогодні люди бачать його, але не впізнають? Чому Я кажу це? Чи розумієте ви сенс Моїх слів? Сам

практичний Бог сьогоднішнього дня – це особа, якою є Я, і Він є дерево життя. Не міряйте Мене людськими уявленнями. Зовні Я не схожий на дерево, але чи знаєш ти, що насправді Я – дерево життя? Кожен Мій рух, Моє мовлення і Мої манери – це плоди дерева життя, і вони є Моєю особою – це те, що мають їсти Мої первородні сини, щоб зрештою лише Мої первородні сини і Я були абсолютно однаковими. Вони будуть здатними втілювати Мене в життя і свідчити про Мене. (Це те, що станеться після того, як ми увійдемо до духовного світу. Тільки в тілі ми можемо бути абсолютно однаковими; у плоті ми можемо бути тільки приблизно однаковими, але в нас усе одно є наші власні уподобання.)

Я не тільки явлю Мою силу в Моїх первородних синах, але Я також явлю її в їхньому правлінні всіма країнами та всіма народами. Таким є один з етапів Моєї роботи. Нинішній момент є ключовим і, більше того, він є поворотним. Коли все буде здійснено, ви побачите, над чим працюють Мої руки, побачите, як Я планую і як Я керую, – однак це не якась невизначена справа. У світлі динаміки кожної країни світу чекати не так уже й довго; це те, що люди не можуть собі уявити і, більше того, це те, що вони не можуть передбачити. Вам абсолютно не можна бути безтурботними чи недбалими, щоб не проґавити можливість отримати благословення і винагороду. Перспектива Царства вже близька, а весь світ поступово падає мертвий. З криниці бездонної та озера вогняного і сірчаного лунають крики і схлипування, що наводять на людей жах, вселяючи в них страх і відчуття, що їм ніде сховатися. Всякий, кого обрано в ім'я Моє, а потім вигнано, опиниться у криниці бездонній. Таким чином, як Я вже багато разів казав, Я кину до криниці бездонної тих, кого Я виганяю. Коли весь світ буде зруйновано, все, що було зруйновано, потрапить до озера вогняного і сірчаного. Іншими словами, усе це буде перенесене з озера вогняного до озера вогняного і сірчаного. У цей час усіх буде визначено або до вічної погибелі (тобто всіх тих, хто поза Мною), або до вічного життя (тобто всіх тих, хто в Мені). У цей час Я і Мої первородні сини вийдуть із Царства та увійдуть у вічність. Таким є те, що буде виконано пізніше; навіть якби Я мав намір сказати вам про це зараз, ви б не зрозуміли. Ви можете тільки слідувати Моєму керівництву, ходити в Моєму світлі, супроводжувати Мене в Моїй любові, насолоджуватися зі Мною в Моєму домі, царювати зі Мною в Моєму Царстві та правити зі Мною над усіма країнами і всіма народами під Моєю владою. Усе, що Я описав вище, містить у собі нескінченні благословення, які Я дарую вам.

Глава 103

Лунає громоподібний голос, від якого здригається увесь всесвіт. Він такий приголомшливий, що люди не встигають вчасно відскочити вбік із його шляху. Одних убито, інших знищено, декого засуджено. Воістину, це видовище, подібного

до якого ніхто ніколи не бачив. Слухайте уважно: гуркіт грому супроводжується звуками плачу, і ці звуки виходять із аду; вони виходять із пекла. Це сумовитий голос тих синів спротиву, яких було засуджено Мною. Ті, хто не слухав, що Я кажу, і не втілював Моїх слів у життя, були суворо засуджені та отримали прокляття Мого гніву. Мій голос – це суд і гнів; Я ні з ким не поводжуся м'яко і нікого не милую, бо Я – Сам праведний Бог, і Я сповнений гніву; Я сповнений жаги спалення, очищення та руйнування. У Мені немає нічого прихованого чи емоційного, навпаки: все відкрите, праведне та неупереджене. Оскільки Мої первородні сини вже зі Мною на престолі й правлять усіма країнами та народами, то ті речі та люди, які є несправедливими та неправедними, віднині піддаватимуться суду. Я досліджу їх одне за одним, нічого не пропускаючи та цілковито викриваючи їх. Бо суд Мій є уповні явний і відкритий, і Я нічого не приховую; Я відкину все, що не відповідає Моїй волі, і хай воно згине навіки в криниці безодній. Там Я віддам його на поталу вічному спаленню. Такою є Моя праведність, і такою є Моя прямота. Ніхто не може змінити цього, і все має коритися Моєму повелінню.

Більшість людей не звертає уваги на Мої висловлювання, вважаючи, що слова – то просто слова, а факти – це факти. Вони сліпі! Хіба вони не знають, що Я – Сам Бог вірний? Мої слова та факти являються одночасно. Хіба це насправді не так? Люди просто не розуміють Моїх слів, і лише просвітлені здатні розуміти посправжньому. Це факт. Щойно люди бачать Мої слова, вони жахаються до божевілья та розбігаються на всі боки, щоб заховатися, не кажучи вже про той час, коли сходиться Мій суд. Коли Я сотворив усе суще, коли Я руйную світ і коли Я роблю досконалими первородних синів – усе це здійснюється єдиним словом із вуст Моїх. Так відбувається тому, що Моє слово саме по собі є влада; воно є суд. Можна сказати, що особа, якою Я є, – це суд і велич; це незаперечний факт. Це один із аспектів Моїх адміністративних постанов; це тільки один зі способів, за допомогою яких Я вершу суд над людьми. У Моїх очах усе – включаючи всіх людей, усі діла та усі речі – перебуває у Моїх руках і під Моїм судом. Ніхто та ніщо не сміє поводитися нерозсудливо чи свавільно, і все має відбуватися відповідно до слів, які Я вимовляю. Зсередини людських уявлень кожен вірить словам особистості, якою Я є. Коли ж Мій Дух подає голос, то всі сумніваються. Люди не мають жодного уявлення про Мою всемогутність і навіть звинувачують Мене. Я ж кажу тобі: хто сумнівається в словах Моїх і хто нехтує словами Моїми, той загине; це вічні сини загибелі. З цього зрозуміло, що дуже мало тих, хто є первородними синами, бо саме так Я працюю. Як Я вже говорив, Я здійснюю все, не ворухнувши й пальцем; Я застосовую тільки Мої слова. У цьому полягає Моя всемогутність. У Моїх словах ніхто не може знайти джерело та мету того, що Я говорю. Люди не можуть досягти цього, вони можуть лише діяти, дотримуючись Мого керівництва, і робити все відповідно до Моєї волі, згідно з Моєю праведністю, внаслідок чого Моя сім'я матиме праведність і мир, житиме вічно, довіку буде стійкою та непохитною.

Мій суд приходить до кожного, Мої адміністративні постанови стосуються кожного, а Мої слова та Моя особистість виявляються кожному. Це час для великої роботи Мого Духа (у цей час ті, хто буде благословенний, і ті, кого спіткає біда, відокремлюються одні від одних). Щойно Мої слова вимовлено, Я виділяю тих, хто буде благословенний, а також тих, кого спіткає біда. Все це цілковито ясно, і я бачу все з першого погляду. (Я кажу це стосовно Моєї людської сутності, тому ці слова не суперечать тому, що Я призначив і обрав). Я ходжу по горах і річках і серед усього сущого, по всіх просторах всесвіту, спостерігаючи й очищаючи кожне місце, щоб ці нечисті місця та ці розпусні землі припинили своє існування й були випалені до небуття внаслідок Моїх слів. Для Мене все легко. Якби зараз був час, який Я визначив для руйнування світу, Я міг би поглинути його, вимовивши одне слово. Але тепер ще не час. Перш ніж Я звершу цю справу, все має бути готовим, щоб Мій план не був порушений, а Моє управління не припинялося. Я знаю, як зробити це розумно: Я маю Свою мудрість, і Я Сам усе влаштовую. Люди не мають і пальцем поворухнути; будьте обережні, щоб не загинути від руки Моєї. Про це вже йшлося, коли говорилося про Мої адміністративні постанови. Звідси видно суворість Моїх адміністративних постанов, а також принципи, що лежать у їхній основі, які мають дві сторони: з одного боку, Я вбиваю всіх, хто не підкоряється Моїй волі та порушує Мої адміністративні постанови; з іншого боку, у своєму гніві Я проклинаю всіх, хто порушує Мої адміністративні постанови. Ці два аспекти обов'язкові; вони є виконавчими принципами, що лежать в основі Моїх адміністративних постанов. Доля кожного визначається відповідно до цих двох принципів, без емоцій, незалежно від того, наскільки лояльною була людина. Цього достатньо, щоб явити Мою праведність, Мою велич і Мій гнів, що спопелить усе земне, все мирське та все, що не відповідає Моїй волі. У Моїх словах є таємниці, що залишаються прихованими, а також у Моїх словах є таємниці, що виявляються. Таким чином, за людськими уявленнями і в людському розумі, Мої слова назавжди незбагненні, і серце Моє назавжди невідоме. Тобто Я маю вигнати людей із їхніх уявлень та мислення. Це найважливіший пункт Мого плану управління. Так Я маю зробити, щоб здобути Своїх первородних синів і виконати те, що Я бажаю зробити.

З кожним днем лиха у світі стають дедалі гіршими, і в домі Моєму катастрофічні лиха стають дедалі сильнішими. Людям справді ніде сховатися, ніде прихиститися. Оскільки перехід відбувається прямо зараз, люди не знають, де вони проходитимуть свій наступний етап. Це стане очевидним лише після Мого суду. Пам'ятайте! Це етапи моєї роботи, і це шлях, яким я дію. Я заспокою всіх Моїх первородних синів по черзі та вивищу їх на один щабель за раз; що ж до прислужників, то Я вижену та покину їх усіх одного за одним. Це одна зі складових Мого плану управління. Після того, як будуть виявлені всі прислужники, будуть виявлені й Мої первородні сини. (Для Мене це дуже просто. Після того, як вони почують Мої слова, всі ці прислужники поступово відступатимуть перед судом і

погрозою Моїх слів, і залишаться тільки Мої первородні сини. Це не щось добровільне, і не те, що може змінитися з людської волі, – навпаки, це Мій Дух діє особисто). Це не віддалена подія, і ви маєте певною мірою бути спроможними сприйняти її на цій стадії Моєї роботи та Моїх слів. Те, чому Я говорю так багато, а також непередбачуваність Моїх висловлювань, є незбагненними для людей. З Моїми первородними синами Я говорю тоном втіхи, милосердя й любові (бо Я завжди просвітлюю цих людей і не залишу їх, бо Я призначив їх), а з людьми, які не є Моїми первородними синами, Я поводжуся із суворим осудом, з погрозами та залякуванням, змушуючи їх повсякчас відчувати такий страх, що їхні нерви постійно перебувають у напрузі. Щойно ситуація дійде певної межі, вони вийдуть із цього стану (коли Я знищу світ, ці люди опиняться у криниці безодній), але вони ніколи не уникнуть Моєї руки, що засуджує, і не вирвуться з цього становища. Отже, це – суд над ними; це – їхня кара. Того дня, коли прийдуть чужинці, Я виявлю цих людей одне за одним. Такими є етапи Моєї роботи. Чи розумієте ви тепер намір, з яким Я раніше вимовляв ці слова? На мою думку, щось невиконане – це також і щось, що виконується, але те, що виконується, – це не обов'язково те, що досягнуто. Це тому, що Я маю Свою мудрість і Свої методи роботи, які просто є незбагненними для людей. Щойно Я досягну результатів на цьому етапі (виявлю усіх лихих, що чинять Мені опір), Я розпочну наступний етап, бо Моя воля необмежена, і ніхто не сміє заважати Моєму плану управління, ніхто не сміє ставити жодних перешкод – усі мусять звільнити шлях! Діти великого червоного дракона, слухайте Мене! Я прийшов із Сіону та став плоттю в цьому світі, щоб здобути Моїх первородних синів, принизити вашого батька (ці слова звернені до нащадків великого червоного дракона), підтримати Моїх первородних синів і виправити зло, заподіяне Моїм первородним синам. Тож не будьте більше варварами; Я дозволю Моїм первородним синам розібратися з вами. У минулому Мої сини піддавалися знущанням і утискам, а оскільки Батько владний над Своїми синами, Мої сини повернуться до Моїх люблячих обіймів і більше не будуть піддаватися знущанням і утискам. Я не є несправедливим; це показує Мою праведність, і це воістину «любити тих, кого Я люблю, і ненавидіти тих, кого Я ненавиджу». Якщо ви кажете, що Я несправедливий, то вам слід поспішити й піти геть. Не будьте безсоромними й не живіть чужим коштом у домі Моєму. Вам слід поспішати повернутися до свого дому, щоб Я більше не бачив вас. Криниця безодня – ось ваше місце призначення, і там ви спочинете. Якщо ви перебуваєте у домі Моєму, то вам не буде місця, бо ви – тяглова худоба, ви – знаряддя, якими Я розпоряджаюся. Коли Я більше не матиму користі від вас, Я кину вас у вогонь, щоб вас спопелити. Такою є Моя адміністративна постанова; Я маю чинити саме так, і тільки це показує, як Я працюю, і виявляє Мою праведність і Мою велич. Більше того, тільки таким чином Моїм первородним синам буде дозволено повновладно царювати зі Мною.

Глава 104

Усі люди, події, об'єкти поза Мною кануть у небуття, у той час як усі люди, події, об'єкти в Мені здобудуть від Мене все та увійдуть у славу зі мною, увійдуть у Мою гору Сіон, увійдуть до Мого помешкання та навіки співіснуватимуть зі Мною. Я створив усі речі на початку й завершу Свою роботу наприкінці. Також Я вічно існуватиму й правитиму як Цар. Протягом проміжного періоду я також керую й повеліваю всім всесвітом. Ніхто не може забрати Мою владу, бо Я – Сам єдиний Бог. Крім того, Я маю силу передати Свою владу Моїм перворідним синам, щоб вони могли царювати разом зі Мною. Ці атрибути існуватимуть вічно і їх ніколи не можна буде змінити. Це Моя адміністративна постанова. (Де б Я не говорив про Свою адміністративну постанову, Я маю на увазі те, що відбувається в Моєму царстві, і що існуватиме вічно, і що ніколи не можна змінити.) Кожен повинен бути впевнений усім серцем і повинен бачити Мою велику силу в тих, кого Я люблю. Ніхто не може посоромити Мого імені; кожен, хто це зробить, мусить забратися звідси! Справа не в тому, що Я безжальний, а в тому, що ти нечестивий. Якщо ти порушиш Мою кару, тоді Я розберуся з тобою й змушу тебе погинути навік-віки. (Звичайно, все це стосується людей, які не є Моїми перворідними синами.) Такий непотріб не вітають у Моєму домі, тож покvapся й забирайся геть звідси! Не зволікай ні хвилини чи навіть секунди! Ти повинен робити, що Я кажу, інакше Я винищу тебе одним словом. Краще тобі досі не вагатися й не намагатися обманути. Коли ти переді Мною, ти вигадуєш нісенітницю й брешеш Мені в обличчя. Швидше йди геть! Мій час на такі справи обмежений. (Коли час прислужувати, ці люди прислужуватимуть, а коли час іти, вони йтимуть. Я роблю все із мудрістю, завжди до хвилини чи навіть секунди вчасно, завжди до найменшої дрібниці доладно. Усі Мої дії праведні та цілком правильні.) Однак, коли мова йде про Моїх перворідних синів, Я безмежно терпимий, і Моя любов до вас є вічною, що дозволяє вам довіку насолоджуватися добрими благословеннями та вічним життям зі Мною. Тим часом ви ніколи не зазнаєте жодних невдач і не будете змушені піддатися Моєму суду. (Це стосується того, коли ви почнете насолоджуватися благословеннями.) Це нескінченне благословення й обіцянка, яку Я дав Своїм перворідним синам, коли створив світ. Ви повинні побачити в цьому Мою праведність: Я люблю тих, кого призначив, і не терплю тих, кого покинув і вигнав, навіки-віків.

Оскільки ви є Моїми первородними синами, ви всі повинні триматися своїх власних обов'язків та міцно стояти на своїх власних позиціях. Будьте першими зрілими плодами, обраними переді Мною, та прийміть Мій особистий огляд, щоб ви могли втілювати Мій славетний образ і щоб світло Моєї слави сяяло крізь ваші лиця, щоб Мої висловлювання ширились із ваших вуст, щоб ви могли керувати Моїм царством і правити Моїм народом. Тут Я згадую «перші зрілі плоди», як і таке поняття як «бути обраним». Що таке «перші зрілі плоди»? Згідно з уявленнями

людей, вони думають про них як про першу групу обраних людей, або як про переможців, або як про людей, які є перворідними синами. Усе це – помилки та хибні тлумачення Моїх слів. Перші зрілі плоди – це ті люди, які отримали одкровення від Мене і яким Я дарував владу. Слова «перші зрілі» означають буття в Моєму володінні, призначеність та обраність Мною. «Перші зрілі» не означає «перші в послідовності». «Перші зрілі плоди» – це не щось тілесне, видиме людському оку. Ці так звані «плоди» означають щось, що розливає аромат (це символічне значення); тобто це стосується людей, які можуть втілювати Мене, виявляти Мене і вічно жити зі мною. Коли Я говорю про «плоди», я маю на увазі всіх Своїх синів та людей, тоді як «перші зрілі плоди» означають перворідних синів, які царюватимуть поруч зі Мною як царі. Тож «перший зрілий» слід пояснювати як носій влади; таким є його істинне значення. «Бути піднесеним» не означає бути перенесеним із низького у високе місце, як могли б це уявити собі люди; це величезна омана. «Бути піднесеним» стосується Мого призначення, а тоді – відбору. Це спрямовано на всіх тих, кого я призначив та обрав. Усі обрані – це люди, які здобули статус перворідних синів або синів, або які є народом Божим. Це дуже несумісно з уявленнями людей. Ті, хто матиме частку в Моєму домі в майбутньому, – це всі ті, хто був обраний переді Мною. Це цілком істинно, незмінно та незаперечно. Це контратака на сатану. Кожен, кого Я призначив, буде піднесений переді Мною.

Як пояснити «священну сурму»? Як ви це розумієте? Чому її називають священною і кажуть, що вона вже прозвучала? Це слід пояснити з кроків Моєї роботи та зрозуміти з методу, за яким Я працюю. Час, коли Мій суд оголошено прилюдно, – це коли всім націям і народам відкривається Мій характер. Це час, коли звучить священна сурма. Тобто Я часто говорю, що Мій характер – святий і непорушний, тому «сурму» описують як «священну». З цього очевидно, що «сурма» стосується Мого характеру та представляє те, Ким Я є і що маю. Також можна сказати, що Мій суд чиниться щодня, Мій гнів вивільняється щодня, і моє прокляття щодня обрушується на кожну річ, яка не відповідає Моєму характеру. Тоді можна сказати, що час, коли починається Мій суд, – це час, коли звучить священна сурма, і вона продовжує звучати щодня, не затинаючись ні на мить та не зупиняючись ні на хвилину чи секунду. Віднині священна сурма звучатиме все гучніше, разом із поступовим настанням великих лих. Іншими словами, разом із одкровенням Мого праведного суду Мій характер ставатиме все відомішим, а те, Ким Я є і що маю, буде все більше додаватися до Моїх перворідних синів. Так Я працюватиму в майбутньому: з одного боку, підтримуватиму й спасатиму тих, кого люблю, а з іншого – використовуватиму Свої слова, щоб виявляти тих, до кого маю огиду. Пам'ятайте! Це метод Моєї роботи, етапи Моєї роботи, яка є цілком істинною. Я планував це від сотворіння, і цього ніхто не зможе змінити.

Є ще багато розділів Моїх слів, які людям важко зрозуміти, тож Я ще більше

вдосконалив Свій стиль мовлення та методи, за допомогою яких я відкриваю таємниці. Тобто Мій стиль мовлення змінюється та вдосконалюється кожного дня, щоденно набуваючи нових форм та методів. Це етапи Моєї роботи, і ніхто не зможе їх змінити. Люди можуть говорити й діяти лише відповідно до того, що Я кажу. Це абсолютна істина. Я вжив необхідні заходи як у Своїй іпостасі, так і у Своїй плоті. У кожній дії та вчинку Моєї людськості присутня сторона мудрості Моєї божественності. (Оскільки людство взагалі не володіє мудрістю, висловлювання про те, що перворідні сини мають Мою мудрість, означає, що вони мають у собі Мій божественний характер.) Коли перворідні сини роблять нерозумні речі, це тому, що ви досі маєте в собі людські сторони. Тому ви маєте позбутися такої людської нерозумності й робити те, що Я люблю, відкидаючи те, що Я ненавиджу. Кожен, хто походить від Мене, повинен повернутися, щоб бути в Мені, і кожен, хто народжений від Мене, повинен повернутися, щоб бути в Моїй славі. Ті, кого я ненавиджу, мусять бути покинуті й відрізані від Мене, один за одним. Такими є етапи Моєї роботи; це Моє управління й це план Мого шеститисячолітнього творіння. Усі ті, кого я покидаю, повинні підкоритися й слухняно піти від Мене. Усі ті, кого Я люблю, через благословення, які Я їм дарував, повинні прославляти Мене, щоб Моє ім'я могло стати ще славетнішим, і щоб те славетне світло могло доповнити Мій славетний лик, щоб вони могли бути сповнені Моєю мудрістю в Моїй славі та прославляли Моє ім'я ще більше в Моєму славетному світлі!

Глава 105

Через принципи, що лежать в основі Моїх слів, і спосіб, яким Я працюю, люди не приймають Мене; саме в цьому полягає мета того, що Я говорю так довго (це спрямовано на всіх нащадків великого червоного дракона). Таким є мудрий метод Моєї роботи; таким є Мій суд над великим червоним драконом. Такою є Моя стратегія, і жодна людина не може повною мірою зрозуміти її. У кожній поворотній точці, – тобто в кожній перехідній фазі Мого плану управління, – дехто з людей підлягає вигнанню; вони піддаються вигнанню відповідно до послідовності Моєї роботи. У цьому й тільки в цьому полягає спосіб дії всього Мого плану управління. Після того, як Я відкидаю одного за одним людей, яких Я хочу вигнати, Я стаю до наступного етапу Моєї роботи. Однак це останнє вигнання (і це означає – у церквах Китаю), і це також час, коли буде вигнано найбільшу кількість людей під час перехідної фази з моменту створення світу. Упродовж усієї історії щоразу, коли людей піддавали вигнанню, частина з них залишалася для прислужування в ході подальшої роботи. Однак цей раз не такий, як попередні; усе відбувається чисто та ефективно. Це найважливіший і найбільш всеосяжний серед усіх часів. Попри те, що більшість людей, прочитавши Мої слова, намагається прогнати сумніви зі

своїх думок, люди, зрештою, не можуть подолати їх, і в кінцевому підсумку зазнають поразки у своїй боротьбі. Не їм приймати рішення, тому що ті, кого Я визначив наперед, не можуть ухилитися, а тих, кого Я не визначив наперед, Я можу тільки зневажати. Єдині люди, кого Я люблю, це ті, на кого Я дивлюся прихильно; в іншому разі жодна людина не може вільно виходити з Мого Царства та входити до нього. Це – Мій жезл залізний, і тільки він є потужним свідченням і повним проявом виконання Моїх адміністративних постанов. Звісно, просто бути одухотвореним недостатньо. Чому Я сказав, що сатана безсилий проти падіння? Спочатку він мав силу, але вона в Мене в руках; якщо Я кажу йому лягти, він мусить лягти, а якщо Я кажу йому піднятися, щоб прислужувати Мені, він мусить піднятися і прислужувати Мені, причому робити це добре. Річ не в тому, що сатана хоче це робити; річ у тому, що Мій жезл залізний править сатаною, і тільки так сатана переконується в серці й у слові. Мої адміністративні постанови керують ним, і Я маю Мою могутність, тож сатана не може не бути цілковито переконаний; він має бути повалений під Моє підніжжя, без найменшого опору. У минулому, коли він прислужував Моїм синам, сатана був зухвалий до краю і навмисно знущався з них, сподіваючись таким чином осоромити Мене та заявляючи, що Я ні на що не здатний. Яка сліпота! Я розтопчу тебе на смерть! Вперед; спробуй ще лютувати! Спробуй знову поставитися до Моїх синів із холодною байдужістю! Що чесніші люди, що більше вони слухають Моїх слів і підкоряються Мені, то більше ти знущаєшся з них та ізолюєш їх (тут Я маю на увазі, що ти збираєш своїх посіпак, щоб створити угруповання). Нині дні твоєї жорстокості добігли кінця, і поступово, крок за кроком, Я зводжу з тобою рахунки; Я не допущу, щоб тобі зійшла з рук хоча б одна крихта з того, що ти зробив. Нині не ти – сатана – узяв владу; навпаки, Я повернув собі цю владу, і настав час закликати Моїх синів, щоб розібратися з тобою. Ти маєш бути покірним і не чинити жодного опору. Немає значення, наскільки добре ти повадився переді Мною в минулому, сьогодні це тобі не допоможе. Якщо ти не один із тих, кого Я люблю, то Я не бажаю тебе. Один зайвий – це неприйнятно; їх має бути стільки, скільки Я визначив, а одним менше – ще гірше. Сатано – не чини перешкод! Чи можу Я у Своєму власному серці не мати ясності, кого Я люблю, а кого ненавиджу? Чи потребую Я твого нагадування? Чи може сатана породити Моїх синів? Усі ви абсурдні! Усі ви мерзенні! Я ретельно й повністю відкину всіх. Жоден не потрібен; всі мають піти геть! Шеститисячолітній план управління добіг кінця, Мою роботу завершено, і Я маю позбутися цієї орди звірюк і скота!

Ті, хто вірить Моїм словам і виконує їх, мають бути тими, кого Я люблю; Я не покину жодного з них і жодного не відпущу. Тому тим, хто є первородними синами, немає потреби тривожитися. Оскільки це даровано Мною, ніхто не може забрати цього, і Я неодмінно обдарую цим тих, кого Я благословляю. Тих, кого Я схвалив (до створення світу), Я благословляю (сьогодні). Таким є спосіб Моєї роботи, і це

також головний принцип кожного положення Моїх адміністративних постанов, і ніхто не може змінити цього; жодне слово не може бути додане, ані жодне речення; жодне слово чи речення не може бути опущене. У минулому Я часто казав, що Моя особа являється вам. Що ж тоді таке Моя «особа» та як вона являється? Чи означає це просто особу, якою Я є? Чи означає це просто кожне речення, яке Я промовляю? Ці два аспекти, хоча і є необхідними, становлять лише малу частину; тобто вони не є повним поясненням Моєї особи. Моя особа включає в себе Мою особистість із плоті, Мої слова, а також Мої вчинки, але найточніше пояснення полягає в тому, що Моя особа – це Мої первородні сини і Я. Тобто група, спільнота людей-християн, які царюють і мають владу, є Моєю особою. Отже, кожен із первородних синів є незамінним і є частиною Моєї особи, а тому Я наголошую, що кількість людей не може бути ні на одного більшою (бо це принизливо для Мого імені), ні, що ще важливіше, на одного меншою (бо це не дає повністю проявити Мене). Більше того, Я знову і знову наголошую, що первородні сини є Моїми найдорожчими, Моїми скарбами та кристалізацією Мого шеститисячолітнього плану управління; тільки вони можуть втілити Мій досконалий і повний прояв. Я Сам можу бути тільки повним проявом Моєї особи; можна сказати, що тільки разом із первородними синами Я Сам можу бути досконалим і повним проявом. Тому Я висуваю суворі вимоги до Моїх первородних синів, нічого не випускаючи з уваги, і знову і знову Я відтинаю і вбиваю всіх, хто не належить до Моїх первородних синів; це – корінь усього, що Я сказав, і це – кінцева мета усього, що Я сказав. Більше того, Я знову і знову наголошую, що це мають бути люди, схвалені Мною, яких Я особисто обрав з моменту створення світу. Як же можна пояснити слово «являтися»? Чи йдеться про час, коли людина входить до духовного світу? Більшість людей вважає, що це час помазання Моєї особистості з плоті, або час, коли вони побачили Мою особистість із плоті, але все це є хибним; це навіть близько не так. Слово «являтися» зовсім неважко зрозуміти відповідно до його первісного значення, але зрозуміти його відповідно до Мого наміру набагато важче. Це можна сказати так: коли Я створив людство, Я вкладав Свої якості в цю групу людей, яких Я любив, і ця група людей була Моєю особою. Інакше кажучи, Моя особа на той час уже явилася. Річ не в тому, що Моя особа явилася після того, як було отримано це ім'я; ні, вона явилася після того, як Я наперед визначив цю групу людей, тому що вони містили Мою якість (їхня природа не змінюється, і вони залишаються частиною Моєї особи). Таким чином, Моя особа від часу створення світу й до сьогоднішнього дня являється завжди. Більшість людей вірить в уявлення, що Моя особистість із плоті – це Моя особа, що абсолютно неправильно; ця ідея просто породжена їхніми думками та уявленнями. Якби Моя особистість із плоті була Моєю особою, то цього було б недостатньо, щоб осоромити сатану. Вона не могла б прославити Моє ім'я, і це насправді мало б зворотний ефект, що накликало би ганьбу на Моє ім'я і стало би знаком того, що сатана осоромлює Моє

ім'я в усі часи. Я – Сам мудрий Бог, і Я ніколи не вчинив би такого безглуздя.

Моя робота має давати результати, і, більше того, Я маю промовляти слова відповідно до певних методів; усі Мої слова й висловлювання вимовляються разом із Моїм Духом, і Я говорю відповідно до всього, що робить Мій Дух. Тому всі мають через Мої слова відчувати Мій Дух, бачити, що робить Мій Дух; вони мають бачити, що саме Я хочу зробити, вони мають бачити на основі Моїх слів метод, відповідно до якого Я працюю, і бачити, якими є принципи всього Мого плану управління. Я спостерігаю за всією картиною всесвіту: кожна людина, кожна подія і кожне місце – усе підпорядковане Моєму велінню. Немає нікого, хто наважився б порушити Мій план; усе просувається крок за кроком у визначеному Мною порядку. Такою є Моя могутність; у цьому полягає мудрість управління усім Моїм планом. Ніхто не може повністю зрозуміти або ясно викласти це; усе робиться особисто Мною і керується тільки Мною.

Глава 106

Тих, хто не знає Моїх слів, тих, хто не знає Моєї нормальної людської сутності, і тих, хто відкидає і заперечує Мою божественність, – усіх буде знищено й обернено на небуття. Ніхто не буде звільнений від цього, і всі мають пройти перевірку в цьому аспекті, бо такою є Моя адміністративна постанова, і це найсерйозніша постанова, яку потрібно реалізувати на практиці. Ті, хто не знає Моїх слів, – це ті, хто слухав те, на що Я ясно вказав, але досі не пізнав цього; іншими словами, це люди, які не розуміють духовних питань (оскільки Я не створив людської здібності, що відповідає духовним питанням, Я не вимагаю від них надто багато; Я просто вимагаю, щоб вони слухали Мої слова та могли втілити їх у життя). Це не люди Мого дому, і вони не належать до того ж типу, що і Я; вони належать країні сатани. Тому Я не бажаю жодного з цих людей, які не розуміють духовних питань. Раніше ви думали, що Я зайшов надто далеко, але тепер ви маєте розуміти. Як звірі можуть розмовляти з Богом? Хіба це не було б безглуздом? Люди, які не знають Моєї нормальної людської сутності, використовують свої власні уявлення для того, щоб оцінювати те, що Я роблю в Моїй людській сутності. Замість того щоб підкоритися, вони своїми плотськими очима починають прискіпуватися до Мене. Можливо, слова, які Я промовив, були марними? Я сказав, що Моя нормальна людська сутність є невід'ємною частиною Мене, Самого довершеного Бога, і що саме таким чином Моя нормальна людська сутність і довершена божественність діють у згоді одна з одною: коли те, що Я роблю через Мою нормальну людську сутність, не відповідає людським уявленням, відкриваються ті, хто відкидає і заперечує Мене, і ті, хто зі Мною несумісний. Після цього Моя довершена божественність промовляє через людську сутність, і таким чином Я маю справу з

деякими людьми. Якщо ти не розумієш, що Я роблю, але, попри це, можеш підкоритися, то ти з тих людей, яких Я не засуджую; Я просто просвіщаю таких людей. Я люблю таких людей, і через те, що ти покірний, Я просвіщаю тебе. До тих, хто зневажає Мою божественність, належать ті, хто не знає Моїх слів, хто несумісний з Моєю нормальною людською сутністю і хто не схвалює того, що Я роблю в божественності (наприклад, гніваюся, або розбудовую церкву і таке інше). Усе це – вираження опору Моїй божественності. Однак є одна річ, на якій Я маю наголосити, і кожен із вас має звернути на неї увагу: ті, хто несумісний із особою, якою Я є сьогодні, чинить опір Моїй божественності. Чому Я постійно кажу, що особа, якою Я є, – це Сам довершений Бог? Характер особистості, якою Я є, включає в себе всю повноту божественного характеру; не використовуйте людських уявлень, щоб оцінювати Мене. Навіть нині чимало людей досі кажуть, що Я володію нормальною людською сутністю і що не все з того, що Я роблю, обов'язково є правильним. Поводячись подібним чином, чи не напрошуєшся ти просто на смерть? Люди не знають жодного слова з того, що Я кажу, і вони абсолютно точно є нащадками сліпців і кодлом великого червоного дракона! Я скажу всім ще раз (і після цього не буду більше повторювати, а всіх, хто вчинить цей злочин ще раз, неодмінно буде проклято): Мої слова, Мій сміх, Моя їжа, Моє життя, Моє мовлення і Моя поведінка – все це роблю Я, Сам Бог, – і в цьому немає й найменшого сліду та домішки людського. Ніякого! Ані найменшого! Усі люди мають припинити маніпуляції та облишити свої дріб'язкові розрахунки. Що довше люди продовжуватимуть займатися цим, то більше вони будуть приреченими. Дослухайтеся Моєї поради!

Я завжди досліджую глибини серця кожного, вивчаю кожне слово та дію кожної людини. Одного за одним Я ясно бачу тих, хто Мені подобається, і тих, хто Мені не подобається. Це те, що люди не можуть собі уявити і, ще більше, це те, чого вони не можуть здійснити. Я так багато сказав і зробив так багато; хто міг би точно визначити мету Моїх слів і того, що Я роблю? Ніхто не зміг би. Відтепер Я буду промовляти ще більше слів; з одного боку, це вижене всіх людей, які Мені не подобаються, а з іншого – змусить вас ще трохи постраждати в цьому відношенні, щоб ви ще раз скуштували воскресіння, тільки з більшою суворістю. Це не може визначатися людьми, і ніхто не може перешкодити цьому. Навіть якщо ви знаєте про це зараз, коли настане час, ви все одно не зможете уникнути таких страждань, тому що таким є метод Моєї роботи. Я маю працювати таким чином, щоб досягти Моїх цілей і щоб Моя воля могла здійснитися стосовно вас. Ось чому це зветься «останнім стражданням, якого вам належить зазнати». Після цього ваша плоть більше ніколи не страждатиме, тому що великий червоний дракон буде знищений Мною і не наважиться знову безчинствувати. Таким є останній етап перед входженням у тіло; це перехідна стадія. Але не бійтеся – Я обов'язково проведу вас через усі труднощі, одну за одною. Вірте, що Я – Сам праведний Бог, і те, що

Я кажу, обов'язково здійсниться. Я – Сам Бог, гідний довіри. Усі країни, усі землі та всі конфесії повертаються до Мене і стікаються до Мого престолу. Такою є Моя велика сила, і Я буду судити кожне дитя заколоту й кину його до озера вогняного і сірчаного без жодного винятку. Усі мають відступити. Таким є заключний етап Мого плану управління, і коли його буде виконано, Я увійду у спокій, тому що вже все буде зроблено, і Мій план управління добіжить кінця.

Оскільки темп Моєї роботи прискорився (хоча Я зовсім не відчуваю занепокоєння), Я щодня відкриваю вам Мої слова й щодня розкриваю таємниці, які Я зберігаю, щоб ви могли не відстаючи слідувати Моїми стопами. (Такою є Моя мудрість; Я використовую Мої слова для вдосконалення людей, але також і для того, щоб уражати людей. Усі читають Мої слова та здатні чинити відповідно до Моєї волі в Моїх словах. Ті, хто негативний, і будуть негативними, а ті, хто має бути розкритий, покажуть своє справжнє обличчя; непокірні продовжуватимуть чинити опір, а ті, хто віддано любить Мене, стануть ще відданішими. Таким чином, усі зможуть іти Моїми стопами. Усі ці ситуації, які Я описав, є методами, якими Я працюю, і цілями, яких Я бажаю досягти.) У минулому Я казав так: хоч куди Я веду вас, ви маєте шукати так само; хоч що Я кажу вам, ви маєте слухати. Що Я тут маю на увазі? Чи знаєте ви? Якими є мета й значущість Мого слова? Чи розумієте ви? Скільки людей можуть повністю виразити це? Коли Я кажу: «Хоч куди Я веду вас, ви маєте шукати так само», Я маю на увазі не тільки керівництво, яке Я даю як особа, якою Я є; крім цього Я маю на увазі слова, які Я промовляю, і шлях, яким Я іду. Сьогодні ці слова справді здійснилися. Щойно Я промовив Мої слова, усі види демонічних облич проявились перед світлом Моєї присутності, даючи вам змогу ясно їх побачити. Ці Мої висловлювання – не тільки сповіщення сатані, а й доручення усім вам. Більшість із вас ігнорує ці слова, вважаючи їх дорученням вам; ви не розумієте, що це слова суду та слова, що несуть владу. Мета Моїх слів – повеліти сатані прислужувати Мені належним чином і повністю підкоритися Мені. Серед таємниць, які Я відкрив у минулому, є багато таких, які ви досі не досягнули. Тому в майбутньому Я буду відкривати вам ще більше, щоб ви могли набути яснішого та глибшого розуміння.

Коли надходять лиха, усіх охоплює жах. Усі люди плачуть від горя і відчувають огиду за те зло, яке вони вчинили в минулому, але тоді вже запізно, бо настав період гніву. Нині не час спасати людей і чинити милість, але час очистити всіх прислужників і дозволити Моїм синам правити заради Мене. Це справді не так, як у минулі часи; це не має прецедентів від часу створення світу. Оскільки Я одного разу створив світ, то одного разу й зруйную його, і те, що Я визначив, ніхто не здатний змінити. Раніше досить часто згадувалися два вирази: «спільнота християнських людей» і «спільнота нових вселенських людей». Як їх слід пояснювати? Чи означає «спільнота християнських людей» первородних синів? Чи означає «спільнота нових вселенських людей» теж первородних синів? Ні; люди

неправильно витлумачили ці вирази. Оскільки людські уявлення можуть допомогти їм зрозуміти щось лише до такої міри, Я роз'ясню їх вам, прямо тут і зараз. Спільнота християнських людей і спільнота вселенських нових людей – не одне й те саме; їхні значення різні. Хоча слова у цих двох виразах дуже схожі, і може здатися, що це одне й те саме, насправді ситуація прямо протилежна. Кого саме стосується «спільнота християнських людей»? Або чого вона стосується? Говорячи про людей-християн, усі одностайно думають про Мене. І в цьому немає жодної помилки. Більше того, у людських уявленнях термін «люди» однозначно стосується людських істот; ніхто не пов'язує його з чимось іншим. Говорячи про вираз «спільнота», люди гадають, що він означає зібрання багатьох людей, які практично є єдиним цілим, і тому звуться «спільнотою». З цього видно, що уми людські занадто прості; вони зовсім не можуть зрозуміти, що Я маю на увазі. Нині Я офіційно розпочну спілкування про те, що таке спільнота християнських людей (але люди мають відкинути власні уявлення; в іншому разі ніхто з них не зможе зрозуміти, і навіть якщо Я поясню цей вираз, вони не повірять і не зможуть досягнути його): щойно буде виголошено Мої слова, усі Мої первородні сини будуть діяти згідно з Моєю волею та виражатимуть Мою волю, тож вони будуть єдині серцем і єдині вустами. Допоки вони будуть судити всі країни та всі народи, вони зможуть здійснювати Мою праведність і виконувати Мої адміністративні постанови; вони – вираження Мене, вони – Мій прояв. Отже, можна сказати, що спільнота християнських людей є фактом реалізації первородними синами Моїх адміністративних постанов; вона є владою в руках первородних синів. Усе це пов'язано з Христом – звідси й вираз «християнські люди». Крім того, всі первородні сини можуть діяти згідно з Моєю волею, і з цієї причини Я вживаю слово «спільнота». Під «спільнотою вселенських нових людей» маються на увазі всі люди, які є в ім'я Моє; іншими словами, Мої первородні сини, Мої сини та Мій народ. Слово «нові» співвідноситься з Моїм іменем. Оскільки вони перебувають у Моєму імені (Моє ім'я несе в собі все, воно вічно нове й ніколи не старе; людина не може його змінити), і оскільки вони будуть вічно живі в майбутньому, вони є вселенськими новими людьми. Слово «спільнота» тут стосується кількості людей, і це не те саме, що в першому випадку. Коли Моє слово промовляється, усі мають вірити в нього. Не сумнівайтеся. Позбавтеся своїх людських уявлень і людських думок. Мій нинішній процес відкриття таємниць – це якраз процес усунення людських уявлень і думок (оскільки люди використовують власні уявлення, щоб оцінювати Мене й оцінювати те, що Я кажу, Я використовую Мої власні розкриті таємниці, щоб усунути людські уявлення та думки). Цю роботу незабаром буде завершено. Коли Мої таємниці буде розкрито до певної міри, у людей майже не залишиться розумових процесів щодо Моїх слів, і вони перестануть міряти Мене своїми людськими уявленнями. Те, про що вони думають щодня, Я відкрию, і Я завдам удару у відповідь. У певний момент люди не будуть більше думати; їхні голови будуть вільними від усіх думок, і вони цілковито

скоряться Моїм словам. Це буде час, коли ви увійдете до духовного світу. Таким є етап у Моїй роботі, який настає перед тим, як Я дозволю вам увійти до духовного світу. Ви маєте позбутися всіх людських уявлень, перш ніж зможете стати святими й непорочними та увійти до духовного світу. Саме це означають слова: «Я є святе духовне тіло». Однак ви маєте діяти відповідно до Моїх кроків, і ще до того, як ви усвідомите це, настане Мій час.

Глава 107

Коли Мої слова досягають певного рівня суворості, більшість людей відступаються через них – і саме в цей момент відкриваються Мої первородні сини. Я сказав, що не ворухну й пальцем, а для досягнення усіх цілей використовую тільки Мої слова. Своїми словами Я знищую все, що Я ненавиджу, а також використовую їх для вдосконалення Моїх первородних синів. (Коли Мої слова будуть промовлені, прогримлять сім громів, і в цей момент Я і Мої первородні сини змінимо форму й увійдемо до духовного світу.) Коли Я казав, що Мій Дух здійснює роботу особисто, Я мав на увазі, що Мої слова досягають усього, і це є свідченням того, що Я всемогутній. Тому мета й призначення кожного речення, яке Я вимовляю, стають ще яснішими. Як Я вже казав раніше, усе, що Я промовляю в Моїй людській сутності, є аспектом Мого прояву. Тому ті люди, які не можуть бути певними та не вірять у те, що Я говорю в Моїй нормальній людській сутності, мають бути усунуті! Я багаторазово підкреслював, що Моя нормальна людська сутність є невід'ємним аспектом Моєї довершеної божественності, але чимало людей продовжують зосереджуватися на останньому, ігноруючи перше. Ви сліпі! Ти кажеш, що Я не відповідаю твоїм уявленням, і що людина, якою Я є, не відповідає твоєму Богу. Чи можуть такі люди залишатися в Моєму Царстві? Я розтопчу тебе під Моїми ногами! Посмійся лише ще повставати проти Мене! Посмійся лише й далі поводитися так свавільно! Моя усмішка не відповідає твоїм уявленням, Моє мовлення неприємне для твоїх вух, а Мої дії не дають тобі користі – Я правий? Усе це має бути тобі до смаку. Хіба таким є Бог? І ці люди ще хочуть залишатися в Моєму домі та отримувати благословення в Моєму Царстві? Чи не мариш ти? Відколи це все так чудово! Ти хочеш виявляти до Мене непокору, та попри це бажаєш отримувати від Мене благословення. Я кажу тобі: «Нізащо!». Як Я вже багато разів казав, ті, хто входить до Мого Царства та отримує благословення, мають бути людьми, яких Я люблю. Чому Я роблю такий наголос на цих словах? Я знаю і розумію, про що думає кожен; Мені немає потреби вказувати на їхні думки, одну за одною. Їхні справжні форми відкриються через Мої слова суду, і всі плакатимуть від горя перед місцем Мого суду. Це очевидний факт, який ніхто не може змінити! Зрештою, Я змушу їх увійти до криниці бездонної, одного за одним.

Це кінцевий результат, якого Я бажаю досягти Моїм судом над дияволом-сатаною. Я маю використовувати суд та адміністративні постанови, щоб розібратися з кожним окремо, і саме так Я караю людей. Чи маєте ви хоч якесь справжнє розуміння цього? Мені не потрібно нічого пояснювати сатані; Я просто використовую Мій жезл залізний, щоб побивати його доти, доки він не опиниться на межі смерті й увесь час не благатиме пощади. Тому, коли люди читають Мої слова суду, вони взагалі не можуть їх зрозуміти, але, з Мого погляду, кожен рядок і кожне речення – це виконання Моїх адміністративних постанов. Таким є очевидний факт.

Оскільки сьогодні Я вже згадував суд, ця тема торкається місця суду. У минулому ви часто говорили, що отримаєте суд перед місцем перебування Христа. Ви маєте певне уявлення про суд, але ви не можете уявити собі місце суду. Можливо, дехто з людей гадає, що місце суду – це фізичний об'єкт, або, можливо, вони уявляють, що це великий стіл, або, можливо, уявляють його собі як місце судді, як у світському світі. Звісно, у Моєму поясненні цього разу Я не заперечуватиму того, що ви кажете, але для Мене речі в уявленнях людей мають ще й символічне значення. Тому прірва між тим, що люди уявляють собі, і Моїм значенням залишається такою ж глибокою, як між небом і землею. В уявленнях людей перед місцем суду лежать розпростертими багато людей, плачучи від горя і благаючи пощади. У цьому людська уява досягає свого апогею, і ніхто не може уявити собі нічого більшого, ніж це. Що ж тоді таке місце суду? Перш ніж Я відкрию вам цю таємницю, ви маєте відкинути всі свої колишні хибні розуміння; тільки тоді Моєї мети може бути досягнуто. Тільки так можна розвіяти ваші уявлення і думки з цього питання. Щоразу, коли Я промовляю, ви маєте бути уважними. Ви більше не маєте бути недбалими. Моє місце суду було встановлене від моменту створення світу. У минулих періодах і поколіннях багато хто вмирав перед ним, і багато хто піднімався перед ним, повертаючись до життя. Можна також сказати, що від початку й до кінця Мій суд ніколи не припиняється, і тому Моє місце суду існує завжди. При згадці про місце суду всі люди відчувають певний страх. Звичайно, з того, що Я сказав вище, ви й гадки не маєте, що таке це місце суду. Місце суду співіснує з судом, але вони являють собою дві різні матерії. (Тут «матерія» стосується не фізичного предмета, а слів. Люди взагалі не можуть бачити цієї матерії.) Суд стосується Моїх слів. (Суворі вони чи м'які, усі вони є частиною Мого суду. Отже, усе, що сходить із Моїх вуст, є судом.) Раніше люди ділили Мої слова на численні категорії, включно зі словами суду, словами лагідності та словами, що забезпечують життя. Сьогодні Я роз'ясню вам, що суд і Мої слова є взаємопов'язаними. Тобто суд – це Мої слова, а Мої слова – це суд; ви абсолютно не повинні говорити про них окремо. Люди гадають, що суворі слова – це суд, але їхнє розуміння не повне. Усе, що Я говорю, є судом. Початок суду, про який ішлося в минулому, стосувався того моменту, коли Мій Дух офіційно почав діяти скрізь і виконувати Мої адміністративні

постанови. У цьому реченні «суд» стосується дійсності. Тепер Я поясню, що таке місце суду: чому Я кажу, що місце суду існує від вічності до вічності і йде пліч-о-пліч із Моїм судом? Чи набули ви певного розуміння цього з Мого пояснення суду? Місце суду стосується людської істоти, якою Я є. Із вічності у вічність Я завжди промовляю і говорю. Я живу вічно, тому Моє місце суду та Мій суд перебувають у вічному співіснуванні. Це вже має бути ясно! У своїх фантазіях люди ставляться до Мене як до предмета, але в цьому відношенні Я не звинувачую та не засуджую вас. Я лише сподіваюся, що ви будете покірними, приймете Моє одкровення і пізнаєте з нього, що Я – Сам всеосяжний Бог.

Мої слова абсолютно незрозумілі для людей, Мої сліди їм неможливо знайти, а Мою волю неможливо досягнути. Отже, той стан, у якому ви перебуваєте сьогодні (можливість отримувати Моє одкровення, досягати Мою волю через нього та слідувати Моїми стопами через нього), – це цілковито результат Моїх дивовижних дій, Моєї милості та Мого співчуття. Одного разу Я навіть дозволю вам бачити Мою мудрість, споглядати те, що Я зробив Моїми руками, і поглянути на диво Моєї роботи. Коли настане той час, креслення всього Мого плану управління буде повністю явлено перед вашими очима. В усьому вселенському світі та кожного дня проявляються частини Моїх дивовижних дій, і всі прислужують тому, щоб Мій план управління міг бути виконаний. Коли це буде повністю явлено, ви побачите, яких людей Я влаштував для відбування служби, якого роду людей Я поставив для виконання Моєї волі, чого Я досягнув через використання сатани, чого Я досягнув Сам, якого роду люди плачуть, якого роду люди скрегочуть зубами, якого роду люди зазнають знищення і якого роду люди зазнають погибелі. Під «знищенням» Я маю на увазі тих, кого буде кинуто в озеро вогняне й сірчане та буде повністю спалено; під «погибеллю» Я маю на увазі тих, кого буде кинуто до криниці бездонної, щоб нидіти там вічно. Тому не плутайте знищення з погибеллю; це не одне й те ж саме, а навпаки, це дуже різні речі. Прислужників, які сьогодні виходять з Мого імені, буде піддано погибелі, а тих, хто не від імені Мого, буде піддано знищенню. Саме тому Я кажу, що ті, хто зазнає погибелі, віддаватимуть Мені вічну хвалу після Мого суду, і попри це ці люди ніколи не звільняться від Мого покарання і завжди будуть приймати Моє правління. Ось чому Я кажу, що криниця бездонна – це рука, якою Я караю людей. Я також кажу, що все перебуває в Моїх руках. Хоча Я казав, що «криниця бездонна» стосується впливу сатани, вона також перебуває в Моїх руках, які Я використовую для покарання людей. Отже, все перебуває в Моїх руках, і тут немає жодної суперечності. Мої слова не безвідповідальні, усі вони належні та послідовні. У них немає ні вигадки, ні нісенітниць, і всі мають вірити Моїм висловлюванням. У майбутньому ви постраждаєте через це. Через Мої слова багато людей стають холодними, або впадають у відчай, або розчаровуються, або гірко плачуть, або ридають. Реакції будуть найрізноманітнішими. Одного дня, коли всі ненависні Мені люди відійдуть, Мою велику роботу буде завершено. У

майбутньому багато людей впадуть через первородних синів, а наприкінці всі вони, крок за кроком, підуть. Іншими словами, Мій дім поступово стане святим, і всі види демонів будуть поволі, поступово відступати від Мене, йдучи тихо, покірно та без єдиного слова скарги. Після цього всі Мої первородні сини будуть явлені, і Я розпочну наступний етап Моєї роботи. Тільки тоді первородні сини стануть царями зі Мною та правитимуть усім всесвітом. Такими є етапи Моєї роботи, і вони становлять важливу частину Мого плану управління. Не випускайте цього з уваги; в іншому разі ви зробите помилку.

Час, коли Мої слова відкриваються вам, – це час, коли Я розпочинаю Мою роботу. Жодне з Моїх слів не залишиться невиконаним. Для Мене один день – як тисяча років, а тисяча років – як один день. Як ви розумієте це? Ваше поняття про час дуже відрізняється від Мого, тому що Я керую вселенським світом і здійснюю всі справи. Моя робота відбувається день за днем, крок за кроком, стадія за стадією; більше того, поступ уперед Моєї роботи не зупиняється ні на секунду: вона відбувається постійно, кожної миті. Слова Мої ніколи не перериваються від самого створення світу. Я продовжую говорити та промовляти Мої висловлювання донині; це залишиться незмінним і в майбутньому. Однак Мій час ретельно влаштований і організований, і він є надзвичайно впорядкованим. Я буду робити те, що Мені потрібно, тоді, коли Мені це потрібно (зі Мною всі будуть звільнені; всі матимуть свободу), і ніщо не перешкоджає етапам Моєї роботи. Я можу влаштувати всіх у Моєму домі, Я можу влаштувати всіх у світі – при цьому Я нітрохи не зайнятий, оскільки працює Мій Дух. Мій Дух наповнює всі місця, бо Я – Сам унікальний Бог, і весь вселенський світ перебуває в Моїх руках. Таким чином можна побачити, що Я всемогутній, Я мудрий, і слава Моя сповнює кожен куточок всесвіту.

Глава 108

У Мені всі можуть знайти спокій, і всі можуть знайти свободу. Ті, хто перебуває поза Мною, не можуть набути ні свободи, ні щастя, тому що Мій Дух не з ними. Таких людей називають позбавленими духу мерццями, тоді як тих, хто в Мені, Я називаю «живими істотами, наділеними духом». Вони належать Мені, і вони зобов'язані повернутися до Мого престолу. Ті, хто прислуговує, і ті, хто належить дияволу, – це позбавлені духу мерці, і всіх їх потрібно усунути та обернути на небуття. Це таємниця Мого плану управління, і це складник Мого плану управління, який людство не може досягнути, але водночас Я зробив це доступним для всіх. Хто не належить Мені – той проти Мене; хто належить Мені – той сумісний зі Мною. Це абсолютно незаперечно, і саме цей принцип лежить в основі Мого суду над сатаною. Цей принцип має бути відомий усім, щоб вони могли побачити Мою праведність і справедливість. Кожного, хто приходить від сатани, було засуджено,

спалено та обернено на попіл. Це теж Мій гнів, і в цьому Мій характер стає ще наочнішим. Відтепер Мій характер буде відкрито проголошуватися; він буде поступово розкриватися всім народам і всім країнам, усім релігіям, усім конфесіям і людям усіх станів. Ніщо не буде приховано; все буде виявлено. Саме тому, що Мій характер і принцип Моїх дій є самими сокровенними таємницями для людства, Я маю зробити це (щоб первородні сини не порушили Моїх адміністративних постанов, а також для того, щоб застосувати Мій виявлений характер для суду над усіма народами та всіма країнами). Таким є Мій план управління, і такими є етапи Моєї роботи. Нікому не під силу легковажно змінити це. Я вже уповні втілюю характер Моєї божественності в Моїй людській сутності, тому Я не дозволяю нікому кривдити Мою людську сутність. (Усе, що Я втілюю, є божественним характером; саме в цьому причина того, про що Я казав раніше: Я – Сам Бог, який здолав межі нормальної людської сутності.) Я, певна річ, не пробачу нікого, хто кривдить Мене, і залишу таких людей на погибель у вічності! Запам'ятайте! Це те, що Я ухвалив; іншими словами, це невід'ємна частина Моїх адміністративних постанов. Усі мають розуміти це: особистість, якою Я є, – це Бог, більше того, Сам Бог. Нині це вже має бути ясно! Я не кажу нічого легковажно. Я висловлююся і вказую на все ясно, доки ти не набудеш досконалого розуміння.

Ситуація надзвичайно напружена; не тільки в Моєму домі, але навіть ще більше поза Моїм домом Я вимагаю, щоб ви свідчили про Моє ім'я, жили Мною і свідчили про Мене в усіх аспектах. Оскільки ці часи останні, все вже готове та все зберігає свій первісний вигляд, і ніщо з цього ніколи не зміниться. Ті, хто має бути відкинутий, будуть відкинуті, а ті, кого слід залишити, будуть залишені. Не намагайтеся силою утримувати або виштовхувати; не намагайтеся порушити Моє управління чи зірвати Мій план. З людського погляду, Я завжди люблячий і співчутливий стосовно людства, але з Мого погляду, Мій характер відрізняється залежно від етапів Моєї роботи, тому що Я – Сам практичний Бог; Я – Сам унікальний Бог! Я одночасно незмінний і постійно мінливий. Це те, що ніхто не може осягнути. Тільки коли Я розповім вам про це та роз'ясню, ви зможете ясно це зрозуміти та осягнути. До Моїх синів Я люблячий, жалісливий, праведний і дисциплінуючий, але не той, що судить, (і під цим Я маю на увазі, що Я не знищую первородних синів). До людей, які не є Моїми синами, Я змінююся в будь-який момент залежно від зміни періодів: Я можу бути люблячим, жалісливим, праведним, величним, тим, що судить, гнівним, тим, що проклинає, спалює, спопеляє і, нарешті, знищує їхню плоть. Ті, хто знищений, загинуть разом зі своїм духом і душею. Проте що стосується тих, хто прислужує, то тільки їхні дух і душу буде збережено (а про те, як саме Я втілюватиму це на практиці, Я розповім пізніше, щоб ви змогли зрозуміти). Однак вони ніколи не матимуть свободи та ніколи не будуть звільнені, бо вони стоять нижче від Мого народу і перебувають під владою Мого народу. Причина, з якої Я відчуваю таку відразу до прислужників,

полягає в тому, що всі вони є нащадками великого червоного дракона, як і ті, хто не є прислужниками, – вони теж нащадки великого червоного дракона. Іншими словами, всі люди, які не є первородними синами, є нащадками великого червоного дракона. Коли Я кажу, що приречені на загибель віддають Мені вічну хвалу, Я маю на увазі, що вони будуть прислужувати Мені довіку. Це непорушно, як камінь. Ці люди завжди будуть рабами, худобою і кіньми. Я можу будь-якої миті забити їх, і Я можу панувати над ними, як забажаю, тому що вони – нащадки великого червоного дракона та не мають Мого характеру. Також, оскільки вони є нащадками великого червоного дракона, вони мають і його характер, тобто вони мають характер звіра. Це є абсолютно істинним і довіку незмінним! Це тому, що усе це було визначено Мною наперед. Ніхто не може змінити цього (Я маю на увазі, що Я не дозволю нікому діяти всупереч цьому правилу); якщо ж ти спробуєш, Я вражу тебе!

Ви маєте зв'язатися з таємницями, які Я розкрив, щоб зрозуміти, до якого етапу дійшов Мій план управління і Моя робота. Дивіться, що Я роблю Своїми руками, і дивіться, яких людей спіткають Мої суди і Мій гнів. Такою є Моя праведність. Я планую Свою роботу та управляю Своїм планом відповідно до таємниць, які Я відкрив. Ніхто не може змінити цього; усе має відбуватися крок за кроком, згідно з Моїм бажанням. Таємниці – це шлях, яким рухається Моя робота, і це знаки, що позначають етапи Мого плану управління. Ніхто не має нічого додавати або віднімати від Моїх таємниць, тому що якщо таємниця хибна, то хибний і шлях. Чому Я відкриваю вам Свої таємниці? У чому причина? Хто з вас може сказати ясно? До того ж Я сказав, що таємниці – це шлях, а що ж таке цей шлях? Це процес, за допомогою якого ви переходите із плоті в тіло, і це важлива стадія. Після того, як Я відкриваю Мої таємниці, уявлення людей поступово усуваються, а їхні думки поступово слабшають. Це і є процес входження до духовного світу. Отже, Я кажу, що Моя робота відбувається поетапно, і в ній немає невизначеності; це реальність, і таким є Мій спосіб здійснення роботи. Ніхто не може змінити цього, і ніхто інший не може досягти цього, бо Я – Сам унікальний Бог! Моя робота доводиться до кінця особисто Мною. Увесь вселенський світ керується тільки Мною Самим і влаштований тільки Мною Самим. Хто наважиться не слухати Мене? (Кажучи «тільки Мною Самим», Я маю на увазі Самого Бога, бо особистість, якою Я є, – це Сам Бог, тож не тримайтеся так міцно за власні уявлення.) Хто наважиться йти проти Мене? Такі зазнають суворої кари! Ви бачили результат великого червоного дракона! Це його кінець, але це також і неминучість. Робота має бути виконана Мною Самим, щоб великий червоний дракон зазнав ганьби. Він уже ніколи не зможе повстати, і його буде знищено довічно! Нині Я починаю відкривати таємниці. (Пам'ятайте! Більшість розкритих таємниць – це те, про що ви часто висловлюєтеся, але чого ніхто не розуміє.) Я сказав, що все те, що люди вважають незакінченим, у Моїх очах уже довершено, а те, що Я бачу, як таке, що лише

починається, людям здається вже довершеним. Чи є це парадоксальним? Ні. Люди думають таким чином тому, що мають свої власні уявлення і думки. Те, що Я планую, відбувається через Мої слова (встановлюється, коли Я скажу, і довершується, коли Я скажу). Однак Мені не здається, що те, що Я сказав, уже довершено. Так відбувається тому, що справи, які Я роблю, мають часові обмеження. Отже, Я бачу їх недовершеними, хоча на плотський погляд людей (через відмінності в їхньому понятті про час) вони вже довершені. У нинішні часи більшість людей ставляться до Мене з підозрою через таємниці, які Я розкриваю. Через настання реальності та через те, що Мої наміри не збігаються з уявленнями людей, вони чинять опір Мені й відкидають Мене. Це сатана втрапляє у пастки своїх власних підступних схем. (Вони хочуть отримати благословення, але не очікували, що Бог аж так не відповідає їхнім уявленням, тому вони відступають.) Це також є результатом Моєї роботи. Усі люди мають підносити Мені хвалу, вітати Мене та віддавати Мені славу. Абсолютно все в Моїх руках, і абсолютно все підвладне Моєму суду. Коли всі народи стечуться до Моєї гори, і коли первородні сини повернуться переможцями, це буде кінцевим пунктом Мого плану управління. Це буде моментом завершення Мого шеститисячолітнього плану управління. Усе влаштовано Мною особисто; Я вже багато разів казав про це. Оскільки ви досі живете у своїх уявленнях, Я маю наголошувати на цьому неодноразово, щоб ви не зробили тут жодних помилок, які порушили б Мій план. Люди не можуть допомагати Мені, не можуть вони й брати участі в Моєму управлінні, бо ви поки що з плоті та крові (хоча ви належите Мені, ви досі живете у плоті). Тому Я кажу, що ті, хто з плоті та крові, не можуть отримати Мого спадку. Це також є головною причиною того, що ви маєте увійти до духовного світу.

У світі землетруси знаменують собою початок лих. Спершу Я змушую світ – тобто землю – змінитися, а потім приходять чума та голод. Це Мій план, це Мої етапи, і Я мобілізую все на служіння Мені, щоб довершити Мій план управління. Отже, увесь вселенський світ має бути знищений – навіть без Мого прямого втручання. Коли Я вперше став плоттю і був розіп'ятий на хресті, земля жакливо здригнулася, і так само буде, коли настане кінець. Землетруси почнуться в той самий момент, коли Я з плоті увійду в духовне царство. Тож первородні сини абсолютно не постраждають від лиха, тоді як ті, хто не є первородними синами, будуть залишені страждати серед лих. Тому, з людського погляду, кожному хочеться стати первородним сином. У людських передчуттях це пов'язано не зі втіхою благословень, а з бажанням уникнути страждань від лиха. Такою є підступна схема великого червоного дракона. Проте Я ніколи не дозволю, щоб він утік безкарно; Я змушу його зазнати Мого суворого покарання, а потім піднятися і прислужувати Мені (це потрібно для того, щоб зробити Моїх синів і Мій народ довершеними), щоб він був назавжди обдурений своїми власними підступами, назавжди прийняв Мій суд і назавжди був спалений Мною. У цьому істинний сенс

того, щоб прислужники прославляли Мене (тобто у використанні їх для явлення Моєї великої сили). Я не дозволю великому червоному дракону потайки прокрастися до Мого Царства й не дам йому права віддавати Мені хвалу! (Тому що він негідний і ніколи не буде гідний!) Я тільки змушу великого червоного дракона прислужувати Мені довіку! Я тільки дозволю йому впасти ниць переді Мною. (Ті, кого знищено, у кращому становищі, ніж ті, хто перебуває в погибелі; знищення – це лише тимчасова форма суворого покарання, тоді як люди, що перебувають у погибелі, будуть страждати від суворих покарань вічно. З цієї причини Я використовую вираз «впасти ниць». Оскільки ці люди потайки прокрадаються до Мого дому, користуються Моєю благодаттю і володіють певними знанням про Мене, Я застосовую суворі покарання. Що ж до тих, хто перебуває поза Моїм домом, то можна сказати, що неосвічені не страждатимуть.) Відповідно до людських уявлень, вони гадають, що людям, яких знищено, гірше, ніж тим, хто перебуває в погибелі, але насправді навпаки: на останніх чекає вічне суворе покарання, а ті, кого знищено, навечно повернуться до небуття.

Глава 109

Щодня Я промовляю висловлювання, говорю і являю Мої величні знамення та чудеса. У всьому цьому полягає робота Мого Духа. В очах людей Я лише людина, але саме в цій людині Я виявляю Моє все, а також Мою велику силу.

Оскільки люди не звертають уваги на людину, якою Я є, і не помічають Моїх дій, вони вважають, що ці речі робляться людиною. Але чому тоді ти не замислюєшся над тим, чи здатна людина зробити те, що Я роблю? Люди не знають Мене до такої міри; вони не розуміють Моїх слів і не осягають Моїх вчинків. Злі, зіпсовані люди! Коли ж Я поглину тебе? Коли поховаю тебе в озері вогняному й сірчаному? Так багато разів Мене виганяли з вашої групи, так багато разів люди ображали, висміювали й паплюжили Мене, і так багато разів люди відкрито засуджували Мене та нехтували Мною. Сліпі люди! Невже ви не знаєте, що ви всього лише жменя бруду на Моїй долоні? Хіба ви не знаєте, що ви всього лише об'єкти Мого творіння? Мій гнів нині вивільняється, і ніхто не може захиститися від нього. Люди можуть лише знову і знову благати про пощаду. Однак, оскільки поступ Моєї роботи дійшов до такої міри, ніхто не може змінити її. Ті, кого було створено, мають повернутися у бруд. Річ не в тому, що Я несправедливий, а в тому, що ви надто зіпсовані, безпутні та буйні, і так є тому, що вами опанував сатана й ви стали його знаряддями. Я – Сам святий Бог; Я не можу бути оскверненим і не можу володіти нечистим храмом. Відтепер Моя несамолюбна лють (потужніша за гнів) почне виливатися на всі країни і народи та карати усіх покидьків, які походять від Мене, але не знають Мене. Я до крайньої міри ненавиджу людей і не буду більше щадити

їх; навпаки, Я виллю на них всі Мої прокляття. Не буде більше співчуття і любові, усе буде спалено та обернено на небуття, залишиться тільки Моє Царство, так що Мій народ буде підносити Мені хвалу в Моєму домі, прославляти Мене й радіти за Мене вічно (такою є функція Мого народу). Моя рука почне офіційно карати тих, хто перебуває в Моєму домі та поза ним. Жодні лиходії не зможуть уникнути того, що Я схоплю й судитиму їх; кожен має пройти через це випробування і поклонитися Мені. Такою є Моя велич і, більше того, такою є адміністративна постанова, яку Я оголошую лиходіям. Ніхто не може спасти когось іншого. Люди можуть тільки самі піклуватися про себе, але хоч що б вони робили, їм не уникнути кари від Моєї руки. У цьому й розкривається причина того, чому про Мої адміністративні постанови кажуть, що вони суворі; це факт, який усі люди можуть бачити на власні очі.

Коли Я розгніваюся, всі демони, великі й малі, безладно тікатимуть, тремтячи від страху, що Моя рука уразить їх на смерть, – але жоден не зможе уникнути Моєї руки. Я тримаю в Моїй руці всі засоби покарання; Моя рука керує всім, усе перебуває в Моїй владі, і ніхто не може вирватися. Такою є Моя мудрість. Коли Я прийшов до людського світу, Я вже завершив усі різноманітні підготовчі роботи, заклавши основу для початку Моєї праці серед людей (так є тому, що Я – мудрий Бог, і Я належним чином розбираюся з тим, що має бути зроблено та що не має бути зроблено). Після того, як усе було влаштовано належним чином, Я став плоттю і прийшов до людського світу. Однак ніхто не впізнав Мене. Крім тих, кого Я просвітив, усі сини заколоту нехтують Мною і заперечують Мене, принижують Мене та демонстративно уникають Мене. Та зрештою Я зроблю їх слухняними й покірними. Хоча людям може здаватися, що Я роблю не надто багато, Мою велику роботу вже завершено. (Усі люди повністю скоряються людині, якою Я є, як у слові, так і в серці; це є знак.) Сьогодні Я піднімаюся і караю всіх злих духів, що кидають Мені виклик. Незалежно від того, як довго вони слідували за Мною, вони мають залишити Мене. Я не бажаю нікого, хто виступає проти Мене (це ті, кому бракує духовного розуміння, ті, хто тимчасово одержимий злими духами, і ті, хто не знає Мене). Я не бажаю жодного з них! Усіх буде усунуто, і всі стануть синами погибелі! Прислужившись Мені сьогодні, усі вони повинні піти! Не баріться в Моєму домі; припиніть своє постійне безсоромне нахлібництво! Усі, хто належить сатані, – сини диявола та згинуть навіки! Усі, хто нехтує Мною і заперечує Мене, тихо залишать Мене, щоб для темпу Моєї роботи стало менше перешкод і щоб вона протікала без порушень. Усе робитиметься за Моїм велінням, без жодних затримок і перепон. Усе впаде перед Моїм поглядом і буде знищене в Моєму спаленні. Це показує Мою всемогутність і Мою досконалу мудрість (те, що Я здійснив у Моїх первородних синах). Це додасть ще більше слави Моєму імені, і це додасть ще більше слави Мені. З того, що Я роблю, і з тону Мого голосу ви всі можете бачити, що Я завершив усю Мою роботу в Моєму домі, і що Я почав звертатися до язичницьких народів. Я починаю там Мою роботу та виконую наступний етап Моєї роботи.

Більшість Моїх слів не відповідають вашим уявленням – але не йдіть, сини Мої. Те, що вони не відповідають людським уявленням, не означає, що це не Мої висловлювання. Саме і це доводить, що Я справді промовив їх. Якби Мої слова відповідали людським уявленням, то це було б роботою злих духів. Тому ви маєте докладати більше зусиль до Моїх слів, робити те, що Я роблю, і любити те, що Я люблю. Цей останній період – це також і період, коли всі лиха настають знову, і, більше того, це період, коли Я являю весь Мій характер. Коли всі Мої святі сурми засурмлять, люди воістину злякаються; у цей час ніхто не наважиться чинити зло, а схилиться переді Мною, віддаючи належне Моїй мудрості та Моїй всемогутності. Адже Я – Сам мудрий Бог! Хто може заперечити Мене? І хто наважиться повстати проти Мене? Хто наважиться не визнати Мою мудрість? Хто наважиться не пізнати Мою всемогутність? Коли Мій Дух здійснює велику роботу в усіх місцях, усі знають про Мою всемогутність, та все ж Моєї мети не досягнуто. Я хочу, щоб у результаті Мого гніву люди побачили Мою всемогутність, Мою мудрість і славу Моєї особи. (Усе це проявляється в первородних синах; це абсолютно вірно. Крім них, ніхто не може бути частиною Моєї особи; так було наказано Мною.) У Моєму домі є нескінченні таємниці, які люди не можуть осягнути. Коли Я промовляю, люди кажуть, що Я занадто безжалісний. Вони кажуть, що чимало людей вже люблять Мене до певної міри. Навіщо ж тоді Я вказую на те, що це нащадки великого червоного дракона? Більше того, чому Я покину їх одного за одним? Чи не краще мати більше людей у Моєму домі? Попри це, Я продовжую діяти таким чином. Не може бути ні більше, ні менше тієї кількості, яку Я визначив. (Такою є Моя адміністративна постанова. І не тільки ніхто з людей не може змінити її, але навіть Я Сам не можу змінити її, бо не маю відступатися перед сатаною. Цього достатньо, щоб зробити очевидно Мою мудрість і велич. Я – Сам єдиний Бог. Люди схиляються переді Мною; Я не відступаюся перед людьми.) Це саме той момент, який найбільше принижує сатану. Люди, яких Я обрав, усі смиренні, покірні, слухняні й чесні, і вони можуть служити Мені зі смиренням і в безвісності. (Сатана хотів використати цей факт, щоб принизити Мене, але Я дав сатані відсіч.) У цих людях видно Мій характер. Коли Я повернуся після перемоги в битві, Я помажу Моїх первородних синів бути царями в Моєму Царстві, і тільки тоді Я почну відпочивати, тому що вони будуть царювати як царі поруч зі Мною. Мої первородні сини представляють Мене, і вони виражають Мене. У своєму смиренному й безвісному служінні вони підкоряються Мені, у своїй чесності вони виконують Мої слова, у своїй чесності вони кажуть те, що Я кажу, і у своїй смиренності вони приносять славу Моєму імені (не із зухвалістю чи дикістю, а з величчю і гнівом). Мої первородні сини! Настав час судити вселенський світ! Я дарую вам посвяту, Я дарую вам владу і Я винагороджую вас часткою благословень! Усе вже відбулося, усе керується та організовується вами, бо Я – ваш Отець; Я – ваша міцна вежа, Я – ваш прихисток і Я – ваша підтримка. Більше того, Я – ваш Всемогутній; Я – ваше

все! Усе в Моїх руках, і все також у ваших руках. Це стосується не тільки сьогоднішнього дня, а й учорашнього та навіть завтрашнього! Хіба це не гідне святкування? Хіба це не варте вашої радості? Усі ви, прийміть від Мене ту частку, на яку ви заслуговуєте! Я віддаю вам усе Моє, не залишаючи Собі ані крихти, бо все Моє надбання – ваше, і багатство Моє на вас. Ось причина, з якої Я сказав: «Це є дуже добре» після того, як створив вас.

Чи знаєте ви, хто направляє те, що ви робите, думаєте та говорите сьогодні? Яка мета стоїть за вашими діями? Я запитую вас: як ви берете участь у весільному бенкеті Агнця? Це відбувається сьогодні? Чи то в майбутньому? Що таке весільний бенкет Агнця? Ви не знаєте, чи не так? Тоді Я вам поясню: коли Я прийшов до людського світу, Я влаштував усіляких людей, справи та речі, щоб вони служили людині, якою Я є сьогодні. Нині ж, коли все завершено, Я відкидаю прислужників убік. Який стосунок це має до весільного бенкету? Коли ці люди прислужують Мені, – тобто коли Я перетворююся на Агнця, – Я відчуваю смак весільного бенкету. Інакше кажучи, увесь біль, який Я пережив, усе, що Я зробив, усе, що Я сказав, усі, з ким Я зіткнувся, і все, що Я зробив за ціле Моє життя, становило весільний бенкет. Після помазання людини, якою Я є, ви стали слідувати за Мною (і в цей час Я став Агнцем); таким чином, під Моїм проводом ви пережили всі види болю і лиха, були покинуті й очорнені світом, покинуті сім'єю і жили під Моїми благословеннями. Усе це частини весільного бенкету Агнця. Я використовую вираз «весільний бенкет», тому що все, до чого Я спонукаю вас, робиться для того, щоб набути вас. Однак усе це – частина бенкету. У майбутньому – або, можна сказати, сьогодні – усе, чим ви втішаєтеся, усе, що ви набуваєте, і вся царська влада, яку ви поділяєте зі Мною, є частиною бенкету. Моя любов приходить до всіх, хто любить Мене. Ті, кого Я люблю, залишаться назавжди, ніколи не будуть усунуті й вічно перебуватимуть у Моїй любові. Це – навічно!

Глава 110

Коли все буде явлено, настане час, коли Я відпочину, і, ба більше, коли все буде впорядковано. Я Сам роблю Свою роботу; Я Сам усе впорядковую та влаштовую. Коли Я вийду з Сіону, і коли повернуся, і коли Я зроблю Своїх перворідних синів досконалыми, Я завершу Свою велику роботу. За людськими уявленнями, те, що робиться, має бути видимим і відчутним, але так, як це бачу Я, усе вже завершено в момент, коли Я це планую. Сіон – Моя обитель, і це також Моє місце призначення; саме там Я явлю Свою всемогутність, і саме Мої перворідні сини та Я розділимо наше щастя як родина. Саме там Я буду жити з ними довіку. Сіон – це чудове місце, до якого так прагнуть люди. Незліченна кількість людей століттями прагнули до Сіону, але від початку жоден так і не

ввійшов до нього. (Навіть жоден святий і пророк минулих століть не ввійшов до Сіону; це тому, що в останні дні Я обираю Своїх перворідних синів, і всі вони народжуються в цей час; через це стають очевиднішими Моя милість і Моя благодать, про які Я говорив.) Кожна особа, яка нині є перворідним сином, увійде до Сіону зі Мною та втішиться цим благословенням. Я вивищу Своїх перворідних синів до певної міри, бо вони володіють Моїм духовним рівнем і Моїм славним образом, і вони здатні свідчити про Мене, прославляти Мене й жити Мною. Більше того, вони здатні перемогти сатану та посоромити великого червоного дракона. Це тому, що Мої перворідні сини непорочні; вони – ті, кого Я люблю, ті, кого Я обрав і кому віддаю перевагу. Причина, через яку Я вивищу їх, у тому, що вони здатні стояти на своїх власних позиціях і смиренно й безвісно служити Мені та нести потужне свідчення про Мене. Я витратив усю Свою енергію на Своїх перворідних синів і ретельно організував усіляких людей, події та речі для їхнього служіння. Зрештою, Я зроблю так, що всі побачать Мою повну славу через Моїх перворідних синів, і завдяки їм усі до кінця матимуть переконання в Мені. Я не примушуватиму жодного демона й не боюся їхніх безчинств і нерозсудливості, бо Я маю свідків, і влада в Моїх руках. Тож почуйте Мене, люди племені сатанинського! Мета кожного слова, яке Я вимовляю, і всього, що Я роблю, – удосконалення Моїх перворідних синів. Тому ти маєш коритися Моїм наказам і слухатися Моїх перворідних синів; інакше Я розберуся з тобою, змусивши тебе постраждати від негайної загибелі! Мої перворідні сини вже почали виконувати Мої адміністративні постанови, бо тільки вони гідні підтримувати Мій престол; Я вже помазав їх. Ті, хто не підкоряється Моїм перворідним синам, звичайно, ні на що не придатні та, поза сумнівом, послані великим червоним драконом, щоб зірвати Мій план управління. Таких негідників слід негайно вигнати з Мого дому. Я не хочу, щоб такі люди прислужували Мені; на них чекає вічна погибель – і вони зіштовхнуться з нею дуже скоро, без зволікання! Ті, хто прислужує Мені, вже повинні були отримати Моє схвалення; вони мають бути покірними, не турбуючись про ціну, яку їм, можливо, доведеться заплатити. Якщо вони бунтують, то вони не достойні прислужувати Мені; Мені не потрібні такі створіння. Вони мають якнайшвидше забратися звідси; Я їх абсолютно не хочу! Зараз це повинно бути вам зрозуміло! Ті, хто прислужує Мені, мають робити це добре й не створювати жодних проблем. Якщо ти відчуваєш, що не маєш надії, і почнеш створювати проблеми, Я покінчу з тобою без вагань! Чи зрозуміло це тим із вас, хто прислужує Мені? Такою є Моя адміністративна постанова.

Свідчити про Мене є обов'язком Моїх перворідних синів, тому Я не вимагаю, щоб ви щось робили для Мене; Я задовольнюсь і тим, що ви будете виконувати свої обов'язки належним чином і втішатися благословеннями, які Я дарую вам. Коли Я подорожував по всьому всесвіту й до країв землі, Я обрав Своїх перворідних синів і зробив їх досконалими. Це те, що Я завершив до створення світу; жодна людина не знає про це, але Моя робота відбувалася в тиші. Цей факт

не відповідає людським уявленням! Однак факти є фактами, і ніхто не може їх змінити. Демони, – як великі, так і малі, – через своє самозванство відкрили свої справжні образи, і тією чи іншою мірою зазнали Мого покарання. Моя робота має етапи, і в Моїх словах – мудрість. Чи бачили ви щось із Моїх дій і слів? Чи просто так Я щось роблю й говорю? Чи ж просто Мої слова суворі, осудливі чи втішні? Це надто, надто спрощено, проте людству зрозуміти це зовсім непросто. У Моїх словах є не тільки мудрість, суд, праведність, велич і втіха, але, більше того, вони містять те, що Я маю і Ким Я є. Кожне Моє слово – це таємниця, яка не може бути розкрита людством; Мої слова зовсім незбагненні, і хоча таємниці були відкриті, вони досі перебувають за межами людської уяви та розуміння, що ґрунтуються на здібностях людини. Найпростіше слово для Мене водночас найскладніше для розуміння людей, тому різниця між Мною та ними – як різниця між небом та землею. Ось чому Я хочу повністю переформувати Своїх перворідних синів, щоб вони повністю увійшли в тіло. У майбутньому вони не лише ввійдуть у тіло з плоті, а й різною мірою змінюватимуть свої форми, будучи в ньому. Таким є Мій план. Це те, що люди не можуть зробити; вони не мають жодної можливості це зробити. Так що навіть якби Я це докладно вам пояснив, ви все одно не зрозуміли б; ви могли б тільки відчувати надприродне. Це тому, що Я – Сам мудрий Бог.

Коли ви бачите таємниці, ви всі якимось чином реагуєте на них. Навіть якщо в глибині душі ви не приймаєте та не визнаєте цих таємниць, ви визнаєте їх на словах. Такі люди найпідступніші, і коли Я відкрию таємниці, Я виганятиму й відкидатиму їх одне за одним. Але все, що Я роблю, Я роблю поступово. Я не роблю нічого поспіхом і не доходжу висновків наосліп; це тому, що Я маю божественний характер. Люди абсолютно не здатні зрозуміти, що Я роблю в цей момент або що Я робитиму на Своєму наступному етапі. Тільки коли Я вимовляю слова одного етапу, шлях Моєї роботи просувається на крок уперед разом зі Мною. Все відбувається в Моїх словах, і все розкривається в Моїх словах, тому ніхто не має виявляти нетерпіння; достатньо прислужувати Мені належним чином. До початку періодів Я вимовив пророцтво про фіґове дерево, але протягом цих періодів ніхто не бачив фіґового дерева, і ніхто не міг пояснити притчу, і, хоча ці слова згадувалися в колишніх славослів'ях, ніхто не знав їхнього справжнього значення. Ці слова бентежили людей, як і фраза «велика катастрофа», і в цьому полягала таємниця, яку Я так і не розкрив людству. Люди гадали, що фіґове дерево – це, мабуть, якийсь вид корисного плодового дерева, або що, можливо, – якщо зробити ще один крок уперед, – у притчі йдеться про святих, – але все одно вони були дуже далекі від справжнього значення цих слів. Я скажу це вам, коли розгорну Свій сувій в останні дні. («Сувій» означає всі слова, які Я промовив, – Мої слова в останні дні; у ньому вони всі.) «Фіґове дерево» означає Мої адміністративні постанови – всі та кожен з них. Але це лише одна частина з того, що воно означає. Проростання фіґового дерева означає те, як Я почав виконувати роботу й говорити

в плоті, але тоді Мої адміністративні постанови ще не були оприлюднені (і це тому, що в той час ще не було дано жодного свідчення про Моє ім'я й ніхто не знав про Мої адміністративні постанови). Коли Моє ім'я поширюватимуть і свідчитимуть про нього, коли його хвалитимуть усі люди й коли Мої адміністративні постанови дадуть результати, тоді фіґове дерево принесе плід. Це повне пояснення без усяких упущень; у ньому відкрито все. (Я це кажу, бо в Моїх попередніх словах була частина, яку Я ще не відкрив повністю; тож ви мусили чекати й терпляче шукати.)

Коли Я зроблю перворідних синів довершеними, Я явлю всю Свою славу і весь Свій образ усьому Всесвіту. Це буде здійснено в тілі, і це буде вищим від усіх людей, – у Моїй власній особі; це буде на Моїй горі Сіон і в Моїй славі, і, зокрема, це буде здійснено серед гучного славослів'я. Крім того, Мої вороги будуть відступати повсюди навколо Мене, спускаючись у криницю безодню та озеро огняне й сірчане. Те, що люди сьогодні здатні уявити собі, обмежене й не відповідає Моєму початковому задумові; із цієї причини Я щодня націлююсь на уявлення та думки людей Своїми словами. Настане день (день входження в тіло), коли сказане Мною буде цілковито відповідним вам, і ви не чинитимете жодного опору. У цей час у вас вже більше не буде власних думок, і тоді Я перестану промовляти. Оскільки ви більше не матимете власних думок, Я просто просвітлю вас безпосередньо – це благословення, яким будуть насолоджуватися перворідні сини, і це станеться, коли вони пануватимуть поруч зі Мною як царі. Люди не вірять у те, чого не можуть уявити, а навіть якщо є ті, хто вірить, вони вірять тільки тому, що були спеціально просвітлені Мною. В іншому разі ніхто б не вірив, а це те, що має бути випробуване досвідом. (Без проходження цього етапу Моя велика сила не могла б бути явленою, і це означає, що простим виголошенням Своїх слів Я визволяю людей від їхніх уявлень. Ніхто інший не може виконати цієї роботи, і ніхто не може замінити Мене. Я – Єдиний, хто може зробити її; проте це не абсолютно. Я маю здійснити цю роботу через людство.) Люди відчують приплив енергії, почувши Мої слова, та, зрештою, усі вони відступають. Вони не можуть так не чинити. Тим часом існують таємниці, яких люди не здатні досягнути. Ніхто не може уявити, що станеться, а Я дозволю вам побачити це у виявленому Мною. Через це стане очевидним істинний зміст цих Моїх слів: «Я викоріню всіх, хто не годиться для Мого використання». Мої перворідні сини мають багато проявів, як і Мої вороги. Всі вони відкриваються вам один по одному. Пам'ятайте! Усі, окрім перворідних синів, мають роботу від злих духів; усі вони – лакеї сатани. (Вони скоро відкриваються один по одному, але є ті, хто мусить відбувати службу до кінця, і ті, хто мусить відбувати службу лише якийсь час.) Під дією Моїх слів усі відкриють свої справжні форми.

Кожен народ, кожне місце та кожна деномінація насолоджується багатством Мого імені. І оскільки катастрофа вже назріває й перебуває в Моїй владі, і Я готуюся поступово спричинити її сходження, усі терміново шукають істинного шляху, який необхідно відшукати, навіть якщо ціною цього буде відмова від усього.

Я маю Свій власний розрахунок часу для всього. Хоч який час Я назву – справу буде зроблено, її буде зроблено в названий момент, з точністю до хвилини й навіть до останньої секунди. Ніхто не може цьому завадити чи це зупинити. Адже великий червоний дракон – це Мій переможений ворог; він прислужує Мені й робить усе, що Я йому кажу, без найменшого опору. Насправді це Моя в'ючна тварина. Коли Моя робота завершиться, Я кину його до криниці безодні та до озера огняного й сірчаного (Я кажу про тих, кого буде знищено). Знищені не тільки скуштують смерті, а й будуть жорстоко покарані за те, що Мене переслідували. Це робота, яку Я й надалі робитиму через прислужників. Я примушу сатану винищити та зруйнувати себе, повністю знищивши нащадків великого червоного дракона. Це одна частина Моєї роботи; після цього Я звернуся до язичницьких народів. Ось такими є етапи Моєї роботи.

Глава 111

Усі народи неодмінно будуть благословенні завдяки Тобі; усі народи будуть вітати й прославляти Мене завдяки Тобі. Царство Моє процвітатиме й розвиватиметься, і існуватиме вічно. Нікому не буде дозволено топтати його, і нічому, що не узгоджується зі Мною, не дозволено буде існувати, бо Я – Сам величний Бог, який не попускає образи. Я не дозволяю нікому судити Мене й не дозволяю нікому бути несумісним зі Мною. Цього достатньо, щоб явити Мій характер і Мою велич. Коли хтось чинить Мені опір, Я покараю його у визначений Мною час. Чому ніхто не бачив, щоб Я когось карав? Тільки тому, що час Мій іще не настав і рука Моя ще по-справжньому не почала діяти. Хоча великі лиха вже пролились, але все це зводилося лише до розмов про те, що тягнуть за собою великі лиха, а реальність великих лих іще не спіткала жодної людини. Чи досягнули ви хоч щось із Моїх слів? Сьогодні Я почну вивільняти реальність великих лих. Після цього кожного, хто чинить Мені опір, буде вражено Моєю рукою. У минулому все, що Я робив, – це викривав кількох людей; жодне велике лихо ще не настало. Сьогоднішній день відрізняється від дня минулого. Оскільки Я розповів вам про все, що тягнуть за собою великі лиха, Я проголошу привселюдно у призначений час реальність великих лих. До цього велике лихо нікого не торкалося, тому більшість людей (тобто сини великого червоного дракона) продовжували діяти нерозважливо та свавільно. Коли настане реальність, ці нікчемні створіння будуть переконані остаточно. В іншому разі ніхто не матиме певності в Мені, і ніхто не матиме ясного уявлення про Мене. Такою є Моя адміністративна постанова. З цього видно, що Мій спосіб роботи (мається на увазі Мій спосіб роботи в усіх людях) почав змінюватися: Я являю Мій гнів, Мій суд і Моє прокляття через нащадків великого червоного дракона, і Моя рука почала карати всіх, хто чинить Мені опір.

Я являю Моє милосердя й Мою люблячу доброту через первородних синів. І навіть більше того, через первородних синів Я являю Мій святий характер, який не попускає образи; Я являю Мою владу і Я являю Мою особу. Прислужники стали до прислужування Мені, а Мої первородні сини дедалі більше стають відомими. Уражаючи тих, хто чинить Мені опір, Я даю прислужникам побачити Мою безжальну руку, щоб вони прислужували Мені зі страхом і трепетом. Також Я даю Моїм первородним синам побачити Мою владу та краще зрозуміти Мене, щоб вони зростали в житті. Слова, які Я промовляв в останній період (включно з адміністративними постановами, пророцтвом і судом над людьми усіх типів), починають по порядку виконуватися, тобто люди побачать на власні очі, як виконуються Мої слова, побачать, що жодне з Моїх слів не є безплідним, але кожне з них є практичним. Перш ніж Мої слова здійсняться, чимало людей підуть, тому що вони не здійснилися. Таким є спосіб Моєї роботи – це не тільки функція Мого жезла залізного, але, більше того, це мудрість Моїх слів. З них можна бачити Мою всемогутність і Мою ненависть до великого червоного дракона. (Це можливо побачити тільки після того, як Я розпочну Мою роботу. Нині декого з людей уже розкрито – це лише мала частина Моєї кари, але її не можна зарахувати до великих лих. Це неважко зрозуміти. Таким чином видно, що відтепер людям буде ще важче зрозуміти спосіб Моєї роботи. Сьогодні Я кажу вам це, щоб ви не були слабкими через це, коли настане час. Саме це Я довіряю вам, бо відбуватиметься те, чого люди не бачили від стародавніх часів, і те, через що людям буде важко відкинути свої емоції та своє самовдоволення.) Причина, з якої для покарання великого червоного дракона Я використовую різні засоби, полягає в тому, що він – Мій ворог і Мій супротивник. Я маю знищити усіх його нащадків – і лише тоді Я зможу усунути ненависть із Мого серця, і лише тоді Я зможу належним чином принизити великого червоного дракона. Тільки це повністю знищує великого червоного дракона та кидає його до озера вогняного й сірчаного, до криниці бездонної.

Не тільки вчора Я дозволив Моїм первородним синам царювати зі Мною та разом зі Мною керувати всіма народами і втішатися благословеннями; Я роблю так і сьогодні, і, що ще важливіше, Я робитиму так і завтра. Я успішно звершив Мою роботу – Я казав так увесь цей час, і можна також сказати, що Я почав говорити так від часу початку творіння, але люди не розуміють, що Я кажу. Від часу творіння й дотепер Я особисто не здійснював роботу; іншими словами, Мій Дух ніколи повністю не сходив на людину, щоб промовляти та працювати. Та сьогоднішній день відрізняється від дня минулого: Мій Дух особисто працює скрізь у вселенському світі. Оскільки в останні дні Я хочу набути групу людей, які царюватимуть у силі разом зі Мною, Я спочатку знаходжу людину, яка є однодумцем зі Мною, таку, що може бути уважною до Мого тягаря. Потім Мій Дух цілковито зійде на Неї, щоб виразити Мій голос, оприлюднити Мої адміністративні постанови та відкрити Мої таємниці вселенському світові. Мій Дух буде особисто

удосконалювати Її; Мій Дух буде особисто дисциплінувати Її. Оскільки Вона живе в нормальній людській сутності, ніхто не може бачити ясно. Коли Мої первородні сини увійдуть у тіло, стане цілком зрозуміло, чи є те, що Я роблю зараз, реальністю. Звісно, в людських очах, у людських уявленнях ніхто не вірить і ніхто не може бути покірним. Але такою є Моя терпимість до людей. Бо реальність ще не настала, тому люди не можуть ані вірити, ані розуміти. Ніколи не було жодної людини, яка у своїх людських уявленнях вірила б Моїм словам. Усі люди такі: вони або вірять тільки тому, що каже Моя плотська сутність, або вони вірять тільки голосу Мого Духа. Це найважче, з чим доводиться мати справу в людях. Якщо вони на власні очі не бачили, як щось сталося, ніхто не може відкинути своїх власних уявлень і ніхто не може повірити в те, що Я кажу. Ось чому Я використовую Свої адміністративні постанови, щоб карати цих синів непокори.

Я вже казав подібне раніше: Я – Перший і Останній, і Я – Той, хто відповідає за все, від початку й до кінця. В останні дні Я набуду 144 000 переможних синів. У вас є певне буквальне розуміння цих слів – «переможні сини», – але вам незрозуміле число 144 000. У людських уявленнях число має стосуватися кількості людей або кількості предметів. Щодо числа 144 000, яке стосується «переможних синів», – «144 000 переможних синів», – то люди гадають, що існує 144 000 переможних дітей чоловічої статі. Більше того, дехто вважає, що в самому цьому числі міститься певний символічний сенс, і сприймає 140 000 і 4 000 як окремі частини. Але ці два тлумачення хибні. Мова не йде про реальне число та ще менше про якесь символічне значення. У всьому людстві немає нікого, хто міг би зрозуміти це – люди попередніх поколінь усі вважали, що це може стосуватися якогось символічного значення. Число 144 000 пов'язане з переможними синами. Таким чином, 144 000 стосується групи людей, які царюватимуть в останні дні і яких Я люблю. Тобто, 144 000 слід тлумачити як групу людей, які прийшли з Сіону і які повернуться на Сіон. Повне пояснення 144 000 переможних синів таке: це ті люди, які прийшли з Сіону у світ і були зіпсовані сатаною, і саме вони будуть зрештою знову здобуті Мною й повернуться на Сіон разом зі Мною. З Моїх слів видно етапи Моєї роботи, а це означає, що час, коли ви увійдете в тіло, вже недалеко. Ось чому Я неодноразово пояснював вам цей аспект і нагадував про нього. Ви ясно побачите, і з Моїх слів ви пізнаєте шлях практики; з Моїх слів ви пізнаєте темп Моєї роботи. Щоб пізнати темп роботи Святого Духа, ви маєте розрізнити його серед таємниць, які Я відкриваю (бо ніхто не може бачити роботу Святого Духа й ніхто не може проникнути в неї). Ось чому Я відкриваю таємниці в останні дні.

У Моєму домі не має бути нічого, що не узгоджується зі Мною, і від цього моменту й надалі Я розпочну поступово проводити ретельне очищення. З-поміж людей ніхто не може втрутитися, і ніхто не може здійснити цю роботу. Це пояснює, чому в останні дні Я працюю особисто. І ось чому Я багато разів казав вам, що вам слід просто втішатися та не потрібно рухати й пальцем. Саме через це

відкривається Моя сила, відкривається Моя праведність і велич, і відкриваються всі Мої таємниці, які люди не можуть розкрити. (Вони звуться «таємницями», оскільки люди ніколи не мали жодного знання про Мій план управління й не розуміли етапів Моєї роботи.) Що Я набуду та що Я зроблю в останні дні – це таємниці. До того часу, як Я створив світ, Я ніколи не робив того, що роблю сьогодні, і не показував людям Моє славне обличчя чи будь-яку частину Моєї особи; лише Мій Дух працював над деякими людьми. (Оскільки від часу створення світу ніхто не міг проявляти Мене й ніхто не міг виражати Мене, Я ніколи не дозволяв людям бачити Мого обличчя, і Мій Дух працював над деякими людьми.) Тільки сьогодні Я відкрив людям Мій славний образ і Мою особу, і тільки нині вони побачили все це. Але те, що ви бачите сьогодні, і досі не є довершеним, і це все – ще не те, що Я хочу, щоб ви побачили. Те, що Я хочу, щоб ви побачили, є тільки в тілі, а зараз ніхто ще не задовольняє цю умову. Іншими словами, ніхто не може побачити Мою особу до того, як увійде в тіло. Тому Я кажу, що відкрию Мою особу вселенському світу на горі Сіон. З цього видно, що входження в гору Сіон є завершальною частиною Мого проекту. Під час входження на гору Сіон Моє Царство буде успішно побудовано. Іншими словами, Моя особа і є Царство. Час, коли первородні сини увійдуть у тіло, – це саме той час, коли Царство буде реалізовано, ось чому Я неодноразово говорив про питання входження первородних синів на гору Сіон. Це центральний пункт усього Мого плану управління, який досі ще ніхто не досягнув.

Коли Я зміню Свій спосіб роботи, буде ще більше того, що недоступно людській думці, тому будьте обережними в цьому відношенні. Є речі, недоступні людській думці, але це не означає, що те, що Я кажу, неправильно. Просто людям потрібно ще більше страждати, і людям потрібно ще більше зі Мною співпрацювати. Не будьте безпричинно безпутними та не слідуйте тільки своїм власним уявленням. Бо більшість тих, хто прислужує Мені, в цьому відношенні зазнають невдачі. Я використовую Свої слова, щоб викрити людську природу та розкрити людські уявлення. (Але оскільки Я не змінюю уявлення тих, хто прислужує Мені, вони просто зазнають поразки, тоді як Я змінюю уявлення тих, хто є Моїми первородними синами, і через це усуваю їхнє мислення.) Тож зрештою всі Мої первородні сини стануть удосконаленими завдяки таємницям, які Я відкрив.

Глава 112

Те, що «слова й реальність ідуть пліч-о-пліч», є частиною Мого праведного характеру. Із цих слів Я неодмінно дам кожному побачити Мій характер в усій його повноті. Люди гадають, що цього неможливо досягти, але для Мене це легко і втішно та не вимагає жодних зусиль. Щойно Мої слова виходять із Моїх вуст,

одразу ж виникає факт, видимий кожному. Таким є Мій характер. Оскільки Я говорив про певні речі, вони неодмінно здійсняться. В іншому разі Я не став би говорити. У людських уявленнях слово «спасіння» промовляється для всіх людей, але це не відповідає Моєму наміру. У минулому Я казав: «Я завжди спасаю тих, хто не розуміє, і тих, хто ревно шукає». Тут же слово «спасати» було сказане стосовно тих, хто прислужує Мені, і це означало, що Я буду проявляти особливе ставлення до таких прислужників. Іншими словами, Я пом'якшу покарання для таких людей. Однак ті прислужники, які криводушні та брехливі, будуть серед об'єктів знищення, тобто Я піддам їх суворому покаранню. (Хоча вони є серед об'єктів знищення, вони значно відрізняються від тих, кого має бути знищено: вони отримають вічне суворе покарання, і покарання, яке отримають ці люди, – це покарання диявола, сатани. Це також є істинним сенсом того, що Я мав на увазі, коли казав, що ці люди – нащадки великого червоного дракона.) Але Я не вживаю такого роду слів щодо Моїх первородних синів; про них Я кажу, що Я поверну Моїх первородних синів і що вони знову повернуться на Сіон. Тому Я завжди казав, що Мої первородні сини – це Мої наперед визначені та обрані. Мої первородні сини від початку належали Мені, вони прийшли від Мене, тому вони мають повернутися до Мене назад. Порівняння синів і людей з первородними синами – це воістину відмінність між небом і землею: хоча сини та люди набагато кращі, ніж прислужники, вони жодною мірою не є тими, хто належить Мені. Можна також сказати, що синів і людей додатково обрано серед людства. Тому Я завжди зосереджував Свою енергію на первородних синах, а потім Я дозволю первородним синам зробити цих синів і народ довершеними. Такими є етапи Моєї майбутньої роботи. Нині марно говорити вам, тому Я рідко згадував про це синам і людям, але тільки первородним синам Я багаторазово казав і багаторазово згадував ці питання. Таким чином Я говорю й працюю. Ніхто не може змінити цього – лише Я один маю останнє слово в усьому.

Щодня Я даю відсіч вашим уявленням, і день за днем Я ретельно аналізую кожного з вас. Коли в Моєму мовленні Я доходжу до певного моменту, ви знову збиваєтеся зі шляху та відокремлюєте Мою людську сутність від Моєї божественності. У цей момент настає час, коли люди мають бути розкриті: люди гадають, що Я досі живу у плоті та зовсім не є Самим Богом, що Я досі є людиною, а Бог досі є Богом, і що Бог не має нічого спільного з тією особою, якою Я є. Яке ж зіпсоване це людство! Я промовив стільки слів, та ви вже давно ставитеся до них так, ніби їх не існує, і це наповнює Мене ненавистю до вас до глибини Моєї душі! Воістину, це змушує Мене відчувати до вас відразу! Хто наважиться бездумно образити Мене – Мене, Який Сам є довершений Бог, Мене, Який володіє й людською сутністю, і довершеною божественністю? Хто наважиться опиратися Мені у своїх думках? Після того, як на світ почне сходити Моє катастрофічне лихо, Я буду карати їх одного за одним, не милуючи нікого, а суворо караючи усіх. Мій

Дух працює особисто. Це не означає, що Я не Сам Бог; навпаки, це тим більше означає, що Я – Сам всемогутній Бог. Люди не знають Мене – усі вони чинять Мені опір і не бачать Моєї всемогутності з Моїх слів, а намагаються знайти в Моїх словах щось таке, що можна використати проти Мене та поставити Мені за провину. Коли одного разу Я явлюся з Моїми первородними синами на Сіоні, Я почну розбиратися з цими жалюгідними істотами. У цей період Я насамперед здійснюю цю роботу. Коли Я висловлюся до певного моменту, велика кількість прислужників відступить, а первородні сини також зазнаватимуть усіляких труднощів. З поступом цих двох етапів роботи певна фаза Моєї роботи добіжить кінця. Водночас Я заберу Моїх первородних синів назад на Сіон. Такими є етапи Моєї роботи.

Мої первородні сини є невід'ємною частиною Мого Царства, з чого видно, що Моя особа насправді є Царством – народження Мого Царства впливає з народження Моїх первородних синів. Інакше кажучи, Моє Царство існує від часів створення світу, і набути Моїх первородних синів (тобто повернути Моїх первородних синів) означає відродити Моє Царство. З цього випливає, що первородні сини мають особливе значення. І тільки коли існуватимуть Мої первородні сини, тоді прийде Царство, настане реальність царювання в силі, прийде нове життя, а стара епоха може бути повністю завершена. Такою є неминуча тенденція. Оскільки первородні сини перебувають у такому становищі, вони символізують загибель світу, знищення сатани, розкриття істинного обличчя прислужників і те, що великий червоний дракон не матиме нащадків і зійде до озера вогняного і сірчаного, – тож можновладці та всі ті, хто є нащадками великого червоного дракона, знову і знову займаються тим, що чинять перешкоди, опір і руйнацію. Тим часом Я вивищую, засвідчую й відкриваю Моїх первородних синів знову і знову. Бо тільки ті, хто від Мене, мають право свідчити про Мене; тільки вони придатні втілювати Мене, і тільки вони мають підставу вести битву та здобувати чудову перемогу заради Мене. Ті, хто відокремлений від Мене, є не більше, ніж шматком глини в Моїй руці – усі сотворені, кожен із них. Ті, хто є синами та людьми, – не більше ніж найкращі, обрані серед створених істот, але вони не належать Мені. Отже, між первородними синами й синами існує величезна відмінність. Сини взагалі не мають права порівнюватися з первородними синами – вони перебувають під управлінням і владою первородних синів. Нині це має бути абсолютно ясным для вас! Кожне слово, яке Я промовив, є істинним та в жодному разі не хибним. Усе це – частина прояву Моєї особи, і таким є Моє висловлювання.

Я сказав, що не промовляю порожніх слів і не роблю помилок; цього достатньо, щоб показати Мою велич. Але люди не здатні відрізнити доброго від поганого, і тільки коли їх спіткає Моя кара, вони остаточно переконуються в цьому; в іншому разі вони залишаються бунтівними й упертими. Ось чому Я використовую кару, щоб завдавати удару у відповідь усьому людству. У людських уявленнях, оскільки є тільки Сам Бог, тоді чому так багато первородних синів, які походять від Мене? Я

можу сказати про це так: про Мої власні справи Я промовляю так, як того бажаю. Що людина здатна зробити Мені? Я міг би сказати також і так: хоча Я й первородні сини не одного образу, ми одного Духа, тому всі вони можуть бути однодумцями зі Мною, співпрацюючи зі Мною. Причина, через яку Ми не одного образу, полягає в тому, що всі люди можуть мати можливість бачити кожен частину Моєї особи з надзвичайною ясністю. Ось чому Я дозволяю Моїм первородним синам володарювати разом зі Мною над усіма країнами та всіма народами. Такою є фінальна нота Моїх адміністративних постанов (ця «фінальна нота», про яку Я кажу, означає, що Мій тон є м'яким і Я почав промовляти до синів і народу). Більшість людей має сумніви щодо цього аспекту, але їм немає потреби сповнюватись аж такими великими сумнівами. Я викриватиму всі уявлення людей одне за одним, щоб людям стало соромно й нікуди було сховатися. Я подорожую по всьому всесвіту й до країв землі та спостерігаю за всім ликом Всесвіту. Я досліджую кожен тип особистості – і немає нікого, хто міг би уникнути Моєї руки. Я причетний до всіх видів справ, і немає нічого, чого б Я не робив особисто. Хто наважиться заперечувати Мою всемогутність? Хто наважиться не бути повністю переконаним у Мені? Хто наважиться не впасти ниць переді Мною? Усі небеса зміняться через Моїх первородних синів, і навіть більше того, вся земля несамовито здригнеться через Мене та Моїх первородних синів. Усі люди впадуть на коліна перед Моєю особою, і все перейде під владу Моїх рук – без найменшої помилки. Кожен повинен бути повністю переконаний, і абсолютно кожен об'єкт прийде в Мій дім і прислужуватиме Мені. Такою є остання частина Моїх адміністративних постанов. Від цього моменту й далі всі різні статті Моїх адміністративних постанов, спрямовані на різних людей, почнуть давати результати (бо Мої адміністративні постанови повністю оприлюднено, і для кожного типу людей і кожної окремої речі вжито належних упорядкувань. Усі люди мають бути на їхньому належному місці, і справжнє обличчя кожної людини має бути розкриті завдяки Моїм адміністративним постановам). Таким буде пришествя справжніх, істинних адміністративних постанов.

Нині, відповідно до етапів Моєї роботи, Я кажу те, що Я хочу сказати, і кожен має сприймати Мої слова серйозно. Протягом століть кожен святий говорив про «Новий Єрусалим», і всі це знають, але ніхто не розуміє істинного значення цього виразу. Оскільки робота сьогодення у своєму поступу дійшла до цієї стадії, Я відкрию вам справжнє значення цього виразу, щоб ви могли зрозуміти його. Але Моє розкриття має обмеження: хай як Я пояснюватиму, і хай як ясно Я говоритиму, ви ніколи не зможете зрозуміти його повністю, тому що жодна людина не може доторкнутися до реальності цього виразу. У минулому Єрусалим означав місце Мого перебування на землі, тобто місце, де Я ходжу та переміщуюся. Але слово «новий» змінює цей вираз, і тепер він зовсім не той, чим був раніше. Люди взагалі не можуть його досягнути. Дехто з людей гадає, що він стосується Мого Царства;

дехто гадає, що це особа, якою Я є; дехто гадає, що це нове небо і земля; а ще дехто гадає, що це новий світ, який виникне після того, як Я зруйную світ цей. Навіть якщо розум людини надзвичайно складний і здатний до багатой уяви, вона все одно не може нічого досягнути щодо цього. Упродовж століть люди сподівалися пізнати або побачити істинне значення цього виразу, але вони не були спроможними здійснити своє бажання – усі вони розчаровувалися та вмирали, облишивши свої сподівання; оскільки Мій час ще не настав, Я не міг з легкістю розповісти про це нікому. Оскільки Моя робота здійснена до нинішнього етапу, Я розповім вам усе. Новий Єрусалим містить у собі ці чотири складові: Мій гнів, Мої адміністративні постанови, Моє Царство та нескінченні благословення, які Я дарую Моїм первородним синам. Причина, через яку Я вживаю слово «новий», полягає в тому, що ці чотири частини є прихованими. Оскільки ніхто не знає Мого гніву, ніхто не знає Моїх адміністративних постанов, ніхто не бачив Мого Царства й ніхто не втішався Моїми благословеннями, «новий» позначає те, що приховано. Ніхто не може до кінця зрозуміти, що Я сказав, тому що Новий Єрусалим зійшов на землю, але ніхто особисто не переживав реальності Нового Єрусалима. Хай як уповні Я говорю про нього, люди уповні не розуміють. Навіть якщо хтось і розуміє, це розуміння – лише їхні слова, їхній розум і їхні уявлення. Це неминуча тенденція; це єдиний шлях уперед, і ніхто не може з нього вислизнути.

Глава 113

Моя мудрість міститься в кожній дії, до якої Я вдаюся, але людина принципово не здатна досягнути цю мудрість; людина може бачити тільки Мої дії та Мої слова, але не Мою славу чи появу Моєї особи, тому що людина принципово позбавлена цієї здатності. Тому, не змінюючи людину, Я й Мої первородні сини повернемося на Сіон і змінимо подобу, щоб людина могла побачити Мою мудрість і Мою всемогутність. Мудрість і всемогутність Мої, які зараз бачить людина, є лише малою частиною Моєї слави, не вартої навіть згадки. З цього випливає, що Моя мудрість і Моя слава безмежні, незмірно глибокі, а людський розум принципово не здатний їх розглянути чи досягнути. Побудова Царства – обов'язок первородних синів, і це також Моя робота. Тобто таким є пункт Мого плану управління. Побудова Царства – не те саме, що побудова церкви; оскільки Я й Мої первородні сини – це Моя особа та Царство, то, коли Я й Мої первородні сини зійдемо на гору Сіон, побудову Царства буде завершено. Інакше кажучи, побудова Царства є етапом у роботі – етапом входження до духовного світу. (Однак усе, що Я зробив з моменту створення світу, було зроблено заради цього етапу. Хоча Я кажу, що це етап, насправді це зовсім не етап.) Таким чином, Я використаю всіх прислужників у служінні на цьому етапі, і як наслідок в останні дні велика кількість людей

відступить; усі вони будуть прислужувати первородним синам. Кожен, хто виявить доброту до цих прислужників, умре від Моїх проклять. (Усі ці прислужники являють собою підступи великого червоного дракона і є лакеями сатани, тому ті, хто виявляє до них доброту, є посіпаками великого червоного дракона та належать сатані.) Я люблю всіх, кого люблю, і зневажаю все, на що спрямовані Мої прокляття й спалення. Чи здатні й ви на це? Я, певна річ, не пробачу нікого, хто виступає проти Мене, і не пощаджу їх! У здійсненні кожного вчинку Я організую велику кількість прислужників на службу Мені. Таким чином можна побачити, що упродовж усієї історії всі пророки й апостоли прислужували саме заради сьогоdnішнього етапу, і що вони не по серцю Мені та не від Мене. (Хоча більшість із них вірні Мені, жоден не належить Мені. Отже, їхня метушня призначена для того, щоб закласти для Мене основу цього останнього етапу, але в тому, що стосується їх самих, усі їхні зусилля марні.) Тому в останні дні ще більші кількості людей будуть відступати. (Причина, з якої Я кажу «великі кількості», полягає в тому, що Мій план управління досяг свого завершення, побудова Мого Царства увінчалася успіхом, і первородні сини сіли на престол.) Це все завдяки появі первородних синів. Оскільки явилися первородні сини, великий червоний дракон намагається всіма можливими засобами завдати шкоди та вичерпує всі можливості. Він посилає всіляких злих духів, які приходять, щоб прислужувати Мені, які проявили себе в нинішній період і намагалися порушити Моє управління. Їх не можна побачити неозброєним оком, усе це належить до духовного світу. Тому люди не вірять, що будуть великі кількості людей, які відступлять, але Я знаю, що Я роблю, Я розумію Своє управління; у цьому полягає причина, з якої людині не дозволено втручатися. (Настане день, коли всі види мерзенних злих духів відкриють свої справжні сутності, і всі люди будуть щиро переконані.)

Я люблю Моїх первородних синів, але тих, хто є нащадками великого червоного дракона та любить Мене з великою щирістю, Я зовсім не люблю; більше того, Я зневажаю їх навіть ще більше. (Ці люди не від Мене, і хоча вони демонструють добрі наміри та говорять приємні слова, все це – підступи великого червоного дракона, і тому Я ненавиджу їх до мозку кісток.) Таким є Мій характер, і такою є Моя праведність у всій її повноті. Людина не може досягнути цього. Чому тут явлено всю повноту Моєї праведності? З цього можна зрозуміти Мій святий характер, який не попускає образ. Я можу любити Своїх первородних синів і зневажати всіх тих, хто не є Моїми первородними синами (навіть якщо вони вірні люди). Таким є Мій характер. Як ви можете не бачити? В уявленнях людей Я завжди милосердний Бог і люблю всіх, хто любить Мене; чи не є таке тлумачення хулою на Мене? Чи можу Я любити тварин і звірів? Чи можу Я прийняти сатану як Мого первородного сина та втішатися ним? Нісенітниця! Моя робота здійснюється на Моїх первородних синах, і крім Моїх первородних синів Мені більше нема чого любити. (Сини та люди – це доповнення, але не головне.) Люди кажуть, що Я робив так багато непотрібної

роботи, але, на Мою думку, ця робота була найціннішою й найбільш значущою. (Це повністю стосується роботи, яку було здійснено під час двох втілень; оскільки Я хочу відкрити Мою могутність, Я маю стати плоттю, щоб завершити Мою роботу.) Причина, з якої Я кажу, що Мій Дух стає до роботи особисто, полягає в тому, що Моя робота завершується у плоті. Тобто Я й Мої первородні сини починаємо входити у спокій. Війна з сатаною у плоті запекліша, ніж війна з сатаною в духовному світі; її можуть бачити всі люди, тому навіть нащадки сатани можуть чудово свідчити про Мене й не бажають іти; у цьому полягає сам зміст Моєї роботи у плоті. Це головним чином для того, щоб змусити нащадків диявола збездіяти самого диявола; це найсильніша та найнестерпніша ганьба для диявола-сатани, настільки сильна, що він не має де приховати свою ганьбу та знову і знову благає Мене про пощаду. Я переміг, Я восторжествував над усім, Я прорвався крізь третє небо та досягнув гори Сіон, щоб утішитися родинним блаженством разом із Моїми первородними синами, щоб навіки зануритися у великий і чудовий бенкет Царства Небесного!

За первородних синів Я заплатив повну ціну та прийняв усі тяготи в Моїх зусиллях. (Людина просто не знає, що все, що Я зробив, усе, що Я сказав, той факт, що Я наскрізь бачу всякого злого духа, і той факт, що Я вигнав прислужників усіх видів – усе це було заради первородних синів.) Але у переважній частині Моєї роботи Я влаштував усе впорядковано; робота, певна річ, не відбувається наосліп. У Моїх словах щодня ви маєте бути здатними бачити метод Моєї роботи та її етапи; у Моїх діях щодня ви маєте бачити Мою мудрість і Мої принципи у розборі питань. Як Я вже казав, сатана послав тих, хто прислужує Мені, з метою порушити Моє управління. Ці прислужники – кукіль, однак слово «пшениця» означає не первородних синів, а всіх синів і людей, які не є первородними синами. «Пшениця завжди буде пшеницею, кукіль завжди буде куколем»; це означає, що природа тих, хто належить сатані, ніколи не зміниться. Коротко кажучи, вони залишаються сатаною. «Пшениця» означає синів і людей, тому що Я заклав у цих людей Мою якість ще до створення світу. Я вже казав, що природа людини не змінюється, і саме тому пшениця завжди буде пшеницею. Так що ж тоді таке первородні сини? Первородні сини походять від Мене; вони не створені Мною, тому їх не можна назвати пшеницею (адже будь-яка згадка про пшеницю завжди пов'язана зі словом «сіяти», а «сіяти» означає «створювати»; усі куколі таємно посіяні сатаною, щоб діяти як прислужники). Можна тільки сказати, що первородні сини – це повний і щедрий прояв Моєї особи; вони мають бути представлені золотом і сріблом та дорогоцінним камінням. Це пов'язано з тим фактом, що Мій прихід подібний до приходу злодія, і Я прийшов викрасти золото, срібло та дорогоцінне каміння (бо це золото, срібло та дорогоцінне каміння від самого початку належало Мені, і Я хочу повернути його до Мого дому). Коли ми з первородними синами разом повернемося на Сіон, це золото, це срібло й це дорогоцінне каміння буде

викрадено Мною. У цей час будуть перешкоди та порушення з боку сатани, тому Я візьму золото, срібло й дорогоцінне каміння та почну вирішальну битву із сатаною. (Тут Я, певна річ, не розповідаю історію; це подія в духовному світі, тому людям вона абсолютно незрозуміла, і вони можуть слухати її тільки як історію. Але ви маєте зрозуміти з Моїх слів яким є Мій шеститисячолітній план управління, і ви абсолютно не маєте сприймати це як жарт. В іншому разі Мій Дух відійде від усіх людей.) Сьогодні цю битву повністю завершено, і Я поверну Моїх первородних синів (золото, срібло й дорогоцінне каміння, що належать Мені) разом зі Мною назад на Мою гору Сіон. Через брак золота, срібла й дорогоцінного каміння, через їхню дорожнечість, сатана намагається всіма можливими способами вибороти їх, але Я знову і знову кажу, що те, що від Мене, має повернутися до Мене, значення чого було згадано вище. Мої слова про те, що первородні сини є від Мене й належать Мені – це звернення до сатани. Ніхто цього не розуміє, і це виключно подія духовного світу. Таким чином, людина не розуміє, чому Я багаторазово наголошую на тому, що первородні сини належать Мені; сьогодні ви маєте зрозуміти! Я сказав, що Мої слова мають мету та мудрість, але ви розумієте це тільки ззовні – жодна людина не може ясно побачити цього в душі.

Я говорю дедалі більше, і чим більше Я говорю, тим суворішими стають Мої слова. Коли це досягне певної міри, Я буду використовувати Мої слова, щоб допрацювати людей до певної міри, щоб вони не тільки переконалися в серці та у слові, але, більше того, щоб вони зависли між життям і смертю; таким є метод Моєї роботи й те, як Моя робота просувається вперед своїми етапами. Так і має бути; тільки так можна осоромити сатану та зробити довершеними первородних синів (використовуючи Мої слова, щоб остаточно зробити довершеними первородних синів, дати їм змогу звільнитися від плоті та увійти до духовного світу). Людина не розуміє методу й тону Моїх слів. До всіх вас має прийти певне розуміння з Мого пояснення, і ви всі маєте слідувати Моїм словам, щоб завершити роботу, яку ви маєте робити. Це те, що Я довірив вам. Ви маєте знати про це, і не тільки із зовнішнього світу, але, що більш важливо, зі світу духовного.

Глава 114

Я створив вселенський світ; Я створив гори, ріки та все суще; Я сформував усесвіт і краї землі; Я вів Моїх синів і Мій народ; Я повелівав усім сущим і всіма справами. Нині Я поведу Моїх первородних синів назад на Мою гору Сіон, щоб повернутися туди, де Я перебуваю, і це буде останнім етапом у Моїй роботі. Усе, що Я зробив (усе, що було зроблено від часу творіння донині), було зроблено для сьогоднішнього етапу Моєї роботи, і навіть більше того – це зроблено для завтрашнього правління, завтрашнього Царства та для того, щоб Я й Мої

первородні сини мали вічну втіху. Такою є Моя мета створення всього сущого, і це те, чого Я в кінцевому підсумку досягну через Моє творіння. У тому, що Я кажу й роблю, є мета і план; ніщо не робиться бездумно. Хоча Я кажу, що зі Мною все – свобода та воля, проте все, що Я роблю, ґрунтується на принципах, ґрунтується на Моїй мудрості та Моєму характері. Чи маєте ви хоч якесь розуміння цього? Від часу створення світу й до сьогоднішнього дня крім Моїх первородних синів ніхто не прийшов до пізнання Мене, і ніхто не бачив Мого істинного обличчя. Виняток Я зробив для Моїх первородних синів, тому що вони є сутнісно важливою частиною Моєї особи.

Коли Я створив світ, Я розділив людей на чотири категорії відповідно до Моїх вимог, а саме: Мої сини, Мій народ, ті, хто прислужує, і ті, хто підлягає знищенню. Чому Моїх первородних синів не включено до цього списку? Тому що Мої первородні сини не є створеними істотами; вони від Мене, а не від людства. Я зробив належні влаштування для Моїх первородних синів до того, як став плоттю: в якій сім'ї вони народяться, хто буде прислужувати їм – усе це було сплановано Мною. Я також запланував, якого з них буде набуто Мною знову в який час. У кінцевому підсумку ми разом повернемося на Сіон. Усе це було заплановано ще до створення світу, тому жодна людина не знає про це, і це не записано в жодній книзі, тому що це справи Сіону. Більше того, коли Я став плоттю, Я не дав людині цієї здатності, і тому ніхто не знав цього. Коли ви повернетесь на Сіон, ви дізнаєтесь, якими ви були в минулому, якими є зараз і що ви зробили в цьому житті. Зараз Я просто кажу вам про це ясно та поступово, інакше ви не зрозумієте, хоч би скільки зусиль ви не докладали, і завадите Моєму управлінню. Сьогодні, хоча Я відокремлений від більшості Моїх первородних синів з точки зору плоті, ми одного Духа, і хоча наша фізична зовнішність може бути різною, ми від початку й до кінця – один Дух. Однак нащадки сатани не мають застосовувати це як можливість для свого використання. Хоч як ти маскуєшся, це залишається поверховим, і Я не схвалю тебе. Отже, з цього можна зрозуміти, що ті, хто зосереджується на поверховому та намагається наслідувати Мене в зовнішньому, зі стовідсотковою певністю є сатаною. Оскільки їхній дух інакший, і вони не з Моїх улюблених, то, хоч як вони наслідують Мене, вони ні в чому не подібні до Мене. Більше того, оскільки Мої первородні сини, по суті, мають один зі Мною Дух, навіть якщо вони не наслідують Мене, вони промовляють і чинять так само, як Я, і всі вони чесні, чисті та відкриті (цим людям бракує мудрості через їхній обмежений досвід у світі, і тому відсутність мудрості не є вадою Моїх первородних синів; коли вони повернуться до тіла, усе буде, як годиться). Отже, саме з вищеописаної причини більшість людей так і не змінює свою стару природу, хай як Я з ними розбираюсь. Однак Мої первородні сини відповідають Моїй волі, і Мені не доводиться з ними розбиратись. Так є тому, що ми з ними одного Духа. Вони відчують у своєму дусі готовність повністю віддати себе Мені. Тому, окрім Моїх первородних синів, немає нікого, хто

був би щиро та від чистого серця уважним до Моєї волі; вони готові прислужувати Мені тільки після того, як Я підкорю сатану.

Моя мудрість і Мої первородні сини стоять над усім і переважають усе, і жодна річ, жодна людина та жодне питання не сміє стати на їхньому шляху. Більше того, немає ні людини, ні питання, ні речі, які можуть переважати їх, і всі вони слухняно підкоряються Моїй особі. Це факт, який відбувається прямо на очах, і факт, якого Я вже досягнув. Усякого, хто наполягає на непокорі (непокірні, як і раніше, мають відношення до сатани, а ті, кого захопив сатана, безсумнівно, є ніким іншим, як сатаною), Я неодмінно знищу дощенту, щоб у майбутньому не було жодного лиха; вони негайно помруть від Моєї кари. Таким типом сатани є ті, хто не бажає прислужувати Мені. Ці істоти завжди вперто опиралися Мені з моменту створення, вони продовжують затято не коритися Мені й сьогодні. (Люди не здатні бачити це, тому що це просто питання, що стосується духу. Такий тип людини представляє такий тип сатани.) Я знищу їх першими, ще до того, як все інше буде готовим, щоб вони вічно піддавалися дисципліні суворого покарання. («Знищити» тут не означає «зробити так, щоб вони перестали існувати», а стосується ступеня безжалісності, якій вони будуть піддані. Слово «знищити» тут відрізняється від терміна «знищити», вживаного щодо тих, кого буде знищено.) Вони плакатимуть і скреготатимуть зубами на віки вічні, нескінченно. Людська уява абсолютно не здатна уявити цю картину. Зі своїм смертним мисленням люди не здатні збагнути духовні речі, і тому є ще те, що ви зрозумієте тільки після повернення на Сіон.

У Моєму майбутньому домі не буде нікого, окрім Моїх первородних синів і Мене, і тільки тоді Моєї мети буде досягнуто, і Мій план повністю здійсниться, тому що все буде повернуто до свого первісного стану, і все буде впорядковано за родом його. Мої первородні сини належатимуть Мені, Мої сини та люди належатимуть до створених істот, а прислужники і знищені належатимуть сатані. Після суду над світом Я й Мої первородні сини знову почнемо божественне життя, і вони ніколи не покинуть Мене та завжди перебуватимуть разом зі Мною. Усі таємниці, які можуть бути досягнуті людським розумом, будуть поступово відкриватися вам. Протягом усієї історії була незліченна кількість людей, які прийняли мученицьку смерть заради Мене, цілковито пожертвувавши собою заради Мене, але люди все ж таки є створеними істотами, і хоч якими добрими вони є, їх не можна віднести до Бога; це неминучий хід подій, і його ніхто не може змінити. Зрештою, це Бог створює усі речі, а люди є створеними істотами, і сатана, врешті-решт, є ціллю Мого руйнування й Моїм заклятим ворогом – ось найправдивіше значення слів «хоч гори та річки можуть зрушуватися й змінюватися, природа людська залишиться незмінною». Перебувати зараз у цьому стані та на цій стадії – це передвістя того, що Я й Мої первородні сини увійдуть у спокій. Так відбувається тому, що Мою роботу в цьому світі повністю завершено, і наступний етап Моєї роботи вимагатиме від Мене повернення в тіло, щоб завершити його. Такими є етапи Моєї роботи, які

Я давно запланував. Цей момент потрібно розуміти ясно, інакше більшість людей порушуватиме Мої адміністративні постанови.

Глава 115

Через тебе Моє серце безмірно втішиться; через тебе рука Моя танцюватиме від радості, і Я дам тобі безмежні благословення, бо ти походиш від Мене ще від часів до творення. Сьогодні ти маєш повернутися до Мене, бо ти не від світу чи землі, а від Мене. Я вічно любитиму тебе, вічно благословлятиму тебе й вічно захищатиму тебе. Тільки ті, хто походить від Мене, знають Мою волю, тільки вони проявлятимуть увагу до Мого тягаря, і тільки вони робитимуть те, чого Я хочу. Сьогодні все здійснилося. Моє серце, подібне до кулі вогненної, жадає, щоб Мої улюблені сини скоріше возз'єдналися зі Мною, і щоб Моя особа скоріше повністю повернулася до Сіону. Ти вже маєш певне знання про це. Хоча ми не можемо часто слідувати одне за одним у дусі, ми можемо часто супроводжувати одне одного в дусі й зустрічатися у плоті. Отець і сини навіки нерозлучні; вони глибоко пов'язані один з одним. Ніхто не зможе забрати тебе від Мене до дня повернення на гору Сіон. Я люблю всіх первородних синів, які походять від Мене, і ненавиджу всіх ворогів, що виступають проти Мене. Тих, кого Я люблю, Я поверну на Сіон, а тих, кого Я ненавиджу, Я ввергну до аду, до пекла. Це головний принцип усіх Моїх адміністративних постанов. Усе, що кажуть або роблять Мої первородні сини, є вираженням Мого Духа. Саме з ясним розумінням цього кожен має свідчити про Моїх первородних синів. Таким є наступний етап Моєї роботи, і якщо хтось чинитиме опір, Я пошлю Моїх улюблених синів розібратися з ними. Нині все інакше, ніж було колись. Якщо ті, кого Я люблю, промовляють слово суду, сатана негайно вмирає в аду, тому що Я вже наділив владою Моїх первородних синів. Це означає, що від цього моменту й надалі настав час для Моїх первородних синів і Мене правити разом. (Це є у фазі плоті, що дещо відрізняється від спільного правління в тілі.) Будь-кого, хто не підкоряється в думках, спіткає та сама доля, що й тих, хто чинить опір особі, якою Я є. До Моїх первородних синів належить ставитися так само, як до Мене, бо ми – одне тіло, і ніщо ніколи не може нас розділити. Як у минулому свідчили про Мене, так і сьогодні належить свідчити про Моїх первородних синів. Такою є одна з Моїх адміністративних постанов: кожен має встати та засвідчити.

Царство Моє пролягає до країв землі, і Мої первородні сини подорожують до країв землі зі Мною. Через перешкоди вашої плоті є багато слів, які ви не розумієте, хоча Я сказав їх, тому переважну частину роботи має бути завершено після повернення до Сіону. З Моїх слів видно, що це повернення не за горами – фактично, цей момент уже майже настав. Ось чому Я постійно кажу про Сіон і

справи в Сіоні. Чи знаєте ви, якою є мета Моїх слів? Чи знаєте ви, що в Мене на серці? Моє серце жадає швидкого повернення до Сіону, завершення старої епохи в усій її повноті, завершення нашого життя на землі (бо Я відчуваю огиду до земних людей, справ і речей, і ще більше ненавиджу життя у плоті, а перешкоди плоті є великими; тільки після повернення до Сіону все буде процвітати) та відновлення нашого життя в Царстві. Мета Мого першого втілення полягала в тому, щоб закласти основу для Мого другого втілення. Це був шлях, який необхідно було пройти. Тільки повністю віддавши Себе сатані, Я міг спокутувати вас, щоб ви могли повернутися в Моє тіло на останній стадії. (Якби не Моє перше втілення, Я не зміг би набути слави й не був би здатний забрати жертву за гріх, тож ви прийшли б у світ грішниками.) Оскільки Я володію нескінченною мудрістю, те, що Я вивів вас із Сіону, означає, що Я обов'язково приведу вас до Сіону назад. Спроби сатани перепинити шлях не матимуть успіху, тому що Мою велику роботу вже давно здійснено. Мої первородні сини такі ж самі, як і Я, – вони святі й непорочні, тому Я все одно повернуся до Сіону з Моїми первородними синами, і ми ніколи не розлучимося.

Весь Мій план управління поступово відкривається вам. Я почав здійснювати Мою роботу в усіх країнах і серед усіх народів. Цього достатньо, щоб довести, що Моє повернення до Сіону не за горами, бо здійснення Моєї роботи в усіх країнах та серед усіх народів – це те, що буде зроблено після повернення до Сіону. Мій темп прискорюється. (Оскільки день Мого повернення до Сіону наближається, Я хочу завершити Мою роботу на землі до Мого повернення.) Я стаю все більш зайнятим Моєю роботою, і, незважаючи на це, на землі залишається все менше й менше роботи для Мене – її майже зовсім немає. (Моя зайнятість націлена на роботу в Дусі, якої людині не видно неозброєним оком, але яка може бути тільки зібрана по крихтах із Моїх слів; Моя зайнятість не така, як зайнятість у плоті, а означає планування Мною численних завдань.) Так є тому, що, як Я вже сказав, Мою роботу на землі вже було завершено з усією ретельністю, а решта Моєї роботи повинна чекати, поки Я повернуся до Сіону. (Причина того, що Я маю повернутися до Сіону для роботи, полягає в тому, що робота майбутнього не може бути виконана у плоті, і якби ця робота була виконана у плоті, то це збездистинило б Моє ім'я.) Коли Я завдам поразки Моїм ворогам і повернуся до Сіону, життя стане більш чудовим і мирним, ніж воно було в попередні періоди. (Так є тому, що Я повністю подолав світ, і завдяки Моєму першому втіленню та Моєму другому втіленню Я набув довершеної слави. У Моєму першому втіленні Я набув тільки одну частину слави, але у другому Моєму втіленні Моя особа набула довершеної слави, тому для сатани більше немає можливостей для використання. І тому майбутнє життя в Сіоні буде ще більш чудовим і мирним.) Моя особа явиться в ще більшій славі перед світом і сатаною, щоб принизити великого червоного дракона; це центральна точка всієї Моєї мудрості. Що більше Я говорю про зовнішні речі, то більше ви здатні

зрозуміти; що більше Я говорю про речі Сіону, які люди не можуть бачити, то більш порожніми вони вам здаватимуться, і то важче вам буде їх уявити; ви гадатимете, що Я розповідаю казки. Однак ви маєте бути пильними. У вустах Моїх немає порожніх слів; слова, що виходять із вуст Моїх, гідні довіри. Це абсолютна істина, хоча її важко зрозуміти за вашого способу мислення. (Через обмеженість плоті люди не можуть зрозуміти те, що Я говорю, повністю та ґрунтовно, і багато чого з того, що Я сказав, Я не повністю розкрив. Однак, коли ми повернемося до Сіону, Мені не потрібно буде пояснювати; ви все зрозумієте самі.) До цього не можна ставитися легковажно.

Хоча людська плоть і уявлення мають обмеження, Я все ж таки хочу поліпшувати ваше плотське мислення й боротися проти ваших уявлень через розкриті таємниці, тому що, як Я вже багато разів казав, це етап Моєї роботи (і ця робота не припиниться до входження до Сіону). У свідомості кожної людини є «гора Сіон», і для кожного вона своя. Оскільки Я постійно згадую гору Сіон, Я надам вам певні загальні відомості, щоб ви могли трохи дізнатися про неї. Бути на горі Сіон означає повернутися до духовного світу. Хоча йдеться про духовний світ, це не те місце, яке люди не можуть побачити чи відчувати на дотик; це стосується тіла. Вона не є абсолютно невидимою чи невідчутною, бо коли являється тіло, воно має форму та обриси, а коли тіло не являється, воно не має ні форми, ні обрисів. На горі Сіон не буде турбот про їжу, одяг, повсякденні потреби чи житло, не буде шлюбу чи сім'ї, не буде поділу статей (усі, хто перебуває на горі Сіон, – це Моя особа в одному тілі, тож там немає шлюбу, сім'ї чи поділу статей), і всього, про що каже Моя особа, буде досягнуто. Коли люди будуть недостатньо пильними, Моя особа явиться серед них, а коли люди не будуть звертати уваги, Моя особа зникне. (Це те, чого не можуть досягти люди з плоті та крові, тому вам нині тяжко це уявити.) У майбутньому й далі існуватимуть сонце, місяць, фізичні небо та земля, але оскільки Моя особа перебуватиме в Сіоні, не буде ні палючого сонця, ні денного часу, ні страждань від стихійних лих. Коли Я сказав, що не буде більше потреби у світлі світильників чи в сонячному світлі, тому що нас освітить Бог, Я казав про перебування в Сіоні. Згідно з людськими уявленнями, все у всесвіті має бути знищено, і всі люди мають жити в Моєму світлі. Вони гадають, що це і є істинний зміст слів «не буде більше потреби у світлі світильників чи в сонячному світлі, тому що нас освітить Бог», але насправді це неправильне тлумачення. Коли Я сказав «щомісяця дерево даватиме дванадцять видів плодів», Я мав на увазі справи в Сіоні. Це речення представляє умови життя в Сіоні в усій їхній повноті. У Сіоні час не буде обмежений, як не буде також обмежень географії та простору. Ось чому Я сказав «щомісяця». Фраза «дванадцять видів плодів» не означає поведінку, яку ви втілюєте сьогодні; вона стосується вільного життя в Сіоні. Ці слова є узагальненням життя в Сіоні. З цього можна зрозуміти, що життя в Сіоні буде багатим і різноманітним (тому що «дванадцять» тут означає повний достаток).

Це буде життя без горя й сліз, не буде експлуатації та гноблення, і всі будуть розкутими та вільними. Так є тому, що все існує всередині Моєї особи, не розділяється жодною особою, і все буде являти собою картину краси й вічної новизни. Це буде час, коли все буде готовим, і початок нашого життя після повернення до Сіону.

Хоча Мою роботу на землі було повністю завершено, Мені, як і раніше, потрібні Мої первородні сини для роботи на землі, тому Я поки що не можу повернутися до Сіону. Я не можу повернутися до Сіону сам-один. Я повернуся до Сіону разом із Моїми первородними синами після того, як вони завершать свою роботу на землі. Отже, можна цілком обґрунтовано сказати, що ми разом набуваємо слави; це є довершений прояв Моєї особи. (Я кажу, що роботу Моїх первородних синів на землі ще не завершено, бо Моїх первородних синів ще не було проявлено. Цю роботу ще тільки мають виконати вірні та чесні прислужники.)

Глава 116

Серед Моїх слів є багато таких, що наводять на людей страх. Багато з Моїх слів змушує людей тремтіти від жаху, багато з Моїх слів змушує людей страждати та втрачати надію, а ще більше призводить людей до погибелі. Ніхто не може досягнути повноти Моїх слів або ясно зрозуміти їх. І тільки коли Я, речення за реченням, кажу вам Мої слова та відкриваю їх вам, ви пізнаєте загальний стан справ, хоча й залишаєтесь у нерозумінні щодо істинного образу конкретних фактів. Тому Я буду використовувати факти для розкриття всіх Моїх слів, тим самим даючи вам можливість кращого розуміння. Що ж до стилю Мого мовлення, то Я не тільки промовляю Моїми словами, а й, більше того, Я дію Моїми словами; у цьому полягає істинний сенс виразу «слова та звершення відбуваються одночасно». Бо зі Мною все є вільним, усе є розкутим, і на цій підставі все, що Я роблю, сповнено мудрості. Я не говорю недбало, і не дію недбало. (Чи то в людській сутності, чи то в божественності, Я промовляю й дію з мудрістю, тому що Моя людська сутність – це Моя невід’ємна частина.) Однак, коли Я говорю, ніхто не звертає уваги на тон Мого мовлення; коли Я дію, ніхто не звертає уваги на метод Моєї роботи. Це недолік людини. Я відкрию Мою могутність на всіх людях, не тільки на Моїх первородних синах, але ще більше Я відкрию Мою могутність у всіх країнах і серед усіх народів; тільки це є потужним свідченням, що осоромлює сатану. Я не дію безрозсудно. Більшість людей гадає, що Моє свідчення про первородних синів – це помилка; вони кажуть, що крім Мене є інші боги, що Я дію нерозсудливо, що Я принижую Себе; і в цьому ще більше виявляється зіпсованість людини. Чи можу Я помилятися, несучи свідчення про первородних синів? Ви кажете, що Я помиляюся, тоді чи можете ви свідчити? Якби не Моє вивищення, не Моє

свідчення, ви б так і ставили Сина Мого нижче за себе, так і ставилися б до Нього з холодною байдужістю, так і поводитися б із Ним, як зі своїм слугою. Ви стадо свиней! Я позбудуся кожного з вас по черзі! Нікому не буде пощади! Скажіть Мені, що ж то за тварюки, які несумісні з особою, що володіє нормальною людською сутністю? Поза всяким сумнівом, це свині! Я просто не можу виносити їхнього вигляду. Якби Я чекав вашого свідчення, Мою роботу вже було б затримано! Ви стадо свиней! Ви просто не маєте жодної людяності! Я не бажаю, щоб ти прислужував Мені! Геть звідси, зараз же! Ти так довго знущався з Мого Сина та пригнічував Його; Я розтопчу тебе на порошок! Подивися, що буде, якщо ти знову наважишся бути неприборканим; подивися, що буде, якщо ти знову наважишся ганьбити Мене! Я вже зробив Мою велику роботу; Я маю повернути назад і позбутися цього стада звірини!

Все звершується в Моїх руках (щодо тих, кого Я люблю), і все також знищується в Моїх руках (щодо тих звірів, яких Я ненавиджу, і тих людей, справ і речей, до яких Я відчуваю відразу). Я даю Моїм первородним синам побачити все, що Я роблю, даю їм ґрунтовно зрозуміти й побачити все, що Я зробив, відколи вийшов із Сіону. Після цього ми разом увійдемо в гору Сіон, увійдемо туди, де ми були до початку епох, і будемо проживати наше життя заново. З цього моменту й надалі не буде більше жодних контактів зі світом і цим стадом свиней, а буде довершена свобода; усе йтиме без завад і перешкод. Хто наважується чинити опір будь-якому з Моїх первородних синів? Хто наважується й далі протистояти Моїм первородним синам? Я не дам таким легко відбутися! Як ви шанували Мене в минулому, так ви маєте шанувати Моїх первородних синів сьогодні. Не будьте одними переді Мною, а іншими позад Мене; Я бачу, якою є кожна людина, з кришталевою ясністю. Не бути відданим Моєму Синові – значить не ставитися по-синівськи до Мене, це очевидний факт, бо Ми одного тіла. Якщо хтось добре ставиться до Мене, але по-іншому ставиться до Моїх первородних синів, то такий, поза сумнівом, є типовим нащадком великого червоного дракона, тому що він розбиває тіло Христа; цей гріх не прощається ніколи! Кожен із вас має це розуміти. Ваш обов'язок – свідчити про Мене, і більше того, ваш обов'язок – свідчити про первородних синів. Ніхто з вас не має ухилитися від своєї відповідальності; Я негайно позбудуся всякого, хто заважатиме! Не вважай себе якимось особливим. Я кажу тобі зараз: той, хто найбільше чинить так, буде об'єктом Мого найсуворішого покарання! Той, хто найбільше чинить так, має найменше надії, і він найбільше є сином погибелі. Я каратиму тебе вічно!

Уся Моя робота виконується особисто Моїм Духом, і Я не дозволяю нікому з племені сатани втручатися в неї. Так потрібно для того, щоб не порушувати Моїх планів. В кінці Я дозволю й дорослим, і дітям постати і прославити Мене та Моїх первородних синів, прославити Мої дивовижні діяння й прославити прояв Моєї особи. Я дам звукові хвали лунати по всьому всесвіту та до країв землі, стрясаючи гори, річки і все суще, і Я повністю принижу сатану. Я використаю Моє свідчення,

щоб зруйнувати весь нечистий та мерзенний старий світ і побудувати святий та неосквернений світ новий. (Говорячи, що сонце, місяць, зірки й небесні тіла не зміняться в майбутньому, Я маю на увазі не те, що старий світ і далі існуватиме, а те, що увесь світ буде знищено, а старий світ буде замінено. Я не маю на увазі, що буде замінено всесвіт.) Тільки тоді це буде світ, узгоджений із Моєю волею; у ньому не буде такого роду утисків, як є сьогодні, і не буде такого притаманного сьогоднішньому дню явища, як експлуатація людини людиною. Навпаки, буде повна справедливість і розумність у плоті. (Хоча Я кажу, що буде справедливість і розумність, це буде у плоті; це дуже відрізнятиметься від Мого Царства – так відрізнятиметься, як небо від землі; ці два явища просто неможливо порівняти – зрештою, людський світ є людським світом, а духовний світ є світом духовним.) У той час Я й Мої первородні сини будемо вершити правосуддя над таким світом (у цьому світі не буде жодного порушення з боку сатани, тому що сатану буде повністю ліквідовано Мною), але наше життя, як і раніше, буде життям Царства, чого ніхто не зможе заперечити. У всі періоди не було жодної людської істоти (незалежно від ступеня її відданості), яка зазнала б такого життя, бо в усі періоди не було нікого, хто б діяв як Мій первородний син, і люди все одно будуть прислужувати Мені згодом. Хоча ці прислужники і є вірними, все ж таки вони є нащадками сатани, переможеними Мною, тож після смерті плоті вони все одно народжені в людський світ, щоб прислужувати Мені; у цьому полягає істинний сенс виразу «сини – це все ж таки сини, а прислужники – все ж таки нащадки сатани». За всі періоди невідомо, скільки людей прислужують первородним синам сьогодні; з усіх прислужників жоден не може втекти, і Я змушу їх прислужувати Мені вічно. З огляду на їхню природу, усі вони – діти сатани, і всі вони чинять опір Мені, і хоча вони прислужують Мені, вони роблять це вимушено, і жоден з них не має альтернативи. Це тому, що все керується Моєю рукою, і прислужники, яких Я використовую, мають прислужувати Мені до кінця. Тому й сьогодні є багато людей, які мають ту саму природу, що й пророки та апостоли минулих періодів, бо вони одного духу. Отже, є ще багато вірних прислужників, які клопочуться заради Мене, але врешті-решт (упродовж шести тисяч років вони постійно прислужували Мені, тож ці люди належать до прислужників) ніхто не зможе досягти того, на що віками всі сподівалися, бо те, що Я приготував, – не для них.

Усе Моє вже здійснилося на очах; Я зроблю так, що Мої первородні сини повернуться до Мого дому й повернуться до Мене, щоб бути возз'єднаними. Оскільки Я повернувся тріумфатором і переможцем та повністю здобув славу, Я прийшов, щоб повернути вас. У минулому дехто з людей робив передбачення про «п'ять мудрих дів і п'ять нерозумних дів». Хоча це передбачення не є точним, воно також і не є цілковито неправильним – тому Я можу надати вам певне пояснення. «П'ять мудрих дів і п'ять нерозумних дів» разом не символізують ні кількості людей, ні типу особистості. «П'ять мудрих дів» означають кількість людей, а «п'ять

нерозумних дів» представляють один тип особистості, але ні те, ні інше не стосується первородних синів. Швидше, вони символізують творіння. Ось чому їх попросили приготувати олію в останні дні. (Творіння не володіє Моею якістю; якщо вони хочуть бути мудrimi, їм потрібно приготувати олію, а значить, вони мають бути озброєні Моїми словами.) «П'ять мудрих дів» представляють Моїх синів і Мій народ серед людей, яких Я створив. Вони зуться «дівами», бо набуті Мною, незважаючи на те, що народилися на землі; їх можна назвати святими, тому вони й зуться «дівами». Вищезгадані «п'ять» символізують кількість Моїх синів і Моїх людей, яких Я визначив наперед. «П'ять нерозумних дів» означають прислужників, бо вони прислужують Мені, не надаючи жодного значення життю, переслідуючи лише зовнішні цілі (бо вони не мають Моїх якостей, – хоч що вони роблять, це є зовнішнім), і вони не здатні бути Моїми здібними помічниками, тож їх називають «нерозумними дівами». Вищезгадані «п'ять» представляють сатану, і те, що вони зуться «дівами», означає, що вони завойовані Мною й здатні прислужувати Мені – але такі люди не є святими, тому вони зуться прислужниками.

Глава 117

Ти – Той, хто розгортає сувій, і Ти – Той, хто ламає сім печаток, тому що всі таємниці походять від Тебе, і всі благословення розкриті Тобою. Я зобов'язаний любити Тебе вічно, і Я зобов'язаний змусити всі народи поклонятися Тобі, тому що Ти – Моя особа, Ти – частина Мого щедрого та довершеного прояву, незамінна частина Мого тіла. Тому Я маю дати особливе свідчення. Хто ще, крім Того, хто перебуває в Моїй особі, Мені по серцю? Не Ти Сам свідчиш про Себе, а Мій Дух свідчить про Тебе, і Я, певна річ, не прощу будь-кого, хто наважиться нехтувати Тобою, бо це стосується Моїх адміністративних постанов. Усе, що Ти скажеш, Я, безумовно, виконаю, і все, що Ти подумаєш, Я неодмінно прийму. Якщо хтось не вірний Тобі, то він відверто чинить Мені опір, і Я не прощу його. Я суворо покараю всіх, хто чинить опір Моему Синові, і благословлю тих, хто сумісний із Тобою. Такою є влада, якою Я наділяю тебе. У тому, про що йшлося в минулому, – про вимоги та стандарти, що висувуються до первородних синів, – Ти є зразком. Іншими словами, Я вимагатиму від первородних синів бути таким, як Ти. Це не те, що можуть робити люди, але те, що робить Сам Дух Мій. Якщо хтось вважає, що саме люди свідчать про Тебе, то таке створіння, поза сумнівом, є виплодком сатани та Моїм ворогом! Отже, це свідчення є незаперечним, вічно незмінним, і саме його підтверджує Святий Дух! Ніхто не може легковажно змінити його, а хто змінить, тому Я не подарую! Оскільки люди не можуть свідчити про Мене, Я Сам свідчу про Свою особу, і люди не мають втручатися в Мою роботу! Це слова суворого суду, і кожна людина має їх пам'ятати!

Ви маєте враховувати та брати до уваги кожну подробицю з того, що Я говорю. Не ставтеся до Моїх слів легковажно, а уважно слухайте. Чому Я кажу, що первородні сини – це Моя особа й невід’ємна частина Мого Царства? До початку всіх періодів ми жили разом і ніколи не розлучалися. Через сатанинські завади після того, як Я втілювався вперше, Я повернувся до Сіону. Виходячи з цього, всі ми прийшли у світ, і після того, як Я здобуду перемогу в останні дні, – тобто після того, як Я знову здобуду вас із плоті, яку зіпсував сатана, – Я поверну вас назад до Сіону, щоб Моя особа могла возз’єднатися й уже ніколи не розділятися. Після цього Я більше не втілюся знову, і ви, певна річ, не вийдете з Мого тіла. Іншими словами, після цього Я більше не буду знову творити світ, а назавжди залишуся нерозлучний зі Своїми первородними синами в Сіоні, бо все вже остаточно завершено, і Я ось-ось завершу весь старий період. Тільки в Сіоні є життя нових небес і землі, бо Моя особа існує в Сіоні. Не буде більше ні нових небес, ні нових земель, що існують окремо від цього. Я – нове небо, і Я також – нова земля, бо Моя особа наповнює весь Сіон. Можна також сказати, що Мої первородні сини є новим небом, Мої первородні сини є новою землею. Мої первородні сини і Я – одне тіло, нероздільне. Говорити про Мене – значить неодмінно говорити про первородних синів, і Я не прощу нікому, хто намагається розділити нас. Коли Я змушу всі країни й народи постати перед Моїм престолом, усі дияволи зазнають всебічної ганьби, а всі мерзенні демони відступлять від Мене. І тоді вже напевно буде праведність серед усіх народів (мається на увазі серед Моїх синів і людей), і вже напевно не буде жодного сатанинського порушення серед усіх народів, тому що Я буду керувати всіма країнами й народами, Я буду володарювати над усім вселенським світом, і всіх дияволів буде остаточно розгромлено, повністю переможено та піддано покаранню Моїми адміністративними постановами.

Я продовжую Мою роботу серед усіх народів, але вони мають лише просвітління Мого Духа, і серед них немає нікого, хто годиться для того, щоб розкрити Мої таємниці, нікого, хто годиться для того, щоб виявити Мене. Тільки Той, хто походить від Мене, годиться для того, щоб здійснювати Мою роботу, а щодо інших, то Я використовую їх лише тимчасово. Мій Дух не зійде на людину довільно, бо все в Мені є надзвичайно цінним. Бо зішестя Мого Духа на когось і робота Мого Духа над кимось – це абсолютно різні речі. Мій Дух працює над людьми, які перебувають поза Мною, а сходить Мій Дух на Того, хто походить від Мене. Це дві абсолютно не пов’язані між собою ситуації. Бо Той, хто походить від Мене, святий, а ті, хто поза Мною, не святі, хай які добрі вони є. Мій Дух не зійде на когось із якоїсь незначної причини. Люди не мають тривожитися. Я не роблю помилок, і Я на сто відсотків упевнений у тому, що роблю! Як Я свідчив про Нього, так, поза сумнівом, і захищатиму Його; така Людина, безумовно, походить від Мене і є незамінною для Моєї особи. Тож Я сподіваюся, що люди відкладуть своїх власні уявлення, відмовляться від будь-яких ідей, нав’язаних сатаною, повірять в

істинність кожного Мого висловлювання й не допустять сумніви у свої думки. Таке Моє доручення людству, Моя настанова людству. Кожен має дотримуватися їх, кожен має щиро коритися їм, і кожен має приймати те, що Я кажу, як норму.

Я не тільки маю розпочати Мою роботу серед усіх країн і народів, але також розпочати Мою роботу скрізь у вселенському світі, і це ще більше показує, що день Мого повернення до Сіону вже недалеко (тому що Мені необхідно повернутися до Сіону, перш ніж Я зможу розпочати роботу серед усіх народів і в усьому вселенському світі). Чи є хто-небудь, хто може досягнути етапи Моєї роботи й те, як Я працюю? Причини, через які Я кажу, що зустрінуся з іноземцями в душі, полягають у тому, що це принципово неможливо зробити у плоті, і в тому, що Я не готовий вдруге наражатися на небезпеку. Такими є причини спілкування з іноземцями в душі. Це має відбуватися в істинному духовному світі, а не в якомусь невизначеному духовному світі, як уявляють собі ті,^a хто живе у плоті. Те, що Я скажу в той час, відрізнятиметься лише способом, яким Я промовляю, оскільки Я говоритиму в інший період. Тому Я знову і знову нагадую людству, щоб воно звертало увагу на спосіб, яким Я говорю, і Я також нагадую людству, що в тому, що Я говорю, є таємниці, які люди не можуть розкрити. Але ніхто не розуміє, чому Я кажу все це, і тільки тому, що Я кажу вам це сьогодні, ви здатні трохи зрозуміти, але все одно не до кінця. Після цього етапу в Моїй роботі Я буду інформувати вас крок за кроком. (Я досі хочу вигнати декого з людей таким чином, тому поки що не скажу нічого.) Таким є метод наступного етапу Моєї роботи. Усі мають звернути увагу і ясно побачити, що Я – Сам Бог, Який є мудрим.

Глава 118

Всякий, хто підніметься, щоб нести свідчення про Мого Сина, – того Я обдарую благодаттю; всякий, хто не підніметься, щоб свідчити про Мого Сина, а чинитиме опір та використовуватиме людські уявлення для винесення власних оцінок, – того Я знищу. Усі мають бачити ясно! Свідчити про Мого Сина – це акт шанування Мене, і це догоджає Моїй волі. Не шануйте самого лише Отця, при цьому знущаючись над Сином та утискаючи Його. Ті, хто так чинить, є нащадками великого червоного дракона. Мені не потрібно, щоб про Мого Сина свідчили такі жалюгідні негідники; Я знищу їх у криниці бездонній. Я хочу, щоб вірні та чесні прислужники прислужували Моєму Синові; що ж стосується інших, то вони Мені не потрібні. Таким є Мій праведний характер, і це є доказом того, що Я – Сам святий і непорочний Бог. Я не прощу нікому, хто порушує Мої адміністративні постанови. Будь-хто, хто в минулому нехтував Тобою чи переслідував Тебе, чи то в сім'ї, чи то у світі, – Я

^a У тексті оригіналу немає фрази «як уявляють собі ті».

каратиму таких одного за одним, і нікого не помилую, бо жодна частина Мене не з плоти й крові. Свідчення про Тебе сьогодні показує, що ці прислужники закінчили прислужувати Мені, тож не потрібно відчувати жодних вагань чи побоювань. Вони, все ж таки, – Твої прислужники, і коли все буде сказано й зроблено, Ти належиш небесам, і врешті-решт Ти повернешся в Моє тіло, бо Моє тіло не може без Тебе. Ті, хто нехтував Тобою та був несумісним із Тобою в минулому (це те, що не можуть бачити інші; тільки Ти знаєш це у серці Своему), тепер виявили свої початкові форми та впали, бо Ти – Сам Бог, і Ти не терпітимеш, щоб хтось нехтував Тобою чи ображав Тебе. Хоча зовні цього зовсім не видно, Мій Дух є всередині Тебе; це не підлягає сумніву. Усі люди мають вірити в це, інакше Мій жезл залізний уразить усіх, хто нехтує Мною! Оскільки Я свідчу про Тебе, Ти, поза сумнівом, маєш владу, і все, що Ти кажеш, є Моїм виявленням, і все, що Ти робиш, є Моїм проявом, тому що Ти – Мій улюблений, і Ти – частина, без якої не може існувати Моя особа. Тому кожна Твоя дія, те, що Ти одягаєш, чим Ти користуєшся й де Ти живеш, – усе це, поза сумнівом, також і Мої вчинки. Ніхто не має намагатися знайти щось проти Тебе, і ніхто не має вишукувати недоліки в Тобі. Якщо ж хтось так вчинить, Я не пробачу йому!

Я викину всіх служителів зла зі Свого дому, а в Своїм домі Я примушу всіх вірних служителів свідчити про Моїх первородних синів; таким є Мій план, і таким є метод Моєї роботи. Коли злі раби несуть свідчення про Мого Сина, від них тхне мерцями, і це є огидним для Мене. Коли вірні раби свідчать про Мого Сина, це щиро й серйозно, і це є прийнятним для Мене. Отже, кожен, хто не бажає свідчити про Мого Сина, зараз же забирайся звідси! Я не буду примушувати тебе до цього – якщо Я прошу тебе піти, то ти маєш піти! Подивися, якими є наслідки для тебе та що на тебе чекає; ті, хто прислужує, розуміють це, як ніхто інший. Мій суд, Мій гнів, Мої прокляття, Моє спалення й Моя несамовита лютість будь-якої миті спіткають кожного, хто нехтує Мною. Моя рука не виявляє милосердя ні до кого; хоч яким вірним раніше був той, хто прислужує Мені, якщо сьогодні він нехтує Моїм Сином, Я негайно знищу його та не дозволю йому перебувати переді Мною. У цьому кожен може бачити Мою немилосердну руку. Оскільки люди не знають Мене, і оскільки їхня природа протистоїть Мені, то навіть ті, хто вірний Мені, вірні лише заради власного задоволення. Якщо ж відбувається щось, що несприятливо впливає на них, їхні настрої одразу ж змінюються, і вони хочуть відступитися від Мене. Такою є природа сатани. Ви не повинні бути самовпевненими, вважаючи себе вірними! Якщо цьому стаду звірюк немає в цьому якоїсь вигоди, то воно просто не здатне бути вірним Мені. Якби Я не проголошував Своїх адміністративних постанов, ви давно б уже відступилися. Нині ви всі опинилися поміж двох вогнів – ви не бажаєте прислужувати Мені, але й не бажаєте бути вражені Моєю рукою. Якби Я не проголосив, що великі лиха будь-якої миті спіткають кожного, хто нехтує Мною, ви б давно вже відступилися. Хіба Я не знаю, до яких хитрощів можуть вдаватися

люди? Більшість людей зараз плекає невелику надію, але коли ця надія обертається розчаруванням, вони втрачають готовність далі йти вперед і просять повернути назад. Я вже казав, що не тримаю тут нікого проти його волі, але подумай про те, якими будуть наслідки для тебе. Йдеться не про те, що Я погрожую тобі; йдеться про факти. Ніхто, крім Мене, не може досягнути природу людини; усі люди вважають себе відданими Мені, не знаючи, що їхня відданість нечиста. Це нечисте й погубить людей, бо воно є підступом великого червоного дракона. Це вже давно відкрито Мною; Я – всемогутній Бог, як же Мені не розуміти таких простих речей? Я здатний проникнути у вашу кров і вашу плоть, щоб бачити ваші наміри. Мені неважко досягнути природу людини, але люди гадають, що вони розумні, вважаючи, що ніхто, крім них самих, не знає їхніх намірів. Невже вони не знають, що всемогутній Бог існує на небесах і на землі та у всьому створеному?

Я буду любити Мого Сина до кінця, а великого червоного дракона та сатану буду ненавидіти на віки вічні. Моя кара спіткає всіх, хто нехтує Мною, і жодного ворога не буде помилувано. Я вже казав: «Я закладаю на Сіоні великий камінь. Для віруючих цей камінь – основа їхнього будівництва. Для тих, хто не вірить, – це камінь, об який вони спотикаються. Для синів же диявола це камінь, який розтрощить їх на смерть». Не тільки Я промовляв ці слова раніше – їх було пророковано багатьма людьми, і багато людей прочитало цей витяг зі слів у нинішній період. Більше того, дехто з людей намагався пояснити ці слова, але ніхто ще не розкрив цієї таємниці, тому що ця робота відбувається тільки в нинішній час останніх днів. Тому, незважаючи на те, що дехто з людей намагався пояснити ці слова, усі їхні пояснення є помилковими. Сьогодні Я відкриваю вам повний зміст, щоб ви могли пізнати серйозність Мого свідчення про Моїх первородних синів і Мою мету в цьому свідченні. Я закладаю в Сіоні великий камінь, і цей камінь означає Моїх первородних синів, про яких нині свідчать. Слово «великий» не означає, що це свідчення здійснюватиметься у якихось велетенських масштабах, але воно означає, що при свідченні про Моїх первородних синів відступиться дуже багато прислужників. Тут під «тими, хто не вірить» маються на увазі ті, хто відступається через свідчення про Мого Сина. Тому для такого роду людей цей камінь є каменем спотикання. Я кажу, що це камінь, тому що такого роду людину буде вражено Моєю рукою, і тому «камінь, об який вони спотикаються», згадується не стосовно падіння або слабкості, а стосовно враження Моєю рукою. Під «віруючими» у словах «для віруючих цей камінь – основа їхнього будівництва» маються на увазі прислужники, які є вірними, а під «основою їхнього будівництва» – благодать і благословення, які вони отримують після вірного прислужування Мені. Те, що первородні сини були засвідчені, вказує на те, що вся ця стара епоха незабаром мине; тобто це символізує руйнацію царства сатани, тож для язичників це камінь, що розтрощить їх на смерть. Таким чином, розтрощення усіх країн на друзки означає повне оновлення всього світу; старе піде, а нове ствердиться – таким є істинне значення

слова «розтращення». Чи розумієте ви? Роботі, яку Я здійснюю на цій останній стадії, можна підбити підсумок лише цими кількома словами. Таким є Мій дивовижний вчинок, і ви маєте досягнути Мою волю в Моїх словах.

Глава 119

Усі ви маєте досягнути Мої наміри, і всі ви маєте зрозуміти Мій настрій. Нині настав час готуватися до повернення до Сіону. Я не маю наміру робити нічого, крім цього. Я сподіваюся лише на те, що одного разу, вже незабаром, возз'єднаюся з вами та проведу кожну хвилину й кожну секунду разом із вами в Сіоні. Я маю огиду до світу, Я маю огиду до плоті і ще більшу огиду Я маю до кожної людини на землі. Я не бажаю бачити їх, тому що всі вони як демони, без найменшої ознаки людської природи. Я не бажаю жити на землі; Я маю огиду до всіх створінь, Я маю огиду до всього, що з плоті й крові. Уся земля смердить трупами; Я хочу зараз же повернутися до Сіону, щоб усунути весь трупний сморід із землі й наповнити всю землю звуками хвали Мені. Я повернуся до Сіону, Я вирвуся з плоті та світу, і ніхто не зможе стати на Моєму шляху. Моя рука, що вражає людину, не має емоцій! Відтепер і надалі ніхто не має права говорити про розбудову церкви. Якщо хтось буде говорити про це, Я не прощу їх. (Причина цього в тому, що нині час свідчити про Моїх первородних синів і час будувати Царство; хто говорить про розбудову церкви, той руйнує будівництво Царства й порушує Моє управління.) Усе готово, усе приготовано; залишається тільки піднести первородних синів і свідчити про них. Коли це відбудеться, Я без хвилини зволікання й без роздумів одразу ж повернуся до Сіону – місця, яким перейняті ваші думки вдень і вночі. Не дивіться тільки на те, як теперішній світ продовжує жити далі, рівно й стабільно. Уся ця робота – це робота повернення до Сіону, тому не звертайте уваги на це зараз; коли настане день повернення до Сіону, усе буде завершено. Хто не бажає невдовзі повернутися до Сіону? Хто не бажає, щоб Отець невдовзі возз'єднався із синами? Хоч які приємні земні задоволення, вони не зможуть утримати нашої плоті; ми вийдемо за межі нашої плоті й разом повернемося до Сіону. Хто наважиться стати на заваді цьому? Хто наважиться чинити перешкоди? Певна річ, Я не пробачу їх! Я змету всі камені спотикання. (У цьому полягає причина, з якої Я кажу, що не можу відразу ж повернутися до Сіону. Я здійснюю цю роботу з очищення й одночасно свідчу про Своїх первородних синів; ці дві роботи здійснюються одночасно. Коли роботу з очищення буде завершено, для Мене настане час виявити первородних синів. «Каменями спотикання» є велика кількість прислужників – ось чому Я кажу, що ці дві роботи здійснюються одночасно.) Я дозволю Своїм первородним синам крокувати зі Мною по всьому всесвіту й до країв землі, через гори, і річки, і все суще; хто наважиться цьому перешкоджати? Хто наважиться стати цьому на

заваді? Рука Моя легко не відпускає жодної людини; за винятком Своїх первородних синів, Я гніваюся на всіх і всіх проклинаю. На всій землі немає жодного смертного, який отримав би Мої благословення; усіх спіткає Моє прокляття. Від моменту створення світу Я не благословив нікого; навіть якщо Я дарував благословення, то це були лише слова, але ніколи не реальність, бо Я аж надто ненавиджу сатану; Я ніколи не благословлю його, а тільки каратиму. Лише вкінці, коли Я остаточно переможу сатану і повна перемога буде за Мною, Я дам усім вірним прислужникам матеріальні благословення й дозволю їм радіти, вихваляючи Мене, бо всю Мою роботу буде завершено.

Мій час справді вже недалеко. Шеститисячолітній план управління наближається до завершення у вас на очах. (Це справді у вас на очах. Це не якийсь прообраз; ви можете бачити це за Моїм настроєм.) Я одразу ж заберу Своїх первородних синів додому до Сіону. Дехто скаже: «Якщо це стосується тільки первородних синів, то чому для цього потрібно шість тисяч років? І чому було створено так багато людей?». Я вже казав, що все Моє є дорогоцінним. Як можуть Мої первородні сини не бути ще більше дорогоцінними? Я мобілізую всіх на службу Мені, і більше того, Я виявлю Свою силу, щоб кожна людина побачила, що в усьому вселенському світі жоден предмет не перебуває не в наших руках, жодна людина не перебуває не на нашому служінні, і жодна річ не перебуває не для нашого звершення. Я досягну всього. Для Мене не існує поняття часу; хоча Я маю намір завершити план і Свою роботу за шість тисяч років, для Мене все є розкутим і вільним. Навіть якщо мине менше шести тисяч років, якщо, на Мою думку, час настав, хто наважиться вимовити хоч слово заперечення? Хто б наважився виступити й судити за власним бажанням? Свою роботу Я роблю Сам; Свій час Я влаштовую Сам. Ні людина, ні справа, ні річ не сміють діяти свавільно; Я примушу всіх слідувати за Мною. Для Мене немає правильного чи неправильного; якщо Я кажу, що щось правильне, то це безсумнівно правильно; якщо Я кажу, що щось неправильне, то це теж так. Ви не маєте завжди оцінювати Мене людськими уявленнями! Я кажу, що первородні сини і Я разом благословенні – хто наважиться відмовитися підкоритися? Я знищу тебе на місці! Ти відмовляєшся підкоритися! Ти непокірний! Я просто не знаю пощади ні до кого з людства, і Моя ненависть уже досягла межі; Я просто не можу більше бути терпимим. Що стосується Мене, то весь вселенський світ має бути негайно знищений – тільки тоді Мою велику роботу буде виконано; тільки тоді Мій план управління буде завершено; і тільки тоді ненависть у Моєму серці буде розсіяно. Нині Я дбаю лише про те, щоби свідчити про Своїх первородних синів. Усі інші справи Я відкладу вбік; спочатку Я робитиму важливі справи, а другорядні – потім. Такими є етапи Моєї роботи, які ніхто не має порушувати; усі мають робити те, що Я кажу, щоб не стати об'єктом Мого прокляття.

Нині, коли Мою роботу завершено, Я можу відпочити. Відтепер і надалі Я більше не працюватиму, а накажу Своїм первородним синам робити все, що Я

бажаю, тому що Мої первородні сини – це Я; Мої первородні сини – це Моя особа. Це ані найменшою мірою не є неправильним; не використовуйте уявлень для винесення суджень. Бачити первородних синів – значить бачити Мене, бо Ми – одне й те саме. Той, хто розділяє нас, тим самим чинить опір Мені, і Я не пробачу йому. У Моїх словах є таємниці, незбагненні для людини. Тільки ті, кого Я люблю, можуть виражати Мене, і ніхто інший; так визначено Мною, і ніхто не може цього змінити. Мої слова багаті, всеосяжні та незбагненні. Усі мають докладати великих зусиль до Моїх слів, намагатися часто розмірковувати над ними й не пропускати жодного слова чи речення – інакше люди працюватимуть в омані, і Мої слова розумітимуть неправильно. Я сказав, що Мій характер не терпить образ, а це означає, що Моїм засвідченим первородним синам неможливо протистояти. Мої первородні сини представляють усі аспекти Мого характеру, тому, коли лунає священна сурма, Я починаю свідчити про первородних синів, а отже, священна сурма надалі буде поступовим проголошенням Мого характеру масам. Іншими словами, коли виявляться первородні сини, тоді й розкриється Мій характер. Хто може це досягнути? Я кажу, що навіть у таємницях, які Я розкрив, залишаються таємниці, яких люди не можуть розгадати. Хто з вас справді намагався зрозуміти істинне значення цих слів? Чи є Мій характер особистістю людини, як ви собі уявили? Думати так – груба помилка! Сьогодні кожен, хто бачить Моїх первородних синів, є об'єктом благословення, і вони бачать Мій характер – це абсолютно вірно. Мої первородні сини представляють усього Мене; вони – Моя особа, без жодного сумніву. Ніхто не може жодним чином сумніватися в цьому! Покірні – благословенні благодаттю, а непокірні – прокляті. Це те, що Я заповідую вам, і жодна людина не може цього змінити!

Глава 120

Сіоне! Радій! Сіоне! Співай! Я повернувся з тріумфом, Я повернувся переможцем! Усі народи! Поспішайте шикуватися по порядку! Усе створене! Зупинись, бо Моя особа звернена до всього всесвіту і являється на Сході світу! Хто сміє не схилити колін у поклонінні? Хто сміє не називати Мене істинним Богом? Хто сміє не зводити очей у благоговінні? Хто сміє не підносити хвалу? Хто сміє не радіти? Народ Мій почує голос Мій, і сини Мої виживуть у Царстві Моєму! Гори, ріки та все суще радітиме без кінця й підстрибуватиме безперестанку. У цей час ніхто не посміє відступити, і ніхто не посміє повстати й чинити опір. Таким є Мій дивовижний вчинок і, навіть більше того, такою є Моя велика сила! Я змушу все шанувати Мене в серці своєму і, навіть більше того, Я змушу все хвалити Мене! Такою є кінцева мета Мого шеститисячолітнього плану управління, і це те, що Я визначив. Жодна людина, жоден предмет, жодна подія не сміє постати, щоб чинити

опір Мені чи протистояти Мені. Увесь Мій народ стечеться до Моеї гори (іншими словами, до світу, який Я створю згодом), і вони покоряться переді Мною, бо Я маю велич і суд, і Я здійснию владу. (Це стосується того часу, коли Я перебуваю в тілі. Я також маю владу й у плоті, але оскільки обмеження часу та простору неможливо подолати у плоті, не можна сказати, що Я набув довершеної слави. Хоча Я набуваю первородних синів у плоті, не можна сказати, що Я набув слави. Тільки коли Я повернуся до Сіону та зміню Свій образ, можна буде сказати, що Я здійснию владу, тобто що Я набув слави.) Ніщо не буде тяжким для Мене. Словами вуст Моїх усе буде зруйновано, і словами вуст Моїх усе буде утворено та зроблено довершеним. Такою є Моя велика сила й такою є Моя влада. Оскільки Я сповнений сили та маю в достатку влади, ніхто не наважиться перешкоджати Мені. Я вже восторжествував над усім, і Я вже здобув перемогу над усіма синами заколоту. Я збираю Моїх первородних синів разом зі Мною, щоб повернутися до Сіону. Я не повернуся до Сіону на самоті. Тому всі побачать Моїх первородних синів і тим самим зростять у собі благоговіння до Мене. Такою є Моя мета в набутті первородних синів, і в цьому полягав Мій план від створення світу.

Коли все буде готовим, настане день Мого повернення до Сіону, і цей день будуть вшановувати всі народи. Коли Я повернуся до Сіону, усе на землі змовкне, і все на землі буде в мирі. Коли Я повернуся до Сіону, все повернеться у свій першопочатковий вигляд. Тоді Я розпочну Мою роботу в Сіоні. Я каратиму злих і винагороджуватиму добрих, Я приведу в дію Мою праведність і звершу Мій суд. Я використаю Мої слова для звершення всього, щоб усі люди та все суще зазнали на собі Моеї караючої руки, і Я змушу всіх людей побачити Мою повну славу, Мою повну мудрість і Мою повну щедрість. Ніхто не посміє повстати й судити, бо в Мені все здійснилося; і тут хай кожна людина побачить Мою повну гідність і скуштує Моеї повної перемоги, бо в Мені проявлено все суще. Звідси видно Мою велику силу та Мою владу. Ніхто не посміє образити Мене, і ніхто не посміє перешкоджати Мені. У Мені все є відкритим. Хто посміє щось приховувати? Я, певна річ, не виявлю милості до такої людини! Такі негідники мають зазнати Мого суворого покарання, і таку мерзоту має бути прибрано з очей Моїх. Я буду правити ними жезлом залізним і Моєю владою судитиму їх без найменшої пощади та ані найменшою мірою не шкодуючи їхніх почуттів, бо Я – Сам Бог, Який не має емоцій, Який є величний і не може бути ображений. Усі мають зрозуміти та побачити це, щоб не бути вбитими і знищеними Мною «без причини й приводу», бо жезл Мій вразить усіх, хто ображає Мене. Мені байдуже, чи знають вони Мої адміністративні постанови; для Мене це не має жодного значення, бо Моя особа не терпить образ, хай від кого вони походять. Тому й сказано, що Я – лев; кого Я торкаюся, того Я вражаю. Тому й сказано, що зараз є богохульством казати, що Я – Бог співчуття й люблячої доброти. По суті, Я не агнець, а лев. Ніхто не сміє ображати Мене; хто образить Мене, того Я покараю на смерть, негайно та без пощади. Цього достатньо, щоб

показати Мій характер. Тому в останній період велика група людей відійде, і людям буде тяжко це винести, але Я, з Мого боку, спокійний і щасливий та не бачу в цьому нічого складного. Таким є Мій характер.

Я сподіваюся, що всі люди матимуть покірне серце, щоб коритися всьому, що від Мене; якщо вони будуть діяти так, то Я, певна річ, щедро благословлю людство, бо, як Я вже сказав, тих, хто є сумісним зі Мною, буде збережено, а тих, хто є ворожим Мені, буде проклято. Я так постановив, і ніхто не може змінити цього. Те, що Я визначив, Я здійснив, а всякого, хто піде проти цього, буде негайно покарано. Я маю в Сіоні все, що Мені потрібно, і все, чого Я бажаю. У Сіоні немає й натяку на світ, і порівняно зі світом він – палац, багатий і чудовий; але ніхто ніколи не входив до нього, і тому в людській уяві його взагалі не існує. Життя в Сіоні не схоже на життя на землі; на землі життя – це їжа, носіння одягу, ігри та прагнення задоволень, у Сіоні ж усе зовсім по-іншому. Це життя Отця й синів, занурене в радість, що завжди наповнює весь простір всесвіту, але також завжди збирається разом у єдності. Нині, коли справа дійшла до цього, Я розповім вам, де розташований Сіон. Сіон – це місце, де Я перебуваю; це місцезнаходження Моєї особи. Тому Сіон має бути святим місцем, і він має бути далеко від землі. Ось чому Я кажу, що зневажаю земних людей, речі та справи, і Мені огидно їсти, пити, грати і прагнути задоволень плоті, бо хоч якими приємними є земні задоволення, вони не можуть зрівнятися з життям у Сіоні; це відмінність між небом і землею, і їх неможливо порівнювати. Причина, з якої на землі існує безліч загадок, які людина не може розгадати, полягає в тому, що люди нічого не чули про Сіон. То де ж знаходиться Сіон? Можливо, він розташований на іншій планеті, як це уявляють собі люди? Ні! Це всього лише фантазія у свідомості людини. Третє небо, про яке Я згадував, розглядається людьми як таке, що має значення прообразу, але те, що люди розуміють у своїх уявленнях, є прямо протилежним Моєму значенню. Згадане тут третє небо ані найменшою мірою не є облудним. Ось чому Я кажу, що не знищу сонце, місяць, зірки та небесні тіла, не знищу небо й землю. Чи можу Я знищити місце Мого проживання? Чи можу Я знищити гору Сіон? Хіба це не смішно? Третє небо – це Моя обитель; це гора Сіон, і це є абсолютним. (Чому Я кажу, що це є абсолютним? Тому що те, що Я кажу зараз, людина взагалі не може зрозуміти; вона може тільки почути це. Сфера людського мислення просто не може охопити цього, і тому Я зараз більше не говоритиму про Сіон, щоб люди не вважали це вигадкою.)

Після Мого повернення до Сіону люди на землі продовжуватимуть підносити хвалу Мені, як і в минулому. Вірні прислужники, як і колись, чекатимуть, щоб прислужувати Мені, але їхня функція добіжить кінця. Найкраще, що вони зможуть робити, – це споглядати обставини Моєї присутності на землі. У цей час Я почну насилати лиха на тих, хто буде страждати від бід; але, незважаючи на це, всі вважають, що Я – праведний Бог. Я, певна річ, не буду карати вірних прислужників,

але тільки дозволю їм отримати Мою благодать. Бо Я сказав, що покараю всіх лиходіїв, а ті, хто робить добрі вчинки, отримають матеріальну втіху, яку Я дарую, показуючи, що Я Сам Бог праведності та вірності. Після Мого повернення до Сіону Я почну звертатися до кожного народу світу; Я приведу ізраїльтян до спасіння й покараю єгиптян. Таким є наступний етап Моєї роботи. Моя робота тоді буде не такою, як у нинішні дні: це не буде робота у плоті, але вона повністю вийде за межі плоті – і як Я сказав, так і буде зроблено; і як Я повелів, так і станеться. Хоч що сказано, доки це виходить із Моїх вуст, це негайно здійснюється в реальності; в цьому полягає істинний сенс виголошення Мого слова й одночасного його виконання, бо саме Моє слово є влада. Зараз Я кажу про деякі загальні питання, даючи людям на землі кілька підказок, щоб вони не хапалися за все підряд. Коли настане призначений час, усе буде влаштовано Мною, і ніхто не має чинити свавільно, щоб не бути враженим Моєю рукою. В уявленнях людей усе те, про що Я кажу, невизначене, бо, зрештою, мислення людини є обмеженим, а думка людини так само далека від того, про що Я сказав, як земля від неба. Тому ніхто не може досягнути цього. Єдине, що можна зробити, – це прийти у відповідність до того, що Я говорю; таким є неминучий хід речей. Я сказав: «У останні дні з'явиться звір, щоб переслідувати Мій народ, і ті, хто боїться смерті, будуть відзначені печаткою, щоб їх забрав звір. Ті, хто бачив Мене, будуть убиті звіром». Під «звіром» у цих словах, поза сумнівом, мається на увазі сатана, ошуканець людства. Тобто коли Я повернуся до Сіону, велика група прислужників відійде; себто їх буде забрано звіром. Усі ці істоти вирушать до криниці бездонної, щоб прийняти Мою вічну кару. «Ті, що бачили Мене» – це ті вірні прислужники, яких було підкорено Мною. «Ті, що бачили Мене» означає, що їх було підкорено Мною. Слова «убиті звіром» означають сатану, який, будучи переможений Мною, не наважується повстати, щоб протистояти Мені. Іншими словами, сатана не наважиться здійснити будь-яку роботу над цими прислужниками, і тому душі цих людей будуть спасенні; так сказано внаслідок їхньої здатності бути вірними Мені, і це означає, що ці вірні прислужники зможуть отримати Мою милість і Моє благословення. Тому Я кажу, що їхні душі будуть спасенні. (Це не стосується вознесіння до третього неба, що є лише людським уявленням.) А ті злі раби будуть знову скуті сатаною й потім кинуті до криниці бездонної. Такою є Моя кара для них; такою є їхня винагорода, і такою є відплата за їхні гріхи.

З прискоренням темпу Моєї роботи час Мого перебування на землі поступово скорочується. Дата Мого повернення до Сіону наближається. Коли Моя робота на землі добіжить кінця, настане час Мого повернення до Сіону. Я зовсім не бажаю жити на землі, але заради Мого управління, заради Мого плану Я зазнав усіх страждань. Сьогодні час уже настав. Я прискорю Мій темп, і ніхто не зможе встигнути за Мною. Зможе людина зрозуміти це, чи ні, Я детально розповім вам про все, що людина не в змозі досягнути, але що має бути відомо вам на землі. Тому

Я кажу, що Я – Сам Бог, Який долає час і простір. Якби не Моя мета набути первородних синів і таким чином завдати поразки сатані, Я б уже повернувся до Сіону; коли б не так, Я б просто ніколи не створював людства. Я зневажаю світ людей і відчуваю огиду до тих, хто віддалений від Мене, аж до того, що розглядаю можливість знищити все людство одним махом. Однак Моя робота має порядок і структуру, почуття міри та виваженості, і вона не є безсистемною. Усе, що Я роблю, спрямоване на завдання поразки сатані, а ще більше – на те, щоб дати Мені змогу якнайшвидше бути разом із Моїми первородними синами. Такою є Моя мета.

ЧАСТИНА ДРУГА
БОЖІ СЛОВА ДО ЦІЛОГО ВСЕСВІТУ

(20 ЛЮТОГО 1992 РОКУ – 1 ЧЕРВНЯ 1992 РОКУ)

Вступ

«Божі слова до цілого всесвіту» – це друга частина висловлювань, сказаних Христом в особі Самого Бога. Вони охоплюють період із 20 лютого 1992 року по 1 червня 1992 року й складаються загалом із сорока семи глав. Манера, зміст і точка зору Божих слів у цих висловлюваннях є цілковито відмінними від «Висловлювання Христа на початку». «Висловлювання Христа на початку» викривають зовнішню поведінку людей та їхнє просте духовне життя й спрямовують їх. Зрештою ця частина закінчується «випробуванням прислужників». Однак «Божі слова до цілого всесвіту» відкриваються висновком про ідентичність людей як прислужників і початок життя людей як Божого народу. Ці слова ведуть людей до другого кульмінаційного періоду Божої роботи, під час якого вони проходять випробування озером вогняним, випробування смертю й час любові до Бога. Ці кілька етапів повністю викривають потворність людини перед Богом, а також справжнє обличчя людини. Зрештою, Бог закінчує ці слова главою, у якій Він розлучається з людиною, у такий спосіб завершуючи всі етапи Божого завоювання першої групи людей у цьому Його втіленні.

У «Божі слова до цілого всесвіту» Бог виражає Свої слова з позиції Духа. Манера, у якій Він говорить, є недосяжною для сотвореного людства. Більше того, лексика й стиль Його слів є чудовими та зворушливими, і жодна літературна форма людей не може посісти їхнє місце. Слова, якими Він викриває людину, є точними, вони не можуть бути спростованими жодною філософією й приводять усіх людей до покірності. Подібно до гострого меча, слова, якими Бог судить людину, пронизують прямо до глибини людських душ, вриваючись так глибоко, що людям уже ніде сховатися. Слова, якими Він розраджує людей, несуть у собі милосердя й ніжну дбайливість, вони теплі, мов обійми люблячої матері, і дозволяють людям почуватися в безпеці, як ніколи раніше. Єдиною найголовнішою особливістю цих висловлювань є те, що на цьому етапі Бог не говорить, використовуючи особистість Єгови, чи Ісуса Христа, чи Христа останніх днів. Натомість, використовуючи внутрішньо притаманну Йому особистість – особистість Творця, – Він говорить зі всіма, хто слідує за Ним, і всіма, хто ще має за Ним послідувати, і навчає їх. Справедливим буде сказати, що вперше з моменту створення світу Бог звертається до всього людства. Ніколи раніше Бог не говорив із сотвореним людством так докладно й так систематично. Звичайно, нині Він також уперше так багато й так довго говорить зі всім людством. Це є абсолютно безпрецедентним. Більше того, ці висловлювання є першим текстом, вираженням Богом серед людей, у якому Він викриває їх, настановляє їх, судить їх та веде з ними відверту розмову, а також це перші висловлювання, у яких Бог дозволяє людям пізнати Його сліди, місце, в якому Він полягає, Його характер, те, що Бог має і Ким Він є, Божі думки та Його турботу про людство. Можна сказати, що це перші висловлювання, які Бог

виголосив до людства із третього неба від часу сотворення, та перший раз, коли Бог у притаманній Йому особі явив і виразив голос Свого серця людям у словах.

Ці висловлювання є глибокими та незбагненими; їх нелегко зрозуміти, як неможливо й досягнути витоків і цілей Божих слів. Тому після кожної глави Христос додав пояснення, щоб, використовуючи просту для розуміння людини мову, роз'яснити переважну частину висловлювань. Це, у поєднанні із самими висловлюваннями, полегшує розуміння й пізнання Божих слів для кожної людини. Ми зробили ці слова додатком до «Божі слова до цілого всесвіту». У них Христос дає пояснення, використовуючи найпростіші для розуміння вирази. Поєднання висловлювань та пояснень до них – це ідеальний шлюб божественності та Бога в людяності. Хоча в додатку Бог промовляє від третьої особи, ніхто не може заперечити, що ці слова було промовлено особисто Богом, бо жодна людина не може чітко пояснити слова Бога; лише Сам Бог може роз'яснити походження та мету Своїх висловлювань. Отже, хоча Бог говорить, використовуючи безліч засобів, цілі Його роботи ніколи не змінюються, як ніколи не змінюється й мета Його плану.

Хоча «Божі слова до цілого всесвіту» закінчуються главою, в якій Бог розлучається з людиною, насправді саме в цей момент офіційно розкривається Божа робота із завоювання та спасіння людини, а також Його робота, спрямована на вдосконалення людей. Отже, для нас більш доречно розглядати «Божі слова до цілого всесвіту» як пророцтво про Божу роботу останніх днів. Адже лише після цього втілений Син Людський офіційно почав працювати й говорити, використовуючи ідентичність Христа, ходячи серед церков і забезпечуючи життя, поливаючи й пасучи весь Свій народ, що, своєю чергою, привело до появи численних висловлювань у «Слова Христа, коли Він ходив церквами».

Глава 1

Чи ті, хто побачив Мої слова, справді приймають їх? Чи справді ви Мене знаєте? Чи справді ви навчилися слухатися? Чи щиро ви себе Мені присвячуєте? Чи справді ви рішуче й непохитно свідчили про Мене перед великим червоним драконом? Чи ваша відданість справді ганьбить великого червоного дракона? Лише через випробування Моїх слів Я можу досягти Своєї мети – очистити церкву та вибрати тих, хто щиро любить Мене. Якби Я не діяв таким чином, хіба хтось міг би пізнати Мене? Хто міг би пізнати Мою велич, Мій гнів і Мою мудрість через Мої слова? Розпочавши Свою роботу, Я, безумовно, завершу її, але все ж саме Я вимірюю глибину людських сердець. Правду кажучи, серед людей немає нікого, хто уповні знає Мене, тому Я використовую слова, щоб спрямовувати всіх людей, щоб вести їх усіх у нову епоху. Зрештою, Я буду використовувати слова, щоб завершити

всю Свою роботу, спонукаючи всіх тих, хто щиро любить Мене, повернутися в покорі до Мого Царства, щоб жити перед Моїм престолом. Наразі ситуація не та, що була колись, і Моя робота вийшла на нову відправну точку. Тому й підхід буде новим: усі ті, хто бачить Моє слово та приймає його як саме своє життя, є людьми в Моєму Царстві, а будучи в Моєму Царстві, вони є людьми Мого Царства. Оскільки вони приймають наставництво Моїх слів, навіть попри те, що вони називаються Моїм народом, це звання у жодному разі не є вторинним щодо того, щоб називатися Моїми «синами». Перетворені на Божий народ, тепер усі повинні з якнайбільшою відданістю служити в Моєму Царстві та виконувати свої обов'язки в Моєму Царстві. Хто б не порушив Моїх адміністративних постанов, має понести Моє покарання. Така Моя порада всім.

Зараз запроваджено новий підхід, і немає потреби знову згадувати минуле. Однак, як Я вже казав раніше, Я відповідаю за те, що Я кажу, і те, за що Я відповідаю, Я завжди доводжу до кінця, і ніхто не може цього змінити – це беззаперечно. Чи то слова, які Я сказав у минулому, чи то слова, які Я скажу в майбутньому, – Я справджу їх усі, одне за одним, і дозволю всьому людству побачити, як вони здійсняться. Це – принцип, на який спираються Мої слова та робота. Оскільки будівництво церкви вже здійснилося, зараз більше не епоха будівництва церкви, а радше епоха, в яку успішно будується Царство. Проте, оскільки ви все ще перебуваєте на землі, зібрання людей на землі й надалі будуть відомі як «церква». Тим не менш, сутність церкви є не такою, як була колись, – це церква, яка була успішно збудована. Отже, Я кажу, що Моє Царство вже зійшло на землю. Ніхто не може збагнути першоджерела Моїх слів, як і не знають вони Моєї мети, з якою Я їх промовляю. З того, як Я говорю сьогодні, ви переживете прозріння. Хтось може вибухнути гучним і гірким плачем, хтось може відчути страх від того, що Я так говорю, хтось може вчепитися за свої консервативні погляди, спостерігаючи за кожним Моїм рухом, хтось може пошкодувати, що висловив своє невдоволення або чинив Мені спротив у той час, хтось може потай радіти, що, ніколи не відступивши від Мого імені, він відродився. Можуть бути й такі, хто був віддавна «змучений» Моїми словами, аж доки не став напівмертвим, зневіреним і похмурим, більше не має серця прислухатися до слів, які я говорю, навіть якщо Я змінив Свою манеру висловлюватися; або ж інші, хто до певного часу служив Мені віддано, ніколи не скаржачись, ніколи не сумніваючись, сьогодні доволі щасливі отримати звільнення та відчувають у своїх серцях невимовну вдячність до Мене. Усі згадані вище обставини тією чи іншою мірою стосуються кожної людської істоти. Але оскільки минуле – це минуле, а теперішнє вже настало, більше немає потреби ностальгічно тужити за вчорашнім днем або замислюватися про майбутнє. Той, хто, будучи людиною, йде всупереч реальності й не чинить згідно з Моїми настановами, нічим добрим не закінчить, а лише накличе на себе біду. З усього, що відбувається в усесвіті, немає нічого, в чому Я не маю вирішального слова. Чи

існує щось, що не є в Моїх руках? Що Я кажу, те виконується, і хто з людей може змінити Мою думку? Чи міг би це бути заповіт, який Я уклав на землі? Ніщо не може завадити Моему плану рухатися вперед; Я повсякчас присутній у Своїй роботі, а також у плані Мого управління. Хто з людей може простягнути руку, щоб втрутитися? Хіба не Я особисто уклав ці домовленості? Вхідження в цей світ сьогодні не виходить за рамки Мого плану або того, що Я передбачив; усе це було віддавна визначено Мною. Хто з вас може досягнути цей етап Мого плану? Мій народ буде впевнено слухати Мій голос, і кожен до єдиного із тих, хто щиро любить Мене, неодмінно повернеться перед Мій престол.

20 лютого 1992 року

Глава 2

Разом із входженням у новий підхід у Моїй роботі будуть нові етапи. Як і в Царстві, Я робитиму все безпосередньо через божественність, що керує кожним кроком, точну до найдрібніших деталей, абсолютно не зіпсовану людськими намірами. Далі подається стислий виклад шляхів реальної практики. Оскільки саме через поневірвання й рафінування люди заслужили звання «народ», і оскільки вони є народом Мого Царства, Я маю висувати до них суворі вимоги, стандарт яких є вищим за стандарт методів Моєї роботи попередніх поколінь. Це не тільки реальність слів; ще важливіше те, що це реальність практики. Цього необхідно досягти в першу чергу. У всіх словах і вчинках народ Царства має відповідати стандартам, що до нього висуваються, а всіх порушників необхідно негайно видаляти, щоб не накликати ганьбу на Моє ім'я. Однак ті неосвічені люди, які не бачать ясно і не розуміють, є винятком. У побудові Мого Царства зосереджуйтесь на тому, щоб їсти і пити від Моїх слів, усвідомлювати Мою мудрість та знаходити підтвердження через Мою роботу. Якщо хтось звертає увагу на інші книги крім тих, у яких містяться Мої слова, – таких Я, безумовно, не хочу; такі люди – розпусниці, які зневажають Мене. Будучи апостолом, людина не повинна занадто довго залишатися вдома. Якщо так станеться, Я не стану примушувати, але відкину та більше не буду використовувати таку людину. Оскільки апостоли довго не бувають удома, вони проводять тривалий час у церкві, щоб отримувати просвіту. Апостоли мають брати участь принаймні у кожному другому зібранні церков. Отже, зібрання співпрацівників (включно з усіма зборами апостолів, усіма зборами керівників церков і всіма зборами для святих, що мають ясне розуміння) мають стати частими. Принаймні дехто з вас має відвідувати кожне зібрання, а апостоли мають зосередитися тільки на здійсненні нагляду над церквами. Вимоги, які раніше висувалися до святих, нині стали глибшими. Тих, хто вчинив проступки до того, як

Я засвідчив Моє ім'я, завдяки їхній відданості Мені Я, як і раніше, буду використовувати після того, як випробую їх. Однак тільки ті, хто вчинив нові проступки після Мого засвідчення, але твердо вирішив покаятися й почати все заново, можуть залишатися в церкві. Але вони не можуть бути недбалими та безпутними, а навпаки, мають бути ще стриманішими за інших. Що стосується тих, хто не виправиться після того, як Я промовив, то Мій Дух негайно покине їх, і церква матиме право виконати Мій суд і вигнати їх. Це є непорушним і не підлягає обговоренню. Якщо хтось зламається під час випробувань, – тобто піде, – то ніхто не має звертати на нього уваги, щоб не випробовувати Мене та не дати сатані шалено увірватися до церкви. Таким є Мій суд над такою людиною. Якщо хтось діє несправедливо та під впливом емоцій стосовно того, хто пішов, то не тільки той, хто пішов, втратить своє місце, а й першого буде вигнано з-поміж Мого народу. Ще одна функція апостолів полягає в тому, щоб зосередитися на поширенні Євангелія. Звісно, святі теж можуть виконувати цю роботу, але вони мають проявляти при цьому мудрість та утримуватися від створення проблем. Викладене вище є актуальними способами практики. Також, як нагадування: ви маєте зосередитися на тому, щоб робити ваші проповіді глибшими, аби всі могли увійти в реальність Моїх слів. Ви маєте суворо дотримуватися Моїх слів, щоб усі люди розуміли їх ясно та недвозначно. Це є вкрай важливим. Тих із-поміж Мого народу, хто плекає думки про зраду, має бути вигнано, і їм не має бути дозволено надовго залишатися в Моєму домі, щоб вони не накликали ганьбу на Моє ім'я.

21 лютого 1992 року

Глава 3

Оскільки ви зветесь Моїм народом, усе вже не так, як було раніше; ви маєте дослухатися до висловлювань Мого Духа та коритися їм і пильно стежити за Моєю роботою; ви не маєте розділяти Мій Дух і Мою плоть, бо Ми у своїй суті є єдиним та за своєю природою нероздільним. Хто розділить Дух і особу та зосередиться чи то на особі, чи на Дусі, той зазнає втрати та зможе пити тільки зі своєї власної гіркої чаші, без жодної альтернативи. Тільки ті, хто здатний сприймати Дух та особу як нероздільне ціле, володіють достатнім знанням про Мене; внутрішнє життя в них буде поступово змінюватися. Для того, щоб наступний етап Моєї роботи міг протікати гладко й безперешкодно, Я використовую рафінування слів, щоб випробувати всіх, хто перебуває в Моєму домі, і використовую методи роботи для перевірки тих, хто слідує за Мною. За таких обставин можна сказати, що всі вони втрачають надію; оскільки вони є людьми, серед них немає жодного, чий стан не був би негативним і пасивним, ніби весь простір змінився. Дехто обурюється проти

Небес і землі; дехто у розпачі своєму загартовується та приймає випробування Моїх слів; дехто дивиться на небо і глибоко зітхає, а очі наповнюються сльозами, наче у скорботі від передчасної смерті новонародженого немовляти; дехто навіть вважає, що так жити ганебно, і благає Бога забрати його якнайшвидше; дехто весь день проводить у заціпенінні, наче тільки-но тяжко захворів і ще не прийшов до тями; дехто, поскаржившись, тихо йде геть, а дехто все ж таки хвалить Мене зі свого місця, хоча й залишається дещо негативним. Сьогодні, коли все відкрито, Мені не потрібно більше говорити про минуле; важливіше, щоб ви могли зберігати граничну відданість з тієї позиції, яку Я даю вам сьогодні, щоб усе, що ви робите, мало Моє схвалення, і все, що ви кажете, було результатом Мого просвітління й освічення, щоб те, що ви втілюєте в життя, в остаточному підсумку могло бути Моїм образом і цілковито Моїм проявом.

Мої слова промовляються й виражаються в будь-який час і в будь-якому місці, так само і ви маєте пізнавати себе переді Мною в будь-який час. Бо сьогоднішній день, зрештою, не схожий на те, що було раніше, і ти вже не можеш робити все, що забажаєш. Натомість, під керівництвом Моїх слів ти маєш бути здатний приборкати своє тіло; ти маєш використовувати Мої слова як свою головну опору, і ти не можеш діяти нерозважливо. Усі шляхи до реальної практики для церкви можна знайти в Моїх словах. Ті, хто не діє відповідно до Моїх слів, завдають прямої образи Моєму Духові, і Я знищу їх. Оскільки справа дійшла до такого становища, як сьогодні, вам не потрібно надто засмучуватися та шкодувати про свої діяння й учинки в минулому. Моя великодушність безмежна, як море і небо – як Я можу не знати здібності людини і її знання про Мене як Свої п'ять пальців? Хто з людей не перебуває в Моїх руках? Невже ти думаєш, що Я нічого не знаю про те, наскільки міцним є твій духовний стан, що Мені нічого про це не відомо? Це неможливо! Отже, коли всі люди перебувають у крайньому розпачі, коли вони не можуть більше чекати та бажають почати все наново, коли вони хочуть запитати Мене про те, що відбувається, коли хтось віддається розпусті, а комусь спадає на думку бунтувати, коли хтось, незважаючи на це, продовжує вірно прислужувати, Я розпочинаю другу частину епохи суду: очищення й суд над Моїм народом. Це також означає, що Я офіційно розпочинаю навчання Мого народу, даючи вам змогу не тільки нести чудове свідчення про Мене, а й, більше того, здобути чудову перемогу в битві заради Мене з позиції Мого народу.

У будь-який час Мій народ має остерігатися хитрих підступів сатани, охороняючи для Мене браму Мого дому; люди Мого народу мають уміти підтримувати одне одного та забезпечувати одне одного, щоб не втрапити до пастки сатани, бо тоді шкодувати буде вже запізно. Чому Я навчаю вас із такою невідкладністю? Чому Я викладаю вам факти духовного світу? Чому Я нагадую й настановляю вас знову і знову? Чи замислювалися ви коли-небудь про це? Чи приводили коли-небудь ваші роздуми до ясності? Отже, ви маєте не тільки вміти

загартовувати себе, спираючись на фундамент минулого, але, більше того, маєте бути здатними виганяти з себе скверну під керівництвом слів сьогоднішнього дня, даючи змогу кожному з Моїх слів укорінитися й розквітнути у твоєму дусі та, що ще важливіше, принести більше плодів. Так є тому, що Я прошу не яскравих, пишних квітів, а щедрих плодів, плодів, що не втрачають своєї стиглості. Чи розумієте ви істинний сенс Моїх слів? Хоча квіти в теплиці незліченні, наче зірки, і привертають до себе весь захоплений натовп, щойно вони в'януть, вони стають такими ж пошарпаними, як хитрі підступи сатани, і ніхто не виявляє до них жодної цікавості. Однак усі ті, кого женуть вітри та палить сонце, хто свідчить про Мене, хоч і не вирізняється чудовим цвітінням, після в'янення квітів принесуть плоди, бо Я від них цього вимагаю. Коли Я промовляю ці слова, наскільки ви їх розумієте? Коли квіти зів'януть і принесуть плоди, і коли всі ці плоди будуть принесені для Моєї втіхи, Я завершу всю Мою роботу на землі та почну втішатися кристалізацією Моєї мудрості!

22 лютого 1992 року

Глава 4

Усі Мої люди, що переді Мною служать, мають озирнутися на минуле. Чи була ваша любов до Мене заплямована нечистотою? Чи була ваша вірність Мені чистою й щиросердною? Чи правдивим було ваше знання про Мене? Скільки місця Я посідав у ваших серцях? Чи цілковито Я заповнював ваші серця? Скільки Мої слова звершили у вас? Не вважайте Мене за дурня! Усе це Мені повністю ясно! Сьогодні, коли лунає голос Мого спасіння, чи скількись зросла ваша любов до Мене? Чи стала чистою частина вашої вірності Мені? Чи поглибилося ваше знання про Мене? Чи хвала, вознесена в минулі дні, заклала тверду основу для вашого знання сьогодні? Скільки у вас займає Мій Дух? Скільки місця у вас посідає Мій образ? Чи відгукнулись у вас Мої висловлювання? Чи справді ви відчуваєте, що вам ніде приховати свій сором? Чи справді ви вірите, що не гідні бути Моїми людьми? Якщо ви геть не звертаєте уваги на запитання вище, то це показує, що ви ловите рибу в каламутних водах, що ви присутні лише заради кількості, і у визначений Мною час ви неодмінно будете вигнані та вдруге скинуті в криницю бездонну. Це Мої слова застереження, і всіх, хто ними злегковажить, уразить Мій суд, і в призначений час їх спіткає лихо. Хіба це не так? Чи Мені ще потрібно наводити приклади для пояснення? Чи Я мушу говорити пряміше, щоб дати вам взірець? Від часу створення й до сьогодні багато людей не слухалося Моїх слів і тому їх було відібрано й вигнано з Мого потоку відновлення; зрештою їхні тіла гинуть, а їхні духи викидаються до підземного царства, і навіть сьогодні вони досі піддаються

жахливому покаранню. Багато людей слідували Моїм словам, але пішли проти Мого просвітлення й освічення та тому були відкинуті Мною, підпавши під владу сатани та ставши одними з тих, хто Мені протистоїть. (Сьогодні всі ті, хто напряду протистоїть Мені, слухаються лише поверховостей Моїх слів і не слухаються сутності Моїх слів.) Також було багато таких, хто просто слухав слова, які Я казав учора, хто тримався за «сміття» минулого й не дорожив «урожаєм» сьогодення. Ці люди не лише були взяті сатаною в полон, а й стали вічними грішниками та Моїми ворогами, і вони протистоять Мені напряду. Такі люди є об'єктами Мого суду на піку Мого гніву, і сьогодні вони досі сліпі, досі в темних підземеллях (тобто такі люди є гнилими, заціпенілими трупами, яких контролює сатана; оскільки Я накинув покривало на їхні очі, Я кажу, що вони сліпі). Було б добре навести приклад до вашого відома, щоб ви могли на ньому вчитися.

При згадці про Павла ви подумаете про його історію та деякі з розповідей про нього, які неточні та не відповідають дійсності. Його змалку навчали його батьки, і він отримав Моє життя, і внаслідок Мого приречення він мав духовний рівень, якого Я вимагаю. У 19 років він читав різні книги про життя; тому Мені не потрібно вдаватися в подробиці про те, як завдяки його духовному рівню, а також завдяки Моєму просвітленню й освіченню він не лише міг говорити з деяким розумінням про духовні питання, а й був здатен усвідомити Мої наміри. Звичайно, це не виключає поєднання внутрішніх і зовнішніх чинників. Проте єдиним його недоліком було те, що через свої таланти він часто бував пишномовним і хвалькуватим. Як наслідок, через його непослух, який частково представляв архангела напряду, Павло доклав усіх зусиль, щоб кинути Мені виклик, коли Я вперше став плоттю. Він був одним із тих, хто не знає Моїх слів, і Моє місце в його серці вже зникло. Такі люди напряду протистоять Моїй божественності, і Я їх вражаю, і вони схиляються та сповідують свої гріхи лише аж наприкінці. Тож після того, як Я використав його сильні сторони – тобто після того, як він певний час попрацював на Мене, – він знову повернувся до старого, і хоча він не порушив Моїх слів напряду, він не послухався Мого внутрішнього проводу та просвітлення, і тому все, що він робив у минулому, було марним; інакше кажучи, вінок слави, про який він говорив, став пустими словами, плодом його власної уяви, бо навіть сьогодні він досі піддається Моєму суду в полоні Моїх пут.

З прикладу вище можна побачити, що кожен, хто протистоїть Мені (не лише Моєму плотському Я, але, що важливіше, Моїм словам і Моєму Духу – тобто Моїй божественності), отримує Мій суд у своїй плоті. Коли Мій Дух тебе покидає, ти падаєш униз, спускаючись просто в ад. І хоча твоє плотське тіло на землі, ти подібний до душевнохворого: ти втратив розсудливість і відразу відчуваєшся так, наче ти труп, що ти аж благаєш Мене умертвити твою плоть без зволікання. Більшість тих із вас, хто володіє духом, глибоко цінує ці обставини, і Мені не потрібно вдаватися у подробиці. У минулому, коли Я працював у нормальній

людській сутності, більшість людей уже виміряла себе за Моїм гнівом і величчю й уже трохи знала про Мою мудрість і характер. Сьогодні Я говорю й дію безпосередньо в божественній сутності, і досі є деякі люди, що побачать Мій гнів і суд на власні очі; ба більше, головна робота другої частини епохи суду полягає в тому, щоб усі Мої люди безпосередньо дізналися про Мої діла в плоті та щоб усі ви безпосередньо узріли Мій характер. Але оскільки Я в плоті, Я зважаю на ваші слабкості. Я сподіваюся, що ви не ставитиметеся до свого духу, душі та тіла як до іграшок, бездумно присвячуючи їх сатані. Краще дорожити всім, що маєш, а не ставитися до нього як до гри, бо такі речі стосуються вашої долі. Чи дійсно ви здатні зрозуміти справжній смисл Моїх слів? Чи дійсно ви здатні зважати на Мої істинні почуття?

Чи готові ви втішатися Моїми благословеннями на землі, подібними до благословень на небі? Чи готові ви дорожити розумінням Мене, втіхою від Моїх слів і знанням про Мене як найціннішим і найзначущішим, що є у вашому житті? Чи справді ви здатні повністю підкоритися Мені, не думаючи про власні перспективи? Чи справді ви здатні дозволити, щоб Я вас убив і щоб Я вас провадив, як овець? Чи є серед вас хтось, хто здатний досягти такого? Чи може бути так, що всі, кого Я приймаю та хто отримує Мої обіцянки, – це ті, хто здобуває Мої благословення? Чи зрозуміли ви щось із цих слів? Якщо Я вас випробую, чи зможете ви справді віддати себе на Мою милість і посеред цих випробувань шукати Мої наміри та бачити Моє серце? Я не бажаю, щоб ти міг говорити багато зворушливих слів або розповідати багато захопливих історій; натомість Я прошу, щоб ти міг дати про Мене добре свідчення та щоб ти міг повністю й глибоко ввійти в реальність. Якби Я не говорив прямо, чи міг би ти зректись усього навколо й дозволити собі, щоб Я тебе використовував? Хіба це не та реальність, якої Я вимагаю? Хто здатен зрозуміти смисл у Моїх словах? Проте Я прошу, щоб ви більше не були обтяжені побоюваннями, щоб ви брали на себе ініціативу у своєму входженні та розуміли сутність Моїх слів. Це не дасть вам неправильно зрозуміти Мої слова, не мати ясності щодо Мого смислу й таким чином переступити Мої адміністративні постанови. Я сподіваюся, що ви зрозумієте Мої наміри щодо вас у Моїх словах. Не думайте більше про свої власні перспективи та дійте так, як ви вирішили переді Мною, щоб підкорятися Божим улаштуванням в усьому. Усі ті, хто стоїть у Моїй господі, повинні робити стільки, скільки взагалі можуть; ти повинен пожертвувати найкраще в собі для останньої частини Моєї роботи на землі. Чи справді ти готовий утілити таке в життя?

23 лютого 1992 року

Глава 5

Голос Мого Духа є виявленням усього Мого характеру. Чи ви розумієте? Не мати ясності в цьому питанні було б те саме, що опиратися Мені напряду. Чи ви справді бачили важливість, яка в цьому полягає? Чи ви дійсно знаєте, скільки зусиль, скільки енергії Я на вас витрачаю? Чи ви дійсно смієте виставляти напоказ те, що ви робили та як поводитися переді Мною? І ви маєте нахабність називати себе Моїми людьми Мені в очі – у вас немає ні сорому, ні тим більше розуму! Рано чи пізно такі, як ви, будуть вигнані з Мого дому! Не поведіться зверхньо зі Мною, вважаючи, що вистояли у свідченні про Мене! Хіба людство здатне це зробити? Якби від твоїх намірів і твоїх цілей нічого не залишилося, ти б давно вирушив іншим шляхом. Чи ти думаєш, Я не знаю, скільки може вмістити людське серце? З цього часу ти в усьому повинен входити в реальність практики; ти більше не відбудешся простим базіканням, як раніше. У минулому більшості з вас удавалося жити нахлібниками під Моїм дахом; тим фактом, що сьогодні ви можете бути непохитними, ви цілком завдячуєте суворості Моїх слів. Чи ти думаєш, що Я говорю непослідовно та безцільно? Неможливо! З висоти Я споглядаю на все суще, і з висоти вершу владу над усім сущим. Так само Я упорядив Свое спасіння на землі. Немає такої миті, коли б Я не споглядав зі Свого таємного місця кожен порух людей, кожне їхнє слово і діло. Для Мене люди – що відкриті книги: Я бачу та знаю їх усіх і кожного. Те таємне місце – Моя оселя, а за ложе, на якому Я лежу, Мені все склепіння небесне. Сили сатани не можуть Мене досягнути, адже Я переповнений величчю, праведністю й судом. Невимовна таємниця живе в Моїх словах. Коли Я говорю, ви стаєте подібними до птахів, щойно кинутих у воду, переповнених збентеженням, або до немовлят, які щойно перелякалися, начебто нічого не знаючи, бо ваш дух упав у стан заціпеніння. Чому Я кажу, що те таємне місце – Моя оселя? Чи знаєш ти глибший смисл Моїх слів? Хто серед людей здатний пізнати Мене? Хто здатний пізнати Мене так, як знає власного батька й матір? Спочиваючи у Своїй оселі, Я пильно спостерігаю: усі люди на землі метушаться, «мандрують по світу» й кидаються туди-сюди, і все заради своєї долі та свого майбутнього. Однак у жодного з них немає достатньо сил на побудову Мого царства – навіть стільки сил, скільки забирає дихання. Я створив людей, і Я багато разів рятував їх від нещастя; однак усі ці люди невдячні: жоден із них не в змозі перерахувати всі випадки Мого спасіння. Стільки років минуло – стільки століть – від створення світу аж до сьогодні; Я творив стільки чудес і багато разів проявляв Свою мудрість. Проте люди такі ж божевільні та заціпенілі, як душевнохворі, а іноді навіть як дикі звірі, що бродять лісом, не маючи ні найменшого наміру зважати на Мої справи. Багато разів Я виносив людям смертний вирок і прирікав їх на смерть, але ніхто не може змінити Мій план управління. І тому в Моїх руках люди продовжують відкривати

те старе, за що вони чіпляються. Завдяки етапам Моєї роботи Я знову врятував вас, істот, які народились у великій сім'ї, що вироджена, порочна, погана й мерзенна.

Моя запланована робота настійно просувається вперед без найменшої перерви. Перейшовши в період Царства й перенісши вас у Моє царство як Своїх людей, Я висуну до вас інші вимоги; тобто Я почну оприлюднювати перед вами конституцію, за допомогою якої Я правитиму цією епохою.

Оскільки ви зветесь Моїми людьми, ви повинні мати здатність прославляти Моє ім'я, тобто свідчити під час випробувань. Якщо хтось намагатиметься підлещуватися до Мене та приховувати від Мене істину чи брати участь у ганебних справах за Моєю спиною, такі люди без винятку будуть вигнані та прибрані з Мого дому, щоб чекати, поки Я з ними розберуся. Ті, що раніше були Мені невірними, негідними дітьми та що знову повстають сьогодні, щоб відкрито Мене судити, – їх також буде вигнано з Мого дому. Ті, хто є Моїми людьми, повинні постійно виявляти увагу до Моїх тягарів, а також прагнути знати Мої слова. Тільки таких людей Я просвіщу, і вони неодмінно житимуть під Моїм проводом і просвітленням, ніколи не зазнаючи кари. Тих, хто, не виявляючи увагу до Моїх тягарів, зосереджується на плануванні для власного майбутнього, – тобто тих, хто своїми діями не має на меті догодити Моєму серцю, а радше шукає подачок, – цих жебракоподібних створінь Я категорично відмовляюся використовувати, бо відтоді, як вони народилися, вони нічого не знали про те, що значить виявляти увагу до Моїх тягарів. Це люди, яким бракує нормальної розсудливості; такі люди страждають від «недоїдання» мозку, і їм потрібно повернутися додому, щоб «підкріпитися». Мені немає користі від таких людей. Серед Моїх людей від кожного вимагатиметься розглядати пізнання Мене як неухильний обов'язок, що його потрібно виконувати до кінця, як їсти, одягатися та спати; як щось, про що людина не забуває ні на мить, так що зрештою пізнання Мене стане таким же звичним, як їжа – те, що робиться без зусиль, вправною рукою. Що ж до слів, які Я промовляю, то кожне з них слід сприймати з найбільшою вірою й повністю засвоювати; тут не може бути поверхових напівзаходів. Кожен, хто не звертає уваги на Мої слова, вважатиметься таким, що опирається Мені напряду; кожен, хто не їсть Моїх слів або не прагне їх знати, вважатиметься таким, що не звертає на Мене уваги, і буде безпосередньо виметений за двері Мого дому. Це тому, що, як Я вже казав у минулому, Я хочу не великої кількості людей, а досконалості. Якщо зі ста людей лише один може пізнати Мене через Мої слова, тоді Я охоче викину всіх інших, щоб зосередитися на просвіті й освіченні цього єдиного. З цього можна побачити, що це не обов'язково правда, ніби проявляти Мене та жити Мною може лише велика кількість людей. Я хочу пшениці (навіть якщо її зерна можуть бути не повні), а не куколю (навіть якщо його зерна такі повні, що ними можна милуватися). Що ж до тих, хто не приділяє уваги пошукам, але натомість

поводиться мляво, то вони повинні піти за власним бажанням; Я не хочу більше бачити їх, щоб вони не продовжували ганьбити Моє ім'я. Стосовно того, що Я вимагаю від Моїх людей, Я поки що зупинюся на цих приписах і почекаю з подальшими санкціями, залежно від того, як змінюватимуться обставини.

У минулі дні переважна більшість людей вважала, що Я був Самим Богом мудрості, що Я був тим самим Богом, який бачив глибоко в серцях людей; однак це були тільки поверхові розмови. Якби люди справді Мене знали, вони б не дозволяли собі робити поспішні висновки, а натомість продовжували б намагатися пізнати Мене через Мої слова. Лише досягши стадії, на якій вони справді побачили б Мої діла, вони були б гідні називати Мене Мудрим і Чудовим. Ваше знання про Мене занадто поверхове. Віками так багато людей служили Мені стільки років і, побачивши Мої діла, справді щось про Мене дізнавалися. З цієї причини вони завжди мали до Мене покірне серце, не наважуючись таїти ні найменшого наміру протистояти Мені через те, як важко знайти Мої сліди. Якби серед цих людей не було Мого проводу, вони б не наважилися діяти необдуманно. Тому, переживши багато років досвіду, вони врешті-решт узагальнили частину знань про Мене, назвавши Мене Мудрим, Чудовим і Порадником, сказавши, що Мої слова подібні до двосічного меча, що Мої діла великі, вражаючі та чудові, що Я вбраний у велич, що Моя мудрість сягає вище за небозвід, та інші ідеї. Однак сьогодні ваше знання про Мене просто базується на основі, яку вони заклали, тому переважна більшість із вас – як папури – просто вимовляє слова, які вони сказали. Лише тому, що Я беру до уваги те, у наскільки поверховий спосіб ви Мене пізнаєте й наскільки поганою є ваша «освіта», Я пощадив вас від стількох кар. І навіть незважаючи на це, переважна більшість із вас досі не знає себе чи думає, що ви у своїх ділах уже піднесли до Моєї волі та з цієї причини уникли суду; або що після того, як Я став плоттю, Я повністю втратив лік учинкам людства та з цієї причини ви також уникли кари; або що Бога, у якого ви вірите, не існує у великих просторах всесвіту, і тому ви віднесли пізнання Бога до рутинної роботи, яку потрібно здійснювати у вільний час, а не до того, що слід тримати в серцях як обов'язок, який необхідно виконувати, і ви користувалися вірою в Бога як способом приємно проводити час, який інакше був би витрачений на неробство. Якби Я не змилосердився над вашими недостатніми кваліфікацією, розсудливістю та розумінням, тоді всі ви загинули б серед Моєї кари, стерті з буття. Тим не менше, поки Моя робота на землі не буде завершена, Я залишатимуся поблажливим до людства. Це те, про що ви всі повинні знати й перестати плутати добре з поганим.

25 лютого 1992 року

Глава 6

Будьте сприйнятливі до духовних питань, уважні до Мого слова й дійсно здатні розглядати Мій Дух і Мою природу, а також Моє слово й Мою природу як нероздільне ціле, щоб усі люди могли задовольнити Мене в Моїй присутності. Я ступав по всьому, що є, Я дивився на безкраї простори всесвіту, і Я ходив серед усіх людей, куштуючи солодкість і гіркоту серед них, але ніколи людина по-справжньому не знала Мене, ніколи не звертала на Мене жодної уваги під час Моїх подорожей. Оскільки Я мовчав і ніколи не вчиняв надприродних дій, ніхто ніколи по-справжньому не бачив Мене. Сьогоднішня не схоже на минуле: Я робитиму те, чого ніколи не бачили з часів створення світу, говоритиму слова, які ніколи не чули протягом періодів, бо Я прошу, щоб усі люди пізнали Мене в плоті. Такими є кроки Мого управління, але людина не має анінайменшого уявлення. Хоча Я говорив прямо, люди залишаються збитими з пантелику; до них важко достукатися. Хіба це – не низькість людини? Хіба це не саме те, що Я бажаю виправити? Протягом багатьох років Я нічого не робив у людині; протягом багатьох років, незважаючи на прямий контакт із Моєю втіленою плоттю, ніхто ніколи не чув голосу, що виходить безпосередньо від Моєї божественної природи. Таким чином, людям неминуче не вистачає знань про Мене, хоча це не впливало на їхню любов до Мене протягом періодів. Сьогодні, однак, Я виконав чудесну роботу у вас, роботу, яка незбагненна й безмірна, і Я промовив багато слів. І все ж, за таких обставин, досі є багато тих, хто чинить опір Мені безпосередньо в Моїй присутності. Дозволь Мені тепер навести тобі кілька прикладів.

Щодня ти молишся невизначеному Богові, намагаючись досягнути Мою волю й пізнати сенс життя. І все ж, стикаючись із Моїми словами, ти дивишся на них по-іншому; ти розглядаєш Мої слова й Дух як єдине ціле, але відкидаєш убік Мою природу, вважаючи, що особа, якою Я є, принципово не здатна вимовляти такі слова, що їх спрямовує Мій Дух. Яка користь від твого знання в таких обставинах? Ти віриш у Мої слова до деякої міри, але при цьому маєш уявлення різного ступеня тяжкості про плотть, в яку Я зодягаюся. Ти проводиш кожен день, вивчаючи її, і говориш: «Чому Він чинить так? Чи дійсно Його вчинки походять від Бога? Неможливо! Він не сильно відрізняється від мене – Він теж нормальна, звичайна людина». Як можна пояснити такі обставини?

Хто з вас не володіє зазначеним вище? Кого не займають такі речі? Вони здаються тим, за що ти тримаєшся, як за частинки особистої власності, ніколи не бажаючи їх відпускати. Ще менше ти прагнеш докладати суб'єктивних зусиль; натомість ти чекаєш, доки Я зроблю це Сам. Правду кажучи, жодна людина, яка не шукає, не пізнає Мене з легкістю. Слова, яким Я навчаю вас – не легковажні. Бо Я можу навести тобі ще один приклад з іншої точки зору до твого відома.

При згадці про Петра люди готові без кінця говорити хороше про нього. Вони

відразу ж згадують ті три рази, коли він відрікся від Бога, як він випробував Бога, роблячи послугу сатані, і як у кінцевому підсумку його було розіп'ято догори ногами за Бога, і так далі. Тепер Я зосереджуся на тому, щоб описати вам, як Петро знав Мене та яким був його остаточний кінець. Петро мав хороший духовний рівень, але його обставини були не такими, як у Павла: його батьки переслідували Мене, вони були демонами, одержимими сатаною, і в результаті вони нічому не навчили Петра про Бога. Петро був розумний, обдарований, і його батьки з юних літ душі за ним не чули. І все ж, ставши дорослим, він став їхнім ворогом, тому що ніколи не переставав прагнути пізнавати Мене, а з часом повернувся до них спиною. Це було тому, що, перш за все, він вірив, що небо, земля і все інше знаходяться в руках Всемогутнього та що все позитивне походить від Бога й дається безпосередньо Ним, без обробки сатаною. Протиставлення батьків Петра дало йому більше знань про Мою люблячу доброту й милосердя, що посилювало його бажання шукати Мене. Він зосередився не тільки на тому, щоб їсти й пити Мої слова, але, більше того, на тому, щоб збагнути Мою волю, і завжди був пильний у своєму серці. Як наслідок, він завжди був чутливим у своєму дусі, і тому в усьому, що він робив, він був людиною за Моїм серцем. Він постійно зосереджувався на невдачах людей у минулому, щоб підбадьорювати себе, глибоко боячись потрапити в пастку невдачі. Точно так само він зосередився на засвоєнні віри й любові всіх тих, хто любив Бога протягом періодів. Таким чином – не тільки в негативних аспектах, але, що набагато важливіше, в позитивних аспектах – він ріс швидше, так що його знання стали найбільшими з усіх у Моїй присутності. Тоді неважко уявити, як він віддав усе, що в нього було, в Мої руки, як він навіть відмовився від прийняття рішень про їжу, одяг, сон і місце проживання, і натомість насолоджувався Моїми багатствами на підставі того, що задовольняв Мене в усьому. Я піддавав його незліченним випробуванням – випробуванням, які, звісно, залишали його напівмертвим, – але серед цих сотень випробувань він жодного разу не втратив віру в Мене й не розчарувався в Мені. Навіть коли Я сказав, що залишив його, він усе одно не був знеохочений і продовжував любити Мене в практичний спосіб і відповідно до минулих принципів практики. Я сказав йому, що не буду хвалити його, навіть якщо він любить Мене, що в кінцевому підсумку Я віддам його до рук сатани. Але серед таких випробувань, випробувань, які не обрушилися на його плоть, а були словами, він усе одно молився Мені та говорив: «О Боже! Серед небес, землі та всього суцього чи є хоч одна людина, яка-небудь істота або яка-небудь річ, яка не знаходиться в руках у Тебе, Всемогутнього? Коли Ти милостивий до мене, моє серце дуже радіє Твоїй милості. Коли Ти судиш мене, яким би негідним Я не був, я отримую більше розуміння незбагненності Твоїх діянь, тому що Ти сповнений влади й мудрості. Хоча моя плоть терпить тяготи, мій дух утішений. Як я міг би не віддавати хвалу Твоїй мудрості та діянням? Навіть якщо б я повинен був померти, пізнавши Тебе, як я міг би це зробити без радості й щастя? Всемогутній! Хіба Ти

дійсно не хочеш дозволити мені побачити Тебе? Чи дійсно я непридатний для того, щоб прийняти Твій суд? Чи може бути так, що в мені є щось, що Ти не бажаєш бачити?». Під час таких випробувань, навіть незважаючи на те, що Петро не міг точно зрозуміти Мою волю, було очевидно, що він пишався й був задоволений тим, що Я використовував його (навіть попри те, що він прийняв Мій суд, щоб людство могло побачити Мої велич і гнів), і що він не був стривожений цими випробуваннями. Через його відданість Мені й через те, що Я благословив його, він був прикладом і зразком для людини протягом тисячоліть. Хіба це не саме те, що ви повинні наслідувати? Ретельно і довго подумайте про те, чому Я зробив таку розгорнуту оповідь про Петра; це – принципи, згідно з якими вам слід діяти.

Хоча мало хто знає Мене, Я не обрушую Свій гнів на людей, тому що людям занадто багато не вистачає, і їм важко досягти того рівня, якого Я від них вимагаю. Таким чином, Я був терплячий по відношенню до людей протягом тисяч років, аж до сьогоднішнього дня, але Я сподіваюся, що ви не будете ставитися до себе поблажливо з огляду на Моє терпіння. Через Петра ви повинні пізнати Мене й шукати Мене; завдяки всім його подвигам ви повинні стати освітленими, як ніколи раніше, і таким чином досягти світів, яких ніколи раніше не досягала людина. У всьому космосі й на небі, серед усього на небесах і на землі, усе на землі й на небесах докладає всі свої зусилля до Мого заключного етапу роботи. Звичайно ж, ви не хочете бути глядачами, керованими силами сатани? Сатана завжди присутній, пожираючи знання про Мене в серцях людей, скрегочучи зубами й стискаючи пазурі в своїх останніх передсмертних судах. Чи ви хочете стати жертвою його хитрих планів у цей час? Невже ви хочете зруйнувати своє життя у час, коли Моя робота нарешті буде завершена? Ви чекаєте, доки Я ще раз продемонструю Своє терпіння? Прагнення до пізнання Мене є ключовим, але зосередження на практиці є незамінним. Мої слова відкриваються вам безпосередньо, і Я сподіваюся, що ви зможете слідувати Моєму спрямуванню й більше не мати своїх власних планів і амбіцій.

27 лютого 1992 року

Глава 7

Усі, хто від західних гілок, мають слухати Мій голос:

Чи були ви вірними Мені в минулому? Чи прислухалися ви до Моїх чудових слів поради? Чи є ваші сподівання реалістичними, а не невизначеними й непевними? Вірність людства, любов людства, віра людства – немає нічого, що не походило б від Мене, нічого, крім дарованого Мною. Люди мої, коли ви слухаєте Мої слова, чи розумієте ви Мою волю? Чи бачите ви Моє серце? Незважаючи на те, що в

минулому на шляху служіння ви стикалися зі злетами й падіннями, успіхами й невдачами, а часом траплялося, що ви були близькі до того, щоб впасти й навіть зрадити Мене, чи знали ви, що кожної миті Я постійно спасав вас? Що кожної миті Я постійно подавав Свій голос, щоб закликати та спасати вас? Так часто ви потрапляли до тенет сатани, так часто заплутувалися в пастках людства, так часто не могли звільнитися від себе та скочувалися в нескінченні суперечки одне з одним. Так часто ваші тіла перебували в Моєму домі, тоді як ваші серця ніде не можна було знайти. Незважаючи на це, Я так часто простягав Свою руку спасіння, щоб підтримати вас, і так часто Я сіяв серед вас зерна милосердя. Так часто Я був не в змозі винести видовище вашої нужди після страждання; так часто... Чи знаєте ви це?

Але сьогодні, під Моїм захистом, ви нарешті подолали всі труднощі, і Я радію разом із вами; це є кристалізацією Моєї мудрості. Проте добре запам'ятайте це! Хто впав, поки самі ви залишалися міцними? Хто був міцним, не відчуваючи ані хвилини слабкості? Хто з людей втішався благословенням, яке не походило від Мене? Хто зазнав лиха, яке не походило від Мене? Чи може бути так, що всі, хто любить Мене, отримують тільки благословення? Чи може бути так, що лиха спіткали Йова через те, що він не любив Мене, а навпаки, опирався Мені? Чи може бути так, що Павлові вдалося віддано служити Мені в Моїй присутності, бо він був істинно здатним любити Мене? Хоч ви, можливо, дотримуетесь Мого свідчення, але чи є серед вас такі, чиє свідчення вільне від брудних домішок, як чисте золото? Чи здатні люди на істинну вірність? Те, що ваше свідчення дає Мені радість, не суперечить вашій «вірності», бо Я ніколи ні від кого не вимагав занадто багато. Якщо слідувати початковому наміру Мого плану, то всі ви були би «бракованим товаром», який не задовольняє вимоги. Хіба це не приклад того, що Я казав вам про «сіяння зерен милосердя»? Чи є те, що ви бачите, Моїм спасінням?

Вам усім слід звернутися до минулого та пригадати: відтоді, як ви повернулися до Мого дому, чи пізнав хтось із вас Мене так, як це зробив Петро, зовсім не зважаючи на свої надбання чи втрати? Ви засвоїли поверхові частини Біблії назубок, але чи перейнялися ви її суттю? По суті, ти досі тримаєшся за свій «капітал», відмовляючись по-справжньому звільнитися від себе. Коли Я промовляю висловлювання, коли Я говорю з вами віч-на-віч, хто з вас хоч раз відклав свій згорнутий сувій, щоб прийняти слова життя, які Я розкриваю? Ви не ставитеся з повагою до Моїх слів, як і не цінуєте їх. Швидше, ви використовуєте їх для обстрілу своїх ворогів, як кулемет, щоб утримати свою власну позицію; ви ані найменшою мірою не намагаєтеся прийняти Мій суд, щоб пізнати Мене. Кожен із вас спрямовує зброю на когось іншого; ви всі «безкорисливі» та в будь-якій ситуації «дбаєте про інших». Хіба це не саме те, що ви робили вчора? А сьогодні? Ваша «вірність» зросла на кілька пунктів, і ви всі стали трохи досвідченішими та трохи зрілішими; через це ваш «страх» переді Мною дещо зріс, і ніхто не «діє

легковажно». Чому ви існуєте в цьому стані постійної пасивності? Чому у вас ніколи й ніде неможливо знайти позитивні аспекти? О, Мій народ! Минуле давно позаду; ви не маєте більше чіплятися за нього. Встоявши вчора, сьогодні ти маєш віддати Мені свою щиру вірність; більше того, завтра ти маєш свідчити про Мене добрим свідченням, і тоді ти успадкуєш Моє благословення в майбутньому. Ось що ви маєте зрозуміти.

Хоча Я не присутній перед вами, Мій Дух неодмінно обдарує вас благодаттю. Я сподіваюся, що ви цінуватимете Мої благословення та, покладаючись на них, будете здатними пізнати себе. Не вважайте їх своїм капіталом; швидше, вам слід використовувати Мої слова, щоб поповнити те, чого вам бракує, і з цього черпати свої позитивні елементи. Це є послання, яке Я заповідаю вам!

28 лютого 1992 року

Глава 8

Коли Мої одкровення досягнуть свого апогею, і коли Мій суд добіжить кінця, це буде час, коли весь Мій народ буде виявлений і стане довершеним. Я подорожую до всіх куточків всесвіту в постійному пошуку тих, хто відповідає Моєму наміру й підходить для Мого використання. Хто може піднятися й співпрацювати зі Мною? Любов людей до Мене крихітна, і їхня віра в Мене також мізерно мала. Якби Я не спрямовував натиск Моїх слів на слабкості людей, вони б хвалилися й перебільшували, поважно просторікуючи та висуюючи пишномовні теорії, ніби вони всезнаючі й цілковито обізнані щодо земних питань. Із тих, хто був «вірний» Мені в минулому, і з тих, хто сьогодні «твердо стоїть» переді Мною, хто досі наважується говорити хвалькувато? Хто потайки не радіє своїм власним перспективам? Коли Я не викривав людей безпосередньо, їм нікуди було сховатися, і їх мучив сором. Наскільки було б гірше, якби Я говорив по-іншому? У людей виникло б ще більше почуття заборгованості, вони повірили б, що ніщо не може їх вилікувати, і вони всі були б міцно зв'язані своєю пасивністю. Коли люди втрачають надію, офіційно лунає вітання Царства, і це, як кажуть люди, «час, коли починає діяти семикратно посилений Дух». Іншими словами, це коли життя Царства офіційно починається на землі; це коли Моя божественна природа виходить, щоб діяти безпосередньо (без будь-якої розумової «обробки»). Усі люди клопітливо метушаться, як ніби їх оживили або пробудили від сну, і, прокинувшись, з подивом виявляють себе в таких обставинах. У минулому Я багато говорив про будівництво церкви; Я виявив багато таємниць, але коли ця робота досягла свого піку, вона раптово обірвалася. Однак будівництво Царства – це щось інше. Тільки коли війна в духовному світі досягне своєї фінальної стадії, Я почну Свою роботу

заново на землі. Тобто тільки тоді, коли всі люди знаходяться на межі відступу, Я офіційно починаю й підношу Свою нову роботу. Різниця між будуванням Царства й будуванням церкви полягає в тому, що під час будування церкви Я працював через людство, яким керувала божественна природа; Я мав справу безпосередньо зі старою природою людей, безпосередньо викриваючи їхні потворні «я» й оголюючи їхню сутність. Як наслідок, вони пізнали себе на цій основі й тому були переконані в своїх серцях і в своїх словах. У будуванні Царства Я дію безпосередньо через Свою божественну природу й даю можливість усім людям знати, на основі їхнього знання Моїх слів, що Я маю й Ким Я є, в кінцевому підсумку дозволяючи їм досягти знання про Мене як про втілену плоть. Так закінчується пошук усім людством невизначеного Бога, і так вони перестають тримати в своїх серцях місце для Бога на небесах; тобто Я даю людству можливість дізнатися про діяння, які Я вчиняю, поки Я втілений у плоті, і так Я завершу Свій час на землі.

Будування Царства спрямоване безпосередньо на духовний світ. Тобто стан битви в духовному світі стає очевидним безпосередньо серед усього Мого народу, і цього достатньо, щоб показати, що не тільки всередині церкви, але також і більшою мірою в період Царства кожна людина постійно перебуває у стані війни. Незважаючи на їхні фізичні тіла, духовний світ відкривається прямо перед ними, і вони стикаються з життям духовного світу. Таким чином, коли ви почнете бути вірними, ви повинні належним чином підготуватися до наступної частини Моєї роботи. Вам слід віддати Мені все своє серце; тільки тоді ви зможете задовольнити Моє серце. Мене не хвилює те, що відбувалося раніше в церкві; сьогодні це – у Царстві. У Моєму плані сатана весь цей час стежив за кожним кроком і, як тло для Моєї мудрості, завжди намагався знайти шляхи й засоби, щоб зірвати Мій початковий план. Але чи міг Я піддатися його підступним задумам? Усе на небесах і на землі служить Мені; чи може бути інакше з підступними задумами сатани? Саме тут діє Моя мудрість; це – саме те, що є дивовижним у Моїх справах, і це – принцип дії всього Мого плану управління. В еру будування Царства Мені й досі не уникнути підступних задумів сатани, але Я продовжую виконувати роботу, яку Я повинен виконати. Серед всесвіту й усього суцього Я вибрав учинки сатани як тло для Себе. Хіба це не прояв Моєї мудрості? Хіба це не саме те, що дивовижне в Моїй роботі? Із нагоди вступу в період Царства все на небесах і на землі повністю перетворюється, і все святкує й радіє. А ви хіба ні? У чиєму серці немає солодкості меду? Чиї груди не розпирає радість? Хто не танцює від захвату? Хто не промовляє слова похвали?

Чи розумієте ви цілі та походження всього, про що Я говорив і що обговорював вище, чи ні? Якби Я не запитав про це, більшість людей подумали б, що Я просто балакаю, і не змогли б збагнути джерело Моїх слів. Якщо ви ретельно обміркуєте їх, ви зрозумієте їхню важливість. Вам не завадило б уважно прочитати їх: які з Моїх слів не приносять вам користі? Які не призначені для того, щоб ваше життя

зростало? Які не говорять про реальність духовного світу? Більшість людей вважає, що в Моїх словах немає ні складу, ні ладу, що їм не вистачає пояснення й тлумачення. Невже Мої слова дійсно такі абстрактні й неосяжні? Чи дійсно ви підкоряєтеся Моїм словам? Чи дійсно ви приймаєте Мої слова? Чи не ставитеся до них як до нісенітниць? Чи не використовуєте їх як одяг, щоб приховати свою потворну зовнішність? У цьому широкому світі, кого Я особисто обстежив? Хто особисто чув слова Мого Духа? Багато людей блукає навампачи й шукає в темряві; так багато молиться серед нещастя; так багато, голодних й холодних, спостерігає з надією; і так багато пов'язано сатаною; і все ж так багато не знає, куди звернути, так багато зраджує Мене посеред свого щастя, так багато невдячних, і так багато вірних облудним задумам сатани. Хто з вас є Йовом? Хто є Петром? Чому Я неодноразово згадував Йова? Чому Я так багато разів посилався на Петра? Ви коли-небудь з'ясовували, якими є Мої сподівання щодо вас? Вам слід приділяти більше часу роздумам про такі речі.

Петро був вірний Мені багато років, але при цьому ніколи не ремствував і не скаржився; навіть Йов не був йому рівнею, і протягом століть всі святі не досягнули рівня Петра. Він не тільки прагнув пізнати Мене, але й пізнав Мене в той час, коли сатана впроваджував свої підступні замисли. Завдяки цьому Петро служив Мені протягом багатьох років, завжди згідно з Моєю волею, і з цієї причини сатана ніколи не використовував його. Петро засвоїв уроки, пов'язані з вірою Йова, але в той же час чітко бачив недоліки Йова. Хоча Йов відрізнявся великою вірою, йому не вистачало знань про питання духовного світу, тому він говорив багато слів, які не відповідали дійсності; це показує, що знання Йова були поверховими й не піддавалися вдосконаленню. Тому Петро завжди зосереджувався на набутті відчуття духу та завжди приділяв увагу спостереженню за динамікою духовного світу. Таким чином, він не тільки зміг дещо з'ясувати про Мої бажання, але й отримав крихту знань про підступні задуми сатани. Через це його знання про Мене стали більшими, ніж у будь-кого іншого впродовж віків.

Із досвіду Петра неважко зрозуміти, що якщо люди хочуть пізнати Мене, вони повинні зосередитися на ретельному міркуванні всередині свого духу. Я не прошу, щоб ти «присвячував» Мені певну кількість зовнішнього; це має другорядне значення. Якщо ти не знаєш Мене, то вся віра, любов і вірність, про які ти говориш, – це лиш ілюзії; вони – пусті слова, і ти обов'язково станеш тим, хто хвалиться переді Мною, але не знає себе. Таким чином, ти знову потрапиш до пастки сатани й не зможеш вибратися; ти станеш сином загибелі й об'єктом знищення. Однак, якщо ти холодний і байдужий до Моїх слів, то ти, безсумнівно, виступаєш проти Мене. Це факт, і тобі не завадило б поглянути через ворота духовного світу на безліч різноманітних духів, які зазнали Моєї кари. Хто з них, зіткнувшись із Моїми словами, не був пасивним, байдужим і несприйнятливим? Хто з них не поставився цинічно до Моїх слів? Хто з них не намагався знайти хиби в Моїх словах? Хто з них не

використовував Мої слова як «оборонну зброю» для «захисту» себе? Вони використовували зміст Моїх слів не як шлях до пізнання Мене, а просто як іграшки для забави. Хіба в цьому вони не протистояли Мені напяму? Ким є Мої слова? Ким є Мій Дух? Я ставив вам такі запитання так багато разів, але чи отримували ви коли-небудь більш високі й чіткі прозріння щодо них? Чи переживали ви їх коли-небудь по-справжньому? Я ще раз нагадую вам: якщо ви не знаєте Моїх слів, не приймаєте їх і не втілюєте їх у життя, тоді ви неминуче станете об'єктами Моеї кари! Ви, без сумніву, станете жертвами сатани!

29 лютого 1992 року

Глава 9

Оскільки ти серед людей Мого дому й оскільки ти є вірним у Моєму Царстві, ти маєш дотримуватися стандартів Моїх вимог у всьому, що робиш. Я не прошу, щоб ти був всього лише хмарою, що пливе за вітром, а прошу, щоб ти був блискотливим снігом і володів його сутністю і, більше того, його цінністю. Тому що Я прийшов зі святої землі, Я не схожий на лотос, який має тільки ім'я, але не має сутності, бо він прийшов із болота, а не зі святої землі. Час, коли нове небо сходить на землю й нова земля простягається над небосхилом, – це також час, коли Я офіційно працюю серед людей. Хто серед людства знає Мене? Хто бачив момент Мого приходу? Хто бачив, що Я не тільки маю ім'я, а й, більше того, що Я також володію сутністю? Я змітаю рукою білі хмари й уважно спостерігаю за небом; у космічному просторі немає нічого, що не влаштоване Моєю рукою, і під ним немає нікого, хто не доклав би свого крихітного зусилля до здійснення Моеї могутньої справи. Я не висуваю до людей на землі обтяжливих вимог, бо Я завжди був практичним Богом, і тому, що Я – Всемогутній, Який створив людей і добре їх знає. Усі люди перебувають перед очима Всемогутнього. Як можуть навіть ті, хто знаходиться в найвіддаленіших куточках землі, уникнути пильної уваги Мого Духа? Хоча люди «знають» Мій Дух, вони все одно ображають Мій Дух. Мої слова виявляють потворні обличчя всіх людей, а також їхні найпотаємніші думки, і змушують усіх на землі стати ясними під Моїм світлом і впасти ниць під Моїм пильним поглядом. Однак, незважаючи на падіння, серця їхні не сміють відходити від Мене далеко. Хто з об'єктів творіння не полюбив Мене в результаті Моїх вчинків? Хто не жадає Мене в результаті Моїх слів? У кого не народжуються почуття прихильності в результаті Моеї любові? Тільки через зіпсованість сатаною люди не змогли досягти того стану, якого Я вимагаю. Навіть найнижчі стандарти, яких Я вимагаю, викликають у людей побоювання, не кажучи вже про день сьогоднішній – цю епоху, коли сатана свавільно бунтує і є несамовито деспотичним, – або про час, коли

людей так розтоптану сатаною, що їхні тіла цілковито вкрилися брудом. Коли нездатність людей виявляти турботу до Мого серця в результаті їхньої зіпсованості не викликала в Мене смутку? Чи може бути так, що Я жалію сатану? Чи може бути так, що Я помиляюся в Моїй любові? Коли люди не покоряються Мені, Моє серце таємно плаче; коли вони чинять Мені опір, Я караю їх; коли вони спасенні Мною й воскресли з мертвих, Я плекаю їх із найбільшою турботою; коли вони покоряються Мені, Моє серце заспокоюється, і Я одразу відчуваю великі зміни на небі й на землі та в усьому суцюзому. Коли люди прославляють Мене, як Я можу не радіти цьому? Коли вони свідчать про Мене та набуваються Мною, як же Мені не здобути славу? Чи може бути так, що вчинки і поведінка людей не скеровуються та не забезпечуються Мною? Коли Я не даю їм керівництва, люди не діють і мовчать; більше того, за Моєю спиною вони займаються всіма тими «похвальними» брудними справами. Невже ти гадаєш, що плоть, у яку Я зодягаю Себе, нічого не знає про твої вчинки, поведінку та слова? Багато років Я терпів вітер і дощ, зазнав і гіркоти людського світу; однак, при уважному розгляді, жодні страждання не можуть змусити плотське людство втратити надію на Мене, і тим більше жодна солодкість не може змусити людей із плоті стати холодними, розчарованими або зневажливими по відношенню до Мене. Невже їхня любов до Мене насправді зводиться або до відсутності страждань, або до відсутності солодкості?

Сьогодні Я живу у плоті та офіційно приступив до виконання роботи, яку маю здійснити. Хоча люди бояться голосу Мого Духа, вони йдуть проти сутності Мого Духа. Мені немає потреби докладно розповідати про те, як важко людству пізнати Моє «Я» з плоті через Мої слова. Як Я вже казав, Я не суворий у Своїх вимогах, і вам немає потреби пізнавати Мене повністю (бо люди не здатні на це; це вроджений стан, і жоден набутий стан не може компенсувати його). Вам достатньо знати все, що робиться й говориться Мною у плотській формі. Оскільки Мої вимоги не надто суворі, Я сподіваюся, що ви всі зможете пізнати ці вчинки і слова та досягти набуття. Ви маєте позбутися своєї скверни в цьому брудному світі, ви маєте прагнути поступу в цій відсталій «сім'ї імператорів», і ви ніколи не повинні давати собі поблажок. Ви ані найменшою мірою не повинні бути поблажливими до себе. Вам доведеться витратити багато часу та зусиль, щоб пізнати те, що Я промовляю за один день, і вам знадобиться ціле життя, щоб набути знання навіть від одного речення, сказаного Мною, і випробувати їх на досвіді. Слова, які Я промовляю, не розпливчасті й не абстрактні; це не порожні балачки. Багато людей сподіваються набути Мої слова, але Я не звертаю на них уваги; багато хто прагне Моєї ситості, але Я не даю їм ні найменшої частини; багато хто бажає побачити Моє обличчя, але Я завжди приховую його; багато хто уважно слухає Мій голос, але Я заплющую очі та відкидаю назад голову, байдужий до їхнього «жадання»; багато хто боїться звуку Мого голосу, але Мої слова завжди образливі; багато хто боїться побачити Моє обличчя, але Я навмисно з'являюся так, щоб уразити їх.

Люди ніколи по-справжньому не бачили Мого обличчя й ніколи по-справжньому не чули Мого голосу; так є тому, що вони не знають Мене по-справжньому. Хоча вони можуть бути вражені Мною, хоча вони можуть покинути Мене, хоча вони можуть бути покарані Моєю рукою, вони досі не знають, чи справді все, що вони роблять, Мені по серцю, і досі не знають, кому саме Я відкриваю Моє серце. З моменту створення світу ніхто ніколи не знав Мене по-справжньому й не бачив Мене по-справжньому, і хоча Я сьогодні став плоттю, ви досі не знаєте Мене. Хіба це не факт? Чи бачив ти хоч малу частину Моїх дій і характеру у плоті?

На небесах Я спочиваю, а під небесами Я знаходжу спокій. Я маю місце, де мешкаю, і Я маю час, коли проявляю Мою силу. Якби Мене не було на землі, якби Я не приховав Себе у плоті, якби Я не був смиренним і прихованим, хіба небо й земля не змінилися б уже давно? Хіба ви, Мій народ, не були б уже використані Мною? Однак у Моїх діях є мудрість, і хоча Я цілковито усвідомлюю оманливість людей, Я не наслідую їхнього прикладу, але даю їм дещо навзаєм. Моя мудрість у духовному світі невичерпна, і Моя мудрість у плоті вічна. Чи не в цей самий момент Мої вчинки стають явними? Я багато разів прощав і милував людей, аж до сьогоднішнього дня, в період Царства. Чи можу Я й далі відкладати Мій час? Хоча Я був дещо більш милостивим до немічних людей, але коли Мою роботу буде завершено, чи можу Я завдавати Собі клопоту, здійснюючи стару роботу? Невже Я свідомо дозволю сатані звинуватити Мене? Мені не потрібно, щоб люди робили щось, окрім прийняття реальності Моїх слів та їхнього первісного значення. Хоча Мої слова є простими, у своїй суті вони складні, бо ви занадто малі та стали занадто заціпенілими. Коли Я розкриваю Мої таємниці прямо й оголошую Мою волю у плоті, ви не звертаєте уваги; ви слухаєте звуки, але не розумієте їхнього значення. Я сповнений смутку. Хоча Я у плоті, Я не можу виконувати роботу служіння плоті.

Хто прийшов до пізнання Моїх вчинків у плоті за Моїми словами та діями? Коли Я відкриваю Свої таємниці письмово або промовляю їх у голос, усіх людей це приголомшує; вони заплющують очі в мовчанні. Чому те, що Я кажу, є незрозумілим для людей? Чому Мої слова є такими незбагненними для них? Чому вони такі сліпі до Моїх вчинків? Хто здатний бачити Мене й ніколи не забувати? Хто серед них здатний чути Мій голос і не пропускати його повз вуха? Хто здатний відчувати Мою волю й догоджати Моєму серцю? Я живу та переміщаюся серед людей; Я прийшов випробувати на досвіді їхнє життя – і хоча Мені здавалося, що все було добре, коли Я створив його для людства, Я не відчуваю радості від життя серед людей і не тішуся ніяким щастям серед них. Я не відчуваю до них відрази та не відкидаю їх, але й не є сентиментальним до них – бо люди не знають Мене, їм тяжко побачити Моє обличчя в темряві; серед усього цього галасу вони заледве чують Мій голос і не можуть розібрати, що Я кажу. Тож на перший погляд усе, що ви робите, є покірним Мені, але в серці своєму ви досі не покоряєтеся Мені. Можна сказати, що

такою є стара природа всього людства. Хто становить виняток? Хто не є об'єктом Моєї кари? Хто, проте, не живе під Моєю терпимістю? Якби все людство було знищене Моїм гнівом, яке значення мало б Моє створення небес і землі? Я колись попереджав багатьох людей, настановляв багатьох людей і відкрито судив багатьох людей – хіба це не краще, ніж пряме знищення людства? Моя мета полягає не в тому, щоб віддати людей смерті, а в тому, щоб вони пізнали всі Мої вчинки й Мій суд. Коли ви підніметеся з криниці бездонної, – тобто коли звільнитися від Мого суду, – ваші особисті міркування й плани зникнуть, і кожен прагнутиме догодити Мені. Хіба в такому разі Я не досягну Своїєї мети?

1 березня 1992 року

Глава 10

Зрештою, період Царства відрізняється від минулих часів. Він не стосується того, як діє людство; радше, Я зійшов на землю, щоб особисто виконати Свою роботу, яку люди не можуть ні зрозуміти, ні виконати. Протягом стількох років, від самого створення світу, ця робота була спрямована тільки на будівництво церкви, але ніхто ніколи не чув про будівництво Царства. Навіть незважаючи на те, що Я говорю про це своїми устами, чи є хтось, хто знає суть цього? Одного разу Я зійшов у світ людей, відчув на Собі й спостерігав їхні страждання, але робив це, не виконавши мети Мого втілення. Як тільки почалося будівництво Царства, Моя втілена плоть офіційно почала виконувати Моє служіння; тобто Владика Царства офіційно прийняв Свою суверенну владу. Із цього очевидно, що сходження Царства в людський світ є далеко не просто буквальним проявом, а проявом фактичної реальності; це один із аспектів значення «реальності практики». Люди ніколи не бачили жодну з Моїх дій, і вони ніколи не чули жодного з Моїх висловлювань. Навіть якби вони бачили Мої дії, що б вони відкрили? І якби вони почули, як Я говорю, що б вони зрозуміли? У всьому світі кожен існує в межах Моєї милості й люблячої доброти, але так само й усе людство знаходиться під Моїм судом і також піддається Моїм випробуванням. Я був милостивий і велелюбний до людей, навіть коли всі вони були розбещені до певної міри; Я призначав їм кару, навіть коли всі вони підкорилися перед Моїм тронем. Однак чи є хоч одна людська істота, яка не знаходиться посеред страждань і рафінування, які Я послав? Так багато людей навіпацки пробираються крізь темряву до світла, і так багато відчайдушно борються, проходячи через свої випробування. У Йова була віра, але хіба він не шукав виходу для себе? Хоча Мій народ може твердо стояти перед обличчям випробувань, чи є хто-небудь, хто, не вимовляючи цього вголос, у глибині душі теж має віру? Чи не краще, щоб люди висловлювали свої

переконання, навіть коли вони все ще мають сумніви в своїх серцях? Немає жодної людини, яка б твердо стояла у випробуванні або щиро підкорялася, коли її випробовують. Якби Я не закрив Своє обличчя, щоб не дивитися на цей світ, уся людська раса впала б під Моїм палаючим поглядом, бо Я нічого не прошу в людства.

Коли лунає вітання Царству – а це також час, коли гримлять сім громів, – цей звук стрясає небо й землю, трясучи небесну твердь і змушуючи вібрувати серцеві струни кожної людської істоти. Гімн Царству урочисто звучить у країні великого червоного дракона, доводячи, що Я знищив той народ і заснував Своє Царство. Що більш важливо, Моє Царство встановлено на землі. У цей момент Я починаю посилати Своїх ангелів у всі країни світу, щоб вони могли пасти Моїх синів, Мій народ; це також відповідає вимогам наступного етапу Моєї роботи. Однак Я особисто приходжу до того місця, де лежить, згорнувшись кільцем, великий червоний дракон, і змагаюся з ним. Щойно все людство пізнає Мене в плоті й зможе побачити Мої діяння в плоті, лігво великого червоного дракона перетвориться на попіл і зникне без сліду. Як народ Мого Царства, оскільки ви ненавидите великого червоного дракона до мозку кісток, ви повинні задовольнити Моє серце своїми діями й таким чином зганьбити дракона. Ви щиро відчуваєте, що великий червоний дракон сповнений ненависті? Ви дійсно вважаєте, що він – ворог Владики Царства? Чи насправді у вас є віра в те, що ви можете принести чудове свідчення для Мене? Ви справді впевнені, що зможете перемогти великого червоного дракона? Це те, про що Я прошу вас; усе, що Мені потрібно, – так це щоб ви змогли досягти цього кроку. Чи зможете ви це зробити? Чи є у вас віра в те, що Ви зможете досягти цього? На що саме здатні люди? Чи не краще Мені зробити це Самому? Чому Я кажу, що особисто спускаюся в місце, де відбувається бій? Чого я хочу, так це вашої віри, а не ваших вчинків. Люди усі нездатні прийняти Мої слова прямолінійно й натомість просто кидають на них косий погляд. Чи допомогло це вам досягти ваших цілей? Хіба ви пізнали Мене таким чином? Правду кажучи, жоден із людей на землі не здатний дивитися Мені прямо в обличчя, і жоден не здатний сприйняти чисте й неспотворене значення Моїх слів. Тому Я розпочав небачену раніше справу на землі, щоб досягти Своїх цілей і затвердити Свій справжній образ у серцях людей. Таким чином Я покладу край ері, у якій уявлення мають владу над людьми.

Сьогодні Я не тільки сходжу на народ великого червоного дракона, Я також повертаюся обличчям до всього всесвіту, змушуючи здригнутися всю небесну твердь. Чи є де-небудь хоч одне місце, яке омине мій суд? Чи є хоч одне місце, яке не існувало в лихах, які Я зливаю на нього дощем? Куди б Я не пішов, Я всюди розкидаю всілякі «насіння лиха». Це – один зі способів, у який Я працюю, і, без сумніву, це – акт спасіння людства, і те, що Я даю їм, усе ж є свого роду любов'ю. Я хочу дозволити ще більшій кількості людей пізнати Мене й побачити Мене, і

таким чином прийти до шанування Бога, Якого вони не могли бачити стільки років, але Який саме зараз реальний. Для чого Я створив цей світ? Чому після того, як люди стали розбещеними, Я не знищив їх повністю? Із якої причини вся людська раса живе серед лих? Якою була Моя мета того, щоб зодягнутися в плоть? Коли Я виконую Свою роботу, людство пізнає смак не тільки гіркого, але й солодкого. З усіх людей у світі – хто живе не в Моїй милості? Якби Я не наділив людей матеріальними благами, хто в світі зміг би насолоджуватися достатком? Чи може бути так, що дозволити вам зайняти місце як Моєму народу – це благословення? Якби ви не були Моїм народом, а радше прислужниками, хіба ви не існували б у межах Моїх благословень? Жоден із вас не здатний зрозуміти походження Моїх слів. Людство далеке від того, щоб дорожити званнями, які Я їм присвоїв, тож багато з них через звання «прислужник» виношують образу в своїх серцях, і так багато через звання «Мій народ» плекають любов до Мене в своїх серцях. Нікому не слід намагатися обманути Мене; Мої очі бачать усе! Хто з вас приймає охоче, хто з вас віддає повний послух? Якби вітання Царству не прозвучало, чи змогли б ви дійсно підкоритися до кінця? Те, що люди здатні робити й думати, і як далеко вони здатні зайти – усе це Я визначив давним-давно.

Переважна більшість людей приймають Моє горіння в світлі Мого обличчя. Переважна більшість людей, натхненні Моєю підтримкою, спонукають себе рухатися вперед у пошуках. Коли сили сатани нападають на Мій народ, Я перебуваю там, щоб відбити їх; коли задуми сатани сіють хаос у їхньому житті, Я жену його геть, щоб він ніколи не повертався. На Землі всілякі злі духи вічно нишпорять у пошуках місця для відпочинку й нескінченно шукають людські трупи, щоб поглинути їх. Мій народе! Ти повинен залишатися під Моєю опікою й захистом. Ніколи не будь розпусним! Ніколи не поведься необачно! Ти маєш запропонувати свою відданість в Моєму домі, і тільки завдяки відданості ти зможеш протистояти підступності диявола. За жодних обставин ти не повинен поводитися так, як у минулому, роблячи одне переді Мною, а інше за Моєю спиною; якщо ти чиниш так, то ти вже не підлягаєш спокуті. Хіба Я не промовив більш ніж достатньо таких слів, як ці? Саме тому, що стара природа людства невинна, Мені доводиться постійно нагадувати людям про це. Не впадайте в нудьгу! Усе, що Я кажу, – заради забезпечення вашої долі! Огидне й нечисте місце – це саме те, що потрібно сатані; чим безнадійніше невинними й чим розпуснішими ви є, відмовляючись підкорятися обмеженням, тим більше ці нечисті духи будуть використовувати будь-яку можливість, щоб проникнути в вас. Якщо ви дійшли до такого стану, то ваша вірність буде не чим іншим, як порожньою балаканиною, що не має жодного відношення до дійсності, і нечисті духи проковтнуть вашу рішучість і перетворять її в непослух і сатанинські змови, які будуть використані для підриву Моєї роботи. У такому разі Я можу поразити тебе в будь-який момент. Ніхто не розуміє серйозності цієї ситуації; усі люди просто залишаються глухі до того, що вони чують, і не

проявляють анінайменшої обережності. Я не пам'ятаю про те, що було зроблено в минулому; ти насправді все ще чекаєш, що Я буду поблажливий до тебе, «забувши» ще раз? Хоча люди виступають проти Мене, Я не буду тримати на них зла, тому що вони занадто слабкі духовно, і тому Я не ставлю до них надмірно високих вимог. Усе, що Я вимагаю, – це щоб вони не були розпусними й щоб вони мали стриманість. Звісно ж, виконання цієї єдиної умови не виходить за рамки ваших можливостей, чи не так? Більшість людей чекають, що Я відкрию їм іще більше таємниць, щоб потішити їхній погляд. Однак, навіть якщо б ти зрозумів усі таємниці небес, що саме ти міг би зробити з таким знанням? Чи збільшило б це твою любов до Мене? Чи пробудило б це твою любов до Мене? Я не недооцінюю людей і не виношу про них легковажних суджень. Якби це не були реальні обставини людей, Я ніколи так недбало не вінчав би їх такими ярликами. Згадайте минуле: скільки разів Я обмовляв вас? Скільки разів Я недооцінював вас? Скільки разів Я дивився на вас без огляду на ваші фактичні обставини? Скільки разів Мої висловлювання не могли цілковито привернути вас? Скільки разів Я говорив, не зачіпаючи струну, що знаходить відгук глибоко всередині вас? Хто з вас читав Мої слова без страху й трепету, сильно боячись, що Я кину вас у криницю безодню? Хто не переносить випробування від Моїх слів? У Моїх висловлюваннях присутня влада, але це не для того, щоб виносити випадкові судження про людей; радше, пам'ятаючи про їхні реальні обставини, Я постійно розкриваю їм сенс, закладений у Моїх словах. Насправді, чи є хтось, хто здатний визнати Мою всемогутню силу в Моїх словах? Чи є хто-небудь, хто може прийняти найчистіше золото, із якого зроблені Мої слова? Скільки ж слів Я вже промовив? Чи хтось коли-небудь дорожив ними?

3 березня 1992 року

Гімн Царства

Натовпи вітають Мене, натовпи вихваляють Мене; усі вуста називають єдиного істинного Бога, усі люди здіймають очі, щоб спостерігати за Моїми діяннями. Царство сходить на світ людей, Моя особа багата й рясна. Хто б не радів цьому? Хто б не танцював від радості? О, Сіоне! Підними свій тріумфальний стяг, щоб прославити Мене! Співай свою тріумфальну пісню перемоги, щоб поширити Мое святе ім'я! Усе творіння до країв землі! Поспішайте очиститися, щоб ви могли бути як приношення для Мене! Сузір'я небес! Поспішайте повернутися до своїх місць, щоб показати Мою могутню силу на небозводі! Я прислухаюся до голосів людей на землі, які виливають свою нескінченну любов і повагу до Мене в пісні! У цей день, коли все творіння повертається до життя, Я сходжу в світ людей. У цей момент у

цьому самому збігові обставин усі квіти буйно розквітають, усі птахи співають в один голос, усе тремтить від радості! Під звуки вітання Царства руйнується царство сатани, воно знищується у гуркоті гімну Царства, щоб ніколи більше не піднятися!

Хто на землі наважиться повстати й чинити опір? Коли Я спускаюся на землю, Я приношу полум'я, приношу гнів, приношу лиха всіх видів. Земні царства тепер є Моїм Царством! Високо в небі перевертаються й клубляться хмари; під небом озера й річки здіймаються та радісно витворюють хвилюючу мелодію. Тварини, які відпочивали, виходять зі своїх лігвищ, і Я пробуджую від сну всі народи. День, якого чекали численні народи, нарешті настав! Вони пропонують Мені найкрасивіші пісні!

У цей прекрасний момент, у цей хвилюючий час,
хвала звучить усюди, на небесах вгорі й на землі внизу. Хто б не був схвилюваний цим?

Кому б не стало легше на серці? Хто б не заплакав при цьому видовищі?

Небо – не небо давнини, тепер це – небо Царства.

Земля вже не та, що була, тепер це – свята земля.

Після того, як пройшов сильний дощ, брудний старий світ повністю оновився.

Гори змінюються... води змінюються...

люди теж змінюються... усе змінюється...

Ах, ви, безмовні гори! Устаньте й танцюйте для Мене!

Ах, ви, тихі води! Продовжуйте текти вільно!

Ви, люди, що маєте мрії! Піднімайтеся й кидайтеся в погоню!

Я прийшов... Я – Цар...

Усе людство побачить своїми очима Моє обличчя, почує своїми вухами Мій голос, житимуть самі життям Царства...

Як мило... як красиво...

По-незабутньому... неможливо забути...

У запалі Мого гніву великий червоний дракон бореться;

у Моєму величному суді дияволи показують свої справжні форми;

від Моїх суворих слів усі люди відчувають глибокий сором, і їм ніде сховатися.

Вони згадують минуле, як вони знущалися наді Мною й глузували з Мене.

Ніколи не було часу, коли вони не виставляли себе напоказ, ніколи не було часу, коли вони відкрито не корилися Мені.

Хто сьогодні не плаче? Хто не відчуває докорів сумління?

Увесь вселенський світ наповнений плачем...

наповнений звуками радості... наповнений голосами зі сміхом...

Незрівнянна радість... радість, яку ні з чим не порівняти...

Дрібний дощик, що стукоче... важкі сніжинки тріпотливого снігу...

Усередині людей змішуються печаль і радість... деякі сміються...

деякі ридають... а деякі вітають голосно...

Як ніби всі забули... чи це весна, що рясніє дощами й хмарами,

літо буйно квітнучих квітів, осінь багатих врожаїв,

або холодна зима з морозом і льодом, ніхто не знає...

У небі пливуть хмари, на землі вирують океани.

Сини махають руками... люди рухають ногами в танці...

Ангели працюють... ангели пасуть...

Усі люди на землі метушаться, і все на землі множитья.

Глава 11

Кожна особа в людстві має прийняти те, що її уважно вивчає Мій Дух, має ретельно перевіряти кожне своє слово та дію і, більше того, має вдивлятися в Мої дивовижні діяння. Що ви відчуваєте під час приходу Царства на землю? Коли Мої сини й народ стікаються до Мого престолу, Я офіційно розпочинаю суд перед великим білим престолом. Тобто коли Я особисто розпочинаю Мою роботу на землі та коли епоха суду добігає кінця, Я розпочинаю направляти Мої слова на увесь всесвіт і вивільняю голос Мого Духа на увесь всесвіт. Через Мої слова Я омию дочиста всіх людей і все суще серед усього, що є на небі й на землі, так що земля перестане бути нечистою й розпусною, а стане святим Царством. Я оновлю все суще, щоб воно було надане для Мого використання, щоб воно не мало більше земного подиху й не було заплямоване присмаком землі. На землі людина шукала навпомацки мету та джерела Моїх слів і спостерігала за Моїми діяннями, але ніхто ніколи істинно не знав витоків Моїх слів і ніхто й ніколи істинно не бачив дивовижного в Моїх діяннях. Лише сьогодні, коли Я особисто приходжу серед людей і промовляю Мої слова, людина отримує трохи знання про Мене, звільняючи місце, зайняте «Мною» в її думках, і натомість створюючи у своїй свідомості місце для практичного Бога. Людина має уявлення та сповнена цікавості; хто не хотів би побачити Бога? Хто не бажав би зустрітися з Богом? Однак єдине, що займає певне місце в серці людини, – це Бог, який видається їй невизначеним і абстрактним. Хто усвідомить це, якщо Я не скажу про це прямо? Хто насправді повірить, з певністю й без найменшого натяку на сумнів, що Я справді існую? Між «Мною» в серці людини та «Мною» в реальності існує величезна відмінність, і ніхто не здатний провести між ними порівняння. Якби Я не став плоттю, людина ніколи б не пізнала Мене, та навіть якби вона пізнала Мене, хіба таке пізнання все одно не було б лиш уявленням? Щодня Я проходжу серед нескінченного потоку людей, і щодня Я дію всередині кожної людини. Коли людина істинно побачить Мене, вона зможе пізнати Мене в Моїх словах та досягне як засоби, за допомогою яких Я промовляю, так і Мої наміри.

Коли Царство офіційно приходить на землю, що серед усього сущого не мовчить? Хто серед усіх людей не відчуває страху? Я йду скрізь у вселенському світі, і все влаштовано Мною особисто. Хто в цей час не знає, що діяння Мої дивовижні? Мої руки підтримують усе суще, але при цьому Я перебуваю понад усім. Чи не є сьогодні Моє втілення і Моя особиста присутність серед людей справжнім сенсом Моєї смиренності та прихованості? Зовні багато людей аплодує Мені як доброму та хвалить Мене як чудового, але хто знає Мене по-справжньому? Чому Я прошу вас пізнати Мене сьогодні? Хіба мета Моя не в тому, щоб осоромити великого червоного дракона? Я не бажаю примушувати людину підносити Мені хвалу, але бажаю, щоб вона пізнала Мене, і тоді вона полюбить Мене та піднесе Мені хвалу. Така хвала гідна свого імені й не є порожніми балачками; тільки така хвала може досягти Мого престолу та здійнятися до небес. Оскільки людина була спокушена та зіпсована сатаною, оскільки нею оволоділи уявлення й мислення, Я став плоттю, щоб особисто завоювати все людство, викрити всі уявлення людини та зруйнувати її мислення. У результаті людина більше не виставляється напоказ переді Мною й більше не служить Мені, використовуючи свої власні уявлення, і таким чином «Я» в уявленнях людини повністю розсіююся. Коли приходить Царство, Я насамперед починаю цю стадію роботи, і роблю це серед Мого народу. Як Мій народ, який був народжений у країні великого червоного дракона, ви, звісно ж, маєте в собі далеко не тільки дешицу чи частину отрути великого червоного дракона. Отже, ця стадія Моєї роботи насамперед спрямована на вас, і це один значущий аспект Мого втілення в Китаї. Більшість людей не в змозі досягнути навіть частинки тих слів, що Я промовляю, а якщо й досягає, то їхнє розуміння є неясним і заплутаним. Це переломний момент у методі, яким Я промовляю. Якби всі люди були здатні читати Мої слова й розуміти їхній зміст, то хто з людей міг би бути спасеним, а не скинутим до підземного царства? Коли людина пізнає Мене й підкориться Мені, тоді настане час, коли Я відпочину, і саме тоді людина зможе досягнути сенс Моїх слів. Сьогодні ваш духовний стан надто низький – майже жалюгідно низький, він не вартий навіть того, щоб його піднести, не кажучи вже про ваше знання про Мене.

Хоча Я й кажу, що почав посилати ангелів пасти Моїх синів і народ, ніхто не здатний зрозуміти сенс Моїх слів. Коли Я особисто приходжу серед людей, ангели в той же час розпочинають роботу пастирства, і під час пастирства ангелів усі сини та люди не лише отримують випробування та пастирство, а й мають змогу на власні очі спостерігати виникнення різного роду видінь. Оскільки Я працюю безпосередньо в божественності, усе вступає в новий початок, а оскільки ця божественність працює безпосередньо, вона ані найменшою мірою не обмежена людським, і людині здається, що вона діє вільно за надприродних обставин. Однак для Мене це цілком нормально (людина вважає це надприродним, бо ніколи не стикалася з божественністю безпосередньо); божественність непідвладна

жодному з людських уявлень і не заплямована людськими ідеями. Люди побачать це тільки тоді, коли всі вони вступлять на правильний шлях; оскільки зараз – тільки початок, то коли справа доходить до вступу, людина має багато недоліків, і помилок та непрозорості навряд чи можна уникнути. Сьогодні, оскільки Я привів вас до цієї точки, Я вжив відповідних заходів і маю Мої власні цілі. Якби Я розповів вам про них сьогодні, чи змогли б ви по-справжньому пізнати їх? Я добре знайомий з думками людського розуму та бажаннями людського серця: хто постійно не шукає виходу для себе? Хто не думає про свої перспективи? І хоча людина володіє багатим і блискучим інтелектом, хто був здатний передбачити, що через століття сьогодення виявиться таким, яким воно є зараз? Чи справді це плід твоїх власних суб'єктивних зусиль? Чи це плата за твої невтомні старання? Чи це прекрасна картина, задумана твоїм розумом? Якби Я не керував усім людством, хто зміг би відокремити себе від Моїх улаштувань і знайти інший вихід? Може, це уява та бажання людини привели її до сьогоднішнього дня? Чимало людей проживає усе життя, так і не здійснивши своїх бажань. Невже це відбувається через помилку в їхньому мисленні? Життя багатьох людей наповнене несподіваним щастям і задоволенням. Невже це насправді відбувається тому, що вони очікують занадто мало? Хто з усього людства не отримує турботи в очах Всемогутнього? Хто не живе відповідно до того, що наперед визначив Всемогутній? Хіба життя та смерть людини відбуваються за її власним вибором? Хіба розпоряджається людина своєю долею? Багато людей кличе смерть, але вона далека від них; багато хто хоче бути сильним у житті та боїться смерті, але день їхнього скону наближається без їхнього відома, занурюючи їх у безодню смерті; багато хто дивиться на небо та глибоко зітхає; багато хто плаче й гірко ридає; багато хто гине у випробуваннях; багато хто стає бранцем спокуси. Хоча Я не з'являюся особисто, щоб дати людині можливість ясно побачити Мене, багато людей страшилось побачити Моє обличчя, сильно боячись, що Я вражу їх, що Я знищу їх. Чи знає людина Мене насправді, чи ні? Ніхто не може сказати з певністю. Чи не так це? Ви боїтеся і Мене, і Моєї кари, але при цьому відкрито виступаєте проти Мене та виносите судження про Мене. Хіба це не так? Те, що людина ніколи не знала Мене, пояснюється тим, що вона ніколи не бачила Мого обличчя й не чула Мого голосу. Тому, хоча Я перебуваю в серці людини, чи є такі, в чиєму серці Я не постаю розпливчастим і нечітким? Чи є такі, в чиєму серці Я абсолютно ясний? Я не бажаю, щоб ті, хто є Моїм народом, також бачили Мене невизначеним і неясним, і тому Я стаю до цієї великої роботи.

Я тихо приходжу до людини, а потім зникаю. Чи бачив хтось Мене коли-небудь? Чи здатне сонце бачити Мене завдяки своєму палаючому полум'ю? Чи здатен місяць бачити Мене завдяки своїй осяйній чистоті? Чи можуть сузір'я бачити Мене завдяки своєму місцю на небі? Коли Я приходжу, людина не знає, і все суще залишається в невіданні, і коли Я йду, людина, як і раніше, не знає про це. Хто може свідчити про Мене? Чи може це бути хвала людей на землі? Чи можуть це

бути лілії, що цвітуть у дикій природі? Птахи, що літають у небі? Леви, що рикають у горах? Ніхто не може повною мірою свідчити про Мене! Ніхто не може здійснити роботу, яку здійснию Я! Навіть якби вони здійснили цю роботу, який би результат вона мала? Щодня Я спостерігаю за кожним вчинком багатьох людей, щодня Я досліджую серця й уми багатьох людей; ніхто ще не уникнув Мого суду, і ніхто ще не позбувся реальності Мого суду. Я стою над небесами та дивлюся в далечінь: незліченна кількість людей була уражена Мною, але й незліченна кількість людей живе серед Мого милосердя й любові. Чи не живете й ви за таких самих обставин?

5 березня 1992 року

Глава 12

Коли блискавка вдаряє зі Сходу, а це також саме той момент, коли Я починаю промовляти Свої слова, – коли вдаряє блискавка, увесь всесвіт освітлюється, і у всіх зірках відбувається перетворення. Уся людська раса виглядає так, як ніби її відсортували. Під сяйвом цього променя світла зі Сходу все людство постає в своєму первісному вигляді, їхні очі засліплені, вони не знають, що робити, і ще менш впевнені в тому, як приховати свої потворні риси. Вони також подібні до тварин, які тікають від Мого світла й знаходять прихисток у гірських печерах, але жодна з них не може бути стерта із глибини Мого світла. Усі люди вражені, усі чекають, усі спостерігають; з приходом Мого світла всі радіють тому дню, коли вони народилися, і так само всі проклинають той день, коли вони народилися. Суперечливі емоції неможливо висловити словами; сльози самобичування утворюють річки й несуться стрімким потоком, зникаючи без сліду в одну мить. І знову Мій день наближається для всього людства, знову пробуджуючи людську расу, даючи людству ще один новий початок. Моє серце б'ється, і, слідуючи ритму Мого серцебиття, гори стрибають від радості, води весело танцюють, а хвилі б'ються об скелясті рифи. Важко висловити те, що в Мене на серці. Я хочу змусити усе нечисте згоріти дотла під Моїм пильним поглядом; Я хочу змусити усіх синів непослуху зникнути з-перед Моїх очей і ніколи більше не існувати. Я не тільки поклав новий початок у місці проживання великого червоного дракона, але й приступив до нової роботи у всесвіті. Скоро царства землі стануть Моїм Царством; скоро царства землі назавжди припинять своє існування через Моє Царство, тому що Я вже здобув перемогу, тому що Я повернувся з тріумфом. Великий червоний дракон вичерпав усі мислимі засоби, щоб зірвати Мій план, сподіваючись стерти Мою роботу на землі, але чи можу Я впасти в зневіру через його облудні хитрощі? Чи можу Я бути доведеним страхом та його погрозами до втрати впевненості? Ніколи не було жодної істоти на небесах або на землі, яку Я не тримав би на долоні

Своєї руки; наскільки ж більше це стосується великого червоного дракона, цього творіння, яке слугує Мені тлом? Хіба це теж не об'єкт для маніпуляції в Моїх руках?

Під час Мого втілення в людському світі людство під Моїм керівництвом мимоволі прийшло до цього дня й мимоволі пізнало Мене. Але що стосується того, як іти шляхом, який лежить попереду, ніхто не має анінайменшого уявлення, ніхто не усвідомлює – і тим паче ні в кого немає уявлення про те, в якому напрямку цей шлях їх вестиме. Тільки під наглядом Всемогутнього будь-хто зможе пройти шлях до кінця; тільки ведений блискавкою на Сході будь-хто зможе переступити поріг, що веде до Мого Царства. Серед людей ніколи не було того, хто бачив Моє обличчя, того, хто бачив блискавку на Сході; наскільки ж менше було тих, хто чув висловлювання з Мого трону? Насправді, із давніх часів жодна людська істота не вступала в прямий контакт зі Мною; тільки сьогодні, тепер, коли Я прийшов у світ, у людей є шанс побачити Мене. Але навіть зараз люди все ще не знають Мене, так само, як вони тільки дивляться на Моє обличчя й тільки чують Мій голос, але не розуміють Мого значення. Усі людські істоти такі. Належачи до Моїх людей, хіба ви не відчуваєте глибокої гордості, коли бачите Моє обличчя? І хіба ви не відчуваєте огидного сорому через те, що не знаєте Мене? Я ходжу серед людей і живу серед людей, бо Я став плоттю й прийшов у людський світ. Моя мета полягає не просто в тому, щоб дати людству можливість поглянути на Мою плоть; що більш важливо, – так це дати людству можливість пізнати Мене. Більш того, Я через Свою втілену плоть осуджу людство в його гріхах; Я через Свою втілену плоть здолаю великого червоного дракона й знищу його лігво.

Хоча людей, що населяють землю, так само багато, як зірок, Я знаю їх усіх так само чітко, як долоню Своєї власної руки. І, хоча людські істоти, які «люблять» Мене, також незліченні, як піщинки в морі, Я обираю лише небагатьох: тільки тих, хто прагне до яскравого світла, хто відокремлений від тих, хто «любить» Мене. Я не переоцінюю людину й не недооцінюю її; радше, Я висуваю вимоги до людини відповідно до її природних якостей, і тому Мені потрібна така людина, яка щиро шукає Мене, щоб Я міг досягти Своєї мети стосовно обрання людей. У горах є безліч диких звірів, але всі вони переді Мною ручні, як вівці; незбагненні таємниці лежать під хвилями, але вони постають переді Мною так само чітко, як і все на поверхні землі; у небесах є світи, яких людина ніколи не зможе досягти, але Я вільно походжаю тими недоступними світами. Людина ніколи не впізнавала Мене при світлі, але бачила Мене тільки в світі темряви. Хіба ви перебуваєте не в саме такій ситуації сьогодні? Це був кульмінаційний момент буйств великого червоного дракона, коли Я офіційно прийняв плоть, щоб виконувати Свою роботу. Коли великий червоний дракон вперше показав свою справжню форму, Я засвідчив про Своє ім'я. Коли Я ходив дорогами людства, жодна істота, жодна людина не була налякано пробуджена, і тому, коли Я прийшов утіленим у людський світ, ніхто про це не знав. Але коли у Своїй утіленій плоті Я почав виконувати Свою роботу,

людство прокинулося й було ошелешене пробудженням зі своїх снів від Мого громового голосу, і з цього моменту воно почало своє життя під Моїм керівництвом. Серед Мого народу Я знову розпочав нову роботу. Сказаного, що Моя робота на землі не закінчена, достатньо, щоб показати, що Мої люди, про яких Я говорив, – це не ті, кого Я потребую у Своєму серці, але, тим не менш, Я все одно обираю деяких із них. Із цього очевидно, що Я не тільки даю Своїм людям можливість пізнати втіленого Бога, але й очищаю їх. Через суворість Моїх адміністративних постанов переважній більшості людей усе ще загрожує небезпека бути вигнаними Мною. Якщо ви не докладете всіх зусиль, щоб розібратися з собою, підкорити своє власне тіло – якщо ви не зробите цього, ви, безсумнівно, станете об'єктом, який Я зневажаю й відкидаю, щоб бути кинутим до пекла, точно так, як Павло отримав кару прямо з Моїх рук, від якої не було порятунку. Чи почерпнули ви що-небудь із Моїх слів? Як і раніше, Я маю намір очистити церкву, продовжувати очищати людей, які Мені потрібні, тому що Я – Сам Бог, Який є всесвятим і непорочним. Я зроблю Свій храм не тільки таким, що переливається всіма кольорами веселки, але й бездоганно чистим, щоб його внутрішній вигляд відповідав зовнішньому. У Моїй присутності ви, кожен зосібна та всі разом, повинні подумати про те, що ви зробили в минулому, і вирішити, чи можете ви сьогодні зважитися принести Мені досконале задоволення в Моєму серці.

Людина не просто не знає Мене в Моїй плоті; більше того, вона не змогла зрозуміти своє власне «я», що перебуває в плотському тілі. Протягом стількох років люди обманювали Мене, ставилися до Мене, як до чужинця. Так багато разів вони полишали Мене за «дверима своїх будинків»; так багато разів вони, стоячи переді Мною, не звертали на Мене жодної уваги; так багато разів вони відступалися від Мене серед інших людей; так багато разів вони відрікалися від Мене перед дияволом; і так багато разів вони нападали на Мене своїми в'їдливими вустами. І все ж Я не враховую слабкості людини й не прошу зуб за зуб через її непослух. Усе, що Я зробив, – так це застосував ліки від її хвороб, щоб вилікувати її невиліковні хвороби, тим самим повернувши їй здоров'я, щоб вона могла пізнати Мене. Хіба все, що Я зробив, не було зроблено заради виживання людства, заради того, щоб дати людству шанс на життя? Багато разів Я приходив у світ людей, але люди не звертали на Мене жодної уваги, тому що Я у Своїй власній особі прийшов у світ; замість цього кожен діяв так, як вважав за потрібне, і шукав вихід для себе. Вони й не відають, що кожна дорога під небесами виходить із Моїх рук! Вони й не відають, що абсолютно все, що знаходиться під небесами, підкоряється Моєму велінню! Хто з вас наслідуюється таїти обурення у своєму серці? Хто з вас наважиться легковажно дійти висновку? Я просто спокійно виконував Свою роботу серед людства – ось і все. Якби в період Мого втілення Я не співчував людській слабкості, то все людство, виключно на підставі Мого втілення, було б налякане до смерті та, як наслідок, потрапило б до аду. Тільки тому, що Я упокорився і сховався,

людство уникнуло катастрофи, отримало визволення від Моєї кари й, таким чином, досягло сьогоdnішнього дня. Пам'ятаючи про те, як важко було прийти до сьогоdnішнього дня, чи не повинні ви ще більше дорожити завтрашнім днем, який ще попереду?

8 березня 1992 року

Глава 13

У Моїх словах і висловлюваннях приховано низку Моїх намірів, але люди жодного з них не знають і не розуміють; вони продовжують одержувати Мої слова ззовні та слідувати їм іззовні й не можуть зрозуміти Мого серця чи інтуїтивно осягнути Мою волю з Моїх слів. Хоча Я виголошую Мої слова ясно, але чи є хтось, хто розуміє їх? Із Сіону Я прийшов у людство. Оскільки Я убрав Себе в нормальну людську сутність і в людську шкіру, люди лише зовні знайомі з Моєю зовнішністю – але вони не знають життя, що міститься в Мені, не впізнають Бога Духа, а знають лише людину з плоті. Чи може Сам реальний Бог не бути вартий того, щоб ви намагалися пізнати Його? Чи може Сам реальний Бог не бути вартий того, щоб ви докладали зусиль й «аналізували» Його? Я відчуваю відразу до зіпсованості усього людського роду, але Я відчуваю співчуття до його слабкості. Я також розбираюся зі старою природою всього роду людського. Будучи частиною Мого народу в Китаї, хіба ви не є також частиною роду людського? Серед усього Мого народу та серед усіх Моїх синів, тобто серед тих, кого Я обрав з усього людського роду, ви належите до найнижчої групи. З цієї причини Я доклав до вас найбільше енергії, найбільше зусиль. Невже ви досі не цінуєте того благословенного життя, яким втішаєтеся сьогодні? Невже ви досі озлобляєте свої серця, бунтуючи проти Мене й будуючи свої власні задуми? Якби не Моя незмінна жалість і любов, усе людство давно б уже потрапило в полон до сатани й перетворилося на «ласий шмат» у його пащі. Сьогодні серед усіх людей ті, хто по-справжньому присвячує себе Мені та щиро любить Мене, все ще настільки рідкісне явище, що їх можна перерахувати на пальцях однієї руки. Чи може сьогодні звання «Мій народ» бути вашою особистою власністю? Невже твоя совість просто стала холодною, як лід? Невже ти справді гідний стати тим народом, якого Я вимагаю? Згадуючи минуле та знову дивлячись на сьогоdnішній день – хто з вас догодив Моєму серцю? Хто з вас проявив щире опікування Моїми намірами? Якби Я не спонукав вас, ви б так і не прокинулися, а залишалися б як заморожені й, знову-таки, як у зимовій сплячці.

Серед бурхливих хвиль людина бачить Мій гнів; у стрімкому вихорі темних хмар вона вражена й налякана, та не знає, куди бігти, боячись, що грім і дощ зметуть її. Згодом, коли вируюча хуртовина минає людей, їхній настрій стає легким і світлим,

і вони милуються чудовими картинами природи. Але хто з них у такі хвилини хоч колись відчував безмежну любов, яку Я відчуваю до людства? У їхніх серцях є тільки Моя постать, але не сутність Мого Духа: хіба людина не кидає Мені відкрито виклик? Коли буря вщухає, все людство ніби оновлюється; ніби після рафінування через страждання воно знову знайшло світло й життя. Хіба й вам не пощастило дійти до сьогоднішнього дня, витримавши всі удари, яких Я завдавав? Але коли день сьогоднішній мине, а завтрашній настане, чи зможете ви зберегти чистоту, яку принесла злива? Чи зможете ви зберегти відданість, яку принесло ваше рафінування? Чи зможете ви зберегти сьогоднішню покірність? Чи зможе ваша відданість залишатися непохитною й незмінною? Хіба це вимога, яку людині не під силу виконати? Я щодня живу серед людей і дію разом із ними, посеред них, але ніхто ніколи не помічав цього. Якби не керівництво Мого Духа, хто з усього людського роду продовжував би існувати в нинішній період? Хіба Я перебільшую, коли кажу, що живу та дію в суспільстві людей? У минулому Я сказав: «Я створив людство, і керував усім людством, і повелівав усім людством»; хіба це не так? Чи, можливо, у вас у цьому недостатньо досвіду? На пояснення самого лише терміну «прислужник» у вас пішло б усе життя. Без фактичного досвіду людина ніколи не пізнає Мене – люди ніколи не зможуть пізнати Мене через Мої слова. Проте сьогодні Я особисто прийшов до вас – хіба це не буде корисніше для вашого розуміння? Чи не є Моє втілення також і спасінням для вас? Якби Я не зійшов у людство в Моїй власній особі, увесь рід людський давно б уже був пронизаний уявленнями, а значить ними заволодів би сатана, бо те, у що ти віриш, є лише образом сатани й не має нічого спільного із Самим Богом. Чи це не Моє спасіння?

Коли сатана постає переді Мною, Я не відступаюся перед його дикою люттю, як і не страшуся його огидності: Я просто не зважаю на нього. Коли сатана спокушає Мене, Я бачу його підступність і змушую його тікати осоромленим і приниженим. Коли сатана бореться зі Мною й намагається відбити Мій обраний народ, Я веду з ним війну в Моїй плоті, і в Моїй плоті Я підтримую Мій народ, і для нього Я пастир, щоб він не міг із легкістю впасти чи заблукати, і Я веду його на кожному кроці. І коли сатана відступить у поразці, Я здобуду славу від Мого народу, і Мій народ нестиме чудове й гучне свідчення про Мене. Так Я візьму перешкоди в Моєму плані управління й кину їх раз і назавжди до криниці бездонної. Таким є Мій план; такою є Моя робота. У вашому житті може настати день, коли ти зіткнешся з такою ситуацією: чи дозволиш ти собі добровільно здатися в полон сатані, чи дозволиш Мені набути тебе? Це твоя власна доля, і ти повинен ретельно обмірковувати її.

Життя у Царстві – це життя народу та Самого Бога. Усе людство перебуває під Моєю турботою й захистом, і всі беруть участь у смертельному бою з великим червоним драконом. Щоб здобути перемогу в цій останній битві, щоб покінчити з великим червоним драконом, усі люди мають віддати Мені все своє єство в

Моєму Царстві. «Царство», про яке тут ідеться, означає життя під прямим управлінням божественності, в якому Я є пастирем усього людства, що приймає Моє навчання безпосередньо, тож його життя, хоча воно ще на землі, відбувається наче на небесах – це істинне втілення життя на третьому небі. Хоча Я перебуваю у Своїй плоті, Я не страждаю від обмежень плоті. Так багато разів Я приходив до людей, щоб вислухати їхні благання, і так багато разів Я, ходячи серед людей, втішався їхньою хвалою; хоча люди ніколи не знали про Моє існування, Я все одно продовжую здійснювати Мою роботу таким чином. У Моїй обителі, – а це місце, де Я схований, – і попри це в Моїй обителі Я здобув перемогу над усіма Моїми ворогами; у Моїй обителі Я здобув реальний досвід життя на землі; у Моїй обителі Я спостерігаю за кожним словом і дією людини, стежу за всім людським родом і керую ним. Якби людство могло перейнятися турботою про Мої наміри й тим самим догодити Моєму серцю й принести Мені задоволення, то Я, певна річ, благословив би все людство. Хіба не в цьому полягає Мій намір щодо людства?

Оскільки людство перебуває в коматозному стані, тільки гуркіт Мого грому пробуджує людей від сну. І коли вони розплющують очі, ці вибухи холодного випромінювання ранять багатьом із них очі, так що вони втрачають відчуття напрямку й не знають, звідки прийшли та куди прямують. Більшість людей уражається променями, подібними до променів лазера, і падає в безладді під ударами бурі, їхні тіла зносяться бурхливими потоками та зникають у них, не залишаючи по собі і сліду. При світлі ті, що вижили, нарешті можуть ясно побачити Моє обличчя, і тільки тоді вони дізнаються дещо про Мій зовнішній вигляд, тому більше не наважуються дивитися Мені прямо в обличчя, відчуваючи сильний страх перед тим, що Я знову наведу на їхню плоть Мою кару та прокляття. Дуже багато людей плаче й гірко ридає; дуже багато людей впадає у відчай; кров дуже багатьох тече ріками; дуже багато людей перетворюється на трупи, які безцільно дрейфують туди й сюди; дуже багато людей, знайшовши своє місце у світлі, відчуває раптовий біль у серці та проливає сльози через свої довгі нещасливі роки. Дуже багато людей, спонукуваних світлом, визнає свою нечистоту й приймає рішення виправитися. Дуже багато людей, будучи засліпленими, вже втратило радість життя і, внаслідок цього, втратило здатність помічати світло, а тому продовжує животіти, чекаючи свого кінця. І дуже багато хто піднімає вітрила життя й під керівництвом світла з нетерпінням чекає свого завтрашнього дня. ... Хто з поміж людства сьогодні не існує в такому стані? Хто не існує в Моєму світлі? Хоч ти сильний, а хоч слабкий, як ти можеш уникнути приходу Мого світла?

10 березня 1992 року

Глава 14

Протягом століть жодна людина не ввійшла до Царства, а тому ніхто не насолодився благодаттю періоду Царства й не бачив Царя Царства. Незважаючи на те, що під осяянням Мого Духа чимало людей пророкувало про красу Царства, вони знають тільки його зовнішній бік, але не його внутрішнє значення. Сьогодні, коли Царство приходить до офіційного існування на землі, переважна частина людства все ще не знає, що саме має здійснитися та до якого світу в кінцевому підсумку потраплять люди в період Царства. Я побоююся, що всі перебувають у стані сум'яття із цього приводу. Оскільки день повного здійснення Царства ще не настав, усі люди перебувають у розгубленості й не здатні ясно це зрозуміти. Моя робота в божественності формально розпочинається з періоду Царства, і саме із цим формальним початком періоду Царства Мій характер починає поступово проявлятися для людства. Тому саме в цей момент свята сурма починає офіційно лунати, сповіщаючи всіх. Коли Я офіційно прийму Свою владу й запаную як Цар у Царстві, із часом увесь Мій народ буде довершений Мною. Коли всі народи світу буде знищено, саме тоді буде встановлено і сформовано Моє Царство, а також тоді Я преображуся й повернуся обличчям до всього всесвіту. У цей час усі люди побачать Моє славне обличчя й стануть свідками Мого істинного лику. Від моменту створення світу, відтоді, як сатана зіпсував людей до такої міри, до якої вони зіпсовані сьогодні, саме через їхню зіпсованість Я стаю, з їхнього погляду, дедалі більш прихованим і більш незбагненим. Людство ніколи не бачило Мого справжнього обличчя й не взаємодіяло зі Мною безпосередньо. Тільки в чутках і міфах існував «Я» в людській уяві. Тому Я погоджуюся із цією людською уявою, – тобто з людськими уявленнями, – щоб подолати «Я» у свідомості людей, щоб змінити той стан «Я», який вони зберігали в собі так багато років. Таким є принцип Моєї роботи. Жодна людина не змогла пізнати його до кінця. Хоча люди впали ниць переді Мною й прийшли поклонитися Мені, Мене не тішать такі дії людей, бо у своїх серцях люди зберігають не Мій образ, а образ, відмінний від Мого. І тому, оскільки їм бракує розуміння Мого характеру, люди зовсім не впізнають Мого справжнього обличчя. Як наслідок, коли вони вважають, що чинили Мені опір чи порушували Мої адміністративні постанови, Я все одно заплющую на це очі, – і тому в їхній пам'яті Я є або Богом, що проявляє милосердя до людей, а не карає їх, або Самим Богом, що не має на увазі те, що говорить. Це все фантазії, породжені людським мисленням, і вони не відповідають фактам.

День за днем Я стою, спостерігаючи за всесвітом, і смиренно приховую Себе у Своїй обителі, випробовуючи людське життя й уважно вивчаючи кожен учинок людства. Ніхто ще по-справжньому не приносив себе в жертву Мені; ніхто ніколи ще не шукав істини. Ніхто ніколи не був сумлінним щодо Мене, не ухвалював переді Мною рішень і не виконував свого обов'язку. Ніхто ніколи не дозволяв Мені жити в

собі й не цінував Мене так, як люди цінують своє власне життя. Ніхто ніколи не бачив у практичній реальності всього того, що є Моєю божественністю; ніхто ніколи не був готовий вступити в контакт із Самим практичним Богом. Коли води повністю поглинають людей, Я спасаю їх із цих застійних вод і даю шанс на нове життя. Коли люди втрачають віру в життя, Я піднімаю їх із порога смерті, даруючи їм мужність іти далі, щоб вони могли використовувати Мене як основу для свого існування. Коли люди не слухаються Мене, Я змушую їх пізнати Мене зсередини їхнього непослуху. Враховуючи стару природу людства й Моє милосердя, замість того, щоб віддавати людей на смерть, Я дозволяю їм каятися й починати все спочатку. Коли вони страждають від голоду, навіть якщо в їхніх тілах залишилося лиш одне дихання, Я вириваю їх у смерті, не даючи їм стати жертвою сатанинського підступу. Так часто люди бачили Мою руку, так часто вони бачили Мій добрий лик та усміхнене обличчя, і так часто вони бачили Мою велич і гнів. Хоча люди ніколи не знали Мене, Я не використовую їхні слабкості як можливість для умисного провокування. Досвід людських негараздів дає Мені можливість співчувати людським слабкостям. Тільки у відповідь на непокору й невдячність людей Я застосовую різні ступені покарання.

Я приховую Себе, коли люди зайняті, і відкриваю Себе у їхній вільний час. Люди уявляють, що Я знаю все; вони вважають Мене Самим Богом, Який відповідає на всі благання. Тому більшість приходить до Мене тільки для того, щоб попросити Божої допомоги, а не через прагнення пізнати Мене. На одрі хвороби люди настійно просять Мене про допомогу. За часів негараздів вони всіма силами довіряють Мені свої труднощі, щоб полегшити свої страждання. Однак жодна людина не змогла полюбити Мене, перебуваючи в комфортному стані; жодна людина не потягнулася до Мене під час спокою й щастя, щоб Я причастився до її радості. Коли маленькі людські сім'ї щасливі та благополучні, люди здавна відкидають Мене або зачиняють переді Мною двері, не дозволяючи Мені ввійти, щоб утішитися благословенним щастям їхніх сімей. Людський розум надто вузький; він надто вузький навіть для того, щоб прийняти такого люблячого, милосердного й доступного Бога, як Я. Так часто Мене відкидали люди під час свого радісного сміху; так часто люди спиралися на Мене, як на милицю, коли спотикалися; так часто Мене змушували відігравати роль лікаря люди, які потерпали від хвороби. Якими жорстокими є люди! Вони абсолютно нерозумні й аморальні. У них не можна розгледіти навіть тих почуттів, якими буцімто наділені люди; вони майже повністю позбавлені будь-яких ознак людяності. Подумайте про минуле й порівняйте його з теперішнім: чи відбуваються у вас якісь зміни? Чи позбулися ви чогось зі свого минулого? Чи це минуле тільки ще належить замінити?

Я пройшов через гірські хребти й долини річок, переживаючи злети й падіння світу людей. Серед них Я мандрував, серед них Я прожив багато років, але, схоже, характер людства мало змінився. Схоже, стара природа людей пустила коріння й

проросла в них. Вони ніяк не спроможні змінити цієї старої природи; вони лише трохи її поліпшують на її первісній основі. Як кажуть, суть не змінилася, хоча форма змінилася значно. Здається, що всі люди намагаються обдурити й засліпити Мене, щоб за допомогою хитрощів завоювати Моє визнання. Я не захоплююся, але й не звертаю уваги на людські хитрощі. Замість того, щоб впадати в люті, Я обираю інше: дивитися, але не бачити. Я планую надати людству певну свободу дій, а потім розібратися з усіма людьми разом. Оскільки всі люди – нікчемні жалюгідні істоти, які не люблять і не цінують себе, то навіщо тоді їм узагалі потрібно, щоб Я знову проявляв милосердя й любов? Усі без винятку люди не знають самих себе й не знають, чого вони варті. Їм слід стати на ваги й зважитися. Люди не приділяють Мені жодної уваги, тому і Я не сприймаю їх всерйоз. Вони не звертають на Мене уваги, тому й Мені не потрібно працювати над ними старанніше. Хіба це не найкраще з обох світів? Хіба це не ваш опис, Мій народе? Хто з вас ухвалював переді Мною рішення, а потім не відкидав їх? Хто ухвалював переді Мною довгострокові рішення, а не просто часто думав то про те, то про інше? Люди завжди ухвалюють переді Мною рішення в легкі часи, а потім скасовують їх у часи тяжкі; згодом, пізніше, вони знову повертаються до своєї рішучості та виставляють її переді Мною. Невже Я настільки неповажний, що покірно прийматиму цей мотлох, який людство підбирає зі звалища сміття? Небагато людей твердо дотримується своїх рішень, небагато хто є непорочним, і небагато хто приносить Мені в жертву своє найдорожче. Хіба всі ви не однакові? Якщо ви не здатні виконувати свої обов'язки як члени Мого народу в Царстві, то будете зневажені й відкинуті Мною!

12 березня 1992 року

Глава 15

Усі люди – це істоти, яким бракує знання самих себе, і вони не здатні пізнати себе. Проте вони знають усіх інших як свої п'ять пальців, неначе все, що роблять і кажуть інші, спершу було «обстежено» ними, просто на їхніх очах, і отримало їхнє схвалення, перш ніж було зроблено. Як наслідок, вони ніби повністю оцінили всіх інших, включно навіть із їхнім психологічним станом. Усі людські істоти є такими. Хоча сьогодні вони вступили в період Царства, їхня природа залишається незмінною. Переді Мною вони досі роблять те, що роблю Я, тоді як за Моєю спиною вони починають займатися своїми власними унікальними «справами». Але потім, коли вони постають переді Мною, то виглядають зовсім іншими людьми, зовні спокійними й незворушними, з урівноваженими обличчями й ритмічним пульсом. Хіба не це робить людей надзвичайно огидними? Так багато людей має два

абсолютно різних обличчя: одне – переді Мною, інше – за Моєю спиною. Багато з них поводить переді Мною як новонароджені ягнята, але за Моєю спиною вони перетворюються на тигрів лютих, а потім поводяться, як маленькі пташечки, що весело пурхають пагорбами. Так багато людей проявляє цілеспрямованість і рішучість перед Моїм обличчям. Так багато людей приходить до Мене, шукаючи Мої слова зі спрагою й тугою, але, опинившись за Моєю спиною, стомлюється від них і зрікається їх, наче Мої висловлювання для них – тягар. Так багато разів, бачачи, як Мій ворог псує людський рід, Я переставав покладати на людей Свої сподівання. Так багато разів, бачачи, як вони приходять до Мене, слізно просячи прощення, Я, тим не менш, через їхній брак самоповаги й уперту невинність у гніві заплющував очі на їхні дії, навіть якщо їхні серця були чистими, а наміри щирими. Так багато разів Я бачив людей, достатньо впевнених для того, щоб співпрацювати зі Мною, які, перебуваючи переді Мною, немов би перебувають у Моїх обіймах, смакуючи їхнє тепло. Так багато разів, спостерігаючи невинність, жвавність і чарівність Свого обраного народу, як Я міг не відчувати великого задоволення від усього цього? Люди не знають, як втішатися призначеними їм благословеннями в Моїх руках, бо не розуміють, що мається на увазі і під «благословеннями», і під «стражданнями». Із цієї причини люди далеко не щирі у своїх пошуках Мене. Якби завтрашнього дня не існувало, то хто з вас, що стоять переді Мною, був би чистим, як свіжий сніг, та бездоганим, як нефрит? Чи може бути так, що ваша любов до Мене – це всього лише щось, що можна обміняти на смачну їжу, стильний костюм або високу посаду із солідними доходами? Чи можна обміняти її на любов, яку відчувають до тебе інші? Чи може насправді бути так, що проходження випробувань спонукатиме людей відмовитися від любові до Мене? Невже страждання й скорботи змусять їх скаржитися на Мої встановлення? Ніхто ще по-справжньому не оцінив гострого меча в Моїх устах: люди знають лише його поверхове значення, не усвідомлюючи, що він тягне за собою. Якби людські істоти справді були здатними побачити гостроту Мого меча, вони б мерщій порозбігалися, як щури, по своїх норах. Через своє заціпеніння люди нічого не розуміють в істинному значенні Моїх слів, і тому вони не мають анінайменшого поняття про те, наскільки грізними є Мої висловлювання або як багато вони розкривають про людську природу, і наскільки власна людська зіпсованість засуджується цими словами. Із цієї причини внаслідок своїх незрілих ідей про те, що Я говорю, більшість людей має літепле ставлення.

У Царстві не тільки з Моїх уст виходять висловлювання, а й стопи Мої урочисто ступають по всіх землях. У такий спосіб Я здобув перемогу над усіма нечистими й повними скверни місцями, тож не тільки небо змінюється, а й земля перебуває в процесі перетворення й відповідним чином оновлюється. У космосі все сяє, як нове, в осяйних променях Моєї слави, являючи собою аспект, що тішить душу, захоплює почуття й піднімає дух людей, ніби все тепер існує на тому небі, що за

небесами, як це було задумано в людській уяві, – усе є непідвладним сатані й вільним від зазіхань зовнішніх ворогів. На вершинах всесвіту міріади зірок за Моїм велінням займають відведені їм місця, випромінюючи своє світло через астральні сфери в години темряви. Жодна істота не наважується плекати думки про непокору, і тому, згідно зі змістом Моїх адміністративних постанов, увесь усесвіт є добре відрегульованим та перебуває в ідеальному порядку: ніколи не виникало жодних порушень, жодного разу космос не був розділений. Я здійснюю польоти над зірками, а коли сонце випускає свої промені, Я гашу їхнє тепло, посилаючи гігантські сніжинки завбільшки з гусяче пір'я, що злітають із Моїх рук. Але коли Я змінюю Свій настрій, увесь цей сніг тане, перетворюючись на річку, і в одну мить під небесами всюди настає весна, а смарагдова зелень перетворює весь ландшафт на землі. Я йду на прогулянку над небосхилом, і відразу ж землю огортає непроглядна темрява через Мою форму: без попередження настає «ніч», і в цілому світі стає так темно, що людина не бачить своєї руки перед власними очима. Щойно гасне світло, люди використовують цю мить, щоб почати буйство взаємного знищення, грабуючи та обкрадаючи одне одного. Народи землі впадають у хаотичний розбрат і входять у стан каламутної турбулентності, доки не опиняються поза межами будь-якої спокути. Люди б'ються в муках, стогнуть і плачуть від болю та жалібно квилять у своїх стражданнях, жадають, щоб до світу людей раптом знову прийшло світло й так поклато край дням пільми та відновило життєву силу, яка була колись. Однак Я вже давно покинув людство, обтрисивши Свої рукави, щоб ніколи більше не жаліти його за всі злодіяння світу: Я давно вже зневажаю й відкидаю людей усієї Землі, закриваю очі на умови життя на ній, відвертаю Своє обличчя від кожного руху й жесту людства та вже не отримую задоволення від його незрілості й невинності. Я приступив до здійснення іншого плану, щоб створити світ заново, щоб цей новий світ швидше зміг відродитися й ніколи більше не був поглинутий. Серед людства так багато іноземних держав, які чекають, щоб Я виправив їх, так багато помилок, яким Я особисто маю запобігти, так багато пилу, який Я маю змести, і так багато таємниць, які Я маю розкрити. Усе людство чекає на Мене й жадає Мого приходу.

На землі Я – Сам практичний Бог, що перебуває в серцях людей; на небесах Я – Володар усього творіння. Я підіймався на гори і вблід переходив річки, Я входив у середовище людства й виходив із нього. Хто наважиться відкрито виступити проти Самого практичного Бога? Хто наважиться вирватися з володарювання Всемогутнього? Хто наважиться стверджувати, що Я, поза будь-яким сумнівом, перебуваю на небесах? Більше того, хто наважиться стверджувати, що Я незаперечно перебуваю на землі? Серед усього людства не знайдеться жодної людини, здатної у всіх подробицях описати місця, де Я перебуваю. Чи може бути так, що коли Я на небесах, то Я – Сам надприродний Бог, а коли Я на землі, Я – Сам практичний Бог? Звісно, те, чи є Я Самим практичним Богом чи ні, не може

визначатися тим, що Я є Правителем усього творіння, чи тим, що Я відчуваю страждання людського світу, чи не так? Якби це було так, то хіба б люди не були безмежними невігласами? Я на небесах, але Я й на землі; Я серед незліченних об'єктів творіння, а також серед мас. Люди можуть доторкатися до Мене щодня; більше того, вони можуть бачити Мене щодня. Що стосується людства, то Я здаюся іноді прихованим, а іноді видимим; Я здаюся реально існуючим, але водночас також здаюся й неіснуючим. У Мені містяться таємниці, незбагненні для людства. Усі люди немовби роздивляються Мене через мікроскоп, щоб виявити в Мені ще більше таємниць, сподіваючись у такий спосіб розвіяти почуття збентеженості у своєму серці. Однак навіть якби вони використовували рентгенівські промені, як би людство змогло відкрити бодай один із секретів, які Я бережу?

У той самий момент, коли Мій народ в результаті Моеї роботи здобуде славу поруч зі Мною, кубло великого червоного дракона буде розкопане, увесь бруд і нечистоти будуть вичищені й виметені, а вся брудна вода, що накопичилася за незліченні роки, висохне в Моєму палючому вогні й перестане існувати. Після цього великий червоний дракон загине в озері вогняному й сірчаному. Чи справді ви готові залишатися під Моею люблячою опікою, щоб не бути викраденими драконом? Чи справді ви ненавидите його хитрі підступи? Хто може твердо свідчити про Мене? Хто може віддати всі свої сили заради Мого імені, заради Мого Духа й заради всього Мого плану управління? Сьогодні, коли Царство перебуває в людському світі, настав час, коли Я особисто прийшов до людей. Якби це було не так, чи є хтось, хто міг би без жодного трепету вийти на поле битви від Мого імені? Щоб Царство набуло форми, щоб Моє серце було задоволене, і, крім того, щоб настав Мій день, щоб настав час, коли міріади об'єктів творіння відродяться й рясно зростуть, щоб людей було врятовано з моря страждань, щоб настало завтра, і щоб воно було чудовим, і щоб воно розквітло й процвітало, і, більше того, щоб утіха майбутнього стала реальністю, усі люди борються всіма силами, не шкодуючи нічого в самопожертві заради Мене. Хіба це не знак того, що перемога вже за Мною? Хіба це не знак звершення Мого плану?

Що довше люди існуватимуть в останні дні, то більше вони відчуватимуть порожнечу світу, і то менше вони матимуть мужності проживати своє життя. Із цієї причини незліченна кількість людей померла в розчаруванні, незліченна кількість інших розчарувалася у своїх пошуках, а незліченна кількість ще інших страждає від того, що ними маніпулює рука сатани. Я врятував так багато людей і підтримував так багато з них, і так часто, коли люди втрачали світло, Я повертав їх назад до світлого місця, щоб вони могли пізнати Мене у світлі й втішатися Мною серед щастя. Завдяки приходу Мого світла в серцях людей, що живуть у Моєму Царстві, зростає захоплення, бо Я – Бог, Якого люди люблять, Бог, до Якого людство прив'язується в любові, і люди сповнюються незабутнім враженням від Моеї форми. Незважаючи

на це, урешті-решт немає нікого, хто б розумів, чи є це роботою Духа чи функцією плоті. У людей пішло б ціле життя на те, щоб усесторонньо відчути цю одну річ. Люди ніколи не зневажали Мене в глибині свого серця; навпаки, вони приліплюються до Мене в глибині свого духу. Моя мудрість викликає у них захоплення, чудеса, які Я творю, є святом для їхніх очей, а Мої слова приводять їх у сум'яття, але вони надзвичайно дорожать ними. Моя реальність викликає в людей розгубленість, приголомшення й здивування, і все ж вони готові прийняти її. Чи не в цьому полягає точна міра того, якими люди є насправді?

13 березня 1992 року

Глава 16

Я стільки всього хочу сказати людині, так багато того, що Я маю їй розповісти. Але людині надто бракує здатності приймати; людина не спроможна уповні збагнути Мої слова відповідно до того, що Я даю, і розуміє лише один аспект, залишаючись невідгласом щодо решти. Однак Я не прирікаю людину на смерть через її безсилля і не засмучуюся її слабкістю. Я просто виконую Свою роботу й говорю, як говорив завжди, навіть попри те, що людина не розуміє Моєї волі; коли настане день, люди пізнають Мене в глибині своїх сердець і пам'ятатимуть про Мене у своїх думках. Саме тоді, коли Я полишу цю землю, Я зйду на престол у людському серці, тобто це станеться тоді, коли всі люди пізнають Мене. Так само буде й тоді, коли Мої сини та народ Мій пануватимуть на землі. Ті, хто знає Мене, неодмінно стануть стовпами Мого Царства, і ніхто, крім них, не матиме права панувати та володарювати в Царстві Моїм. Усі, хто знає Мене, одержимі Моєю природою та здатні жити Мною серед усіх людей. Мені байдуже, якою мірою людина знає Мене: ніхто у жоден спосіб не може перешкодити Моїй роботі, і людина не може запропонувати Мені ніякої допомоги та не може нічого для Мене зробити. Людина може лише слідувати Моїм вказівкам у Моєму світлі та шукати Мою волю в цьому світлі. Сьогодні люди мають кваліфікації і вважають, що можуть чванливо походжати переді Мною, сміятися і жартувати зі Мною, анітрохи не стримуючись, і звертатися до Мене, як до рівного. І все ж людина не знає Мене, вона все ще вірить, що ми подібні за природою, що ми обоє з плоті та крові та обоє живемо в людському світі. Її повага до Мене надто мізерна; вона шанує Мене, коли стоїть переді Мною, але не здатна служити Мені перед Духом. Так, наче для людини Дух взагалі не існує. У результаті жодна людина ще ніколи не пізнала Духа; у Моєму втіленні люди бачать лише тіло з плоті та крові й не сприймають Духа Божого. Невже Моя воля справді може бути виконана таким чином? Люди – фахівці з ошукування Мене; здається, вони були навчені сатаною спеціально, щоб дурити

Мене. Але Я не переймаюсь через сатану. Я однаково використовуватиму Свою мудрість, щоб завоювати все людство та здолати розбещувача всього людства, аби Моє Царство утвердилося на землі.

Серед людей є ті, хто намагався визначити величину зірок або масштаби космосу. Але жодного разу їхнє дослідження не принесло плодів, і все, що вони можуть зробити, – це в розпачі схилити голову та змиритися з невдачею. Роздивляючись серед усіх людей і спостерігаючи за динамікою людських невдач, Я не бачу жодного, цілковито впевненого в Мені, жодного, хто слухається Мене та кориться Мені. Наскільки неприборканими є людські амбіції! Коли весь лик глибини був каламутним, серед людей Я почав відчувати присмак гіркоти світу. Мій Дух подорожує по всьому світу та розглядає серця всіх людей, але так само і Я завойовую людство в Своїй втіленій плоті. Людина не бачить Мене, адже вона сліпа; людина не знає Мене, адже вона заціпеніла; людина опирається Мені, адже вона неслухняна; людина починає схилитися переді Мною, адже вона завойована Мною; людина починає любити Мене, адже Я за природою гідний людської любові; людина живе Мною й виявляє Мене, тому що Моя сила та Моя мудрість роблять її Мені по серцю. Я маю місце в серці людини, але Я ніколи не отримував від людини любові до Мене, яка живе в її душі. У душі людини справді є речі, які вона любить понад усе, але Мене немає серед них, і тому людська любов подібна до мильної бульбашки: коли дме вітер, вона лопається і зникає, і більше її ніколи не побачити. Я завжди був постійним і незмінним у Своєму ставленні до людини. Чи міг би хтось з-поміж людей зробити те саме? В очах людини Я невловимий і невидимий, як повітря, і з цієї причини переважна більшість людей шукає тільки в безмежному небі, або у хвилях морських, або на озерній гладіні, або серед порожніх букв і вчень. Немає жодної людини, яка б знала сутність людства, і тим більше немає жодної, яка могла б сказати щось про таємницю всередині Мене, і тому Я не прошу, щоб людина досягла тих найвищих стандартів, яких, на її думку, Я вимагаю від неї.

На тлі Моїх слів гори руйнуються, води течуть навспак, людина стає покірною, а озера починають текти без упину. Хоча бурхливі моря гнівно здіймають хвилі до неба, на тлі Моїх слів такі моря вщухають і вподібнюються до поверхні озера. За найменшим порухом Моєї руки люті бурі негайно розвіюються та віддаляються від Мене, і світ людей миттєво повертається у спокій. Але коли Я вивільняю Свій гнів, гори одразу розколюються на шматки, земля негайно починає здригатися, вода негайно висихає, а людину негайно ж обступає лихо. Через мій гнів Я не звертаю уваги на зойки людини, не надаю допомоги у відповідь на її крики, адже Мій гнів зростає. Коли Я серед небес, зірки ніколи не впадають у паніку від Моєї присутності. Натомість, вони вкладають усе своє серце в роботу для Мене, і Я дарую їм більше світла та змушую їх сяяти ще яскравіше, аби вони здобули ще більше слави для Мене. Чим ясніші небеса, тим темніший світ під ними; так багато

людей скаржилися, що Мої впорядкування є невідповідними, так багато покинули Мене, щоб створити своє власне царство, яке вони використовують, щоб зраджувати Мене та розвернути навспак стан темряви. Але хто ж досяг цього своєю рішучістю? І хто досяг успіху в своєму рішенні? Хто може розвернути навспак те, що було влаштовано Моєю рукою? Коли весна розливається по землі, Я потай тихо посилаю світло у світ, так щоб на землі людина раптово відчула свіжість у повітрі. Але тієї ж самої миті Я затуманюю очі людини, аби вона бачила тільки туман, що огортає землю, і всі люди та речі стають неясними. Усе, що можуть зробити люди, це зітхнути про себе й подумати: «Чому світло тривало лише мить? Чому Бог дає людині лише туман та імлу?». На тлі людського розпачу туман зникає за мить, але коли вони помічають проблеск світла, я обрушую на них потоки зливи, і їхні барабанні перетинки розриваються від грози, поки вони сплять. Охоплені панікою, вони не встигають сховатись, і їх поглинає злива. За мить усе суще під небесами начисто омивається Моїм лютим гнівом. Люди більше не скаржаться на початок проливного дощу, і в них усіх зароджується благоговіння. Через цю раптову дощову навалу переважна більшість людей тоне у воді, яка ллється з неба, перетворюючись на трупи у воді. Я оглядаю всю землю і бачу, що багато хто прокидається, що багато хто кається, що багато хто шукає джерело води у маленьких човнах, що багато хто схиляється переді Мною, щоб попросити Мого прощення, що багато хто побачив світло, що багато хто побачив Моє обличчя, що у багатьох є мужність жити та що весь світ перетворився. Після цієї великої зливи все суще повернулось до того, яким було в Моїй свідомості, і перестало бути неслухняним. Незабаром вся земля сповнюється звуками сміху, повсюди на землі панує атмосфера хвали, і ніде немає місця, де б не було Моєї слави. Моя мудрість повсюди на землі й по всьому всесвіту. Серед усього сущого є плоди Моєї мудрості, серед усіх людей рясніють витвори Моєї мудрості; все подібне до всього сущого у Моєму Царстві, і всі люди живуть у спокої під Моїми небесами, наче вівці на Моїх пасовищах. Я рухаюся понад усіма людьми та всюди спостерігаю. Ніщо більше не виглядає старим, і жодна людина не залишилася такою, якою була раніше. Я спочиваю на престолі, Я розлігся над усім всесвітом, і Я цілковито задоволений, адже все суще відновило свою святість, і Я знову можу мирно проживати на Сіоні, а люди на землі можуть вести безтурботне, задоволене життя під Моїм керівництвом. Усі народи управляють усім у Моїй руці, всі народи повернули собі свій колишній розум і первісний вигляд; вони більше не вкриті пилом, але в Моєму Царстві є святими, як нефрит, кожен з обличчям, подібним до обличчя святого в серці людини, адже Моє Царство встановлено серед людей.

14 березня 1992 року

Глава 17

Мої висловлювання лунають як грім, проливаючи світло у всіх напрямках і на всю землю, і посеред грому та блискавки людину збиває з ніг. Ще жодна людина не залишилася непохитною серед грому та блискавки; більшість людей втрачає глузд зі страху перед приходом Мого світла й не знає, що робити. Коли на сході починає жевріти слабкий пробиск світла, багато людей, зворушених цим слабким сяйвом, миттєво прокидається від своїх ілюзій. Але ніхто так і не зрозумів, що настав день, коли Моє світло сходить на землю. Більшість людей приголомшена раптовою появою світла, і деякі зачудовано і з цікавістю спостерігають за рухами світла та напрямком його наближення, тоді як інші стоять наготові обличчям до світла, аби краще зрозуміти його джерело. Як би там не було, чи виявив хтось коли-небудь, наскільки дорогоцінним є сьогоднішнє світло? Чи пробудився хтось до унікальності сьогоднішнього світла? Більшість людей просто збентежена; світло поранило їм очі та повалило їх у bagno. Під цим невиразним світлом можна сказати, що безлад укриває землю – нестерпно жалюгідне видовище, яке, якщо придивитись уважніше, викликає непереборну меланхолію. Звідси можна зробити висновок, що коли світло буде найсильнішим, то стан землі навряд чи дозволить людству постати переді Мною. Людина лежить у сяйві світла; все людство, знову ж таки, лежить у спасінні світла, але також і під його ударом: чи є хтось, хто не перебуває під вбивчими ударами світла? Чи є хтось, хто може уникнути пекучого світла? Я пройшов по всьому всесвіту, розкидаючи Своїми руками насіння Мого Духа, аби все людство на землі було із цієї причини зворушене Мною. З найвищої височині небес Я дивлюся на всю землю, спостерігаючи за гротескними та чудернацькими явищами земних істот. Здається, поверхня океану здригається від поштовху землетрусу: морські птахи літають туди й сюди, шукаючи, яку б рибу заковтнути. Тим часом дно моря залишається в невіданні, а умови на поверхні абсолютно не здатні пробудити його до свідомості, тому що дно океану безтурботне, як третє небо: тут живі істоти, великі та малі, співіснують у гармонії, жодного разу не вступаючи в «словесні двобої». Серед незліченних химерних і примхливих явищ саме людині найважче Мені догодити. Положення, яке Я забезпечив людині, надто високе, а її амбіції надто великі, і в її очах завжди є міра непослуху. У Моєму дисциплінуванні людини, у Моєму суді над нею було багато копіткого, багато доброзичливого, але про ці речі людство не має ані найменшого уявлення. Я ніколи не повадився з жодною людиною суворо; Я вдавався лише до відповідних корекційних заходів, коли людина була неслухняною, а коли вона була слабкою, пропонував лише відповідну допомогу. Але якщо людина триматиметься осторонь Мене і, що більше, використовуватиме підступні хитрощі сатани, щоб повстати проти Мене, Я негайно винищу людство, позбавивши його іншої можливості хизуватися переді Мною своїми здібностями, аби воно більше не могло пихато походжати обличчям землі, знущаючись над іншими.

Я здійснюю Свою владу на землі, розгортаючи Мою роботу в усій її повноті. Усе, що є в Моїй роботі, відбивається на обличчі землі; людство на землі ніколи не було здатне досягнути Мої рухи на небі, не могло всебічно осмислити орбіти та траєкторії Мого Духа. Більшість людських істот досягає лише дрібниці, що лежать за межами духу, не в змозі збагнути фактичний стан духу. Вимоги, які Я висуваю до людини, походять не від невизначеного Мене, суцього на небі, і не від невловимого Мене, суцього на землі; Я висуваю відповідні вимоги згідно з духовним станом людини на землі. Я ніколи не ставив нікого у скрутне становище й ніколи не просив нікого «вичавлювати із себе кров» заради Мого задоволення – хіба Мої вимоги могли бути обмежені лише такими умовами? Хто з незліченних створінь на землі не підпорядковується характеру слів із вуст Моїх? Хто із цих створінь, які постають переді Мною, не буде цілковито спалений на попіл Моїми словами та Моїм палючим вогнем? Хто із цих створінь наважиться «походжати» в пихатому тріумфі переді Мною? Хто із цих створінь не схилиться переді Мною? Хіба Я – Бог, який просто змушує творіння мовчати? З-поміж незліченних речей у творінні Я обираю ті, які задовольняють Мій намір; з-поміж незліченних людських створінь людства Я обираю тих, хто дбає про Моє серце. Я обираю найкращих із-поміж усіх зірок, тим самим додаючи слабкий відблиск світла Моєму Царству. Я простую по землі, повсюди поширюючи Свій аромат, і в кожному місці Я залишаю Свою форму. Кожне місце резонує зі звуком Мого голосу. Повсюди люди затримуються на прекрасних сценах учорашнього дня, адже все людство згадує минуле...

Усе людство прагне побачити Моє лице, але коли Я особисто спускаюся на землю, всі вони опираються Моєму приходу й проганяють прихід світла, наче Я ворог людини на небі. Людина зустрічає Мене із захисним блиском в очах і повсякчас залишається напготові, сильно боячись, що Я можу мати щодо неї інші плани. Оскільки люди сприймають Мене як незнайомого друга, їм здається, наче Я виношую намір убивати їх без розбору. В очах людини Я – смертельний суперник. Скуштувавши Моє тепло посеред катастроф, людина, тим не менш, залишається несвідомою Моєї любові й затялася надалі відбиватися від Мене та кидати Мені виклик. Аж ніяк не користуючись її станом, аби вжити заходів проти неї, Я огортаю її теплом обіймів, наповнюю її вуста солодкістю та кладу необхідну їжу в її шлунок. Але коли Мій лютий гнів струшуватиме гори й річки, Я більше не буду через боягузтво людини обдаровувати її цими різними формами допомоги. У цей момент Я розлючуся, відмовляючи всім живим істотам у можливості розкаятися, і, полишивши всі Мої надії на людину, Я відміряю їй відплату, на яку вона так заслуговує. У цей час грім і блискавка ревуть і спалахують, наче хвилі океану, що вирують у гніві, наче десятки тисяч гір, що з гуркотом обвалюються. За свою непокору людина повалена громом і блискавкою, а інші створіння стерті з лиця землі вибухами грому та блискавки, і весь усесвіт притьмом занурюється в хаос, і творіння не здатне відновити первісний подих життя. Міріади людських істот не

можуть сховатися від гуркоту грому; серед спалахів блискавки люди, орда за ордою, падають у стрімку течію, щоб бути знесеними потоками, які водоспадами несуться з гір. Несподівано світ «людей» сходиться у «місці призначення» людини. Труп дрейфують поверхнею океану. Усе людство віддаляється від Мене через Мій гнів, адже людина згрішила проти сутності Мого Духа, і її бунт образив Мене. Але в місцях, де немає води, інші люди все ще насолоджуються серед сміху та пісень обіцянками, якими Я їх сподобив.

Коли всі люди мовчать, Я випромінюю перед їхніми очима проблеск світла. Після цього люди стають ясними розумом та світлими очима, не бажаючи більше мовчати; відтак у їхніх серцях негайно прокидається духовне почуття. Коли це відбувається, все людство воскресає. Відкинувши свої невисловлені образи, всі люди постають переді Мною, здобувши ще один шанс на виживання завдяки словам, які Я проголошую. Причина цього в тому, що всі люди бажають жити на землі. Але хто з них коли-небудь мав намір жити заради Мене? Хто з них коли-небудь виявляв у собі чудові речі, які він пропонує для Моєї насолоди? Хто з них хоча б раз відчув Мій принадний аромат? Усі люди – грубі й неотесані істоти: зовні вони наче засліплюють очі, але сутність їхня не в тому, щоб щиро любити Мене, адже в глибині людського серця ніколи не було жодної частки Мене. Людині забагато всього бракує: порівнюючи її зі Мною, можна виявити прірву таку ж величезну, як між небом і землею. І попри це Я не вражаю слабкі й вразливі місця людини та не насміхаюся над нею через її недоліки. Мої руки працюють на землі вже тисячі років, і весь цей час Мої очі стежать за всім людством. Однак Я ніколи не брав мимохідь до рук жодного людського життя, щоб гратися з ним, як з іграшкою. Я спостерігаю за муками, пережитими людиною, і розумію, яку ціну вона сплатила. Коли людина стоїть переді Мною, Я не хочу заскочити її зненацька, щоб покарати її, як і не хочу обдаровувати її небажаними речами. Натомість увесь цей час Я тільки забезпечував людину та обдаровував її. Тому все, чим насолоджується людина, – це Моя благодать, це все щедрість, що походить із Моєї руки. Оскільки Я перебуваю на землі, людині ніколи не доводилося страждати від голоду. Навпаки, Я дозволяю людині отримувати з Моїх рук те, чим вона може насолоджуватися, і Я дозволяю людству жити серед Моїх благословень. Хіба все людство не живе під Моєю карою? Так само, як у надрах гір є достаток, і велика кількість того, чим можна насолоджуватися, є у водах, хіба люди, які сьогодні живуть у Моїх словах, і поготів не мають їжі, яку можна цінувати та куштувати? Я на землі, і людство насолоджується Моїми благословеннями на землі. Коли Я залишу землю, і в цей час Моя робота також досягне свого завершення, людство більше не отримуватиме Моєї поблажливості через свою слабкість.

16 березня 1992 року

Глава 18

У спалаху блискавки кожна тварина виявляє свою справжню подобу. Так і людина, освітлена Моїм світлом, повернула собі святість, яку вона мала колись. О, старий розбещений світ! Нарешті він перекинувся в брудну воду і, занурившись під воду, розчинився в багнюці! О, все людство, Моє власне творіння! Нарешті воно знов ожило у світлі, заклало підґрунтя для існування і перестало борсатись у багні! О, незліченні творіння, які Я тримаю в Своїх руках! Як можуть вони не оновлюватись завдяки Моїм словам? Як їм не виконувати своїх функцій у світлі? Земля більше не смертельно нерухома й безмовна, небо більше не пустельне та сумне. Небо й земля, більше не розділені порожнечою, об'єдналися в одне ціле, щоб ніколи більше не бути розділеними. З цієї радісної нагоди, в цей момент тріумфу, Моя праведність і Моя святість поширилися на весь усесвіт, і все людство славить їх безперервно. Міста небесні сміються з радості, і царство земне танцює від радості. Хто в цей час не радіє, і хто також не плаче? Земля у своєму споконвічному стані належить небу, а небо возз'єднане із землею. Людина – це пуповина, що з'єднує небо та землю, і завдяки святості людини, завдяки її оновленню небо більше не приховане від землі, а земля більше не мовчить до неба. Обличчя людей сяють широкими посмішками задоволення, і в серцях їх усіх прихована солодкість, яка не знає меж. Людина не свариться з людиною, і люди не б'ються одне з одним. Чи є такі, хто у Моєму світлі не живе мирно з іншими? Чи є такі, хто в Мій день ганьбить Моє ім'я? Усі люди звертають на Мене свій побожний погляд і в своїх серцях потай волають до Мене. Я дослідив кожную дію людства: серед людей, які очистилися, немає жодного, хто був би Мені непокірним, жодного, хто б судив Мене. Усе людство просочене Моїм характером. Усі люди пізнають Мене, наближаються до Мене та поклоняються Мені. Я стверджуюсь у людському дусі, підношусь на найвищу вершину в очах людини й течу разом із кров'ю в її жилах. Радісне піднесення в серці людини заповнює всі місця на обличчі землі, повітря бадьоре та свіже, густі тумани більше не огортають землю, і сонце сяє в усій своїй красі.

Тепер погляньте на Моє Царство, де Я Цар над усіма та де Я паную над усім. Від початку творіння і до сьогоднішнього дня сини Мої, скеровувані Мною, зазнали стільки життєвих скрут, стільки несправедливостей світу, стільки перипетій людського світу, але тепер вони перебувають у Моєму світлі. Хто не плаче через вчорашні несправедливості? Хто не ллє сліз, згадуючи труднощі, які довелося пережити, щоб досягти дня сьогоднішнього? І знову ж таки, чи є хтось, хто не скористався цією нагодою, щоб присвятити себе Мені? Чи є такі, хто не скористався цією можливістю, щоб виявити пристрасть, яка бубнявіє в їхніх серцях? Чи є такі, хто в цей момент не висловлює те, що вони пережили? У цей час усі люди присвячують Мені найкращу частину себе. Скільки людей мучиться

каяттям через свою вчорашню нерозсудливість, скільки відчують відразу до себе через вчорашні прагнення! Усі люди пізнали себе, всі вони бачили вчинки сатани та Мою дивовижність, і тепер у їхніх серцях є місце для Мене. Більше Я не зустріну серед людей неприязні чи відкидання, адже Мою велику роботу вже виконано, і їй більше нічого не заважає. Чи є сьогодні серед синів Мого Царства ті, хто не думав про свої власні турботи? Чи є такі, хто не має більше міркувань із приводу шляхів, у які виконується Моя робота? Чи є такі, хто щиро пожертвував собою заради Мене? Чи зменшилася кількість нечистот у ваших серцях? А чи збільшилась? Якщо кількість нечистих складових у ваших серцях не зменшилась, але й не збільшилась, то Я неодмінно викину таких людей, як ви. Мені потрібні святі люди, які Мені по серцю, а не нечисті демони, що повстають проти Мене. Навіть попри те, що Мої вимоги до людства невисокі, внутрішній світ людських сердець настільки складний, що людина не може легко узгодитися з Моєю волею або відразу виконати Мої наміри. Переважна більшість людей потай докладає зусиль, сподіваючись оволодіти останньою переможною пальмою першості. Переважна більшість людей щосили прагне, не наважуючись ні на мить послабити натиск, страшенно боячись вдруге потрапити в полон до сатани. Вони більше не наважуються виношувати образи на Мене, а натомість постійно демонструють Мені свою відданість. Я чув проникливі слова, промовлені стількома людьми, розповіді стількох людей про їхні болючі переживання серед страждань; Я бачив стількох, хто в найскрутнішому становищі незмінно пропонував Мені свою відданість, і Я спостерігав, як багато хто йшов кам'янистою дорогою, шукаючи виходу. За цих обставин вони ніколи не скаржилися; навіть коли, не спромігшись знайти світло, вони ставали трохи пригніченими, вони жодного разу не поскаржилися. Але я також чув, як багато людей із глибини свого серця вимовляють прокляття, проклинаючи Небо та звинувачуючи землю, і я бачив також, як багато людей посеред свого нещастя впадають у відчай, викидаючи себе, як сміття, в сміттевий бак, щоб покритися брудом та кіптявою. Я чув, як багато людей сваряться одне з одним через зміну становища, що призводить до зміни їхнього вигляду, і таким чином змінюються їхні взаємини з ближніми, тому друзі перестають бути друзями та стають ворогами, що словесно нападають один на одного. Переважна більшість людей використовують Мої слова, як кулі з кулемета, відкриваючи вогонь по інших без попередження, поки світ людей не наповниться галасливим криком, що розбиває на друзки тишу та спокій. На щастя, цей день уже настав; інакше хто знає, скільки людей могло б загинути під безперервним кулеметним вогнем.

Після промовляння Моїх слів і відповідно до умов усього людства Моє Царство крок за кроком сходить на землю. Людина більше не виношує тривожних думок, не «займає» себе іншими людьми і не «переймається» ними. І ось, суперечки й диспути на землі припиняються, і після промовляння Моїх слів різноманітне «озброєння» сучасного періоду відводиться. Людина знову віднаходить мир із

людиною, людське серце знову випромінює дух гармонії, і ніхто більше не захищається від прихованих нападів. Усе людство повернулося до нормального стану та розпочало нове життя. Опинившись у новому оточенні, значне число людей озирається навколо себе, почуваячись так, наче вони потрапили у цілковито новий світ, і через це вони не можуть відразу ж пристосуватися до свого нинішнього середовища або відразу ж стати на правильний шлях. Отже, щодо людства, це той випадок, коли «дух прагне, але плоть немічна». Хоча Я, на відміну від людей, Сам не куштував гіркоти негараздів, тим не менш Я знаю все, що потрібно знати про неадекватність людини. Я близько знайомий із потребами людини, і Моє розуміння її слабкостей довершене. З цієї причини Я не сміюся з людини через її недоліки; Я лише призначаю, залежно від її несправедливості, відповідний захід «виховання», щоб краще допомогти кожному стати на правильний шлях, аби людство перестало бути сиротами, що поневіряються, а стало немовлятами, які мають свій дім. Тим не менш, Мої дії керуються принципами. Якщо люди не бажають насолоджуватися блаженством, яке є в Мені, Я можу лише змиритися з тим, чого прагнули їхні серця, і відправити їх у криницю бездонну. У цей момент ніхто не повинен більше чаїти образу в своєму серці, але всі повинні бачити Мою праведність в тому, що Я влаштував. Я не примушую людство любити Мене та не вражаю жодну людину за любов до Мене. У Мені повна свобода, повне звільнення. Хоча людська доля знаходиться в Моїх руках, Я наділив людину свободою волі, яка Мені непідвладна. Таким чином, люди не вигадуватимуть способів, як потрапити в «біду» через Мої адміністративні постанови, а, покладаючись на Мою великодушність, радше отримуватимуть «визволення». І тому багато людей шукають у своєму звільненні свій власний вихід, замість того, щоб бути стримуваними Мною.

Я завжди ставився до людства ліберально, ніколи не обтяжуючи людей нерозв'язними проблемами, не ставлячи жодну людину в скрутне становище. Хіба це не так? Хоча дуже багато людей не люблять Мене, геть не засмучений таким ставленням, Я даю їм волю, надаючи їм свободу дій аж до того, що дозволяю їм вільно плавати в морі гіркоти та страждань. Адже людина – це безчесна посудина; хоча вона й бачить благословення, яке Я тримаю в Своїй руці, вона не зацікавлена в тому, щоб насолодитися ним, а натомість воліє вирвати батіг із руки сатани, тим самим прирікаючи себе на те, щоб бути поглинутою сатаною в якості «поживи». Звичайно, є й ті, хто бачив Моє світло на власні очі, і тому, попри те, що вони живуть у тумані теперішнього часу, який застилає очі, попри цей туман вони не втратили віри у світло, а продовжують шукати навпомацки крізь цей туман – хоч і по дорозі, усипаній перешкодами. Коли людина повстає проти Мене, Я обрушую на неї Свій лютий гнів, і так людина може загинути через свою непокору. Коли ж вона слухається Мене, Я залишаюся прихованим від неї, тим самим пробуджуючи любов у глибині її серця, любов, яка прагне не улещувати Мене, а принести Мені радість. Стільки разів, коли людина шукала Мене, Я заплющував Свої очі та

мовчав, аби проявилась її справжня віра. Але коли Я нічого не кажу, віра людини миттєво змінюється, і Я бачу лише її «фальшиві блага», адже людина ніколи щиро не любила Мене. Тільки коли Я проявляю Себе, всі люди влаштовують приголомшливу демонстрацію «віри»; але коли Я прихований у Моєму потаємному місці, вони слабшають і занепадають духом, наче бояться Мене образити; є навіть такі, хто, не в змозі побачити Моє обличчя, піддає Мене «глибокому опрацюванню», тим самим заперечуючи істинність Мого існування. Так багато людей перебувають у цьому стані; так багато тих, хто поділяє таку ментальність. Це не більше, ніж схильність усіх людей приховувати те, що в них самих є потворним. Через це вони не бажають привертати увагу до власних недоліків і визнають істинність Моїх слів лише зі скрипом зубів та приховуючи обличчя.

17 березня 1992 року

Глава 19

Прийняти Мої слова як основу свого виживання – такий обов'язок людства. Люди повинні встановити свою частку в кожній частині Моїх слів; не робити цього означало би прагнути власної загибелі та викликати зневагу. Люди не знають Мене, і тому замість того, щоб принести Мені й запропонувати на обмін свої власні життя, вони тільки те й роблять, що хизуються переді Мною з непотребом у руках, тим самим намагаючись Мені догодити. Однак Я геть не задоволений тим, як ідуть справи, і продовжую висувати вимоги до людства. Мені подобаються підношення людей, але Я ненавиджу їхні вимоги. Серця всіх людей сповнені жадоби; це так, наче людське серце перебуває в полоні диявола, і ніхто не може вирватися на волю й запропонувати Мені своє серце. Коли Я говорю, люди слухають Мій голос, затамувавши подих; коли ж Я замовкаю, вони знову беруться за власні «справи» та повністю перестають дослухатися Моїх слів, так наче Мої слова – це просто доповнення їхніх «справ». Я ніколи не був поблажливим до людства, і все ж таки Я був терплячим і терпимим до нього. І ось через Мою поблажливість усі людські істоти переоцінюють себе й не здатні до самопізнання та самоаналізу; вони просто користуються Моєю терплячістю, щоб ошукати Мене. Жоден із них ніколи щиро не опікувався Мною, і жоден по-справжньому не дорожив Мною як чимось цінним для його серця; тільки коли в них випадає вільна хвилинка, вони таки приділяють Мені свою поверхову увагу. Зусилля, яких Я доклав заради людства, вже не знають ніякої міри; ба більше, Я працював над людьми у безпрецедентні способи і, крім цього, Я дав їм додатковий тягар, аби з того, що Я маю і Ким Я є, вони могли отримати певні знання та зазнати певних змін. Я не прошу людей бути простими «споживачами»; Я також прошу їх бути «виробниками», які перемагають сатану.

Хоча Я можу нічого не вимагати від людства, утім, Я таки маю стандарти щодо вимог, які Я висуваю, адже в тому, що Я роблю, є мета, а також підстава для Моїх дій: Я не граю безсистемно, як це уявляють собі люди, як і не створюю небо й землю та незліченні предмети творіння, як Мені заманеться. У Моїй роботі люди повинні щось побачити та щось здобути. Вони не повинні змарнувати весну своєї юності або ставитися до власного життя як до недбало закинутого одягу, на якому збирається пил; навпаки, вони повинні суворо стежити за собою, брати від Моїх щедрот, щоб забезпечити собі насолоду, допоки не настане час, коли завдяки Мені вони будуть неспроможні розвернутися до сатани та завдяки Мені почнуть сатану атакувати. Хіба Мої вимоги до людства не є зовсім простими?

Коли на сході починає жевріти слабкий проблеск світла, всі люди у всесвіті звертають на нього трохи більше уваги. Не поринаючи в дрімоту, люди вирушають спостерігати за джерелом цього східного світла. Через свої обмежені можливості ніхто ще не зміг побачити місце, звідки походить світло. Коли все у всесвіті повністю освітлено, люди прокидаються від сну та сновидінь, і лише тоді вони розуміють, що Мій день поступово прийшов до них. Усе людство святкує прихід світла, а тому більше не спить міцним сном і не перебуває в заціпенінні. Під сяйвом Мого світла всі люди стають ясними розумом та зором і раптово прокидаються до радості життя. Я дивлюся на світ з-під савана туману. Усі тварини спочивають; завдяки появі слабого проблеску світла все усвідомило, що наближається нове життя. З цієї причини всі тварини теж виповзають зі своїх нір у пошуках їжі. Рослини, звичайно, не виняток, і в сяйві світла їхнє зелене листя виблискує глянцем, очікуючи, щоб зіграти свою власну роль для Мене, поки Я перебуваю на землі. Усі людські істоти бажають приходу світла й водночас бояться його появи, глибоко стривожені, що їхню власну потворність більше не буде приховано. Це відбувається тому, що люди цілковито голі та не мають нічого, щоб прикритися. Тому так багато людей запанікували через прихід світла та перебувають у шоківому стані через його появу. Так багато людей, побачивши світло, сповнилися безмежного каяття, відразі до власної нечистоти, однак, безсилі змінити факти, не спроможні нічого зробити, окрім як чекати, поки Я винесу вирок. Так багато людей, рафінованих стражданнями в темряві, побачивши світло, раптом вражаються його глибоким значенням і відтоді міцно притискають світло до своїх грудей, глибоко побоюючись знову його втратити. Так багато людей замість того, щоб зійти з орбіти через раптову появу світла, просто продовжують займатися своїми повсякденними справами, оскільки довгі роки вони були сліпими, а тому не лише не помітили приходу світла, а й не зраділи йому. В серцях людей Я не є ані величним, ані нікчемним. Для них немає жодної різниці, існую Я чи ні; так наче людське життя не могло б стати ще самотнішим, якби Мене не було, а якби Я існував, їхнє життя не стало б від того радіснішим. Оскільки люди не дорожать Мною, радощів, які Я їм даю, небагато. Однак щойно люди вділять Мені бодай на дещицю більше

шанування, Я також зміню своє ставлення до них. З цієї причини, тільки коли люди досягнуть цей закон, їм пощастить присвятити себе Мені та просити про те, що Я тримаю у Своїй руці. Адже хіба їхня любов до Мене не пов'язана тільки з їхніми власними інтересами? Адже хіба їхня віра в Мене не пов'язана лише з тим, що Я даю? Чи може так бути, що допоки люди не побачать Моє світло, вони не здатні щиро любити Мене своєю вірою? Адже хіба їхня сила й завзяття насправді не обмежуються сьогоднішніми умовами? Чи може так бути, що людство потребує сміливості, щоб любити Мене?

Завдяки Моєму існуванню міріади предметів творіння покірливо скоряються в тих місцях, де вони перебувають, і за відсутності Моєї дисципліни не вдаються до розпусти. Тому гори стають межами між народами на землі, води – перешкодами, щоб тримати людей різних земель нарізно, а повітря – тим, що перетікає від людини до людини у просторах над землею. Тільки людство не здатне по-справжньому коритися вимогам Моєї волі; з цієї причини Я кажу, що з усього творіння лише люди належать до категорії неслухняних. Людство ніколи по-справжньому не корилося Мені, і тому Я весь час суворо дисциплінував людей. Якщо серед людей станеться так, що Моя слава пошириться по всьому всесвіту, то Я неодмінно візьму всю Свою славу та явлю її перед людством. Оскільки люди у своєму оскверненні не гідні споглядати Мою славу, упродовж тисячоліть Я жодного разу не являвся відкрито, залишаючись прихованим; з цієї причини Моя слава ніколи не була явлена перед ними, і вони завжди падали в безодню гріха. Я пробачив людям їхню несправедливість, але всі вони не знають, як зберегти себе, і натомість постійно залишають себе відкритими для гріха, дозволяючи йому завдавати їм шкоди. Хіба це не свідчить про відсутність у людей самоповаги та любові до себе? Чи може хтось серед людей любити по-справжньому? Скільки саме може важити людська відданість? Хіба в так звану людську автентичність не домішані фальсифікати? Хіба їхня відданість не є цілковитою маячнею? Мені потрібна лише їхня неподільна любов. Люди не знають Мене, і хоча вони можуть прагнути пізнати Мене, вони не віддадуть Мені своїх справжніх і щирих сердець. Я не вимагаю від людей того, що вони не готові віддати. Якщо вони принесуть Мені свою відданість, Я прийму її без увічливих заперечень. Якщо ж вони не довіряють Мені й відмовляються запропонувати Мені хоча б дешицю себе, то замість того, щоб дратуватися з цього приводу, Я просто позбудуся їх у якийсь інший спосіб і знайду для них відповідне місце призначення. Грім, що котиться небом, уразить людей; високі гори, руйнуючись, поховають їх під собою; зголоднілі дикі звірі пожеруть їх; а океани, нахлинувши, зімкнуться над їхніми головами. Коли людство вступить у братовбивчий конфлікт, усі люди шукатимуть своєї загибелі в катастрофах, що виникатимуть серед них.

Царство шириться між людьми, твориться між людьми, постає між людьми; немає такої сили, що могла б знищити Моє Царство. Хто з вас, Моїх людей, що в

сьогоднішньому Царстві, не людська істота поміж людськими істотами? Хто з вас поза людським станом? Коли Мою нову відправну точку буде оголошено людському сонму, як відгукнеться людина? Ви власними очима бачили стан людського роду; певно ж ви не плекаєте досі надії, що назавжди утримаєтеся в цьому світі? Я нині ступаю повсюди поміж Моїх людей і живу серед них. Сьогодні благословенні ті, хто має до Мене щиру любов. Благословенні ті, хто Мені кориться, бо вони напевно залишаться в Моєму Царстві. Благословенні ті, хто Мене знає, бо вони напевно здобудуть владу в Моєму Царстві. Благословенні ті, хто Мене шукає, бо вони напевно звільняться з пут сатани та будуть ошасливлені Моїми благословеннями. Благословенні ті, хто здатен від себе відмовитися, бо вони напевно ввійдуть у Мою владу й успадкують дари Мого Царства. Тих, хто клопоче для Мене, я пам'ятатиму; тих, хто для Мене витрачається, Я радо обійму; тих, хто приносить Мені пожертви, я обдарую втіхами. Тих, хто радіє Моєму слову, Я благословлю, і вони напевно стануть стовпами, що триматимуть склепіння Мого Царства, і матимуть безмірний достаток у Моєму домі, і ніхто не зможе до них дорівнятися. Чи приймали ви колись дані вам благословення? Чи шукали ви колись дані вам обіцянки? Під проводом Мого світла ви неодмінно вирветесь з мертвої хватки сил п'їтьми. Посеред п'їтьми ви точно не втратите своє провідне світло. Ви напевно станете панамі всього сущого. Ви напевно станете переможцями сатани. Коли впаде царство великого червоного дракона, ви напевно постанете посеред незліченного натовпу, щоб засвідчити Мою перемогу. Ви напевно стоятимете твердо й непохитно в краї Синім. Через зазнані страждання ви успадкуєте Мої благословення та неодмінно променитиметесь Моєю славою на весь усесвіт.

19 березня 1992 року

Глава 20

Багатства Мого дому незліченні та незбагненні, однак людина ніколи не приходила до Мене, щоб насолодитися ними. Людина не здатна ні насолоджуватися наодинці, ні захистити себе власними зусиллями; натомість вона завжди покладалася на інших. З усіх тих, на кого Я дивлюся, ніхто ніколи не шукав Мене свідомо та безпосередньо. Усі вони приходять до Мене, спонукувані іншими, слідуючи за більшістю, і вони не готові сплатити ціну або витратити час, щоб збагатити своє життя. Тому серед людей ніхто ніколи не жив у реальності, і всі люди живуть життям, позбавленим сенсу. Через усталені звичаї та устрій життя тіла всіх людей просякнуті запахом земного ґрунту. У результаті людина заціпеніла, стала нечутливою до запустіння світу і натомість зайнята тим, щоб насолоджуватися в цьому застиглому світі. У житті людини немає ні найменшого тепла, воно

позбавлене будь-якого сліду людської сутності або світла, – однак людина повсякчас була і є самовдоволеною, проживаючи позбавлене цінності життя, в якому вона метушиться, так нічого й не досягаючи. Одна мить – і день смерті ще ближче, і людина помирає гіркою смертю. У цьому світі вона нічого не досягла або нічого не надбала – вона приходить сюди поспіхом та поспіхом відходить. Ніхто з тих, хто в Моїх очах, ніколи нічого не приніс або нічого не забрав, а тому людина вважає, що світ несправедливий. Однак ніхто не хоче швидше з нього піти. Вони просто чекають того дня, коли Моя обіцянка з небес раптом прийде до людей, дозволяючи їм у той час, коли вони збилися на манівці, знову побачити шлях вічного життя. Таким чином, людина зациклюється на кожному Моєму вчинку та дії, щоб зрозуміти, чи справді Я дотримався даної їй обіцянки. Коли її спіткало нещастя, або вона зазнала сильного болю, або її обложили випробування і вона ось-ось впаде, людина проклинає день свого народження, щоб якнайшвидше втекти від своїх бід і перебратися в інше ідеальне місце. Але коли випробування проминули, людина сповнюється радістю. Вона святкує день свого народження на землі та просить, щоб Я благословив її день народження; в цей час людина більше не згадує присяги минулого, глибоко боячись, що смерть спіткає її вдруге. Коли Мої руки підносять світ, люди танцюють від радості, вони більше не засмучені, і всі вони залежать від Мене. Коли Я закриваю Своє обличчя Своїми руками і притискаю людей до землі, вони одразу починають задихатися та ледве можуть вижити. Усі вони волають до Мене, нажахані, що Я їх знищу, адже всі вони бажають побачити той день, коли Я здобуду славу. Людина сприймає Мій день як центр свого існування, і тільки тому, що люди прагнуть того дня, коли прийде слава Моя, людство дожило до сьогодні. Благословення, проголошене Моїми вустами, полягає в тому, що тим, хто народиться в останні дні, пощастить достатньо, щоб побачити всю Мою славу.

Упродовж століть багато хто відійшов із цього світу в розчаруванні та неохоче, і багато хто прийшов у нього з надією та вірою. Я влаштував так, щоб багато хто прийшов, і багатьох відіслав геть. Безліч людей пройшло через Мої руки. Багато духів було скинуто в підземне царство, багато хто жив у плоті, багато хто вмирав і відроджувався на землі. Але ніхто з них ніколи не мав можливості насолоджуватися благословеннями сьогоднішнього Царства. Я дав людині так багато, але вона мало здобула, адже навала сатанинських сил позбавила її можливості користуватися всіма Моїми багатствами. Їй пощастило лише поглянути на них, але вона так ніколи й не змогла уповні ними насолодитися. Людина так і не відкрила скарбницю в своєму тілі, щоб отримати небесні багатства, і тому вона втратила благословення, які Я їй дарував. Хіба дух людини не є саме тим даром, який поєднує її з Моїм Духом? Чому людина ніколи не залучала Мене своїм духом? Чому вона наближається до Мене у плоті, однак не здатна зробити це в душі? Хіба Моє справжнє обличчя – це обличчя плоті? Чому людина не знає Моєї сутності? Невже

в душі людини справді ніколи не було й сліду Мене? Невже я цілковито зник із духу людини? Якщо людина не входить у духовний світ, як може вона збагнути Мої наміри? Чи є в очах людини те, що може безпосередньо проникнути в духовний світ? Багато разів Я закликав людину Своїм Духом, проте людина поводить ся, наче вколота Мною: дивиться на Мене звіддала, у великому страху, що Я поведу її в інший світ. Багато разів Я запитував у духа людини, проте вона залишається в повному забутті, глибоко перелякана, що Я ввійду в її дім та скористаюся можливістю позбавити її всього майна. Тому вона зачиняє Мене знадвору, залишаючи Мене перед холодними, щільно замкненими дверима. Багато разів людина падала, і Я спасав її, однак, прийшовши до тями, вона відразу полишає Мене і, не зворушена Моєю любов'ю, дивиться на Мене насторожено; Я так ніколи й не відігрів серця людини. Людина – це беземоційна, холоднокровна тварина. Навіть попри те, що її зігрівають Мої обійми, її це ніколи глибоко не зворушувало. Людина подібна до гірського дикуна. Він ніколи не цінував Моєї турботи про людство. Він не хоче наближатися до Мене, воліючи жити серед гір, де йому загрожують дикі звірі, – і все ж він не хоче знайти у Мені притулок. Я не примушую нікого: Я просто виконую Свою роботу. Настане день, коли посеред могутнього океану людина перепливе на Мій бік, щоб мати можливість насолодитись усіма багатствами на землі та залишити позаду ризик бути поглиненою морем.

У той час як справджуються Мої слова, на землі поступово твориться Моє Царство, і поступово людина повертається до своєї нормальності, і так на землі постає Царство в Моєму серці. У тому Царстві всі Божі люди повертаються до нормального людського життя. Минає морозна зима, і на зміну їй приходить світ весняних міст, де весна триває цілий рік. І люди більше не потерпають у похмурому, нужденному людському світі, і більше не терплять його пронизливий холод. Люди більше не йдуть одне проти одного, країни більше не воюють одна з одною, немає більше різанини в потоках крові; усі землі повні щастя і тепла між людьми. Я радію на Своєму троні й живу поміж зірок. Ангели приносять Мені нові пісні та танці. По обличчях їхніх більше не течуть сльози від їхньої тендітності. Я більше не чую перед Собою звуків ангельського плачу, і ніхто більше не нарікає Мені на тяготи. Сьогодні ви всі живете переді Мною; завтра ви всі будете в Моєму Царстві. Хіба це не найбільше благословення, що Я дарую людині? Завдяки ціні, яку ви сплачуєте сьогодні, ви успадкуєте благословення майбутнього та житимете серед Моєї слави. Невже ви все ще не бажаєте взаємодіяти із сутністю Мого Духа? Невже ви все ще хочете занапастити себе? Люди готові прагнути обітниць, які вони можуть бачити, навіть якщо ті ефемерні, але ніхто не бажає прийняти обітниці завтрашнього дня, навіть попри те, що ті триватимуть вічно. Те, що видно людині, – те Я знищу, а те, що невловиме для людини, – те Я виконаю. У цьому різниця між Богом та людиною.

Людина вираховувала, коли настане Мій день, але ніхто так ніколи й не дізнався точної дати, і тому людина може жити тільки в заціпенінні. Оскільки людські

прагнення звучать відлунням у безмежних небесах, а потім зникають, людина знову й знову втрачає надію, і так сходить до нинішніх обставин. Мета Моїх висловлювань не в тому, щоб змусити людину чекати якихось дат, і не в тому, щоб довести її до самознищення внаслідок її розпачу. Я бажаю, щоб людина прийняла Мою обіцянку, і Я хочу, щоб люди по всьому світу мали частку Моєї обіцянки. Мені потрібні живі істоти, сповнені життя, а не трупи, просякнуті смертю. Позаяк Я сиджу, відкинувшись, за столом Царства, Я накажу всім людям на землі прийняти Мою перевірку. Я не допускаю присутності переді Мною жодної нечистої речі. Я не потерплю втручання жодної людини в Мою роботу; всі ті, хто втручається в Мою роботу, скидаються в темниці, а після звільнення вони однаково перебувають у полоні катастрофи, одержуючи палюче полум'я землі. Коли Я буду в Своїй утіленій плоті, хто б не сперечався про Мою роботу з Моєю плоттю, буде зненавиджений Мною. Багато разів Я нагадував усім людям, що Я не маю рідні на землі, і хто буде дивитись на Мене як на рівного та притягувати Мене до себе, щоб згадувати зі Мною минулі часи, того буде знищено. Такий Мій наказ. У таких питаннях Я геть не поблажливий до людини. Усіх, хто втручається в Мою роботу й дає Мені поради, Я караю і ніколи не пробачу. Якщо Я не говоритиму прямо, людина ніколи не схаменеться та мимоволі потрапить під Мою кару, адже людина не знає Мене в Моїй плоті.

20 березня 1992 року

Глава 21

Людина падає посеред Мого світла та втримується на ногах завдяки Моєму спасінню. Коли Я несу спасіння всьому всесвіту, людина намагається знайти способи увійти до потоку Мого відновлення, але є багато тих, кого потік відновлення змиває безслідно, є багато тих, хто потонув і кого поглинули бурхливі води, і також є багато тих, хто міцно стоїть посеред потоку, хто ніколи не втрачав орієнтації, а тому прямував за потоком до сьогодні. Я йду вперед у ногу з людиною, однак людина все-таки ніколи не знала Мене; вона знає лише вбрання, яке Я ношу зовні, але не усвідомлює багатства, прихованого всередині Мене. Хоча Я забезпечую людину й щодня обдаровую її, вона не здатна на істинне прийняття, не спроможна прийняти всі дані Мною багатства. Ніщо в розбещеності людини не вислизає з Моєї уваги; для Мене її внутрішній світ ясний, наче яскравий місяць на воді. Я не поводжуся з людиною недбало, як і не працюю з нею поверхово; просто людина не здатна відповідати за себе, і тому все людство завжди було розпусним і навіть сьогодні не здатне вирватися з цієї розпусти. Бідне, жалюгідне людство! Чому людина любить Мене, але не здатна слідувати намірам Мого Духа? Невже Я

справді не виявляв Себе перед людством? Невже людство справді ніколи не бачило Мого лица? Чи може так бути, що Я виявив замало милості до людства? О бунтівники всього людства! Вони повинні бути розчавлені під Моїми ногами; вони повинні зникнути серед Моєї кари, і в день завершення Моєї великої справи вони повинні бути вигнані з-поміж людства, щоб усе людство знало їхнє потворне обличчя. Те, що людина рідко бачить Моє лице або чує Мій голос, пояснюється тим, що весь світ занадто збаламучений, а його галас занадто гучний, і тому людина занадто лінується шукати Моє лице та намагатися зрозуміти Моє серце. Хіба не в цьому причина людської розбещеності? Хіба не через це людина нужденна? Усе людство завжди було в Моєму забезпеченні; якби це було не так, якби Я не був милостивим, хто б дожив до сьогоднішнього дня? Багатства в Мені не мають собі рівних, однак усі катастрофи також перебувають у Моїх руках, – і хто може уникнути катастрофи, коли забажає? Хіба молитви людини чи плач в її серці дозволяють їй це зробити? Людина ніколи по-справжньому не молилася Мені, і тому серед усього людства ніхто ніколи не прожив усе своє життя в істинному світлі; люди живуть лише у мерехтливому світлі, яке то з'являється, то зникає. Саме це призвело до сьогоднішньої неповноцінності людства.

Кожен проявляє нетерплячість, готовий піти на все заради Мене, щоб отримати щось від Мене, і тому, відповідно до людської психології, Я даю людині обіцянки, щоб вдихнути в неї істинну любов. Чи справді істинна любов людини надає їй силу? Невже це людська відданість Мені, що зворушила Мій Дух на небі? Дії людини ніколи анітрохи не впливали на небеса, і якби Моє ставлення до людини ґрунтувалося на кожній її дії, тоді все людство жило б серед Моєї кари. Я бачив багатьох людей, у яких по щоках текли сльози, і Я бачив багатьох людей, які пропонували свої серця в обмін на Мої багатства. Незважаючи на таке «благочестя», Я ніколи вільно не віддавав людині всього Себе у відповідь на її раптові бажання, адже людина ніколи не була готова з радістю себе Мені присвятити. Я зірвав маски з усіх людей і кинув їх у вогняне озеро, і як наслідок, удавана відданість і благодіяння людини ніколи не втримувалися переді Мною. Людина подібна до хмари в небі: коли вітер завиває, вона боїться його потужної сили, а тому поспіхом плине за ним, сильно побоюючись, що її буде покарано за її непослух. Хіба це не потворне обличчя людини? Хіба це не так звана слухняність людини? Хіба це не «справжнє почуття» та фальшива добра воля людини? Багато людей відмовляється бути переконаними всіма висловлюваннями, що виходять із Моїх вуст, багато хто не приймає Мою оцінку, і тому їхні слова та дії виявляють їхні бунтівні наміри. Хіба те, про що Я кажу, суперечить старій природі людини? Хіба Я не дав людині гідне визначення відповідно до «законів природи»? Людина не кориться Мені по-справжньому; якби вона справді шукала Мене, Мені б не довелося так багато говорити. Людина – це нікчемний непотріб, і Я повинен використовувати Свою кару, щоб змусити її рухатися вперед; якби Я цього не

робив, як – попри те, що обіцянок, які Я їй даю, достатньо для її насолоди, – могло б бути зворушене її серце? Людина завжди жила серед болісної боротьби упродовж багатьох років; можна сказати, що вона споконвіку жила в розпачі. У результаті вона залишилася пригніченою, фізично й розумово виснаженою, і тому вона не приймає з радістю багатства, які Я їй даю. Навіть сьогодні ніхто не може прийняти від Мене всю солодкість духу. Люди можуть лише залишатися бідними та чекати останнього дня.

Багато людей бажає щиро любити Мене, але оскільки їхні серця їм не належать, вони не можуть себе контролювати; багато людей по-справжньому любить Мене, переживаючи послані Мною випробування, однак вони не здатні збагнути, що Я реально існую, і просто люблять Мене в порожнечі, а не через Моє реальне існування; багато людей кладе переді Мною свої серця, але потім не звертає на них уваги, і відтак сатана викрадає їхні серця за першої-ліпшої нагоди, і тоді вони залишають Мене; багато людей щиро любить Мене, коли Я даю Свої слова, однак вони не плекають Моїх слів у своєму дусі, а натомість недбало користуються ними наче суспільною власністю та кидають їх назад, туди, звідки вони походять, коли їм заманеться. Людина шукає Мене серед болю й дивиться на Мене серед випробувань. У мирний час вона насолоджується Мною, перебуваючи в безпеці, вона заперечує Мене, зайнята справами, вона забуває про Мене, а на дозвіллі вона приділяє Мені лише поверхову увагу, – але ніхто ніколи не любив Мене впродовж усього свого життя. Я хочу, аби людина була щира переді Мною: Я не прошу, аби вона щось Мені давала, але прошу тільки про те, щоб усі люди ставилися до Мене серйозно, щоб замість того, щоб підлещуватися до Мене, вони дозволили Мені повернути людині її щирість. Моє просвітління, освітлення та ціна Моїх зусиль пронизують усіх людей, але так само і справжній факт кожної людської дії пронизує всіх людей, як і їхнє ошуканство стосовно Мене. Так наче складники ошуканства людини були з нею з утроби матері, так наче вона володіла цими особливими навичками обдурювання від самого народження. Що більше, вона ніколи не видавала себе; ніхто ніколи не здогадувався про джерело цих навичок ошуканства. Як наслідок, людина живе серед ошуканства, сама цього не усвідомлюючи, і це виглядає так, наче вона прощає себе, так наче це влаштовано Богом, а не її зумисним ошукуванням Мене. Хіба саме це не є джерелом людського ошукування Мене? Хіба це не її хитромудрий план? Мене ніколи не збивали з пантелику улещування та крутість людини, адже Я віддавна розгадав її сутність. Хто знає, скільки нечистоти є в її крові та скільки сатанинської отрути в її кістковому мозку? З кожним днем людина дедалі більше звикає до цього, так що не відчуває шкоди, яку заподіює сатана, а отже, не зацікавлена в пізнанні «мистецтва здорового існування».

Коли людина далека від Мене й перевіряє Мене, Я ховаюсь від неї серед хмар. У результаті вона не може знайти жодного сліду Мене та живе, керована лише

руками нечестивих, виконуючи все, про що вони просять. Коли людина близька до Мене, Я з'являюся перед нею й не ховаю від неї Свого лица, і в цей момент людина бачить Мій добрий лик. Вона раптово приходить до тями, і хоча вона сама цього не усвідомлює, у ній народжується любов до Мене. У своєму серці вона раптом відчуває ні з чим не зрівняну солодкість і дивується, як вона могла не знати про Моє існування у всесвіті. Відтак людина краще відчуває Мою красу і, більше того, Мою дорогоцінність. У результаті вона бажає ніколи більше не полишати Мене, вона вбачає в Мені світло свого виживання і, сильно боячись, що Я залишу її, вона міцно обіймає Мене. Я не зворушений завзятістю людини, але Я милостивий до неї через її любов. У цей час людина миттєво опиняється серед Моїх випробувань. Моє лице зникає з її серця, і вона негайно відчуває, що її життя порожнє, і починає задумуватися про втечу. У цей момент серце людини оголюється. Вона не обіймає Мене через Мій характер, але просить, щоб Я захистив її через Мою любов. Але коли Моя любов завдає людині удару, людина негайно змінює свою думку; вона розриває свій заповіт зі Мною й відривається від Мого суду, не бажаючи більше ніколи дивитися на Моє милостиве лице, і відтак вона змінює свою думку про Мене та каже, що Я ніколи не спасав людину. Невже справжня любов не передбачає нічого, окрім милості? Невже людина любить Мене лише тоді, коли живе під Моїм яскравим світлом? Вона озирається на вчорашній день, але живе сьогоднішнім – хіба не таким є стан людини? Невже ви справді будете такими самими завтра? Я хочу, щоб у людини було серце, яке жадає Мене в самій своїй глибині, а не таке, що догоджає Мені поверховостями.

21 березня 1992 року

Глава 22

Людина живе серед світла, однак вона не знає про дорогоцінність світла. Вона не знає ні сутності світла, ні джерела світла, ні тим більше кому належить світло. Коли Я дарую людям світло, Я одразу ж вивчаю стани людей: завдяки світлу всі люди змінюються, ростуть і полишили темряву. Я дивлюся на кожен куточок усесвіту й бачу, що гори оповиті туманом, що води замерзли від холоду, і що через прихід світла люди дивляться на схід, щоб відкрити для себе дещо цінніше, – але людина, як і раніше, не здатна розгледіти чіткий напрямок у тумані. Оскільки весь світ укритий туманом, коли Я дивлюся вниз з-поміж хмар, ніколи не знаходиться людини, яка б виявила Моє існування. Людина шукає щось на землі; здається, вона шукає щось поживне; вона, здається, має намір чекати Мого приходу, – однак вона не знає Мого дня і може лише часто кидати погляд у бік проблиску світла на сході. Серед усіх народів Я шукаю тих, хто справді єдиний зі Мною серцем. Я ходжу серед

усіх народів і живу серед усіх народів, але людина на землі жива й здорова, а тому немає жодного, хто справді був би Мені по серцю. Люди не знають, як піклуватися про Мою волю, вони не бачать Моїх дій, вони не можуть рухатись у світлі та бути осяяними світлом. Хоча людина завжди цінувала Мої слова, вона не здатна бачити наскрізь підступні обгородки сатани; оскільки духовний стан людини замалий, вона не здатна чинити так, як бажає її серце. Людина ніколи не любила Мене щиро. Коли Я звеличую її, вона почувається негідною, але це не спонукає її намагатися Мені догодити. Вона просто тримає в своїх руках наданий Мною «статус» і уважно його вивчає; не помічаючи Моєї краси, вона натомість продовжує поглинати переваги свого статусу. Чи не в цьому полягає людська вада? Коли гори рухаються, хіба можуть вони піти в обхід заради твого статусу? Коли води течуть, хіба можуть вони спинитися перед людським статусом? Хіба можуть небеса й земля розвернутися навспак через людський статус? Колись Я був милостивим до людини, знову і знову, – однак ніхто не дорожить цим і не цінує цього. Вони просто слухають це як історію або читають це як роман. Невже мої слова справді не торкаються людського серця? Невже Мої висловлювання справді не мають жодного ефекту? Чи може так бути, щоб ніхто не вірив у Моє існування? Людина не любить себе; натомість вона об'єднується з сатаною, щоб нападати на Мене, і використовує сатану як «актив», за допомогою якого можна Мені служити. Я проникну в усі підступні обгородки сатани та не дам земним людям прийняти сатанинські облуди, аби вони не протистояли Мені через його існування.

У Царстві Я – Цар, але замість ставитися до Мене, як до свого Царя, людина ставиться до Мене, як до «Спасителя, що зійшов з небес». Як наслідок, вона прагне, щоб Я подав їй милостиню, і не шукає пізнання Мене. Так багато тих, хто благав Мене, як жебраки; так багато тих, хто відкривав переді Мною свої «мішки» та благав Мене дати їм їжу, щоб вижити; так багато тих, хто дивився на Мене жадібними очима, наче голодні вовки, бажаючи проковтнути Мене й набити своє черево; так багато тих, хто мовчки похнюпив голови через свої переступи та почувався присоромленим, благаючи Мене про помилування або з готовністю приймаючи Мою кару. Коли Я вимовляю Свої висловлювання, різні людські дурниці здаються безглуздими й справжня форма людини розкривається у світлі; і в сяючому світлі людина не здатна себе пробачити. Тому вона поспішає до Мене, щоб схилитися та сповідатися у своїх гріхах. Завдяки «чесності» людини Я вкотре саджаю її на колісницю спасіння, і тому вона вдячна Мені та дивиться на Мене з любов'ю. Але вона, як і раніше, не бажає по-справжньому знайти в Мені прихисток і не віддала Мені своє серце вповні. Вона просто вихваляється Мною, однак вона не любить Мене по-справжньому, адже вона не навернула до Мене свій розум; її тіло переді Мною, але її серце позаду Мене. Оскільки людина надто погано розуміє правила та не зацікавлена в тому, щоб постати переді Мною, Я надаю їй відповідну підтримку, аби вона могла звернутися до Мене попри своє затяте невігластво. Це

саме та милість, яку Я виявляю людині, і той спосіб, у який Я намагаюсь її спасти.

Люди по всьому всесвіту святкують прихід Мого дня, і ангели ходять серед усього Мого народу. Коли сатана спричиняє неприємності, ангели, завдяки своєму служінню на небесах, завжди допомагають Моєму народу. Дияволу не обманути їх через людську слабкість, але через навалу сил темряви вони ще більше намагаються пізнати життя людини крізь туман. Увесь народ Мій скоряється під Моїм ім'ям, і більше ніхто не повстає проти Мене відкрито. Завдяки зусиллям ангелів люди приймають Моє ім'я, і всі перебувають у потоці Моєї роботи. Світ занепадає! Вавилон у паралічі! О, релігійний світ! Як не знищити його Моєю владою на землі? Хто ще наважується не слухатися Мене та опиратися Мені? Книжники? Кожен релігійний діяч? Земні правителі та володарі? Ангели? Хто не святкує досконалість і повноту Мого тіла? Хто серед усіх народів не співає Мені без кінця хвалу, хто не щасливий незмінно? Я живу в країні, де знаходиться лігво великого червоного дракона, але це не змушує Мене тремтіти від страху або тікати геть, адже увесь її народ уже почав ненавидіти його. Ніщо ніколи не виконувало свій «обов'язок» перед драконом заради самого дракона; навпаки, все суще чинить так, як вважає за потрібне, і кожен іде своїм шляхом. Як могли країни земні не загинути? Як могли країни земні не занепасти? Як міг народ Мій не радіти? Як могли вони не співати від радості? Хіба це людська робота? Хіба це справа людських рук? Я дав людині корінь її існування і забезпечив її матеріальними речами, однак вона незадоволена своїми нинішніми обставинами та просить увійти в Моє Царство. Але як вона може так легко увійти в Моє Царство, не сплативши ціни, не бажаючи принести Мені свою безкорисливу відданість? Замість того, щоб вимагати щось від людини, Я висуюю до неї вимоги, аби Моє Царство на землі було сповнене слави. Людина була приведена Мною в теперішній період, вона існує в цьому стані та живе під керівництвом Мого світла. Якби це було не так, хто з людей на землі знав би свої перспективи? Хто міг би зрозуміти Мою волю? Я додаю Свої положення до вимог, висунутих до людини; хіба це не відповідає законам природи?

Учора ви жили серед вітру й дощу, сьогодні ви увійшли в Моє Царство та стали його народом, а завтра ви насолоджуватиметесь Моїми благословеннями. Хто міг уявити таке? Чи знаєте ви, скільки випробувань і труднощів ви проходите за життя? Я наступаю серед вітру та дощу, і проводив рік за роком серед людей, і прийшов вчасно у сьогоднішній день. Хіба не це в точності етапи Мого плану управління? Хто колись доповнював Мій план? Хто може відступити від етапів Мого плану? Я живу в серцях сотень мільйонів людей, Я – Цар серед сотень мільйонів людей, і Я був відкинутий та обмовлений сотнями мільйонів людей. Мій образ не існує по-справжньому в серці людини. Людина лише невиразно сприймає Мій славний лик у Моїх словах, але через заваду своїх думок вона не довіряє власним почуттям; у її серці є лише невизначений Я, але й цей образ не затримується там надовго. А тому і її любов до Мене є також такою: її любов до Мене проявляється уривками,

так, наче кожна людина любила Мене відповідно до свого темпераменту, наче її любов то з'являлася, то зникала з очей під туманним місячним сяйвом. Сьогодні тільки завдяки Моїй любові людина залишається живою і мала щастя вижити. Якби це було не так, хто з людей не був би розітнутий лазером через своє виснажене тіло? Людина досі не знає себе. Вона хизується переді Мною та вихваляється за Моєю спиною, але ніхто не наважується відверто протистояти Мені. Однак людина не знає, що таке спротив, про який Я кажу; натомість вона продовжує намагатись обдурити Мене та звеличити себе – хіба в цьому вона не протистоїть Мені відкрито? Я терплю людську слабкість, але Я анітрохи не поблажливий до спротиву, який здійснюється нею самою. Хоча людині відоме його значення, вона не бажає діяти відповідно до цього значення і просто діє відповідно до своїх уподобань, ошукуючи Мене. У Своїх словах Я завжди ясно даю зрозуміти Свій характер, але людина не мириться з поразкою – в той же час вона розкриває свій характер. Серед Мого суду людина буде цілковито переконана, а посеред Моєї кари вона нарешті втілить Мій образ і стане Моїм виявом на землі!

22 березня 1992 року

Глава 23

Коли звучить Мій голос, коли Мої очі вивергають вогонь, Я дивлюсь на всю землю, Я спостерігаю за цілісним усесвітом. Усе людство молиться Мені, звертає до Мене свій погляд, благає Мене приборкати Свій гнів і присягається більше не повставати проти Мене. Але зараз уже не минуло; це сьогодні. Хто може скасувати Мою волю? Вочевидь це не молитви в серцях людей і не слова з їхніх вуст? Хто вижив би до сьогодні, якби не Я? Хто виживає чимось іншим, якщо не словами з вуст Моїх? За ким не наглядає Моє око? Я виконую Свою нову роботу по всій землі, і хто бодай колись міг її уникнути? Чи можуть гори ухилитися від неї завдяки своїй висоті? Чи можуть води своїм неосяжним простором відгородитися від неї? У Моєму плані Я ніколи не відпускав із легкістю жодну річ, і тому ніколи не було жодної людини, ані жодної речі, яка б вислизнула з Моїх рук. Сьогодні Моє святе ім'я прославляється серед людства, а з іншого боку слова протесту проти Мене лунають дедалі гучніше серед людства, і легенди про Моє перебування на землі поширюються серед людства. Я не терплю, коли люди судять Мене, не терплю, коли вони ділять Моє тіло, і ще менше Я терплю їхнє лихослів'я на Мою адресу. Оскільки людина ніколи не знала Мене по-справжньому, вона завжди чинила Мені опір та обманювала Мене, не плекаючи Мого Духа й не цінуючи Моїх слів. За кожен її вчинок і дію, а також за її ставлення до Мене Я «винагороджую» людину згідно з її заслугами. А отже, всі люди діють, розраховуючи на винагороду,

і жоден із них ніколи не виконав роботу, пов'язану з самопожертвою. Люди не бажають запропонувати свою безкорисливу відданість, але натомість жадають винагороди, яку можна отримати задурно. Хоча Петро присвятив себе Мені, це було не заради завтрашньої винагороди, а заради сьогоднішнього знання. Людство ніколи по-справжньому не спілкувалося зі Мною, але знову і знову мало зі Мною справу поверхово, сподіваючись у такий спосіб легко заслужити Моє схвалення. Я заглянув глибоко в серце людини та виявив у його найпотаємніших глибинах «поклади численних багатств», про які навіть сама людина ще не здогадується, однак Я відкрив їх заново. І ось, тільки побачивши «матеріальні докази», люди нарешті полишають своє лицемірне самоприниження і з простягнутими долонями визнають свій нечистий стан. Серед людей є ще багато нового, що чекає, доки Я «витагну» це на радість усього людства. Не припиняючи Своєї роботи через недієздатність людини, Я натомість обтинаю її відповідно до Свого первісного плану. Людина подібна до плодового дерева: без обтинання таке дерево не приносить плодів, і зрештою всі бачать лише засохлі гілки та опале листя, але жоден плід не падає на землю.

Коли Я день за днем прикрашаю «внутрішні покої» Мого Царства, ніхто ще не вривався раптово до Моєї «майстерні», щоб порушити Мою роботу. Всі люди роблять усе можливе, щоб співпрацювати зі Мною, в глибині душі побоюючись «бути звільненими», «втратити своє становище» й тим самим зайти в глухий кут у своєму житті, де вони можуть навіть потрапити в «пустелю», в якій оселився сатана. Через страхи людини Я щодня втішаю її, щодня спонукаю її до любові й, крім того, наставляю її в її повсякденному житті. Так наче всі люди – новонароджені немовлята; якщо їх не годувати молоком, вони скоро покинуть цю землю і їх більше не буде. На тлі благань людства Я приходжу в людський світ, і відразу ж людство починає жити у світі світла, більше не замкнене в «кімнаті», з якої воно волає до небес свої молитви. Щойно вони Мене бачать, люди починають наполегливо жалітися на «образи», що накопичилися в їхніх серцях, відкривають переді Мною свої уста, благаючи вкинути туди їжу. Але потім, коли їхні страхи розвіяно, а самовладання відновлено, вони більше нічого в Мене не просять, а міцно засинають, або ж, заперечуючи Моє існування, йдуть геть займатися власними справами. У людському «відході» ясно видно, як люди, позбавлені «почуття», чинять свою «неупереджену справедливість» щодо Мене. Тому, бачачи людину з цього неприємного боку, Я мовчки йду й більше вже не поспішатиму спускатись до неї на її щире благання. Без відома людини її біди з кожним днем дедалі більше зростають, і тому, посеред своєї виснажливої праці, коли вона раптом дізнається про Моє існування, вона відмовляється прийняти заперечну відповідь, хапається за Мої лацкани та запрошує Мене у свій дім як гостя. Але хоча вона і може накрити розкішну трапезу для Мого задоволення, вона ніколи не вважала Мене одним зі своїх, і натомість поводитися зі Мною як із гостем, щоб отримати від Мене хоча б

дещицю допомоги. І ось, у цей час людина безцеремонно представляє Мені свій жалюгідний стан, сподіваючись отримати Мій «підпис», і, подібно до того, хто потребує кредиту для свого бізнесу, вона щосили «напосідає» на Мене. У кожному її жесті та русі Я вловлюю швидкоплинний проблиск її наміру: так, наче, на її думку, Я не знаю, як вчитати значення, зашифроване в людському виразі обличчя або приховане за її словами, або як зазирнути глибоко в людське серце. І ось людина повіряє Мені кожен досвід у кожній зустрічі, яку вона будь-коли мала, без помилок чи упущень, а потім висуває до Мене свої вимоги. Я ненавиджу і зневажаю кожен учинок та дію людини. Серед людства немає жодного, хто б виконував роботу, яку Я люблю, наче людство цілеспрямовано протистоїть Мені та зумисне викликає на себе Мій гнів: усі вони походжать переді Мною туди-сюди, потураючи власній волі на Моїх очах. Серед людства немає жодного, хто жив би заради Мене, і, як наслідок, існування всього людського роду не має ні цінності, ні сенсу, через що людство живе в порожнечі. І попри це людство однаково відмовляється прокинутися і продовжує повставати проти Мене, затяте у своїй марноті.

У всіх випробуваннях, через які пройшли люди, вони жодного разу Мені не догодили. Через своє жорстоке беззаконня людство не прагне свідчити про Моє ім'я; натомість воно «біжить іншим шляхом», у життєзабезпеченні покладаючись на Мене. Серце людини не повністю обернене до Мене, і сатана спустошує її, доки вона не перетворюється на зранену масу, а її тіло не вкривається брудом. Але людина все ще не усвідомлює, наскільки огидним є її вигляд: весь цей час вона шанувала сатану за Моею спиною. З цієї причини Я з гнівом скидаю людину в криницю бездонну, зробивши так, що вона ніколи не зможе звільнитися. І все-таки, продовжуючи жалібно стогнати, людина відмовляється виправити свій розум, налаштувавшись до останнього протистояти Мені та сподіваючись цим зумисне розбурхати Мій гнів. З огляду на зроблене нею, Я поводжуся з нею як із грішником і позбавляю її тепла Моїх обіймів. Ангели від самого початку служили Мені й корилися Мені без змін чи перерв, але людина завжди чинила прямо протилежне, ніби вона походить не від Мене, а народжена від сатани. Ангели на своїх відповідних місцях усі приносять Мені свою найглибшу відданість; силам сатани їх не похитнути, і вони лише виконують свій обов'язок. Напоєні та вигодовані ангелами, безліч Моїх синів і народ Мій зростають сильними та здоровими, і немає серед них жодного слабкого чи немічного. Це Моя справа, Моє диво. Коли залпи гармат один за одним урочисто відзначають заснування Мого Царства, ангели, крокуючи під ритмічний акомпанемент, підходять до Моєї трибуни, щоб бути оглянутими Мною, адже їхні серця вільні від нечистоти та ідолів, і вони не ухиляються від Мого огляду.

Під завивання бурі небеса миттєво обрушуються вниз, придушуючи все людство, так що люди більше не в змозі волати до Мене, як їм заманеться. Не усвідомлюючи цього, все людство зазнало краху. Дерев розгойдуються взад-уперед на вітрі, вряди-годи чути тріск гілок, і все зів'яле листя розвіюється геть.

Раптово земля стає безрадісною і пустельною, і люди міцно обхоплюють себе руками, очікуючи, що будь-якої миті на них обрушиться лихо, яке прийде за осінню. Птахи на пагорбах літають туди-сюди, немов виплакуючи комусь свою зажуру; у гірських печерах ревуть леви, лякаючи людей цим звуком, від якого кров холоне в жилах і волосся встає дибки, і це наче зловісне передчуття, передвістя кінця людства. Не бажаючи дочекатися, поки Я розправлюся з ними із задоволенням, всі люди безмовно моляться Всевишньому Господу на небі. Але як може перекрити бурю дзюрчання води в маленькому струмку? Як може раптово спинити бурю звук людських благань? Як може лють у самому серці громового гуркоту вщухнути заради людської боязкості? Людина коливається взад-уперед за вітром; вона метушиться туди-сюди, аби сховатися від дощу; і серед Мого гніву люди тремтять і трусяться, глибоко налякані, що Я покладу Свою руку на їхні тіла так, наче Я – це дуло пістолета, постійно спрямоване на груди людини, і, знову ж таки, наче вона – Мій ворог, однак вона є Моїм другом. Людина ніколи не відкривала Моїх істинних намірів щодо неї, вона ніколи не розуміла Моїх істинних цілей, а отже, вона несвідомо грішить проти Мене; вона несвідомо протистоїть Мені, і проте, сама того не бажаючи, вона побачила також і Мою любов. Людині важко побачити Моє обличчя посеред Мого гніву. Я схований у чорних хмарах Моєї люті, і Я стою серед гуркоту грому над усім усесвітом, посилаючи Свою милість людині вниз. Оскільки людина не знає Мене, Я не караю її за те, що вона не розуміє Мого наміру. В очах людей Я вряди-годи даю вихід Своєму гніву, вряди-годи Я усміхаюсь, але навіть бачачи Мене, людина ніколи по-справжньому не бачила всього Мого характеру та все ще не здатна почути милозвучний звук ріжка, адже вона надто заціпеніла та стала нечутливою. Це так, наче Мій образ існує у спогадах людини, а Моя форма – в її думках. Однак за весь час розвитку людства до сьогодні не було жодної людини, яка б справді побачила Мене, тому що мозок людини надто зубожілий. Скільки б людина не «препарувала» Мене, через недостатній розвиток людської науки її наукові дослідження поки не дали жодних результатів. І тому тема «Мого образу» повсякчас залишалася цілковито порожньою, і немає кому її заповнити, немає кому побити світовий рекорд, адже для людства навіть можливість встояти в сьогоденні на ногах уже є безцінною втіхою серед великого нещастя.

23 березня 1992 року

Глава 24

Моя кара падає на всіх людей, але вона також залишається далекою від усіх людей. Усе життя кожної людини сповнене любові й ненависті до Мене, адже ніхто ніколи не знав Мене, і тому людське ставлення до Мене то розпалюється, то

остигає й не може бути нормальним. Однак Я завжди дбав про людину й захищав її, і лише через її недоумкуватість вона не здатна побачити всі Мої вчинки та зрозуміти Мої палкі наміри. Я – Провідник серед усіх народів, Я – Всевишній серед усіх людей; просто людина не знає Мене. Багато років Я живу серед людей і пізнаю на власному досвіді життя в людському світі, але людина завжди ігнорує Мене й ставиться до Мене як до космічного прибульця. Як наслідок, через відмінності в характері та мові люди поводяться зі Мною, як із вуличним незнайомцем. Моє вбрання, здається, також є занадто своєрідним, і тому люди не наважуються наближатися до Мене. Лише тоді Я відчуваю спустошеність життя серед людей, і лише тоді Я відчуваю несправедливість людського світу. Я йду серед перехожих, розглядаючи всі їхні обличчя. Вони виглядають так, наче живуть посеред хвороби – хвороби, яка наповнює їхні обличчя меланхолією, і вони також виглядають так, наче живуть серед кари, яка не дає їм звільнитися. Людина сама себе заковує в кайдани та вдає скромність. Більшість людей справляє переді Мною хибне враження, аби Я їм поаплодував, і більшість людей зумисне виставляє себе жалюгідними переді Мною, щоб отримати Мою допомогу. За Моєю спиною всі люди підлещуються та не слухаються Мене. Хіба Я не правий? Хіба не такою є стратегія виживання людини? Хто бодай раз втілював Мене у своєму житті? Хто бодай колись звеличував Мене серед інших? Хто бодай колись був зв'язаний перед Духом? Хто бодай колись залишився непохитним у своєму свідченні про Мене перед сатаною? Хто бодай колись додав правдивості до «вірності» Мені? Хто бодай колись був вигнаний через Мене великим червоним драконом? Люди зв'язали свою долю з сатаною й тепер загрузли разом із ним у трясовині; вони фахівці з того, як кидати Мені виклик, вони винахідники протидії Мені й вони є «провідними учнями» у своїх поверхових способах мати зі Мною справу. Заради своєї власної долі людина шукає на землі то тут, то там, а коли Я кличу її, вона не здатна відчутти Мою дорогоцінність і продовжує «вірити», покладаючись на саму себе, не бажаючи бути «тягарем» для інших. Людські «прагнення» є цінними, однак ще ніколи чийсь прагнення не досягали успіху вповні: усі вони розсипаються переді Мною, беззвучно валячись.

Я говорю щодня й щодня роблю нові речі. Якщо людина не збереться з усіма своїми силами, то їй буде важко почути Мій голос, і їй буде важко побачити Моє лице. Той, кого любиш, може бути неймовірно прекрасним, а Його мова – надзвичайно лагідною, але людина не здатна легко побачити Його славне лице та почути Його голос. Упродовж століть нікому не вдавалося з легкістю побачити Моє лице. Одного разу Я розмовляв із Петром і «являвся» Павлові, але ніхто інший, – за винятком ізраїльтян, – ніколи по-справжньому не бачив Мого лиця. Сьогодні Я особисто прийшов серед людей, щоб жити разом із ними. Чи може так бути, що для вас це не видається рідкісним і дорогоцінним? Хіба ви не хочете використати свій час якнайкраще? Хіба ви хочете, щоб він отак сплив повз вас? Чи можуть стрілки

годинника часу раптово зупинитись у людській свідомості? Або чи може час текти навспак? Або чи може людина знову стати молодою? Чи може благословенне сьогоднішнє життя колись повернутися знову? Я не даю людині належної «винагороди» за її «марнотратство». Я просто продовжую робити Свою роботу, відсторонено від усієї решти, і не зупиняю потік часу, тому що людина зайнята, або тому що вона плаче. Протягом кількох тисяч років ніхто не зміг розділити Моєї сили, і ніхто не зміг порушити Мій первісний план. Я здолаю простір, пройду крізь віки та візьмуся за виконання суті всього Мого плану як над усім сущим, так і серед нього. Жодна людина не змогла отримати від Мене особливого ставлення або «винагороди» з Моїх рук, навіть попри те, що люди відкривають свої вуста й моляться про ці речі, і навіть попри те, що вони простягають свої руки і, забувши про все інше, вимагають цих речей від Мене. Жоден із цих людей ніколи не викликав у Мене зворушення, і всі вони були відштовхнуті Моїм «безсердечним» голосом. Більшість людей досі вважає, що вони «занадто молоді», а тому чекає, щоб Я виявив велику милість, вдруге був до них співчутливим, і вони просять, щоб Я дозволив їм увійти через задні двері. Але хіба Я можу мимохідь втручатися у Свій план? Хіба Я можу зупинити обертання Землі заради молодості людини, щоб вона могла прожити ще кілька років на землі? Мозок людини такий складний, і попри це однаково здається, що є речі, яких і йому бракує. Унаслідок цього в свідомості людини часто з'являються «чудесні способи» того, як свідомо перервати Мою роботу.

Хоча Я багато разів прощав людині її гріхи й виявляв до неї особливу прихильність через її слабкість, але також багато разів Я повадився з нею відповідно через її невігластво. Просто людина ніколи не вміла цінувати Мою доброту, от і опустилася до свого нинішнього становища: запилужена, її одяг роздертий на шмаття, волосся у неї на голові, наче бур'ян, обличчя вкрите кіркою засохлого бруду, ноги взуті в грубе саморобне взуття, руки, наче кігті мертвого орла, безсило бовтаються по боках. Коли Я розплющую очі й дивлюся на неї, людина виглядає так, наче щойно вилізла з криниці бездонної. Я не можу втриматися від гніву: Я завжди був терпимий до людей, але як Я міг би дозволити дияволу приходити та йти, коли йому заманеться, з Мого святого Царства? Як Я міг би дозволити жебраку задарма їсти в Моєму домі? Як я міг би стерпіти, щоб нечистий демон був гостем у Моєму домі? Людина завжди була «суворою до себе» та «поблажливою до інших», але вона ніколи не була анітрохи шанобливою до Мене, адже Я – Бог небесний, і тому вона ставиться до Мене по-іншому й ніколи не мала до Мене ані найменшої прихильності. Це так, наче очі людини особливо проникливі: щойно вона зустрічається зі Мною, вираз її обличчя відразу ж змінюється, і вона додає трохи більше експресії своєму холодному, безпристрасному лицю. Я не накладаю на людину відповідних санкцій через її ставлення до Мене, але просто дивлюся на небо з-понад всесвітів і звідти виконую Свою роботу на землі. У людських спогадах Я ніколи не виявляв доброти до жодної людини, але й

ніколи ні з ким не повадився погано. Оскільки людина не залишає для Мене у своєму серці «порожнього місця», то коли Я пускаю обачність за вітром і вселяюся в неї, вона безцеремонно витісняє Мене, а потім, використовуючи лагідну мову та лестощі, виправдовується, кажучи, що у неї забагато недоліків і вона не здатна надати себе для Моєї насолоди. Коли вона говорить, її обличчя часто затьмарюється «темними хмарами», так наче будь-якої миті людину може спіткати катастрофа. І все-таки вона просить Мене піти, не замислюючись про потенційні загрози. Хоча Я даю людині Свої слова й тепло Своїх обіймів, здається, вона не має органу слуху, а тому не звертає ані найменшої уваги на Мій голос і натомість, схопившись за голову, стрімко йде. Я віддаляюся від людини, відчуваючись дещо розчарованим, але й дещо розгніваним. Тим часом людина негайно зникає під натиском великих бур і могутніх хвиль. Незабаром після цього вона закликає Мене, але хіба може вона вплинути на рух вітру і хвиль? Поступово останній слід людини губиться, і її вже ніде не знайти.

До початку століть я дивився на всі землі з-понад усесвіту. Я замишляв велику справу на землі: створити людство, яке буде Мені по серцю, і збудувати на землі царство, подібне до небесного, аби Моя сила наповнила небеса, а Моя мудрість поширилася по всьому всесвіту. І сьогодні, тисячі років потому, я продовжую здійснювати Свій план. Але ніхто не знає про Мій план або управління на землі, і тим більше ніхто не бачить Мого Царства на землі. Тому людина женеться за примарами та приходить до Мене, намагаючись обдурити Мене, бажаючи сплатити «мовчазну ціну» за Мої благословення на небі. Як наслідок, вона викликає Мій гнів, і Я вершу над нею суд, але вона все ще не прокидається. Це так, наче вона працює під землею, зовсім не відаючи про те, що знаходиться над землею, і не прагнучи ні до чого, крім своїх власних перспектив. Серед усіх людей Я не побачив нікого, хто жив би під Моїм сяючим світлом. Люди живуть у світі темряви й, здається, вони звикли жити в пітьмі. Коли приходить світло, вони тримаються на відстані, так, наче світло заважає їхній роботі; у результаті вони виглядають трохи роздратованими, так, наче світло порушило весь їхній спокій, і тепер вони не здатні міцно заснути. Як наслідок, людина збирає всі свої сили, щоб прогнати світло. Світлу теж, здається, бракує усвідомленості, і воно пробуджує людину від сну, а коли людина прокидається, вона заплющує очі, охоплена гнівом. Вона дещо незадоволена Мною, але у Своему серці Я знаю, що до чого. Я поступово посилюю світло, змушуючи всіх людей жити серед Мого світла, так що незабаром вони стають вправними у спілкуванні зі світлом і, більше того, усі дорожать світлом. У цей час Моє Царство прийшло серед людей, усі люди танцюють від радості та святкують, земля раптово сповнюється тріумфу, і кілька тисяч років тиші порушено приходом світла...

26 березня 1992 року

Глава 25

Минає час, і в одну мить сьогоднішній день вже настав. Під проводом Мого Духа всі люди живуть серед Мого світла, й ніхто більше не думає про минуле та не звертає уваги на вчорашній день. Хто ніколи не жив і не існував у сьогодні? Хто не проводив чудові дні та місяці в Царстві? Хто не жив під сонцем? Хоча Царство зійшло серед людей, ніхто по-справжньому не пізнав його тепла; людина дивиться на нього лише ззовні, не розуміючи його суті. У той час, коли утворюється Моє Царство, хто цьому не радіє? Чи можуть земні країни справді врятуватися? Невже великий червоний дракон справді може врятуватися завдяки своїй хитрості? Мої адміністративні постанови оголошуються по всьому всесвіту, вони встановлюють Мою владу серед усіх людей і набувають чинності по всьому космосу; проте людина ніколи по-справжньому цього не знала. Коли Мої адміністративні постанови розкриваються всесвіту, це також той час, коли Моя робота на землі наближається до завершення. Коли Я правитиму й пануватиму над усіма людьми, і коли Мене визнають Самим єдиним Богом, Моє Царство повністю зійде на землю. Сьогодні всі люди стоять на початку нового шляху. Вони почали нове життя, але ніхто на землі ще по-справжньому не пізнав життя, подібного до небесного. Ви справді живете серед Мого світла? Ви справді живете серед Моїх слів? Хто не замислюється про свої власні перспективи? Кого не засмучує його власна доля? Хто не борсається в морі нещастя? Хто не хоче звільнитися? Хіба благословення Царства даються в обмін на важку людську працю на землі? Хіба можуть усі бажання людини здійснюватися саме так, як вона того хоче? Одного разу я представив людині прекрасний вид Царства, але вона лише дивилася на нього захланними очима, і не було жодного, хто справді прагнув би увійти в нього. Одного разу Я «доповів» людині про справжній стан справ на землі, але вона лише слухала, не обертаючися серцем до слів, що виходили з Моїх вуст; іншим разом Я розповів людині про обставини на небі, але вона поставилася до Моїх слів як до чудесних казок і не прийняла по-справжньому те, що описали Мої вуста. Сьогодні сцени Царства спалахують посеред людей, але хіба хтось колись «перетинав гори й долини» у пошуках його? Без Мого спонукання людина досі не прокинулася б від своїх марень. Хіба вона справді так зачарована своїм земним життям? Невже в її серці справді немає високих стандартів?

Ті, кого Я визначив як Свій народ, здатні присвятити себе Мені й жити в гармонії зі Мною. Вони дорогоцінні в Моїх очах і сяють любов'ю до Мене в Царстві Моєму. Хто із сьогоднішніх людей відповідає цим умовам? Хто здатний задовольнити Мої вимоги? Невже Мої вимоги справді спричиняють труднощі для людини? Хіба Я навмисно змушую її робити помилки? Я поблажливий до всіх людей і надаю їм привілеї. Однак це стосується лише Мого народу в Китаї. Я не те щоб недооцінюю вас або дивлюся на вас скося, але Я практичний і справжній щодо вас. Люди

неминуче стикаються з невдачами у своєму житті, чи то в своїх сім'ях, чи то у ширшому світі. Але чиї труднощі були влаштовані їхньою власною рукою? Людина не здатна пізнати Мене. Вона має певне уявлення про Мій зовнішній вигляд, але вона нічого не знає про Мою сутність; вона не знає інгредієнтів їжі, яку споживає. Хто здатний уважно сприйняти Моє серце? Хто здатний по-справжньому зрозуміти Мою волю в Моїй присутності? Коли Я спускаюся на землю, вона огорнена темрявою, і людина «міцно спить». Я ходжу серед усіх місць, і все, що я бачу, подерте й пошарпане, і на це нестерпно дивитися. Це так, наче людина хоче винятково насолоджуватися й не бажає звертати увагу на «речі із зовнішнього світу». Непомітно для всіх людей Я оглядаю всю землю, але не бачу жодного місця, яке було б сповнене життям. Я відразу ж випромінюю світло й тепло та дивлюся на землю з третього неба. Хоча світло падає на землю й тепло розливається по ній, тільки світло й тепло, здається, радіють; вони нічого не пробуджують у людині, яка насолоджується в комфорті. Бачачи це, Я негайно роздаю серед людей підготований Мною «жезл». Коли жезл опускається, світло й тепло поступово розсіюються, і земля одразу ж стає пустельною й темною, і через темряву людина користується можливістю продовжити насолоджуватися. Людина має певне слабе усвідомлення прибуття Мого жезла, але вона не реагує та продовжує насолоджуватися своїми «благословеннями на землі». Потім Мої вуста проголошують кару всіх людей, і людей по всьому всесвіту прибивають до хреста догори ногами. Коли настає Моя кара, людина здригається від шуму гір, що руйнуються, й землі, що розверзається, після чого людина, перелякана, прокидається. Шокована й нажахана, вона хоче втекти, але вже запізно. Коли падає Моя кара, Моє Царство сходить на землю, і всі країни розбиваються на друзки, безслідно зникаючи та не залишаючи по собі нічого.

Щодня Я дивлюся на обличчя Всесвіту, і щодня Я виконую Свою нову роботу серед людей. Але люди всі поглинені своєю роботою, і ніхто не звертає уваги на динаміку Моєї роботи та не помічає стану речей поза собою. Це так, наче люди живуть на новому небі та новій землі, які вони створили власноруч, і не хочуть, аби хтось інший втручався. Усі вони зайняті тим, що насолоджуються собою, та всі вони милуються собою, виконуючи свої «фізичні вправи». Невже в серці людини справді зовсім немає місця для Мене? Невже я справді не здатний бути Правителем людського серця? Хіба дух людини справді її покинув? Хто бодай колись ретельно обмірковував слова з Моїх вуст? Хто бодай колись досягнув бажання Мого серця? Невже серцем людини справді заволоділо щось інше? Багато разів Я кликав людину, але хіба хоч хтось Мені співчував? Чи бодай хтось жив у людській сутності? Людина може жити в плоті, але вона позбавлена людської сутності. Хіба вона народилася в тваринному царстві? Чи вона народилася на небі та має божественність? Я висуваю до людини Свої вимоги, але виглядає так, наче вона не розуміє Моїх слів, наче Я – чуже їй неприступне

чудовисько. Стільки разів Я був розчарований людиною, стільки разів Я лютував через її погану роботу та стільки разів Я був пригнічений її слабкістю. Чому я не можу збудити духовне почуття в серці людини? Чому Я не можу вдихнути любов у людське серце? Чому людина не бажає плекати Мене, як зіницю ока? Хіба серце людини не її власне? Невже щось інше оселилося в її душі? Чому людина безперестанку голосить? Чому вона нещасна? Чому, коли вона тужить, вона ігнорує Моє існування? Чи може так бути, що Я її вколов? Чи може так бути, що Я зумисно її залишив?

У Моїх очах людина – це правитель усього сущого. Я наділив її неабиякою владою, дозволивши їй керувати усім сущим на землі – травою на схилах гір, тваринами в лісах і рибою у воді. Але замість того, щоб тішитися цим, людина почувається стривоженою. Усе її життя – це метушня й страждання, веселощі, що доповнюють порожнечу; в усьому її житті немає нових винаходів чи витворів. Ніхто не може вирватися з цього порожнього життя, ніхто ще не відкрив для себе життя, наповнене змістом, і ніхто ще не пізнав реального життя. Хоча всі люди сьогодення живуть під Моїм сяючим світлом, вони не знають нічого про життя на небі. Якщо Я не милостивий до людей і не спасу людство, значить усі люди прийшли даремно, їхнє життя на землі позбавлене сенсу, і вони підуть даремно, не маючи, чим пишатися. Люди всіх релігій, всіх верств суспільства, всіх націй і всіх конфесій знають про порожнечу на землі, і всі вони шукають Мене й чекають Мого повернення, – але хто здатний пізнати Мене, коли Я прийду? Я створив усе суще, Я створив людство, і сьогодні Я зійшов серед людей. Однак людина відбивається від Мене й мстить Мені. Невже робота, яку Я виконую над людиною, не приносить їй жодної користі? Невже я справді не здатний догодити людині? Чому людина Мене відкидає? Чому людина така холодна й байдужа до Мене? Чому земля вкрита трупами? Хіба це справді той стан світу, який Я створив для людини? Чому Я дав людині незрівнянні багатства, але у відповідь вона пропонує Мені дві порожні руки? Чому людина не любить Мене по-справжньому? Чому вона ніколи не приходить до Мене? Невже всі Мої слова справді були марними? Невже Мої слова випарувались, як тепло з води? Чому людина не бажає співпрацювати зі Мною? Невже прихід Мого дня – це справді момент смерті людини? Невже Я справді можу знищити людину в момент утворення Мого Царства? Чому протягом усього Мого плану управління ніхто так і не збагнув Моїх намірів? Чому, замість того, щоб дорожити висловлюваннями з Моїх вуст, людина ненавидить і відкидає їх? Я нікого не засуджую, але просто змушую всіх людей повернутися до спокою та здійснити роботу самоаналізу.

27 березня 1992 року

Радійте, люди!

У Моєму світлі люди знову бачать світло. У Моєму слові люди знаходять те, що їх тішить. Я прийшов зі Сходу, Я вітаю вас зі Сходу. Коли сяє Моя слава, вона осяває усі народи, усе стає світлим, жодна річ не залишається в темряві. Те життя, яким у Царстві живе Божий народ із Богом, є безмежно щасливим. Води танцюють від радості за благословенне життя людей, гори разом із людьми насолоджуються Моїм достатком. Усі люди прагнуть, наполегливо працюючи, засвідчити свою відданість у Моєму Царстві. У цьому Царстві більше немає непокори, немає спротиву; небеса і земля залежать одне від одного, людина та Я зближаємось у глибокому почутті, у солодких щасливих миттєвостях життя, спираючись одне на одного... У цей момент я офіційно розпочинаю Своє життя на небесах. Більше немає сатанинської смуги, і люди нарешті знаходять спокій. По всьому всесвіту Мій обраний народ живе у Моїй славі, у блаженстві, якому немає рівних, не як люди, що живуть серед людей, а як люди, які живуть із Богом. Усе людство пройшло через сатанинське розбещення, випивши до денця і гіркоту, і солодкість життя. Тепер, живучи у Моєму світлі, як можна не радіти? Як можна легковажно відмовитися від цієї прекрасної миті та дозволити їй вислизнути? Люди! Співайте пісню у ваших серцях і танцюйте від радості за Мене! Піднесіть ваші щирі серця та запропонуйте їх Мені! Бийте у барабани й грайте радісно для Мене! Я випромінюю Свій захват на весь усесвіт! Цим людям я являю Своє славне обличчя! Я закликатиму гучним голосом! Я перевершу всесвіт! Я вже паную серед цих людей! Ці люди возвеличують Мене! Я ширяю у блакитних небесах вгорі, і ці люди прямують за Мною. Я крокую серед цих людей, і Мій народ оточує Мене! Серця цих людей переповнені радістю, їхні пісні змушують усесвіт здригатися, розколюючи небесну твердь! Усесвіт більше не оповитий туманом; більше немає багна, більше не збираються нечистоти. Святі люди всесвіту! Під Моїм поглядом ви являєте своє справжнє лице. Ви не люди, вкриті мерзотою, а святі, чисті наче нефрит, ви усі – Мої улюблені, ви усі – Моя втіха! Усе повертається до життя! Усі святі повернулися служити Мені на небесах, опинившись у Моїх теплих обіймах, більше не плачуть, не тривожаться, віддаючи Мені себе, повертаючись до Моєї оселі, і на своїй батьківщині вони будуть любити Мене без упину! І це не зміниться довіку! Де смуток! Де сльози! Де плоть! Земля проминає, але небеса перебувають навіки. Я являюсь усім народам, і всі народи славлять Мене. Це життя, ця краса споконвіку і до кінця часів не зміняться. Це – життя Царства.

Глава 26

Хто жив у Моєму домі? Хто встав за Мене? Хто постраждав за Мене? Хто обіцяв Мені своє слово? Хто донині слідував за Мною та все ж не став байдужим? Чому всі людські істоти холодні й нечулі? Чому людський рід Мене покинув? Чому людство від Мене втомилося? Чому в людському світі немає тепла? Поки Я був у Сіоні, Я спробував тепла, що є на небі, і поки Я був у Сіоні, Я втішався благословенням, що є на небі. Знову ж таки, Я жив серед людства, Я спробував гіркоту людського світу, і Я на власні очі бачив усі різні стани, які існують серед людей. Несподівано людина змінилася, як «змінився» Я, і тільки таким чином вона дійшла до сьогоднішнього дня. Я не вимагаю, щоб людина могла щось робити заради Мене, і не вимагаю, щоб вона щось набувала для Мене. Я лише хочу, щоб вона могла діяти згідно з Моїм планом і свідчити про Мене гучним свідченням замість того, щоб не слухатися Мене чи бути для Мене ганебним тавром. Серед людей були ті, хто добре свідчив про Мене та прославляв Моє ім'я, але як людські практики чи поведінка взагалі можуть догодити Моєму серцю? Як людина взагалі може узгоджуватися з Моїм серцем або відповідати Моїй волі? Усі гори й води на землі, усі квіти, трави та дерева на землі являють роботу Моїх рук, усі вони існують у Моє ім'я. Але чому ж людина не може дотягнутися до стандарту, який Я вимагаю? Чи це через її жалюгідну ницість? Чи це через те, що Я її звеличував? Чи, може, Я до неї занадто жорстокий? Чому людина завжди боїться Моїх вимог? Сьогодні, серед натовпу в царстві, чому ти тільки слухаєш Мій голос, але не бажаєш бачити Мого обличчя? Чому ти дивишся лише на Мої слова, не зіставляючи їх із Моїм Духом? Навіщо ти тримаєш Мене окремо на небі й на землі? Чи, може, коли Я на землі, Я не такий, як Я на небі? Чи, може, коли Я на небі, Я не можу спуститися на землю? Чи, може, коли Я на землі, Я не гідний вознестися на небо? Наче Я, коли Я на землі, – низька істота, наче Я, коли Я на небі, – піднесена істота, і наче між небом і землею лежить нездоланна прірва. Однак у світі людей, схоже, нічого не знають про походження цих речей, але завжди бігли й біжать проти Мене, ніби Мої слова мають лише звук і не мають значення. Усе людство витрачає сили на Мої слова, самостійно досліджуючи Мою зовнішню видимість, але всі вони зазнають невдачі, їхні зусилля не приносять плодів, і натомість Мої слова вражають їх, і вони більше не сміють піднятися.

Коли Я випробовую віру людства, жодна людська істота не дає правдивого свідчення, жодна з них не здатна пожертвувати всім; натомість людина продовжує ховатись і відмовляється відкритися, ніби Я збираюся викрасти її серце. Навіть Йов ніколи не був по-справжньому непохитним під час свого випробування й не променився милістю серед страждань. Теплою весною всі люди зеленкуваті; у холодних подувах зими вони ніколи не залишаються зеленими. Людина з її кістлявим і чахлим духовним станом не може виконати Мій намір. В усьому людстві

немає нікого, хто міг би слугувати зразком для інших, бо всі люди в основному схожі та нічим не відрізняються одне від одного, і між ними мало відмінностей. Ось чому люди навіть сьогодні не можуть уповні пізнати Мої труди. Лише коли Моя кара зійде на весь людський рід, люди, самі того не помітивши, дізнаються про Мої труди, і без Мого втручання та примусу людина сама пізнає Мене й так узрить Мої труди. Таким є Мій план, таким є проявлений бік Моїх трудів, і саме це належить знати людині. У царстві незліченні творіння починають оживати та повертати собі свою життєву силу. Через зміни в стані землі також починають зміщуватися кордони між різними краями. Так Я пророчив: коли один край буде відділений від іншого й коли один край приєднається до іншого, настане час, коли Я потрощу всі нації на друзки. У цей час Я поновлю все творіння та наново поділю весь світ, і таким чином його впорядкую та перетворю старе на нове: такий Мій план і такі Мої труди. Коли всі нації та народи світу знову постануть перед Моїм престолом, Я візьму всі небесні щедроти та наділю ними людський світ, щоб завдяки Мені той світ повнився незрівнянними щедротами. Та поки старий світ продовжує існувати, Я обрушу Свій гнів на його нації, і відкрито проголошу по всесвіту Свої адміністративні постанови, і покараю всякого, хто їх порушить.

Коли я звертаю Своє обличчя до всесвіту, щоб говорити, усе людство чує Мій голос і так бачить усі труди, які Я звершив по всесвіту. А хто йде проти Моеї волі, тобто опирається проти Мене людськими ділами, той підпаде під Мою кару. Я візьму незчисленні зорі в небесах і створю їх наново, і завдяки Мені сонце й місяць будуть поновлені – небеса вже не будуть такі, як вони були, і незліченні речі на землі будуть поновлені. Усе довершиться через Мої слова. Численні нації в усесвіті будуть поділені наново та замінені Моїм царством, щоб нації на землі зникли навіки, а все стало царством, яке Мені поклоняється; усі нації на землі будуть знищені й більше не існуватимуть. З людських істот у всесвіті всі, хто належить дияволу, будуть винищені, і всі, хто поклоняється сатані, будуть повалені Моїм пекучим вогнем – тобто, крім тих, хто зараз у потоці, усе стане попелом. Коли Я покараю численні народи, то люди в релігійному світі різною мірою повернуться до Мого царства, завойовані Моїми трудами, бо побачать прихід Святого на білій хмарі. Усі люди будуть розділені за їхнім ґатунком і отримають кари, співмірні зі своїми діями. Усі ті, хто виступав проти Мене, загинуть; а що ж до тих, чиї справи на землі не стосувалися Мене, то вони за те, як виправдали себе, і надалі існуватимуть на землі під управлінням Моїх синів і Моїх людей. Я відкрию Себе незліченим народам і незліченим націям, і Своїм власним голосом Я прозвучу на землі, проголошуючи завершення Своеї великої роботи, щоб усе людство узріло його на власні очі.

Поки сила Мого голосу глибшає, Я також спостерігаю за станом усесвіту. Моїми словами оновлюються всі незліченні творіння. Небо змінюється, як і земля. Людство викривається у своїй первісній формі, і повільно всіх людей розділяють за

їхнім ґатунком, і вони несподівано знаходять шлях назад у лоно своїх сімей. Це Мене дуже втішить. Я вільний від переривань, і Моя велика робота непомітно довершується, і всі незліченні творіння проходять трансформацію. Коли Я творив світ, Я надав усім речам вигляд відповідно до їхнього ґатунку, звівши до купи всі речі, що мають форму й один ґатунок. Зараз, коли наближається кінець Мого плану управління, Я відновлю колишній стан творіння; Я знову зроблю все таким, яким воно було спочатку, глибоко змінивши все, щоб усе повернулось у лоно Мого плану. Час настав! Останню стадію Мого плану незабаром буде завершено. О, нечистий старий світе! Ти неодмінно впадеш під Моїми словами! Ти неодмінно будеш зведений на ніщо за Моїм планом! О, незліченні творіння! Ви всі отримаєте нове життя в Моїх словах – ви матимете свого повновладного Господа! О, чистий і непорочний новий світе! Ти неодмінно відродишся в Моїй славі! О, горо Сіоне! Годі мовчати – Я повернувся з тріумфом! З-поміж творіння Я ретельно вивчаю всю землю. На землі людство почало нове життя та здобуло нову надію. О, Мої люди! Як ви можете не повернутися до життя в Моєму світлі? Як ви можете не стрибати від радості під Моїм проводом? Краї кричать, торжествуючи, води шумлять від радісного сміху! О, воскресений Ізраїлю! Як ти можеш не пишатися щодо Мого приречення? Хто ридав? Хто голосив? Старого Ізраїлю більше немає, і сьогоднішній Ізраїль піднявся, випростався та височіє у світі, і він постав у серцях усього людства. Сьогоднішній Ізраїль неодмінно набуде джерело існування через Моїх людей! О, ненависний Єгипте! Ти ж, певно, не виступаєш проти Мене й досі? Як ти можеш користуватися Моїм милосердям і намагатись уникнути Моєї кари? Як ти можеш не існувати під Моєю карою? Усі ті, кого Я люблю, неодмінно житимуть вічно, і всіх тих, хто виступає проти Мене, Я неодмінно каратиму вічно. Бо Я – ревнивий Бог і не дам людям легко відбутися за все, що вони зробили. Я спостерігатиму за всією землею та, з'явившись на Сході світу з праведністю, величчю, гнівом і карою, Я відкрию Себе незліченим сонмам людства!

29 березня 1992 року

Глава 27

Ніколи людська поведінка не зворушувала Моє серце, як і не вражала Мене своєю цінністю. В очах людини Я завжди суворий до неї й завжди здійснюю над нею владу. У всіх діях людини навряд чи є щось, що зроблено заради Мене, навряд чи є щось, що непохитне перед Моїм поглядом. Зрештою, все людське руйнується переді Мною без жодного шепоту, і тільки після цього Я роблю Мої дії явними, змушуючи всіх пізнати Мене через їхні власні невдачі. Людська природа залишається незмінною. Те, що є в людських серцях, не відповідає Моїй волі – це

не те, що Мені потрібно. Найбільше Я ненавиджу людську черствість і схильність повторювати власні негідні вчинки, але яка сила спонукає людство продовжувати не знати Мене, завжди тримати Мене на відстані й ніколи не чинити по Моїй волі переді Мною, натомість опираючись Мені за Моєю спиною? Їхня вірність? Їхня любов до Мене? Чому вони не можуть покаятися й народитися заново? Чому люди вічно готові жити в болоті, а не в місці, вільному від бруду? Хіба Я погано повадився з ними? Хіба Я скеровував їх у неправильному напрямку? Хіба Я вів їх до пекла? Усі готові жити в «пеклі». Коли приходить світло, їхні очі миттєво сліпнуть, тому що все в них походить із пекла. Але люди не знають про це та просто втішаються цими «пекельними благословеннями». Вони навіть притискають їх до грудей, як скарби, боячись, що Я відберу ці скарби, залишивши їх без «основи їхнього існування». Люди бояться Мене, тому коли Я приходжу на землю, вони тримаються від Мене подалі, не бажаючи наближатися до Мене, бо не хочуть «накликати на себе біди», а бажають натомість зберегти гармонію у своїй родині, щоб утішатися «щастям на землі». Але Я не можу дозволити людству чинити так, як воно хоче, оскільки руйнування сім'ї людини – це якраз те, для чого Я прийшов. З моменту Мого пришествя мир іде з їхніх домівок. Я маю намір розгромити всі народи, не кажучи вже про людську сім'ю. Хто може уникнути Моєї хватки? Чи може бути так, щоб ті, хто отримує благословення, могли уникати її через своє небажання? Чи можливо взагалі, щоб ті, хто страждає від кари, могли здобути Моє співчуття через свій страх? У всіх Моїх словах люди бачили Мою волю й Мої дії, але хто може вирватися з пут власних думок? Хто коли-небудь може знайти вихід – зсередини Моїх слів чи поза ними?

Людина відчувала Мою теплоту, людина щиро служила Мені, і людина щиро підкорялася переді Мною, роблячи все для Мене в Моїй присутності. Але це недосажно для людей сьогодні; вони тільки й роблять, що плачуть у своєму дусі, наче їх схопив голодний вовк, і можуть тільки безпорадно дивитися на Мене, без кінця закликаючи Мене. Але врешті-решт вони не можуть вийти зі свого скрутного становища. Я згадую, як у минулому люди давали обіцянки в Моїй присутності, клялися в Моїй присутності небом і землею, що відплатять за Мою доброту своєю ласкою. Вони скорботно плакали переді Мною, і звук їхнього плачу був несамопитим, нестерпним. Внаслідок їхньої рішучості Я часто надавав людям допомогу. Незліченну кількість разів люди приходили до Мене, щоб підкоритися Мені, їхні чудові манери важко забути. Незліченну кількість разів вони любили Мене, непохитні у своїй відданості, з чудовою щирістю. Незліченну кількість разів вони любили Мене до такої міри, що жертвували самим своїм життям, вони любили Мене більше, ніж самих себе, і, бачачи їхню щирість, Я приймав їхню любов. Незліченну кількість разів вони приносили себе в жертву в Моїй присутності, заради Мене, байдужі перед обличчям смерті, і Я згладжував занепокоєння з їхнього чола та уважно розглядав їхні обличчя. Незліченну кількість разів Я любив

їх, як заповітний скарб, і незліченну кількість разів Я ненавидів їх, як Свого власного ворога. Однак те, що Я маю на думці, залишається незбагненим для людини. Коли люди сумні, Я приходжу втішити їх, а коли вони слабкі, Я приходжу допомогти їм. Коли вони заблукали, Я вказую їм напрямок. Коли вони плачуть, Я витираю їхні сльози. Але коли Я сумний, хто може втішити Мене своїм серцем? Коли Я в найглибшій тривозі, хто є уважним до Моїх почуттів? Коли Я у скорботі, хто може зцілити рани в Моєму серці? Коли Я потребую когось, хто готовий добровільно співпрацювати зі Мною? Чи може бути так, що колишнє ставлення людей до Мене тепер втрачено й більше ніколи не повернеться? Чому нічого з цього не залишилося в людській пам'яті? Як вийшло, що люди забули все це? Чи не тому все це так, що людство зіпсоване ворогом?

Коли ангели грають музику, підносячи хвалу Мені, це не може не викликати Мого співчуття до людини. Моє серце миттєво наповнюється сумом, і Я не можу позбутися цього болісного почуття. У радощах і прикрощах розлуки з людиною й подальшого возз'єднання з нею ми не можемо обмінюватися почуттями. Розділені – на небесах нагорі та на землі внизу – рідко коли Я й людина можемо зустрітися. Хто може звільнитися від ностальгії за колишніми почуттями? Хто може перестати згадувати про минуле? Хто не сподівається на продовження почуттів минулого? Хто не тужить за Моїм поверненням? Хто не жадає Мого возз'єднання з людиною? Моє серце глибоко стурбоване, і дух людини глибоко стривожений. Хоча ми і схожі за духом, ми не можемо часто бути разом і не можемо часто бачити одне одного. Тому життя всього людства наповнене скорботою й позбавлене життєвої сили, бо людина завжди жадає Мене. Начебто люди – це предмети, збиті з небес; вони вигукують Моє ім'я на землі, піднімають свій погляд до Мене від землі, – але як їм врятуватися від пащі хижого вовка? Як вони можуть звільнитися від його погроз і спокус? Як можуть люди не принести себе в жертву, підкоряючись улаштуванню Мого плану? Коли вони голосно просять, Я відвертаю від них обличчя Моє, Я не можу більше дивитися на них; але як же Я можу не чути їхніх слізних криків? Я виправляю несправедливості людського світу. Я здійснию Своїми руками Свою роботу по всьому світу, заборонивши сатані знову завдавати шкоди Моєму народу, заборонивши ворогам знову робити все, що їм заманеться. Я стану Царем на землі та перенесу туди Свій престол, змусивши всіх Моїх ворогів впасти на землю й визнати переді Мною свої злочини. У смутку Моєму, до якого домішується гнів, Я розтопчу весь всесвіт, не шкодуючи нікого, і вселю жах у серця ворогів Моїх. Я перетворю всю землю на руїни та змушу ворогів Моїх впасти в ці руїни, щоб відтепер вони більше не могли псувати людство. Мій план уже встановлений, і ніхто, хоч хто він є, не має його змінювати. Коли Я буду велично ширяти над всесвітом, усе людство стане новим, і все відродиться. Людина більше не плакатиме, не волатиме до Мене про допомогу. Тоді серце Моє зрадіє, і люди повернуться до Мене, святкуючи. Увесь всесвіт, від верху до низу, кипітиме в радості...

Сьогодні серед народів світу Я здійснюю роботу, яку задумав звершити. Я пересуваюся серед людства, здійснюючи всю роботу згідно з Моїм планом, і все людство розділяє різноманітні народи за Моєю волею. Люди на землі зосереджені на своєму місці призначення, бо день справді наближається, і ангели сурмлять у свої сурми. Більше не буде затримок, і у зв'язку з цим усе творіння почне танцювати в радості. Хто може продовжити Мій день зі своєї волі? Земна людина? Чи зірки на небі? Чи ангели? Коли Я промовляю висловлювання, щоб розпочати спасіння народу Ізраїлю, Мій день насувається на все людство. Кожна людина боїться повернення Ізраїлю. Коли Ізраїль повернеться, це буде Мій день слави, і це також буде день, коли все зміниться й оновиться. Коли праведний суд невідворотно наближається до всього всесвіту, усі люди починають боятися й жахатися, тому що в людському світі про праведність не чуто. Коли з'явиться Сонце праведності, осяється Схід, а потім він так само осяє весь всесвіт, досягнувши кожного. Якщо людина справді може здійснити Мою праведність, чого їй боятися? Весь Мій народ очікує приходу Мого дня, всі люди жадають приходу Мого дня. Вони чекають, коли Я принесу відплату всьому людству та влаштую його місце призначення в Моїй ролі Сонця праведності. Моє Царство здобуває форму над усім всесвітом, і Мій престол панує в серцях сотень мільйонів людей. За допомогою ангелів Моє велике звершення скоро буде доведене до кінця. Усі Мої сини та Мій народ з нетерпінням чекають на Моє повернення, бажаючи, щоб Я возз'єднався з ними й ніколи більше не розлучався. Як може численне населення Мого Царства не помчати одне до одного в радісному торжестві від того, що Я разом із ними? Чи може це бути возз'єднанням, за яке не потрібно платити жодної ціни? Я пошанований в очах усіх людей, Я проголошений у словах усіх. Більше того, коли Я повернуся, Я звоюю всі ворожі сили. Час настав! Я покладу початок Моїй роботі, Я буду панувати як Цар серед людей! Я на порозі повернення! І Я ось-ось вирушу! Це те, на що всі сподіваються, це те, чого вони бажають. Я дозволю всім людям бачити настання Мого дня, і всі будуть радісно вітати пришествя Мого дня!

2 квітня 1992 року

Глава 28

Коли Я зійшов із Сіону, Мене чекало все суще, і коли Я повернувся до Сіону, Мене вітали всі люди. Коли Я приходив і йшов, ніщо вороже ніколи не заважало Моїм крокам, і тому Моя робота протікала гладко. Сьогодні, коли Я приходжу до всіх створінь, усе суще зустрічає Мене мовчанням, сильно боячись, що Я знову піду, і вони втратять те, на що покладаються як на опору. Усе суще слідує Моїм вказівкам, і все стежить за напрямком, указаним Моєю рукою. Слова з вуст Моїх

зробили досконалими багатьох створінь і покарали багатьох синів непокори. Тому всі люди пильно вдивляються в Мої слова, уважно прислухаються до висловлювань із вуст Моїх і сильно бояться втратити цю сприятливу можливість. Саме з цієї причини Я продовжую говорити, щоб Моя робота відбувалася швидше, щоб на землі швидше з'явилися сприятливі умови та виправили картини запустіння на землі. Коли Я дивлюся на небо, то в цей час Я знову повертаюся обличчям до людства; всі землі миттєво сповнюються життя, пил більше не висить у повітрі, а мул більше не вкриває землю. Очі Мої відразу ж сяють, змушуючи людей усіх країн звернути погляди до Мене та знайти прихисток у Мені. Серед людей сьогоднішнього світу – включно з усіма тими, хто присутній у Моїй оселі, – хто справді знаходить прихисток у Мені? Хто віддає своє серце в обмін на ціну, яку Я заплатив? Хто коли-небудь жив у мирі в Моїй оселі? Хто коли-небудь по-справжньому приносив себе в жертву переді Мною? Коли Я висую людині вимоги, вона тут же закриває свою «маленьку комірку». Коли Я обдаровую людину, вона швидко відкриває рота, щоб потайки взяти Мої багатства, а в серці своєму часто тремтить, сильно боячись, що у відповідь Я завдам їй удару. Так рот людини наполовину відкритий, а наполовину закритий, і вона не здатна по-справжньому втішатися багатствами, які Я дарую. Я не поспішаю засуджувати людину, але вона завжди тягне до Мене руку та просить Мене дарувати їй милість; тільки коли людина благає Мене, Я знову виявляю до неї «милість» і промовляю до неї найсуворіші слова з Моїх вуст, так що їй відразу стає соромно, і вона, не маючи сил безпосередньо прийняти Мою «милість», примушує натомість інших передавати її їй. Коли людина ґрунтовно осягнула всі Мої слова, її духовний стан відповідає Моїм бажанням, і її благання плідні, а не марні та даремні; Я благословляю ті благання людства, які є щирими, які не є удаваними.

Я дію та промовляю в усі періоди, але ніколи ще людина не чула таких висловлювань, як сьогодні, і ніколи ще вона не куштувала Моєї величі та суду. Хоча дехто з людей у світі минулого чув легенди про Мене, ніхто ніколи по-справжньому не виявив масштабів Мого багатства. Хоча сучасні люди чують слова з Моїх уст, вони не знають, скільки таємниць міститься в Моїх устах, і тому вважають Мої уста рогом достатку. Усі люди бажають отримати щось із Моїх вуст. Чи то державні секрети, чи то таємниці небес, чи то рушійні сили духовного світу, чи то місце призначення людства – усі люди бажають отримати щось подібне. Тому якби Я зібрав людей разом і розповів їм «історії», вони б негайно піднялися зі своїх «лікарняних ліжок», щоб почути Мій шлях. Людині внутрішньо надто багато чого бракує: вона потребує не лише «харчових добавок» – ще більше їй потрібна «психічна підтримка» та «духовне підживлення». Саме цього бракує всім людям; це є «хворобою» всіх людей. Я даю ліки від людської хвороби, щоб досягти кращого ефекту, щоб усі одужали та завдяки Моїм лікам повернулися до нормального життя. Чи справді ви ненавидите великого червоного дракона? Чи ви по правді,

щиро ненавидите його? Чому Я запитую вас про це так багато разів? Чому Я ставлю вам це запитання знову і знову? Який образ великого червоного дракона у ваших серцях? Чи справді його було усунуто? Чи справді ви не вважаєте його своїм отцем? Усі люди мають зрозуміти Мій намір у Моїх запитаннях. Він полягає не в тому, щоб викликати гнів народу, не в тому, щоб підбурювати людей до бунту, не в тому, щоб людина сама могла знайти вихід, але в тому, щоб дати усім людям можливість звільнитися від пут великого червоного дракона. Проте ніхто не має тривожитися. Усе буде здійснено за Моїми словами; ніхто не може брати участь, і ніхто не може зробити роботу, яку Я здійснию. Я очищу повітря всіх земель і викоріню всі сліди демонів на землі. Я вже почав, і Я розпочну перший етап Моєї роботи кари в оселі великого червоного дракона. Таким чином видно, що Моя кара спіткала весь усесвіт, і великий червоний дракон і всі види нечистих духів будуть безсилі уникнути Моєї кари, бо Я дивлюся на всі землі. Коли Мою роботу на землі буде завершено, тобто коли скінчиться ера суду, Я офіційно покараю великого червоного дракона. Народ Мій неодмінно побачить Мою праведну кару великого червоного дракона, неодмінно піднесе хвалу за Мою праведність і буде вічно славити Моє святе ім'я за Мою праведність. Відтепер ви офіційно виконуватимете свій обов'язок та офіційно будете підносити Мені хвалу по всій землі, на віки вічні!

Коли ера суду досягне своєї найвищої точки, Я не буду поспішати завершити Свою роботу, але включу до неї свідчення епохи кари й дозволю побачити ці свідчення всьому Моєму народу; це принесе більше плоду. Це свідчення – засіб, за допомогою якого Я караю великого червоного дракона, і Я змушу Мій народ побачити його на власні очі, щоб він більше дізнався про Мій характер. Час, коли Мій народ втішиться Мною, – це час, коли великого червоного дракона буде покарано. Спонукаючи народ великого червоного дракона піднятися й повстати проти нього – таким є Мій план, і це метод, за допомогою якого Я роблю Мій народ досконалим, і це чудова нагода для всього Мого народу зростати в житті. Коли сходить яскравий місяць, спокій ночі відразу ж порушується. Хоча місяць у жалюгідному стані, людина перебуває в чудовому настрої та мирно сидить під місячним світлом, милуючись прекрасною картиною при світлі місяця. Людина не може описати свої емоції; вона начебто хоче повернутися думками в минуле, начебто хоче зазирнути в майбутнє, начебто втішається сьогоденням. На її обличчі з'являється усмішка, і у приємному повітрі розливається свіжий аромат; коли починає повівати легкий вітерець, людина відчуває цей багатий аромат, і вона наче п'яніє від нього, не маючи сили пробудитися. Саме в цей час Я особисто прийшов серед людей, і людина загострено відчуває цей багатий аромат, і тому всі люди живуть серед цього аромату. Я перебуваю в мирі з людиною, людина живе в гармонії зі Мною, вона більше не відхиляється у своєму ставленні до Мене, Я більше не обтинаю недоліків людини, на її обличчі більше немає стражденного виразу, і смерть більше не загрожує всьому людству. Сьогодні Я разом із людиною вступаю до епохи кари, йду з нею пліч-о-пліч.

Я здійснюю Свою роботу, тобто Я вдаряю Своїм жезлом серед людей, і він вражає те, що в людині є бунтівного. В очах людини Мій жезл, здається, має особливу силу: він обрушується на всіх, хто є Моїми ворогами, і не щадить їх легко; серед усіх, хто протистоїть Мені, жезл виконує притаманну йому функцію; всі, хто перебуває в Моїх руках, виконують свій обов'язок згідно з Моїм наміром, і ніколи вони не йшли всупереч Моїм бажанням і не зраджували своєї суті. У результаті води ревітимуть, гори перевертатимуться, великі ріки здрібніють, людина зазнає змін, сонце потьмяніє, місяць потемніє, людина більше не матиме днів життя у мирі, не матиме більше часу спокою на землі, небеса більше ніколи не будуть спокійними й тихими, і більше не будуть терпіти. Усе суще оновиться й набуде свого первозданного образу. Усі родини на землі розпадуться, і всі народи на землі розійдуться; минуть дні возз'єднання чоловіка та дружини, не зустрінуться більше мати з сином, не зійдуться більше батько з дочкою. Усе, що було на землі, буде розтрошене Мною. Я не даю людям можливості виплеснути свої емоції, бо Я позбавлений емоцій і до крайньої міри зненавидів емоції людей. Саме через емоції між людьми Я був відкинутий убік і став «іншим» у їхніх очах; саме через емоції між людьми Я був забутий; саме через свої емоції людина користується можливістю заспокоїти свою «совість»; саме через свої емоції людина завжди втомлюється від Моєї кари; саме через свої емоції людина називає Мене нечесним і несправедливим та каже, що Я не зважаю на почуття людини у Своєму веденні справ. Чи маю Я також родичів на землі? Хто коли-небудь, подібно до Мене, працював день і ніч, не думаючи ні про їжу, ні про сон, заради всього Мого плану управління? Як може людина зрівнятися з Богом? Як може людина бути сумісною з Богом? Як може Бог, Який творить, бути того самого роду, що й людина, яка є створеною? Як міг би Я завжди жити та діяти разом із людиною на землі? Хто здатен відчувати турботу про Моє серце? Хіба це молитви людини? Одного разу Я погодився приєднатися до людини та йти разом із нею – і, так, до сьогоднішнього дня людина жила під Моєю турботою та захистом, але чи настане колись день, коли людина зможе вийти з-під Моєї турботи? Хоча людина ніколи не обтяжувала себе стурбованістю про Моє серце, хто може продовжувати жити в краю без світла? Тільки завдяки Моїм благословенням людина дожила до сьогоднішнього дня.

4 квітня 1992 року

Глава 29

У той день, коли все воскресло, Я прийшов до людини й провів із нею чудові дні і ночі. Тільки в цей момент людина відчуває трішки Моєї доступності, і в міру того, як її взаємодія зі Мною стає частішою, вона бачить частину того, Хто Я є і чим

володію, – в результаті вона отримує деяке знання про Мене. Серед усіх людей Я здіймаю голову й дивлюся, і всі вони бачать Мене. І все ж, коли на світ обрушується біда, вони відразу ж стають занепокоєними, і Мій образ зникає з їхніх сердець; охоплені панікою через наближення біди, вони не звертають уваги на Мої вмовляння. Багато років Я провів серед людей, але вони завжди залишалися в невіданні й ніколи не знали Мене. Сьогодні Я кажу людині це Своїми вустами, і Я змушую всіх людей приходити до Мене, щоб отримати щось від Мене, але все одно вони тримаються від Мене на відстані, і тому вони не знають Мене. Коли Мої кроки пройдуть по всесвіту та дійдуть до країв землі, людина почне розмірковувати про себе, і всі люди прийдуть до Мене, схиляться переді Мною й поклоняться Мені. Це буде день, коли Я здобуду славу, день Мого повернення, а також день Мого відходу. Тепер Я розпочав Свою роботу серед усього людства, офіційно перейшов у всьому всесвіті до завершення Мого плану управління. Із цього моменту кожен, хто не буде проявляти обережність, нестиме відповідальність у вигляді безжальної кари, і це може статися в будь-який момент. Це не тому, що Я безсердечний; радше, це етап Мого плану управління; усе повинно відбуватися відповідно до етапів Мого плану, і ніхто не може це змінити. Коли Я офіційно починаю свою роботу, усі люди рухаються разом зі Мною, так що люди в усьому всесвіті зайняті в ногу зі Мною, у всьому всесвіті панує «велика радість», і Я підштовхую людину вперед. Унаслідок цього Я ввів великого червоного дракона в стан божевілля й спантеличення, і він служить Моїй роботі, і, незважаючи на нехіть, він не може слідувати своїм власним бажанням, але в нього немає іншого вибору, окрім як підкоритися Моєму контролю. У всіх Моїх планах великий червоний дракон – Моє тло, Мій ворог, а також Мій слуга; у цьому ключі Я ніколи не послаблював Своїх «вимог» до нього. Отже, фінальний етап роботи Мого втілення завершено в його домі. Таким чином, великий червоний дракон більше здатний належним чином служити Мені, завдяки чому Я завоюю його й завершу Свій план. Поки Я працюю, усі ангели вступають поряд зі Мною у вирішальну битву й приймають рішення виконати Мої бажання на заключній стадії, щоб люди на землі поступилися Мені, як ангели, і не мали бажання протистояти Мені та не робили нічого, що було б бунтом проти Мене. Такою є динаміка Моєї роботи у всьому всесвіті.

Мета й значущість Мого приходу до людей полягає в тому, щоб спасти все людство, повернути все людство в Мій дім, возз'єднати небеса з землею та змусити людину передавати «сигнали» між небом і землею, бо такою є невід'ємна функція людини. У той час, коли Я створював людство, Я приготував усе для людства, а пізніше Я дозволив людству отримати, відповідно до Моїх вимог, багатства, які Я дав йому. Таким чином, Я кажу, що саме під Моїм керівництвом усе людство досягло сьогоdnішнього дня. І це все є Моїм планом. Серед усього людства незліченна кількість людей існує під захистом Моєї любові, і незліченна кількість людей живе під карою Моєї ненависті. Хоча всі люди моляться Мені, вони все одно

не в змозі змінити свої нинішні обставини; втративши надію, вони можуть тільки дозволити усьому йти природним чином і перестати виявляти непокору Мені, бо це – усе, чого може досягти людина. Коли справа доходить до стану людського життя, людині ще тільки належить знайти справжнє життя, вона все ще не розгледіла несправедливості, запустіння й жалюгідні умови світу – і тому, якби не настання катастрофи, більшість людей усе ще приймали б матінку-природу і все ще занурювалися б у смаки «життя». Хіба це – не реальність цього світу? Хіба це – не голос спасіння, яким Я говорю до людини? Чому серед людства ніхто ніколи по-справжньому не любив Мене? Чому людина любить Мене тільки тоді, коли знаходиться серед кари й випробувань, але ніхто не любить Мене, перебуваючи під Моїм захистом? Я багато разів накладав на людство Свою кару. Вони дивляться на неї, але потім ігнорують, і в даний час вони не вивчають і не обдумують її, і тому все, що обрушується на людину, – то це безжальний суд. Це тільки один із Моїх методів роботи, але він все одно покликаний змінити людину та змусити її полюбити Мене.

Я правлю в Царстві й, більше того, Я царюю у всьому всесвіті; Я одночасно й Правитель Царства, і Глава всесвіту. Починаючи з цього часу, Я зберу всіх тих, хто не є обраним, і почну Свою роботу серед язичників, і Я оголошу Свої адміністративні постанови всьому всесвіту, щоб Я міг успішно перейти до наступного етапу Моєї роботи. Я буду використовувати кару, щоб поширити Свою роботу серед язичників, тобто Я буду застосовувати силу проти всіх тих, хто є язичниками. Звичайно, ця робота буде проводитися одночасно з Моєю роботою серед обраних. Коли Мій народ буде правити й мати владу на землі, це також буде день, коли всі люди на землі будуть завойовані, і, більше того, це буде час, коли Я відпочину – і тільки тоді Я з'явлюся всім тим, кого було завойовано. Я з'явлюся святому Царству й ховаюся від землі скверни. Усі, хто був переможений і став слухняним переді Мною, можуть бачити Моє обличчя своїми власними очима й чути Мій голос своїми власними вухами. Це – благословення тих, хто народився в останні дні; це – благословення, наперед визначене Мною, і нікому з людей не під силу його змінити. Сьогодні Я працюю таким чином заради роботи майбутнього. Уся Моя робота взаємопов'язана, у всій ній є заклик і відгук: ніколи жоден етап не припинявся раптово, і ніколи жоден крок не виконувався незалежно від будь-якого іншого. Хіба це не так? Хіба робота минулого не є основою роботи сьогодення? Хіба слова минулого не є провісниками слів сьогодення? Хіба кроки минулого не є джерелом кроків сьогодення? Коли Я офіційно відкриваю сувій, саме тоді люди в усьому всесвіті отримують кару, тоді люди в усьому світі зазнають випробувань, і це – кульмінація Моєї роботи; усі люди живуть у землі без світла, і всі люди живуть серед загроз, які створює їхнє оточення. Іншими словами, це життя, яке людина ніколи не проживала з часу створення світу аж до наших днів, і ніхто протягом періодів ніколи не «насолоджувався» таким життям, тож Я кажу, що Я виконав

роботу, яка ніколи раніше не виконувалась. Таким є реальний стан справ, і в цьому полягає внутрішній сенс. Тому що Мій день наближається для всього людства, тому що він не виглядає далеким, а знаходиться прямо перед очима людини, хто внаслідок може не забоятися? І хто б не був у захваті від цього? Брудному місту Вавилону нарешті прийшов кінець; людина знову зустріла абсолютно новий світ, і небо й земля були змінені й оновлені.

Коли Я з'являюся всім націям і всім народам, білі хмари клубочаться в небі й огортають Мене. Так само птахи на землі співають і танцюють з радістю для Мене, підкреслюючи атмосферу на землі й, таким чином, оживляючи все на землі, щоб воно більше не «повзло повільно додолу», а натомість щоб жило в атмосфері енергійності. Коли Я перебуваю посеред хмар, людина невиразно бачить Моє обличчя й Мої очі, і в цей час вона відчуває незначний страх. У минулому вона чула історичні записи про Мене в легендах, і в результаті вона тільки наполовину вірить у Мене, а наполовину сумнівається. Вона не знає, де Я перебуваю, або наскільки велике Моє обличчя – чи воно таке ж широке, як море, або таке ж безкрає, як зелені пасовища? Ніхто не знає цього. Тільки коли людина бачить Моє обличчя в хмарах сьогодні, вона відчуває, що Я з легенди – реальний, і тому вона стає трохи більш прихильною до Мене, і тільки через Мої діяння її захоплення Мною дещо зростає. Але людина все одно не знає Мене, і вона бачить тільки одну частину Мене в хмарах. Після цього Я простягаю Свої руки й показую їх людині. Людина приголомшена й затуляє рот долонями, глибоко боячись бути враженою Моєю рукою, і тому вона додає трохи пошани до свого захоплення. Людина пильно стежить за кожним Моїм рухом, глибоко боячись, що Я вражу її, коли вона не звертатиме уваги, – і все ж те, що людина спостерігає за Мною, Мене не обмежує, і Я продовжую виконувати роботу Своїми руками. Тільки через усі вчинки, які Я здійснюю, людина здобуває до Мене деяку прихильність і таким чином поступово приходить до Мене, щоб приєднатися до Мене. Коли Я виявлюся людині у всій Своїй повноті, людина побачить Моє обличчя, і з тих пір Я більше не буду ховатися або робити Себе непомітним для людини. У всьому всесвіті Я постану публічно перед усіма людьми, і всі ті, хто з плоті й крові, побачать усі Мої вчинки. Усі ті, хто від духа, безсумнівно, будуть жити в мирі в Моєму домі та, безсумнівно, будуть насолоджуватися чудовими благословеннями разом зі Мною. Усі ті, про кого Я дбаю, безсумнівно, уникнуть кари й точно уникнуть болю в дусі й агонії плоті. Я постану публічно перед усіма народами, буду правити й мати владу, так що запах трупів більше не буде наповнювати весь світ; натомість Мій свіжий аромат пошириться всім світом, тому що Мій день наближається, людина пробуджується, усе на землі перебуває в порядку, і дні виживання землі минули, бо Я прибув!

6 квітня 1992 року

Глава 30

Серед людей Я колись коротко підсумував людську непокірність і слабкість, і тому Я розумію слабкість людини й пізнав її непокірність. Ще до того, як Я прибув до людей, Я вже давно досягнув радощі й печалі людські, і завдяки цьому Я здатний робити те, що людина не може, і говорити те, що людина не може, і Я роблю це легко. Чи не в цьому різниця між Мною й людиною? І хіба це не явна відмінність? Чи можливо, щоб Моя робота була посиленою для людей із плоті та крові? Чи можливо, що Я належу до того самого виду, що і створені істоти? Люди зараховують Мене до «подібних» собі – а чи не тому, що вони не знають Мене? Чому замість того, щоб підвестися серед людей, Я маю принижувати Себе? Чому людство продовжує зрікатися Мене, чому воно не здатне проголошувати Моє ім'я? У Моєму серці велика скорбота, але звідки людям знати? Як вони можуть бачити? Ніколи в житті люди не ставилися до того, що хвилює Мене, як до найважливішого, і тому вони заціпенілі й розгублені, наче щойно прийняли снодійне; коли Я звертаюся до них, вони просто продовжують спати, і тому ніхто ніколи не знав Моїх діянь. Сьогодні більшість людей, як і раніше, міцно спить. Лише коли лунає гімн Царства, вони розплющують сонні очі й відчувають легку тугу в серці. Коли Мій жезл вдаряє серед людей, люди, як і раніше, не звертають на це уваги, наче їхня доля нічого не варта, як пісок у морі. Хоча більшість із них має певне розуміння, вони досі не знають, як далеко зайшов поступ Моїх кроків, – бо люди не дбають про те, щоб зрозуміти Моє серце, і тому вони ніколи не могли звільнитися від пут сатани. Я переміщаюся над усім сущим, живу серед усього сущого й водночас займаю центральне місце в серцях усіх людей. З цієї причини люди розглядають Мене як іншого, вважаючи, що Я незвичайний, або що Я незбагнений, і в результаті їхня довіра до Мене міцнішає з кожним днем. Колись Я спочивав на третьому небі, спостерігаючи за всіма людьми та всім сущим у всесвіті. Коли Я сплю, люди затихають, сильно боячись порушити Мій спокій. Коли ж Я прокидаюся, вони одразу пожвавлюються, ніби виконуючи роботу з метою явно принести Мені радість. Чи не таке ставлення земних людей до Мене? Хто з людей сьогодення бачить Мене на небі та на землі як одне ціле? Хто не шанує Мене на небесах? І хто не дивиться зверхньо на Мене на землі? Чому людина завжди розриває Мене на частини? Чому людина завжди має два різних ставлення до Мене? Хіба втілений Бог на землі, не є Богом, який керує всім на небесах? Хіба Я, що перебуваю на небесах, зараз не на землі? Чому люди бачать Мене, але не знають Мене? Чому між небом і землею пролягла така величезна відстань? Хіба все це не гідне глибшого вивчення людиною?

Коли Я здійснюю Мою роботу та промовляю висловлювання, люди завжди хочуть додати до них «приправ», нібито їхній нюх гостріший за Мій, нібито вони надають перевагу сильному аромату, і нібито Я не знаю, що потрібно людині, і тому

мушу «турбувати» людину, щоб вона «доповнила» Мою роботу. Я не гашу позитивність людей навмисно, але прошу їх очистити себе, ґрунтуючись на фундаменті пізнання Мене. Оскільки їм надто багато чого бракує, Я пропоную їм докладати більше зусиль і тим самим компенсую їхні недоліки, щоб догодити Моєму серцю. Колись люди знали Мене у своїх уявленнях, але абсолютно не усвідомлювали цього, і тому їхнє шанування було подібним до того, як коли б вони ставилися до піску як до золота. Коли Я нагадав їм про це, вони позбулися лише частини цього, але замість того, щоб замінити цю відкинуту частину сріблом і золотом, вони продовжували втішатися тією частиною, що досі залишається в їхніх руках, і в результаті вони завжди покірні та терплячі переді Мною; вони не здатні бути сумісними зі Мною, бо вони мають занадто багато уявлень. Тому Я вирішив схопити все, що є в людини, і викинути це далеко-далеко, щоб усі могли жити зі Мною й більше не бути окремо від Мене. Саме через Мою роботу людина не розуміє Моєї волі. Дехто вірить, що Я завершу Мою роботу вдруге та кину їх до пекла. Дехто вірить, що Я перейду на новий спосіб мовлення, але більшість із них тремтить від страху: вони дуже бояться, що Я завершу Свою роботу і їм нікуди буде йти, і глибоко страшаться, що Я знову покину їх. Люди завжди використовують старі уявлення для оцінки Моєї нової роботи. Я сказав, що люди ніколи не розуміли методу, за яким Я працюю, – чи зможуть вони цього разу показати себе з кращого боку? Чи не є старі уявлення людей тією зброєю, яка порушує Мою роботу? Коли Я промовляю до людей, вони завжди уникають Мого погляду, глибоко побоюючись, що Мій погляд зупиниться на них. Тому вони опускають голови, ніби приймаючи від Мене перевірку, – і хіба це не викликано їхніми уявленнями? Чому Я принижував Себе до сьогоднішнього дня, але ніхто цього не помічав? Чи маю Я схилитися перед людиною? Я прийшов з небес на землю, зійшов з висот до таємного місця, прийшов серед людей і відкрив їм усе, Ким Я є і чим володію. Мої слова ширі й чесні, терплячі й добрі, – але хто бачив те, Ким Я є і чим володію? Невже Я досі прихований для людини? Чому Мені так тяжко зустрітися з людиною? Чи тому, що люди надто зайняті своєю роботою? Чи тому, що Я нехтую Своїми обов'язками, а всі люди тільки і знають, що прагнуть успіху?

У свідомості людей Бог є Бог, і з ним нелегко вступити у стосунки, а людина є людина й не має легко впадати в розпусту – і все ж учинки людей, як і раніше, не можуть постати переді Мною. Можливо, Мої вимоги занадто високі? Можливо, людина занадто слабка? Чому люди завжди дивляться на стандарти, яких Я вимагаю, здалеку? Невже вони справді є недосяжними для людини? Мої вимоги розраховуються, виходячи з «комплексії» людей, і тому ніколи не перевищували духовного стану людини, але люди навіть в такому разі залишаються нездатними досягти стандартів, яких Я вимагаю. Незліченну кількість разів люди зрікалися Мене, незліченну кількість разів люди дивилися на Мене глузливими очима, наче

Моє тіло вкрите шпичками й бридке для них, і тому люди гидуєть Мною та вважають, що Я не маю жодної цінності. Так Мене і штовхають люди туди й сюди. Незліченну кількість разів люди приводили Мене додому за низькою ціною, і незліченну кількість разів вони продавали Мене за високою ціною, і саме через це Я опинився в тій ситуації, в якій перебуваю сьогодні. Складається враження, що люди все ще вигадують якісь махінації зі Мною; більшість із них досі хоче продати Мене з прибутком у сотні мільйонів доларів, тому що людина ніколи не цінувала Мене. Складається враження, що Я став посередником між людьми, чи ядерною зброєю, за допомогою якої вони воюють між собою, чи угодою, підписаною між ними, і в результаті Я, зрештою, абсолютно не маю цінності в серці людини, Я – несуттєвий предмет побуту. Однак Я не засуджую людину за це; Я не роблю нічого, окрім спасіння людини, і завжди був співчутливим до людини.

Люди вважають, що Я почуватимуся спокійно, коли скидатиму людей у пекло, наче Я спеціально укладаю угоду з пеклом, і начебто Я – певний департамент, що спеціалізується на продажі людей, начебто Я – фахівець з обману людей і продаж їх за високою ціною, щойно вони опиняться в Моїх руках. Вуста людей не кажуть цього, але в серцях своїх люди вірять саме в це. Хоча всі вони люблять Мене, але роблять це потайки. Невже Я заплатив таку велику ціну й витратив стільки сил, щоб отримати від них лише цю малу дешицу любові? Люди – ошуканці, а Я завжди виступаю в ролі обдуреного. Виглядає так, наче Я занадто простодушний: щойно вони бачать це слабе місце, вони продовжують обманювати Мене. Слова з Моїх вуст не призначені для того, щоб заподіяти людям смерть або наклеїти на них довільні ярлики – вони є реальністю людини. Можливо, деякі Мої слова «заходять надто далеко», і в цьому разі Я можу тільки «благати» людей про прощення; оскільки Я не «досвідчений» у людській мові, багато чого з того, що Я промовляю, не здатне задовольнити вимоги людей. Можливо, деякі Мої слова пронизують серця людей, тому Я можу тільки «благати» їх бути терпимими; оскільки Я не володію людською філософією життя й не надто переймаюся тим, як Я промовляю, багато Моїх слів можуть викликати в людей збентеження. Можливо, деякі з Моїх слів звертаються до кореня хвороби людей і викривають їхню недугу, і тоді Я раджу вжити ліки, які Я приготував для тебе, бо Я не маю наміру заподіяти тобі болю, і ці ліки не мають побічних ефектів. Можливо, деякі з Моїх слів звучать «нереалістично», але Я «благаю» людей не панікувати – Я не «легкий» на руку та ногу, тому Моїм словам ще належить бути здійсненими. Я прошу людей бути «терплячими» стосовно Мене. Чи допомагають ці слова людині? Я сподіваюся, що люди зможуть набути чогось із цих слів, щоб Мої слова не були завжди марними!

9 квітня 1992 року

Глава 31

Мені ніколи не було місця в серцях людей. Коли Я справді шукаю людей, вони заплющують очі й не помічають Моїх дій, начебто все, що Я роблю, – це спроба догодити їм, унаслідок чого Мої вчинки завжди викликають у них відразу. Начебто Мені бракує будь-якої самосвідомості, начебто Я завжди красуюся перед людьми, тим самим приводячи в люті тих, хто є «гідним і праведним». Проте Я терплю навіть у таких несприятливих умовах і продовжую Свою роботу. Отже, Я кажу, що скуштував солодкого, кислого, гіркого й гострого смаку людського досвіду, приходжу з вітром і йду з дощем; Я кажу, що зазнав гонінь сім'ї, пережив злети й падіння життя, відчув біль розставання з тілом. Однак коли Я прийшов на землю, замість того, щоб прийняти Мене за ті страждання, яких Я зазнав заради них, люди «чемно» відхилили Мої добрі наміри. Як Я міг не відчувати болю від цього? Як Я міг не засмутитися? Невже Я став плоттю тільки для того, щоб усе так закінчилося? Чому людина не любить Мене? Чому за Мою любов людина відплачує ненавистю? Невже я повинен так страждати? Люди проливали сльози співчуття через Мої поневіряння на землі, люди нарікали на несправедливість Мого нещастя. Але хто коли-небудь посправжньому знав Моє серце? Хто може сприйняти Мої почуття? Колись людина відчувала до Мене глибоку прихильність, вона часто тужила за Мною у своїх снах, – але як могли люди на землі зрозуміти Мою волю на небесах? Хоча люди колись і розуміли Мою скорботу, хто з них співчував Моїм стражданням, як товариш по нещастю? Чи можливо, щоб совість земних людей могла зворушити та змінити Моє скорботне серце? Невже люди на землі не в змозі розповісти Мені про невимовні страждання у своїх серцях? Дух та духи залежать один від одного, але через бар'єри плоті мозок людей «втратив керування». Одного разу Я нагадав людям, щоб вони прийшли до Мене, але Мої заклики не спонукали людей виконати те, про що Я просив; вони просто дивилися на небо, очі їхні були сповнені сліз, наче їм було невимовно тяжко, наче щось заступало їм шлях. Тож вони зчепили руки та схилюлися під небесами у благанні до Мене. Оскільки Я милосердний, Я дарую Свої благословення людям, і в одну мить настає момент Мого особистого пришествя серед людей, але людина вже давно забула про свою клятву Небесам. Чи не в цьому полягає та сама непокора людини? Чому людина завжди страждає від «амнезії»? Хіба Я поранив її? Хіба Я уразив її тіло? Я кажу людині про почуття в Моєму серці; чому ж вона завжди уникає Мене? У спогадах людей виникає відчуття, що вони щось втратили, і цього ніде немає, але також їм здається, що їхні спогади неточні. Отже, люди завжди страждають на забудькуватість у своєму житті, і дні життя всього людства минають у безладді. Однак ніхто нічого не робить для розв'язання цієї проблеми; люди тільки тим і займаються, що топчуть і вбивають одне одного, що призвело до стану катастрофічної поразки сьогодні та стало причиною того, що все у всесвіті занурилося у брудну воду і трясовину, не маючи шансів на спасіння.

Коли Я прийшов до всіх людей, саме в цей момент люди стали вірними Мені. У цей час великий червоний дракон також почав накладати на людей свої вбивчі руки. Я прийняв «запрошення» та прийшов «сісти за бенкетний стіл» серед людей, тримаючи в руках «офіційне запрошення», дане Мені людством. Побачивши Мене, люди не звернули на Мене уваги, бо Я не прикрасив Себе пишним одягом і приніс лише Своє «посвідчення особи», щоб сісти за стіл із людьми. На Моему обличчі не було дорогої косметики, на голові не було корони, а на ногах у Мене була лише пара простих саморобних капців. Найбільше людей розчарувала відсутність помади на Моїх губах. Крім того, Я не промовляв чемних слів, а язик Мій не був пером вправного писаря; навпаки, кожне Моє слово пронизувало саме серце людини, що дещо посилювало «сприятливе» враження людей від Моїх вуст. Вищезгаданого зовнішнього вигляду було достатньо, щоб люди ставилися до Мене «по-особливому», і тому вони вважали Мене простим сільським тухтієм, який не має ані життєвого досвіду, ані мудрості. Навіть коли всі передавали «грошові дари», люди все одно не вважали Мене поважним, а просто приходили до Мене без жодної поваги, ледь переставляючи ноги та роздратовано. Коли ж Я простягнув руку, вони були вражені, опустили на коліна й закричали. Вони зібрали всі Мої «грошові дари». Оскільки сума була великою, вони одразу ж визнали Мене мільйонером і без Моєї згоди зірвали з Мого тіла пошарпаний одяг, замінивши його новим, але це Мене не потішило. Оскільки Я не звик до такого легкого життя та зневажав це «першокласне» ставлення, оскільки Я народився у святому домі та, можна сказати, народився у «злиднях», Я не звик до розкішного життя, в якому люди виконують всі Мої забаганки. Я бажаю тільки, щоб люди могли зрозуміти почуття Мого серця, щоб вони могли пережити трохи труднощів для того, щоб прийняти незручні істини з Моїх вуст. Оскільки Я ніколи не вмів говорити про теорію, не вмів використовувати потаємні людські способи поведінки в суспільстві, щоб взаємодіяти з людьми, не вмів добирати слова відповідно до вигляду або психології людей, люди завжди ненавиділи Мене, не вважали Мене гідним спілкування, казали, що в Мене гострий язик і Я завжди завдаю болю людям. Але Я не маю вибору: колись Я «вивчав» психологію людини, колись «наслідував» її філософію життя, колись ходив до «мовного коледжу», щоб вивчити людську мову, щоб оволодіти засобами спілкування людей і говорити так, як личить їхній зовнішності, – але, хоча Я витратив багато зусиль і відвідав багатьох «експертів», усе це було марним. У Мені ніколи не було нічого людського. За всі ці роки Мої зусилля не принесли анінайменшого результату, і в Мене ніколи не було анінайменшої здатності до людської мови. Тому слова людини про те, що «наполеглива праця завжди дає результат», «відрикошетили» від Мене, і в результаті цим словам приходить кінець на землі. Хоча люди не усвідомили цього, цей афоризм було спростовано Богом із небес, що стало достатнім підтвердженням необґрунтованості таких слів. Тому Я прошу

вибачення в людини, але нічого вже не вдієш – саме це Я отримую за таку Свою «нерозумність». Я не здатен вивчити людську мову, опанувати філософію життя, спілкуватися з людьми. Я лише раджу людям бути терпимими, стримувати гнів у своїх серцях, не завдавати собі болю через Мене. Хто змусив нас взаємодіяти одне з одним? Хто змусив нас зустрітися в цей момент? Хто змусив поділяти одні й ті самі ідеали?

Мій характер проходить через усі Мої слова, але люди не здатні досягнути його в Моїх словах. Вони просто прискіплюються до того, що Я кажу, – яка з цього користь? Чи можуть їхні уявлення про Мене зробити їх досконалыми? Чи може суще на землі виконати Мою волю? Я повсякчас намагався навчити людей, як промовляти Мої слова, але людина ніби була недорікуватою, і вона ніяк не могла навчитися промовляти Мої слова так, як Я бажаю. Я навчав її «з вуст в уста», але вона так ніколи й не змогла навчитися. Тільки після цього Я зробив нове відкриття: як можуть люди на землі промовляти слова небес? Хіба це не порушує закони природи? Але завдяки ревному та допитливому ставленню людей до Мене Я став до іншої частини роботи над людиною. Я ніколи не соромив людину за її недоліки, а навпаки, забезпечував її відповідно до того, чого їй бракує. Тільки завдяки цьому в людей складається до певної міри сприятливе враження про Мене, і Я використовую цю можливість, щоб знову зібрати людей разом, щоб вони могли втішитися ще однією частиною Моїх багатств. У цей момент люди знову занурюються у щастя, радість і сміх, плаваючи серед багатобарвних хмар у небі. Я відкриваю серце людини, і в неї одразу ж з'являється нова життєва сила, і вона не бажає більше ховатися від Мене, бо вона скуштувала солодкий смак меду, і тому вона приносить увесь свій мотлох для обміну – начебто Я став точкою збору сміття або пунктом утилізації відходів. Так, побачивши вивішені «оголошення», люди приходять до Мене й залюбки беруть участь, бо їм здається, що вони можуть придбати кілька «сувенірів», тож усі вони надсилають Мені «листи», щоб узяти участь у заходах, які Я організував. У цей момент вони не бояться втрат, тому що «капітал», що залучається в ці заходи, невеликий, і тому вони наважуються ризикнути взяти участь. Якби за участь не давали жодних сувенірів, люди пішли б із арени й попросили повернути їм гроші, а також відпрацювати «відсотки», які Я їм заборгував. Саме тому, що сьогодні рівень життя підвищився, досягнувши «помірного рівня достатку» та досягнувши «модернізації», коли «вища посадова особа» особисто «виїздить до сільської місцевості», щоб організувати роботу, віра людей одразу ж багаторазово зросла, – а оскільки їхня «комплексія» стає дедалі кращою, вони дивляться на Мене із захопленням і готові вступити зі Мною в контакт, щоб здобути Мою довіру.

11 квітня 1992 року

Глава 32

Коли люди збираються разом зі Мною, Моє серце наповнюється радістю. Відразу ж Я обдаровую людей благословеннями, які тримаю у Своїй руці, щоб люди могли сходитися разом зі Мною й бути не ворогами, які не слухаються Мене, а друзями, сумісними зі Мною. Отже, Я також сердечно ставлюся до людини. У Моїй роботі людина розглядається як член організації високого рівня, тому Я приділяю їй більше уваги, бо вона завжди була об'єктом Моєї роботи. Я утвердив Своє місце в серцях людей, щоб їхні серця могли рівнятися на Мене – однак вони залишаються в цілковитому невіданні щодо того, чому Я так чиню, і нічого не роблять, тільки чекають. Хоча в серцях людей є місце, яке Я утвердив, їм не потрібно, щоб Я там жив. Натомість вони чекають раптової появи «Святого» із їхніх сердець. Оскільки Моя особистість занадто «низька», Я не відповідаю вимогам людей і тому вони мене відкидають. Що вони хочуть, то це такого «Мене», який буде високим і могутнім, але коли Я прийшов, Я не постав перед людьми в такому вигляді, і тому вони продовжували вдивлятися в далечінь, чекаючи на того, кого мали у своїх серцях. Коли Я постав перед людьми, вони привселюдно відкинули Мене. Я міг тільки стояти осторонь, чекаючи, коли зі Мною «розберуться» люди, спостерігаючи, що в підсумку люди зроблять зі Мною, цим низькоякісним «продуктом». Я дивлюся не на шрами людей, а на ту їхню частину, яка не має шрамів, і це дає Мені задоволення. В очах людей Я лише «маленька зірочка», що зійшла з неба; Я всього лише найменший на небесах, і Мій прихід на землю сьогодні здійснено за дорученням Бога. Як наслідок, люди придумали безліч тлумачень слів «Я» і «Бог», глибоко побоюючись вважати Бога й Мене одним і тим самим. Оскільки Мій образ не несе в собі нічого від зовнішності Бога, всі люди вважають Мене слугою, який не належить до Божої сім'ї, і кажуть, що це не є образ Божий. Можливо, є люди, які бачили Бога, але через Мій брак проникливості на землі, Бог ніколи не «являвся» Мені. Можливо, Я маю занадто мало «віри», і тому люди вважають Мене низьким. Люди уявляють, що якщо хтось справді є Богом, то він неодмінно володіє людською мовою, адже Бог є Творцем. Але насправді все якраз навпаки: Я не тільки не є знавцем людської мови, але бувають моменти, коли Я навіть не можу «забезпечити» те, чого «бракує» людині. Як наслідок, Я почуваюся трохи «винним», бо Я не роблю так, як люди того «вимагають», а просто готую матеріали й працюю відповідно до того, чого їм «бракує». Вимоги, які Я висуваю до людини, аж ніяк не великі, але люди вважають інакше. Отож, їхня «смирненість» проявляється в кожному їхньому русі. Вони завжди зобов'язані йти попереду Мене, вказуючи Мені шлях, глибоко боячись, що Я заблукаю, нажахані, що Я забреду до стародавніх хащів у глибині гір. У результаті люди завжди вели Мене вперед, глибоко побоюючись, що Я втраплю до підземної темниці. У Мене склалося досить «сприятливе враження» про віру людей, бо вони настільки «тяжко

трудилися» заради Мене, не думаючи про їжу чи сон, що їхня праця заради Мене залишала їх без сну вдень і вночі, і вони навіть посивіли – цього достатньо, щоб показати, що їхня віра «подолала межі» всесвітів і «перевершила» апостолів і пророків усіх часів.

Я не плескаю в долоні від захвату через велику майстерність людей і не дивлюся на них холодно через їхні недоліки. Я просто роблю те, що в Моїх руках. Я не приділяю нікому якоїсь особливої уваги, а просто дію згідно зі Своїм планом. Проте люди не знають Моєї волі й продовжують благодіти Мене про щось, наче дароване Мною багатство не здатне задовольнити їхніх вимог, наче попит перевищує пропозицію. Але в сьогоdnішній період усі люди відчують «інфляцію» – і внаслідок цього їхні руки повні тим, що Я дав для їхньої втіхи. Через це люди починають стомлюватися від Мене, і тому їхнє життя сповнене хаосу, і вони не знають, що їм слід їсти, а що ні. Дехто навіть хапається за ті речі, які Я дав їм для втіхи, і пильно їх розглядає. Оскільки раніше люди страждали від голоду, і їм нелегко далися задоволення сьогоdnішнього дня, вони всі «безмежно вдячні», і в їхньому ставленні до Мене відбулася певна зміна. Вони продовжують плакати переді Мною; оскільки Я дав їм так багато, вони продовжують брати Мене за руку зі «звуками подяки». Я переміщаюся над всесвітами, і коли Я йду, Я спостерігаю за людьми всього всесвіту. Серед натовпів людей на землі ніколи не було жодного, хто був би придатним для Моєї роботи чи істинно любив би Мене. Тому в цей момент Я тривожно зітхаю, і люди негайно розпорошуються й більше не збираються, глибоко побоюючись, що Я «спіймаю їх усіх в одну сіть». Я використовую цей шанс прийти до людей, щоб здійснити Свою роботу – належну роботу – серед цих розпорошених людей, вибираючи тих, хто підходить для Моєї роботи в них. Я не бажаю «затримувати» людей серед Своєї кари так, щоб вони ніколи не змогли врятуватися від неї. Я просто здійснюю ту роботу, яку Я маю здійснювати. Я прийшов просити людину про «допомогу»; оскільки Моєму управлінню бракує людських учинків, неможливо успішно завершити Мою роботу, а це заважає Моїй роботі просуватися ефективно. Я сподіваюся тільки на те, що в людей вистачить рішучості співпрацювати зі Мною. Я не прошу, щоб Мені приготували смачну їжу, або щоб Мені було де прихилити голову, або щоб для Мене приготували гарний одяг – Я не звертаю анінайменшої уваги на такі речі. Коли люди зможуть зрозуміти Мою волю і йти вперед разом зі Мною, пліч-о-пліч, Я буду задоволений у Своєму серці.

Хто на землі коли-небудь приймав Мене своїм серцем? Хто коли-небудь любив Мене своїм серцем? Людська любов завжди розбавлена; навіть Я «не знаю», чому їхня любов не може бути чистою й нерозбавленою. Отже, у людині також є багато «таємниць». Серед створених істот людину вважають «дивовижною» й «незбагненою», і тому вона має «права» переді Мною, начебто вона має однаковий із Моїм статус, але вона не бачить нічого дивного в такому своєму «статусі».

Стосовно цього – не те, щоб Я не дозволяв людям займати таку позицію та втішатися нею, але Я бажаю, щоб вони мали почуття пристойності, щоб вони не заносилися надто високо; існує відстань між небом і землею, не кажучи вже про відстань між Богом і людиною. Хіба відстань між Богом і людиною не є ще більшою? На землі Я і людина «в одному човні», і ми «долаємо бурю разом». Моя особистість не звільняє Мене від переживання труднощів людського світу, і саме через це Я опинився в тих обставинах, у яких перебуваю сьогодні. Я ніколи не мав місця для спокійного проживання на землі, тому люди кажуть: «Син Людський ніколи не мав, де й голови прихилити». Як наслідок, люди також проливають сльози співчуття до Мене й відкладають десяток-другий юанів у «фонд допомоги» Мені. Тільки завдяки цьому Я маю місце для відпочинку; якби не людська «допомога», хтозна, де б Я опинився!

Коли Моя робота закінчиться, Я більше не вдаватимусь до «фінансової допомоги» від людини; натомість Я виконуватиму притаманну Мені функцію й надсилатиму всі «речі Свого дому» людям для їхньої втіхи. Сьогодні кожен проходить перевірку Моїми випробуваннями. Коли Моя рука офіційно спостигне людину, люди вже не дивитимуться на Мене захопленими очима, але ставитимуться до Мене з ненавистю, і в цей момент їхні серця буде негайно видобуто Мною, щоб послужити зразком. Я досліджую серце людини під «мікроскопом» – там немає справжньої любові до Мене. Роками люди обманювали й дурили Мене – виявилось, що і ліве передсердя, і правий шлуночок містять отруту ненависті до Мене. Тому не дивно, що Я так ставлюся до них. І все одно вони залишаються в повному невіданні про це й навіть нічого не визнають. Коли Я показую їм результати Свого дослідження, вони все одно не прокидаються, наче в їхній свідомості все це залишилося в минулому, і сьогодні про це не слід згадувати. Тому люди просто байдуже дивляться на «результати лабораторних досліджень». Вони повертають таблицю результатів і йдуть. Крім того, вони кажуть щось на кшталт: «Це неважливо, це не впливає на моє здоров'я». Вони презирливо усміхаються, а потім у їхніх очах з'являється вираз певної погрози, ніби натяк на те, що Я не маю бути таким щирим, що Я маю бути формальним. Начебто Моє розкриття їхніх внутрішніх таємниць порушує «закони» людини, і тому люди стають ще більш ненависними стосовно Мене. Тільки тоді Я бачу джерело ненависті людей. Причина цього в тому, що, коли Я спостерігаю за людьми, їхня кров тече і, проходячи артеріями тіла, потрапляє до серця, і тільки в цей момент Я роблю нове «відкриття». Однак люди зовсім не думають про це. Вони абсолютно безтурботні й не замислюються про те, що вони набувають і що втрачають, і цього достатньо, щоб виявити їхній дух «безкорисливої» відданості. Вони не звертають уваги на стан свого здоров'я й «метушаться» заради Мене. Це є також і їхня «вірність» і те, що в них «похвального», тож Я знову надсилаю їм листа з «похвалою», щоб вони могли порадіти цьому. Але коли вони читають цього «листа», то одразу ж почуваються дещо роздратованими, бо все, що вони роблять, відкидається Моїм мовчазним

листом. Я завжди настановляв людей у їхніх діях, але, схоже, їм огидні Мої слова; тому, щойно Я відкриваю уста, вони заплющують очі й затуляють вуха руками. Вони не дивляться на Мене з пошаною через Мою любов, але завжди ненавиділи Мене, бо Я вказував на їхні недоліки, відкривав усі товари, якими вони володіють, і через це вони зазнавали збитків у своєму бізнесі, і їхні засоби до існування зникли. Із цієї причини їхня ненависть до Мене посилюється.

14 квітня 1992 року

Глава 33

Колись у Моєму домі були ті, хто звеличував Моє святе ім'я, хто невтомно працював, щоб Моя слава на землі наповнила небесну твердь. Через це Я надмірно радів, і серце Моє було сповнене захопленням – але хто міг би трудитися замість Мене вдень і вночі, забуваючи про сон? Рішучість людини переді Мною дає Мені задоволення, але її непокора викликає в Мене гнів, і тому, оскільки людина ніколи не може виконати свій обов'язок, Моя скорбота за нею зростає ще більше. Чому люди ніколи не здатні присвятити себе Мені? Чому вони завжди намагаються торгуватися зі Мною? Хіба Я – генеральний менеджер торгового центру? Чому Я від щирого серця виконую те, чого вимагають від Мене люди, а ось те, чого Я прошу від людини, зводиться нанівець? Можливо, річ у тім, що Я не розуміюся на веденні бізнесу, а людина розуміється? Чому люди завжди обманюють Мене улесливими розмовами й лестощами? Чому люди завжди приходять із «подарунками», просячи дозволу зайти «з чорного ходу»? Хіба цього Я вчив людину? Чому люди роблять такі речі швидко й безпомилково? Чому люди завжди зацікавлені в тому, щоб обдурити Мене? Коли Я серед людей, вони дивляться на Мене як на сотворену істоту; коли Я на третьому небі, вони бачать у Мені Всемогутнього, Який панує над усім сущим; коли Я на небесній тверді, вони бачать у Мені Духа, що наповнює все суще. У підсумку, в серцях людей немає відповідного місця для Мене. Я немов непроханий гість, люди ненавидять Мене, і, коли Я купую квиток та займаю місце, Мене проганяють і кажуть, що Я не маю де тут сидіти, що Я прийшов не туди, і тому Я не маю іншого вибору, крім як, розгнівавшись, піти. Я вирішую більше не спілкуватися з людьми, бо люди занадто недалекі розумом, їхня великодушність занадто мізерна. Я більше не їстиму з ними за одним столом, Я більше не проводитиму з ними часу на землі. Але коли Я промовляю, люди приголомшені; вони бояться, що Я піду, і тому продовжують утримувати Мене. Бачачи їхню показну любов, Я одразу ж відчуваю у Своєму серці певну похмурість і зневіру. Люди бояться, що Я покину їх, і тому, коли Я розходжуся з ними, плач негайно наповнює землю, і обличчя людей

вкриваються сльозами. Я втираю їм сльози, знову піднімаю їх, і вони звертають погляди до Мене, їхні благальні очі немов просять Мене не йти, і завдяки їхній «щирості» Я перебуваю з ними. Але хто може зрозуміти біль у Моєму серці? Хто звертає увагу на Моє – те, про що неможливо сказати? В очах людей Я наче позбавлений емоцій, і тому ми завжди були з двох різних родин. Як вони можуть бачити скорботу в Моєму серці? Люди жадають лише власних задоволень і не звертають уваги на Мою волю, бо до сьогоднішнього дня вони залишалися в невідомості щодо мети Мого плану управління, і тому сьогодні вони продовжують мовчки благодіти Мене – та яка із цього користь?

Коли Я живу серед людей, Я посідаю певне місце в їхніх серцях; оскільки Я явився в плоті, а люди живуть у старій плоті, в їхньому ставленні до Мене плоть завжди є присутньою. Оскільки люди володіють тільки плоттю й не мають жодних інших властивостей, вони віддали Мені «все, що мають». Але вони нічого не знають; вони просто «жертвують свою відданість» переді Мною. Те, що Я пожинаю, – це нічого не варте сміття, але люди так не вважають. Коли Я порівнюю принесені ними «дари» з тим, що Я маю, люди одразу ж розуміють Мою дорожчість і тільки після цього бачать Мою незмірність. Я не пишаюся їхньою хвалою, але продовжую являтися людині, щоб усі люди повністю пізнали Мене. Коли Я являю їм Себе у всій повноті, вони дивляться на Мене широко розкритими очима й стоять переді Мною нерухомо, як соляний стовп. І коли Я бачу їхню неадаптивність, Мені тяжко втриматися від сміху. Оскільки вони простягають руки, щоб просити в Мене щось, Я даю їм те, що в Мене в руках, і вони притискають це до грудей, плекаючи, як новонароджене немовля, але так вони роблять лише мить. Коли Я змінюю обстановку, в якій вони живуть, вони одразу ж відкидають «немовля» вбік і тікають, обхопивши голови руками. В очах людей Я – це підтримка, присутня незалежно від часу й місця; виглядає так, ніби Я офіціант, який приходить, щойно його кличуть. Тому люди завжди «благоговіли» переді Мною, немов Я маю безмежну силу в боротьбі з катастрофою, і тому вони завжди тримали Мене за руку, ведучи Мене в мандрівках землею, щоб усе суще бачило, що має Володаря, і щоб ніхто не наважувався обманювати їх. Я давно вже розпізнав у людях прийом «лисиці, що переймає велич тигра», бо всі вони «виставляють свої вивіски», бажаючи нажитися обманом. Я вже давно розгадав їхній підступний, злісний задум, і справа лише в тому, що Я не хочу нашкодити нашим стосункам. Я не створюю проблем із нічого – у цьому немає ні сенсу, ні ваги. Я просто роблю роботу, яку маю робити, беручи до уваги слабкості людей; якби це було не так, Я б обернув їх на попіл і не дозволив їм більше існувати. Але робота, яку Я здійснюю, насправді сповнена сенсу, і тому Я не караю людину безпідставно. Саме із цієї причини люди завжди давали волю своїй плоті. Вони не виконують Мою волю, але завжди хитрували перед Моїм судовим престолом. Люди дуже хоробрі: коли їм загрожують усі «знаряддя тортур», вони навіть не здригаються. Перед обличчям фактів вони залишаються

нездатними представити будь-які факти й тільки вперто чинять Мені опір. Коли Я кажу їм винести назовні все нечисте, вони все одно показують Мені дві порожні руки – як же інші можуть не скористатися цим як «взірцем»? Так стається тому, що «віра» людей така велика, що вони «гідні захоплення».

Я розпочав Свою роботу в усьому всесвіті; люди всесвіту раптом прокидаються й рухаються навколо ядра, яке є Моєю роботою, і коли Я «мандрую» всередині них, усі позбавляються сатанинських пут і не страждають від сатанинських недуг. З настанням Мого дня люди сповнюються щастям, смуток полишає їхні серця, хмари скорботи в небі перетворюються на кисень у повітрі та ширяють там, а Я в цей момент тішуся щастям від перебування разом із людиною. Дії людини приносять Мені певне задоволення, і тому Я вже не відчуваю смутку. І з настанням Мого дня все земне, що має життєву силу, повертає собі суть свого існування, все на землі знову оживає, і все це приймає Мене як фундамент свого існування, бо Я змушую все сяяти життям, і так само Я змушую все безмовно зникати. Отож, усе суще очікує повелінь із Моїх вуст і радіє тому, що Я роблю й кажу. Серед усього сущого Я є Всевишній, – але Я також живу серед усіх людей, і Я використовую вчинки людей як прояв того, що Я створив небеса і землю. Коли люди підносять переді Мною велику хвалу, Я звеличуюся над усім сущим, і тоді під палючим сонцем квіти на землі стають прекраснішими, трава – зеленішою, а хмари на небі – блакитнішими. Мій голос спонукає людей бігати туди й сюди; сьогодні обличчя людей у Моєму Царстві сповнені радості, і життя їхнє зростає. Я працюю серед усіх обраних Мною людей і не дозволяю, щоб Мою роботу було заплямовано людськими ідеями, бо Я Сам здійснюю Свою власну роботу. Коли Я працюю, небо і земля та все, що в них, змінюються й оновлюються, а коли Я завершую Свою роботу, людина повністю оновлюється, вона більше не живе в біді через те, що Я прошу, бо звуки щастя чути по всій землі, і Я користуюся цією можливістю, щоб обдарувати людину благословеннями, які Я даю їй. Коли Я – Цар Царства, люди бояться Мене, але коли Я – Цар серед людей і живу серед людей, люди не знаходять у Мені радості, бо їхні уявлення про Мене занадто обтяжливі, вони так глибоко в'їлися, що їх важко видалити. Через прояви людини Я здійснюю Свою відповідну роботу, і коли Я піднімаюся високо в небо та обрушую Свій гнів на людину, різні думки людей про Мене одразу ж обертаються на попіл. Я прошу їх висловити ще кілька своїх думок про Мене, але вони втрачають дар мови, наче в них нічого немає, і наче вони смиренні. Що більше Я живу в уявленнях людей, то більше вони люблять Мене, а що більше Я живу поза уявленнями людей, то більше вони віддаляються від Мене, і в них з'являється більше думок про Мене, бо від моменту створення світу й до сьогоднішнього дня Я завжди жив в уявленнях людей. Коли Я приходжу сьогодні серед людей, Я розвіюю всі їхні уявлення, і тому люди просто впираються – однак Я маю відповідні методи, щоб розібратися з їхніми уявленнями. Людям не слід хвилюватися чи турбуватися; Я спасу все людство Своїми власними методами,

спонукаючи всіх людей полюбити Мене й дозволяючи їм тішитися Моїми благословеннями на небесах.

17 квітня 1992 року

Глава 34

Одного разу Я запросив людину як гостя до Свого дому, але вона метушилася туди-сюди через Мої заклики – наче Я не запросив її як гостя, а привів на місце страти. Так Мій дім залишався порожнім, бо людина завжди уникала Мене й завжди Мене остерігалася. Це позбавило Мене можливості здійснити частину Моєї роботи, тобто Я скасував бенкет, який приготував для людини, бо вона не була готова насолодитися цим бенкетом, і Я не став її примушувати. І ось людина раптом виявляє, що її мучить голод, стукає до Мене у двері й просить Моєї допомоги – бачачи її в такому скрутному становищі, як же Я міг не спасти її? Тому Я знову влаштовую для людини бенкет, щоб вона могла насолодитися ним, і тільки тоді вона відчуває, наскільки Я гідний захоплення, і так вона починає залежати від Мене. Поступово, завдяки Моєму ставленню до неї, людина починає любити Мене «беззастережно» й вже не підозрює, що Я пошлю її до «краю спалення», бо не такою є Моя воля. І ось, тільки після того, як людина побачила Моє серце, вона починає по-справжньому покладатися на Мене, що показує, наскільки вона «обережна». Але Я не остерігаюся людини через її обман, а навпаки, зворушую серця людей Своїми теплими обіймами. Чи не це Я зараз роблю? Чи не це проявляється в людях на нинішній стадії? Чому люди здатні на такі вчинки? Чому над ними панують такі почуття? Чи тому, що вони істинно знають Мене? Чи тому, що вони насправді мають безмежну любов до Мене? Я нікого не примушую любити Мене, а лише даю людям свободу волі, щоб вони зробили свій власний вибір; при цьому Я не втручаюся й не допомагаю їм у виборі їхньої долі. Люди представили переді Мною свою рішучість, вони принесли її Мені на перевірку, і коли Я відкрив мішок із «людською рішучістю», то побачив усередині речі, які були хоча й переплутаними, проте досить «щедрими». Люди дивилися на Мене широко розкритими очима, глибоко боячись, що Я видеру в них рішучість. Але через слабкість людини Я не став виносити судження на самому початку, а закрив мішок і продовжив здійснювати роботу, яку маю робити. Людина ж не входить у Мої настанови у світлі Моєї роботи, а продовжує турбуватися про те, чи похвалив Я її рішучість. Я виконав так багато роботи й промовив так багато слів, але наразі людина не в змозі зрозуміти Мою волю, і тому від кожного її дивного вчинку в Мене голова йде обертом. Чому людина ніколи не здатна зрозуміти Мою волю й чинить поспіхом, як їй заманеться? Невже її мозок переніс шок? Чи можливо, що вона не

розуміє слів, які Я промовляю? Чому вона завжди діє, дивлячись прямо перед собою, але не здатна прокласти шлях і дати взірець для людей майбутнього? Хіба до Петра був хто-небудь, хто став взірцем? Хіба не під Моїм керівництвом Петро вижив? Чому люди сьогодення не здатні на це? Чому, маючи взірець для наслідування, вони досі не спроможні виконати Мою волю? Це показує, що людина досі не довіряє Мені, що і призвело до сумних обставин сьогодення.

Я із задоволенням спостерігаю за малими пташками, що літають у небі. Хоча вони не виявляють переді Мною своєї рішучості й не мають слів, щоб «представити» їх Мені, вони знаходять радість у світі, який Я дарував їм. Людина ж не здатна на це, і її обличчя сповнене туги – можливо, Я перед нею в неоплатному боргу? Чому її обличчя завжди залите сльозами? Я милуюся ліліями, що цвітуть на пагорбах; квіти й трави стеляться по схилах, але лілії додають блиску Моїй славі на землі перед настанням весни – чи здатна людина на таке? Чи може вона свідчити про Мене на землі до Мого повернення? Чи може вона присвятити себе в ім'я Моє в країні великого червоного дракона? Виглядає так, начебто Мої висловлювання пронизані вимогами до людини – вона ненавидить Мене через ці вимоги; вона боїться Моїх слів, бо її тіло надто слабке, і вона геть не здатна досягти того, про що Я прошу. Коли Я відкриваю Свої вуста, Я бачу, як люди на землі розбігаються навсібіч, немов намагаючись урятуватися від голоду. Коли Я закриваю Своє обличчя й повертаюся, людей відразу ж охоплює паніка. Вони не знають, що робити, тому що бояться Мого відходу; у їхніх уявленнях день, коли Я піду, буде днем, коли з небес зійде лихо, днем, коли почнеться їхнє покарання. Але те, що Я роблю, є прямо протилежним людським уявленням; Я ніколи не діяв відповідно до уявлень людини й ніколи не дозволяв її уявленням бути відповідними Мені. Я дію саме тоді, коли людина викривається. Іншими словами, Мої дії не можна виміряти людськими уявленнями. Від часу створення світу й до сьогодення ніхто не відкрив «нового континенту» в тому, що Я роблю; ніхто не зрозумів законів, за якими Я дію, і ніхто не відкрив нового виходу. Тому люди сьогодні, як і раніше, не здатні ступити на правильний шлях – саме цього їм не вистачає, і саме в це вони повинні ввійти. З моменту творіння і до сьогоднішнього дня Я ніколи не брався до такої справи. Я лише додав кілька нових частин до Своєї роботи в останні дні. Але навіть за таких очевидних обставин люди досі не здатні зрозуміти Мою волю – чи не саме цього їм і бракує?

Після того, як Я ввійшов у нову роботу, Я маю нові вимоги до людини. Людині здається, ніби вимоги минулого не мали жодного впливу, і тому вона забуває про них. Якими є нові засоби, за допомогою яких Я працюю? Чого Я вимагаю від людини? Люди самі здатні визначити, чи відповідало Моїй волі те, що вони робили в минулому, і чи перебували їхні дії в межах того, про що Я просив. Я не маю потреби перевіряти все індивідуально; люди мають певне розуміння власного духовного стану, і тому у своїй свідомості вони ясно розуміють, у яких межах вони

можуть діяти, і Мені не потрібно говорити їм про це прямо. Коли Я промовляю, дехто з людей, можливо, спіткнеться; тому Я уникав промовляти цю частину Своїх слів, щоб унаслідок цього люди не стали слабшими. Хіба це не корисніше для людського прагнення? Хіба це не корисніше для людського поступу? Хто не бажає забути своє минуле й сміливо рушити вперед? Через Свою «легковажність» Я не знаю, чи розуміють люди, що засоби, за допомогою яких Я промовляю, вже ввійшли до нового світу. Крім того, оскільки Моя робота так «переймає» Мене, Я не мав часу поцікавитися, чи розуміють люди тон, яким Я промовляю. Тому Я прошу лише про те, щоб люди більше розуміли Мене. Оскільки Моя робота так «переймає» Мене, Я не можу особисто відвідати осередки Своїї роботи, щоб направляти людей, і тому Я «мало розумію» їх. У підсумку, незалежно від усього іншого, Я вже почав вести людину до офіційного входження в новий початок і новий метод. У всіх Моїх висловлюваннях люди бачили, що в тому, що Я кажу, є трохи жартів, гумору, а особливо сильним є тон насмішки. Отож, гармонія між Мною й людиною мимоволі порушується, і на обличчя людей насувається щільна пелена хмар. Проте Мене це не сковує, і Я продовжую Свою роботу, бо все, що Я кажу й роблю, є необхідною частиною Мого плану; все, що виходить із Моїх вуст, допомагає людині, і ніщо з того, що Я роблю, не є дрібницею; усе, що Я роблю, є повчальним для всіх людей. Саме тому, що людина відчуває нестачу, Я даю волю Своїм словам і продовжую говорити. Можливо, деякі люди відчайдушно чекають, що Я висуну до них нові вимоги. Якщо це так, то Я задовольняю їхні потреби. Але є одна річ, про яку Я маю вам нагадати: коли Я промовляю, Я сподіваюся, що люди набувають кращого розуміння. Я сподіваюся, що вони стають більш проникливими, щоб бути здатними отримувати більше користі з Моїх слів і тим самим виконувати Мої вимоги. Раніше в церквах люди були зосереджені на тому, що вони зазнають розбору та ламання. Люди їли й пили Мої слова на основі розуміння своїх цілей і джерела, – але сьогодення не схоже на минуле, і люди зовсім не здатні розуміти джерело Моїх висловлювань, а отже, не мають шансів на те, що Я з ними розберуся й зламаю їх, бо вони витратили всі свої зусилля тільки на те, щоб їсти й пити Мої слова. Але й за таких обставин вони залишаються нездатними задовольнити Мої вимоги, і тоді Я висуюю їм нові вимоги: Я прошу, щоб вони ввійшли у випробування разом зі Мною, щоб вони ввійшли в кару. Проте дозвольте Мені нагадати вам одне: це не заповідання людині смерті, радше це те, чого вимагає Моя робота, бо на теперішній стадії Мої слова є надто незрозумілими для людини, і людина не здатна співпрацювати зі Мною – і тут уже нічого не поробиш! Я можу лише змусити людину ввійти до нового методу разом зі Мною. Що ще залишається робити? Через недоліки людини Я теж маю ввійти до потоку, у який входить людина, – хіба Я не Той, Хто зробить людей досконалыми? Хіба Я не Той, Хто розробив цей план? Хоча інша вимога не є тяжкою, вона не є вторинною щодо першої. Моя робота серед групи людей останніх днів – це безпрецедентне починання, і тому, щоб Моя слава

наповнила космос, усі люди мають зазнати останньої тяготи заради Мене. Чи розумієте ви Мою волю? Це остання вимога, яку Я висую до людини, тобто Я сподіваюся, що всі люди зможуть нести потужне, повноголосне свідчення про Мене перед великим червоним драконом, що вони зможуть востаннє принести себе в жертву заради Мене й виконати Мої вимоги в останній раз. Чи зможете ви насправді це зробити? Ви були нездатними задовольняти Моє серце в минулому – чи зможете ви порушити цю модель поведінки в останньому випадку? Я даю людям можливість поміркувати; Я дозволяю їм ретельно обміркувати, перш ніж вони нарешті дадуть Мені відповідь, – хіба неправильно так діяти? Я чекаю на відповідь людини, Я чекаю на її «лист-відповідь» – чи маєте ви достатньо віри, щоб виконати Мої вимоги?

20 квітня 1992 року

Глава 35

Я почав виконувати Свою роботу серед людей, дозволяючи їм жити в одному потоці зі Мною. Коли Я завершу Свою роботу, Я все ще буду серед людства, бо саме людьми управляє весь Мій план управління, і Моє бажання полягає в тому, щоб вони запанували над усім сущим. Саме тому Я продовжую ходити серед людства. Коли людство і Я вступаємо в нинішню епоху, Я почуваюся досить спокійно, тому що темп Моєї роботи прискорився. Як люди можуть за ним встигати? Я виконав уже багато роботи над заціпенілими й отупілими людьми, але вони майже зовсім нічого не здобули, тому що не цінують Мене. Я перебуваю серед усіх людей і спостерігаю за кожним їхнім рухом, хай де вони є – і на землі, і під землею. Усі ті, кого називають «людьми», чинять Мені опір, наче в «опорі Мені» полягає робота людини, наче невиконання цієї роботи призведе до того, що вони стануть безпритульними, ніким не всиновленими сиротами. Однак Я не виношу людям вироків довільно, ґрунтуючись на їхніх учинках і поведінці. Навпаки, Я підтримую й забезпечую їх відповідно до їхнього духовного стану. Оскільки люди є головними дійовими особами всього Мого плану управління, Я даю більше вказівок тим, кому відведено роль «людей», щоб вони щиро і якнайкраще грали цю роль, і щоб п'єса, яку Я ставлю, мала приголомшливий успіх. Це Моє звернення до людства. Якби Я не молився за людей, хіба вони не були б неспроможними виконувати свою роль? Чи не було б у цьому разі так, що Я зміг би виконати те, про що люди просять Мене, а вони не змогли б виконати те, про що Я прошу їх? Можна сказати, що Я не використовую Свою силу для гноблення людства. Навпаки, це Моє останнє прохання, з яким Я звертаюся до них з усією серйозністю й щирістю. Невже люди справді не здатні виконати те, про що Я прошу? Уже багато років Я обдаровую

людей, але нічого не отримую навзамін. Хто коли-небудь дав щось Мені? Невже Мої кров, піт і сльози мають бути як гірський туман? Я багато разів робив людям «щеплення» й казав їм, що Мої вимоги до них не є суворими. Чому ж у такому разі люди постійно уникають Мене? Невже тому, що Я поведуся з ними, як із курчатами, яких уб'ють, щойно спіймають? Невже Я справді такий жорстокий і нелюдяний? Люди завжди вимірюють Мене своїми власними уявленнями. Чи такий Я в їхніх уявленнях, яким Я є на небесах? Я не вважаю уявлення людей предметом Своєї втіхи. Радше Я розглядаю їхні серця як те, що потрібно цінувати. Однак Мене вельми дратує їхня совість, тому що, на їхню думку, Я Сам нею не володію. Тому Я маю ще кілька думок про їхню совість. Однак Я відмовляюся прямо критикувати їхню совість; натомість Я продовжую терпляче й систематично направляти їх. Зрештою, люди є слабкими й нездатними виконувати жодну роботу.

Сьогодні Я офіційно вступаю у світ безмежної кари, чому Я й радію разом із людством. Своєю рукою Я також віддаю накази, і під Моїм началом людство добре поводить; ніхто не наважується чинити Мені опір. Усі перебувають під Моїм керівництвом, виконуючи роботу, яку Я доручив, бо це їхня «робота». Серед усього сущого на небі й під небом, хто не підкоряється Моїм планам? Хто не перебуває в Моїй владі? Хто не підносить хвалу й славу Моїм словам і Моїй роботі? Люди захоплюються Моїми діями й вчинками, і тому при кожному Моєму рухові вони вливаються до потоку Моєї роботи. Хто здатний відсторонитися? Хто може уникнути роботи, яку Я організував? З огляду на Мою адміністративну постанову люди зобов'язані залишитися; без неї всі вони потайки втекли б із «фронту» й стали б «дезертирами». Хто не боїться смерті? Чи можуть люди справді ризикнути своїм життям? Я нікому не нав'язуюся, бо давно глибоко зрозумів людську природу. Тому Я завжди брався за проекти, які люди раніше ніколи не здійснювали. Оскільки ніхто не міг виконати Мою роботу, Я особисто ступив на поле битви, щоб вести боротьбу із сатаною не на життя, а на смерть. Нині сатана лютує до крайньої міри. Чому ж Мені не скористатися цією можливістю, щоб продемонструвати спрямованість Своєї роботи і явити Свою силу? Як Я вже казав, Я використовую хитрощі сатани як тло для Себе; хіба це не є найкращою можливістю? Тільки тепер Я являю задоволену посмішку, бо Я досягнув Своєї мети. Я більше не бігатиму й не проситиму людей про «допомогу». Я перестав метушитися й більше не живу життям блукача. Відтепер Я житиму в мирі. Люди також перебуватимуть у безпеці, бо настав Мій день. На землі Я вів насичене справами життя людини, життя, в якому, як видається, сталося багато несправедливого. В очах людей Я поділяв їхні радощі й печалі, а також їхні нещастя. Як і люди, Я теж жив на землі й під небом. Тому вони завжди сприймали Мене як сотворену істоту. Оскільки люди не бачили Мене таким, яким Я є на небесах, вони ніколи не докладали особливих зусиль заради Мене. Однак, з огляду на сьогоднішню ситуацію, люди не мають іншого вибору, окрім як визнати, що Я – Володар їхньої долі й Той, Хто промовляє із хмар.

Тому люди схилили переді Мною свої голови до землі в поклонінні. Хіба це не є доказом Мого тріумфального повернення? Хіба це не є свідченням Моєї перемоги над усіма ворожими силами? Усі люди передчували, що настає кінець світу, що людство зазнає великого очищення. Однак насправді вони не можуть свідомо виконати те, про що Я їх прошу, тому вони не мають іншого вибору, окрім як плакати, зазнаючи Моєї кари. Що можна вдіяти? Хто звелів людям бути непокірними? Хто звелів їм увійти до останнього періоду? Чому вони народилися в людський світ в останні дні? Все до останньої дрібниці влаштовано й сплановано Мною особисто. Хто може на це нарікати?

З моменту створення світу Я мандрував серед людей, складаючи їм товариство в їхньому земному існуванні. Однак у попередніх поколіннях жодну людину не було обрано Мною; всі були відкинуті Моїм мовчазним листом. Це пояснюється тим, що люди в минулому не служили Мені безроздільно, і Я, у відповідь, так само безроздільно їх не любив. Вони приймали «подарунки» сатани, а потім розверталися й підносили їх Мені. Хіба це не було образою для Мене? І коли вони робили свої приношення, Я не виказував Своєї відрази; навпаки, Я звернув їхню витівку Собі на користь, додавши ці «подарунки» до матеріалів Свого управління. Пізніше, після того як вони зазнали машинної обробки, Я спалював шлак усередині них. У нинішній період люди не піднесли Мені багато «подарунків», але Я не дорікаю їм за це. Ці люди завжди були нужденними, з порожніми руками; тому, спостерігши реальність їхнього становища, Я ніколи не висував жодних необґрунтованих вимог до них відтоді, як прийшов до світу людей. Навпаки, давши їм «матеріали», Я прагнув отримати потрібний Мені «готовий продукт», бо це є межею того, чого можуть досягти люди. Я провів так багато років у поневіряннях, вивчаючи, що значить жити людським життям, перш ніж висунути відповідну вимогу. Якби Я не відчув людське життя на власному досвіді, як би Я міг розуміти ті питання, які людям важко обговорювати? Проте люди не розглядають це в такий спосіб; вони кажуть, що Я – Сам всесильний, надприродний Бог. Хіба не точно такого ж уявлення дотримувалися всі люди протягом усієї історії людства й дотримуються його навіть сьогодні? Я сказав, що на землі немає нікого, хто може істинно й цілковито пізнати Мене. Це зауваження має свої наслідки; це не просто порожні балачки. Я Сам пережив і спостерігав це, тому Я маю детальне розуміння. Якби Я не зійшов до світу людей, хто мав би можливість пізнати Мене? Хто міг би особисто почути Мої слова? Хто міг би побачити Мою постать серед них? Протягом століть Я завжди залишався прихованим у хмарах. На самому початку Я промовив пророцтво: «Я зійду до світу людей в останні дні, щоб слугувати їм взірцем». Ось чому тільки людям сьогодні випала щаслива нагода розширити свої горизонти. Невже це не доброта, якою Я обдарував їх? Невже вони зовсім не розуміють Моєї благодаті? Чому люди так заціпеніли й отупіли? Вони зайшли вже так далеко; чому ж вони досі не прокинулися? Я перебуваю в цьому світі вже багато років, але хто

знає Мене? Не дивно, що Я караю людей. Схоже, що вони є об'єктами, на яких Я здійснюю Свою владу; схоже, що вони – кулі в Моїй зброї, і всі вони «вирвуться на волю» після пострілу. Люди так собі це уявляють. Я завжди шанував людей; Я ніколи не експлуатував їх довільно й не торгував ними, як рабами. Причина цього в тому, що Я не можу залишити їх, а вони не можуть залишити Мене. Отже, між нами утворився зв'язок життя та смерті. Я завжди цінував людство. Хоча людство ніколи не цінувало Мене, люди завжди піклувалися про Мене, тому Я продовжую витрачати на них зусилля. Я люблю людей як Свої власні скарби, тому що вони – це «капітал» Мого управління на землі; тому Я, певна річ, не вижену їх. Моя воля щодо людей ніколи не зміниться. Чи можуть вони по-справжньому довіряти Моїй клятві? Чи можуть вони задовольняти Мене заради Мене? У цьому полягає завдання, поставлене перед усім людством; таким є «домашнє завдання», яке Я дав людям. Сподівання Моє полягає в тому, що всі вони будуть старанно працювати, щоб виконати його.

23 квітня 1992 року

Глава 36

Усе влаштовано Моєю рукою. Хто наважується чинити так, як йому завгодно? Хто може це легко змінити? Люди кружляють у повітрі, яке носить їх разом із пилом, їхні обличчя закіптявлені, що робить їх відразливими з голови до ніг. Я спостерігаю за цим із-поміж хмар із важким серцем: чому людина, яка колись була сповнена життєвих сил, стала такою? І чому вона цього не усвідомлює й не чутлива до цього? Чому вона «розперезується» й дозволяє собі вкриватися брудом? Таким є її брак любові та поваги до себе. Чому людина завжди уникає того, про що Я прошу? Невже Я справді жорстокий і нелюдяний щодо неї? Невже Я дійсно категоричний і нерозважливий? То чому ж люди завжди дивляться на Мене лютим поглядом? Чому вони завжди ненавидять Мене? Чи довів Я їх до кінця шляху? Людина нічого не довідалася з Моєї кари, бо вона тільки й робить, що обома руками тримається за ярмо на своїй шиї, пильно стежачи за Мною обома очима, наче за ворогом, – і тільки в цей момент Я відчуваю, яка вона виснажена. Саме тому Я кажу, що ніхто ще не був непохитним у випробуваннях. Хіба духовний стан людини не є саме таким? Чи потрібно Мені називати її «розміри» в цифрах? «Зріст» людини не більший, ніж у маленького черв'яка, що звивається по землі, а ширина її «грудей» така ж, як у змії. Тут Я не применшую людину – хіба це не точні показники її духовного стану? Хіба Я принизив людину? Людина подібна до пустотливої дитини. Буває навіть, що вона грається із тваринами, але при цьому залишається щасливою; вона подібна до кота, що живе життям без турбот і тривоги. Можливо,

саме через керівництво Духа або роль Бога на небесах Я відчуваю глибоку втому від нерозсудливого способу життя людей на землі. Через життя людини, – яке подібне до життя паразита, – Мій «інтерес» до слів «людське життя» дещо зріс, і тому Я став дещо «шанобливішим» щодо людського життя. Адже, здавалося б, тільки людина здатна створити життя, що має сенс, тоді як Я на це не здатний. Тому Я можу лише відійти в «гори», бо не здатний відчувати й спостерігати труднощі серед людей. Однак людина настійно примушує Мене до цього – Я не маю вибору! Я можу лише підкоритися настановам людини, узагальнюючи разом із нею досвід і переживаючи людське життя разом із нею. На небесах Я колись обійшов усе місто, а під небесами Я колись обійшов усі країни. Але ніхто так і не відкрив Мене; люди лише чули звуки Мого переміщення. В очах людей Я з'являюся й зникаю без сліду або тіні. Виглядає так, ніби Я став невидимим ідолом у їхніх серцях, проте люди так не вважають. Чи можливо, що все це не факти, сповідані вустами людини? Хто в цей момент не визнає, що має бути покараний? Чи можуть люди, як і раніше, високо тримати голову перед лицем незаперечного доказу?

Я укладаю «комерційну угоду» серед людей, Я стираю всю нечистоту й неправедність людини й у такий спосіб «обробляю» її, щоб вона могла бути по Моєму власному серцю. Однак на цій стадії роботи необхідна співпраця людини, бо вона постійно підстрибує й перекидається, наче щойно спіймана риба. Тому, щоб запобігти будь-яким нещасним випадкам, Я вбив усіх спійманих «риб», після чого риби стали покірними й не мали анінайменших скарг. Коли Мені потрібна людина, вона завжди прихована. Виглядає так, наче вона ніколи не бачила вражаючих картин, наче вона народилася в сільській місцевості й зовсім не знається на міських справах. Я додаю Свою мудрість до тих частин людини, які є недостатніми, і примушую людину пізнати Мене; оскільки людина надто бідна, Я особисто приходжу до неї та даю їй «шлях до багатства», примушуючи її розплющити очі. Хіба цим Я не спасаю її? Хіба це не Моє співчуття до людини? Хіба любов дарує без жодних умов? А хіба ненависть тоді є карою? Я надав людині пояснення з різних позицій, але вона ставиться до цього лише як до слів і вчень. Виглядає так, наче Мої висловлювання – це браковані товари, які продаються в руки людини як списані. Так, коли Я кажу людям, що насувається потужна буря, що поглине гірське село, ніхто нічого не думає про це, лише дехто з людей зі сповненими сумнівами серцями залишають свої домівки. Решта не рухається з місця, ніби їм байдуже, ніби Я небесна ластівка – вони нічого не розуміють із того, що Я кажу. Тільки коли гори падають і земля розривається на шматки, люди думають про Мої слова, тільки тоді вони пробуджуються від своїх снів, але час уже настав, вони поглинуті великим потопом, їхні трупи плавають на поверхні вод. Бачачи біду у світі, Я зітхаю через людське нещастя. Я витратив багато часу й заплатив велику ціну заради долі людини. На думку людей, Я не маю слізних протоків, – але Я, цей «дивак» без слізних протоків, виплакав багато сліз за людиною. Людина, однак,

нічого про це не знає, вона просто грається з іграшками у своїх руках на землі, ніби Мене не існує. Отже, у сьогоднішніх обставинах люди залишаються заціпенілими й отупілими, вони, як і раніше, «застигли» в підвалах, ніби все ще лежать у печері. Бачачи дії людини, Мені залишається тільки одне – піти...

В очах людей Я зробив для людини багато доброго, і тому люди дивляться на Мене як на зразок для наслідування в нинішній період. Але вони ніколи не вважали Мене Володарем людської долі й Творцем усього сущого. Здається, ніби вони не розуміють Мене. Хоча люди колись кричали: «Хай живе розуміння», ніхто не приділяв багато часу аналізу слова «розуміння», що свідчить про те, що люди не мають жодного бажання любити Мене. У нинішні часи люди ніколи не цінували Мене, Я не маю місця в їхніх серцях. Чи зможуть вони проявити справжню любов до Мене в дні прийдешніх страждань? Праведність людини залишається чимось безформним, тим, що не можна ні побачити, ні відчутти на дотик. Я ж хочу серця людини, бо в людському тілі серце – найцінніше. Невже Мої діяння не гідні того, щоб бути оплаченими серцем людини? Чому люди не віддають Мені свої серця? Чому вони завжди притискають їх до своїх грудей, не бажаючи відпускати? Чи може серце людини забезпечити мир і щастя протягом усього життя людей? Чому, коли Я висуваю вимоги до людей, вони завжди хапають жменю пилу із землі й кидають її в Мене? У цьому полягає підступний виверт людини? Виглядає так, наче люди намагаються обдурити перехожого, якому нікуди йти, заманити його до себе додому, а там проявити безжалісність і вбити. Люди хотіли зробити таке й зі Мною. Так, неначе вони кати, які, не моргнувши оком, уб'ють людину, немовби вони царі дияволів, для яких убивати людей – їхня друга натура. Але ось люди приходять до Мене, бажаючи вдатися до подібних засобів, – проте вони мають свої плани, а Я маю Свої контрзаходи. І хоча люди не люблять Мене, як же Я можу не оприлюднити Свої контрзаходи для людей у цей час? Я володію нескінченною, незмірною майстерністю в опрацюванні людини; кожну її частину Я опрацьовую особисто й особисто обробляю її. Зрештою Я змушу людину зазнати болю розлуки з тим, що вона любить, і змушу її підкоритися Моїм розпорядженням, і тоді на що будуть скаржитися люди? Хіба все, що Я роблю, не є заради людини? У минулі часи Я ніколи не говорив людям про етапи Своїєї роботи, – але сьогодні, у час, несхожий на минулий, бо зміст Моєї роботи інший, Я заздалегідь розповів людям про Свою роботу, щоб перешкодити їхньому падінню через це. Хіба це не щеплення, яке Я зробив людині? З якоїсь причини люди ніколи серйозно не замислювалися над Моїми словами; здається, начебто в них у животі голод, і вони не стежать за тим, що їдять, що послабило їхній шлунок. Але люди приймають свою «здорову комплекцію» за капітал і не звертають уваги на вказівки «лікаря». Бачачи їхню несприйнятливість, Я виявляю, що турбуюся за людину. Оскільки люди незрілі, і їм ще належить відчутти людське життя на власному досвіді, у них немає страху; в їхніх серцях не існує слів «людське життя», вони не звертають на них уваги й просто

стомлюються від Моїх слів, начебто Я перетворився на бабцю, що незв'язно патякає. Загалом, хай там що, а Я сподіваюся, що люди зможуть зрозуміти Моє серце, бо Я не маю бажання відправляти людину до краю смерті. Я сподіваюся, що людина зможе зрозуміти Мій настрій у цей момент і буде уважною до тягара, який Я несу саме нині.

26 квітня 1992 року

Глава 37

Протягом століть у всій роботі, яку Я виконував, кожна стадія передбачала застосування Моїх належних методів роботи. Саме тому Мої улюблені люди ставали дедалі чистішими й дедалі придатнішими для Мого використання. Однак із цієї самої причини «прикрий момент» полягає в тому, що з посиленням Моїх методів роботи кількість людей зменшується, і це змушує їх занурюватися в глибокі роздуми. Звісно, сьогоднішня робота досі не є винятком, і більшість людей знову охоплена роздумами; по суті, через зміни в Моїх методах все одно є ті, кому доведеться відійти. Це можна описати так: це те, що було наперед визначено Мною, але не те, що Я зробив. З моменту створення дуже багато людей впало, дуже багато збилося зі шляху внаслідок методів Моєї роботи. Однак Мене не хвилює, що роблять люди, – чи вважають вони, що Я не ласкавий чи надто жорстокий, – незалежно від того, чи є їхнє розуміння правильним, чи ні, Я ухиляюся від надання пояснень. Поспілкуймося спочатку про головне в цій дискусії, щоб кожен міг набути глибокого розуміння, щоб запобігти нерозумінню людьми того, чому вони страждають. Я не буду змушувати людей страждати мовчки, наче вони німі; натомість Я чітко опишу все, щоб вони не скаржилися на Мене. Одного дня Я змушу кожного виголосити щирі хвали серед їхньої кари. Чи влаштовує вас такий метод? Чи відповідає це вимогам людей?

У пролозі до епохи кари Я спочатку розповім людям загальний зміст цієї «епохи», щоб вони не завдали Мені образи. Тобто Я влаштую Свою роботу так, що ніхто не зможе її змінити, і Я абсолютно не пощаджу з легкістю нікого, хто змінить ці влаштування: Я прокляну їх. Ви це пам'ятатимете? Усе це є «щепленнями». У нових методах усі люди мають спершу усвідомити, що перша й найголовніша мета, якої необхідно досягти, – це здобути розуміння своїх власних фактичних умов. Нікому не буде дозволено легковажно говорити в церкві, поки він не досягне певного розуміння самого себе, і Я неодмінно покараю кожного, хто порушить це правило. Від цього дня й надалі всіх апостолів має бути занесено до списків церков, і їм буде заборонено переміщатися туди-сюди за їхнім бажанням – це принесе мало плодів. Усі вони, здавалося, виконували свої обов'язки, але насправді

обманювали Мене. Незважаючи на те, що сталося, сьогодні все це в минулому, і не потрібно піднімати це питання знову. Відтепер термін «апостол» буде скасовано, і він ніколи більше не має вживатися, щоб усі люди могли спуститися зі своїх «посад» і пізнати самих себе. Звісно ж, це робиться заради їхнього спасіння. «Посада» – це не корона, це просто форма звернення. Чи розумієте ви, що Я маю на увазі? Ті, хто очолює церкви, і надалі житимуть церковним життям у своїх власних церквах, хоча, звісно, це не суворе правило. За потреби вони можуть відвідувати церкви, узгоджуючи це з іншими колишніми апостолами. Найголовніше – це те, що спілкування церков має поглиблюватися, інакше жоден із їхніх членів насправді не живе життям церкви. Проте Я мушу наголосити, що ви всі маєте бути єдиними в самопізнанні та в повстанні проти великого червоного дракона: такою є Моя воля. Неважливо, скільки люди говорять; натомість вкрай необхідно, щоб увесь Мій народ міг об'єднатися в одне ціле, бо це єдиний спосіб істинного свідчення. У минулому всі люди казали, що пізнаватимуть себе, але Я промовив незліченну кількість слів – і наскільки ви змогли себе зрозуміти? Чим вищим є становище людини, тим тяжче їй зректися себе, тим більше надій вона покладає й тим більше страждатиме, коли зазнає кари. Таким є Моє спасіння людства. Ви розумієте? Не приймайте цього просто за чисту монету, це було б надто поверхово й не мало б жодної цінності. Чи розумієте ви прихований підтекст? Якщо члени церкви справді здатні зрозуміти себе, то це свідчитиме про те, що такі типи людей справді люблять Мене. Іншими словами, якщо ви не переломите хліб із народом, ви не зрозумієте його труднощів. Як ви тлумачите цей вислів? Зрештою, Я спонукаю всіх людей пізнати себе під час їхньої кари й змушу їх співати та сміятися, поки це відбуватиметься. Чи справді ви матимете віру, щоб задовольнити Мене? Отже, що ви маєте робити у своїй практиці? Відтепер і надалі справами кожної церкви займатимуться відповідні особи в цій церкві, а апостоли просто житимуть життям церкви. Це називається «випробовувати життя на власному досвіді». Ви розумієте?

До того, як на людство офіційно зійде кара, Я спершу здійснию «роботу вітання» над людьми, щоб урешті-решт усі вони могли догодити Мені. Навіть ті, хто збирається відступитися, мають зазнати страждань і закінчити свідчення перед відходом, інакше Я їх так просто не пощаджу. Це свідчить про Мій характер, нетерпимий до проступків людей, а також про Мій характер, який передбачає виконання того, що Я кажу. По суті, Я виконаю Свою обіцянку: «Я маю на увазі саме те, що кажу, і те, що Я кажу, буде зроблено, а те, що Я зроблю, триватиме вічно». Щойно слова сходять із Моїх вуст, тут же Дух Мій розпочинає Свою роботу. Хто наважиться свавільно гратися з «іграшками», які він тримає в руках? Кожен має шанобливо й покірно прийняти Мою кару. Хто може уникнути її? Чи може бути інший шлях, крім Мого? Сьогодні Я дозволив тобі бути на землі, і ти радієш; завтра Я допущу тебе на небо, і ти будеш підносити хвалу. А післязавтра Я спущу тебе

під землю, де тебе спіткає кара. Хіба все це не вимоги Моєї роботи? Хто не страждає від нещастя й не отримує благословень заради виконання Моїх вимог? Чи можете ви бути винятком? Як Мій народ на землі, що ви маєте робити заради Моїх вимог і Моєї волі? Чи може бути так, що ви на словах хвалите Моє святе ім'я, а в серці своєму маєте до Мене огиду? Виконувати роботу для Мене й задовольняти Моє серце, а також розуміти себе й повставати проти великого червоного дракона – це нелегкі завдання, і ви маєте заплатити ціну за їх виконання. Коли Я кажу «ціна», як ви думаєте, що Я маю на увазі? Я не обговорюватиму це зараз і не даватиму людям прямих відповідей. Натомість Я дам їм можливість самим поміркувати над цим, а потім відповісти на Мої запитання практично, своїми діями та поведінкою. Чи здатні ви це зробити?

27 квітня 1992 року

Глава 38

У тому, що людина відчувала на своєму досвіді, ніколи не було жодних слідів Мене, ніколи не було керівництва Моїх слів. Як наслідок, Я завжди тримав людину на відстані, а пізніше покинув її. Я зневажаю непослух людства. Я не знаю чому; здається, що Я ненавидів людину із самого початку, і все ж Я відчуваю до неї глибоке співчуття. Тому й люди завжди мали до Мене подвійне ставлення, – бо Я люблю людину й водночас ненавиджу її. Хто з людей справді бере до уваги Мою любов? А хто бере до уваги Мою ненависть? У Моїх очах людина – це мертва річ, позбавлена життя, як глиняна статуя посеред усього суцього. Своїм непослухом людина час від часу викликає Мій гнів. Коли Я живу серед людей, вони лише ледь помітно посміхаються при Моїй раптовій появі, бо завжди свідомо «шукають» Мене, неначе Я граюся з людством на землі. Вони ніколи не сприймають Мене всерйоз, і через їхнє ставлення до Мене Я не маю іншого вибору, окрім як «піти на пенсію» з «робочого підрозділу» людства. Проте Я хочу заявити, що, хоча Я «йду на пенсію», у Моїх «пенсійних виплатах» не може бути жодної копійки нестачі. Завдяки Моєму «старшинству» в «робочому підрозділі» людства, Я продовжую вимагати від людей плату, яку вони досі заборгували Мені. Хоча вони покинули Мене, як вони можуть вислизнути з Моїх рук? Колись Я до певної міри послабив Свою хватку, дозволивши людям вільно віддаватися своїм плотським бажанням, – і через це вони наважилися поводитися розгнуждано, без жодної стриманості, з чого видно, що вони не люблять Мене по-справжньому, бо всі живуть у плоті. Чи може бути так, що справжня любов дається в обмін на плоть? Чи може бути так, що те, чого Я прошу від людини, – це всього лише «любов» плоті? Якби це справді було так, то яку цінність мала б людина? Усі люди – нікчемне сміття! Якби не Мої

«особливі здібності» до терпіння, Я б давно покинув людство – навіщо залишатися з людьми й зазнавати «знущань»? І попри це Я терплю. Я хочу дійти до суті людських «справ». Щойно Мою роботу на землі буде закінчено, Я піднесуся високо в небо, щоб судити «господаря» всього сущого; це Моя головна робота, бо Моя відраза до людини вже сягнула певної міри. Хто б не зненавидів свого ворога? Хто б не знищив свого ворога? На небесах Мій ворог – сатана; на землі Мій ворог – людина. Через єдність неба і землі Я вважаю їх усіх винними, аж до дев'ятого ступеня спорідненості, і жодного з них не буде помилувано. Хто звелів їм чинити Мені опір? Хто звелів їм не слухатися Мене? Чому люди не здатні розірвати тривалі зв'язки зі своєю старою природою? Чому їхня плоть постійно дає в них паростки? Усе це – свідчення Мого суду над людиною. Хто наважиться не підкорятися фактам? Хто наважиться сказати, що Моє судження забарвлене емоціями? Я відрізняюся від людини, і тому Я покидаю її, бо Я просто не належу до людського роду.

Усе, що Я роблю, має свою основу, свій фундамент; коли людина вустами своїми «відкриває» Мені «істинні факти», Я супроводжую її на «місце страти», бо проступок людини достатній, щоб заслужити на Мою кару. І тому Я не призначаю кару наосліп, а караю людей відповідно до істинних обставин їхнього проступку. Інакше через своє бунтарство людство ніколи б не схилилося й не визнало б свою провину переді Мною. Тільки тому, що люди дійшли до нинішнього стану речей, всі вони неохоче схиляють голови, але в серці своєму залишаються неперекоханими. Я дав людям випити «барієвої суміші», і тепер їхні внутрішні органи ясно й чітко видно в «рентгенівських променях». Багно й нечистоти не було вилучено з людського черева; всілякий бруд тече їхніми судинами, і тому отрута в їхніх тілах розростається дедалі більше. Оскільки люди живуть у таких умовах уже багато років, вони звикли до них і вже не вважають їх чимось дивним. Як наслідок, мікроби в їхніх тілах визрівають, стають їхньою природою, і всі люди живуть під їхньою владою. Ось чому люди носяться всюди, як дикі коні. Але вони ніколи не визнають цього повною мірою; вони лише кивають головами на знак мовчазної згоди. Правда полягає в тому, що людство не приймає Мої слова близько до серця. Якби вони прийняли Мої слова як добрі ліки, тоді вони б «слідували приписам лікаря» й дозволили б цим лікам вилікувати їхню внутрішню хворобу. Однак, на Мою думку, те, як вони поведуться, не може виконати цього бажання, і тому все, що Я можу зробити, – це «зціпити зуби» й продовжувати говорити з ними незалежно від того, слухають вони чи ні: Я лише виконую Свій обов'язок. Людство не бажає втішатися Моїми благословеннями, а має за краще пройти через пекельні муки, тож усе, що Я можу зробити, – це задовольнити прохання людей. Однак, щоб Моє ім'я й Мій Дух не було зганьблено в пеклі, Я спершу дисциплінуватиму людей, а потім «підкорюся» їхнім бажанням, зробивши так, щоб вони «сповнилися захоплення». Я не бажаю допускати, щоб людина в будь-який час і в будь-якому місці ганьбила Мене під Моїм прапором, тому Я знову і знову дисципліную її. Як би людина змогла

продовжувати стояти переді Мною до сьогодні без обмежень Моїх суворих висловлювань? Хіба люди не утримуються від гріха тільки тому, що бояться, що Я піду? Чи не правда, що вони не скаржаться тільки тому, що бояться кари? Чи є такі, чиї рішення ухвалюються виключно заради Мого плану? Усі люди вважають, що Моїй божественній природі бракує «інтелектуальності», але хто може досягнути те, що Я здатний бачити все наскрізь у Своїй людяності? Як то кажуть люди: «Навіщо стріляти з гармати по горобцях?». Люди «люблять» Мене не тому, що їхня любов до Мене є вродженою, а тому, що вони бояться кари. Хто з людей народився з любов'ю до Мене? Чи є хто-небудь, хто ставиться до Мене так само, як і до свого власного серця? І тому Я підводжу підсумок сказаному такою істиною для людського світу: серед людей немає нікого, хто любить Мене.

Тільки тому, що Я бажаю завершити Свою роботу на землі, Я прискорив темп Своєї роботи, щоб люди не були відкинуті Мною далеко, так далеко, що вони впадуть у безмежний океан. Саме тому, що Я заздалегідь розповів їм про суть справи, вони дещо насторожі. Якби не це, хіба знайшовся б хто-небудь, хто підняв би вітрила на початку шторму? Усі працюють, вживаючи запобіжних заходів. Виглядає так, неначе в їхніх серцях Я став грабіжником. Вони бояться, що Я заберу все з їхніх будинків, і тому щосили напірають на двері, смертельно боячись, що Я раптово увірвуся всередину. Бачачи, що вони поведуться, як боягузливі щури, Я мовчки йду. У їхній уяві людям видається, що світ ось-ось зазнає апокаліпсису, і тому всі вони безладно тікають, перелякані до смерті. Тільки в цей час Я бачу привидів, що бродять всюди по землі. Я не можу втриматися від сміху, і серед звуків Мого сміху людина дивується й жахається. Тільки тоді Я усвідомлюю суть справи, тому Я стримую Свою усмішку й перестаю дивитися на те, що відбувається на землі, а натомість повертаюся до роботи відповідно до Свого початкового плану. Я більше не розглядаю людство як модель, що слугує зразком для Моїх досліджень, тому що люди – не більш ніж покидьки. Щойно Я відкидаю їх, вони більше ні на що не годяться – вони просто непотріб. У цей вирішальний момент Я знищую їх і кидаю у вогонь. У свідомості людства Моя милість і милосердя містяться в Моєму суді, величі та гніві. Але навряд чи люди знають, що Я вже давно не зважаю на їхні слабкості, що Я вже давно відмовився від Своєї милості й милосердя, і саме тому вони перебувають у своєму поточному стані. Ніхто не спроможний ані пізнати Мене, ані зрозуміти Моїх слів, ані побачити Мого обличчя, ані зрозуміти Моєї волі. Хіба це не ті стани, в яких зараз перебуває людина? Тоді як можна казати, що Я милостивий і милосердний? Я не беру до уваги слабкості людини, як і не «турбуюся» про її недоліки. Чи можуть це досі бути Мої милість і милосердя? Чи може це досі бути Моя любов до людства? Усі люди думають, що Я промовляю «порожні люб'язності», і тому не вірять словам, які Я промовляю. Але чи є хто-небудь, хто знає таке: «Оскільки нині інша епоха, Моєї милості та милосердя сьогодні не існує; попри це, Я завжди Бог, Який виконує те, про що Він

говорить»? Коли Я перебуваю серед людства, люди подумки сприймають Мене як Всевишнього, і тому вони вірять, що Я люблю говорити на основі Своєї мудрості. Через це вони завжди недовірливо сприймають Мої слова. Але чи є хто-небудь, хто може осягнути правила, що стоять за Моїм мовленням? Чи походження Моїх слів? Чи є хто-небудь, хто може осягнути, чого Я насправді хочу досягти? Або хто може проникнути в деталі завершення Мого плану управління? Хто здатен стати Моєю довіреною особою? Хто з-поміж усього створеного, крім Мене, може знати, що саме Я роблю? І хто може знати, у чому полягає Моя кінцева мета?

30 квітня 1992 року

Глава 39

Щодня Я рухаюсь над всесвітами, спостерігаючи за всім створеним Моєю рукою. Над небом – місце Мого спочинку, а внизу – земля, якою Я пересуваюсь. Я керую всім серед усього створеного, Я наказую всьому серед усього створеного, змушуючи все суще дотримуватися природного перебігу речей і підкорятися наказам природи. Оскільки Я зневажаю неслухняних і гідую тими, хто чинить Мені опір і не вписується в свою власну класифікацію, Я примушу все скоритися Моїм порядкам без опору, Я впорядкую все у всесвіті й над ним. Хто ще наважиться свавільно Мені опиратися? Хто наважиться не підкоритися розпорядженням Моєї руки? Як людина може бути «зацікавлена» в тому, щоб бунтувати проти Мене? Я поставлю людей перед їхніми «предками», змушу їхніх предків привести їх назад до їхніх родин, і їм не буде дозволено бунтувати проти своїх предків та повернутися на Мою сторону. Такий Мій план. Сьогодні Мій Дух рухається по землі, присвоюючи номери всім видам людей, ставлячи різні позначки на кожному виді людей, аби їхні предки могли успішно привести їх назад до їхніх родин і Мені більше не потрібно було «турбуватися» про них, бо це занадто клопітно; таким чином, Я також розділяю працю та розподіляю зусилля. Це складова Мого плану, і жодна людина не може його порушити. Я оберу гідних представників від усього створеного, щоб управляти всім створеним і впорядковано скорити всіх переді Мною. Я часто мандрую над небесами та часто гуляю під ними. Спостерігаючи за великим світом, у якому люди приходять і йдуть, спостерігаючи за людством, яке щільно розселилося по землі, бачачи птахів і звірів, які живуть на планеті, Я не можу не відчувати емоцій у Своєму серці. Оскільки в момент творіння Я створив усе суще, і це все у своїй повноті виконує свій обов'язок на своєму власному місці згідно з Моїми порядками, Я сміюся з висоти, і коли все суще під небесами чує звук Мого сміху, воно одразу ж надихається, адже в цей момент Мою велику справу завершено. Я вкладаю в людину мудрість неба, змушуючи її

представляти Мене серед усього сущого, адже Я створив людину для того, щоб вона була Моїм представником – не тим, який не слухається Мене, а тим, який вихваляє Мене в глибині свого серця. І хто здатний справдити ці прості слова? Чому людина завжди тримає своє серце для себе? Хіба її серце не призначене для Мене? Справа не в тому, що Я вимагаю чогось від людини безумовно, а в тому, що вона завжди належала Мені. Хіба ж Я можу легковажно віддати іншим те, що належить Мені? Як Я можу віддати зроблений Мною «одяг» комусь іншому, щоб він його носив? В очах людей це виглядає так, наче Я збожеволів, страждаю від психічного розладу та нічого не розумію в людських справах; це виглядає так, наче Я дурень. І тому люди завжди дивляться на Мене як на простачка, але ніколи не люблять Мене по-справжньому. Оскільки все, що робить людина, вона робить, щоб зумисне Мене обдурити, у нападі гніву Я знищую все людство. З-поміж усього сущого, створеного Мною, тільки людство повсякчас намагається вигадати способи, як Мене обдурити, і тільки тому Я кажу, що людина – «правитель» усього сущого.

Сьогодні я вкидаю всіх людей у «велике горнило» для очищення. Я стою високо та уважно спостерігаю, як люди горять у вогні і, спонукувані полум'ям, озвучують факти. Це один зі способів, у який Я працюю. Якби це було не так, люди оголошували б себе «смиреними», і ніхто не хотів би першим відкрити рота, щоб розповісти про свій власний досвід, але всі просто переглядалися б. Саме в цьому й полягає кристалізація Моеї мудрості, адже Я ще до початку віків наперед визначив сьогоднішні справи. Таким чином люди мимоволі входять у горнило, ніби їх зтягли туди мотузкою, ніби вони заціпеніли. Ніхто не може уникнути навали полум'я, вони «нападають» одне на одного, вони «метушаться, радіючи», все ще переймаючися своєю долею в горнилі, глибоко перелякані, що згорять до смерті. Коли Я розпалюю вогонь, він миттєво розростається, здіймаючись у небо, і язики полум'я часто-густо лижуть Мої шати, наче намагаючись зтягнути їх у горнило. Люди дивляться на Мене розширеними очима. Я відразу слідую за вогнем у горнило, і в цей момент полум'я розростається, і люди кричать. Я блукаю серед полум'я. Полум'я палає дедалі сильніше, але воно не має наміру заподіяти Мені шкоду, і Я вкотре віддаю шати з Мого тіла полум'ю, однак воно й надалі тримається від Мене на відстані. Тільки тоді, у світлі полум'я люди ясно бачать Мое справжнє обличчя. Оскільки вони перебувають серед пекучого горнила, вони кидаються навсібіч від Мого обличчя, і горнило негайно починає «кипіти». Усі, хто знаходиться в полум'ї, бачать Сина Людського, Який очищається у вогнищі. Хоча на Його тілі пересічний одяг, він надзвичайно красивий; хоча взуття на Його ногах непримітне, воно викликає велику заздрість; Його обличчя випромінює вогненний блиск, Його очі сяють, і здається, що саме завдяки світлу в Його очах люди ясно бачать Його справжнє обличчя. Люди приголомшені, і вони бачать на Його тілі білі одяги, а Його біле, як вовна, волосся спадає до Його плечей. Примітно, що золотий пояс на Його грудях сяє сліпучим світлом, а взуття на Його ногах ще більше вражає. І оскільки

взуття, в яке був узутий Син Людський, залишається серед вогню, люди вважають його дивовижним. Тільки під час спалахів болю люди бачать вуста Сина Людського. Хоча вони проходять рафінування вогнем, вони не розуміють жодного слова з вуст Сина Людського, і тому в цей момент вони більше не чують приємного голосу Сина Людського, але бачать гострий меч в Його вустах, і Він більше нічого не промовляє, але Його меч ранить людину. Оточені полум'ям, люди зазнають болю. Через свою цікавість вони продовжують дивитися на незвичайний образ Сина Людського, і лише в цей момент виявляють, що сім зірок у Його руці зникли. Оскільки Син Людський перебуває в горнилі, а не на землі, сім зірок у Його руці забрано, адже вони є лише метафорою. У цей момент вони більше не згадуються, а розподіляються по різних частинах Сина Людського. У людських спогадах існування семи зірок викликає дискомфорт. Сьогодні Я більше не ускладнюю життя людини, Я забираю сім зірок у Сина Людського та об'єдную всі частини Сина Людського в одне ціле. Тільки в цей момент людина бачить Мій образ повністю. Люди більше не відокремлюватимуть Мій Дух від Моеї плоті, адже Я вознісся із землі на небеса. Люди побачили Моє істинне обличчя, вони більше не розривають Мене на частини, і Я більше не зазнаю паплюження від людини. Оскільки Я вхожу у велике горнило разом із людиною, вона, як і раніше, покладається на Мене, вона відчуває Моє існування у своїй свідомості. Так усе, що є щирим золотом, поступово збирається зі Мною посеред палаючого вогнища, і саме в цей момент кожен класифікується за видом. Я розподіляю кожен тип «металу» за категоріями, змушуючи їх усіх повернутися до своїх родин, і тільки тепер усе суще нарешті починає омолоджуватися...

Саме тому, що людина настільки заплямована, Я вкидаю її в горнило, щоб спалити. Але вона не знищується полум'ям, а очищується, щоб Я міг насолодитися нею, – адже Мені потрібно дещо, вироблене зі щирого золота, без домішок, а не брудні, отруєні речі. Люди не розуміють Мого настрою, тому перед тим, як вони заберуться на «операційний стіл», їх охоплює тривога, ніби після розтину Я збираюся вбити їх на тому ж самому місці, поки вони лежать на операційному столі. Я розумію людський настрій, і тому Мені здається, що Я є одним із них. Я дуже співчуваю людському «нещастю» і не знаю, чому людина «занедужала». Якби вона була здоровою, а не неповносправною, навіщо було б платити ціну та проводити час на операційному столі? Але від фактів нікуди не подінешся, – хто сказав людині не приділяти уваги «гігієні харчування»? Хто сказав їй не зважати на здоров'я? Які сьогодні Я маю інші засоби? Щоб засвідчити людині Своє співчуття, я вхожу в «операційну» разом із нею, – і хто сказав Мені любити людину? Отже, Я особисто беру до рук «хірургічний скальпель» і починаю «оперувати» людину, щоб запобігти будь-яким ускладненням. Через Мою відданість людині люди серед болю проливають сльози, щоб висловити Мені свою подяку. Люди вірять, що Я ціную особисту відданість, що Я простягну руку допомоги, коли Мої «друзі» опиняться в

скрутному становищі, і люди ще більше вдячні Мені за Мою доброту та кажуть, що пошлють Мені «подарунки», коли хворобу буде виліковано, – але Я не зважаю на такі заяви про намір, і натомість зосереджуюсь на оперуванні людини. Через свою фізичну слабкість під дією скальпеля людина міцно заплющує очі та лежить, шокована, на операційному столі, – але я не звертаю на це уваги і просто продовжую виконувати свою роботу. Коли операцію закінчено, люди вирвалися з «пащі тигра», і Я живлю їх багатими поживними речовинами, і, хоча вони цього не усвідомлюють, кількість поживних речовин усередині них поступово збільшується. Тоді Я посміхаюся їм, і вони ясно бачать Моє істинне обличчя тільки після того, як відновлять своє здоров'я, і тому вони люблять Мене ще більше, вони сприймають Мене за свого батька, – і хіба ж це не зв'язок між небом і землею?

4 травня 1992 року

Глава 40

Люди зациклюються на кожному Моєму русі, наче Я ось-ось обрушу небеса, і вони повсякчас спантеличені Моїми діями, так наче Мої вчинки абсолютно незбагненні для них. Тому вони беруть приклад із Мене в усьому, що вони роблять, сильно боячись, що вони образять Небо та будуть вкинуті до «світу смертних». Я не намагаюся знайти щось, що Я міг би використати проти людей, і не роблю їхні недоліки метою Моєї роботи. У цей момент вони дуже щасливі та покладаються на Мене. Коли Я обдаровую людину, люди люблять Мене так, як люблять своє власне життя, але коли Я в них щось прошу, вони цураються Мене. Чому так відбувається? Невже вони не можуть втілити в життя «справедливість і розумність» людського світу? Чому Я знову й знову висуваю до людей такі вимоги? Невже у Мене справді нічого немає? Люди ставляться до Мене, як до жебрака. Коли Я прошу в них щось, вони простягають Мені свої «недоїдки», аби Я «насолоджувався», і навіть кажуть, що проявляють до Мене особливу турботу. Я дивлюся на їхні потворні обличчя та дивні стани й укотре відходжу від людини. За таких обставин люди залишаються нерозуміючими й знову забирають те, в чому Я їм відмовив, чекаючи на Моє повернення. Я витратив багато часу та сплатив заради людей велику ціну, але в цей час із невідомої причини совість людей залишається одвічно нездатною виконувати свою первісну функцію. У результаті Я включив цей «постійний сумнів» до переліку «загадкових слів», аби він служив «довідником» для майбутніх поколінь, оскільки це «результати наукових досліджень», народжені «важкою працею» людей; як Я міг мимохідь їх видалити? Хіба це не було б «провалом» добрих намірів людей? Зрештою, у Мене є совість, тому Я не беру разом із людьми участі в хитрих, підступних діях, – хіба Мої вчинки не такі? Хіба це не

«справедливість та розумність», про які говорять люди? До сьогоднішнього дня Я невпинно працював серед людей. Із приходом таких часів, як сьогодні, люди все ще не знають Мене, вони досі ставляться до Мене як до чужинця, й оскільки Я завів їх у глухий кут, навіть дедалі більше ненавидять Мене. У цей час любов у їхніх серцях уже давно зникла без сліду. Я не вихваляюсь і тим більше не принижую людину. Я можу любити людину вічно, і Я також можу й ненавидіти її вічно, і це ніколи не зміниться, адже Я непохитний. Але людина не має такої непохитності, вона завжди ставиться до Мене то гаряче, то холодно, вона приділяє Мені лише мізерну увагу, коли Я відкриваю Свої вуста, а коли Я закриваю Свої вуста й нічого не кажу, вона незабаром губиться серед хвиль великого світу. Відтак, Я викладу суть цього в іншому афоризмі: людям бракує непохитності, і тому вони не здатні догодити Моему серцю.

Поки люди марять, Я подорожую країнами світу, поширюючи серед людей «запах смерті» у Своїх руках. Життєва сила одразу полишає всіх людей, і вони переходять на наступний рівень людського життя. Серед людства більше не видно живих істот, скрізь розкидані трупи, те, що сповнене життєвої сили, негайно зникає без сліду, й задушливий трупний запах пронизує землю. Я негайно закриваю Своє обличчя й відходжу від людини, адже Я розпочинаю наступний етап роботи, надаючи тим, хто ожив, місце для життя, аби всі люди жили в ідеальній країні. Це благословенна земля – земля без смутку та зітхань, яку Я приготував для людини. Вода, що б'є з джерел у долині, кристалево чиста до самого дна, вона тече без упину й ніколи не пересихає; люди живуть у злагоді з Богом, птахи співають, і під легким вітерцем і теплим сонцем небо й земля спочивають. Сьогодні тут безладно валяються трупи всіх людей. Без відома людей Я випускаю зі Своїх рук пошесть, і тіла людей розкладаються, не залишаючи жодного сліду плоті з голови до п'ят, і Я йду геть від людей. Ніколи більше Я не зберуся з людьми разом, ніколи більше Я не прийду серед людей, адже завершився останній етап усього Мого управління, і Я не створю людство знову й більше не дослухатимусь до людини. Прочитавши ці слова з Моїх вуст, усі люди втрачають надію, адже вони не хочуть помирати, – але хто ж не «вмирає» заради того, щоб «ожити»? Коли Я кажу людям, що Мені бракує чарів, аби їх оживити, вони вибухають риданнями від болю; справді, хоча Я – Творець, Я маю тільки силу, щоб змусити людей померти, і не маю здатності їх оживити. У цьому я прошу в людини вибачення. Відтак, Я заздалегідь попередив людину, що «Я перед нею у безоплатному боргу», – але вона думала, що Я просто сказав це з увічливості. Сьогодні, з появою фактів, Я досі це кажу. Я не йтиму проти фактів, коли говоритиму. У своїх уявленнях люди вірять, що існує забагато способів, у які Я говорю, і тому вони завжди хапаються за слова, які Я їм даю, водночас сподіваючись ще на щось. Хіба це не хибні мотиви людини? Саме за цих обставин Я наважуюсь «сміливо» заявити, що людина насправді Мене не любить. Я не відвертатимуся від совісті й не перекручуватиму факти, адже Я не поведу

людей в їхню ідеальну країну; врешті-решт, коли Моя робота завершиться, Я поведу їх до країни смерті. Тому людям краще не скаржитися на Мене. Хіба це не тому, що люди «люблять» Мене? Хіба не тому, що їхнє бажання благословень надто сильне? Якби люди не хотіли шукати благословень, як могло б статися це «нещастя»? Через людську «відданість» Мені, через те, що люди стільки років слідували за Мною, старанно працюючи, попри те, що ніколи не робили жодного підношення, Я розкриваю їм дещо з того, що відбувається у «таємній кімнаті»: враховуючи, що сьогодні Моя робота ще не досягла певної точки й люди ще не кинути у вогненну яму, Я раджу їм піти якнайшвидше – всіх, хто залишиться, найімовірніше, спіткає нещастя й невдача, і врешті-решт їм таки не вдасться уникнути смерті. Я широко прочиняю їм «двері до багатства»; той, хто готовий піти, повинен вирушити в дорогу якнайшвидше, – якщо він чекатиме, доки впаде кара, буде вже пізно. Ці слова – не глузування, це справжні факти. Мої слова сказані людині по совісті, і якщо ви не підете зараз, то коли ж? Чи справді люди здатні довіряти Моїм словам?

Я ніколи особливо не замислювався про долю людини; Я просто дотримуюсь Своєї власної волі, не стримуваний людьми. Як Я можу відвести Свою руку через їхні страхи? Упродовж усього Мого плану управління Я ніколи нічого додатково не влаштовував для людських переживань. Я просто дію згідно з Моїм первісним планом. У минулому люди «приносили себе в жертву» заради Мене, і Я був до них ані гарячий, ані холодний. Сьогодні вони «жертвують» собою заради Мене, але Я залишаюся до них ані гарячим, ані холодним. Я не почуваюсь самовдоволеним через те, що люди жертвують своїм життям заради Мене, як і не сповнений величезної радості, але Я продовжую посилати їх на страту згідно з Моїм планом. Я не звертаю уваги на їхнє ставлення під час сповіді – як може Моє крижане, холодне серце бути зворушене людськими серцями? Невже Я – одна з емоційних тварин серед людства? Багато разів Я нагадував людям, що Я позбавлений емоцій, але вони лише посміхалися, вважаючи, що Я просто чемний. Я казав, що «Мені не відома філософія життя людства», але люди ніколи так не думали й казали, що способів, у які Я промовляю, дуже багато. Через обмеження цього людського уявлення Я не знаю, яким тоном і за допомогою яких засобів говорити з людьми, і тому, не маючи іншого вибору, Я можу говорити лише відверто. Що ще Я можу зробити? Способи, у які люди говорять, численні. Вони кажуть: «Ми не повинні покладатися на емоції, а повинні практикувати праведність», – подібне гасло вони вигукують уже багато років, але вони не здатні діяти відповідно до своїх слів, їхні слова порожні, – тому Я кажу, що людям бракує здатності зробити так, щоб «їхні слова та досягнення збігалися в часі». У своїх серцях люди вважають, що діючи так, вони наслідують Мене, – однак Я не зацікавлений у їхньому наслідуванні, Мені це набридло й остогидло. Чому люди завжди виступають проти Того, хто їх годує? Хіба Я дав людині замало? Чому люди завжди потай

поклоняються сатані за Моєю спиною? Це так, наче вони працюють на Мене, а щомісячної зарплатні, яку Я їм даю, не вистачає на прожиття, і через це вони шукають підробітку в неробочий час, аби подвоїти свій дохід, адже витрати людей завеликі, і вони не знають, як прожити. Якби це справді було так, Я б попросив їх залишити мою «фабрику». Давним-давно Я пояснив людям, що робота на Мене не передбачає якогось особливого поводження: Я поводжуся з людьми справедливо й розумно з усіма без винятку, застосовуючи систему «працюєш старанно – отримуєш більше, працюєш менше – отримуєш менше, не працюєш узагалі – не отримуєш нічого». Коли Я говорю, Я не стримуюсь; якщо хтось вважає Мої «фабричні правила» занадто суворими, він повинен негайно піти, і Я оплачу його «проїзд» із міста. Я «поблажливий» у Своєму поводженні з такими людьми, Я не змушую їх залишатися. Невже серед цих незліченних людей Я не зможу знайти бодай одного «працівника», який був би Мені по серцю? Люди не повинні недооцінювати Мене! Якщо люди, як і раніше, не слухатимуться Мене та захочуть шукати «роботу» деінде, Я не примушуватиму їх – Я буду лише радий цьому, у Мене немає іншого вибору! Хіба це не тому, що в Мене забагато «правил і приписів»?

8 травня 1992 року

Глава 41

Якось Я розпочав серед людей велику справу, але вони цього не помітили, тому Мені довелося скористатися Моїм словом, щоб явити її їм крок за кроком. Однак людина все ще не могла зрозуміти Моїх слів і залишалася в невіданні щодо мети Мого плану. І ось, через свої вади й недоліки, люди робили те, що порушувало Моє управління, і це дало можливість усіляким нечистим духам увійти, так що люди стали їхніми жертвами, і ці нечисті духи піддавали їх тортурам, доки ті цілковито не забруднилися. Лише тоді Я ясно побачив наміри та цілі людини. Я зітхнув із хмар: чому люди завжди діють у своїх інтересах? Хіба Мої карі не покликані їх удосконалити? Невже Я зумисне завдаю удару по їхньому позитивному ставленню? Людська мова дуже гарна й лагідна, тоді як дії людини перебувають у повному безладді. Чому вимоги, які Я висуваю до людини, завжди закінчуються нічим? Хіба я прошу собаку залізти на дерево? Хіба Я роблю багато галасу з нічого? У ході всього Мого плану управління Я розчистив безліч «експериментальних ділянок», однак, через свій поганий стан і брак сонячного світла упродовж багатьох років, місцевість постійно змінюється, що призводить до «руйнування» землі. І тому на Моїй пам'яті Я відмовився від незліченної кількості таких ділянок землі. Навіть зараз більша частина землі продовжує змінюватися. Якщо одного дня земля

справді набуде іншого виду, Я відкину її легким порухом Своєї руки – хіба не саме в цьому полягає Моя робота на нинішньому етапі? Але людство анітрохи цього не усвідомлює; воно просто «карається» під Моїм «керівництвом». Яка з цього користь? Хіба можу Я бути Богом, який приходить спеціально для того, щоб карати людей? Колись на небесах угорі Я планував, що, прийшовши серед людей, Я стану з ними одним цілим, щоб усі, кого Я люблю, могли бути Мені близькими. Однак тепер, дійшовши сьогодні до цього етапу, людина не лише не контактує зі Мною, а й тримає Мене на відстані через Мою кару. Я не плачу через те, що вона Мене уникає. Що тут поробиш? Усі люди – артисти, що підспівують будь-якій мелодії, яка зараз грає. Я впевнений у Своїй здатності дозволити людям «вислизнути» з Моїх рук, і ще більше Я впевнений у Своїй здатності повернути їх на Мою «фабрику» з «інших місць». На даний момент, які скарги могла б мати людина? І що такого людина може Мені зробити? Хіба люди – це не трава, що росте на стіні? І все ж таки, Я не завдаю людям шкоди через цю провину, а натомість даю їм Свої поживні речовини. Люди слабкі, безсилі, їм бракує поживних речовин; вони просто такі, які є. Я перетворюю холодні серця людей Своїми теплими обіймами: хто ще на таке здатний? Чому Я взявся за таку роботу серед людей? Чи може людина по-справжньому зрозуміти Моє серце?

Серед усіх, кого Я обрав, Я займаюся «справою», тому люди постійно приходять у Мій дім і йдуть із нього нескінченним потоком. Усі вони виконують у Мене вдома різноманітні формальності, так наче обговорюють зі Мною справи, що робить Мою роботу надзвичайно метушливою, аж до того, що іноді в Мене немає можливості залагоджувати чвари між ними. Я закликаю людей не обтяжувати Мій тягар; їм краще самим накреслити свій шлях, замість постійно покладатися на Мене. Вони не можуть постійно бути дітьми в Моєму домі; яка в цьому була б користь? Те, що Я роблю, є важливою справою; Я не тримаю якусь «місцеву закусочну» або ще якусь дрібну «крамничку товарів першої необхідності». Усі люди не розуміють Мого душевного стану, так наче вони зумисне жартують зі Мною, так наче всі вони – неслухняні діти з невгамовним бажанням гратися, які ніколи не замислюються про серйозні речі, через що багато хто не виконує «домашнє завдання», яке Я їм дав. Як таким людям вистачає зухвальства показуватися на очі своєму «вчителю»? Чому вони ніколи не займаються тим, чим повинні займатися? Що це за предмет такий – серце людини? До сьогодні Я не можу цього зрозуміти. Чому людське серце без упину змінюється? Воно наче червневий день: то сонце пече, то хмари збираються, то лютий вітер завиває. То чому ж людина не здатна вчитися на власному досвіді? Можливо, те, що Я сказав, є перебільшенням. Люди навіть не знають, що в дощову пору варто брати з собою парасольку, і тому, через своє невігластво, вони незліченну кількість разів промокали до нитки під раптовими зливами, так наче Я зумисне їх дразнив, і на них завжди падав дощ із неба. Або, можливо, справа в тому, що Я занадто «жорстокий», відволікаю увагу

людей, через що вони повсякчас розсіяні й ніколи не знають, що ж їм робити. Жодна людина ніколи по-справжньому не збагнула цілі або значущості Моєї роботи. Тому всі вони займаються тим, що руйнують і карають самих себе. Хіба Я справді поставив собі за мету карати людину? Чому люди самі створюють собі проблеми? Чому вони завжди потрапляють у пастки? Чому вони не домовляються зі Мною, а натомість знаходять способи завдати собі клопоту? Хіба всього, що Я даю людині, недостатньо?

Я оприлюднив Свій «дебютний твір» серед усього людства, й оскільки Моя публікація викликає у людей величезне захоплення, всі вони піддають її докладному й ретельному вивченню, і завдяки цьому уважному вивченню вони багато що здобули. Мій писемний твір здається вражаючим, надзвичайно заплутаним романом; він схожий на романтичну поему в прозі; він схожий на обговорення політичної програми; він схожий на збірку економічної мудрості. Оскільки Мій писемний твір такий насичений, про нього існує багато різних думок, і ніхто не може скласти передмову, яка б підсумувала цей Мій твір. Люди можуть володіти «видатними» знаннями й талантами, але цього Мого твору достатньо, щоб спантеличити всіх цих здібних і талановитих людей. Навіть коли вони кажуть: «Хай плеться кров, хай проливаються сльози, але ніхто не повинен схилити голови», – вони вже несвідомо схилили свої голови, щоб засвідчити свою капітуляцію перед Моїм писемним твором. Виходячи з уроків власного досвіду, людина підсумувала Мій писемний твір як небесну книгу, що впала з неба. Однак Я закликаю людину не бути надто чутливою. На Мою думку, все, що Я сказав, є дуже буденним; однак Я сподіваюся, що в «Енциклопедії життя», яку включає Мій твір, люди зможуть знайти щось про спосіб прожитку; у «Призначенні людини» вони зможуть шукати сенс життя; у «Таємницях неба» вони зможуть шукати Мою волю; а в «Шляху людства» вони зможуть шукати мистецтво жити. Хіба так не було б краще? Я не змушую людину; якщо хтось «не зацікавлений» у Моєму писемному творі, Я поверну йому гроші за Мою книгу плюс «плату за обслуговування». Я нікого не примушую. Як автор цієї книги Я сподіваюся тільки на те, що читачам сподобається Мій твір, але смаки у людей завжди різні. Тому я закликаю людей не ризикувати своїми майбутніми перспективами лише тому, що вони бояться втратити своє обличчя. Якби вони так вчинили, як би Я, попри всю Мою добросердистість, зміг знести таке приниження? Якщо ви – читачі, які люблять Мій твір, Я сподіваюся, що ви поділитесь зі Мною своїми цінними пропозиціями, аби краще популяризувати написане Мною й у такий спосіб, через людські помилки, покращити зміст Моїх творів. Це принесло б користь і автору, і читачеві, хіба не так? Не знаю, чи правильно Я висловлююсь, але, можливо, у такий спосіб Я зможу покращити Свої письменницькі здібності або, можливо, зміцнити дружбу між нами. Загалом, Я сподіваюся, що всі люди зможуть брати участь у Моїй роботі, не перешкоджаючи їй, аби Моє слово могло дійти до кожної сім'ї та оселі, щоб усі

люди на землі могли жити в Моїх словах. Такою є Моя ціль. Я сподіваюся, що, читаючи «Главу про життя» в Моїх словах, кожен зможе щось почерпнути для себе, чи то максими про життя, чи то знання про помилки, які спіткали людський світ, чи то те, що Я вимагаю від людини, чи то «секрети» народу Царства сьогодні. Однак Я закликаю людей поглянути на «Скандали сучасних людей»; це було б корисним для всіх. Також не завадить часто читати «Останні секрети», що було б іще кориснішим для життя людей. Знову ж таки, часто читайте шпальту «Гарячі теми» – хіба це не принесло б іще більше користі життю людей? Не зашкодить зазирнути в «Мої поради», перевірити, чи є від цього зиск, а потім розповісти Мені про те, як ви почуваетесь після їх прочитання, аби Я міг краще прописати правильні ліки і, зрештою, повністю викоринити всі недуги людства. Я не знаю, що ви думаєте про «Мої пропозиції», але Я сподіваюся, що ви розглянете їх як довідкові матеріали. Як щодо цього?

12 травня 1992 року

Глава 42

Щойно починається нова робота, всі люди отримують новий вхід, і вони просуваються вперед пліч-о-пліч зі Мною. Ми разом простуємо великою дорогою Царства, і між людиною та Мною встановлюється надзвичайно тісна близькість. Щоб виявити Свої почуття й засвідчити Своє ставлення до людини, Я завжди розмовляв із нею. Однак деякі з цих слів можуть завдати людям болю, тоді як інші можуть принести їм велику користь, тому Я раджу людям частіше прислухатися до слів, які виходять із Моїх вуст. Мої висловлювання можуть бути не особливо витонченими, але всі вони походять із глибини Мого серця. Оскільки людство є Моїм другом, Я продовжив виконувати Свою роботу серед людей, і люди теж роблять усе можливе, щоб співпрацювати зі Мною, сильно боячись порушити Мою роботу. У цей момент Моє серце сповнюється великої радості, адже Я здобув частину людей, і тому Моя «справа» більше не занепадає; вона більше не складається з порожніх слів, і Мій «ринок спеціалізованих товарів» більше не працює мляво. Зрештою, люди розумні – вони всі готові «пожертвувати собою» заради Мого імені та Моєї слави, і тільки у такий спосіб Моя «спеціалізована крамниця» одержує деякі нові «товари», і тому в духовному світі багато «покупців» приходить, аби придбати Мої «товари». Лише починаючи з цього моменту Я здобуваю славу; тільки тоді слова, вимовлені Моїми вустами, перестають бути порожніми. Я переміг і повернувся з тріумфом, і всі люди прославляють Мене. У цей момент великий червоний дракон теж приходить «святкувати», щоб засвідчити своє захоплення Мною, аби показати, що він

схиляється до Моїх ніг, що Я вважаю за славу. Із часу створення світу й до сьогодні Я провів чимало переможних баталій та зробив багато гідних захоплення справ. Багато людей колись прославляло Мене, приносило Мені хвалу й танцювало для Мене. Хоча це були зворушливі й незабутні сцени, Я ніколи не показував Своєї усмішки, адже Мені ще потрібно було завоювати людину, і Я лише виконував частину роботи, подібну до творення. Сьогоднішній день не схожий на минуле. Я посміхаюся з трону, Я завоював людину, і всі люди схиляються переді Мною в пошані. Сьогоднішні люди – не ті, що були у минулому. Хіба Моя робота може бути заради чогось, окрім теперішнього? Хіба вона може бути спрямована на щось, окрім Моєї слави? Заради світлішого завтрашнього дня Я багато разів роз'ясню всю Свою роботу в людині, щоб уся Моя слава «спочивала» у створеній людині. Я візьму це за принцип Моєї роботи. Усі, хто готовий співпрацювати зі Мною, підводьтесь і наполегливо працюйте, аби більше Моєї слави наповнило небосхил. Настав час здійснити грандіозні плани. Усі, хто перебуває під опікою та захистом Моєї любові, мають можливість застосувати свої здібності тут, зі Мною, і Я змушу все суще «обертатися» заради Моєї роботи. Птахи, що літають у небі, – це Моя слава в небі, моря на землі – це Мої діяння на землі, господар усього сущого – це Мій прояв серед усього сущого, і Я використовую все, що є на землі, як капітал для Мого управління, змушуючи все суще множитися, процвітати та випромінювати життя.

На момент створення Я вже визначив, що Моя робота на землі цілковито завершиться в останній період. Час, коли Моя робота завершиться, буде тим самим часом, коли всі Мої діяння будуть явлені на небосхилі. Я змушу людей на землі визнати Мої діяння, і Мої вчинки будуть підтверджені перед «судилищем», аби вони могли бути визнані серед людей по всій землі, які всі скоряться. Отже, після цього Я візьмуся за справу, яка за минулі віки ще ніколи не здійснювалась. Від сьогодні Я роз'яснюватиму Свої вчинки крок за кроком, аби Моя мудрість, Моя дивовижність і Моя незбагненність були визнані та підтверджені в кожній верстві суспільства. Зокрема, всі правлячі партії Землі будуть змушені визнати Мої вчинки, тож Мої діяння судитимуть «судді», а «захищатимуть» – «адвокати», і відтак Мої діяння будуть визнані, що змусить усіх людей схилити голови та скоритися. З цього часу Мої дії будуть визнані всіма верствами суспільства, і це буде момент, коли Я здобуду всю славу на землі. У цей час Я з'явлюся перед людьми й більше не буду прихованим. Нині ж Мої вчинки ще не сягнули свого апогею. Моя робота просувається вперед, і коли вона сягне zenіту, її буде завершено. Я цілковито завоюю людей усіх народів, Я змушу лютих звірів стати приборканими переді Мною, як ягнята, і Я примушу великого червоного дракона скоритися переді Мною, як і всі люди на землі. Я здолаю всіх Моїх ворогів на небі, і завоюю всіх Моїх супротивників на землі. Таким є Мій план і такою є дивовижність Моїх учинків. Усе, що може зробити людина, – це жити під впливом природи, під Моїм керівництвом – вона не

може приймати власних рішень! Хто може уникнути Моєї руки? Я розподілив усю природу за різними категоріями, змусивши її існувати в рамках законів, і лише завдяки цьому на землі існують такі закони, як тепло навесні та прохолода восени. Причина, з якої квіти на землі в'януть узимку й розпускаються влітку, полягає в дивовижності Моєї руки; причина, з якої гуси взимку відлітають на південь, полягає в тому, що Я регулюю температуру; причина, з якої моря ревуть, полягає в тому, що Я хочу втопити те, що знаходиться на поверхні води. Що не влаштовано Мною? З цього моменту людська «економіка природи» уповні переможена Моїми словами, і люди більше не викорінюють Мою присутність через існування «законів природи». Хто ще колись знову заперечуватиме існування Володаря всього сущого? На небі Я – Голова; серед усього сущого Я – Господь; серед усіх людей Я – передусім. Хто наважиться злегка замазати це «фарбою»? Хіба може брехня підірвати існування істини? За цієї дорогоцінної нагоди Я вкотре розпочинаю роботу в Своїх руках, більше не страждаючи від людського втручання, і продовжую «обертання» механізмів.

Я додав до Своїх слів різноманітні «приправи», і тому здається, наче Я – один із зіркових кухарів людства. Хоча люди не знають, як приправляти свою їжу, вони насолоджуються її смаком; тримаючи «тарілку», всі вони смакують приготовані Мною «страви». Я не знаю, чому, але люди завжди хочуть з'їсти більше страв, які Я готую особисто. Це так, наче вони зависоко цінують Мене, наче в їхніх очах Я – найвища з усіх приправ, і вони абсолютно не зважають на інших людей. Оскільки Я маю забагато самоповаги, Я не хочу позбавляти інших «гарантованого шматка хліба» з Моїх власних причин. Тому Я користуюсь можливістю відійти з «кухні» й дати іншим можливість відзначитися. Тільки в цьому Моє серце є непохитним; Я не хочу, щоб люди рівнялися на Мене й дивилися на інших зверхньо; це було б неправильно. Яка цінність у тому, щоб мати статус у людських серцях? Хіба Я справді настільки грубий і нерозумний? Невже я справді хочу вимагати статусу? Якщо так, тоді навіщо Я розпочав таку велику справу? Я не хочу боротися за славу та багатство з іншими, Я зневажаю земну славу та багатство; це не те, чого Я прагну. Я не вважаю людину за взірець, Я не б'юся й не краду, але заробляю на прожиття, покладаючись на Своє «ремесло», і Я не вчиняю безсовісних дій. Відтак, коли Я ходжу землею, Я спершу дію, а потім уже прошу про «плату за Моє ремесло» – лише це і є справедливістю й розумністю, про які говорить людина. У цьому немає ніякого перебільшення, як і не є це анітрохи применшенням; Я говорю згідно зі справжнім значенням фактів. Я ходжу туди-сюди серед людей, шукаючи тих, хто є справедливим і розумним, утім, це ще не принесло жодних плодів. А оскільки люди люблять торгуватися, ціна виявляється або зависокою, або заниженою, і тому Я досі виконую роботу, що в Моїх руках, яку «Мені випало робити». Сьогодні Я все ще не знаю, чому людина не виконує свого обов'язку та чому вона не знає, наскільки великим є її духовний стан. Люди навіть не знають, чи важить їхній

духовний стан кілька грамів чи кілька лянів^а, і тому вони досі підлещуються до Мене. Це так, наче вся Моя робота була марною, наче Мої слова – тільки відлуння в безкраїх горах, і ніхто ніколи не збагнув коріння Моїх слів і висловлювань. І тому Я використовую це як основу для підсумування третього афоризму: «Люди не знають Мене, адже вони Мене не бачать». Це так, наче поївши Моїх слів, люди п'ють якісь ліки, що сприяють травленню, а оскільки побічні ефекти від цих ліків є дуже сильними, люди страждають на амнезію, і тому Мої слова забуваються людством, а місце, де Я перебуваю, стає тим закапелком, про який вони забувають. Через це я зітхаю. Чому Я виконав стільки роботи, а в людях немає жодного свідчення цього? Невже Я доклав недостатньо зусиль? Чи це тому, що Я не збагнув, що потрібно людині? Я вже нічого не можу з цим удіяти, і Мій єдиний вибір – використовувати Мої адміністративні постанови, щоб завоювати всіх людей. Я більше не буду люблячою матір'ю, але управлятиму всім людством як суворий батько!

15 травня 1992 року

Глава 43

Можливо, лише завдяки Моїм адміністративним постановам люди виявили «великий інтерес» до Моїх слів. Якби вони не керувалися Моїми адміністративними постановами, вони б усі вили як тигри, яких щойно потривожили. Щодня я блукаю серед хмар, спостерігаючи за людством, що вкриває землю, поки воно метушиться, стримуване Мною за допомогою Моїх адміністративних постанов. Таким чином, людський рід тримається в порядку, і Я увічную Мої адміністративні постанови. З цього часу й надалі люди на землі отримують усілякі кари на підставі Моїх адміністративних постанов, і коли ця кара сходить на них, усі люди голосно волають і кидаються врозтіч. У цей момент земні народи негайно гинуть, кордони між народами зникають, одне місце більше не відокремлене від іншого, і між людьми більше немає відчуження. Я починаю виконувати «ідеологічну роботу» поміж людьми, аби люди могли мирно співіснувати одне з одним, більше не воюючи, і коли Я буду мости й налагоджую зв'язки між людьми, вони об'єднуються. Я наповню небесну твердь проявами Своїх дій і змушу все на землі простертися під Моєю владою, тим самим виконуючи Мій план щодо «світової єдності» й здійснюючи це єдине Моє бажання, щоб людство більше не «блукало безцільно» поверхнею землі, а без затримки знайшло підходяще місце призначення. Я всіляко дбаю про рід людський, роблячи так, щоб усе людство незабаром почало жити в країні миру та

^а «Лян» – китайська одиниця ваги; один лян дорівнює 50 грамам.

щастя, щоб дні його життя більше не були сумними й самотніми, і щоб Мій план не зійшов нанівець на землі. Оскільки людина існує там, Я збудую Мій народ на землі, адже частина прояву Моєї слави є на землі. Угорі на небі Я поставлю Моє місто й відтак обновлю все вгорі й унизу. Усе, що існує над і під небом, Я з'єднаю в одне ціле, так що все суще на землі буде об'єднане з усім, що на небі. Таким є Мій план; це те, що Я здійснию в останній період, – хай ніхто не заважає цій частині Моєї роботи! Поширення Моєї роботи серед язичницьких народів – це остання частина Моєї роботи на землі. Ніхто не здатен збагнути роботу, яку Я зроблю, і тому люди доволі розгублені. А оскільки Я цілковито поглинений Своєю роботою на землі, люди користуються цієї нагодою, щоб «побавитися». Щоб утримати їх від надмірної неслухняності, Я спочатку піддав їх Своїй карі, щоб дисциплінувати їх озером вогняним. Це один з етапів Моєї роботи, і Я використаю міць озера вогняного, щоб виконати цей етап Моєї роботи; в іншому разі було б неможливо здійснити Мою роботу. Я змушу людей по всьому всесвіту скоритися перед Моїм престолом, розділивши їх на різні категорії згідно з Моїм судом, класифікувавши їх за цими категоріями й далі сортуючи їх по їхнім сім'ям, так щоб усе людство припинило чинити Мені непослух, натомість розподілившись в охайну й упорядковану структуру згідно з категоріями, які Я назвав, – і хай ніхто не переміщається між ними навмання! По всьому всесвіту Я здійснив нову роботу; по всьому всесвіту всі люди ошелешені й приголомшені Моєю раптовою появою, їхні обрії значно розширилися завдяки Моїй появі на видноті. Хіба це сьогодні не так?

Я зробив Свій перший крок серед усіх країн та усіх народів і розпочав першу частину Моєї роботи. Я не порушу Мого плану, щоб почати все заново: послідовність цієї роботи серед язичницьких народів основана на порядку Моєї роботи на небі. Коли всі люди підводять очі, щоб спостерігати за кожним Моїм жестом і кожною дією, в цей момент Я вповиваю світ туманом. Людські очі одразу ж затуманюються, і вони не можуть визначити жодного напрямку, наче вівці в пустелі, і коли починає завивати шторм, їхні крики тонуть у завиванні вітру. Серед поривів вітру людські фігури ледь помітні, але не чути жодного людського голосу, і хоча люди кричать на повний голос, їхні зусилля марні. У цей час люди гучно ридують і голосять, сподіваючись, що спаситель раптово впаде з неба, аби вивести їх із безкрайої пустелі. Але якою б великою не була їхня віра, спаситель залишається нерухомим, і людські сподівання розбиваються вщент: пустельний вітер задуває запалений вогонь віри, і людина лежить долілиць у безплідному й безлюдному місці, більше не в змозі підняти палаючий факел, і падає непритомна... Скориставшись моментом, Я змушую оазис з'явитися перед очима людини. Але хоча серце людини може бути переповнене радістю, тіло людське занадто кволе, щоб відреагувати, воно слабке й кульгаве; і хоча людина бачить чудові фрукти, що ростуть в оазисі, їй бракує сил їх зірвати, оскільки «внутрішні ресурси» людини були повністю вичерпані. Я беру те, чого потребує людина, і

пропоную їй це, але вона лише зблискує швидкоплинною усмішкою на цілковито безрадісному обличчі: людська сила до останньої крихти безслідно зникла, розчиняючись у потоці повітря. З цієї причини обличчя людини повністю безвиразне, і її налиті кров'ю очі випромінюють лише один промінець ніжності, сповнений лагідної доброзичливості, як у матері, що спостерігає за своєю дитиною. Вряди-годи сухі, потріскані губи людини ворухнуться, так наче вона мала ось-ось заговорити, але їй забракло на це сили. Я даю людині трохи води, але вона лише хитає головою. Із цих хаотичних й непередбачуваних дій Я дізнаюся, що людина вже втратила всіляку надію на себе, і тільки не зводить з Мене свого прохального погляду, немов благаючи про щось. Але, не знаючи традицій і звичаїв людства, Я спантеличений виразами обличчя та діями людей. Тільки цієї миті Я раптом усвідомлюю, що дні існування людини швидко добігають кінця, і Я звертаю на неї співчутливий погляд. І лише в цей момент людина задоволено усміхається, киваючи Мені головою, так наче всі її бажання здійснилися. Людина вже не сумна; люди на землі більше не скаржаться на порожнечу життя й відмовляються мати будь-які справи з «життям». Відтепер на землі більше немає зітхань, і дні роду людського будуть сповнені втіхи...

Я належним чином дам раду людським справам, перш ніж візьмуся за Свою власну роботу, щоб людство не втручалось постійно в Мою роботу. Для Мене людські справи – не головне; людські справи не мають значення. Оскільки людина настільки дріб'язкова – здається, що люди не готові виявити милість навіть до мурахи, або що мурахи є ворогами людства, – серед людей повсякчас панує розбрат. Зачувши цей людський розбрат, Я вкотре йду та більше не слухаю їхніх історій. В очах людей Я – «комітет мешканців будинку», що спеціалізується на розв'язанні «сімейних суперечок» між «мешканцями». Коли люди приходять до Мене, вони незмінно приходять із власними міркуваннями та з нестримним завзяттям переповідають свої власні «незвичні досвіди», по ходу додаючи власні коментарі. Я дивлюся на незвичну манеру поведінки людей: їхні обличчя вкриті пилом – пилом, який після «зрошення» потом втрачає свою «недоторканість», оскільки відразу ж змішується з потом, і людські обличчя стають ще більше «поцяткованими», наче піщана поверхня пляжу, на якій подекуди помітні сліди. Їхнє волосся нагадує волосся привидів мертвих: позбавлене блиску, воно стирчить сторчма, наче встромлені в кулю соломинки. Оскільки удача людини така запальна, настільки, що її волосся здибилось у люті, її обличчя спорадично випускає «пару», так наче її піт «кипить». Придивившись до неї уважно, Я бачу, що обличчя людини охоплене «полум'ям», наче палюче сонце, і саме тому з нього валує гарячий газ, і Я справді тривожуся, що її гнів може спалити її обличчя, хоча сама вона не звертає на це ані найменшої уваги. У цю мить Я закликаю людину трохи вгамувати свій запал, адже яка з цього користь? Навіщо так мучити себе? Від гніву стебла соломинок на поверхні цієї «кулі» практично спалені сонячним

полум'ям; за таких обставин навіть «місяць» стає червоним. Я закликаю людину приборкати свою вдачу – це важливо для збереження її здоров'я. Але людина не слухає Моїх порад; натомість вона продовжує пред'являти Мені «скарги». Яка в цьому користь? Невже Моїх щедрот недостатньо, щоб людина могла ними насолоджуватися? Чи людина відмовляється від того, що Я їй даю? У раптовому нападі гніву Я перекидаю стіл, і людина більше не наважується розповідати захопливі епізоди зі своєї історії; вона нажахана, що Я можу відправити її на кілька днів до «слідчого ізолятора» охолонути, і користується нагодою, що випала через Мій спалах гніву, щоб вислизнути геть. В іншому разі людина ніколи б не захотіла відмовитися від такого, а продовжила б тріскотіти про свої власні турботи. Самий лише звук цього Мене дратує. Чому людство в глибині душі таке складне? Хіба тому, що Я встановив у людину забагато «деталей»? Чому вона завжди розігрує переді Мною виставу? Авжеж не тому, що Я є «консультантом» із залагодження «цивільних суперечок»? Хіба Я просив людину приходити до Мене? Я ж не окружний суддя? Чому людські справи завжди передаються Мені на розгляд? Я сподіваюся, що людина знайде можливим зайнятися собою та не турбувати Мене, адже в Мене забагато роботи.

18 травня 1992 року

Глава 44

Люди ставляться до Моеї роботи, як до чогось другорядного; вони не відмовляються заради неї від їжі або сну, тому Мені нічого не залишається, окрім як пред'являти до людини відповідні вимоги, які відповідають її ставленню до Мене. Пригадую, колись Я дав людині багато благодаті й багато благословень, але вона, вхопивши все це, відразу ж пішла. Це було так, наче Я несвідомо їх їй віддав. Отже, людина завжди любила Мене згідно зі своїми власними уявленнями. Я хочу, щоб людина любила Мене по-справжньому; однак сьогодні люди все ще зволікають, неспроможні віддати Мені свою справжню любов. У своїй уяві вони вважають, що якщо вони віддадуть Мені свою справжню любов, то залишаться ні з чим. Коли Я заперечую, вони тремтять усім тілом – утім, вони однаково не готові віддати Мені свою справжню любов. Це так, наче вони на щось чекають, тому дивляться вперед, ніколи не кажучи Мені правди про те, що відбувається. Це так, наче їхні вуста заклеєні липкою стрічкою, тому вони говорять, постійно затинаячись. Здається, в очах людини Я перетворився на безжального капіталіста. Люди завжди бояться Мене: заглявши Мене, вони відразу безслідно зникають, жахаючись того, що Я запитаю у них про їхні обставини. Я не знаю, чому люди здатні на щирі любов до своїх «односельців», але не здатні полюбити Мене, піднесеного духом. Через це Я

зітхаю: чому люди завжди випускають свою любов у людський світ? Чому Я не можу скуштувати людської любові? Чи це тому, що Я не належу до людства? Люди завжди ставляться до Мене, наче до дикуна з гір. Це так, наче мені бракує всіх складових, які утворюють нормальну людину, і тому переді Мною люди завжди стають високоморальними. Вони часто тягають Мене перед собою, щоб докоряти Мені, розпикаючи Мене, наче дошкільня; люди завжди розігрують переді Мною роль вихователя, тому що в їхніх спогадах Я постаю ірраціональним і неосвіченим. Я не караю людей за їхні недоліки, а надаю їм відповідну поміч, дозволяючи отримувати регулярну «економічну допомогу». Оскільки людина завжди жила серед катастрофи і їй важко врятуватися, і посеред цього лиха вона завжди волила до Мене, Я своєчасно постачаю їй у руки «зернові ресурси», дозволяючи всім людям жити у великій родині нової доби та відчувати тепло великої родини. Спостерігаючи за роботою серед людей, Я виявляю численні недоліки людини і, як наслідок, надаю їй допомогу. Навіть у цей час серед людей усе ще існує виняткова бідність, а отже, Я обдаровую відповідною турботою «збіднілі райони», піднімаючи їх з убогості. У такий спосіб Я працюю, дозволяючи всім людям насолоджуватися Моєю благодаттю настільки, наскільки вони здатні.

Люди на землі несвідомо зазнають кари, і тому Я розкриваю Свою велику долоню й тягну їх на Свій бік, уможливлючи для них щастя насолоджуватися Моєю благодаттю на землі. Що на землі не є порожнім і позбавленим цінності? Я ходжу серед усіх місць у людському світі, і хоча тут є безліч знаменитих пам'яток і природних краєвидів, які тішать людину, скрізь, куди Я йду, вже давно втрачено життєву силу. Лише тоді я відчуваю, що земля похмура й пустельна: на землі життя вже давно зникло. Залишився тільки запах смерті, і тому Я завжди закликав людину чимшвидше покинути цю країну нещастя. Усе, що я бачу, тхне порожнечою. Я використовую цю можливість, щоб кинути життя в Моїй руці тим, кого Я обрав, і на землі миттєво з'являється клаптик зелені. Люди готові насолоджуватися на землі тим, що має життєву силу, але Я не знаходжу в цьому задоволення; люди завжди дорожать земними речами й ніколи не бачать їхньої порожнечі, так що, досягнувши цієї точки сьогодні, вони все ще не розуміють, чому на землі немає життя. Сьогодні, коли Я походжаю по всесвіту, всі люди мають можливість насолоджуватися благодаттю того місця, де Я перебуваю, і вони використовують це як капітал, ніколи не шукаючи джерела життя. Усі вони використовують те, що Я даю, як капітал, але ніхто з них не намагається виконати первісну функцію життєвої сили. Вони не знають, як використовувати або освоювати природні ресурси, і тому залишаються злиденними. Я перебуваю серед людей, Я живу серед людей, але сьогодні людина все ще не знає Мене. Хоча люди надали Мені багато допомоги внаслідок того, що Я перебуваю так далеко від дому, це так, наче Я ще не налагодив правильної дружби з людиною, і тому Я досі відчуваю несправедливість людського світу; в Моїх очах людство, зрештою, порожнє, і серед людей немає жодного бодай трохи

цінного скарбу. Я не знаю, який погляд на людське життя мають люди, але, якщо підсумувати, Мій власний погляд є невіддільним від слова «порожнє». Я сподіваюся, що через це люди не думають про Мене погано, адже Я доволі прямолінійний і не намагаюся бути люб'язним. Утім, Я би порадив людям уважніше прислухатися до того, що Я думаю, адже Мої слова, врешті-решт, для них помічні. Я не знаю, як люди розуміють «порожнечу». Сподіваюся, що вони докладуть до цієї роботи трохи зусиль. Їм би не завадило відчуття людське життя на практиці та подивитися, чи не знайдуться в ньому якісь цінні «приховані рудні жили». Я не намагаюся притлумити позитивний настрій людей; Я просто хочу, щоб вони почерпнули з Моїх слів певні знання. Я завжди метушуся заради людських справ, але тепер, коли все є таким, яким є, люди досі не промовили жодного слова подяки, так наче вони були занадто заклопотані й забули про це. Навіть сьогодні Я все ще не розумію, який результат принесло цілодобове людське метушіння. Навіть сьогодні в людських серцях не залишається місця для Мене, і тому Я вкотре поринаю в глибокі роздуми. Я почав налаштовувати Себе на роботу дослідження того, «чому люди не мають серця, яке по-справжньому любить Мене». Я підніму людину на «операційний стіл», Я буду препарувати її «серце» й дивитися, що ж в її серці заважає й не дає їй по-справжньому любити Мене. Під дією «ножа» люди зажмурюють очі, чекаючи, коли Я почну, адже в цей момент вони вже повністю скорились; у їхніх серцях Я знаходжу багато інших фальсифікацій. Головна з них – це власні речі людей. Хоча ззовні своїх тіл вони можуть мати лише кілька речей, ті, що всередині їхніх тіл, – незліченні. Це так, наче серце людини – велика скриня, повна багатств і всього, що лишень може знадобитися людині. Тільки в цей момент Я розумію, чому люди ніколи не звертають на Мене ніякої уваги: це тому, що вони дуже самодостатні – яка їм потреба в Моїй допомозі? Отже, Я йду від людини, адже люди не потребують Моєї допомоги; навіщо Мені «діяти безсоромно» й накликати на себе їхню відразу?

Невідомо чому, але Я завжди був готовий говорити серед людей – так, наче Я не можу стриматися. Тому люди дивляться на Мене, як на нічому, і завжди поводяться зі Мною так, наче Я вартий навіть менше за мідний гріш; вони не ставляться до Мене, як до чогось, що заслуговує на повагу. Вони не плачуть Мене, а тягнуть Мене додому, коли їм заманеться, а потім знову викидають Мене, «виставляючи» на загальний огляд. Я вкрай зневажаю негідну поведінку людини, і тому Я прямо кажу, що людина не має совісті. Але люди непримиренні; вони беруть свої «мечі та списи» і вступають зі Мною в бій, кажучи, що Мої слова розходяться з дійсністю, що Я їх паплюжу, – але Я не обрушую на них помсту за їхню жорстоку поведінку. Я лише використовую Свої істини для того, щоб прихилити людей на свій бік і змусити їх відчуття сором за себе, після чого вони мовчки відступають. Я не змагаюся з людиною, адже в цьому немає ніякої користі. Я буду виконувати Свій обов'язок, і сподіваюся, що людина також зможе виконати свій і не діяти проти

Мене. Хіба не краще було б мирно уживатись у такий спосіб? Навіщо псувати наші взаємини? Ми всі ці роки ладнали між собою – навіщо спричиняти неприємності нам обом? Хіба це не буде абсолютно некорисно для репутації кожного з нас? Нас пов'язує багаторічна «стара дружба», «давнє знайомство» – навіщо розлучатися сповненими жовчі? Хіба добре було б так чинити? Я сподіваюся, що люди звертають увагу на наслідки, що вони знають, що для них добре. Мого ставлення до людини сьогодні вистачить на все життя її обговорення – чому люди завжди не розпізнають Мою доброту? Чи це тому, що їм бракує здатності до самовираження? Не вистачає словникового запасу? Чому вони постійно не знаходять слів? Хто не знає, як Я поведусь? Люди чудово обізнані з Моїми діяннями, – от тільки їм повсякчас хочеться використовувати інших, тому вони ніколи не готові відкинути свої власні інтереси. Якщо якийсь вислів зачіпає їхні власні інтереси, вони відмовляються заспокоїтися, доки не візьмуть гору, – а який у цьому сенс? Люди не можуть змагатися за те, який внесок вони можуть зробити, але борються за те, що вони можуть отримати. Хоча в їхньому становищі немає ніякої насолоди, вони дуже ним дорожать, навіть вважаючи його за безцінний скарб, – і тому вони радше терпітимуть Мою кару, ніж відмовляться від переваг становища. Люди зависокої думки про себе, і тому ніколи не готові себе відкинути. Можливо, в Моїй оцінці людини є якісь невеликі неточності або, можливо, Я повісив на неї ярлик, який не є ані суворим, ані поблажливим, але в цілому Я сподіваюся, що люди сприймуть це як застереження.

21 травня 1992 року

Глава 45

Колись Я вибрав вишукані речі, щоб тримати в Своїй оселі, аби всередині в ній були незрівнянні багатства й вона була так прикрашена, і від цього Я отримував насолоду. Але через людське ставлення до Мене, а також через людські мотиви Я не мав іншого вибору, окрім як відкласти цю роботу та зайнятися іншою. Я буду використовувати людські мотиви, щоб виконати Свою роботу, Я буду маневрувати всім сущим, щоб воно служило Мені, аби в результаті Моя оселя більше не була похмурою та занедбаною. Одного разу Я спостерігав серед людей: усе, що було з плоті й крові, перебувало в заціпенінні, і ніщо суще не відчувало благословення Мого існування. Люди живуть серед благословень, але не знають, наскільки вони благословенні. Якби Мої благословення для людства не існували до сьогодні, хто серед людей зміг би протриматися дотепер і не загинути? Те, що людина живе, є Моїм благословенням, і це означає, що вона живе серед Моїх благословень, тому що спочатку вона не мала нічого, і тому що спочатку вона не мала капіталу, щоб

жити на землі й під небом; сьогодні Я продовжую допомагати людині, і тільки завдяки цьому людина стоїть переді Мною, адже їй пощастило уникнути смерті. Люди підсумували таємниці людського буття, але ніхто ніколи так і не зрозумів, що це – Моє благословення. У результаті всі люди проклинають несправедливість у світі, і всі вони скаржаться на Мене через нещастя у своєму житті. Якби не Мої благословення, хто б побачив сьогоднішній день? Усі люди скаржаться на Мене, тому що не можуть жити в комфорті. Якби людське життя було світлим і безтурботним, якби в серце людини дмухнув теплий «весняний вітерець», який викликає в усьому тілі неперевершену приємність і позбавляє його найменшого болю, то хто б із людей помирав, скаржачись? Мені дуже важко домогтися від людини абсолютної щирості, адже люди вигадують забагато хитромудрих оборудок – достатньо, аби, просто кажучи, голова пішла обертом. Але коли Я висловлюю їм заперечення, вони дивляться на Мене холодно й зовсім не звертають на Мене уваги, адже Мої заперечення торкнулися їхніх душ, зробивши їх із голови до п'ят несприйнятливими до напоумлення, і тому люди ненавидять Моє існування, адже Я завжди полюблюю їх «мучити». Від Моїх слів люди співають і танцюють, від Моїх слів вони мовчки схиляють голови, від Моїх слів вони заходяться плачем. Від Моїх слів люди впадають у відчай, у Моїх словах вони здобувають світло для виживання. Від Моїх слів вони ворочаються без сну день і ніч, від Моїх слів вони повсюди метушаться. Мої слова занурюють людей в ад, а потім ввергають їх у кару, – але, самі того не усвідомлюючи, люди також насолоджуються Моїми благословеннями. Чи це досягне для людини? Чи могло б це з'явитись у відповідь на невтомні зусилля людей? Хто може уникнути керівництва Моїх слів? Так, через людські хиби Я дарую людству Мої слова, які живлять його тим, чого йому не вистачає, привносячи в життя людства незрівнянні багатства.

Я часто уважно придивляюся до людських слів і дій. У їхній поведінці та міміці я відкрив для себе чимало «таємниць». У людських взаєминах з іншими «секретні рецепти» практично посідають почесне місце, – і тому, коли Я спілкуюся з людиною, Я отримую «секретні рецепти людських взаємин», що свідчить про те, що людина Мене не любить. Я часто докоряю людині за її слабкості, але не можу завоювати її довіру. Людина не бажає дозволити Мені її вбити, адже в «секретних рецептах людських взаємин» людини ще жодного разу не було виявлено, що людина пережила фатальну катастрофу – вона просто зазнала кількох невдач у нещасливі часи. Через Мої слова люди волають, і в їхніх благаннях завжди звучать образи на Мою безсердечність. Це так, наче всі вони шукають Моєї справжньої «любові» до людини, – але хіба вони могли б знайти Мою любов у Моїх суворих словах? Як наслідок, через Мої слова вони завжди втрачають надію. Це так, наче щойно прочитавши Мої слова, вони вгледіли перед собою «стару з косою» й тому тремтять від страху. Це робить Мене нещасним: чому люди плоті, які живуть серед

смерті, завжди бояться смерті? Хіба людина і смерть – запеклі вороги? Чому страх смерті завжди викликає в людей сильну тривогу? Чому впродовж усіх «виняткових» досвідів свого життя вони пізнають лише трохи смерті? Чому в тому, що вони кажуть, люди повсякчас скаржаться на Мене? Відтак Я підсумовую четвертий афоризм для людського життя: люди лише незначною мірою Мені слухняні, і тому вони завжди Мене ненавидять. Через людську ненависть Я часто йду геть. Чому Я повинен Себе на це наражати? Чому Я повинен завжди викликати в людях ненависть? Якщо люди не радіють Моєму існуванню, чому Я повинен безсоромно жити в людському домі? Мені нічого іншого не залишається, окрім як взяти Свій «багаж» і піти від людини геть. Але люди не можуть Мене відпустити, і вони нізачо не хочуть Мене відпускати. Вони плачуть і ридають, сильно боячись, що Я піду, і вони так утратять те, від чого залежить їхнє життя. Коли Я бачу їхній благальний погляд, Моє серце пом'якшується. Серед усіх океанів світу хто здатен любити Мене? Людина вкрита брудною водою, поглинена силою моря. Я ненавиджу людський непослух, але водночас Я співчуваю всім людським нещастям – адже людина, зрештою, однаково залишається жертвою. Хіба Я можу скинути людину у воду, коли вона слабка й безпомічна? Хіба Я настільки жорстокий, щоб бити лежачого? Невже Моє серце настільки безжалісне? Саме через Моє ставлення до людства людина входить у цей період пліч-о-пліч зі Мною, і саме через це вона пройшла ці виняткові дні і ночі разом зі Мною. Сьогодні люди переживають муки радості, вони більше відчують Мою прихильність, і вони люблять Мене з великим завзяттям, тому що в їхньому житті з'явилася життєва сила, і вони більше не блудні сини, що блукають на край землі.

У дні Мого життя з людиною люди покладаються на Мене, й оскільки Я в усьому уважний до людини й ретельний у Своїй турботі про неї, люди живуть повсякчас у Моїх теплих обіймах, не боячись ні вітру, ні проливного дощу, ані палючого сонця; люди живуть серед щастя та ставляться до Мене, як до люблячої матері. Люди подібні до квітів в оранжереї: абсолютно нездатні витримувати натиск «стихійних лих», одвічно не спроможні залишатися непохитними. Тому Я поміщаю їх серед випробувань завиваючих морів, і їм не залишається нічого іншого, як «хитатися» безперервно. Вони практично не мають сили чинити опір – і оскільки їхній духовний стан має забагато недоліків, а їхні тіла ослабкі, Я відчуваю тягар. Так, самі того не усвідомлюючи, люди піддаються Моїм випробуванням, тому що вони занадто тендітні й не здатні витримати завивання вітрів і палюче сонце. Хіба це не Моя робота сьогодення? Чому, стикаючись із Моїми випробуваннями, люди завжди починають плакати? Хіба Я вчиняю їм несправедливість? Хіба Я зумисне їх убиваю? Чому привабливий стан людини вмирає, аби ніколи більше не воскреснути? Люди завжди хапаються за Мене й не відпускають, тому що вони ніколи не були здатні жити самотійно, вони завжди дозволяли собі бути веденими Моєю рукою, сильно боячись, що їх забере хтось інший. Хіба всі їхні життя не

керовані Мною? Протягом свого бурхливого життя, долаючи гори й долини, люди пережили багато потрясінь – хіба це не з Моєї руки? Чому люди ніколи не можуть зрозуміти Моє серце? Чому вони завжди неправильно розуміють Мої добрі наміри? Чому Моя робота на землі не може йти гладко? Через людську слабкість Я завжди цурався людини, і це сповнює Мене скорботою: чому наступний етап Моєї роботи не може бути здійснений у людині? Відтак Я замовкаю, ретельно зважуючи її: чому Мене завжди стримують людські вади? Чому повсякчас виникають перешкоди для Моєї роботи? Сьогодні Я ще не знайшов у людині повної відповіді, бо людина постійно змінює свою думку, вона ніколи не буває нормальною; вона або ненавидить Мене до мозку кісток, або відчуває до Мене безмежну любов. Я, Сам нормальний Бог, не можу витримати таких знущань із боку людини. Оскільки люди завжди психічно ненормальні, Я, мабуть, трохи побоююсь людини, і тому, спостерігаючи за кожним її рухом, думаю про її ненормальність. Я мимоволі відкрив таємницю в людині: виявляється, за нею стоїть якийсь натхненник; як наслідок, люди завжди сміливі й упевнені в собі, так наче вони зробили щось виправдане. Відтак, люди завжди вдають із себе дорослих, і вони задовбрюють «маленьку дитину». Спостерігаючи за людським фарсом, Я не можу не обурюватися: чому люди настільки не люблять і не поважають себе? Чому вони не знають себе? Невже Мої слова відійшли у минуле? Невже Мої слова – це ворог людини? Чому, читаючи Мої слова, люди ображаються на Мене? Чому люди повсякчас додають до Моїх слів власні думки? Невже Я поведуся з людиною занадто нерозважливо? Усі люди повинні добре поміркувати над цим – над тим, що міститься в Моїх словах.

24 травня 1992 року

Глава 46

Я не знаю, наскільки добре людям вдається робити Мої слова основою свого існування. Я завжди тривожився за долю людини, однак люди, здається, не мають про це жодного уявлення; як наслідок, вони ніколи не звертали уваги на Мої діяння й так і не розвинули в собі бодай якогось поклоніння Мені, яке було б результатом Мого ставлення до людини. Вони наче вже давно позбулись емоцій, щоб догодити Моєму серцю. Зіткнувшись із такими обставинами, Я знову замовкаю. Чому Мої слова не варті людської уваги, подальшого входження? Чи це тому, що Я не маю реальності й намагаюся знайти щось, що можна використати проти людей? Чому в людей до Мене завжди «особливе ставлення»? Я що, інвалід, який перебуває у власній спеціальній палаті? Чому, коли все дійшло до того рівня, що є сьогодні, люди однаково дивляться на Мене по-іншому? Хіба в Моєму ставленні до людини є якась помилка? Сьогодні Я розпочав нову роботу над всесвітами. Я дав людям

на землі новий початок, і Я попросив їх усіх виселитися з Мого дому. А оскільки люди завжди люблять себе балувати, Я раджу їм бути самосвідомими й не заважати повсякчас Моїй роботі. У відкритому Мною «гостьовому будинку» ніщо так не викликає Моєї огиди, як людина, адже люди завжди завдають Мені клопоту й розчаровують Мене. Своєю поведінкою вони ганьблять Мене, і Я ніколи не міг тримати голову високо. Тому Я спокійно розмовляю з ними, просячи, щоб вони якнайшвидше залишили Мій дім і перестали харчуватися Моєю їжею задарма. Якщо ж вони хочуть залишитися, то повинні пройти через страждання й витримати Мою кару. Вони вважають, що Я абсолютно нічого не знаю й не відаю про їхні справи, і тому вони завжди стояли на повний зріст переді Мною, без жодних ознак падіння, лише вдаючи із себе людей для створення масовості. Коли Я ставлю вимоги до людей, вони приголомшені: вони ніколи не думали, що Бог, який стільки років був добродушним і лагідним, може сказати такі слова, слова безсердечні й необґрунтовані, і тому вони втрачають дар мови. У такі моменти Я бачу, що ненависть до Мене в серцях людей укотре зросла, тому що вони знову почали роботу нарікань. Вони завжди сваряться на землю й проклинають Небо. Але Я не знаходжу в їхніх словах нічого, що проклинало б їх самих, адже їхня любов до себе надзвичайно сильна. Отже Я підсумовую сенс людського життя: оскільки люди занадто люблять самих себе, все їхнє життя є нестерпним і порожнім, і вони самі накликають на свої голови загибель через їхню ненависть до Мене.

Хоча в словах людини є невисловлена «любов» до Мене, коли Я приношу ці слова в «лабораторію» для аналізу й розглядаю їх під мікроскопом, то все, що в них міститься, виявляється з граничною ясністю. У цей момент Я знову приходжу до людей, щоб дати їм можливість переглянути їхню «історію хвороби», аби привести їх до щирого переконання. Коли люди її бачать, обличчя їхні наповнюються смутком, у своїх серцях вони відчують жаль і навіть стривожуються настільки, що їм кортить негайно зректися своїх злих шляхів і повернутися на правильний шлях, аби зробити Мене щасливим. Бачачи їхню рішучість, Я надзвичайно задоволений; Мене переповнює радість: «Хто на землі, крім людини, може розділити зі Мною і радість, і горе, і скрути? Хіба не людина єдина?». Проте, коли Я йду, люди рвуть свою історію хвороби й кидають її на підлогу, перш ніж самим демонстративно піти. Відтоді Я мало бачив у діях людей того, що Мені по серцю. Однак переді Мною накопичилося чимало їхніх рішень, і, дивлячись на них, Я відчуваю відразу, бо в них немає нічого, що могло б принести Мені насолоду; вони надто запламовані. Бачачи Мою зневагу до їхніх рішень, люди холонуть. Після цього вони лише зрідка подають «звернення», тому що людське серце ніколи високо не оцінювалося переді Мною, а зустрічало тільки Моє відкидання – у житті людей більше немає духовної опори, а тому їхнє завзяття зникає, і Я більше не відчуваю «палючої спеки». Люди багато страждають упродовж свого життя до такої міри, що з приходом сьогоденної ситуації вони

настільки «замучені» Мною, що балансують між життям і смертю. У результаті світло в їхніх обличчях тьмяніє, і вони втрачають свою «жвавість», адже всі вони «подорослішали». Мені нестерпно бачити жалюгідний стан людей, коли вони очищуються під час кари, – однак хто може спокутувати прикру поразку людства? Хто може спасти людину від мізерного людського життя? Чому люди так і не змогли виборсатися з безодні моря страждань? Хіба Я зумисне заманюю людей у пастку? Люди ніколи не розуміли Мого настрою, і тому Я жаліюся всесвіту, що серед усього сущого на небі й на землі ніщо ніколи не розуміло Мого серця, і ніщо не любить Мене по-справжньому. Я й сьогодні не знаю, чому люди не здатні любити Мене. Вони можуть віддати Мені своє серце, вони здатні пожертвувати заради Мене своєю долею, але чому вони не можуть віддати Мені свою любов? Невже вони не мають того, про що Я прошу? Люди здатні любити все, крім Мене, – так чому ж вони не можуть любити Мене? Чому їхня любов завжди прихована? Чому, коли вони стояли переді Мною аж до сьогодні, Я ніколи не бачив їхньої любові? Хіба їм чогось бракує? Хіба Я зумисне ускладнюю людям життя? Може, у їхніх серцях все ще є докори сумління? Може, вони бояться, що полюблять не того, кого треба, і не зможуть виправитися? У людях чаїться незліченна кількість незбагнених таємниць, і тому Я завжди «сором'язливий і боязкий» перед людиною.

Сьогодні, у час наближення до воріт Царства, всі люди починають просуватися вперед, але коли вони підходять до воріт, Я зачиняю ворота, Я замикаю людей зовні й вимагаю, щоб вони показали свої перепустки. Такий дивний крок цілковито суперечить очікуванням людей, і вони всі приголомшені. Чому ворота, які завжди стояли відчиненими навстіж, сьогодні раптом наглухо зачинені? Люди тупотять ногами та походжають туди-сюди. Вони вважають, що їм вдасться пробратися всередину, та коли вони простягають Мені свої фальшиві перепустки, Я тієї ж миті скидаю їх у вогняну яму, і, бачачи, як палають їхні власні «копіткі зусилля», вони втрачають надію. Вони хапаються за голову, плачуть, дивлячись на прекрасні картини всередині Царства, але не можуть туди ввійти. Однак Я не впускаю їх усередину через їхній жалюгідний стан – кому дозволено порушувати Мій план, як йому заманеться? Хіба благословення майбутнього даються в обмін на людське завзяття? Невже сенс людського існування полягає в тому, щоб увійти в Моє Царство, коли заманеться? Невже Я стою так низько? Якби не Мої суворі слова, хіба люди вже давно не ввійшли б у Моє Царство? Тому люди завжди ненавидять Мене, адже Моє існування завдає їм стільки клопоту. Якби Я не існував, вони могли б насолоджуватися благословеннями Царства вже сьогодні – навіщо було б тоді терпіти ці страждання? І тому я кажу людям, що їм було б краще піти геть, що вони мають скористатися тим, як добре йдуть наразі справи, щоб знайти вихід для себе; вони мають скористатися сьогоднішнім, поки вони ще молоді, щоб навчитися деяким навичкам. Якщо вони цього не зроблять, тоді в майбутньому буде запізно. У Моєму домі ніхто ніколи не отримував благословень. Я кажу людям поквипитись

і піти геть, не триматися за життя в «злиднях»; у майбутньому буде запізно жалкувати. Не будьте занадто суворими до себе; навіщо ускладнювати собі життя? Але Я також кажу людям, що коли їм не вдасться отримати благословення, то ніхто не має права скаржитися на Мене. Я не маю часу марнувати Свої слова на людину. Я сподіваюся, що це залишиться у свідомості людей, що вони не забудуть цього, – ці слова є тією незручною правдою, яку Я даю. Я вже давно втратив віру в людину і Я вже давно втратив надію на людей, адже їм бракує честолобства, вони ніколи не були здатні віддати Мені серце, яке любить Бога, і завжди дають Мені натомість свої мотивації. Я багато сказав людині, і оскільки люди й сьогодні ігнорують Мої поради, Я розповідаю їм про Свій погляд, щоб запобігти їхньому неправильному розумінню Мого серця в майбутньому; чи будуть вони жити, чи помруть у прийдешніх часах – це їхня справа, Я не маю над цим влади. Я сподіваюся, що вони знайдуть свій власний шлях до виживання. Я в цьому безсилий. Оскільки людина не любить Мене по-справжньому, ми просто розходимося; надалі поміж нами більше не буде жодного слова, нам більше не буде про що говорити, ми не заважатимемо одне одному, ми підемо кожен своєю дорогою, люди не мусять шукати Мене, і ніколи більше Я не проситиму людину про «допомогу». Це те, що залишилося між нами, і ми говорили про це без двозначностей, щоб запобігти будь-яким питанням у майбутньому. Хіба це не полегшує ситуацію? Ми йдемо кожен своїм шляхом і не маємо нічого спільного між собою – що в цьому поганого? Я сподіваюся, що люди над цим поміркують.

28 травня 1992 року

Глава 47

Для того, щоб змусити людське життя дозріти, і щоб люди і Я могли, поділяючи спільне прагнення, досягти результатів, Я завжди робив людям поблажки, дозволяючи їм знаходити поживу й підтримку в Моєму слові та отримувати все Моє багатство. Я ніколи не давав людям приводу для збентеження, однак люди ніколи не зважають на Мої почуття. Це тому, що люди нечулі й «зневажають» усе суще крім Мене. Через їхні вади Я їм дуже співчуваю; тому Я доклав до людей неабияких зусиль, аби вони могли насолоджуватися досхоchu всіма земними багатствами під час свого перебування у світі. Я не ставлюся до людей несправедливо, і з огляду на те, що вони слідували за Мною багато років, Моє серце до них пом'якшало. Це так, наче Мені нестерпно здійснювати Свою роботу над цими людьми. Тому, коли Я бачу цих слабосилих людей, які люблять Мене, як самих себе, в Моєму серці завжди виникає незрозуміле болюче почуття. Але хто може через це порушити домовленість? Хто буде через це турбуватися? Тим не менш Я обдарував людей

усіма Своїми щедротами, щоб вони могли насолоджуватися ними уповні, і в цьому Я не повівся з людьми жорстоко. Ось чому люди досі бачать Моє співчутливе й доброзичливе лице. Я повсякчас був терплячим і завжди чекав. Коли люди вдосталь натішаться й занудьгують, тоді Я почну «задовольняти» їхні прохання та дозволю всім людям врятуватися від їхнього порожнього життя й більше ніколи не матиму з людьми жодних справ. На Землі Я використовував морську воду, щоб поглинути людей, контролював їх голодом, погрожував їм нашествиям комах і використовував проливні дощі, щоб «полювати» їх, однак вони ніколи не відчували порожнечі життя. Навіть зараз люди все ще не розуміють значущості життя на землі. Чи може так бути, що життя в Моїй присутності і є найглибшим сенсом людського життя? Невже перебування в Мені дозволяє уникнути загрози катастрофи? Скільки плотських тіл на землі жили в стані свободи самозадоволення? Хто уникнув порожнечі життя в плоті? Однак хто може це визнати? Відтоді, як Я створив людство, ніхто не зміг прожити на землі життя, сповнене найбільшої значущості, і тому людство завжди марнувало життя, яке було абсолютно нікчемним. Ніхто, проте, не бажає уникнути такого роду скрутного становища, і ніхто не бажає відцуратися цього порожнього й виснажливого життя. Досвід людей свідчить, що жоден із тих, хто живе у плоті, не уникнув звичаїв людського світу, навіть якщо вони користуються можливістю насолоджуватися Мною. Натомість вони завжди просто дозволяли природі взяти своє й продовжували ошукувати самих себе.

Коли Я повністю покінчу з існуванням людства, на землі не залишиться нікого, хто зазнаватиме земних «переслідувань»; тільки тоді можна буде сказати, що Моя велика робота повністю виконана. В останні дні, коли Я втілений, робота, яку Я бажаю виконати, полягає в тому, щоб змусити людей зрозуміти порожнечу життя в плоті, і Я скористаюся цією нагодою, щоб згасити плоть. Відтоді на землі не існуватиме жодної людини, ніхто більше не плакатиме про порожнечу землі, ніхто більше не говоритиме про труднощі плоті, ніхто більше не скаржитиметься знову на те, що Я несправедливий, і всі люди та речі увійдуть у спокій. Після цього люди більше не метушитимуться, постійно заклопотані, і не шукатимуть тут і там на землі, адже вони знайдуть для себе відповідне місце призначення. У цей момент на їхніх обличчях з'являться посмішки. Тоді Я більше нічого не проситиму в людей і більше не сперечатимуся з ними; і більше не буде мирного договору поміж нами. Я існую на землі, і люди живуть на землі; Я живу й перебуваю з ними. Усі вони відчують насолоду від Моєї присутності й тому не бажають іти геть без причини, а натомість воліли б, щоб Я просто затримався трохи довше. Як Я можу дивитися на спустошення землі, не ворухнувши пальцем, щоб допомогти? Я не від землі; тільки завдяки терпінню Я примусив Себе залишатися тут донині. Якби не нескінченні благання людей, Я б уже давно пішов геть. Сьогодні люди можуть самі про себе подбати, і їм не потрібна Моя допомога, адже вони подорослішали й не

потребують, аби Я їх годував. Отже, Я планую влаштувати з людьми «свято перемоги», після якого Я попрощаюся з ними, аби вони не залишались у невіданні. Звичайно, розлучатися на поганій ноті було б недобре, адже між нами немає ніякої ворожнечі. Тому дружба між нами буде вічною. Сподіваюся, що після того, як ми розійдемося, люди зможуть продовжити Мій «спадок» і не забудуть про ті настанови, які Я давав за життя. Сподіваюся, що вони не будуть робити нічого такого, що могло б зганьбити Моє ім'я, і що вони будуть пам'ятати про Моє слово. Сподіваюся, що всі люди зможуть докласти максимум зусиль, аби догодити Мені після того, як Я піду; сподіваюся, що вони візьмуть Моє слово за основу для свого життя, і що вони виправдають Мої сподівання, адже Моє серце завжди турбувалося про людей, і Я повсякчас був до них прив'язаний. Колись людство і Я зібралися разом, і на землі ми насолоджувалися тими ж благословеннями, що й на небі. Я жив разом із людьми й перебував із ними; люди завжди любили Мене, а Я завжди любив їх. Ми були споріднені одне з одним. Озираючись на час, проведений Мною разом із людьми, Я пригадую, що наші дні були сповнені сміху й радості, але також не обходилося й без суперечок. Тим не менш, на цій основі між нами утвердилася любов, і наші стосунки ніколи не переривалися. За роки наших багаторічних взаємин люди справили на Мене надзвичайно глибоке враження, і Я також дав людям дуже багато того, чим можна тішитися, за що вони завжди були Мені подвійно вдячні. Тепер наші зібрання вже ніколи не будуть такими, як раніше; хто може втекти від цієї миті нашого розставання? Люди відчують до Мене глибоку прихильність, а Я відчуваю до них нескінченну любов – але що ж із цим поробиш? Хто насмілювався б порушити вимоги Небесного Отця? Я повернуся в Свою обитель, де завершу ще одну частину Своєї роботи. Можливо, нам ще випаде нагода зустрітися знову. Я сподіваюся, що люди не надто засмучуватимуться, і що вони догодять Мені на землі; Мій Дух на небі часто даруватиме їм благодать.

Ще при створенні світу Я пророкував, що в останні дні Я зберу групу людей, які будуть одностайні зі Мною. Я передбачив, що, встановивши в останні дні вірець на землі, Я повернуся до Своєї обителі. Щойно всі люди догодять Мені, вони досягнуть того, про що Я їх просив, і Я більше не вимагатиму від них нічого робити. Замість цього ми з людьми обмінємося історіями про минулі часи, і після цього розійдемося. Я розпочав цю роботу і дозволив людям підготуватися психологічно та зрозуміти Мої наміри, щоб вони не зрозуміли Мене хибно й не вважали Мене жорстоким або безсердечним, адже це не є Моїм наміром. Невже люди люблять Мене, але відмовляють Мені у гідному місці спочинку? Невже вони не бажають молити за Мене Небесного Отця? Хіба люди не проливали сліз співчуття до Мене? Хіба вони не сприяли якнайшвидшому возз'єднанню Нас – Отця і Сина? Чому ж тоді вони не бажають цього зараз? Моє служіння на землі виконано, і, розлучившись із людьми, Я однаково продовжу допомагати їм; хіба це не добре? Для того, щоб Моя робота досягала кращих результатів і щоб вона була

взаємовигідною, ми повинні розлучитися, хоча це й боляче. Нехай наші сльози проллються в тиші; Я більше не дорікатиму людству. У минулому Я багато чого сказав людям, і все це зачепило їх за живе, змусивши їх проливати сльози від горя. За це Я нині перед людьми вибачаюсь і прошу їхнього прощення. Я прошу їх не ненавидіти Мене, адже все це задля їхнього ж блага. Тому Я сподіваюся, що люди зрозуміють Моє серце. Колись у нас були суперечки, але, якщо озирнутися назад, вони були обопільно корисними. Завдяки цим суперечкам Бог і люди збудували міст дружби. Хіба це не плід наших спільних зусиль? Ми всі повинні цьому радіти. Я прошу людей пробачити Мої попередні «помилки». Їхні переступи також будуть забуті. Допоки вони будуть здатні дарувати Мені в майбутньому любов у відповідь, це втішатиме Мій Дух на небі. Я не знаю, яким є рішення людей щодо цього – чи готові люди догодити Мені в Моєму останньому проханні, чи ні. Я більше нічого в них не прошу, тільки щоб вони любили Мене. Цього достатньо. Чи можна цього досягти? Нехай все неприємне, що сталося між нами, залишиться в минулому; нехай повсякчас поміж нами буде любов. Я дав людям стільки любові, і вони сплатили таку високу ціну за те, щоб любити Мене. Тому Я сподіваюся, що люди плекатимуть нерозбавлену й чисту любов між нами, аби наша любов поширювалася по всьому людському світу й довіку передавалась у спадок. Коли ми зустрінемося знову, нехай ми все ще будемо пов'язані любов'ю, щоб наша любов тривала вічно та прославлялася й поширювалася всіма людьми. Це б догодило Мені, і Я показав би людям Своє усміхнене лице. Сподіваюся, що люди пам'ятатимуть Мої заклики.

1 червня 1992 року

ДОДАТОК
ТЛУМАЧЕННЯ ТАЄМНИЦЬ
«БОЖИХ СЛІВ ДО ЦІЛОГО ВСЕСВІТУ»

Глава 1

Подібно до того, як Бог сказав: «Ніхто не може збагнути першоджерела Моїх слів, як і не знають вони Моєї мети, з якою Я їх промовляю», якби не наставництво Духа Божого, і якби не поява Його висловлювань, усі люди загинули б під Його карою. Чому Богу знадобилося так багато часу, щоб випробувати всіх людей? Та ще й упродовж цілих п'яти місяців? Це якраз і є основним питанням нашого спілкування, а також центральним питанням Божої мудрості. Ми можемо постулювати таке: якби не було цього періоду випробування людини, і якби Бог завзято не бив, не вбивав і не відсікав зіпсований людський рід, якби будівництво церкви тривало до сьогодні, то яким би був результат? Отже, Бог у першому ж реченні переходить одразу до суті, безпосередньо вказуючи на бажаний результат цієї кількомісячної роботи – воістину, Він пускає кров із першим же уколом! Цього достатньо, щоб показати мудрість Божих вчинків протягом цього періоду в кілька місяців: вони дали можливість кожному через випробування навчитися, як підкорятися і як щиро повністю присвячувати себе, а також як краще пізнавати Бога через болісне рафінування. Чим більшого відчаю зазнають люди, тим краще вони пізнають себе. І, правду кажучи, чим більше вони стикаються з рафінуванням, пов'язаним зі стражданням, тим більше вони пізнають свою власну зіпсованість, аж до усвідомлення того, що вони не гідні навіть бути прислужниками Бога, і що прислужувати – означає бути піднесеним Ним. І ось, після досягнення цього результату, коли людина вичерпала кожну частину себе, Бог прямо висловлює звуки милосердя, нічого не приховуючи. Легко помітити, що Божий метод роботи, після цих кількох місяців, бере сьогоднішній день за відправну точку; Він зробив це очевидним, аби всі бачили. Оскільки в минулому Бог часто казав, що «нелегко заслужити право називатися Божим народом», Він підтвердив ці слова в людях, яких називають прислужниками, і цього достатньо, щоб показати, що Богу можна довіряти без тіні сумніву. Що б Бог не сказав, це тією чи іншою мірою здійснюється, і в жодному разі це не порожні балачки.

Коли всі люди сповнені скорботою і смутком так, що стають неуважними, такі слова від Бога влучають у саму точку, відроджуючи їх усіх посеред їхньої безнадії. Для того щоб усунути будь-які подальші сумніви з людських умів, Бог додав таке: «Навіть попри те, що вони називаються Моїм народом, це звання у жодному разі не є вторинним щодо того, щоб називатися Моїми “синами”». Цього достатньо, щоб показати, що тільки Бог здатний захистити Свій власний авторитет, і щойно люди прочитають це, вони ще міцніше вірують у те, що це не просто метод роботи, а факт. Більше того, аби видіння людей могли залишатися незатьмареними, ідентичність кожного роз'яснюється в Його новому підході. Цього достатньо, щоб показати мудрість Божу, і це дозволяє людям краще пізнати, що Бог може зазирати в серця людей; у своїх думках і діях люди подібні до маріонеток, за чиї ниточки смикає Бог, і це є беззаперечним і не підлягає сумніву.

Повертаючись до початку, що Бог зробив від самого початку, так це прямо вказав, що перший етап Його роботи – «очищення церкви» – вже завершено. «Наразі ситуація не та, що була колись, і Моя робота вийшла на нову відправну точку». Із цього твердження очевидно, що Божя робота вийшла на нову відправну точку, одразу після чого Він указав нам проекти наступного етапу Своєї роботи – щойно будівництво церкви буде завершено, почнеться життя періоду Царства, «адже зараз більше не епоха будівництва церкви, а радше епоха, в яку успішно будується Царство». Крім того, Він заявив, що, оскільки люди все ще перебувають на землі, їхні зібрання і надалі називатимуться церквою, щоб таким чином уникнути реалізації нереалістичного «царства», яким усі його собі уявляли. Далі йде спілкування на тему видінь.

Чому, незважаючи на те, що зараз епоха будівництва Царства та кінець будівництва церкви, всі зібрання досі називаються церквою? У минулому вже було сказано, що церква є попередницею Царства, і без церкви не може бути мови про Царство. Початок періоду Царства – це початок Божого служіння у плоті, і період Царства розпочато втіленням Богом. Те, що Він приносить, – це період Царства, а не офіційне сходження Царства. Це не важко уявити; те, що Я маю на увазі під народом Божим, – це народ періоду Царства, а не народ самого Царства. Ось чому було б розумно сказати, що зібрання на землі слід і надалі називати церквою. У минулому Він діяв у межах Своєї нормальної людської сутності, ще не будучи засвідченим як Сам Бог, і тому період Царства тоді ще не почався серед людей; тобто, як Я вже сказав, Мій Дух тоді ще не почав офіційно діяти в Моїй утіленій плоті. Тепер, коли Сам Бог був засвідчений, Царство реалізується серед людей. Це означає, що Я почну діяти в межах Своєї божественної сутності, і тому ті люди, які зможуть оцінити слова, які Я промовляю, і вчинки, які Я роблю в Своїй божественній сутності, стануть відомими як Мій народ періоду Царства. Саме з цього і постав «народ Божий». На цьому етапі діє і промовляє насамперед Моя божественна сутність. Людина просто не може втрутитися, як і не здатна вона порушити Мій план. Щойно Бог досягне певного етапу в Своему мовленні, Його ім'я буде засвідчене, і з цього моменту розпочнеться Його випробування людства. Це вершина мудрості в Божій роботі. Вона закладає міцний фундамент і пускає коріння як для початку наступного етапу, так і для кінця останнього етапу. Це те, чого ніхто, будучи людиною, взагалі не міг передбачити; це місце зустрічі першої та другої частин епохи суду. Без тих кількох місяців, упродовж яких Я очищав людину, Моя божественна сутність не мала б можливості діяти. Ці кілька місяців рафінування відкрили шлях для наступного етапу Моєї роботи. Припинення цих кількох місяців роботи – знак того, що наступна фаза роботи має бути більш глибокою. Якщо хтось насправді розуміє слова Божі, то така людина може збагнути, що Він використовує цей кількомісячний період, аби розпочати наступний етап Своєї роботи, таким чином дозволяючи їй досягти ще кращих результатів. Оскільки перешкоджання

Моїй людській сутності створило перешкоду для наступного етапу Моєї роботи, завдяки цим кільком місяцям рафінування через страждання обидві сторони наставляються й отримали суттєву користь. Тільки тепер, у результаті цього, людина таки починає цінувати Мій спосіб звернення до неї. Таким чином, коли Бог обертом Свого пензля для письма сказав, що Він більше не називатиме людей «прислужниками», а радше «Божими людьми», всіх їх переповнила радість. Це була ахіллесова п'ята людини. Саме для того, щоб дістатися до цієї життєво важливої слабкості людини, Бог говорив так, як говорив.

Для того, щоб ще більше завоювати всіх людей і здобути їхню щиросердну віру, а також щоб вказати на той факт, що відданість деяких людей забруднена нечистими домішками, Бог зробив додатковий крок, привернувши увагу до всіляких видів людської потворності, і тим самим Він виконав Свої слова: «Скільки щирих у любові до Мене? Хто не діє з міркувань про своє власне майбутнє? Хто ніколи не скаржився під час своїх випробувань?». Із таких слів кожен здатний усвідомити свій власний непослух, невірність, брак синівської відданості, і таким чином побачити, що Божі милосердя та любляча доброта супроводжують усіх, хто Його шукає, на кожному кроці. Це можна побачити з таких слів: «Коли деякі перебувають на межі відступу, коли всі, хто сподівався, що Я зміню Свою манеру говорити, втратив надію, тоді Я висловлюю звуки спасіння, повертаючи всіх, хто щиро любить Мене, в Моє Царство, перед Мій престол». Тут фрази «тих, хто щиро любить Мене» і риторичне запитання «Скільки щирих у любові до Мене?» – не суперечать одне одному. Вони ілюструють, наскільки «щирість» у цьому контексті містить нечисті домішки. Справа не в тому, що Бог нічого не знає; радше навпаки, саме тому, що Бог може зазирнути в найпотаємніші серця людей, Він використовує такі слова, як «щирість», які є сарказмом, адресованим зіпсованому людському роду, аби кожен ще глибше відчув свою заборгованість перед Богом і суворіше докоряв собі, а також визнав той факт, що невдоволення в його серці походять виключно від сатани. Кожен дивується, коли бачить таке поняття, як «відданість», думаючи про себе: «Багато разів я повставав проти Неба і землі, і багато разів хотів піти, але, оскільки я боявся Божих адміністративних постанов, я вирішував справи абияк, аби лише покінчити з ними, і йшов разом із натовпом, чекаючи, поки Бог розбереться зі мною, гадаючи, що, якщо ситуація виявиться справді безнадійною, у мене все ще буде достатньо часу, щоб потихеньку відступити. Але тепер Бог кличе нас, Свій відданий народ. Чи може Бог справді бути Богом, який зазирає в найпотаємніші глибини людського серця?». Саме для того, щоб уникнути подібних непорозумінь, Бог привернув увагу до психологічних станів різних типів людей лише в самому кінці, змусивши всіх перейти від стану, за якого вони внутрішньо сумнівались, а ззовні виражали захват, до стану, за якого вони переконані і серцем, і словом, і поглядом. Таким чином, людське враження від Божого слова поглибилося, і, як природний наслідок цього, людина стала трохи більш боязкою, трохи більш

шанобливою і, що більше, здобула краще розуміння Бога. Нарешті, щоб полегшити людські тривоги, Бог сказав: «Але оскільки минуле – це минуле, а теперішнє вже настало, більше немає потреби ностальгічно тужити за вчорашнім днем або замислюватися про майбутнє». Така напружена, гармонійна та водночас змістовна манера говорити має ще більший ефект, змушуючи всіх, хто читає Його слова, ще раз побачити світло з-посеред відчаю минулого, аж доки вони не побачать Божу мудрість і вчинки, не здобудуть звання «Божого народу», не усунуть хмари сумніву у своїх серцях, а потім не пізнають себе з мінливих візерунків своїх психологічних станів. Ці стани чергуються, як відливи та припливи, породжуючи смуток і скорботу, щастя і радість. У цьому розділі Бог окреслив обриси людей настільки живо та яскраво у кожній деталі, що це сягнуло точки досконалості. Це справді те, чого людина не може досягти, те, що справді розкриває таємниці в найглибших закутках людського серця. Чи могло б це бути чимось, що людина має здатність зробити?

Одразу після цього йде ще важливіший наведений нижче уривок, який безпосередньо розкриває людині Божу адміністративну постанову і який, до того ж, є найважливішою частиною: «Той, хто, будучи людиною, йде всупереч реальності та не чинить згідно з Моїми настановами, нічим добрим не закінчить, а лише накличе на себе біду. З усього, що відбувається в усесвіті, немає нічого, в чому Я не маю вирішального слова». Хіба це не адміністративна постанова Бога? Цього достатньо, щоб показати, що прикладів тих, хто суперечить цій адміністративній постанові, легіон. Виходячи з вищесказаного, далі Бог закликає кожного не думати про власну долю. Якби хтось наважився забажати вирватися з Божого керівництва, то наслідки були б такими жахливими, які неможливо собі уявити. Тоді це дає можливість усім тим, хто пережив прозріння й освітлення в цих словах, краще зрозуміти Божу адміністративну постанову, а також зрозуміти, що Його величність не може бути ображена, й таким чином стати більш загартованими та стійкими, такими ж зеленими, як сосна, яка, вивітрена вітром і морозом, зухвало протистоїть загрозі лютого холоду, продовжуючи доповнювати квітучу зелену життєву силу природи. Більшість людей, зустрівши цей уривок, почуваються спантеличеними так, наче вони заблукали в якомусь лабіринті; це тому, що зміст Божих слів змінюється відносно швидко, і тому дев'ятеро з десяти людей опиняються в лабіринті, коли вони намагаються зрозуміти свої власні розбещені характери. Для того, щоб у майбутньому робота йшла більш гладко, щоб сумніви в серцях усіх людей могли бути усунуті, і щоб усі могли просунутися ще на один крок у своїй вірі в Божу вірність, наприкінці цього уривка Він наголошує: «Кожен до єдиного із тих, хто щиро любить Мене, неодмінно повернеться перед Мій престол». Таким чином, уми людей, які пережили кілька місяців Його роботи, в одну мить звільняються від якоїсь частини свого побоювання. Більше того, їхні серця, які були в підвішеному стані, повертаються до того, чим вони колись були, так, наче важкий камінь звалився на землю. Їм більше не потрібно думати про свою долю; більше

того, вони вірять, що Бог більше не казатиме порожніх слів. Оскільки люди є самовдоволеними, немає жодного, хто б не вірив, що вони виявляють якнайбільшу відданість до Бога; саме тому Бог зумисно наголошує на слові «щиро» – щоб досягти кращого результату. Це для того, щоб проторувати шлях і закласти фундамент для наступного етапу в Його роботі.

Глава 3

Сьогодні вже не період Благодаті, не період милості, а період Царства, в якому явлено народ Божий; період, в якому Бог вершить справи безпосередньо через божественність. Отже, у цьому розділі Божих слів Бог веде всіх, хто приймає Його слова, до духовного світу. У вступному абзаці Він заздалегідь робить ці приготування, і якщо людина володіє знанням Божих слів, вона послідує за лозою, щоб знайти плід, і безпосередньо усвідомить, чого Бог бажає досягти у Своєму народі. Раніше люди проходили випробування через застосування до них іменування «прислужники», а сьогодні, після того як вони зазнали випробування, починається їхнє формальне навчання. Крім того, люди повинні мати глибше знання Божої роботи, що ґрунтується на фундаменті слів минулого, і мають дивитися на слова та на особу, на Духа та на особу як на одне нероздільне ціле – як на одні вуста, одне серце, одну дію й одне джерело. Ця вимога є найвищою вимогою, яку Бог висуває до людини з моменту творіння. З цього видно, що Бог бажає докласти частину Своїх зусиль до Свого народу, що Він бажає явити в цих людях певні знаки й чудеса, і, що ще важливіше, Він бажає зробити так, щоб усі люди корилися всій повноті Божої роботи та слів. В одному відношенні Бог Сам підтримує Своє свідчення, а в іншому – Він висуває вимоги до Свого народу й безпосередньо видає Божі адміністративні постанови для мас: таким чином, оскільки ви зветесь Моїм народом, усе вже не так, як було раніше; ви маєте дослухатися до висловлювань Мого Духа та коритися їм і пильно стежити за Моєю роботою; ви не маєте розділяти Мій Дух і Мою плоть, бо Ми у своїй суті єдині та за своєю природою нероздільні. Тут, щоб люди не нехтували втіленням Богом, знову робиться наголос на словах «бо Ми у своїй суті єдині та за своєю природою нероздільні»; оскільки таке нехтування є людською вадю, на це ще раз вказується у Божих адміністративних постановах. Далі Бог, нічого не приховуючи, повідомляє людям про наслідки порушення Божих адміністративних постанов, кажучи: «Той зазнає втрати та зможе пити тільки зі своєї власної гіркої чаші». Оскільки людина слабка, то, почувши ці слова, вона не може не стати ще більш настороженою до Бога у своєму серці, бо згадки про «гірку чашу» достатньо, щоб змусити людину на певний час замислитися. Люди мають чимало тлумачень «гіркої чаші», про яку каже Бог: піддання суду словами, або вигнання з Царства, або ізоляція на певний

період часу, або псування плоті сатаною та її одержимість злими духами, або зречення Духом Божим, або знищення плоті та вигнання до підземного царства. Ці тлумачення є тим, чого можливо досягнути мисленням людей, і тому у своїй уяві люди не здатні вийти за межі цих тлумачень. Але думки Бога не подібні до думок людини, тобто «гірка чаша» означає не щось із переліченого вище, а ступінь пізнання людьми Бога після отримання Божого розбору. Говорячи ясніше, якщо хтось довільно розділяє Дух Божий і Його слова, чи розділяє слова й особу, чи Дух і плоть, у яку Він вбирається, то ця людина не лише не здатна пізнати Бога в Божих словах, але й, якщо вона стане хоч трохи підозрілою по відношенню до Бога, то буде діяти наосліп на кожному кроці. Усе це не так, як уявляють собі люди, – що їх прямо відсікають; скоріше, вони поступово потрапляють під Божу кару, тобто зазнають великих лих, і ніхто не може бути з ними сумісним, наче в них вселилися злі духи, і наче вони – безголова муха, щоб б'ється об усе на своєму шляху. Незважаючи на це, вони все одно не здатні піти. У них на серці невимовна важкість, наче в них відбуваються невимовні страждання, але вони не можуть розтулити рота й весь день проводять у трансі, не здатні відчувати Бога. Саме за цих обставин Божі адміністративні постанови загрожують їм, тож вони не наважуються залишити церкву, незважаючи на відсутність радості, – це те, що називається «напад зсередини та ззовні», і людям страшенно важко переносити це. Сказане тут відрізняється від уявлень людей, і так є тому, що за таких обставин вони, як і раніше, знають, що потрібно шукати Бога, і це відбувається, коли Бог відвертається від них, і, що ще важливіше, вони, як і безбожники, абсолютно не здатні відчувати Бога. Бог не спасає таких людей безпосередньо; коли їхня гірка чаша порожня, це і є той час, коли настав їхній останній день. Але в цей момент вони все ще шукають Божої волі, бажаючи втішитися ще трохи, – проте теперішній час відрізняється від минулого, якщо тільки немає особливих обставин.

Після цього Бог також пояснює всім позитивні аспекти, і через це вони знову набувають життя – адже в минулі часи Бог говорив, що прислужники не мають життя, а сьогодні Бог раптом говорить про «внутрішнє життя». Тільки завдяки бесіді про життя люди знають, що всередині них все ще може бути життя Бога. Отже, їхня любов до Бога зростає на кілька ступенів, і вони отримують більше знання про Божу любов і милосердя. Тому, побачивши ці слова, всі люди жалкують про свої колишні помилки й потай проливають сльози каяття. Більшість із них також мовчки ухвалює рішення, що вони мають догодити Богові. Часом Божі слова пронизують глибини людських сердець, і людям тяжко прийняти їх, тяжко досягти спокою. Часом Божі слова є щирими й серйозними, вони зігрівають серця людей, так що після їхнього прочитання люди почуваються як ягня, яке знову бачить свою матір після довгих років блукань. Сльози наповнюють їхні очі, їх переповнюють емоції, і їм так і хочеться кинути в обійми Бога, розплакатися, вивільнити невимовний біль, що був у їхніх серцях упродовж багатьох років, щоб висловити свою відданість Богові.

Після кількох місяців випробувань вони стали дещо занадто чутливими, наче щойно перенесли нервовий напад, як інвалід, роками прикутий до ліжка. Щоб зробити їх непохитними в їхній вірі в Божі слова, Бог багато разів наголошує на таких словах: «Для того, щоб наступний етап Моєї роботи міг протікати гладко й безперешкодно, Я використовую рафінування слів, щоб випробувати всіх, хто перебуває в Моєму домі». Тут Бог каже «випробувати всіх, хто перебуває в Моєму домі»; уважне читання говорить нам про те, що коли люди виступають у ролі прислужників, вони все одно залишаються народом у домі Божому. Більше того, ці слова наголошують на правдивості Бога щодо звання «народ Божий», приносячи людям певне полегшення в їхніх серцях. Чому ж Бог неодноразово вказує на численні прояви в людях після того, як вони прочитали Божі слова, або коли звання «народ Божий» ще не розкриті? Чи тільки для того, щоб показати, що Бог – це Бог, який глибоко вдивляється в серце людське? Це тільки частина причини, і вона має другорядне значення. Бог робить це для того, щоб усі люди повністю переконалися, щоб кожна людина зі слів Бога могла дізнатися про свої власні недоліки та пізнати свої колишні вади у ставленні до життя, і, що ще важливіше, щоб закласти фундамент для наступного етапу роботи. Люди можуть прагнути пізнати Бога та прагнути наслідувати Бога тільки на основі пізнання самих себе. Завдяки цим словам люди перетворюються з негативних і пасивних на позитивних та активних, і це дає змогу вкоренитися другій частині Божої роботи. Можна сказати, що з цим етапом роботи в якості основи друга частина Божої роботи стає простою справою, що потребує лише незначних зусиль. Отже, коли люди виганяють смуток зі своїх сердець і стають позитивними та активними, Бог використовує цю можливість, щоб висунути інші вимоги до Свого народу: «Мої слова промовляються й виражаються в будь-який час і в будь-якому місці, так само й ви маєте пізнавати себе переді Мною в будь-який час. Бо сьогоднішній день, зрештою, не схожий на те, що було раніше, і ти вже не можеш робити все, що забажаєш. Натомість, під керівництвом Моїх слів, ти маєш бути здатний приборкувати своє тіло; ти маєш використовувати Мої слова як свою опору, і ти не можеш діяти нерозважливо». Тут Бог насамперед наголошує на «Моїх словах»; у минулому Він також багато разів згадував «Мої слова», і тому кожна людина не може не звернути на це увагу. Таким чином зазначається суть наступного етапу Божої роботи: всі люди мають звернути свою увагу на Божі слова, і вони не повинні мати жодної іншої любові. Усі мають цінувати слова, що виходять із вуст Божих, і не ставитися до них легковажно; таким чином буде покладено край колишнім обставинам у церкві, коли одна людина читала слова Божі, а багато хто казав «амінь» і був покірним. У той час люди не знали слів Божих, але сприймали їх як зброю для самозахисту. Щоб повернути це навспак, Бог на землі висуває нові, вищі вимоги до людини. Щоб люди не стали негативними та пасивними, побачивши високі стандарти й суворі вимоги Бога, Бог багато разів підбадьорює людей,

кажучи: «Оскільки справа дійшла до такого становища, як сьогодні, вам не потрібно надто засмучуватися та шкодувати про свої діяння й учинки в минулому. Моя великодушність безмежна, як море і небо – як Я можу не знати здібності людини і її знання про Мене як Свої п'ять пальців?». Ці серйозні та щирі слова раптово відкривають свідомість людей і миттєво приводять їх від відчаю до любові до Бога, до позитиву та ініціативності, бо Бог промовляє, вловлюючи слабкості в серцях людей. Самі того не усвідомлюючи, люди завжди соромляться перед Богом за свої минулі вчинки та знову і знову висловлюють каяття. Тому Бог відкриває ці слова в особливо природній і нормальній манері, щоб люди відчували, що слова Бога не жорсткі й похмурі, а одночасно суворі та м'які, яскраві та життєві.

Від створення світу до сьогоднішнього дня Бог безмовно влаштовував усе для людини з духовного світу й ніколи не описував людині істини духовного світу. Однак сьогодні Бог несподівано дає огляд битви, яка точиться в цьому світі, що, природно, змушує людей ламати голову, поглиблює їхнє відчуття того, що Бог є глибоким і незбагненим, і ще більше ускладнює для них пошук джерела Божих слів. Можна сказати, що битва, що вирує в духовному світі, приводить усіх людей у дух. Це є першою важливою частиною роботи майбутнього, це ключ, що дозволяє людям увійти до духовного світу. З цього видно, що наступний етап Божої роботи спрямований здебільшого на дух, а головна мета цього етапу – дати всім людям більше знання про дивовижні діяння Духа Божого у плоті, тим самим даючи всім вірним Богові більше знання про дурість і природу сатани. Хоча вони не народжені в духовному світі, їм здається, що вони бачили сатану, і щойно в них виникає таке відчуття, Бог одразу переходить до іншого способу мовлення, – і щойно люди досягають такого способу мислення, Бог запитує: «Чому Я навчаю вас з такою невідкладністю? Чому Я викладаю вам факти духовного світу? Чому Я нагадую й настановляю вас знову і знову?». І так далі – ціла низка запитань, які викликають безліч запитань в умах людей: чому Бог промовляє в такому тоні? Чому Він говорить про справи духовного світу, а не про Свої вимоги до людей під час побудови церкви? Чому Бог не завдає удару по уявленнях людей, відкриваючи таємниці? Просто проявивши трохи більше вдумливості, люди набувають певного знання про етапи Божої роботи, і тому, коли в майбутньому вони стикаються зі спокусами, у них народжується справжнє почуття відрази до сатани. І навіть якщо в майбутньому вони зіткнуться з випробуваннями, вони все одно зможуть пізнати Бога та глибше зненавидіти сатану, і таким чином проклясти сатану.

У кінці Божя воля повністю відкривається людині: «даючи змогу кожному з Моїх слів укорінитися, розквітнути та принести плід у твоєму дусі та, що ще важливіше, принести більше плодів. Так є тому, що Я прошу не яскравих, пишних квітів, а щедрих плодів – плодів, що не втрачають своєї стиглості». З усіх неодноразових вимог Бога до Свого народу ця є найбільш всеосяжною, вона є центральною точкою, і викладено її прямолінійно. Я перейшов від роботи в нормальній людській

сутності до роботи в повній божественності; тому в минулому, коли Я промовляв простими словами, Мені не потрібно було додавати жодних додаткових пояснень, і більшість людей могла зрозуміти сенс Моїх слів. У результаті в ті часи від людей вимагалось лише знати Мої слова та бути здатними говорити про реальність. Однак нинішній етап зовсім інакший. Моя божественність повністю перейняла владу й не залишила людству жодного шансу відігравати будь-яку роль. Тому якщо хтось із Мого народу хоче зрозуміти справжнє значення Моїх слів, йому доводиться дуже і дуже тяжко. Тільки через Мої висловлювання люди можуть знайти просвітління й освічення, а якщо це відбувається не так, то будь-які думки про досягнення мети Моїх слів є лише порожніми мріями. Коли всі люди приймуть Мої висловлювання та отримають більше знання про Мене, настане час, коли Мій народ втілюватиме Мене в життя, коли Мою роботу у плоті буде завершено, коли Моя божественність буде повністю втілена у плоті. У цей момент усі люди пізнають Мене у плоті та зможуть сказати, що Бог явився у плоті, і це буде плодом. Це є ще одним доказом того, що Бог стомився від побудови церкви, – тобто «хоча квіти в теплиці незліченні, наче зірки, і привертають до себе весь захоплений натовп, щойно вони в'януть, вони стають такими ж пошарпаними, як хитрі підступи сатани, і ніхто не виявляє до них жодної цікавості». Хоча Бог також особисто працював під час розбудови церкви, оскільки Він – Бог, Який завжди є новим і ніколи не старим, Він не має ностальгії за справами минулого. Щоб люди не згадували про минуле, Він вжив слова «пошарпані, як хитрі підступи сатани», що показує, що Бог не дотримується вчення. Дехто з людей може неправильно тлумачити Божу волю й запитувати: «Чому, якщо це робота, яку здійснює Сам Бог, Він сказав, що “коли квіти зів'януть, ніхто не виявляє до них жодної цікавості”»? Ці слова дають людям одкровення. Найголовніше те, що вони дозволяють усім людям мати нову, правильну вихідну точку; тільки тоді вони зможуть догодити Богу. Зрештою, Божий народ зможе підносити Богові хвалу, яка є щирою, а не вимушеною, – хвалу, що виходить із серця. Саме це лежить в основі Божого шеститисячолітнього плану управління. Тобто це і є кристалізація цього шеститисячолітнього плану управління: дати всім людям пізнати значущість Божого втілення – дати їм на практиці пізнати Бога, що став плоттю, тобто пізнати діяння Бога у плоті, – щоб вони відкинули невизначеного Бога й пізнали Бога сьогоднішнього, а також і вчорашнього, і, більше того, завтрашнього, котрий реально та дійсно існує від віку до віку. Тільки тоді Бог увійде у спокій!

Глава 4

Щоб усі люди припинили дивуватися та надмірно захоплюватися після переходу від негативності до позитивності, в останньому розділі Божого висловлювання, щойно Бог промовив про Свої найвищі вимоги до Своїх людей – щойно Бог сказав

людям про Свою волю на цій стадії Його плану управління, – Він дає їм можливість обміркувати Його слова, щоб допомогти їм прийняти рішення зрештою догодити Богу. Коли умови людей позитивні, Бог негайно починає ставити їм запитання про іншу сторону проблеми. Він ставить низку запитань, які людям важко зрозуміти: «Чи була ваша любов до Мене заплямована нечистотою? Чи була ваша вірність Мені чистою й щиросердною? Чи правдивим було ваше знання про Мене? Скільки місця Я посідав у ваших серцях?» – тощо. Перша половина цього абзацу повністю складається із запитань, за винятком двох зауважень. Зокрема, одне запитання – «Чи відгукнулись у вас Мої висловлювання?» – дуже доречне. Воно справді зачіпає найпотаємніше в глибинах сердець людей, змушуючи їх несвідомо запитувати себе: «Чи справді я вірний у своїй любові до Бога?». У своїх серцях люди несвідомо згадують їхній минулий досвід служіння: вони були поглинені самопрощенням, відчуттям власної правоти, самовеличанням, самовдоволенням, бундючністю й гордістю. Вони були наче велика риба, упіймана в сіті: потрапивши в сіті, їм було нелегко звільнитися. Більше того, вони часто були нестриманими, часто обманювали нормальну людську сутність Бога та ставили себе на перше місце в усьому, що робили. До того, як їх почали називати «прислужниками», вони були подібні до новонародженого тигреняти, сповненого енергії. Хоча вони певною мірою зосереджували свою увагу на житті, часом вони лише дотримувалися формальностей; наче раби, вони поводитися з Богом поверхово. У той час, коли їх викрили як прислужників, вони були негативно налаштованими, сповненими скорботи, відставали, нарікали на Бога, пригнічено опускали голови тощо. Кожен крок їхніх власних чудових, зворушливих історій залишається в їхній пам'яті. Їм навіть стає важко спати, а день вони проводять у заціпенінні. Вони наче були вдруге вигнані Богом, наче впали в підземне царство, не маючи змоги втекти. Хоча Бог лише поставив у першому абзаці кілька складних запитань, і не більше, прочитайте їх уважно: вони показують, що Божя мета полягає в більшому, ніж поставити ці запитання лише заради самих запитань; у них міститься глибший рівень смислу, який необхідно пояснити докладніше.

Чому одного разу Бог сказав, що сьогоднішній день, зрештою, є сьогоднішнім, і оскільки вчорашній день уже минув, то нема чого й тужити за минулим, але тут у першому реченні Він усе-таки ставить людям запитання та змушує їх згадати минуле? Подумайте про це: чому Бог просить людей не тужити за минулим, але також і згадувати минуле? Чи може бути помилка в Божих словах? Чи могло б джерело цих слів бути хибним? Звичайно, ті, хто не звертає уваги на слова Бога, не ставили б таких глибоких запитань. Але наразі немає потреби про це говорити. Спершу дайте-но Я поясню перше із зазначених вище запитань – «чому». Звісно, усі знають: Бог сказав, що Він не говорить пустих слів. Якщо слова вимовляються з вуст Бога, то в них є мета й значення – це торкається суті питання. Найбільший недолік людей – це їхня неспроможність змінити свої лихі звичаї та непіддатливість

своєї старої природи. Щоб дозволити всім людям ґрунтовніше й реалістичніше пізнати себе, спочатку Бог веде їх до роздумів про минуле, щоб вони могли глибше замислитися над собою й так прийти до пізнання, що жодне Боже слово не є пустим і що всі Божі слова виконуються в різних людях різною мірою. У минулому те, як Бог розбирався з людьми, давало їм трохи знань про Бога та трохи поглиблювало їхню щирість до Бога. Слово «Бог» займає лише 0,1 відсотка людей і їхніх сердець. Досягнення такої величини показує, що Бог звершив надзвичайно багато спасіння. Варто відмітити заради справедливості, що Божі досягнення в цій громаді людей – громаді, використовуваний великим червоним драконом і одержимій сатаною, – настільки великі, що ці люди не сміють просто робити те, що їм заманеться. Це пов'язано з тим, що для Бога неможливо зайняти серця людей, одержимих сатаною, на сто відсотків. Щоб поглибити знання людей про Бога під час наступного етапу, Бог порівнює стан прислужників минулого зі станом Божих людей сьогодення, створюючи чіткий контраст, який змушує людей відчувати більше сорому. Як і казав Бог: «Вам ніде приховати свій сором».

Отже, чому Я сказав, що Бог не ставить запитання лише заради самих запитань? Уважне читання від початку до кінця показує, що хоча запитання, поставлені Богом, не були повністю пояснені, усі вони стосуються ступеня відданості людей Богові та знання про Бога; інакше кажучи, вони стосуються фактичних – жалюгідних – станів людей, про які людям важко говорити відверто. З цього видно, що духовний стан людей занадто мізерний, що їхнє знання про Бога занадто поверхове, а їхня відданість Йому занадто заплямована й нечиста. Як сказав Бог, майже всі люди ловлять рибу в каламутних водах і присутні лише заради кількості. Коли Бог каже: «Чи справді ви вірите, що не гідні бути Моїми людьми?» – справжній смисл цих слів полягає в тому, що серед усіх людей немає жодного гідного бути Божою людиною. Але для досягнення більшого ефекту Бог використовує метод запитань. Цей метод набагато ефективніший за слова минулого, які безжально нападали, рубали та вбивали людей, аж до того, що пронизували їхні серця. Припустімо, що Бог прямо сказав би щось нудне та прісне на кшталт: «Ви не вірні Мені, і Ваша відданість заплямована, Я не посідаю безумовного місця у ваших серцях... Я не залишу тобі жодного місця, щоб сховатися від вас самих, бо ніхто з вас не гідний бути Моїм народом». Можна порівняти обидва висловлювання, і хоча їхній зміст однаковий, але тональність різна. Використання питань набагато ефективніше. Отже, мудрий Бог використовує першу тональність, що показує майстерність, з якою Він говорить. Це недосяжно для людини, тому не дивно, що Бог сказав: «Люди – лише посудини, якими Я користуюся. Єдина різниця між ними в тому, що одні нікчемні, а інші дорогоцінні».

Поки люди читають далі, Божі слова йдуть рясно й швидко, ледве даючи їм можливість перевести подих, тому що Бог у жодному разі не поблажливий до людини. Коли люди відчувають превеликий жаль, Бог іще раз попереджає їх:

«Якщо ви геть не звертаєте уваги на запитання вище, то це показує, що ви ловите рибу в каламутних водах, що ви присутні лише заради кількості, і у визначений Мною час ви неодмінно будете вигнані та вдруге скинуті в криницю бездонну. Це Мої слова застереження, і всіх, хто ними злегковажить, уразить Мій суд, і в призначений час їх спіткає лихо». Читаючи такі слова, люди не можуть не згадувати, як їх запроторили в криницю бездонну: їм загрожує катастрофа, вони керуються Божими адміністративними постановами, їхній власний кінець чекає на них, вони довго почуваються засмученими, пригніченими, збентеженими, не можуть ні з ким говорити про журбу у своїх серцях – порівняно з цим вони відчують, що їм було краще під час очищення їхньої плоті... Доходячи до цієї точки зору у своїх думках, люди не можуть не почуватися засмученими. Вони думають про те, якими були в минулому, якими вони є сьогодні та якими будуть завтра, і смуток у їхніх серцях зростає, вони несвідомо починають тремтіти, і таким чином вони більше бояться Божих адміністративних постанов. Коли їм спадає на думку, що вираз «Божі люди» також може бути лише фігурою мовлення, радість у їхніх серцях одразу змінюється на горе. Бог використовує їхню фатальну слабкість, щоб уразити їх, і в цей момент Він починає наступний етап Своєї роботи, постійно збуджуючи нерви людей і посилюючи їхнє розуміння того, що Божі діла незбагненні, що Бог недосяжний, що Бог святий і чистий та що вони не годяться бути Божими людьми. У результаті вони починають докладати до самовдосконалення вдвічі більше зусиль, не сміючи відставати.

Далі, щоб дати людям урок і змусити їх пізнати себе, шанувати Бога та боятися Бога, Бог починає Свій новий план: «Від часу створення й до сьогодні багато людей не слухалося Моїх слів і тому їх було відібрано й вигнано з Мого потоку відновлення; зрештою їхні тіла гинуть, а їхні духи вкидаються до підземного царства, і навіть сьогодні вони досі піддаються жахливому покаранню. Багато людей слідували Моїм словам, але пішли проти Мого просвітлення й освічення... і деякі...». Це справжні приклади. У цих словах Бог не лише дає всім Божим людям справжнє застереження, щоб вони дізналися про Божі діла протягом століть, але також дає непряме зображення частини того, що відбувається в духовному світі. Це дозволяє людям дізнатися, що з їхнього непослуху Богові не може вийти нічого доброго. Вони стануть вічним ганебним тавром, і вони стануть утіленням сатани та копією сатани. У Божому серці цей аспект смислу має другорядне значення, оскільки ці слова вже змусили людей тремтіти й не знати, що робити. Позитивною стороною цього є те, що коли люди тремтять від страху, вони також дізнаються деякі деталі духовного світу – але лише деякі, тому Я мушу дати невелике пояснення. З воріт духовного світу можна побачити, що існують усілякі духи. Але деякі з них у підземному царстві, деякі в пеклі, деякі в озері вогняному, а деякі в криниці бездонній. Тут Я маю дещо додати. Поверхово кажучи, цих духів можна розділити за місцем перебування; проте якщо говорити конкретно, то з деякими

безпосередньо розбирається Божа кара, а деякі перебувають у путах сатани, чим Бог користується. Точніше кажучи, їхня кара відрізняється залежно від тяжкості їхніх обставин. Тут дайте-но Я поясню трохи детальніше. Ті, кого безпосередньо карає Божа рука, не мають духу на землі, а значить, не мають шансу переродитися. Духи під владою сатани – вороги, про яких говорить Бог, коли каже, що вони «стали Моїми ворогами», – пов'язані із земними справами. Різноманітні злі духи на землі – це всі вороги Бога, слуги сатани, і причина їхнього існування полягає в тому, щоб відбувати службу, відбувати службу, щоб вони стали тлом для Божих діл. Тож Бог каже: «Ці люди не лише були взяті сатаною в полон, а й стали вічними грішниками та Моїми ворогами, і вони протистоять Мені напяму». Далі Бог розповідає людям, який кінець чекає на таких духів: «Вони є об'єктами Мого суду на піку Мого гніву». Бог також уточнює їхні теперішні стани: «Сьогодні вони досі сліпі, досі в темних підземеллях».

Щоб показати людям істинність Божих слів, Бог використовує як доказ реальний приклад (випадок Павла, про який Він говорить), аби Його застереження справило на людей глибше враження. Щоб люди не сприймали те, що сказано про Павла, як історію, і щоб вони не думали про себе як про спостерігачів – ба більше, щоб вони не вихвалялися, як дізналися від Бога про те, що сталося тисячі років тому, – Бог не зосереджується на досвіді Павла протягом його життя. Натомість Бог зосереджується на наслідках для Павла й на тому, який кінець його спіткав, чому Павло виступив проти Бога та як сталося, що Павло закінчив так, як закінчив. Бог зосереджується на підкресленні того, як Він зрештою спростував самообманні надії Павла, і прямо розкриває стан Павла в духовному світі: «Бог карає Павла напяму». Оскільки люди заціпенілі та не здатні зрозуміти нічого з Божих слів, Бог додає пояснення (наступну частину висловлювання) і починає говорити про питання, що стосується іншого аспекту: «Кожен, хто протистоїть Мені (не лише Моєму плотському Я, але, що важливіше, Моїм словам і Моєму Духу – тобто Моїй божественності), отримує Мій суд у своїй плоті». Хоча, поверхово кажучи, здається, ніби ці слова не пов'язані з наведеними вище та між ними немає жодного зв'язку, не лякайтеся: Бог має Свої власні цілі; прості слова «як доводить приклад вище» органічно поєднують два, здавалося б, не пов'язаних між собою питання – у цьому й полягає геніальність Божих слів. Таким чином, люди просвіщаються через розповідь про Павла, і тому через зв'язок між попереднім і наступним текстом, через урок на прикладі Павла вони ще більше прагнуть пізнати Бога, що і є ефектом, якого Бог хотів досягти, говорячи ті слова. Далі Бог говорить деякі слова, що надають допомогу та просвітлення для входження людей у життя. Мені немає потреби про це говорити; ти відчуєш, що ці речі легко зрозуміти. Однак що Я мушу пояснити, то це слова Бога: «Коли Я працював у нормальній людській сутності, більшість людей уже виміряла себе за Моїм гнівом і величчю й уже трохи знала про Мою мудрість і характер. Сьогодні Я говорю й дію безпосередньо в

божественній сутності, і досі є деякі люди, що побачать Мій гнів і суд на власні очі; ба більше, головна робота другої частини епохи суду полягає в тому, щоб усі Мої люди безпосередньо дізналися про Мої діла в плоті та щоб усі ви безпосередньо узріли Мій характер». Ці кілька слів завершують Божу роботу в нормальній людській сутності й офіційно починають другу частину Божої роботи епохи суду, яка виконується в божественності, і передвіщають кінець громади людей. Тут варто пояснити, що Бог не сказав людям, що це була друга частина епохи суду, коли вони стали Божими людьми. Натомість Він пояснює, що це друга частина епохи суду, лише після того, як Він розповідає людям про Божу волю та цілі, яких Бог бажає досягти протягом цього періоду, а також про останній етап Божої роботи на землі. Годі й казати, що в цьому теж є Божа мудрість. Коли хворі люди щойно встали з ліжка, їх хвилює лише те, помруть вони чи ні, можна вигнати з тіла їхню хворобу чи ні. Їм байдуже, чи наберуть вони вагу та чи вдягнуться в підхожий одяг. Таким чином, Бог поступово розповідає про Свої вимоги та каже людям, якою є сьогоднішня епоха, лише тоді, коли люди повністю вірять, що вони є одними з Божого народу. Це пояснюється тим, що в людей з'являється достатньо енергії для зосередження на етапах Божого управління лише через кілька днів після їхнього одужання, і тому це найкращий час, щоб сказати їм. Лише коли люди розуміють, вони починають аналізувати, мовляв: «Оскільки це друга частина епохи суду, Божі вимоги стали суворішими, і я став одним із Божих людей». Так аналізувати правильно, і такий спосіб аналізу досяжний для людини; ось чому Бог використовує цей метод мовлення.

Коли люди починають трохи розуміти, Бог знову входить у духовний світ, щоб говорити, тож вони знову потрапляють у засідку. Під час цієї низки запитань усі розгублено чухають собі голови, не знаючи, у чому полягає Божа воля, не знаючи, на які з Божих запитань відповісти, ба більше – не знаючи, якими словами відповідати на Божі запитання. Тут годі зрозуміти, чи сміятися, чи плакати. Людям здається, що ці слова можуть містити дуже глибокі таємниці, але факти прямо протилежні. Чому б Мені не додати тут невелике пояснення для тебе – це дасть твоєму мозку відпочити, і ти відчуєш, що це просто й не потребує роздумів. Насправді, хоча слів багато, вони містять лише одну мету, яку має Бог: здобути відданість людей через ці запитання. Але говорити це прямо недоцільно, тому Бог знову використовує запитання. Однак тональність Його слів особливо м'яка, чим вони дуже відрізняються від початку. Хоча Бог допитує людей, такий контраст приносить їм певне полегшення. Чому б тобі не прочитати всі запитання одне за одним; хіба ці речі не часто згадувались у минулому? Ці кілька простих запитань мають багатий зміст. Деякі описують менталітет людей: «Чи готові ви втішатися життям на землі, подібним до життя на небі?». Деякі запитання є «присягою воїна», яку люди складають перед Богом: «Чи справді ви здатні дозволити, щоб Я вас убив і щоб Я вас провадив, як овець?». А деякі – це Божі вимоги до людини: «Якби Я не

говорив прямо, чи міг би ти зректись усього навколо й дозволити собі, щоб Я тебе використовував? Хіба це не та реальність, якої Я вимагаю? ...». Вони також містять Божі заклики та запевнення для людей: «Проте Я прошу, щоб ви більше не були обтяжені побоюваннями, щоб ви брали на себе ініціативу у своєму входженні та розуміли найглибші глибини Моїх слів. Це не дасть вам неправильно зрозуміти Мої слова, не мати ясності щодо Мого смислу й таким чином переступити Мої адміністративні постанови». І зрештою Бог говорить про Свої сподівання щодо людей: «Я сподіваюся, що ви зрозумієте Мої наміри щодо вас у Моїх словах. Не думайте більше про свої власні перспективи та дійте так, як ви вирішили переді Мною, щоб підкорятися Божим улаштуванням в усьому». Останнє запитання має глибокий смисл. Воно спонукає до роздумів, воно врізається в людські серця й важко забувається, невпинно лунаючи, наче дзвін біля вух...

Вище наведено кілька слів пояснення, які стануть тобі за довідку.

Глава 5

Коли Бог висуває до людей вимоги, які їм важко пояснити, і коли Його слова б'ють просто в людське серце й люди жертвують свої щирі серця Йому на втіху, тоді Бог дає їм шанс поміркувати, прийняти рішення та шукати шлях для практики. Так усі ті, хто є Його людьми, знову з рішуче стиснутими кулаками принесуть Богу в жертву все своє єство. Мабуть, дехто може скласти план і встановити щоденний розклад, готуючись зібратися до наполегливої праці, віддаючи свою дрібку сил Божому плану управління, щоб принести йому славу та прискорити його завершення. Саме тоді, коли в людей такий умонастрій, коли вони постійно тримають ці речі у своїй пам'яті, займаючись рутинними справами, розмовляючи та працюючи, Бог знову починає говорити: «Голос Мого Духа є виявленням усього Мого характеру. Чи ви розумієте?». Що рішучіші люди, то відчайдушніше вони прагнутимуть зрозуміти Божу волю й то щиріше вони прагнутимуть, щоб Бог ставив до них вимоги. Тому Бог дасть людям те, чого вони хочуть, скориставшись цією нагодою, щоб вкласти Свої слова, які довго тримав наготові, у найпотаємніші куточки їхнього єства. Хоча ці слова можуть здаватися дещо різкими чи грубими, для людства вони звучать незрівнянно солодко. Раптом серця людей розквітають від радості, наче вони опинилися на небесах або були перенесені в інший світ – справжній рай уяви, – де справи зовнішнього світу більше не впливають на людство. Щоб уникнути можливості, що люди говоритимуть іззовні та діятимуть іззовні, як звикли робити в минулому, і тому не зможуть пустити належне коріння, щойно справджується те, чого люди бажають у своїх серцях, ба більше – щойно вони приготувалися взятися до роботи з пристрасним ентузіазмом, Бог досі пристосовує Свій метод мовлення до їхнього умонастрою та, коротко й не

стримуючись, спростовує весь запал і релігійні церемонії, які вони тримають у своїх серцях. Як казав Бог: «Чи ви справді бачили важливість, яка в цьому полягає?». Чи до прийняття певного рішення, чи після нього люди не надають великого значення пізнанню Бога в Його діях або Його словах, а радше продовжують розмірковувати над питанням: «Що я можу зробити для Бога? Це головне питання!». Тому Бог і каже: «І ви маєте нахабність називати себе Моїми людьми Мені в очі – у вас немає ні сорому, ні тим більше розуму!». Щойно Господь промовив ці слова, люди відразу отямлюються та, ніби від удару струмом, поспішають забрати руки в безпеку собі на груди, страшенно боячись удруге викликати Божий гнів. На додаток до цього, Бог також сказав: «Рано чи пізно такі, як ви, будуть вигнані з Мого дому! Не поведіться зверхньо зі Мною, вважаючи, що вистояли у свідченні про Мене!». Почувши такі слова, люди ще більше лякаються, ніби побачили лева. Вони добре знають у своїх серцях. Вони не хочуть, щоб лев їх з'їв, але, з іншого боку, вони гадки не мають, як утекти. У цю саму мить план у людському серці зникає безслідно, остаточно та повністю. Завдяки Божим словам я відчуваю, ніби бачу кожен окремий аспект ганебності людства: опущену голову та присоромлену поведінку, як у вступника, який провалив іспит в університет, з такими високими ідеалами, щасливою сім'єю, світлим майбутнім і так далі, разом із Чотирма модернізаціями до 2000 року, – усе це перетворилося на пусті балачки, створивши уявний сценарій науково-фантастичного фільму. Це необхідно, щоб замінити пасивні елементи на активні, змушуючи людей посеред їхньої пасивності встати на позицію, призначену їм Богом. Надзвичайно важливим є той факт, що людські істоти страшенно бояться втратити це найменування; таким чином, вони чіпляються за свої власні регалії, страшенно боячись, що хтось може спробувати їх відібрати. Коли в людства такий склад розуму, Бог не хвилюється, що люди стануть пасивними, тому Він відповідно змінює Свої слова суду на слова допиту. Він не лише дає людям можливість перевести подих – Він також дає їм можливість прийняти прагнення, які вони мали раніше, і відсортувати їх для майбутнього використання: усе непідхоже можна змінити. Причина цього в тому, що Бог іще не розпочав Свою роботу – це крихта удачі посеред великого нещастя – і, більше того, не засуджує їх. Тож хай я й надалі даруватиму Йому всю свою відданість!

Далі, тобі не слід відкидати Божі слова через свій страх. Подивися, чи немає в Бога нових вимог. Як і слід було чекати, ти знайдеш таку: «З цього часу ти в усьому повинен входити в реальність практики; ти більше не відбудешся простим базіканням, як раніше». У цьому теж проявляється Божа мудрість. Бог завжди оберігав Своїх власних свідків, і коли реальність слів минулого досягла свого завершення, ніхто взагалі не може досягнути знання про «реальність практики». Цього достатньо, щоб довести істинність сказаного Богом: «Я Сам беруся за роботу». Це пов'язано з істинним значенням роботи в божественності, а також із причиною, чому людство, досягнувши нового початку, усе ж досі не в змозі досягнути

справжній смисл Божих слів. Причина цього в тому, що в минулому переважна більшість людей дотримувалася реальності в Божих словах, тоді як сьогодні люди гадки не мають про реальність практики, розуміючи лише поверхові аспекти цих слів, але не їхню сутність. Що важливіше, це пояснюється тим, що сьогодні, під час розбудови царства, нікому не дозволено втручатися, а дозволено лише слухатися веління Бога, як роботам. Запам'ятайте це добре! Щоразу, коли Бог згадує минуле, Він починає говорити про актуальну ситуацію сьогодення; це форма мовлення, яка створює різкий контраст між тим, що було раніше, і тим, що стало потім, і через це вона може дати ще кращі плоди, дозволяючи людям зіставляти теперішнє з минулим і так не плутати їх. Це один із аспектів Божої мудрості, і його призначення полягає в отриманні плодів роботи. Після цього Бог іще раз викриває потворність людства, щоб люди ніколи не забували щодня їсти й пити Його слова та, що навіть важливіше, щоб вони пізнали себе та сприйняли це як урок, на якому вони повинні вчитися кожен день.

Промовивши ці слова, Бог досяг результатів, які були Його початковою метою. Тож, більше не звертаючи уваги на те, зрозуміло Його людство чи ні, Він говорить про це побіжно, кількома реченнями, тому що робота сатани не має нічого спільного з людством – про це людство не має жодного поняття. Тепер, залишивши позаду світ духу, придивіться уважніше, як Бог висуває Свої вимоги до людства: «Спочиваючи у Своїй оселі, Я пильно спостерігаю: усі люди на землі метушаться, “мандрують по світу” й кидаються туди-сюди, і все заради своєї долі та свого майбутнього. Однак у жодного з них немає достатньо сил на побудову Мого царства – навіть стільки сил, скільки забирає дихання». Обмінюючись цими люб'язностями з людьми, Бог усе одно не звертає на них уваги, але продовжує говорити з точки зору Духа та через ці слова відкриває загальні обставини життя людського роду в його повноті. Зі слів «мандрують по світу» та «кидаються туди-сюди» ясно видно, що людське життя абсолютно позбавлене змісту. Якби не всемогутнє спасіння Бога, особливо для тих, хто народився в занепадаючій великій сім'ї імператорської лінії Китаю, люди були б ще більше схильні до марного проживання всього життя, і їм було б краще впасти в підземне царство або пекло, а не з'явитися на світ. Під пануванням великого червоного дракона вони, самі того не знаючи, образили Бога й тому природно та несвідомо підпали під Божу кару. Тому Бог бере слова «рятував» і «невдячні» та протиставляє їх одне одному, створюючи з цього тло для Своєї рятівної благодаті, щоб люди могли чіткіше пізнати себе. Хіба це не забезпечує ще ефективніший результат? Звісно, Мені можна й не говорити прямо, що зі змісту Божих висловлювань люди можуть зробити висновок про елемент докору, елемент спасіння й заклику та легкий натяк смутку. Читаючи ці слова, люди несвідомо засмучуються та не можуть не проливати сліз... Однак Бога не стримає дрібка сумних почуттів, і Він не покине Свою роботу з дисциплінування Своїх людей та висування вимог до них через

розбещеність усього людського роду. Через це Його теми негайно торкаються таких обставин, як сьогоднішні, ба більше – Він проголошує людству велич Своїх адміністративних постанов, щоб Його план виконувався й надалі. Ось чому слідом за цим Бог з усією належною швидкістю, куючи залізо, поки воно гаряче, проголошує на цьому критичному етапі конституцію на цей час – конституцію, яку люди повинні прочитати, уважно вдивляючись у кожне положення, перш ніж вони зможуть зрозуміти Божу волю. Зараз немає потреби докладніше розглядати це питання; люди повинні просто читати уважніше.

Сьогодні ви – ця громада людей тут – єдині, хто справді може бачити Божі слова. Незважаючи на це, у пізнанні Бога люди сьогодення значно відстали від будь-якої людини з минулих віків. Це достатньо ясно показує, скільки зусиль сатана вклав у людей протягом цих кількох тисяч років, а також якою мірою він розбестив людство – мірою настільки великою, що, незважаючи на численні слова, сказані Богом, людство досі не розуміє й не знає Його, але натомість наважується повстати й публічно виступити проти Нього. І тому Бог часто порівнює людей минулих віків із людьми сьогодення, щоб дати останнім, хоч вони й нечутливі та нетямущі, реалістичні відправні точки. Оскільки людські істоти не мають знання про Бога та їм не вистачає справжньої віри в Нього, Бог присудив, що людству бракує гідності та розуму; тому Він знов і знов виявляє до людей терпимість і дарує їм спасіння. Така битва точиться у світі духу: сатана марно сподівається певною мірою розбестити людський рід, зробити світ огидним і злим і так утягнути людей у багно та знищити Божий план. Але Божий план не в тому, щоб перетворити все людство на народ, який Його знає, а в тому, щоб вибрати частину, яка б представляла ціле, а решту залишити як відходи, як бракований товар, що має бути викинутий на сміттєзвалище. Тож хоча з точки зору сатани заволодіти кількома особами й може видаватися чудовою нагодою знищити Божий план, але що може такий простак, як сатана, знати про Божий намір? Ось чому Бог давно сказав: «Я закryw Своє обличчя, щоб не дивитися на цей світ». Ми справді про це трохи знаємо, і Бог не просить, щоб людські істоти були здатні щось робити; навпаки, Він хоче, аби вони визнали, що те, що Він робить, є чудесним і незбагненим, і шанували Його у своїх серцях. Якби Бог карав людей без огляду на обставини, як люди собі уявляють, то весь світ давно б загинув. Хіба це було б не те саме, що потрапити просто в пастку сатани? Тому Бог лише використовує Свої слова, щоб досягти плодів, які Він має на думці, але поява фактів буває рідко. Хіба це не випадок із Його слів: «Якби Я не змилюсердився над вашими недостатніми кваліфікацією, розважливістю та розумінням, тоді всі ви загинули б серед Моєї кари, стерті з буття. Тим не менше, поки Моя робота на землі не буде завершена, Я залишатимуся поблажливим до людства»?

Глава 6

Люди приголомшені, коли вони читають Божі висловлювання, і думають, що Бог зробив велике діяння в духовній сфері, те, на що людина нездатна, і що Сам Бог повинен зробити особисто. Отже, Бог ще раз промовляє слова терпимості до людства. У їхніх серцях панує конфлікт: «Бог – не Бог милосердя й люблячої доброти, Він – Бог, який тільки вражає людину. Чому Він такий терпимий до нас? Може, Бог знову перейшов на інший метод?». Коли ці уявлення, ці думки проникають в їхні серця, вони з усіх сил намагаються боротися з ними. Але після того, як Божа робота триває протягом деякого часу, Святий Дух здійснює велику роботу в церкві, і кожен починає виконувати свою функцію, усі люди входять у Божий метод, бо ніхто не може бачити жодної недосконалості в тому, що Бог говорить і робить. Що стосується того, яким саме буде наступний крок Бога, ніхто не має анінайменшого уявлення. Як сказав Бог: «Із усіх тих, хто під небом, хто не в Моїх руках? Хто не діє згідно з Моїм керівництвом?». Однак Я пропоную вам кілька порад: що стосується питань, які вам незрозумілі, ніхто з вас не повинен нічого говорити або робити. Я кажу це не для того, щоб послабити ваш ентузіазм, а для того, щоб дозволити вам слідувати за Божим керівництвом у ваших діях. У жодному разі ви не повинні падати духом або сумніватися через Мою згадку про «недосконалості»; Моя мета – головним чином нагадати вам, щоб ви звертали увагу на Божі слова. Люди знову стають приголомшені, коли вони читають такі слова Бога: «Будьте сприйнятливі до духовних питань, уважні до Мого слова й дійсно здатні розглядати Мій Дух і Мою природу, а також Моє слово й Мою природу як нероздільне ціле, щоб усі люди могли задовольнити Мене в Моїй присутності». Учора вони читали слова попередження, слова про Божу терпимість, але сьогодні Бог раптово заговорив про духовні питання. Що відбувається? Чому Бог постійно змінює метод, за допомогою якого Він говорить? Чому все це слід розглядати як нероздільне ціле? Чи може бути, що слова Бога непрактичні? Після більш уважного прочитання Божих слів виявляється, що коли плоть Бога та Його Дух розділяються, плоть стає фізичним тілом з плотськими атрибутами – тим, що люди називають ходячим трупом. Утілена плоть походить від Духа: Він є втіленням Духа, Словом, що стало плоттю. Іншими словами, Сам Бог живе в плоті. Такою є серйозність відділення Божого Духа від Його природи. Як наслідок, хоча Його й називають людиною, Він не від людства. Він без людських якостей, Він – істота, в яку одягається Бог, істота, яку схвалює Бог. Боже слово втілює Дух Божий, і Слово Боже безпосередньо відкривається в плоті, що, окрім того, показує, що Бог живе в плоті та є більш практичним Богом, тим самим доводячи існування Бога й закінчуючи період бунтарства людини по відношенню до Бога. Розповівши людям про шлях до пізнання Бога, Бог знову змінює тему, переходячи до іншого аспекту цієї справи.

«Я ступав по всьому, що є, Я дивився на безкраї простори всесвіту, і Я ходив серед усіх людей, куштуючи солодкість і гіркоту серед них». Людству нелегко зрозуміти ці слова, незважаючи на їхню простоту. Тема змінилася, але, по суті, вона залишається колишньою: вона й досі дозволяє людям пізнати втіленого Бога. Чому Бог каже, що Він скуштував солодкість і гіркоту серед людей? Чому Він каже, що ходив серед усіх людей? Бог – це Дух, і Він також є втіленою істотою. Дух, не зв'язаний обмеженнями втіленої істоти, може ступити на все, що є, Дух може оглядати безкраї простори всесвіту, показуючи, що Дух Божий наповнює весь космос, що Він охоплює землю від полюса до полюса, що немає нічого, не влаштованого Божою рукою, і ніде немає місця, де не можна знайти Божих слідів. Хоча Дух став плоттю й народився людиною, існування Духа не скасовує всіх людських потреб; Божя природа їсть, одягається, спить і живе як зазвичай, і Він робить те, що люди повинні робити як зазвичай. І все ж, оскільки Його внутрішня сутність інша, Він – не та сама «людина», про яку говорять. І хоча Він страждає серед людства, Він не залишає Духа через це страждання. Хоча Він благословенний, Він не забуває Духа через ці благословення. Дух та істота працюють в безмовному взаєморозумінні. Дух та істота не можуть бути розділені, і Вони ніколи не були розділені, бо істота є втіленням Духа, вона виходить від Духа, Духа, Який має форму. Таким чином, трансцендентальність неможлива для Духа в плоті; тобто Дух не здатний на надприродні речі, що означає, що Дух не може покинути фізичне тіло. Якби Він покинув плотське тіло, втілення Бога втратило б будь-який сенс. Тільки коли Дух повністю виражений у фізичному тілі, людина може пізнати Самого практичного Бога, і тільки тоді воля Бога буде досягнута. Тільки після представлення плотського тіла й Духа окремо людині Бог вказує на сліпоту й непослух людини: «Але ніколи людина по-справжньому не знала Мене, ніколи не звертала на Мене жодної уваги під час Моїх подорожей». З одного боку, Бог каже, що Він таємно ховається в плотському тілі, ніколи не роблячи нічого надприродного на очах у людей; з іншого боку, Він скаржиться, що людина не знає Його. У цьому немає жодного протиріччя. Насправді, при детальному розгляді неважко побачити, що Бог досягає Своїх цілей із цих двох сторін. Якби Бог явив надприродні ознаки й чуда, Йому не потрібно було б робити велику роботу. Своїми власними вустами Він просто прокляв би людей до смерті, і вони миттєво померли б, і таким чином усі люди були б переконані, але це не досягає Божої мети втілення. Якби Бог дійсно діяв таким чином, люди ніколи не змогли б свідомо повірити в Його існування. Вони були б нездатні до істинної віри і, більше того, прийняли б диявола за Бога. Що більш важливо, люди ніколи не змогли б пізнати Божий характер – а хіба це не один із аспектів значення Божого буття в плоті? Якби люди були нездатні пізнати Бога, тоді той невизначений Бог, той надприродний Бог завжди панував би серед людей. І в цьому випадку хіба люди не були б одержимі своїми власними уявленнями? Простіше кажучи, хіба це не був би сатана, диявол, який панує? «Чому Я кажу, що

повернув Собі силу? Чому Я кажу, що втілення має таке велике значення?» Момент, коли Бог стає плоттю, – це момент, коли Він повертає собі силу, і це також час, коли Його божественна сутність проявляється безпосередньо для дії. Усі люди поступово пізнають практичного Бога і, таким чином, повністю усувають місце сатани зі своїх сердець, даючи Богу більш глибоке місце в своїх серцях. У минулому люди у своїй свідомості бачили Бога в образі сатани, як Бога, Який був невидимий і нематеріальний; і все ж вони вірили, що цей Бог не тільки існує, але й здатний творити всілякі ознаки й чудеса та відкривати багато таємниць, такі як потворні обличчя одержимих демонами. Це в достатній мірі доводить, що Бог у свідомості людей – це не образ Бога, а образ чогось відмінного від Бога. Бог сказав, що Він хоче зайняти 0,1 відсотка сердець людей. Це – найвищий стандарт, який Він вимагає від людини. Крім того, що лежить на поверхні, у цих словах є й практична сторона. Якби це не було пояснено таким чином, люди вважали б Божі вимоги до них занадто низькими, так, ніби Бог занадто мало розумів їх. Хіба менталітет людини не такий?

Об'єднавши вищесказане та наведений нижче приклад Петра, можна виявити, що Петро дійсно знав Бога краще, ніж будь-хто інший, оскільки він зміг відвернутися від невизначеного Бога й прагнути до пізнання практичного Бога. Чому особливо згадується про те, що його батьки були демонами, які протистояли Богу? Це доводить, що Петро не шукав Бога в своєму серці. Його батьки представляли невизначеного Бога; саме через це Бог згадує їх. Більшість людей не звертає особливої уваги на цей факт. Замість цього вони зосереджуються на молитвах Петра. У деяких людей молитви Петра завжди на вустах, постійно в їхніх думках, але вони ніколи не порівнюють невизначеного Бога зі знанням Петра. Чому Петро відвернувся від своїх батьків і шукав пізнання Бога? Чому Петро заохочував себе уроками тих, хто зазнав невдачі? Чому він увібрав у себе віру й любов усіх тих, хто любив Бога протягом періодів? Петро дійшов до розуміння того, що все позитивне походить від Бога й дається безпосередньо Ним, без обробки сатаною. Це показує, що Бог, Якого він знав, був практичним Богом, а не надприродним Богом. Чому говориться, що Петро зосередився на засвоєнні віри й любові всіх тих, хто любив Бога протягом періодів? Із цього видно, що невдача людей протягом періодів спричинена головним чином тим, що в них були тільки віра й любов, але вони були нездатні пізнати практичного Бога. У результаті їхня віра залишалася невизначеною. Чому Бог багато разів згадує віру Йова, не кажучи про те, що він знав Бога, і чому Бог говорить, що Йов не був рівний із Петром? Слова Йова: «Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе» показують, що він мав тільки віру й не мав жодного знання. Слова «Протиставлення батьків Петра дало йому більше знань про Мою люблячу доброту й милосердя» часто викликають безліч запитань у більшості людей: чому Петру потрібне було протиставлення, щоб пізнати Бога? Чому він був нездатний

пізнати Бога безпосередньо? Чому він знав тільки Божу милість і люблячу доброту, а Бог не говорив ні про що інше? Шукати пізнання практичного Бога можна тільки після визнання нереальності невизначеного Бога; мета цих слів – змусити людей вигнати невизначеного Бога зі своїх сердець. Якби з часів створення світу й до сьогоднішнього дня люди завжди знали справжнє обличчя Бога, вони не були б здатні розрізняти діяння сатани, оскільки це поширене висловлювання людини – «людина не помічає рівної землі, поки не перейде через гору» – демонструє сенс промовляння цих слів Богом. Оскільки Він хоче дати людям глибше розуміння правдивості наведеного Ним прикладу, Бог навмисно підкреслює милосердя й ласку, доводячи, що період, у який жив Петро, був періодом Благодаті. З іншого боку, це ще більше розкриває огидне лице диявола, який не робить нічого, крім шкоди й розбещення людини, створюючи ще більш різкий контраст із Божим милосердям і ласкою.

Бог також викладає факти випробувань Петра й описує їхні фактичні обставини, додатково вказуючи людям, що Бог володіє не тільки милосердям і люблячою добротою, але також величчю й гнівом, і що ті, хто живе в мирі, не обов'язково живуть серед Божих благословень. Розповідь людям про переживання Петра після його випробувань є ще більшим доказом правдивості слів Йова: «Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймем?». У такий спосіб показано, що знання Петра про Бога дійсно досягло безпрецедентних висот, висот, яких ніколи не досягали люди минулих періодів, що також було плодом його засвоєння віри й любові всіх тих, хто любив Бога протягом періодів, і його заохочення самого себе, через використання уроків людей, які зазнали невдачі в минулому. Із цієї причини всі, хто досягає істинного пізнання Бога, називаються «плодом», і це стосується також і Петра. Молитви Петра до Бога показують його справжнє знання Бога під час його випробувань. Ложка дьогтю, однак, полягає в тому, що він не був здатний повністю зрозуміти Божу волю, і саме тому Бог попросив «зайняти 0,1 відсотка людського серця» тільки на підставі того, що Петро знав про Нього. Те, що навіть Петро, людина, яка краще за всіх знала Бога, був нездатний точно зрозуміти Божу волю, показує, що людям не вистачає здатності пізнати Бога, оскільки вони були так розбещені сатаною; це дозволяє всім людям пізнати сутність людини. Ці дві передумови – відсутність у людей здатності до пізнання Бога та повне проникнення в них сатани – є тлом для великої сили Бога, бо Бог діє тільки словами, Він не виконує жодної діяльності, і в такий спосіб Він займає певне місце в серцях людей. Але чому людям потрібно досягти тільки тих 0,1 відсотка, щоб задовольнити Божу волю? Це можна пояснити тим, що Бог не створив цю здатність у людині. Якби, за відсутності цієї здатності, людина прийшла до 100-відсоткового знання Бога, тоді кожен Божий крок був би для неї чітко зрозумілим – і, враховуючи вроджену природу людини, люди негайно повстали б проти Бога, вони б піднялися й відкрито виступили проти Нього, і саме так упав сатана. Отже, Бог ніколи не недооцінює

людей з тієї самої причини, що Він уже ретельно проаналізував їх і знає про них усе з кришталевою ясністю, аж до точної кількості води в їхній крові. Наскільки ж більш очевидною для Нього є людська природа? Бог ніколи не помиляється, і Він вибирає слова для Своїх висловлювань із найбільшою точністю. Отже, немає жодного протиріччя між тим, що Петро не має точного уявлення про Божу волю, і тим, що він володіє найбільшим знанням Бога; більш того, ці два поняття абсолютно не пов'язані між собою. Бог згадав його як приклад не для того, щоб привернути увагу людей до Петра. Чому така людина, як Йов, не могла пізнати Бога, а Петро міг? Чому Бог сказав, що людина здатна досягти цього, і в той же час сказав, що це завдяки Його великій силі? Чи дійсно люди хороші від природи? Людям нелегко це зрозуміти; ніхто не збагнув би внутрішнього значення цього, якби Я про це не говорив. Мета цих слів – дати людям розуміння, щоб у них була віра для співпраці з Богом. Тільки тоді Бог може виконувати роботу в співпраці з людиною. Такою є дійсна ситуація в духовному світі, і вона абсолютно незбагненна для людини. Усунути сатану з сердець людей і натомість віддати його місце Богу – ось що значить відбити натиск сатани, і тільки так можна сказати, що Христос зійшов на землю, тільки так можна сказати, що царства на землі стали царством Христа.

На даному етапі згадка про те, що Петро був зразком і взірцем для наслідування протягом декількох тисяч років, не означає просто, що він був зразком і взірцем; ці слова є відображенням битви, яка ведеться в духовному світі. Увесь цей час сатана працював у людині в марній надії поглинути її, тим самим змушуючи Бога знищити світ і втратити Своїх свідків. Проте Бог сказав: «Спочатку Я створю зразок, щоб Я міг зайняти найменше положення в людському серці. На цій стадії людство не тішить і не знає Мене повністю; проте, завдяки Моїй великій силі люди зможуть повністю підкоритися Мені й перестануть бунтувати проти Мене, і Я скористаюся цим прикладом, щоб перемогти сатану. Тобто Я використаю ті 0,1 відсотка людського серця, які Я займаю, щоб придушити всі сили, за допомогою яких сатана керує людством». Отже, сьогодні Бог згадує Петра як приклад, щоб він міг слугувати зразком для наслідування й практики для всього людства. У поєднанні зі вступним уривком це демонструє правдивість того, що Бог сказав про ситуацію в духовній сфері: «Сьогодні не схоже на минуле: Я робитиму те, чого ніколи не бачили з часів створення світу, говоритиму слова, які ніколи не чули протягом періодів, бо Я прошу, щоб усі люди пізнали Мене в плоті». Із цього очевидно, що сьогодні Бог почав діяти відповідно до Своїх слів. Люди можуть бачити тільки те, що відбувається зовні, вони не можуть бачити, що насправді відбувається в духовному світі, і тому Бог прямо говорить: «Такими є кроки Мого управління, але людина не має анінайменшого уявлення. Хоча Я говорив прямо, люди залишаються збитими з пантелику; до них важко достукатися. Хіба це – не низькість людини?». У цих словах є глибший зміст: вони пояснюють, що в духовному світі відбувається битва, як описано вище.

Божя воля не повністю досягнута після Його короткого опису історії Петра, тому Бог висуває наступну вимогу до людини щодо справ Петра: «У всьому космосі й на небозводі, серед усього на небесах і на землі, усе на землі й на небесах докладає всі свої зусилля до Мого заключного етапу роботи. Звичайно ж, ви не хочете бути глядачами, керованими силами сатани?». Люди отримують глибоке просвітління, прочитавши про знання Петра, і для ще більшої ефективності Бог показує людям наслідки їхньої розпусти, неприборканості й відсутності знання Бога; крім того, Він розповідає людству – ще раз і з більшою точністю – про те, що насправді відбувається в битві в духовному світі. Тільки так люди стають більш пильними, щоб не потрапити в руки сатани. Крім того, це чітко показує, що, якщо люди впадуть на цей раз, вони не будуть спасенні Богом, як це було попереднього разу. У комплексі ці попередження поглиблюють враження людства щодо Божих слів, вони змушують людей більше цінувати Божу милість і дорожити Божими словами попередження, щоб мета Бога стосовно спасіння людства дійсно могла бути досягнута.

Про життя Петра

Петро був Божим зразком для людства, світилом, яке знали всі. Чому ж така непримітна людина була піднесена Богом як взірець і звеличена наступними поколіннями? Само собою зрозуміло, що це невіддільне від виявлення Петрової любові до Бога та рішучості любити Бога. Що ж до того, як любов до Бога проявлялась у серці Петра та яким насправді був його життєвий досвід, то ми повинні повернутися до періоду Благодаті, щоб іще раз поглянути на звичаї того часу й поспостерігати за Петром того періоду.

Петро народився у звичайній юдейській родині землеробів. Його батьки утримували всю сім'ю, займаючись сільським господарством, і він був найстаршим із дітей і мав чотирьох братів і сестер. Це, звісно, не головна частина нашої розповіді; наш центральний персонаж – це Петро. Коли йому виповнилося п'ять років, батьки Петра почали вчити його читати. У той час єврейський народ був досить ученим і особливо прогресивним у таких сферах, як сільське господарство, промисловість і торгівля. Завдяки своєму соціальному оточенню обоє батьків Петра отримали вищу освіту. Хоча вони й були вихідцями із села, але мали добру освіту – на рівні пересічних студентів сучасних університетів. Очевидно, Петро був благословенний народитись у таких сприятливих соціальних умовах. Розумний і кмітливий, він охоче засвоював нові ідеї. Коли він почав навчання, виявилось, що він дуже легко розбирається в матеріалі під час уроків. Його батьки пишалися, що мають такого здібного сина, і докладали всіх зусиль, аби дати йому змогу ходити до школи, бо сподівалися, що він зможе відзначитись і зайняти в суспільстві якусь

офіційну посаду. Сам того не усвідомлюючи, Петро зацікавився Богом, і в результаті в чотирнадцять років, у старших класах, йому набридла програма з давньогрецької культури, яку він тоді проходив, а особливо те, що стосувалося вигаданих людей і подій із давньогрецької історії. Відтоді Петро, який щойно вступив у весняну пору своєї юності, почав намагатися дізнатися більше про людське життя та зовнішній світ. Його совість не говорила йому відплатити за труди батьків, бо він ясно бачив, що всі люди жили безглуздим життям у стані самообману, руйнуючи власні життя в боротьбі за багатство та визнання. Його прозріння багато в чому було зумовлене соціальним середовищем, у якому він перебував. Що більше знань мають люди, то складніші їхні міжособистісні стосунки та внутрішній світ, а отже, то більше вони існують у порожнечі. За таких обставин Петро проводив свій вільний час, відвідуючи найрізноманітніших людей, більшість із яких була релігійними діячами. У його серці маячіло невизначене відчуття, що релігія може пояснити все незрозуміле в людському світі, і тому він часто ходив на богослужіння до найближчої синагоги. Його батьки про це не знали, і незабаром Петро, який завжди відрізнявся добрим характером і прекрасними успіхами в навчанні, зненавидів школу. Під наглядом батьків він ледве закінчив старшу школу. Впливши на берег з океану знань, він глибоко зітхнув; відтоді ніхто більше його не вчив і не обмежував.

Закінчивши школу, Петро почав читати всілякі книги, але у свої сімнадцять років він іще не мав великого досвіду пізнання зовнішнього світу. Після закінчення школи він заробляв собі на життя землеробством, приділяючи якомога більше часу читанню книг і відвідуванню богослужінь. Батьки, які покладали на нього великі надії, часто проклинали Небо за свого «бунтівничого сина», але навіть це не могло стати на заваді його голоду та жадобі до праведності. Петро пережив чимало невдач, але його серце було пожадливым, і він ріс, як трава після дощу. Незабаром йому «пощастило» познайомитися з деякими високопоставленими діячами релігійного світу, і оскільки його прагнення було таким сильним, він почав дедалі частіше спілкуватися з ними, аж поки не став проводити з ними майже весь свій час. Поринувши в стан щастя й задоволення, він раптом зрозумів, що більшість цих людей вірила устами, не віддаючи вірі свого серця. Як Петро, чия душа була праведною й чистою, міг стерпіти такий удар? Він зрозумів, що майже всі люди, з якими він спілкувався, були звірами в людському одязі – тваринами з людським обличчям. У той час Петро був дуже наївним, тому кілька разів від щирого серця звертався до них із мольбами. Але хіба могли ті лукаві, підступні релігійні діячі прислухатися до благань цього палкого юнака? Саме тоді Петро відчув справжню порожнечу людського життя: при першому ж кроці на сцену життя він зазнав невдачі... За рік він відійшов від синагоги та почав жити самотійно.

Невдача зробила 18-річного Петра набагато зрілішим і досвідченішим. Від його юнацької наївності вже не залишилось і сліду; невинність і простодушність

молодості були безсердечно задавлені його невдачею, і він почав життя рибалки. Після того часом можна було побачити, як люди слухали проповіді, що їх Петро читав із човна. Заробляючи на життя риболовлею, він поширював свою звістку, куди б не йшов, і всі, кому він проповідував, були заворожені його проповідями, бо те, про що він говорив, відгукувалось у серцях простих людей, і всіх їх глибоко зворушувала його чесність. Він часто вчив людей підходити до ближніх зі щирим серцем, звертатися до Володаря неба, землі та всього сущого, не нехтувати своєю совістю, не робити ганебного та в усьому догоджати Богу, якого вони любили у своїх серцях... Його проповіді часто глибоко проймали людей; усіх, хто його слухав, Петро надихав і нерідко зворушував до сліз. Тоді він викликав велике захоплення в усіх своїх послідовників, які всі були нужденними та, природно, дуже нечисленними з огляду на те, яким було суспільство в той час. Петра також переслідували релігійні діячі тогочасного суспільства. Через усе це він два роки блукав із місця на місце, живучи усамітненим життям. За ці два роки надзвичайних переживань він здобув багато прозрінь і довідався багато нового щодо такого, про що раніше нічого не знав, так що він став невпізнаним порівняно із 14-річним собою, з яким тепер наче не мав нічого спільного. За ці два роки він зустрів найрізноманітніших людей і узрів усілякі істини про суспільство, унаслідок чого поступово почав позбавлятися усіляких ритуалів із релігійного світу. На нього також глибоко вплинув поступ тогочасної роботи Святого Духа; на той час Ісус працював уже багато років, тому тогочасна робота Святого Духа впливала й на роботу Петра, хоча він іще не зустрів Ісуса. Ось чому, проповідуючи, Петро здобув багато такого, чого не мали попередні покоління святих. Звісно, тоді він трохи знав про Ісуса, але ще не мав нагоди зустріти Його віч-на-віч. Він лише сподівався та прагнув побачити цю небесну постать, народжену від Святого Духа.

Одного вечора в сутінках Петро ловив рибу зі свого човна (біля берега водойми, що тоді називалася Галілейським морем). У руках у нього була вудка, але на думці було інше. Під світлом призахідного сонця поверхня води виглядала наче широкий океан крові. Світло відбивалося на молодому, але спокійному й урівноваженому обличчі Петра; здавалося, він був глибоко задуманий. У той момент здійснювався вітерець, і Петро, раптом відчувши самотність свого життя, відразу ж похмурнішав. Океанські хвилі виблискували на світлі, і було ясно, що він не в настрої ловити рибу. Заглиблений у роздуми, він раптом почув, як хтось за спиною в нього промовив: «Симоне, сину Йонин, юдею, дні твого життя самотні. Чи підеш ти за Мною?». Від несподіванки Петро моментально впустив із рук вудку, і вона відразу ж пішла на дно моря. Петро поспішно обернувся й побачив чоловіка, який стояв у його човні. Петро змріяв Його оком: волосся чоловіка спадало на плечі та золотилось у сонячних променях, Він був у сірому одязі, середнього зросту, з ніг до голови убраний як юдейський чоловік. У згасаючому світлі сірий одяг чоловіка

здавався чорнуватим, а Його обличчя наче злегка сяяло. Багато разів Петро намагався зустрітися з Ісусом, але це йому ніколи не вдавалося. У той момент у глибині душі Петро повірив, що цей чоловік має бути святим його серця, і тому він простерся в рибальському човні та мовив: «Чи не Ти є Господь, що прийшов проповідувати Євангеліє Царства Небесного? Я чув про те, що Ти пережив, але ніколи Тебе не бачив. Я хотів слідувати за Тобою, але не міг знайти Тебе». Тоді Ісус уже перейшов до каюти в човні та спокійно сидів там. «Підведись і сядь поруч зі Мною! – сказав Він. – Я тут, щоб шукати тих, хто по-справжньому Мене любить. Я прийшов спеціально для того, щоб поширювати Євангеліє Царства Небесного, і Я мандруватиму по всіх краях і шукатиму тих, хто одностайний зі Мною. Ти цього хочеш?» Петро відповів: «Я мушу йти за посланцем Небесного Отця. Я мушу визнати обранця Святого Духа. Раз я люблю Небесного Отця, то як же я можу не хотіти піти за Тобою?». Хоча слова Петра повнилися релігійними уявленнями, Ісус посміхнувся й задоволено кивнув. У той момент у Ньому зросло почуття батьківської любові до Петра.

Петро слідував за Ісусом кілька років і побачив у Ньому багато такого, чого не було в інших людях. Після того як він рік ішов за Ісусом, Петро був обраний із-поміж дванадцяти учнів. (Звісно, Ісус не говорив про це вголос, тож інші про це взагалі не знали.) У житті Петро міряв себе за всім, що робив Ісус. Найголовніше, що звістки, які проповідував Ісус, закарбувались у його серці. Він був абсолютно відданий і вірний Ісусу та ніколи на Нього не нарікав. Як наслідок, він став вірним супутником Ісуса та слідував за Ним, куди б Він не йшов. Петро спостерігав за лагідними словами Ісуса, за тим, що Він мав за їжу, Його одягом і тим, як Ісус учив людей, де Він зупинявся та як мандрував. Петро в усьому наслідував Ісуса. Він ніколи не був самовдоволеним, але відкинув усе віджиле, наслідуючи приклад Ісуса і словом, і ділом. Саме тоді Петро відчув, що небо, земля і все суще перебувають у руках Всемогутнього та що тому в нього немає особистого вибору. Петро також засвоїв усі риси Ісуса та використовував їх як приклад. Життя Ісуса показує, що Він не був самовдоволеним у тому, що робив; замість хвалитися Собою, Він зворушував людей любов'ю. Те, яким був Ісус, проявлялось у різних речах, і тому Петро наслідував усе, що Його стосувалося. Пережите Петром давало йому дедалі більше відчуття того, наскільки Ісус був гідний любові, і він казав, наприклад, таке: «Я шукав Всемогутнього по цілому всесвіті, і я бачив чудеса неба, землі та всього сущого, і так я глибоко відчув, наскільки Всемогутній гідний любові. Однак я ніколи не мав у серці щирої любові та ніколи не бачив краси Всемогутнього на власні очі. Сьогодні, коли Всемогутній подивився на мене з прихильністю в очах, я нарешті відчув, наскільки Бог гідний любові. Я нарешті відкрив для себе, що людство любить Його не тільки тому, що Бог створив усе суще; у своєму повсякденному житті я знайшов Його безмежну красу. Як би вона могла обмежуватися тим, що можна побачити просто зараз?». З плином часу в

Петрові теж відкрилося багато гідного любові. Він став дуже слухняним Ісусу, і, звісно, він також зазнав чимало невдач. Коли Ісус брав його проповідувати в різні місця, Петро завжди впокорявся та слухав проповіді Ісуса. Він багато років слідував за Ісусом, але це не зробило його бундючним. Коли Ісус сказав Петру, що прийшов для того, аби бути розіп'ятим і так завершити Свою роботу, Петро часто відчував у серці муку й таємно ридав на самоті. Проте цей «нешасний» день нарешті настав. Коли Ісуса заарештували, Петро ридав на самоті у своєму рибальському човні й багато молився із цього приводу. Але в серці він знав, що такою була воля Бога Отця, і ніхто не був у силах її змінити. Петро мучився та плакав тільки через свою любов. Це, звісно, людська слабкість. Тож коли він дізнався, що Ісуса прибіють до хреста, він спитав в Ісуса: «Коли Ти підеш, чи повернешся Ти, щоб бути серед нас і пильнувати нас? Чи зможемо ми ще Тебе побачити?». Хоча ці слова були дуже наївними та сповненими людських уявлень, Ісус знав гіркоту страждань Петра, тому через Свою любов зважив на його слабкість: «Петре, Я тебе любив. Ти це знаєш? Хоча ти говориш нерозважливо, але Отець обіцяв, що після Мого воскресіння Я явлюся людям на 40 днів. Хіба ти не віриш, що Мій Дух часто обдаровуватиме вас усіх благодаттю?». І хоча Петра це дещо розрадило, він усе ж відчував, що йому чогось бракує, і тому, воскреснувши, Ісус уперше відкрито йому явився. Та щоб не дати Петру й надалі чіплятися за свої уявлення, Ісус відмовився від щедрої трапези, яку Петро для Нього приготував, і зник в одну мить. Із того моменту Петро нарешті глибше зрозумів Господа Ісуса та ще більше полюбив Його. Після Свого воскресіння Ісус часто являвся Петру. Він являвся Петру ще тричі після того, як минули сорок днів і Він вознісся на небо. Кожне явлення відбувалося саме тоді, коли стара робота Святого Духа закінчувалась і починалась нова.

Усе своє життя Петро ловив рибу, щоб прогодуватися, але, більше того, він жив для того, щоб проповідувати. В останні роки життя він написав своє перше та друге послання, а також кілька листів до тогочасної церкви Філадельфії. Він глибоко проймав людей того періоду. Замість повчати людей, використовуючи власні повноваження, він забезпечував їх належним постачанням життя. Він ніколи не забував, чого вчив Ісус до того, як піти, і надихався цим протягом усього свого життя. Слідуючи за Ісусом, він вирішив наслідувати Його приклад у всьому й відплатити за любов Господа своєю смертю. Ісус на це погодився, і коли Петру було 53 роки (через понад 20 років після відходу Ісуса), Ісус явився йому, щоб допомогти здійснити його прагнення. Наступні сім років свого життя Петро присвятив самопізнанню. Одного дня, наприкінці тих семи років, він був розіп'ятий униз головою, так завершивши своє надзвичайне життя.

Глава 8

Коли Бог говорить із точки зору Духа, Його тон звернений до всього людства. Коли Бог говорить із людської точки зору, Його тон звернений до всіх, хто слідує проводу Його Духа. Коли Бог говорить у третій особі (з так званої точки зору спостерігача), Він показує Свої слова людям безпосередньо, щоб вони бачили Його як коментатора, і їм здається, що з Його вуст виходить безмежна кількість того, про що люди не мають анінайменшого уявлення та що вони не можуть досягнути. Хіба це не так? Коли Бог говорить із точки зору Духа, усе людство дивується. «Любов людей до Мене крихітна, і їхня віра в Мене також мізерно мала. Якби Я не спрямовував натиск Моїх слів на слабкості людей, вони б хвалилися й перебільшували, поважно просторікуючи та висувуючи пишномовні теорії, ніби вони всезнаючі й цілковито обізнані щодо земних питань». Ці слова не тільки викривають людство таким, яке воно є насправді, і виявляють те положення, яке Бог займає в серцях людей, але й розкривають усе життя людства. Кожна людина вірить, що вона незвичайна, але навіть не знає, що існує таке слово, як «Бог». Тому вона насмілюється висувати пишномовні теорії. Однак це «висунення пишномовних теорій» не є «говорінням» у тому сенсі, в якому його розуміють люди. Радше, це означає, що люди були розбещені сатаною. Усе, що вони роблять, кожна дія, яку вони виконують, суперечить Богу й прямо протистоїть Йому, а сутність їхніх дій виходить від сатани та є спротивом Богу й спрямована на досягнення незалежності всупереч Божій волі. Ось чому Бог говорить, що всі люди висувують пишномовні теорії. Чому Бог говорить, що натиск Його слів спрямований на людські слабкості? Це тому, що, відповідно до Божого наміру, якби Він не викрив те, що приховано глибоко в серцях людей, тоді ніхто не підкорився б; таким чином, люди не зрозуміли б самих себе й не стали б шанувати Бога. Іншими словами, якщо наміри людей не будуть викриті, то вони наважаться на що завгодно – можливо, навіть на прямі прокляття Небес або Бога. Це – слабкості людства. Тому Бог говорить так: «Я подорожую до всіх куточків всесвіту в постійному пошуку тих, хто відповідає Моєму наміру й підходить для Мого використання». Це твердження в поєднанні зі сказаним пізніше про формальне вітання Царства ясно показує, що Божий Дух залучений до нової роботи на землі; просто люди не можуть бачити це своїми фізичними очима. Оскільки сказано, що Дух знаходиться на землі, здійснюючи нову роботу, весь всесвіт також зазнає важливих змін: Божі сини й Божий народ починають приймати свідчення про втілення Бога, до того ж кожна релігія й деномінація, кожен спосіб життя й місце також різною мірою приймають Його. Це – великий рух всесвіту в духовному світі. Він вражає весь релігійний світ до його глибин, що частково відноситься до раніше згаданого «землетрусу». Потім ангели офіційно приступають до своєї роботи, і народ Ізраїлю повертається в свій дім, щоб ніколи більше не поневірятися, і всі залучені приймають пастирство. На

протипагу, єгиптяни починають виходити за рамки Мого спасіння, тобто вони отримують Мою кару (але формально вона ще не почалася). Отже, коли світ одночасно зазнає цих кількох великих змін, це також час, коли офіційно звучить вітання Царства, час, який люди називають «часом, коли починає діяти семикратно посилений Дух». Кожен раз, коли Бог здійснює роботу відновлення, на цих фазах (або в ці перехідні періоди) ніхто не здатний відчувати роботу Святого Духа. Тому Слова Бога «коли люди втрачають надію» є правдивими. Більше того, під час кожної з цих перехідних фаз, коли люди втрачають надію або коли вони відчують, що це неправильний потік, Бог починає заново й здійснює наступний етап Своєї роботи. Із часу створення світу й до цього дня Бог відновлював Свою роботу й змінював методи Своєї роботи у такий спосіб. Хоча більшість людей у тій чи іншій мірі можуть досягнути деякі аспекти цієї роботи, усе ж, їх урешті-решт змиває потік води, тому що вони занадто малі з точки зору духовного стану; вони нездатні досягнути етапи Божої роботи, і тому їх виганяють. Однак саме так Бог очищає людей, і це Божий суд над застарілими уявленнями людства. Чим більший у людей фундамент, тим значніші їхні релігійні уявлення про Бога, які їм важко відкинути; вони завжди чіпляються за старі речі, і їм важко прийняти нове світло. З іншого боку, якщо хтось стоїть, то у нього повинен бути якийсь фундамент, на якому можна стояти, але більшості людей усе одно важко відмовитися від своїх уявлень. Особливо це стосується їхніх уявлень про втіленого Бога сьогодення, і цей момент чітко видно.

У словах сьогодення Бог багато говорить про видіння, тому зараз немає необхідності вдаватися в подробиці. Бог говорить насамперед про те, як будівництво церкви закладає фундамент для будівництва Царства. А саме: поки будувалася церква, головною метою було переконати людей як у серці, так і в слові, хоча вони й не пізнали втіленого Бога навч. Незважаючи на те, що вони плекали віру в своїх серцях, вони не знали втіленого Бога, тому що на тій стадії Він не відрізнявся від людини. У період Царства всі повинні проявляти переконаність у своїх серцях, промовах і очах. Цього достатньо, щоб показати, що для того, щоб усі проявляли переконаність у своїх серцях, промовах і очах, їм повинно бути дозволено пізнати Бога, що живе у плоті, своїми фізичними очима – не з примусу й не просто випадковою вірою, але зі знанням, яке постає з переконання в їхніх серцях і вустах. Тому на даній стадії будівництва немає битв і вбивств. Натомість Божі слова приведуть людей до просвітління, і завдяки цьому вони можуть шукати й досліджувати, щоб підсвідомо пізнати втіленого Бога. Тому для Бога ця стадія роботи набагато простіша, оскільки вона дозволяє природі йти своїм шляхом і не суперечить людству. Зрештою, вона природним чином приведе людей до пізнання Бога, тож не хвилюйтеся й не тривожтеся. Коли Бог сказав: «Стан битви в духовному світі стає очевидним безпосередньо серед усього Мого народу», Він мав на увазі, що, коли люди стають на правильний шлях і починають пізнавати

Бога, сатана не тільки спокушає кожну людину внутрішньо, але може спокушати й саму церкву. Однак це шлях, яким мусить пройти кожен, тому нікому не потрібно турбуватися. Спокуса сатани може проявлятися в декількох формах. Хтось може знехтувати або зректися того, що говорить Бог, і може говорити негативні речі, щоб послабити позитивний настрій інших людей; однак така людина зазвичай не схиляє інших на свою сторону. Це важко розпізнати. Основна причина цього полягає в тому, що така людина може все ще активно відвідувати зібрання, але у неї немає чіткого розуміння видінь. Якщо церква не захиститься від таких людей, то їхній негатив може похитнути всю церкву, змусивши її холодно реагувати на Бога й тим самим не звертати уваги на Божі слова, – а це означало б впасти прямо в спокусу сатани. Така людина може й не повставати проти Бога безпосередньо, але через те, що вона не може осягнути Божі слова й не знає Бога, вона може зайти так далеко, що почне скаржитися, або її серце сповниться обурення. Вона може сказати, що Бог залишив її, і тому вона нездатна отримати просвітлення й освічення. Вона може захотіти піти, але вона трохи боїться, і вона може сказати, що Божа робота походить не від Бога, а натомість є роботою злих духів.

Чому Бог так часто згадує Петра? І чому він каже, що навіть Йов не наблизився до того, щоб бути йому рівним? Ці слова не тільки спонукають людей звернути увагу на дії Петра, але й змушують їх відкинути всі приклади, які у них є в серцях, оскільки навіть приклад Йова, який володів найбільшою вірою, не підійде. Досягти кращого результату можна тільки тоді, коли люди зможуть відкинути все, намагаючись наслідувати Петра, і, чинячи так, просунутися на крок уперед у своєму пізнанні Бога. Бог показує людям шлях практики, яким ішов Петро, щоб пізнати Бога, і мета цього – дати людям відправну точку. Потім Бог передрікає один зі способів, яким сатана буде спокушати людей, коли Він каже: «Однак, якщо ти холодний і байдужий до Моїх слів, то ти, безсумнівно, виступаєш проти Мене. Це факт». У цих словах Бог пророкує підступні замисли, які спробує застосовувати сатана; ці слова слугують як попередження. Неможливо, щоб усі були байдужі до Божих слів, але, тим не менш, деякі люди потраплять у полон цієї спокуси. Тому в кінці Бог підкреслює: «Якщо ви не знаєте Моїх слів, не приймаєте їх і не втілюєте їх у життя, тоді ви неминуче станете об'єктами Моєї кари! Ви, без сумніву, станете жертвами сатани!». Це Божя порада людству, але, врешті-решт, як і передрік Бог, частина людей неминуче стане жертвою сатани.

Глава 9

У людській уяві Бог є Бог, а люди є люди. Бог не говорить мовою людей, і вони не можуть говорити мовою Бога. Для Бога задоволення вимог людства до Нього – дуже легка справа; виконувати їх одну за одною дуже просто, тоді як вимоги Бога

до людства є недосяжними й немислимими для людей. Однак насправді все навпаки: Бог вимагає від людей тільки «0,1 відсотка». Це не тільки дивує людей, а й викликає в них почуття великого здивування, неначе всі вони перебувають у морі. Лише завдяки Божому просвітлінню та милості люди трохи дізналися про Божу волю. Однак 1 березня всі люди знову були спантеличені й чухали потилицю; Бог просив, щоб Його люди були як блискучий сніг, а не як хмари, що пливуть за вітром. То що ж означає цей «сніг»? І на що вказують «хмари, що пливуть за вітром»? У цей момент Бог свідомо не розкриває глибокого сенсу цих слів. Це збиває людей з пантелику й тим самим посилює їхню віру, коли вони прагнуть до пізнання – адже це конкретна вимога, що пред'являється до Божого народу, і ніщо інше, тому всі люди виявляють, що мимоволі проводять більше часу, розмірковуючи над цими незбагненними словами. У результаті в їхньому мозку виникають різні ідеї, перед очима мерехтять сніжинки, а в думках одразу ж з'являються хмари, що біжать по небу. Чому Бог просить, щоб Його народ був як сніг, а не як хмари, що пливуть? У чому тут істинний сенс? Що конкретно означають ці слова? «Сніг» не тільки надає природі чудового вигляду, але й корисний для сільськогосподарських угідь; він сприяє знищенню бактерій. Після рясного снігопаду всі бактерії покриваються блискучим снігом, і вся місцевість негайно сповнюється життям. Подібно до цього, Божий народ має не тільки знати Бога втіленого, а й дисциплінувати себе фактом Божого втілення; таким чином вони втілюватимуть у життя нормальну людську сутність. Так сніг надає природі гарного вигляду; в кінцевому підсумку, зрілість Божого народу покінчить із великим червоним драконом, встановить Боже Царство на землі, поширить і прославить святе ім'я Боже так, що все Царство на землі наповниться Божою праведністю, засяє Його сяйвом та заіскриться Його славою. Повсюди будуть картини миру й достатку, щастя й наповненості, а також краси, що постійно оновлюється. Різноманітні лиха, що існують нині, – порочні сатанинські характери, як-от неправедність, криводушність і брехливість, порочні прагнення тощо, – усе це буде викорінено, і таким чином небо й земля будуть оновлені. Це є справжнім значенням виразу «після рясного снігопаду». Ті, хто як хмари, що пливуть, схожі на людей, які йдуть за стадом, згаданим Богом; якщо виникають якісь спокуси від сатани або випробування від Бога, вони тут же пливуть геть, припиняючи існування. Навіть сама їхня сутність не збережеться, давно зникнувши. Якщо люди як хмари, що пливуть, то вони не тільки не здатні втілювати в життя образ Божий, а й ганьблять Його ім'я, тому що такі люди наражаються на небезпеку бути вихопленими в будь-який час і в будь-якому місці; вони є їжею, якою живиться сатана, – і коли сатана візьме їх у полон, вони зрадять Бога й служитимуть сатані. Це, безсумнівно, ганьбить ім'я Бога, і саме це обурює Бога найбільше; такі люди є ворогами Бога. Отже, вони одночасно і не мають сутності нормальних людей, і не мають жодної практичної цінності. Саме тому Бог висуває такі вимоги до Свого народу. Однак, зрозумівши щось із цих слів, люди

почуваються розгубленими щодо того, що робити далі, адже темою Божих слів став Сам Бог, і це ставить їх у скрутне становище: «Тому що Я прийшов зі святої землі, Я не схожий на лотос, який має тільки ім'я, але не має сутності, бо він прийшов із болота, а не зі святої землі». Чому після слів про Його вимоги до Свого народу Бог описує Своє власне народження? Чи може бути так, що між цими двома явищами є зв'язок? Дійсно, між ними існує внутрішній зв'язок; якби це було не так, Бог не став би казати такого людям. Серед зеленого листя лотос коливається вперед і назад під подихом легкого вітерця. Він милує око й дуже високо цінується. Люди просто не можуть намилюватися ним і так і хочуть зайти у воду, щоб зірвати квітку лотоса й роздивитися її ближче. Однак Бог каже, що лотос походить із трясовини та має тільки ім'я, але не сутність; виявляється, що Бог не надає лотосам жодного значення, і з Його слів зрозуміло, що Він відчуває до них певну відразу. Протягом століть багато людей звеличували лотоси за те, що вони виходять незаплямованими з бруду, і навіть, здається, мали на увазі, що лотоси є незрівнянними та невимовно прекрасними. Однак в очах Бога лотоси нічого не варті – у цьому якраз і полягає відмінність між Богом і людьми. Таким чином видно, що різниця між Богом і людьми настільки ж величезна, як відстань між небесним склепінням та основою землі. Оскільки лотос виростає з болота, всі поживні речовини, які йому необхідні, теж надходять звідти. Просто лотос уміє маскуватися й таким чином влаштовувати справжнє свято для очей. Багато людей бачать тільки зовнішню красу лотоса, але ніхто не помічає, що життя, сховане всередині, брудне та нечисте. Тому Бог каже, що лотос має тільки ім'я, але не сутність, – що є абсолютно вірним та істинним. Хіба не саме таким сьогодні є Божий народ? Їхня покірність і віра в Бога лише поверхова. Перед Богом вони вислужуються й виставляють себе напоказ, щоб Він був задоволений ними; всередині ж вони сповнені розбещеного, сатанинського характеру, а їхні черева наповнені нечистотами. Ось чому Бог ставить людям запитання, запитуючи, чи заплямована їхня вірність Богові брудом, а чи вона є чистою й щирою. Багато людей, коли вони були прислужниками, на словах вихваляли Бога, але в серцях своїх проклинали Його. На словах вони корилися Богові, але в серцях своїх не слухалися Його. Їхні уста промовляли негативні слова, а в серцях вони відчували спротив Богові. Були навіть такі, чиї дії були узгодженими: вони вигукували непристойності ротом і жестикулювали руками, абсолютно безпутні, і були яскравим і реалістичним вираженням істинного обличчя великого червоного дракона. Такі люди справді гідні називатися кодом великого червоного дракона. Однак сьогодні вони стоять на місці вірних прислужників і вдають, боцїмто вони є вірними Божими людьми – яка ж безсоромність! Утім, це не дивно: вони вийшли з трясовини та просто не можуть не проявляти свого справжнього обличчя. Оскільки Бог є святим і чистим, реальним і фактичним, Його плоть походить від Духа. Це визначено й незаперечно. Не тільки здатність свідчити про Самого Бога, а й здатність цілковито присвятити

Себе виконанню Божої волі являє собою один бік Божої сутності. Те, що плоть походить від Духа, що має образ, означає, що плоть, у яку зодягається Дух, істотно відрізняється від плоті людей, і ця відмінність полягає насамперед в їхньому дусі. Під «Духом, що має образ» мається на увазі те, що будучи зодягнутою в нормальну людську сутність, божественність може нормально здійснювати роботу зсередини. Це ані найменшою мірою не є чимось надприродним і не обмежене людською сутністю. «Образ Духа» означає довершену божественність і не обмежується людською сутністю. Отже, притаманні Богові характер та істинний образ можуть бути повністю реалізовані у втіленій плоті, яка не тільки є нормальною й стійкою, а й володіє величчю й гнівом. Перша втілена плоть могла представляти тільки того Бога, про якого люди могли скласти собі уявлення; тобто Він був здатний тільки творити знамення й чудеса та промовляти пророцтва. Отже, Він не повністю втілював реальність Бога, і тому не був втіленням Духа, що має образ; Він був лише безпосереднім проявом божественності. Більше того, оскільки Він вийшов за межі нормальної людської сутності, Його не називали довершеним практичним Богом, але в Ньому було трохи від невизначеного Бога на небесах; Він був Богом людських уявлень. У цьому полягає істотна відмінність між двома втіленнями у плоті.

З найвищої точки у всесвіті Бог стежить за кожним кроком людства й за всім, що люди говорять і роблять. Він навіть стежить за всіма їхніми найсокровеннішими думками з абсолютною ясністю, ніколи не випускаючи їх із поля зору; тому Його слова врізаються прямо в серця людей, уражаючи кожен їхню думку, і Божі слова є проникливими та непомильними. «Хоча люди “знають” Мій Дух, вони все одно ображають Мій Дух. Мої слова виявляють потворні обличчя всіх людей, а також їхні найпотаємніші думки, і змушують усіх на землі впасти ниць під Моїм пильним поглядом». З цього очевидно, що хоча вимоги Бога до людства не надто суворі, люди все одно не в змозі витримати ретельної перевірки Божого Духа. «Однак, незважаючи на падіння, серця їхні не сміють відходити від Мене далеко. Хто з об'єктів творіння не полюбив Мене в результаті Моїх вчинків?» Це ще більше вказує на цілковиту мудрість і всемогутність Бога і, таким чином, розкриває все, про що думав Божий народ, коли перебував у становищі прислужників: після «торгівлі», що закінчилася невдачею, «сотні тисяч» або «мільйони» в їхніх головах обернулися на ніщо. Однак завдяки Божим адміністративним постановам, завдяки Божій величчю та гніву, – навіть попри те, що вони похнюпили голови в журбі, – вони продовжували служити Богові з негативним настроєм, і вся їхня минула практика перетворилася тільки на порожні балачки та була цілковито забута. Замість цього, щоб розважити себе, згаяти або вбити час, вони свавільно робили те, що давало задоволення їм і всім іншим. ... Ось що насправді відбувалося серед людей. Отже, Бог відкривається людству та каже: «Хто не жадає Мене в результаті Моїх слів? У кого не народжуються почуття прихильності в результаті Моеї любові?». Чесно кажучи, всі люди готові прийняти слова Бога, і серед них немає жодного, кому б не

подобалося читати слова Бога; просто люди не здатні втілити слова Бога на практиці, тому що їм заважає їхня природа. Прочитавши Божі слова, чимало людей не можуть винести розлуки з ними, і в них розгорається любов до Бога. Отже, Бог знову проклинає сатану, вкотре викриваючи його потворне обличчя. «Ця епоха, коли сатана свавільно бунтує і є несамовито деспотичним» – це також та сама епоха, коли Бог розпочинає Свою офіційну велику роботу на землі. Далі Він розпочинає роботу зі знищення світу. Іншими словами, що більше сатана безчинствує, то швидше настане Божий день. Отже, чим більше Бог промовляє про безчинства сатани, тим ближчим є день, коли Бог знищить світ. Ось що Бог проголошує сатані.

Чому Бог неодноразово казав: «...більше того, за Моєю спиною вони займаються всіма тими “похвальними” брудними справами. Невже ти гадаєш, що плоть, у яку Я зодягаю Себе, нічого не знає про твої вчинки, поведінку й слова?». Він не просто промовив такі слова один чи два рази. Чому? Щойно люди отримують розраду від Бога та усвідомлюють, що Бог сумує за людством, їм стає легко забути минуле і рухатися вперед. Проте Бог не виявляє ані найменшої поблажливості до людей: він продовжує націлюватися на їхні думки. Отже, Він знову і знову каже людям, щоб вони пізнали себе, припинили розпусту, більше не займалися такими похвальними брудними справами й ніколи більше не обманювали Бога у плоті. Хоча природа людей не змінюється, є користь у тому, щоб нагадати їм про це кілька разів. Після цього Бог промовляє з людського погляду, щоб розкрити таємниці в їхніх серцях: «Багато років Я терпів вітер і дощ, зазнав і гіркоти людського світу; однак, при уважному розгляді, жодні страждання не можуть змусити плотське людство втратити надію на Мене, і тим більше жодна солодкість не може змусити людей із плоті стати холодними, розчарованими або зневажливими по відношенню до Мене. Невже їхня любов до Мене насправді зводиться або до відсутності страждань, або до відсутності солодкості?» «Усе, що під сонцем, – порожнє» – ці слова справді мають внутрішній сенс. Таким чином Бог каже, що ніщо не може змусити людей втратити надію на Нього чи охолонути до Нього. Якщо люди не люблять Бога, то вони з таким же успіхом можуть бути мертвими; якщо вони не люблять Бога, то їхні страждання марні, а щастя, яким вони насолоджуються, порожнє й додається до їхніх гріхів. Оскільки жодна людина не любить Бога по-справжньому, Він каже: «Невже їхня любов до Мене насправді зводиться або до відсутності страждань, або до відсутності солодкості?». Як у людському світі хтось може існувати без страждань чи солодкості? Знову і знову Бог каже: «Жодна людина ніколи по-справжньому не бачила Мого обличчя й не чула Мого голосу, тому що люди не знають Мене по-справжньому». Бог каже, що люди не знають Його по-справжньому, але чому Він вимагає, щоб люди знали Його? Хіба це не суперечність? Кожне з Божих слів має певну мету. Оскільки люди заціпеніли, Бог використовує принцип, за яким Він робить 100 % Своєї роботи через людей, щоби

зрештою здобути 0,1 % кожного з їхніх сердець. Таким є метод, яким діє Бог, і Бог має діяти таким чином, щоб досягти Своїх цілей. Саме в цьому й полягає мудрість Божих слів. Чи осягнули ви це?

Бог каже: «Коли Я розкриваю Свої таємниці прямо й оголошую Свою волю у плоті, ви не звертаєте уваги; ви слухаєте звуки, але не розумієте їхнього значення. Я сповнений смутку. Хоча Я у плоті, Я не можу виконувати роботу служіння плоті». В одному відношенні, ці слова змушують людей, через їхню заціпенілість, узяти на себе ініціативу зі співпраці з Богом; в іншому відношенні, Бог відкриває істинне обличчя Своєї божественності у плотському втіленні. Оскільки люди надто слабкі у своєму духовному стані, одкровення божественності в період, коли Бог у плоті, приходить тільки в міру їхньої здатності прийняти його. Під час цього етапу роботи більшість людей залишається нездатною повністю прийняти його, що достатньою мірою показує, наскільки вони несприйнятливі. Отже, під час цієї роботи божественність не виконує всієї своєї первісної функції; вона виконує лише малу її частину. Це показує, що в подальшій роботі божественність буде поступово розкриватися залежно від стану зцілення людства. Однак божественність не зростає поступово; навпаки, це те, чим втілений Бог володіє сутнісно, і вона не схожа на духовний стан людей.

У створенні Богом людей були мета й сенс, тому Він сказав: «Якби все людство було знищене Моїм гнівом, яке значення мало б Моє створення небес і землі?». Після того, як люди були зіпсовані, Бог планував набути частину з них для Своєї втіхи; у Його наміри не входило, щоб усіх людей було знищено або щоб їх було викорінено за найменшого порушення Божих адміністративних постанов. Не такою є воля Божа; як сказав Бог, це було б безглуздом. Саме завдяки цій «безглуздості» Божа мудрість стає очевидною. Хіба немає ще більшого сенсу в тому, що Бог промовляє й діє через безліч засобів, щоб карати, судити й уражати всіх людей, у кінцевому підсумку відбираючи тільки тих, хто по-справжньому любить Його? Саме в цьому й проявляються Божі вчинки, і тому створення людей стає ще більш значущим. Отже, більшість Божих слів промовляється тільки для того, щоб пройти повз вуха людей; це робиться для досягнення мети, і саме такою є реальність певної частини Його слів.

Додаток

Глава 1

Те, що Я прошу вас зробити, не є невизначеною й порожньою теорією, про яку Я говорю, як і не є немислимим для людського мозку або недосяжним для людської плоті. Хто здатен на довершену вірність у Моєму домі? І хто може віддати всі свої сили в Моєму Царстві? Якби не одкровення Моєї волі, хіба стали б ви по-справжньому

вимагати від себе догодити Моєму серцю? Ніхто ніколи не розумів Мого серця, і ніхто ніколи не сприймав Моєї волі. Хто коли-небудь бачив Моє обличчя чи чув Мій голос? Петро? Чи Павло? Чи Іван? Чи Яків? Кого Я коли-небудь одягав, чи кимось володів, чи когось використовував? Хоча перший раз, коли Я став плоттю, відбувся всередині божественності, плоть, у яку Я зодягнувся, не знала людських страждань, бо Я не був втілений у формі, і тому не можна сказати, що плоть повністю виконувала Мою волю. Тільки коли Моя божественність здатна робити те, що зробив би Я, і говорити так, як говорив би Я, у нормальній людській сутності, без перепон і перешкод, можна сказати, що Моя воля виповнилась у плоті. Оскільки Моя нормальна людська сутність здатна прикривати собою Мою божественність, то в такий спосіб досягається Моя мета – бути скромним і прихованим. На етапі роботи в плоті, хоча божественність діє безпосередньо, ці дії нелегко побачити людям, що зумовлено лише життям і діями нормальної людської сутності. Це втілення не може поститися 40 днів, як перше втілення, але працює й промовляє нормальним чином; хоча Він відкриває таємниці, Він є абсолютно нормальним; Його голос не подібний до гromу, Його обличчя не виблискує світлом, і небеса не тремтять, коли Він іде, як люди собі це уявляють. Якби це було так, то в цьому не було б Моєї мудрості, і неможливо було б осоромити й перемогти сатану.

Коли Я являю Свою божественність під прикриттям нормальної людської сутності, Я набуваю повної слави, Моя велика робота завершена, і ніщо не становить жодних труднощів. Це пояснюється тим, що насамперед мета Мого втілення – дати можливість усім, хто вірить у Мене, побачити діяння Моєї божественності в плоті, побачити Самого практичного Бога й так розвіяти те місце в серцях людей, яке займає невидимий і невідчутний на дотик Бог. Оскільки Я їм, одягаюся, сплю, живу й дію, як нормальна людина, оскільки Я говорю й сміюся, як нормальна людина, і маю потреби нормальної людини, маючи при цьому сутність повної божественності, Я звуся «практичним Богом». Це не є чимось абстрактним, і це легко зрозуміти; із цього можна побачити, в якій частині перебуває осередок Моєї роботи, і на якій фазі роботи Я зосереджений. Основна мета Мого втілення полягає в тому, щоб відкрити Мою божественність через нормальну людську сутність. Неважко побачити, що центр Моєї роботи припадає на другу частину ери суду.

У Мені ніколи не було ні людського життя, ні жодного сліду людського. Людське життя ніколи не посідало місця в Мені й ніколи не стримувало виявлення Моєї божественності. Тому що більше звучить Мій голос на небесах і виражається воля Мого Духа, то більше сатана може осоромитися, і то легше стає виконувати Мою волю в межах нормальної людської сутності. Вже саме лише це завдало сатані поразки; сатана вже цілковито осоромлений. Хоча Я прихований, це не перешкоджає висловлюванням і діям Моєї божественності – цього достатньо, щоб показати, що Я переміг і здобув повну славу. Оскільки Моїй роботі в плоті ніщо не заважає й оскільки практичний Бог нині має місце в серцях людей та вкоренився в

їхніх серцях, то сатана переможений Мною, і це повністю доведено. І оскільки сатана не здатен більше діяти серед людей, і оскільки важко прищепити сатанинську якість до плоті людини, Моя воля виповнюється безперешкодно. Зміст Моєї роботи полягає насамперед у тому, щоб спонукати всіх людей споглядати Мої дивовижні діяння та бачити Моє істинне обличчя: Я не є недосяжним, не підношуся в небесах, не безформний і не аморфний. Я не є невидимим, як повітря, і не схожий на хмару, що пливе й легко розвіюється; навпаки, хоча Я живу серед людей і відчуваю солодкий, кислий, гіркий і гострий смак серед людей, Моя плоть істотно відрізняється від людської. Більшості людей важко взаємодіяти зі Мною, але водночас більшість жадає спілкування зі Мною. Виглядає так, неначе у втіленому Богові є величезні, незбагненні таємниці. Через пряме одкровення божественності та через прикриття людської зовнішності люди тримаються від Мене на шанобливій відстані, вірячи, що Я милосердний і люблячий Бог, але водночас боячись Моєї величі та гніву. Тому в серці своєму вони бажають серйозно поговорити зі Мною, але не можуть зробити того, чого бажають – на те, чого бажає серце, бракує сили. Таким є стан кожної людини за цих обставин – чим більше таких людей, тим сильнішим є доказ виявлення різних аспектів Мого характеру, а отже, мета пізнання людьми Бога досягнута. Але це є вторинним; головне – щоб люди дізналися про Мої чудесні діяння зі вчинків Моєї плоті, що змусить їх пізнати сутність Бога; Я не є аномальним і надприродним, як це уявляється людям. Навпаки, Я – практичний Бог, Який є нормальним у всьому суцюзьому. Моє місце в уявленнях людей розвіюється, і вони пізнають Мене в реальності. Тільки тоді Я посідаю Своє істинне місце в умах людей.

Перед усіма людьми Я не тільки ніколи не робив нічого надприродного, чим би дорожили люди, але Я також є вкрай звичайним і нормальним; Я навмисно не дозволяю людям побачити в Моїй втіленій плоті нічого, що мало б хоч якийсь натяк на Бога. Але завдяки Моїм словам людей повністю завойовано, і вони підкоряються Моєму свідченню. Тільки в такий спосіб люди пізнають Мене в плоті, без сумнівів і на підставі цілковитої віри в те, що Бог справді існує. Так знання людей про Мене стає реальнішим, яснішим та абсолютно незаплямованим їхньою доброю поведінкою; усе це – результат того, що Моя божественність діє безпосередньо, даючи людям більше знань про Мою божественність, бо тільки божественність є істинним обличчям Бога й невід'ємним атрибутом Бога. Люди мають це бачити. Те, чого Я хочу, – це слова, діяння й вчинки в божественності, – Мене не цікавлять слова й вчинки в людській сутності. Моя мета полягає в тому, щоб жити й діяти в божественності, – Я не бажаю вкорінюватися й проростати в людській сутності, і Я не бажаю перебувати в людській сутності. Ви розумієте, про що Я кажу? Навіть якщо Я гість у людській сутності, Я не хочу цього; Я дію в довершеній божественності, і тільки так люди можуть краще зрозуміти Моє справжнє обличчя.

Глава 10

Під час будування церкви Бог майже не згадував про будування Царства. Навіть коли Він говорив про нього, Він робив це мовою того часу. Як тільки настав період Царства, Бог одним розчерком списав із рахунків деякі методи та проблеми часу будування церкви і більше ніколи не промовляв про них жодного слова. Саме в цьому полягає засадниче значення «Самого Бога», Який завжди новий і ніколи не старий. Як би не були здійснені справи в минулому, вони, врешті-решт, є частиною ери, що минула, тому Бог класифікує такі минулі події як такі, що відбулися за часів до Христа, тоді як теперішній час відомий як час після Христа. Із цього видно, що будування церкви було необхідною умовою для будування Царства; воно заклало основу для того, щоб Бог міг реалізувати свою суверенну владу в Царстві. Будування церкви – це зріз сьогодення; Божа робота на землі в першу чергу зосереджена на цій частині, яка є будуванням Царства. Перш ніж закінчити будування церкви, Він уже підготувався до всієї майбутньої роботи, і коли прийшов час, Він офіційно розпочав Свою роботу. Ось чому Бог сказав: «Зрештою, період Царства відрізняється від минулих часів. Він не стосується того, як діє людство; радше, Я зійшов на землю, щоб особисто виконати Свою роботу, яку люди не можуть ні зрозуміти, ні виконати». Дійсно, ця робота повинна бути виконана особисто Богом – жодна людина не може здійснити таку роботу; люди просто нездатні на це. Хто, окрім Бога, міг би виконати таку велику роботу серед людства? Хто ще здатний «замучити» все людство до напівсмерті? Чи можуть люди організувати таку роботу? Чому він каже: «Я зійшов на землю, щоб особисто виконати Свою роботу»? Чи міг Божий Дух дійсно зникнути з усього простору? Фраза «Я зійшов на землю, щоб особисто виконати Свою роботу» відноситься як до того факту, що Божий Дух утілювався в плоті для виконання роботи, так і до того факту, що Божий Дух явно діє через людство. Особисто виконуючи Свою роботу, Він дозволяє багатьом людям побачити Самого Бога неозброєним оком; їм немає необхідності ретельно шукати Його в своєму власному дусі. Більш того, Він дозволяє всім людям побачити дії Духа їхніми власними очима, показуючи їм, що існує суттєва різниця між плоттю людини й плоттю Бога. У той же час у всьому просторі, у всесвіті працює Дух Божий. Увесь освітлений народ Божий, прийнявши ім'я Боже, бачить, як діє Дух Божий, і, отже, ще ближче знайомиться з утіленим Богом. Таким чином, тільки в тому випадку, якщо Божа божественна природа діє безпосередньо, тобто тільки тоді, коли Божий Дух здатний діяти без найменшого втручання, людство може познайомитися з Самим практичним Богом. У цьому суть будування Царства.

Скільки разів Бог втілювався у плоті? Чи може бути, що кілька разів? Чому ж тоді Бог неодноразово відзначав: «Одного разу Я зійшов у світ людей, відчув на Собі й спостерігав їхні страждання, але робив це, не виконавши значення Мого

втілення»? Невже Бог втілювався кілька разів, але жодного разу не був пізнаний людством? Це не те, що маєтись на увазі під цим твердженням. Коли Бог утілювався вперше, Його метою насправді було не те, щоб люди пізнали Його; радше, Він виконав Свою роботу, а потім зник, і ніхто цього не помітив і навіть не мав можливості пізнати Його. Він не дозволив людям повністю пізнати Себе, і при цьому Він не володів у повній мірі значенням втілення; тому не можна сказати, що Він був повністю втілений. У першому втіленні Бог просто використовував для виконання тієї роботи фізичне тіло, вільне від гріховної природи; після того, як вона була завершена, не було необхідності в подальшому згадуванні. Що стосується тих людей, яких Бог використовував протягом століть, то такі випадки ще менш гідні називатися «втіленнями». Тільки Сам практичний Бог сьогодення, який знаходиться під покровом нормальної людської сутності та який володіє внутрішньою, повною божественністю, і чия мета полягає в тому, щоб дозволити людству пізнати Його, може бути повністю названий «втіленням». Значення першого візиту Бога в цей світ є одним із аспектів значення того, що сьогодні називається втіленням, але цей візит у жодному разі не охоплює повний смисл того, що зараз відоме як утілення. Ось чому Бог сказав: «Не виконавши значення Мого втілення». Переживання і спостереження людських страждань, як говориться в Божих словах, стосуються Божого Духа й двох утілень. Із цієї причини Бог сказав: «Як тільки почалося будівництво Царства, Моя втілена плоть офіційно почала виконувати Моє служіння; тобто Владика Царства офіційно прийняв Свою суверенну владу». Хоча будівництво церкви було свідченням про ім'я Боже, формально ця робота ще не розпочалася; тільки сьогодні можна сказати, що це є будівництвом Царства. Усе, що було зроблено раніше, було просто передчуттям; воно не було реальним. Незважаючи на те, що було сказано, що Царство почалося, у ньому ще не було зроблено жодної роботи. Тільки сьогодні, тепер, коли та робота здійснюється в Божій божественній сутності й Бог офіційно почав свою роботу, людство, нарешті, увійшло в Царство. Таким чином, «сходження Царства в людський світ є далеко не просто буквальним проявом, а проявом фактичної реальності; це один із аспектів значення “реальності практики”». Цей уривок є доречним підсумком вищезгаданого роз'яснення. Давши цей опис, Бог переходить до характеристики загального стану людства, залишаючи людей у стані постійної зайнятості. «У всьому світі кожен існує в межах Моєї милості й люблячої доброти, але так само й усе людство знаходиться під Моїм судом і також піддається Моїм випробуванням». Людське життя управляється відповідно до певних принципів і правил, установлених Богом, і вони такі: будуть часи щастя, моменти розчарування і, більше того, часи рафінування через труднощі, які необхідно пережити. Таким чином, ніхто не буде жити життям тільки щастя або тільки страждання; у кожному житті будуть свої злети й падіння. У всьому людстві очевидні не тільки Божі милість і любляча доброта, але і Його суд і весь Його характер. Можна сказати, що всі люди існують серед Божих

випробувань, чи не так? У всьому цьому широкому світі всі люди зайняті пошуком виходу для самих себе. Вони не впевнені, яку роль вони відіграють, а деякі навіть завдають шкоди своєму життю чи жертвують ним заради долі. Навіть Йов не був винятком із цього правила: хоча він теж зазнавав Божих випробувань, він усе ж шукав вихід для себе. Ніхто ніколи не був у змозі вистояти в Божих випробуваннях. Через людську жадібність і природу ніхто повністю не задоволений своїм нинішнім станом і ніхто не витримує стійко випробування; усі падають, перебуваючи під Божим судом. Якби Бог повадився серйозно стосовно людства, і якби Він і досі ставив перед людьми такі суворі вимоги, тоді все було б так, як Він сказав: «Уся людська раса впала б під Моїм палаючим поглядом».

Незважаючи на те, що будування Царства офіційно почалося, вітання Царству ще офіційно не прозвучало; зараз це всього лише пророцтво про те, що має статися. Коли всі люди стануть довершеними й усі народи землі стануть Царством Христа, тоді настане час, коли прогуркочуть сім громів. Теперішній день – це великий крок до цієї стадії; поштовх у напрямку цього дня вже відбувся. Це – Божий план, і в найближчому майбутньому його буде реалізовано. Однак Бог уже зробив усе, що Він промовив. Таким чином, зрозуміло, що народи землі – це лише замки на піску, що тремтять з наближенням припливу: останній день неминучий, і великий червоний дракон буде повалений Божим словом. Щоб забезпечити успішне здійснення Його плану, небесні ангели спустилися на землю, роблячи все можливе, щоб задовольнити Бога. Сам утілений Бог вийшов на поле битви, щоб вести війну з ворогом. Де б не з'являлося втілення, це – місце, із якого знищується ворог. Китай буде першим, кого буде знищено; він буде спустошений рукою Бога. Бог не дасть там абсолютно жодної пощади. Доказ прогресуючого краху великого червоного дракона можна побачити в триваючому дозріванні людей; це очевидно й помітно будь-кому. Дозрівання народу – це ознака загибелі ворога. Це невелике пояснення того, що маєтись на увазі під терміном «змагатися». Таким чином, Бог неодноразово нагадував людям про необхідність давати Йому красиві свідчення, щоб скасувати в серцях людей статус, займаний уявленнями, які є потворністю великого червоного дракона. Бог використовує такі нагадування, щоб оживити віру людей, і, чинячи так, досягає успіхів у Своїй роботі. Це тому, що Бог сказав: «На що саме здатні люди? Чи не краще Мені зробити це Самому?». Усі люди такі; вони не тільки нездатні, але й легко впадають у зневіру й розчаровуються. Із цієї причини вони не можуть пізнати Бога. Бог не тільки відроджує віру людства; Він також таємно й постійно наповнює людей силою.

Далі Бог почав говорити до всього всесвіту. Бог почав Свою нову роботу не тільки в Китаї, але й у всьому всесвіті, Він почав виконувати нову роботу сьогодні. На цій стадії роботи, оскільки Бог бажає виявити всі Свої вчинки по всьому світу, щоб усі люди, які зрадили Його, знову прийшли, щоб підкоритися перед Його престолом, Божий суд усе одно буде сповнений Його милосердя й

люблячої доброти. Бог використовує поточні події у всьому світі як можливість викликати в людей почуття паніки, спонукаючи їх шукати Бога, щоб вони могли повернутися і постати перед Ним. Тож Бог каже: «Це – один зі способів, у який Я працюю, і, без сумніву, це – акт спасіння людства, і те, що Я даю їм, усе ж є свого роду любов'ю». Тут Бог розкриває справжню природу людства з точністю, яка є проникливою, безпрецедентною і невимушеною. Це змушує людей ховати свої обличчя від сорому, будучи повністю приниженими. Кожен раз, коли Бог говорить, Йому якимось чином завжди вдається вказати на якийсь аспект ганебної поведінки людства, щоб, перебуваючи в спокої, люди не забували пізнавати самих себе й не думали про пізнання себе як про старе завдання. З огляду на природу людей, якщо Бог хоча б на мить перестане вказувати на їхні недоліки, вони можуть стати розпусними й зарозумілими. Саме тому Бог знову каже сьогодні: «Людство далеке від того, щоб дорожити званнями, які Я їм присвоїв, тож багато з них через звання “прислужник” виношують образу в своїх серцях, і так багато через звання “Мій народ” плекають любов до Мене в своїх серцях. Нікому не слід намагатися обманути Мене; Мої очі бачать усе!». Як тільки люди читають це твердження, вони відразу ж почуваються незручно. Вони відчувають, що їхні минулі дії були занадто незрілими – саме таким видом брудних справ, який ображає Бога. Нещодавно вони захотіли задовольнити Бога, але, хоча вони були б раді, їм не вистачає сил для цього, і вони не знають, що їм слід робити. Самі того не відаючи, вони сповнюютьсся обновиною рішучості. Таким є ефект від читання цих слів після того, як людина почала відчувати спокій.

З одного боку, Бог говорить, що сатана навіжений до крайності, у той час як із іншого боку Він вказує, що стара природа, яка притаманна більшості людей, не змінилася. Із цього зрозуміло, що дії сатани проявляються через людство. Тому Бог часто нагадує людям не бути розпусними, щоб їх не пожер сатана. Це не тільки пророчить про те, що деякі люди збунтуються, це ще й тривожний дзвіночок, що попереджає всіх людей поспішно відкинути минуле й шукати сьогодення. Ніхто не хоче бути одержимим демонами або переможеним злими духами, тому слова Бога тим паче є для них попередженням і застереженням. Однак, коли більшість людей впадає в протилежну крайність, надаючи великого значення буквально кожному слову Бога, Бог, у свою чергу, говорить: «Більшість людей чекають, що Я відкрию їм іще більше таємниць, щоб потішити їхній погляд. Однак, навіть якщо б ти зрозумів усі таємниці небес, що саме ти міг би зробити з таким знанням? Чи збільшило б це твою любов до Мене? Чи пробудило б це твою любов до Мене?». Із цього очевидно, що люди використовують Боже слово не для того, щоб пізнати Бога й любити Бога, а радше для того, щоб збільшити запаси своєї «маленької комірочки». Таким чином, Бог використовує фразу «потішити їхній погляд», щоб описати крайність людства, яка відображає те, що любов людей до Бога все ще не цілковито чиста. Якби Бог не відкрив таємниць, люди не надавали б великого

значення Його словам, а, ймовірніше, просто кидали б на них побіжний погляд, мигцем окидаючи їх оком, так, ніби милуються квітами, проїжджаючи повз верхи на коні. Вони не стали б витрачати час на те, щоб по-справжньому поміркувати над Божими висловлюваннями або обдумати їх. Більшість людей не цінують по-справжньому Його слово. Вони не докладають особливих зусиль, щоб їсти й пити Його слова; натомість вони просто поверхово переглядають їх. Чому Бог говорить зараз інакше, ніж у минулі часи? Чому всі його слова такі незбагненні? Ось деякі приклади: слово «вінчати» у фразі «Я ніколи так недбало не вінчав би їх такими ярликами», «найчистіше золото» у реченні «Чи є хто-небудь, хто може прийняти найчистіше золото, із якого зроблені Мої слова», Його попередня згадка про «обробку» у висловлюванні «без будь-якої обробки сатаною» й інші подібні фрази. Люди не розуміють, чому Бог говорить таким чином; вони не можуть збагнути, чому Він говорить у такій жартівливій, гумористичній і провокаційній манері. Саме такими є прояви мети Божої мови. Від самого початку люди завжди були нездатні зрозуміти слово Боже, і здавалося, що Його висловлювання дійсно досить серйозні й суворі. Додаючи найменшу нотку гумору, – подекуди додаючи кілька дотепів, – Він здатний підняти настрій Своїм словом і дозволити людям трохи розслабити їхні м'язи. Так чинячи, Він здатний досягти ще більшого ефекту, змушуючи кожну людину задуматися над словом Божим.

Глава 11

Неозброєному оку людини видається, що за цей період у Божих висловлюваннях не відбулося жодних змін, – це тому, що люди не здатні досягнути законів, за якими промовляє Бог, і не розуміють контексту Його слів. Прочитавши Божі слова, люди не вірять, що в цих словах є якісь нові таємниці, тому вони не здатні вести життя, сповнене надзвичайної свіжості, а натомість їхнє життя сповнене застою та млявості. Але у висловлюваннях Бога ми бачимо глибший рівень сенсу, який є водночас незбагненим і недосяжним для людини. Сьогодні вже те, що людині пощастило читати такі слова Бога, є найбільшим з усіх благословень. Якби не було нікого, хто прочитав ці слова, людина назавжди залишилася б зарозумілою, самовдоволеною, такою, що не знає себе та не усвідомлює, як же багато вона має недоліків. Прочитавши глибокі, незбагненні слова Бога, люди потай захоплюються ними, і в їхніх серцях з'являється справжня переконаність, не заплямована фальшивістю; їхні серця стають справжніми, а не підробкою. Ось що насправді відбувається в серцях людей. Кожен у своєму серці має свою історію. Люди ніби кажуть собі: «Найімовірніше, це сказав Сам Бог – якщо не Бог, то хто ще міг промовити такі слова? Чому я не можу їх сказати? Чому я не здатний здійснити таку роботу? Схоже, що втілений Бог, про якого каже Бог, воістину реальний і є

Самим Богом! Більше я не буду сумніватися. Інакше може статися так, що коли прийде рука Божа, шкодувати буде вже запізно! ...». Саме так думає більшість людей у своїх серцях. Правильним буде сказати, що відтоді, як Бог почав промовляти, і до сьогоднішнього дня всі люди відпали би без підтримки Божих слів. Чому сказано, що всю цю роботу здійснює Сам Бог, а не людина? Якби Бог не використовував слова для підтримання життя церкви, усі б зникли, не залишивши по собі й сліду. Хіба це не сила Божа? Хіба насправді це красномовство людини? Хіба це виняткові таланти людини? Абсолютно ні! Без аналізу ніхто не знав би, кров якої групи тече по його венах, не знав би, скільки має сердець або скільки мізків, і всі люди вважали б, що вони знають Бога. Хіба вони не знають, що в їхніх знаннях досі міститься протидія? Не дивно, що Бог каже: «Кожна особа в людстві має прийняти те, що її уважно вивчає Мій Дух, має ретельно перевіряти кожне своє слово та дію і, більше того, має вдивлятися в Мої дивовижні діяння». З цього видно, що слова Бога не є безцільними та безпідставними. Бог ніколи не чинив несправедливо з жодною людиною; навіть Йов, за всієї його віри, не був відпущений без покарання – його було також проаналізовано, і він не мав куди сховатися від свого сорому. Про сучасних людей вже годі й казати. Отже, Бог одразу ж запитує: «Що ви відчуваєте під час приходу Царства на землю?». Боже запитання не таке вже й важливе, але воно викликає в людей збентеження: «Що ми відчуваємо? Ми досі не знаємо, коли прийде Царство, то як же ми можемо говорити про відчуття? Більше того, ми не маємо ані найменшого поняття про це. Якби я мав щось відчувати, то це було б “здивування” й нічого більше». Насправді, це питання не є метою Божих слів. Перш за все, це єдине речення – «Коли Мої сини й народ стікаються до Мого престолу, Я офіційно розпочинаю суд перед великим білим престолом» – підсумовує події всього духовного світу. Ніхто не знає, що Бог хоче зробити в духовному світі в цей час, і тільки після того, як Бог промовляє ці слова, в людях відбувається певне незначне пробудження. Оскільки в Божій роботі є різні етапи, Божа робота в усьому всесвіті також різниться. Протягом цього часу Бог спасає головним чином синів і народ Бога, тобто під пастирством ангелів сини та народ Божий починають приймати те, що з ними розбираються й ламають їх, вони офіційно починають відкидати свої думки й уявлення та прощатися з будь-якими слідами цього світу; іншими словами, офіційно розпочинається «суд перед великим білим престолом», про який казав Бог. Оскільки це суд Божий, Бог має промовляти Своїм голосом, і хоча зміст слів різний, мета завжди одна й та сама. Сьогодні, судячи з тону, яким промовляє Бог, здається, що Його слова звернені до певної групи людей. Насправді ж ці слова насамперед звернені до природи всього людства. Вони проникають у людину до мозку кісток, вони не щадять її почуттів, вони розкривають усю її сутність, нічого не залишаючи осторонь, нічого не пропускаючи. Починаючи від сьогоднішнього дня, Бог офіційно відкриває справжнє обличчя людини й тим самим «вивільняє голос

Мого Духа на увесь всесвіт». Ефект, який зрештою досягається, є таким: «Через Мої слова Я омию дочиста всіх людей і все суще серед усього, що є на небі й на землі, так що земля перестане бути нечистою й розпусною, а стане святим Царством». У цих словах представлено майбутнє Царство, яке є повнотою Царства Христового, точно за словом Божим: «Усі – добрий плід, усі є трудящі хлібороби». Природно, це відбудеться по всьому всесвіту, а не обмежиться тільки Китаєм.

Тільки коли Бог починає промовляти та діяти, у людських уявленнях з'являється незначне знання про Нього. Спочатку це знання існує тільки в їхніх уявленнях, але з часом людські думки стають все більше марними й непридатними для використання людиною; отже, люди починають вірити у все, що каже Бог, до такої міри, що «створюють у своїй свідомості місце для практичного Бога». Тільки у своїй свідомості люди мають місце для практичного Бога. Однак у реальності вони не знають Бога та не говорять нічого, крім порожніх слів. І все ж порівняно з минулим вони досягли величезного поступу, хоча до Самого практичного Бога їм ще дуже далеко. Чому Бог завжди каже: «Щодня Я проходжу серед нескінченного потоку людей, і щодня Я дію всередині кожної людини»? Що більше Бог каже подібне, то більше людей може порівняти це з діями Самого практичного Бога сьогоденного дня, а отже може краще пізнати практичного Бога в реальності. Оскільки Божі слова сказані з позиції плоті та промовлені людською мовою, люди здатні оцінити Божі слова, зіставляючи їх із матеріальними речами, і таким чином досягається більший ефект. Крім того, Бог знову і знову говорить про образ «Мене» в серцях людей і про «Мене» в реальності, що змушує людей з більшою готовністю очищати образ Бога у своїх серцях, а отже, бажати пізнати Самого практичного Бога та взаємодіяти з Ним. У цьому полягає мудрість Божих слів. Що більше Бог говорить подібне, то більша користь для пізнання людьми Бога, і тому Бог каже: «Якби Я не став плоттю, людина ніколи б не пізнала Мене, та навіть якби вона пізнала Мене, хіба таке пізнання все одно не було б лиш уявленням?». Справді, якби людям було необхідно пізнавати Бога за своїми власними уявленнями, то для них це було б легко; вони були б розслабленими та щасливими, і, таким чином, Бог назавжди залишився би невизначеним і непрактичним у серцях людей, що доводило би, що сатана, а не Бог, панує над усім всесвітом; отже, слова Бога про те, що «Я повернув Собі Свою владу», назавжди лишилися би порожніми.

Коли божественність починає діяти безпосередньо, це також і час, коли Царство офіційно сходить у світ людей. Але тут сказано про те, що Царство сходить у світ людей, а не про те, що Царство приймає форму серед людей, і тому те, про що йдеться сьогодні, – це побудова Царства, а не те, як воно знаходить форму. Чому Бог завжди каже: «Усе суще змовкає»? Чи може бути так, що все суще зупиняється й завмирає? Чи може бути так, що великі гори справді замовкають? Чому ж люди не відчують цього? Чи може бути так, щоб Боже слово було невірним? Чи Бог перебільшує? Оскільки все, що робить Бог, відбувається в

певному середовищі, ніхто не знає про це й не здатен сприйняти це на власні очі, і все, що можуть робити люди, – це слухати, як Бог промовляє. Через велич, з якою діє Бог, коли Бог приходить, на небі й на землі наче відбуваються величезні зміни, і Богові видається, що всі спостерігають за цим моментом. Сьогодні факти поки що не явлено. Люди лише дізналися трохи з частини буквального змісту Божих слів. Справжній же зміст чекає того часу, коли люди очистяться від своїх уявлень; тільки тоді вони зрозуміють, що втілений Бог робить сьогодні на землі й на небі. У Божому народі в Китаї є не тільки отрута великого червоного дракона. У цьому народі також повніше й ясніше проявляється природа великого червоного дракона. Але Бог не говорить про це прямо, а просто згадує коротко про отруту великого червоного дракона. Таким чином, Він не оголює шрами людини напругу, що є кориснішим для її поступу. Кодлу великого червоного дракона не подобається, коли їх називають нащадками великого червоного дракона перед іншими. Начебто слова «великий червоний дракон» накликають на них ганьбу; ніхто з них не бажає говорити про ці слова, і тому Бог тільки каже: «Ця стадія Моєї роботи насамперед спрямована на вас, і це один значущий аспект Мого втілення в Китаї». Точніше, Бог прийшов насамперед підкорити одвічних представників кодла великого червоного дракона, що і є значущістю втілення Бога в Китаї.

«Коли Я особисто приходжу серед людей, ангели в той же час розпочинають роботу пастирства». Насправді, не слід розуміти буквально, що Божий Дух приходить у світ людей тільки тоді, коли ангели починають свою роботу серед усіх народів. Натомість ці дві частини роботи – робота божественності та пастирство ангелів – відбуваються одночасно. Далі Бог трохи говорить про пастирство ангелів. Коли Він каже, що «всі сини та люди не лише отримують випробування та пастирство, а й мають змогу на власні очі спостерігати виникнення різного роду видіння», у більшості людей виникають численні фантазії з приводу слова «видіння». Під видіннями маються на увазі надприродні події, що відбуваються в уяві людей. Але зміст роботи залишається знанням Самого практичного Бога. Видіння – це засоби, за допомогою яких здійснюють роботу ангели. Вони можуть приносити людям відчуття або сни, даючи їм змогу сприймати існування ангелів. Але ангели залишаються невидимими для людини. Метод, за допомогою якого вони працюють серед синів і народу Божого, полягає в безпосередньому просвіщенні й освітленні, до яких додається розбір з ними та враження їх. Вони рідко виголошують проповіді. Природно, спілкування між людьми є винятком; саме це відбувається в країнах за межами Китаю. У Божих словах міститься одкровення про життєві обставини всього людства – само собою зрозуміло, насамперед це одкровення спрямоване на кодло великого червоного дракона. З різних станів усього людства Бог обирає ті, що є показовими та можуть слугувати взірцем для наслідування. Таким чином, Божі слова оголюють людей, і вони не знають сорому, або ж вони не мають часу сховатися від сяючого світла та стають переможеними у

своїй власній грі. Різноманіття людських звичаїв – це безліч образів, які Бог змальовував від давніх часів до сьогодні, і які Він змальовуватиме від сьогодні до завтрашнього дня. Усе, що Він змальовує, – це потворність людини: хтось плаче в темряві, певно, сумуючи за втраченим зором своїх очей, хтось сміється, когось накривають величезні хвилі, хтось іде нерівними гірськими шляхами, хтось шукає посеред безкрайньої пустелі, тремтячи зі страху, наче птах, наляканий самим лише звуком тятиви, глибоко боячись бути з'їденим дикими тваринами в горах. У Божих руках усі ці потворні манери перетворюються на зворушливі, реалістичні картини, більшість із яких надто жахливі, щоб на них дивитися, або достатні для того, щоб у людей волосся ставало дибки, і люди дивувалися та розгублювалися. В очах Бога все, що проявляється в людині, є не чим іншим, як потворністю, і навіть якщо воно може викликати співчуття, то все одно залишається потворністю. Відмінність людини від Бога полягає в тому, що слабкість людини коріниться в її схильності виявляти доброзичливість до інших. Бог же завжди був однаковим для людини, що означає, що Він завжди мав одне й те саме ставлення. Він не завжди такий добрий, як це видається людям, подібно до досвідченої матері, для якої діти завжди на першому місці. Насправді якби Бог не хотів використовувати безліч методів, щоб підкорити великого червоного дракона, Він нізащо не пішов би на таке приниження, дозволивши підпорядкувати Себе обмеженням людини. Згідно з Божим характером, усе, що люди роблять і кажуть, викликає Божий гнів, і вони мають бути покарані. В очах Бога ніхто з людей не відповідає стандартам, і всі вони мають бути вражені Богом. Через принципи роботи Бога в Китаї та, більше того, через природу великого червоного дракона, до якої додається той факт, що Китай – країна великого червоного дракона й земля, у якій перебуває втілений Бог, Бог має упокорити Свій гнів і підкорити все кодро великого червоного дракона; але Він завжди відчуватиме відразу до кодра великого червоного дракона, – тобто Він завжди відчуватиме огиду до всього, що походить від великого червоного дракона, – і це ніколи не зміниться.

Ніхто ніколи не знав про будь-які з дій Бога, і ніщо ніколи не бачило Його дій. Наприклад, коли Бог повернувся до Сіону, хто знав про це? Отже, такі слова, як «Я тихо приходжу до людей, а потім зникаю. Чи бачив хтось коли-небудь Мене?» – показують, що людині справді бракує здібностей, щоб сприймати події духовного світу. У минулому Бог сказав, що коли Він повертається до Сіону, «сонце вогняне, а місяць сліпучий». Оскільки люди досі переймаються поверненням Бога до Сіону – тому що вони ще не облишили цього – Бог прямо промовляє слова «сонце вогняне, а місяць сліпучий», щоб відповідати уявленням людей. У результаті, коли уявлення людей уражаються словами Бога, вони бачать, що дії Бога надзвичайно дивовижні, і бачать, що Його слова для всіх є глибокими, незбагненими й такими, які ніхто не може розшифрувати; таким чином вони повністю відсторонюються від цього питання й відчують певну ясність у своєму дусі, так наче Бог уже

повернувся до Сіону, і тому люди не звертають великої уваги на це питання. З цього моменту вони приймають слова Бога єдиним серцем і єдиним розумом, і більше не турбуються про те, що після повернення Бога до Сіону вибухне катастрофа. Тільки тоді людям легко прийняти Божі слова, зосередивши всю повноту своєї уваги на Божих словах, не відчуваючи бажання розглядати будь-що іще.

Додаток

Глава 2

Коли люди споглядають практичного Бога, коли вони особисто проживають своє життя з Самим Богом, ходять із Ним пліч-о-пліч та перебувають поруч із Ним, вони відкидають цікавість, яка була в їхніх серцях протягом стількох років. Знання Бога, про яке йшлося раніше, – це тільки перший крок; хоча люди і знають Бога, у їхніх серцях залишається безліч постійних сумнівів: звідки прийшов Бог? Чи їсть Бог? Чи сильно Бог відрізняється від звичайних людей? Невже для Бога розбір з усіма людьми – це проста справа, дитяча забавка? Чи є все, що сказано з вуст Бога, таємницями небес? Невже все, що Він говорить, є вищим за те, що сказано всіма створеними істотами? Чи сяє світло з очей Бога? І таке інше – і це все, на що вистачило уявлень людей. Це те, що ви маєте зрозуміти й у що маєте увійти насамперед. В уявленнях людей втілений Бог – це все ще невизначений Бог. Без практичного знання люди ніколи не зуміли б зрозуміти Мене та ніколи не побачили б Моїх діянь у своєму досвіді. Тільки тому, що Я став плоттю, люди «не здатні осягнути» Моєї волі. Якби Я не став плоттю й залишався на небесах, у духовному світі, то люди «знали» б Мене; вони вклонялися й поклонялися б Мені та говорили б, що вони «пізнали» Мене на своєму досвіді, – але яка користь від такого знання? Якою була б його цінність як точки відліку? Чи може бути реальним знання, отримане з уявлень людей? Я не хочу знань із людського розуму – Я хочу практичного знання.

Моя воля відкривається серед вас в усі часи, і в усі часи існує Моє освічення та просвітління. Коли Я дію безпосередньо в божественності, це не фільтрується через мозок, і немає потреби додавати «приправи» – це прямий акт божественності. На що ж здатні люди? Хіба все, починаючи з моменту створення світу й до сьогодні, не було здійснено особисто Мною? У минулому Я говорив про семикратно посилений Дух, але ніхто не був здатний зрозуміти Його сутності – навіть коли люди знали про неї, вони не були здатні до повного розуміння. Коли Я працюю в людстві, керованому божественністю, оскільки ця робота здійснюється в обставинах, які люди вважають не надприродними, а звичайними, це називається роботою Святого Духа. Коли Я працюю безпосередньо в божественності, то оскільки Я не обмежений уявленнями людей, і оскільки Я не піддаюся обмеженням

«надприродного», як воно існує в їхніх уявленнях, ця робота має негайний ефект; вона йде в саму серцевину питання й доходить до самої суті. У результаті цей етап роботи є чистішим; він удвічі швидший, розуміння людей прискорюється, а Мої слова посилюються, змушуючи всіх людей кинутися надолужувати згаяне. Оскільки ефект інший, оскільки засоби, природа та зміст Моєї роботи не ті самі – і, крім того, оскільки Я офіційно почав працювати у плоті, – з огляду на вищенаведене цей етап роботи називається «роботою семикратно посиленого Духа». Це не щось абстрактне. Після розвитку засобів, за допомогою яких Я працюю у вас, і після приходу Царства починає працювати семикратно посилений Дух, і ця робота постійно стає дедалі глибшою та інтенсивнішою. Коли всі люди бачать Бога та всі бачать, що Дух Божий перебуває серед людей, тоді стає зрозумілою вся значущість Мого втілення. Немає потреби підбивати підсумок – люди знають це природним чином.

З огляду на багато аспектів – методи, за допомогою яких Я працюю, етапи Моєї роботи, тон Моїх слів сьогодні тощо, – тільки те, що виходить із Моїх вуст нині, є «висловлюваннями семи Духів» в істинному сенсі. Хоча Я промовляв і в минулому, але це було на етапі побудови церкви. Це було подібним до передмови та змісту в романі – не мало суті; тільки сьогоднішні висловлювання можна назвати висловлюваннями семи Духів з точки зору їхньої суті. «Висловлювання семи Духів» – це висловлювання, які походять від престолу, тобто промовляються безпосередньо в божественності. Момент, коли Мої висловлювання звернулися до розкриття таємниць небес, був моментом, коли Я почав промовляти безпосередньо в божественності. Іншими словами, не будучи обмежений людським, Я безпосередньо відкрив усі таємниці та обставини духовного світу. Чому Я кажу, що раніше Я був обмежений людським? Це потребує пояснення. В очах людей ніхто не здатний відкрити таємниці небес; якби не Сам Бог, ніхто на землі не зміг би пізнати ці таємниці. Тому Я звертаюся до уявлень людей і кажу, що причина, через яку Я не розкрив жодної таємниці в минулому, полягає в тому, що Я підпадав під вплив людських обмежень. Однак, кажучи конкретніше, це не так: зміст Моїх слів змінюється в міру того, як змінюється Моя робота, і тому, коли Я почав вершити Своє служіння в божественності, Я відкрив таємниці; у минулому ж Мені доводилося працювати в обставинах, які всі люди вважали нормальними, і слова, які Я промовляв, були досяжними в уявленнях людей. Коли Я почав відкривати таємниці, жодна з них не була досяжна в уявленнях людей – вони не відповідали людському мисленню. Тому Я офіційно почав звертатися до промовляння в божественності, і це були висловлювання семи Духів в істинному сенсі. Хоча слова минулого були висловлюваннями з престолу, вони промовлялися на основі того, що було досяжним для людей, і тому не промовлялися безпосередньо в божественності – як наслідок, вони не були висловлюваннями семи Духів в істинному сенсі.

Глава 12

Коли всі люди прислухаються, коли все оновиться й відродиться, коли кожна людина без коливань підкориться Богу й буде готова взяти на себе важку відповідальність Божого тягара – ось тоді вдарить східна блискавка, освітлюючи все від Сходу до Заходу, наводячи жах на всю землю з приходом цього світла; і на цьому етапі Бог знову почне нове життя. Це означає, що в цей момент Бог починає нову роботу на землі, проголошуючи людям усього всесвіту, що, «коли блискавка вдаряє зі Сходу, а це також саме той момент, коли Я починаю промовляти Свої слова, – коли вдаряє блискавка, увесь всесвіт освітлюється, і у всіх зірках відбувається перетворення». Отже, коли настає час удару блискавки зі Сходу? Коли небеса темніють, а земля тьмяніє, Бог приховує Своє обличчя від світу, і це той самий момент, коли все під небесами ось-ось буде охоплено могутньою бурею. Проте, саме в цей час усі люди охоплені панікою, налякані громом, бояться яскравості блискавки і ще більше настрашені натиском потопу, так що більшість із них закриває очі та чекає, коли Бог обрушить Свій гнів і вразить їх. І в міру того, як відбуваються різні стани, негайно вдаряє східна блискавка. Це означає, що у східній частині світу від початку свідчення про Самого Бога до початку Його роботи, до того моменту, коли божественна сутність починає панувати над землею, – це сяючий промінь східної блискавки, який колись освітлював увесь всесвіт. Коли країни землі стануть Царством Христа, тоді весь всесвіт буде освітлено. Зараз – час появи східної блискавки. Утілений Бог починає працювати й, більше того, говорить безпосередньо в божественній природі. Можна сказати, що коли Бог починає говорити на землі, – це час, коли з'являється східна блискавка. Точніше, коли жива вода тече з трону – коли починаються висловлювання з трону – саме тоді формально починаються висловлювання семи Духів. У цей час починає вдаряти східна блискавка, і з огляду на її тривалість, ступінь свічення також змінюється, і також існує межа досяжності її сяйва. Проте, із просуванням Божої роботи, зі змінами в Його плані – зі змінами в роботі над синами й народом Божим – блискавка все більше виконує свою невід'ємну функцію, так що весь всесвіт освітлюється, і не залишається жодних крихт або шлаку. Це – кристалізація Божого шеститисячолітнього плану управління й той самий плід, яким насолоджується Бог. Поняття «зірки» позначає не зірки на небі, а всіх синів і народ Божий, які працюють для Нього. Оскільки вони свідчать про Бога в Божому Царстві й представляють Його в Його Царстві, і оскільки вони є творіннями, їх називають «зірками». «Перетворитися» означає перетворення ідентичності й статусу: люди перетворюються з людей на землі в людей Царства, і, більше того, Бог – із ними, а Божя слава – у них. Як наслідок, вони мають суверенну владу від імені Бога, а отрута й скверни в них очищаються завдяки Божій роботі, що в кінцевому підсумку робить їх придатними для використання Богом і відповідними Божому серцю – це

один із аспектів значення цих слів. Коли промінь світла від Бога освітить усю землю, усе на небі й на землі зміниться різною мірою, і зірки на небі також зміняться, сонце й місяць будуть оновлені, і потім будуть оновлені люди на землі – що є Божою роботою між небесами й землею, і це не дивно.

Коли Бог спасає людей – це не стосується тих, хто не обраний природним шляхом, – саме тоді Бог очищає й судить людей, і всі гірко плачуть, або падають ураженими на свої постелі, або їх уражено й кинуто до пекла смерті через Божі слова. Тільки завдяки Божим висловлюванням люди починають пізнавати самих себе. Якби все було не так, їхні очі були б очима жаби – вони б дивилися вгору, ніхто не був би переконаний, ніхто з них не знав би себе, не відаючи, скільки вони важать. Люди дійсно великою мірою розбещені сатаною. Саме завдяки Божій всемогутності потворне обличчя людини зображено в таких яскравих деталях, змушуючи людину після прочитання порівняти його зі своїм власним істинним обличчям. Усі люди знають, що Бог, здається, з повною точністю знає, скільки мозкових клітин у їхніх головах, не кажучи вже про те, що Він знає їхні потворні обличчя чи найпотаємніші думки. У словах «Уся людська раса виглядає так, як ніби її відсортували. Під сяйвом цього променя світла зі Сходу все людство постає в своєму первісному вигляді, їхні очі засліплені, вони не знають, що робити» видно, що одного разу, коли Божа робота закінчиться, усе людство постане перед судом Божим. Ніхто не зможе втекти; Бог буде мати справу з усіма представниками людства по одному, не оминаючи увагою жодного з них, і тільки так Боже серце буде задоволене. І тому Бог говорить: «Вони також подібні до тварин, які тікають від Мого світла й знаходять прихисток у гірських печерах, але жодна з них не може бути стерта із глибини Мого світла». Люди – ниці й неповноцінні тварини. Живучи в руках сатани, вони ніби знайшли притулок у древніх лісах глибоко в горах, але, оскільки ніщо не може уникнути спалення в Божому полум'ї, навіть перебуваючи під «захистом» сил сатани, як вони могли бути забуті Богом? Коли люди приймають пришествя Божих слів, різні химерні форми й гротескні стани всіх людей зображуються Божим пером; Бог говорить відповідно до потреб і складу розуму людини. Отже, людям здається, що Бог добре розбирається в психології. Складається враження, ніби Бог – психолог, але також ніби Бог – фахівець із внутрішніх хвороб, не дивно, що у Нього таке розуміння людини, яка є «складною». Чим більше людей так думають, тим більше вони розуміють цінність Бога й тим більше вони відчують, що Бог – глибокий і незбагнений. Здається, що між людиною й Богом існує непереборна небесна межа, але також що вони дивляться один на одного з протилежних берегів річки Чу,^a і жоден не спроможний зробити нічого більше, окрім спостерігати за іншим. Це означає, що люди на землі тільки дивляться на Бога своїми очима; у них ніколи не було можливості уважно вивчити

^a «Річка Чу» в переносному сенсі означає кордон між протиборчими силами.

Його, і все, що вони відчують до Нього, – це почуття прихильності. У їхніх серцях завжди є розуміння того, що Бог любий, але оскільки Бог такий «безсердечний і нечулий», у них ніколи не було можливості розповісти Йому про муки в їхніх серцях. Вони подібні до красивої молодої дружини перед її чоловіком, у якої ніколи не було можливості розкрити свої справжні почуття через добропорядність її чоловіка. Люди – нещасні істоти, які зневажають самі себе, і тому через їхню слабкість, через відсутність у них самоповаги Моя ненависть до людей несвідомо зростає, стає дещо сильнішою, і лють у Моєму серці проривається назовні. У Моєму розумі створюється враження, ніби Я переніс травму. Я давно втратив надію на людину, але оскільки «знову Мій день наближається для всього людства, знову пробуджуючи людську расу, даючи людству ще один новий початок», Я знову набираюся хоробрості, щоб завоювати все людство, щоб захопити й подолати великого червоного дракона. Первісний намір Бога був таким: не робити нічого, окрім як перемогти численне потомство великого червоного дракона в Китаї; тільки це можна було вважати поразкою великого червоного дракона, перемогою над великим червоним драконом. Тільки цього було б достатньо, щоб довести, що Бог править як Цар на всій землі, щоб довести звершення великої Божої справи, що Бог має новий початок на землі та здобув славу на землі. Через фінальну, прекрасну сцену Бог не може не висловити пристрась у Своєму серці: «Моє серце б'ється, і, слідує ритму Мого серцебиття, гори стрибають від радості, води весело танцюють, а хвилі б'ються об скелясті рифи. Важко висловити те, що в Мене на серці». Із цього видно, що те, що Бог запланував, Він уже здійснив; це було зумовлено Богом, і це – саме те, що Бог змушує людей переживати й бачити. Перспектива Царства прекрасна; Владика Царства – переможець, Який ніколи не мав жодного сліду плоті або крові із голови до ніг, і який цілковито складається з божественних елементів. Усе Його тіло сяє священною славою, абсолютно незаплямоване людськими ідеями; усе Його тіло, зверху донизу, наповнене праведністю, оповите небесним ореолом і виділяє чарівний аромат. Подібно коханому в Пісні над піснями, Він усе ж прекрасніший за всіх святих, вищий за древніх святих; Він є взірцем для всіх людей і непорівнянний із людиною; люди негідні дивитися безпосередньо на Нього. Ніхто не може досягти славного Божого обличчя, Божого вигляду або Божого образу; ніхто не може змагатися з ними, і ніхто не може легко вихвалити їх своїми устами.

Божим словам немає кінця – подібно воді, що б'є з джерела, вони ніколи не вичерпуються, і тому ніхто не може досягти таємниці Божого плану управління. І все ж для Бога такі таємниці нескінченні. Використовуючи різні засоби й мову, Бог багато разів говорив про Своє оновлення й повне перетворення всього всесвіту, кожен раз більш глибоко, ніж попередній: «Я хочу змусити усе нечисте згоріти дотла під Моїм пильним поглядом; Я хочу змусити усіх синів непослуху зникнути з-перед Моїх очей і ніколи більше не існувати». Чому Бог неодноразово говорить такі

речі? Хіба Він не боїться, що люди втомляться від них? Люди просто рухаються навпомацки серед Божих слів, бажаючи таким чином пізнати Бога, але ніколи не пам'ятаючи про те, щоб досліджувати самих себе. Отже, Бог використовує цей метод, щоб нагадати їм, щоб змусити їх усіх пізнати самих себе, щоб вони самі могли пізнати непослух людини й таким чином викорінити свій непослух перед Богом. Читаючи про те, що Бог бажає «відсортувати», настрій людей відразу ж стає тривожним, і їхні м'язи теж, здається, перестають рухатися. Вони негайно повертаються до Бога, щоб критикувати себе, і у такий спосіб пізнають Бога. Після цього – після того, як вони прийняли рішення, – Бог використовує можливість, щоб показати їм сутність великого червоного дракона; отже, люди безпосередньо взаємодіють із духовним світом, і через роль, яку зіграла їхня рішучість, їхній розум також починає відігравати певну роль, що посилює почуття між людиною й Богом – що приносить більшу користь Божій роботі в плоті. У такий спосіб люди несвідомо відчують бажання озирнутися на минулі часи: у минулому люди роками вірили в невизначеного Бога; протягом багатьох років вони ніколи не були вільні у своїх серцях, нездатні до великого задоволення, і, хоча вони вірили в Бога, у їхньому житті не було жодного порядку. Воно здавалося таким же, як і до приходу до віри – їхні життя все ще здавалися порожніми й безнадійними, і їхня віра в той час здавалася свого роду плутаниною, нічим не кращою за невір'я. Із тих пір, як вони побачили Самого практичного Бога сьогодення, небо й земля ніби оновилися; їхнє життя стало сяючим, вони більше не позбавлені надії, і, завдяки приходу практичного Бога, вони відчують твердість у своїх серцях і мир у своєму дусі. Вони більше не ганяються за вітром і не чіпляються за тіні в усьому, що вони роблять; їхній пошук більше не безцільний, і вони більше не метушаться. Сьогоднішнє життя ще прекрасніше, і люди несподівано увійшли в Царство й стали Божим народом, а потім... Чим більше люди думають про це у своїх серцях, тим більшою є солодкість; чим більше вони про це думають, тим вони щасливіші й тим більше вони надихаються на те, щоб любити Бога. У такий спосіб дружба між Богом і людиною зміцнюється навіть без її усвідомлення. Люди більше люблять Бога та більше знають Бога, і Божа робота в людині стає все більш легкою, і вона більше не примушує і не силує людей, а слідує шляхом природи, і людина виконує свою власну унікальну функцію – тільки так люди поступово зможуть пізнати Бога. Тільки в цьому й полягає Божа мудрість – вона не вимагає анінайменших зусиль і здійснюється відповідно до людської природи. Отже, наразі Бог говорить: «Під час Мого втілення в людському світі людство під Моїм керівництвом мимоволі прийшло до цього дня й мимоволі пізнало Мене. Але що стосується того, як іти шляхом, який лежить попереду, ніхто не має анінайменшого уявлення, ніхто не усвідомлює – і тим паче ні в кого немає уявлення про те, в якому напрямку цей шлях їх вестиме. Тільки під наглядом Всемогутнього будь-хто зможе пройти шлях до кінця; тільки ведений блискавкою на Сході будь-хто зможе переступити поріг, що веде до Мого

Царства». Хіба це не чіткий стислий підсумок того, що Я описав вище в серці людини? У цьому полягає таємниця Божих слів. Те, що людина думає у своєму серці, – це саме те, що Бог говорить Своїми вустами, і те, що Він говорить Своїми вустами, – це саме те, до чого прагне людина. Саме в цьому Бог найбільш вправний у викритті людського серця; якщо ні, то як могли б усі бути щиро переконані? Хіба це не той результат, якого Бог бажає досягти, перемігши великого червоного дракона?

Насправді, є багато слів, щодо яких Божий намір не полягає в тому, щоб вказувати на їхнє поверхове значення. У багатьох Своїх словах Бог просто навмисно має намір змінити уявлення людей і відвернути їхню увагу. Бог не надає цим словам жодного значення, і тому багато слів не заслуговує на пояснення. Коли людина була переможена Божими словами тією мірою, якою вона була переможена сьогодні, сила людей досягає певної точки, тому згодом Бог вимовляє більше слів попередження – основний закон, який Він видає народу Божому: «Хоча людей, що населяють землю, так само багато, як зірок, Я знаю їх усіх так само чітко, як долоню Своєї власної руки. І, хоча людські істоти, які “люблять” Мене, також незліченні, як піщинки в морі, Я обираю лише небагатьох: тільки тих, хто прагне до яскравого світла, хто відокремлений від тих, хто “любить” Мене». Дійсно, є багато тих, хто говорить, що любить Бога, але мало тих, хто любить Його в своїх серцях. Здавалося б, це можна було чітко розрізнити навіть із закритими очима. Таким насправді є весь світ тих, хто вірить у Бога. У цьому ми бачимо, що Бог тепер звернувся до роботи «сортування людей», що показує, що те, чого хоче Бог і що задовольняє Бога, – це не церква сьогоднішнього, а Царство після сортування. У цей момент Він дає ще одне попередження всім «небезпечним товарам»: якщо Бог не почне діяти, як тільки Бог почне діяти, ці люди будуть усунуті з Царства. Бог ніколи нічого не робить поверхово. Він завжди діє за принципом «один – це один, а два – це два», і якщо є ті, на кого Він не хоче дивитися, Він робить усе можливе, щоб стерти їх, щоб вони не завдавали неприємності в майбутньому. Це називається «виносити сміття й ретельно прибирати». У той самий момент, коли Бог оголошує людині адміністративні постанови, Він представляє Свої чудові діяння і все, що є в Ньому, і тому потім Він говорить: «У горах є безліч диких звірів, але всі вони переді Мною ручні, як вівці; незбагненні таємниці лежать під хвилями, але вони постають переді Мною так само чітко, як і все на поверхні землі; у небесах є світи, яких людина ніколи не зможе досягти, але Я вільно походжаю тими недоступними світами». Божий сенс такий: хоча серце людини найоманливіше понад усе та здається таким же нескінченно таємничим, як і пекло людських уявлень, Бог знає фактичні стани людини як Свої п'ять пальців. З-поміж усього людина – це тварина, лютіша й жорстокіша, ніж дикий звір, але Бог завоював людину настільки, що ніхто не наважується повстати й чинити опір. Насправді, за задумом Бога те, що люди думають у своїх серцях, складніше, ніж усе з-поміж усього; це незбагненно, але Бог

не переймається серцем людини. Він просто ставиться до нього як до маленького черв'ячка перед Його очима. Він перемагає його одним словом зі своїх уст; Він збиває його додолу, коли лишень забажає; Він карає його найменшим рухом руки; Він засуджує його за Своїм бажанням.

Сьогодні всі люди існують у темряві, але завдяки приходу Бога вони, нарешті, пізнали сутність світла, побачивши Його. У всьому світі здається, ніби над землею перевернули великий чорний казан, і ніхто не може й подих зробити; усі вони хочуть змінити ситуацію, але ніхто ніколи не піднімав казан. Тільки завдяки втіленню Бога очі людей раптово відкрилися, і вони побачили практичного Бога. Таким чином, Бог питальним тоном запитує їх: «Людина ніколи не впізнавала Мене при світлі, але бачила Мене тільки в світі темряви. Хіба ви перебуваєте не в самій такій ситуації сьогодні? Це був кульмінаційний момент буйств великого червоного дракона, коли Я офіційно прийняв плоть, щоб виконувати Свою роботу». Бог не приховує реальних обставин духовного світу, і Він не приховує реального стану серця людини, і тому Він постійно нагадує людям: «Я не тільки даю Своїм людям можливість пізнати втіленого Бога, але й очищаю їх. Через суворість Моїх адміністративних постанов переважній більшості людей усе ще загрожує небезпека бути вигнаними Мною. Якщо ви не докладете всіх зусиль, щоб розібратися з собою, підкорити своє власне тіло, – якщо ви не зробите цього, ви, безсумнівно, станете об'єктом, який Я зневажаю й відкидаю, щоб бути кинутим до пекла, точно так, як Павло отримав кару прямо з Моїх рук, від якої не було порятунку». Коли Бог говорить про це більше, тільки тоді люди більше стежать за своїми кроками й починають більше боятися Божих адміністративних постанов; тільки тоді Божа влада може бути застосована та Його велич може стати очевидною. Тут знову згадується Павло, щоб люди могли зрозуміти Божу волю: вони повинні бути не тими, кого Бог карає, а тими, хто дбає про Божу волю. Тільки це може змусити людей, незважаючи на їхній страх, озирнутися назад на нездатність їхньої минулої рішучості перед Богом повністю задовольнити Його, що дає їм ще більше жалкування й більше знань про практичного Бога. Таким чином, тільки тоді у них не буде сумнівів у словах Бога.

«Людина не просто не знає Мене в Моїй плоті; більше того, вона не змогла зрозуміти своє власне “я”, що перебуває в плотському тілі. Протягом стількох років люди обманювали Мене, ставилися до Мене, як до чужинця. Так багато разів...» Фраза «так багато разів» охоплює реалії протистояння людини Богу, показуючи людям реальні приклади кари; це – доказ гріха, і ніхто не може спростувати його знову. Усі люди використовують Бога як якийсь повсякденний предмет, так ніби Він є якимось необхідним предметом домашнього вжитку, яким вони можуть користуватися на власний розсуд. Ніхто не дорожить Богом; ніхто не намагався пізнати красу Бога або Його славний лик, і тим більше ніхто не має намір підкорятися Богу. І ніхто ніколи не дивився на Бога як на щось улюблене в своєму

серці; усі вони витягують Його, коли Він їм потрібен, і відкидають в сторону й ігнорують Його, коли Він їм не потрібен. Здається, що для людини Бог – маріонетка, якою людина може маніпулювати за своїм бажанням і ставити вимоги, які вона зажадає чи побажає. Але Бог говорить: «Якби в період Мого втілення Я не співчував людській слабкості, то все людство, виключно на підставі Мого втілення, було б налякане до смерті та, як наслідок, потрапило б до аду», що показує, наскільки великим є значення втілення Бога. Він прийшов, щоб завоювати людство в плоті, замість того, щоб знищити все людство з духовного світу. Тож коли Слово стало плоттю, ніхто не знав. Якби Богу було байдуже до людської кволості, якби небо й земля перекинулися з ніг на голову, коли Він став плоттю, тоді всі люди були б знищені. Оскільки людям властиво любити нове й ненавидіти старе, і вони часто забувають про погані часи, коли все йде добре, і ніхто з них не знає, наскільки вони благословенні, Бог постійно нагадує їм, що вони повинні дорожити тим, наскільки важко був здобутий сьогоднішній день; заради завтрашнього дня вони повинні дорожити сьогоднішнім днем ще більше й не повинні, подібно тваринам, дертися на висоту, не визнаючи господаря, і не повинні залишатися в невіданні щодо благословень, серед яких вони живуть. Таким чином, люди стають ґречними, перестають бути хвалькуватими або зарозумілими й дізнаються, що справа не в тому, що природа людини добра, а в тому, що Божа милість і любов зійшли на людину; усі люди бояться кари й тому більше нічого не наважуються робити.

Глава 13

Бог відчуває відразу до всіх нащадків великого червоного дракона, а самого великого червоного дракона Він ненавидить ще більше: це і є джерелом гніву в Божому серці. Здається, що Бог бажає кинути все, що належить великому червоному дракону, до озера вогняного і сірчаного, щоб спопелити його. Бувають навіть моменти, коли здається, що Бог хотів би простягнути Свою руку, щоб особисто знищити великого червоного дракона – тільки це могло б усунути огиду з Його серця. Кожна людина в домі великого червоного дракона – звір, позбавлений людяності, і саме з цієї причини Бог через силу пригнічує Свій гнів, щоб сказати таке: «Серед усього Мого народу й серед усіх Моїх синів, тобто серед тих, кого Я обрав з усього людського роду, ви належите до найнижчої групи». Бог розпочав вирішальну битву з великим червоним драконом у його власній країні, і Він знищить його, коли Його план здійсниться, і більше не дозволить йому псувати людство чи спустошувати душі людські. Щодня Бог звертається до Свого сплячого народу, щоб спасти його, але всі ці люди перебувають в очманілому стані, наче вони прийняли снодійне. Якщо Бог хоч на мить перестане будити їх, вони повернуться до стану сну, нічого не пам'ятаючи. Здається, що весь Його народ на дві третини

паралізований. Ці люди не знають ні своїх власних потреб, ні своїх недоліків, ні навіть того, що їм слід одягати та що їм слід їсти. Цього достатньо, щоб показати, що великий червоний дракон доклав чимало зусиль, щоб зіпсувати людей. Його потворність поширюється на кожен регіон Китаю, і це тривожить людей так, що вони не хочуть більше залишатися в цій занепадницькій, вульгарній країні. Найбільше Бог ненавидить сутність великого червоного дракона, тому Він у Своїму гніві щодня нагадує людям про це, і вони щодня живуть під Його гнівним оком. І все ж таки більшість людей не знає, що потрібно шукати Бога та прагнути Його; натомість вони сидять і дивляться, чекаючи, коли їх нагодують із руки. Навіть якби вони помирали від голоду, вони все одно не були б готові самі шукати собі їжі. Совість людини вже давно зіпсована сатаною й перетворилася, по суті, на безсердечність. Тому не дивно, що Бог сказав: «Якби Я не спонукав вас, ви б так і не прокинулися, а залишалися б як заморожені, і знову-таки, як у зимовій сплячці». Це так, ніби люди є тваринами, що впали у сплячку і проводять зиму без потреби в їжі та питті; саме таким є нинішній стан Божого народу. Саме з цієї причини Бог вимагає тільки, щоб люди пізнали Бога, що втілив Себе у світлі; Він не вимагає, щоб люди аж надто змінилися, або щоб у їхньому житті відбулося велике зростання. І цього було б достатньо, щоб перемогти брудного, мерзенного великого червоного дракона й тим самим ще більше проявити велику силу Бога.

Коли люди читають Божі слова, вони розуміють тільки їхній буквальний зміст і не здатні досягнути їхнього духовного значення. Самі лише прості слова «бурхливі хвилі» ставили у глухий кут усіх героїв і поборників. Коли проявляється Божий гнів, хіба Його слова, дії та характер не є бурхливими хвилями? Коли Бог судить усе людство, чи не є це виявленням Його гніву? Хіба не в цей час ці бурхливі хвилі набувають сили? Хто з людей, внаслідок своєї зіпсованості, не живе серед цих бурхливих хвиль? Іншими словами, хто не живе серед Божого гніву? Коли Бог бажає наслати на людство катастрофу, хіба не тоді люди бачать «стрімкий вихор темних хмар»? Яка людина не тікає від катастрофи? Божий гнів спадає на людей, подібно до потужної зливи, і здуває їх, як лютий вітер. Усі люди очищаються через Божі слова, немов спостигнуті вихором хуртовини. Божі слова найтяжче досягнути людству. Своїми словами Він створив світ, Своїми словами Він веде й очищає все людство. І врешті-решт Бог відновить чистоту всього всесвіту через Свої слова. У всьому, що Він каже, видно, що існування Духа Божого не є порожнім, і тільки в Його словах люди можуть отримати уявлення про те, як вижити. Усі люди цінують Його слова, тому що в них міститься забезпечення життя. Що більше люди зосереджуються на Божих словах, то більше запитань ставить їм Бог – запитань, які ставлять їх у глухий кут і не дають можливості відповісти. Самих лише послідовних Божих запитань достатньо, щоб люди довго розмірковували над ними, не кажучи вже про решту Його слів. У Бозі все є воістину повним і ясным, і нічого не бракує. Однак люди не можуть втішитися значною частиною цього; вони знають

лише поверхню Його слів, як той, хто бачить шкіру курчати, але не може їсти м'яса. Це означає, що людям бракує талану, тож вони не можуть втішатися Богом. Кожна людина має серед своїх уявлень власний образ Бога, тому ніхто не знає, що таке невизначений Бог і що таке образ сатани. Тому, коли Бог сказав: «Бо те, у що ти віриш, є лише образом сатани й не має нічого спільного із Самим Богом», усі були приголомшені: люди вірили стільки років, але не знали, що те, у що вони вірили, було сатаною, а не Самим Богом. Вони відчували раптову порожнечу всередині, але не знали, що сказати. Тоді вони знову почали відчувати замішання. Тільки працюючи таким чином, люди можуть краще прийняти нове світло й тим самим відкинути старе. Хоч яким добрим це здається, воно не допоможе. Для людей корисніше зрозуміти практичного Бога; це дасть їм змогу звільнити своє серце від того статусу, якого в ньому набули їхні уявлення, і дозволити тільки Самому Богові зайняти його. Тільки таким чином можна досягти значущості втілення, яке дозволяє людям пізнати Самого практичного Бога своїми фізичними очима.

Бог багато разів казав людям про становище духовного світу: «Коли сатана постає переді Мною, Я не відступаюся перед його дикою люттю, як і не страшуся його огидності: Я просто не зважаю на нього». Те, що люди зрозуміли для себе з цього, – це лише реальний стан; вони не знають істини духовного світу. Оскільки Бог став плоттю, сатана використовує всілякі звинувачення, сподіваючись таким чином напасти на Бога. Однак Бог не відступає; Він просто промовляє та діє серед людства, дозволяючи людям пізнати Його через Його втілену плоть. У сатани від люті очі наливаються кров'ю, і він докладає багато зусиль, щоб змусити Божий народ стати негативним, відступитися й навіть збитися зі шляху. Однак завдяки впливу Божих слів сатана зазнав повної поразки, що ще більше посилює його лютю. Тому Бог нагадує всім: «У вашому житті може настати день, коли ти зіткнешся з такою ситуацією: чи дозволиш ти собі добровільно здатися в полон сатані, чи дозволиш Мені набути тебе?». Хоча люди не знають, що відбувається в духовному світі, щойно вони чують від Бога такі слова, вони стають обережними та боязкими. Це відбиває атаки сатани, і цього достатньо, щоб продемонструвати Божу славу. Незважаючи на те, що люди вже давно увійшли в новий метод роботи, вони досі не до кінця чітко уявляють собі життя в Царстві, а якщо й розуміють його, то їм бракує ясності. Тому, зробивши попередження людям, Бог представив їм суть життя в Царстві: «Життя в Царстві – це життя народу й Самого Бога». Оскільки Сам Бог втілювався у плоті, життя третього неба було реалізоване на землі. Це не просто план Бога – Він здійснив його. З часом люди краще пізнають Самого Бога, а отже, краще відчують смак небесного життя, бо вони по-справжньому відчують, що Бог є на землі, що Він не невизначений Бог на небесах. Тому життя на землі подібне до життя на небесах. Реальність є такою, що втілений Бог відчуває гіркоту людського світу, і що більше Йому це вдається, то більше це доводить, що Він – Сам практичний Бог. Тому слова: «У Моїй обителі, – а це місце, де Я схований, – і

попри це в Моїй обителі Я здобув перемогу над усіма Моїми ворогами; у Моїй обителі Я здобув реальний досвід життя на землі; у Моїй обителі Я спостерігаю за кожним словом і дією людини, стежу за всім людським родом і керую ним», – є достатнім доказом того, що Бог сьогоднішнього дня – це практичний Бог. Фактично жити у плоті, фактично переживати людське життя у плоті, фактично розуміти все людство у плоті, фактично підкорювати людство у плоті, фактично вести рішучу битву проти великого червоного дракона у плоті та звершувати всю Божу роботу у плоті – хіба це не є самим існуванням практичного Бога? Однак люди, які розуміють головну ідею в цих звичайних рядках, виголошених Богом, трапляються дуже рідко; вони просто пропускають їх повз вуха та не відчують дорожчості чи рідкості Божих слів.

Слова Бога чудово поєднуються одне з одним. У фразі «коли людство перебуває в коматозному стані» береться опис Самого Бога та перетворюється на опис стану всього людства. Тут «вибухи холодного випромінювання» не означають блискавки зі Сходу; скоріше, це слова Бога, що означають Його новий метод здійснення роботи. Таким чином, у цьому можна побачити всі види людської динаміки: після входження в новий метод усі люди втрачають відчуття напрямку й не знають, звідки вони прийшли та куди прямують. «Більшість людей уражається променями, подібними до променів лазера» – тут мова про тих, кого вигнано новим методом; це ті, хто не витримує випробувань і не витримує рафінування страждань, і тому їх знову скинуто до криниці бездонної. Божі слова викривають людство до такої міри, що люди, бачачи Божі слова, здаються наляканими та не наважуються нічого сказати, наче побачили кулемет, націлений у їхні серця. Проте вони також відчують, що в Божих словах є й добре. У їхніх серцях виникає серйозний конфлікт, і вони не знають, що їм робити. Однак завдяки своїй вірі вони просто загартовують себе та більше заглиблюються в Його слова, боячись, що Бог може залишити їх. Як сказано Богом: «Хто з-поміж людства не існує в такому стані? Хто не існує в Моєму світлі? Хоч ти сильний, а хоч слабкий, як ти можеш уникнути приходу Мого світла?». Якщо Бог використовує когось, то навіть якщо ця людина слабка, Бог однаково просвітить та освітить її Своєю карою; тому що більше люди читають Божі слова, то більше вони розуміють Його, то більше шанують Його й то менше наважуються бути необачними. Те, що люди досягли того рівня, на якому вони перебувають сьогодні, відбулося цілковито завдяки великій силі Божій. Саме завдяки владі Його слів – тобто завдяки Духу в Його словах – люди бояться Бога. Мірою того, як Бог розкриває справжнє обличчя людства, посилюється побожний трепет людей перед Ним, і тим самим вони дедалі більше впевнюються в реальності Його існування. Це маяк на шляху людства до розуміння Бога, стежка, яку Він вказав людям. Поміркуйте про це ретельно: хіба це не так?

Хіба сказане вище – не маяк, що освітлює шлях людству?

Глава 14

Люди так і не досягнули нічого з Божих слів. Натомість вони просто поверхово «дорожать» ними, не розуміючи їхнього істинного сенсу. Тому, хоча більшості людей надзвичайно подобаються Божі висловлювання, Він вказує на те, що насправді люди не цінують їх. Причина цього полягає в тому, що, з погляду Бога, хоча Його слова і є дорогоцінними скарбами, люди не скуштували їхнього істинного солодкого смаку. Тому вони можуть лише «тамувати спрагу думками про сливи», таким чином задовольняючи свої пожадливі серця. Божий Дух не тільки діє серед усіх людей, – їм, звісно ж, даровано просвітління від Божого слова, просто вони занадто легковажні, щоб по-справжньому оцінити його сутність. У свідомості людей саме зараз настав період, коли Царство вповні реалізується, але по суті це не так. Хоча те, про що Бог пророкує, Він уже здійснив, насправді Царство ще вповні не прийшло на землю. Навпаки, мірою зміни людства, мірою поступу роботи й мірою того, як блискавка виходить зі Сходу, – тобто мірою поглиблення Божого слова, – Царство буде повільно наступати на землі, поступово, але повністю сходячи до цього світу. Процес приходу Царства – це також процес божественної роботи на землі. Тим часом в усьому всесвіті Бог розпочав роботу, яку не було здійснено за всі віки історії – це реорганізація землі у всій її повноті. Наприклад, в усьому всесвіті відбуваються величезні зміни, включно зі змінами в державі Ізраїль, державним переворотом у Сполучених Штатах Америки, змінами в Єгипті, змінами в Радянському Союзі та поваленням Китаю. Коли весь усесвіт заспокоїться й буде відновлений до норми, Божу роботу на землі буде завершено; саме тоді Царство прийде на землю. У цьому полягає істинний сенс слів: «Коли всі народи світу буде знищено, саме тоді буде встановлено й сформовано Моє Царство, а також тоді Я преображуся й повернуся обличчям до всього всесвіту». Бог нічого не приховує від людства; Він постійно говорить людям про всю Свою щедрість, – проте вони не можуть уявити, що Він має на увазі, і просто приймають Його слова, немов телепні. На цій стадії роботи люди пізнали незбагненність Бога і, більше того, тепер можуть оцінити всю складність завдання розуміння Його; із цієї причини вони відчули, що в наші дні віра в Бога – найтяжча справа, подібна до навчання свині співам. Вони абсолютно безпорадні, як ті миші, що втрапили до мишоловки. Справді, незалежно від того, наскільки великою є сила людини, наскільки вона вправна у своїх уміннях чи володіє безмежними можливостями, коли йдеться про Боже слово, все це нічого не важить. Схоже, що в очах Бога людство – немов купа попелу від згорілого паперу, абсолютно позбавлена будь-якої цінності, не кажучи вже про якусь користь. Це є чудовою ілюстрацією істинного сенсу слів: «Я стаю, з їхнього погляду, дедалі більш прихованим і більш незбагненим». Звідси з очевидністю випливає, що Божа робота слідує за природним поступом і відбувається відповідно до того, що можуть сприйняти людські органи чуття. Коли

природа людства тверда й непохитна, слова, які промовляє Бог, повністю відповідають уявленням людей, і ці уявлення здаються майже такими самими, як і спосіб вираження Бога, без найменшої відмінності. Завдяки цьому люди певною мірою усвідомлюють «реальність Бога», але не це є Його головною метою. Бог дає людям можливість заспокоїтися й увійти в норму, перш ніж офіційно розпочати Свою істинну роботу на землі. Тож під час цього початку, який так бентежить людей, вони усвідомлюють, що їхні попередні ідеї були хибними, і що Бог та людство так само відрізняються, як небо і земля, і зовсім не схожі одне на одного. Оскільки слова Бога більше не можна оцінювати на основі людських уявлень, люди одразу ж почали дивитися на Бога в новому світлі; внаслідок цього вони дивляться на Бога приголомшено, начебто практичний Бог є так само неприступним, як невидимий і нематеріальний Бог, і начебто плоть втіленого Бога – це лише зовнішня оболонка, позбавлена Його сутності. Хоча Він є втіленням Духа, Він може будь-якої миті перейти у форму Духа й зникнути; тому в людей виробилася дещо насторожена налаштованість. При згадці про Бога вони вибирають Його у свої уявлення, стверджуючи, що Він може пересуватися на хмарах і тумані, ходити по воді, раптово з'являтися й зникати серед людей. Деякі інші люди мають ще більш описові пояснення. Через невігластво й брак проникливості людей Бог сказав: «Коли вони вважають, що чинили Мені опір чи порушували Мої адміністративні постанови, Я все одно заплющую на це очі».

Бог відкриває потворний лик людства та внутрішній світ людей із незмінною точністю, ніколи анінайменшою мірою не хиблячи мимо цілі. Можна навіть сказати, що Він ніколи не припускається жодних помилок. Це той доказ, який остаточно переконує людей. Завдяки принципу, що лежить в основі роботи Бога, чимало Його слів і діянь залишають враження, яке неможливо стерти, і тому люди, здається, таким чином набувають ще глибшого розуміння Його, начебто вони відкрили в Ньому щось ще цінніше. «В їхній пам'яті Я є або Богом, що проявляє милосердя до людей, а не карає їх, або Самим Богом, що не має на увазі те, що говорить. Це все фантазії, породжені людським мисленням, і вони не відповідають фактам». Хоча людство ніколи не надавало жодного значення істинному обличчю Бога, люди знають «бічну проєкцію Його характеру», як свої п'ять пальців; вони завжди намагаються знайти вади в словах і діях Бога. Так відбувається тому, що люди завжди надзвичайно охоче звертають увагу на негативне й ігнорують позитивне, просто дивлячись зверхньо на діяння Бога. Що більше Бог говорить, що Він смиренно приховується у Своїй обителі, то вищі вимоги висуває до Нього людство. Люди кажуть: «Якщо Бог, що втілювався, спостерігає за кожним учинком людства й переживає людське життя на власному досвіді, то чому ж переважну частину часу Бог не знає про нашу фактичну ситуацію? Чи означає це, що Бог дійсно є прихованим?». Хоча Бог прозирає глибоко в людське серце, Він досі діє відповідно до фактичних умов життя людства, не будучи ані невизначеним, ані надприродним.

Для того, щоб повністю позбавити людство його колишнього характеру, Бог не шкодує зусиль і промовляє з різних позицій, розкриваючи істинну природу людей і виносячи судження про їхню непокору, в одну мить кажучи, що Він розбереться з усіма, а в іншу проголошуючи, що спасе групу людей; або ставлячи до людей вимоги, або попереджаючи їх; по черзі аналізуючи їхнє внутрішнє єство й забезпечуючи лікування. Отож, під керівництвом Божих слів люди начебто побували в усіх куточках землі та потрапили до рясного саду, в якому кожна квітка змагається за звання найкрасивішої. Хай що скаже Бог, люди ввійдуть у Його слово, ніби Бог є магнітом, який притягує до себе все, що містить залізо. Прочитавши слова: «Люди не приділяють Мені жодної уваги, тому і Я не сприймаю їх всерйоз. Вони не звертають на Мене уваги, тому й Мені не потрібно працювати над ними старанніше. Хіба це не найкраще з обох світів?», весь Божий народ немов знову опиняється в криниці бездонній або знову отримує удар у життєво важливу точку, впадаючи в повний шок. Таким чином, люди знову входять у метод. Особливо їх бентежать слова: «Якщо ви не здатні виконувати свої обов'язки як члени Мого народу в Царстві, то будете зневажені й відкинуті Мною!». Більшість людей відчують себе враженими до сліз, думаючи: «Мені було важко видертися з криниці бездонної, тож я не матиму жодної надії, якщо знову впаду до неї. Я нічого не набув у світі людей, і моє життя було сповнене всіляких труднощів і скорбот. Зокрема, після мого приходу до віри близькі покинули мене, я пережив гоніння з боку сім'ї, наклепи з боку інших людей у суспільстві й не втішився жодним із мирських благ. Якщо я знову впаду до криниці бездонної, чи не буде моє життя прожите ще більш марно?». (Що більше людина розмірковує про це, то більше вона засмучується). «Усі мої сподівання були ввірені в руки Бога. Якщо Він покине мене, мені не залишається нічого, окрім померти просто зараз... Що ж, усе було визначено Богом наперед, тож тепер я можу прагнути тільки до того, щоб любити Бога; все інше вторинне. Чому така моя доля?» Що більше люди думають таким чином, то ближче вони підходять до Божого стандарту й мети Його слів. У такий спосіб досягається мета Його слів. Після того як люди бачать Божі слова, всі вони відчують внутрішню ідейну боротьбу. Їхній єдиний вибір – підкоритися тому, що диктує доля, і таким чином досягається Божа мета. Що суворішими є Божі слова, то в результаті складнішим стає внутрішній світ людей. Це подібно до дотику до рани: що сильніше її торкаються, то болючіше це відчувається, аж до такої міри, що люди зависають між життям і смертю та навіть можуть втратити впевненість у тому, що виживуть. Тому тільки тоді, коли людина найбільше страждає й перебуває в самій глибині безнадії, вона може віддати своє справжнє серце Богові. Природа людини є такою, що, якщо в людей лишається хоч крихта надії, вони не звертатимуться до Бога по допомогу, але натомість вдадуться до самодостатніх методів виживання природним шляхом. Так відбувається тому, що природа людства самовдоволена, і люди схильні дивитися на всіх інших зверхньо. Тому Бог

сказав: «Жодна людина не змогла полюбити Мене, перебуваючи в комфортному стані; жодна людина не потягнулася до Мене під час спокою й щастя, щоб Я причастився до її радості». Це справді розчаровує; Бог створив людство, але коли Він приходить у світ людей, люди прагнуть протистояти Йому та вигнати Його зі своєї території, начебто Він просто сирота, що поневіряється світом, або людина, що не має рідної країни. Ніхто не відчуває прихильності до Бога, ніхто по-справжньому не любить Його, і ніхто ніколи не вітав Його приходу. Навпаки, побачивши пришествя Бога, хмари вмиють укривають радісні обличчя тінню, наче насувається раптова буря, або наче Бог може позбавити щастя їхні сім'ї, і начебто Бог ніколи не благословляв людей, а, навпаки, приносив їм самі лише нещастя. Тому у свідомості людей Бог – це не добрий дар, а радше Той, Хто завжди проклинає їх. Через це люди не слухають Його й не вітають Його; вони завжди холодні до Нього, і так було завжди. Оскільки люди зберігають усе це у своїх серцях, Бог каже, що люди нерозумні й аморальні, і що в них не можна розгледіти навіть тих почуттів, якими буцімто наділені люди. Люди не виявляють жодної уваги до почуттів Бога, але натомість використовують так звану «праведність», щоб мати справу з Богом. Вони живуть так уже багато років, і з цієї причини Бог сказав, що їхній характер не змінився. Це говорить про те, що в них не більше цінної суті, ніж у жмені пір'я. Можна сказати, що люди – нікчемні жалюгідні створіння, тому що вони не цінують себе. Якщо вони навіть не люблять себе, а самі себе топчуть, то хіба це не свідчить про їхню нікчемність? Людство подібне до аморальної жінки, яка грається сама із собою й добровільно віддає себе на жару іншим. Але навіть у такому разі люди не усвідомлюють, наскільки вони нікчемні. Вони знаходять задоволення в роботі на інших або в спілкуванні з іншими, віддаючи себе під владу інших; хіба не в цьому полягає гідота людства? Хоча Я не прожив життя серед людства й не зазнав по-справжньому людського життя, Я здобув дуже ясне розуміння кожного руху, кожної дії, кожного слова й кожного вчинку, що їх здійснюють люди. Я навіть здатний піддати людей найглибшій ганьбі до такої міри, що вони вже не наважуються розкрити своє потурання або поступитися своїй похоті. Подібно до равликів, що поховалися по своїх мушлях, вони більше не наважуються розкривати свій потворний стан. Оскільки люди не знають самих себе, їхня головна вада полягає в бажанні демонструвати свої переваги перед іншими, виставляючи напоказ свої потворні личини; це те, до чого Бог ставиться з найбільшою огидою. Так відбувається тому, що стосунки між людьми є ненормальними, відсутні нормальні міжособистісні стосунки між людьми, а тим більше вже нормальні стосунки між ними й Богом. Бог сказав дуже багато, і при цьому Його головною метою було посісти місце в серцях людей, щоб вони могли звільнитися від усіх ідолів, що там засіли. Після цього Бог зможе здобути владу над усім людством і досягти мети Свого існування на землі.

Глава 15

Найбільша відмінність між Богом і людиною полягає в тому, що слова Бога завжди доходять прямо до суті справи, нічого не приховуючи. Тому цей аспект Божого характеру можна побачити в сьогоднішньому першому реченні. Воно водночас викриває справжнє обличчя людини й прямо відкриває Божий характер. Саме він є джерелом кількох аспектів здатності Божих слів досягати результатів. Однак людям не вдається це зрозуміти; вони завжди приходять тільки до пізнання себе через Божі слова, але не «аналізують» Бога. Вони неначе бояться образити Його чи бояться того, що Він уб'є їх за їхню «ретельність». Насправді, коли більшість людей їсть і п'є слово Боже, вони роблять це з негативної, а не з позитивної точки зору. Можна сказати, що нині люди почали «зосереджуватися на смиренні та покірності» під керівництвом Його слів. Із цього з очевидністю випливає, що люди кинулися в іншу крайність – від абсолютної неухважності до Його слів до надмірної уваги до них. Однак жодна людина не ввійшла в цю крайність із позитивної точки зору, і ніхто по-справжньому не зрозумів мети Бога в тому, щоб люди були уважними до Його слів. З того, що промовляє Бог, відомо, що Йому не потрібно особисто переживати життя церкви, щоб мати змогу точно й безпомилково розуміти реальний стан усіх людей у ній. Оскільки люди щойно досягли входження в новий метод, вони ще не повністю позбулися своїх негативних елементів; трупний сморід усе ще відчутний по всій церкві. Це схоже на те, наче люди щойно прийняли ліки й все ще перебувають у заціпенінні, вони ще не повністю прийшли до тями. Схоже, ніби смерть досі загрожує їм, тож, усе ще відчуваючи жах, вони не можуть вийти за межі самих себе. «Усі люди – це істоти, яким бракує знання самих себе»: те, як промовляється це твердження, як і раніше, ґрунтується на розбудові церкви. Хоча всі люди в церкві приділяють увагу словам Бога, їхня природа залишається надзвичайно глибоко вкоріненою й безнадійно заплутаною. Саме тому Бог промовляє так, як Він промовляв на попередній стадії, судячи людей, щоб вони прийняли удар від Його слів, незважаючи на свою гординю. Хоча люди і пройшли п'ятимісячне рафінування в криниці бездонній, їхній реальний стан досі такий, що вони не знають Бога. Вони, як і раніше, є нечестивими; вони просто стали дещо обережнішими стосовно Бога. Цей крок – перший правильний крок, який люди роблять на шляху пізнання Божих слів; тому, долучившись до суті Божих слів, неважко побачити, що попередня частина роботи проклала шлях до сьогодні, і що тільки тепер усе прийшло в норму. Фатальна слабкість людей полягає в їхньому прагненні відокремити Божий Дух від Його плотського «Я», щоб завоювати особисту свободу та уникнути постійних обмежень. Саме із цієї причини Бог описує людей як маленьких пташок, які «весело пурхають». Таким є реальний стан усього людства. Саме через це людей найлегше збити з ніг, і саме так вони найчастіше збиваються зі шляху. Очевидно, що саме це

є роботою сатани серед людства. Чим більше сатана працює в людях, тим суворішими є вимоги Бога до них. Він вимагає, щоб люди присвячували свою увагу Його словам, а сатана докладає всіх зусиль, щоб це припинити. Бог же постійно нагадує людям про необхідність приділяти більше уваги Його словам; це і є кульмінація війни, що ведеться в духовному світі. Про це можна сказати так: те, що Бог хоче зробити в людині, – це саме те, що сатана хоче знищити, і те, що сатана хоче знищити, виражається через людину абсолютно неприховано. Є яскраві приклади того, що Бог робить у людях: їхній стан стає дедалі кращим. Є також явні приклади руйнувань, які чинить у людстві сатана: люди стають дедалі порочнішими, а їхні обставини дедалі погіршуються. Щойно їхнє становище стає достатньо тяжким, вони можуть бути захоплені сатаною. Таким є реальне становище церкви, представлене в Божих словах, і таким самим є становище духовного світу. Це є відображенням динаміки духовного світу. Якщо люди не мають упевненості для співпраці з Богом, то на них чатує небезпека захоплення сатаною. Це є факт. Якщо люди справді здатні цілковито віддати свої серця, щоб їх зайняв Бог, тоді це саме так, як сказав Бог: «Вони, перебуваючи переді Мною, немов би перебувають у Моїх обіймах, смакуючи їхнє тепло». Це демонструє, що вимоги Бога до людей не є високими; Йому просто потрібно, щоб люди піднялися й співпрацювали з Ним. Невже це не легко й не радісно? І це те єдине, що збивало з пантелику всіх героїв і великих людей? Неначе генералів забрали з поля бою й змусили зайнятися плетенням – ці «герої» заціпеніли від труднощів і не знають, що їм робити.

Який би аспект Божих вимог до людства не був найвищим, саме в цьому аспекті атаки сатани на людство будуть найзапеклішими, а, отже, стан усіх людей буде розкрито відповідним чином. «Хто з вас, що стоять переді Мною, був би чистим, як свіжий сніг, та бездоганим, як нефрит?» Усі люди досі хитрують із Богом і щось приховують від Нього; вони досі реалізують свої власні потаємні махінації. Вони не віддали свої серця повністю в руки Бога, щоб задовольнити Його, але хочуть отримати Його винагороди, проявляючи ентузіазм. Коли люди їдять смачну їжу, вони відкладають Бога вбік, залишаючи Його стояти там і чекати, доки до Нього їм «дійдуть руки»; коли люди мають гарний одяг, вони стоять перед дзеркалом, втішаючись власною красою, але в глибині свого серця вони не догоджають Богові. Коли вони мають високе становище, коли вони мають розкішні задоволення, вони сидять на вершині свого статусу й втішаються ним, але не упокорюють себе внаслідок Божого піднесення. Натомість вони стоять на своїх високих місцях, промовляючи пишномовні слова, і не звертають уваги на Божу присутність, як і не прагнуть пізнати Його дорожчості. Коли люди мають ідола у своєму серці або коли їхнє серце захоплене кимось іншим, це означає, що вони вже відкинули присутність Бога, так, наче Він є просто непроханим гостем у їхніх серцях. Вони побоюються, що Бог забере в інших любов до них, і тоді вони почуватимуться

самотніми. Початковий намір Бога полягає в тому, щоб ніщо на землі не спонукало людей ігнорувати Його, і хоча між людьми може існувати любов, Бог не може бути вигнаний із цієї «любові». Усі земні речі порожні – навіть почуття між людьми, які не можна побачити чи доторкнутися до них. Без існування Бога все створене обернулося б на ніщо. На землі всі люди мають те, що вони люблять, але жодна людина ніколи не сприймала слова Бога як те, що вона любить. Це визначає ступінь розуміння людьми Його слів. Хоча Його слова суворі, вони нікого не ранять, тому що люди не звертають на них щирої уваги; радше люди просто спостерігають за ними, як могли б спостерігати за квіткою. Вони не ставляться до Його слів, як до плодів, які вони можуть скуштувати самі, тому вони не знають суті Божих слів. «Якби людські істоти справді були здатними побачити гостроту Мого меча, вони б мерщій порозбігалися, як щури, по своїх норах». Якби людина перебувала в нормальному стані, то після прочитання Божих слів вона була б приголомшеною, сповненою сорому й не могла б дивитися на інших. Однак у наші дні люди чинять точнісінько навпаки – вони використовують Божі слова як зброю, щоб завдавати ударів іншим. Вони справді не знають сорому!

Божими висловлюваннями ми були приведені в такий стан: «У Царстві не тільки з Моїх уст виходять висловлювання, а й стопи Мої урочисто ступають по всіх землях». У війні між Богом і сатаною Бог перемагає на кожному етапі шляху. Він розширює Свою роботу у великих масштабах по всьому всесвіту, і можна сказати, що всюди видно Його сліди й знаки Його перемоги. Сатана у своїх підступах сподівається зруйнувати Боже управління, розколовши країни, але Бог скористався цими поділами, щоб реорганізувати увесь всесвіт, але не знищити його. Бог щодня робить щось нове, але люди не помічають цього. Вони не звертають уваги на динаміку духовного світу, тому не здатні побачити нової роботи Бога. «У космосі все сяє, як нове, в осяйних променях Моєї слави, являючи собою аспект, що тішить душу, захоплює почуття й піднімає дух людей, ніби все тепер існує на тому небі, що за небесами, як це було задумано в людській уяві, – усе є непідвладним сатані й вільним від зазіхань зовнішніх ворогів». Це провіщає радісну картину Царства Христа на землі, а також знайомить людство із ситуацією третього неба: там існують тільки ті святині, які належать Богові, без жодних зазіхань сатанинських сил. Але найголовніше – це дати людям можливість побачити обставини роботи Самого Бога на землі: небеса – це нові небеса, і після цього земля також є оновленою. Оскільки це життя під власним керівництвом Бога, всі люди є безмірно щасливими. У їхній свідомості сатана є «бранцем» людства, і вони анітрохи не соромляться й не бояться його існування. Завдяки прямим божественним вказівкам і керівництву усі плани сатани зійшли нанівець, і цього навіть достатньо, щоб довести, що сатана більше не існує, будучи знищеним Божою роботою. Ось чому сказано «існує на тому небі, що за небесами». Коли Бог сказав: «Ніколи не виникало жодних порушень, жодного разу космос не був розділений», Він мав на

увазі стан духовного світу. Це є доказом того, що Бог проголошує перемогу над сатаною, і це знак Божої остаточної перемоги. Жодна людина не може змінити Божу думку, як і ніхто не може знати її. Хоча люди читали Божі слова та з усією серйозністю досліджували їх, вони так і не змогли висловити їхню суть. Наприклад, Бог сказав: «Я здійснию польоти над зірками, а коли сонце випускає свої промені, Я гашу їхнє тепло, посилаючи гігантські сніжинки завбільшки з гусяче пір'я, що літають з Моїх рук. Але коли Я зміню Свій настрій, увесь цей сніг тане, перетворюючись на річку, і в одну мить під небесами всюди настає весна, а смарагдова зелень перетворює весь ландшафт на землі». Хоча люди можуть подумки уявити собі ці слова, намір Бога не є аж таким простим. Коли всі під небесами перебувають у заціпенінні, Бог виголошує голос спасіння, тим самим пробуджуючи серця людей. Однак, оскільки на них обрушуються всілякі лиха, вони відчують похмурість світу, тож усі вони прагнуть смерті й існують у холодних, зледенілих печерах. Вони замерзають від холоду величезних хуртовин до такої міри, що не можуть вижити через брак тепла на землі. Саме через свою зіпсованість люди вбивають одне одного дедалі жорстокіше. І в церкві більшість людей буде поглинено одним ковтком великого червоного дракона. Коли проминуть усі випробування, сатанинські перешкоди буде усунено. Отож, у розпал перетворень увесь світ буде охоплений весною, тепло зігріє землю, і світ буде сповнений енергії. Усе це – етапи цілісного плану управління. «Ніч», про яку говорив Бог, означає той час, коли безумство сатани досягне свого піку, що станеться саме вночі. Чи не саме це відбувається нині? Хоча всі люди виживають під керівництвом Божого світла, вони піддаються стражданням нічної темряви. Якщо вони не зможуть вирватися з пут сатани, то будуть вічно жити посеред темної ночі. Подивіться на країни на землі: завдяки етапам Божої роботи країни на землі «метушаться», і кожна з них «шукає свого відповідного місця призначення». Оскільки Божий день ще не настав, усе на землі перебуває в стані каламутної турбулентності. Коли Він відкрито з'явиться всьому всесвіту, Його слава наповнить гору Сіон, і все суще буде впорядкованим і чітким, бо воно буде влаштоване Його руками. Божі слова не тільки промовляють до сьогодення, а й пророкують про завтрашній день. Сьогодні – це основа дня завтрашнього, тому наразі ніхто не може повністю зрозуміти Божих висловлювань. Тільки після того, як Його слова повністю здійсняться, люди будуть здатними зрозуміти їх у всій повноті.

Божий Дух заповнює весь простір у всесвіті, але Він також діє всередині у всіх людях. Через це в серцях людей Божа постать є неначе присутньою скрізь, і кожне місце має в собі роботу Його Духа. Справді, мета явлення Бога у плоті – підкорити ці уособлення сатани і, зрештою, набути їх. Однак, працюючи в плоті, Дух також співпрацює з плоттю, щоб перетворити цих людей. Можна сказати, що діяння Бога простягаються на весь світ і що Його Дух заповнює весь усесвіт, але оскільки Його робота має свої етапи, тих, хто творить зло, не було покарано, а тих, хто творить

добро, не було винагороджено. Отже, Його діяння не було високо оцінено всіма людьми Землі. Він перебуває як над усім сущим, так і всередині нього; більше того, Він перебуває серед усіх людей. Цього достатньо, щоб показати, що Бог справді існує. Оскільки Він не з'явився відкрито всім людям, у них виникли ілюзії, як-от: «Що стосується людства, Я здаюся реально існуючим, але водночас також здаюся й неіснуючим». З усіх тих, хто нині вірить у Бога, ніхто не є цілковито, на сто відсотків, упевненим у тому, що Бог справді існує; всі вони на три п'ятих сумніваються й на дві п'ятих вірують. Такими є люди у своєму нинішньому стані. У наші дні всі люди перебувають у такій ситуації: вони вірять, що Бог є, але не бачили Його; або вони не вірять, що Бог є, але відчувають безліч труднощів, які людство не може подолати. Здається, що їх завжди сковує щось, із чого вони не можуть вирватися. Навіть якщо вони вірять у Бога, здається, що вони постійно відчувають якусь невизначеність. Однак якщо вони не вірять, то бояться програти в разі, якщо Він усе ж таки існує. Такою є їхня подвійність.

«Хто може віддати всі свої сили заради Мого імені, заради Мого Духа й заради всього Мого плану управління?» Бог також сказав: «Сьогодні, коли Царство перебуває в людському світі, настав час, коли Я особисто прийшов до людей. Чи є хтось, хто міг би без жодного трепету вийти на поле битви від Мого імені?». Мета Божих слів є такою: якби Бог у плоті не здійснював Свою божественну роботу безпосередньо або якби Він не втілювався, а діяв через служителів, то Бог ніколи не зміг би подолати великого червоного дракона й не зміг би царювати як Цар серед людей. Людство не змогло б пізнати Самого Бога в реальності, тому це, як і раніше, було б пануванням сатани. Таким чином, цей етап роботи має бути здійснений Богом особисто, через втілення у плоті. Якби плоть була змінена, то ця стадія плану ніколи не могла б бути виконана, тому що значущість і сутність іншої плоті були б іншими. Люди можуть досягнути тільки буквальный зміст цих слів, оскільки Бог досягає саму суть. Бог сказав: «Незважаючи на це, урешті-решт немає нікого, хто б розумів, чи є це роботою Духа чи функцією плоті. У людей пішло б ціле життя на те, щоб усесторонньо відчувати цю одну річ». Сатана розбещував людей упродовж багатьох років, і вони вже давно втратили усвідомлення духовних питань. Саме тому всього одне речення з Божих слів – це як свято для очей. Через відстань між Духом і духами всі ті, хто вірить у Бога, відчувають тугу за Ним, і всі вони хочуть наблизитися до Нього й вилити перед Ним свої серця. Однак вони не наважуються вступити з Ним у контакт, а просто перебувають у побожному трепеті. Це і є притягальна сила, якою володіє Дух. Оскільки Бог – це Бог, Якого люди люблять, і в Ньому є нескінченна кількість елементів, які вони можуть любити, всі люблять Його та всі хочуть довіритися Йому. Насправді кожна людина має у своєму серці любов до Бога – просто сатанинські перешкоди й порушення заважають заціпенілим, недалеким, жалюгідним людям пізнати Бога. Ось чому Бог каже про справжні почуття, які люди відчувають до Нього: «Люди ніколи не зневажали Мене

в глибині свого серця; навпаки, вони приліплюються до Мене в глибині свого духу. ... Моя реальність викликає в людей розгубленість, приголомшення й здивування, і все ж вони готові прийняти її». Таким є реальний стан у глибині сердець тих, хто вірить у Бога. Коли люди по-справжньому пізнають Бога, їхнє ставлення до Нього природним чином змінюється, і вони можуть підносити хвалу з глибини свого серця завдяки роботі свого духу. Бог є в глибинах духу всіх людей, але через сатанинське розбещення люди переплутали Бога із сатаною. Божа робота сьогодні починається саме із цієї проблеми, і в духовному світі вона була осередком битви від початку і до кінця.

Глава 16

На людський погляд, Бог такий великий, такий багатий, такий дивовижний, такий незбагненний; в очах людей Божі слова підносяться вгору та постають як великий шедевр цього світу. Але оскільки люди мають забагато недоліків, а їхній розум занадто простий, і, крім того, їхня здатність сприймати занадто мізерна, незалежно від того, наскільки ясно Бог промовляє Свої слова, вони залишаються нерухомо сидіти, так наче страждають від психічної хвороби. Коли вони голодні, вони не розуміють, що повинні поїсти; коли вони спрагли, вони не розуміють, що повинні попити; вони просто продовжують кричати та верещати так, наче в глибині душі переживають невимовні страждання, однак так і не можуть про це поговорити. Коли Бог створив людство, Його наміром було, аби людина жила в нормальній людській сутності та приймала Божі слова відповідно до своїх інстинктів. Але оскільки на самому початку людина піддалася спокусі сатани, то й сьогодні вона не спроможна вирватися і досі не може розпізнати підступні плани, здійснювані сатаною упродовж тисячоліть. Крім того, людині бракує здібностей уповні пізнати слова Божі – все це призвело до нинішньої ситуації. За нинішнього стану речей люди, як і раніше, живуть під загрозою сатанинської спокуси, а тому залишаються нездатними належно поціновувати слова Божі. У характері нормальних людей немає підступності чи хитрості, люди мають нормальні взаємини одне з одним, вони не залишаються на самоті, а їхнє життя не є ані посереднім, ані занепадницьким. Так і Бог піднесений серед усіх; Його слова пронизують людину, люди живуть у мирі одне з одним і під опікою та захистом Божим, земля сповнена гармонії без втручання сатани, і слава Божа має серед людей першорядне значення. Такі люди подібні до ангелів: чисті, енергійні, вони ніколи не скаржаться на Бога та присвячують усі свої зусилля виключно Божій славі на землі. Зараз настав час чорної ночі – всі ходять навіпомацки й шукають, від непроглядної темряви ночі їхнє волосся стає дибки, і вони не можуть стримати тремтіння; якщо прислухатися, то здається, ніби завивання північно-західного вітру, що дме порив

за поривом, супроводжується скорботними риданнями людини. Люди сумують та оплакують свою долю. Чому вони читають слова Божі, але не здатні їх зрозуміти? Наче їхнє життя перебуває на межі безнадійності, наче смерть ось-ось спіткає їх, наче їхній останній день у них перед очима. Саме в мить таких жалюгідних обставин тендітні ангели волають до Бога, розповідаючи про свої скрути в одному скорботному зойку за іншим. Саме з цієї причини ангели, що працюють серед синів і народу Божого, ніколи більше не спустатимуться до людини; це робиться для того, щоб вони не спіймалися на маніпуляції сатани, поки вони в плоті й не здатні вирватися, тому вони працюють тільки в духовному світі, невидимому для людини. Таким чином, коли Бог каже: «В той момент, коли Я зійду на престол у серці людини, сини Мої та народ Мій пануватимуть над землею», Він має на увазі той час, коли ангели на землі насолоджуватимуться благословенням служіння Богу на небі. Оскільки людина є проявом ангельських духів, Бог каже, що для людини перебування на землі подібне до перебування на небі; для людини служіння Богу на землі подібне до безпосереднього служіння ангелів Богу на небі, – а отже, протягом своїх днів на землі людина насолоджується благословеннями третього неба. Ось про що насправді йдеться у цих словах.

У словах Божих приховано так багато змісту. «Коли настане день, люди пізнають Мене в глибині своїх сердець і пам'ятатимуть про Мене в своїх думках». Ці слова звернені до духу людини. Через свою тендітність ангели завжди й у всьому залежать від Бога, завжди були прив'язані до Бога й поклонялися Богу. Але через перешкоджання сатани вони не можуть собі допомогти та не можуть управляти собою; вони хочуть любити Бога, але не здатні любити Його всім своїм серцем, а тому страждають від болю. Тільки коли Божя робота досягне певної точки, бажання цих бідолашних ангелів по-справжньому полюбити Бога може здійснитись, ось чому Бог промовив ці слова. Природа ангелів – любити, плекати та слухатися Бога, однак вони не змогли досягти цього на землі, і їм не залишилося нічого іншого, окрім як терпіти до нинішнього часу. Ви можете поглянути на сьогоднішній світ: у серцях всіх людей є Бог, але люди не здатні розрізнити, чи Бог у їхніх серцях є істинним Богом чи неправдивим богом, і хоча вони люблять цього свого Бога, вони не здатні по-справжньому любити Бога, що означає, що вони не управляють собою. Потворне обличчя людини, виявлене Богом, – це справжнє обличчя сатани в духовному світі. Від початку людина була невинна й безгрішна, і тому всі розбещені, потворні людські манери – це дії сатани в духовному світі, й вони є достовірним свідченням подій у духовному світі. «Сьогодні люди мають кваліфікації і вважають, що можуть чванливо походжати переді Мною, сміятися і жартувати зі Мною, анітрохи не стримуючись, і звертатися до Мене, як до рівного. І все ж людина не знає Мене, вона все ще вірить, що ми подібні за природою, що ми обоє з плоті та крові та обоє живемо в людському світі». Ось що зробив сатана в серці людини. Сатана використовує уявлення та неозброєне око людини, щоб

протистояти Богу, але Бог, безперечно, розповідає людині про ці події, аби людина могла уникнути тут катастрофи. Смертельна слабкість усіх людей полягає в тому, що вони бачать лише «тіло з плоті та крові й не сприймають Духа Божого». На цьому заснований один з аспектів спокушання людини сатаною. Усі люди вірять, що тільки Дух у цій плоті може називатися Богом. Ніхто не вірить, що сьогодні Дух став плоттю і фактично з'явився перед їхніми очима; люди бачать Бога як дві складові – «вбрання і плоть» – і ніхто не дивиться на Бога як на втілення Духа, ніхто не бачить, що сутність плоті – це характер Бога. В людській уяві Бог особливо нормальний, але хіба вони не знають, що в цій нормальності прихований один з аспектів глибокої значущості Бога?

Коли Бог почав покривати весь світ, настала непроглядна темрява, і поки люди спали, Бог скористався цією нагодою, аби зійти серед людей, і офіційно почав випускати Дух у всі куточки землі, приступивши до роботи спасіння людства. Можна сказати, що, коли Бог почав набувати плотського образу, Бог особисто працював на землі. Потім почалася робота Духа, і з цього офіційно розпочалася вся робота на землі. Упродовж двох тисяч років Дух Божий повсякчас діяв у всьому всесвіті. Люди не знають і не відчують цього, але в останні дні, у час, коли цей період має незабаром завершитись, Бог зійшов на землю, щоб діяти особисто. Це благословення тих, хто народився в останні дні, хто може особисто споглядати образ Бога, який живе в плоті. «Коли весь лик глибини був каламутним, серед людей Я почав відчувати присмак гіркоти світу. Мій Дух подорожує по всьому світу та розглядає серця всіх людей, але так само і Я завойовую людство в Своїй втіленій плоті». Такою є гармонійна співпраця між Богом на небі та Богом на землі. Зрештою, у своїх думках люди повірять, що Бог на землі – це Бог на небі, що небо й земля і все, що в них, були створені Богом на землі, що людина управляється Богом на землі, що Бог на землі виконує роботу неба на землі, і що Бог на небі з'явився у плоті. Це кінцева мета Божої роботи на землі, і тому цей етап є найвищим стандартом роботи періоду плоті; він здійснюється в божественності та спонукає всіх людей стати щиро переконаними. Чим більше люди шукають Бога у своїх уявленнях, тим більше вони відчують, що Бог на землі не є реальним. Таким чином, Бог каже, що люди шукають Бога серед порожніх слів і вчень. Чим більше люди пізнають Бога у своїх уявленнях, тим майстернішими вони стають в озвученні цих слів і вчень, і тим більше захоплення вони викликають; чим більше люди озвучують слова й учення, тим далі вони відхиляються від Бога, тим більше вони нездатні пізнати суть людини, тим більше вони не слухаються Бога та тим більше віддаляються від Божих вимог. Вимоги Бога до людини не є настільки надприродними, як це здається людям, проте ще ніхто по-справжньому не розумів Божої волі, і тому Бог каже: «Люди шукають тільки в безмежному небі, або у хвилях морських, або на озерній гладіні, або серед порожніх букв і вчень». Чим більше вимог висуває Бог до людини, тим більше люди відчують, що Бог недосяжний, і

тим більше вони вірять, що Бог великий. Таким чином, у їхній свідомості всі слова, вимовлені з вуст Божих, недосяжні для людини, і в Бога не залишається іншого вибору, окрім як діяти особисто; людина ж не має жодного бажання співпрацювати з Богом і лише вперто схиляє голову й сповідається у своїх гріхах, намагаючись бути смиренною та слухняною. Так, самі того не усвідомлюючи, люди вступають у нову релігію, в релігійну церемонію, ще більш несусвітню, ніж у релігійних церквах. Це вимагає, щоб люди повернулися до нормальних умов, перетворивши свій негативний стан на позитивний; в іншому разі людина дедалі глибше загрузатиме в пастці.

Чому Бог приділяє особливу увагу опису гір і вод у багатьох Своїх висловлюваннях? Чи є в цих словах символічний зміст? Бог не лише дозволяє людині споглядати Його вчинки у плоті, а й дає їй можливість зрозуміти Його сили в небесній тверді. Таким чином, одночасно з безперечною вірою в те, що це Бог у плоті, люди пізнають і вчинки практичного Бога, а отже Бог на землі посилається на небо, а Бог на небі спускається на землю, і тільки після цього люди стають здатними повніше споглядати все, чим є Бог, і здобувати більше знання про всемогутність Бога. Чим більше цей Бог здатний завойовувати людство у плоті та виходити за межі плоті, щоб подорожувати як по всьому всесвіту, так і над ним, тим більше люди здатні споглядати вчинки Бога на основі споглядання практичного Бога і таким чином пізнати істинність Божої роботи в усьому всесвіті, – те, що вона не фальшива, а справжня, – і таким чином вони пізнають, що практичний Бог сьогодення є втіленням Духа та не має такого ж плотського тіла, як людина. Отже, Бог каже: «Але коли Я вивільняю Свій гнів, гори одразу розколюються на шматки, земля негайно починає здригатися, вода негайно висихає, а людину негайно ж обступає лихо». Коли люди читають слова Божі, вони асоціюють їх із Божою плоттю, і, таким чином, робота та слова у духовному світі прямо вказують на Бога у плоті, що призводить до більш ефективного результату. Коли Бог говорить, його слова часто адресовані з неба на землю, а потім знову із землі на небо, внаслідок чого всі люди не можуть збагнути мотиви та походження Божих слів. «Коли Я серед небес, зірки ніколи не впадають у паніку від Моєї присутності. Натомість, вони вкладають усе своє серце в роботу для Мене». Таким є стан небес. Бог методично влаштовує все на третьому небі, а всі слуги, які служать Богові, виконують свою роботу для Бога. Вони ніколи не робили нічого з непослуху Богу, тому вони не впадають у паніку, про яку каже Бог, а натомість вкладають свої серця у свою роботу; там ніколи немає ніякого безладдя, і тому всі ангели живуть у Божому світлі. Тим часом через свій непослух, а також тому, що вони не знають Бога, всі люди на землі живуть у темряві, і чим більше вони опираються Богові, тим довше вони живуть у темряві. Коли Бог каже: «Чим ясніші небеса, тим темніший світ під ними», Він має на увазі те, як день Божий дедалі більше наближається до всього людства. Таким чином, шеститисячорічна Божа зайнятість на третьому небі

незабаром завершиться. Усе суще на землі вступило в завершальний розділ, і невдовзі кожен буде відтятий від руки Божої. Чим далі люди входять у час останніх днів, тим більше вони відчують присмак розбещеності в людському світі; що далі вони входять у час останніх днів, то більше вони потурають своїй власній плоті. Є навіть багато охочих змінити жалюгідний стан світу, однак їхня надія губиться серед їхніх зітхань через Божі вчинки. Так, коли люди відчують тепло весни, Бог закриває їм очі, і їх несе по бурхливих хвилях, і жоден із них не в силах дістатися далекої рятувальної шлюпки. Оскільки люди за своєю природою слабкі, Бог каже, що немає жодного, хто міг би повернути все назад. Коли люди втрачають надію, Бог починає промовляти до всього всесвіту. Він починає рятувати все людство, і тільки після цього люди можуть насолоджуватися новим життям, яке настає, щойно все було повернене назад. Люди сьогодення перебувають на стадії самоомани. Оскільки дорога перед ними така пустельна й нечітка, а їхнє майбутнє – «безмежне» й «без кордонів», люди цього періоду не схильні боротися і можуть лише марнувати свої дні, як птах Ханьхао.^a Ніхто з них ніколи серйозно не прагнув життя та пізнання людського існування; натомість вони очікують того дня, коли небесний Спаситель раптово спуститься, щоб повернути вспак жалюгідний стан світу, і лише після цього вони спробують жити повноцінним життям. Таким є справжній стан усього людства та ментальність усіх людей.

Сьогодні, враховуючи нинішню ментальність людини, Бог провіщає їй майбутнє нове життя. Це і є той проблеск світла, про який каже Бог. Те, що провіщає Бог, – це те, що зрештою буде досягнуто Богом, і це плоди Божої перемоги над сатаною. «Я рухаюся понад усіма людьми та всюди спостерігаю. Ніщо більше не виглядає старим, і жодна людина не залишилася такою, якою була раніше. Я спочиваю на престолі, Я розлігся над усім всесвітом...». Таким є результат поточної роботи Бога. Усі обрані Богом люди повертаються до своєї первісної форми, завдяки чому ангели, які страждали стільки років, звільняються, як і каже Бог: «Їхні обличчя подібні до обличчя святого в серці людини». Оскільки ангели працюють на землі й служать Богові на землі, і оскільки слава Божа поширюється по всьому світу, небо переноситься на землю, а земля підноситься до неба. Тому людина – це ланка, що з'єднує небо й землю; небо та земля більше не розділені, не відокремлені одне від одного, але з'єднані як одне ціле. По всьому світу існують лише Бог і людина. Немає ні пилу, ні бруду, і все суще оновлене, як маленьке ягня, що лежить на зеленому лузі під небом, насолоджуючись усією Божою благодаттю. І саме завдяки появі зелені сяє подих життя, адже Бог приходить у світ, щоб жити поруч із

^a Історія птаха Ханьхао дуже схожа на байку Езопа про мураха і коника. Поки стоїть тепла погода, птах Ханьхао вважає за краще спати, аніж будувати гніздо, незважаючи на неодноразові попередження своєї сусідки, сороки. Коли настає зима, птах замерзає насмерть.

людиною вічно, як і було промовлено з вуст Божих: «Я знову можу мирно проживати на Сіоні». Це символ поразки сатани, це день Божого спочинку, і цей день звеличуватиметься і проголошуватиметься всіма людьми та вшановуватиметься всіма людьми. Коли Бог спочиває на престолі, це також час, коли Бог завершує Свою роботу на землі, і це той момент, коли всі Божі таємниці розкриваються людині; Бог і людина вічно перебуватимуть у гармонії, ніколи не розлучаючись, – такими є прекрасні сцени Царства!

У таємницях приховано таємниці; слова Божі воістину глибокі та незбагненні!

Глава 17

Правду кажучи, всі висловлювання, що походять із вуст Божих, невідомі людям; усі вони належать до мови, якої люди не чули. Тому можна сказати, що слова Божі самі по собі є таємницею. Більшість людей помилково вважає, що до таємниць належать лише ті речі, яких люди не можуть дійти концептуально, справи небесні, які Бог нині дозволяє людям пізнати, або правда про те, що Бог робить у духовному світі. Із цього видно, що люди не ставляться однаково до всіх слів Божих і не цінують їх; вони радше зосереджуються на тому, що самі вважають «таємницями». Це доводить, що люди не знають, що таке слова Божі та що таке таємниці; вони просто читають Його слова у межах своїх власних уявлень. Реальність така, що немає жодної людини, яка б по-справжньому любила слова Божі, і саме в цьому полягає смисл Його висловлювання про те, що «люди – фахівці з ошукування Мене». Бог не каже, буцімто люди позбавлені будь-яких чеснот або є цілковитими невдачами; цей вислів описує фактичну ситуацію людства. Люди самі не дуже добре розуміють, скільки місця Бог посідає в їхніх серцях; тільки Сам Бог знає це уповні. Тому в даний момент люди подібні до грудних дітей. Навіщо вони п'ють молоко та чому повинні вижити, їм абсолютно невідомо. Тільки мати розуміє потреби немовляти; вона не дозволить йому померти з голоду, не дозволить йому заїсти себе до смерті. Бог найкраще знає потреби людей, тому часом Його любов втілюється в Його словах, часом у них виявляється Його суд, часом вони ранять людей до глибини сердець, а часом вони є щирими та серйозними. Це дозволяє людям відчутти Божу доброту й доступність, а також те, що Він не є якоюсь уявною, величною фігурою, якої не можна торкнутися. У свідомості людей Він не Син Неба, якому не можна дивитися просто в обличчя, і тим більше Він не кат, який вбиває невинних, як це уявляють собі люди. Увесь Божий характер розкривається в Його роботі; характер Бога у плоті сьогодні все ще втілюється в Його роботі. Отже, Його служіння є служінням словами, а не тим, що Він робить або як Він виглядає зовні. Зрештою, кожен отримає настанову зі слів Божих і стане довершеним завдяки їм. У своєму досвіді, скеровані Божими словами, люди отримають шлях до практики,

а завдяки словам із вуст Божих вони пізнають увесь Його характер. Завдяки Його словам усю роботу Божу буде виконано, люди оживуть, а всі вороги будуть переможені. Це головна робота, яку ніхто не може ігнорувати. Розгляньмо Його слова: «Мої висловлювання лунають як грім, проливаючи світло у всіх напрямках і на всю землю, і посеред грому та блискавки людину збиває з ніг. Ще жодна людина не залишилася непохитною серед грому та блискавки; більшість людей втрачає глузд зі страху перед приходом Мого світла й не знає, що робити». Щойно Бог розкриває Свої вуста, з них лунають слова. Він усе виконує за допомогою слів, усе суще перетворюється ними, і кожен завдяки їм оновлюється. Що означає «грим і блискавка»? І що означає «світло»? Жодна річ не може сховатися від Божих слів. Він використовує їх, щоб оголити людську свідомість і зобразити її потворність; Він використовує слова, щоб розібратися зі старою природою людей і зробити всіх Своїх людей довершеними. Хіба не саме в цьому полягає важливість слів Божих? У всьому всесвіті без підтримки та зміцнення слів Божих усе людство вже давно було б винищене до повного небуття. Це принцип того, що робить Бог, і спосіб, у який Він діє впродовж свого шеститисячолітнього плану управління. Це свідчить про важливість Божих слів. Вони проникають у самісінькі глибини людських душ. Щойно люди бачать Його слова, вони почуваються приголомшеними й нажаханими та поспіхом тікають. Вони хочуть утекти від реальності Його слів, тому таких «біженців» можна побачити всюди. Щойно звучать слова Божі, люди кидаються навіть. Це один із аспектів образу потворності людства, який зображує Бог. Просто зараз усі люди поступово прокидаються від заціпеніння; ніби всі вони раніше страждали на недоумство, а тепер, коли вони бачать слова Божі, здається, що вони страждають від залишкових наслідків цієї хвороби та не можуть повернути собі колишній стан. Такими насправді є всі люди, і це також є правдивою ілюстрацією цих слів: «Багато людей, зворушених цим слабким сяйвом, миттєво прокидається від своїх ілюзій. Але ніхто так і не зрозумів, що настав день, коли Мое світло сходить на землю». Ось чому Бог сказав: «Більшість людей приголомшена раптовою появою світла». Таке формулювання є цілком доречним. У Божому описі людства немає жодної прогалини, навіть щоб просунути кінчик голки, і Він насправді сформулював це точно й безпомилково, і саме тому всі люди цілком переконані. Більше того, несвідомо в глибині їхніх сердець почала зароджуватися любов до Бога. Тільки так Боже положення там стає дедалі реальнішим, і це теж один зі способів, у які діє Бог.

«Більшість людей просто збентежена; світло поранило їм очі та повалило їх у багно». Оскільки такі люди йдуть проти Божої волі (тобто опираються Богові), коли приходять Його слова, вони зазнають кари за свою непокору; ось чому кажуть, що світло поранило їм очі. Такі люди вже передані сатані; тому, вступаючи в нову роботу, вони не мають ані прозріння, ані освітлення. Усі, хто не має роботи Святого Духа, захоплені сатаною, і в глибині їхніх сердець немає місця для Бога. Тому

кажуть, що ці люди «повалені в багно». Усі, хто в такому стані, перебувають у сум'ятті. Вони не можуть стати на правильний шлях, як і не спроможні повернутися до нормальності; усі їхні думки суперечать одна одній. Усі на землі до крайності були розбещені сатаною. Люди позбавлені життєвої сили й від них тхне трупами. Усі земні люди виживають серед пошесті мікробів, від яких ніхто не сховається. Вони не бажають виживати на землі, але завжди відчують, що станеться щось більше, що люди побачать на власні очі; тому всі люди змушують себе жити далі. У їхніх серцях здавна немає сили; вони просто використовують свої невидимі надії як духовну опору, і так вони підпирають свої голови, вдаючи з себе людей, і доживають свій вік на землі. Це так, начебто всі люди – сини втіленого диявола. Ось чому Бог сказав: «Безлад укриває землю – нестерпно жалюгідне видовище, яке, якщо придивитись уважніше, викликає непереборну меланхолію». Оскільки виникла така ситуація, Бог почав «розкидати насіння Свого Духа» по всьому всесвіту, і Він почав виконувати Свою роботу спасіння по всій землі. Саме завдяки продовженню цієї роботи Бог почав обрушувати дощем усілякі лиха, спасаючи таким чином жорстокосердих людей. На етапах Божої роботи спасіння все ще набуває форм різноманітних лих, і ніхто з приречених не може їх уникнути. Лише наприкінці стане можливим досягти ситуації на землі, яка буде «безтурботне, як третє небо: тут живі істоти, великі та малі, співіснують у гармонії, жодного разу не вступаючи в “словесні двобої”». Один аспект Божої роботи – це завоювати все людство та знайти обраний народ за допомогою Його слів; інший – це завоювати всіх синів непокори шляхом різноманітних лих. Це одна частина масштабної роботи Бога. Тільки так можна уповні досягти Царства на землі, якого хоче Бог, і це та частина Його роботи, яка є щирим золотом.

Бог постійно вимагає, щоб люди розуміли рушійні сили небес. Чи можуть вони дійсно цього досягти? Реальність у тому, що у зв'язку з теперішнім станом людей, яких сатана розбещував понад 5 900 років, вони не можуть зрівнятися з Петром; відповідно, вони просто не можуть цього досягти. Це один із методів Божої праці. Бог не бажає, щоб люди чекали, згорнувши руки; натомість Він бажає, щоб вони самі активно шукали. Тільки так у Бога буде нагода вершити працю в людях. Добре було б роз'яснити тобі трохи докладніше, інакше розуміння в людей буде лише поверховим. Після того як Бог створив людство й дарував людям дух, Він їм дав повчання, що як вони не кликатимуть до Нього, то не зможуть мати зв'язку з Його Духом, і тому «супутникове телебачення» з небес неможливо буде приймати на землі. Коли Бог більше не в людському дусі, то для інших речей залишається вільне місце, тож сатана хапається за нагоду проникнути. Коли люди в серцях мають зв'язок із Богом, сатана негайно лякається й поспішає втекти. Через зойки роду людського Бог дає людям те, чого вони потребують, але спершу Він у них не «перебуває». Він просто надає їм постійну допомогу через їхні зойки, і від тієї внутрішньої сили люди здобувають витривалість, тож сатана не наслідуються

ввійти, щоб «грати» як йому заманеться. Тож якщо люди постійно мають зв'язок із Божим Духом, сатана не насмілюється приходити й чинити порушення. Без порушень сатани життя всіх людей тече нормально, і Бог нарешті має можливість безперешкодно працювати в них. Відтак те, що Бог хоче зробити, може бути досягнуто через людей. Із цього можна зрозуміти, чому Бог завжди вимагав від людей зростання їхньої віри, а також казав: «Я висував відповідні вимоги згідно з духовним станом людини на землі. Я ніколи не ставив нікого у скрутне становище й ніколи не просив нікого “вичавлювати з себе кров” заради Мого задоволення». Більшість людей спантеличені Божими вимогами. Вони дивуються, чому, враховуючи, що люди не мають цієї здатності й безповоротно розбещені сатаною, Бог продовжує висувати до них вимоги. Хіба тим самим Бог не ставить людей у скрутне становище? Бачачи їхні вродливі обличчя, а потім їхні ніякові погляди, ти не можеш не розсміятися. Розмаїті потворні вигляди людей є найкумеднішими: часом вони схожі на дітей, які люблять бавитися, а часом – на маленьку дівчинку, яка грається в «маму». Іноді вони схожі на собаку, який поїдає мишу. Не знаєш, сміятися чи плакати над усіма цими їхніми потворними станами, і часто чим менше люди здатні збагнути Божу волю, тим із більшою ймовірністю вони потраплять у біду. Отже, таких слів Бога: «Хіба Я – Бог, який просто змушує творіння мовчати?», – достатньо, щоб показати, наскільки люди дурні, і вони також свідчать про те, що жодна людина не здатна зрозуміти Божу волю. Навіть якщо Він озвучує Свою волю, вони не здатні взяти її до уваги. Вони виконують Божу роботу лише згідно з волею людини. Як же вони можуть досягнути Його волю? «Я простую по землі, повсюди поширюючи Свій аромат, і в кожному місці Я залишаю Свою форму. Кожне місце резонує зі звуком Мого голосу. Повсюди люди затримуються на прекрасних сценах учорашнього дня, адже все людство згадує минуле...» Такою буде ситуація, коли утвориться Царство. Насправді, у кількох місцях Бог уже пророкував красу здійснення Царства, і все це разом узятє утворює повну картину Царства. Однак люди не звертають на це жодної уваги; вони просто дивляться це, наче це мультфільм.

Через тисячоліття сатанинського розбещення люди завжди жили в темряві, тому вона їх не турбує, і вони не прагнуть світла. Отже, сьогодні, коли являється світло, це призвело до того, що «всі вони опираються Моєму приходу й проганяють прихід світла, наче Я ворог людини на небі. Людина зустрічає Мене із захисним блиском в очах». Хоча більшість людей намагається щиро любити Бога, Він усе ще не задоволений і однаково засуджує людство. Це спантеличує людей. Оскільки вони живуть у темряві, вони, як і раніше, служать Богові так, як роблять це за відсутності світла. Тобто всі люди служать Богу, спираючись на власні уявлення, і коли Він приходить, таким є їхній стан, і вони не можуть служити Йому, приймаючи нове світло; натомість вони служать Йому, спираючись на весь той досвід, який мають самі. Бог не отримує задоволення від людської «відданості», тому люди не

можуть прославляти світло в темряві. Ось чому Бог промовив наведені вище слова; це абсолютно не суперечить дійсності, і це не означає, що Бог погано поводить з людством або що Він його кривдить. Від самого моменту створення світу жодна людина не скуштувала по-справжньому Божого тепла; всі люди зайняли захисну позицію щодо Бога, сильно боячись, що Він уразить і знищить їх. Відтак, за ці шість тисяч років Бог завжди обмінював теплоту на людську щирість і продовжував терпляче спрямовувати людей на кожному кроці. Це тому, що люди такі слабкі, і вони не здатні вповні пізнати Божу волю або полюбити Його всім серцем, адже вони не можуть не піддатися маніпуляціям сатани. Тим не менше, Бог залишається терпимим, і одного дня, проявивши таке терпіння, – тобто коли Він оновить світ, – Він більше не дбатиме про людей, як мати. Натомість Він відплатить людям згідно з їхніми заслугами. З цієї причини згодом станеться таке: «Трупи дрейфують поверхнею океану», тоді як «в місцях, де немає води, інші люди все ще насолоджуються серед сміху та пісень обіцянками, якими Я їх сподобив». Це порівняння між долями тих, кого покарано, та тих, кого винагороджено. «Поверхня океану» – це посилання на криницю бездонну людської кари, про яку говорив Бог. Це місце призначення сатани, і це «місце спочинку», яке Бог приготував для всіх, хто чинить Йому опір. Бог завжди хотів щирої любові людства, однак люди не знають цього й несприйнятливі до цього та продовжують займатися власними справами. Через це у всіх Своїх словах Бог завжди просить людей про щось і вказує на їхні недоліки та вказує їм шлях практики, аби вони могли практикувати відповідно до цих слів. Він показав Своє власне ставлення до людей: «Однак Я ніколи не брав мимохідь до рук жодного людського життя, щоб гратися з ним, як з іграшкою. Я спостерігаю за муками, пережитими людиною, і розумію, яку ціну вона сплатила. Коли людина стоїть переді Мною, Я не хочу заскочити її зненацька, щоб покарати її, як і не хочу обдаровувати її небажаними речами. Натомість увесь цей час Я тільки забезпечував людину та обдаровував її». Коли люди читають ці слова Бога, вони негайно відчують Його тепло й гадають: «Справді, у минулому я сплатив Богу ціну, але я також ставився до Нього поверхово та часом скаржився на Нього. Бог завжди наставляв мене Своїми словами, Він приділяє моєму життю стільки уваги, але часом я граюся з цим, наче з іграшкою. Насправді я не повинен так чинити. Бог так любить мене, то чому ж я не докладаю достатньо зусиль?». Коли такі міркування спадають їм на думку, людям справді хочеться дати самим собі ляпаса, а в деяких навіть сіпається ніс, і вони голосно плачуть. Бог розуміє, про що вони думають, і говорить відповідно, і ці кілька слів, які не є ані суворими, ані лагідними, викликають у людях любов до Нього. Зрештою, Бог пророкував зміну у Своїй роботі, коли Царство утвориться на землі: коли Бог буде на землі, люди зможуть бути вільними від лих та катастроф і зможуть грітися у благодаті; однак, коли Він розпочне суд великого дня, це станеться, коли Він з'явиться серед усіх людей, і вся Його робота на землі буде

завершена. У цей час, оскільки день уже настав, все буде так, як це написано в Біблії: «Неправедний нехай чинить неправду ще... а святий нехай ще освячується». Неправедні прийдуть до кари, а святі постануть перед престолом. Жодна людина не зможе здобути Божу поблажливість, навіть сини та народ Царства. Усе це – Божа праведність, і все це – одкровення Його характеру. Він не піклуватиметься про слабкості людства вдруге.

Глава 18

Усі слова Божі містять частку Його характеру. Божий характер неможливо повністю виявити словами, що наочно доводить, яке багатство міститься в Ньому. Те, що люди можуть бачити та чого можуть торкнутися, зрештою, є обмеженим, як і людські здібності. Хоча слова Божі зрозумілі, люди нездатні зрозуміти їх повністю. Візьміть, наприклад, такі слова: «У спалаху блискавки кожна тварина виявляє свою справжню подобу. Так і людина, освітлена Моїм світлом, повернула собі святість, яку вона мала колись. О, старий розбещений світ! Нарешті він перекинувся в брудну воду і, занурившись під воду, розчинився в багнюці!». Усі слова Божі містять Його природу, і хоча всі люди знають ці слова, ніхто з них ніколи не розумів, що вони означають. В очах Божих усі, хто опирається Йому, – Його вороги, тобто ті, хто належить до злих духів, є тваринами. Із цього можна зрозуміти справжній стан церкви. Усі люди освітлені Божими словами, і в цьому світлі вони досліджують самих себе, не змушені вислуховувати нотації, не зазнаючи виправлення або прямого відсторонення з боку інших, не піддаючись іншим людським способам ведення справ та без сторонніх вказівок. Досліджуючи себе «під мікроскопом», вони дуже ясно бачать, скільки насправді всередині них хвороби. За словами Бога, кожен вид духу класифікується та виявляється у своїй первісній формі; ті, хто має ангельський дух, стають більш освітленими та просвітленими, звідси слова Бога: «повернувши собі святість, яку вони мали колись». Ці слова ґрунтуються на кінцевому результаті, досягнутому Богом. Звичайно, на даний момент цей результат ще не може бути цілком досягнутий – це лише передчуття, завдяки якому можна побачити волю Божу. Цих слів достатньо, щоб показати, що величезна кількість людей зазнає краху в словах Божих, а також поразки у поступовому процесі освячення всіх людей. Тут «розчинившись у багнюці» не суперечить тому, що Бог знищить світ вогнем, а «блискавка» стосується Божого гніву. Коли Бог вивільнить Свій великий гнів, увесь світ в результаті зазнає усіх можливих видів лих, подібно до вибуху вулкана. Височіючи в небі, можна побачити, що на землі всілякі нещастя наближаються до всього людства, день у день дедалі ближче. Якщо дивитися з висоти, то земля являє погляду розмаїття сцен, подібних до тих, які передують землетрусу. Рідкий вогонь мчить нестримно, лава вільно тече, гори

зсуваються, і над усім сяє холодне світло. Увесь світ поринув у вогонь. Це сцена вивільнення Богом Свого гніву, і це час Його суду. Усі, хто з плоті та крові, не зможуть врятуватися. Таким чином, для знищення всього світу не знадобляться війни між країнами та конфлікти між людьми; натомість світ «свідомо насолоджуватиметься» в колисці Божої кари. Ніхто не зможе втекти; кожна людина повинна пройти це випробування, одна за одною. Після цього весь усесвіт знову засяє святим сяйвом, і все людство знову почне нове життя. А Бог спочиватиме над всесвітом і щодня благословлятиме все людство. Небо не буде нестерпно пустельним, але відновить життєву силу, якої не мало з моменту створення світу, і настання «шостого дня» буде тим часом, коли Бог почне нове життя. І Бог, і людство увійдуть у спокій, і всесвіт більше не буде каламутним або брудним, але оновиться. Ось чому Бог сказав: «Земля більше не смертельно нерухома й безмовна, небо більше не пустельне та сумне». У Царстві Небесному ніколи не було ні неправедності або людських емоцій, ані якогось розбещеного характеру людства, тому що там немає сатанинського підбурення. Усі «люди» здатні розуміти слова Божі, і життя на небі – це життя, сповнене радості. Усі, хто перебуває на небі, мають мудрість та гідність Бога. Через різницю між небом і землею мешканці неба не називаються «людьми»; Бог називає їх радше «духами». Ці два слова мають суттєві відмінності: ті, кого зараз називають «людьми», були розбещені сатаною, тоді як «духи» – не були. Зрештою, Бог перетворить земних людей на істот з атрибутами небесних духів, і тоді вони більше не наражатимуться на підбурення сатани. У цьому й полягає справжній зміст слів «Моя святість поширилася на весь усесвіт». «Земля у своєму споконвічному стані належить небу, а небо возз'єднане із землею. Людина – це пуповина, що з'єднує небо та землю, і завдяки святості людини, завдяки її оновленню небо більше не приховане від землі, а земля більше не мовчить до неба». Це сказано щодо людей, які мають дух ангелів, і в цей момент «ангели» знову зможуть мирно співіснувати та повернути собі свій первісний стан, більше не розділені плоттю між світами земним і небесним. «Ангели» на землі зможуть спілкуватися з ангелами на небі, люди на землі знатимуть таємниці небес, а ангели на небі знатимуть секрети людського світу. Небо й земля возз'єднуються, між ними не буде відстані. У цьому й полягає краса здійснення Царства. Це те, що Бог довершить, і це те, чого прагнуть усі люди та духи. Але люди з релігійного світу про це нічого не знають. Вони просто чекають, коли Ісус Спаситель прийде на білій хмарині та забере їхні душі, залишивши «сміття» розкиданим по землі («сміття» тут означає трупи). Хіба не таке уявлення поділяють усі люди? Ось чому Бог сказав: «О, релігійний світ! Як не знищити його Моєю владою на землі?». Завдяки довершенню Божого народу на землі релігійний світ буде повалено. У цьому полягає справжнє значення «влади», про яку говорив Бог. Бог сказав: «Чи є такі, хто в Мій день ганьбить Моє ім'я? Усі люди звертають на Мене свій побожний погляд і в своїх серцях потай волають до Мене». Ось що Він сказав про наслідки

руйнації релігійного світу, який скориться у своїй повноті перед Божим престолом завдяки Його словам і більше не чекатиме сходження білої хмари та не дивитиметься на небо, але натомість буде завойований перед Божим престолом. Звідси слова: «в своїх серцях потай волають до Мене» – таким буде результат для релігійного світу, який Бог повністю завоює. Саме це мається на увазі під Божою всемогутністю – повалити всіх релігійних людей, найбільш бунтівних з-поміж людства, аби вони більше ніколи не чіплялися за свої власні уявлення про те, що вони можуть пізнати Бога.

Хоча Божі слова неодноразово провіщали красу Царства, розповідали про різні його аспекти та описували його з різних точок зору, вони однаково не можуть уповні висловити всі умови періоду Царства, тому що здатність людей до сприйняття є замалою. Усі слова Його висловлювань були промовлені, але люди не зазирали всередину них через флюороскоп, так би мовити, за допомогою рентгенівських променів, і тому позбавлені ясності та розуміння і навіть спантеличені. Це найбільший недолік плоті. Хоча в своїх серцях люди хочуть любити Бога, вони опираються Йому через підбурення сатани, тому Бог знову і знову торкається онімілих та заціпенілих людських сердець, щоб оживити їх. Усе, що Бог викриває, – це потворність сатани, тому чим жорсткішими є Його слова, тим більш осоромлений сатана, тим менш skutimi стають серця людей, і тим більше любові може в них прокинутися. Так працює Бог. Оскільки сатану було викрито, оскільки його побачили наскрізь, він більше не наважується займати серця людей, і тому ангели більше не зазнають переслідувань. Таким чином вони люблять Бога всім своїм серцем і розумом. Тільки в цей час стає зрозумілим, що у своїй істинній сутності ангели належать Богові та люблять Бога. Тільки таким шляхом можна досягти волі Божої. «В серцях усіх людей тепер є місце для Мене. Більше Я не зустріну серед людей неприязні чи відкидання, адже Мою велику роботу вже виконано, і їй більше нічого не заважає». У цьому полягає сенс того, що було описано вище. Через переслідування сатани люди не можуть знайти час для любові до Бога, вони постійно обплутані речами цього світу та введені в оману сатаною, тому діють із розгубленості. Ось чому Бог сказав, що людство «зазнало стільки життєвих скрут, стільки несправедливостей світу, стільки перипетій людського світу, але тепер воно перебуває в Моєму світлі. Хто не плаче через вчорашні несправедливості?». Коли люди чують ці слова, у них виникає відчуття, що Бог є їхнім партнером у нещасті, співчуває їм і в цей момент поділяє їхні скарги. Вони раптово відчують біль людського світу й гадають: «Це правда – я ніколи нічим не насолоджувався в цьому світі. Відтоді, як я вийшов із материнської утроби, й до сьогодні я проживав людське життя та нічого не надбав, проте я так багато страждав. Все це таке пусте! І тепер я такий розбещений сатаною! О! Коли настане час моєї смерті, то без Божого спасіння хіба не буде все моє життя прожите даремно? Чи є сенс у людському житті? Не дивно, що Бог сказав, що все під сонцем

пусте. Якби Бог не просвітив мене сьогодні, я так і залишився б у темряві. Як жалюгідно!». У цей момент у їхнє серце закрадається побоювання: «Якщо я не можу отримати Божу обітницю, як я можу жити далі?». У кожного, хто читає ці слова, сльози навертаються під час молитви. Такою є людська психіка. Неможливо, щоб хтось прочитав це та не мав жодної реакції, якщо лише він не психічно неврівноважений. Щодня Бог виявляє стани найрізноманітніших людей. Іноді Він виплескує на них своє невдоволення. Іноді Він допомагає людям подолати певні обставини та успішно пройти через них. Іноді Він вказує людям на їхні «перетворення». Інакше люди не знали б, наскільки вони зросли у житті. Іноді Бог вказує на реальний досвід людей, а іноді Він вказує на їхні невідповідності та недоліки. Іноді Він висуває до них нові вимоги, а іноді Він вказує на те, наскільки вони Його розуміють. Однак Бог також сказав: «Я чув проникливі слова, промовлені стількома людьми, розповіді стількох людей про їхні болючі переживання серед страждань; Я бачив стількох, хто в найскрутнішому становищі незмінно пропонував Мені свою відданість, і Я спостерігав, як багато хто йшов кам'янистою дорогою, шукаючи виходу». Це опис позитивних персонажів. У кожному епізоді «драми людської історії» були як позитивні персонажі, так і негативні. Тому Бог продовжує розкривати потворність цих негативних персонажів. Таким чином, тільки через протиставлення «зрадникам» виявляється непохитна відданість та безстрашна сміливість «людей праведних». У житті всіх людей є негативні чинники, і у всіх без винятку є позитивні. Бог використовує і ті, й інші, щоб виявити правду про всіх людей, аби зрадники похилили свої голови та визнали свої гріхи, і щоб, заохочені, праведники продовжували зберігати вірність. Наслідки Божих слів дуже глибокі. Іноді люди читають їх і помирають зо сміху, інколи ж тільки мовчки похнюплюють голову. Часом вони щось згадують, часом гірко плачуть та визнають свої гріхи, часом ідуть навпомацки, а часом шукають. Загалом реакція людей змінюється через різні обставини, за яких говорить Бог. Коли людина читає слова Божі, іноді випадкові свідки можуть навіть помилково подумати, що ця людина психічно хвора. Розгляньмо ці слова: «І ось, суперечки й диспути на землі припиняються, і після промовляння Моїх слів різноманітне “озброєння” сучасного періоду відводиться». Саме лише слово «озброєння» може викликати сміх на цілий день, і щоразу, як хтось випадково згадуватиме слово «озброєння», він буде сміятися від душі. Хіба це не так? Як ти можеш із цього не сміятися?

Коли ти смієшся, не забувай розуміти, чого Бог вимагає від людства, і не забувай бачити справжній стан церкви: «Усе людство повернулося до нормального стану та розпочало нове життя. Опинившись у новому оточенні, значне число людей озирається навколо себе, почуваючись так, наче вони потрапили у цілковито новий світ, і через це вони не можуть відразу ж пристосуватися до свого нинішнього середовища або відразу ж стати на правильний шлях». Таким нині є справжній стан церкви. Не надто переймайся тим, щоб усі люди відразу ж стали на

правильний шлях. Щойно робота Святого Духа досягне певного рівня, усі люди увійдуть у неї, самі того не усвідомлюючи. Коли ти зрозумієш сутність слів Божих, ти дізнаєшся, до якого моменту працював Його Дух. Воля Божа така: «Я лише призначаю, залежно від людської несправедливості, відповідний захід “виховання”, щоб краще допомогти кожному стати на правильний шлях». Таким є Божий спосіб говорити та працювати, і таким самим є конкретний шлях практики для людства. Після цього Він вказав людям на ще один стан людства: «Якщо люди не бажають насолоджуватися блаженством, яке є в Мені, Я можу лише змиритися з тим, чого прагнули їхні серця, і відправити їх у криницю бездонну». Бог говорив вичерпно та не залишав людям ані найменшої можливості поскаржитися. Саме в цьому полягає різниця між Богом та людиною. Бог завжди говорить із людиною відкрито та вільно. У всьому, що каже Бог, видно Його щире серце, яке змушує людей порівнювати власні серця з Його серцем та дає їм можливість відкрити Йому свої серця, щоб Він побачив, якій ділянці спектру вони належать. Бог ніколи не аплодував людській вірі чи любові, але Він завжди висував вимоги до людей та викривав їхню потворну сторону. Це свідчить про те, наскільки малий «духовний стан» мають люди та наскільки слабкою є їхня «статура». Їм потрібно більше «вправлятися», щоб надолужити ці недоліки, тому Бог постійно «вивергає Свій гнів» на людей. Одного разу, коли Бог виявить усю правду про людство, люди стануть довершеними, і Бог заспокоїться. Люди більше не улещуватимуть Бога, і Він більше не «виховуватиме» їх. Із цього моменту люди зможуть «жити самі собою», але зараз ще не час. У людях ще багато того, що можна назвати «підробкою», і знадобиться ще кілька раундів перевірки, ще кілька «контрольно-пропускних пунктів», де їхні «податки» будуть сплачені належним чином. Якщо у них ще залишаться контрафактні товари, їх конфіскують, щоб їх не можна було продати, а потім цю партію контрабанди буде знищено. Хіба це не гарний спосіб вирішувати справи?

Глава 19

В уяві людей Бог здається дуже величним і незбагненим. Схоже, ніби Бог не живе серед людей і наче Він зневажає людей через таку Свою велич. Однак Бог розбиває людські уявлення вщент і знищує їх усі, ховаючи їх у «могилах», де ті перетворюються на попіл. Ставлення Бога до людських уявлень подібне до Його ставлення до мертвих: Він визначає їх на власний розсуд. Здається, «уявлення» не мають реакції, тому Бог виконує цю роботу з моменту створення світу й до сьогодні, і ніколи не зупинявся. Через свою плоть люди розбещені сатаною, і через дії сатани на землі люди формують найрізноманітніші уявлення в процесі свого досвіду. Це називається «природним утворенням». Це останній етап Божої роботи на землі, тому метод Його роботи досяг свого піку, і Він посилює Свою підготовку

людей, аби вони могли стати довершеними в Його заключній роботі, зрештою догодивши Божій волі. Раніше серед людей були лише просвітління та освітлення Святого Духа, але не було слів, промовлених Самим Богом. Коли Бог заговорив Своїм власним голосом, усі були приголомшені, а сьогоднішні слова спантеличують іще більше. Їхнє значення ще важче досягнути, і люди здаються засліпленими, тому що п'ятдесят відсотків Його слів узято в лапки. «Коли Я говорю, люди слухають Мій голос, затамувавши подих; коли ж Я замовкаю, вони знову беруться за власні “справи”». У цьому уривку є слово в лапках. Чим більше гумору буде в словах, які промовляє Бог, – як Він це робить тут, – тим більше людей зможуть вони залучити до їх прочитання. Люди здатні прийняти розбір із ними, коли вони розслаблені. Однак, насамперед це робиться для того, щоб люди не були збентежені або розчаровані, коли вони не зрозуміли Божих слів. Це тактика у війні Бога проти сатани. Тільки таким чином люди збережуть інтерес до Божих слів і продовжать дослухатись до них навіть тоді, коли не зможуть встежити за викладеною в них думкою. Однак усі Його не взяті в лапки слова також мають велику принадність, і тому вони більш помітні та змушують людей ще більше любити Божі слова та відчувати солодкість Його слів у своїх серцях. Оскільки Божі слова набувають найрізноманітніших форм, є багатими та розмаїтими, та оскільки серед безлічі Божих слів немає повторення іменників у їхньому третьому сенсі, люди вважають, що Бог завжди новий і ніколи не старий. Наприклад: «Я не прошу людей бути простими “споживачами”; Я також прошу їх бути “виробниками”, які перемагають сатану». Слова «споживачі» та «виробники» в цьому реченні мають значення, подібне до деяких слів, промовлених у минулі часи, але Бог не є негнучким; навпаки, Він дає людям знати про Свою свіжість і тим самим змушує цінувати Божу любов. Гумор у Божій промові містить Його суд та Його вимоги до людини. Оскільки всі слова Божі мають свою мету, оскільки всі вони мають значення, Його гумор не просто покликаний розрядити атмосферу або змусити людей реготати, як і не покликаний він просто розслабити їхні м'язи. Натомість Божий гумор покликаний звільнити людей від п'ятитисячолітнього рабства, щоб вони ніколи більше не потрапили в нього, аби вони краще сприймали слова Божі. Божий метод полягає в тому, щоб скористатися ложкою цукру, аби допомогти людині проковтнути ліки; Він не пхає гіркі ліки силоміць людям у горло. У солодкому є гіркота, а в гіркому – солодкість.

«Коли на сході починає жевріти слабкий проблеск світла, всі люди у всесвіті звертають на нього трохи більше уваги. Не поринаючи в дрімоту, люди вирушають спостерігати за джерелом цього східного світла. Через свої обмежені можливості ніхто ще не зміг побачити місце, звідки походить світло». Це відбувається повсюди у всесвіті, а не лише серед синів Божих та Його народу. Люди в релігійних колах і безбожники – усі мають таку реакцію. У той момент, коли сяє Боже світло, їхні серця всі поступово змінюються, і вони мимоволі починають розуміти, що їхнє

життя безглузде, що людське життя не має цінності. Люди не прагнуть майбутнього, не замислюються про завтрашній день і не турбуються про нього; натомість вони тримаються за ідею, що треба більше їсти та пити, поки вони ще «молоді», і що все це буде того варте, коли настане останній день. Люди не мають ані найменшого бажання правити світом. Завзяття людської любові до світу було цілковито вкрадене «дияволом», але ніхто не знає, в чому корінь. Вони можуть лише бігати туди-сюди, інформуючи одне одного, адже день Божий ще не настав. Одного дня всі побачать відповіді на всі незбагненні таємниці. Саме це мав на увазі Бог, коли сказав: «Люди прокидаються від сну та сновидінь, і лише тоді вони розуміють, що Мій день поступово прийшов до них». Коли прийде цей час, усі люди, які належать Богу, будуть подібні до зеленого листя, «яке очікує, щоб зіграти свою власну роль для Мене, поки Я перебуваю на землі». Багато хто з Божого народу в Китаї все ще береться за старе після того, як Бог подав Свій голос, і тому Бог каже: «Однак, безсилі змінити факти, вони не спроможні нічого зробити, окрім як чекати, поки Я винесу вирок». Серед них однаково знайдуться ті, хто буде вигнаний, – не все залишиться незмінним. Радше люди можуть відповідати стандартам лише після випробування, під час якого їм видаються «сертифікати якості»; в іншому разі вони перетворюються на непотріб на звалищі. Бог постійно вказує на справжній стан людини, тому люди дедалі більше відчують таємничість Бога. «Якби Він не був Богом, як би Він міг так добре знати наш справжній стан?» Тим не менш, через людську слабкість «у серцях людей Я не є ані величним, ані нікчемним. Для них немає жодної різниці, існую Я чи ні». Хіба не це саме той стан усіх людей, який найкраще відповідає реальності? Щодо людей, то Бог існує, коли вони шукають Його, і не існує, коли вони Його не шукають. Іншими словами, Бог існує в серцях людей у той момент, коли вони потребують Його допомоги, але коли вони більше не потребують Його, Він перестає існувати. Ось що насправді в серцях людей. Насправді так думають усі на землі, у тому числі всі «атеїсти», і їхнє «враження» про Бога також є невизначеним і туманним.

«Тому гори стають межами між народами на землі, води – перешкодами, щоб тримати людей різних земель нарізно, а повітря – тим, що перетікає від людини до людини у просторах над землею». Такою була робота, виконана Богом при створенні світу. Згадка про це тут викликає у людей подив: чи може так бути, що Бог хоче створити ще один світ? Справедливо буде сказати таке: щоразу, коли Бог говорить, Його слова містять створення, управління та руйнування світу; просто іноді вони чіткі, а іноді – невизначені. Усе Боже управління втілено в Його словах; просто люди не можуть їх розрізнити. Благословення, якими Бог обдаровує людей, змушують їхню віру зростати стократ. Збоку здається, що Бог дає їм обіцянку, але, по суті, це міра Божих вимог до людей Його Царства. Ті, хто придатний для використання, залишаються, а ті, хто не придатний, будуть поглинені катастрофою, що падає з неба. «Грім, що котиться небом, уразить людей; високі гори,

руйнуючись, поховують їх під собою; зголоднілі дикі звірі пожеруть їх; а океани, нахлинувши, зімкнуться над їхніми головами. Коли людство вступить у братовбивчий конфлікт, усі люди шукатимуть своєї загибелі в катастрофах, що виникатимуть серед них». Таким є «особливе поводження», яким буде відплачено тим, хто не відповідає стандартам і хто згодом не отримає спасіння в Божому Царстві. Чим більше Бог каже такі речі, як: «Під проводом Мого світла ви неодмінно вирветесь з мертвої хватки сил пітьми. Посеред пітьми ви точно не втратите своє провідне світло», – тим більше люди усвідомлюють власну порядність; як такі, вони мають більше віри, щоб шукати нове життя. Бог дає людям те, про що вони Його просять. Після того, як Бог певною мірою викриває їх, Він змінює Свою манеру говорити, використовуючи тон благословення, щоб досягти найкращого результату. Висування вимог до людини в такий спосіб дає більш практичні результати. Оскільки всі люди готові говорити про справи зі своїми колегами, – а вони всі експерти в бізнесі, – саме на цьому фокусується Бог, говорячи це. Отже, що таке «Синім»? Тут Бог має на увазі не земне царство, розбещене сатаною, а радше зібрання всіх ангелів, які пішли від Бога. Слова «стоятиме твердо й непохитно» мають на увазі, що ангели прорвуться крізь усі сили сатани й тим самим запровадять Синім по всьому всесвіту. Отже, справжнє значення слова «Синім» – це зібрання всіх ангелів на землі, і тут воно стосується тих, хто на землі. Тому царство, яке існуватиме після цього на землі, називатиметься «Синім», а не «Царство». Немає жодного реального значення «Царства» на землі; по суті, це і є Синім. Відтак, лише пов'язавши наступні слова з визначенням Синіму, можна зрозуміти їхній справжній зміст: «Ви неодмінно променитиметесь Моєю славою на весь усесвіт». Це свідчить про ранжування всіх земних людей у майбутньому. Усі люди Синіму будуть царями, які пануватимуть над усіма народами на землі після того, як ті зазнають кари. Усе на землі функціонуватиме нормально завдяки управлінню людей Синіму. Це лише грубий нарис цієї ситуації. Усі люди залишаться в межах Царства Божого, тобто залишаться в Синімі. Люди на землі зможуть спілкуватися з ангелами. А отже, небо та земля будуть з'єднані, або, іншими словами, всі люди на землі підкорятимуться й любитимуть Бога, як це роблять ангели на небі. Тоді Бог відкрито явиться всім людям на землі й дозволить їм побачити Його істинне лице своїми неозброєними очима, і Він розкриватиме їм Себе у будь-який час.

Глава 20

Бог створив усе людство та привів усе людство в сьогодення. Таким чином, Бог знає все, що відбувається поміж людей: Він знає гіркоту людського світу, розуміє солодкість людського світу, і тому щодня Він описує умови життя всього людства і,

що більше, розбирається зі слабкістю та розбещеністю всього людства. Заповітне бажання Бога не в тому, щоб усе людство було скинуто до бездонної криниці або щоб людство в усій своїй повноті було спасенне. У Божих діях завжди є якийсь принцип, але ніхто не здатний осягнути закони всього, що Він робить. Коли люди пізнають Божу велич і гнів, Бог одразу ж змінює Свій тон на любов і милість, але коли люди пізнають Божу любов і милість, Він знову одразу змінює Свій тон, так що їсти Його слова стає так само важко, як їсти живу курку. Початок у всіх словах Божих жодного разу не повторювався, і жодне з Його слів ніколи не було сказане за принципом вчорашніх висловлювань; навіть Його тон не той самий, як і відсутній зв'язок зі змістом – усе це змушує людей почуватися ще більше збентеженими. Це мудрість Божа та одкровення Його характеру. Він використовує тон і манеру Свого мовлення, щоб розсіяти людські уявлення, щоб спантеличити сатану та позбавити його можливості отруювати Божі вчинки. Дивовижність Божих діянь викликає в людських умах приголомшення Божими словами. Вони ледве можуть знайти свої власні вхідні двері й навіть не знають, коли вони повинні їсти або відпочивати, таким чином справді досягаючи «відмови від сну та їжі заради Бога». Але навіть у цей момент Бог залишається незадоволеним нинішніми обставинами та постійно сердиться на людину, змушуючи її виявити своє істинне серце. В іншому разі, щойно Бог виявив би найменшу поблажливість, люди відразу б «скорилися» та розслабилися. Такою є ницість людини; її не можна вмовити, її потрібно бити чи тягнути на налігачі, аби змусити рухатися. «З усіх тих, на кого Я дивлюся, ніхто ніколи не шукав Мене свідомо та безпосередньо. Усі вони приходять до Мене, спонукувані іншими, слідуючи за більшістю, і вони не готові сплатити ціну або витратити час, щоб збагатити своє життя». Такими є обставини всіх на землі. Таким чином, без роботи апостолів чи керівників усі люди давно б розпорошилися, і тому впродовж століть не бракувало апостолів та пророків.

У цих висловлюваннях Бог приділяє особливу увагу узагальненню умов життя всього людства. До цього ж типу належать усі слова, подібні таким: «У житті людини немає ні найменшого тепла, воно позбавлене будь-якого сліду людської сутності або світла, – однак людина повсякчас була і є самовдоволеною, проживаючи позбавлене цінності життя, в якому вона метушиться, так нічого й не досягаючи. Одна мить – і день смерті ще ближче, і людина помирає гіркою смертю». Чому Бог керував існуванням людства до сьогодні, і водночас Він також розкриває порожнечу людського життя у світі людини? І чому Він описує цілісіньке життя всіх людей як «прихід у поспіху та відхід у поспіху»? Можна сказати, що все це – план Божий, що все це встановлено Богом, і як таке, в іншому аспекті відображає те, як Бог зневажає все, крім життя у божественності. Хоча Бог створив усе людство, Він ніколи по-справжньому не насолоджувався життям усього людства, і тому Він просто дозволяє людству існувати під розбещенням сатани. Після того, як людство пройде через цей процес, Він знищить або спасе людство,

і таким чином людина досягне на землі життя, яке не буде порожнім. Усе це частина Божого плану. І тому у свідомості людини завжди є бажання, яке призвело до того, що ніхто з радістю не вмирає безневинною смертю, – але єдині, хто досягне бажаного, – це люди останніх днів. Сьогодні люди все ще живуть серед незворотної порожнечі та все ще чекають на це невидиме бажання: «Коли Я закриваю Своє обличчя Своїми руками і притискаю людей до землі, вони одразу починають задихатися та ледве можуть вижити. Усі вони волають до Мене, нажахані, що Я їх знищу, адже всі вони бажають побачити той день, коли Я здобуду славу». Такими є обставини всіх людей сьогодні. Усі вони живуть у «вакуумі», без «кисню», через що їм важко дихати. Бог використовує бажання в свідомості людини, щоб підтримати виживання усього людства; в іншому разі всі «подалися б у ченці», в результаті чого людство вимерло б, і йому настав би кінець. Отже, саме завдяки обіцянці, яку Бог дав людині, людина дожила до цього дня. Це правда, але людина так ніколи й не відкрила цього закону, а тому вона не знає, чому вона «глибоко боячись, що смерть спіткає її вдруге». Будучи людиною, ніхто не має мужності продовжувати жити, але й ніхто ніколи не мав мужності померти, і тому Бог каже, що люди «помирають гіркою смертю». Такою є справжня ситуація серед людей. Можливо, будуючи плани на майбутнє, деякі люди стикалися з невдачами та думали про смерть, але ці думки так ніколи й не було втілено в життя; можливо, деякі думали про смерть через конфлікти в сім'ї, але, турбуючись про своїх коханих, вони як і раніше нездатні здійснити своє бажання; а можливо, деякі думали про смерть через удари, завдані їхньому шлюбу, але вони не готові довести справу до кінця. Таким чином, люди помирають з образою або довічним жалем у своїх серцях. Такими є різні стани всіх людей. Я оглядаю широкий світ людей: люди приходять і йдуть нескінченним потоком, і хоча вони відчувають, що в смерті було б більше радості, ніж у житті, вони визнають це тільки на словах, і ніколи ніхто не подавав приклад, не помирав, не повертався та не розповідав живим, як насолоджуватися радістю смерті. Люди – це жалюгідні нікчеми: у них немає ні сорому, ні самоповаги, і вони ніколи не дотримуються свого слова. У Своєму плані Бог призначив групу людей, які насолоджуватимуться Його обітницею, і тому Бог каже: «Багато духів жило у плоті, і багато хто вмирав і відроджувався на землі. Але ніхто з них ніколи не мав можливості насолоджуватися благословеннями сьогоднішнього Царства». Усі, хто сьогодні насолоджується благословеннями Царства, були призначені Богом із моменту створення світу. Бог влаштував так, щоб ці духи жили в плоті в останні дні, і врешті-решт Бог здобуде цю групу людей і влаштує так, що вони опиняться в Синімі. Оскільки духи цих людей, по суті, є ангелами, Бог каже: «Невже в душі людини справді ніколи не було й сліду Мене?». Насправді, коли люди живуть у плоті, вони залишаються у невіданні щодо справ духовного світу. Із цих простих слів – «людина дивиться на Мене насторожено» – можна зрозуміти настрій Бога. У цих простих словах

показано складну психологію Бога. З моменту створення світу й до сьогодні в серці Бога завжди була скорбота, супроводжувана гнівом і судом, адже люди на землі не здатні зважати на волю Божу, як каже Бог: «Людина подібна до гірського дикуна». Однак Бог також каже: «Настане день, коли посеред могутнього океану людина перепливе на Мій бік, щоб мати можливість насолодитись усіма багатствами на землі та залишити позаду ризик бути поглиненою морем». Це виконання Божої волі, яке можна назвати неминучою тенденцією, і воно символізує завершення Божої роботи.

Коли Царство повністю зійде на землю, всі люди відновлять свою первісну подобу. Тому Бог каже: «Я радію на Своєму троні й живу поміж зірок. Ангели приносять Мені нові пісні та танці. По обличчях їхніх більше не течуть сльози від їхньої тендітності. Я більше не чую перед Собою звуків ангельського плачу, і ніхто більше не нарікає Мені на тяготи». Це показує, що день, коли Бог здобуде повну славу, – це день, коли людина насолоджується спокоєм; люди більше не метушаться через підбурення сатани, світ перестає рухатися вперед, і люди живуть у спокої, – адже міріади зірок на небі оновлюються, сонце, місяць, зірки тощо, а також усі гори та річки на небі та на землі – все змінюється. І оскільки людина змінилась, і Бог змінився, то й усе суще зміниться. Це кінцева мета Божого плану управління, і саме це зрештою буде досягнуто. Ціль Бога, коли Він говорить усі ці слова, полягає передусім у тому, щоб людина пізнала Його. Люди не розуміють Божих адміністративних постанов. Усе, що робить Бог, організоване й влаштоване Самим Богом, і Бог не бажає, аби хтось інший втручався; натомість Він дозволяє людям побачити, що все влаштовано Ним та недосягне для людини. Навіть якщо людина не бачить цього або їй важко це уявити, все контролюється одним лише Богом, і Бог не бажає, щоб це було запламовано найменшою людською думкою. Бог, звичайно, не пробачить нікому, хто долучиться, хай навіть трохи; Бог – це Бог, який ревнує людину, і, здається, Дух Божий особливо чутливий щодо цього. Отже, кожен, хто має хоч найменший намір втрутитися, буде негайно охоплений Божим полум'ям, що пожирає і перетворює його на попіл у вогні. Бог не дозволяє людям демонструвати свої дари, як їм заманеться, адже всі обдаровані позбавлені життя; ці уявні дари служать тільки Богові, а походять від сатани, і тому особливо зневажаються Богом, який не робить у цьому жодних поступок. Проте часто саме люди, позбавлені життя, схильні брати участь у Божій роботі, і, більше того, їхня участь залишається непоміченою, адже вона замаскована їхніми дарами. Упродовж століть такі обдаровані ніколи не залишалися непохитними, бо вони позбавлені життя, а отже, їм бракує будь-яких сил для опору. Тому Бог каже: «Якщо Я не говоритиму прямо, людина ніколи не схаменеться та мимоволі потрапить під Мою кару, адже людина не знає Мене в Моїй плоті». Усі з плоті та крові керуються Богом, але при цьому живуть у рабстві в сатани, і тому люди ніколи не мали нормальних взаємин одне з одним, чи то через хтивість, чи то через обожнення, чи

то через особливості їхнього оточення. До таких ненормальних взаємин Бог має найбільшу огиду, і саме через такі взаємини з вуст Бога лунають такі слова: «Мені потрібні живі істоти, сповнені життя, а не трупи, просякнуті смертю. Позаяк Я сиджу, відкинувшись, за столом Царства, Я накажу всім людям на землі прийняти Мою перевірку». Коли Бог перебуває над усім усесвітом, щодня Він спостерігає за кожною дією тих, хто з плоті та крові, і ніколи не випустив з уваги жодного з них. Такими є вчинки Божі. І тому Я закликаю всіх людей дослідити свої власні думки, ідеї та дії. Я прошу, щоб ти був не знаменням ганьби для Бога, але проявом Божої слави, щоб у всіх твоїх діях, словах і житті ти не став мішенню для жартів сатани. Це вимога Бога до всіх людей.

Глава 21

В очах Божих люди подібні до тварин у тваринному світі. Вони б'ються одне з одним, вбивають одне одного та вряди-годи вступають між собою в неординарну взаємодію. В очах Божих вони також подібні до мавп, які замишляють одна проти одної, незалежно від віку та статі. Тому все, що робить і виявляє все людство, ніколи не було по серцю Богові. Час, коли Бог закриває Своє лице, – це саме той час, коли люди по всьому світу зазнають перевірки. Усі люди стогнуть від болю, всі вони живуть під загрозою катастрофи, і жоден із них ніколи не уникнув Божого суду. Насправді, головна мета Бога, який став плоттю, – це судити людину й засудити її у Своїй плоті. У Божій свідомості вже давно вирішено, хто відповідно до своєї сутності буде спасений, а хто – знищений, і це поступово стане ясно на заключному етапі. Минають дні та місяці, люди змінюються, і розкривається їхній первісний вигляд. Коли яйце тріскається, стає ясно, хто знаходиться в ньому – курка чи качка. Час, коли яйце лусне, – це той самий час, коли катастрофи на землі припиняться. Звідси видно, що для того, щоб дізнатися, чи знаходиться всередині «курка» чи «качка», «яйце» має бути розбите. Такий план у Божому серці, і він має бути здійснений.

«Бідне, жалюгідне людство! Чому людина любить Мене, але не здатна слідувати намірам Мого Духа?» Через такий свій стан людина має пройти через розбір, щоб догодити Богові. І оскільки Бог зневажає людство, Він багато разів проголошував: «О бунтівники всього людства! Вони повинні бути розчавлені під Моїми ногами; вони повинні зникнути серед Моєї кари, і в день завершення Моєї великої справи вони повинні бути вигнані з-поміж людства, щоб усе людство знало їхнє потворне обличчя». Бог говорить до всього людства у плоті, і Він також говорить із сатаною в духовному світі, який знаходиться над усім усесвітом. Такою є воля Божа, і саме цього має досягти шеститисячолітній план Божий.

Насправді Бог є особливо нормальним, і є речі, які можуть бути виконані, тільки

якщо Він здійснить їх особисто та побачить їх на Свої власні очі. Це не так, як уявляють собі люди, боцімто Бог лежить, поки все виконується так, як Він хоче; це наслідок сатанинського підбурення в людях, через яке люди не розуміють істинного лиця Бога. Тому в останній період Бог став плоттю, щоб відкрито явити людині Свою реальність, нічого не приховуючи. Деякі описи Божого характеру є чистим перебільшенням, наприклад, коли кажуть, що Бог може знищити світ одним словом або найменшою думкою. У результаті більшість людей кажуть щось на кшталт: «Чому це Бог всемогутній, але не може проковтнути сатану за один раз?». Ці слова абсурдні та свідчать про те, що люди досі не знають Бога. Для того, щоб Бог знищив Своїх ворогів, потрібен певний процес, однак правдиво й те, що Бог всепереможний: Бог зрештою перемаже Своїх ворогів. Так само, коли сильна країна перемагає слабку, вона повинна сама, крок за кроком, досягти перемоги – часом за допомогою сили, а часом за допомогою стратегії. Це процес, але не можна сказати, що, оскільки сильна країна має ядерну зброю нового покоління, а слабка країна набагато поступається їй, слабка країна здасться без бою. Це абсурдний аргумент. Справедливо буде сказати, що сильна країна обов'язково перемаже, а слабка – програє, але про сильну країну можна сказати, що вона має більшу силу тільки тоді, коли вона особисто вторгнеться в слабку країну. Відтак Бог завжди казав, що людина не знає Його. Отже, чи наведені вище слова представляють одну з причин, чому людина не знає Бога? Чи це уявлення людини? Чому Бог просить тільки про те, щоб людина пізнала Його реальність, і тому особисто став плоттю? Відтак більшість людей ревно поклонялися Небу, проте «дії людини ніколи анітрохи не впливали на небеса, і якби Моє ставлення до людини ґрунтувалося на кожній її дії, тоді все людство жило б серед Моєї кари».

Бог бачить сутність людини наскрізь. У своїх висловлюваннях Бог, схоже, настільки «змучений» людиною, що Він не має ані найменшого бажання приділяти їй більше уваги, ані найменшої надії на неї; здається, що людину спасти неможливо. «Я бачив багатьох людей, у яких по щоках текли сльози, і Я бачив багатьох людей, які пропонували свої серця в обмін на Мої багатства. Незважаючи на таке “благочестя”, Я ніколи вільно не віддавав людині всього Себе у відповідь на її раптові бажання, адже людина ніколи не була готова з радістю себе Мені присвятити». Коли Бог виявляє природу людини, людина присоромлена, але це лише поверхове знання, і вона не здатна по-справжньому пізнати свою природу в словах Божих; тому більшість людей не розуміє Божої волі, не може знайти в словах Божих шлях для свого життя, а отже, чим вони недоумкуватіші, тим дошкульніше Бог із них глузує. Відтак вони несвідомо входять у роль огидності – і, як наслідок, пізнають себе, коли їх пронизує «м'який меч». Слова Божі, здавалося б, аплодують вчинкам людини, заохочують людські вчинки, але люди завжди відчувають, що Бог із них насміхається. І тому, коли вони читають слова Божі, м'язи їхніх облич вряди-годи посмикуються, так наче у них конвульсії. Це нечистота їхньої

совісті, і саме через неї вони мимоволі смикаються. Їхній біль такий, що їм хочеться сміятися, але вони не можуть – і плакати вони також не можуть, адже фарсова манера людей відтворюється пультом дистанційного керування «відеомагнітофона», але вони не можуть його вимкнути та змушені лише терпіти. Хоча «зосередженість на словах Божих» проповідується на всіх зборах співробітників, хто не знає природи поріддя великого червоного дракона? Віч-на-віч вони слухняні, як агнці, але коли від них відвертаються, вони стають дикими, як вовки, що видно зі слів Божих про те, що «багато людей щиро любить Мене, коли Я даю Свої слова, однак вони не плекають Моїх слів у своєму дусі, а натомість недбало користуються ними наче суспільною власністю та кидають їх назад, туди, звідки вони походять, коли їм заманеться». Чому Бог завжди викривав людину? Це свідчить, що стара природа людини не зрушила ні на міліметр. Подібно до гори Тайшань, вона височіє в серцях сотень мільйонів людей, але настане день, коли Юй Гон зрушить цю гору; таким є Божий план. У Його висловлюваннях немає жодного моменту, коли Бог не висував би вимог до людини, не застерігав би її та не вказував би на людську природу, яка виявляється в житті людини: «Коли людина далека від Мене й перевіряє Мене, Я ховаюсь від неї серед хмар. У результаті вона не може знайти жодного сліду Мене та живе лише руками нечестивих, виконуючи все, про що вони просять». Насправді люди рідко мають можливість жити в Божій присутності, тому що в них занадто мало бажання шукати; як наслідок, хоча більшість людей любить Бога, вони живуть під рукою лукавого, і все, що вони роблять, спрямовується лукавим. Якби люди справді жили в Божому світлі, шукали Бога кожної миті кожного дня, то Бог не мав би потреби так говорити, чи не так? Коли люди відкладають тексти вбік, вони відразу ж разом із книгою відкладають убік Бога, займаються своїми справами, після чого Бог зникає з їхніх сердець. Але коли вони знову беруть до рук книгу, їм раптом спадає на думку, що вони відклали Бога на задвірки своєї свідомості. Таким є життя людини «без пам'яті». Чим більше Бог говорить, тим вищі Його слова. Коли вони сягають свого піку, вся робота завершується, і в результаті Бог припиняє Свої висловлювання. Принцип, за яким діє Бог, полягає в тому, що Він завершує Свою роботу, коли вона сягає своєї вершини; Він не продовжує роботу, щойно вона досягла своєї вершини, а різко зупиняється. Він ніколи не робить непотрібної роботи.

Глави 22 та 23

Сьогодні всі бажають досягнути волю Божу та пізнати Божий характер, але ніхто не знає причини, чому вони не здатні виконати те, що вони хочуть зробити, чому їхні серця повсякчас їх зраджують і чому вони не можуть досягти бажаного. У результаті їх знову охоплює нищівний відчай, і водночас вони також відчувають страх. Неспроможні висловити ці суперечливі емоції, вони можуть лише скорботно

похнюпити голови та невпинно запитувати себе: «Чи може так бути, що Бог не просвітив мене? Чи може так бути, що Бог потай мене зрікся? Можливо, у всіх інших усе гаразд, і Бог просвітив усіх, окрім мене. Чому я завжди відчуваю занепокоєння, коли читаю слова Божі, чому я ніколи нічого не можу збагнути?». Хоча такі думки й виникають в умах людей, ніхто не наважується їх висловити; вони просто продовжують знемагати всередині. Насправді ніхто, крім Бога, не здатний зрозуміти Його слова або осягнути Його справжню волю. Однак Бог завжди просить, щоб люди осягнули Його волю, – хіба це не схоже на спробу змусити качку сісти на сідало? Хіба Бог не знає про недоліки людини? Це момент у Божій роботі, який люди не можуть зрозуміти, а тому Бог каже: «Людина живе серед світла, однак вона не знає про дорожнечість світла. Вона не знає ні сутності світла, ні джерела світла, ні тим більше кому належить світло». Відповідно до того, що говорять людині слова Божі й чого вони від неї вимагають, ніхто не врятується, адже в людській плоті немає нічого, що б приймало слова Божі. Тому здатність слухатися слів Божих, плекати слова Божі та прагнути їх, застосовувати ці Божі слова, що вказують на стан людини, до своїх власних умов і таким чином пізнавати себе – це найвищий стандарт. Коли Царство остаточно настане, людина, яка живе у плоті, буде все ще не здатна збагнути волю Бога й потребуватиме Його особистого керівництва, однак люди будуть просто звільнені від втручання сатани та матимуть нормальне людське життя; такою є ціль Бога в перемозі над сатаною, яку Він переслідує передусім для того, щоб відновити первісну сутність людини, створеної Богом. У Божому розумінні «плоть» означає таке: нездатність пізнати Божу сутність, нездатність бачити справи духовного світу та, більше того, здатність бути як розбещеним сатаною, так і спрямованим Духом Божим. Такою є сутність плоті, створеної Богом. Звичайно, вона також призначена уникати хаосу в житті людства, який був би спричинений відсутністю порядку. Чим більше говорить Бог і чим проникливіше Він говорить, тим більше люди розуміють. Люди несвідомо змінюються та несвідомо живуть у світлі, і отже, «завдяки світлу вони зростають і полишили темряву». Це прекрасна сцена Царства та «життя у світлі, уникнення смерті», про яку часто йшлося. Коли Сінім здійсниться на землі, – коли настане Царство, – на землі більше не буде війни, ніколи більше не буде голоду, пошестей і землетрусів, люди перестануть виробляти зброю, всі житимуть у мирі та стабільності й будуть нормальні взаємини між людьми та нормальні відносини між країнами. Однак сьогодні не йде з цим у жодне порівняння. Під небесами панує хаос, і в кожній країні поступово починають спалахувати державні перевороти. Під впливом Божих висловлювань люди поступово змінюються, а всередині кожна країна повільно розривається на шматки. Стійкий фундамент Вавилону починає труситись, наче замок на піску, та, мірою того, як змінюється воля Божа, у світі непомітно відбуваються величезні зміни, і в будь-який момент з'являються всілякі знамення, які показують людям, що настав останній день світу! Таким є Божий

план; у такі етапи Він працює, і кожна країна неодмінно буде розірвана на шматки. Старий Содом буде знищено вдруге, і тому Бог каже: «Світ занепадає! Вавилон у паралічі!». Ніхто, окрім Самого Бога, не здатний зрозуміти це повністю; зрештою, існує межа людської обізнаності. Наприклад, міністри внутрішніх справ можуть знати, що нинішні обставини нестабільні та хаотичні, але вони не в змозі дати цьому раду. Вони можуть лише пливати за течією, сподіваючись у своєму серці на той день, коли вони зможуть високо підняти голову, на той день, коли сонце знову зійде на сході, осяюючи всю землю та повертаючи навспак цей жалюгідний стан справ. Однак мало хто з них знає, що коли сонце зійде вдруге, його схід не покликаний відновити старий лад – це відродження, докорінна зміна. Таким є Божий план для всього всесвіту. Він створить новий світ, але насамперед Він оновить людину. Сьогодні найважливіше – це привести людство до слів Божих, а не просто дозволити йому насолоджуватися благословеннями статусу. Що більше, як каже Бог: «У Царстві Я – Цар, але замість ставитися до Мене як до свого Царя, людина ставиться до Мене як до “Спасителя, що зійшов з небес”». Як наслідок, вона прагне, щоб Я подав їй милостиню, і не шукає пізнання Мене». Такими є істинні умови всіх людей. Сьогодні дуже важливо цілковито розвіяти ненаситну людську жадібність і дати людям можливість пізнати Бога, нічого не просячи. Тому не дивно, що Бог каже: «Так багато тих, хто благав Мене, як жебраки; так багато тих, хто відкривав переді Мною свої “мішки” й благав Мене дати їм їжу, щоб вижити». Подібні стани свідчать про жадібність людей, і вони показують, що люди не люблять Бога, але висувують до Нього вимоги або намагаються здобути те, чого вони прагнуть. Люди мають природу голодного вовка; вони всі хитрі й жадібні, і тому Бог знову і знову висуває до них вимоги, змушуючи їх віддати свої жадібні серця та полюбити Бога щирим серцем. Насправді на сьогоднішній день люди досі не віддали Богу все своє серце; вони сидять водночас на двох човнах, покладаючись то на себе, то на Бога, але не покладаючись на Нього повністю. Коли Божя робота досягне певної точки, всі люди житимуть серед істинної любові й віри та догоджатимуть Божій волі; отже, вимоги Бога не високі.

Ангели постійно переміщаються серед синів і народу Божого, поспішаючи між небом і землею та щодня спускаючись у людський світ після повернення до духовного світу. Це їхній обов'язок, і тому щодня сини та народ Божий мають пастиря, а їхнє життя поступово змінюється. Того дня, коли Бог змінить свій вигляд, робота ангелів на землі офіційно закінчиться, і вони повернуться в небесний світ. Сьогодні всі сини та народ Божий перебувають в однаковому стані. Секунди проминають, і всі люди змінюються, а сини та народ Божий поступово стають зрілими. Для порівняння – всі бунтівники також змінюються перед великим червоним драконом: люди більше не вірні великому червоному дракону, а демони більше не дотримуються його вказівок. Натомість вони «діють на власний розсуд, і кожен іде своїм шляхом». Тому, коли Бог каже: «Як могли країни земні не загинути?

Як могли країни земні не занепасти?», – небеса миттєво обрушуються вниз... Складається враження, що зловісне передчуття віщувало кінець людства. Провіщені тут різні зловісні знамення точно відповідають тому, що відбувається в країні великого червоного дракона, і ніхто на землі не може врятуватися. Таким є пророцтво у словах Божих. Сьогодні всі люди мають передчуття, що часу залишилося обмаль, і вони, здається, відчувають, що їх ось-ось спіткає катастрофа, однак у них немає можливостей втекти, і тому в усіх них немає надії. Бог каже: «Коли Я день за днем прикрашаю “внутрішні покої” Мого Царства, ніхто ще не вривався раптово до Моеї “майстерні”, щоб порушити Мою роботу». Насправді сенс Божих слів полягає не лише в тому, що люди можуть пізнати Бога в Його словах. Насамперед вони вказують на те, що кожен день Бог влаштовує всілякі події по всьому всесвіту, аби вони послужили наступній частині Його роботи. Причина, з якої Він каже: «ніхто ще не вривався раптово до Моеї “майстерні”, щоб порушити Мою роботу», полягає в тому, що Бог діє в божественності, і люди не здатні взяти участь у Його роботі, хоча вони й можуть цього бажати. Дозволь Мені тебе запитати: чи справді ти міг би організувати кожную подію по всьому всесвіту? Чи міг би ти змусити людей на землі кинути виклик їхнім предкам? Чи міг би ти скерувати людей по всьому всесвіту, аби вони служили Божій волі? Чи міг би ти змусити сатану влаштувати бунт? Чи міг би ти змусити людей відчути, що світ пустельний та порожній? Люди не здатні на такі речі. У минулому, коли «навички» сатани ще не були реалізовані уповні, він повсякчас втручався у кожний етап Божої роботи; на цьому етапі сатана вичерпав усі свої витівки, а тому Бог дозволяє йому показати своє істинне обличчя, аби всі люди його впізнали. У цьому полягає правда слів «Ніхто ніколи не порушував Моеї роботи».

Щодня люди у церквах читають слова Божі, і щодня вони зазнають препарування на «операційному столі». Наприклад, «втрата свого становища», «відсторонення», «їхні страхи розвіяно, а самовладання відновлено», «закинутість» та «позбавленість “почуттів”» – такі насмішкуваті слова «дошкуляють» людям, змушуючи їх зацікавитися від сорому. Так, наче жодна частина всього їхнього тіла – з голови до п'ят, ізсередини та зовні – не відповідає Божому схваленню. Чому Бог так оголює життя людей Своїми словами? Невже Бог зумисне ускладнює все для людей? Так, наче обличчя всіх людей вимазали брудом, який неможливо змити. Щодня, схиливши голови, вони звітують про свої гріхи, наче шахраї. Люди настільки розбещені сатаною, що вони не повністю усвідомлюють свої справжні стани. Але для Бога отрута сатани є в кожній частині їхніх тіл, навіть у кістковому мозку; як наслідок, чим глибші одкровення Бога, тим більш переляканими стають люди, і таким чином усі люди пізнають сатану та бачать сатану в людині, адже вони були нездатні побачити сатану неозброєним оком. І оскільки все увійшло в реальність, Бог викриває людську природу, – тобто Він викриває образ сатани, – і таким чином дозволяє людям побачити реального, відчутного на дотик сатану, аби вони ще

краще могли пізнати практичного Бога. Бог дозволяє людині пізнати Його в плоті, і Він надає форми сатані, дозволяючи людині пізнати реального, відчутного на дотик сатану в плоті всіх людей. Різні стани, про які йдеться, усі є проявами вчинків сатани. Тому можна сказати, що всі, хто від плоті, є втіленнями образу сатани. Бог несумісний зі Своїми ворогами – вони ворожі один одному і є двома різними силами, тому демони назавжди залишаються демонами, а Бог назавжди залишається Богом; вони настільки ж несумісні, як вогонь і вода, і назавжди розділені, як небо та земля. Коли Бог створив людину, люди одного виду мали духи ангелів, тоді як один вид не мав духу взагалі, через що останні були одержимі духами демонів, і тому їх називають демонами. Зрештою, ангели – це ангели, демони – це демони, а Бог – це Бог. Ось що означає «кожний за його видом», і тому, коли ангели панують на землі та насолоджуються благословеннями, Бог повертається в Свою оселю, а решта – Божі вороги – перетворюються на попіл. Насправді, зовні всі люди на позір люблять Бога, але корінь – у їхній сутності: як можуть ті, хто з природою ангелів, уникнути Божої руки та впасти у криницю бездонну? І як можуть ті, хто з природою демонів, по-справжньому любити Бога? Сутність таких людей не в істинній любові до Бога, тож хіба мають вони бодай якийсь шанс увійти в Царство? Усе було влаштовано Богом, коли Він створив світ, як каже Бог: «Я наступаю серед вітру та дощу, і проводив рік за роком серед людей, і прийшов вчасно у сьогоднішній день. Хіба не це в точності етапи Мого плану управління? Хто колись доповнював Мій план? Хто може відступити від етапів Мого плану?». Ставши плоттю, Бог повинен випробувати життя людини – хіба це не практична сторона практичного Бога? Бог нічого не приховує від людини через її слабкість; навпаки, Він відкриває людині істину, як каже Сам Бог: «Я проводив рік за роком серед людей». Саме тому, що Бог – це Бог, який став плоттю, Він проводив рік за роком на землі; відповідно, тільки після проходження всіх можливих процесів Його можна вважати втіленням Богом, і тільки після цього Він може працювати в божественності в плоті. Тоді, розкривши всі таємниці, Він буде вільний змінити Свою форму. Це ще один аспект пояснення ненадприродності, на який Бог вказав безпосередньо.

Необхідно витримати іспит по кожному з Божих слів, не будучи поверховим, – це Боже доручення!

Глави 24 та 25

Без уважного прочитання неможливо виявити нічого у висловлюваннях цих двох днів; насправді вони мали бути сказані в один день, але Бог розділив їх на два дні. Іншими словами, висловлювання цих двох днів становлять єдине ціле, але щоб людям було легше їх прийняти, Бог розділив їх на два дні, щоб дати людям

можливість перепочити. Такою є Божа турбота про людину. В усій Божій роботі всі люди виконують свою функцію та свій обов'язок на своєму місці. Співпрацюють не лише люди з ангельським духом; ті, хто має дух демонів, також «співпрацюють», як і всі духи сатани. У Божих висловлюваннях видно Божу волю та Його вимоги до людини. Слова: «Моя кара падає на всіх людей, але вона також залишається далекою від усіх людей. Усе життя кожної людини сповнене любові й ненависті до Мене», – показують, що Бог використовує кару, щоб погрожувати всім людям, спонукаючи їх до Його пізнання. Через розбещення сатаною й уразливість ангелів Бог використовує лише слова, а не адміністративні постанови, щоб карати людей. Із часу створення й до сьогодні таким був принцип Божої роботи щодо ангелів і всіх людей. Оскільки ангели від Бога, одного дня вони неодмінно стануть народом Царства Божого, і Бог піклуватиметься про них та оберігатиме їх. Тим часом усі інші теж будуть розподілені за своїм родом. Усі різноманітні злі духи сатани будуть покарані, а всіма, хто не має духів, правитимуть сини та народ Божий. Таким є Божий план. Відтак Бог одного разу сказав: «Невже прихід Мого дня – це справді момент смерті людини? Невже Я справді можу знищити людину в момент утворення Мого Царства?». Хоча це два прості запитання, вони є Божими облаштуваннями місця призначення всього людства. Коли Бог приходить, це час, коли «людей по всьому всесвіту прибивають до хреста догори ногами». Це і є метою явлення Бога всім людям, використання кари, щоб змусити їх дізнатися про існування Бога. Оскільки час, коли Бог сходить на землю, – це завершальний період, час, коли країни на землі перебувають у найбільш збуреному стані, то Бог каже: «Коли Я спускаюся на землю, вона огорнена темрявою, і людина “міцно спить”». Тому сьогодні існує лише жменька людей, здатних пізнати втіленого Бога – їх майже немає. Оскільки зараз настав завершальний період, ніхто ще посправжньому не пізнав практичного Бога, і люди мають лише поверхове знання про Бога. Саме тому люди живуть в умовах болісного рафінування. Коли люди залишають рафінування, саме тоді вони починають піддаватися карі, і це час, коли Бог з'являється перед усіма людьми, аби вони могли особисто споглядати Його. Через утіленого Бога люди потрапляють у катастрофу й не можуть виборсатися – це Боже покарання великого червоного дракона, і це Його адміністративна постанова. Коли прийде весняне тепло й розпустяться квіти, коли все під небесами вкриється зеленню й усе суще на землі стане на свої місця, тоді всі люди та речі поступово увійдуть у Божу кару, і в цей час вся Божа робота на землі закінчиться. Бог більше не працюватиме й не житиме на землі, адже велику роботу Божу буде завершено. Невже люди не здатні відкинути свою плоть на цей короткий час? Що може розколоти любов між людиною та Богом? Хто здатний розірвати любов між людиною та Богом? Батьки, чоловіки, сестри, дружини чи болісне рафінування? Хіба можуть докори сумління стерти в людині образ Божий? Хіба заборгованість людей та їхні вчинки одне щодо одного є їхньою власною справою? Хіба може

людина їх виправити? Хто здатний себе захистити? Хіба люди здатні самі себе забезпечити? Хто є сильним у житті? Хто здатний залишити Мене та жити самостійно? Чому Бог знову і знову просить усіх людей здійснити роботу самоаналізу? Чому Бог запитує: «Чиї труднощі були влаштовані їхньою власною рукою?».

У цей час у всьому всесвіті панує темна ніч, люди заціпеніли й недоумкуваті, але стрілки годинника постійно рухаються вперед, хвилини й секунди не зупиняються, а оберти землі, сонця та місяця пришвидшуються. У своїх почуттях люди вірять, що день не за горами; це так, наче їхній останній день у них перед очима. Люди невпинно готують усе до своєї смертної години, щоб це послужило певній цілі в момент смерті; інакше вони прожили б життя даремно. Хіба це не було б прикро? Коли Бог знищує світ, Він починає зі змін у внутрішніх справах країн, через що стаються перевороти; так Бог мобілізує служіння людей по всьому всесвіту. Земля, де лежить, згорнувшись кільцями, великий червоний дракон, є демонстраційною зоною. Оскільки всередині вона розірвана на шматки, її внутрішні справи поринули в хаос; усі займаються самообороною, готуючись тікати на Місяць, але як вони можуть уникнути влади Божої руки? Як і сказав Бог, люди будуть «пити з власної гіркої чаші». Час внутрішніх чвар – це саме той час, коли Бог покидає землю; Бог не залишатиметься надалі в країні великого червоного дракона й негайно завершить Свою роботу на землі. Можна сказати, що час летить і його залишилося зовсім небагато. За тоном Божих слів можна зрозуміти, що Бог уже сказав про місце призначення всіх у всьому всесвіті, і що Йому більше нічого сказати з цього приводу. Це те, що Бог розкриває людині. Саме через мету, з якою Бог створив людину, Він каже: «У Моїх очах людина – це правитель усього створеного. Я наділив її неабиякою владою, дозволивши їй керувати усім створеним на землі – травою на схилах гір, тваринами в лісах і рибою у воді». Коли Бог створив людину, Він визначив, що людина буде господарем усього створеного, але людина була розбещена сатаною, і тому не може жити так, як їй хотілося б. Це призвело до сьогоденного світу, в якому люди нічим не відрізняються від звірів, а гори змішалися з річками, внаслідок чого «усе людське життя – це метушня й страждання, веселощі, що доповнюють порожнечу». Оскільки в житті людини немає сенсу, й оскільки Бог, створюючи людину, не ставив перед собою такої мети, весь світ став збаламученим. Коли Бог упорядкує весь усесвіт, усі люди офіційно почнуть пізнавати на власному досвіді людське життя, і лише тоді їхнє життя набуде сенсу. Люди почнуть використовувати владу, дану їм Богом, і офіційно постануть перед усім створеним як його господарі; вони приймуть Боже керівництво на землі й більше не виявлятимуть непослух перед Богом, а навпаки, коритимуться Йому. Проте люди сьогодення ще дуже далекі від цього. Усе, що вони роблять, – це «набивають кишень» за рахунок Бога, і тому Бог ставить низку запитань, зокрема: «Невже робота, яку Я виконую над людиною, не приносить їй жодної користі?». Якби Бог

не ставив таких запитань, то нічого б не сталося; але коли Він ставить такі запитання, деякі люди не можуть залишатися непохитними, тому що на їхній совісті є борг, і вони існують не лише для Бога, а й для самих себе. Усе довкола порожнє; тому ці люди та «люди всіх релігій, всіх верств суспільства, всіх націй і всіх конфесій знають про порожнечу на землі, і всі вони шукають Мене й чекають Мого повернення». Усі люди прагнуть повернення Бога, аби Він міг покласти край порожній старій добі, але водночас вони бояться потрапити в катастрофу. Увесь релігійний світ негайно залишиться спустошеним і знехтуваним усіма; їм бракує реальності, і вони усвідомляють, що їхня віра в Бога невизначена й абстрактна. Люди всіх сфер суспільства також розпорошуються, і кожна нація та конфесія почне впадати в сум'яття. Загалом закономірність усього сущого буде розірвано, все втратить свою нормальність, і люди виявлять свої справжні обличчя. Отже, Бог каже: «Багато разів Я кликав людину, але хіба хоч хтось Мені співчував? Чи бодай хтось жив у людській сутності? Людина може жити в плоті, але вона позбавлена людської сутності. Хіба вона народилася в тваринному царстві?». Зміна відбувається також і серед людей, і завдяки цій зміні кожен буде класифікований за родом. Це Божя робота останніх днів, і це той ефект, який має бути досягнутий роботою останніх днів. Бог говорить більш ясно про сутність людини, і відтак доведено, що кінець Його роботи наближається, і, крім того, що Бог більш прихований від людей, що змушує їх почуватися більш збентеженими. Чим менше люди дотримуються Божої волі, тим менше уваги вони приділяють Божій роботі останніх днів; це не дає їм втручатись, а отже, Бог виконує роботу, яку Він має намір виконати, коли ніхто не звертає на це уваги. Це єдиний принцип Божої роботи впродовж століть. Чим менш уважний Він до людських слабкостей, тим більше проявляється божественність Бога, а отже, день Божий наближається.

Глава 26

З усіх слів, сказаних Богом, видно, що день Божий наближається з кожним днем. Цей день наче просто перед очима людей, наче він настане завтра. Таким чином, після читання Божих слів усіх людей охоплює жах, і вони також відчувають частку спустошення світу, ніби листочки, що падають від вітру під дрібним дощем. Люди пропадають безслідно, наче всі вони повністю зникли. У кожного є зловісне відчуття, і хоча всі люди дуже стараються та бажають догодити Богу, і кожна людина з усіх сил намагається слідувати Божому наміру, щоб Божя воля виконувалася гладко й без перешкод, таке почуття завжди змішане з поганим передчуттям. Візьмімо сьогоднішні висловлювання: коли б передати їх масам, оголосити всьому світу, то всі люди схилилися б і заридали, бо в словах: «Я спостерігатиму за всією землею та, з'явившись на Сході світу з праведністю,

величчю, гнівом і карою, Я відкрию Себе незліченим сонмам людства!» – усі, хто розуміє духовні питання, бачать, що ніхто не може уникнути Божої кари та що, переживши страждання кари, усі будуть розділені за їхнім ґатунком. Справді, це етап Божої роботи, і ніхто не може цього змінити. Коли Бог створив світ, коли Він повів за собою людство, Він виявив Свою мудрість і дивовижність, і лише коли Він покладе кінець цій епосі, люди узрятъ Його справжню праведність, велич, гнів і кару. Більше того, лише через кару вони можуть побачити Його праведність, велич і гнів; це шлях, який необхідно пройти, так само як в останні дні Боже втілення є необхідним і незамінним. Проголосивши кінець усього людства, Бог показує людині роботу, яку Він виконує сьогодні. Наприклад, Бог каже: «Старого Ізраїлю більше немає, і сьогоднішній Ізраїль піднявся, випростався та височіє у світі, і він постав у серцях усього людства. Сьогоднішній Ізраїль неодмінно набуде джерело існування через Моїх людей!», «О, ненависний Єгипте! ... Як ти можеш не існувати під Моєю карою?». Бог зумисне показує людям наслідки, з якими в Його руках стикаються дві протилежні країни: в одному сенсі це стосується Ізраїлю, який є матеріальним, а в іншому – усіх обраних Богом, тобто того, як обрані Богом змінюються разом зі змінами в Ізраїлі. Коли Ізраїль повністю повернеться до своєї первісної форми, усі обрані згодом стануть довершеними – тобто Ізраїль є значущим символом тих, кого любить Бог. Тим часом Єгипет є представленням сукупності тих, кого Бог ненавидить. Що більше він занепадає, то більше розбещуються ті, кого ненавидить Бог, – і згодом Вавилон падає. Це створює чіткий контраст. Проголошуючи кінець Ізраїлю та Єгипту, Бог відкриває місце призначення всіх людей; таким чином, згадуючи Ізраїль, Бог говорить і про Єгипет. З цього можна побачити, що день загибелі Єгипту є днем знищення світу, днем, коли Бог покарає всіх людей. Це станеться незабаром; Бог збирається завершити це – щось зовсім невидиме неозброєному оку людини, але незамінне та незмінне. Бог каже: «Всіх тих, хто виступає проти Мене, Я неодмінно каратиму вічно. Бо Я – ревнивий Бог і не дам людям легко відбутися за все, що вони зробили». Чому Бог говорить так категорично? І чому Він особисто став плоттю в нації великого червоного дракона? Зі слів Бога можна побачити Його мету: Він прийшов не спасти людей, чи виявити їм співчуття, чи попідкупатися про них, чи захистити їх – Він прийшов покарати всіх тих, хто Йому противиться. Адже Бог каже: «Ніхто не може уникнути Моєї кари». Бог живе у плоті, і більше того, Він – нормальна людина, але Він не прощає людям їхню слабкість, яка полягає в нездатності пізнати Його суб'єктивно; натомість Він засуджує людей за їхні гріхи, ставши для цього «нормальною людиною», Він робить покараними всіх тих, хто зрить Його плоть, і таким чином вони стають жертвами для всіх, хто не належить до людей із нації великого червоного дракона. Але це не одна з головних цілей Божого втілення. Бог утілювався головним чином для того, щоб битися, у плоті, з великим червоним драконом і осоромити його шляхом битви. Оскільки боротьба з великим червоним драконом у плоті краще свідчить про

велику Божу силу, ніж боротьба в Дусі, Бог бореться у плоті, щоб показати Свої діяння та всемогутність. Незчисленних людей було «невинно» засуджено Божим утіленням, і незліченних людей через це було вкинуто до пекла, піддано карі та стражданню у плоті. Це демонстрація праведного Божого характеру, і незалежно від того, як сьогодні змінюються ті, хто противиться Богу, Божий справедливий характер ніколи не зміниться. Люди, засуджені раз, засуджені назавжди й ніколи не зможуть воскреснути. Характер людини не може бути як Божий. До тих, хто противиться Богові, люди то гарячі, то холодні; вони хитаються вправо й уліво, то вгору, то вниз; вони нездатні залишатися постійними: іноді ненавидять тих, хто противиться Богу, аж до самих кісток, а іноді тримають таких людей близько. Сьогоднішні обставини склалися тому, що люди не знають Божої роботи. Чому Бог каже такі слова, як: «Янголи, зрештою, є янголами; Бог, зрештою, є Богом; демони, зрештою, є демонами; неправедні залишаються неправедними, а святі залишаються святими»? Чи ти цього не розумієш? Чи, може, Бог неправильно пригадав? Отже, Бог каже: «Всіх людей розділяють за їхнім ґатунком, і вони несподівано знаходять шлях назад у лоно своїх сімей». З цього можна побачити, що сьогодні Бог уже розсортював усе суще за родинами, так що це вже не «нескінченний світ», і люди більше не їдять з одного великого горщика, а виконують власні обов'язки у власному домі, граючи власну роль. Таким був первісний план Бога під час створення світу; після того, як люди були б розділені за ґатунком, кожен мав «з'їсти власну їжу», тобто Бог розпочав би суд. У результаті з Божих уст вийшли такі слова: «Я відновлю колишній стан творіння; Я знову зроблю все таким, яким воно було спочатку, глибоко змінивши все, щоб усе повернулось у лоно Мого плану». Саме це і є метою всієї Божої роботи, і це неважко зрозуміти. Бог завершить Свою роботу – хіба могла б людина стати на шляху Його роботи? І хіба міг би Бог розірвати заповіт, укладений між Ним і людиною? Хто міг би змінити те, що робиться Духом Божим? Хіба могла б хоч якась людина таке зробити?

У минулому люди усвідомили закон у словах Бога: коли промовляються Божі слова, вони незабаром стають реальними. У цьому немає неправди. Оскільки Бог сказав, що Він покарає всі народи, і більше того, оскільки Він видав Свої адміністративні постанови, можна побачити, що Божя робота була виконана до певної стадії. Конституція, яка була видана всім людям, стосувалася їхніх життів і ставлення до Бога. Вона не доходила до суті справи; у ній не говорилося, що вона ґрунтувалася на Божому приреченні, а насправді вона ґрунтувалася на людській поведінці в той час. Адміністративні постанови сьогодення надзвичайні, і в них говориться про те, як «усі люди будуть розділені за їхнім ґатунком і отримають кари, співмірні зі своїми діями». Без уважного читання в цьому не можна знайти жодної проблеми. Оскільки Бог розділяє все суще за ґатунком лише під час останнього періоду, прочитавши це, більшість людей залишається спантеличеною та збентеженою; вони все одно вибирають прохолодне ставлення, не бачачи

нагальності часу, і тому не сприймають це як попередження. Чому на цьому етапі людині показуються адміністративні постанови Бога, які оголошені всьому світу? Чи представляють ці люди всіх по цілому світу? Чи міг би Бог згодом більше змилосердитися над цими людьми? Чи в цих людей виросло по дві голови? Коли Бог каратиме людей цілого світу, коли вдарять усілякі катастрофи, унаслідок цих катастроф відбуватимуться зміни в сонці та місяці, і коли ці катастрофи закінчатся, сонце та місяць будуть змінені – і це називається «перехід». Достатньо сказати, що лиха майбутнього будуть жахливими. Ніч може замінити день, сонце може не з'являтися протягом року, може бути кілька місяців пекучої спеки, людству може постійно світити спадний місяць, може виникнути химерний стан, коли сонце та місяць сходять разом, тощо. Після кількох циклічних змін, зрештою, з плином часу вони будуть оновлені. Бог приділяє особливу увагу Своїм планам щодо тих, хто належить дияволу. Тож Він зумисне каже: «З людських істот у всесвіті всі, хто належить дияволу, будуть винищені». Перш ніж ці «люди» показують свою справжню натуру, Бог завжди використовує їх для прислужування; як наслідок, Він не звертає уваги на їхні вчинки, Він не дає їм «винагороди», коли вони роблять добре, і Він не позбавляє їх «плати», коли вони роблять погано. Таким чином, Він нехтує ними та ставиться до них холодно. Він не змінюється раптово через їхню «доброту», бо, незалежно від часу чи місця, сутність людини не змінюється, як і заповіт, укладений між Богом і людиною, і так само, як кажуть люди: «Змін не буде, навіть якщо моря висохнуть і скелі розсиплються». Тож Бог просто сортує цих людей за їхнім ґатунком, а не охоче бере їх до уваги. Від часу створення й до сьогодні диявол ніколи не повадився добре. Він завжди спричинював переривання, порушення та незгоду. Коли Бог діє чи говорить, диявол завжди намагається взяти участь, але Бог не звертає на це уваги. При згадці про диявола гнів Божий ллється, нестримний; тому що вони не одного духу, і тому між ними немає зв'язку – лише відстань і роз'єднання. Після одкровення семи печаток стан землі постійно погіршується, і все «іде пліч-о-пліч із сімома печатками», не відстаючи анітрохи. У всіх Божих словах Бог бачить людей остовпілими, але вони зовсім не розворушуються. Щоб досягти вищої точки, щоб здійняти силу всіх людей і, більше того, щоб завершити Божу роботу на її піку, Бог ставить людям низку запитань, ніби надуваючи їхні черева, і таким чином Він наснажує всіх людей. Оскільки ці люди не мають справжнього духовного стану, виходячи з фактичних обставин, ті, хто надутий, – товар належної якості, а ті, хто ні, – непотрібне сміття. Така Божа вимога до людини й мета способу, яким Він говорить. Зокрема, коли Бог каже: «Чи, може, коли Я на землі, Я не такий, як Я на небі? Чи, може, коли Я на небі, Я не можу спуститися на землю? Чи, може, коли Я на землі, Я не гідний вознестися на небо?» – ці запитання служать чіткішим шляхом, на якому людина може пізнати Бога. З Божих слів бачиться нагальна Божа воля; люди не в змозі її виконати, і Бог постійно додає умови, таким чином нагадуючи всім людям пізнавати небесного

Бога на землі та пізнавати Бога, який є на небі, але живе на землі.

З Божих слів можна побачити стани людини: «Усе людство витрачає сили на Мої слова, самотійно досліджуючи Мою зовнішню видимість, але всі вони зазнають невдачі, їхні зусилля не приносять плодів, і натомість Мої слова вражають їх, і вони більше не сміють піднятися». Хто може зрозуміти Божу скорботу? Хто може втішити Боже серце? Хто відповідає Божому серцю в тому, що Він просить? Коли люди не приносять плодів, вони зрікаються самих себе та справді підкоряються Божим улаштуванням. Поступово, поки вони виявляють своє справжнє серце, кожного відділяють за його ґатунком, і таким чином видно, що сутність янголів – чистий послух Богові. Тож Бог каже: «Людство викривається у своїй первісній формі». Коли Божа робота досягне цього етапу, її всю буде завершено. Здається, що Бог нічого не говорить про те, що Він є взірцем для Своїх синів і людей, а натомість зосереджується на тому, щоб змусити всіх людей являти їхню первісну форму. Чи розумієш ти справжнє значення цих слів?

Глава 27

Сьогодні Божі слова досягли своєї кульмінаційної точки, тобто друга частина епохи суду досягла свого піку. Але це ще не найвища точка. У цей момент Божий тон змінився – він не глузливий і не жартівливий, не караючий і не лайливий; Бог пом'якшив тон Своїх слів. Тепер Бог починає «обмінюватися почуттями» з людиною. Бог продовжує роботу епохи суду та водночас відкриває шлях для наступної частини роботи, так що всі частини Його роботи переплетені одна з одною. З одного боку, Він каже про людську «черствість і схильність повторювати власні негідні вчинки», з іншого – про «радоші та прикрощі розлуки з людиною й подальшого возз'єднання з нею» – всі ці слова знаходять відгук у серцях людей, зворушуючи навіть найбільш зачерствілі з них. Мета, з якою Бог промовляє ці слова, полягає насамперед у тому, щоб у кінці всі люди безмовно впали ниць перед Богом, і тільки після цього «Я роблю Мої дії явними, змушуючи всіх пізнати Мене через їхні власні невдачі». У цей період знання людей про Бога залишається абсолютно поверховим; це не істинне знання. Хоча люди докладають усіх своїх зусиль, вони не здатні досягти Божої волі. Сьогодні слова Бога досягли свого зеніту, але люди залишаються на ранніх стадіях, і тому нездатні увійти у висловлювання тут і тепер – це показує, що Бог і людина настільки різні, наскільки це взагалі можливо. Виходячи з цього порівняння, коли слова Бога добіжать кінця, люди будуть здатними досягти лише найнижчих стандартів Бога. Такими є засоби, за допомогою яких Бог працює в цих людях, цілковито зіпсованих великим червоним драконом, і Бог має працювати так, щоб досягти оптимального ефекту. Люди в церквах приділяють словам Бога трохи більше уваги, але намір Бога

полягає в тому, щоб вони пізнали Бога в Його словах – хіба тут немає різниці? Однак за нинішнього стану речей Бог більше не звертає уваги на слабкість людини та продовжує промовляти незалежно від того, здатні люди прийняти Його слова чи ні. Відповідно до Його волі, коли Його слова добіжать кінця, тоді й завершиться Його робота на землі. Але робота цього часу відрізняється від роботи в минулому. Коли закінчаться Божі висловлювання, ніхто не буде знати; коли закінчиться Божа робота, ніхто не буде знати; і коли зміниться Божа форма, ніхто не буде знати. Такою є мудрість Божа. Щоб уникнути звинувачень з боку сатани та втручання ворожих сил, Бог працює так, щоб ніхто не знав, і в цей час серед земних людей немає жодної реакції. Хоча про знаки Божого преображення колись було сказано, ніхто не здатний сприйняти його, бо людина забула й не звертає на нього уваги. Через атаки зсередини та ззовні – лиха зовнішнього світу, спалення та очищення Божих слів – люди більше не хочуть трудитися для Бога, бо вони надто перейняті своїми справами. Коли всі люди досягнуть точки зречення знання та прагнення до минулого, коли всі люди ясно побачать самих себе, тоді вони зазнають поразки, і їхнє власне «я» більше не матиме місця в їхніх серцях. Тільки тоді люди щиро жадатимуть Божих слів, тільки тоді Божі слова справді посядуть місце в їхніх серцях, і тільки тоді Божі слова стануть джерелом їхнього існування – у цю мить Божу волю буде виконано. Але люди сьогоднішнього дня ще дуже далеко від досягнення цієї точки. Деякі з них ледь просунулися на дюйм, і тому Бог каже, що це «схильність повторювати власні негідні вчинки».

У всіх Божих словах міститься безліч запитань. Чому Бог продовжує ставити такі запитання? «Чому люди не можуть покаятися й народитися заново? Чому вони вічно готові жити в болоті, а не в місці, вільному від бруду? ...» У минулому Бог працював за допомогою прямих указівок або прямого викриття. Але після того, як люди пережили величезний біль, Бог більше не промовляв таким прямим чином. У цих питаннях люди і бачать свої недоліки, і осягають шлях до практики. Оскільки всі люди люблять їсти те, що є легко доступним, Бог промовляє відповідно до їхніх вимог, надаючи їм теми для роздумів, щоб вони могли їх обмірковувати. Це один з аспектів значущості запитань Бога. Звісно, це не стосується деяких інших Його запитань, наприклад: хіба Я погано поведився з ними? Хіба Я скеровував їх у неправильному напрямку? Хіба Я вів їх до пекла? Такі запитання показують, які уявлення закладені в глибинах сердець людей. Хоча їхні уста не висловлюють цих думок, у серцях більшості з них є сумніви, і вони вважають, що Божі слова зображають їх абсолютно негідними. Природно, такі люди не знають самих себе, але в кінцевому підсумку вони визнають свою поразку від Божих слів – це неминуче. Після цих запитань Бог також каже: «Я маю намір розгромити всі народи, не кажучи вже про людську сім'ю». Коли люди приймуть ім'я Бога, всі народи в результаті здригнуться, люди поступово змінять свою ментальність, і в сім'ях стосунки між батьком і сином, матір'ю й дочкою, чоловіком і дружиною перестануть

існувати. Більше того, стосунки між людьми в сім'ях ставатимуть дедалі більш відчуженими; люди приєднуються до великої сім'ї, і звичні умовності життя майже всіх родин буде зруйновано. У зв'язку з цим поняття «сім'ї» в серцях людей ставатиме дедалі невиразнішим.

Чому в сьогоднішніх словах Бога так багато уваги приділяється «обміну почуттями» з людьми? Природно, це робиться також для досягнення певного ефекту, з якого видно, що серце Бога сповнене тривоги. Бог каже: «Коли Я сумний, хто може втішити Мене своїм серцем?». Бог промовляє ці слова, тому що Його серце охоплене скорботою. Люди не здатні віддавати всю свою увагу й турботу волі Божій, вони завжди безпутні, вони не можуть тримати себе в руках і роблять усе, що їм заманеться; вони надто ниці, вони завжди прощають себе й не пам'ятають про волю Божу. Але оскільки люди досі зіпсовані сатаною й не здатні звільнитися, Бог каже: «Як їм врятуватися від пащі хижого вовка? Як вони можуть звільнитися від його погроз і спокус?». Люди живуть у плоті, тобто живуть у пащі хижого вовка. Через це, а також через те, що люди не мають самосвідомості й постійно потурають собі та вдаються до розпусти, Бог не може не відчувати тривоги. Що більше Бог нагадує людям про це, то краще їм стає на серці й то більше вони мають бажання спілкуватися з Богом. Тільки тоді людина та Бог будуть гармонійно взаємодіяти одне з одним, без будь-якого поділу чи дистанції між ними. Сьогодні все людство очікує настання Божого дня, і тому людство так і не просунулося вперед. Однак Бог каже: «Коли з'явиться Сонце праведності, осяється Схід, а потім він так само осяє весь всесвіт, досягнувши кожного». Іншими словами, коли Бог змінить Свою форму, першим буде осяяно Схід, і першою буде замінена країна Сходу, після чого решту країн буде оновлено з півдня на північ. Таким є порядок, і все буде відповідно до слів Бога. Коли ця фаза завершиться, всі люди прозріють. Саме відповідно до цього порядку діє Бог. Коли люди побачать цей день, їх охопить захват. З нагальності Божого наміру видно, що цей день уже недалеко.

У словах, промовлених тут сьогодні, друга та третя частини викликають гіркі сльози у всіх, хто любить Бога. Їхні серця одразу ж огортає тінь, і відтепер усі люди наповнюються величезним горем через Боже серце. Вони не відчують жодної розради доти, доки Бог не завершить Свою роботу на землі. Такою є загальна тенденція. «У Моєму серці піднімається гнів, супроводжуваний бурхливим почуттям печалі. Коли Мої очі бачать вчинки людей, кожне їхнє слово та дію як брудні, Мій гнів розгоряється, і в Моєму серці посилюється відчуття несправедливості людського світу, що ще більше засмучує Мене; Я жадаю негайно покінчити з людською плоттю. Я не знаю, чому людина не здатна очистити себе у плоті, чому вона не може любити себе у плоті. Чи може бути так, що “функція” плоті аж така велика?» У сьогоднішніх словах Бог публічно розкрив людині всю тривогу в Його серці, нічого не приховавши. Коли ангели третього неба грають для Нього

музику, Бог усе ще тужить за людьми на землі, і саме тому Він каже: «Коли ангели грають музику, підносячи хвалу Мені, це не може не викликати Мого співчуття до людини. Моє серце миттєво наповнюється сумом, і Я не можу позбутися цього болісного почуття». Саме з цієї причини Бог промовляє такі слова: «Я виправлю несправедливості людського світу. Я зроблю Своїми руками Свою роботу по всьому світу, заборонивши сатані знову завдавати шкоди Моєму народу, заборонивши ворогам знову робити все, що їм заманеться. Я стану Царем на землі та перенесу туди Свій престол, змусивши всіх Моїх ворогів впасти на землю й визнати переді Мною свої злочини». Божий сум посилює Його ненависть до дияволів, і тому Він заздалегідь відкриває масам, як закінчать дияволи. Це є робота Бога. Бог завжди бажав возз'єднатися з усіма людьми й покласти край старому періоду. Усі люди в усьому всесвіті приходять у рух – тобто всі люди в космосі вступають під керівництво Бога. У результаті вони звертаються думками до повстання проти своїх імператорів. Невдовзі народи світу впадуть у хаос, і очільники всіх країн розбіжаться навсібіч, і зрештою їх потягне на гільйотину їхній народ. Це остаточний кінець царів дияволів; зрештою, ніхто з них не зможе врятуватися, і всі вони мають пройти через це. Сьогодні ті, хто є «розумним», почали відступатися. Бачачи, що ситуація не віщує нічого доброго, вони використовують цю можливість, щоб відступити й уникнути тягот катастрофи. Але Я кажу відверто: робота, яку Бог здійснює в останні дні, здебільшого полягає в покаранні людини, то як же ці люди можуть врятуватися? Сьогоднішній день – це перший крок. Одного дня все у всесвіті зануриться у вир війни; люди землі більше не матимуть лідерів, увесь світ буде подібним до купи сипучого піску, ніким не керованого, і люди дбатимуть лише про своє власне життя, не звертаючи уваги ні на кого іншого, бо все керуватиметься Божою рукою – ось чому Бог каже: «Все людство розділяє різноманітні народи за Моєю волею». Сурми ангелів, про які зараз каже Бог, – це знамення, сигнал набатного дзвону для людини, і коли сурми зазвучать знову, настане останній день світу. У цей час Божа кара в усій її повноті спіткає землю; це буде безжалісний суд і офіційний початок епохи кари. Серед ізраїльтян часто лунатиме голос Божий, який вестиме їх через різні умови, і ангели теж являтимуться їм. Ізраїльтяни стануть довершеними всього за кілька місяців, і оскільки їм не доведеться проходити через етап звільнення від отрути великого червоного дракона, їм буде легко вступити на правильний шлях під різними видами керівництва. За розвитком подій в Ізраїлі можна судити про стан усього всесвіту, і це показує, наскільки швидкими є етапи Божої роботи. «Час настав! Я покладу початок Моїй роботі, Я буду панувати як Цар серед людей!» У минулому Бог царював тільки на небесах. Сьогодні Він царює на землі; Бог повернув всю Свою владу, і тому провіщено, що все людство більше ніколи не житиме нормальним людським життям, тому що Бог перебудує небо і землю, і жодній людині не буде дозволено втручатися. Тому Бог часто нагадує людині, що «час настав». Коли всі

ізраїльтяни повернуться до своєї країни, – того дня, коли країну Ізраїль буде повністю відновлено, – велику роботу Бога буде завершено. Ніхто й не усвідомить, як люди в усьому всесвіті повстануть, і народи в усьому всесвіті впадуть, як зірки в небі; в одну мить вони обернуться в руїни. Після розбору з ними, Бог побудує Царство, любе Його серцю.

Глава 28

Стан людей є таким, що чим менше вони розуміють Божі слова, тим скептичніше вони ставляться до теперішніх Божих засобів здійснення роботи. Але це ніяк не впливає на Божу роботу; коли Його слова досягнуть певної точки, серця людей природним чином заспокоються та зміняться на краще. У своєму житті всі зосереджуються на Божих словах і також починають тужити за Його словами, а через постійний вплив Бога люди починають зневажати себе. Однак Бог також промовив багато слів такого роду: «Коли людина ґрунтовно осягнула всі Мої слова, її духовний стан відповідає Моїм бажанням, і її благання плідні, а не марні та даремні; Я благословляю ті благання людства, які є щирими, які не є удаваними». Насправді люди не здатні повністю осягнути Божі слова, вони можуть зрозуміти лише поверхню. Бог просто використовує ці слова, щоб дати людям мету, якої вони мають прагнути, щоб вони відчували, що Бог не чинить легковажно, а серйозно ставиться до Своєї роботи; тільки тоді вони матимуть віру, якої вони будуть прагнути. І оскільки всі люди благають тільки заради себе, а не заради волі Божої, а Бог не мінливий у своїй думці, Його слова завжди звернені до природи людини. Хоча більшість людей сьогодні благає, вони не є щирими – це всього лише вдавання. Стан усіх людей такий, що «вони вважають Мої уста рогом достатку. Усі люди бажають отримати щось із Моїх вуст. Чи то державні секрети, чи то таємниці небес, чи то рушійні сили духовного світу, чи то місце призначення людства». Через свою цікавість люди готові шукати всього цього, але не бажають набувати ніякого забезпечення життя з Божих слів. Тому Бог каже: «Людині внутрішньо надто багато чого бракує: вона потребує не лише “харчових добавок” – ще більше їй потрібна “психічна підтримка” та “духовне підживлення”». Саме ці поняття в людях призвели до сьогоднішньої негативності, і саме через те, що їхні фізичні очі надто «феодальні», у тому, що вони кажуть і роблять, немає життєвої енергії, і в усьому вони формальні та недбалі. Хіба не такими є умови людей? Чи не мають люди поспішити й виправити це, а не продовжувати чинити як раніше? Яку користь дає людині знання майбутнього? Чому після прочитання деяких Божих слів у людей виникає певна реакція, а решта слів не має жодного впливу? Коли Бог, наприклад, каже: «Я даю ліки від людської хвороби, щоб досягти кращого ефекту, щоб усі одужали та завдяки Моїм лікам повернулися до нормального життя», – як

виходить, що ці слова не справляють на людей жодного впливу? Хіба все, що робить Бог, не є тим, чого має досягати людина? Бог має роботу, яку потрібно виконати, – чому ж люди не мають шляху, яким вони повинні йти? Хіба це не суперечить Богові? Насправді люди мають багато що зробити – наприклад, наскільки вони знають «великого червоного дракона», про якого сказано: «Чи щиро ви ненавидите великого червоного дракона?». Кажучи: «Чому Я запитую вас про це так багато разів?», Бог показує, що люди досі не знають природи великого червоного дракона та що вони, як і раніше, не здатні проникнути глибше. Хіба це не саме та робота, яку має робити людина? Як можна казати, що людина не має роботи? Якби це було так, то в чому полягала б значущість Божого втілення? Хіба Бог діє недбало та поверхово, роблячи справи абияк? Чи можна в такий спосіб перемогти великого червоного дракона?

Бог каже: «Я вже почав, і Я розпочну перший етап Моеї роботи кари в оселі великого червоного дракона». Ці слова спрямовані на роботу в божественності; сьогоднішні люди вже заздалегідь увійшли в кару, і тому Бог каже, що це перший крок Його роботи. Він змушує людей терпіти не кару лихами, але кару словами. Тому що коли тон Божих слів змінюється, люди стають абсолютними невігласами, і після цього всі вони входять у кару. Пройшовши через кару, «ви офіційно виконуватимете свій обов'язок та офіційно будете підносити Мені хвалу по всій землі, на віки вічні!». Такими є етапи Божої роботи – це є Його план. Більше того, ці люди Божі особисто побачать методи, за допомогою яких буде покарано великого червоного дракона, тож катастрофа офіційно почнеться поза ними, у світі, що їх оточує. Це один із засобів, за допомогою яких Бог спасає людей. Вони піддаються внутрішній карі, а зовні обрушується катастрофа – це означає, що виконуються Божі слова. Отже, люди вважають за краще зазнати кари, а не катастрофи, і саме завдяки цьому вони залишаються. З одного боку, це та точка, до якої дійшла Божа робота; з іншого боку, це потрібно для того, щоб усі люди могли пізнати Божий характер. Тому Бог каже: «Час, коли Мій народ втішиться Мною, – це час, коли великого червоного дракона буде покарано. Спонукає народ великого червоного дракона піднятися й повстати проти нього – таким є Мій план, і це метод, за допомогою якого Я роблю Мій народ досконалим, і це чудова нагода всього Мого народу зростати в житті». Чому ж стається так, що Бог промовляє ці слова, а вони не привертають уваги людей?

Країни перебувають у великому хаосі, тому що Божий жезл почав виконувати свою роль на землі. Божу роботу видно зі стану землі. Коли Бог каже: «Води ревітимуть, гори перевертатимуться, великі ріки здрібніють», – це початкова робота жезла на землі, в результаті якої «усі родини на землі розпадуться, і всі народи на землі розійдуться; минуть дні возз'єднання чоловіка та дружини, не зустрінуться більше мати з сином, не зйдуться більше батько з дочкою. Усе, що було на землі, буде розтрощене Мною». Таким буде загальний стан сімей на

землі. Природно, це не може бути станом усіх сімей, проте це стан більшості з них. З іншого боку, йдеться про обставини, в яких опиняться люди з цього потоку в майбутньому. Це передвіщає, що після того, як людей буде покарано словами, а безбожників – катастрофою, між людьми на землі більше не буде споріднених стосунків; усі вони будуть народом із землі Сінім, і всі будуть вірними в Царстві Божому. У такий спосіб минуть дні возз'єднання чоловіка та дружини, не зустрінуться більше мати з сином, не зійдуться більше батько з дочкою. Отже, сім'ї людей на землі будуть розколоті, розірвані на частини, і це буде останньою роботою, яку Бог здійснює в людині. І оскільки Бог має поширити цю роботу на весь усесвіт, Він користується можливістю роз'яснити людям слово «емоція», даючи їм змогу побачити, що воля Бога полягає в тому, щоб розлучити сім'ї всіх людей, і показуючи, що Бог використовує кару, щоб розв'язати всі «сімейні суперечки» серед людства. В іншому разі не було б можливості завершити останню частину Божої роботи на землі. Заключна частина Божих слів викриває найбільшу слабкість людей – всі вони живуть емоціями – і тому Бог не уникає жодного з них і викриває таємниці, приховані в серцях усіх людей. Чому людям так важко відокремити себе від емоцій? Хіба це перевершує стандарти совісті? Чи може совість виконати Божу волю? Чи може емоція допомогти людям подолати негаразди? В очах Бога емоція є Його ворогом – хіба це не чітко заявлено в Божих словах?

Глава 29

Щодо роботи, виконуваної людьми, частина її виконується за прямою вказівкою Бога, але є також частина, стосовно якої Бог не дає конкретних вказівок, у достатній мірі показуючи, що те, що зроблено Богом, сьогодні ще не повністю відкрито, тобто багато що залишається прихованим і ще не стало відомим широкому загалу. Проте дещо має бути оприлюднено, а дещо інше повинно залишати людей у стані спантеличення та замішання; цього вимагає Божа робота. Наприклад, прихід Бога з небес до людей – як Він прибув, у яку секунду Він прибув, або чи зазнали небеса, земля і все суще змін чи ні – у цих питаннях необхідно, щоб люди були збиті з пантелику. Це також ґрунтується на реальних обставинах, оскільки сама людська плоть нездатна безпосередньо увійти в духовний світ. Таким чином, навіть якщо Бог ясно заявляє, як Він прийшов із небес на землю, або коли Він говорить: «У той день, коли все воскресло, Я прийшов до людини й провів із нею чудові дні і ночі», такі слова подібні до того, як хтось розмовляє зі стовбуром дерева – немає анінайменшої реакції, тому що люди не відають про етапи Божої роботи. А навіть якщо вони дійсно відають, вони вірять, що Бог прилетів на землю з небес, як фея, і відродився серед людей. Це те, що досяжно думкам людини. А все тому, що за

своєю сутністю людина нездатна зрозуміти сутність Бога й не в змозі зрозуміти реальність духовного світу. Уже навіть за своєю сутністю люди були б нездатні служити прикладом для інших, тому що люди за своєю природою однакові, а не різні. Таким чином, прохання про те, щоб люди подавали приклад для наслідування іншим або самі служили прикладом, стає бульбашкою, перетворюється на пар, що здіймається з води. У випадку, наприклад, коли Бог говорить про «здобуття деякого знання про те, Хто Я є і чим володію», ці слова просто адресовані прояву роботи, яку Бог здійснює у плоті; іншими словами, вони адресовані справжньому обличчю Бога – божественності, яка насамперед стосується Його божественного характеру. Інакше кажучи, людей просять зрозуміти такі речі, як те, чому Бог діє в такий спосіб, чого повинні досягти Божі слова, чого Бог хоче досягти на землі, що Він хоче здобути серед людей, якими методами говорить Бог і яким є ставлення Бога до людини. Можна сказати, що в людині немає нічого, чим варто було б хвалитися, тобто в ній немає нічого, що могло б послужити прикладом для наслідування іншим.

Саме через нормальність Бога в плоті та через несхожість між Богом на небесах і Богом у плоті, який несхожий на народженого від Бога на небесах, Бог говорить: «Багато років Я провів серед людей, але вони завжди залишалися в невіданні й ніколи не знали Мене». Бог також говорить: «Коли Мої кроки пройдуть по всесвіту та дійдуть до країв землі, людина почне розмірковувати про себе, і всі люди прийдуть до Мене, схиляться переді Мною й поклонятимуться Мені. Це буде день, коли Я здобуду славу, день Мого повернення, а також день Мого відходу». Тільки в цей день людині відкривається справжнє обличчя Бога. Однак у результаті цього Бог не відкладає Свою роботу, а просто виконує ту роботу, яка повинна бути виконана. Коли Він судить, Він засуджує людей на підставі їхнього ставлення до Бога в плоті. Це одна з головних ідей Божих висловлювань у цей період. Наприклад, Бог говорить: «Я офіційно перейшов у всьому всесвіті до завершення Мого плану управління. Із цього моменту кожен, хто не буде проявляти обережність, нестиме відповідальність у вигляді безжальної кари, і це може статися в будь-який момент». Такий зміст Божого плану, і в ньому немає нічого випадкового чи дивного, але все в ньому є частиною етапів Його роботи. Народ і синів Божих за кордоном, тим часом, Бог судить на підставі всього, що вони роблять у церквах, і тому Бог говорить: «Поки Я працюю, усі ангели вступають поряд зі Мною у вирішальну битву й приймають рішення виконати Мої бажання на заключній стадії, щоб люди на землі поступилися Мені, як ангели, і не мали бажання протистояти Мені та не робили нічого, що було б бунтом проти Мене. Такою є динаміка Моєї роботи у всьому всесвіті». У цьому різниця в роботі, яку Бог виконує на всій Землі; Він застосовує різні заходи в залежності від того, на кого вони спрямовані. Сьогодні у всіх людей в церквах тужливе серце, і вони почали їсти й пити слова Божі – цього достатньо, щоб показати, що Божа робота наближається до свого кінця. Дивитися вниз із неба – усе одно, що ще раз

споглядати похмурі картини зів'ялих гілок і опалого листя, лісу, що обдувається осіннім вітром. Таке відчуття, що серед людей ось-ось станеться апокаліпсис, ніби все ось-ось перетвориться на запустіння. Можливо, через чутливість Духа в серці завжди є розуміння нещастя, але воно несе в собі частинку мирної розради, хоча й змішаної з певною часткою печалі. Це може бути зображенням слів Бога про те, що «людина пробуджується, усе на землі перебуває в порядку, і дні виживання землі минули, бо Я прибув!». Люди можуть стати дещо негативними, почувши ці слова, або вони можуть бути трохи розчаровані Божою роботою, або можуть сильно зосередитися на відчутті в своєму дусі. Але Бог не міг бути настільки нерозсудливим, щоб до завершення Своїєї роботи на землі дати людям таку ілюзію. Якщо у вас дійсно є такі почуття, то це показує, що ви приділяєте занадто багато уваги своїм почуттям, що ви – ті, хто чинить так, як їм заманеться, і не любите Бога; це показує, що такі люди занадто багато уваги приділяють надприродному та взагалі не звертають уваги на Бога. Завдяки руці Божій, як би люди не намагалися втекти, вони не в змозі уникнути цієї обставини. Хто може уникнути руки Божої? Коли було таке, що твій статус і обставини не були влаштовані Богом? Чи страждаєш ти, чи є благословенним, – як міг би ти вислизнути з руки Божої? Це справа не людська; радше, вона цілковито пов'язана з потребою Бога – хто був би здатний не скоритися в результаті цього?

«Я буду використовувати кару, щоб поширити Свою роботу серед язичників, тобто Я буду застосовувати силу проти всіх тих, хто є язичниками. Звичайно, ця робота буде проводитися одночасно з Моею роботою серед обраних». Промовляючи ці слова, Бог починає цю роботу у всьому всесвіті. Це крок Божої роботи, яка вже просунулася до цього моменту; ніхто не може обернути цю ситуацію назад. Катастрофа подбає про одну частину людства, в результаті чого вона загине разом зі світом. Коли всесвіт офіційно отримує кару, Бог офіційно являється всім народам. І через Його появу люди отримують кару. Більше того, Бог також сказав: «Коли Я офіційно відкриваю сувій, саме тоді люди в усьому всесвіті отримують кару, тоді люди в усьому світі зазнають випробувань». Із цього чітко видно, що вміст семи печаток – це вміст кари, тобто за сімома печатками знаходиться катастрофа. Таким чином, сьогодні сім печаток ще тільки належить відкрити; згадані тут «випробування» – це кара, яку отримує людина, і серед цієї кари буде здобуто групу людей, які офіційно приймуть «свідоцтво», видане Богом, і, таким чином, вони будуть людьми в Божому Царстві. Такими є витоки синів і народу Божого, і сьогодні їх ще належить визначити й вони лише закладають основу для майбутнього досвіду. Якщо хтось має істинне життя, він зможе твердо стояти під час випробувань, а якщо у нього немає життя, то це в достатній мірі доводить, що Божа робота не мала на нього жодного впливу, що він ловить рибу в каламутній воді й не зосереджується на Божих словах. Оскільки це – робота останніх днів, яка полягає в тому, щоб покласти край цьому періоду, замість того,

щоб продовжувати роботу, Бог, отже, говорить: «Іншими словами, це життя, яке людина ніколи не проживала з часу створення світу аж до наших днів, тож Я кажу, що Я виконав роботу, яку ніколи раніше не виконували», і Він також говорить: «Тому що Мій день наближається для всього людства, тому що він не виглядає далеким, а знаходиться прямо перед очима людини». У минулі часи Бог особисто зруйнував кілька міст, але жодне з них не було стерте з лиця землі так, як це станеться в кінцевому підсумку. Хоча в минулому Бог знищив Содом, із Содомом сьогодення слід поводитися не так, як у минулі часи, – він не повинен бути знищений відразу, але спочатку він повинен бути завойований, а потім засуджений і, в кінцевому підсумку, підданий вічному покаранню. Такими є етапи роботи, і, врешті-решт, Содом сьогодення буде знищений у тій же послідовності, в якій здійснювалося минуле зруйнування світу – у цьому полягає Божий план. День, у який Бог з'явиться, – це день офіційного засудження сучасного Содому, і Його виявлення Себе – не заради його порятунку. Таким чином, Бог говорить: «Я з'являюся святому Царству й ховаюся від землі скверни». Оскільки Содом сьогодення нечистий, Бог насправді не являється йому, але використовує цей засіб, щоб покарати його – хіба ви не побачили це чітко? Можна сказати, що ніхто на землі не здатний побачити справжнє обличчя Бога. Бог ніколи не являвся людині, і ніхто не знає, на якому рівні небес знаходиться Бог. Це те, що дозволило сьогоднішнім людям опинитися в такій ситуації. Якби вони побачили обличчя Боже, це, безсумнівно, було б часом, коли виявився б їхній кінець, часом, коли кожен був би класифікований за видом. Сьогодні слова зсередини божественної природи безпосередньо показані людям, що віщує, що останні дні людства вже настали й триватимуть недовго. Це одна з ознак того, що люди проходять випробування в той час, коли Бог являється всім людям. Таким чином, хоча люди насолоджуються Божими словами, у них завжди є лиховісне передчуття, ніби на них ось-ось обрушиться велика біда. Сучасні люди – як горобці на замерзлих землях, яким здається, що смерть змушує їх повернути борг і не залишає їм можливості вижити. Через борг людини перед смертю всі люди відчувають, що настали їхні останні дні. Це те, що відбувається в серцях людей у всьому всесвіті, і хоча це не проявляється на їхніх обличчях, те, що знаходиться в їхніх серцях, неможливо приховати від Моїх очей – це реальність людини. Можливо, багато з цих слів використовується не зовсім правильно, але саме цих слів достатньо, щоб показати проблему. Кожне зі слів, промовлених вустами Бога, буде виконано, незалежно від того, чи відносяться вони до минулого, а чи до сьогодення; вони відкриють людям факти – насолоду для їхніх очей – і тоді люди будуть приголомшені та збиті з пантелику. Хіба ви все ще не чітко побачили, який зараз період?

Глава 30

Дехто з людей може мати певне незначне розуміння Божих слів, але ніхто з них не довіряє своїм почуттям; вони глибоко побоюються впасти в негатив. Таким чином, вони завжди по чергово відчують то радість, то смуток. Справедливо буде сказати, що життя всіх людей сповнене горя; якщо піти далі, то в повсякденному житті всіх людей є рафінування, але Я можу сказати, що ніхто з людей не отримує щоденно визволення духу, як ніби три величезні гори тиснуть на їхні голови. Ніхто з них не проживає щасливо та радісно увесь день, і навіть коли вони трохи щасливі, вони просто намагаються підтримувати видимість. У їхніх серцях завжди є відчуття чогось незавершеного. Тому вони не є стійкими у своїх серцях; живучи так, вони відчуваються порожніми та нечесними, а коли справа доходить до віри в Бога, вони зайняті та не мають часу, або їм ніколи їсти та пити слова Божі, або вони не знають, як їсти та пити слова Божі належним чином. Жоден із них не спокійний, не світлий і не стійкий у своєму серці. Неначе вони завжди жили під похмурим небом, наче вони живуть у просторі без кисню, і це призвело до плутанини в їхньому житті. Бог завжди говорить прямо про слабкості людей, Він завжди б'є їх по їхній ахіллесовій п'яті – хіба ви не бачили ясно, яким тоном Він незмінно говорить? Бог ніколи не давав людям можливості покаятися, і Він змушує всіх людей жити на «Місяці» без кисню. Від самого початку й до сьогоднішнього дня зовні Божі слова викривають природу людини, але ніхто не може ясно побачити сутності цих слів. Схоже, що через викриття сутності людини люди пізнають себе й таким чином пізнають Бога, але, по суті, це не той шлях. Тон і велика глибина слів Бога показують явну відмінність між Богом і людиною. У почуттях це змушує людей несвідомо вірити, що Бог є недосяжним і неприступним; Бог виводить усе на світло, і здається, що ніхто не здатен зробити стосунки між Богом і людиною такими, якими вони були колись. Неважко помітити, що мета всіх Божих висловів – за допомогою слів «скинути» всіх людей і тим самим здійснити Його роботу. Такими є етапи Божої роботи. Однак люди не вірять у це у своїх умах. Вони вважають, що Божа робота наближається до своєї кульмінації, що вона наближається до свого найвідчутнішого ефекту – завоювання великого червоного дракона, тобто до забезпечення процвітання церков, щоб ніхто не мав уявлень про втіленого Бога, або ж щоб усі люди знали Бога. Однак прочитаймо, що каже Бог: «У свідомості людей Бог є Бог, і з ним нелегко вступити у стосунки, а людина є людина й не має легко впадати в розпусту. ... В результаті вони завжди покірні та терплячі переді Мною; вони не здатні бути сумісними зі Мною, бо вони мають занадто багато уявлень». З цього видно, що, незалежно від того, що говорить Бог або що робить людина, люди абсолютно не здатні пізнати Бога; через роль, яку відіграє їхня сутність, незважаючи ні на що, вони, врешті-решт, не здатні пізнати Бога. Таким чином, Божа робота закінчиться, коли люди побачать себе синами пекла. Бог не

має потреби обрушувати на людей Свій гнів, прямо засуджувати їх або в кінцевому підсумку присуджувати до смерті, щоб завершити все Своє управління. Він просто веде світську бесіду у Своєму власному темпі, начебто завершення Його роботи є випадковістю, чимось, що відбувається в Його вільний час без найменших зусиль. Збоку здається, що в Божій роботі є якась нагальність, – проте Бог нічого не зробив, він нічого не робить, Він тільки промовляє. Робота серед церков не має такого розмаху, як у минулі часи: Бог не додає людей, не виганяє їх, не викриває їх – така робота надто тривіальна. Здається, ніби Бог не має наміру робити таку роботу. Він просто промовляє небагато з того, що мав би, після чого розвертається й безслідно зникає – що, природно, є моментом завершення Його висловлювань. І коли настане цей момент, усі люди мають прокинутися від своєї дрімоти. Людство тисячоліттями перебувало в летаргічній дрімоті, воно перебувало у стані глибокого сну. І ось уже багато років люди метушаться туди-сюди у своїх снах, і навіть кричать уві сні, не в силах сказати про несправедливість у своєму серці. Отже, вони «відчувають легку тугу в серці», але коли вони прокидаються, то виявляють справжні факти й вигукують: «Так ось що відбувається!». Тому сказано: «Сьогодні більшість людей, як і раніше, міцно спить. Лише коли лунає гімн Царства, вони розплющують сонні очі й відчувають легку тугу в серці».

Нічий дух ніколи не був звільнений, нічий дух ніколи не був безтурботним і щасливим. Коли роботу Бога буде повністю завершено, дух людей звільниться, бо кожен буде класифікований за родом, і тому всі вони будуть стійкими у своїх серцях. Люди наче вирушили в подорож у далекі краї, і коли вони повертаються додому, їхні серця стають стійкими. Повернувшись додому, люди більше не відчуватимуть, що світ порожній і несправедливий, а житимуть у спокої у своїх домівках. Такими будуть обставини всього людства. Отже, Бог каже, що «люди ніколи не могли звільнитися від пут сатани». Ніхто не здатний вирватися з цього стану, перебуваючи у плоті. Залишмо поки що осторонь те, що Бог каже про різні фактичні стани людини, і поговорімо тільки про таємниці, які Бог ще не відкрив людині. «Незліченну кількість разів люди дивилися на Мене глузливими очима, наче Моє тіло вкрите шпичками й бридке для них, і тому люди гидують Мною та вважають, що Я не маю жодної цінності». Навпаки, по суті, у словах Бога розкривається справжнє обличчя людини: людина вкрита голками, у ній немає нічого приємного, і тому ненависть Бога до людини посилюється, бо людина – це всього лише вкритий колючками їжак, у якому немає нічого гідного захоплення. На перший погляд, ці слова описують уявлення людини про Бога, але насправді Бог зображує людину за Своїм образом. Ці слова – Божий опис людини, і Бог наче розпорошив фіксатор на образ людини; тому образ людини підноситься у всесвіті й навіть дивує людей. З того моменту, як Бог почав промовляти, Він розставляє Свої сили для великої битви з людиною. Він, як професор алгебри в університеті, викладає людині факти, і те, що підтверджується фактами, які Він перелічує, – докази

та спростування – робить усіх людей абсолютно переконаними. Такою є мета всіх Божих слів, і саме тому Бог невимушено кидає людині ці загадкові слова: «Я, зрештою, абсолютно не маю цінності в серці людини, Я – несуттєвий предмет побуту». Прочитавши ці слова, люди не можуть не прочитати молитву у своєму серці, вони приходять до усвідомлення своєї заборгованості перед Богом, що змушує їх засуджувати себе, змушує їх вірити в те, що людина мусить померти й не має ані найменшої цінності. Бог каже: «Саме через це Я опинився в тій ситуації, в якій перебуваю сьогодні», що, в поєднанні з реальними обставинами сьогоднішнього дня, змушує людей засуджувати себе. Хіба це не факт? Якби тебе змусили пізнати себе, хіба могли б із твоїх вуст виходити такі слова, як «я справді маю померти!»? Такими є справжні обставини життя людини, і про це не варто надто багато думати – це просто підхожий приклад.

В одному сенсі, коли Бог благає людину про прощення й терпимість, люди бачать, що Бог сміється з них, а в іншому сенсі вони також бачать свою власну непокору – вони просто чекають, коли Бог докладе максимум зусиль для людини. Крім того, говорячи про уявлення людей, Бог каже, що Він не володіє ні людською філософією життя, ні людською мовою. Таким чином, в одному відношенні це змушує людей порівнювати ці слова з практичним Богом, а в іншому – вони бачать намір Бога в Його словах – Бог насміхається з них, бо вони розуміють, що Бог відкриває істинне обличчя людини, а насправді Він не говорить людям про справжні обставини Бога. Внутрішній зміст Божих слів пронизаний глузуванням, сарказмом, знущанням і ненавистю до людини. Здається, що в усьому, що вона робить, людина перекручує закон і бере хабарі; люди – блудниці, і коли Бог розкриває Свої вуста, щоб промовляти, вони тремтять від жаху, глибоко боячись, що правду про них буде повністю розкрито, і їм стане соромно дивитися будь-кому прямо в обличчя. Але факти є факти. Бог не припиняє Своїх висловлювань через «покаяння» людини; чим більш невимовно присоромленими та вкрай збентеженими стають люди, тим більше Бог спрямовує Свій вогняний погляд на їхні обличчя. Слова з Його вуст виставляють на загальний огляд усі мерзенні вчинки людини – це значить бути справедливим і неупередженим, це називається Цинтянь^а, це вирок вищого народного суду. Таким чином, коли люди читають слова Бога, їх раптово вражає серцевий напад, у них піднімається кров'яний тиск, вони начебто страждають від ішемічної хвороби серця, наче апоплексичний удар от-от відправить їх назад до західного раю, щоб вони зустрілися зі своїми предками – такою є реакція, коли вони читають слова Бога. Людина стала немічною внаслідок багаторічної тяжкої праці, вона хвора зсередини і ззовні, вона вся хвора, від серця до кровоносних судин, товстого й тонкого кишківника, шлунку, легенів, нирок тощо. В її тілі немає нічого здорового. Отже, Божа робота не досягає недоступного для

^а Цинтянь: це слово вживається на позначення праведного судді в імперську епоху в Китаї.

людини рівня, але змушує людей пізнати самих себе. Оскільки тіло людини уражене вірусами, й оскільки вона постаріла, день її смерті наближається, і шляху назад немає. Але це тільки частина справи; внутрішній сенс ще не розкритий, бо триває пошук джерела хвороби людини. У реальності час, коли буде завершено всю роботу Бога, не є часом завершення Його роботи на землі, бо після завершення цього етапу роботи неможливо буде виконати роботу майбутнього у плоті, і для її завершення буде потрібен Дух Божий. Отже, Бог каже: «Коли Я офіційно відкриваю сувій, тоді люди по всьому всесвіту піддаються карі, це час, коли Моя робота досягає своєї кульмінації, коли люди по всьому світу піддаються випробуванням». Час завершення роботи у плоті не є часом, коли Божа робота досягає своєї кульмінації – кульмінація цього часу стосується тільки роботи на цьому етапі, але не є кульмінацією всього плану управління. Таким чином, Божі вимоги до людини не є високими. Він просто просить, щоб люди пізнали себе, тим самим служачи наступному етапу роботи, на якому буде досягнуто Божої волі. У міру того як змінюється Божа робота, змінюється й «робоча одиниця» людей. Сьогоднішній день – це стадія роботи Бога на землі, і тому люди мають працювати на низовому рівні. У майбутньому необхідно буде керувати країною, і тому вони будуть переведені до «Центрального комітету». Якщо вони відвідають закордонні країни, їм доведеться мати справу з процедурами, пов'язаними із поїздкою за кордон. У таких випадках вони перебуватимуть за кордоном, далеко від своєї батьківщини, але це все одно буде пов'язано з вимогами Божої роботи. Як казали люди: «Ми покладемо своє життя за Бога, коли це буде необхідно», – хіба це не той шлях, яким ми йтимемо в майбутньому? Хто коли-небудь втішався таким життям? Можна подорожувати по всьому світу, бувати за кордоном, давати настанови в сільській місцевості, освоюватися серед простих людей, а також обговорювати важливі справи країни з членами організацій високого рівня; і коли потрібно, можна особисто відчувати життя в пеклі, після чого повернутися та, як і раніше, втішатися небесними благословеннями – хіба це не благословення людини? Кого коли-небудь порівнювали з Богом? Хто коли-небудь подорожував усіма країнами? Насправді люди могли би зрозуміти деякі Божі слова без жодних вказівок і пояснень – просто вони не мають віри в самих себе, що й призвело до того, що Божа робота затягнулася до сьогоднішнього дня. Оскільки людям надто багато чого бракує – як сказав Бог, «вони нічого не мають», – робота сьогоднішнього дня являє собою для них величезні труднощі; більше того, їхня слабкість, природно, обмежує уста Бога – і хіба не це якраз те, що заважає роботі Бога? Невже ви досі не бачите цього? У всьому, що каже Бог, є прихований сенс. Коли Бог промовляє, Він береться за конкретну проблему, і, як у притчі, всі слова, які Він вимовляє, містять глибокий сенс. Ці прості слова містять глибокий сенс і, таким чином, пояснюють важливі питання – хіба не в цьому Божі слова перевершують усе інше? Чи знаєш ти це?

Глава 31

Характер Бога проходить через усі Божі висловлювання, але головна лінія Його слів – це розкриття бунту всього людства та викриття таких речей, як непослух, непокора, несправедливість, неправедність і нездатність по-справжньому любити Бога, тож Божі слова дійшли до тієї стадії, коли Він каже, що кожна пора в тілах людей містить опір Богові, що навіть їхні капіляри містять непокору Богові. Якщо люди не спробують це дослідити, вони ніколи не зможуть це пізнати й ніколи не зможуть це відкинути. Тобто вірус непокори Богові поширюватиметься в них, і зрештою це виглядатиме так, наче білі кров'яні тільця поглинули червоні кров'яні тільця, залишивши все тіло без червоних кров'яних тілець; врешті-решт люди помруть від лейкемії. Таким є реальний стан людини, і ніхто не може це заперечувати. Народившись на землі, в якій лежить, згорнувшись, великий червоний дракон, кожна людина має принаймні одну властивість, яка є символом і прикладом отрути великого червоного дракона. Таким чином, на цій стадії роботи головною лінією у всіх словах Бога була необхідність пізнати себе, відмовитися від себе, зректися себе та умертвити себе. Можна сказати, що це основна робота Бога в останні дні, і що цей виток роботи є найповнішим і найретельнішим з усіх. Він показує, що Бог планує завершити цей період. Ніхто цього не очікував, але водночас у своїх почуттях люди передчували це. Хоча Бог не сказав про це прямо, відчуття людей є дуже гострими – вони завжди відчувають, що часу залишилося мало. Я можу сказати, що чим більше людина відчуває це, тим чіткіше її розуміння періоду. Це не означає сприймати світ як нормальний і тим самим заперечувати слова Бога; скоріше, це означає знати зміст Божої роботи через засоби, за допомогою яких Бог працює. Це визначається тоном Божих слів. Таємницю тону Божих висловлювань ще ніхто не розкрив, і саме в неї найважче увійти людям. Головна причина, з якої люди не можуть розуміти Божі слова, полягає в тому, що вони залишаються в невіданні щодо тону, яким промовляє Бог. Якщо вони опанують цей секрет, то зможуть пізнати Божі слова певною мірою. Божі слова завжди слідували одному принципу: спонукати людей зрозуміти, що Божі слова – це все, і вирішувати всі труднощі людини за допомогою Божих слів. З погляду Духа Бог робить Свої діяння явними, а з погляду людини Він викриває уявлення людей; з погляду Духа Він каже, що людина не бере до уваги Його волю, а з погляду людини Він каже, що скуштував солодкого, кислого, гіркого та гострого смаку людського досвіду, що Він приходить із вітром та йде з дощем, що Він зазнав гонінь в сім'ї, пережив злети та падіння життя. Це слова, сказані з різних позицій. Коли Він промовляє до народу Божого, це схоже на те, як господар вичитує рабів, або на комедійний скетч. Від Його слів люди червоніють, їм нікуди сховатися від сорому, начебто їх затримала феодална влада старого режиму, щоб вони зізналися у чомусь під жорстокими тортурами. Коли Бог промовляє до народу Божого, Він так

само нестриманий, як університетські студенти-протестувальники, що викривають скандали в центральному уряді. Якби всі слова Бога були глузливими, людям було б тяжко їх прийняти, тому слова, сказані Богом, є прямими; вони не містять шифрів для людини, а прямо вказують на її реальний стан – це показує, що Божою любов до людини є не просто словами, але реальністю. Хоча люди цінують реальність, у їхній любові до Бога немає нічого реального. Це те, чого бракує людині. Якщо любов людей до Бога не буде реальною, то все навколо буде порожнім та ілюзорним, так наче все зникло через це. Якщо любов людей до Бога вийде за межі всесвітів, то і їхній статус, і особистості будуть реальними, а не порожніми, і навіть ці слова будуть реальними, а не порожніми – чи розумієш ти це? Чи ти пізнав вимоги Бога до людини? Людина має не просто втішатися перевагами статусу, а втілювати в життя реальність статусу. Ось чого Бог вимагає від Божого народу та від усіх людей, і це не якась там велика порожня теорія.

Чому Бог промовляє такі слова: «Начебто все, що Я роблю, – це спроба догодити їм, унаслідок чого Мої вчинки завжди викликають у них відразу»? Чи можеш ти розповісти про реальні прояви ненависті людини до Бога? В уявленнях людей людина та Бог «пристрасно люблять один одного», і сьогодні жага до слів Божих дійшла до того, що люди жадібно бажають проковтнути Бога одним ковтком – але Бог каже такі слова: «Людина зневажає Мене. Чому за Мою любов людина відплачує ненавистю?». Чи це не родовище мінералів у людях? Чи це не те, що потрібно викопати? Це недолік у прагненні людей, це головна проблема, яку потрібно розв'язати, і це лев, що стоїть на шляху пізнання людиною Бога і якого потрібно відігнати заради людини – чи це не те, що треба зробити? Оскільки людина, як свиня, не має пам'яті, і вона завжди жадає задоволень, Бог дає людині ліки від амнезії – Він більше говорить, більше промовляє, бере людей за вуха, примушує їх уважно слухати та забезпечує їх слуховими апаратами. Що ж до деяких Його слів, то їх разове проголошення не може вирішити проблему; їх потрібно повторювати знову і знову, бо «люди завжди страждають на забудькуватість у своєму житті, і дні життя всього людства минають у безладді». Таким чином людей можна врятувати від того стану, коли «вони читають, коли мають час, слухають, коли вільні, і нехтують, коли не мають часу; якщо слова сказані сьогодні, вони звертають увагу, але відкидають їх на задвірки свідомості, якщо їх не буде сказано завтра». Щодо природи людей, то якби сьогодні Бог сказав про їхній теперішній стан, і вони отримали б глибоке знання про це, то їх охопив би жаль, але після цього вони повернулися б до своїх старих звичок, викинувши слова Бога на вітер і відтворюючи описану вище сцену лише за умови нагадування. Тому коли ти працюєш чи говориш, не забувай про цю сутність людини; було б помилкою відкинути цю сутність під час роботи. При виконанні будь-якої роботи особливо важливо звертатися до переконань людей, коли говориш. Зокрема, до слів Бога слід додавати свої власні думки та повідомляти їх. Це шлях забезпечення людей і

надання їм можливості пізнати себе. Забезпечення людей, що ґрунтується на змісті Божих слів, неминуче дає змогу досягнути їхній справжній стан. За Божими словами достатньо зрозуміти реальний стан людини й таким чином забезпечити її – і тому Я більше нічого не скажу про слова Бога, зазначивши, що «Бог прийняв запрошення сісти за бенкетний стіл на землі».

Глава 32

Слова Бога змушують людей ламати собі голови; неначе, коли Бог говорить, Він відсторонюється від людини та говорить на вітер, неначе Він і не думає більше звертати уваги на людські вчинки та зовсім не зважає на її духовний стан, неначе слова, які Він промовляє, не спрямовані на уявлення людей, а відсторонюються від людини згідно з початковим наміром Бога. З безлічі причин Божі слова є незбагненними й нерозбірливими для людини. У цьому немає нічого дивного. Початкова мета всіх Божих слів полягає не в тому, щоб люди отримали від них ноу-хау або навчилися якихось хитрощів; навпаки, вони є одним із засобів, за допомогою яких Бог працює від самого початку й до сьогодні. Звісно, люди отримують певні речі з Божих слів: речі, пов'язані з таємницями, або щось стосовно Петра, Павла та Йова, – але це те, чого вони мають досягнути, і те, що вони спроможні досягнути, і, як і належить їхньому духовному станові, вони вже зайшли так далеко, як тільки могли, в досягненні всього цього. Чому ж ефект, якого Бог просить досягти, є невеликим, хоча Він промовив так багато слів? Це пов'язано з карою, про яку Він говорить, і, звичайно, все це досягається без усвідомлення людьми. Сьогодні люди зазнають ще більших страждань під ударами Божих слів. При поверховому розгляді здається, що жоден із них не зазнав розбору, що люди почали ставати вільними у виконанні своєї роботи, що прислужники були піднесені до народу Божого, – людям видається, що вони ввійшли в радість. Насправді ж, від рафінування всі вони ввійшли в ще суворішу кару. Як каже Бог: «Етапи Моєї роботи тісно пов'язані один із одним, і кожен вище попереднього». Бог підніс прислужників із криниці бездонної і кинув їх до озера вогняного і сірчаного, де кара є ще тяжчою. Тож вони зазнають ще важчих поневірянь, із яких їм навряд чи вдасться порятуватися. Хіба така кара не є тяжчою? Чому, увійшовши до вищого світу, люди відчують радше смуток, ніж щастя? Чому сказано, що після звільнення з рук сатани їх віддано великому червоному дракону? Чи пам'ятаєш ти, що Бог сказав: «Остання частина роботи завершується в домі великого червоного дракона»? Чи пригадуєш ти, що Бог сказав: «Останнє тяжке завдання – нести потужне, повноголосне свідчення про Бога перед великим червоним драконом»? Якби людей не було віддано великому червоному дракону, як би вони могли свідчити перед ним? Хто коли-небудь промовляв такі слова, як-от: «Я переміг диявола»,

після того, як покінчив із собою? Вважати свою плоть ворогом і згодом покінчити із собою – у чому тут практичне значення? Чому Бог так сказав? «Я дивлюся не на шрами людей, а на ту їхню частину, яка не має шрамів, і це дає Мені задоволення». Якби Бог справді бажав, щоб ті, хто не має шрамів, були Його виявом, навіщо б Він терпляче й щиро промовляв так багато слів із погляду людини, щоб завдати удару у відповідь по уявленнях людей? Навіщо б Він про це турбувався? Навіщо б Йому через це завдавати собі зайвого клопоту? У такий спосіб було показано, що Боже втілення має реальну значущість, що Він не «списав» плоть після того, як став плоттю й завершив Свою роботу. Чому сказано, що «золото не може бути чистим, а людина не може бути досконалою»? Як можна пояснити ці слова? Коли Бог говорить про сутність людини, що означають Його слова? На неозброєний погляд людей плоть здається ні на що не здатною або ж надто слабкою. В очах Бога це є зовсім не важливим, але для людей це питання величезної ваги. Вони начебто зовсім не здатні вирішити це питання, начебто воно має вирішуватися особисто небесною істотою – але хіба ж це не людське уявлення? «В очах людей Я лише “маленька зірочка”, що зійшла з неба; маленька зірочка на небесах, і Мій прихід на землю сьогодні здійснено за дорученням Бога. Як наслідок, люди придумали безліч тлумачень слів “Я” і “Бог”». Якщо люди нічого не значать, то чому Бог розкриває їхні уявлення з різних точок зору? Чи може це теж бути мудрістю Божою? Хіба такі слова не є безглуздими? Як каже Бог: «Хоча в серцях людей є місце, яке Я утвердив, їм не потрібно, щоб Я там жив. Натомість вони чекають раптової появи “Святого” із їхніх сердець. Оскільки Моя особистість занадто “низька”, Я не відповідаю вимогам людей і тому вони мене відкидають». Оскільки люди оцінюють Бога «занадто високо», багато чого для Бога є «недосяжним», що ставить Його «у скрутне становище». Людям мало відомо, що те, на що вони просять Бога бути здатним, є їхніми уявленнями. Чи не в цьому полягає сенс фрази «Розумна людина може стати жертвою власної винахідливості»? Це справді той випадок, коли «розумний-розумний, а в дурні пошився!» У своїх проповідях ви просите людей відмовитися від Бога їхніх уявлень, але хіба Бог ваших уявлень кудись подівся? Як можна витлумачити слова Бога про те, що «вимоги, які Я висуваю до людини, аж ніяк не є великими»? Ці слова не для того, щоб зробити людей негативними й розпусними, а для того, щоб дати їм чітке розуміння Божих слів – ви це розумієте? Чи справді втілений Бог – це «“Я”, який є високим і могутнім», яким Його уявляють собі люди?

Хоча є ті, хто прочитав усі слова, сказані Богом, і може дати їхній загальний виклад, хто може сказати, якою є кінцева мета Бога? Це те, чого бракує людству. Незалежно від того, з якої точки зору промовляє Бог, Його загальна мета полягає в тому, щоб люди пізнали Бога в плоті. Якби в Ньому не було нічого від людської сутності – якби Він володів тільки атрибутами Бога на небесах – тоді Богові не було б потреби говорити так багато. Можна сказати, що те, чого бракує людям, слугує

безпосереднім матеріалом, який співвідноситься зі словами Бога. Тобто те, що проявляється в людині, є основою того, що Бог каже про уявлення людей, а отже люди служать висловлюванням Бога. Звичайно, це ґрунтується на тому, що Бог каже про уявлення людей, – тільки так можна сказати, що це є поєднанням теорії з реальністю; тільки так можна ефективніше спонукати людей серйозно ставитися до пізнання самих себе. Що було б, якби Бог у плоті був сумісний з уявленнями людей і якби Бог також свідчив про Себе? Саме через це Бог працює з негативного боку, використовуючи уявлення людей, щоб наголосити на Своїй великій силі. Хіба це не мудрість Божа? Усе, що Бог робить для кожного, є благом – то чому не віддати хвалу нині? Якби справа дійшла до певної точки чи настав визначений день, чи зміг би ти, подібно до Петра, підносити молитви з глибини душі під час випробувань? Тільки якщо ти, подібно до Петра, зможеш віддати хвалу Богові, перебуваючи в руках сатани, тільки тоді слова «визволення від сатанинського рабства, перемога над плоттю й перемога над сатаною» набудуть свого справжнього значення. Хіба це не більш реальне свідчення про Бога? Саме такого ефекту досягає «божественність, що приходить у дію, і семикратно посилений Дух, що діє в людині», і такого самого ефекту досягає «Дух, що виходить із плоті». Хіба такі дії не є реальними? Раніше ти звертав увагу на реальність, але чи маєш ти справжнє знання реальності сьогодні? «Вимоги, які Я висуваю до людини, аж ніяк не великі, але люди вважають інакше. Отож, їхня “смирненність” проявляється в кожному їхньому русі. Вони завжди зобов’язані йти попереду Мене, вказуючи Мені шлях, глибоко боячись, що Я загублюся, нажахані, що Я забреду до стародавніх хащів у глибині гір. Як наслідок, люди завжди вели Мене вперед, глибоко побоюючись, що Я втраплю до підземної темниці». Яким є ваше знання цих простих слів – чи справді ви здатні осягнути в них суть Божих слів? Чи звертали ви увагу на те, про яке з ваших уявлень Бог сказав такі слова? Чи звертаєте ви увагу на цей ключовий момент щодня? В одному з речень наступної частини, яка йде одразу за цією, Бог каже: «Проте люди не знають Моєї волі й продовжують благодіти Мене про щось, наче дароване Мною не здатне задовольнити їхніх вимог, наче попит перевищує пропозицію». Із цього речення видно, які уявлення ви маєте в собі. Бог не пам’ятає й не досліджує, що ви робили в минулі часи, тому не думайте більше про справи минулого. Важливіше те, чи здатні ви створити «дух Петра в заключному періоді» на шляху в майбутнє – чи маєте ви віру, щоб домогтися цього? Те, що Бог просить від людини, – це не більше ніж наслідування Петра, аби люди могли зрештою прокласти собі шлях, щоб осоромити великого червоного дракона. Саме тому Бог каже: «Я сподіваюся тільки на те, що в людей вистачить рішучості співпрацювати зі Мною. Я не прошу, щоб Мені приготували смачну їжу, або щоб Мені було де прихилити голову...». У світі людей просять принести «дух Лей Фена» в 1990-ті роки, але в домі Божому Бог просить, щоб ви створили «унікальний стиль Петра». Чи розумієте ви Божу волю? Чи здатні по-справжньому до цього прагнути?

«Я переміщаюся над всесвітами, і коли Я йду, Я спостерігаю за людьми всього всесвіту. Серед натовпів людей на землі ніколи не було нікого, хто був би придатним для Моєї роботи чи істинно любив би Мене. Тому в цей момент Я тривожно зітхаю, і люди негайно розпорошуються й більше не збираються, глибоко побоюючись, що Я “спіймаю їх усіх в одну сіть”». Більшості людей, можливо, дуже важко зрозуміти ці слова. Вони запитують, чому Бог не вимагає від людини багато чого, але водночас тривожно зітхає, бо немає жодної людини, яка б підходила для Його роботи. Чи є тут суперечність? Буквально кажучи, вона є, але насправді жодної суперечності немає. Можливо, ти ще пам’ятаєш, що Бог сказав: «Усі слова Мої матимуть ефект, який Я забажаю». Коли Бог працює в плоті, люди фіксують увагу на кожній Його дії, щоб побачити, що саме Він робитиме. Іншими словами, коли Бог здійснює Свою нову роботу, спрямовану проти сатани в духовному світі, серед людей на землі виникають всілякі уявлення через Бога в плоті. Коли Бог тривожно зітхає – тобто, коли Він говорить про всі людські уявлення, – люди щосили намагаються розібратися з ними, і є навіть ті, хто вважає себе безнадійними, тому що Бог каже, що всі, хто має уявлення про Нього, є Його ворогами, – і як же люди можуть не «розпорошитися» внаслідок цього? Особливо сьогодні, коли прийшла кара, люди ще більше бояться, що Бог зітре їх із лиця землі. Вони вважають, що після кари Бог «спіймає їх усіх в одну сіть». Однак насправді все інакше – як каже Бог: «Я не бажаю “затримувати” людей серед Своєї кари так, щоб вони ніколи не змогли врятуватися від неї. Оскільки Моєму управлінню бракує людських вчинків, неможливо успішно завершити Мою роботу, а це заважає Моїй роботі просуватися ефективно». Божа воля полягає не в тому, щоб Його робота закінчилася, щойно всіх людей буде піддано смерті, – який у цьому був би сенс? Працюючи в людях і караючи їх, Бог тим самим роз’яснює через них Свої діяння. Оскільки люди ніколи не усвідомлювали, що в тоні Божих слів уже присутня кара, ці слова ніколи не входили до їхньої свідомості. Люди не здатні висловити свою рішучість, і тому Бог не може нічого сказати перед сатаною, і це перешкоджає поступові Божої роботи. Тому Бог каже: «Одного разу Я запросив людину як гостя до Свого дому, але вона метушилася туди-сюди через Мої заклики – наче Я не запросив її як гостя, а привів на місце страти. Так Мій дім залишався порожнім, бо людина завжди уникала Мене й завжди Мене остерігалася. Це позбавило Мене можливості здійснити частину Моєї роботи». Саме через людські помилки в її роботі Бог чітко висуває Свої вимоги до людини. І саме тому, що людям не вдається виконати цей етап роботи, Бог додає нові висловлювання – це якраз і є «інша частина роботи над людиною», про яку каже Бог. Але Я не буду докладно говорити про слова Бога щодо «спіймання їх усіх в одну сіть», оскільки це мало стосується сьогоднішньої роботи. Звісно, у «Божі слова до цілого всесвіту» чимало Його слів мають справу з людиною, але люди мають розуміти волю Бога; хай що Він каже, Його наміри завжди є благими. Можна сказати, що, оскільки засобів, за допомогою

яких Бог промовляє, так багато, люди не певні в Божих словах на сто відсотків і вважають, що більшість Божих слів промовляються через необхідність Його роботи й мають мало спільного з реальністю. Це залишає їх збентеженими та обтяженими власними думками, бо в їхніх уявленнях Бог є таким мудрим і таким недосяжним для них, начебто вони нічого не знають і гадки не мають щодо того, як їсти Божі слова. Люди роблять Божі слова абстрактними й складними – як каже Бог: «Люди завжди хочуть додати приправу до Моїх висловлювань». Оскільки їхні ідеї є надто складними й «заледве досяжними» для Бога, людина обмежує частину Божих слів, не залишаючи Йому іншого вибору, окрім як висловлюватися прямо. Оскільки вимоги людей є «надто високими», а їхня уява надто багатою – начебто вони здатні перейти до духовного світу, щоб побачити діяння сатани, – це призвело до применшування Божих слів, бо що більше Бог каже, то похмурішими стають обличчя людей. Чому вони не можуть просто коритися, замість того щоб розмірковувати про свій кінець? Яка з того користь?

Глава 33

Насправді, виходячи з того, що Бог зробив у людях, і того, що Він їм дав, а також того, що люди мають, можна сказати, що Його вимоги до людей не є надмірними, що Він не вимагає від них багато. Як же тоді вони можуть не намагатися задовольнити Бога? Бог дає людині сто відсотків, а від людей вимагає лише частки відсотка – хіба це аж так багато? Хіба Бог створює проблеми без причини? Часто люди не знають себе, вони не досліджують себе перед Богом, і тому часто буває, що вони втрапляють у пастку, – як це можна вважати співпрацею з Богом? Якби хоч раз Бог не поклав на людей тяжкий тягар, вони б розсипалися, немов бруд, і не брались би за пошуки того, що їм робити. Саме такими люди і є – або пасивні, або негативні, ніколи не здатні активно співпрацювати з Богом, завжди шукають негативну причину, щоб потурати собі. Чи є ти насправді людиною, яка все робить не для себе, а для того, щоб догодити Богові? Чи справді ти той, хто не покладається на емоції, хто не має своїх особистих уподобань, і хто робить те, чого вимагає Божа робота? «Чому люди завжди намагаються торгуватися зі Мною? Хіба Я – генеральний менеджер торгового центру? Чому Я від щирого серця виконую те, чого вимагають від Мене люди, а ось те, чого Я прошу від людини, зводиться нанівець?» Чому Бог запитує про це кілька разів поспіль? Чому Він так вигукує в тривозі й смутку? Бог нічого не надбав у людях; усе, що Він бачить, – це робота, яку вони примхливо обирають. Чому Бог каже: «А ось те, чого Я прошу від людини, зводиться нанівець?». Запитайте себе: хто може від початку і до кінця виконати роботу, яка є обов'язком, роботу, щодо якої немає абсолютно ніякого вибору? Хто не діє в силу почуттів, закладених у серці? Люди, що дають повну свободу своїй

особистості, ніколи не виявляють завзятості в тому, що роблять, наче три дні рибалять, а потім кидають свої сіті й проводять наступні два дні в неробстві. Вони кидаються із крайності в крайність, то в жар, то в холод: коли вони гарячі, то спроможні спопелити все суще на землі, а коли холодні – здатні заморозити всі води на землі. Це не функція людини, але це найвідповідніше порівняння щодо стану людини. Хіба це не факт? Можливо, Я маю «уявлення» про людей, можливо, Я очорнюю їх, але незалежно від цього, «з істиною ти весь світ обійдеш, а без істини нікуди не дістанешся». Хоча це людське прислів'я, Я думаю, що його доречно вжити тут. Я не затьмарюю настроїв людям навмисно й не заперечую їхніх учинків. Дозвольте Мені порадитися з вами щодо деяких питань: хто бачить Божу роботу як справу свого власного обов'язку? Хто може сказати: «Доки я в змозі догоджати Богові, я віддаватиму всі свої сили»? Хто здатен сказати: «Незважаючи на інших, я зроблю все, що потрібно Богові, і незалежно від того, чи буде тривалість Божої праці довгою чи короткою, я виконаю свій обов'язок; доведення Його роботи до кінця – справа Бога, і це не те, чим постійно перейняті мої думки»? Хто здатен на таке знання? Неважливо, що ви думаєте, – можливо, ти маєш глибшу проникливість, у такому разі Я готовий поступитися, Я визнаю поразку, – проте Я маю сказати вам, що Богові потрібне вірне серце, щире й пристрасне, а не вовче серце, сповнене невдячності. Що ви знаєте про цей «торг»? Від початку і до кінця ви «подорожували світом». В один момент ви перебуваєте в місті «Куньміні», з його вічною весною, а через мить ви потрапляєте на гнітюче холодний, вкритий снігом «Південний полюс». Хто ніколи не відступався від своїх рішень? Бог просить про дух «без відпочинку до смерті»; Він хоче такого духу, з яким люди «не відступають назад, поки не досягнуть південної стіни». Природно, намір Бога полягає не в тому, щоб люди пішли хибним шляхом, а в тому, щоб вони набули такого духу. Подібно до того, як Бог каже: «Коли Я порівнюю принесені ними “дари” з тим, що Я маю, люди одразу ж розуміють Мою дорожочність і тільки після цього бачать Мою незмірність». Як можна пояснити ці слова? Можливо, прочитання цих слів дає тобі певне знання, тому що Бог витягує все серце людини для аналізу, і тоді люди пізнають ці слова. Але через глибокий внутрішній зміст Божих слів люди залишаються в невіданні щодо старої плоті, бо вони не навчалися в медичному університеті й не є археологами, і тому вони вважають цей новий термін незбагненим – і тільки тоді вони трохи поступаються. Бо люди безсилі перед старою плоттю; хоча вона не подібна до лютого звіра й не здатна знищити людство, як атомна бомба, люди не знають, що з нею робити, і тому вони стають наче безсилими. Але Я маю способи розбору зі старою плоттю. Те, що людина ніколи не докладала жодних зусиль, щоб продумати контрзаходи, призвело до того, що різні специфічні риси людини постійно миготять перед Моїми очима; як і було сказано Богом: «Коли Я являю їм Себе у всій повноті, вони дивляться на Мене широко розкритими очима й стоять переді Мною нерухомо, як соляний стовп. І коли

Я бачу їхню недоладність, Мені тяжко втриматися від сміху. Оскільки вони простягають руки, щоб просити в Мене щось, Я даю їм те, що в Мене в руках, і вони притискають це до грудей, плекаючи, як новонароджене немовля, але так вони роблять лише мить». Хіба це не дії старої плоті? Беручи до уваги, що сьогодні люди мають розуміння, чому вони не відмовляються від цього, а продовжують діяти, як раніше? Насправді, частина Божих вимог не є недосяжною для людини, але люди не звертають на це уваги, бо «Я не караю людину безпідставно. Саме із цієї причини люди завжди давали волю своїй плоті. Вони не виконують Мою волю, але завжди хитрували перед Моїм судовим престолом». Хіба не таким є духовний стан людини? Річ не в тому, що Бог навмисно чіпляється, а в тому, що такою є реальність, – чи має Бог це пояснювати? Як і сказано Богом: «Так стається тому, що “віра” людей така велика, що вони “гідні захоплення”». Із цієї причини Я підкоряюся Божим установленням, і тому Я не кажу про це багато; через «віру» людей Я тримаюся за це, використовуючи їхню віру, щоб змусити їх виконувати свої функції без Мого нагадування. Хіба це неправильно? Хіба це не те, що потрібно Богові? Можливо, почувши такі слова, деякі люди відчують, що з них досить, – тож Я говоритиму про щось інше, щоб трохи послабити їхню напруженість. Коли всі обрані Богом люди в усьому всесвіті пройдуть через кару, коли внутрішній стан людини виправиться, люди потай радітимуть у своїх серцях, начебто вони уникли скорбот. У цей момент люди більше не обиратимуть самі, бо саме такий ефект досягається під час завершальної Божої роботи. Коли поступ етапів Божої роботи сягнув сьогоднішнього дня, сини та народ Божі ввійшли в кару, і ізраїльтяни теж не можуть уникнути цієї фази, бо люди заплямовані нечистотою зсередини, і тому Бог веде всіх людей до великої плавильної печі для рафінування, що є необхідним шляхом. Коли все це буде пройдено, люди будуть воскресені від смерті, і саме це Бог передбачив у «висловлюваннях семи Духів». Більше Я про це не говоритиму, щоб не викликати в людей ворожнечі. Оскільки Божа робота є дивовижною, пророцтва, промовлені вустами Бога, мають у кінцевому підсумку здійснитися; коли Бог просить людей ще раз розповісти про свої уявлення, вони втрачають дар мови, і тому нікому не слід турбуватися або тривожитися. Як Я сказав: «З усієї Моєї роботи чи був коли-небудь хоч один етап здійснений руками людини?». Чи розумієш ти суть цих слів?

Глава 35

Нині всі люди тією чи іншою мірою ввійшли в кару. Як сказав Бог: «Я йду з людиною пліч-о-пліч». Це абсолютна правда, але люди досі не спроможні вповні зрозуміти цей момент. Як наслідок, частина зробленої ними роботи виявилася непотрібною. Бог сказав: «Я підтримую й забезпечую їх відповідно до їхнього

духовного стану. Оскільки люди є головними дійовими особами всього Мого плану управління, Я даю більше вказівок тим, кому відведено роль “людей”, щоб вони щиро і якнайкраще грали цю роль», а також: «Однак Я відмовляюся прямо критикувати їхню совість; натомість Я продовжую терпляче й систематично направляти їх. Зрештою, люди є слабкими й нездатними виконувати жодну роботу». Хід думок Бога такий: навіть якби Він зрештою винищив усіх цих людей, Його робота на землі все одно тривала б відповідно до Його початкового плану. Бог не здійснює марної роботи; усе, що робить Бог, є благом. Як сказав Петро: «Навіть якби Бог грався з людьми, як з іграшками, на що вони могли б поскаржитися? Яке право вони мали б?». Чи не цього досягає Бог щодо людства в наші дні? Чи справді люди можуть мати таку точку зору? Чому Петро, який жив кілька тисяч років тому, був здатний сказати таке, тоді як «Петри» сьогодення, які живуть у нашу високотехнологічну, модернізовану епоху, не можуть? Я не можу з упевненістю сказати, прогрес чи регрес відбувається в історії, і ніхто поки що не може відповісти на запитання, куди рухається наука – вперед чи назад. Усе, що Бог здійснив у людстві, було спрямовано на те, щоб зробити його позитивним і дати його життю можливість досягти зрілості. Невже люди не можуть цього зрозуміти? Усе, що змушує тебе бути негативним, є твоєю слабкістю, життєво важливою точкою вразливості, яку сатана атакуватиме. Чи ясно ти це бачиш? Чому Бог промовляв саме так? «Я звертаюся до людства з усією серйозністю й щирістю. Невже люди справді не здатні виконати те, про що Я прошу?» Що означають ці слова? Чому Бог поставив таке запитання? Це свідчить про те, що людство має надто багато негативних сторін, і одного негативного чинника достатньо, щоб люди оступилися. Чому б тобі не подивитися й не побачити, до чого призведе збереження негативності. Усе, що робить Бог, Він робить заради вдосконалення людства. Чи потребують ці слова якихось додаткових пояснень? Ні, як Мені видається, не потребують! Можна сказати, що люди одержимі сатаною, але набагато краще було б сказати, що люди одержимі негативом. Це один із проявів людства, придаток людської плоті. Тому всі люди неусвідомлено впадають у негативізм, а згодом піддаються карі. Це пастка, яку Бог приготував для людства, і саме в цей час люди страждають найбільше. Оскільки люди перебувають у негативному стані, їм важко уникнути карі. Хіба не саме це відбувається в наші дні? Але як люди можуть ігнорувати слова Бога: «Нині сатана лютує до крайньої міри. Чому ж Мені не скористатися цією можливістю, щоб продемонструвати спрямованість Своєї роботи і явити Свою силу?». Я кажу кілька слів нагадування, і люди з церков одразу ж входять у кару. Причина цього в тому, що після двох місяців Божої роботи людям ще належить зазнати істотного внутрішнього перетворення. Люди просто аналізують Божі слова своїм розумом, однак насправді їхній стан анітрохи не змінився. Вони залишаються негативними. У цих умовах, коли Бог згадує, що час карі вже близько, люди одразу ж впадають у зневіру, думаючи: «Я

не знаю, чи я наперед визначений Богом, і не знаю, чи зможу я бути непохитним під цією карою. Ще важче дізнатися, якими методами Бог каратиме людей». Усі люди бояться кари, проте вони не здатні змінитися. Вони просто мовчки страждають, але при цьому також бояться, що не зможуть бути непохитними. За таких обставин, не маючи кари, що обрушується на них, і не відчуваючи мук від слів, люди неусвідомлено ввійшли в кару. Тому всі вони знервовані й неспокійні. Це називається «пожинати те, що посіяли», тому що люди абсолютно не розуміють Божої роботи. Насправді, Бог не схильний витратити на цих людей зайвих слів; схоже, Бог обрав інший спосіб розбору з ними – спосіб, який не є істинною карою. Це схоже на те, як людина ловить курча й піднімає його, щоб подивитися, курочка це чи півник; здавалося б, це не має жодного значення, та курча однаково так злякається, що відчайдушно намагатиметься вирватися на волю, начебто боячись, що господар уб'є та з'їсть його. Так відбувається тому, що курча нічого не знає про себе. Навіщо комусь убивати і їсти курча, яке важить лише кілька унцій? Хіба це не безглуздо? Саме про це і сказав Бог: «Чому ж у такому разі люди постійно уникають Мене? Невже тому, що Я поведуся з ними, як із курчатами, яких уб'ють, щойно спіймають?». Тому людські страждання є лише «безкорисливою» відданістю, і їх можна назвати непотрібною платою. Саме тому, що люди не знають себе, вони відчувають страх; як наслідок, вони не можуть ризикувати своїм життям. У цьому полягає слабкість людства. Невже слова, сказані Богом: «Зрештою, хай люди пізнають самих себе. Це є Моя кінцева мета», застаріли? Хто істинно знає себе? Якщо людина не знає себе, то що дає їй право піддаватися карі? Візьмімо, до прикладу, ягнят. Як їх можна забивати, якщо вони не виростили в овець? Як може дерево, що не дає плодів, подобатися людям? Усі надають занадто великого значення «щепленням». Тож люди виконують роботу посту, а самі ходять голодними. Це приклад того, як вони пожинають те, що посіяли, завдають шкоди самим собі, – і це не жорстокість чи нелюдяність Бога. Якщо одного разу люди раптом пізнають себе й затремтять у страху перед Богом, тоді Бог почне їх карати. Тільки в цьому разі люди з готовністю приймуть труднощі, підкоряючись серцем і словами. Але як же бути сьогодні? Усіх людей карають проти їхньої волі, подібно до того, як дітей змушують готувати їжу. Як же їм не почуватися ніяково в таких умовах? Кожен думає: «Ну й нехай! Якщо вже мене карають, чому б мені не схилити голову й не визнати свою провину! Що я можу вдіяти? Навіть якщо я в сльозах, я все одно маю задовольнити Бога, то що ж мені робити? Добре це чи погано, але це шлях, яким я зараз іду. Ну що ж! Я просто спишу це на своє невезіння!». Хіба не так думають люди?

Як сказав Бог: «Людство добре поводитьсь; ніхто не наважується чинити Мені опір. Усі перебувають під Моїм керівництвом, виконуючи “роботу”, яку Я доручив». Цього достатньо, щоб показати, що жодна людина не піддається карі добровільно, і навіть більше – що ця кара походить від Бога, тому що всі люди хочуть жити в

дозвіллі, а не в метушні й безладі. Бог сказав: «Хто не боїться смерті? Чи можуть люди справді ризикнути своїм життям?». Це абсолютно правильно; усі бояться смерті, крім, звісно, тих, хто охоплений гнівом чи відчаєм. Такою є сутність людства, і її стає дедалі тяжче виправити. Сьогодні Бог прийшов саме для того, щоб впоратися із цим скрутним становищем. Усі люди є безсилими, тому Бог спеціально створив серед них спеціалізовану лікарню, де вони можуть зцілитися від цієї хвороби. Люди не можуть вирватися з пут цієї хвороби самотійно, тому всі вони настільки стурбовані, що мають запалення в роті й роздуті животи. Із часом об'єм газу в животі збільшується, що призводить до підвищення тиску, і, зрештою, шлунки розриваються, і всі вони помирають. Отже, потім Бог зцілить цю серйозну людську недугу, бо всі помруть. Хіба це не лікування людського стану? Бог свідомо прийшов, щоб виконати цю роботу. Оскільки люди надзвичайно бояться смерті, Бог Сам прийшов виконати цю роботу разом із людьми; оскільки вони мають дуже мало мужності, Він спочатку дав їм змогу подивитися демонстрацію. Люди готові коритися тільки після того, як побачать Божий прецедент. Саме тому Бог сказав: «Оскільки ніхто не міг виконати Мою роботу, Я особисто вступив на поле битви, щоб вести із сатаною боротьбу не на життя, а на смерть». Це вирішальна битва, тому або риба помре, або сіть порветься. Це абсолютно незаперечно. Оскільки дух зрештою восторжествує, плоть неминуче має бути поглинута смертю. Чи розумієте ви наслідки цього? Але не будьте занадто чутливими. Можливо, наведене вище речення є простим, а можливо, складним. У будь-якому разі люди не можуть досягти його – ось що абсолютно безсумнівно. Страждаючи, люди можуть прийняти рафінування Божого слова, що можна назвати удачею, а можна – нещастям. І все ж Я хотів би нагадати про те, що Божі наміри зрештою є правильними, – на відміну від намірів людей, які завжди будують плани й організовують усе у своїх власних інтересах. Це має бути абсолютно ясно; не впадайте в нескінченні роздуми. Хіба це не слабкість людей? Люди всі такі: замість великої любові до Бога вони мають велику любов до себе. Він – Бог, який ревний до людей, тому Він завжди висуває до них вимоги. Що більше люди люблять себе, то більше Бог вимагає від них любові до Нього, і то суворішими є Його вимоги до них. Схоже, ніби Бог навмисно дразнить людей. Якщо люди справді люблять Його, то Він, здається, не визнає їх. Через це люди ламають собі голови й впадають у глибокі роздуми. Це розповідь про Божий характер, лише коротка згадка про один чи два моменти. Такою є Божа воля. Це те, що Бог вимагає, щоб люди знали, і це є обов'язковим. Це нове завдання, і люди мають наполегливо працювати над ним, щоб зробити прорив і досягти нових успіхів. Це зрозуміло? Чи потрібно, щоб Я щось ще сказав із цього питання?

Про попередні епохи Бог сказав: «Жодну людину не було обрано Мною; всі були відкинуті Моїм мовчазним листом. Це пояснюється тим, що люди в минулому не служили Мені безроздільно, і Я, у відповідь, так само безроздільно їх не любив.

Вони приймали “подарунки” сатани, а потім розверталися й підносили їх Мені. Хіба це не було образою для Мене?». Як можна пояснити ці слова? Саме так, як сказав Бог: «Усі дари походять від сатани». Минулі покоління апостолів і пророків повністю залежали від дарів у своїй роботі, і протягом століть Бог використовував їхні дари для виконання Своєї роботи. Ось чому сказано, що прислужування всіх людей за допомогою дарів походить від сатани. Однак, завдяки мудрості Бога, «Я використовую хитрощі сатани як тло для Себе». Отже, Бог назвав прислужування людей, які мають дари, «подарунками від сатани», і тільки через те, що вони належать сатані, Бог називає цю дію «богохульством». Це не безпідставне звинувачення на адресу людей; навпаки, це цілком обґрунтоване й доречне пояснення. Отже, «Я не виказував Своєї відрази; навпаки, Я звернув їхню витівку Собі на користь, додавши ці “подарунки” до матеріалів Свого управління. Пізніше, після того як вони зазнали машинної обробки, Я спалював шлак усередині них». Саме це і є настільки дивовижним у Божій роботі. Цей момент найменше відповідає людським уявленням, бо ніхто й не подумав би, що ті, хто царює як царі, не є людьми з дарами, або що вони не є обдарованими людьми, яких любить Бог. Як видно, ідеї чи надії Уїтнесса Лі та Вочмена Ні перетворилися на попіл, і те саме можна сказати про людей сьогодення, які приносять дари. Нині Бог розпочав цю роботу, і Він поступово прибирає всю роботу Святого Духа в людях, які є тлом для Його роботи. Коли Божу роботу буде повністю завершено, усі ці люди повернуться на своє первинне місце. Однак Я закликаю людей не чинити необачно через Мої слова. Ви маєте слідувати природному ходу речей відповідно до етапів Божої роботи, щоб не порушувати її. Чи розумієте ви цей момент? Бо це є етапи і метод Божої роботи. Коли Бог «переробить» ці «подарунки» на «готові продукти», усі Його наміри стануть очевидними, а всі подарунки, що прислужують Йому, буде усунуто; однак у Бога залишаться готові продукти, якими Він втішатиметься. Чи розумієте ви це? Богу потрібні саме готові продукти, а не рясні подарунки, які підносять Йому люди. Тільки коли кожен посяде належне йому місце, тобто коли Бог повернеться на Своє первісне місце, а диявол теж посяде своє власне місце, як і всі без винятку ангели, – тільки тоді на обличчі Бога з'явиться посмішка задоволення, бо Його наміри будуть задоволені, Його мета – досягнута. Бог більше не шукатиме «допомоги» в «диявола», бо Божі наміри будуть відкрито явлені людям, і люди більше ніколи не муситимуть передавати їх. У цей час плотські тіла людей стануть єдиним цілим із їхнім духом. Ось те, що Бог відкриває людям; це є кінцевим місцем призначення духу, душі й тіла. Це коротке узагальнення початкового значення «людської сутності». Цього не потрібно детально досліджувати; достатньо лише дещо про це знати. Це зрозуміло?

Глава 36

Сказано, що нині Бог уже почав карати людину, але ніхто не може сказати з певністю, ніхто не може дати чіткої відповіді, чи спіткав людину початковий намір цієї кари. Бог каже: «Людина нічого не довідалася з Моєї кари, бо вона тільки й робить, що обома руками тримається за ярмо на своїй шиї, пильно стежачи за Мною обома очима, наче за ворогом, – і тільки в цей момент Я бачу, яка вона виснажена. Саме тому Я кажу, що ніхто ще не був непохитним у випробуваннях». Бог розповідає людині про факти кари, якої вона ще зазнає, і робить це дуже докладно, нічого не пропускаючи. Схоже, ніби люди ввійшли в кару й справді неспроможні бути непохитними. Бог дає яскраве, реалістичне зображення потворних рис людини. Ось чому люди відчувають тиск: оскільки Бог каже, що вони ніколи не були непохитними у випробуваннях, як я можу бути тим, хто поб'є світовий рекорд, кого буде прийнято всупереч звичаю? У цей момент вони починають міркувати. У реальності все саме так, як каже Бог: «Чи довів Я їх до кінця шляху?». Справді, Бог привів усіх людей до кінця шляху, і тому у своїй свідомості люди завжди вважають, що Бог жорстокий і нелюдяний. Бог виловив усіх людей із моря життєвих негараздів, а потім «щоб запобігти будь-яким нещасним випадкам, Я вбив усіх спійманих “риб”, після чого риби стали покірними й не мали анінайменших скарг». Хіба це не факт? Бог витягнув усіх людей із гіркого моря смерті до іншої безодні смерті, Він затягнув усіх їх на «плаху ката», Він примусово привів їх до кінця шляху – чому ж Він не робить цього з іншими синами й людьми Божими? У чому полягає Його намір у здійсненні такої роботи в країні великого червоного дракона? Чому рука Божа така «зловмисна»? Не дивно, що «коли Мені потрібна людина, вона завжди прихована. Виглядає так, наче вона ніколи не бачила вражаючих картин, наче вона народилася в сільській місцевості й зовсім не знається на міських справах». Насправді, люди запитують себе: «Який задум Бога стоїть за цим? Хіба Він не віддає нас на смерть? І в чому справа? Чому етапи Його роботи змінюються дедалі швидше, і чому Він не виявляє до нас анінайменшої поблажливості?». І все ж таки люди не наважуються сказати це, а оскільки слова Бога змушують їх відкинути такі думки, позбавляючи їх можливості обдумувати далі, у них не залишається іншого вибору, окрім як відкласти всі такі думки вбік. Просто Бог розкриває всі людські уявлення, і тому люди заганяють свої уявлення назад, не дозволяючи їм вийти назовні. Раніше було сказано, що ці люди – нащадки великого червоного дракона. Насправді необхідно внести ясність – вони є втіленням великого червоного дракона. Коли Бог примусово приводить їх до кінця шляху й вбиває їх, то тоді, – поза сумнівом, – дух великого червоного дракона не має більше можливості діяти в них. Отже, коли люди доходять до кінця шляху, великий червоний дракон теж гине. Можна сказати, що він використовує смерть, щоб відплатити Богові за Його «велику доброту», – що і є метою Божої роботи в

країні великого червоного дракона. Коли люди готові пожертвувати своїм життям, усе стає дрібницею, і ніхто не може їх здолати. Що може бути важливішим за життя? Отож сатана стає нездатним далі діяти в людях, він нічого не може вдіяти з людиною. Хоча у визначенні «плоті» сказано, що плоть зіпсована сатаною, якщо люди справді відмовляються від себе й ними не рухає сатана, тоді ніхто не зможе здолати їх – і в цей момент плоть виконає свою іншу функцію й почне формально приймати спрямування від Духа Божого. Це є необхідним процесом, він має відбуватися крок за кроком, інакше Бог не мав би засобів для роботи в непіддатливій плоті. Такою є мудрість Бога. У такий спосіб всі люди несвідомо ввійшли в сьогodнішні обставини. І чи не Бог привів людину до «кінця шляху»? Чи може це бути новий шлях, відкритий людиною? Дивлячись на ваш досвід, складається враження, що у вас Бог застосовує методи найбільшої жорстокості, з яких видно Божу праведність. Як же ви можете не підносити хвалу? Те, що Бог робить у вас, дозволяє людям бачити праведний характер Бога; хіба це не заслуговує на те, щоб ви захоплювалися Богом? Сьогодні, на роздоріжжі, коли стара епоха ще існує, а нова ще тільки має постати, як ви свідчите про Бога? Невже таке серйозне питання не заслуговує глибокого осмислення? Невже ви досі міркуєте про інші, сторонні питання? Чому Бог каже: «Хоча люди колись кричали: “Хай живе розуміння”, ніхто не приділяв багато часу аналізу слова “розуміння”, що свідчить про те, що люди не мають жодного бажання любити Мене»? Якби Бог не промовляв таких слів, хіба ви не могли б зі своєї власної волі спробувати зрозуміти Боже серце?

Хоча останнім часом дехто з людей, можливо, трошки дізнався щось про мету й сенс Божого втілення, Я можу з упевненістю сказати, що, якби Бог не говорив з людиною прямо, ніхто не зміг би здогадатися про мету й сенс Божого втілення. Це абсолютно безсумнівно. Невже це досі незрозуміло? Усе, що Бог робить у людях, є частиною Його плану управління, але вони не здатні правильно розуміти Божу волю. Це є вадю людини, але Бог не вимагає, щоб люди були здатними щось робити, Він просто просить їх прислухатися до «настанов лікаря». Це є вимогою Бога. Він просить усіх людей пізнати істинне людське життя, бо «в їхніх серцях слова “людське життя” не існують, вони не звертають на них уваги й просто стомлюються від Моїх слів, начебто Я перетворився на бабцю, що незв’язно патякає». В очах людей Божі слова подібні до повсякденного інструменту, люди взагалі не ставляться до них як до чогось важливого. Отже, люди не можуть застосувати Божі слова на практиці – вони перетворилися на жалюгідних нікчем, які знають істину, але не застосовують її на практиці. Тож одного цього недоліку людини достатньо, щоб на певний час викликати в Бога огиду, і тому Він багато разів каже, що люди не звертають уваги на Його слова. Однак у своїх уявленнях люди думають так: «Щодня ми вивчаємо й аналізуємо слова Бога, то як же можна сказати, що ми не звертаємо на них уваги? Хіба це справедливо стосовно нас?». Але дозвольте Мені провести для вас невеликий аналіз – це змусить людей

почервоніти. Коли люди читають Божі слова, вони кивають головою, вклоняються й розшаркуються, наче мопс, що крутить хвостом від слів свого господаря. Тож у цей момент люди відчують себе негідними, по їхніх обличчях течуть сльози, здається, ніби вони хочуть покаятися й почати все спочатку, але щойно минає цей час, їхня овеча соромливість одразу зникає, змінюючись вовчою хижістю; вони відкладають Божі слова вбік і завжди вважають, що їхні власні справи мають пріоритет, що справи Божі стоять на останньому місці, і через ці свої дії вони ніколи не можуть втілити Божі слова в життя. Коли приходять факти, вони виставляють лікті,^a що є дворушництвом щодо власного народу, – тож не дивно, що Бог каже, що людство «біжить іншим шляхом», у життєзабезпеченні покладаючись на Мене». Уже із цього зрозуміло, що в словах Бога немає анінайменшої неправдивості, вони є цілковито істинними й не містять анінайменшого перебільшення, однак, і справді, схоже, вони висловлені дещо стримано, бо духовний стан людини є надто низьким, і вона не спроможна їх стерпіти. Божі слова вже змалювали абсолютно чітку картину людських речей ізсередини та ззовні; вони вигравіювали їх із граничною ясністю, зобразивши живу подобу, яка точно повторює споконвічне обличчя сатани. Просто на нинішньому етапі люди ще не все ясно бачать, і тому сказано, що вони не пізнали самих себе. Саме тому Я кажу, що цей урок має тривати; він не може припинятися. Коли люди прийдуть до усвідомлення самих себе, тоді Бог здобуде славу. Це легко зрозуміти – Мені не потрібно вдаватися в подробиці. Є, однак, ще одна річ, про яку Я нагадаю вам, хоча спочатку потрібно прочитати ось ці слова Бога: «У нинішні часи люди ніколи не цінували Мене, Я не маю місця в їхніх серцях. Чи зможуть вони проявити справжню любов до Мене в дні прийдешніх страждань?». Яким є значення цих слів? Бог каже, що кара ще не спіткала людину, і це показує, що слова «пізнати себе» мають ще й внутрішній сенс – чи зрозумів ти це? Як люди можуть пізнати самих себе, не пройшовши через труднощі та рафінування? Хіба це не порожні слова? Чи справді ти довіряєш усьому, що каже Бог? Чи здатен ти розпізнати Божі слова? Чому Бог неодноразово повторює такі слова, як-от «Бачачи дії людини, Мені залишається тільки одне – піти», а також каже: «Тільки коли гори падають і земля розривається на шматки, люди думають про Мої слова, тільки тоді вони пробуджуються від своїх снів, але час уже настав, вони поглинуті великим потопом, їхні трупи плавають на поверхні води»? Чому Бог каже «люди думають про Мої слова», а не «люди слухаються Моїх слів»? Чи правда, що гори падають, а земля розривається на шматки? Люди не звертають уваги на такі слова, пропускають їх повз вуха, і тому страждають від великих «труднощів» у Божих словах. Причина цього в тому, що вони надто безглузді. Через цей недолік людини Бог каже: «Я, цей “дивак” без слізних потоків, виплакав

^a «Виставляти лікті» – китайська ідіома, яка означає, що людина допомагає іншим за рахунок близьких їй людей, наприклад, батьків, дітей, родичів або братів чи сестер.

багато сліз за людиною. Людина, однак, нічого про це не знає». Оскільки люди не звертають уваги на слова Бога, Бог вдається до цих засобів, щоб нагадати їм та отримати їхню «допомогу».

Поки що Я не буду пророкувати про події у світі, але дещо про долю людини передбачу. Хіба Я не просив, щоб люди пізнали самих себе? Як це можна пояснити? Як люди повинні пізнавати себе? Коли Бог «мучить» людей настільки, що вони витають між життям і смертю, вони починають трохи розуміти сенс людського життя й втомлюються від нього, вважаючи, що все життя людини – не більше ніж сон. Вони вважають, що життя людини – це суцільні муки, що вона помре, так нічого й не добившись, що її життя безглузде й нічого не варте. Людське життя – це всього лише сон; сон, у якому горе і щастя приходять і йдуть. Сьогодні люди живуть для Бога, але оскільки вони живуть у світі людей, їхнє повсякденне життя залишається порожнім і нічого не вартим. Це змушує всіх людей зрозуміти, що насолоджуватися Богом – це лише швидкоплинна розрада, але якщо, не насолоджуючись Богом, вони продовжують жити в плоті, хоча й вірять у Бога, то який у цьому сенс? У плоті для людини все пусте. Після переживання всіх мінливостей людського життя, з настанням старості людина сивіє волоссям, на її обличчі повно зморшок, а руки вкриваються мозолями. Хоча вона заплатила велику ціну, вона практично нічого не здобула. Отож Мої слова йдуть на крок далі: для тих, хто живе в плоті, все пусте. Це не підлягає сумніву, і тобі не потрібно детально це досліджувати. Це і є автентичне обличчя людського життя, про яке Бог говорить знову і знову. Бог не утримується від цих слів через слабкість людини, а просто діє відповідно до Свого початкового плану. Можливо, деякі слова дають людям підтримку й розуміння, а деякі, можливо, роблять прямо протилежне, умисно змушуючи людей жити в атмосфері смерті, – і саме через це люди страждають. Таким чином, можливо, Бог застосовує «стратегію порожнього міста»,^b щоб умисно ввести людей в оману, але вони цього не бачать, вони залишаються в невіданні. І попри це все перебуває в руках Божих, і хоча люди це знають, як вони можуть від цього захиститися? Отож ніхто не здатен уникнути загрози кари – що люди можуть удіяти? Вони можуть тільки підкоритися Божим улаштуванням – і чи не тому, що Бог схопив їх і не відпускає? Тільки під Божими погрозами всі люди можуть слідувати природному ходу речей – хіба це не так? Якби не Божі влаштування, як могли б люди добровільно визнати свою поразку? Чи не було б це жартом? Хоча людське життя порожнє, хто, маючи комфортне життя, готовий мовчки залишити світ людей і намагатися догодити Богу? Люди вмирають серед безпорадності – хто коли-небудь умирав серед достатку, коли в

^b «Стратегія порожнього міста» – 32-га із тридцяти шести стратагем стародавнього Китаю. Ця стратегія передбачає створення оманливого потужного фронту, щоб приховати відсутність готовності й у такий спосіб ошукати ворога.

нього є все, що тільки можна побажати? Винятком може бути тільки «зірка», що зійшла з неба. Порівняно із життям на третьому небі, яким вона насолоджувалася, життя на землі було б схожим на життя в підземному царстві – тільки за таких обставин вона могла б захотіти померти. Але хто сьогодні є зіркою на небі? Мені це теж «неясно». Тож пошукаймо та подивімося, чи зможемо ми знайти таку зірку. Якщо знайдемо, Я попрошу людей допомогти Мені дізнатися, чи готова вона діяти відповідно до Моїх слів, наведених вище. Однак Я маю попередження для кожного з вас: ніхто з вас не має гратися в «героя» й добровільно йти на смерть. Чи ви це розумієте?

Глава 38

З огляду на притаманні людству риси, тобто його істинне обличчя, спроможність продовжувати існування до теперішнього часу насправді не давалася легко, і тільки завдяки цьому по-справжньому проявилася велика сила Божа. З огляду на сутність плоті, а також той факт, що досі людина зазнавала розбещення великим червоним драконом, як би вона змогла протриматися до сьогоднішнього дня, якби не керівництво Духа Божого? Людина не гідна постати перед Богом, але Бог любить людство заради Свого управління й заради доведення до завершення Своєї великої роботи вже найближчим часом. Правду кажучи, Божа любов до людства – це те, що жодна людина не зможе відплатити протягом усього свого життя. Можливо, є ті, хто хоче відплатити за Божу милість, пожертвувавши своїм життям, але Я кажу тобі: людина не гідна померти перед Богом, і тому її смерть була б марною. Причина цього в тому, що для Бога смерть людини не варта навіть згадки, не варта ні копійки, як смерть мурахи на землі. Я раджу людству не надавати собі надто великого значення й не вважати, що смерть заради Бога має таку велику вагу, як вага гори Тайшань. Насправді, смерть людини легка, як пір'їна, і не заслуговує на згадку. Але, знову ж таки, плоть людини за своєю природою приречена на смерть, і тому зрештою фізичне тіло має припинити своє існування на землі. Це є істинний факт, який ніхто не може заперечувати. Це «закон природи», який Я виводжу із сукупності життєвого досвіду людини, і тому Бог визначив кінець людини у такий спосіб без людського усвідомлення. Чи розумієш ти? Не дивно, що Бог каже: «Я зневажаю непослух людства. Я не знаю чому; здається, що Я ненавидів людину із самого початку, і все ж Я відчуваю до неї глибоке співчуття. Тому й люди завжди мали до Мене подвійне ставлення, – бо Я люблю людину й водночас ненавиджу її».

Хто не підносить хвалу Богові за Його присутність чи появу? Нині Я начебто цілковито забув про нечистоту й неправедність усередині людини. Я приймаю людське самовдоволення, самовеличання, непослух, непокору та все людське

бунтарство, відсуваю все це в глибину Своєї свідомості й забуваю його. Бог не обмежений цими прикладами того, що являє собою людство. Оскільки Я «поділяю ту саму тугу», що й Бог, Я також звільняю Себе від цього неспокою, щоб не бути надалі обмеженим людиною. До чого всі ці клопоти? Оскільки людина не бажає приєднатися до Божої сім'ї разом зі Мною, як Я можу застосовувати Свою силу, щоб примушувати її? Я не роблю того, що пригнічує людину, і це не дивно, адже Я народився в сім'ї Бога, і тому, звичайно, людина і Я завжди різні. Це призвело до того стану жалюгідної поразки, у якому людина опинилася сьогодні. Але Я продовжую триматися на відстані від слабкостей людини; який Я маю вибір? Чи це не тому, що Я безсилий? Не дивно, що Бог прагне «піти на пенсію» з «робочого підрозділу» людства і, більше того, вимагає «пенсійних виплат». Коли Я промовляю з позиції людини, людина не слухає, але хіба людина коли-небудь припиняла свій непослух, навіть коли Я промовляю з позиції Бога? Можливо, настане день, коли Бог несподівано «піде на пенсію» з «робочого підрозділу» людства, і коли цей час настане, Боже слово стане ще більш лютим. Можливо, сьогодні Бог промовляє у такий спосіб через Мене, і, якщо цей день настане, Бог не буде таким, як Я, Який м'яко й терпляче «розповідає казки дітям у дитячому садку». Можливо, те, що Я кажу, не зовсім доречно, але Бог готовий трохи послабити Свою владу над людиною лише через втіленого Бога; інакше перспектива була б надто жакливою, щоб про неї думати. Подібно до того, як Бог сказав: «Колись Я до певної міри послабив Свою хватку, дозволивши людям вільно віддаватися своїм плотським бажанням, – і через це вони наважилися поводитися розгнуждано, без жодної стриманості, із чого видно, що вони не люблять Мене по-справжньому, бо всі живуть у плоті». Чому Бог каже тут «віддаватися своїм бажанням» і «живуть у плоті»? Правду кажучи, людина природним чином зрозуміє такі слова без Мого тлумачення. Можливо, знайдуться ті, хто скаже, що не розуміє, а Я скажу, що це той випадок, коли людина запитує, вже знаючи відповідь, коли вона прикидається. Кілька слів нагадування – чому Бог каже: «Усе, чого Я прошу від людини, це щоб вона співпрацювала зі Мною»? Чому Бог також каже, що людську природу важко змінити? Чому Бог зневажає людську природу? І чим саме є речі, що належать до людської природи? Що таке речі поза межами людської природи? Чи є хтось, хто замислювався над цими питаннями? Можливо, це нова тема для людини, але попри це Я благаю її як слід поміркувати над цим, інакше вона завжди ображатиме Бога словами на кшталт «людську природу важко змінити». Що доброго в тому, щоб отак іти наперекір Йому? Зрештою, чи не означає це просто напрошуватися на неприємності? Хіба це не призведе до результату яйця, із силою пожбуреного об камінь?

Насправді, всі випробування та спокуси, яких зазнає людина, – це уроки, які Бог вимагає від неї засвоїти. Згідно з Божим наміром, людина може досягти цього, навіть якщо їй доведеться пожертвувати тим, що вона любить, але, оскільки

людина завжди любить себе, їй не вдається по-справжньому співпрацювати з Богом. Бог багато не просить від людини. Усе, що Він просить від людини, має досягатися легко й вдало; річ лише в тому, що людина не бажає терпіти труднощів. Це подібно до того, як людина, будучи чиеюсь дитиною, може виконувати свій обов'язок, живучи ощадливо й відкладаючи гроші, щоб піклуватися про своїх батьків. Однак люди бояться, що будуть недостатньо добре харчуватися або що їхній одяг буде надто простим, тому з тієї чи іншої причини зовсім забувають про те, що вони в боргу перед батьками за їхню люблячу турботу, наче робота піклування про них може зачекати, доки дитина не накопичить статків. Я бачу із цього, що в серцях людей немає синівської любові до батьків – усі вони негідні сини. Можливо, Моя заява надто різка, але Я не можу говорити дурниць перед обличчям фактів. Я не можу «наслідувати інших» у спротиві Богові заради задоволення самого Себе. Саме тому, що ні в кого на землі немає синівського серця, Бог сказав: «На небесах Мій ворог – сатана; на землі Мій ворог – людина. Через єдність неба і землі Я вважаю їх усіх винними, аж до дев'ятого ступеня спорідненості». Сатана – ворог Бога; Бог каже так тому, що сатана не відплачує Богові за Його велику прихильність і доброту, а «гребе проти течії», і водночас не виконує свого обов'язку виявляти синівську відданість Богові. Хіба люди не такі самі? Вони не виявляють синівської шанобливості до своїх «батьків» і ніколи не повертають боргу, який вони винні своїм «батькам» за їхню люблячу турботу. Цього достатньо, щоб показати, що люди на землі споріднені із сатаною на небі. Людина й сатана єдині серцем і розумом у протистоянні Богові, тому не дивно, що Бог звинуватить їх до дев'ятого ступеня спорідненості й не помилує жодного з них. У минулому Бог доручив Своєму покірному слугі на небесах керувати людством, але той не корився, а потурав своїй натурі й бунтував. Хіба бунтівні люди не йдуть цим самим шляхом? Скільки б Бог не натягував «віжки», люди просто непохитні й не можуть звернути зі свого шляху. На Мою думку, якщо людство продовжить іти цим шляхом, воно саме стане винуватцем своєї загибелі. Можливо, тепер ти розумієш справжнє значення цих слів Бога: «Люди не здатні розірвати тривалі зв'язки зі своєю старою природою». Бог неодноразово нагадував людині про це: «Через непослух людини Я покидаю її». Чому Бог повторює це знову і знову? Невже Бог може бути таким безсердечним? Чому Бог також каже: «Я не належу до людського роду»? Чи є хто-небудь, хто за стільки днів безділля ретельно обміркував ці ґрунтовні питання? Я закликаю людство з більшою енергією звернутися до слів Бога й не ставитися до них формально; це не принесе користі ні тобі, ні іншим. Краще не говорити того, що не потрібно говорити, і не думати про те, що не потрібно обдумувати. Хіба так не було б простіше? Що поганого може статися від такої практики? Перш ніж Бог проголосить кінець Своїєї роботи на землі, ніхто не перестане «рухатися»; ніхто не вмиє рук від свого обов'язку. Нині ще не час; не намагайтеся діяти як провідник Бога чи авангард. Я думаю, що нині ще занадто

рано зупинятися й припиняти рух уперед, – а що думаєш ти?

Бог вводить людство всередину кари, Він вводить його в атмосферу смерті, але, водночас, що Бог хотів би, щоб людина робила на землі? Звісно, призначення людини не в тому, щоб служити шафою в Божому домі – чимось, чого не можна їсти чи носити, а можна тільки на нього дивитися. Якби це було так, навіщо застосовувати стільки складних процесів, які змушують людей так страждати в плоті? Бог каже: «Я супроводжую людину на “місце страти”, бо проступок людини достатній, щоб заслужити на Мою кару». Чи дозволяє Бог людям у цей час самим іти до місця страти? Чому ніхто не «благає про пощаду»? То як же людина має співпрацювати? Чи може людина справді діяти так, як Бог, коли Він ухвалює Свої рішення, без впливу емоцій? Дієвість цих слів здебільшого залежить від того, як людина чинить. Коли батько приносить додому зароблені гроші, якщо мати не знає, як співпрацювати з ним чи як вести домашнє господарство, то в якому стані буде цей дім? Подивіться на поточний стан церкви: що ви, як лідери, думаєте із цього приводу? Ви можете також провести збори, щоб обговорити свої індивідуальні роздуми. Якщо в домі все зіпсовано матір'ю, то як виглядатимуть діти в такій родині? Як сироти? Чи як жебраки? Не дивно, що Бог сказав: «Усі люди вважають, що Моїй божественній природі бракує “інтелектуальності”, але хто може досягнути те, що Я здатен бачити все наскрізь у Своїй людяності?». У такій очевидній ситуації Богу не потрібно говорити від Своєї божественності. Як сказав Бог: «Немає потреби стріляти з гармати по горобцях». Можливо, нині є ті, хто має певний практичний досвід щодо Божої істини: «Серед людей немає нікого, хто любив би Мене». У цей момент усе саме так, як сказав Бог: «Тільки тому, що люди дійшли до нинішнього стану речей, всі вони неохоче схиляють голови, але в серці своєму залишаються неперекоханими». Ці слова подібні до телескопа. У недалекому майбутньому людина ввійде в іншу ситуацію. Це зветься невинністю. Ви розумієте? Це і є відповідь на ці два запитання Бога: «Хіба люди не утримуються від гріха тільки тому, що бояться, що Я піду? Чи не правда, що вони не скаржаться тільки тому, що бояться кари?». Насправді, усі люди на нинішній стадії дещо мляві, наче їх долає втома. Вони зовсім не налаштовані уважно ставитися до Божої роботи, а стурбовані винятково тим, щоб усе влаштувати та забезпечити заради власної плоті. Хіба це не так?

Глава 39

Давайте вийдемо за межі слів Божих і поговоримо трохи про те, що стосується нашого життя, аби наше життя розквітло ще більше, і ми виправдали сподівання Бога на нас. Зокрема, з настанням сьогодення – часу, коли кожен класифікується за своїм видом, а також часу кари, – виникає ще більша потреба зосередитися на

загальній картині та сконцентруватися на «колективних інтересах». Такою є воля Божа, і саме цього всі люди повинні досягти. Як ми могли б не принести себе в жертву заради волі Бога на небі? Бог «присвоює номери всім видам людей, ставить різні позначки на кожному виді людей, аби їхні предки могли успішно привести їх назад до їхніх родин», що свідчить про те, що люди були класифіковані за видом, і в результаті всі види людей розкривають свої справжні форми. Тому справедливо сказати, що люди вірні своїм предкам, а не Богові. Однак усі люди також служать Богу під проводом своїх предків, і в цьому полягає дивовижність Божої роботи. Усе суще служить Богові, і навіть попри те, що сатана заважає людям, Бог використовує цю можливість, щоб залучити «місцеві ресурси» для служіння Йому. Люди, однак, не можуть цього розпізнати. Як каже Бог: «Таким чином Я також розділяю працю та розподіляю зусилля. Це складова Мого плану, і жодна людина не може його порушити». Люди не можуть бачити всього, що визначено Богом, і всього, що Бог бажає здійснити, перш ніж Він це зробить. Вони можуть це бачити тільки тоді, коли роботу Божу вже завершено; якщо ні, то вони сліпі та нічого не бачать.

Сьогодні Бог має нову роботу серед церков. Він змушує все дотримуватися природного перебігу речей, по-справжньому розкриваючи функцію людини. Як каже Бог: «Я керую всім серед усього сущого, Я наказую всьому серед усього сущого, змушуючи все суще дотримуватися природного перебігу речей і підкорятися наказам природи». Я не знаю, які розумні ідеї ви маєте з приводу «дотримання природного перебігу речей», тож поговорімо про це. Ось як Я це бачу: оскільки їхні предки ведуть їх додому, всі види людей повинні вийти наперед і «виступити». І оскільки вони дотримуються природного перебігу речей, те, що їм притаманне, використовується для виконання їхньої первісної функції, змушуючи їх слідувати наставництву Святого Духа відповідно до цього порядку речей. Робота Святого Духа виконується відповідно до стану всередині кожної людини; правильніше кажучи, це називається «Бог скеровує все суще так, аби воно служило Йому», і це, в свою чергу, пов'язано з дотриманням природного перебігу речей. Навіть якщо всередині людини є складові диявола, Бог використає це, додаючи роботу Святого Духа до основи того, що притаманно людині від природи, роблячи її придатною для служіння Богу. Це все, що Я скажу про «дотримання природного перебігу речей», – можливо, ви маєте якісь кращі пропозиції. Я сподіваюся, ви можете запропонувати якийсь цінний внесок. Що ви скажете? Чи готові ви співпрацювати у дотриманні природного перебігу речей? Чи готові ви розділити роботу з Богом? Чи замислювались ви колись про те, як цього досягти? Я сподіваюся, що люди здатні зрозуміти Божу волю, що вони можуть бути однодумні в тому, як догодити Богові заради спільних ідеалів, і зможуть разом просуватися шляхом, що веде до Царства. Навіщо вигадувати непотрібні переконання? Чиє існування до сьогоднішнього дня не було заради Бога? А якщо так, то до чого смуток, скорбота та зітхання? Це нікому не приносить користі. Усе життя людей

знаходиться в руках Божих, і якби не їхнє рішення перед Богом, хто б захотів жити марно в цьому порожньому людському світі? Навіщо турбуватись? Якщо вони нічого не роблять для Бога, уриваючись у цей світ і полишаючи його, хіба все їхнє життя не буде витрачене даремно? Навіть якщо Бог не вважає твої дії гідними згадки, хіба в момент своєї смерті ти не усміхнешся задоволено? Ти повинен прагнути позитивного поступу, а не негативного відступу – хіба це не краща практика? Якщо твої дії спрямовані виключно на догодження Богові, тоді ти не будеш ані негативним, ані регресивним. Оскільки в серцях людей завжди є щось незбагненне, то їхні обличчя мимоволі набувають подоби похмурого неба, внаслідок чого на них несвідомо з'являється кілька глибоких зморшок, що утворилися наче в результаті розколу землі. Так, наче земля рухається, змушуючи «пагорби» або «западини» переміщатися без людського відома. Кажучи так, Я не глузую з людей, а говорю про «географічне знання».

Хоча Бог привів усіх людей до кари, Він нічого про це не каже. Натомість Він свідомо уникає цієї теми та починає нову, яка, з одного боку, пов'язана з Божою роботою, а з іншого – з тим, щоб негайно завершити цей етап роботи. Оскільки Божі цілі у виконанні цього етапу роботи вже давно досягнуті, немає потреби ще щось казати. Сьогодні Я не знаю, скільки методів Божої роботи ви бачили; у Своїй свідомості Я завжди відчуваю, що Божа робота не так чітко поділена на етапи та часові періоди, як це було раніше. Натомість кожен день приносить свої способи роботи, зміни відбуваються майже кожен три-п'ять днів, і навіть за п'ять днів може бути два різні види змісту Божої роботи. Це свідчить про швидкість Божої роботи; перш ніж люди встигають відреагувати та придивитися, Бог зникає без сліду. Таким чином, Бог є завжди незбагненим для людей, що призвело до непроникності роботи Святого Духа. Чому Бог повсякчас каже такі слова, як «і ось Я залишив людину»? Люди могли б приділити трохи уваги цим словам, але вони не розуміють їхнього значення. А зараз ви розумієте? Не дивно, що люди не мають уявлення про присутність Святого Духа. Їхні пошуки Бога завжди проходять під туманним місячним світлом – це абсолютна правда – і це так, наче Бог зумисне насміхається з людини, змушуючи людські мізки пухнути, аби люди почувалися спантеличеними та дезорієнтованими. Вони ледве розуміють, що роблять; це схоже на сон, і, прокинувшись, вони не знають, що сталося. Достатньо всього кілька звичайних слів від Бога, щоб люди розгубилися. Тоді не дивно, що Бог каже: «Сьогодні я викидаю всіх людей у “велике горнило” для очищення. Я стою високо та уважно спостерігаю, як люди горять у вогні і, спонукувані полум'ям, озвучують факти». Серед одвічно мінливих слів Божих люди не уявляють, що робити; насправді, як і каже Бог, кара вже давно почалась, і оскільки люди ще цього не усвідомили, вони дізнаються про це тільки тоді, коли Бог прямо про це каже; вони звертають увагу лише після того, як Бог їм про це сказав. Можна сказати, що люди починають вивчати кару лише зараз, коли Божу роботу виконано до цього моменту. Це подібно до того, як люди

дізналися про атомну бомбу, – але оскільки час ще не настав, вони її ігнорують; тільки коли хтось починає її створювати, люди починають звертати увагу. Тільки коли про атомну бомбу стає відомо, люди краще її розуміють. Тільки коли Бог каже, що Він кине людину в горнило, люди починають дещо усвідомлювати. Якби Бог не казав, ніхто б не знав – хіба не так? Отже, Бог каже: «Люди мимоволі входять у горнило, ніби їх затягли туди мотузкою, ніби вони заціпеніли». Чому б це не проаналізувати: люди озвучують факти тоді, коли Бог каже, що кара вже почалася, або ще до того, як Бог сказав, що кара вже почалася? З цього стає очевидним, що перш ніж Бог заговорив про кару, люди почали каятися, з чого випливає, що кара почалася до того, як Бог про неї заговорив, – хіба це не факт?

Глава 40

Для Бога людина – наче іграшка в Його долоні, наче вручну розтягнута локшина в Його руках, яку можна зробити тонкою чи товстою за Божим бажанням і вчинити з нею так, як Йому заманеться. Справедливо сказати, що людина справді є іграшкою в руках Божих, наче перська кішка, яку жінка придбала на ринку. Без сумніву, вона – іграшка в руках Божих, і тому в знанні Петра не було нічого хибного. Звідси очевидно, що Божі слова та дії в людині виконуються легко та приємно. Він не ламає Собі голови й не будує планів, як це собі уявляють люди; робота, яку Він виконує в людині, є абсолютно нормальною, як і слова, які Він людині каже. Коли Бог говорить, Він наче дає повну волю своєму язичку, Він каже усе, що спадає Йому на думку, не стримуючись. Однак, прочитавши Божі слова, люди стають цілковито переконані, вони втрачають дар мови, приголомшено дивляться на все широко розплющеними очима. Що тут відбувається? Це добре показує, наскільки великою є Божа мудрість. Якщо, як це собі уявляють люди, Божа робота в людині мала бути ретельно спланованою, щоб бути точною та правильною, тоді, – якщо піти в цих фантазіях на крок далі, – Божа мудрість, дивовижність і незбагненність піддавалися б кількісному вимірюванню, що свідчить про те, що люди занадто низько оцінюють Бога. Оскільки в діях людей завжди наявна дурість, вони вимірюють Бога так само. Бог не будує планів і не влаштовує домовленостей щодо Своєї роботи; натомість вона здійснюється безпосередньо Духом Божим – і принципи, за якими працює Дух Божий, є вільними та необмеженими. Це так, наче Бог не звертає уваги на стани людини й говорить, як Йому заманеться, – але однаково людина заледве здатна відірватися від Божих слів, що пояснюється мудрістю Божою. Факти, зрештою, залишаються фактами. Оскільки робота Духа Божого в усіх людях настільки очевидна, цього достатньо, щоб показати принципи Божої роботи. Якщо Богові довелося сплатити таку велику ціну за Свою роботу в створених істотах, хіба це не було б усе одно, що стріляти з гармати в горобців? Хіба мусить Бог діяти особисто?

Чи це було б того варте? Адже Дух Божий працював так довго, й однаково впродовж століть Дух Божий ніколи не діяв таким чином, ніхто ніколи не знав засобів і принципів, за якими працює Бог, вони ніколи не були зрозумілими. Сьогодні вони зрозумілі, тому що Дух Божий особисто розкрив їх – і це не підлягає сумніву, це показано безпосередньо Духом Божим, а не підсумовано людиною. Чому б не здійснити подорож на третє небо й не подивитися, чи так усе насправді; подивитися, чи після виконання всієї цієї роботи Божа праця не виснажила Його, чи не болять у Нього спина та ноги, чи може Він їсти та спати; чи не довелося Йому перечитати безліч довідкових матеріалів, щоб промовити всі ці слова, чи розкладені в Бога на столі чернетки Його висловлювань і чи не пересохло в Нього в роті після стількох сказаних слів. Факти свідчать якраз про протилежне: наведені вище слова не мають нічого спільного з місцем, де перебуває Бог. Бог каже: «Я витратив багато часу та сплатив заради людей велику ціну, але в цей час із невідомої причини совість людей залишається одвічно нездатною виконувати свою первісну функцію». Незалежно від того, чи є у людей розуміння Божого смутку, якби вони могли наблизитися до Божої любові, не йдучи проти своєї совісті, це вважалося б раціональним та розумним. Єдиний страх полягає в тому, що вони не хочуть застосувати первісну функцію совісті. Що скажеш, чи це так і є? Чи ці слова тобі допомагають? Я сподіваюся, що ви належите до тих, хто має совість, а не до непотребу без совісті. Що ви думаєте про ці слова? Чи є у когось розуміння цього? Хіба не болить вам встромлена в серце голка? Хіба Бог встромляє голку в бездушний труп? Невже Бог помиляється, невриж старість притупила Його зір? Я кажу, що це неможливо! У будь-якому разі, це точно людська провина. Чому б не сходити до лікарні та не подивитися? Безперечно, в серці людини є проблема; його потрібно обладнати новими «запчастинами» – як гадаєте? Ви б це зробили?

Бог каже: «Я дивлюся на їхні потворні обличчя та дивні стани й укотре відходжу від людини. За таких обставин люди залишаються нерозуміючими й знову забирають те, в чому Я їм відмовив, чекаючи на Моє повернення». Чому в цю «нову технологічну добу» Бог усе ще говорить про вози, запряжені волами? Чому так? Хіба тому, що Богові подобається прискіпуватися? Чи Бог гайнує час, тому що Йому більше нема чим зайнятися? Невже Бог подібний до людини, яка марнує час, набивши черево їжею? Чи є сенс повторювати ці слова знову і знову? Я вже казав, що люди – негідники, що завжди треба хапати їх за вуха, щоб до них достукатися. Після того, як слова були сказані їм сьогодні, люди негайно завтра же їх забудуть – так, наче в них усіх амнезія. Відтак, справа не в тому, що якісь слова не були сказані, а в тому, що люди не діяли згідно з ними. Якщо щось говориться лише один раз чи двічі, люди залишаються невігласами: потрібно сказати це тричі – це мінімальна кількість повторів. Є навіть такі «старі», яким потрібно казати по десять-двадцять разів. Отже, те саме повторюється знову і знову в різних варіаціях, щоб побачити, чи змінилися люди. Ви справді працювали таким чином? Я не хочу

погрожувати людям, але всі вони дурять Бога; всі вони знають, що потрібно вживати більше харчових добавок, але не переживають через Бога – хіба це служіння Богові? Хіба це любов до Бога? Не дивно, що вони проводять цілий день, ні про що не турбуючись, склавши руки у спокої. І навіть попри це деякі люди все ще незадоволені й самі спричиняють власне горе. Можливо, я трохи різкий, але саме це називається «бути занадто сентиментальним щодо себе»! Хіба це Бог змушує тебе почуватися засмученим? Хіба це не є спричиненням страждань самому собі? Хіба жодна з Божих благодатей не може бути джерелом твого щастя? Увесь час ти не зважав на волю Божу та був негативно налаштованим, хворим і засмученим – чому це так? Хіба це Божя воля – змусити тебе жити у плоті? Ти не знаєш Божої волі, неспокійний у своєму серці, ти нарікаєш і скаржишся, проводиш увесь день, нудьгуючи, і твоя плоть страждає від болю та терзань – це те, на що ти заслуговуєш! Ти просиш, аби інші прославляли Бога посеред кари, аби вони постали з кари та не були стримувані нею, – але ти впав у неї й не можеш вибратися. Потрібні роки, щоб відтворити цей «дух самопожертви», як у Дуна Цуньжуня. Коли ти проповідуєш слова й учення, хіба ти не відчуваєш сорому? Чи ти себе знаєш? Чи ти відкинув себе? Чи справді ти любиш Бога? Чи відкинув ти свою долю та перспективи? Не дивно, що Бог каже, що люди – це дивовижні та незбагненні істоти. Хто б міг подумати, що в людині стільки «скарбів», які ще потрібно відкопати? Сьогодні одного погляду на це достатньо, щоб «відкрити очі» – люди настільки «фантастичні»! Це так, наче Я дитина, яка не вміє рахувати. Навіть сьогодні Я ще не з'ясував, скільки людей по-справжньому любить Бога. Я ніколи не можу пригадати це число – і тому, через Мою «непояльність», коли приходить час звітувати перед Богом, Я завжди опиняюся з порожніми руками, не в змозі зробити те, що хотів би; Я повсякчас у Бога в боргу. Як наслідок, коли Я звітую, Я завжди отримую «догану» від Бога. Я не знаю, чому люди такі жорстокі та завжди змушують Мене через це страждати. Люди використовують цю можливість, щоб від душі посміятися; вони насправді Мені не друзі. Коли Я в біді, вони не надають Мені ніякої допомоги, але зумисне насміхаються з Мене – у них насправді немає совісті!

Глава 41

Як Бог працює над людиною? Чи ти розібрався в цьому? Чи це тобі зрозуміло? А як Він працює в церкві? Якими є твої погляди на це? Чи ти замислювався колись над цими питаннями? Чого Він хоче досягти за допомогою Своєї роботи в церкві? Чи все це тобі зрозуміло? Якщо ні – то все, що ти робиш, є пустим і марним! Чи торкнулися ці слова твого серця? Самий лише активний поступ без пасивного відступу – чи це відповідає Божій волі? Чи достатньо сліпої співпраці? Що потрібно

зробити, якщо ці видіння тобі незрозумілі? Можливо, не варто далі й шукати? Бог каже: «Якось Я розпочав серед людей велику справу, але вони цього не помітили, тому Мені довелося скористатися Моїм словом, щоб явити її їм крок за кроком. Однак людина все ще не могла зрозуміти Моїх слів і залишалася в невіданні щодо мети Мого плану». Що означають ці слова? Чи замислювався ти колись над цією метою? Чи справді Я зробив це легковажно й безцільно? Якщо так, то в чому був би сенс? Якщо ця мета для тебе незрозуміла й незбагненна, то як можна досягти щирої співпраці? Бог каже, що все, чого шукає людство, знаходиться в безкрайніх морях, серед учень, написаних порожніми словами. Що ж до ваших прагнень, то навіть ти не можеш пояснити, до якої категорії вони належать. Чого Бог хоче досягти в людині? Усі ці речі повинні бути вам зрозумілими. Хіба лише того, щоб осоромити великого червоного дракона в негативному сенсі? Хіба, зганьбивши великого червоного дракона, Бог просто піде з порожніми руками в гори й житиме там на самоті? Тоді чого ж хоче Бог? Чи справді Йому потрібні серця людей? Чи Йому потрібні їхні життя? Чи їхнє багатство та майно? Яка з них користь? Вони марні для Бога. Невже Бог здійснив стільки роботи над людиною лише для того, щоб використати її як доказ Своєї перемоги над сатаною, щоб мати можливість продемонструвати Свої «здібності»? Хіба в такому разі Бог не здавався б доволі «дріб'язковим»? Хіба Бог є таким Богом? Подібним до дитини, яка втягує дорослих у бійки з іншими? Яким був би сенс у цьому? Людина постійно використовує власні уявлення, щоб виміряти Бога. Якось Бог сказав: «У році чотири пори, і в кожній порі року по три місяці». Людина прислухалася до цих слів, запам'ятала їх і завжди казала, що в порі року – три місяці, а в році – чотири пори. Коли Бог запитав: «Скільки пір у році? І скільки місяців у кожній порі року?», люди хором відповіли: «Чотири пори року, три місяці». Людина завжди намагається дати Богу визначення за допомогою правил, і зараз, увійшовши в добу «трьох пір на рік, чотирьох місяців у порі року», людина залишається в невіданні, наче засліплена, шукає правила в усьому. І сьогодні людство намагається застосувати свої «правила» до Бога! Вони справді сліпі! Хіба вони не бачать, що тепер немає «зими», а є лише «весна, літо та осінь»? Людина воістину дурна! Дійти до цього рівня й досі не знати, як пізнати Бога! Вона подібна до людини 1920-х років, яка вважає, що транспорт незручний і всі люди повинні ходити пішки або вести на поводі віслючка, або такої, яка гадає, що люди повинні користуватися масляними лампами, або такої, яка вважає, що примітивний спосіб життя досі переважає. Хіба всі ці уявлення не існують у мозку людей? Чому сьогодні вони все ще говорять про милість і ласку? Яка в цьому користь? Це схоже на безладне буркотіння старої жінки про її минуле – яка в цих словах користь? Зрештою, теперішнє є теперішнім; хіба можна повернути час на 20 чи 30 років назад? Усі люди плинуть за течією; чому вони так не хочуть це визнати? У теперішній період кари який сенс говорити про милість і ласку? Милість і ласка – хіба це все, що є в Богові? Чому в цю добу «борошна і рису» людям

продовжують подавати «просяне лушпиння та дикі овочі»? Те, що Бог не хоче робити, людина Йому нав'язує. Якщо Він опирається, Його називають «контрреволюційним», і хоча вже не раз було сказано, що Бог за своєю природою не є милостивим або люблячим, хто ж слухає? Людина занадто абсурдна. Це так, наче слово Боже не має сили. Люди завжди розглядають Мої слова в іншому світлі. Людство увесь час знущується з Бога, так наче невинні люди були безпідставно звинувачені у злочинах, – то хто ж може бути одностайним із Богом? Ви повсякчас готові жити в милості та ласці Божій, то що ж залишається Богові робити, окрім як терпіти людські образи? Однак Я сподіваюся, що, перш ніж сперечатися з Богом, ви ретельно дослідите, як діє Святий Дух. І все ж Я закликаю тебе уважно вивчити первісне значення слова Божого – не вважай себе розумним, будучи переконаним, що у словах Божих «багато води». У цьому немає потреби! Хто може сказати, скільки «води» містить слово Боже? Хіба що Бог скаже про це прямо чи однозначно вкаже на це. Не будь завищої думки про себе. Якщо ти зможеш побачити шлях практики з Його слів, тоді ти виконаєш Його вимоги. Що ще ти хочеш побачити? Бог сказав: «Я припиню виявляти будь-яку милість до людської слабкості». Якщо ви не можете збагнути значення навіть цього очевидного та простого твердження, який був би сенс у подальшому вивченні та дослідженні? Не маючи навіть найпростіших знань із механіки, чи були б ви достатньо кваліфіковані, щоб збудувати ракету? Хіба така людина не займалася б марним вихвалянням? Людина не має ресурсів для виконання Божої роботи; саме Бог підносить її. Просто служити Йому, не знаючи, що Він любить, а що ненавидить, – хіба це не рецепт катастрофи? Люди не знають себе, але вважають себе надзвичайними. За кого вони себе мають! Вони гадки не мають, що таке добре і що таке погано. Згадайте минуле та подивіться в майбутнє – як вам таке? А після цього пізнайте себе.

Бог багато чого розкрив про наміри та цілі людини. Він сказав: «Лише тоді Я ясно побачив наміри та цілі людини. Я зітхнув із хмар: чому люди завжди діють у своїх інтересах? Хіба Мої кари не покликані їх удосконалити? Невже Я зумисне завдаю удару по їхньому позитивному ставленню?». Як багато ви дізналися про себе з цих слів? Чи справді наміри та цілі людини зникли? Чи ви самі це дослідили? З таким самим успіхом ви можете постати перед Богом і спробувати зрозуміти таке: якого результату було досягнуто роботою кари, яку Бог здійснив у вас? Чи підбили ви їй підсумок? Напевно, цей результат є мізерним, інакше б ви уже розповідали про нього у чванливих виразах. Чого Бог змушує вас досягти? Із багатьох сказаних вам слів, скільки справдилось, а скільки зійшло нанівець? В очах Бога лише кілька з Його слів справдилися; це тому, що людина ніколи не здатна розшифрувати первісне значення Його слів, і те, що вона приймає, є лише відлуннями слів, які відбиваються від стіни. Хіба так можна пізнати волю Божу? Найближчим часом у Бога буде більше роботи для людини; чи зможе людина виконати цю роботу з тим дрібним духовним станом, який вона має наразі? Якщо людина не відхиляється, то

помиляється чи поводитьсь зарозуміло – такою, схоже, є її природа. Мені важко це зрозуміти: хоча Бог так багато сказав, чому людина не бере нічого з цього близько до серця? Хіба Бог розмовляє з людиною жартома й не прагне ніякого результату? Або змушує людину грати виставу під назвою «Радість, гнів, смуток і щастя»? Робить людину щасливою на мить, аби наступної змусити її плакати, – а потім, коли людина зійшла зі сцени, залишити її напризволяще? Яким був би результат цього? «Чому вимоги, які Я висуваю до людини, завжди закінчуються нічим? Хіба я прошу собаку залізти на дерево? Хіба Я роблю багато галасу з нічого?» Усі слова Божі спрямовані на фактичний стан людини. Не завадило б зазирнути всередину всіх людей, щоб побачити, хто живе відповідно до слова Божого. «Навіть зараз більша частина землі продовжує змінюватися. Якщо одного дня земля справді набуде іншого виду, Я відкину її легким порухом Своєї руки – хіба не саме в цьому полягає Моя робота на нинішньому етапі?» І справді, навіть зараз Бог займається цією роботою; однак те, що Він сказав про «відкидання її легким порухом Своєї руки», стосується майбутнього, адже все мусить пройти свій процес. Поточна робота Бога має тенденцію до цього – чи це вам зрозуміло? У людських намірів є вади, і нечисті духи скористалися цією нагодою, щоб увійти. У цей час «земля набуде іншого виду». Тоді люди зазнають якісної зміни, але не зміни їхньої сутності, адже на покращеній землі будуть інші речі. Іншими словами, первісна земля була неповноцінною, але після покращення її можна використовувати. Однак після того, як її використовували певний період часу й більше не використовують, вона поступово повернеться до свого старого вигляду. Це стислий виклад наступного етапу Божої роботи. Майбутня робота буде складнішою, оскільки настане час розподілити все суще за родом його. На місці зустрічі, коли все закінчиться, неминуче виникне хаос, і людина опиниться без твердих переконань. Саме так, як сказав Бог: «Усі люди – артисти, що підспівують будь-якій мелодії, яка зараз грає». Люди мають здатність підспівувати мелодії, яка зараз грає, тому Бог використовує саме цей їхній недолік, щоб зробити наступний крок у Своїй роботі й тим самим дати можливість усім людям виправити цей недолік. Саме тому, що у них немає справжнього духовного стану, люди стають травою, що росте на стіні. Якби вони таки набули духовного стану, то стали б деревами, які височіють, сягаючи неба. Бог має намір використати частину роботи злих духів для вдосконалення частини людства, щоб дати можливість цим людям бачити наскрізь диявольські переступи, аби все людство могло по-справжньому пізнати своїх «предків». Лише у такий спосіб люди зможуть повністю звільнитися, зрікаючись не лише бісівських нащадків, а й бісівських предків. Це і є справжня мета Бога в цілковитій перемозі над великим червоним драконом: зробити так, щоб усе людство пізнало справжній образ великого червоного дракона, повністю зірвало з нього маску та побачило його справжній образ. Це те, чого Бог хоче досягти, це кінцева ціль всієї роботи, яку Він здійснив на землі, і це те, чого Він прагне досягти в усьому людстві. Це відомо як мобілізація всього створеного на служіння Божій меті.

Що ж стосується майбутньої роботи, чи зрозуміло вам, як вона виконуватиметься? Ці речі повинні бути зрозумілими. Наприклад: чому Бог каже, що люди ніколи не займаються тим, чим повинні займатися? Чому Він каже, що багато людей не виконує домашнє завдання, яке Він їм дав? Як можна цього досягти? Чи замислювався ти колись над цими питаннями? Чи стали вони для тебе темами спілкування? На цьому етапі роботи потрібно змусити людину зрозуміти нинішні наміри Бога. Щойно цього буде досягнуто, тоді можна буде обговорювати інші речі – хіба це не чудовий спосіб вирішувати справи? Те, чого Бог хоче досягти в людині, має бути чітко пояснено, інакше все було б марно, і людина не змогла б у це увійти, а тим більше цього досягти, і все було б пустою балаканиною. Що ж до того, що Бог сказав сьогодні, – чи ти знайшов шлях, як утілити це в життя? Усі люди з трепетом ставляться до Божих слів. Вони не можуть уповні їх зрозуміти, але водночас вони бояться образити Бога. На сьогоднішній день скільки вже знайдено способів їсти й пити слова Божі? Більшість людей не знає, як їсти й пити слова Божі; як можна вирішити цю проблему? Чи знайшов ти спосіб їсти й пити згідно з сьогоднішніми словами? Як ти зараз намагаєшся співпрацювати у цьому? А коли ви всі поїсте і вип'єте ці слова, за допомогою яких засобів ви обговорюватимете свої міркування про них? Хіба це не те, що повинна робити людина? Як призначаються правильні ліки від тієї чи іншої хвороби? Чи тобі ще потрібно, аби Бог висловився прямо? Чи це необхідно? Як можна повністю викоренити вищезгадані проблеми? Це залежить від того, чи здатні ви співпрацювати зі Святим Духом у своїх практичних діях. За належної співпраці Святий Дух здійснить велику роботу. Якщо без належної співпраці натомість буде лише безлад, Святий Дух не зможе вивільнити Свою силу. «Якщо ти знаєш себе й знаєш свого ворога, то перемога завжди буде за тобою». Хто б першим не вимовив ці слова, вони якнайкраще можуть стосуватися вас. Коротко кажучи, перш ніж пізнати своїх ворогів, ви повинні пізнати себе, і лише після того, як ви зробите й те, й інше, ви переможете в будь-якій битві. Усе це ви повинні вміти робити. Незалежно від того, що Бог вимагає від тебе, тобі потрібно тільки працювати над цим щосили, і Я сподіваюся, що врешті-решт ти зможеш постати перед Богом і віддати Йому всю свою відданість. Допоки ти бачиш задоволену усмішку Бога, який сидить на Своєму троні, навіть якщо цей момент є призначеним часом твоєї смерті, ти повинен бути здатним сміятися та посміхатися, заплющуючи очі. Ти повинен упродовж свого перебування на землі виконати свій останній обов'язок перед Богом. У минулому Петро був розіп'ятий догори ногами заради Бога; ти ж повинен зрештою догодити Богові й вичерпати всю свою енергію заради Нього. Що може створена істота зробити від імені Бога? Тому ти повинен віддати себе Богові, краще раніше, аніж пізніше, аби Він розпорядився тобою на Свій розсуд. Допоки це приносить Богу щастя й задоволення, нехай Він робить із тобою все, що забажає. Яке право мають люди жалітися?

Глава 42

Я не знаю, чи помітили люди, що в сьогоднішніх висловлюваннях відбулися якісь зміни. Деякі люди, можливо, дещо помітили, але не наважуються сказати про це з упевненістю. Інші, можливо, взагалі нічого не помітили. Чому відбулася така велика зміна у Божих висловлюваннях між дванадцятим та п'ятнадцятим днем місяця? Чи ви над цим розмірковували? Якою є ваша думка? Чи збагнули ви щось з усіх Божих висловлювань? Якою була основна робота, виконана в період з другого квітня по п'ятнадцяте травня? Чому люди сьогодні нічого не розуміють і дезорієнтовані, так наче їх ударили палицею по голові? Чому сьогодні немає шпальт із заголовками «Скандали народу Царства»? Другого та четвертого квітня Бог не вказав на стан людини; так само й у наступні кілька днів від сьогодні Він не вказав на стан людини – чому це так? Вочевидь, тут криється якась нерозв'язана загадка – чому відбувся розворот на 180 градусів? Спершу поговорімо трохи про те, чому Бог говорив саме так. Подивімося на перші слова Божі, в яких Він, не гаючи часу, каже: «Щойно починається нова робота». Це речення пропонує тобі перший натяк на те, що Божа робота увійшла в новий початок, що Він вкотре розпочав нову роботу. Це свідчить про те, що кара добігає кінця; можна сказати, що кульмінація кари вже настала, і тому ви повинні максимально використати свій час, аби належним чином пізнати на власному досвіді роботу доби кари, щоб ви не відстали й не були полишені. Усе це – справа людських рук, і вона вимагає, щоб людина робила все можливе для співпраці. Коли кара повністю відкидається геть, Бог починає братися за наступну частину Своєї роботи, адже Бог каже: «...тому Я продовжив виконувати Свою роботу серед людей... У цей момент Моє серце сповнюється великої радості, адже Я здобув частину людей, і тому Моя “справа” більше не занепадає; вона більше не складається з порожніх слів». У минулі часи люди бачили в Божих словах Його наполегливу волю – в цьому немає неправди, – і сьогодні Бог виконує Свою роботу з більшою швидкістю. Людині здається, що це не зовсім відповідає Божим вимогам, але для Бога Його робота вже завершена. Оскільки думки людей надто заплутані, їхній погляд на речі часто буває заскладним. Люди надто вимогливі до людей, але Бог не висуває настільки високих вимог до людини, і завдяки цьому можна побачити, наскільки велика розбіжність між Богом і людиною. У всьому, що робить Бог, розкриваються людські уявлення. Справа не в тому, що Бог висуває до людей високі вимоги, а люди не здатні їх виконати, а в тому, що люди висувають високі вимоги до Бога, а Бог не здатний їх задовольнити. Оскільки після лікування в людстві, яке розбещувалось сатаною упродовж кількох тисяч років, залишаються побічні ефекти, люди завжди висували такі високі вимоги до Бога й не виявляють ані найменшої поблажливості, сильно боячись, що Бог буде незадоволений. Відтак, те, що люди багато в чому не можуть впоратися зі своїм завданням, є їхнім способом піддати самих себе карі; вони

пожинають наслідки своїх власних дій – це суцільні страждання. З тих труднощів, яких зазнають люди, понад 99 % зневажаються Богом. Якщо говорити відверто, ніхто по-справжньому не страждав за Бога. Усі люди пожинають наслідки своїх власних дій, і цей етап кари, звичайно ж, не є винятком; це гірка чаша, заварена людиною, яку вона сама підносить до своїх вуст, аби випити. Оскільки Бог не розкрив реальної мети Своєї кари, то хоча частина людей справді є проклятою, це не становить кари. Частина людей благословенна, але це не означає, що вони будуть благословенні в майбутньому. Людині здається, що Бог – це Бог, який не дотримується Свого слова. Не хвилюйтесь. Ці слова, можливо, дещо надмірні, але не будьте негативно налаштованими. Те, що Я кажу, має деяке відношення до страждань людини, але Я вважаю, що ви повинні будувати добрі стосунки з Богом. Ви повинні дарувати Йому більше «подарунків» – це, поза сумнівом, зробить Його щасливим. Я вірю, що Бог любить тих, хто дарує Йому «подарунки». А що ви скажете? Чи ці слова правильні?

Станом на сьогодні, скільки своїх перспектив ви відкинули? Божа робота скоро завершиться, тому ви, напевно, більшою чи меншою мірою відкинули всі свої перспективи, чи не так? Ви можете себе перевірити: ви завжди полюбляєте вивищуватися, звеличуючи себе й виставляючи себе напоказ, – що це таке? Сьогодні Я все ще не знаю, якими є людські перспективи. Якщо люди справді живуть, поглинені морем нещасть, коли вони живуть серед рафінування труднощами або під загрозою різноманітних тортур, або коли вони живуть у час неприйняття всіма людьми, дивлячись у небо й глибоко зітхаючи, – у такі моменти в своїх думках вони, можливо, відкидають свої перспективи. Це відбувається тому, що серед безнадійності люди шукають потойбічну утопію, і ніхто ніколи не відмовлявся від прагнення до своїх прекрасних мрій за комфортних умов. Можливо, це нереально, але Я хотів би, щоб у серцях людей цього не було. Ви все ще бажаєте перебувати в захопленні за життя? Ви все ще бажаєте змінити свій вигляд у плоті? Я не знаю, чи дотримуєтеся ви такої ж думки, але Я завжди вважав, що це нереально – такі думки здаються занадто екстравагантними. Люди кажуть приблизно так: «Відкинь свої перспективи, будь реалістом». Ти просиш людей відмовитися від думок про те, щоб бути благословенними, – але як щодо тебе самого? Чи ти заперечуєш думки людей про благословення, водночас сам шукаючи благословень? Чи ти не дозволяєш іншим отримувати благословення, тоді як сам потай думаєш про них – ким це тебе робить? Шахраєм! Коли ти так чиниш, хіба твоя совість не є винуватицею? Хіба у своєму серці ти не почувашся боржником? Хіба ти не шахрай? Ти викопуєш слова в серцях інших людей, але нічого не кажеш про слова у власному серці – який же ти нікчемний непотріб! Цікаво, про що ви думаєте у своїх серцях, коли говорите, – хіба Дух Святий може вам не дорікнути? Хіба це не принижує вашу гідність? Ви справді не знаєте, що для вас добре! Ви завжди були такими ж, як пан Нан'ґуо, – самозванцями. Не дивно, що

Бог поставив лапки навколо слів «запропонувати себе» у фразі «люди всі готові “запропонувати себе”». Бог знає людину як Свої п'ять пальців, і яким би вправним не був людський обман, – навіть якщо людина нічим себе не видає, і її обличчя не шаріється, а пульс не прискорюється, – очі Бога ясні, тому людині завжди було важко уникнути Божого погляду. Це так, наче Бог має рентгенівський зір і може бачити внутрішні органи людини, наче Він може бачити людей наскрізь і визначати їхню групу крові без аналізу. Такою є Божа мудрість, і людина не може її наслідувати. Як каже Бог: «Чому Я виконав стільки роботи, а в людях немає жодного свідчення цього? Невже Я доклав недостатньо зусиль?». Людина співпрацює з Богом недостатньою мірою, і можна сказати, що в людині забагато негативу, і рідко хто має позитив. Лише зрідка в людях з'являється трохи позитиву, але він надто заплямований. Це показує, наскільки сильно люди люблять Бога; це так, наче в їхніх серцях любов до Бога займає лише одну частину зі ста мільйонів, з якої 50 % досі заплямовано. Ось чому Бог каже, що Він не знаходить у людині ніякого підтвердження. Саме через людський непослух тон Божих висловлювань такий безсердечний і байдужий. Хоча Бог не говорить із людиною про минулі часи, люди завжди хочуть поринати в спогади, щоб показати себе перед Богом, і вони завжди хочуть говорити про минулі часи – утім Бог ніколи не ставився до вчорашнього дня людини як до сьогоднішнього; навпаки, Він підходить до людей сьогодні з погляду сьогодні. Таким є Боже ставлення, і тому Бог ясно сказав ці слова, щоб у майбутньому люди не казали, що Бог занадто необґрунтований. Адже Бог не чинить безсовісно, а натомість розповідає людям справжні факти, щоб люди могли бути непохитними, – бо людина, зрештою, слабка. Почувши ці слова, поміркуйте: чи готові ви слухати й коритися та більше про це не думати?

Викладене вище не стосується справи; неважливо, говорять про це чи ні. Я сподіваюся, що ви не будете винятком, оскільки Бог приходить, щоб виконати роботу слів, а Він любить спілкуватися про все під сонцем. Але Я сподіваюся, що ви, тим не менш, прочитаєте ці слова й не залишите їх без уваги. Що скажете? Чи ви б це зробили? Щойно було сказано, що у сьогоднішніх словах Бог розкрив нову інформацію: метод, яким діє Бог, незабаром зміниться. Тому краще було б зосередитися на цьому дуже нагальному питанні. Можна сказати, що всі сьогоднішні висловлювання пророкують справи майбутнього; цими висловлюваннями Бог облаштовує наступний етап Своєї роботи. Бог уже майже завершив Свою роботу в народі церкви, і після цього Він з'явиться перед усім народом із люттю. Як каже Бог: «Я змушу людей на землі визнати Мої діяння, і Мої вчинки будуть підтверджені перед “судилищем”, аби вони могли бути визнані серед людей по всій землі, які всі скоряться». Чи побачили ви щось у цих словах? Вони – короткий виклад наступної частини Божої роботи. По-перше, Бог зробить усіх сторожових псів, які мають політичну владу, щиро переконаними, і Він змусить їх із власної волі зійти зі сцени історії, ніколи більше не боротися за статус і ніколи більше не брати

участі в оборудках та інтригах. Цю роботу має бути здійснено через Бога, через розбурхування на землі різноманітних катастроф. Але це зовсім не означає, що Бог явиться. У цей час країна великого червоного дракона все ще буде землею скверни, і тому Бог не з'явиться, а лише проявиться через кару. Таким є праведний характер Божий, від якого нікому не врятуватися. Протягом цього часу всі, хто населяє країну великого червоного дракона, страждатимуть від лиха, яке, природно, спіткає й Царство на землі (Церкву). Це саме той час, коли факти стають явними, і тому це переживають усі люди, і ніхто не може цього уникнути. Це було визначено Богом. Саме через цей етап роботи Бог каже: «Настав час здійснити грандіозні плани». Справа в тому що в майбутньому на землі не буде церкви, і через наближення катастрофи люди будуть здатні думати тільки про те, що знаходиться просто перед ними, і будуть нехтувати рештою, і їм буде важко насолоджуватися Богом посеред катастрофи. Тому людей просять у цей чудовий час полюбити Бога всім серцем своїм, аби не згаяти цю можливість. Коли цей факт звершиться, Бог остаточно переможе великого червоного дракона, і відтак робота свідчення народу Божого завершиться; після цього Бог розпочне наступний етап роботи, спустошуючи країну великого червоного дракона, і, зрештою, розігне людей по всьому всесвіту на хресті догори ногами, після чого Він знищить усе людство – такими є майбутні етапи Божої роботи. Отже, ви повинні прагнути зробити все можливе, щоб любити Бога за цих мирних умов. У майбутньому у вас більше не буде можливостей любити Бога, адже люди мають можливість любити Бога лиш у плоті; коли вони житимуть в іншому світі, ніхто не говоритиме про любов до Бога. Хіба це не обов'язок створеної істоти? Тож як ви повинні любити Бога впродовж днів свого життя? Чи ти колись замислювався над цим? Чи ти чекаєш, доки помреш, аби полюбити Бога? Хіба це не порожні балачки? Чому сьогодні ти не прагнеш любити Бога? Чи може любов до Бога посеред клопотів бути справжньою любов'ю до Бога? Причина, з якої говориться, що цей етап Божої роботи незабаром завершиться, полягає в тому, що Бог уже має свідчення перед сатаною. Відтак людині не потрібно нічого робити; її лише просять прагнути любові до Бога в ті роки, поки вона жива, – ось що головне. Оскільки вимоги Бога невисокі, і, крім того, у Його серці палає тривога, Він розкрив підсумок наступного етапу роботи до того, як цей етап роботи закінчився, що ясно показує, скільки часу залишилося; якби Бог не тривожився у Своєму серці, хіба Він промовив би ці слова так рано? Саме тому, що часу замало, Бог діє у такий спосіб. Є надія, що ви зможете полюбити Бога всім своїм серцем, усім розумом і всією силою своєю, так само, як ви плекаєте власне життя. Хіба не це є життям, сповненим найбільшого сенсу? Де ще ви змогли б знайти сенс життя? Хіба ви не настільки сліпі? Чи готовий ти полюбити Бога? Чи гідний Бог людської любові? Чи гідні люди людського поклоніння? Тож що ви повинні робити? Люби Бога сміливо й беззастережно та подивись, що Бог із тобою зробить. Подивись, чи Він тебе умертвить. Загалом,

завдання любити Бога є важливішим за копіювання й записування чогось для Бога. Ти повинен віддати перше місце тому, що найважливіше, аби твоє життя могло мати більшу цінність і було сповнене щастя, а потім ти повинен чекати на Божий «вирок» для тебе. Цікаво, чи твій план включатиме любов до Бога? Я бажаю, щоб плани кожного стали довершеними Богом, і щоб усі вони здійснилися.

Глави 44 та 45

Відтоді, як Бог розповів людині про «любов до Бога», – цей найбільш фундаментальний з усіх уроків, – Він зосередився на розмові на цю тему у «висловлюваннях семи Духів», спонукаючи всіх людей намагатися пізнати порожнечу людського життя, а відтак відкопати в собі справжню любов. Скільки любові до Бога мають ті, хто існує на нинішньому етапі? Чи ви знаєте? Урок «любові до Бога» не має меж. Яке розуміння всі люди мають щодо людського життя? Яким є їхнє ставлення до любові до Бога? Хочуть вони чи не хочуть? Вони слідуєть за великими масами чи відкидають плоть? Усе це ви повинні ясно усвідомити й зрозуміти. Невже в людях справді немає нічого? «Я хочу, щоб людина любила Мене по-справжньому; однак сьогодні люди все ще зволікають, неспроможні віддати Мені свою справжню любов. У своїй уяві вони вважають, що якщо вони віддадуть Мені свою справжню любов, то залишаться ні з чим». Що ж у цих словах насправді означає «справжня любов»? Чому в цю добу, коли «всі люди люблять Бога», Бог усе ще просить людей про справжню любов? Відтак, Божий намір полягає в тому, щоб попросити людину написати значення справжньої любові на бланку для відповідей, і саме це і є тим домашнім завданням, яке Бог задав людині. Що стосується сьогоднішнього етапу, то хоча Бог і не ставить перед людиною великих вимог, люди все ще не досягли того, що спочатку вимагав від них Бог; іншими словами, їм ще слід вкласти всі свої сили в любов до Бога. Однак, попри їхнє небажання, Бог таки висуває Свої вимоги до людей аж доти, доки ця робота не дасть результату й Він не здобуде в цій роботі славу. Справді, робота на землі завершується любов'ю до Бога. Відтак, тільки тоді, коли Бог завершує Свою роботу, Він вказує людині на найважливішу роботу з усіх. Якщо на момент, коли закінчується Його робота, Він дарує людині смерть, то що сталося б із людиною, що сталося б із Богом і що сталося б із сатаною? Лише тоді, коли буде здобуто любов людини на землі, можна сказати, що «Бог завоював людину». Без цього люди сказали б, що Бог знущується над людиною, і так Бог був би осоромлений. Бог не був би настільки дурним, щоб довести Свою роботу до кінця, навіть нічого не прошепотівши. Відтак, коли робота наближається до завершення, піднімається хвиля прагнення любові до Бога, і любов до Бога стає нагальною темою. Звичайно, ця любов до Бога не заплямована людиною; це чиста любов, як

любов вірної дружини до свого чоловіка, або любов Петра. Бог хоче не любові Йова та Павла, а любові Ісуса до Єгови, любові між Отцем і Сином: «лише думати про Отця, не зважаючи на особисту втрату чи вигоду, любити тільки Отця й нікого іншого, і нічого іншого не просити». Чи здатна людина на таке?

Якщо ми порівнюємо вас із тим, що робив Ісус, який не мав довершеної людської сутності, то що ми подумаємо? Як далеко ви зайшли у своїй довершеній людській сутності? Чи здатні ви досягти десятої частини того, що зробив Ісус? Чи підхожі ви для того, щоб піти на хрест заради Бога? Чи здатна ваша любов до Бога зганьбити сатану? І скільки вашої любові до людини ви вигнали з себе? Чи замінила її любов до Бога? Чи справді ви все терпите з любові до Бога? Задумайтесь на хвилинку про Петра, який жив у минулі часи, а потім подивіться на себе сьогоднішніх – між вами справді є велика розбіжність; ви не гідні стояти перед Богом. Усередині вас більше любові до Бога чи більше любові до диявола? Це слід по черзі помістити на ліву та праву шальку терезів, аби побачити, яка з них вища – скільки насправді всередині вас любові до Бога? Чи готові ви померти перед Богом? Причина, з якої Ісус зміг вистояти на хресті, полягала в тому, що Його земного досвіду було достатньо, щоб зганьбити сатану, і лише з цієї причини Бог Отець сміливо дозволив Йому завершити цей етап роботи; це було пов'язано з труднощами, які Він виніс, і Його любов'ю до Бога. Але ви не настільки підготовлені. Отже, ви повинні продовжувати переживати, досягати того, щоб мати у своєму серці Бога й більше нічого – чи здатні ви це зробити? З цього можна побачити, наскільки ти ненавидиш Бога й наскільки ти любиш Бога. Справа не в тому, що Бог занадто вимогливий до людини, а в тому, що людина не працює наполегливо. Хіба це не реальний стан справ? Якщо ні, то скільки привабливого ти б знайшов у Богові, і скільки огидного ти знайшов би в собі? Ти повинен добре про це подумати. Справедливо сказати, що лише деякі під небесами люблять Бога, – але чи можеш ти бути першопрохідцем, побивши світовий рекорд і полюбивши Бога? Бог нічого не вимагає від людини. Невже людина не може віддати Йому в цьому належне? Невже ти навіть цього не здатен досягти? Що тут ще можна сказати?

Глава 46

Серед усіх цих слів немає більш незабутніх, ніж сьогоднішні. Божі слова й раніше виявляли стани людини або таємниці неба, але це нинішнє висловлювання не схоже на минулі. Воно не висміює й не жартує, але є чимось абсолютно несподіваним: це Бог сидить і спокійно розмовляє з людьми. Яким є Його намір? Що ти бачиш, коли Бог говорить: «Сьогодні Я розпочав нову роботу над всесвітами. Я дав людям на землі новий початок, і Я попросив їх усіх виселитися з Мого дому. А оскільки люди завжди люблять себе балувати, Я раджу їм бути самосвідомими й

не заважати повсякчас Моїй роботі»? І що це за «новий початок», про який говорить Бог? Бог і раніше радив людям піти геть, але тоді Божим наміром було випробувати їхню віру. Тож сьогодні, коли Він говорить іншим тоном, Він говорить щиро чи неправдиво? Раніше люди не знали випробувань, про які говорив Бог. Тільки завдяки етапу роботи прислужників їхні очі побачили й вони особисто пережили Божі випробування. Отже, відтоді, завдяки взірцю сотень випробувань Петра люди часто робили помилку, вважаючи, що «це було Боже випробування». Що більше, у Божих словах з'являлися факти, але рідко. З огляду на це люди дедалі глибше занурювалися в сліпі вірування щодо Божих випробувань, і тому в усіх словах, сказаних Богом, вони ніколи не вірили, що це робота фактів, здійснювана Богом; натомість вони вірили, що Бог, не маючи іншого заняття, спеціально використовував слова, щоб перевіряти людей. Саме серед таких випробувань, які були безнадійними, однак, здавалося, давали надію, люди слідували за Ним, і тому після того, як Бог сказав, що «всіх, хто залишиться, найімовірніше, спіткає нещастя й невдача», люди все ще присвячували свою увагу слідуванню й тому не мали наміру піти геть. Люди слідували серед таких ілюзій, і жоден із них не наважився впевнитись, що надії немає, – це є частиною доказу Божої перемоги. Божа точка зору показує, що Він маневрує усім, щоб усе служило Йому. Ілюзії людей спонукають їх не полишати Бога незалежно від часу й місця, і тому на цьому етапі Бог використовує недосконалі мотивації людей, щоб змусити їх свідчити про Нього, в чому й полягає фундаментальна значущість слів Божих: «Я здобув частину людей». Сатана використовує людські мотивації, щоб спричиняти переривання, тоді як Бог використовує людські мотивації, щоб змусити людину служити – це справжнє значення Божих слів про те, що «люди гадають, що їм вдасться затесатися, та коли вони простягають Мені свої фальшиві перепустки, Я тієї ж миті скидаю їх у вогняну яму, і, бачачи, як палають їхні власні “копіткі зусилля”, вони втрачають надію». Бог маневрує всім сущим, щоб змусити його служити, і тому Він не оминає різноманітні думки людини, а відверто каже людям іти геть; у цьому дивовижність і мудрість Божої роботи – поєднувати чесні слова та метод в одне ціле, залишаючи людей запамороченими й дезорієнтованими. З цього видно, що Бог справді просить людей виселитися з Його дому, що це не якесь випробування, і Бог користується цією нагодою, щоб сказати: «Але Я також кажу людям, що коли їм не вдасться отримати благословення, то ніхто не має права скаржитися на Мене». Ніхто не може збагнути, чи Божі слова щирі, чи неправдиві, але Бог використовує цю можливість, щоб стабілізувати людей, щоб позбавити їх бажання піти. Отже, якщо одного дня вони будуть прокляті, то будуть завчасно попереджені словами Божими, як-то люди кажуть, що «слова, які неприємно чути, – це добрі слова». Сьогодні любов людей до Бога щира й правдива, і тому в словах, про які вони не могли сказати, щирі вони чи неправдиві, люди були завойовані й полюбили Бога, і саме тому Бог сказав: «Я вже завершив Свою велику роботу». Коли Бог

каже: «Я сподіваюся, що вони знайдуть свій власний шлях до виживання. Я в цьому безсилий», – це реальність вимови Богом усіх цих слів, але люди так не думають; натомість вони завжди слідували, не звертаючи ані найменшої уваги на Божі слова. Отже, коли Бог каже, що «надалі поміж нами більше не буде жодного слова, нам більше не буде про що говорити, ми не заважатимемо одне одному, ми підемо кожен своєю дорогою», ці слова є реальністю, і вони анітрохи не запламовані. Що б там не думали люди, такою є Божа «ірраціональність». Бог уже свідчив перед сатаною, і Бог сказав, що Він зробить так, що всі люди не залишать Його незалежно від часу й місця – і тому цей етап роботи завершено, і Бог не звертає уваги на скарги людини. Однак Бог від самого початку дав це зрозуміти, і тому люди залишаються безпорадними, змушеними ковтати свій гнів і притримувати язика. Битва між Богом і сатаною цілковито основана на людині. Люди не мають над собою контролю; вони насправді є маріонетками, в той час як Бог і сатана є тими, хто смикає за ниточки з-за лаштунків. Коли Бог використовує людей, щоб вони свідчили про Нього, Він робить усе, що лишень може придумати, все можливе, щоб використати людей для служіння Йому, в результаті чого людьми маніпулює сатана і, більше того, їх спрямовує Бог. А коли свідчення, якого бажає Бог, закінчується, Він викидає людей на узбіччя та залишає їх страждати, при цьому вдаючи, що Він не має з ними нічого спільного. Коли Він знову бажає використати людей, Він знову піднімає їх і використовує, а люди анітрохи не здають собі з цього справи. Вони просто подібні до вола чи коня, яких господар використовує, як йому заманеться, і жоден із яких не має над собою ніякого контролю. Можливо, це звучить трохи сумно, але незалежно від того, чи мають люди над собою контроль, чи ні, служити Богу – це честь, а не те, через що варто засмучуватися. Богу належить діяти в такий спосіб. Хіба здатність задовольнити потребу Всемогутнього не є чимось, чим можна пишатися? Ну, як ти вважаєш? Чи ти коли-небудь приймав рішення послужити Богові? Чи може так бути, що ти все ще бажаєш зберегти за собою право шукати власної свободи?

Хай там що, все, що робить Бог, є добрим і гідним наслідування, а людина і Бог, зрештою, відмінні. Виходячи з цього, ти повинен любити Бога людським серцем, незалежно від того, чи зважає Бог на твою любов. Божі слова свідчать, що в Божому серці також є великий смуток. Лише завдяки Божим словам люди очищуються. Але ця робота, зрештою, вже відбулася вчора – тож що саме Бог робитиме далі? Це залишається таємницею до сьогодні, і тому люди неспроможні зрозуміти це або осягнути, а можуть лише підспівувати в такт Божій музиці. Тим не менш усе, що каже Бог, є реальним, і все це здійснюється – це безсумнівно!

ЧАСТИНА ТРЕТЯ
СЛОВА ХРИСТА,
КОЛИ ВІН ХОДИВ ЦЕРКВАМИ

(ЧЕРВЕНЬ 1992 РОКУ – 23 БЕРЕЗНЯ 2010 РОКУ)

Вступ

Ця частина Божих слів загалом містить чотири розділи, висловлені Христом у період із червня 1992 року по 23 березня 2010 року. Більшість із них ґрунтується на записах проповідей Христа й бесід із Ним у той час, коли Він подорожував від церкви до церкви. У них не вносилося жодних змін, і Христос згодом теж їх не змінював. Решту розділів було написано особисто Христом (коли Христос пише, Він робить це за один раз, не зупиняючись на роздумах і нічого не редагуючи, і Його слова повністю є проявом Святого Духа – це поза всяким сумнівом). Замість того, щоб розділяти ці два види висловлювань, ми представили їх разом у вихідному порядку, у якому їх було сказано; це дає нам змогу побачити з усієї сукупності Його висловлювань етапи Божої роботи та зрозуміти, як Він працює в кожній фазі, що корисно для пізнання людьми етапів Божої роботи та Божої мудрості.

Перші вісім глав розділу «Слова Христа, коли Він ходив церквами. Частина І», які разом називаються «Шлях», – це невелика частина слів, сказаних Христом, коли Він стояв нарівні з людиною. Незважаючи на їхню позірну нудність, вони сповнені Божої любові та турботи про людство. До цього Бог говорив із точки зору третього неба, що створювало між Ним і людиною велику відстань і викликало в людей страх наближатися до Бога, а тим більше просити Його про забезпечення свого життя. Тому в «Шлях» Бог заговорив до людини як до рівної та вказав напрямок дороги, тим самим повернувши стосунки людини з Богом до первісного стану; люди більше не сумнівалися, чи Бог досі вдається до методу говоріння, і їх більше не переслідував жах перед випробуванням смерті. Бог зійшов із третього неба на землю, люди прийшли до Божого престолу від озера вогняного та сірчаного, відкинули мару «прислужників» і, як новонароджені телята, офіційно прийняли хрещення Божими словами. Тільки після цього Бог зміг близько спілкуватися з ними та більше працювати над тим, щоб забезпечувати їх життям. Метою того, що Бог упокорився як людина, було стати ближчим до людей, скоротивши відстань між ними та Ним, завдяки чому Він здобув визнання та довіру людей, а також вселив у них тверду рішучість шукати життя та слідувати за Богом. Вісім глав «Шлях» можна охарактеризувати як ключі, якими Бог відкриває двері до людських сердець, а разом вони – пігулка із солодкою глазур'ю, яку Він дає людині. Тільки завдяки тому, що Бог це робить, люди здатні звертати пильну увагу на неодноразові Божі повчання та докори. Можна сказати, що тільки після цього Бог офіційно приступив до роботи забезпечення життям і виявлення істини на цій поточній стадії роботи, коли Він продовжував говорити: «Якої точки зору повинні дотримуватися віруючі» та «Про етапи Божої роботи»... Хіба такий метод не показує Божу мудрість і Його серйозні наміри? Це самий початок Христового забезпечення життям, тому тут викладено трохи поверховіші істини, ніж у подальших розділах. Принцип, що лежить в основі цього, дуже простий: Бог працює відповідно до потреб людства. Він не діє та не

говорить сліпо; тільки Бог повністю розуміє потреби людства, і ніхто інший не має більшої любові та розуміння до людини.

У висловлюваннях 1–10 розділу «Робота та входження» слова Бога вступають у нову фазу. Тому ці висловлювання наведено на початку. Згодом з'явилися «Слова Христа, коли Він ходив церквами. Частина II». У цій фазі Бог висунув до Своїх послідовників детальніші вимоги, що включали знання про способи життя людей, те, яким має бути їхній духовний рівень, тощо. Оскільки ці люди були сповнені рішучості слідувати за Богом і вже не мали жодних сумнівів щодо Його ідентичності та сутності, Він також формально почав ставитися до них як до членів Своєї власної сім'ї, спілкуючись із ними про внутрішню істину Божої роботи від часу створення до сьогоднішнього дня, відкриваючи їм істину, що стоїть за Біблією, і навчаючи їх істинному значенню Божого втілення. Висловлювання Бога в цьому розділі принесли людям краще розуміння сутності Бога та сутності Його роботи, дали їм змогу усвідомити, що отримане ними від Божого спасіння перевершує отримане пророками й апостолами за всі минулі століття. З кожного рядка Божих слів ти можеш відчути кожен йоту Його мудрості, а також Його надзвичайно чесну любов до людини й турботу про неї. На додаток до цих сказаних Ним слів Бог привселюдно одне за одним викрив попередні уявлення та хибні погляди людини, а також відкрив те, чого люди навіть ніколи не уявляли, і шлях, яким люди мусять іти в майбутньому. Це, мабуть, і є саме та вузькоглядна «любов», яку здатна відчувати людина! Зрештою, Бог дав людям усе, що їм було потрібно, і те, чого вони просили, нічого не притримуючи й нічого не вимагаючи у відплату.

Кілька спеціальних глав у цьому розділі присвячено Біблії. Біблія була частиною людської історії протягом кількох тисяч років. Більше того, люди ставляться до неї як до Бога аж настільки, що в останні дні вона зайняла місце Бога, що викликає в Нього огиду. Тому Бог почувався зобов'язаним роз'яснити походження Біблії й таємні деталі про неї, коли дозволяв час; якби Він цього не зробив, Біблія продовжувала б займати місце Бога в серцях людей, і люди використовували б слова Біблії, щоб вимірювати й засуджувати діяння Бога. Пояснюючи сутність, структуру та вади Біблії, Бог у жодному разі не заперечував її існування та не засуджував її; Він радше давав належний, підхожий опис, який відновлював первісний образ Біблії, розвінчував хибні уявлення людей щодо неї та давав їм правильний погляд на Біблію, щоб вони більше не поклонялися їй і не блукали – тобто щоб вони більше не приймали свою сліпу віру в Біблію за віру в Бога та поклоніння Богу, боячись навіть подивитися в очі правді про справжнє походження та недоліки Біблії. Отримавши її повне та чисте розуміння, люди можуть без докорів сумління відкинути її та сміливо прийняти нові Божі слова. Саме з такою метою Бог і висловлював сказане в цих кількох главах. Істина, яку Бог хоче тут сказати людям, така: жодна теорія чи факт не можуть замінити Божу роботу й слова сьогодні, і ніщо не може заступити Бога. Якщо люди не зможуть уникнути

пастки Біблії, вони ніколи не спроможуться постати перед Богом. Якщо вони хочуть постати перед Богом, вони повинні спершу очистити свої серця від усього, що могло б Його замінити; тоді вони догодять Богу. Хоча Бог тут пояснює лише Біблію, не забувайте, що, крім неї, є ще багато помилкових речей, яким люди щиро поклоняються; єдине, чому вони не поклоняються, – це те, що справді походить від Бога. Бог просто використовує Біблію як приклад, щоб нагадати людям не йти хибним шляхом, не впадати в крайнощі повторно та не ставати жертвами плутанини, поки вони вірять у Бога та приймають Його слова.

Слова, якими Бог забезпечує людину, переходять від поверхових до глибоких. Тематика Його висловлювань безперервно прогресує від зовнішньої поведінки та вчинків людей до їхніх розбещених характерів, звідки Бог спрямовує вістря Свого мовного списа в найглибшу частину людської душі – її сутність. У період, коли було сказано «Слова Христа, коли Він ходив церквами. Частина III», Божі висловлювання підкреслюють сутність та ідентичність людини, а також те, що значить бути реальною людиною, – ці найглибші істини та найважливіші питання, що стосуються входження людей у життя. Звісно, якщо пригадати істини, якими Бог забезпечує людину в розділі «Слова Христа, коли Він ходив церквами. Частина I», то порівняно з ними зміст розділу «Слова Христа, коли Він ходив церквами. Частина III» неймовірно глибокий. Слова цього розділу стосуються майбутнього шляху людей і того, як вони можуть стати вдосконаленими; крім того, ці слова стосуються майбутнього місця призначення людства й того, як Бог і людина разом увійдуть у відпочинок. (Можна сказати, що на сьогоднішній день ці слова Бога людям про їхню сутність, місію та місце призначення найлегші для розуміння.) Бог сподівається, що люди, які читають ці слова, відокремили себе від людських уявлень і фантазій та здатні до чистого розуміння кожного Божого слова в глибині свого серця. Більше того, Він сподівається, що всі, хто читає ці слова, зможуть сприйняти їх як істину, шлях і життя, що ці люди не ставитимуться до Бога легковажно та не підлещуватимуться до Нього. Якщо, читаючи ці слова, люди підходитимуть до них із бажанням дослідити чи перевірити Бога, то ці висловлювання будуть для них як закрита книга. Ці слова здатні прийняти лише ті, хто шукає істину, сповнений рішучості слідувати за Богом і не має щодо Нього ні краплини сумнівів.

Розділ «Слова Христа, коли Він ходив церквами. Частина IV» містить іще одну категорію божественних висловлювань, яка слідує за «Божі слова до цілого всесвіту». Він включає Божі заклики, повчання й одкровення, адресовані людям у християнських конфесіях, як-от: «До часу, коли ти узриш духовне тіло Ісуса, Бог створить небо й землю наново», «Несумісні з Христом, безперечно, є супротивниками Бога». У ньому також містяться найконкретніші вимоги Бога до людства, як-от: «Підготуй достатньо добрих учинків для свого місця призначення», «Три застереження», «Переступи приведуть людину до пекла». У цьому розділі

висвітлюється багато аспектів, як-от одкровення та суди для всіх ґатунків людей, а також слова про те, як пізнати Бога. Можна сказати, що цей розділ – суть Божого суду над людством. Найбільш незабутня частина цього розділу Божих висловлювань – те, що коли Бог уже збирався закрити завісу над Своєю роботою, Він викрив дещо в самому мозку людських кісток: зраду. Його ціль полягає в тому, щоб люди в самому кінці дізналися про один факт і закарбували його в найглибших куточках своїх сердець. Цей факт ось який: не має значення, скільки часу ти був послідовником Бога: твоя природа все одно полягає в тому, щоб зраджувати Бога. Інакше кажучи, зраджувати Бога – у природі людини, бо люди не спроможні за своє життя досягти абсолютної зрілості, а їхні характери здатні змінитися лише відносно. Хоча ці дві глави – «зрада (1)» і «зрада (2)» – завдають людям удару, це воістину найвірніші та найдоброзичливіші Божі застереження до людей. Коли люди самовдоволені та самовпевнені, після прочитання цих двох глав їхнє власне нечестя хоча б буде приборкано, і вони втихнуть. Цими двома главами Бог нагадує всім людям, що яким би твоє життя не було зрілим, досвід – глибоким, а впевненість – великою, хоч би де ти не народився та куди б не йшов, твоя богозрадницька природа може виявитися будь-коли та будь-де. Бог хоче сказати кожній людині ось що: зраджувати Бога – це природа, притаманна кожній людині від народження. Звісно, коли Бог висловлював ці дві глави, Його намір полягав не в тому, щоб знайти виправдання для вигнання чи засудження людства, а в тому, щоб зробити людей обізнанішими про людську природу, щоб вони могли повсякчас з обачністю жити перед Богом, аби отримувати Його провід: це не дасть їм утратити Божу присутність і ступити на шлях, з якого немає вороття. Ці дві глави – тривожний дзвіночок для всіх, хто слідує за Богом. Сподіваймося, що люди зрозуміють серйозні Божі наміри; зрештою, усі ці слова є незаперечними фактами – тож яка потреба людині сперечатися про те, коли та як вони були висловлені Богом? Якби Бог тримав усе це при Собі та чекав, поки люди вирішать, що для Нього настала слушна нагода вимовити ці слова, хіба тоді вже не було б запізно? Коли б настав цей найбільш слушний час?

У цих чотирьох розділах Бог використовує різні методи та перспективи. Наприклад, іноді Він удається до сатири, а іноді – до методу прямого забезпечення та повчання, іноді – до прикладів, а іноді – до суворих докорів. Загалом використовуються найрізноманітніші методи, ціль яких – задовольнити різні стани та смаки людей. Точка зору, з якої Він говорить, змінюється разом із методами та змістом Його висловлювань. Наприклад, іноді Він говорить «Я» або «Мене», тобто звертається до людей із точки зору Самого Бога. Іноді Він говорить від третьої особи, кажучи, що «Бог» – це те чи інше, а бувають випадки, коли Він говорить із точки зору людини. З якої б точки зору Він не говорив, Його сутність не змінюється, бо як би Він не говорив, усе, що Він висловлює, є сутністю Самого Бога: усе це істина, і це те, що потрібно людству.

СЛОВА ХРИСТА, КОЛИ ВІН ХОДИВ ЦЕРКВАМИ

I

(ЧЕРВЕНЬ 1992 РОКУ – ЖОВТЕНЬ 1992 РОКУ)

Шлях... (1)

Ніхто не знає, якому рафінуванню його піддадуть і з якими невдачами він зіткнеться на своєму життєвому шляху. Для когось це буде пов'язано з роботою, для когось із подальшими перспективами, для когось із сім'єю, у якій він народився, для когось зі шлюбом. Але різниця між ними й нами полягає в тому, що сьогодні ми, ця громада людей, страждаємо серед слова Божого. Тобто як люди, що служать Богу, ми зазнали невдач на шляху віри в Нього – шляху, яким ідуть усі віруючі, дороги, яка в усіх нас під ногами. Саме із цього моменту ми офіційно починаємо свою путь віри в Бога, офіційно піднімаємо завісу над людським життям і ступаємо на правильний життєвий шлях. Інакше кажучи, саме зараз ми ступаємо на правильний шлях Бога, який живе поруч із людиною, – шлях, яким ідуть нормальні люди. Як той, хто стоїть перед Богом і служить Йому, – той, хто носить одяг священника в храмі та наділений Божою гідністю, владою й величчю, – Я роблю зокрема таку заяву, адресовану всім людям: славний Божий лик – це Моя слава, Його план управління – це Моя суть. Я прагну не отримати сторицею в майбутньому світі, а лише виконувати Божу волю в цьому світі, щоб Він міг тішитись однією маленькою часткою Своєї слави на землі завдяки тим мізерним зусиллям, які Я доклав у плоті. Це Моє єдине бажання. На Мою думку, це Моя єдина духовна пожива. Я вважаю, що це повинні бути «останні слова» людини, яка живе в плоті та сповнена емоцій. Це той шлях, який сьогодні в Мене під ногами. Я вважаю, що ця Моя точка зору – Мої останні слова в плоті, і сподіваюся, що в людей немає якихось уявлень або інших думок про Мене. Я все одно не зміг виконати волю Бога на небі, хоч і віддав для цього все, що міг. Я безмірно засмучений. Чому сутність плоті саме така? Отже, Я здобув глибше розуміння сутності людства лише внаслідок того, що зробив у минулому, і тієї роботи завоювання, яку Бог виконав у Мені. Тільки після цього Я встановив для Себе найбазовіший стандарт: прагнути лише виконувати Божу волю, віддавати для цього все та не мати на совісті жодного тягара. Я не зважаю на те, чого вимагають для себе інші люди, які служать Богові. Словом, Я палко бажаю виконувати Його волю. Це Моє зізнання як одного з Його творінь, що Йому служить: того, хто був спасений і улюблений Богом та хто зазнав Його ударів. Це зізнання того, за ким Бог наглядав, кого Він захищав, любив і багато використовував. Відтепер Я йтиму цим шляхом, доки не виконаю важливого завдання, яке Бог Мені доручив. Але, на Мою думку, кінець дороги неминучий, бо Його роботу завершено, і на сьогоднішній день люди зробили все, на що вони здатні.

Входження материкового Китаю в цей потік відновлення поступово породило місцеві церкви, зосереджені навколо роботи Святого Духа. Бог невпинно працював у цих місцевих церквах, бо народжені в той час церкви стали Божим ядром у занепалій імператорській родині. Бог, зрозуміло, був безмежно радий заснувати в

такій сім'ї місцеві церкви: це було щастя, яке не піддавалося опису. Заснувавши в материковому Китаї місцеві церкви та поширивши цю добру звістку братам і сестрам в інших місцевих церквах по всьому світу, Бог поринув у великий захват: це був перший етап роботи, яку Він мав намір виконати в материковому Китаї. Можна сказати, що це був перший акт. І хіба Його здатність почати перший етап Своєї роботи в такій цитаделі демонів, як ця, – цитаделі, неприступній для будь-якої людини чи речі, – не є великою Божою силою? Зрозуміло, що за відновлення цієї роботи незліченна кількість братів і сестер прийняла мученицьку смерть під ножем диявольських м'ясників. Зараз ці згадки викликають у Мене біль і гнів, але здебільшого дні страждань минули. Тим, що сьогодні Я можу працювати для Бога, і тим, що Я зміг дійти туди, де Я сьогодні, Я завдячую виключно могутній Божій силі. Я глибоко захоплююся тими, кого Бог обрав у мученики; вони змогли виконати Божу волю та пожертвувати собою заради Бога. Чесно кажучи, якби не Божа благодать і милість, Я б давно вже звалився в багно. Дяка Богу! Я бажаю віддати всю славу Богу, щоб Він міг відпочити. Дехто питає Мене: «З огляду на Твоє становище Ти не маєш померти. Чому ж Ти радієш, коли Бог згадує про смерть?». Замість прямої відповіді Я лише злегка посміхаюсь і кажу: «Це той шлях, яким Я повинен іти, яким Я неодмінно повинен слідувати». Людей Моя відповідь спантеличує. Вони можуть тільки приголомшено на Мене дивитися, трохи в Мені сумніваючись. Однак Я вважаю, що повинен продовжувати пориватись уперед, якими б великими не були труднощі, оскільки це той шлях, який Я обрав, і це також Моя рішучість перед Богом. Думаю, це та обіцянка, якої служителі Бога повинні дотримуватися – і вони не мають відступати від свого слова ні на йоту. Це також правило, норма, висунута дуже давно, у період Закону, яку повинен розуміти той, хто вірить у Бога. Хоча Мої знання про Бога не такі великі, а те, що Я насправді пережив, мізерне, навіть не варте згадки – таке, що в Мене немає якихось особливих розумних висновків, – але, судячи з Мого досвіду, Божих слів необхідно дотримуватися, і їх не можна порушувати. Чесно кажучи, Мій власний практичний досвід мізерний, але оскільки Бог свідчить про Мене, а люди завжди сліпо вірять у ту людину, якою Я є, то що ж Я можу зробити? І все ж Я досі сподіваюся, що люди виправлять свої судження про любов до Бога. Людина, якою Я є, нічого не означає; адже Я теж іду шляхом віри в Бога, і цей шлях – теж не що інше, як шлях віри в Бога. Людина може бути доброю, але не має бути об'єктом поклоніння: вона може бути лише взірцем для наслідування. Мені байдуже, що роблять інші, але Я заявляю людям, що Я також віддаю славу Богові; Я не віддаю плоті славу Духа. Сподіваюся, що всі можуть зрозуміти Мої почуття із цього приводу. Я не те щоб ухиляюся від Своєї відповідальності – просто все так і є. Це має бути кришталево ясно, тож більше про це не говоритиметься.

Сьогодні Я був просвітлений перед Богом. Божа робота на землі – це робота спасіння. Вона не заплямована нічим іншим. Хтось може думати інакше, але Я

завжди відчував, що Святий Дух виконує тільки одну стадію роботи – роботу спасіння – і більше ніякої іншої. Це має бути зрозуміло. Робота Святого Духа в материковому Китаї стала зрозумілою тільки зараз. А чому би Богу захотілося відкрити всі шляхи й роботу в такому місці, як це, де безчинствують демони? Це свідчить, що Бог передусім виконує роботу спасіння. Точніше кажучи, це переважно робота завоювання. Ім'я Ісуса називалося від самого початку. (Можливо, у когось немає такого досвіду, але Я кажу, що це був етап роботи Святого Духа.) Це було потрібно, щоб відійти від Ісуса періоду Благодаті, тому частину людей було відібрано заздалегідь, а пізніше цей вибір було звужено. Після цього в материковому Китаї було названо ім'я Свідка Лі, що стало другою частиною роботи Святого Духа з відновлення в материковому Китаї. Це був перший етап роботи, на якому Святий Дух почав відбирати людей і мета якого полягала в тому, щоб спочатку зібрати людей і чекати на пастиря, який би ними опікувався; для цього служіння було використано ім'я «Свідок Лі». Бог особисто взявся до Своїєї роботи після засвідчення імені «Сильний», а до того вона була на підготовчій стадії. Тож не має значення, правильно це було чи неправильно, і це не головне питання в Божому плані. Бог офіційно почав особисто виконувати Свою власну роботу після засвідчення імені «Сильний», а потім офіційно почалися Його діяння як Бога в плоті. За допомогою імені «Сильний Господь» Він узяв під контроль усіх бунтівничих і неслухняних. Вони почали набувати людської подоби, так само як люди починають виглядати дорослими, коли їм виповнюється двадцять три чи двадцять чотири роки; тобто люди тільки почали жити життям нормальних людських істот. Завдяки випробуванню прислужників Божа робота природно перейшла у фазу виконання божественної роботи. Можна сказати, що тільки цей етап становить ядро величезного обсягу Його роботи та є первинним етапом Його роботи. Люди знають себе й ненавидять себе. Вони досягнули точки, у якій вони здатні проклинати себе, з радістю відмовляються від власного життя та слабо відчують те, наскільки Бог гідний любові, і на основі цього вони пізнають істинний сенс людського існування – і так виконують Божу волю. Божа робота в материковому Китаї наближається до завершення. Бог здійснював Свої приготування на цій землі бруду протягом кількох років, але ніколи раніше люди не досягали тієї точки, що зараз, і це означає, що Бог формально починає Свою роботу тільки сьогодні. Немає потреби пояснювати це ще детальніше чи ясніше. Цілком правильно сказати, що ця робота здійснюється безпосередньо через божественну сутність Бога, але виконується вона через людину. Ніхто не може цього заперечити. Безумовно, саме завдяки великій силі Бога на землі Його робота змогла досягти того масштабу, який вона зараз має в людях цієї землі розпусти. Плоди цієї роботи можна було б принести куди завгодно, щоб переконати людей. Ніхто не наважився б легковажно про це судити та заперечувати це.

Шлях... (2)

Наші брати й сестри, можливо, мають певне уявлення про послідовність, етапи та методи Божої роботи в материковому Китаї, але Я все ж думаю, що варто згадати їх або дати вам коротке резюме. Я просто скористаюся цією нагодою, щоб сказати те, що в Мене на серці, і не говоритиму про питання поза рамками цієї роботи. Сподіваюся, що брати й сестри зможуть зрозуміти Мій настрій, а також смиренно прошу всіх, хто читає Мої слова, зрозуміти та пробачити Мій малий духовний стан, недостатність Мого життєвого досвіду та нездатність гордо тримати голову перед Богом. І все ж Я відчуваю, що це просто об'єктивні причини. Словом, незважаючи ні на що, жодна людина, подія чи об'єкт не можуть зупинити нас від спілкування перед Богом, і Я сподіваюся, що наші брати й сестри зможуть приєднатися до Мене в наполегливішій роботі перед Богом. Я хотів би запропонувати таку молитву: «О Боже! Прошу, змилуйся над нами, щоб Я та Мої брати й сестри могли разом боротися під владою наших спільних ідеалів, бути вірними Тобі до самої смерті й ніколи ні про що не жалкувати!». Ці слова – Мое рішення перед Богом, але можна також сказати, що вони – Мій особистий девіз як плотської людини, яку використовує Бог. Я багато разів ділився цими словами в спілкуванні з братами й сестрами поруч зі Мною, і Я давав ці слова як послання тим, хто був біля Мене. Я не знаю, що про них думають люди, але хай там що, Я вважаю, що ці слова не тільки мають аспект суб'єктивного зусилля, але, більше того, містять і аспект об'єктивної теорії. Через це, можливо, у когось сформулюються певні погляди, і для тебе було б добре взяти ці слова собі за девіз і подивитися, наскільки великим стане твій потяг любити Бога. У декого після прочитання цих слів складеться певне уявлення, і він подумає: «Як такі буденні, нормальні слова можуть створити в людей великий потяг любити Бога до самої смерті? До того ж це не має нічого спільного з темою “Шлях”, яку ми обговорюємо». Я визнаю, що ці слова, можливо, не особливо захопливі, але Я завжди думав, що вони можуть спрямувати людей на правильний шлях і дати їм змогу пройти всілякі випробування на шляху віри в Бога, не занепавши духом і не повернувши назад. Саме тому Я завжди ставлюся до них як до свого девіза. Сподіваюся, що люди теж ретельно їх обміркують. Однак Я не маю наміру примушувати всіх прийняти Мої особисті погляди – це лише пропозиція. Хай там що про Мене думають інші люди, Я вважаю, що Бог розуміє внутрішню динаміку в кожному з нас. Бог постійно працює в кожному з нас, і Його робота невтомна. Він працює в нас саме так, тому що ми всі народились у країні великого червоного дракона. Тим, хто народився в країні великого червоного дракона, пощастило здобути цю роботу Святого Духа. Будучи одним із них, Я суттєво відчуваю, наскільки Бог дорогоцінний, вартий поваги та гідний любові. Це Бог так піклується про нас. Те, що настільки відстала, консервативна, феодальна, забобонна й порочна імперія пролетаріату зуміла

здобути від Бога таку роботу, показує, наскільки благословенні ми – ця громада людей заключного періоду. Я вірю, що всі брати й сестри, чиї духовні очі відкрилися для споглядання цієї роботи, заплачуть від цього сльозами радості. І хіба ти в той час не виразиш себе перед Богом у радісному танці? Хіба ти не вознесеш Богу пісню у своєму серці? Хіба ти в той час не покажеш Богові свою рішучість і не складеш перед Ним іншого плану? Думаю, саме так повинні робити нормальні люди, які вірять у Бога. Я вважаю, що всі ми, будучи людьми, повинні якимось виражати себе перед Богом. Саме так мусить робити людина з почуттями. Якщо поглянути на духовний рівень кожного з нас і на те, де ми народилися, це показує, скільки принижень витерпів Бог, аби прийти до нас. Усередині нас може бути певне знання про Бога, але того, що ми знаємо, – що Бог такий величний, такий всевишній і такий шляхетний, – достатньо, щоб підкреслити, наскільки великими були Його страждання серед людства. Проте ці Мої слова досі невизначені, і люди можуть сприймати їх лише як букви та вчення, бо люди серед нас занадто заціпенілі й туподумні. Тому Мій єдиний варіант – ще більше старатися роз'яснювати це питання всім тим братам і сестрам, які готові це прийняти, аби Божий Дух зміг зворушити наші душі. Нехай Бог відкриє наші духовні очі, щоб ми змогли побачити ціну, яку Бог заплатив, зусилля, яких Він доклав, і енергію, яку Він нам присвятив.

Як один із тих, хто прийняв Божого Духа в материковому Китаї, Я глибоко відчуваю, наскільки наш духовний рівень недостатній. (Я сподіваюся, що це не викличе негативу в наших братів і сестер: така реальність ситуації.) У Своєму практичному житті Я чітко побачив, що все, ким ми є і чим володіємо, дуже відстає. Якщо говорити про головні аспекти, то це наша поведінка в житті та стосунках із Богом, а якщо говорити про другорядні аспекти, то це кожна наша ідея та думка. Усе це існує об'єктивно, і це важко приховати за допомогою слів або фальші. Тож коли Я про це говорю, більшість людей киває, визнає це та впевнена в цьому, якщо тільки їм не бракує здорового глузду: люди без нього не здатні прийняти ці Мої погляди. Можливо, Я занадто неввічливий, коли зухвало називаю цих людей справжніми звірами. Причина в тому, що в країні великого червоного дракона вони найнижчі з найнижчих, як-от свині чи собаки. Нікому більше настільки не бракує духовного рівня; такі люди не гідні постати перед Богом. Можливо, Мої слова занадто «нахабні». Представляючи Божого Духа, який у Мені працює, Я проклинаю таких звіроподібних, брудних створінь і сподіваюся, що це не знесилить Моїх братів і сестер. Не виключено, що серед нас немає таких людей, але якою б не була правда, Я вважаю, що із цими людьми треба розбиратися саме так. А ти як думаєш?

Імперія великого червоного дракона проіснувала кілька тисяч років, і весь цей час вона була порочною – і за те, що весь цей час вона опиралася Богові, її спіткали Божі прокляття та гнів, після чого прийшла Божя кара. Проклята Богом, ця країна постійно страждає від расової дискримінації та залишається відсталою. Країна, де

ми народилися, кишить усілякими брудними демонами, які через це нестримно прагнуть до панування, – а це означає, що вони паплюжать тих, хто тут народився. Людські звички, звичаї, ідеї й поняття відсталі та старомодні, тому в людей виникають про Бога всілякі уявлення, яких вони поки що не зуміли позбутися. Зокрема, перед Богом люди чинять так, а за Його спиною – інакше, приймаючи поклоніння сатані за служіння Богу, що показує: такі люди найвідсталіші. Бог виконав у материковому Китаї стільки роботи та сказав стільки Своїх слів, але люди досі залишаються абсолютно заціпенілими й байдужими. Вони продовжують виконувати ту саму роботу, що й раніше, і нітрохи не розуміють Божих слів. Коли Бог проголосив, що ні майбутнього, ні надії немає, церква, яка жила в літній спеці, відразу ж упала в холодну зиму. На світ Божий було витягнуто справжню суть людей, і їхня колишня впевненість, любов і сила зникли безслідно. Жоден із них і сьогодні не відновив свої життєві сили. На словах вони кажуть, що люблять Бога, але в серці, хай там що, у них просто немає тієї любові, хоч вони й не наважуються нарікати. Про що це свідчить? Я думаю, що наші брати й сестри визнають цей факт. Нехай Бог просвітить нас, щоб усі ми змогли пізнати, наскільки Він гідний любові, полюбити нашого Бога до глибини сердець і виявити на своїх різних посадах ту любов, яку ми всі маємо до Бога; нехай Бог обдарує наші серця непохитною та щирою любов'ю до Нього – ось на що Я сподіваюся. Тепер, коли Я це сказав, Я відчуваю трохи співчуття до Моїх братів і сестер, які також народились у цій землі бруду, і тому в Мені зросла ненависть до великого червоного дракона. Він заважає нашій любові до Бога та вабить нашу жадібність до наших подальших перспектив. Він спокушає нас бути негативно налаштованими, опиратися Богові. Це саме великий червоний дракон обманював, розбещував і спустошував нас аж донині, настільки, що ми не в змозі відплатити своїми серцями за Божу любов. У наших серцях є прагнення до цього, але ми все одно безсилі. Усі ми – жертви великого червоного дракона. Ось чому Я ненавиджу його до глибини душі й не можу дочекатися, коли знищу його. Однак, якщо подумати, це було б марно та принесло б Богу тільки неприємності, тому Я знову повертаюся до цих слів: Я палко бажаю виконувати Його волю – любити Бога. Це шлях, який Я вибираю, – це шлях, яким Я, одне з Його творінь, повинен іти. Саме так Я повинен прожити Своє життя. Ці Мої слова йдуть від самого серця, і Я сподіваюся, що, прочитавши їх, Мої брати й сестри дещо збадьоряться, аби Моє серце здобуло трохи спокою, бо Моя ціль – виконувати Божу волю й так прожити осяйне, блискуче, змістовне життя. Так Я зможу померти без жалю, із серцем, сповненим задоволення й розради. Чи хотів би ти зробити так само? Чи ухвалив ти для себе таке рішення?

Те, що Бог здатен працювати в так званих «хворих людях Східної Азії», – це Його велика сила. Це Його смиренність і прихованість. Незважаючи на Його суворі слова до нас і кари, яким Він нас піддає, ми повинні від щирого серця хвалити Його за смиренність і любити Його за це до самого кінця. Люди, які вже кілька тисяч років

зв'язані сатаною, продовжують жити під його впливом і не відкинули його. Весь цей час вони продовжують гірко шукати навпомацки й боротися. У минулому вони палили фіміам, схилялися перед сатаною та поклонялися йому, були міцно прив'язані до сімейних і світських зв'язків, а також соціальних взаємодій. Люди були не в змозі їх відкинути. Де знайти змістовне життя в такому суспільстві, де людина людині вовк? Те, що згадують люди, – це життя в стражданнях, і, на щастя, Бог спас цих невинних людей, узявши наші життя під Свою опіку та захист, щоб наші життя були радісні та більше не повнилися тривогами. Ми до цього часу продовжуємо жити під Його благодаттю. Хіба це не Боже благословення? Як хтось може мати нахабство висувати до Бога надмірні вимоги? Хіба Він так мало нам дав? Чи ви досі не задоволені? Думаю, для нас прийшов час відплатити за Божу любов. Можливо, ми зазнаємо чимало насмішок, наклепів, гонінь за те, що слідуємо шляхом віри в Бога, але Я вважаю, що це змістовно. Це славно, а не ганебно, і хай там що, ми тішимося багатьма благословеннями. У незліченні часи розчарувань Божі слова приносили розраду, і ми навіть не встигали помітити, як смуток ставав радістю. У незліченні часи нужди Бог приносив благословення, і Його слова нас забезпечували. У незліченні часи недуг Божі слова приносили життя: ми визволялися від небезпеки й опинялися з небезпеки в безпеці. Ти вже тішився стількома такими речами, сам того не розуміючи. Невже ти нічого із цього не пам'ятаєш?

Шлях... (3)

У Своєму житті Я завжди радий повністю віддати Богові Свій розум і тіло. Тільки тоді Моє сумління певною мірою спокійне та не відчуває докорів. Ті, хто прагне життя, повинні спершу віддати все своє серце Богові; це необхідна передумова. Я хотів би, щоб Мої брати й сестри молилися Богу разом зі Мною: «О Боже! Нехай Твій Дух на небі дарує благодать людям на землі, щоб Моє серце повністю повернулося до Тебе, щоб Мій Дух був зворушений Тобою, щоб у Своєму серці й Дусі Я побачив, наскільки Ти гідний любові, і щоб ті, хто на землі, були благословенні бачити Твою красу. Боже! Нехай Твій Дух знову зворушить наш дух, щоб наша любов була вічною та незмінною!». У кожному з нас Бог спочатку випробовує наше серце – і коли ми виллемо в Нього своє серце, Він починає зворушувати наш дух. Тільки у своєму дусі ми можемо узріти Божу вищість, велич і те, наскільки Він гідний любові. Це і є шлях Святого Духа в людях. Чи маєш ти таке життя? Чи переживав ти життя Святого Духа? Чи був твій дух зворушений Богом? Чи бачив ти, як Святий Дух працює в людях? Чи віддав ти все своє серце Богові? Якщо ти віддав Богові все своє серце, то можеш безпосередньо переживати життя Святого Духа, і Його робота постійно тобі проявлятиметься. Тоді

ти станеш людиною, яку використовує Святий Дух. Чи бажаєш ти стати такою людиною? Пам'ятаю: коли Я був зворушений Святим Духом і вперше віддав своє серце Богові, Я впав перед Ним і вигукнув: «О Боже! Ти відкрив Мені очі й дозволив пізнати Твоє спасіння. Я бажаю цілком віддати Тобі Своє серце та прошу тільки, щоб була воля Твоя, бажаю тільки, щоб Моє серце здобуло Твоє схвалення у Твоїй присутності, і прошу тільки слідувати Твоїй волі». Я ніколи не забуду цю молитву; Я був глибоко зворушений і розридався від муки перед Богом. Це була Моя перша успішна молитва в Божій присутності як спасенної людини, і це було перше бажання Мого серця. Після цього Святий Дух часто Мене зворушував. Чи був у тебе такий досвід? Як Святий Дух працював у тобі? Я думаю, що більшою чи меншою мірою цей досвід спільний для всіх, хто прагне любити Бога, – просто вони про це забувають. Якщо хтось каже, ніби не мав такого досвіду, то це свідчить, що він іще не спасений і залишається під владою сатани. Робота Святого Духа, яка є спільною для всіх нас, – це шлях Святого Духа, а також шлях тих, хто вірить у Бога й шукає Його. Перший етап роботи, яку Святий Дух виконує в людях, – це зворушення їхнього духу, після чого вони починають любити Бога та прагнути життя, і всі, хто йде цим шляхом, перебувають у потоці Святого Духа. Такою є динаміка Божої роботи не тільки в материковому Китаї, а й у цілому всесвіті. Так Він працює в кожному. Якщо хтось ніколи не зворушувався, то це свідчить, що він перебуває поза потоком відновлення. У Своєму серці Я безперестанку молюся Богу, просячи, щоб Він зворушив усіх людей, щоб кожна людина під сонцем була зворушена Ним і пішла цим шляхом. Можливо, це лише незначне прохання від Мене до Бога, але Я вірю, що Він це зробить. Я сподіваюся, що всі Мої брати й сестри молитимуться за це, аби воля Божа була виконана, а Його робота скоро завершилася, щоб Його Дух на небі зміг відпочити. Це Моя особиста маленька надія.

Я вірю: якщо Бог зміг розпочати Свою роботу в одній цитаделі демонів, то Він, безсумнівно, зможе зробити це й у незліченних інших цитаделях по цілому всесвіту. Ми, люди заключного періоду, обов'язково побачимо день Божої слави, як і сказано: «Хто піде до кінця, той буде спасений». Ніхто не може замінити Бога на цій стадії Його роботи – цю роботу може виконати лише Сам Бог, бо це надзвичайна стадія роботи, стадія роботи завоювання, а люди не можуть завойовувати інших людей. Люди завойовуються тільки тоді, коли Бог говорить Своїми власними устами та діє Своєю власною рукою. Із цілого всесвіту Бог використовує як випробувальний майданчик саме країну великого червоного дракона, після чого Він візьметься до цієї роботи в цілому всесвіті. Так Він виконає по цілому всесвіті ще більшу роботу, і всі люди всесвіту отримають Божу роботу завоювання. Люди кожної релігії та кожної конфесії повинні прийняти цю стадію роботи. Це шлях, який потрібно пройти: ніхто не може його уникнути. Чи готовий ти прийняти те, що доручено тобі Богом? Я завжди вважав, що прийняти доручення Святого Духа – це щось славне. На Мій погляд, це найвеличніше доручення,

яке Бог дає людству. Я сподіваюся, що Мої брати й сестри наполегливо працюватимуть поруч зі Мною та приймуть від Бога це доручення, аби Бог здобув славу в цілому всесвіті й у вишньому світі, а наше життя не було даремним. Ми повинні щось зробити для Бога, або ми мусимо дати клятву. Якщо люди, вірячи в Бога, не переслідують жодної цілі, то їхнє життя не має сенсу, і коли прийде час помирати, вони побачать лише синє небо й запорошену землю. Хіба таке життя змістовне? Якщо ти здатен виконувати Божі вимоги протягом життя, хіба це не прекрасно? Чому ти завжди накликаєш на себе такі неприємності й чому ти завжди такий зневірений? Чи здобув ти щось від Бога завдяки такій поведінці? І чи може Бог здобути щось від тебе? У Моїй клятві Богові була тільки обіцянка Мого серця; Я не намагався обдурити Його словами. Я ніколи не зробив би такого – Я бажаю лише розрадити Бога, якого сердечно люблю, аби принести втіху Його Духу на небі. Серце може бути цінним, але любов дорогоцінніша. Найдорогоціннішу любов у Своєму серці Я віддав би Богові, щоб Він міг потішитися найпрекраснішим, що в Мене є, і відчувти вдовolenня від любові, яку Я Йому приношу. Чи готовий ти віддати Богові свою любов, аби Він нею тішився? Чи готовий ти зробити це капіталом свого існування? На Своєму досвіді Я переконався: що більше любові Я віддаю Богові, то більше радості знаходжу в житті; більше того, Моїм силам немає меж, Я з радістю віддаю Йому все Своє тіло й розум, і Я постійно відчуваю, що ніяк не можу достатньо сильно любити Бога. Тож яка твоя любов – мізерна чи нескінченна, незмірна? Якщо ти справді бажаєш любити Бога, то завжди матимеш для Нього ще більше любові – і в такому разі яка людина чи річ могли б стати на заваді твоїй любові до Бога?

Бог цінує любов кожної людини. Для всіх, хто Його любить, Його благословення подвоюються, бо людську любов так важко знайти, і її так мало, що вона майже непомітна. Бог намагався просити людей у цілому всесвіті любити Його у відповідь, але за всі періоди й дотепер лише одиниці, лише зменька людей відповідала Йому справжньою любов'ю. Наскільки Я пам'ятаю, одним із них був Петро, але його вів особисто Ісус, і лише в момент своєї смерті Петро віддав Богу всю свою любов, і тоді його життя обірвалося. І ось у цих жахливих умовах Бог звузив рамки Своєї роботи в усесвіті й використав країну великого червоного дракона як демонстраційну зону, сконцентрувавши всю Свою енергію та зусилля в одному місці, аби зробити Свою роботу ефективнішою та кориснішою для Свого свідчення. Саме за цих двох умов Бог переніс Свою роботу в цілому всесвіті на цих людей у материковому Китаї, які мали найнижчий духовний рівень, і почав Свою люблячу роботу завоювання. А коли Він змусить їх усіх полюбити Його, то здійснить наступний етап Своєї роботи, у чому й полягає Божий план. Так Його робота досягає найбільшого ефекту. Рамки Його роботи мають як серцевину, так і обмеження. Зрозуміло, яку велику ціну Бог заплатив і скільки зусиль Він витратив, виконуючи в нас Свою роботу, аби прийшов наш день. Це наше благословення.

Отже, що бентежить людей із їхніми уявленнями, то це заздрість західних людей до нас за те, що ми народились у гарному місці, але при цьому всі ми вважаємо себе маленькими, незначними людьми. Хіба це не Бог нас підносить? Те, що нащадками великого червоного дракона, яких завжди топтали, захоплюються західні люди, – це справді наше благословення. Коли Я про це думаю, мене охоплює могутнє відчуття Божої доброти, Його дорожності та близькості. Це показує: усе, що робить Бог, несумісне з людськими уявленнями. Хоча всі ці люди прокляті, Він не обмежений суворістю закону та навмисно переніс центр Своєї роботи на цей клаптик землі. Ось чому Я радію та відчуваю безмірне щастя. Як Той, хто бере на Себе провідну роль у роботі, подібно до первосвященників серед ізраїльтян, Я маю змогу безпосередньо виконувати роботу Духа та безпосередньо служити Божому Духу; це Моє благословення. Хто б насмілювався таке уявити? Але сьогодні це несподівано зійшло на нас. Це справді величезна радість і привід для нашого святкування. Сподіваюся, що Бог і надалі благословлятиме нас і підноситиме, щоб Він міг багато використовувати тих із нас, хто живе в цій купі гною, і щоб так ми змогли віддячити Йому за Його любов.

Шлях, яким Я йду зараз, – це шлях відплати за Божу любов, але Я постійно відчуваю, що це не Божа воля та не той шлях, яким Я повинен іти. Значне використання людини Богом – це Божа воля та шлях Святого Духа. Можливо, Я помиляюся, але Я думаю, що це Мій шлях, бо колись давно Я поклявся Богові, що бажаю Його проводу, аби Я міг з усім поспіхом ступити на шлях, яким повинен іти, і якнайшвидше виконати Божу волю. Що б там не думали інші, Я вважаю, що слідувати Божій волі – це вкрай важливо. У Моєму житті немає нічого важливішого, і ніхто не може позбавити Мене цього права. Це Мій особистий погляд, і, можливо, є такі, хто не може його зрозуміти, але Я не вважаю, що повинен перед кимось виправдовуватися. Я піду тим шляхом, яким повинен іти: щойно Я впізнаю цей шлях, Я піду ним і не відступаю. Отже, Я повертаюся до цих слів: Я палко бажаю виконувати Божу волю. Упевнений, що Мої брати й сестри не стануть Мене критикувати! Загалом, на Мій особистий погляд, інші люди можуть говорити що завгодно, але Я відчуваю, що слідувати Божій волі – це найголовніше, і ніщо не має Мене від цього стримувати. Слідування Божій волі ніколи не може бути неправильним! І це не дії у власних інтересах! Я вірю, що Бог заглянув у Моє серце! Як же ти повинен це розуміти? Чи готовий ти принести себе в жертву Богові? Чи готовий ти бути використаним Богом? Чи присягаєшся ти слідувати Божій волі? Сподіваюся, що Мої слова дещо допоможуть Моїм братам і сестрам. Хоча в Моїх висновках немає нічого глибокого, Я все ж говорю вам про них, щоб ми могли без жодних перепон поділитись одне з одним своїми найпотаємнішими почуттями та щоб Бог завжди був серед нас. Ці слова йдуть від Мого серця. Гарзд! Це все, про що Я сьогодні мусив сердечно поговорити. Сподіваюся, що Мої брати й сестри продовжать наполегливо працювати, і сподіваюся, що Божий Дух завжди опікуватиметься нами!

Шлях... (4)

Те, що в сьогоднішньому періоді люди здатні відкрити для себе, наскільки Бог гідний любові, і шукати шлях любові до Нього, те, що вони готові прийняти навчання Царства сьогодні, – усе це є Божою благодаттю, ба більше – Його піднесенням людства. Щоразу, коли Я про це думаю, Мене охоплює сильне відчуття того, наскільки Бог гідний любові. Бог справді любить нас; якби Він нас не любив, хто б зміг відкрити те, наскільки Він гідний любові? Тільки так Я бачу, що всю цю роботу виконує особисто Сам Бог і що Він веде та спрямовує людей. Я дякую за це Богові та хотів би, щоб Мої брати й сестри приєдналися до Мене у хвалі Богу: «Уся слава Тобі, Сам всевишній Боже! Нехай Твоя слава примножиться та виявиться в тих із нас, кого Ти вибрав і здобув». Бог просвітив Мене: Він показав Мені, що ми були визначені багато віків тому та що Він побажав здобути нас в останні дні, щоб через нас усесвіт і все суще побачили Божу славу в усій її повноті. Отже, ми – кристалізація шеститисячолітнього Божого плану управління; ми – зразки, взірці Божої роботи в цілому всесвіті. Тільки тепер Я усвідомлюю, наскільки сильно Бог нас любить, і розумію, що робота, яку Він у нас виконує, і те, що Він говорить, у мільйон разів більші, ніж у минулі періоди. Навіть в Ізраїлі та в Петрі Бог не виконував особисто стільки роботи й не говорив стільки слів – і це свідчить про те, що ми, ця громада людей, дійсно неймовірно благословенні, незрівнянно благословенніші за святих минулих часів. Ось чому Бог завжди говорив, що люди заключного періоду благословенні. Хай там що говорять інші, Я вірю, що ми найблагословенніші Богом. Ми повинні приймати благословення, даровані нам Богом; можливо, є такі, хто скаржиться Богу, але Я вважаю: якщо ці благословення походять від Бога, то це доводить, що ми на них заслуговуємо. Навіть якщо інші нарікають або незадоволені нами, Я все одно вірю, що ніхто інший не може ні успадкувати, ні забрати в нас благословення, які нам дав Бог. Оскільки в нас виконується Божа робота й Він говорить із нами віч-на-віч, – тільки з нами та більше ні з ким, – Бог робить так, як Він бажає. І якщо люди не впевнені, хіба вони не завдають собі клопоту, та й годі? Хіба вони цим не накликають на себе зневагу? Чому Я так говорю? Тому що Я глибоко це ціную. Візьмімо, наприклад, ту роботу, яку Бог виконує в Мені: тільки Я можу взятися за цю роботу – хіба хтось інший зумів би її виконати? Мені пощастило отримати від Бога це доручення – хіба хтось інший зумів би таке зробити з власної примхи? Однак Я сподіваюся, що брати й сестри зрозуміють Моє серце. Я не вихваляюся Своїми повноваженнями, а пояснюю певне питання. Я хотів би, щоб уся слава належала Богові та щоб Бог подивився на серце кожного з нас, аби наші серця очистилися перед Ним. У Своєму серці Я бажаю бути повністю здобутим Богом, стати чистою дівою, яку приносять у жертву на олтарі, більше того – мати послух агнця, явившись серед усього людства як святе духовне тіло. Це Моя обітниця, клятва, яку Я дав перед Богом. Я бажаю

виконати її й так відплатити за Божу любов. А ти готовий так зробити? Я вірю, що ця Моя обітниця підбадьорить іще більше молодих братів і сестер та обнадіє ще більше молодих людей. Мені здається, що Бог вважає молодь особливо важливою. Можливо, це Моє власне упередження, але Мені постійно видається, що молодь має перспективи й надію; здається, Бог виконує в молодих людях додаткову роботу. Їм може не вистачати проникливості й мудрості, і вони можуть бути жвавими та полохливими, наче новонароджене теля, але Я вірю, що вони не позбавлені певних переваг. У них можна побачити невинність молодості, і вони швидко приймають нове. Хоча молоді люди справді схильні до зарозумілості, запеклості й імпульсивності, це не впливає на їхню здатність приймати нове світло, бо молоді люди рідко тримаються за старе, віджиле. Саме тому Я бачу в молодих людях безмежний потенціал і життєву силу; саме тому вони викликають у Мене ніжність. Я не відчуваю неприязні до старших братів і сестер, але вони й не становлять для Мене жодного інтересу – за що Я приношу їм Свої щирі вибачення. Можливо, Я висловився неприйнятно чи неделікатно, але Я сподіваюся, що всі ви зможете пробачити Мою нерозсудливість, бо Я занадто молодий, щоб дуже уважно ставитися до того, як Я висловлююся. Але, правду кажучи, старші брати й сестри все ж таки справді виконують певну функцію – вони не геть непотрібні. Річ у тому, що вони досвідчені у веденні справ; вони ведуть справи планомірно й не так часто припускаються помилок. Хіба це не їхні сильні сторони? Скажімо всі перед Богом: «О Боже! Нехай ми всі виконуватимемо власні функції на своїх різних посадах, і нехай ми всі робитимемо для Твоєї волі геть усе, що в наших силах!». Я вірю, що на це має бути Божя воля!

Судячи з Мого досвіду, багато з тих, хто відкрито виступає проти цього потоку, – хто прямо протистоїть Духу Божому, – це люди старшого віку. У цих людей дуже сильні релігійні уявлення; вони на кожному кроці порівнюють Божі слова з усяким віджилим і намагаються узгодити з Божими словами те, що було прийнято в минулому. Хіба це не абсурд? Чи змогли б такі люди виконувати роботу, яку їм доручив Бог? Чи зміг би Бог використовувати таких людей у Своїй роботі? Святий Дух має певний метод на кожен день Своїєї роботи; якщо люди чіплятимуться за старе, то настане день, коли вони будуть витіснені зі сцени історії. На кожній стадії Своїєї роботи Бог використовує нових людей. Хіба ті, хто намагається навчати інших віджилому, не несуть людям знищення? І хіба вони не затримують роботу Бога? А якщо так, то коли ж буде завершено Божу роботу? Хтось може мати певні уявлення про те, що Я щойно сказав. Можливо, хтось не впевнений. Але Я не хочу, щоб ти хвилювався: незабаром станеться багато схожих речей, і їх можна буде пояснити тільки фактами. Ходімо до певних важливих людей, певних авторитетних пасторів або тлумачів Біблії та прочитаймо їм проповіді про цей потік. Спершу вони точно не стануть чинити відкритий опір, але дістануть Біблію, щоб кинути тобі виклик. Вони попросять тебе переказати Книгу Ісаї та Книгу Даниїла, і вони навіть

попросять тебе пояснити Книгу Об'явлення. І якщо ти не зможеш відповісти, вони відкинуть тебе, і назвуть тебе неправдивим Христом, і скажуть, що ти поширюєш шлях абсурду. За годину вони висунуть проти тебе неправдиві звинувачення, від яких у тебе перехопить подих. Хіба це не відкритий опір? Але це тільки початок. Вони не зможуть перешкодити наступному етапу Божої роботи, і незабаром Святий Дух змусить їх прийняти його. Це невблаганна тенденція; це щось таке, що люди не можуть ні зробити, ні навіть уявити. Я вірю, що Божа робота безперешкодно поширюватиметься цілим всесвітом. Така Божа воля, і ніхто не може її зупинити. Нехай Бог просвітить нас і дасть нам можливість прийняти більше нового світла, не перериваючи Боже управління в цьому питанні. Нехай Бог змилюється над нами, щоб ми всі змогли побачити прихід Його дня слави. Час, коли Бог зможе насолоджуватися славою в цілому всесвіті, також стане часом, коли ми здобудемо славу разом із Ним. Здається, це також буде час, коли Я розлучуся з тими, хто йде зі Мною. Я сподіваюся, що Мої брати й сестри зможуть разом зі Мною піднести свої голоси в благанні до Бога: нехай велика Божа робота незабаром завершиться, щоб ми змогли побачити Його день слави ще за нашого життя. Я досі сподіваюся виконати Божу волю за Свого життя, і Я сподіваюся, що Бог продовжуватиме виконувати в нас Свою роботу, і що ніколи не буде жодних перешкод. Це Моє вічне прагнення. Нехай Бог завжди буде між нами, і нехай Його любов будує між нами мости, щоб дружба між нами ставала ще дорогоціннішою. Я сподіваюся, що любов створить між нами ще більше розуміння, що любов приведе нас до глибшої близькості й усуне всяку відстань між нами та що любов між нами стане глибшою, ширшою й відраднішою. Я вірю, що воля Мого Бога саме така. Сподіваюся, що Мої брати й сестри стануть ближчими до Мене та що всі ми дорожитимемо нашими недовгими днями разом, щоб вони стали для нас прекрасними спогадами.

Можливо, у материковому Китаї було більше етапів Божої роботи, але вони нескладні. Якщо вдуматися, то в кожному етапі Його роботи є сенс; кожен із них був особисто виконаний Богом, і кожен зіграв у цій роботі власну роль. Кожна «сцена» справді сміховинна, і хто б міг собі уявити, що ці люди розіграють таку драму, що їхнє виконання серед кожного випробування буде настільки правдивим, що під Божим пером буде так яскраво й повно зображено найрізноманітніших людей, кожен із яких багато чого явить на світ Божий? Але під цим Я не маю на увазі, що Бог у Своїй роботі грається з людьми. У цьому не було б жодного сенсу; у Божої роботи є мета, і Він ніколи не став би робити нічого безглузлого чи невартісного. Усе, що Він робить, потрібне для того, щоб удосконалити людей і здобути їх. Звідси Я воістину бачу, що у Своєму серці Бог піклується тільки про благо людини. Може, Я назвав це драмою, але також можна сказати, що цю драму взято з реального життя. Просто Богу, головному режисеру цієї драми, люди потрібні для співпраці над завершенням цієї роботи. Однак в іншому сенсі Бог за допомогою цього здобуває людей, щоб вони більше Його любили. Хіба це не Божа

воля? Тож Я сподіваюся, що ні в кого немає жодних побоювань. Чи ти зовсім не знаєш Божої волі? Я багато чого сказав – сподіваюся, що брати й сестри все зрозуміли та не сприйняли Моє серце неправильно. Я не сумніваюся, що ви всі будете здобуті Богом. Кожен іде власним шляхом. Нехай Бог відкриє той, що під вашими ногами, і нехай ви помолитесь Йому та скажете: «О Боже! Я бажаю, щоб Ти здобув мене, аби мій дух повернувся до Тебе». Чи готовий ти шукати Божого проводу в глибинах свого духу?

Шлях... (5)

У минулому ніхто не знав Святого Духа й тим більше не усвідомлював, яким шляхом іде Святий Дух. Саме тому люди завжди виставляли себе перед Богом на посміховисько. Справедливо буде сказати, що майже ніхто з тих, хто вірить у Бога, не знає Духа, а їхня віра заплутана та непевна. Очевидно, що люди не розуміють Бога; і хоча їхні уста можуть говорити, що вони в Нього вірять, та по суті, судячи з поведінки людей, вони вірять у себе, а не в Бога. Я бачив на Своєму власному досвіді, що Бог свідчить про втіленого Бога, і зовні здається, наче щось змусило людей визнати свідчення про Бога, але можна сказати, що вони ледь-ледь вірять, ніби Божий Дух абсолютно безпомилковий. Однак Я кажу, що люди вірять не в цю особу й тим більше не в Божого Духа, а у свої власні почуття. Коли вони так роблять, хіба вони не вірять просто в самих себе? Я кажу правду. Я не вішаю на людей ярлики, але мушу дещо роз'яснити: те, що люди дійшли до сьогодні, сталося завдяки Святому Духу, незалежно від того, мають вони ясність або заплуталися. Люди не мають над цим жодного контролю. Це приклад того, як Святий Дух примушує людей до віри, про що Я згадував раніше; це спосіб, у який працює Святий Дух, і це шлях, яким Він іде. У кого б, по суті, не вірили люди, Святий Дух силоміць дає їм якесь відчуття, змушуючи їх повірити в Бога в їхніх серцях. Хіба ти віриш не так? Хіба ти не вважаєш, що твоя віра в Бога – це щось дивне? Хіба тобі не здається химерним, що ти не можеш вирватись із цього потоку? Хіба ти геть не трудився замислитися над цим? Хіба це не найбільше з усіх знамень і чудес? Навіть якщо ти багато разів поривався втекти, якась потужна життєва сила постійно притягує тебе та відбиває бажання піти. І щоразу, коли ти опиняєшся в таких обставинах, ти незмінно починаєш плакати й ридати, не знаючи, що робити далі. Дехто з вас усе ж намагається піти, але ці спроби відчуються так, наче в серце тобі встромляють ножа, наче твою душу забрав якийсь земний привид, залишивши серце неспокійним і позбавленим миру. Після такого ти не можеш не зібратись із силами та не повернутися до Бога. ... Хіба в тебе не було такого досвіду? Не сумніваюся, що молодші брати й сестри, здатні відкрити своє серце, скажуть: «Так! Я пережив це стільки разів, що мені соромно про це думати!». У Своєму

повсякденному житті Я завжди радий ставитися до Моїх молодих братів і сестер як до Своїх близьких, бо в них стільки невинності – вони такі чисті й любі. Вони немов Мої власні супутники. Ось чому Я завжди шукаю нагоди зібрати разом усіх Моїх близьких, аби поговорити про наші ідеали та плани. Нехай Божа воля здійсниться в нас, аби всі ми були як одна плоть і кров, без жодних перепон і дистанції між нами. Помолімося Богу всі разом: «О Боже! Якщо на те Твоя воля, благаємо, щоб Ти дав нам підхоже середовище, аби ми могли здійснити бажання в наших серцях. Змилуйся над нами, молодими й нерозумними, і дозволь нам виявити силу в наших серцях!». Я вірю, що на це є Божа воля, бо колись давно Я молився до Бога й казав: «Отче! Ми на землі безперестанку взиваємо до Тебе, бажаючи, щоб Твоя воля незабаром здійснилася на землі. Я хочу шукати Твоєї волі. Нехай Ти зробиш те, що хочеш, і з усім поспіхом виконаєш у мені Своє доручення. Я готовий навіть на те, щоб Ти відкрив між нами новий шлях, якщо це означатиме швидке виконання Твоєї волі! Я прошу тільки, щоб Твоя робота незабаром завершилася, і вірю, що ніякі правила не зможуть її затримати!». Такою є Божа робота сьогодні; хіба ти не бачиш шлях, яким іде Святий Дух? Щоразу, коли Я зустрічаюся зі старшими братами й сестрами, у мене виникає невимовне відчуття пригніченості. Зустрічаючись із ними, Я бачу, що від них тхне суспільством; їхні релігійні уявлення, їхній досвід ведення справ, їхня манера говорити, слова, які вони використовують, тощо – усе це дратує. Вони буцімто сповнені «мудрості». Я завжди тримаюся від них якнайдалі, бо особисто Я не наділений філософіями життя у світі. Щоразу, коли Я зустрічаюся із цими людьми, вони залишають Мене виснаженим, зі спітнілою головою; часом Я відчуваюся настільки пригніченим, що ледве можу дихати. Тож у цей небезпечний момент Бог дає Мені чудовий вихід. Може, це лише Моя помилкова думка. Мене цікавить лише те, що приносить Богові користь; виконувати Божу волю – ось що найважливіше. Я тримаюся далеко від цих людей, але якщо Бог вимагає від Мене зустрічі з ними, Я все одно підкоряюся. Річ не в тому, що вони огидні, а в тому, що їхня «мудрість», уявлення й філософії життя у світі такі мерзенні. Я існую, щоб виконувати Боже доручення, а не вчитись у них тому, як вони все роблять. Я пам'ятаю, як колись Бог сказав Мені: «На землі прагни лише виконати волю Отця Твого і завершити Його доручення. Решта Тебе не стосується». Коли Я про це згадую, Мені стає трохи спокійніше. Річ у тому, що людські справи завжди здаються Мені дуже складними; Я не можу їх збагнути й ніколи не знаю, що робити. Через це Я незліченно багато разів бентежився та ненавидів людство; чому люди мають бути такими складними? Чому вони не можуть бути простими? Навіщо намагатися бути такими розумниками? Коли Я зустрічаюся з людьми, здебільшого ці зустрічі засновано на Божому дорученні Мені. Може, кілька разів це було й не так, але хто знає, що приховано в глибині Мого серця?

Багато разів Я радив братам і сестрам поруч зі Мною, щоб вони вірили в Бога серцем, щоб не дбали про власні інтереси, а пам'ятали про Божу волю. Багато

разів Я ридав перед Богом від муки: чому люди не пам'ятають про Божу волю? Адже Божа робота не може просто так безслідно зникнути без причини? Я також не знаю, – у Моїй свідомості це майже стало загадкою, – чому люди ніколи не розпізнають шлях, яким іде Святий Дух, але продовжують триматися за ненормальні стосунки з іншими людьми? Коли Я бачу таких людей, Мене нудить. Замість того, щоб покласти свої надії на шлях Святого Духа, вони зосереджуються на людських учинках. Хіба це може догодити Богу? Мене це часто засмучує. Це майже стало Моїм тягарем – і Святого Духа це теж бентежить. Хіба ти не відчуваєш у серці жодного докору? Нехай Бог відкриє очі нашому духу. Багато разів Я, Хто веде людей до входження в Божу роботу, молився перед Богом: «Отче! Я хочу, щоб Твоя воля була стрижнем, Я хочу шукати Твою волю, Я хочу бути вірним Твоєму дорученню, щоб Ти міг здобути цю громаду людей. Нехай Ти виведеш нас у землю свободи, щоб ми могли доторкнутися до Тебе духом, і нехай Ти розбудиш духовні почуття в наших серцях!». Я бажаю, аби Божа воля здійснилася, і тому безперестанку молюся, щоб Його Дух продовжував просвіщати нас, щоб ми йшли шляхом, яким веде Святий Дух, – бо шлях, яким Я йду, є шляхом Святого Духа. І хто ще міг би пройти цим шляхом замість Мене? Ось що робить Мій тягар іще важчим. Мені здається, ніби Я ось-ось упаду, але Я вірю, що Бог ніколи не затримав би Свою роботу. Можливо, наші шляхи розійдуться тільки тоді, коли Його доручення буде виконано. Тож, можливо, це через дію Божого Духа Я завжди відчував себе іншим. У Мене таке відчуття, ніби є певна робота, яку Бог хоче виконати, але Я досі не можу збагнути, у чому вона полягає. Але Я вірю, що на землі немає нікого кращого за Моїх близьких і що вони молитимуться за Мене перед Богом, за що Я безмірно вдячний. Я бажаю, аби брати й сестри разом зі Мною промовили: «О Боже! Нехай Твоя воля повністю проявиться в нас, людях заключного періоду, щоб ми були благословенні життям духу, і споглядали діяння Божого Духа, і дивилися на Його істинний лик!». Коли ми дійдемо до цього етапу, то справді житимемо під проводом Духа, і тільки тоді ми зможемо поглянути на істинний Божий лик. Тобто люди зможуть зрозуміти справжній сенс усіх істин за просвітлінням волі Божого Духа, а не усвідомлюючи й осягаючи ці істини відповідно до людських уявлень. Це повністю робота Самого Бога, у ній немає нічого від людських ідей; це Його план роботи для діянь, які Він бажає проявити на землі, і це остання частина Його роботи на землі. Чи бажаєш ти приєднатися до цієї роботи? Чи хочеш ти бути її частиною? Чи прагнеш ти бути вдосконалим Святим Духом і брати участь у житті духу?

Сьогодні головне – це заглиблюватися під наш первісний фундамент. Ми повинні заглибитися в істину, видіння та життя, але спершу Я мушу нагадати братам і сестрам: щоб увійти на цей етап роботи, ти повинен відкинути свої попередні уявлення. Тобто ти повинен змінити спосіб життя, побудувати нові плани, почати життя із чистого аркуша. Якщо ти й надалі чіплятимешся за те, чим

дорожив у минулому, Святий Дух не зуміє в тобі працювати та ледве зможе підтримувати твоє життя. Ті, хто не шукає, не входить, не планує, будуть повністю покинуті Святим Духом – і тому говориться, що вони були відкинуті цим періодом. Я сподіваюся, що всі брати й сестри здатні зрозуміти Моє серце, і Я сподіваюся, що більше «новобранців» устануть до співпраці з Богом і разом завершать цю роботу. Я вірю, що Бог нас благословить. Так само Я вірю, що Бог дасть Мені ще багато близьких людей, щоб Я міг дійти до кожного куточка землі та любов між нами стала більшою. Більше того, Я вірю, що Бог розширить Своє Царство завдяки нашим зусиллям; Я хотів би, щоб ці наші зусилля досягли безпрецедентного рівня та дали Богові змогу здобути більше молодих людей. Я хочу, щоб ми більше часу проводили в молитві за це, щоб ми молилися безперестанку, аби ми все своє життя проводили перед Богом і були якомога ближчими до Бога. Нехай між нами більше ніколи нічого не стоятиме, і нехай ми всі дамо перед Богом цю присягу: завзято працювати разом! Бути вірними до самого кінця! Ніколи не розлучатись і завжди бути разом! Я сподіваюся, що всі брати й сестри дадуть перед Богом цю обітницю, щоб наші наміри ніколи не змінилися, а наша рішучість ніколи не похитнулася! Заради Божої волі, ще раз кажу: працюймо завзято! Стараймося з усіх сил! Бог обов'язково нас благословить!

Шлях... (6)

Саме завдяки Божій роботі нас привели в цей день, і тому ми – вцілілі згідно з Божим планом управління. Те, що сьогодні ми все ще існуємо, – це велике піднесення від Бога, бо за Божим планом країна великого червоного дракона мала бути знищена. Але Я думаю, що, можливо, Він уклав інший план або бажає виконати іншу частину Своєї роботи, тож навіть сьогодні Я не можу чітко цього пояснити – це наче нерозв'язна загадка. Але загалом ця наша громада була приречена Богом, і Я продовжую вірити, що Бог має в нас іншу роботу. Тож усі разом благаймо Небо так: «Нехай здійсниться воля Твоя, і нехай Ти знову з'явишся нам і не ховатимеш Себе, щоб ми могли ясніше бачити Твою славу та Твоє обличчя». Я постійно відчуваю, що шлях, яким нас веде Бог, не прямий – це звивиста дорога, повна вибоїн; більше того, Бог каже: що кам'янистіший шлях, то більше він може розкрити наші люблячі серця. Але ніхто з нас не може відкрити такий шлях. У Своєму досвіді Я пройшов багато кам'янистих, підступних шляхів і переніс великі страждання; часом Я навіть був настільки тяжко розбитий горем, що Мені хотілося кричати, але Я йду тим шляхом аж до цього дня. Я вірю, що це шлях, яким Мене веде Бог, тож Я терплю муки всіх страждань і йду далі. Адже так визначено Богом, тож хто може цього уникнути? Я не прошу ніяких благословень; Я прошу лише про те, щоб Я міг іти шляхом, яким мушу йти згідно з Божою волею.

Я не прагну наслідувати інших, ідучи їхнім шляхом; усе, чого Я прагну, – це справдити Свою відданість тому, щоб до кінця йти призначеним Мені шляхом. Я не прошу допомоги в інших; чесно кажучи, Я й сам не можу нікому допомогти. Здається, Я страшенно чутливий у цьому питанні. Я не знаю, що думають інші люди. Це тому, що Я завжди вважав: обсяг страждань, які повинна витерпіти певна людина, і відстань, яку вона повинна пройти на своєму шляху, визначає Бог, і люди насправді не здатні допомогти одне одному. Деякі з наших ревних братів і сестер можуть сказати, що Я позбавлений любові, але це просто те, у що Я вірю. Люди йдуть своїми шляхами, покладаючись на Божий провід, і Я вірю, що більшість Моїх братів і сестер зрозуміє Моє серце. Я також сподіваюся, що Бог дасть нам набагато більше просвітління в цьому аспекті, щоб наша любов стала чистішою, а наша дружба – ціннішою. Нехай ми не заплутаємося в цій темі, а лише здобудемо більшу ясність, аби міжособистісні стосунки будувалися на фундаменті Божого керівництва.

Бог кілька років працював у материковому Китаї, і Він заплатив у всіх людях велику ціну, аби нарешті привести нас туди, де ми є сьогодні. Думаю, щоб направити всіх на правильний шлях, ця робота має починатися там, де кожна людина найслабша; тільки тоді люди зможуть подолати першу перешкоду й рухатися далі. Хіба так не краще? Китайська нація, що розбещувалася тисячоліттями, вижила до сьогодні, поки всілякі «віруси» безперервно наступають, поширюючись скрізь, як чума; достатньо поглянути на стосунки людей, аби побачити, скільки в людях таїться «мікробів». Богу надзвичайно важко просувати Свою роботу на такій наглухо закритій, зараженій вірусами території. Особистості та звички людей, те, як вони ведуть справи, усе, що вони виявляють у своєму житті та міжособистісних стосунках, – усе це в такому жахливому стані, що Бог засудив усе людське знання та культури до смерті. Не кажучи вже про різноманітний досвід, який люди отримали від своїх сімей і суспільства: усе це було засуджено в Божих очах. Причина в тому, що люди, які живуть на цій землі, поглинули забагато вірусів. Для них це як звичайна справа, вони на це й уваги не звертають. Отже, що розбещеніші люди в певному місці, то ненормальніші їхні міжособистісні стосунки. Людські стосунки пронизані інтригами, люди плетуть змови одне проти одного та вбивають одне одного, наче в якійсь людожерській цитаделі демонів. У такому сповненому жаху місці, де безчинствують привиди, надзвичайно важко виконувати Божу роботу. Коли Мені доводиться зустрічатися з людьми, Я безперестанку молюся Богу, тому що жахаюся зустрічі з ними й дуже боюся, що ображу їхню «гідність» Своїм характером. У Моєму серці завжди живе страх, що ці нечисті духи діятимуть нерозсудливо, тому Я постійно молюся Богу, щоб Він захистив Мене. Між нами очевидна наявність найрізноманітніших ненормальних стосунків, і коли Я все це бачу, у Моєму серці живе ненависть, бо між собою люди завжди займаються людськими «справами», а про Бога й не згадують. Я зневажаю їхню поведінку до глибини душі. Те, що можна побачити в людях материкового Китаю, – це не що

інше, як розбещені сатанинські характери, тож коли Бог працює над цими людьми, у них майже неможливо знайти щось вартісне; усю роботу виконує Святий Дух, і річ тільки в тім, що Святий Дух більше зворушує людей і працює в них. Використовувати цих людей майже неможливо; тобто Святий Дух не може здійснити роботу зворушення людей у поєднанні з їхньою співпрацею. Святий Дух просто не покладаючи рук намагається зворушити людей, але навіть при цьому люди залишаються заціпенілими, нечутливими та не мають жодного уявлення про те, що саме робить Бог. Отже, Божу роботу в материковому Китаї можна порівняти з Його роботою створення неба і землі. Він спонукає всіх людей народитися заново та змінює щодо них усе, бо в них немає нічого вартісного. Це викликає такий розпач. У скорботі за цих людей Я часто молюся: «Боже, нехай у цих людях відкриється Твоя велика сила, щоб Твій Дух потужно зворушив їх і щоб ці заціпенілі, туподумні страждальці прокинулися від летаргічного сну та побачили день Твоєї слави». Помолімося ж Богу всі разом і скажімо: Боже! Нехай Ти ще раз змилюєшся над нами та подбаєш про нас, аби наші серця повністю навернулися до Тебе й ми змогли вирватись із цієї брудної землі, встати й завершити те, що Ти нам доручив. Я сподіваюся, що Бог іще раз зворушить нас, аби ми здобули Його просвітління, і Я сподіваюся, що Він змилюється над нами, щоб наші серця змогли поступово навернутися до Нього й Він нас здобув. Це бажання, яке поділяємо ми всі.

Шлях, яким ми йдемо, повністю визначений Богом. Якщо коротко, Я вірю, що неодмінно пройду цей шлях до самого кінця, тому що Бог завжди усміхається Мені, і Мене ніби завжди скеровує Його рука. Тому Моє серце не заплямоване нічим іншим, і тому Я завжди пам'ятаю про Божу роботу. Усе, що доручає Мені Бог, Я виконую щосили та з відданістю, і Я ніколи не втручаюся в завдання, призначені не Мені, і не встряю в те, хто ще це робить, – бо вважаю, що кожна людина повинна йти своїм шляхом, а не посягати на чужі. Ось як Я це бачу. Можливо, це зумовлено Моєю власною особистістю, але Я сподіваюся, що Мої брати й сестри зрозуміють і пробачать Мене, бо Я нізащо не смію йти проти постанов Свого Отця. Я не смію переступати волю Неба. Хіба ти забув, що «волю Неба переступати не можна»? Хтось може подумати, що Я егоцентричний, але Я вірю, що прийшов саме для того, щоб виконати одну із частин Божої роботи управління. Я прийшов не для того, щоб втручатися в міжособистісні стосунки; Я ніколи не навчуся ладнати з іншими. Однак у Божому дорученні Я маю Божий провід, і Я маю віру та наполегливість, необхідні для доведення цієї роботи до кінця. Можливо, Я занадто «егоцентричний», але Я сподіваюся, що кожен відважиться й спробує відчути справедливу й безкорисливу Божу любов і співпрацювати з Богом. Не чекайте другого пришествя Божої величі; це нікому не несе добра. Я постійно думаю, що нам слід зважати ось на що: «Ми повинні зробити все можливе, щоб виконати те, що ми мусимо, аби догодити Богу. У кожного з нас різне Боже доручення; як нам його виконувати?». Ти повинен

бачити, яким саме шляхом ідеш: украй важливо, щоб ти чітко це усвідомлював. Оскільки всі ви бажаєте догодити Богові, то чому б не віддати себе Йому? Коли Я вперше молився Богові, Я віддав Йому все Своє серце. Люди навколо Мене: батьки, сестри, брати, колеги – усі вони були відсунуті Моїм рішенням далеко на задній план Моїх думок, наче для Мене вони навіть не існували. Бо Мої думки завжди були про Бога, або про Божі слова, або про Його мудрість; усе це завжди було в Моєму серці й обіймало в ньому місце, призначене для найдорожчого. Тому люди, сповнені філософій життя, вважають Мене холоднокривним і позбавленим емоцій. Їхнім серцям прикро від того, як Я тримаюся, як Я веду справи, від кожного Мого кроку. Вони кидають на Мене дивні погляди, ніби та людина, якою Я є, – якась нерозв'язна загадка. У своїх думках вони потайки судять і міряють ту людину, якою Я є, не знаючи, що Я зроблю далі. Як хоч щось із їхніх справ може стати Мені на заваді? Може, вони заздять, або гидують, або насміхаються; незважаючи на це, Я весь цей час молюся Богу, немов із великим голодом і спрагою, наче немає більше нікого – тільки Я і Він в одному світі. Сили зовнішнього світу постійно тісняться навколо Мене – але так само в Мені зринає й відчуття того, що Мене зворушує Бог. Опинившись перед цією дилемою, Я схилюся перед Богом: «О Боже! Як Я можу бути несприйнятливим до Твоєї волі? Твої очі дивляться на Мене, як на шляхетного, як на коване золото, проте Я не можу втекти від сил темряви. Я страждав би за Тебе ціле життя, Я зробив би Твою роботу справою свого життя, і Я благаю Тебе: дай Мені належне місце спочинку, щоб присвятити Себе Тобі. О Боже! Я бажаю віддати Себе в жертву Тобі. Ти добре знаєш людську слабкість, то чому ж Ти приховуєш Себе від Мене?». У ту мить Я був ніби гірською лілією, пахощі якої несе вітерець, не відомий нікому. Однак Небо ридало, і Моє серце продовжувало плакати; і здавалося, що біль у Моєму серці став іще сильнішим. Усі людські сили й облога – вони були наче грім серед ясного дня. Хто міг би зрозуміти Моє серце? І ось Я знову став перед Богом і сказав: «О Боже! Невже на цій землі бруду ніяк не можна виконати Твою роботу? Чому інші не можуть прислухатися до Твого серця в комфортному, сприятливому середовищі, вільному від переслідувань? Я хочу розправити Свої крила, але чому відлетіти – це так важко? Чи Ти цього не схвалюєш?». Цілими днями Я ридав над цим, але завжди вірив, що Бог дасть розраду Моєму скорботному серцю. Ніхто ніколи не розумів Моєї тривоги. Можливо, це пряме бачення від Бога: у Мені завжди горів вогонь до Його роботи, і Я ледве встигав перевести дух. Я й до сьогодні молюсь і кажу: «О Боже! Якщо на те Твоя воля, нехай Ти приведеш Мене до виконання ще більшої Твоєї роботи, щоб вона поширилася по цілому всесвіту й відкрилася для кожної нації та конфесії, щоб це принесло Моєму серцю трохи миру та Я зміг жити в місці спочинку для Тебе, працювати для Тебе без перешкод і служити Тобі з миром у серці все Своє життя». Це – Моє сердечне бажання. Можливо, брати й сестри скажуть, що Я гордовитий і зарозумілий; Я теж це визнаю, бо це факт: молодь справді гордовита. Тому Я

говорю так, як воно є насправді, не суперечачи фактам. У Мені ти можеш побачити всі риси характеру молоді людини, але можеш побачити й те, чим Я відрізняюся від іншої молоді: Мій спокій і умиротворіння. Я не роблю із цього теми; Я вірю, що Бог знає Мене краще, ніж Я сам. Ці слова йдуть від щирого серця, і Я сподіваюся, що брати й сестри не образяться. Поговорімо про слова в наших серцях, подивімося, чого саме шукає кожен із нас, порівняймо любов до Бога в наших серцях, послухаймо слова, які ми шепочемо Богові, заспіваймо найкрасивіші пісні в наших серцях і даймо голос гордості в наших серцях, щоб наше життя стало прекраснішим. Забудьте минуле й дивіться в майбутнє. Бог відкриє нам шлях!

Шлях... (7)

З нашого практичного досвіду ми бачимо, що Бог багато разів особисто відкривав нам шлях, аби цей шлях під нашими ногами був твердішим і реальнішим. Це саме той шлях, який Бог відкрив для нас із незапам'ятних часів і який було передано нашому поколінню після десятків тисяч років. Так ми стали на шлях наших попередників, які не дійшли ним до кінця. Ми обрані Богом для того, щоб пройти заключну стадію. Саме тому цей шлях був спеціально приготований для нас Богом, і ніхто інший не може його пройти, незалежно від того, чи благословенні ми, а чи страждаємо від нещастя. Додам до цього Свій особистий висновок. Не думай про те, як би кудись утекти чи знайти інший шлях, і не жадай статусу, і не намагайся створити власне царство: усе це фантазії. Можливо, у тебе є певні упереджені ідеї щодо Моїх слів, і в такому разі Я пропоную тобі припинити бути таким безтолковим. Краще б ти подумав про це побільше; не намагайся бути розумником і не плутай добро та зло. Ти пошкодуєш про це, коли Божий план здійсниться. Ось що Я маю на увазі: коли прийде Царство Боже, усі народи землі буде розтрощено вщент. Тоді ти побачиш, що твої власні плани теж зруйновано, а тих, хто зазнає кари, буде розтрощено, і в цьому Бог повністю проявить Свій характер. Думаю, оскільки все це настільки для Мене ясно, Я мушу сказати про це й тобі, щоб ти Мене потім не звинувачував. Те, що ми спромоглися пройти цим шляхом до сьогодні, було визначено Богом, тож не думай, що ти особливий чи якийсь нещасливець: ніхто не має права нічого стверджувати щодо поточної Божої роботи, бо буде розтрошений ущент. Я був просвітлений Божою роботою: хай там що, Бог зробить цю громаду людей довершеною, Його робота більше ніколи не зміниться, і Він доведе цю громаду людей до кінця шляху та закінчить Свою роботу на землі. Усі ми повинні це розуміти. Більшість людей любить «заглядати в майбутнє», і їхнім апетитам немає кінця. Ніхто з них не розуміє нагальної Божої волі сьогодення, і тому всі вони думають про втечу. Вони подібні до коней, що втекли та хочуть лише блукати пустелею; мало хто бажає осісти в хорошому

ханаанському краї, щоб шукати шлях людського життя. Якщо люди увійшли в край, що тече молоком і медом, але не тішаються ним, то чого вони ще хочуть? Правду кажучи, за хорошим ханаанським краєм лежить лише пустеля. Навіть увійшовши в місце спочинку, люди не здатні залишатися вірними своєму обов'язку; хіба вони не звичайні блудниці? Якщо ти втратиш нагоду бути вдосконалим Богом тут, то шкодуватимеш про це до кінця своїх днів, і твоє каяття буде безмежним. Ти будеш подібний до Мойсея, який дивився на ханаанський край, але не міг ним тішитися, і він стискав кулаки, а його смерть була повна жалю, – хіба ти не думаєш, що це ганебно? Хіба ти не вважаєш, що це сором, коли інші з тебе насміхаються? Чи ти хочеш, аби інші тебе принижували? Чи ти не бажаєш собі добра? Чи ти не хочеш бути шляхетною й порядною людиною, яку вдосконалює Бог? Чи ти справді ні до чого не прагнеш? Ти не готовий іти іншими шляхами; хіба ти також не бажаєш іти тим шляхом, який для тебе визначив Бог? Чи наважишся ти піти проти волі Неба? Якими б видатними не були твої «навички», чи справді ти зможеш образити Небо? Я вважаю, що для нас краще спробувати пізнати себе як слід. Одне слово Бога може змінити небо й землю, то що ж таке в Божих очах дрібненька, маленька людина?

На власному досвіді Я переконався: що більше ти йдеш проти Бога, то більше Бог проявляє Свій величний характер і то суворіша кара, яку Він тобі «вручає»; що більше ти Його слухаєшся, то більше Він тебе любить і захищає. Божий характер подібний до знаряддя покарання: якщо ти слухаєшся, то будеш цілий і неушкоджений; якщо не слухаєшся, – постійно хитруєш і намагаєшся показати себе, – то Божий характер одразу змінюється. Бог подібний до сонця в похмурий день: Він ховається від тебе та являє тобі Свій гнів. Так само Його характер подібний до червневої погоди, коли небо ясне на багато миль навколо, а хвилі – усього лише брижі на поверхні води, аж поки течія раптом не прискорюється й вода не перетворюється на бурхливий вал. Чи наважишся ти бути настільки нерозсудливим перед обличчям такого Божого характеру? На власному досвіді більшість із вас, брати й сестри, переконалася: коли Святий Дух працює при світлі дня, ти сповнений віри – але потім, як грім серед ясного неба, Божий Дух раптово тебе покидає, і ти так мучишся, що не можеш заснути вночі, шукаючи, у якому напрямку зник Його Дух. Що б ти не робив, ти не можеш знайти, куди ж подівся Його Дух, – але потім, як грім серед ясного неба, Він знову тобі являється, і ти відчуваєш такий самий екстаз, як Петро, коли він раптом знову побачив свого Господа Ісуса, – такий екстаз, що ти мало не кричиш. Невже ти справді забув це після того, як пережив це стільки разів? Господь Ісус Христос, який став плоттю й був прибитий до хреста, а потім воскрес і вознісся на небо, завжди до пори до часу прихований для тебе, а потім на певний час являється тобі. За твою праведність Він тобі відкривається, а за твої гріхи Він гнівається та йде від тебе, то чому ж ти не молишся Йому більше? Хіба ти не знав, що після П'ятидесятниці Господь Ісус

Христос має на землі ще одне доручення? Ти знаєш тільки той факт, що Господь Ісус Христос став плоттю, прийшов на землю та був прибитий до хреста. Ти ніколи й не усвідомлював, що той Ісус, у якого ти вірив раніше, уже давно доручив Свою роботу комусь іншому та що вона вже давно завершена, а Дух Господа Ісуса Христа знову прийшов на землю в плотському образі, щоб виконати іншу частину Своєї роботи. Я хотів би тут дещо вставити: незважаючи на той факт, що ви зараз перебуваєте в цьому потоці, Я насмілюся сказати, що мало хто з вас вірить, ніби ця людина – Той, Кого вам дарував Господь Ісус Христос. Ви вмієте тільки тішитися Ним; ви не визнаєте, що Божий Дух знову прийшов на землю, і ви не визнаєте, що Бог сьогодення – це Ісус Христос тисячолітньої давнини. І тому Я кажу, що всі ви ходите, заплющивши очі: де б ви не опинилися, ви просто це приймаєте, – і ставитеся до цього без усякої серйозності. Отже, ви вірите в Ісуса на словах, але насмілюєтеся відверто опиратися Тому, про Кого Бог свідчить сьогодні. Хіба ти не нерозумний? Богу сьогодення немає діла до твоїх помилок, Він тебе не засуджує. Ти кажеш, що віриш в Ісуса, то хіба твій Господь Ісус Христос міг би тебе відпустити? Чи ти думаєш, що Бог – це якесь місце, щоб ти випускав пару, брехав і душив? Коли твій Господь Ісус Христос іще раз відкриє Себе, Він визначить, праведний ти чи злий, виходячи з того, як ти поводишся зараз. У більшості людей кінець кінцем виникають уявлення про те, що означають Мої слова «Мої брати й сестри», і переконання, що Божі засоби роботи зміняться. Хіба такі люди не переходять усякі межі? Чи може Бог свідчити про сатану як про Самого Бога? Вважаючи так, хіба ти не засуджуєш Бога? Чи ти віриш, ніби будь-яка людина може стати Самим Богом? Якби ти справді знав, то не мав би жодних уявлень. У Біблії сказано такі слова: «Усе для Нього, і все від Нього. Він приведе до слави багатьох синів, і Він – наш Провідник... Тому Він не соромиться звати нас братами». Може, ти легко процитуєш ці слова напам'ять, але ти не розумієш, що вони означають насправді. То хіба ти не віриш у Бога, заплющивши очі?

Я вважаю, що наше покоління благословенне, бо може продовжити шлях, який попередні покоління не пройшли до кінця, і узріти повторне явлення Бога після кількох тисяч років – Бога, який є поміж нас і яким повниться все суще. Ти й уявити собі не міг, що підеш цим шляхом – чи здатен ти на таке? Цим шляхом веде безпосередньо Святий Дух, ним веде семикратно посилений Дух Господа Ісуса Христа, і це шлях, який відкрив тобі Бог сьогодення. Навіть у найсміливіших мріях ти не міг собі уявити, що перед тобою знову явиться Ісус кількатисячолітньої давнини. Хіба ти не задоволений? Хто здатен постати віч-на-віч із Богом? Я часто молюся, щоб наша громада отримала від Бога більші благословення, щоб Бог був до нас прихильний і здобув нас, але Я також незліченні рази проливав за нас гіркі сльози, просячи, аби Бог просвітив нас і ми узріли більші одкровення. Коли Я бачу людей, які постійно намагаються обдурити Бога та ніколи ні до чого не прагнуть, або ж дбають про плоть, або ж переймаються своїми інтересами й репутацією, аби

потрапити в центр уваги, як Я можу не відчувати в серці великого болю? Як люди можуть бути такими нечутливими? Невже Моя робота справді не дала жодного результату? Якби твої діти були з тобою бунтівничими та неслухняними, якби в них не було совісті, якби вони дбали тільки про себе й ніколи не зважали на твої почуття, якби вони, вирости, вигнали тебе з дому, що б ти тоді відчував? Хіба по твоєму обличчю не потекли б сльози, коли ти згадав би, якого поту, крові та жертв тобі коштувало виростити своїх дітей? Так і Я безліч разів молився Богові й говорив: «Милий Боже! Тільки Ти знаєш, чи несу Я тягар задля Твоєї роботи. Там, де Мої дії не відповідають Твоїй волі, Ти дисциплінуєш Мене, удосконалюєш Мене та робиш Мене свідомим. Єдине, про що Я Тебе прошу, – це щоб Ти більше зворушував цих людей, аби незабаром Ти набув слави та здобув цих людей, і так у Твоїй роботі реалізувалася Твоя воля, а Твій план завершився швидше». Бог не хоче завойовувати людей карою та постійно водити їх за ніс. Він хоче, щоб люди дисципліновано слухалися Його слів і роботи, так виконуючи Його волю. Але люди не мають сорому й постійно бунтують проти Нього. Я вважаю, що для нас найкраще догоджати Йому в найпростіший спосіб, а саме слухатись усіх Його розпоряджень. Якщо ти справді зумієш цього досягти, то будеш удосконалений. Хіба це не легко й не радісно? Іди тим шляхом, яким мусиш; не зважай на те, що говорять інші, і не розмірковуй забагато. Хіба твоє майбутнє та доля у твоїх власних руках? Ти постійно намагаєшся втекти, бажаючи піти мирським шляхом, – але чому ти не можеш вирватися? Чому ти довгі роки вагаєшся на роздоріжжі та зрештою знову обираєш саме цей шлях? Чому ти всупереч собі повернувся в цей дім, проблукавши багато років? Чи залежить це від тебе? Ті з вас, хто в цьому потоці, – якщо ви не вірите Мені, то послухайте таке: якщо ти плануєш піти, подивися, чи дозволить тобі Бог, подивися, як тебе зворушить Святий Дух, – випробуй це на собі. Відверто кажучи, навіть якщо тебе спіткає нещастя, ти повинен пережити його в цьому потоці, і в разі страждань ти повинен страждати тут, сьогодні; ти не можеш піти деінде. Тобі це зрозуміло? Куди б ти пішов? Це адміністративна постанова Бога. Ти думаєш, що Божий вибір цієї громади людей не має жодного значення? У Своїй роботі сьогодні Бог гнівається не швидко – але якщо люди намагаються порушити Його план, Його обличчя миттєво змінюється, перетворюючись зі світлого на похмуре. Тому раджу тобі осісти, підкоритися Божому задуму та дати Йому зробити тебе довершеним. Тільки люди, які так роблять, розумні.

Шлях... (8)

Не день і не два минули відтоді, як Бог прийшов на землю, щоб взаємодіяти з людством і жити з людьми. Можливо, за цей час люди багато дізнаються про Бога, а можливо, здобувають не один урок служіння Богу та загартовуються у своїй вірі

в Бога. Хай там що, люди більш-менш розуміють Божий характер, а також у безліч способів виявляють свої власні характери. Як на Мене, різноманітні прояви людей достатні для того, щоб Бог міг використовувати їх як зразки, а їхню розумову діяльність – як еталони. Це може бути одним з аспектів співпраці між людиною та Богом, про який людина не здогадується, і це робить цей спектакль, зрежисований Богом, дуже яскравим і реалістичним. Я кажу це Своїм братам і сестрам як головний режисер цієї драми: розігравши цю виставу, кожен із нас може розповісти про свої думки й почуття, а також поговорити про те, як усі ми переживаємо своє життя в рамках цієї драми. З таким самим успіхом ми могли б провести симпозіум абсолютно нового типу, щоб відкрити наші серця, поговорити про наше виконавське мистецтво та побачити, як Бог веде кожну людину, аби на наступній виставі ми змогли виявити вищий рівень свого мистецтва й кожен із нас зумів зіграти свою роль якнайкраще, не розчарувавши Бога. Сподіваюся, що Мої брати й сестри поставляться до цього серйозно. Ніхто не має цим легковажити, бо добре зіграти роль – це не те, чого можна досягти за один-два дні; для цього потрібно, щоб ми тривалий час отримували життєвий досвід, заглиблювались у своє реальне життя та мали практичний досвід різних типів життя. Тільки тоді ми зможемо вийти на сцену. Я сповнений надії на Своїх братів і сестер. Я вірю, що ви не занепадете духом, не зневіритесь і, що б не робив Бог, ви будете наче той горщик із вогнем: ніколи не станете ледь теплими та витримаєте до самого кінця, до повного виявлення Божої роботи й до остаточного завершення драми, яку режисує Бог. Я більше нічого не прошу від вас, а тільки сподіваюся, що ви вистоїте, не будете нетерплячими до результатів і що ви співпрацюватимете зі Мною, аби роботу, яку Я мушу виконати, було зроблено добре та ніхто не чинив ні порушень, ні переривань. Коли цю частину роботи буде виконано, Бог усе вам відкриє. Завершивши Свою роботу, Я відзвітую перед Богом, представивши Йому ваші заслуги. Хіба так не краще? Допомогати одне одному в досягненні наших власних цілей – хіба це не ідеальне рішення для кожного? Зараз важкий час, який вимагає від вас заплатити певну ціну. Оскільки Я тепер режисер, Я сподіваюся, що нікого з вас це не дратує. Такою є робота, яку Я виконую. Можливо, колись Я переключуся на підхожіший «робочий відділ» і більше не ускладнюватиму вам життя. Я покажу вам усе, що ви захочете побачити, і дам вам усе, що ви захочете почути. Але не зараз. Робота сьогодення – ця робота, і Я не можу дати вам свободу дій і дозволити робити все, що ви хочете. Це утруднило б Мою роботу; якщо чесно, це не принесло б жодних плодів і не дало б вам жодної користі. Тому сьогодні ви повинні терпіти «несправедливість». Щойно настане день, коли цю стадію Моєї роботи буде завершено, Я буду вільний, Я вже не нестиму такий важкий тягар, і Я погоджуся на все, що ви в Мене попросите; Я виконаю те, що ви попросите, якщо тільки це буде корисно для вашого життя. Сьогодні Я взяв на себе велику відповідальність. Я не можу піти проти наказів Бога Отця та не можу порушити плани Своєї роботи. Я не

можу керувати Своїми особистими справами за допомогою Своїх ділових справ – і сподіваюся, що всі ви зможете зрозуміти та пробачити Мене, бо все, що Я роблю, відповідає бажанням Бога Отця; Я роблю все, що Він велить Мені робити, хай би що Він побажав, і Я не став би накликати Його злість або Його гнів. Я роблю тільки те, що мушу. Тому, від імені Бога Отця, Я раджу вам потерпіти ще трохи. Нікому не варто хвилюватися. Коли Я завершу те, що Мені потрібно виконати, ви зможете робити що завгодно й дивитися на що завгодно, – але Я повинен завершити роботу, яку Мені потрібно виконати.

На цій стадії роботи від нас вимагається максимальна віра й любов. Ми можемо спіткнутися від найменшої необережності, бо ця стадія роботи відрізняється від усіх попередніх: те, що зараз удосконалює Бог, – це віра людства, яка і невидима, і нематеріальна. Те, що зараз робить Бог, – це перетворення слів на віру, на любов, на життя. Люди повинні досягти точки, коли вони витримують сотні рафінувань і матимуть віру більшу, ніж у Йова. Вони повинні витримати неймовірні страждання та всілякі тортури й жодного разу не відступитися від Бога. Якщо вони слухняні до самого скону та мають велику віру в Бога, то ця стадія Божої роботи завершилася. Це та робота, яку Я взяв на Себе, тож Я сподіваюся, що Мої брати й сестри здатні зрозуміти Мої труднощі та більше нічого від Мене не просити. Це – вимога Бога Отця до Мене, і Я не можу втекти від цієї реальності; Я повинен виконати роботу, яку маю зробити. Я сподіваюся тільки на те, що ви не вдаєтеся до натягнутих аргументів і збоченої логіки, що ви проникливіші та не дивитеся на речі занадто спрощено. Ваше мислення занадто дитяче, занадто наївне. Божа робота не така проста, як ви можете собі уявляти, і Він не робить просто що заманеться; якби Він так робив, то Його план був би зруйнований. Хіба ви так не вважаєте? Я виконую Божу роботу. Я не те що беру в людей якісь підробітки, роблю що заманеться чи особисто вирішую, робити Мені щось чи ні. Сьогодні не все так просто. Мене послав Отець, щоб Я був режисером, – ви думаєте, що Я Сам це влаштував і вибрав? Людські уявлення часто схильні переривати Божу роботу, і тому після того, як Я попрацюю якийсь час, у людей з'являється багато прохань, які Я не в змозі виконати, і люди змінюють свою думку про Мене. Ви всі повинні чітко усвідомлювати ці свої уявлення; Я не збираюся піднімати це питання окремо, а можу лише роз'яснити роботу, яку виконую. Мої почуття це нітрохи не зачіпає. Якщо ви це зрозуміли, то можете ставитися до цього як завгодно. Я не висловлюватиму жодних заперечень, бо так працює Бог; Я не зобов'язаний усе це пояснювати. Я просто прийшов для того, щоб виконати роботу слів, щоб працювати й дати цій драмі розігратися за допомогою словесних указівок. Ні про що інше Мені говорити не потрібно, та Я й не міг би зробити нічого іншого. Я пояснив усе, що мав сказати, Мені байдуже, що ви думаєте, і для Мене це не має значення. Але Я все ж хотів би нагадати вам, що Божа робота не така проста, як ви собі уявляєте. Що менше вона відповідає людським уявленням, то глибше її значення; і що більше

вона відповідає людським уявленням, то менш вона цінна, то більше їй бракує справжнього значення. Вдумайтеся в ці слова: це все, що Я скажу із цього приводу. Усе інше ви можете проаналізувати самостійно. Я це пояснювати не буду.

Люди уявляють собі, що Бог робить справи в якийсь певний спосіб, але чи відповідає людським уявленням та Божа робота, яку ми побачили й пережили десь за останній рік? Від створення світу й до сьогодні жодна людина не змогла досягнути ні стадій, ні правил Божої роботи. А якщо хтось і зміг, то чому ж оці релігійні лідери не розуміють, що сьогодні Бог працює саме так? Чому так мало людей розуміє реальність сьогодення? Із цього ми бачимо, що ніхто не розуміє Божої роботи. Люди повинні діяти тільки за вказівками Його Духа; їм не слід просто жорстко прикладати правила до Його роботи. Якщо ти береш образ і роботу Ісуса та порівнюєш їх із нинішньою роботою Бога, то це те саме, що робили євреї, коли намагалися поставити Ісуса в один ряд із Єговою. Хіба такі дії не призводять до твого програшу? Навіть Ісус не знав, якою буде робота Бога в останні дні; Він знав тільки те, що саме Він мусив виконати: роботу розп'яття. То як би дізнались інші? Звідки б вони взнали, яку роботу Бог збирався виконати в майбутньому? Як Бог міг розкрити Свій план людям – тим, ким оволодів сатана? Хіба це не дурість? Бог просить, щоб ти знав і розумів Його волю. Він не просить, щоб ти розмірковував про Його майбутню роботу. Нам потрібно лише дбати про віру в Бога, діяти за Його вказівками, прагматично ставитися до того, як ми вирішуємо реальні труднощі, не ускладнювати життя Богові й не завдавати Йому клопоту. Ми повинні робити те, що мусимо; поки ми можемо бути в межах нинішньої Божої роботи, цього достатньо! Таким є шлях, до якого Я вас веду. Якщо ми зосередимось лише на тому, щоб рухатись уперед, Бог не скривдить жодного з нас. За цей останній рік вашого надзвичайного досвіду ви здобули дуже багато всього; Я вірю, що ви не будете так болісно це сприймати. Шлях, до якого Я вас веду, – це Моя робота й Моя місія, і він був визначений Богом дуже давно, так що нам було приречено дійти настільки далеко, аж до сьогодні. Те, що ми змогли це зробити, – наше велике благословення, і хоча цей шлях не був гладким, наша дружба вічна, і вона передаватиметься крізь віки. Чи то радість і сміх, чи то смуток і сльози – нехай усе це стане прекрасним спогадом! Ви, мабуть, знаєте, що дні Моєї роботи злічені. У Мене багато робочих проєктів, і Я не можу часто вас супроводжувати. Сподіваюся, ви зможете Мене зрозуміти – адже наша дружба й досі така, як була спершу. Може, одного дня Я ще раз явлюся вам, і Я сподіваюся, що ви не ускладнюватимете Мені життя. Зрештою, Я не такий, як ви. Заради Своєї роботи Я багато куди подорожую, і Я не живу, сидячи без діла в готелях. Яким би не було ваше ставлення, Я просто роблю те, що мушу. Сподіваюся, те, що ми ділили в минулому, може стати цвітом нашої дружби.

Можна сказати, що цей шлях був відкритий Мною, і гірко було чи солодко, але Я ним вів. Те, що ми дійшли до сьогодні, сталося тільки завдяки Божій благодаті.

Хтось може дякувати Мені, а хтось – нарікати на Мене, але все це не має значення. Я хочу бачити лише одне: досягнення того, що слід досягнути в цій громаді людей. Це те, що треба вшановувати. Отже, Я не тримаю зла на тих, хто нарікає на Мене; Я хочу тільки одного – якнайшвидше завершити Свою роботу, щоб невдовзі серце Бога спочило. Тоді Я вже не нестиму ніякого важкого тягара, і в Божому серці не буде жодних тривог. Чи бажаєте ви поліпшити свою співпрацю? Хіба не краще прагнути до того, щоб виконувати Божу роботу добре? Справедливо сказати, що за цей період ми витерпіли незліченні тяготи, пережили всілякі радощі та печалі. По суті, загалом те, як кожен із вас виконує свою роль, відповідає вимогам. Можливо, у майбутньому від вас вимагатиметься якісніша робота, але не зациклюйтеся на думках про Мене; просто робіть те, що мусите. Те, що Мені потрібно зробити, уже майже зроблено; Я сподіваюся, що ви завжди залишатиметеся вірними та не тужитимете за Моєю роботою. Ви повинні знати, що Я прийшов тільки для виконання однієї стадії роботи й аж ніяк не для того, щоб виконати всю Божу роботу. Ви повинні це чітко усвідомлювати й не мати про це жодних інших уявлень. Для завершення Божої роботи потрібно набагато більше засобів; ви не завжди можете покладатися на Мене. Можливо, ви вже усвідомили, що Я прийшов зробити тільки одну частину роботи – ту, яка не представляє ні Єгову, ні Ісуса; Божу роботу розділено на багато стадій, тож вам не слід бути занадто жорсткими. Поки Я працюю, ви повинні слухати Мене. У кожному періоді робота Бога змінюється; вона не робиться за одним лекалом, і про неї не скажеш: «Наша пісня гарна й нова, починаймо її знову». І на кожній стадії Його робота відповідає поточному періоду, і з кожним новим періодом змінюється й робота. Отже, оскільки ти народився в цей період, ти повинен їсти й пити Божі слова та читати ці слова. Може настати день, коли Моя робота зміниться, і тоді ви повинні будете й надалі йти вперед, як вам належить; Божа робота не може бути неправильною. Не звертайте уваги на те, як змінюється зовнішній світ; Бог не може бути неправим, і Його робота не може бути неправильною. Просто іноді Його стара робота закінчується, і починається нова. Але якщо прийшла нова робота, це не означає, що стара неправильна. Це хибне уявлення! Про Божу роботу не можна сказати, що вона правильна чи неправильна: можна лише сказати, що вона проходила раніше чи пізніше. Це дороговказ для людської віри в Бога, і ним не можна легковажити.

Якої точки зору повинні дотримуватися віруючі

Чого саме досягла людина з часу, коли вперше почала вірувати в Бога? Що ти дізнався про Бога? Наскільки ти змінився завдяки своїй вірі в Бога? Сьогодні всі ви знаєте, що віра людини в Бога є не лише для спасіння душі та благоденства плоті, і не для того, щоб збагатити її життя через любов до Бога і так далі. Наразі, якщо

ти любиш Бога заради благоденства плоті або короткочасного задоволення, тоді навіть якщо наприкінці твоя любов до Бога досягає свого піку, і ти нічого більше не просиш, ця любов, якої ти прагнеш, все одно є фальшивою любов'ю та неприємна Богу. Ті, хто використовує любов до Бога, щоб збагатити своє нудне існування та заповнити пустку у своїх серцях, – це тип людей, які жадібні до легкого життя, а не ті, хто істинно прагне любити Бога. Любов такого типу є вимушеною, це гонитва за психологічною насолодою, і Богу це непотрібно. Отож, якого типу твоя любов? За що ти любиш Бога? Скільки істинної любові до Бога в тобі саме зараз? Значна більшість із вас має саме таку любов. Така любов може лише підтримувати статус-кво; вона не може досягти непохитності та не може вкоренитися в людині. Цей тип любові лише подібний до квітки, яка цвіте та в'яне, не даючи плоду. Іншими словами, якщо одного разу ти так полюбив Бога, але немає нікого, хто б вів тебе вперед по шляху, тоді ти зазнаєш краху. Якщо ти можеш любити Бога лише у час любові до Бога, але надалі твій характер життя залишається незмінним, тоді ти залишишся нездатним вивільнитися з пелени впливу темряви, ти залишишся нездатним вирватися з оков сатани та його омани. Жодна така людина не може бути повністю здобута Богом; зрештою, дух, душа та тіло таких людей належатимуть сатані. У цьому не може бути сумнівів. Всі ті, хто не може бути повністю здобутий Богом, повернуться до свого первинного місця, тобто назад до сатани, і вони зійдуть до озера огняного та сірчаного, щоб прийняти наступний етап покарання від Бога. Здобуті Богом – це ті, хто зрікається сатани та втікає з його володіння. Вони офіційно числяться серед людей Царства. Ось так і з'являються люди Царства. Чи бажаєш ти стати людиною такого типу? Чи бажаєш ти бути здобутим Богом? Чи бажаєш ти втекти з володіння сатани та повернутися до Бога? Ти належиш зараз сатані чи числишся серед людей Царства? Ці речі вже повинні бути зрозумілими та не вимагати подальших пояснень.

У минулому прагнення багатьох супроводжувалися шаленими амбіціями та переконаннями, їхні прагнення були результатом їхніх власних надій. Давайте на хвилю відкладемо такі питання; що принципово важливо зараз – це знайти спосіб втілення в життя, який дасть кожному із вас можливість підтримувати нормальний стан перед Богом і поступово вирватися з кайданів впливу сатани для того, щоб ви могли бути здобутими Богом і втілити в життя на землі те, чого Бог від вас просить. Лише таким чином ви зможете здійснити наміри Бога. Багато хто вірить у Бога, однак не знає ні чого саме хоче Бог, ні чого саме хоче сатана. Вони вірять безтолково, просто плывучи за течією, і тому ніколи не мали нормального християнського життя; більше того, вони ніколи не мали нормальних особистих стосунків, а тим більше нормальних взаємин із Богом. Із цього видно, що є багато труднощів і людських недоліків, а також інших факторів, які можуть іти врозріз із волею Бога. Цього достатньо, щоб довести, що людина ще не стала на

правильний шлях віри в Бога та ще не збагнула справжнього досвіду людського життя. Так що ж означає стати на правильний шлях віри в Бога? Стати на правильний шлях означає, що ти можеш утихомирити своє серце перед Богом у будь-який час і насолоджуватися нормальним спілкуванням із Богом, поступово усвідомлюючи, чого бракує в людині, і поволі здобуваючи глибші знання Бога. Завдяки цьому твій дух щодня отримує нову прозорливість і нове просвітління; твоє пристрасне прагнення зростає, ти жадаєш збагнути істину, і кожен день приносить тобі нове світло та нове розуміння. Завдяки цьому шляху ти поступово вивільнюєшся від впливу сатани та зростаєш у своєму житті. Такі люди стали на правильний шлях. Оціни свій власний справжній досвід і досліди шлях, яким ти йшов до своєї віри: коли ти порівнюєш їх з описаним вище, чи вважаєш ти, що сам стоїш на правильному шляху? У яких справах ти вирвався з кайданів сатани та з-під впливу сатани? Якщо ти ще не став на правильний шлях, тоді твої зв'язки з сатаною ще не були обірвані. У такому разі, чи приведе тебе твоє прагнення любити Бога до любові, яка є справжньою, широю та чистою? Ти кажеш, що твоя любов до Бога непохитна та щиросерда, однак ти ще не вирвався з кайданів сатани. Чи не намагаєшся ти дурити Бога? Якщо ти бажаєш досягти стану, в якому твоя любов до Бога є без фальші, і ти бажаєш бути повністю здобутим Богом і бути зачисленим до людей Царства, тоді спочатку ти повинен стати на правильний шлях віри в Бога.

Про етапи Божої роботи

Зі сторони видається, що етапи нинішньої Божої роботи вже закінчилися, що людина вже зазнала суду, кари, нищення та рафінування від Божих слів, і пройшла такі етапи, як випробування прислужників, рафінування під час кари, випробування смертю, випробування контрастами, а також час любові до Бога. Але навіть попри перенесені великі труднощі під час кожного етапу, люди залишаються в невіданні щодо Божої волі. Візьмімо, наприклад, випробування прислужників: їм досі неясно, що вони здобули, що вони пізнали та якого ефекту Бог хотів досягти. Якщо дивитися на швидкість Божої роботи, людина видається абсолютно нездатною встигати за нинішнім темпом. Можна побачити, що Бог спочатку виявляє людині ці етапи Своєї роботи, і що замість того, щоб обов'язково досягати такого рівня, який людина змогла б уявити на будь-якому з цих етапів, Він проливає світло на проблему. Богові потрібно виконати всі описані вище етапи, щоб удосконалити людину так, аби вона могла бути по-справжньому здобута ним. Мета, з якою виконується ця робота, полягає в тому, щоб показати, які етапи Бог повинен виконати, щоб удосконалити групу людей. Тому, якщо дивитися зі сторони, етапи Божої роботи були завершені, але, по суті, Він лише почав офіційно

вдосконалювати людство. Люди повинні чітко усвідомлювати ось що: завершеними були саме етапи Його роботи, але сама робота ще не добігла кінця. Але люди у своїх уявленнях вважають, що всі етапи Божої роботи були виявлені людині, і що не може бути жодних сумнівів у тому, що Божа робота закінчилася. Такий погляд на речі є абсолютно хибним. Божа робота йде всупереч уявленням людини та завдає у відповідь удару по таких уявленнях у всіх відношеннях; етапи Божої роботи особливо розходяться з людськими уявленнями. Усе це наочно показує Божу мудрість. Можна побачити, що погляди людини викликають порушення на кожному кроці, і Бог завдає у відповідь удару по всіх її уявленнях, що стає очевидним під час реального досвіду людини. Усі думають, що Бог виконує роботу зашвидко, і що озирнутися не встигнеш, як Божа робота добігає кінця ще до того, як вони здобудуть хоч якесь розуміння, і поки вони все ще перебувають у стані замішання. І так відбувається з кожним етапом Його роботи. Більшість людей вважає, що Бог грається з людьми, але це не є наміром Його роботи. Його метод роботи – це метод роздумування: спочатку це немов швидкий погляд на квіти навскач на коні, далі вглядання в деталі, а після цього повне уточнення цих деталей – і це стає для людей повною несподіванкою. Люди намагаються обманути Бога, думаючи, що якщо їм просто вдасться якось протриматися, доки вони не досягнуть певної точки, то Бог буде задоволений. Але, насправді, як міг би Бог бути задоволений людськими намаганнями якось протриматися? Щоб досягти оптимального ефекту, Бог працює, застаючи їх зненацька, вражаючи їх, поки вони не усвідомлюють; це дає їм краще пізнання Його мудрості, краще розуміння Його праведності, величності та непорушного характеру.

Сьогодні Бог офіційно почав удосконалення людини. Щоб стати удосконаленими, людям необхідно пройти через виявлення, суд та кару від Його слів, вони мають пережити випробовування та рафінування Його словами (наприклад, випробовування прислужників), і вони повинні бути в змозі витримати випробовування смертю. Це означає, що ті, хто справді дотримується Божої волі серед суду, кари та Божих випробувань, можуть прославляти Бога з глибини свого серця, цілковито підкорятися Богові та зрікатися себе, таким чином люблячи Бога серцем щирим, неподільним і чистим; така людина є досконалою, і саме такою є робота, яку Бог має намір здійснювати та яку Він виконає. Люди не повинні поспішати з висновками про метод Божої роботи. Вони повинні лише прагнути увійти в життя. Це основне. Не варто постійно ретельно досліджувати метод Божої роботи – це лише завадить вашим майбутнім перспективам. Наскільки ти збагнув той метод, за яким працює Бог? Наскільки ти був слухняним? Наскільки багато ти здобув із кожного методу Його роботи? Чи бажаєш ти, щоб Бог тебе вдосконалив? Чи ти хочеш стати досконалим? Це ті моменти, які тобі слід чітко розуміти та в які тобі слід увійти.

Зіпсута людина не здатна представляти Бога

Людина одвіку живе під пеленою впливу темряви, у рабстві сатани, неспроможна вирватись на волю, і її характер, оброблений сатаною, стає все більш зіпсованим. Можна сказати, що людина завжди жила, занурена у свій зіпсований сатанинський характер і неспроможна по-справжньому любити Бога. З огляду на це, якщо людина хоче любити Бога, вона має позбутися своєї самовдоволеності, пики, зухвалості, зарозумілості й тому подібного – усіх ознак сатанинського характеру. В іншому разі її любов залишається нечистою любов'ю, сатанинською любов'ю, такою, яку в жодному разі Бог не приймає. Без безпосереднього вдосконалення, розбору, ламання, обтинання, дисциплінування, виправлення та очищення Святим Духом ніхто неспроможний по-справжньому любити Бога. Якщо ти стверджуєш, що частина твого характеру представляє Бога, а отже ти здатний по-справжньому любити Бога, тоді ти той, чиї слова зухвалі, а сам ти – безглузда людина. Такі люди є архангелами! Вроджена природа людини не здатна безпосередньо представляти Бога; людина мусить позбутися своєї вродженої природи шляхом вдосконалення Богом, і лише тоді – тільки через турботу про Божу волю, через виконання Божих намірів, ба більше, через здійснення в ній роботи Святого Духа – те, чим вона живе, може бути схвалене Богом. Ніхто з тих, хто живе у плоті, не може представляти Бога безпосередньо, якщо лише це не людина, якою послуговується Святий Дух. Однак навіть щодо такої людини не можна стверджувати, що її характер і те, чим вона живе, цілковито представляє Бога; можна лише сказати, що те, чим вона живе, скеровується Святим Духом. Характер такої людини не може представляти Бога.

Хоча характер людини посвячено Богом, – це поза сумнівом і може вважатись позитивним моментом, – вона пройшла сатанинську обробку, а отже, характер людини в цілому є сатанинським характером. Деякі люди кажуть, що Божий характер – діяти прямо, і що це також проявляється в них, що їхній характер теж такий самий, а отже вони стверджують, що їхній характер представляє Бога. Що це за люди? Хіба може зіпсутий сатанинський характер представляти Бога? Усякий, хто заявляє, що його характер представляє Бога, ганьбить Бога та ображає Святого Духа! Той спосіб, у який діє Святий Дух, демонструє, що Божа робота на землі – це виключно робота завоювання. Таким чином, багато зіпсутих сатанинських схильностей людського характеру ще потребують очищення, і те, чим живе людина, усе ще є відображенням сатани. Це те, що людина вважає добром, і це являє собою вчинки людської плоті; точніше, це представляє сатану й абсолютно нездатне представляти Бога. Навіть якщо хтось уже любить Бога такою мірою, що може насолоджуватися райським життям на землі, може робити такі твердження: «О Боже! Я не здатний любити Тебе достатньо» і досяг найвищого світу, однаково не можна стверджувати, що такі люди живуть Богом або

представляють Бога, адже сутність людини відмінна від сутності Бога, і людина ніколи не зможе втілити Бога в життя, а стати Богом і поготів. Святий Дух спрямовує людину втілювати в життя тільки те, що суголосне Божим вимогам від людини.

Усі дії та вчинки сатани проявляються в людині. Сьогодні всі дії та вчинки людини є вираженням сатани, а отже не можуть представляти Бога. Людина – це втілення сатани, і людський характер неспроможний представляти характер Бога. Деякі люди мають добрий характер; Бог може вершити якусь роботу за допомогою характеру таких людей, і тоді їхня робота спрямовується Святим Духом. Однак їхній характер не може представляти Бога. Робота, що її Бог вершить над ними, є не більше ніж роботою з тим, і розвитком того, що вже існує всередині. Будь то пророки минулих століть або ті, кого використовує Бог, – ніхто не може безпосередньо представляти Бога. Люди починають любити Бога лише під тиском обставин, і жоден із них не прагне співпрацювати з власної волі. Якими ж є позитивні сторони? Усе, що безпосередньо походить від Бога, є позитивним, однак людський характер був оброблений сатаною та не може представляти Бога. Лише любов, воля до страждання, праведність, покоря, смирення та потаємність втіленого Бога безпосередньо представляють Бога. Це так, оскільки, коли Він прийшов, Він прийшов без гріховної природи й прийшов безпосередньо від Бога, не оброблений сатаною. Ісус лише ззовні подібний до гріховної плоті, але не представляє гріха; отже, його дії, вчинки та слова аж до моменту, що передувало здійсненню Ним роботи через розп'яття (включно з моментом Його розп'яття), усі безпосередньо представляють Бога. Прикладу Ісуса достатньо, аби довести, що будь-хто з гріховною природою не здатен представляти Бога, і що гріх людський представляє сатану. Іншими словами, гріх не представляє Бога, і Бог є безгрішним. Навіть робота, що її творить всередині людини Святий Дух, може вважатися лише спрямованою Святим Духом, і не можна казати, що її виконує людина від імені Бога. Але коли йдеться про людину, ані її гріх, ані її характер не представляють Бога. Розглядаючи роботу Святого Духа над людиною від минулих часів до сьогоднішнього дня, можна побачити, що людина має те, чим вона живе, лише тому, що над нею попрацював Святий Дух. Лише одиниці здатні втілювати істину в життя після того, як з ними мав справу та їх дисциплінував Святий Дух. Іншими словами, наявна лише робота Святого Духа; співпраця з боку людини відсутня. Тепер вам це очевидно? Враховуючи це, як ти докладеш усіх зусиль, аби співпрацювати з Ним і виконувати свій обов'язок, коли працює Святий Дух?

Релігійна служба потребує очищення

З початку Своєї роботи над всесвітом Бог наперед призначив багатьом людям служити Йому, у тому числі людям усіх верств. Його мета полягає в тому, щоб задовольнити Його волю та довести Його роботу на землі до плавного завершення.

Це мета Бога при виборі людей для служіння Йому. Кожна людина, що служить Богу, має розуміти Його волю. Ця Його робота робить Божу мудрість, і всемогутність, і принципи Його роботи на землі більш очевидними для людей. Насправді Бог прийшов на землю, щоб виконати Свою роботу, взаємодіяти з людьми, щоб вони могли краще дізнатися про Його діяння. Сьогодні вам, цій групі людей, пощастило служити практичному Богу. Для вас це неоціненне благословення – воістину ви піднесені Богом. Обираючи людину для служіння Йому, Бог завжди має Свої власні принципи. Служіння Богу аж ніяк не є просто справою ентузіазму, як вважають люди. Сьогодні ви бачите, що всі, хто служить Богу, роблять це тому, що вони скеровані Богом, мають дію Святого Духа і є людьми, що прагнуть істини. Це мінімальні умови для всіх тих, хто служить Богу.

Служіння Богу – це непроста задача. Ті, чий розбещений характер залишається незмінним, ніколи не можуть служити Богу. Якщо твій характер не судили й не карали Божі слова, тоді він досі уособлює сатану, що доводить, що ти служиш Богу тільки з власних благих намірів, і що твоє служіння засноване на твоїй сатанинській природі. Ти служиш Богу, маючи свій природний характер, і відповідно до своїх особистих уподобань. Більше того, ти завжди думаєш, що справи, які ти хочеш робити, приємні Богу, а справи, які ти не хочеш робити, Богу неприємні. Ти дієш виключно у відповідності до своїх уподобань. Чи можна назвати це служінням Богу? Зрештою, у твоєму характері життя не станеться й найменших змін; натомість твоя служба зробить тебе ще більш упертим, глибоко вкорінюючи твій розбещений характер, і, зрештою, в тобі будуть сформовані правила щодо служіння Богу, які, в першу чергу, ґрунтуються на твоїй власній вдачі, та досвід, здобутий під час служіння, що ґрунтується на твоєму характері. Це досвід і уроки людини. Це філософія життя людини в цьому світі. Таких людей можна віднести до фарисеїв та релігійних діячів. Якщо вони ніколи не отямляться й не покаються, то неодмінно перетворяться на христів неправдивих і антихристів, які обманюють людей в останні дні. Ці христи неправдиві та антихристи, про яких іде мова, виникнуть саме з-поміж таких людей. Якщо ті, хто служить Богу, слідує своїй власній натурі та діють у відповідності до своєї власної волі, вони ризикують бути вигнаними будь-якої миті. Ті, хто використовує свій багаторічний досвід, набутий у служінні Богу, щоб завойовувати серця інших, щоб повчати й контролювати їх, щоб звеличуватися, – та які ніколи не каються, ніколи не визнають своїх гріхів, ніколи не відмовляються від переваг свого положення – ці люди впадуть перед Богом. Вони такі ж, як Павло, – хизуються своїм старшинством і виставляють напоказ свою кваліфікацію. Бог не доведе таких людей до досконалості. Таке служіння заважає Божій роботі. Люди завжди чіпляються за старе. Вони чіпляються за уявлення минулого, за все, що було в колишні часи. Це величезна перепона для їхнього служіння. Якщо ти не можеш позбутися цих речей, вони душитимуть все твоє життя. Бог не похвалить тебе нітрохи, навіть якщо ти зламаєш свої ноги на бігу, чи

спину в праці, чи приймеш мученицьку смерть у своєму служінні Богу. Зовсім навпаки: Він скаже, що ти лиходій.

Починаючи з сьогоднішнього дня, Бог буде формально вдосконалювати тих, хто не має релігійних уявлень, хто готовий відкинути своє старе «я» та хто простосердо підкорюється Богу. Він удосконалив тих, хто жадає Божих слів. Ці люди повинні встати й служити Богу. У Бозі є невичерпний достаток і безмежна мудрість. Його дивовижна робота та дорогоцінні слова чекають, щоб ними насолодилася ще більша кількість людей. За таких обставин тим, хто має релігійні уявлення, хто бере на себе старшинство і хто не може відсторонитися, важко прийняти ці нові речі. Святий Дух не має можливості вдосконалити цих людей. Якщо людина не наважилася підкоритись і не жадає Божих слів, вона не має жодної можливості прийняти ці нові речі. Вона просто ставатиме все більш і більш непокірною, все більш і більш підступною і, зрештою, опиниться на хибному шляху. Роблячи Свою роботу зараз, Бог виростить більше людей, які по-справжньому люблять Його та здатні прийняти нове світло, і Він повністю знищить релігійних діячів, які покладаються на своє старшинство. Він не хоче жодного з тих, хто вперто опирається змінам. Чи хочеш ти бути одним із тих людей? Чи здійснюєш ти своє служіння відповідно до власних уподобань чи до вподобань Бога? Це те, що ти мусиш про себе знати. Ти релігійний діяч чи новонароджене немовля, вдосконалене Богом? Яка частина твого служіння схвалена Святим Духом? Яку його частину Бог навіть не спроможеться пригадати? Наскільки сильно змінилося твоє життя в результаті всіх твоїх років служіння? Чи ти все це для себе прояснив? Якщо ти істинно віруючий, ти відкинеш свої старі релігійні уявлення й будеш служити Богу краще, по-новому. Ще не пізно підвестися. Старі релігійні уявлення можуть отруїти все людське життя. Набутий людиною досвід може змусити її відійти від Бога та робити все по-своєму. Якщо ти не полишиш такі речі, вони стануть каменем спотикання у твоєму життєвому розвитку. Бог завжди вдосконалює тих, хто служить Йому, і не проганяє їх із легкістю. Якщо ти по-справжньому приймаєш суд і кару Божих слів, якщо ти можеш відкласти свої старі релігійні обряди та правила і припинити використовувати старі релігійні уявлення як мірило сучасних Божих слів, лише тоді для тебе можливе майбутнє. Але якщо ти чіпляєшся за старі речі, якщо ти досі їх цінуєш, то врятувати тебе неможливо. Бог не помічає таких людей. Якщо ти насправді хочеш стати досконалим, то мусиш наважитися повністю відмовитися від усього, що було раніше. Навіть якщо те, що було зроблено раніше, було правильним, навіть якщо це була Божя робота, ти все одно мусиш відсторонитись від цього та перестати за це чіплятися. Навіть якщо це очевидно була робота Святого Духа, здійснена безпосередньо Святим Духом, сьогодні ти мусиш від цього відсторонитися. Ти не повинен за це триматися. Це те, чого вимагає Бог. Усе потребує оновлення. У Божій роботі та в Божих словах Він не посилається на старі речі, які були раніше. Він не гортає старий календар. Бог – це

Бог, Який завжди новий і ніколи не старий, і не чіпляється навіть за Свої власні слова з минулого, що доводить, що Бог не слідує жодним правилам. Тож якщо ти, як людська істота, завжди чіпляєшся за речі минулого, якщо ти відмовляєшся їх відпустити і використовуєш їх уперто та шаблонно, у той час, як Бог більше не діє тими засобами, які Він застосовував раніше, тоді хіба твої слова та дії не є руйнівними? Хіба не став ти ворогом Бога? Хіба готовий ти дозволити всьому своєму життю зруйнуватися й занапаститися через ці старі речі? Ці старі речі перетворюють тебе на того, хто заважає роботі Бога. Хіба такою людиною ти хочеш бути? Якщо ти дійсно цього не хочеш, то швидко припини те, що ти робиш, і виправся. Почни все спочатку. Бог не буде згадувати про твоє минуле служіння.

У своїй вірі в Бога ти маєш коритися Богу

Чому ти віриш у Бога? Більшість людей це запитання спантеличує. Вони завжди мають два цілковито відмінних погляди на практичного Бога та Бога на небесах, а це свідчить, що вони вірять у Бога не для того, щоб коритися Йому, а заради певних вигод, або щоб уникнути страждань, які приносить із собою лихо; лише тоді вони виявляють сяку-таку покору. Їхня покора умовна; вона служить їхнім особистим інтересам та є силуваною. Так чому ж ти віриш у Бога? Якщо це винятково заради твоїх власних сподівань і долі, тоді краще б тобі взагалі не вірити. Така віра є самооманою, самовпевненістю та самозамилуванням. Якщо твоя віра не збудована на фундаменті покори Богу, тоді, врешті-решт, тебе буде покарано за опір Йому. Усі, хто не прагне коритися Богу у своїй вірі, чинять опір Йому. Бог просить людей шукати істину, бути спраглими до Його слів, їсти та пити Його слова й жити згідно з ними, аби досягти покори Богу. Якщо такими є твої справжні наміри, тоді Бог неодмінно піднесе тебе й неодмінно буде милостивим до тебе. Це безсумнівно та незмінно. Якщо ж твій намір полягає в тому, щоб не коритися Богу, і ти маєш інші цілі, тоді все, що ти кажеш і робиш, – твої молитви перед Богом і навіть кожен твій учинок – будуть суперечити Йому. Ти можеш лагідно розмовляти та чемно поводитись, кожен твій учинок і вираз обличчя можуть виглядати належно, і ти можеш здаватися покірливим, але коли йдеться про твої наміри та твої погляди на віру в Бога, все, що ти робиш, суперечить Богу; усе, що ти робиш, є злом. Люди, які виглядають покірливими, наче вівці, але чиї серця приховують злі наміри, є вовками в овечих шкурах. Вони відверто зневажають Бога, і Бог жодного з них не помилує. Святий Дух викриє кожного з них і покаже усім, що всі лицеміри будуть неминуче зневажені й відкинуті Святим Духом. Не хвилюйся: Бог порухується з ними й розправиться з кожним із них по черзі.

Якщо ти не здатен прийняти нове світло від Бога та неспроможний зрозуміти усе, що Бог робить сьогодні, і ти не прагнеш цього, або й сумніваєшся в цьому,

виносиш судження щодо цього або прискіпливо вивчаєш й аналізуєш це, тоді ти не готовий скоритися Богу. Якщо, коли світло сяє тут і тепер, ти продовжуєш цінувати світло вчорашнього дня та опираєшся новій справі Бога, тоді ти просто безглузда людина – ти один із тих, хто свідомо чинить опір Богу. Ключ до покори Богу полягає в тому, щоб цінувати нове світло та бути здатним прийняти його та втілювати його в життя. Лише це є справжньою покорою. Ті, кому бракує волі прагнути Бога, не здатні свідомо коритися Йому та можуть лише чинити опір Богу, тому що вони задоволені тим, що є. Людина не здатна коритися Богу, бо вона одержима тим, що було раніше. Те, що було раніше, дало людям найрізноманітніші поняття й уявлення про Бога, і це стало образом Бога у їхній свідомості. Таким чином, те, у що вони вірять, – це їхні власні уявлення та стандарти їхньої власної уяви. Якщо ти порівнюєш Бога, який робить реальні справи сьогодні, з Богом твоєї уяви, тоді твоя віра від сатани, запламована твоїми власними уподобаннями, – Бог не хоче такої віри. Незалежно від того, наскільки високим є авторитет людей, і незважаючи на їхню відданість – навіть якщо вони присвятили все життя Його справі та стали мучениками – Бог не схвалює нікого, чия віра подібна до цієї. Він просто дарує їм трохи благодаті та дозволяє їм до часу насолоджуватися нею. Такі люди неспроможні втілювати істину в життя. Святий Дух не діє в них, і Бог вижене кожного з них по черзі до останнього. І молоді, і старі, ті, хто у своїй вірі не кориться Богу та має неправильні хибні наміри, – це ті, хто чинить опір і заважає, і такі люди, поза сумнівом, будуть вигнані Богом. Ті, хто не має ані найменшої покори перед Богом, хто просто визнає Його ім'я та має певне уявлення про Божу доброту й красу, але не встигає за поступом Святого Духа і не кориться теперішній роботі та словам Святого Духа, – такі люди живуть серед Божої благодаті, та вони не будуть здобуті або вдосконалені Ним. Бог удосконалює людей через їхню покору, коли вони їдять і п'ють Божі слова та насолоджуються ними, а також через страждання та рафінування в їхньому житті. Лише за допомогою такої віри, як ця, люди можуть змінити свої схильності, і лише тоді вони можуть здобути істинне знання Бога. Не вдовольнятися життям серед Божої благодаті, активно прагнути й шукати істини, прагнути бути здобутим Богом – ось що значить свідомо коритися Богу, і саме такої віри Він хоче. Людей, які нічого не роблять, окрім як насолоджуються Божою благодаттю, не можна вдосконалити або змінити, і їхня покоря, благочестя, любов і терпіння є поверховими. Ті, хто лише насолоджується Божою благодаттю, не здатні по-справжньому пізнати Бога, і навіть коли вони пізнають Бога, їхнє знання поверхове, і вони кажуть щось на кшталт: «Бог любить людину» або «Бог співчуває людині». Це не відображає життя людини та не свідчить про те, що люди воістину знають Бога. Якщо ж, коли слова Бога очищують їх, або коли вони зазнають Його випробувань, люди неспроможні коритися Богу, – якщо, натомість, вони сповнюються сумнівів і занепадають духом, – тоді вони жодною мірою не є покірними. Усередині них є багато правил і обмежень щодо віри в Бога,

попереднього досвіду, що є плодом багаторічної віри, або різноманітних правил, оснований на Біблії. Чи здатні такі люди коритися Богу? Ці люди сповнені людських речей – як вони можуть коритися Богові? Їхня «покора» залежить від особистих уподобань – хіба Бог хотів би такої покори? Це не покора перед Богом, а дотримання правил; це самозадоволення та самозаспокоєння. Якщо ти кажеш, що це покора перед Богом, хіба ти не блюзнірствуєш проти Нього? Ти як фараон єгипетський. Ти чиниш зло та зумисне протистоїш Богу – хіба такої служби Бог хоче від тебе? Тобі краще поквартитися з каяттям і спробувати здобути дешицю самосвідомості. В іншому разі краще б тобі піти додому; це принесло б тобі більше користі, аніж твоє удаване служіння Богу. Ти не заважав би й не турбував би, ти знав би своє місце та жив би добре – хіба це не було б краще? І ти не зазнав би кари за протистояння Богу!

Установити нормальні стосунки з Богом – дуже важливо

Коли люди вірять у Бога, люблять Його та догоджають Богові, вони торкаються Духа Божого своїми серцями й цим самим отримують Його задоволення, вони залучаються до Божих слів своїми серцями й таким чином стають зворушеними Його Духом. Якщо ви бажаєте жити нормальним духовним життям та встановити нормальні стосунки з Богом, то спершу мусите віддати Йому своє серце. Лише після того, як ви стишите своє серце перед Ним та виллєте все своє серце в Нього, ви зможете поступово розвинути нормальне духовне життя. Якщо люди у своїй вірі в Бога не віддають Йому свої серця і якщо їхні серця не перебувають із Ним і вони не ставляться до Його тягаря як до свого власного, то все те, що вони роблять, є актом обману Бога, – актом, який є типовим для релігійних людей і не може отримати Божої похвали. Бог нічого не може здобути від такої людини: вона здатна служити лише тлом для Його роботи. Такі люди подібні до прикрас у Божому домі: вони просто заповнюють місце, вони – сміття, і Бог їх не використовує. У них не тільки немає шансів на те, що Святий Дух у них працюватиме: у їхньому вдосконаленні немає жодної цінності. Люди такого типу – це справжні ходячі трупи. У них немає жодної частини, яку міг би використати Святий Дух: вони глибоко розбещені сатаною та перебувають під його повним пануванням. Таких людей Бог вижене. Коли сьогодні Святий Дух використовує людей, Він не лише застосовує їхні бажані сторони для досягнення мети, – Він також удосконалює та змінює їхні небажані сторони. Якщо ти здатен вилити своє серце в Бога та стишити його перед Ним, то ти матимеш можливість та необхідні риси для того, щоб Святий Дух тебе використовував, і щоб отримувати Його прозріння та освітлення. Ба більше, у тебе буде можливість, щоб Святий Дух виправив твої недоліки. Коли ти віддаєш Богові

своє серце, то, з позитивного боку, зможеш досягти глибшого входження та вищої площини прозріння. З негативного боку, ти матимеш кращі знання про свої вади й недоліки та будеш сильніше жадати й більше прагнути догоджати Богові. Більше того, ти не будеш пасивним, ти зможеш активно входити. Це показує, що ти є правильною людиною. Якщо припустити, що твоє серце здатне залишатися тихим перед Богом, тоді те, чи отримуєш ти похвалу від Святого Духа й чи догоджаєш ти Богові, суттєво залежить від того, чи можеш ти активно ввійти. Коли Святий Дух освітлює людей та використовує їх, Він ніколи не налаштовує їх негативно, Він завжди спонукає їх активно прогресувати. І коли Він це робить, люди все ще мають свої слабкості, але вони не живуть ними. Вони не відкладають поступ свого життя й продовжують прагнути догоджати Богові. Це стандарт. Якщо ти можеш цього досягти, то це доводить, що ти отримав присутність Святого Духа. Якщо люди завжди налаштовані негативно, і якщо навіть після отримання просвітління та пізнання себе вони зберігають негативну налаштованість та пасивність і є нездатними встати та працювати з Богом, то вони тільки отримали Божу благодать, і Святого Духа немає з ними. Їхній негативізм означає, що їхні серця не навернулися до Бога і їхній дух не був зворушений Божим Духом. Це мають зрозуміти всі.

З досвіду можна побачити, що стишення свого серця перед Богом є надзвичайно важливим. Це стосується питань щодо духовного життя людей та їхнього прогресування в житті. Твоє прагнення до істини та зміна в характері принесуть плоди лише тоді, коли твоє серце перебуває в спокої перед Богом. Так стається тому, що ти прийшов до Нього, несучи тягар, оскільки ти завжди відчуваєш, що тобі так багато чого бракує, що є так багато істин, які тобі потрібно пізнати, що є дуже багато реальності, яку тобі потрібно пережити, і що ти маєш уважно ставитися до Божої волі. Все це у тебе постійно на думці, здається, немовби все це тисне на тебе з такою силою, що ти не можеш дихати, і тому тобі важко на серці (хоча ти не в негативному стані). Лише така людина здатна прийняти просвітлення від Божих слів та бути зворушеною Духом Божим. Саме завдяки тягарю таких людей, завдяки тому, що їм важко на серці, і, можна сказати, завдяки ціні, яку вони заплатили, і стражданням, яких вони зазнали перед Богом, вони можуть отримати від Нього прозріння та освітлення. Бо Бог ні до кого не ставиться по-особливому. Він завжди справедливий у Своєму ставленні до людей, але, крім того, те, що Він дає людям, не дається на довільних чи безумовних засадах. Це один з аспектів Його праведного характеру. У реальному житті більшість людей ще не досягла цієї сфери. Принаймні, їхні серця ще не повністю звернулися до Бога, тому в їхньому характері життя досі не відбулося жодних великих змін. Так відбувається тому, що вони живуть лише у Божій благодаті й ще мають здобути роботу Святого Духа. Ось критерії, яким люди повинні відповідати, щоб бути використаними Богом: їхні серця мусять бути звернені до Бога, ці люди мусять

нести тягар Його слів і мати серця, сповнені жадання, і вони мають бути рішуче налаштовані шукати істину. Тільки такі люди можуть отримати роботу Святого Духа й часто здобувати Його освітлення та прозріння. Люди, яких Бог використовує, зовні здаються позбавленими розважливості й нормальних стосунків з іншими, але вони говорять обережно, пристойно та завжди здатні зберігати спокійне серце перед Богом. Саме такі люди й гідні бути використаними Святим Духом. Здається, що таким «нерозсудливим» людям, про яких говорить Бог, бракує нормальних стосунків з іншими, вони не зважають на зовнішню любов чи зовнішні практики, але коли вони спілкуються про духовні питання, вони здатні відкрити свої серця та самовіддано давати іншим те прозріння та освітлення, яких вони набули зі свого фактичного досвіду перед Богом. Саме так вони виявляють свою любов до Бога та відповідають Божій волі. Коли інші обмовляють та висміюють їх, вони уникають впливу з боку сторонніх людей, справ чи речей, і залишаються тихими перед Богом. Здається, що у них є свої власні унікальні розуміння. Що б не робили інші, серця цих людей ніколи не залишають Бога. Коли інші розмовляють і сміються, серця таких людей залишаються перед Богом, вони роздумують над Його словом або мовчки моляться Богу в душі, шукаючи Його намірів. Такі люди не надають значення підтримці нормальних міжособистісних стосунків і начебто не мають ніякої філософії життя. Вони видаються жвавими, приємними та невинними, але в них є і певний спокій. Людина, яку використовує Бог, є подібною до них. Такі речі, як філософії життя або «здоровий глузд», просто не працюють в такій людині. Вона влила все своє серце в Боже слово, і в її серці, здається, є лише Бог. Це тип людини, яку Бог називає людиною «без розсудливості», і саме цей тип людини Бог використовує. Ось ознака людини, яку використовує Бог: будь-де й будь-коли її серце завжди перед Богом; незалежно від того, наскільки розпусними можуть бути інші, чи наскільки інші віддаються пожадливості та потурають плоті, серце цієї людини не залишає Бога й вона не йде за натовпом. Лише така людина придатна до того, щоб Бог її використовував, і лише така людина вдосконалюється Святим Духом. Якщо ти не можеш цього досягти, то у тебе немає необхідних рис, щоб Бог тебе здобув або щоб Святий Дух тебе вдосконалював.

Якщо ти хочеш встановити нормальні стосунки з Богом, твоє серце мусить бути поверненим до Бога; із таким фундаментом у тебе будуть нормальні стосунки і з іншими людьми. Якщо ти не маєш нормальних стосунків з Богом, то що б ти не робив для підтримання нормальних стосунків з іншими людьми, як би завзято ти не працював або скільки б зусиль ти в це не вкладав, усе це належатиме лише до людської філософії життя. Ти захищатимеш своє становище серед людей і здобуватимеш їхню похвалу завдяки людській точці зору та людським філософіям, а не встановлюватимеш нормальні міжособистісні стосунки відповідно до слова Божого. Якщо ж ти не зосереджуєшся на своїх стосунках з людьми й натомість підтримуєш нормальні відносини з Богом, якщо ти готовий віддати своє серце Богу

та навчитися бути слухняним Йому, тоді твої міжособистісні стосунки природно стануть нормальними. Тоді ці стосунки будуватимуться не на плоті, а на фундаменті Божої любові. У тебе майже не буде тілесної взаємодії з іншими людьми, але на духовному рівні між вами буде спілкування та взаємна любов, розрада й забезпечення. Усе це робиться на основі бажання догодити Богу – ці стосунки не підтримуються за допомогою людських філософій життя, а формуються природно, коли людина несе тягар для Бога. Вони не вимагають від тебе ніяких штучних людських зусиль: потрібно лише практикувати за принципами Божих слів. Чи готовий ти зважати на Божу волю? Чи бажаєш ти бути людиною «без розсудливості» перед Ним? Чи готовий ти повністю віддати своє серце Богові та знехтувати своїм становищем серед інших людей? З усіх людей, з якими ти взаємодієш, з ким у тебе найкращі стосунки? З ким у тебе найгірші стосунки? Чи нормальні твої стосунки з людьми? Чи однаково ти ставишся до всіх людей? Чи підтримуються твої стосунки з іншими відповідно до твоєї філософії життя, чи вони побудовані на основі Божої любові? Коли люди не віддають свої серця Богові, їхній дух ледачіє, німіє й втрачає свідомість. Такі люди ніколи не зрозуміють Божих слів і ніколи не матимуть нормальних стосунків із Богом, вони ніколи не досягнуть змін у своєму характері. Зміна характеру людини – це процес повної віддачі свого серця Богові та отримання прозріння та освітлення від Його слів. Божа робота дає людям змогу активно входити, а також можливість відкинути негативні частини себе після того, як люди їх пізнають. Віддавши серце Богові, ти зможеш відчувати кожен раз, коли твій дух злегка зворушується, і знатимеш кожную частинку Божого освітлення та прозріння. Якщо ти будеш наполегливим, то поступово станеш на шлях удосконалення Святим Духом. Чим тихшим є твоє серце перед Богом, тим чутливішим та делікатнішим буде твій дух, і тим більше він зможе сприймати те, як його зворушує Святий Дух, і тим нормальнішими ставатимуть твої стосунки з Богом. Нормальні міжособистісні стосунки встановлюються на основі звернення людських сердець до Бога, а не через людські зусилля. Якщо в серці людини немає Бога, тоді її стосунки з іншими людьми – це лише стосунки плоті. Вони не нормальні: це хтиві потурання собі, і Бог їх ненавидить і гидує ними. Якщо ти кажеш, що твій дух зворушився, але бажаєш спілкуватися лише з тими, кого любиш і поважаєш, а до тих, хто тобі не подобається, ставишся упереджено та відмовляєшся розмовляти з ними, коли вони приходять і ставлять тобі якісь запитання, це ще один доказ того, що тобою керують емоції та що ти взагалі не маєш нормальних стосунків із Богом. Це показує, що ти намагаєшся обманути Бога та приховати свою власну потворність. Може, ти й здатен поділитися деякими своїми знаннями, але якщо твої наміри хибні, то все, що ти робиш, буде добрим лише за людськими стандартами, і Бог тебе не похвалить. Твоїми діями керуватиме твоя плоть, а не Божий тягар. Ти придатний для Божого використання лише тоді, коли можеш заспокоїти своє серце перед Ним і нормально взаємодіяти

з усіма, хто Його любить. Якщо ти зможеш це зробити, то, як би ти не взаємодівав з іншими, ти не чинитимеш за якоюсь філософією життя, а зважатимеш на Божий тягар і житимеш перед Богом. Скільки таких людей серед вас? Чи твої стосунки з іншими дійсно нормальні? На якій основі вони збудовані? Скільки в тобі філософій життя? Ти їх відкинув? Якщо твоє серце не може повністю звернутися до Бога, то ти не від Бога – ти походиш від сатани, ти зрештою повернешся до сатани й ти не заслуговуєш бути одним із Божих обранців. Тобі слід ретельно дослідити всі ці речі.

Нормальне духовне життя скеровує людей на правильний шлях

Ви подолали лише крихітну частину шляху віруючого в Бога, і вам ще належить стати на правильний шлях, тож ви все ще далекі від досягнення Божого стандарту. Наразі ваш духовний стан не задовольняє Його вимоги. Через свій духовний рівень та зіпсуту природу ви завжди ставитеся до Божої роботи з недбалістю; ви не сприймаєте її серйозно. Це ваша найстрашніша вада. Безумовно, ніхто не може визначити шлях, яким іде Святий Дух; більшість із вас не розуміє його та не може чітко його побачити. Крім того, більшість із вас навіть не приділяє цьому питанню увагу й тим більше не бере близько до серця. Якщо ви продовжуватимете в тому ж дусі й житимете в незнанні щодо роботи Святого Духа, ваш шлях як вірянина буде марним. Це тому, що ви не робите все, на що спроможні, щоб прагнути догодити Богу, і тому, що ви не співпрацюєте з Ним. Справа не в тому, що Бог не працював над тобою, чи Святий Дух не спонукав тебе. Справа в тому, що ти такий легковажний, що не сприймаєш роботу Святого Духа серйозно. Ти повинен негайно виправити цю ситуацію та піти шляхом, яким Святий Дух веде людей. Це головна тема на сьогодні. «Шлях, яким Святий Дух веде людей» означає набуття просвітлення в дусі, пізнання слова Божого, чітке бачення шляху, що лежить попереду, здатність крок за кроком здійснювати входження в істину та краще пізнання Бога. Шлях, яким Святий Дух веде людей, – це, перш за все, шлях до кращого розуміння слова Божого, без відхилень та помилкових уявлень, і ті, хто йде цим шляхом, крокують ним прямо. Щоб досягти цього, вам потрібно гармонійно працювати з Богом, знайти правильну стежку для практики та йти шляхом, яким веде Святий Дух. Це означає співпрацю з боку людини – тобто те, що ви мусите зробити, щоб відповідати вимогам Бога до вас, і як повинні поводитися, щоб вступити на правильний шлях віри в Бога.

Може здатися, що стати на шлях, яким веде Святий Дух, складно, але тобі буде набагато простіше, коли ти розумітимеш шлях практики. По правді кажучи, люди здатні на все, чого Бог від них вимагає, – Він не вимагає від них неможливого. У будь-якій ситуації Бог прагне вирішити людські проблеми та розв'язати їхні тривоги.

Усі ви повинні це зрозуміти; не розумійте Бога неправильно. Людей ведуть шляхом, яким іде Святий Дух, згідно зі словом Божим. Як уже говорилося раніше, ви повинні віддати своє серце Богу. Це передумова для прямування шляхом, яким веде Святий Дух. Ви повинні це зробити, щоб стати на правильний шлях. То як же людині свідомо виконати роботу з віддання свого серця Богу? У вашому повсякденному житті, коли ви відчуваєте роботу Бога та молитесь Йому, ви робите це недбало – ви молитесь Богу, поки працюєте. Чи можна сказати, що так ви віддаєте своє серце Богу? Ви розмірковуєте над побутовими питаннями чи справами плоті; ви постійно вагаєтесь. Чи можна це назвати заспокоєнням вашого серця в присутності Бога? Це тому, що твоє серце завжди зосереджене на зовнішніх справах і не може повернутися до Бога. Якщо ти дійсно бажаєш заспокоїти своє серце перед Богом, ти повинен виконати роботу свідомої співпраці. Тобто кожен із вас повинен виділити час на молитву, час, коли ви відкладаєте людей, справи та всі інші речі, заспокоюєте своє серце та гамуєтеся перед Богом. Усі повинні вести записи про особисті побожні роздуми, фіксувати свої знання слова Божого й те, як їхній дух буває зворушений, хай якими глибинними чи поверховими вони є; усі повинні свідомо заспокоювати своє серце перед Богом. Якщо ти можеш одну-дві години щодня присвятити справжньому духовному життю, тоді твоє життя у цей день збагатиться, а серце стане світлим і ясним. Якщо ти проживатимеш таке духовне життя щодня, твоє серце зможе більше повернутися у володіння Бога, твій дух ставатиме все сильнішим і сильнішим, твій стан постійно покращуватиметься, ти будеш більш здатний йти шляхом, яким веде Святий Дух, і Бог даруватиме тобі більші благословення. Мета вашого духовного життя – свідомо набути присутність Святого Духа. Вона не в тому, щоб дотримуватися правил чи справляти релігійні обряди, а в тому, щоб істинно діяти в згоді з Богом, істинно дисциплінувати своє тіло. Це те, що має робити людина, тож ви маєте докласти до цього якомога більше зусиль. Чим ретельніше ти співпрацюватимеш та чим більше зусиль докладеш, тим більшою буде здатність твого серця повернутися до Бога, і тим краще тобі вдасться втихомирити його перед Богом. У певний час Бог повністю здобуде твоє серце. Ніхто не зможе похитнути чи захопити твоє серце, і ти повністю належатимеш Богу. Якщо ти підеш цим шляхом, слово Бога завжди виявлятиметься тобі та просвіщатиме тебе про все, чого ти не розумієш, – усього цього можна досягнути через твою співпрацю. Ось чому Бог завжди каже: «Усіх, хто діє в згоді зі Мною, Я винагороджу двічі». Ви повинні чітко бачити цей шлях. Якщо ви хочете йти правильним шляхом, ви повинні зробити все можливе, щоб догодити Богу. Ви повинні зробити все можливе, щоб досягти життя духовного. Спочатку ти можеш не досягти великих результатів, але ти не повинен дозволяти собі відступати чи потопати в негативі – ти повинен продовжувати старанно працювати! Чим більше ти живеш духовним життям, тим більше твоє серце сповнюватиметься Божими словами, постійно перейматиметься цими питаннями, постійно нестиме цей тягар.

Після цього вияви свою найпотаємнішу істину Богу через своє духовне життя; розкажи Йому, що ти хочеш зробити, про що думаєш, як розумієш та бачиш Його слово. Не приховуй нічого, навіть дрібниць! Практикуй розмову з Богом у своєму серці, виявляй свої істинні почуття Богу; якщо щось є у твоєму серці, звісно, скажи про це. Чим більше ти так говоритимеш, тим більше відчуватимеш красу Бога, і тим більше твоє серце тягтиметься до Нього. Коли це станеться, ти відчуєш, що Бог для тебе дорожчий за будь-кого іншого. Ти ніколи не відійдеш від Бога, що б не сталося. Якщо ти щодня виконуватимеш таке духовне поклоніння, не забуватимеш про нього та зробиш його важливою справою свого життя, слово Боже заповнить твоє серце. Ось що означає відчувати дотик Святого Духа. Буде так, ніби Бог завжди володів твоїм серцем, ніби те, що ти любиш, завжди є у твоєму серці. Ніхто не може забрати це в тебе. Коли це станеться, Бог дійсно житиме всередині тебе й матиме місце у твоєму серці.

Обіцянки вдосконаленням

Що то за шлях, через який Бог удосконалює людину? Які аспекти він охоплює? Чи хочеш ти, щоб Бог тебе вдосконалив? Чи хочеш ти прийняти Його суд і кару? Що ти знаєш про ці запитання? Якщо в тебе немає знань, про які можна було б говорити, то це доказ того, що ти досі не знаєш Божої роботи та Святий Дух тебе нітрохи не просвітив. Неможливо удосконалити таких людей. Їм дається лише невелика благодать на короткий час насолоди, і він триватиме недовго. Люди, які тільки споживають Божу благодать, не можуть бути вдосконалені Богом. Хтось задоволений, коли має тілесний спокій і втіхи, легке життя без бід і негараздів, а вся його сім'я живе в злагоді, без сварок і гризоти – і він може навіть вірити, що то і є Боже благословення. А насправді то лише Божа благодать. Ви не повинні вдовольнятися простим споживанням Божої благодаті: таке мислення дуже вульгарне. Навіть якщо ти щодня читаєш Божі слова, і молишся щодня, і твій дух відчуває особливий мир і велику втіху, але зрештою ти нічого не пізнав і нічого не можеш сказати про те, що знаєш про Бога та Його роботу, і скільки б Божого слова ти не пив і не їв, якщо від того ти відчуваєш лише душевний мир і втіху, і якщо слово Боже тобі незрівнянно солодке, так, ніби ти не можеш ним достатньо насолодитися, але нітрохи не відчув і не пізнав на ділі, що значать Божі слова, і ти повністю позбавлений реальності Його слів, то що ти можеш здобути від такої віри в Бога? Якщо ти не живеш суттю слів Божих, то твоє споживання та пиття цих слів і твої молитви – це лише релігійна віра. Таких людей Бог не може вдосконалити та здобути. Люди, здобуті Богом, – то люди, що шукають істину. Адже Бог здобуває не плоть людську та не майно, що належить людині, але ту її частину, що належить Богу. Тож коли Бог удосконалює людину, Він не її плоть удосконалює, а її серце, і

через те здобуває її серце; інакше кажучи, коли Бог удосконалює людину, по суті, Він удосконалює її серце, щоб воно могло навернутися до Бога та полюбити Його.

Людська плоть є тіло та кров. Богові марно здобувати тіло людське, адже воно неминуче руйнується та не може отримати ні Його спадщини, ні Його благословення. Якби плоть людська була здобута, і лише плоть була в цьому потоці, то хоча сама людина була б номінально в потоці, але серце її належало б сатані. При цьому люди не лише не могли б стати проявом Бога, а й стали б Йому тягарем, і те, що Бог обрав людей, утратило б усякий сенс. Усі, кого Бог має намір удосконалити, отримують Його благословення та Його спадщину. Тобто, вони беруть те, Ким є Бог і чим володіє, щоб це стало тим, що вони мають усередині, і в них викарбовуються всі слова Божі; і Ким би не був Бог, ви можете це все прийняти таким, як воно є, і так жити істиною. Ось такою є людина, що була вдосконалена та здобута Богом. Лише така людина має право отримувати благословення, які дає Бог:

1. Здобути всю Божу любов.
2. В усьому чинити за волею Божою.
3. Жити в Божому світлі та здобути Божий провід і просвітлення.

4. Втілювати в життя на землі подобу, яку любить Бог; любити Бога так само щиро, як любив Петро, розп'ятий за Бога та гідний померти у відплату за Божу любов; мати таку саму славу, як має Петро.

5. Мати любов, повагу та захоплення від усіх на землі.

6. Скинути всі аспекти пут смерті та аду, не дати сатані жодної можливості чинити свою роботу, бути одержимим Богом, жити в чистому, жвавому дусі та не стомлюватися.

7. Завжди жити в невимовному захваті та піднесенні, наче побачивши настання дня Божої слави.

8. Здобувати славу разом із Богом і мати обличчя, подібне до милих Богові святих.
9. Стати тим, що любить Бог на землі, себто улюбленим сином Божим.
10. Змінити форму та вознестися з Богом до третього неба й подолати межі плоті.

Бог удосконалює та здобуває лише тих людей, які можуть успадкувати благословення Божі. Чи здобув ти щось наразі? Наскільки Бог тебе вдосконалив? Бог не вдосконалює людей навмання; Його вдосконалення людей має умови та чіткі, видимі результати. Людина думає, що достатньо мати віру в Бога – і Він її вдосконалив і здобуде, і дасть їй на землі Свої благословення та спадщину. Але то не так. Подібні речі безмірно складні – і це якщо не згадувати про зміну людської форми. Наразі вам потрібно поперед усього шукати Божого вдосконалення в усьому й через усіх людей, через усі справи та речі, що трапляються у вашому житті, щоб у вас закарбувалося більше того, Ким є Бог. Спершу ви повинні отримати спадщину Божу на землі; тільки після того ви здобудете право успадкувати нові та більші благословення Божі. Саме цих речей ви повинні прагнути, і саме їх маєте досягнути перш за все. Що більше ви прагнете, щоб Бог

вас у всьому вдосконалив, то краще зможете бачити в усьому Божу руку та завдяки цьому активно прагнутимете ввійти в буття Божого слова та ввійти в реальність Його слова через різні точки зору й у різних питаннях. Не можна вдовольнятися таким пасивним станом, як-от просто не грішити чи не мати уявлень, життєвих принципів і людської волі. Бог удосконалює людину багатьма способами; усі справи криють у собі можливість для вдосконалення, і Він може тебе вдосконалити не тільки в позитивному плані, а й у негативному, щоб зробити те, що ти отримуєш, більш рясним. Кожен день відкриває можливості для вдосконалення та нагоди для того, щоб Бог тебе здобув. Переживаючи їх деякий час, ти вельми змінишся та природним чином осягнеш багато речей, які раніше не розумів. І настанови інших людей тобі не знадобляться; Бог просвітить тебе без твого відома, щоб ти в усьому просвітився та ввійшов у подробиці всього, що ти переживаєш. Бог напевне тебе скерує, щоб ти не відхилився вліво чи вправо, і так ти ступиш на шлях до Божого вдосконалення.

Процес удосконалення Богом не можна обмежувати вдосконаленням через споживання та пиття Божого слова. Таке переживання було б занадто однобічним, включало б у себе занадто мало й обмежувало б людей дуже маленьким діапазоном. У такому разі людям бракувало б значної частини духовної поживи, яку вони потребують. Якщо ви хочете, щоб Бог вас удосконалив, то мусите навчитися переживати просвітлення у всіх справах і здобувати його через усе, що з вами відбувається. Чи добре з тобою трапляється, чи погане – усе повинно приносити тобі користь і не налаштовувати тебе негативно. І що б то не було, ти маєш уміти дивитися на речі з Божого боку, а не вивчати й оцінювати їх із точки зору людини (це було б відхиленням у твоєму досвіді). Якщо ти так це переживатимеш, то твоє серце наповниться тягарями твого життя; ти постійно житимеш у світлі Божого лику і не будеш легко відхилятися у своїй практиці. Такі люди мають попереду світле майбутнє. Існує безліч можливостей для Божого вдосконалення. Усе залежить від того, чи щиро ви любите Бога та чи маєте рішучість, щоб бути вдосконаленими та здобутими Ним, отримати Його благословення та спадщину. Самої рішучості недостатньо; ви повинні мати багато знань, інакше завжди будете відхилятися у своїй практиці. Бог бажає вдосконалити всіх і кожного з вас. Але наразі більшість людей хоч і вельми давно прийняла Божу роботу, та обмежується тим, що лише насолоджується Божою благодаттю та хоче дозволити Богу дати їм трохи плотських радощів, але не хоче отримати більших, вищих одкровень. Це показує, що серце людини й досі завжди назовні. Хоча у людській праці, службі та серці любові до Бога поменшало домішок, що стосується внутрішньої суті та закоснілого мислення людини, вона досі постійно шукає плотського миру та задоволень, і їй байдуже до того, які умови та цілі Божого вдосконалення людини. Тому більшість людей досі живе вульгарним, зіпсованим життям. Їхнє життя ні дрібки не змінилося; віра в Бога для них просто не має ваги,

наче вони вірять лише заради інших, формально виконуючи якісь дії й обходячись будь-яким способом, дрейфуючи в безцільному існуванні. Мало хто здатен прагнути ввійти в слово Боже в усьому, аби здобути більше дорожчих речей, стати сьогодні багатшими людьми в Божому домі й отримати більше Божих благословень. Якщо ти прагнеш, щоб Бог тебе вдосконалив у всьому, і здатен отримати все, що Він обіцяв на землі, і якщо ти в усьому шукаєш Божого просвітлення та не марнуєш літа бездіяльно, саме цей шлях є ідеальним для активного входження. Лише так ти станеш гідним і отримаєш право на те, щоб Бог тебе вдосконалив. Чи справді ти прагнеш того, щоб Бог тебе вдосконалив? Чи справді ти в усьому ревний? Чи маєш ти той самий дух любові до Бога, який мав Петро? Чи маєш ти бажання любити Бога так, як любив Ісус? Ти віриш в Ісуса вже багато років; чи бачив ти, як Ісус любив Бога? Чи справді ти віриш саме в Ісуса? Ти віриш у практичного Бога сьогодні; чи бачив ти, як практичний Бог у плоті любить Бога на небесах? Ти маєш віру в Господа Ісуса Христа; це тому, що розп'яття Ісуса заради спокути людства та чудеса, які Він творив, є загальновизнаними фактами. Та віра людська приходить не від знання й справжнього осягнення Ісуса Христа. Ти віриш лише в ім'я Ісуса, та не віриш у Його Дух, тому що не зважаєш на те, як Ісус любив Бога. Твоя віра в Бога занадто наївна. Хоч ти й віриш в Ісуса вже багато років, та не знаєш, як любити Бога. Хіба це не робить тебе найбільшим у світі дурнем? Це доказ того, що роками ти споживав їжу Господа Ісуса Христа намарно. Я не тільки не маю любові до таких людей, а й вірю, що Господь Ісус Христос, якому ти поклоняєшся, не мав би до таких людей любові. Як можна вдосконалити таких людей? Чи ти не червонієш від сорому? Чи тобі не соромно? Чи досі маєш нахабство постати перед Господом своїм Ісусом Христом? Чи розумієте ви всі смисл того, що Я кажу?

Нечестивці неодмінно будуть покарані

Зазирніть у себе, щоб побачити, чи втілюєте ви в життя праведність у всьому, що робите, і чи всі ваші дії зауважує Бог: це принцип, яким керуються у своїх справах ті, хто вірить у Бога. Вас назвуть праведними, тому що ви здатні вдовольнити Бога й тому що ви приймаєте Божу опіку й захист. У Божих очах усі ті, хто приймає Божу опіку, захист і вдосконалення, і ті, хто здобутий Ним, є праведними, і Він вважає їх усіх безцінними. Чим більше ви приймаєте нинішні слова Бога, тим більше ви будете здатні отримати й зрозуміти Божу волю, і тим більше ви, таким чином, зможете втілювати Божі слова й задовольняти Його вимоги. Це Боже доручення вам, і це те, чого всі ви маєте бути спроможними досягти. Якщо ви використовуєте свої власні уявлення, щоб виміряти й обмежити Бога, ніби Бог є непорушною статуєю з глини, і якщо ви повністю обмежуєте Бога

параметрами визначень Біблії й утримуєте Його в рамках обмеженого обсягу роботи, то це доводить, що ви осудили Бога. Оскільки євреї в період Старого Заповіту зробили Бога ідолом незмінної форми, якого вони тримали у своїх серцях, ніби Бога можна було називати тільки Месією, і тільки Він, кого назвали Месією, міг бути Богом, й оскільки люди служили й поклонялися Богу так, ніби Він був (неживою) глиняною статуєю, вони прибили Ісуса того часу цвяхами до хреста, винісши Йому смертний вирок, – ось так невинний Ісус був засуджений на смерть. Бог був невинуватий у жодному правопорушенні, але людина відмовилася пощадити Його й наполягла на засудженні Його на смерть, і тому Ісус був розп'ятий. Людина завжди вірить, що Бог незмінний, і визначає Його, спираючись на одну-єдину книгу – Біблію, ніби людина має ідеальне розуміння Божого управління, ніби людина тримає все, що робить Бог, на своїй долоні. Люди безглузді до крайності, зарозумілі до крайності, й усі вони мають схильність перебільшувати. Незалежно від того, наскільки велике твоє пізнання Бога, Я досі кажу, що ти не знаєш Бога, що ти є тим, хто найбільше протистоїть Богу, і що ти засудив Бога, тому що ти геть не здатен підкорятися роботі Бога й іти шляхом вдосконалення Богом. Чому Бог ніколи не вдовольняється діями людини? Тому що людина не знає Бога, тому що вона має надто багато уявлень і тому що її пізнання Бога аж ніяк не узгоджується з дійсністю, а натомість монотонно повторює ту саму тему без зміни та використовує той самий підхід до кожної ситуації. І тому, прийшовши сьогодні на землю, Бог знову прибитий людиною цвяхами до хреста. Безжальний рід людський! Уседозволеність і підступність, грабунок і загарбання одне від одного, боротьба за славу й багатство, взаємна різня, – коли ж це скінчиться? Незважаючи на сотні тисяч слів, мовлених Богом, ніхто так і не одумався. Люди діють заради своїх родин, синів і дочок, заради своїх кар'єр, майбутніх перспектив, посади, марнославства й грошей, заради їжі, одягу й плоті. Але чи є хтось, хто чинить справді заради Бога? Навіть із-поміж тих, хто діє заради Бога, мало хто знає Бога. Скільки людей діє всупереч своїм власним інтересам? Скільки не утискають і не проганяють інших, щоб захистити своє власне становище? Ось тому Бог був насильно засуджений до смерті безліч разів, і безліч варварських суддів засудили Бога й знову прибили Його цвяхами до хреста. Скількох можна назвати праведними, бо вони справді діяли заради Бога?

Хіба так легко вдосконалюватися перед Богом, як святий або праведник? Істинним є твердження, що «нема праведних на цій землі, праведні не в цьому світі». Коли ви постаєте перед Богом, зауважте, у що ви одягнені, зауважте кожне ваше слово й дію, кожну вашу думку й ідею, ба навіть сни, які ви бачите щодня, – вони всі заради вас самих. Хіба це не справжній стан речей? «Праведність» не означає давати милостиню іншим, не означає любити свого ближнього, як себе, і не означає утримуватися від сварок і суперечок або грабежу й крадіжки. Праведність означає прийняти Боже доручення як свій обов'язок і підкоритися

Божому керуванню та впорядкуванню як посланому небесами покликанню, незалежно від часу й місця, як і всьому, що було зроблено Господом Ісусом. Ось це і є праведність, про яку говорив Бог. Лота можна було б назвати праведним, оскільки він урятував двох ангелів, посланих Богом, без огляду на свої власні вигоду й збиток; можна лише сказати, що те, що він зробив у той час, можливо, є праведністю, але його не можна назвати праведником. Лот побачив Бога, і лише тому він віддав двох своїх дочок в обмін на ангелів, але не вся його поведінка в минулому означала праведність. І тому Я кажу: «Немає праведних на землі». Навіть серед тих, хто перебуває в потоці відновлення, нікого не можна назвати праведним. Якими б добрими не були твої вчинки, як би ти не вдавав прославляння імені Бога, не б'ючи й не проклинаючи інших, не грабуючи й не крадучи в інших, ти досі не можеш називатися праведним, бо на це здатна звичайна людина. Ключовим на цей час є те, що ти не знаєш Бога. Можна лише сказати, що зараз ти маєш децицію звичайної людяності, а не елементи праведності, про які говорив Бог, а отже, ніщо з того, що ти робиш, не здатне довести, що ти знаєш Бога.

Раніше, коли Бог був на небесах, людина діяла облудним до Бога шляхом. Сьогодні Бог перебуває серед людей – ніхто не знає, скільки років це вже триває, – але у вчинках людина досі виконує дії формально й намагається обдурити Його. Чи не є людина занадто відсталою у своєму мисленні? Те саме було з Юдою: перед приходом Ісуса Юда говорив неправду, щоб обманути своїх братів і сестер, і навіть після приходу Ісуса він усе ще не змінився; він зовсім не знав Ісуса й, зрештою, він зрадив Ісуса. Чи не тому це сталося, що він не знав Бога? Якщо сьогодні ви досі не знаєте Бога, то, можливо, ви можете стати ще одним Юдою, і після цього трагедія Ісусового розп'яття в Період Благодаті два тисячоліття тому може розігратися знову. Ви в це не вірите? Це факт! Нині більшість людей перебувають у подібній ситуації, – можливо, Я говорю це трохи зарано, – і всі такі люди грають роль Юди. Я не говорю нісенітниці, а спираюся на факт, і ти не можеш не переконатися. Хоча багато людей вдають смиренність, у їхніх серцях немає нічого, окрім калюжі мертвої води, канави зі смердючою водою. Зараз у церкві надто багато таких, і ви думаєте, що Я зовсім цього не знаю. Сьогодні Мій Дух дає Мені рішення й свідчить Мені. Ти думаєш, що Я нічого не знаю? Ти думаєш, що Я нічого не розумію про підступні думки у ваших серцях, про речі, які ви зберігаєте у своїх серцях? Невже так легко отримати перевагу над Богом? Ви думаєте, що можете ставитися до Нього, як вам заманеться? У минулому Я хвилювався, щоб ви не стали обмеженими, тому Я продовжував давати вам свободу, але люди не змогли визначити, що Я був добрим до них, і коли Я дав палець, то вони відкусили й руку. Поцікавтеся між собою: Я майже ніколи не розбирався ні з ким і майже ніколи навіть злегка не дорікав нікому, але Я дуже чітко розумію мотиви й уявлення людини. Ти вважаєш, що Сам Бог, про Якого Бог свідчить, є дурнем? У такому разі Я скажу, що ти надто незрячий! Я не викриватиму тебе, але подивімося, яким розбещеним ти

можеш стати. Подивімося, чи можуть урятувати тебе твої кмітливі маленькі хитрощі або чи може врятувати тебе намагання якнайліпше любити Бога. Нині Я не засуджуватиму тебе; почекаймо до часу Бога, щоб побачити, як Він бере відплату з тебе. Зараз у Мене немає часу на пусті балачки з тобою, і Я не хочу відкладати Свою значнішу роботу лише через тебе. Такий гробак, як ти, не гідний часу, якого потребував би Бог, щоб розібратися з тобою, тож, подивимось, яким безпутним ти можеш стати. Такі люди анітрохи не прагнуть пізнання Бога, не мають вони й щонайменшої дешиці любові до Нього, але й досі бажають, щоб Бог називав їх праведними, – хіба це не жарт? Оскільки по-справжньому чесними є небагато людей, Я зосереджуюся лише на тому, щоб продовжувати давати життя людині. Я тільки доб'юся того, чого мав добитися сьогодні, але в майбутньому Я принесу відплату кожній особі згідно з її вчинками. Я сказав усе, що можна сказати, бо саме це і є Моя робота. Я роблю тільки те, що маю робити, і не роблю того, чого Мені не слід робити. Однак, Я сподіваюся, що ви проведете більше часу в роздумах: наскільки твоє знання Бога є істинним? Чи ти не той, хто знову прибив Бога цвяхами до хреста? Ось Мої заключні слова: горе тим, хто розпинає Бога.

Як увійти в нормальний стан

Що більше люди приймають слово Боже, то більше їхнє просвітлення та сильніші їхні голод і спрага до того, щоб пізнати Бога. Лише ті, хто приймає Божі слова, здатні мати багатші й глибші переживання, і лише їхнє життя зможе й надалі рости, мов квіти сезаму. Усі, хто шукає життя, мають сприймати це, як свою повноцінну роботу. Вони мають відчувати, що «без Бога я не можу жити; без Бога я не можу нічого досягти; без Бога все порожнє». Також вони мають утвердитись у рішенні, що «без присутності Святого Духу я нічого не зроблю, і якщо читання Божих слів не знаходить відгуку, то і я байдужий до всякої справи». Не потурайте собі. Життєвий досвід походить від просвітління та Божого проводу; він є кристалізацією ваших суб'єктивних зусиль. Ось що ви маєте від себе вимагати: «Коли справа стосується життєвого досвіду, я не можу давати собі поблажок».

Часом в аномальних умовах ти втрачаєш присутність Бога та не можеш відчути Його під час молитви. У такі миті ти можеш злякатися, і це нормально. Тоді негайно починай шукати. Якщо ж ти цього не зробиш, Бог віддалиться від тебе, і ти будеш день, два дні, місяць, а то й два місяці без присутності Святого Духу – більше того, без роботи Святого Духу. У таких випадках тебе охоплює неймовірне заціпеніння, і знов тебе в полон бере сатана аж настільки, що ти стаєш здатним на всяке: жадати багатства, обманювати своїх братів і сестер, дивитися фільми та відео, грати в карти, навіть пити й палити без удержу. Твоє серце віддалилося далеко від Бога, ти потай звернув на власний шлях і свавільно судиш Божу роботу. Часом

люди падають так низько, що чинять плотські гріхи без сорому та збентеження. Такої людини Святий Дух зрікається; насправді, така людина давно живе без роботи Святого Духа. І в міру того, як руки зла тягнуться далі й далі, можна лише спостерігати, як такі люди все глибше занурюються у розбещеність. Врешті-решт вони заперечують саме існування цього шляху, і, здійснюючи гріхи, потрапляють у полон до сатани. Якщо ти виявляєш, що Святий Дух присутній з тобою, а Його робота – ні, то ти вже під загрозою. А коли ти навіть не можеш відчувати присутності Святого Духу, то ти на межі смерті. Якщо ти не покаєшся, то весь повернешся до сатани й будеш одним із тих, кого виженуть. Тож коли ти виявляєш, що перебуваєш у стані, в якому є тільки присутність Святого Духу (ти не грішиш, тримаєш себе в узді та не чиниш нічого, що демонструє відвертий опір Богові), але роботи Святого Духу з тобою немає (молитва не зворушує твою душу, а коли ти їси та п'єш Божі слова, вони тобі байдужі та не дарують тобі явного просвітлення чи освічення, і в усьому твоєму житті давно немає великого освічення та ніколи немає зростання) – у такі часи ти маєш бути більш обачливим. Не потурай собі та більше не давай волі власному норову. Присутність Святого Духу можна втратити в будь-яку мить. Ось чому ця ситуація така небезпечна. Якщо ти виявиш себе в такому стані, намагайся якомога швидше це виправити. Спершу промов покаянну молитву та попроси в Бога, щоб Він знову простер над тобою Свою милість. Молися ревніше та втиш своє серце, щоб їсти й пити більше Божих слів. Спираючись на такий ґрунт, більше часу проводи у молитві; з подвійною ревністю співай і молися, їж і пий Божі слова та виконуй свій обов'язок. У хвилину твоєї найбільшої слабкості сатані найлегше оволодіти твоїм серцем. Коли це трапляється, твоє серце віднімається в Бога та повертається до сатани, і тоді ти втрачаєш присутність Святого Духу. У такі часи вдвічі тяжче знову здобути роботу Святого Духу. Краще шукай роботу Святого Духу, поки Він ще з тобою, що дозволить Богу дарувати тобі більше Свого просвітлення, а не змусить Його покинути тебе. Молитва, спів гімнів, виконання своїх обов'язків, поїдання та пиття Божих слів – усе це виконується для того, щоб сатана не мав можливості робити свою роботу, і щоб Святий Дух міг працювати всередині тебе. Якщо ти не повернеш собі таким чином роботу Святого Духу, а просто чекатимеш, тоді тобі важко буде знову здобути Його роботу, втративши присутність Святого Духу, якщо тільки Святий Дух не дарує тобі особливого зворушення, просвітлення чи прозріння. І навіть тоді відновлення твого стану займе не день і не два; часом навіть шість місяців може пройти без жодного відновлення. А все тому, що люди ставляться до себе занадто поблажливо, не вміють проживати життя природно, і тому Святий Дух їх покидає. Навіть якщо знову повернути собі роботу Святого Духу, то нинішня Божа робота все одно може залишатися для тебе не дуже зрозумілою, адже ти дуже сильно відстав у своєму життєвому досвіді. Хіба це не жахливо? Та Я кажу таким людям – ще не пізно покаятись, однак є одна умова: трудися тяжче й не давай собі лінуватися. Якщо

інші люди моляться п'ять разів на день, то ти мусиш молитися десять; якщо інші їдять і п'ють слова Божі по дві години на день, то ти це роби чотири чи й шість годин; якщо інші слухають гімни по дві години, то ти слухай щонайменше пів дня. Часто будь у мирі перед Богом і думай про Божу любов, поки твоє серце не зворушиться та не повернеться до Бога, і ти більше не насмілишся віддалитися від Бога – тільки тоді твоя практика дасть плоди, тільки тоді ти зможеш відновити свій попередній, природний стан.

Деякі люди шукають вельми завзято, та виявляються неспроможними вийти на правильний шлях. Усе тому, що вони занадто легковажні та не приділяють уваги духовному. Вони гадки не мають, як проживати Божі слова, і не знають, що таке робота й присутність Святого Духу. Такі люди завзяті, але нерозумні; вони не шукають життя. Усе тому, що ти ні крихти не знаєш про Духа, ти нічого не знаєш про те, як просувається робота Святого Духу, і не відаєш нічого про стан власного духу. Чи ж віра таких людей не дурна? І пошук їхній зрештою нікуди не приводить. Щоб досягнути зростання в житті у вірі в Бога, мусиш знати, яка Божа робота в тому, як ти проживаєш своє життя, споглядати красу Божу та розуміти Його волю, щоб ти корився всьому Божому упорядкуванню, і щоб слова Божі в тобі закарбувалися, і стали твоїм життям, і таким чином догодити Богу. Якщо віра твоя нерозумна, якщо ти не звертаєш уваги на духовне й на зміни у своєму характері життя, якщо ти не докладаєш зусиль заради істини, чи зможеш ти досягнути волю Божу? Якщо ти не розумієш, чого Бог просить, тоді ти не зможеш це пережити та втілювати в життя. Те, на що ти повинен звертати увагу, проживаючи Божі слова, – це вплив, який вони на тебе справляють, аби ти міг пізнати Бога з Його слів. Якщо ти вмієш лише читати Божі слова, а проживати їх не вмієш, хіба ж це не показує, що ти не відаєш нічого про духовне? Наразі більшість людей не вміє проживати Божі слова, тож не знає Його роботи. Хіба ж вони так не хиблять у своїй практиці? А якщо вони надалі так продовжуватимуть, то коли зможуть проживати життя в повній його глибині та багатстві й досягати в ньому зростання? Хіба ж то не саме лише порожнє марнослів'я? Серед вас багато таких, хто зосередився на теорії, а про духовне нічого не відає – і все одно прагне, щоб Бог його благословив і поставив на велику службу. Це абсолютно нереалістично! Тож покладіть край цим хибам, щоби ви всі могли стати на правильний шлях у своєму духовному житті, мати реальний досвід та по правді ввійти в дійсність Божих слів.

Як служити відповідно до Божої волі

Якщо людина вірить у Бога, як саме вона повинна служити Йому? Які умови повинні виконати та які істини мають зрозуміти ті, хто служить Богові? І де ви могли б відхилитися у своєму служінні? Ви повинні знати відповіді на всі ці запитання. Ці

питання про те, як ви вірите в Бога, як ви ходите дорогою, якою вас веде Святий Дух, як ви коритеся Божому керівництву в усьому, завдяки чому ви розумієте кожен крок Божої роботи в вас. Коли ви досягнете такого рівня, ви зрозумієте, що таке віра в Бога, як належить вірити в Бога, а також що ви маєте робити, щоби діяти відповідно до Божої волі. Це зробить вас абсолютно та повністю покірними Божій роботі; ви не матимете жодних нарікань, ви не осуджуватимете, не аналізуватимете, а тим більше не досліджуватимете Божу роботу. Так ви всі зможете коритися Богові до смерті, дозволяючи Йому керувати вами та зарізати вас, як овець, щоби ви всі стали Петрами 1990-х і могли любити Бога донезмоги навіть на хресті, без найменших нарікань. Лише тоді ви зможете жити, як Петри 1990-х.

Богові можуть служити всі, хто сповнений рішучості. Але повинно бути так, щоб лише ті, хто приділяє всю увагу Божій волі та розуміє Божу волю, були правомочні та вповноважені служити Богові. Я помітив це серед вас: багато людей вірить у те, що якщо вони палко поширюють Боже Євангеліє, вирушають в дорогу задля Бога, витрачають себе, відмовляються від чогось заради Бога тощо, тоді це і є служіння Богові. Навіть більш релігійні люди вірять, що служити Богу означає бігати всюди з Біблією в руках, поширюючи Євангеліє Царства Небесного, а також спасати людей, змушуючи їх каятися та сповідатися. Також існує багато релігійних діячів, які вважають, що служіння Богові полягає у тому, щоби після поглибленого навчання та навчання в семінарії проповідувати в каплицях, навчати людей через читання Біблії. Крім того, є люди із зuboжілих регіонів, котрі вірять, що служити Богові означає зцілювати хворих і виганяти демонів зі своїх братів і сестер, або молитися за них і служити їм. Серед вас є багато тих, хто вірить, що служити Богові означає їсти й пити слова Бога, щоденно молитися Богові, а також ходити до церкви та працювати повсюдно у церквах. Є інші брати та сестри, які вірять, що служити Богу – значить ніколи не одружуватися, не рости дітей і присвятити всю свою природу Богу. Лише невелика кількість людей знає, що насправді означає служити Богу. Незважаючи на те, що людей, які служать Богу, так багато, як зірок на небі, кількість тих, хто може служити відкрито, хто може служити відповідно до Божої волі, є мізерно малою. Чому я про це говорю? Тому, що ви не розумієте суть фрази «служіння Богу», і ви так мало розумієте, як треба служити відповідно до Божої волі. Існує нагальна потреба у тому, щоб люди напевно розуміли, яке служіння Богу може відповідати Його волі.

Якщо ви хочете служити відповідно до Божої волі, ви спершу повинні зрозуміти, які люди угодні Богу, яких людей Бог ненавидить, яких людей Бог робить досконалими, і які люди придатні для служіння Богу. Принаймні ви повинні бути озброєні цими знаннями. Крім того, ви повинні знати цілі Божої роботи, а також роботу, яку Бог буде провадити тут і зараз. Зрозумівши це, а також завдяки керівництву Божих слів, ви повинні спершу здійснити вхід і отримати Боже доручення. Щойно ви отримаєте дійсний досвід Божих слів, і коли ви насправді

дізнаєтеся про Божу роботу, ви будете підготовлені служити Богові. І саме тоді, коли ви будете служити Йому, Бог відкриє вам духовні очі й дозволить мати більше розуміння Своєї роботи, а також дасть змогу бачити її чіткіше. Коли ви увійдете в цю реальність, ваші переживання будуть більш глибокими та реальними, і всі ті з вас, хто мав такі переживання, зможуть ходити серед церков і пропонувати поживу своїм братам і сестрам, щоби ви могли використовувати сильні сторони одне одного, щоби виправити власні недоліки й отримати багатші знання в своєму дусі. Лише досягши такого ефекту, ви зможете служити відповідно до Божої волі та бути вдосконаленими Богом під час вашого служіння.

Ті, хто служить Богові, повинні бути близькими друзями Бога, вони повинні догоджати Богові, бути здатними до максимальної вірності Богу. Неважливо, дієш ти приватно чи публічно, ти можеш отримати Божу радість перед Богом, ти можеш твердо стояти перед Богом і незалежно від того, як інші люди ставляться до тебе, ти завжди йдеш шляхом, яким повинен іти, і усіляко дбати про Божий тягар. Лише такі люди є близькими друзями Бога. Те, що близькі друзі Бога можуть служити Йому безпосередньо, пов'язано з тим, що вони отримали від Бога Його велике доручення та Божий тягар. Вони можуть зробити Боже серце своїм власним серцем і нести Його тягар як свій власний, при цьому не зважаючи на власні майбутні перспективи. Навіть не маючи перспектив і нічого не отримуючи, вони завжди будуть вірити в Бога своїм люблячим серцем. Тож така людина є близьким другом Бога. Божі близькі друзі також є Його довіреними особами. Лише довірені особи Бога можуть поділяти Його неспокій і думки, і хоча їхня плоть хвора та слабка, вони здатні терпіти біль і зректися того, що вони люблять, щоби задовольнити Бога. Бог дає більше тягарів таким людям, і те, що Бог хоче зробити, підтверджується свідченнями таких людей. Таким чином, ці люди угодні Богові, вони слуги Божі, які Йому до серця, і тільки такі люди можуть правити разом із Богом. Коли ти дійсно став близьким другом Богу, саме тоді ти будеш правити разом із Богом.

Ісус зміг виконати Боже доручення – роботу спокути всього людства – тому що Він поставився з максимальною увагою до Божої волі, не плануючи й не влаштовуючи нічого для Себе. Тож Він був також близьким другом Бога – Самим Богом – і насправді ви всі це добре розумієте. (Насправді Він був Самим Богом, про якого засвідчив Бог. Я згадую це тут, щоби використати факт про Ісуса для ілюстрації.) Він зміг поставити Божий план управління в самий центр і завжди молився Небесному Отцеві та шукав волі Небесного Отця. Він помолився і сказав: «Боже, Отче! Виконуй те, що є Твоєю волею. І дій не відповідно до моїх бажань, а за Твоїм планом. Людина може бути слабкою, але чому Ти повинен піклуватися про неї? Як людина, що схожа на мурашу у Твоїй руці, може бути гідною Твоїх турбот? У своєму серці я бажаю тільки виконати Твою волю, і я хотів би, щоб ти міг робити те, що ти робив у Мені відповідно до Своїх власних бажань». По дорозі в Єрусалим Ісус перебував в агонії, ніби ніж прокручувався у Його серці, але Він не

мав жодного наміру відмовитися від Свого слова. Завжди існувала могутня сила, яка змушувала Його рухатися туди, де Він був розп'ятий. Зрештою, Він був прибитий до хреста й став подібним до грішного тіла, завершивши роботу спокути людства. Він звільнився від кайданів смерті й аду. Перед Ним смертність, пекло та ад втратили свою силу та були переможені Ним. Він прожив тридцять три роки, протягом яких робив усе можливе, щоб виконати Божу волю відповідно до тогочасної Божої роботи, ніколи не враховуючи особистих вигод і втрат, завжди думаючи про волю Бога Отця. Так, після того, як Він хрестився, Бог промовив: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав». Через Його служіння перед Богом, яке було в гармонії з Божою волею, Бог поклав на Його плечі важкий тягар викупу всього людства та змусив Його виконати це, і Він правомочний та вповноважений виконати це важливе завдання. Протягом всього Свого життя Він терпів незмірні страждання за Бога, безліч разів Його спокушав сатана, але Він ніколи не зневірявся. Бог доручив Йому таке важливе завдання, тому що довіряв Йому та любив Його. Тому Бог особисто сказав: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав». У той час тільки Ісус міг виконати це доручення, і це був один практичний аспект завершення Богом Своєї роботи з викупу всього людства в період Благодаті.

Якщо подібно до Ісуса ви зможете приділяти увагу Божому тягарю та проігнорувати свою плоть, Бог довірить вам Свої важливі завдання, щоби ви були здатні виконати умови, необхідні для служіння Богу. Лише за таких умов ви зможете сказати, що виконуєте Божу волю та Його доручення, і тільки тоді ви наважитесь сказати, що ви насправді служите Богу. У порівнянні з прикладом Ісуса, чи наважишся ти сказати, що ти – близький друг для Бога? Чи наважишся ти стверджувати, що виконуєш Божу волю? Чи наважишся ти сказати, що справді служиш Богу? Сьогодні ти не розумієш, як служити Богу, тож чи наважишся ти сказати, що ти – близький друг для Бога? Якщо ти говориш, що служиш Богу, чи не богохульствуєш ти проти Нього? Подумай про це: ти служиш Богові, чи собі? Ти служиш сатані, але вперто кажеш, що служиш Богу – чи не зневажаєш ти цим Бога? Багато людей за Моею спиною бажають вигоди від свого статусу, вони наїдаються їжею, люблять спати та всіляко дбають про плоть, постійно побоюючись, що для плоті немає виходу. Вони не виконують свою належну функцію в церкві, а просто паразитують на ній або ж докоряють братам і сестрам Моїми словами, командуючи іншими з владних позицій. Ці люди постійно кажуть, що виконують Божу волю, завжди стверджують, що вони близькі Богові, але хіба це не суперечить здоровому глузду? Якщо ти маєш правильні наміри, але не можеш служити відповідно до Божої волі, то ти нерозумний. Але якщо твої наміри неправильні, і при цьому ти кажеш, що служиш Богу, то ти – людина, яка протистоїть Богу, і Він повинен покарати тебе! Я не маю співчуття до таких людей! У Божому домі вони паразитують, завжди прагнучи плотських утіх і не звертаючи уваги на інтереси

Бога. Вони завжди шукають вигоди для себе та не звертають увагу на Божу волю. Вони не сприймають ретельного дослідження Божим Духом всіх своїх дій. Вони завжди інтригують, обманюють своїх братів і сестер і, будучи дволикими, як лисиця у винограднику, завжди крадуть виноград і втоптують виноградник. Чи можуть такі люди бути близькими друзями Бога? Чи підходиш ти для того, щоб отримати Божі благословення? Якщо ти не береш на себе тягар за своє життя та церкву, чи здатен ти отримати доручення Бога? Хто насмілився б довіряти такому, як ти? Якщо ти так служиш, чи міг би Бог довірити тобі серйозніше завдання? Чи не призвело б це до затримок у роботі?

Я кажу це, щоби ви могли знати, які умови повинні бути виконані, щоб служити в гармонії з Божою волею. Якщо ви не віддасте своє серце Богу, а всі свої турботи Божій волі, як це зробив Ісус, Бог вам не буде довіряти, і зрештою ви будете засуджені Богом. Можливо, сьогодні, служачи Богу, ти завжди плекаєш намір обманути Бога, завжди маєш із Ним справу недбало. Коротше кажучи, незважаючи на все інше, якщо ти обманюєш Бога, на тебе чекає безжальний суд. Ви повинні скористатися тією перевагою, що ви щойно стали на правильний шлях служіння Богу, щоб спершу віддати серце Богу з безроздільною відданістю. Незалежно від того, чи перебуваєш ти перед Богом, чи перед іншими людьми, твоє серце має бути завжди звернене до Бога, і ти повинен бути налаштований любити Бога, як це робив Ісус. Таким чином, Бог зробить тебе досконалим, щоб ти став слугою Божим, який Йому до душі. Якщо ти дійсно бажаєш бути вдосконалим Богом, і щоб твоє служіння відбувалося в гармонії з Його волею, тоді ти повинен змінити свої попередні погляди на віру в Бога, змінити старі способи служіння Богу, щоби тебе більше вдосконалив Бог. Тоді Бог не залишить тебе, і ти, як і Петро, будеш в перших рядах тих, хто любить Бога. Якщо ти не покаєшся, то на тебе чекає такий же кінець, який був у Юди. Це повинні розуміти всі, хто вірить у Бога.

Як пізнати реальність?

Бог є практичним Богом: вся Його праця є практичною, всі слова, які Він говорить, є практичними, і всі істини, які Він висловлює, є практичними. Усе, що не є Його словами, – беззмістовне, неіснуюче та необґрунтоване. Сьогодні Святий Дух має скеровувати людей у слова Бога. Якщо люди прагнуть входження в реальність, тоді вони повинні шукати реальність і пізнавати реальність, після чого вони повинні переживати реальність і проживати реальність. Чим більше люди знають реальність, тим більше вони можуть розпізнати, чи є реальними слова інших; чим більше люди знають реальність, тим менше ідей вони мають; чим більше люди переживають реальність, тим більше вони знають про діяння Бога реальності, і тим легше їм звільнитися від свого зіпсованого сатанинського

характеру; чим більше реальності мають люди, тим більше вони знають Бога й тим більше вони зневажають плоть і люблять істину; і чим більше реальності мають люди, тим ближче вони наближаються до стандартів Божих вимог. Люди, здобуті Богом, – це ті, хто володіє реальністю, хто знає реальність, і хто пізнав справжні діяння Бога через переживання реальності. Чим більше ти практично співпрацюватимеш із Богом і дисциплінуватимеш своє тіло, тим більше ти одержуватимеш роботу Святого Духа, тим більше ти здобуватимеш реальність і тим більше ти будеш просвітлений Богом, а, отже, тим глибшими стануть твої знання про справжні діяння Бога. Якщо ти здатен жити в поточному світлі Святого Духа, тоді поточний шлях до втілення в життя стане тобі зрозумілішим, і ти будеш більш спроможним відділитися від релігійних переконань і старої практики минулого. Сьогодні основна увага на реальності: чим більше реальності мають люди, тим чіткіші їхні знання істини, і тим краще їхнє розуміння Божої волі. Реальність може подолати всі букви та доктрини, вона може подолати всю теорію та компетентність, і чим більше люди зосереджують увагу на реальності, тим більше вони істинно люблять Бога та є голодними і спраглими до Його слів. Якщо ти будеш завжди зосереджувати увагу на реальності, тоді твоя життєва філософія, релігійні поняття та природний характер будуть природно видалені після роботи Бога. Ті, хто не домагається реальності та не має знань про реальність, швидше за все, шукають надприродного, і їх буде легко обдурити. Святий Дух не має засобів для роботи в таких людях, і тому вони відчують, що вони бездіяльні, і що життя їхнє позбавлене сенсу.

Святий Дух може працювати в тобі лише тоді, коли ти насправді готуєшся, насправді шукаєш, насправді молишся та готовий страждати заради пошуку істини. Ті, хто не шукає істини, не мають нічого, окрім букв, і доктрин, і пустої теорії, а ті, хто без істини, звичайно, мають багато уявлень щодо Бога. Такі люди прагнуть лише, щоб Бог перетворив їхнє плотське тіло на духовне тіло, так щоб вони могли зійти на третє небо. Наскільки нерозумні ці люди! Усі, хто говорить такі речі, не мають жодних знань про Бога або про реальність; такі люди не можуть ніяк співпрацювати з Богом, а можуть лише пасивно чекати. Якщо люди хочуть зрозуміти істину та чітко бачити істину, і більше того, якщо вони хочуть увійти в істину та втілити її в життя, тоді вони повинні дійсно готуватися, дійсно шукати та дійсно бути голодними й спраглими. Коли ти будеш голодним і спраглим, і коли ти дійсно співпрацюватимеш з Богом, Божий Дух точно доторкнеться тебе та працюватиме всередині тебе, що принесе тобі більше просвітління, дасть тобі більше знань реальності та дуже допоможе твоєму життю.

Якщо люди хочуть пізнати Бога, вони повинні спочатку усвідомити, що Бог є практичним Богом, і вони повинні знати слова Бога, Боже практичне об'явлення у плоті та Божу практичну роботу. Тільки після усвідомлення того, що вся Божа робота є практичною, ти зможеш дійсно співпрацювати з Богом, і лише таким

шляхом ти зможеш досягти зростання у своєму житті. Усі ті, хто не має знань про реальність, не має жодного способу пережити слова Бога, впіймані в тенета своїх переконань, живуть у своїй уяві, а, отже, не мають знань про слова Бога. Чим глибші твої знання про реальність, тим ближчим ти є до Бога, і тим тісніші ваші стосунки; чим більше ти прагнутимеш нечіткості, абстракції та доктрини, тим далі ти відходитимеш від Бога, і тим більше ти відчуватимеш, що переживання Божих слів є напруженим і тяжким, і що ти не здатний до входження. Якщо ти бажаєш увійти в реальність Божих слів і стати на правильний шлях свого духовного життя, спочатку ти повинен пізнати реальність і відділитися від нечітких і надприродних речей, що означає, що спочатку ти повинен зрозуміти, як Святий Дух насправді просвітляє тебе та керує тобою зсередини. Таким чином, якщо ти зможеш справді збагнути реальну роботу Святого Духа всередині людини, тоді ти станеш на правильний шлях удосконалення тебе Богом.

Сьогодні все починається з реальності. Божа робота є найреальнішою, і люди можуть доторкнутися до неї; це те, що люди можуть пережити та чого вони можуть досягти. У людях є багато нечіткого та надприродного, що зупиняє їх на шляху пізнання поточної Божої роботи. Таким чином, у своєму досвіді вони завжди відхиляються та завжди відчувають, що все тяжко, і все це спричинене їхніми переконаннями. Люди неспроможні збагнути принципи роботи Святого Духа, вони не знають реальності, а, отже, вони завжди негативні на своєму шляху до входження. Вони дивляться на Божі вимоги здалека, будучи нездатними досягти їх; вони просто бачать, що Божі слова справді є хорошими, але не можуть знайти шлях до входження. Святий Дух працює за таким принципом: результати можуть бути досягнені, і люди можуть бути натхненні та просвітлені Святим Духом через їхню співпрацю, через їхні активні молитви, пошуки та наближення до Бога. Справа не в тому, що Святий Дух діє односторонньо, чи що людина діє односторонньо. Обидва аспекти є незамінними, і чим більше люди співпрацюють, чим більше вони домагаються досягнення стандартів Божих вимог, тим більшою є робота Святого Духа. Лише справжня співпраця людей, поєднана з роботою Святого Духа, може принести справжній досвід і необхідні знання Божих слів. Поступово, через такі переживання, зрештою створюється досконала людина. Бог не робить надприродних речей; в уявленні людей Бог є всемогутнім, і все робиться Богом – як наслідок, люди пасивно чекають, не читають слова Бога та не моляться, а просто очікують доторку Святого Духа. Однак, ті, хто має правильне розуміння, вірять такому: дії Бога можуть здійснюватися лише в міру моєї співпраці, і вплив, який Божа робота чинить у мені, залежить від того, як я співпрацюю. Коли говорить Бог, я повинен робити все, що можу, щоб шукати та прагнути Божих слів; ось чого я повинен досягнути.

На прикладах Петра і Павла ви можете чітко побачити, що саме Петро приділяв найбільше уваги реальності. Із того, через що пройшов Петро, видно, що його

досвід є узагальненням уроків тих, хто зазнав невдачі в минулому, і що він увібрав у себе сильні сторони святих минулого. Із цього видно, що переживання Петра були настільки реальними, що люди здатні простягнути руку та доторкнутися до цих переживань і досягти їх. Натомість Павло був іншим. Усе, про що він говорив, було нечітким і невидимим, наприклад, взяття до третього неба, сходження на престол і вінець праведності. Він зосереджував увагу на зовнішньому: на статусі та повчанні людей, на підкресленні свого старшинства, на досвіді доторку Святого Духа і так далі. Ніщо з того, чого він домагався, не було реальним, і багато з цього було фантазією, а отже, видно, що все це є надприродним; зокрема те, наскільки Святий Дух торкається людей, велика радість, якою насолоджуються люди, ідучи на третє небо, або міра, до якої вони насолоджуються своєю регулярною підготовкою, міра, до якої вони насолоджуються читанням слів Божих, – жодне з цього не є реальним. Уся робота Святого Духа є нормальною та реальною. Коли ти читаєш Божі слова та молишся, ти світлий і стійкий всередині, зовнішній світ не може на тебе вплинути; всередині ти готовий любити Бога, готовий взаємодіяти з позитивними речами та зневажаєш злий світ. Це є життя в Бозі. Це не те, що люди називають переживанням великої насолоди, – такі розмови не практичні. Сьогодні все має починатися з реальності. Усе, що робить Бог, є реальним, і у своїх переживаннях ти повинен приділяти увагу справжньому пізнанню Бога та пошуку слідів Божої роботи й засобів, якими Святий Дух торкається людей і просвітляє їх. Якщо ти їси і п'єш слова Божі, і молишся, і співпрацюєш у більш реальний спосіб, засвоюючи те, що було хорошего в минулі часи, і відкидаючи те, що було поганим, так, як Петро, якщо слухаєш своїми вухами та споглядаєш своїми очима, і часто молишся й роздумуєш у своєму серці, і робиш усе, що можеш, щоб співпрацювати з Божою роботою, тоді Бог неодмінно вестиме тебе.

Про звичайне духовне життя

Віра в Бога потребує звичайного духовного життя, яке є основою для пізнання Божих слів та входження у реальність. Чи можна вважати «звичайним духовним життям» увесь ваш теперішній звичай молитися, наближатися до Бога, співати гімни, прославляти, міркувати й замислюватися над Божими словами? Схоже, жоден із вас цього не знає. Звичайне духовне життя не обмежується такими діями, як молитися, співати гімни, брати участь у церковному житті та їсти й пити Божі слова. Радше це передбачає жити новим та насиченим духовним життям. Важливим є не те, як ви практикуєте, а те, які плоди це приносить. Більшість людей вважає, що звичайне духовне життя обов'язково пов'язане з тим, щоб молитися, співати гімни, їсти й пити Божі слова або розмірковувати над Його словами, незалежно від того, чи ці практики справді мають якийсь вплив або ведуть до

істинного розуміння. Ці люди зосереджуються на дотриманні поверхових процедур і не замислюються про їхні результати; це люди, які живуть релігійними обрядами, а не люди, які живуть у церкві, і тим паче вони не люди Царства. Їхні молитви, спів гімнів, споживання та пиття Божих слів є лише виконанням правил, яке здійснюється з примусу та в прагненні дотримуватися тенденцій, а не за бажанням чи покликом серця. Скільки б ці люди не молилися та не співали, їхні зусилля будуть марними, бо те, що вони практикують, є лише релігійними правилами та обрядами; насправді вони не втілюють у життя Божі слова. Вони зосереджені лише на тому, щоб зчиняти галас навколо своїх дій, і ставляться до Божих слів як до правил, яких слід дотримуватися. Ці люди не втілюють Божі слова в життя; вони лише тішать плоть та діють так, аби інші бачили їхні вчинки. Усі ці релігійні правила та обряди створені людиною; вони не походять від Бога. Бог не дотримується жодних правил і непідвладний жодному закону. Натомість Він щодня робить щось нове, виконуючи практичну роботу. Щось схоже і з людьми в церкві трьох автономій, які обмежуються такими практиками, як щоденне відвідування ранкових богослужінь, вознесіння вечірніх молитов і подячних молитов перед їжею та подяка за все на світі, – як би багато й довго вони це не робили, вони не матимуть праці Святого Духа. Якщо люди живуть серед правил і їхні серця зосереджені на методах практики, Святий Дух не може діяти, бо серця людей зайняті правилами й людськими поняттями. Отже, Бог не може втрутитись і працювати над ними, а вони можуть лише й далі жити під контролем законів. Такі люди назавжди позбавлені можливості отримати Божу похвалу.

Звичайне духовне життя – це життя, прожите перед лицем Бога. Під час молитви людина може заспокоювати своє серце перед Богом, і через молитву вона може шукати просвітлення Святого Духа, пізнавати Божі слова та розуміти Божу волю. Коли люди їдять та п'ють Божі слова, вони можуть отримати ясніше та глибше розуміння поточної праці Бога. Вони також можуть оволодіти новим способом практики й не будуть триматися за старе; усе, що вони практикують, буде направлене на досягнення зростання в житті. Що стосується молитви, то вона не зводиться до того, щоб сказати декілька приємних слів чи розплакатися перед Богом, аби показати, наскільки ти зобов'язаний; радше мета молитви полягає в тому, щоб навчити себе використовувати дух, даючи собі можливість заспокоювати серце перед Богом і вчити себе шукати в Божих словах настанови в усіх питаннях, аби серце людини могло щодня тягнутися до нового свіжого світла, аби людина не була пасивною чи лінивою й могла стати на правильний шлях втілення Божих слів у життя. Сьогодні більшість людей зосереджена на методах практики, однак вони роблять це не з метою пошуку істини та досягнення зростання в житті. Ось де вони збилися зі шляху. Є й ті, хто здатен прийняти нове світло, однак їхні методи практики залишаються без змін. Прагнучи отримати сьогоднішні Божі слова, вони приносять із собою старі релігійні поняття, тому те, що вони отримують, так і

залишається вченням, прикрашеним релігійними поняттями; вони не отримують сьогоднішнє світло у простоті. У результаті їхні практики зіпсовані; це все ті ж старі практики, хоч і в новій упаковці. Як би добре вони не практикували, вони є лицемірами. Бог щодня веде людей робити щось нове, вимагаючи, щоб вони щодня отримували нову проникливість і нове розуміння, наказуючи, щоб вони не були старомодними та монотонними. Якщо ти віриш у Бога вже багато років, але твої методи практики зовсім не змінились, якщо ти й досі ревний та зайнятий зовнішніми питаннями, але все ще не заспокоїв своє серце перед Богом, аби насолоджуватися Його словами, тоді ти нічого не отримаєш. Коли справа доходить до прийняття Божої нової праці, то якщо ти не плануєш по-іншому, не підходиш до своєї практики по-новому і не прагнеш нового розуміння, а, навпаки, чіпляєшся за старе й лише обмежено отримуєш нове світло, не змінюючи способу своєї практики, тоді такі люди, як ти, лише на словах перебувають у цьому потоці, а насправді вони є релігійними фарисеями, які перебувають поза потоком Святого Духа.

Щоб провадити звичайне духовне життя, людина повинна бути здатною щоденно отримувати нове світло та прагнути істинного розуміння Божих слів. Людина повинна чітко бачити істину, знаходити шлях практики в усіх питаннях, виявляти нові питання завдяки щоденному читанню Божих слів та усвідомлювати власні недоліки, щоб у неї було спрагле та допитливе серце, яке спонукає до дій усе людське єство, і щоб вона завжди могла бути спокійною перед Богом, сильно боячись відстати. Людина з таким спраглим і допитливим серцем, яка постійно готова до входження, перебуває на правильному шляху духовного життя. Ті, хто ведений Святим Духом, хто бажає стати кращим, хто готовий прагнути Божого вдосконалення, хто бажає глибшого розуміння Божих слів, хто не прагне надприродного, а радше платить реальну ціну, хто по-справжньому піклується про виконання Божої волі, хто дійсно досягає входження, так що його переживання стають справжнішими й реальнішими, хто не слідує пустим словам і вченням та не прагне відчувати надприродне, хто не поклоняється жодним визначним особистостям, – це ті, хто ввійшов до звичайного духовного життя. Усі їхні діяння спрямовані на те, аби досягати подальшого зростання в житті та бути свіжими й живими духом, і вони завжди здатні активно досягати входження. Самі того не усвідомлюючи, вони приходять до розуміння істини та входять у реальність. Ті, хто провадить звичайне духовне життя, щоденно знаходять звільнення та свободу духа й можуть вільно практикувати Божі слова заради Його задоволення. Для цих людей молитва – це не формальність чи процедура; вони щодня здатні йти в ногу з новим світлом. Наприклад, люди вчать заспокоювати свої серця перед Богом, і їхні серця справді можуть бути спокійні перед Богом, і ніхто їх не може схвилювати. Жодна людина, подія чи річ не в змозі обмежити їхнє звичайне духовне життя. Таке навчання призначене приносити результати, воно не призначене змушувати людей дотримуватися правил. Ця практика – не про виконання правил, а натомість

про сприяння зростанню в житті людей. Якщо ти сприймаєш цю практику лише як правило для виконання, тоді твоє життя ніколи не зміниться. Ти можеш займатися тією ж практикою, що й інші, однак у той час, як вони зрештою здатні йти в ногу з роботою Святого Духа, тебе вигнано з потоку Святого Духа. Чи не обманюєш ти сам себе? Мета цих слів полягає в тому, щоб допомогти людям заспокоїти свої серця перед Богом, звернути свої серця до Бога, щоб Божа робота в них могла виконуватися безперешкодно й приносити плоди. Лише тоді люди можуть задовольнити Божу волю.

Обговорення церковного життя та реального життя

Людям здається, що вони здатні до переміни лише в рамках церковного життя. Якщо вони не перебувають у церковному житті, то почуваються неспроможними до переміни, немов переміни неможливо досягти у реальному житті. Ви в цьому бачите проблему? Я вже раніше говорив про приведення Бога у реальне життя; для тих, хто вірить у Бога, це шлях до входу в реальність Божих слів. Власне кажучи, церковне життя – це лише обмежений спосіб вдосконалення людей. Основним середовищем для вдосконалення людей залишається реальне життя. Це власне те практикування і власне те навчання, про які я говорив, які дозволяють людям досягти життя нормальної людської природи та втілювати у життя подобу справжньої людини в повсякденному житті. З одного боку, людині потрібно вчитися, щоб підвищити власний рівень освіти, зрозуміти Божі слова та досягти здатності до отримування. З іншого боку, людина повинна володіти базовими знаннями, необхідними для того, щоб жити як людина, щоб досягти розуміння та розважливості нормальної людської природи, оскільки в цих сферах у людей спостерігається майже повний брак знань. Крім того, людина мусить також прийти до насолоди Божими словами через церковне життя і поступово прийти до чіткого розуміння істини.

Чому сказано, що, вірячи в Бога, людина мусить привести Бога у реальне життя? Людей перемінює не лише церковне життя; важливіше, щоб люди ввійшли у дійсність у реальному житті. Раніше ви завжди говорили про свій духовний стан і духовні справи, нехтуючи застосуванням багатьох моментів на практиці у реальному житті та нехтуючи своїм входженням у них. Ви щодня писали, щодня слухали, щодня читали. Ви навіть молилися під час готування їжі: «О, Боже! Стань моїм життям в мені. Як би не пройшов сьогоднішній день, благослови та просвіти мене. Про що б Ти не послав мені сьогодні просвітлення, дозволь мені зрозуміти його цієї миті, щоб Твої слова могли стати моїм життям». Ви також молилися під час вечері: «О, Боже! Ти подарував нам цю їжу. Благослови нас. Амінь! Дай нам жити Тобою. Будь з нами. Амінь!». Закінчивши вечерю та миючи посуд, ви

починали бубоніти: «О, Боже, ця миска – це я. Ми були зіпсовані сатаною, ми подібні до мисок, якими користувалися, а тепер їх слід очистити водою. Ти вода, а Твої слова – це жива вода, яка дає необхідне для мого життя». Ви ще не встигли отямитися, а вже час лягати спати, і ви знову починали бубоніти: «О, Боже! Ти мене благословив і провів через цей день. Я щиро дякую Тобі...». Так ви провели день, а потім занурилися у сон. Більшість людей так проживає кожен день, і навіть зараз ці люди занедбують саме входження, зосереджуючись лише на порожніх словах у своїх молитвах. Це їхнє попереднє життя – їхнє старе життя. І таких більшість; їм бракує фактичної підготовки, вони зазнають дуже мало реальних перемін. Вони лише вимовляють порожні слова у своїх молитвах, наближаючись до Бога лише на словах, а в їхньому розумінні бракує глибини. Візьмімо найпростіший приклад – прибирання помешкання. Ви бачите, що у вашому домі безлад, тож ви сідаєте і молитесь: «О, Боже! Поглянь на зіпсутість, яку сатана вчинив наді мною. Я такий же брудний, як цей дім. О, Боже! Я щиро вихваляю Тебе та дякую Тобі. Без Твого спасіння та просвітлення я б не зрозумів цього факту». Ви просто собі сидите та бурмочете, довго молячись, а далі поводитесь так, ніби нічого не сталося, немовби стара баба-торохтілка. Так ви проходите своє духовне життя взагалі без жодного справжнього входження у реальність, з занадто великою кількістю поверхових практик! Входження у справжнє навчання пов'язане з реальним життям людей та з їхніми практичними труднощами – це єдиний спосіб, завдяки якому вони змінюються. Без реального життя люди не можуть перемінюватися. Який толк у порожніх словах у молитві? Без розуміння людської природи все є марною тратою часу, і без шляху для застосування на практиці все є марною тратою зусиль! Нормальна молитва може допомогти людям підтримувати свій нормальний внутрішній стан, але нею вони не можуть бути повністю перемінені. Знання людського самовдоволення, людської пихи, зарозумілості, високодумства, а також знання зіпсованого характеру людини – знання всього цього не приходить через молитву – ці моменти відкриваються через смакування Божими словами, вони пізнаються через просвітлення Святим Духом у реальному житті. У наші дні всі люди вміють досить добре говорити, вони слухали проповіді найвищого рівня – вищого, ніж доводилося будь-кому іншому за всі віки, – але у їхньому реальному житті з того всього насправді застосовується дуже мало. Іншими словами, у їхньому реальному житті немає Бога; вони не володіють життям нової людини після переміни. Вони не втілюють істину в реальне життя, і Бога у реальне життя вони не приносять теж. Вони живуть, неначе діти пекла. Хіба це не кричуще відхилення?

Для того щоб відновити подобу нормальної людини, тобто, щоб досягти нормальної людської природи, люди не можуть просто догоджати Богові своїми словами. Так вони лише шкодять собі, і це не йде на користь їхньому входженню або їхній переміні. А тому для досягнення переміни люди повинні потроху братися до практичного застосування. Вони мусять входити повільно, шукати та

досліджувати потроху, входити з позитивного боку та жити практичним життям в істині; життям святої людини. А далі реальні речі, реальні події та реальне середовище дозволяють людям мати практичну підготовку. Від людей не вимагається, щоб вони промовляли порожні слова; натомість вони повинні навчатися у реальних умовах. Люди спочатку усвідомлюють те, що вони мають низький духовний рівень, а потім вони нормально їдять і п'ють Божі слова, а також нормально входять і вправляються. Лише у такий спосіб вони можуть здобути реальність, і саме так входження може відбутися ще швидше. Для переміни людей мусить бути певна практичність; вони мусять вправлятися серед реальних речей, реальних подій, у реальному середовищі. Хіба може людина досягти справжньої підготовки, покладаючись лише на церковне життя? Чи можуть люди таким способом увійти у реальність? Ні! Якщо люди нездатні увійти у реальне життя, то вони неспроможні перемінити свій старий спосіб життя та свої старі способи ведення справ. Це відбувається не лише через ліню людей та високий рівень їхньої залежності, а скоріше через те, що люди просто не мають здатності до життя, і, ба більше, у них немає розуміння Божого стандарту подоби нормальної людини. У минулому люди завжди говорили, розмовляли, доносили інформацію, вони навіть ставали «ораторами», утім жоден з них не прагнув до перемін у своєму характері життя, вони натомість сліпо шукали глибоких теорій. Таким чином, сучасні люди повинні змінити цей релігійний стиль віри в Бога у своєму житті. Вони мусять увійти у втілення в життя, зосереджуючись на одній події, одному питанні, одній особі. Вони мусять це робити із зосередженою увагою – лише тоді вони зможуть досягти результатів. Переміна людей починається зі зміни у їхній сутності. Робота має спрямовуватися на сутність людей, на їхнє життя, а також на їхню ліню, залежність і рабське становище – лише так вони можуть перемінитися.

Навіть попри те, що церковне життя може дати результати у деяких сферах, ключовим залишається той факт, що перемінити людей може реальне життя. Стара природа людини не може перемінитися без реального життя. Візьмімо, наприклад, роботу Ісуса у період Благодаті. Коли Ісус скасовував попередні закони та встановлював заповіді нового періоду, Він говорив, використовуючи реальні приклади з реального життя. Коли Ісус вів Своїх учнів пшеничним полем у суботу, Його учні зголодніли та рвали колосся, щоб їсти. Фарисеї, побачивши це, сказали, що вони не дотримуються суботи. Вони також казали, що в суботу люди не мають права рятувати телят, які впали у яму, стверджуючи, що в суботу не можна виконувати ніякої роботи. Ісус посилався на ці випадки, щоб поступово проголошувати заповіді нового періоду. У той час Він використовував практичні моменти, щоб допомогти людям розуміти та перемінюватися. Це той принцип, за яким Святий Дух здійснює Свою роботу, і це єдиний спосіб, який може перемінити людей. Без практичних моментів люди можуть здобути лише теоретичне та інтелектуальне розуміння – а це не ефективний спосіб переміни. Тож як набути

мудрості та розуміння через навчання? Чи можуть люди набути мудрості та розуміння лише завдяки слуханню, читанню та поглибленню знань? Як таке може бути? Люди мають розуміти та здобувати досвід у реальному житті! А тому людина мусить учитися і мусить не віддалятися від реального життя. Люди повинні звертати увагу на різні аспекти та входити у різні аспекти: рівень освіти, експресивність, здатність бачити різні моменти, проникливість, здатність розуміти Божі слова, здоровий глузд і правила людяності та інші моменти, пов'язані з людською природою, якими повинні бути оснащені люди. Після того, як було досягнуто розуміння, люди повинні зосередитися на входженні, і лише тоді можна досягти переміни. Якщо хтось досягнув розуміння, але нехтує практичним застосуванням, то як може статися переміна? Зараз люди багато чого розуміють, але вони не втілюють реальність у життя; тому-то у них мало суттєвого розуміння Божих слів. Ти був просвітлений лише у малій мірі; ти отримав лише невелике освітлення від Святого Духа; однак у тебе немає входження у реальне життя або ти взагалі байдуже ставишся до входження, тому твої переміни такі малі. Після такого тривалого часу люди багато чого розуміють. Вони здатні багато говорити про своє знання теорій, але їхній зовнішній характер залишається таким самим, їхній початковий духовний рівень залишається таким, як був, не покращуючись анітрохи. Якщо це так, то коли ж ти нарешті ввійдеш?

Церковне життя – це лише такий різновид життя, коли люди збираються, щоб насолодитися словами Божими, і воно становить лише невелику частину життя людини. Якщо реальне життя людей також зможе бути схожим на їхнє церковне життя – включаючи нормальне духовне життя, нормальне смакування Божими словами, молитву та нормальне перебування поруч з Богом, проведення реального життя, де все здійснюється відповідно до Божої волі, проведення реального життя, де все здійснюється відповідно до істини, проведення реального життя вправління в молитві та практикування стишення перед Богом, вправління у співі гімнів і в танцях, – то це єдиний вид життя, який введе їх у життя Божих слів. Більшість людей зосереджується лише на кількох годинах свого церковного життя, не «турбуючись» про своє життя поза цими годинами, ніби воно їх не стосується. Також є чимало людей, які входять у життя святих лише тоді, коли їдять і п'ють Божі слова, співають гімни чи моляться, а потім, поза таким часом, повертаються до свого старого стану. Таке життя не може перемінити людей, не кажучи вже про те, щоб спонукати їх пізнати Бога. Люди у своїй вірі в Бога, якщо вони бажають переміни свого характеру, не повинні відриватися від реального життя. У реальному житті ти повинен пізнавати себе, відкидати себе, втілювати істину в життя, а також вчитися принципів, здорового глузду і правил поведінки в усьому, перш ніж зможеш досягти поступової переміни. Якщо ти зосереджуєшся лише на теоретичних знаннях та живеш лише серед релігійних обрядів, не заглиблюючись у реальність, не входячи у реальне життя, то ти ніколи

не ввійдеш у реальність, ніколи не пізнаєш себе, істини або Бога і завжди будеш сліпим та нетямущим. Божа робота зі спасіння людей полягає не в тому, щоб дозволити їм жити життям нормальної людської природи через короткий проміжок часу, і не в тому, щоб перемінити їхні помилкові уявлення та вчення. Скоріше Його мета полягає в тому, щоб змінити старий характер людей, повністю змінити їхній старий спосіб життя, а також змінити їхні застарілі способи мислення та світогляд їхнього розуму. Зосередження уваги лише на церковному житті не змінить старих життєвих звичок людей або старих способів життя, яких вони дотримувалися протягом довгого часу. Незважаючи ні на що, люди не повинні відриватися від реального життя. Бог просить, щоб люди втілювали нормальну людську природу у реальному житті, а не лише у церковному житті; щоб вони втілювали істину в реальному житті, а не лише у церковному житті; і щоб вони виконували свої функції у реальному житті, а не лише у церковному житті. Щоб увійти в реальність, треба все повернути в бік реального життя. Якщо, вірячи в Бога, люди не можуть прийти до пізнання себе через входження у реальне життя, якщо вони не можуть втілювати нормальну людську природу у реальне життя, то вони стануть невдахами. Ті, хто не слухається Бога, – це всі ті люди, які не можуть увійти у реальне життя. Усі вони є людьми, які говорять про людську природу, а в життя втілюють природу демонів. Усі вони є людьми, які говорять про істину, але натомість живуть ученнями. Ті, хто не може втілити істину в реальне життя, – це ті, хто вірить в Бога, але ким Бог гидує та кого відкидає. Ти маєш вправлятися у входженні в реальне життя, знати власні недоліки, свою непокору та невігластво, а також знати свою ненормальну людську природу та свої слабкості. Тоді твої знання будуть частиною твого фактичного стану та твоїх труднощів. Лише таке знання є реальним, лише таке знання може дозволити тобі по-справжньому зрозуміти свій власний стан та досягти переміни у характері.

Тепер, коли офіційно почалося вдосконалення людей, ти повинен увійти у реальне життя. Тому для досягнення переміни ти мусиш почати з входження у реальне життя і потроху перемінюватися. Якщо ти уникаєш нормального людського життя і говориш лише про духовні питання, то все стає сухим і плоским, все стає нереалістичним, і як тоді людям перемінитися? Зараз тобі сказано увійти у реальне життя для вправління, щоб закласти основу для входження у справжній досвід. Це один з аспектів того, що повинні робити люди. Робота Святого Духа головним чином полягає в тому, щоб направляти, тоді як решта залежить від вправління та входження людей. Кожен може досягти входження у реальне життя різними шляхами, які дозволяють привести Бога в реальне життя і втілювати в життя реальну нормальну людську природу. Це єдиний вид життя із сенсом!

Про те, як кожний виконує свою функцію

У теперішньому потоці всі, хто по-справжньому любить Бога, мають можливість бути вдосконаленими Ним. Молоді чи старі, якщо вони зберігають у своєму серці покірність Богові та шанують Його, вони можуть бути вдосконалені Ним. Бог удосконалює людей відповідно до їхніх різних функцій. Якщо ти докладаєш усіх своїх зусиль і підкоряєшся Божій роботі, ти можеш бути вдосконалений Ним. Зараз жоден із вас не є досконалим. Іноді ви здатні виконувати одну функцію, а іноді дві. Якщо ви робите все можливе, щоб повністю присвятити себе Богові, то зрештою ви будете вдосконалені Ним.

У молодих людей мало філософських поглядів на життя, їм не вистачає мудрості та проникливості. Бог приходить для того, щоб удосконалити мудрість та проникливість людини. Його слово компенсує їхні недоліки. Однак характер молодих людей нестійкий та повинен бути перетворений Богом. У молодих людей менше релігійних уявлень та філософських поглядів на життя; вони думають про все спрощено, і їхні роздуми не вирізняються складністю. Це та частина їхньої людської природи, яка ще не сформувалася, і вона гідна похвали, однак молоді люди неосвічені та позбавлені мудрості. Саме це має бути вдосконалено Богом. Удосконалення Богом дозволить вам розвинути проникливість. Ви зможете чітко розуміти чимало духовних питань і поступово перетворитеся на людину, придатну для використання Богом. У старших братів і сестер теж є свої функції, і Бог не залишив їх. У старших братів та сестер також є як бажані, так і небажані аспекти. У них більше філософських поглядів на життя та більше релігійних уявлень. У своїх діях вони дотримуються багатьох жорстких умовностей, люблять правила, яких дотримуються механічно та не проявляючи гнучкості. Цей аспект небажаний. Однак ці старші брати й сестри залишаються спокійними та непохитними за будь-яких обставин; їхній характер стабільний, і вони не мають бунтарських настроїв. Вони можуть повільніше приймати те, що відбувається, але це не є серйозним недоліком. Поки ви можете підкорятися, поки ви можете приймати нинішні слова Бога та не піддавати їх ретельному аналізу, поки ви стурбовані лише покірливістю та слідуванням і ніколи не виносите судження щодо Божих слів і не виношуєте відносно них інших поганих думок, поки ви приймаєте Його слова та втілюєте їх у життя – якщо ви виконуєте ці умови, ви можете бути удосконалені.

І молодші, і старші брати й сестри знають, яку функцію їм слід виконувати. Молодші – не зарозумілі; старші – не пасивні та не регресивні. Більше того, вони здатні використовувати сильні сторони один одного, щоб компенсувати свої слабкості, і можуть служити один одному без будь-яких забобонів. Між молодшими та старшими братами і сестрами будується міст дружби, і завдяки Божій любові ви можете краще розуміти одне одного. Молодші брати та сестри не дивляться звисока на старших братів і сестер, а старші брати та сестри не занадто впевнені

у власній правоті: хіба це не гармонійне партнерство? Якщо ви будете мати таку непохитність, то воля Божа обов'язково здійсниться у вашому поколінні.

У майбутньому, те, чи будеш ти благословенний чи проклятий, буде вирішено на основі твоїх сьогоднішніх дій та поведінки. Якщо ти хочеш бути удосконаленим Богом, то це має відбутися зараз, у цю епоху; іншої можливості у майбутньому не буде. Бог справді хоче зараз вас удосконалити, і це не просто слова. У майбутньому, які б випробування вас не спіткали, які б події не відбувалися, чи з якими б лихами ви не зіткнулися, Бог бажає удосконалити вас; це певний та незаперечний факт. Із чого це видно? Це видно з того, що протягом століть і поколінь слово Боже ніколи не досягало таких висот, як сьогодні. Воно увійшло у найвищий світ, і робота Святого Духа над усім людством сьогодні є небаченою досі. Навряд чи хтось із минулих поколінь мав такий досвід; навіть у період Ісуса не існувало сьогоднішніх одкровень. Слова, сказані вам, ваше розуміння та ваш досвід – усе це досягло нової вершини. У розпал випробувань і кар ви не йдете собі геть, і це достатній доказ того, що Божа робота досягла небувалої величі. Це не те, що здатна зробити людина, і не те, що людина підтримує; радше, це робота самого Бога. Таким чином, із багатьох реалій Божої роботи видно, що Бог бажає вдосконалити людину, і Він, звісно, здатний зробити цілісними і вас. Якщо у вас є таке розуміння, і ви зробили це нове відкриття, то ви не чекатимете другого пришествя Ісуса; натомість ви дозволите Богові зробити вас досконалими у нинішньому столітті. Тому кожен із вас, не шкодуючи сил, повинен робити все можливе, щоб бути удосконаленим Богом.

Отже, вам не слід зважати на негативні речі. По-перше, відкиньте та не звертайте уваги на все, що викликає у вас негативні почуття. Коли ви займаєтеся справами, робіть це із серцем, яке шукає та відчуває свій шлях уперед, із серцем, яке покірливе Богові. Коли ви виявляєте у собі слабкість, але не дозволяєте їй керувати вами і, незважаючи на неї, виконуєте покладені на вас функції, ви робите позитивний крок уперед. Наприклад, ви старші брати і сестри, що маєте релігійні уявлення, але ви здатні молитися, підкорятися, їсти та пити слово Боже і співати гімни... Це означає, що ви повинні присвятити себе з усією силою, на яку здатні, усьому, що ви можете робити, всім функціям, які ви можете виконувати. Не треба пасивно чекати. Здатність догодити Богові під час виконання свого обов'язку – це перший крок. Потім, коли ви зможете зрозуміти істину й увійти в реальність слів Божих, ви будете удосконалені Ним.

Про те, як Бог використовує людину

Ніхто не здатен жити незалежно, крім тих, кому Святий Дух дає особливі настанови та вказівки, бо люди потребують служіння та пастирства від тих, кого використовує Бог. Тож у кожен період Бог підносить різних людей, що жваво

квапляться глядіти паству церков заради Його роботи. Інакше кажучи, Божа робота має вершитися через тих, на кого Він прихильно дивиться та кого схвалює; щоб Святий Дух міг вершити Свою роботу, Він має використовувати ту частину в них, яка гідна використання, і щоб вони були придатні для використання Богом, Святий Дух їх удосконалює. Людська здатність розуміти замала, тож у людей мають бути пастирі – ті, кого використовує Бог. Так само Бог використовував Мойсея, у якому знайшов багато такого, що було придатне для використання в ті часи та що Він використав для звершення Божої роботи на тій стадії. А на поточній стадії Бог використовує людину та при цьому також послуговується тією її частиною, яку Святий Дух може використовувати для Своєї роботи, і Святий Дух скеровує людину та водночас робить досконалою решту її невикористаної частини.

Робота, здійснювана тим, кого використовує Бог, – для того, щоб працювати разом із Христом або Святим Духом. Цю людину Бог підносить між людьми, вона призначена вести всіх обраних Богом, і Бог також підносить її для того, щоб виконувати роботу людської співпраці. Коли є така людина, що здатна чинити роботу людської співпраці, то через неї можна виконати більше Божих вимог до людей і тієї роботи, яку Святий Дух мусить звершити поміж людьми. Інакше це можна сказати так: Бог використовує цю людину з метою того, щоб усі ті, хто слідує за Богом, могли краще розуміти Божу волю та задовольняти більшу кількість Божих вимог. Люди не здатні напямку розуміти Божі слова чи Божу волю, тому Бог підніс тих, кого використовує для виконання такої роботи. Цю людину, яку використовує Бог, можна також описати як посередника, через якого Бог скеровує людей, як «перекладача» в розмові між Богом і людьми. Тож така людина не схожа на жодного з тих, хто працює в Божій господі чи є Його проповідником. Як і про них, про таку людину можна сказати, що вона служить Богові, та в сутності своєї роботи й обставинах того, як її використовує Бог, така людина дуже відрізняється від інших працівників і проповідників. Якщо говорити про сутність її праці й обставини її використання Богом, то таку людину Бог підносить і готує для Божої роботи, і така людина співпрацює разом із Самим Богом. Ніхто інший не зміг би замість неї виконати її роботи: це людська співпраця, що є незамінною поряд із божественною роботою. Тим часом робота інших працівників і проповідників – то лише донесення та впровадження багатьох аспектів розпоряджень для церков у кожний період або ж робота над якимось простим забезпеченням життя для того, щоб підтримувати церковне життя. Ці працівники та проповідники не призначаються Богом, і тим паче про них не можна казати, що їх використовує Святий Дух. Вони вибираються з-поміж церков, і після того, як їх деякий час навчають і готують, придатні залишаються, тоді як непридатних відсилають туди, звідки вони прийшли. Оскільки ці люди обираються з-поміж церков, деякі з них, ставши провідниками, виявляють свою справжню натуру, а деякі навіть чинять багато поганого й урешті опиняються вигнаними. З іншого боку, людина, яку використовує Бог, була Ним приготована,

має певний духовний рівень і людську природу. Така людина була заздалегідь приготована й удосконалена Святим Духом, її в усьому веде Святий Дух і, зокрема, Він скеровує її та наказує їй у її роботі. Унаслідок цього на шляху ведення обраних Богом немає відхилень, адже Бог безперечно відповідає за Свою власну роботу, і Він вершить її повсякчас.

Щойно зрозумівши істину, ти повинен втілювати її в життя

Божа робота й слово призначені для того, щоб спричинити зміни у вашому характері. Його мета полягає не лише в тому, щоб ви зрозуміли або дізналися про Його роботу та слово. Цього недостатньо. Ти людина, яка має здатність розуміти, тому в тебе не має виникнути труднощів із розумінням слова Божого, адже більша частина слова Божого написана людською мовою, і Він говорить дуже ясно. Наприклад, ти цілком здатний навчитися того, що Бог хоче, щоб ти зрозумів і практикував; це те, що нормальна людина, здатна до розуміння, має вміти робити. Зокрема, слова, які Бог говорить на нинішньому етапі, особливо ясні та зрозумілі, і Бог вказує на багато речей, на які люди не зважали, а також на всілякі людські стани. Його слова всеосяжні та ясні, як світло повного місяця. Тож тепер люди розуміють багато питань, але все ще чогось не вистачає – людей, які втілюють Його слово в життя. Люди повинні переживати всі аспекти істини в деталях, досліджувати й шукати її ретельніше, а не просто чекати, щоб увібрати все, що їм стало доступним, інакше вони стають не більше ніж дармоїдами. Вони знають слово Боже, але не втілюють його в життя. Така людина не любить істину та зрештою буде вигнана. Бути як Петро 1990-х років означає, що кожен із вас повинен втілювати в життя Боже слово, по-справжньому входити у свій досвід і здобувати значніше просвітлення у своїй співпраці з Богом, яке буде постійно зростаючою допомогою для вашого власного життя. Якщо ви прочитали багато слова Божого, але розумієте лише значення тексту й вам бракує прямого пізнання слова Божого через свій практичний досвід, тоді ти не знатимеш слова Божого. Що стосується тебе, Боже слово – це не життя, а просто безживні букви. І якщо ти живеш лише в дотриманні безживних букв, тоді ти не можеш зрозуміти суть Божого слова і не зрозумієш Його волю. Лише тоді, коли ти проживеш Його слово на своєму реальному досвіді, тобі відкриється духовний зміст Божого слова, і лише через досвід ти можеш зрозуміти духовне значення багатьох істин і розкрити таємниці слова Божого. Якщо ти не втілюєш Його слово в життя, то яким би ясным воно не було, усе, що ти зрозумів, – це пусті букви та вчення, які стали для тебе релігійними правилами. Чи не це робили фарисеї? Якщо ви практикуєте й відчуваєте слово Боже, воно стає для вас практичним; якщо ти не прагнеш втілювати його в життя,

тоді Боже слово для тебе є не більше ніж легендою про третє небо. По суті, процес віри в Бога – це процес, у якому ви проживаєте Його слово, а Він здобуває вас, або, кажучи ясніше, вірити в Бога означає знати, розуміти, випробовувати на досвіді та проживати Його слова; такою є реальність вашої віри в Бога. Якщо ви вірите в Бога і сподіваєтеся на вічне життя, не прагнучи втілювати слово Боже в життя та входити в дійсність істини, тоді ви нерозумні. Це все одно, що піти на бенкет і лише дивитися на їжу та запам'ятовувати ласощі, нічого не скуштувавши, це все одно, що нічого там не їсти й не пити. Хіба така людина не була б нерозумною?

Істина, якою повинна володіти людина, міститься в слові Божому, і ця істина найбільш корисна та помічна для людства. Це тонізуючий напій та пожива, яких потребує ваше тіло; це те, що допомагає людині відновити свою звичайну людськість. Це істина, якою людина має бути споряджена. Чим більше ви практикуєте Боже слово, тим швидше ваше життя розквітне, і тим яснішою стане істина. У міру зростання в духовному стані ви ясніше бачитимете речі духовного світу та матимете більше сил, щоб перемогти сатану. Велика частина істини, яку ви не розумієте, стане ясною, коли ви втілите слово Боже в життя. Більшість людей задовольняються простим розумінням тексту Божого слова й зосереджуються на спорядженні себе вченням, а не на поглибленні свого досвіду на практиці, але хіба це не шлях фарисеїв? Тож як фраза «Слово Боже – це життя» може бути для них дійсною? Життя людини не може розвиватися лише завдяки читанню Божого слова, а тільки тоді, коли Боже слово втілюється в життя. Якщо ти переконаний, що для того, щоб мати життя та духовний стан, потрібно лише розуміти слово Боже, тоді твоє розуміння спотворене. Справжнє розуміння Божого слова відбувається, коли ти втілюєш істину в життя, і ти повинен усвідомити, що «тільки втілюючи істину в життя, можна її зрозуміти». Сьогодні, прочитавши слово Боже, ти можеш просто сказати, що ти знаєш Боже слово, але не можеш сказати, що ти його розумієш. Дехто каже, що єдиний спосіб втілювати істину в життя – це спочатку зрозуміти її, але це правильно лише частково і, звичайно, не зовсім точно. До того, як пізнати істину, ти не прожив цієї істини. Відчуття, що ти розумієш те, що чуєш у проповіді, не є справжнім розумінням – це лише оволодіння буквальними словами істини, і це не те саме, що розуміння її справжнього значення. Саме лише поверхове знання істини не означає, що ти справді її розумієш чи маєш знання про неї; справжнє значення істини приходить після того, як переживеш її на власному досвіді. Тому лише переживши істину, ти можеш її зрозуміти, і лише тоді ти можеш зрозуміти її приховані частини. Поглиблення свого досвіду – єдиний спосіб досягнути додаткові значення та зрозуміти суть істини. Тому ти можеш ходити всюди з істиною, але якщо в тобі немає істини, то навіть не думай намагатися переконати членів своєї родини, а тим більше релігійних людей. Без істини ви схожі на тремтливі сніжинки, але з істиною ти можеш бути щасливим і вільним, і ніхто не зможе напасти на тебе. Якою б сильною не була теорія, вона не може подолати істину. З істиною можна

похитнути сам світ і зрушити гори й моря, тоді як за браком істини міцні міські стіни червою перетворяться на руїни. Це очевидний факт.

На нинішньому етапі життєво важливо спочатку пізнати істину, а потім втілити її в життя та оснастити себе правдивим значенням істини. Ви повинні прагнути досягти цього. Замість того, щоб просто змушувати інших слідувати твоїм словам, ти повинен спонукати їх слідувати твоїм практикам. Лише так можна знайти щось значуще. Незалежно від того, що тебе спіткає, незалежно від того, з ким ти зіткнешся, поки в тебе є істина, ти зможеш вистояти. Слово Боже дає людині життя, а не смерть. Якщо після прочитання слова Божого ти не оживаєш, а досі мертвий, то з тобою щось не так. Якщо через деякий час після того, як ти прочитав багато Божого слова й почув багато практичних проповідей, ти все ще перебуваєш у стані смерті, то це доводить, що ти не той, хто цінує істину, і не той, хто її прагне. Якби ви справді прагнули здобути Бога, ви б не зосереджувалися на тому, щоб оснаститися вченням та використовувати зарозуміле вчення, щоб навчати інших, а натомість зосередилися б на переживанні Божого слова та втіленні істини в життя. Хіба не в це вам зараз варто прагнути ввійти?

Бог обмежений в часі для здійснення Своєї роботи в людині, тож яким може бути результат, якщо ти не співпрацюєш із Ним? Чому Бог завжди хоче, щоб ви втілювали Його слово в життя, щойно ви його зрозумієте? Це тому, що Бог відкрив вам Свої слова, і вашим наступним кроком є насправді втілювати їх у життя. Поки ви втілюватимете ці слова в життя, Бог виконуватиме роботу просвітлення та керівництва. Ось як це має бути зроблено. Слово Боже дозволяє людині розквітнути в житті й не має засад, які могли б змусити людину відхилитися або стати пасивною. Ти кажеш, що ти прочитав Боже слово та втілив його в життя, але досі не отримав жодної роботи від Святого Духа. Твої слова можуть обдурити лише дитину. Інші люди можуть не знати, чи правильні твої наміри, але, як ти гадаєш, хіба можливо, щоб цього не знав Бог? Як це так, що інші втілюють слово Боже в життя й отримують просвітлення Святого Духа, а ти втілюєш Його слово в життя й не отримуєш просвітлення Святого Духа? Хіба в Бога є емоції? Якщо твої наміри справді правильні й ти готовий співпрацювати, тоді Божий Дух буде з тобою. Деякі люди завжди хочуть встановити власний прапор, але чому Бог не дозволяє їм піднятися й очолити церкву? Деякі люди просто реалізують свою функцію та виконують свої обов'язки й, самі того не усвідомлюючи, здобувають Боже схвалення. Як це можливо? Бог досліджує найпотаємніше серце людини, і люди, які прагнуть істини, повинні робити це з правильними намірами. Люди, які не мають правильних намірів, не можуть встояти. По суті, ваша мета полягає в тому, щоб дозволити Божому слову діяти всередині вас. Іншими словами, це означає мати справжнє розуміння Божого слова під час його практики вами. Можливо, ваша здатність осягнути Боже слово слабка, але коли ви втілюєте слово Боже в життя, Він може виправити цю ваду, тому ви повинні не тільки знати багато істин, але й

втілювати їх у життя. Це те, на чому слід зосередити найбільшу увагу та що не можна ігнорувати. Ісус витерпів багато принижень і багато страждань за Свої тридцять три з половиною роки. Він так сильно страждав просто тому, що практикував істину, у всіх речах втілював волю Божу та дбав лише про неї. Він не зазнав би цих страждань, якби знав істину, але не втілював її в життя. Якби Ісус дотримувався вчення євреїв і пішов за фарисеями, то Він не постраждав би. Ти можеш навчитися з вчинків Ісуса, що ефективність Божої роботи над людиною досягається завдяки співпраці з людиною, і це те, що ви повинні визнати. Чи страждав би Ісус так, як Він страждав на хресті, якби не втілював істину в життя? Чи міг би Він підносити таку скорботну молитву, якби не діяв згідно з Божою волею? Отже, ви повинні страждати заради втілення істини в життя; ось якого страждання повинна зазнати людина.

Спасіння здобувають люди, готові втілювати істину в життя

У проповідях часто згадується необхідність вести належне церковне життя. То чому ж життя церкви не вдосконалилося й досі залишається таким же архаїчним? Чому немає цілком нового й іншого способу життя? Чи могло б бути нормальним для людини в дев'яностих роках жити, як імператор минулої епохи? Хоча те, що люди їдять і п'ють тепер, вважалося в минулі епохи ласощами, які куштували лиш зрідка, великих поворотів у церковному житті не відбулося. Це ніби старе вино розливали в нові пляшки. Яка ж тоді користь від того, що Бог так багато говорить? Церкви в більшості місць зовсім не змінилися. Я бачив це на Свої власні очі, і це зрозуміло Моєму серцю; хоча Я не випробовував життя церкви на Своєму досвіді, Я знаю умови церковних зібрань, як Свої п'ять пальців. Вони не здобули суттєвого прогресу. Усе, як у тому вислові: це ніби наливати старе вино в нові пляшки. Нічого не змінилося! Коли хтось скеровує їх, вони ніби палають вогнем, але коли їх ніхто не підтримує, вони ніби крижані брили. Мало хто може говорити про практичні речі, і дуже зрідка хтось може взяти кермо. Незважаючи на піднесені проповіді, рідко кому вдалося досягти входження. Мало людей цінує слово Бога. Вони стають сльозливими, коли приймають Боже слово, веселими, коли відкидають його, прісними й позбавленими ласку, коли відходять від нього. Відверто кажучи, ви просто не цінуєте слово Бога, і нині ніколи не вважаєте слова з Його власних вуст скарбом. Ви лише стаєте стурбованими, коли читаете Його слово, і напружуєтеся, коли заучуєте його, а коли справа доходить до того, щоб втілити Боже слово в життя, це нагадує спробу прокрутити рукоятку колодязного насоса, тягнучи її за волосину з кінського хвоста: як би ви не намагалися, ви просто не зможете виробити достатньо енергії. Ви завжди відчуваєте ентузіазм, коли читаете Боже

слово, але забуваєте втілювати його в життя. Насправді ці слова не потрібно промовляти настільки старанно й настільки терпляче повторювати; але те, що люди тільки слухають Боже слово й не втілюють його в життя, стало перепорою для Його роботи. Я не можу про це не згадувати, я не можу про це не говорити. Я змушений це робити; це не означає, що мені подобається показувати слабкості інших. Ви думаєте, що ваша практика більш-менш належна, – що коли одкровення досягають вершини, ваше входження також досягає своєї вершини? Чи це насправді так просто? Ви ніколи не досліджуєте фундамент, на якому, зрештою, будується ваш досвід! На цей момент ваші зібрання зовсім не можна назвати належним церковним життям, і вони аніскільки не являють собою належного духовного життя. Це просто зібрання купки людей, яким подобається спілкуватися й співати. Строго кажучи, реальності в цьому небагато. Для додаткового уточнення, якщо ти не втілюєш істину в життя, то де ж тоді реальність? Чи не є вихваланням говорити, що ти володієш реальністю? Ті, хто завжди виконує роботу, гордовиті й зарозумілі, тоді як ті, хто завжди підкоряється, мовчать і схиляють голови, не маючи можливості для навчання. Люди, які виконують роботу, тільки й роблять, що говорять, і не припиняють свої пишномовні промови, а послідовники лише слухають. Немає й мови про перетворення; усе це тільки засоби минулого! Сьогодні твоя здатність підкорятися й не наважуватися втручатися або діяти так, як би тобі подобалося, залежить від появи адміністративних постанов Бога; це не зміна, якої ти зазнав через досвід. Те, що ти зараз більше не наважуєшся робити деякі речі, які порушують адміністративні постанови, пояснюється тим, що Божа робота слів мала явний ефект і підкорила людей. Дозвольте Мені запитати когось: скільки твоїх досягнень сьогодні були зароблені потом твоєї власної важкої праці? Скільки з цього було мовлено тобі безпосередньо Богом? Як би ти відповів? Чи був би ти приголомшеним і мовчазним? Чому інші можуть розповісти про велику кількість своїх справжніх переживань, щоб дати тобі поживу, тоді як ти просто насолоджуєшся стравами, які приготували інші? Тобі не соромно? Можливо, ви проведете перевірку, щоб віднайти факти, досліджуючи тих, хто відносно хороший: наскільки ти осягаєш істину? Наскільки, врешті-решт, ти втілюєш її в життя? Кого ти любиш більше – Бога чи себе? Ти частіше віддаєш чи отримуєш? У скількох випадках, коли твій намір був хибним, ти зрікався своєї старої подоби й задовольняв волю Бога? Лише ці декілька питань зіб'ють з пантелику багатьох людей. Більшість людей, навіть якщо вони усвідомлюють, що їхній намір хибний, все одно свідомо чинить неправильно, і вони ні в чому й близько не зрікаються своєї власної плоті. Більшість людей дозволяє гріху нестримно розгулювати в них, дозволяючи йому керувати кожною їхньою дією. Вони не можуть подолати свої гріхи й продовжують жити в гріху. Дійшовши до цього нинішнього етапу, хто з нас не знає, скільки лихих вчинків ми зробили? Якщо ти кажеш, що не знаєш, значить, ти безсоромно брешеш. Відверто кажучи, усе це є небажанням зректися своєї

старої подобі. Який сенс говорити стільки покайних «слів від серця», які нічого не варті? Чи допомагає це тобі зростати у твоєму житті? Можна сказати, що пізнавати себе – це твоя постійна робота. Я вдосконалюю людей через їхнє підкорення та втілення ними в життя Божих слів. Якщо ти тільки носиш Боже слово, як носиш свій одяг, щоб лишень виглядати розумним і розкішним, чи не обманюєш ти себе й інших? Якщо все, що у тебе є, – це балачки, і ти ніколи не втілюєш їх у життя, то чого ти досягнеш?

Багато людей можуть розповісти трохи про втілення в життя, і вони можуть говорити про свої особисті враження, щоправда, більшість із них – це освітлення, отримане зі слів інших. У ньому взагалі немає нічого з їхніх особистих практик, а також немає нічого з їхнього досвіду. Я розбирав це питання раніше; не думайте, що я нічого не знаю. Ти всього-на-всього паперовий тигр, однак ти говориш про підкорення сатани, про принесення переможних свідчень і про життя за образом Божим? Усе це нісенітниця! Ти вважаєш, що всі слова, сказані Богом сьогодні, призначені для твого захвату? Твої уста говорять про зречення своєї старої подобі й втілення істини на практиці, проте твої руки здійснюють інші вчинки, а твоє серце планує інші задуми – то що ж ти за людина? Чому твоє серце та твої руки не діють заодно? Так багато проповідей перетворилися на пусті слова; чи не розриває це серце? Якщо ти не здатен втілити Боже слово в життя, це доводить, що ти ще не став на шлях, на якому працює Святий Дух, у тобі досі не було роботи Святого Духа, і ти досі не мав Його проводу. Якщо ти кажеш, що можеш тільки розуміти слово Бога, але не можеш втілити його в життя, тоді ти людина, яка не любить істину. Бог не приходить спасати таких людей. Ісус страждав від величезного болю, коли Він був розіп'ятий, щоб спасти грішників, спасти нужденних і спасти всіх смиренних людей. Його розп'яття послужило жертвою за гріх. Якщо ти не можеш втілити в життя Боже слово, тоді ти повинен піти якнайшвидше; не затримуйся в Божому домі як нахлібник. Багатьом людям навіть важко перестати чинити відверто богоборчі речі. Хіба вони не випрошують смерті? Як вони можуть говорити про входження в Боже Царство? Чи мали б вони зухвалість побачити Боже обличчя? Їсти їжу, яку дає тобі Бог, робити несправедливі вчинки, які протистоять Богу, бути злостивим, підступним й облудним, навіть коли Бог дозволяє тобі упиватися благословеннями, які Він дарував тобі, – невже ти не відчуваєш, як вони обпалюють твої руки, коли ти їх приймаєш? Невже ти не відчуваєш, як червоніє твоє обличчя? Невже ти не боїшся, вчинивши щось проти Бога, здійснивши інтриги, щоб «пуститися берега»? Якщо ти нічого не відчуваєш, як ти можеш говорити про якесь майбутнє? Для тебе вже давно немає майбутнього, тож які більші очікування ти досі можеш мати? Якщо ти говориш щось безсоромне, але не відчуваєш жодного докору та не усвідомлюєш його в серці, чи не означає це, що Бог тебе вже покинув? Говорити й діяти поблажливо й нестримано ввійшло у твою натуру; як тоді Бог може тебе вдосконалити? Чи зміг би ти обійти весь світ? Кого б ти

переконав? Ті, хто знає твою справжню натуру, трималися б подалі. Хіба це не Боже покарання? Загалом, якщо є лише розмови й немає втілення в життя, немає й зростання. Хоча Святий Дух може працювати над тобою, коли ти говориш, без твоєї практики Святий Дух припинить працювати. Якщо ти продовжиш так і надалі, які тоді можуть бути розмови про майбутнє або про твою повну самовіддачу Божій роботі? Ти можеш тільки говорити про жертвування всього твого єства, але ти не віддав свою справжню любов Богові. Усе, що Він отримує від тебе, – це відданість на словах; Він не отримує твого наміру втілювати істину в життя. Чи могло це бути твоїм справжнім духовним станом? Якби ти продовжив так і надалі, коли б ти був удосконалений Богом? Невже ти не стурбований своїм темним і похмурим майбутнім? Невже ти не відчуваєш, що Бог утратив надію на тебе? Невже ти не знаєш, що Бог бажає удосконалити більше й більше нових людей? Чи могли старі речі встояти? Ти не звертаєш уваги на Божі слова сьогодні: ти чекаєш на завтра?

Чим повинен бути оснащений компетентний пастир

Ти повинен мати розуміння багатьох станів, у яких перебуватимуть люди, коли Святий Дух здійснюватиме роботу над ними. Зокрема, ті, хто координує служіння Богу, повинні мати ще краще розуміння цих станів. Якщо ти лише говориш про багатий досвід або про шляхи для досягнення входження, це показує, що твій досвід занадто односторонній. Без знання свого справжнього стану та без розуміння принципів істини неможливо досягти змін у характері. Без знання принципів роботи Святого Духа або без розуміння плодів, які вона дає, тобі буде важко розпізнати роботу злих духів. Ти повинен викривати роботу злих духів, а також людські уявлення, і проникати в саму суть питання; ти повинен також указувати на численні відхилення у практиці людей та на проблеми, які, можливо, вони мають у своїй вірі в Бога, щоб вони могли їх розпізнати. Щонайменше, ти не повинен змушувати їх почуватися негативними або пасивними. Однак ти повинен розуміти труднощі, які об'єктивно існують для більшості людей, ти не повинен бути нерозсудливим або намагатися «навчити свиню співати» – це нерозумна поведінка. Щоб вирішити численні труднощі, з якими стикаються люди, ти мусиш спочатку досягнути динаміку роботи Святого Духа; ти мусиш розуміти, як Святий Дух виконує роботу над різними людьми, ти мусиш мати розуміння труднощів, з якими стикаються люди, та їхніх недоліків, і ти мусиш розбиратися в ключових питаннях тієї чи іншої проблеми та діставатися до її джерела – без відхилень і без жодних помилок. Лише така людина придатна координувати служіння Богові.

Те, чи здатний ти зрозуміти ключові питання та чітко побачити багато моментів, залежить від твого індивідуального досвіду. Як ти його переживаєш, так і ведеш інших. Якщо ти розумієш букви та вчення, тоді ти вестимеш інших до розуміння

букв і вчень. Той спосіб, у який ти переживаєш реальність Божих слів, – це той спосіб, у який ти вестимеш інших до досягнення входження в реальність Божих тверджень. Якщо ти спроможний зрозуміти багато істин і здобути чітке розуміння багатьох моментів із Божих слів, то ти також здатен привести інших до розуміння багатьох істин, і ті, кого ти вестимеш, здобудуть чітке розуміння видінь. Якщо ти зосереджуєшся на осягненні надприродних почуттів, то ті, кого ти ведеш, будуть робити так само. Якщо ти нехтуєш практикою, роблячи натомість наголос на обговоренні, то ті, кого ти ведеш, також будуть зосереджуватися на обговоренні, взагалі нічого не практикуючи або не досягаючи жодних змін у своєму характері; вони виявлятимуть ентузіазм лише поверхово, не втіливши в життя жодної істини. Усі люди забезпечують інших тим, чим володіють самі. Те, до якого типу належить людина, визначає шлях, яким вона веде інших, а також тип людей, яких вона веде. Щоб бути справді придатним до Божого використання, у тебе мусить бути не лише прагнення – тобі треба значне просвітління від Бога, керівництво Його слів, досвід Божого розбору та рафінування Його словами. Взявши це за основу, у звичайні часи ви повинні звертати увагу на свої спостереження, думки, роздуми та висновки, і відповідно братися до поглинання або усунення. Це все шляхи для вашого входження в реальність, і кожен із них є незамінним. Так працює Бог. Якщо ти ввійдеш у цей метод, за допомогою якого Бог працює, то зможеш мати можливості щоденно бути Ним удосконаленим. І в будь-який час, незалежно від того, суворе чи сприятливе твоє оточення, чи зазнаєш ти випробувань або спокус, чи працюєш ти чи ні, чи провадиш ти своє життя як окрема людина чи як частина колективу, ти завжди знайдеш можливості бути вдосконаленим Богом і ніколи не пропустиш жодної з них. Ти зможеш відкрити для себе їх усі – і таким чином розкриєш секрет переживання Божих слів.

Про досвід

Протягом свого життя Петро стикався із сотнями випробувань. Хоча люди сьогодні знають термін «випробування», вони плутаються щодо його справжнього значення та обставин. Бог загартовує рішучість людей, очищає їхню впевненість, удосконалює кожну їхню частину, і це досягається насамперед через випробування, які також є прихованою роботою Святого Духа. Здається, що Бог зрікся людей, і якщо вони не будуть обережними, то сприйматимуть ці випробування як спокуси сатани. Насправді багато випробувань можна вважати спокусами, і це є принципом і правилом, за яким працює Бог. Якщо люди справді живуть у Божій присутності, вони вважатимуть такі речі випробуваннями від Бога, і не дадуть їм вислизнути. Якщо хтось скаже, що оскільки з ними Бог, то сатана до них точно не наблизиться, то це не зовсім правильно, бо як тоді пояснити, що Ісус після сорокаденного посту

в пустелі піддавався спокусам? Отже, якщо люди справді виправлять свої погляди на віру в Бога, вони багато чого побачать набагато ясніше, і їхнє розуміння не буде викривленим і помилковим. Якщо людина справді налаштована на те, щоб бути вдосконаленою Богом, вона мусить підходити до всіх питань, які стоять перед нею, з різних боків, не ухиляючись ні вправо, ні вліво. Якщо ти не знаєш роботу Бога, ти не знатимеш, як співпрацювати з Богом. Якщо ти не знаєш принципів Божої роботи й не усвідомлюєш, як сатана працює в людині, ти не матимеш шляху до практики. Один лише ревний пошук не дозволить досягти результатів, яких вимагає Бог. Такий спосіб переживання подібний до способу Лаврентія: не робити жодних відмінностей і зосереджуватися лише на досвіді, зовсім не знаючи, у чому полягає робота сатани, у чому полягає робота Святого Духа, у якому стані перебуває людина без присутності Бога, і яких людей Бог хоче вдосконалити. Яких принципів слід дотримуватися при розборі з різними типами людей, як досягнути Божу волю в сьогоденні, як пізнати Божий характер, на яких людей, обставини та період спрямована Божа милість, велич і праведність – ні в чому з цього він не розбирається. Якщо люди не мають багаторазових видінь у якості основи для свого досвіду, то про життя не може бути й мови, а про досвід – і поготів; вони можуть нерозумно продовжувати підкорятися й терпіти все, що завгодно. Таких людей дуже важко вдосконалити. Можна сказати, що якщо в тебе немає нічого з тих видінь, про які йшлося вище, то це переконливий доказ того, що ти – бовдур, ти – як соляний стовп, що завжди стоїть в Ізраїлі. Такі люди нікчемні, ні на що не годяться! Деякі люди тільки сліпо підкорюються, вони завжди знають себе й завжди використовують свої власні способи поведінки, коли мають справу з новими ситуаціями, або використовують «мудрість» для розбору дріб'язкових справ, не вартих згадки. Такі люди позбавлені проникливості, і їхня природа немовби полягає в тому, щоб змиритися з тим, що до них чіпляються, і вони завжди однакові, вони ніколи не змінюються. Такі люди – дурні, яким бракує навіть найменшої проникливості. Вони ніколи не намагаються вживати заходів, адекватних обставинам чи різним людям. Такі люди не мають досвіду. Я бачив деяких людей, які настільки зациклені на своїх знаннях про себе, що, зіткнувшись із людьми, одержимими роботою злих духів, вони опускають голову та визнають свої гріхи, не наважуючись встати й засудити їх. А стикаючись із очевидною роботою Святого Духа, вони не наважуються підкоритися. Вони вважають, що злі духи теж у руках Божих, і не мають ні найменшої мужності встати та чинити їм опір. Такі люди ганьблять Бога й геть не здатні нести заради Нього важкий тягар. Такі дурні не бачать ніякої різниці. Тому такий спосіб переживання треба викорінити, бо в очах Бога він неспроможний.

Бог насправді здійснює багато роботи в людях, іноді випробовуючи їх, іноді створюючи середовище, щоб загартувати їх, а іноді промовляючи слова, щоб направити їх і виправити їхні недоліки. Іноді Святий Дух приводить людей у

середовище, приготоване Богом для них, щоб вони несвідомо відкрили для себе багато такого, чого їм бракує. Через слова та дії людей, а також їхнє ставлення до інших і те, як вони розбираються з проблемами, Святий Дух непомітно для них самих просвіщає їх у багатьох питаннях, яких вони раніше не розуміли, дозволяючи їм чіткіше бачити багато об'єктів і людей, дозволяючи їм зазирнути в багато з того, про що вони раніше не знали. Коли ти взаємодієш зі світом, то поступово починаєш розрізняти об'єкти світу, і перед тим, як зустріти свій кінець, ти можеш зробити висновок: «Воістину важко бути людиною». Якщо ти проведеш деякий час, проживаючи досвіди перед Богом, і прийдеш до розуміння Божої роботи та Його характеру, ти несвідомо здобудеш значне прозріння, і твій духовний стан поступово зростатиме. Ти краще розумітимеш багато духовних речей і, зокрема, ясніше розумітимеш Божу роботу. Ти приймеш Божі слова, Божу роботу, кожен Божу дію, Божий характер і те, Хто є Бог і чим володіє, як своє власне життя. Якщо ти тільки те й робиш, що блукаєш світом, твої крила ставатимуть дедалі твердішими, а твій опір Богові – дедалі більшим; як тоді Бог може використати тебе? Через те, що в тебе занадто багато «на мою думку», Бог тебе не використовує. Чим більше ти перебуваєш у Божій присутності, тим більше досвіду ти отримаєш. Якщо ж ти й надалі будеш жити у світі, як звір, – устами сповідуючи віру в Бога, а серцем перебуваючи десь в іншому місці, – якщо ти й надалі будеш вивчати мирські філософії життя, то чи не будуть усі твої попередні труди марними? Тому чим більше людина перебуває в присутності Божій, тим легше їй бути вдосконаленою Богом. Це шлях, яким Святий Дух здійснює Свою роботу. Якщо ти цього не зрозумієш, то для тебе буде неможливим вийти на правильний шлях, і ні про яке вдосконалення Богом не може бути й мови. Ти не зможеш жити нормальним духовним життям; ти будеш схожий на інваліда, і в тебе буде тільки власна важка робота й ніякої Божої роботи. Чи це не помилка у твоєму досвіді? Не обов'язково молитися, щоби бути в Божій присутності; іноді ти потрапляєш в Божу присутність, міркуючи про Бога або роздумуючи над Його роботою, іноді – розбираючись із якоюсь справою, а іноді – розкриваючись у якійсь події. Більшість людей каже: «Хіба я не перебуваю в присутності Бога, адже часто молюся?». Багато людей нескінченно моляться «в присутності Бога». Хоча молитви завжди можуть бути на їхніх устах, насправді вони не живуть у Божій присутності. Це єдиний засіб, за допомогою якого такі люди можуть підтримувати свої стани в присутності Бога; вони геть не здатні використовувати своє серце для взаємодії з Богом у будь-який час, і вони також не здатні постати перед Богом за допомогою переживання, будь то через роздуми, мовчазне споглядання, чи вдаючись до розуму, щоб взаємодіяти з Богом у своєму серці, пам'ятаючи про Божий тягар. Вони просто своїми устами підносять молитви до Бога, що на небесах. Серця більшості людей позбавлені Бога, і Бог є там лише тоді, коли вони наближаються до Нього; більшість часу Бога там немає взагалі. Хіба це не є проявом відсутності Бога в

серці? Якби вони справді мали Бога в серці, то чи могли б вони робити те, що роблять розбійники та звірі? Якщо людина дійсно шанує Бога, то вона буде приводити своє істинне серце в контакт із Богом, і її думки та ідеї завжди будуть зайняті Божими словами. Вона не буде помилятися ні в словах, ні в діях і не буде робити нічого, що явно суперечить Богові. Це і є еталон віруючої людини.

Заповіді нового періоду

Відчуваючи роботу Бога на власному досвіді, ви маєте уважно читати слова Божі та озброюватися істиною. Що ж до того, що ви хочете робити або як саме хочете це робити, то у вашій щирій молитві або благаннях немає потреби, бо насправді вони марні. Однак проблеми, що наразі стоять перед вами, полягають у тому, що ви не знаєте, як пізнати Божу роботу, і що всередині вас багато пасивності. Вам відомо багато доктрин, але у вас мало реального досвіду. Хіба це не ознака хибності? Чимало хибності помітно у вас, у цій групі. Сьогодні ви не здатні пройти такі випробування як «прислужники», і ви не здатні уявити або пройти інші випробування й рафінування, пов'язані з Божими словами. Ви мусите дотримуватися багатьох речей, які ви повинні втілювати в життя. Іншими словами, люди мусять триматися багатьох обов'язків, які вони повинні виконувати. Саме цього люди повинні дотримуватися, і саме це мають здійснити. Нехай Святий Дух робить те, що має бути здійснене Святим Духом; людина не може відігравати в цьому жодної ролі. Людина має триматися того, що мусить бути виконано людиною, що не має жодного стосунку до Святого Духа. Це не що інше, як те, що має бути зроблене людиною, і що має сповідуватись як заповідь, так само, як дотримання закону в Старому Заповіті. І хоча зараз не період Закону, усе ще існує чимало слів, яких необхідно дотримуватись, і вони такого ж ґатунку, що й слова, промовлені в період Закону. Ці слова неможливо виконати, просто покладаючись на дотик Святого Духа, вони радше є тим, чого людина повинна дотримуватись. Наприклад:

Не суди роботу практичного Бога.

Не чини опору людині, засвідченій Богом.

Перед Богом тримайся свого місця та не поведься розпусно.

Будь стриманим у висловлюваннях, слова та вчинки твої мають відповідати поведженню людини, засвідченої Богом.

Шануй свідчення Боже. Не нехтуй Божою роботою та словами із вуст Його.

Не наслідуй тону та цілей Божих висловлювань.

Своїми діями не чини явного спротиву людині, засвідченій Богом.

Саме цього має дотримуватися кожна людина. У кожен період Бог встановлює багато правил, подібних до законів, яких людина повинна дотримуватися. За

допомогою цих правил Він приборкує характер людини та визначає її щирість. Поміркуй, наприклад, над словами «Шануй своїх батька та матір» періоду Старого Заповіту. Ці слова не стосуються сьогодення; свого часу вони лише приборкували деякі зовнішні прояви людського характеру, використовувались для засвідчення щирості людської віри в Бога та були ознакою тих, хто вірив у Бога. Хоча зараз період Царства, досі існує чимало правил, яких людина мусить дотримуватися. Правила минувшини не діють, і сьогодні існує багато більш необхідних і доцільних для втілення людиною практик. Вони не передбачають роботи Святого Духа та мають виконуватися людиною.

У період Благодаті від багатьох практик періоду Закону відмовились, адже ці закони були не дуже ефективними для роботи в той час. Після того, як від них відмовилися, було запроваджено багато практик, які відповідали тому періоду та які стали численними законами сьогодення. Коли прийшов Бог сьогодення, від цих правил відмовились, і виконання їх більше не було обов'язковим; і було запроваджено багато практик, відповідних роботі дня сьогоднішнього. Сьогодні ці практики не є правилами, натомість вони призначені для досягнення певних результатів; вони підходять для сьогоднішнього дня, а завтра, можливо, вони стануть правилами. Урешті-решт, ти повинен дотримуватися того, що є плідним для сьогоднішньої роботи. Не зважай на завтра: що зроблено сьогодні, робиться заради сьогодення. Можливо, коли наступить завтрашній день, з'являться кращі практики, яких ти повинен будеш дотримуватися, але не приділяй цьому забагато уваги. Краще дотримуйся того, чого слід дотримуватися сьогодні, щоб не чинити опору Богові. Сьогодні немає нічого важливішого для виконання людиною, аніж таке:

Не намагайся підлабузнюватися до Бога, який стоїть перед твоїми очима, або приховати щось від Нього.

Не вимовляй скверни або зухвалих слів перед Богом, який перед тобою.

Не обманюй Бога перед твоїми очима солодкими словами та вишуканими промовами, аби завоювати Його довіру.

Не поведься нешанобливо перед Богом. Слухайся всього, що було вимовлено вустами Божими, не опирайся, не чини опору та не заперечуй Його слів.

Не тлумач на власний розсуд слів, вимовлених вустами Божими. Стережи свій язик, аби через нього ти не став здобиччю підступних задумів нечестивих.

Стережи свої кроки, щоб не переступити меж, встановлених для тебе Богом. Якщо ти переступиш їх, то опинишся на місці Бога і говоритимеш слова марнословні та пихаті, і таким чином станеш ненависним Богові.

Не поширюй легковажно слова, вимовлені з вуст Божих, аби інші не насміхалися з тебе, і біси не пошили тебе в дурні.

Корися усій Божій роботі дня сьогоднішнього. Навіть якщо ти не розумієш її, не критикуй її; усе, що ти можеш робити, – це шукати й прагнути спілкування.

Жодній людині не дозволено переступати первісне місце Бога. Тобі не можна робити нічого, окрім як служити Богу дня сьогоднішнього з позиції людини. Ти не можеш навчати Бога дня сьогоднішнього з позиції людини – чинити так є помилкою.

Нікому не дозволено ставати на місце людини, засвідченої Богом; своїми словами, діями та найпотаємнішими думками ти стоїш на позиції людини. Цього слід дотримуватися, це обов'язок людини, і нікому не дозволено це змінити, бо це буде порушенням адміністративних постанов. Про це повинні пам'ятати всі.

Тривалий час, упродовж якого Бог говорив і промовляв слова, змусив людину вважати читання та запам'ятовування цих слів Божих своїм первинним обов'язком. Ніхто не приділяє уваги практичним діям, і навіть те, чого ви маєте дотримуватися, ви не робите. Це принесло чимало труднощів і проблем у ваше служіння. Якщо, перш ніж втілювати слова Божі в життя, ти не дотримувався того, чого повинен був дотримуватися, тоді ти один із тих, кого Бог не терпить і кого відкидає. Дотримуючись цих практик, будь серйозним і щирим. Не сприймай їх як кайдани, натомість дотримуйся їх як заповідей. Сьогодні тобі не варто перейматися тим, яких результатів потрібно досягти; коротко кажучи, так діє Святий Дух, і хто завинив, мусить бути покараний. Святий Дух не має емоцій і не зважає на твоє теперішнє розуміння. Якщо ти завиниш перед Богом сьогодні, тоді Він покарає тебе. Якщо ти завиниш перед Ним у межах Його повноважень, тоді Він тебе не помилує. Його не обходить, наскільки серйозно ти дотримуєшся слів Ісуса. Якщо ти порушуєш сьогоднішні заповіді Божі, Він скарає тебе та прирече тебе на смерть. Як невиконання їх може бути прийнятним для тебе? Їх потрібно дотримуватися, навіть якщо це означає зазнати трохи болю! Якою б не була релігія, сектор, нація або деномінація, у майбутньому всі вони повинні дотримуватися цих практик. Ніхто не виняток, і нікого не буде помилувано! Адже вони є тим, що Святий Дух робитиме сьогодні, і нікому не дозволено їх порушувати. Хоча в них немає нічого величного, кожна людина повинна виконувати їх, і це заповіді, встановлені для людини Ісусом, який воскрес і вознісся на небеса. Хіба «Шлях... (7)» не говорить про те, що Ісус визначає твою праведність чи гріховність за твоїм ставленням до Бога сьогодні? Ніхто не повинен випустити цей момент з уваги. У період Закону покоління за поколінням фарисеїв вірили в Бога, але з приходом періоду Благодаті вони не впізнали Ісуса та чинили Йому опір. Тому все, що вони робили, зійшло нанівець та виявилось марним, і Бог не прийняв їхні вчинки. Якщо ти це збагнеш, тобі буде важко згрішити. Чимало людей, напевно, порівнювали себе з Богом. Це протистояння Богу, яке воно на смак? Гірке чи солодке? Ти маєш зрозуміти це; не вдавай, бо ти цього не знаєш. Можливо, у своїх серцях деякі люди залишаються неперекоханими. Однак Я раджу тобі спробувати та дізнатись, як-то воно смакує. Це допоможе багатьом людям уникнути повсякчасних підозр щодо цього. Багато людей читають слова Божі та попри це потай протистоять Йому у своєму серці. Після такого опору Йому, хіба ви не почуваетесь так, наче вам у

серце встромили ніж? Якщо це не сімейний розлад, то це фізичне нездужання або страждання синів і дочок. Хоча твою плоть врятовано від смерті, рука Божа ніколи не залишить тебе. Ти гадаєш, що все може бути так просто? Зокрема, ще більше на цьому необхідно зосередитися багатьом із тих, хто близький до Бога. Із плином часу ти забудеш про це і, сам того не усвідомлюючи, зануришся у спокусу та станеш неуважним до всього – і це стане початком твого гріха. Це здається тобі дрібницею? Якщо ти зможеш зробити це добре, тоді у тебе є шанс бути вдосконаленим – стати перед Богом і одержати Його настанови з Його власних вуст. Якщо ти легковажний, на тебе чекає біда – ти будеш зухвалим перед Богом, твої слова та вчинки будуть розпусними, і раніше чи пізніше тебе заберуть великі шторми та потужні хвилі. Кожен із вас повинен взяти до уваги ці заповіді. Якщо порушуватимеш їх, то хоча людина, засвідчена Богом, може, й не засудить тебе, Дух Божий матиме незакінчену справу з тобою, і Він не пощадить тебе. Ти здатен відповідати за наслідки свого злочину? Тож що б не казав Бог, втілюй Його слова у життя та будь-що дотримуйся їх. Це не проста справа!

Тисячолітнє Царство настало

Чи бачили ви, яку роботу Бог звершить у цій громаді людей? Бог колись сказав, що навіть у Тисячолітньому Царстві люди все одно муситимуть дотримуватися Його висловлювань і надалі, і в майбутньому Божі висловлювання ще напряду скеровуватимуть людське життя в добрій Ханаанській землі. Коли Мойсей був у пустелі, Бог напряду говорив до нього та давав настанови. З неба Бог послав їжу, воду та манну, щоб люди ними втішалися, і сьогодні це досі так: Бог сам посилає їжу та питво, щоб люди ними втішалися, і Він сам посилає прокляття, щоб покарати людей. Тож кожен крок у Своїй роботі Бог робить сам. Сьогодні люди шукають події та факти, знаки й дива, і, можливо, що всі такі люди будуть відкинуті, адже Божа робота стає дедалі практичнішою. Ніхто не знає, що Бог спустився з неба. Також ніхто не знає, що Бог посилав із неба їжу та збадьорливе питво, та Бог по правді є, і надихаючі видіння Тисячолітнього Царства, що їх уявляють люди, – то теж висловлювання самого Бога. Це факт, і тільки це називається пануванням із Богом на землі. Панування із Богом на землі стосується плоті. Що не з плоті – на землі не існує, тож усі, хто думає лише про те, щоб потрапити на третє небо, дарма стараються. Одного дня, коли цілий світ повернеться до Бога, центр Його роботи у всьому космосі слідуватиме за Його висловлюваннями; деінде хтось із людей скористається телефоном, хтось – лазером, хтось сяде на літак, а хтось перепливе море на кораблі, щоб отримати висловлювання Божі. І всі будуть сповнені захвату й туги, усі вони наблизяться до Бога, і зберуться перед Богом, і всі вклоняться Богу – і все це будуть Божі вчинки. Пам'ятайте це! Бог напевне більше ніде не почне

знову. Бог справдить такий факт: Він зробить так, щоб усі люди по цілому світу зійшлися до Нього та вклонилися Богу на землі, і Його робота в інших місцях припиниться, і люди будуть змушені шукати істинний шлях. І тоді буде як у Йосипа: усі приходили до нього по їжу та схилялися перед ним, бо він мав поживу. Люди будуть змушені шукати істинний шлях, щоб не спіткав їх голод. Уся релігійна громада страждатиме від тяжкого голоду, і лише Бог сьогодення є невичерпним джерелом живої води, володіє невичерпним джерелом, створеним для насолоди людей, і люди прийдуть і покладуться на Нього. То буде час, коли вчинки Божі будуть виявлені та Бог здобуде славу; усі люди по цілому світу вклоняться цій непомітній «людській істоті». Хіба це не буде день Божої слави? Одного дня старі пастирі надішлють телеграми, шукаючи живої води з того невичерпного джерела. Вони будуть літніми, та все одно прийдуть поклонитися тому, кого зневажали. Вони визнають Його своїми устами та довіряться Йому у своїх серцях – хіба то не знак і не чудо? Коли все Царство звеселиться, то буде день Божої слави, і хто до вас прийде й отримає добру Божу новину, того Бог благословить, і країни та людей, що так зроблять, Бог благословить і опікуватиметься ними. А майбутня настанова буде така: хто здобуде висловлювання з Божих уст, той матиме шлях, щоб крокувати ним на землі, а як людина не матиме Божих слів, то хто б вона не була – чи науковець, чи підприємець, чи освітянин, чи промисловець, – то тяжко їй буде зробити навіть один крок, і доведеться їй шукати істинний шлях. Саме це й значать слова: «З істиною ти весь світ обійдеш, а без істини нікуди не дістанешся». І факти такі: Бог скористається Шляхом (себто всіма Своїми словами), щоб повелівати всією світобудовою та керувати людством і завойовувати його. Люди завжди сподіваються, що засоби, які Бог використовує для Своєї роботи, разюче зміняться. Та просто кажучи, Бог керує людьми через слова, і ти мусиш робити, що Він каже, хочеш ти цього, чи ні; це об'єктивний факт, і всі цьому мусять скоритися, тож це невблаганна істина, яку знають усі.

Святий Дух дає людям почуття. Почитавши слова Божі, люди в серці відчують твердість і мир, а хто не отримав Божих слів, відчувається пустим. Така сила Божих слів. Люди мусять їх читати, і це читання дає людям поживу, і без Божих слів людина не може прожити. Те ж саме відбувається, коли людина вживає опіум: він дає їй силу, а без нього вона втрачає силу та відчуває, як він потужно тягне її до себе. До цього люди схильні сьогодні. Читаючи Божі слова, вони здобувають силу. А коли не читають Божих слів, то впадають у млявість, а почитавши, негайно встають зі свого «ліжка важкохворого». Таке Боже слово, що має силу на землі, і Бог, що править на землі. Дехто хоче відійти або втомився від Божої роботи. І все одно вони не можуть відділити себе від Божих слів; якими б слабкими вони не були, вони все одно мусять жити за Божими словами, і якими б не були непокірливими, все одно не сміють полишати Божих слів. Божі слова проявляють усю свою силу тоді, коли Бог править і має владу; так працює Бог.

Зрештою, це засіб Божої роботи, і ніхто не може його полишати. Божі слова поширяться незліченними домівками та стануть відомі всім, і лише тоді Його робота пошириться цілим світом. Іншими словами, щоб Божа робота поширилась усім світом, мусять поширюватися Його слова. У день Божої слави Його слова покажуть свою силу та владу. Кожне Його слово з незапам'ятних часів і до сьогодні справдиться та збудеться. Так слава буде Богові на землі – тобто Його слова запанують на землі. Усі нечестивці будуть покарані словами з Божих вуст, усі праведники будуть благословенні словами з Його вуст, і все визначиться та довершиться словами з Його вуст. І він не являтиме ні знаків, ні чудес; усе буде виконано Його словами, і Його слова породять факти. Усі на землі вшанують Божі слова: і дорослі, і діти, і чоловіки, і жінки, і старі, і молоді; усі люди скоряться Божим словам. Божі слова являються у плоті, щоб люди їх бачили на землі живо й виразно. Ось що значить для Слова стати плоттю. Бог прийшов на землю переважно для того, щоб справдити факт, що «Слово стане плоттю», себто Він прийшов, щоб Його слова вийшли з плоті (а не так, як за часів старозавітного Мойсея, коли Божий голос лунав просто з неба). Після того всі Його слова збудуться в період Тисячолітнього Царства та стануть для людини очевидними фактами, і люди їх бачитимуть власними очима без найменших розходжень. Таке найвище значення Божого втілення. Таким чином, робота Духа звершується через плоть і слова. Таке справжнє значення того, що «Слово стає плоттю» та «явлення Слова у плоті». Лише Бог може висловлювати волю Духа, і лише Бог у плоті може говорити від імені Духа; слова Божі роз'яснюються у втіленому Богові, і всіх інших вони скеровують. Ніхто від того не вільний, і всі вони існують у цих межах. Лише з цих висловлювань люди можуть отримати усвідомлення; а ті, хто такого не здобуває та гадає, що ці слова можна здобути з неба, плекають порожні мрії. Така є влада, що виявляється в утіленій плоті Бога, змушуючи всіх вірити в неї з повною впевненістю. Навіть найповажніші знавці та релігійні пастирі не можуть мовити цих слів. Усі вони мусять їм скоритися, і ні в кого не буде іншого початку. Бог скористається словами, щоб завоювати всесвіт. Він це зробить не через Свою втілену плоть, а через висловлювання з уст Бога, що став плоттю, щоб завоювати всіх людей у цілому світі; тільки це є Слово, що стало плоттю, і тільки це є явлення Слова у плоті. Може, людям і видається, ніби Бог зробив небагато, – та Бог має лише промовити Свої слова, і вони стануть вповні переконаними та благоговійними. Без фактів люди кричать і репетують; з Божими словами вони вмовкають. Бог напевне справдить цей факт, бо це Його давно визначений план: справдити факт приходу Слова на землю. Власне, Мені немає потреби пояснювати: прихід Тисячолітнього Царства на землю – то прихід Божих слів на землю. Сходження Нового Єрусалима з небес є приходом Божих слів, щоб жити поміж людей, щоб супроводжувати людину в кожній дії та всякій найпотаємнішій думці. Це теж факт, який Бог справдить; це краса Тисячолітнього Царства. Це план, визначений Богом:

Його слова являться на землі на тисячу років, і являть усі Його вчинки, і довершать усю Його роботу на землі, після чого ця стадія людства дійде кінця.

Які в тебе стосунки з Богом?

У своїй вірі в Бога ти мусиш щонайменше вирішити питання нормальних стосунків із Богом. Якщо в тебе немає нормальних стосунків із Богом, то сенс твоєї віри в Бога втрачено. Установлення нормальних стосунків із Богом цілком досягне, якщо серце тихе в Божій присутності. Мати нормальні стосунки з Богом означає бути здатним не сумніватися ні в чому з Божої роботи та нічого з неї не заперечувати, а також бути здатним коритися Його роботі. Це означає мати правильні наміри в Божій присутності, не складати якихось планів для себе та в усьому найперше зважати на інтереси Божої родини; це означає приймати Божу пильну перевірку та підкорятися Божим розпорядженням. У всьому, що ти робиш, ти мусиш бути здатним стишити своє серце в Божій присутності. Навіть якщо ти не розумієш Божої волі, ти все одно мусиш виконувати свої обов'язки та функції якнайкраще в міру своїх можливостей. Щойно тобі була виявлена Божа воля, дій відповідно до неї, і тоді не спізнишся. Коли твої стосунки з Богом стануть нормальними, тоді ти матимеш також нормальні стосунки з людьми. Для побудови нормальних стосунків із Богом усе мусить будуватися на основі Божих слів, ти мусиш уміти виконувати свої обов'язки відповідно до Божих слів і до того, що просить Бог, ти мусиш виправити свої погляди та мусиш шукати істину в усьому. Коли зрозумієш істину, ти мусиш утілювати її в життя, і незалежно від того, що з тобою відбувається, ти мусиш молитися Богові та шукати серцем, слухняним Богові. Практикуючи в такий спосіб, ти зможеш підтримувати нормальні стосунки з Богом. У той самий час, правильно виконуючи свій обов'язок, ти повинен також пересвідчитися, що не робиш нічого такого, що не приносить користі для входження в життя Божих обраних, і не говориш нічого, що є некорисним для братів і сестер. Принаймні, ти не повинен робити нічого такого, що суперечить твоїй совісті, і абсолютно не повинен робити нічого ганебного. Зокрема те, що є бунтом проти Бога або опором Йому, ти абсолютно не повинен робити, і не повинен робити нічого такого, що заважає роботі або життю церкви. Будь справедливим і шляхетним у всьому, що робиш, та пересвідчись, що кожна твоя дія може бути представлена перед Богом. Хоча плоть іноді може бути слабкою, ти мусиш бути в змозі ставити інтереси Божої родини на перше місце, не жадаючи особистої вигоди, не роблячи нічого егоїстичного або зневажливого й часто розмірковуючи про себе. Часто практикуючи такий спосіб, ти зможеш жити перед Богом, і твої стосунки з Ним стануть цілком нормальними.

У всьому, що ти робиш, ти маєш досліджувати, чи правильні твої наміри. Якщо ти здатний діяти у відповідності до Божих вимог, тоді твої стосунки з Богом

нормальні. Це мінімальний стандарт. Зазирни у свої наміри, і якщо виявиш, що наміри виникли неправильні, зумій відвернутися від них і діяти згідно з Божими словами; так ти станеш тим, хто правий перед Богом, що, своєю чергою, є свідченням того, що твої стосунки з Богом нормальні, і що все, що ти робиш, – це для Бога, а не для себе самого. У всьому, що ти робиш і що кажеш, умій правильно налаштувати своє серце та будь праведним у своїх діях, не керуйся своїми емоціями і не дій відповідно до своєї власної волі. Це ті принципи, за якими мають поводитися ті, хто вірить у Бога. Наміри та духовний стан людини можуть виявлятися в дрібницях, і тому, щоб людина могла увійти на шлях удосконалення Богом, вона має спершу виправити свої наміри та свої стосунки з Богом. Лише тоді, коли твої стосунки з Богом є нормальними, ти можеш бути удосконалений Ним; лише тоді Божий розбір, обтинання, дисциплінування та рафінування зможуть досягти в тобі бажаного результату. Тобто якщо люди здатні зберігати Бога у своїх серцях і не женуться за особистою вигодою чи не думають про власні перспективи (у плотському сенсі), а натомість несуть тягар входження в життя, роблять усе можливе, щоб прагнути істини, і коряться Божій роботі, – якщо ти можеш це робити, тоді цілі, які ти переслідуєш, будуть правильними, а твої стосунки з Богом стануть нормальними. Налагодження людиною правильних стосунків із Богом можна назвати першим кроком до входження в її духовну подорож. Хоча доля людини в Божих руках і визначена Богом і не може бути змінена людиною, те, чи можеш ти бути удосконаленим або здобутим Ним, залежить від того, чи нормальні твої стосунки з Богом. У тебе можуть бути слабкі або непокірні сторони, але доки твої погляди та твої наміри правильні, і доки твої стосунки з Богом правильні та нормальні, ти придатний для того, щоб Бог тебе удосконалив. Якщо ти не маєш правильних стосунків із Богом і дієш заради своєї плоті або своєї сім'ї, то як би завзято ти не працював, усе буде намарно. Якщо твої стосунки з Богом нормальні, тоді все інше стане на свої місця. Бог більше ні на що не дивиться, окрім того, чи правильні твої погляди у твоїй вірі в Бога: у кого ти віриш, заради кого ти віриш і чому ти віриш. Якщо ти здатний чітко бачити ці моменти та втілювати їх у життя з добрим налаштуванням у своїх поглядах, то ти робитимеш поступ у своєму житті, а також тобі буде гарантовано входження на правильний шлях. Якщо твої стосунки з Богом не нормальні, і якщо у твоїх поглядах на віру в Бога є відхилення, то все інше марне, і як би завзято ти не вірив, ти не отримаєш нічого. Лише після того як твої стосунки з Богом стануть нормальними, ти отримаєш від Нього похвалу, коли зрікатимешся плоті, молитимешся, страждатимеш, терпітимеш, покорятимешся, допомагатимеш своїм братам і сестрам, віддаватимеш себе ще більше Богові тощо. Чи має цінність і значення те, що ти робиш, залежить від того, чи правильні твої наміри та погляди. У наш час багато людей вірить у Бога так, немовби вони схилиють голову, щоб подивитися на годинник – у них спотворений кут зору, їх треба виправляти проривом. Якщо цю проблему розв'язати, усе буде добре; якщо

ж ні, то все зійде нанівець. Деякі люди в Моїй присутності поводяться добре, а в Мене за спиною вони тільки те й роблять, що протистоять Мені. Це вияв підступності та омани, людина такого типу є слугою сатани, вона є типовим втіленням сатани й прийшла випробовувати Бога. Ти є правильною людиною лише в тому разі, якщо здатен коритися Моїй роботі та Моїм словам. Доки ти здатний їсти та пити Божі слова, доки усе, що ти робиш, може бути представлене перед Богом, і ти поводишся справедливо та шляхетно у всьому, що робиш, доки ти не чиниш ганебних вчинків або таких вчинків, які могли б завдати шкоди життю інших, доки ти живеш у світлі та не допускаєш того, щоб тебе експлуатував сатана, – доти твої стосунки з Богом у належному стані.

Віра в Бога вимагає від тебе, щоб ти належним чином упорядкував свої наміри та погляди; у тебе повинно бути правильне розуміння Божих слів і Божої роботи, усіх середовищ, які Бог влаштовує, людини, про яку Бог свідчить, і практичного Бога, а також правильне ставлення до всього названого. Ти не повинен утілювати це в життя відповідно до своїх власних ідей або вигадувати власні дріб'язкові махінації. Що б ти не робив, ти мусиш бути спроможним шукати істину та коритися всій Божій роботі зі своєї позиції творіння. Якщо ти бажаєш прагнути, щоб Бог тебе удосконалив, і щоб ти ступив на правильний життєвий шлях, то твоє серце мусить завжди жити в Божій присутності. Не будь розпусним, не йди за сатаною, не допускай жодних можливостей для того, щоб сатана міг виконувати свою роботу, і не допускай, щоб сатана тебе використовував. Ти повинен віддатися Богу повністю і дозволити Богові панувати над тобою.

Ти бажаєш бути слугою сатани? Ти бажаєш, щоб сатана тебе експлуатував? Ти віриш у Бога та прагнеш Його, щоб Він міг тебе удосконалити, чи щоб ти міг стати тлом для Божої роботи? Що тобі краще: змістовне життя, в якому ти здобутий Богом, чи нікчемне та порожнє життя? Що тобі краще: щоб тебе використовував Бог, чи щоб експлуатував сатана? Що тобі краще: дозволити, щоб тебе наповнювали Божі слова та істина, чи дати себе наповнювати гріхові та сатані? Уважно обміркуй усе це. У своєму щоденному житті ти мусиш розуміти, які слова, сказані тобою, і які діла, тобою вчинені, можуть спричинитися до порушення у твоїх стосунках із Богом, а потім мусиш виправитися, щоб увійти у правильний спосіб. Повсякчасно перевіряй свої слова, свої дії, кожен-кожнісінький свій рух, а також усі свої думки та ідеї. Здобудь належне розуміння свого реального стану та увійди у спосіб роботи Святого Духа. Це єдиний шлях до того, щоб мати правильні стосунки з Богом. Оцінивши, чи є твої стосунки з Богом нормальними, ти зможеш виправити свої наміри, зрозуміти природу та сутність людини та справді зрозуміти себе, і, роблячи це, ти зможеш увійти в реальний досвід, зректися себе по-справжньому і рішуче підкоритися. Коли ти переживатимеш ці моменти, пов'язані з тим, чи є твої стосунки з Богом нормальними, ти знайдеш можливості для того, щоб Бог тебе вдосконалював, і станеш здатним зрозуміти багато станів роботи Святого Духа. Ти

також зможеш розпізнати багато хитроців сатани та проникнути в його змови. Лише цей шлях веде до вдосконалення Богом. Ти виправляєш свої стосунки з Богом, щоб могли підкоритися Його розпорядженням у всій їхній повноті і щоб могли увійти ще глибше в реальний досвід та отримати ще більше роботи Святого Духа. Коли ти практикуєш нормальні стосунки з Богом, у більшості випадків успіху буде досягнуто через зречення плоті та через істинну співпрацю з Богом. Тобі слід зрозуміти, що «без серця, готового до співпраці, важко отримати Божу роботу; якщо плоть не страждає, то благословень від Бога не буде; якщо дух не бореться, то сатана не буде посоромлений». Якщо ти втілюватимеш ці принципи в життя та досконально їх зрозумієш, то твої погляди на віру в Бога будуть виправлені. У вашій нинішній практиці ви мусите відмовитися від менталітету «пошуку хліба для втамування голоду», мусите відкинути менталітет, який каже: «Усе здійснюється Святим Духом, а люди втрутитися не можуть». Кожен, хто так стверджує, тримається думки: «Люди можуть робити, що їм заманеться, а як прийде час, Святий Дух здійснить Свою роботу. Людям не потрібно стримувати плоть або співпрацювати – важливо лиш те, щоб вони були зворушені Святим Духом». Усі ці думки абсурдні. За таких обставин Святий Дух не спроможний працювати. Саме така точка зору значною мірою перешкоджає роботі Святого Духа. Часто робота Святого Духа досягається завдяки людській співпраці. Ті, хто не співпрацює і не має рішучості, але прагне досягти змін у своєму характері та отримати роботу Святого Духа і просвітлення та освічення від Бога, мають воістину непомірні думки. Це називається «потурання собі та прощення сатані». Такі люди не мають нормальних стосунків із Богом. Тобі варто знайти в собі багато виявлень і проявів сатанинського характеру, а також знайти всі практики, які йдуть наперекір тому, що Бог вимагає зараз. Чи зможеш ти зараз зректися сатани? Тобі треба досягти нормальних стосунків із Богом, діяти відповідно до Божих намірів і стати новою людиною з новим життям. Не зациклюйся на колишніх переступах, не жалкуй надміру про помилки, умій встати та співпрацювати з Богом і виконуй обов'язки, які тобі доручено виконувати. Таким чином твої стосунки з Богом стануть нормальними.

Якщо, прочитавши все це, ти просто стверджуєш, що приймаєш ці слова, але твоє серце залишається незворушним і ти не прагнеш того, щоб зробити нормальними свої стосунки з Богом, то це доводить, що своїм стосункам із Богом ти не надаєш значення. Це доводить, що твої погляди не виправилися, що твої наміри ще не спрямувалися на те, щоб ти був здобутий Богом та приносив Йому славу, а натомість спрямовані на те, щоб допустити перемогу сатанинських змов і досягти своїх власних цілей. Такі люди виношують в собі хибні наміри та неправильні погляди. Що би Бог не казав або як би Він це не говорив, такі люди залишаються абсолютно байдужими та не перемінюються анітрохи. Їхні серця не відчувають страху, і самі вони безсоромні. Така людина – це бездуховний бовдур.

Читай кожне Боже твердження та втілюй його у життя, щойно ти його зрозумієш. Можливо, траплялося таке, що твоя плоть була слабка, або що ти бував непокірним, або що чинив опір. Незалежно від того, як ти поведився в минулому, це не тягне за собою великих наслідків і не може завадити тому, щоб сьогодні твоє життя досягало зрілості. Поки ти можеш мати нормальні стосунки з Богом сьогодні, надія є. Якщо щоразу, як ти читаєш Божі слова, у тобі трапляється зміна, а інші можуть засвідчити, що твоє життя змінилося на краще, то це доводить, що зараз у тебе нормальні стосунки з Богом, і що вони були виправлені. Бог не поводить з людьми відповідно до їхніх переступів. Якщо в тебе з'явилося розуміння та усвідомлення, то доки ти будеш здатний облишити бунтарство та опір, Бог все одно помилує тебе. Коли у тебе є розуміння та рішучість прагнути того, щоб Бог тебе удосконалював, тоді твій стан у Божій присутності стане нормальним. Що б ти не робив, задумайся при цьому про таке: «Що подумає Бог, якщо я це зроблю? Чи принесе це користь моїм братам і сестрам? Чи буде це корисним для праці у Божому домі?». Чи то в молитві, чи у спілкуванні, чи у мові, чи в роботі, чи у контакті з іншими – досліджуй свої наміри та перевіряй, чи нормальні в тебе стосунки з Богом. Якщо ти не можеш розпізнати власні наміри та думки, то це означає, що тобі бракує проникливості, що доводить, що ти занадто мало розумієш істину. Якщо ти спроможний чітко зрозуміти все, що Бог робить, і можеш сприймати все через призму Його слів, стоячи на Його боці, то твої погляди стануть правильними. А тому встановлення добрих стосунків із Богом має найвище значення для кожного, хто вірить у Бога; кожен повинен вбачати в цьому завдання першорядної важливості та найбільшу подію в своєму житті. Усе, що ти робиш, оцінюється тим, чи маєш ти нормальні стосунки з Богом. Якщо твої стосунки з Богом нормальні, а твої наміри правильні – дій. Для підтримання нормальних стосунків із Богом ти повинен не боятися зазнати втрат для своїх особистих інтересів; ти не можеш допустити, щоб сатана перемагав, ти не можеш дозволити сатані закріпитися в тобі, і ти не можеш допустити, щоб сатана зробив тебе посміховиськом. Якщо ти маєш такі наміри, то це ознака того, що твої стосунки з Богом нормальні – не задля плоті, а радше для миру духу, для здобуття роботи Святого Духа та для догодження Божій волі. Щоб увійти у правильний стан, ти мусиш установити добрі стосунки з Богом та виправити погляди у своїй вірі в Бога. Це потрібно для того, щоб Бог міг тебе здобути, і щоб цим Він міг виявити плоди Своїх слів у тобі та просвітити й освітити тебе ще більше. Так ти увійдеш у правильний спосіб. Продовжуй їсти та пити сьогоднішні Божі слова, входь у нинішній спосіб роботи Святого Духа, дій відповідно до сьогоднішніх Божих вимог, не дотримуйся старомодних методів практики, не чіпляйся за старі способи дій, а входь у сьогоднішній спосіб роботи якомога швидше. Так твої стосунки з Богом стануть цілковито нормальними і ти ступиш на правильний шлях віри в Бога.

Зосередься більше на реальності

Кожна людина має можливість бути вдосконаленою Богом, тому всім слід розуміти, який вид служіння Богові найкраще відповідає Його намірам. Більшість людей не знає, що означає вірити в Бога, не розуміють вони й того, чому вони мають вірити в Нього, – тобто у більшості немає розуміння Божої роботи або мети Його плану управління. Сьогодні більшість людей досі вважає, що віра в Бога зводиться до того, щоб потрапити на небо та отримати спасіння душі. Вони й гадки не мають, у чому точно полягає важливість віри в Бога, і, ба більше, не мають анінайменшого розуміння найважливішої роботи в Божому плані управління. З різноманітних власних причин люди просто не виявляють жодного інтересу до Божої роботи, а також не замислюються над Його намірами або Його планом управління. Кожна людина як окрема особистість у цьому потоці повинна знати, у чому полягає мета всього Божого плану управління, які справи Він уже давно виконав, чому Він обрав цю групу людей, у чому полягає мета та значення того, що Він обрав їх, і що Він бажає досягти у цій групі. Те, що Бог зміг виростити таку групу непримітних людей у країні великого червоного дракона й дотепер продовжує працювати, випробовуючи та вдосконалюючи їх найрізноманітнішими способами, промовляючи незліченні слова, здійснюючи багато роботи та посилаючи так багато знаряддя – те, що один Бог виконав таку велику роботу, показує, наскільки Його робота є важливою. На цей момент ви не здатні повністю це оцінити. А тому ви не повинні розглядати ту роботу, яку Бог здійснив у вас, як тривіальну, – це не дрібниця. Навіть того, що Бог виявив вам сьогодні, достатньо, щоб ви спробували зрозуміти та пізнати. Лише за умови справжнього та докладного розуміння ваші переживання можуть заглибитися, а ваше життя – зростати. Сьогодні люди розуміють і роблять занадто мало; вони нездатні повністю виконувати Божі наміри. Це недолік людини та невиконання нею свого обов'язку, і тому вона нездатна досягти бажаного результату. Святий Дух не має засобів для роботи в багатьох людях, оскільки у них таке неглибоке розуміння Божої роботи й вони не бажають ставитися до роботи в Божому домі, коли вони її виконують, як до чогось цінного. Вони незмінно виконують формальні дії лише для того, щоб якось викрутитися, або ж йдуть за більшістю, або працюють лише про людське око. Сьогодні кожна людина в цьому потоці має пригадати, чи зробила вона у своїх діях і вчинках усе, що було в її силах, і чи доклала вона всіх зусиль до останньої крихти. Люди повністю не впоралися зі своїм обов'язком – і не тому, що Святий Дух не виконує Своєї роботи, а тому, що люди не виконують своєї, цим самим унеможлиблюючи виконання Святим Духом Його роботи. У Бога більше немає слів, але люди взагалі не встигають, вони занадто відстали, вони не в змозі йти в ногу з кожним кроком і неспроможні без відставання йти по стопах Агнця. Чого вони мали б дотримуватися, вони не дотримувалися; те, що вони мали б практикувати, вони не практикували; про

що вони мали б молитися, вони не молилися; те, що вони мали б відкласти, вони не відклали. Вони нічого з цього не зробили. А тому ця розмова про присутність на банкеті – порожня; в ній немає жодного реального сенсу, це все в їхній уяві. Можна сказати, якщо дивитися з погляду сьогоднішнього дня, що люди абсолютно не виконували свій обов'язок. Усе залежало від того, що робив Бог і що Він Сам говорив. Функція людини була занадто малою; люди – це непотрібний мотлох, неспроможний співпрацювати з Богом. Бог промовляв сотні й тисячі слів, але жодного з них люди не втілювали в життя – чи то зречення плоті, чи відкидання уявлень, чи практикування в послуху Богові в усьому з одночасним розвитком проникливості та здобуття розуміння, чи відмова давати людям місце у своєму серці, чи усування ідолів у своєму серці, чи повстання проти своїх хибних намірів, чи небажання піддаватися емоціям, чи виконання справ чесно та без упереджень, чи глибше розмірковування про Божі інтереси та вплив їхніх слів на інших, чи принесення більшої користі Божій роботі, чи піклування про користь для Божого дому у всьому, що вони роблять, чи недопускання того, щоб емоції керували їхньою поведінкою, чи відкидання того, що догоджає їхній власній плоті, чи усунення старих егоїстичних уявлень тощо. Вони-таки розуміють деякі з усіх цих вимог, які Бог висуває до людини, але просто не бажають утілювати їх у життя. Що ще Бог може зробити, як ще Він може їх зворушити? Як сини непокори в Божих очах все ще можуть мати нахабство підхоплювати Його слова та захоплюватися ними? Як їм вистачає нахабства споживати Божу їжу? Де ж людська совість? Вони не виконали навіть найменшого мінімуму тих обов'язків, які мали б виконати, не кажучи вже про те, щоб зробити все можливе. Вони живуть нездійсненою мрією, хіба ні? Без практики не може бути й мови про реальність. Це факт, ясний як білий день!

Ви маєте засвоювати більш реалістичні уроки. Немає потреби в цих пишномовних порожніх балачках, якими так захоплюються люди. Коли мова заходить про пізнання, то воно у кожної людини вище, ніж у попередньої, але у них все одно немає шляху до втілення його в життя. Скільки людей зрозуміло принципи втілення в життя? Скільки людей засвоїло справжні уроки? Хто може спілкуватися про реальність? Уміння говорити про знання Божих слів не означає, що ти володієш справжнім духовним станом; воно лише показує, що ти народився розумним, що ти обдарований. Якщо ти не можеш вказати шлях, то результат буде ніяким, і ти будеш непотрібним сміттям! Хіба ти не прикидаєшся, якщо не можеш нічого сказати про справжній шлях до втілення в життя? Хіба ти не блефуєш, якщо не можеш запропонувати свій реальний досвід іншим, тим самим даючи їм уроки, які вони могли б засвоїти, або шлях, яким вони могли б піти? Хіба ти не ошуканець? Яка твоя цінність? Така людина може лише грати роль «винахідника теорії соціалізму», а не «учасника розбудови соціалізму». Бути без реальності – це бути без істини. Бути без реальності – це бути ні до чого непридатним. Бути без реальності – це бути ходячим трупом. Бути без реальності – це бути «ідеологом марксизму-ленінізму» без

жодного еталонного значення. Я закликаю кожного з вас: стуліть пельку щодо теорії та говоріть про щось реальне, щось справжнє та суттєве; дослідіть трохи «сучасного мистецтва», скажіть щось реалістичне, зробіть якийсь реальний внесок, проявіть хоч трохи дух посвяти. Дивися в очі реальності, коли говориш; не веди нереалістичних та перебільшених балачок, щоб змусити людей відчутти себе щасливими або підскочити від подиву та звернути на тебе увагу. Яка в цьому цінність? Який сенс у тому, щоб змусити людей ставитися до тебе з теплотою? Будь трохи «артистичним» у своїй мові, будь трохи справедливішим у своїй поведінці, будь трохи розумнішим у тому, як ти поводишся з тим чи іншим, будь трохи практичнішим у тому, що ти кажеш, думай про те, щоб кожною своєю дією приносити користь Божому дому, прислухайся до своєї совісті, коли стаєш емоційним, не відплачуй за доброту ненавистю, не будь невдячним за добро та не будь лицеміром, щоб не стати джерелом поганого впливу. Коли ти їси та п'єш Божі слова, тісніше пов'язуй їх із реальністю, а коли спілкуєшся, більше говори про реальне. Не виявляй поблажливості – це не догодить Богу. У своєму спілкуванні з іншими будь трохи терпимішим, трохи поступливішим, трохи великодушнішим, і нехай уроком для тебе буде «дух прем'єр-міністра».^a Коли в тебе виникають погані думки, ще більше вправляйся у зреченні плоті. Коли працюєш, більше говори про реалістичні шляхи та не заносься занадто високо, інакше те, що ти кажеш, буде недосяжним для людей. Менше насолоди, більше внеску – покажи свій безкорисливий дух посвяти. Будьте уважнішими до Божих намірів, більше прислухайтеся до свого сумління, будьте більш обачливими і не забувайте, як Бог кожного дня терпляче та завзято промовляє до вас. Частіше читайте «старий альманах». Більше моліться та частіше спілкуйтеся. Припиніть бути такими сумбурними; покажіть трохи розсудливості та здобудьте трохи розуміння. Коли простягається ваша грішна рука, відсмикніть її назад; не дайте їй простягнутися дуже далеко. Це марно, і від Бога ви отримаєте лише прокляття й нічого іншого, тож будьте обачні. Нехай ваше серце жалує інших, і не треба завжди вдаряти зі зброєю в руці. Більше спілкуйтеся про пізнання істини та більше розмовляйте про життя, підтримуючи дух допомоги іншим. Більше робіть, а менше говоріть. Докладайте більше зусиль до втілення в життя, а менше – у дослідження та аналіз. Дозволяйте собі бути більше зворушеними Святим Духом і давайте Богові більше можливостей вас удосконалити. Усувайте більше людських елементів; ви ще й досі забагато чого робите людськими способами, а ваша поверхова манера роботи та поведінки ще й досі залишається огидною для інших – більше позбавляйтеся такого. Ваш психологічний стан ще й досі занадто мерзотний; витрачайте більше часу на його виправлення. Ви все ще надаєте людям занадто великого статусу; надайте більшого

^a Дух прем'єр-міністра: класичний китайський вислів на означення людини широкого кругозору та великої щедрості.

статусу Богові та не будьте такими нерозсудливими. «Храм» завжди належав Богові, і люди не повинні заволодіти ним. Коротко кажучи, більше зосереджуйтеся на праведності, а менше – на емоціях. Найкраще взагалі усунути плоть. Більше говоріть про реальність, а менше – про знання; найліпше ж стулити пельку та взагалі нічого не говорити. Більше говоріть про шлях утілення в життя та менше вихваляйтеся намарно. Найкраще приступити до втілення в життя прямо зараз.

Божі вимоги до людей не такі вже й високі. Поки люди старанно та завзято втілюють їх у життя, вони отримуватимуть «прохідний бал». Правду кажучи, досягти розуміння, пізнання та осягнення істини складніше, ніж практикувати істину. Спочатку практикуй усе, що зрозумів; практикуй те, що вже осягнув. Таким чином ти зможеш поступово досягти істинного пізнання та розуміння істини. Це ті кроки та засоби, за допомогою яких працює Святий Дух. Якщо ти не практикуватимеш покору в такий спосіб, то не досягнеш нічого. Якщо ти завжди дієш за своєю власною волею та не практикуєш послух, то хіба Святий Дух працюватиме в тобі? Хіба Святий Дух працює так, як ти забажаєш? Чи Він працює відповідно до того, чого тобі бракує, і на основі Божих слів? Якщо тобі це не ясно, то ти не зможеш увійти в реальність істини. Чому більшість людей витрачає багато зусиль на читання Божих слів, але має так мало пізнання й потім не може нічого сказати про справжній шлях? Невже ти думаєш, що володіння знаннями – це те ж саме, що й володіння істиною? Хіба це не помилкова точка зору? Ти здатний висловити стільки знань, скільки піщинок на пляжі, але в жодному з них немає реального шляху. Хіба ти не намагаєшся цим обдурити людей? Хіба ти не влаштовуєш показуху, не підкріплену жодною сутністю? Усяка така поведінка шкодить людям! Що вищою є теорія й що більше вона позбавлена реальності, то більше вона нездатна привести людей до реальності. Що вищою є теорія, то більше вона змушує тебе кидати виклик Богові та виступати проти Нього. Не плекайте духовну теорію – від неї немає жодного толку! Деякі люди десятками років говорять про духовну теорію, вони стали гігантами духовності, але в кінцевому підсумку їм все одно не вдається увійти в реальність істини. Оскільки вони не втілювали в життя Божі слова та не переживали їх, у них немає принципів або шляху для практичного застосування. Такі люди самі без реальності істини, то ж як вони можуть привести інших людей на правильний шлях віри в Бога? Вони можуть лише звести людей на манівці. Хіба це не шкода іншим і самим собі? Щонайменше, ти мусиш бути здатним розв'язувати реальні проблеми, які прямо перед тобою. Іншими словами, ти повинен уміти втілювати Божі слова в життя та переживати їх, і втілювати в життя істину. Лише це є покірністю Богові. Лише ввійшовши в життя, ти придатний до праці для Бога, і лише повністю присвятивши себе Богові зі щирістю, ти можеш бути схвалений Богом. Не треба завжди робити грандіозні заяви та розповідати пишномовну теорію – це все нереальне. Просторікувати про духовну теорію, щоб люди захоплювалися тобою, означає не свідчити про Бога, а,

навпаки, виставляти себе напоказ. Це не приносить абсолютно ніякої користі людям і не напучує їх, і може легко призвести до того, що вони будуть поклонятися духовній теорії, а не зосереджуватися на втіленні істини в життя – і хіба це не зведення людей на манівці? Якщо так продовжувати далі, то це породжуватиме численні порожні теорії та правила, які будуть стримувати людей і заманювати їх у пастку; це справді обурливо. Тому говори більше те, що є реальним, більше розмовляй про проблеми, які насправді існують, проводи більше часу за шуканням істини для розв'язання проблем – це те, що є найважливішим. Не зволікай, навчаючись утілювати істину в життя, – це шлях входження в реальність. Не сприймай досвід і знання інших людей за свою приватну власність і не виставляй їх для того, щоб інші ними захоплювалися. У тебе мусить бути власне входження в життя. Лише практикуючи істину та підкоряючись Божій волі, ти матимеш входження в життя. Це те, що має практикувати та на чому має зосередитися кожна людина.

Якщо те, про що ти спілкуєшся, може дати людям шлях, яким вони будуть іти, то це означає, що ти володієш реальністю. Що б ти не казав, ти повинен вводити людей до практики та давати всім їм шлях, яким вони можуть піти. Люди повинні мати не лише знання – значно важливіше мати шлях, яким потрібно йти. Щоб люди вірили в Бога, вони повинні йти шляхом, яким веде Бог у Своїй роботі. Тобто процес віри в Бога – це процес проходження шляху, яким веде Святий Дух. Відповідно, у тебе повинен бути шлях, яким ти можеш іти, незважаючи ні на що, і ти повинен вступити на шлях вдосконалення Богом. Не відставай занадто сильно й не переймайся занадто багатьма речами. Лише якщо ти йдеш шляхом, яким веде Бог, не викликаючи переривань, ти можеш отримати роботу Святого Духа та заволодіти шляхом входження. Лише це вважається відповідністю Божим намірам і виконанням людиною свого обов'язку. Кожна людина як окрема особистість у цьому потоці повинна належним чином виконувати свій обов'язок, більше робити того, що мають робити люди, і не діяти свавільно. Люди, які виконують роботу, повинні чітко формулювати свої слова, а люди, які слідуєть, повинні більше зосередитися на витривалості в труднощах та на покорі, і всі повинні триматися свого місця та не виходити за рамки дозволеного. У серці кожна людина має чітко розуміти, як вона повинна практикувати та яку функцію повинна виконувати. Іди шляхом, яким веде Святий Дух; не сходи з нього на манівці та не помиляйся. Ти повинен чітко бачити сьогоднішню роботу. Входження в сьогоднішні методи роботи – це те, що ви повинні втілювати у життя. Це перше, у що ви повинні ввійти. Не витрачайте більше слів на щось інше. Виконання роботи у Божому домі сьогодні – це ваша відповідальність, входження у сьогоднішній метод роботи – це ваш обов'язок, а практикування сьогоднішньої істини – це ваш тягар.

Дотримання заповідей і практикування істини

На практиці дотримання заповідей має бути пов'язано з утіленням істини в життя. Виконуючи заповіді, треба практикувати істину. Практикуючи істину, не можна ні порушувати принципи заповідей, ні йти проти заповідей; треба робити все, чого вимагає від тебе Бог. Виконання заповідей і практикування істини взаємопов'язані, а не суперечать одне одному. Що більше ти практикуєш істину, то більша твоя спроможність дотримуватися сутності заповідей. Що більше ти практикуватимеш істину, то більше розумітимеш Боже слово, сказане в заповідях. Практикувати істину та виконувати заповіді – не суперечливі дії, а взаємопов'язані. На початку людина могла практикувати істину й набувати просвітління від Святого Духа, тільки якщо вже дотримувалася заповідей, але це не первісний Божий намір. Бог вимагає, щоб ти вкладав у поклоніння Йому своє серце, а не просто добре поведився. Однак ти повинен дотримуватися заповідей хоча б поверхово. Поступово, з досвідом, здобувши чіткіше розуміння Бога, люди перестануть бунтувати проти Нього й опиратися Йому та більше не матимуть жодних сумнівів щодо Його роботи. Тільки так люди можуть дотримуватися сутності заповідей. Тому саме лише дотримання заповідей без практикування істини неефективне та не є справжнім поклонінням Богові, бо ти ще не набув справжнього духовного стану. Виконання заповідей без істини – це не більше ніж суворе дотримання правил. Якщо ти так робитимеш, заповіді стануть твоїм законом, що не допоможе тобі зростати в житті. Навпаки, вони зробляться твоїм тягарем і міцно зв'яжуть тебе, як старозавітні закони, через що ти втратиш присутність Святого Духа. Тож ефективно виконувати заповіді можна, тільки практикуючи істину, а заповіді слід виконувати для того, щоб практикувати істину. У процесі виконання заповідей ти втілюватимеш у життя ще більше істин, а практикуючи істину, ти здобудеш іще глибше розуміння того, що насправді означають заповіді. Мета й зміст Божої вимоги до людини дотримуватися заповідей полягають не тільки в тому, щоб змусити її слідувати правилам, як вона може собі думати; це радше пов'язано з її входженням у життя. Ступінь твого зростання в житті диктує міру, якою ти будеш здатен дотримуватися заповідей. Хоча заповіді призначено для виконання людиною, сутність заповідей стає очевидною лише із життєвого досвіду людини. Більшість людей вважає, ніби добре виконання заповідей означає, що вони «повністю готові, залишається тільки наздогнати». Це навіжене уявлення, яке не відповідає Божій волі. Ті, хто так говорить, не бажають розвиватися, а прагнуть плоті. Це нісенітниця! Це не відповідає дійсності! Немає Божої волі на те, щоб просто практикувати істину без справжнього дотримання заповідей. Ті, хто так робить, – каліки; вони подібні до людей без ноги. Якщо просто виконувати заповіді без володіння істиною, наче дотримуючись правил, це теж не може догодити Богу; люди, які так роблять, також страждають на своєрідну інвалідність, подібно до тих,

у кого немає ока. Можна сказати так: якщо ти добре виконуватимеш заповіді та здобудеш ясне розуміння практичного Бога, то ти володітимеш істиною; умовно кажучи, ти здобудеш справжній духовний стан. Якщо ти практикуватимеш істину, яку мусиш практикувати, то також дотримуватимешся заповідей, і ці дві речі не суперечать одна одній. Практикування істини та дотримання заповідей – це дві системи, які є невід’ємними частинами життєвого досвіду людини. У досвіді людини не мусить бути поділу на дотримання заповідей і практикування істини: ці дві речі мають бути інтегровані між собою. Однак між ними існують як відмінності, так і зв’язки.

Проголошення заповідей у новому періоді є свідченням того факту, що всі люди в цьому потоці, усі ті, хто сьогодні чує голос Божий, увійшли в новий період. Це новий початок Божої роботи, а також початок останньої частини роботи шеститисячолітнього Божого плану управління. Заповіді нового періоду символізують, що Бог і людина ввійшли в царство нового неба й нової землі та що Бог виконуватиме більше практичної роботи та здійснюватиме на землі ще більше ще величнішої роботи, так само як Єгова працював серед ізраїльтян, а Ісус – серед євреїв. Заповіді нового періоду також символізують, що ця громада людей отримуватиме від Бога більше величніших доручень і буде забезпечена, нагодована, підтримана, доглянута й захищена Ним у практичний спосіб, отримає від Нього ще більше практичного навчання, а Боже слово розбереться з нею, зламає й очистить її. Значення заповідей нового періоду досить глибоке. Вони вказують, що Бог дійсно явиться на землі, звідки завоює цілий усесвіт, явивши всю Свою славу в плоті. Вони також указують, що практичний Бог виконуватиме на землі більше практичної роботи, щоб удосконалювати всіх Своїх обранців. Більше того, Бог досягатиме всього на землі словами та зробить явною постанову про те, що «втільний Бог підніметься на найвищу висоту та буде звеличений, і всі народи й усі нації стануть на коліна, щоб поклонитися Богові, великому». Хоча заповіді нового періоду призначено для виконання людиною й це її обов’язок і зобов’язання, зміст, який вони несуть, занадто глибокий, щоб його можна було повністю виразити одним-двома словами. Заповіді нового періоду замінюють старозавітні закони та новозавітні постанови, проголошені Єговою й Ісусом. Це глибший урок і не така проста справа, як люди можуть собі уявляти. У заповідях нового періоду є аспект практичного значення: вони служать точкою контакту між періодом Благодаті й періодом Царства. Заповіді нового періоду поклали кінець усім практикам і постановам старого періоду, а також усім практикам періоду Ісуса й тим, що були до нього. Вони приводять людину в присутність практичнішого Бога та створюють можливість для того, щоб Він особисто почав її вдосконалювати; вони є початком шляху досконалості. Отже, ви повинні правильно ставитися до заповідей нового періоду, не бути безсистемними в їх дотриманні та не зневажати їх. У заповідях нового часу робиться великий акцент на одному моменті: людина повинна

поклонятися практичному Богові сьогодення, що передбачає практичніше підкорення сутності Духа. Заповіді також підкреслюють принцип, за яким Бог судитиме, винна людина чи праведна, після того як Він проявиться як Сонце праведності. Заповіді легше зрозуміти, ніж утілити в життя. Звідси видно: якщо Бог бажає вдосконалити людину, то Він мусить робити це Своїми власними словами та проводом, і людина не може досягти досконалості лише за допомогою власного вродженого розуму. Те, зможе людина дотримуватися заповідей нового періоду чи ні, залежить від її знання про практичного Бога. Отже, те, зможеш ти виконувати заповіді чи ні, – це не питання, яке вирішиться за лічені дні. Це дуже глибокий урок, який треба засвоїти.

Практикування істини – це шлях, за допомогою якого життя людини може зростати. Якщо ви не практикуватимете істину, то у вас не залишиться нічого, крім теорії, і у вас не буде справжнього життя. Істина – це символ духовного стану людини, і те, практикуєш ти істину чи ні, пов'язане з тим, маєш ти справжній духовний стан чи ні. Якщо ти не практикуєш істину, не чиниш праведно або піддаєшся емоціям і піклуванню про свою плоть, то ти далекий від дотримання заповідей. Це найглибший з уроків. У кожному періоді є багато істин, у які люди повинні ввійти та які мусять зрозуміти, але в кожному періоді є й різні заповіді, що супроводжують ці істини. Істини, які практикують люди, стосуються конкретного періоду, так само як і заповіді, яких люди дотримуються. У кожного періоду власні істини, які слід практикувати, і заповіді, яких слід дотримуватися. Однак залежно від різних заповідей, проголошених Богом, – тобто залежно від різних періодів, – ціль і результат практикування людиною істини сумірно відрізняються. Можна сказати, що заповіді служать істині, а істина існує, щоб підтримувати заповіді. Якби існувала тільки істина, то в Божій роботі не відбувалося б жодних особливих змін, вартих згадки. Однак, звертаючись до заповідей, людина може визначити міру тенденцій у роботі Святого Духа та пізнати період, у якому працює Бог. У релігії багато людей, які можуть практикувати ті ж істини, що й люди періоду Закону. Але вони не володіють заповідями нового періоду й не можуть їх виконувати. Вони досі дотримуються старих звичаїв і залишаються такими, як первісні люди. Їх не супроводжують нові методи роботи, і вони не бачать заповідей нового періоду. Тому такі люди не мають Божої роботи. Це все одно, якби в них була тільки порожня шкаралупа; якщо всередині немає пташеняти, то немає й духу. Точніше кажучи, це означає, що в них немає життя. Такі люди ще не ввійшли в новий період і відстали на багато етапів. Тож марно мати істини старих періодів, якщо не маєш заповідей нового періоду. Багато хто з вас практикує істину сьогодення, але не дотримується її заповідей. Ви нічого не здобудете, а істина, яку ви практикуєте, буде беззмістовною та нічого не вартою, і Бог вас не похвалить. Практикувати істину потрібно в параметрах методів поточної роботи Святого Духа, у відповідь на голос практичного Бога сьогоднішнього дня. Без цього все безрезультатне, подібно

до спроб набрати воду плетеним кошиком. У цьому також полягає практичний зміст проголошення заповідей нового періоду. Щоб люди дотримувалися заповідей, їм щонайменше потрібно мати позбавлене непорозуміння знання практичного Бога, що явився в плоті. Інакше кажучи, люди повинні зрозуміти принципи дотримання заповідей. Дотримуватися заповідей означає виконувати їх не безсистемно й не довільно, а з основою, метою та принципами. Перше, чого потрібно досягти, – це ясності видінь. Якщо ти маєш доскональне розуміння роботи Святого Духа в теперішньому часі та входиш у сьогоденні методи роботи, то природно здобудеш чітке розуміння виконання заповідей. Якщо настане день, коли ти побачиш сутність заповідей нового періоду наскрізь і зможеш їх виконувати, це означатиме, що тебе вдосконалено. У цьому полягає практичне значення практикування істини та виконання заповідей. Те, можеш ти практикувати істину чи ні, залежить від того, як ти сприймаєш сутність заповідей нового періоду. Робота Святого Духа постійно являтиметься людям, і Бог вимагатиме від них дедалі більшого. Тож істини, які людина реально втілює в життя, ставатимуть чисельнішими та величнішими, а наслідки виконання заповідей – глибшими. Тому ви повинні водночас і практикувати істину, і дотримуватися заповідей. Ніхто не має нехтувати цим питанням; нехай у цей новий період одночасно почнуть діяти нова істина та нові заповіді.

Ти маєш знати, що практичний Бог – це Сам Бог

Що тобі слід знати про практичного Бога? Дух, Людина та Слово складають Самого практичного Бога, і в цьому полягає істинне значення Самого практичного Бога. Якщо ти знаєш лише Істоту – якщо знаєш Його звички та Його особистість, – але не знаєш роботу Духа або того, що Дух чинить у тілі, і якщо ти лише звертаєш увагу на Духа та на Слово, і лише молишся перед Духом, але не знаєш роботу Божого Духа у практичному Богові, то це поки що доводить, що ти не знаєш практичного Бога. Знання практичного Бога включає знання та переживання Його слів, розуміння правил і принципів роботи Святого Духа, а також того, як Дух Божий працює у плоті. Це також включає знання того, що всяка Божа дія у плоті керується Духом і що слова, які Він промовляє, є прямим виявом Духа. Тому першорядним у пізнанні практичного Бога є знати, як Бог працює в людській та в божественній природах. А це, своєю чергою, пов'язане з виявами Духа, в яких беруть участь усі люди.

Які є аспекти виявів Духа? Іноді Бог працює у людській природі, а іноді – у божественній; але в обох випадках верховодить Дух. Який дух всередині людей, таким є і їхній зовнішній вияв. Дух працює у звичайний спосіб, але Його керівництво, яке здійснюється Духом, має дві частини: одна частина – це Його робота в людській

природі, а інша – Його робота через божественність. Тобі слід це чітко знати. Робота Духа змінюється залежно від обставин: коли потрібна Його людська робота, тоді Дух скеровує цю людську роботу, а коли потрібна Його божественна робота, тоді для її здійснення безпосередньо з'являється божественність. Оскільки Бог працює у плоті та з'являється у плоті, Він працює і в людській, і в божественній природах. Його робота в людській природі скеровується Духом і здійснюється для того, щоб задовольнити плотські потреби людей, полегшити їхню взаємодію з Ним, дозволити їм споглядати реальність та нормальність Бога, а також щоб дати їм побачити, що Дух Божий зійшов у плоті та перебуває серед людей, мешкає з людиною і взаємодіє з нею. Робота в божественній природі виконується для того, щоб забезпечити усім необхідним життя людей та скерувати людей у всьому з позитивного боку, змінити характер людей та дозволити їм правдиво споглядати з'явлення Духа в плоті. В основному, зростання в житті людини досягається безпосередньо завдяки Божій роботі та Його словам у божественній природі. Лише тоді, коли люди приймають Божу роботу в божественній природі, вони можуть досягти перемін у своєму характері, і лише в такому разі вони можуть насититися у своєму дусі. І лише тоді, коли на додачу до цього здійснюється робота в людській природі: Боже пастирство, Його підтримка та забезпечення у людській природі, – можна повністю досягти результатів Божої роботи. Сам практичний Бог, про Якого сьогодні йде мова, працює і в людській, і в божественній природі. Через з'явлення практичного Бога досягається Його нормальна людська робота і життя, а також Його повністю божественна робота. Його людська та божественна природа об'єднані в одне, і робота і тієї, й іншої здійснюється через слова. Чи в Своїй людській природі, чи в божественній, Він промовляє слова. Коли Бог працює в людській природі, Він розмовляє мовою людської природи, щоб люди могли взаємодіяти зі сказаним та розуміти його. Його слова сказані просто і їх легко зрозуміти, так що їх можна надати всім людям; незалежно від того, наділені люди знаннями чи малоосвічені, усі вони можуть отримати Божі слова. Божа робота у божественній природі також здійснюється через слова, але вона сповнена поживи, сповнена життя, вона незаплямована людськими ідеями, вона не передбачає людських уподобань і вона не має людських обмежень, вона лежить поза межами будь-якої звичайної людської природи; вона здійснюється у плоті, але є прямим виявом Духа. Якщо люди прийматимуть лише Божу роботу, здійснену у людській природі, то вони поставлять себе у рамки певного масштабу, а тому потребуватимуть довготривалого розбору, обтинання та дисциплінування задля того, щоб у них сталася хоча б незначна переміна. Однак без роботи або присутності Святого Духа вони завжди повертатимуться до своїх старих шляхів. Лише через роботу божественної природи можна виправити ці недуги та недоліки, лише тоді людей можна зробити досконалими. Замість постійного розбору та обтинання потрібна позитивна пожива, використання слів для компенсування всіх

недоліків, використання слів для виявлення кожного стану людей, використання слів для скерування їхнього життя, кожного їхнього висловлювання, кожної їхньої дії, щоб оголити їхні наміри та мотиви. Це реальна робота практичного Бога. Тому у вашому ставленні до практичного Бога вам слід відразу підкоритися Його людській природі, визнаючи і засвідчуючи Його, і, крім того, вам слід прийняти Його божественну роботу і божественні слова та коритися їм. Боже з'явлення у плоті означає, що вся робота і всі слова Духа Божого здійснюються через Його звичайну людську сутність та через Його втілену плоть. Іншими словами, Божий Дух одночасно скеровує Свою людську роботу і здійснює роботу божественної природи у плоті, і у втіленому Богові ти можеш побачити як Божу роботу в людській природі, так і Його повністю божественну роботу. У цьому полягає справжнє значення з'явлення практичного Бога у плоті. Якщо ти чітко це бачиш, то зможеш поєднати усі різні частини Бога; ти припиниш надавати неналежного значення Його роботі в божественній природі і припиниш дивитися з неналежною зневажливістю на Його роботу у людській природі, і ти не впадатимеш у крайнощі та не ходитимеш обхідними шляхами. Загалом, значення практичного Бога полягає у тому, що робота Його людської природи та Його божественної природи, керована Духом, виявляється через Його плоть, щоб люди могли бачити, що Він сповнений життя та справжній, реальний та правдивий.

Робота Божого Духа в людській природі має перехідні фази. Удосконалюючи людство, Він дає можливість Своїй людській природі отримувати керування від Духа, після чого Його людська природа здатна забезпечувати церкви і пасти їх. Це один вияв Божої нормальної роботи. Таким чином, якщо ти чітко бачиш принципи Божої роботи в людській природі, то ти навряд чи плекатимеш якісь свої уявлення про Божу роботу у людській природі. Незважаючи ні на що, Дух Божий не може помилятися. Він правий і безпомильний; Він нічого не робить неправильно. Божественна робота є прямим виявом Божої волі без завад з боку людської природи. Вона не зазнає вдосконалення, а походить безпосередньо від Духа. Однак той факт, що Він може працювати в божественній природі, пояснюється Його нормальною людською природою; ця робота анітрохи не надприродна, і, здається, її виконує звичайна людина. Бог зійшов із небес на землю насамперед для того, щоб передати слова Бога через плоть, щоб завершити роботу Божого Духа засобами плоті.

Сьогодні знання людей про практичного Бога залишається занадто одностороннім і їхнє розуміння значення втілення залишається занадто обмеженим. Через існування Божої плоті завдяки Божій роботі та Його словам люди бачать, що Дух Божий так багато в Собі має, що Він такий багатий. Але як би там не було, Боже свідчення в кінцевому підсумку походить від Духа Божого: що Бог робить у плоті, за якими принципами Він працює, що Він робить у людській природі та що Він робить у божественності. Люди повинні знати про це. Сьогодні ти здатний

поклонятися цій особі, тоді як по суті ти поклоняєшся Духові, і це найменше, чого люди повинні досягти у своєму пізнанні втіленого Бога: пізнання сутності Духа через плоть, пізнання божественної роботи Духа у плоті та людської роботи у плоті, прийняття всіх слів і висловлювань Духа у плоті і споглядання того, як Дух Божий скеровує плоть та демонструє Свою силу у плоті. Сказане означає, що людина пізнає Духа в небі через плоть; з'явлення Самого практичного Бога серед людей розвіяло в людських уявленнях ідею про невизначеного Бога. Поклоніння людей Самому практичному Богу збільшило їхній послух Богові, а завдяки Духу Божої божественної роботи у плоті та Його людської роботи у плоті людина отримує одкровення та пастирську турботу, а у життєвих нахилах людини досягаються зміни. У цьому і полягає фактичне значення з'явлення Духа у плоті, головною метою якого є те, щоб люди могли взаємодіяти з Богом, покладатися на Бога та досягати пізнання Бога.

По суті, яке ставлення люди повинні мати до практичного Бога? Що ти знаєш про втілення, про з'явлення Слова у плоті, про Боже з'явлення у плоті, про діла практичного Бога? Які сьогодні головні теми для обговорення? Утілення, з'явлення Слова у плоті та Боже з'явлення у плоті – це все ті питання, які необхідно зрозуміти. Ви повинні поступово прийти до розуміння цих питань та мати чітке знання про них у своєму життєвому досвіді, заснованому на вашому духовному стані та добі, в яку ви живете. Процес, за допомогою якого люди переживають Божі слова, є таким самим, як і процес, за допомогою якого вони пізнають з'явлення Божих слів у плоті. Що більше людей переживають Божі слова, то більше вони пізнають Божого Духа; переживаючи Божі слова, люди усвідомлюють принципи роботи Духа та приходять до пізнання Самого практичного Бога. Власне кажучи, коли Бог робить людей досконалими та здобуває їх, Він дозволяє їм пізнати діла практичного Бога; Він використовує роботу практичного Бога, щоб показати людям фактичне значення втілення, щоб показати їм, що Дух Божий насправді з'явився перед людиною. Коли люди здобуті Богом та зроблені Ним досконалими, тоді їх підкорили вияви практичного Бога; слова практичного Бога змінили їх та впровадили в них Його власне життя, наповнюючи їх тим, Ким є Він (чи то тим, Ким Він є у Своїй людській природі, чи тим, Ким Він є у Своїй божественності), наповнюючи їх сутністю Його слів та змушуючи людей втілювати Його слова у життя. Коли Бог здобуває людей, Він робить це в першу чергу завдяки використанню слів і висловлювань практичного Бога, щоб мати справу з недоліками людей, а також засуджувати та виявляти їхній бунтівний характер, змушуючи їх отримати те, що їм потрібно, і показуючи їм, що Бог прийшов серед людей. Найголовніше, що робота, здійснена практичним Богом, полягає в тому, щоб спасти кожну людину від впливу сатани, забрати її з краю бруду та усунути її зіпсований характер. Найглибше значення того, що людина є здобутою практичним Богом, – це можливість утілювати у життя звичайну людську сутність, коли практичний Бог є взірцем і зразком, бути

спроможним у практичному житті діяти відповідно до слів і вимог практичного Бога без найменшого відхилення або відходу, застосовуючи сказане будь-яким способом, який Він називає, та бути спроможним досягти всього, що Він просить. Так ти будеш здобутий Богом. Коли ти здобутий Богом, тоді ти не лише володієш роботою Святого Духа; найголовніше, ти можеш тоді жити згідно з вимогами практичного Бога. Лише те, що ти маєш роботу Святого Духа, не означає, що ти маєш життя. Суть у тому, чи здатний ти діяти відповідно до вимог практичного Бога щодо тебе, – це має прямий стосунок до того, чи можеш ти бути здобутий Богом. Це найбільше значення роботи практичного Бога у плоті. Сказане означає, що Бог здобуває групу людей, дійсно та фактично з'являючись у плоті сповненим життям та справжнім, щоб Його бачили люди, фактично здійснюючи роботу Духа в плоті та діючи як взірець для людей у плоті. Боже з'явлення у плоті насамперед має на меті дати людям можливість бачити справжні Божі вчинки, надати тілесну форму безформному Духові та дозволити людям бачити й торкатися Його. У такий спосіб ті, кого Він зробив досконалими, будуть втілювати Його у життя, будуть здобуті Ним і будуть за Його серцем. Якби Бог промовляв лише на небі і насправді не зійшов на землю, то люди і досі були б неспроможні пізнати Бога; вони могли б лише проповідувати Божі вчинки, вдаючися до порожньої теорії, та не мали б Божих слів як реальність. Бог прийшов на землю перш за все для того, щоб бути взірцем і зразком для тих, кого Він має здобути; лише таким чином люди можуть насправді пізнати Бога, торкнутися Бога і побачити Його, і тільки тоді вони істинно можуть бути здобуті Богом.

Тільки втілення істини в життя є володінням реальністю

Високо тримати Божі слова й вміти без збентеження пояснювати їх не означає володіти реальністю; усе не так просто, як ти собі уявляєш. Те, чи володієш ти реальністю, залежить не від того, що ти кажеш; радше це залежить від того, чим ти живеш. Тільки коли Божі слова стають твоїм життям і твоїм природним вираженням, можна сказати, що ти володієш реальністю, і тільки тоді можна вважати, що ти здобув справжнє розуміння і реальний духовний стан. Ти мусиш бути здатним витримати тривале випробування, а також бути здатним втілювати подобу, якої вимагає Бог. Це не має бути самим лише позерством; це має походити від вас природним чином. Тільки тоді ви справді будете володіти реальністю, і тільки тоді ви набудете життя. Дозвольте Мені навести в якості прикладу всім відоме випробування прислужників: кожен може викладати найвищі теорії щодо прислужників, і кожен добре розбирається в цьому предметі; на цю тему багато говорять, і кожна промова перевершує попередню, наче це змагання. Однак якщо

людина не пройшла серйозне випробування, то дуже важко сказати, що вона несе добре свідчення. Коротко кажучи, те, що людина втілює, досі не є достатнім, і це повністю суперечить її розумінню. Отже, це досі не стало реальним духовним станом людини, і це досі не життя людини. Оскільки розуміння людини не втілилося в реальність, її духовний стан поки що нагадує замок, збудований на піску, – він хитається і ось-ось готовий завалитися. Людина володіє вкрай малим обсягом реальності; знайти в людині реальність практично неможливо. Від людини природним чином походить дуже мало реальності, і вся реальність, якою вона живе, є вимушеною. Ось чому Я кажу, що людина не володіє реальністю. Хоча люди стверджують, що їхня любов до Бога завжди залишається незмінною, це лише їхні слова до того, як вони зіткнуться з випробуваннями. Коли ж раптом настає день випробувань, то те, про що вони говорять, знову перестане відповідати дійсності, і це ще раз доведе, що людина не володіє реальністю. Можна сказати, що кожного разу, коли ти стикаєшся з тим, що не відповідає твоїм уявленням і вимагає, щоб ти відмовився від себе, це і є твої випробування. Перш ніж Божя воля буде виявлена, кожен проходить суворий іспит і колосальне випробування. Чи можеш ти це збагнути? Коли Бог хоче випробувати людей, Він завжди дозволяє їм зробити свій вибір, перш ніж відкриється реальна істина. Це означає, що коли Бог піддає людину випробуванням, Він ніколи не повідомить тобі істини; таким є спосіб викриття людей. Це один зі способів, яким Бог здійснює Свою роботу, щоб побачити, чи знаєш ти Бога сьогоднішнього дня, а також чи володієш ти хоч якоюсь реальністю. Чи справді ти вільний від сумнівів щодо Божої роботи? Чи зможеш ти справді встояти, коли тебе спіткає серйозне випробування? Хто наважиться сказати: «Я гарантую, що проблем не буде»? Хто наважиться заявити: «Інші можуть сумніватися, але я – ніколи»? Це так само, як у випадку Петра, коли той зазнав випробувань: він завжди хвалився, а потім відкрилася істина. Це не особистий недолік, властивий лише Петру; це найбільша складність, з якою сьогодні стикається кожна людина. Якби Я відвідав кілька місць або навідався до кількох братів і сестер, щоб дізнатися, яким є ваше розуміння сьогоднішньої Божої роботи, ви, звісно, змогли б багато що сказати про своє знання, і могло би здатися, що ви не маєте жодних сумнівів. Якби Я запитав тебе: «Чи можеш ти справді визначити, що сьогоднішня робота виконується Самим Богом? Без жодного сумніву?», ти, звісно, б відповів: «Поза будь-яким сумнівом, це робота, здійснювана Духом Божим». Відповівши так, ти, звичайно ж, не відчуєш і краплі сумніву й навіть будеш задоволений, вважаючи, що здобув частку реальності. Ті, хто схильний все розуміти таким чином, – це люди, що володіють меншою реальністю; чим більше людина думає, що здобула її, тим менше вона здатна вистояти у випробуваннях. Горе тим, хто зарозумілий і гордовитий, і горе тим, хто не знає себе; такі люди вправні в розмовах, але вони виявляються найгіршими, коли втілюють свої слова в життя. За найменшої ознаки проблем ці люди починають сумніватися, і в їхню

голову закрадається думка про відступ. Вони не володіють ніякою реальністю; вони мають лише теорії, вищі за релігію, без будь-якої реальності, якої вимагає нині Бог. Найбільше Мене обурюють ті, хто говорить лише про теорії, не володіючи жодною реальністю. Вони найгучніше кричать, коли виконують свою роботу, але щойно стикаються з реальністю, вони втрачають самовладання. Хіба це не свідчить, що ці люди не мають реальності? Хоч які люті вітер і хвилі, якщо ти можеш зберігати стійкість, не дозволяючи навіть тіні сумніву проникнути до твого розуму, і здатний стояти твердо та втриматися від зречення, навіть коли більше нікого не залишилося, тоді ти будеш вважатися таким, що має справжнє розуміння та справді володіє реальністю. Якщо ж ти відразу повертаєшся за вітром, – якщо слідуєш за більшістю і вчишся копіювати чужу мову, – то хоч яким би красномовним ти не був, це не буде доказом того, що ти володієш реальністю. Тому Я пропоную тобі не вигукувати порожніх слів передчасно. Чи знаєш ти, що Бог збирається робити? Не поведься як ще один Петро, щоб не зганьбитися та не втратити здатності високо тримати голову; це нікому не йде на користь. Більшість людей не має реального духовного стану. Хоча Бог здійснив багато роботи, Він не обрушив на людей реальність; точніше, Він ніколи нікого особисто не карав. Таким випробуванням були піддані деякі люди, що простягали свої грішні руки все далі й далі, гадаючи, що легко здобудуть гору над Богом, що вони можуть робити все, що їм заманеться. Оскільки вони не в змозі витримати навіть такого роду випробування, про складніші випробування для них не може бути й мови, як і про володіння реальністю. Чи не намагаються вони просто ошукати Бога? Володіння реальністю – це не те, що можливо підробити, і реальність неможливо здобути, просто знаючи її. Це залежить від твого реального духовного стану, а також від того, чи зможеш ти витримати всі випробування. Ти це розумієш?

Бог не вимагає від людей самого лише вміння говорити про реальність; це було б надто просто, чи не так? Чому тоді Бог говорить про входження до життя? Чому Він говорить про перетворення? Якщо люди здатні лише на порожні балачки про реальність, чи можуть вони досягти перетворення свого характеру? Добрі воїни Царства не навчені бути групою людей, здатних лише говорити про реальність чи вихвалитися; навпаки, вони навчені завжди жити за Божими словами, втілювати їх у життя, залишатися непохитними, хоч би які невдачі їх не спіткали, постійно жити відповідно до Божих слів і не повертатися у світ. Такою є реальність, про яку говорить Бог; такою є вимога Бога до людини. Тому не вважайте реальність, про яку говорить Бог, надто простою. Саме лише просвітління від Святого Духа не рівнозначне володінню реальністю. Це не духовний стан людини – це Божа благодать, у яку людина нічого не вносить. Кожна людина має пройти через страждання Петра і, більше того, володіти славою Петра, яку вона втілює в життя після здобуття Божої роботи. Лише це можна назвати реальністю. Не думайте, що ви володієте реальністю тільки тому, що можете говорити про неї; це помилка. Такі

думки не відповідають Божій волі та не мають реального значення. Не кажіть такого в майбутньому – винищуйте такі висловлювання! Усі, хто неправильно розуміє Божі слова, є безбожниками. Такі люди не мають жодного реального знання, не кажучи вже про реальний духовний стан; вони темні, їм бракує реальності. Іншими словами, всі, хто живе поза сутністю Божих слів, є безбожниками. Ті, кого люди вважають безбожниками, в очах Бога – звірі, а ті, кого Бог вважає безбожниками – це люди, які не прийняли Божих слів як свого життя. Тому можна сказати, що ті, хто не володіє реальністю Божих слів і не втілює Його слова в життя, є безбожниками. Божий намір полягає в тому, щоб кожна людина жила реальністю Його слів – не просто щоб усі говорили про реальність, але, більше того, щоб кожна людина була здатна жити реальністю Його слів. Реальність, яку сприймає людина, є надто поверховою, вона не має цінності та не може виконати Божу волю. Вона занадто низька й не заслуговує навіть на згадку. Їй дуже багато чого бракує, і вона не відповідає стандартам Божих вимог. Кожного з вас буде піддано серйозній перевірці, щоб побачити, хто з вас просто вміє говорити про своє розуміння, не вміючи вказати шляху, а також щоб виявити, хто з вас є нікчемним сміттям. Запам'ятайте це відтепер і назавжди! Не говоріть про порожні знання; говоріть тільки про шлях практики та про реальність. Переходьте від реальних знань до реальної практики, а після цього переходьте від практики до реального втілення. Не повчайте інших та не говоріть про реальне знання. Якщо твоє розуміння – це шлях, то нехай твої слова вільно йдуть ним; якщо ж ні, то, будь ласка, закрий рота й припини балаканину! Те, що ти кажеш, не має сенсу. Ти говориш про розуміння, щоб ошукати Бога та змусити інших заздрити тобі. Хіба не цього ти прагнеш? Хіба не свідомо ти морочиш голову іншим? Хіба є в цьому хоч якась користь? Якщо ти говоритимеш про розуміння після того, як випробуєш його на власному досвіді, тебе не вважатимуть хвальком. В іншому разі ти – той, хто лиш вивергає зарозумілі слова. У твоєму реальному досвіді є багато чого, що ти не можеш подолати, і ти не можеш повстати проти власної плоті; ти завжди робиш те, що хочеш, ніколи не задовольняючи волю Бога, – і попри те тобі вистачає нахабності говорити про теоретичне розуміння. Ти безсоромний! Ти досі такий зухвалий, що говориш про своє розуміння Божих слів. Яке нахабство з твого боку! Розмови та хвастощі вже стали самою твоєю природою, і ти вже звик робити це. Щоразу, коли ти хочеш говорити, ти робиш це з легкістю, але коли доходить до практики, ти вдаєшся до прикрашання. Хіба це не спосіб морочити інших? Можливо, обдурити людей тобі пощастить, але Бога ошукати неможливо. Люди не знають і не розрізняють, але Бог серйозно ставиться до таких питань, і Він не пощадить тебе. Твої брати та сестри можуть заступатися за тебе, вихваляти твоє розуміння і захоплюватися тобою, але якщо ти не володієш реальністю, Святий Дух не пощадить тебе. Можливо, практичний Бог не шукатиме твоїх недоліків, але Дух Божий ігноруватиме тебе, і тобі буде досить тяжко це винести. Чи віриш ти в це? Більше говори про

реальність практики; ти вже забув? Більше говори про практичні шляхи; ти вже забув? «Пропонуйте менше піднесених теорій і марних, роздутих балачок; найкраще почати діяти просто зараз». Ти забув ці слова? Невже ти зовсім не розумієш? Невже ти не маєш розуміння Божої волі?

Пізнання Божої роботи сьогодення

Пізнати Божу роботу в ці часи означає здебільшого пізнати, яке головне служіння втіленого Бога в останні дні та що Він прийшов зробити на землі. Раніше Я згадував у Своїх словах, що Бог прийшов на землю (в останні дні), щоб показати взірець перед тим, як Він піде. Як Бог показує цей взірець? Він це робить, мовлячи слова та працюючи й говорячи по всій землі. Така Божа робота в останні дні; Він лише говорить, щоб зробити землю світом слів, щоб Його слова забезпечували та просвіщали кожну людину і щоб дух людини пробудився та їй стало ясно про видіння. В останні дні втілений Бог прийшов на землю переважно для того, щоб говорити слова. Коли прийшов Ісус, Він поширив Євангеліє Царства Небесного, і Він звершив роботу спокути через розп'яття. Він поклав край періоду Закону та відмінив усе, що було старе. Прихід Ісуса завершив період Закону та почав період Благодаті; прихід утіленого Бога останніх днів поклав край періоду Благодаті. Він прийшов переважно сказати Свої слова, словами вдосконалити людину, освітити й просвітити людину та прибрати місце невизначеного Бога в людському серці. Це не та стадія роботи, яку робив Ісус, коли Він прийшов. Коли прийшов Ісус, Він творив багато чудес, зцілював немічних і виганяв бісів, і Він звершив роботу спокути через розп'яття. Унаслідок цього у своїх уявленнях люди вірять, що саме таким Бог і має бути. Адже коли прийшов Ісус, Він не робив праці прибирання образу невизначеного Бога з людського серця; коли Він прийшов, Він був розіп'ятий, Він зцілював немічних і виганяв бісів, і Він поширював Євангеліє Царства Небесного. З одного боку, втілення Бога в останні дні прибирає місце невизначеного Бога в людських уявленнях, щоб у людському серці більше не було образу невизначеного Бога. Своїми фактичними словами та фактичною роботою, Своїм рухом по всіх землях і винятково реальною та нормальною роботою, яку Він робить поміж людей, Він спонукає людину пізнати реальність Бога та прибирає місце невизначеного Бога в людському серці. З іншого боку, Бог використовує слова, промовлені Його плоттю, щоб удосконалити людину та все звершити. Така робота, яку Бог звершить в останні дні.

Що ви мусите знати:

1. Робота Бога не надприродна, і не слід собі про неї щось уявляти.
2. Ви мусите зрозуміти головну роботу, яку втілений Бог прийшов зробити цього разу.

Він прийшов не для того, щоб зцілювати немічних, або виганяти бісів, або творити чуда, і Він прийшов не для того, щоб поширювати Євангеліє покаяння чи дарувати людині спокуту. Це тому, що Ісус уже зробив цю роботу, і Бог не повторює ту саму працю. Сьогодні Бог прийшов покласти край періоду Благодаті та вигнати всі звичаї періоду Благодаті. Практичний Бог прийшов передусім показати, що Він реальний. Коли прийшов Ісус, Він говорив мало слів; Він переважно являв дива, творив знаки й чуда, зцілював немічних і виганяв бісів або ж промовляв пророцтва, щоб люди переконались і побачили, що Він справді Бог і що Він безпристрасний Бог. Зрештою Він звершив роботу розп'яття. Бог сьогодення не являє знаки й чуда; і немічних Він не зцілює, і не виганяє бісів. Коли прийшов Ісус, Його робота відбивала одну частину Бога, та цього разу Бог прийшов зробити стадію роботи, що належна зараз, бо Він не повторює ту саму працю; Він – Бог, що завжди новий і ніколи не старий, тож усе, що ти бачиш сьогодні, є словами й ділами практичного Бога.

Утілений Бог останніх днів прийшов передусім говорити Свої слова, пояснювати все, що потрібно для людського життя, указувати, куди людині слід увійти, являти людині Божі діла та являти людині Божу мудрість, усемогутність і дивовижність. Через багато способів, якими говорить Бог, людина споглядає вищість Бога, велич Бога, більше того – смиренність і прихованість Бога. Людина бачить те, що Бог найвищий, але й прихований і смиренний та може стати найменшим з усіх. Деякі Його слова говоряться напряду з точки зору Духа, деякі – напряду з точки зору людини, а деякі – від третьої особи. По цьому можна побачити, що способи Божої роботи дуже різняться, і саме через слова Він дає людині це побачити. Божя робота в останні дні і нормальна, і реальна, а отже, громада людей в останні дні піддається найбільшим з усіх випробувань. Через нормальність і реальність Бога всі люди ввійшли поміж таких випробувань; причина того, що людина зійшла в Божі випробування, у нормальності й реальності Бога. У період Ісуса не було ні уявлень, ні випробувань. Оскільки більшість роботи, яку робив Ісус, відповідала людським уявленням, люди йшли за Ним і не уявляли собі щось про Нього. Випробування сьогодення – найбільші, з якими стикається людство за всю свою історію, і коли говориться, що ці люди вийшли з великого нещастя, саме про це нещастя й ідеться. Сьогодні Бог говорить, щоб породити в цих людях віру, любов, прийняття страждання та послух. Слова втіленого Бога останніх днів говоряться відповідно до природи і сутності людини, поведінки людини й того, куди людині слід увійти сьогодні. Його слова і реальні, і нормальні: Він не говорить про завтрашній день, і Він не озирається на вчорашній; Він говорить лише про те, куди слід увійти й що потрібно втілити в життя та зрозуміти сьогодні. Якщо в цю добу з'явиться людина, здатна являти знаки й чуда, виганяти бісів, зцілювати немічних і творити багато див, і якщо ця людина скаже, ніби вона Ісус, який прийшов, то це буде самозванець, породжений злими духами, що наслідують Ісуса. Пам'ятайте це! Бог не повторює ту саму працю. Стадію Ісусової роботи вже

завершено, і Бог уже ніколи не візьметься за ту саму стадію. Божа робота непримиренна з уявленнями людей; як-от у Старому Заповіті пророкувався прихід Месії, і зрештою пророцтво здійснилося приходом Ісуса. Та це вже сталося, і не годилося б тепер приходити другому Месії. Ісус уже приходив, і не годилося б, щоб Він зараз прийшов знову. Для кожного періоду є своя назва, яка описує цей період. Людина уявляє собі, що Бог мусить завжди являти знаки й чуда, завжди зцілювати немічних і виганяти бісів та завжди бути точно, як Ісус. Та нині Бог зовсім не такий. Якби в останні дні Бог досі являв знаки й чуда, виганяв бісів і зцілював немічних – якби Він чинив точно так само, як Ісус, – то Бог би повторював ту саму працю, і робота Ісуса знецінилася б і втратила значення. Тож для кожного періоду своя стадія Божої праці. Коли вона завершується, злі духи незабаром починають її наслідувати, і щойно сатана починає наступати на п'яти Богу, Бог переходить до іншого способу. Коли Бог завершує певну стадію Своєї роботи, злі духи починають її наслідувати. Ви маєте ясно це розуміти. Чому Божа робота сьогодення відрізняється від роботи Ісуса? Чому Бог сьогодні не являє знаків і чудес, не виганяє бісів і не зцілює немічних? Якби робота Ісуса була така сама, як робота, звершена в період Закону, хіба міг би Він уособлювати Бога періоду Закону? Хіба міг би Він звершити роботу розп'яття? Якби Ісус увійшов у храм і святкував суботу, як у період Закону, то Він би був ніким не гнаний і всім любий. Якби так було, хіба міг би Він бути розп'ятий? Хіба міг би Він звершити роботу спокути? Який у тому був би сенс, якби втілений Бог останніх днів являв знаки й чуда, як Ісус? Тільки якщо Бог в останні дні зробить іншу частину Своєї роботи – ту, що відбиває частину Його плану управління, – лише тоді людина зможе глибше осягнути Бога, і лише тоді Божий план управління зможе звершитися.

В останні дні Бог прийшов переважно для того, щоб говорити Свої слова. Він говорить із точки зору Духа, з точки зору людини та від третьої особи; Він говорить різними способами, використовуючи один певний спосіб для кожного періоду часу, і методом мовлення Він змінює уявлення людей і прибирає з їхніх сердець образ невизначеного Бога. Це головна робота, яку робить Бог. Оскільки люди вірять, що Бог прийшов зцілювати немічних, виганяти бісів, творити дива й обдаровувати людей матеріальними благословеннями, Бог вершить цю стадію роботи – роботи кари та суду, – щоб прибрати таке з людських уявлень, аби людина могла пізнати реальність і нормальність Бога й аби прибрати образ Ісуса з людських сердець і замінити новим образом Божим. Щойно образ Божий у людині стариться, він стає ідолом. Коли Ісус прийшов і звершив ту стадію роботи, Він не уособлював усю повноту Бога. Він творив певні знаки й чуда, говорив певні слова та зрештою був розп'ятий. Він уособлював одну частину Бога. Він не міг уособлювати все, чим є Бог; натомість Він уособлював Бога, роблячи одну частину Божої роботи. Це тому, що Бог такий великий, і такий дивовижний, і Він незбагнений, і також тому, що Бог у всякий період робить лише одну частину Своєї роботи. Робота, яку робить Бог у

цей період, – то передусім надання слів для людського життя, викриття людської натури, сутності та розбещеного характеру, а також усунення релігійних уявлень, феодального та застарілого мислення; знання й культура людини мусять бути очищені через викривальні Божі слова. В останні дні Бог удосконалює людину словами, а не знаками й чудесами. Своїми словами Він викриває людину, судить людину, карає людину та вдосконалює, щоб у Божих словах людина змогла побачити мудрість і красу Бога, змогла зрозуміти притаманний Богу характер і щоб через Божі слова людина узріла Божі діла. У період Закону Єгова вивів Мойсея з Єгипту Своїми словами та говорив певні слова ізраїльтянам; у той час було проявлено частину Божих діл, але оскільки духовний рівень людей був обмеженим і ніщо не могло довершити їхні знання, Бог продовжував говорити і працювати. У період Благодаті люди знову побачили частину Божих діл. Ісус був здатен являти ознаки й чуда, і цілювати немічних та виганяти бісів, і бути розіп'ятим, після чого за три дні Він воскрес і явився у плоті перед людьми. Люди знали про Бога тільки це і більше нічого. Людина знає стільки, скільки їй показує Бог, і якби Бог не показав людині більше нічого, то лише в таких межах людина б і визначала Бога. Тож Бог продовжує працювати, щоб людське знання про Нього поглиблювалося та щоб поступово людина змогла пізнати сутність Бога. В останні дні Бог удосконалює людину словами. Слова Бога розкривають твій розбещений характер, і реальність Бога замінює твої релігійні уявлення. Утілений Бог останніх днів передусім прийшов справдити слова про те, що «Слово стає плоттю, Слово набуває плоті, і Слово являється у плоті», і якщо ви не маєте про це ґрунтового знання, то не зможете стійко триматися. В останні дні Бог передусім має намір звершити стадію роботи, на якій Слово являється у плоті, і це одна частина Божого плану управління. Тож ваше знання мусить бути ясным; як би Бог не працював, Він не дозволяє людині визначати Його межі. Якби Бог не робив цієї роботи в останні дні, то людське знання про Нього не могло б піти далі. Ти б знав лише, що Бог може бути розіп'ятий і може знищити Содом, і що Ісус може повстати з мертвих і явитися Петру... Та ти б ніколи не сказав, що Божі слова можуть звершити все й завоювати людину. Лише відчувши Божі слова на собі, можна говорити про таке знання, і що більше Божої праці ти відчуєш на собі, то ґрунтовнішим стане твоє знання про Нього. Тільки тоді ти припиниш визначати межі Бога у власних уявленнях. Людина пізнає Бога, відчуваючи на собі Його роботу; немає іншого правильного шляху пізнати Бога. Сьогодні є багато людей, які тільки те й роблять, що чекають на явлення знаків і чудес та час великих лих. Ти в Бога віриш чи ти віриш у великі лиха? Коли придуть великі лиха, буде запізно, і хіба Бог уже не Бог, якщо Він не посилає великі лиха? Ти в Самого Бога віриш чи ти віриш у знаки й чуда? Ісус не являв знаків і чудес, коли інші з Нього глумилися, та хіба Він був не Бог? Ти в Божу сутність віриш чи ти віриш у знаки й чуда? Людські погляди на віру в Бога хибні! Єгова в період Закону мовив багато слів, але й до сьогодні деякі з них іще не справдилися. Чи ти скажеш, що Єгова був не Бог?

Сьогодні всім вам має бути ясно, що в останні дні Бог справджує передусім той факт, що «Слово стає плоттю». Своєю фактичною роботою на землі Він спонукає людину пізнати Його, і вступити з Ним у контакт, і побачити Його фактичні діла. Він спонукає людину ясно побачити, що Він здатен являти знаки й чуда та що є й часи, коли Він цього не може робити; це залежить від періоду. З цього ти можеш побачити, що Бог не нездатний являти знаки й чуда, а натомість змінює Свій спосіб роботи відповідно до періоду та самої роботи, яку потрібно зробити. На поточній стадії роботи Він не являє знаків і чудес; те, що Він являв певні знаки й чуда в період Ісуса, було тому, що Його робота в той період була іншою. Сьогодні Бог не робить ту роботу, і деякі люди вважають, що Він не здатен являти знаки й чуда, або ж думають, що коли Він не являє знаків і чудес, то Він не Бог. Хіба то не омана? Бог здатен являти знаки й чуда, але Він працює в інший період, тож Він не робить такої роботи. Оскільки це інший період і оскільки це інша стадія Божої роботи, то й діла, які проявляє Бог, теж відрізняються. Людська віра в Бога – це не віра в знаки й чуда і не віра в дива, а віра в Його реальну роботу під час нового періоду. Людина пізнає Бога через той спосіб, у який Бог працює, і це знання породжує в людині віру в Бога, себто віру в роботу й діла Бога. На цій стадії роботи Бог переважно говорить. Не чекай на знаки й чуда; ти їх не побачиш! Це тому, що ти народився не в період Благодаті. Якби ти народився тоді, то зміг би побачити знаки й чуда, але ти дитя останніх днів, тож ти можеш бачити лише реальність і нормальність Бога. Не чекай побачити в останні дні надприродного Ісуса. Ти можеш бачити лише практичного втіленого Бога, який не відрізняється від жодної звичайної людини. У кожний період Бог проявляє різні діла. У кожний період Він проявляє частину Божих діл, і робота кожного періоду відбиває одну частину притаманного Богу характеру й одну частину Божих діл. Діла, які Він проявляє, різняться залежно від періоду, у який Він працює, та всі вони дають людині глибше знання про Бога, щирішу й приземленішу віру в Бога. Людина вірить у Бога через усі Його діла, тому що Бог такий дивовижний, такий великий, тому що Він усемогутній і незбагнений. Якщо ти віриш у Бога тому, що Він здатен являти знаки й чуда, зцілювати немічних і виганяти бісів, то твій погляд хибний, і деякі люди скажуть тобі: «Хіба злі духи не вміють теж таке робити?». Хіба цим ти не плутаєш образ Божий з образом сатани? Сьогодні люди вірять у Бога через Його численні діла, і велику роботу, яку Він робить, і численні способи, у які Він говорить. Своєю мовою Бог завойовує людину та вдосконалює її. Люди вірять у Бога через Його численні діла, а не тому, що Він здатен являти знаки й чуда; люди пізнають Бога, лише споглядаючи Його діла. Лише пізнавши фактичні діла Бога й те, як Він працює, які мудрі способи Він використовує, як Він говорить і як удосконалює людину – лише пізнавши ці аспекти, – ти зможеш досягнути реальність Бога та зрозуміти Його характер, знаючи, що Він любить, що Він ненавидить і як Він працює над людиною. Зрозумівши, що Богові до душі й не до душі, ти зможеш розрізняти позитивне й негативне, і через твоє

знання Бога у твоєму житті є поступ. Якщо коротко, ти мусиш здобути знання про Божу роботу, і ти мусиш дати лад своїм поглядам на віру в Бога.

Чи така проста Божа робота, як це собі уявляє людина?

Ви вірите в Бога, тож кожен із вас має цінувати те, що ви справді здобули найвище звеличення та спасіння, прийнявши Божу роботу в останні дні та роботу Його плану, яку Він вершить у тобі сьогодні. З усього всесвіту Бог зосередив Свою роботу лише на цій громаді людей. Він пожертвував вам усю кров Свого серця; Він повернув вам усю роботу Духу в усьому всесвіті. Саме тому вам пощастило. Навіть більше, Він переніс Свою славу з Ізраїлю, Свого обраного народу, на вас, і саме через цю громаду Він уповні проявить мету Свого плану. Тож ви ті, хто отримає Божу спадщину, і навіть більше: ви спадкоємці Божої слави. Можливо, всі ви пам'ятаєте ці слова: «Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги». Усі ви вже чули ці слова, але жоден із вас не розумів їхнього справжнього смислу. Сьогодні ви глибоко усвідомлюєте їхнє істинне значення. Ці слова Бог в останні дні справдить у тих людях, кого жорстоко переслідував великий червоний дракон у землі, де він лежить, згорнувшись. Той великий червоний дракон – ворог і гонитель Бога, тож у цій землі тих, хто вірує в Бога, гноблять і принижують, унаслідок чого ці слова справджуються у вас, у вашій громаді. Божа робота здійснюється в землі, що виступає проти Бога, тому вся вона стикається з величезними перепонами, і потрібен час, щоб справдилося багато Божих слів; тож унаслідок Його слів люди очищуються, що теж є частиною страждання. Богові надзвичайно тяжко здійснювати Свою роботу в землі великого червоного дракона, та саме через цю «тяжкість» Бог здійснює один із етапів Своєї роботи, являючи Свою мудрість і Свої дивовижні діяння та використовуючи цю нагоду, щоб звершити цю громаду людей. Саме через страждання людей, через їхній рівень і через увесь сатанинський характер людей у цій нечистій землі Бог вершить Свою роботу очищення та завоювання, щоб через це Він здобув славу та тих, хто свідчитиме про Його діяння. Така є повна значущість всіх жертв, які Бог приніс заради цієї громади людей. Таким чином, через тих, хто проти Нього виступає, Бог і вершить Свою роботу завоювання, і тільки так може проявитися велика Божа сила. Іншими словами, тільки ті, хто перебуває в нечистій землі, гідні успадкувати Божу славу, і тільки так може вповні розкритися велика Божа сила. Ось чому слава Божа здобувається з нечистої землі та від тих, хто в тій землі живе. Така воля Божа. Ісус здійснював той самий етап Божої роботи: Він міг здобути славу лише поміж фарисеїв, які Його переслідували; якби не гоніння від фарисеїв і не зрада Юди, Ісуса б не обмовляли, не глумилися б із Нього й поготів не розіп'яли

б, і тоді Він не здобув би слави. Де Бог вершить Свою роботу в кожному епоху й де Він здійснює її у плоті, там Він здобуває славу та тих людей, яких хоче здобути. Ось такий є план Божої роботи й таке Його управління.

У Божому плані, розрахованому на кілька тисяч років, дві частини роботи виконуються у плоті. Перша – робота розп'яття, за яку Він здобуває славу; друга – робота завоювання та вдосконалення в останні дні, за яку Він здобуває славу. Таким є Боже управління. Тож не вважайте Божу роботу чи Боже доручення вам за просту справу. Ви всі спадкоємці Божої слави вічної ваги в безмірнім багатстві, і так зумисно визначив Бог. Із двох частин Його слави одна проявляється у вас; вам уповні даровано одну з частин Божої слави, щоб вона була вашою спадщиною. Так Бог звеличує вас, і такий план, здавна Ним визначений. Якби та велична робота, яку Бог здійснює в землі великого червоного дракона, вершилася деінде, вона б давно принесла рясні плоди та була охоче прийнята людиною. Ба більше, західному священству, що вірує в Бога, занадто легко було би прийняти цю роботу, адже етап роботи, який виконує Ісус, є прецедентом. Ось чому Бог не може досягти цього етапу роботи зі здобуття слави деінде – там, де люди визнають Його роботу, а народи підтримують Його, Божа слава не може утвердитися. Саме тому цей етап Божої роботи має таке надзвичайне значення на цій землі. З-поміж вас немає жодного, кого б закон захищав, – натомість він вас карає. Що гірше, люди вас не розуміють: ні ваші батьки, ні ваші родичі, ні ваші друзі, ні колеги, жоден не розуміє вас. Коли вас покидає Бог, незмога вам надалі жити на землі, але навіть тоді людям несила бути далеко від Бога. Таке є значення Божого завоювання людей, і така Божа слава. Те, що ви успадкували цього дня, більше за спадщину апостолів і пророків усіх часів, більше навіть за спадщину Мойсея й Петра. Не можна отримати благословення за день або два; їх потрібно заслужити великою жертвою. Тобто ви повинні мати велику віру та любов, що пройшла рафінування. Ви повинні володіти багатьма істинами, до яких Бог вимагає, щоб ви дійшли; до того ж, ви маєте обернутися до справедливості, не боячись і не ухиляючись, і ваша любов до Бога має бути неситна до самої вашої смерті. Ви мусите мати рішучість, змінити свій характер життя й зцілитися від вашої розбещеності, ви мусите без нарікань приймати всяке Боже керування й бути покірними аж до смерті. Саме до цього ви мусите дійти, саме така остаточна мета Божої роботи, і саме цього Бог просить від цієї громади людей. Адже Він дає вам, тож у відповідь напевне проситиме від вас і пред'являтиме до вас відповідні вимоги. Тож у всякої Божої роботи є причина, і це знов і знов показує, чому Божа робота ставить суворі вимоги та вимагає міряти великою мірою. Саме через це ви мусите наповнитися вірою в Бога. Словом, уся Божа робота вершиться заради вас, щоб ви стали гідними отримати Його спадщину. Це не стільки заради власної слави Бога, скільки задля вашого спасіння та вдосконалення цієї громади людей, що так тяжко страждають у нечистій землі. Ви мусите розуміти волю Божу. Тож Я благаю тих багатьох невігласів, що не мають

ні розуму, ні розсудливості: не спокушайте Бога й не опирайтеся більше. Бог уже пройшов через страждання, які не зносила жодна людина, і давно витерпів замість людини навіть ще більші приниження. Чого ще ви не можете відпустити? Що може бути важливішим за волю Божу? Що може бути вищим за Божу любов? Богові й так тяжко вершити Свою роботу в цій нечистій землі; якщо до того ж і людина свідомо й умисно переступатиме Божу волю, то Божа робота не здійсниться ще довше. Словом, нікому від того не буде ні зиску, ні користі. Бога не зв'язують пута часу; Його робота та Його слава – над усе. Тож Він заплатить за Свою роботу будь-яку ціну, скільки б часу для цього не знадобилося. Такий характер Бога: Він не спочиватиме, доки не виконає Свою роботу. А станеться це, лише коли Він здобуде другу частину Своєї слави. Якщо в усьому всесвіті Бог не здійснить другу частину Своєї роботи та не здобуде слави, Його день не прийде ніколи, Його рука ніколи не полишить Його обраний народ, Його слава ніколи не зійде на Ізраїль, і Його план ніколи не здійсниться. Ви маєте вміти бачити волю Божу й розуміти, що Божа робота не така проста, як створення неба, і землі, і всього сущого. Адже сьогоднішня робота така: перетворити розбещених і вкрай байдужих, очистити тих, хто був створений, але підданий обробці сатаною. І мова не про створення Адама чи Єви, і поготів не про створення світла чи всякої рослини й тварини. Бог очищує те, що споганено сатаною, і наново його здобуває; воно стає тим, що належить Йому, і перетворюється на Його славу. Не так це уявляє людина, і це не так просто, як створення неба й землі та всього, що є в них, і не так просто, як проклясти сатану та запроторити його в безодню. Ні, ця робота в тому, щоб перетворити людину, перетворити те лихе, що не від Нього, на добре, що від Нього. Ось яка правда стоїть за цим етапом Божої роботи. Ви маєте це розуміти й уникати надмірного спрощення. Робота Божа не схожа на звичайну роботу. Його дива та мудрість такі, що розум людини не може їх осягнути. На цьому етапі Своєї роботи Бог не створює все суще, але й не знищує його. Натомість Він перетворює все, що Сам створив, і очищує все, що осквернив сатана. І таким чином Бог починає велику справу, і в тому полягає все значення Божої роботи. Хіба ти бачиш у цих словах, що Божа робота насправді така проста?

Ти маєш жити заради істини, оскільки ти віриш у Бога

Спільна проблема, що існує в усіх людях, полягає в тому, що вони розуміють істину, але їм не вдається втілити її на практиці. Відбувається це тому, що, з одного боку, вони не готові йти на жертви, а з іншого – через їхню надто слабку проникливість; вони не спроможні сприймати численні труднощі щоденного життя такими, як вони є, і не знають, як втілювати істину в життя належним чином. Оскільки досвід людей надто поверховий, їхній духовний рівень надто недосконалий,

а рівень їхнього розуміння істини обмежений; вони не можуть впоратися з труднощами, з якими стикаються у щоденному житті. Вони вірять у Бога лише на словах і не здатні залучити Його до свого щоденного життя. Інакше кажучи, для них Бог – це Бог, а життя – це життя, тож люди наче не мають стосунків із Богом у своєму житті. Саме так думають усі люди. Коли люди вірять у Бога таким чином, то на практиці вони не будуть здобуті та вдосконалені Ним. Насправді це не слово Боже не виразилося уповні, а радше людська здатність сприймати Його слово просто є надто недостатньою. Можна сказати, що майже ніхто не діє згідно з Божими первинними намірами; натомість їхня віра в Бога відповідає їхнім власним намірам, релігійним ідеям, яких вони дотримувалися в минулому, та їхнім власним поглядам. Мало хто проходить перетворення внаслідок прийняття Божого слова та починає діяти згідно з Його волею. Натомість люди вперто продовжують дотримуватися своїх помилкових переконань. Коли люди починають вірити в Бога, вони роблять це на основі звичних релігійних норм і живуть та взаємодіють з іншими виключно на основі власних життєвих принципів. Можна сказати, що це стосується дев'яти з десяти людей. Дуже мало хто, повіривши в Бога, розробляє інший план і розпочинає все з нової сторінки. Людство не змогло прийняти слово Боже як істину, або, прийнявши його як істину, втілити в життя.

Візьмімо, до прикладу, віру в Ісуса. І ті люди, які лише щойно повірили, і ті, які вірять вже дуже довго, – всі вони просто скористалися своїми талантами та продемонстрували свої навички, хоч які вони є. Люди просто додали «віру в Бога», ці три слова, до свого звичного життя, однак нічого не змінили у своєму характері, і їхня віра в Бога анітрохи не зросла. Їхнє слідування не було ані гарячим, ані холодним. Вони не казали, що відмовляться від віри, але й не присвятили все Богові. Вони ніколи насправді не любили Бога та не корилися Йому. Їхня віра в Бога поєднувала в собі щирість і фальш, вони звернулися до неї з одним розплющеним оком і одним заплющеним і не поставилися серйозно до практичного втілення своєї віри. Вони й далі жили в дурмані, і зрештою померли недоладною смертю. У чому суть усього цього? Сьогодні для того, щоб вірити у практичного Бога, необхідно стати на правильний шлях. Якщо ти віриш у Бога, тобі слід не тільки шукати благословень, а й любити Бога та знати Його. Через Його просвітлення, через свій особистий пошук ти можеш їсти та пити Його слово, розвивати реальне розуміння Бога та мати справжню любов до Бога, що походить із глибини серця. Інакше кажучи, в час, коли твоя любов до Бога є найщирішою, і ніхто не може зруйнувати твою любов до Нього чи перешкодити їй, ти стоїш на правильному шляху в своїй вірі в Бога. Це доводить, що ти належиш Богові, бо твоїм серцем вже володіє Бог, і тому ніщо інше не може оволодіти тобою. Через твій досвід, через заплачену тобою ціну та через Божу роботу ти здатен мимоволі розвинути любов до Бога – і коли ти це зробиш, ти звільнишся від впливу сатани та почнеш жити у світлі Божого слова. Лише коли ти звільнився від впливу темряви, про тебе можна сказати, що

ти здобув Бога. У своїй вірі в Бога ти маєш намагатися йти до цієї мети. Це обов'язок кожного з вас. Ніхто з вас не має задовольнятися поточним станом справ. До роботи Божої не можна ставитися двозначно чи легковажно. В усьому ти маєш думати про Бога та робити все заради Нього. І у всіх своїх словах та вчинках ти маєш на перше місце ставити інтереси дому Божого. Лише так ти можеш прихилити до себе Боже серце.

Найбільша вада людської віри в Бога в тому, що люди вірять лише на словах, і Бога зовсім немає в їхньому повсякденному житті. Насправді всі люди вірять, що Бог існує, але Він не увійшов до їхнього повсякденного життя. Вуста людей промовляють багато молитов до Бога, але Йому відведено мало місця в їхніх серцях, і тому Бог знову і знову випробовує їх. Саме тому, що люди нечисті, Бог не має альтернативи їх випробуванню, щоб вони присоромилися та пізнали себе через ці випробування. Інакше людство перетворилося б на нащадків архангела й ставало б дедалі більш зіпсованим. У процесі своєї віри в Бога кожен позбавляється від багатьох своїх особистих намірів та цілей через неперервне Боже очищення. Інакше Бог не зміг би використати нікого та не зміг би виконувати в людях роботу так, як Він повинен. Бог спершу очищує людей, і завдяки цьому процесу вони можуть пізнати себе, і Бог може змінити їх. Лише тоді Бог може вмістити Своє життя в них, і лише так їхні серця можуть цілком повернутися до Бога. І Я кажу: вірити в Бога – це не так просто, як кажуть люди. З Божого погляду, якщо ти маєш лише знання, але не маєш Його слова як життя, і якщо ти обмежений лише власним знанням, але не можеш втілювати істину на практиці чи жити на основі слова Божого, то це доводить, що ти не маєш серця, яке любить Бога, і це показує, що твоє серце не належить Богові. Пізнати Бога можливо через віру в Нього: це остаточна мета, і це мета прагнення людського. Ти маєш докладати зусиль для втілення в життя слів Божих, щоб вони могли почати приносити плоди в твоєму практичному житті. Якщо ти маєш лише теоретичні знання, твоя віра зведеться на ніщо. Тільки якщо ти після цього будеш також втілювати Його слово на практиці та жити згідно з ним, твою віру можна буде вважати повною й такою, що узгоджується з Божою волею. На цьому шляху багато хто може говорити про свої великі знання, але в момент їхньої смерті їхні очі переповнені сліз, і вони ненавидять себе за те, що змарнували час життя та даремно дожили до літнього віку. Вони просто розуміють вчення, але не можуть застосувати істину на практиці чи свідчити про Бога; натомість вони просто крутяться, як мухи в окропі, і лише знаходячись на волосині від смерті, вони нарешті бачать, що їм не вистачає істинного свідчення, що вони взагалі не знають Бога. Та чи це не запізно? Чому ти не живеш одним днем і не слідуєш за істиною, яку любиш? Для чого чекати до завтра? Якщо за життя ти не страждаєш заради істини та не прагнеш отримати її, невже ти бажаєш в годину смерті шкодувати про щось? Якщо так, для чого тоді вірити в Бога? Насправді, у багатьох питаннях, якщо люди докладуть мінімальних

зусиль, вони можуть втілити істину на практиці й таким чином догодити Богові. Лише тому, що серцями людей досі володіють демони, вони не можуть працювати заради Бога та постійно спішать кудись заради своєї плоті, зрештою нічого не досягнувши. Тому люди постійно страждають від негараздів і труднощів. Хіба це не торттури від сатани? Чи це не розбещеність плоті? Не намагайся обдурити Бога, визнаючи Його лише на словах. Натомість зроби справжній вчинок. Не обманюйся – який у цьому сенс? Яка користь тобі жити заради плоті та боротися за вигоду та славу?

Гуркіт семи громів: пророцтво про те, що Євангеліє Царства Небесного пошириться всесвітом

Я поширюю Свою роботу поміж язичницьких народів. Моя слава осяває всесвіт; усі люди-зорекрапки несуть у собі Мою волю, і всіма ними керує Моя рука, і вони беруться за призначені Мною завдання. Віднині Я ввійшов у новий період, привівши всіх людей в інший світ. Коли Я повернувся на Свою «батьківщину», то почав ще одну частину роботи з Мого початкового плану, щоб людина глибше Мене пізнала. Я споглядаю світобудову в усій її повноті та бачу, що^а настав слухний час для Моєї праці, тож Я повсюди поспішаю, звершуючи над людьми Свою нову роботу. Адже це новий період, і Я приніс нову роботу, щоб забрати більше нових людей у новий період і відкинути більше тих, кого Я вижену. У країні великого червоного дракона Я звершив стадію роботи, незбагненну для людських істот, змушуючи їх хитатися на вітрі, і після того багато кого тихо відносить подувом вітру. Поправді, саме цей «тік» Я збираюся розчистити; цього Я прагну, і це також Мій план. Адже багато нечестивців прокралися, поки Я працюю, та Я не поспішаю їх вигнати. Натомість Я їх розвію, коли буде слухний час. Тільки після того Я стану джерелом життя, і тоді ті, хто справді Мене любить, отримають від Мене плід фігового дерева та пахощі лілей. У землі, де тимчасово перебуває сатана, у землі пороку, не залишилося чистого золота, а лише пісок, і, стикаючись із цими обставинами, я вершу цю стадію роботи. Мусиш знати: Я здобуваю не пісок, а чисте, очищене золото. Як нечестивці можуть залишатись у Моєму домі? Як Я можу дозволити лисам бути дармоїдами в Моєму раї? Усякими можливими способами Я виганяю їх геть. Поки не відкрито Мою волю, ніхто не знає, що Я зробилю. Тож я користуюся цією нагодою, щоб вигнати нечестивців, і вони змушені покинути Мою присутність. Так Я вчиняю з нечестивцями, та ще настане день, коли вони Мені послужать. Люди занадто сильно жадають благословень, тож Я обертаюся та являю язичникам Свій славний

^а У тексті оригіналу немає фрази «бачу, що».

лик, щоб усі люди могли жити у власному світі й судити себе, поки Я продовжую говорити слова, які мушу мовити, і давати людям те, чого вони потребують. Коли люди схаменуться, Моя робота вже давно буде Мною поширена. І тоді Я виявлю людям Свою волю, і почну другу частину Свої роботи над людьми, і дозволю всім людям слідувати за Мною по п'ятах, щоб узгоджувати свої дії з Моєю роботою, і дозволю їм робити все, що в їхній змозі, аби зі Мною виконати роботу, яку Я мушу зробити.

Ніхто не вірить, що побачить Мою славу, і Я їх не змушую, а натомість забираю Свою славу з-поміж людей та перенесу її в інший світ. Коли люди знову покаються, тоді Я візьму Свою славу та явлю її ще численнішій кількості віруючих. За цим принципом Я вершу Свою роботу. Адже є час, коли Моя слава покидає Ханаан, і також є час, коли Моя слава покидає обраних. Більше того, є час, коли Моя слава покидає всю землю, так що та тьмяніє та занурюється в темряву. Навіть Ханаанська земля не бачитиме сонячного світла; усі люди втратять віру, та ніхто не може полишити пахощі землі Ханаанської. Лише коли Я ввійду на нове небо та землю, то візьму іншу частину Свої слави та відкрию її спершу в землі Ханаанській, аби проблеск світла засяяв по всій землі, потонулі у непроглядній темряві ночі, щоб уся земля прийшла до світла; щоб люди по всій землі змогли зміцніти від сили того світла, аби Моя слава збільшилася та наново явилася кожному народу; і щоб усе людство могло усвідомити, що Я давно прийшов у людський світ і давно приніс Свою славу з Ізраїлю на Схід; бо Моя слава сяє зі Сходу, принесена з періоду Благодаті в цей день. Та це з Ізраїлю Я пішов, і це звідти Я прибув на Схід. Лише коли світло Сходу поступово побіліє, то темрява по землі почне ставати світлом, і тільки тоді люди дізнаються, що Я давно пішов з Ізраїлю та наново постаю на Сході. Колись Я вже спускався в Ізраїль і потім звідти пішов, тож тепер Я більше не можу народитися в Ізраїлі, адже Моя робота веде всю світобудову, і більше того – блискавка спалахує просто зі Сходу на Захід. Тому Я спустився на Сході та приніс Ханаан людям Сходу. Я приведу людей з усього світу в землю Ханаанську, тож Я продовжую промовляти висловлювання в Ханаанській землі, щоб керувати всією світобудовою. Наразі немає світла по всій землі, крім Ханаану, і всім людям загрожують голод і холод. Я дав Свою славу Ізраїлю, та потім забрав її, і так Я привів ізраїльтян і все людство на Схід. Я привів їх усіх до світла, щоб вони з ним возз'єдналися, і були з ним спільно, і більше не мусили його шукати. Я дам усім, хто шукає, знов узріти світло та славу, яку Я мав в Ізраїлі; Я дам їм побачити, що Я давно спустився на білій хмарі поміж людьми, і дозволю побачити незчисленні білі хмари та фрукти в рясних гронах, і більше того – дозволю їм узріти Єгову, Бога Ізраїлю. Я дам їм поглянути на Учителя єврейського народу, жаданого Месію, і на весь образ Мене, кого віками переслідували царі. Я працюватиму над усією світобудовою, і буду виконувати величну роботу, відкриваючи людям усю Свою славу та всі Свої діяння в останні

дні. Я явлю Свій славний лик у всій повноті тим, хто багато років на Мене чекав, тим, хто прагнув, щоб Я прийшов на білій хмарі, і явлю Свій лик Ізраїлю, який прагнув, щоб Я явився знову, і всьому людству, яке Мене переслідує, щоб усі дізналися, що Я давно забрав Свою славу та приніс її на Схід, і вона більше не в Юдеї. Бо останні дні вже прийшли!

Я вершу Свою роботу по всьому всесвіті, і на Сході гуркочуть нескінченні громи, стрясаючи всі народи та конфесії. Саме Мій голос привів усіх людей у сьогодення. Я змушую всіх людей коритися Моєму голосу, падати в цей потік і впокорюватися переді Мною, бо я давно відродив Свою славу з усієї землі та знов явив її на Сході. Хто не прагне побачити Мою славу? Хто не чекає нетерпляче на Моє повернення? Хто не жадає Мого повторного явлення? Хто не тужить за Мною, гідним любові? Хто не прийшов би до світла? Хто не поглянув би на багатства Ханаану? Хто не прагне повернення Спасителя? Хто не боготворить Його, великого силою? Мій голос пошириться землею; Я зустрінуся з Моїми вибраними людьми та промовлю до них більше слів. Наче той могутній грім, що стрясає гори та ріки, Я говорю Свої слова до всього людства та всесвіту. Тож слова в Моїх устах стали скарбом людей, і всі люди шанують Мої слова. Блискавка спалахує зі Сходу й аж до Заходу. Мої слова такі, що людина не хоче від них відмовитись і водночас не може збагнути, та тим більше ними тішиться. Усі люди, щасливі та раді, святкують Мій прихід, наче те народження дитини. Своїм голосом Я скличу до Себе всіх людей. Відтоді Я офіційно ввійду до людського племені, щоб вони прийшли поклонитися Мені. Славою, якою Я променюся, і словами в Моїх устах Я зроблю так, щоб усі люди прийшли до Мене та побачили, що зі Сходу спалахує блискавка, та що Я також зійшов на «Єлеонську гору» Сходу. Вони побачать, що Я вже давно на землі, уже не як Син єврейський, а як Блискавка Сходу. Бо Я давно воскрес, і пішов із-поміж людей, і знов явився між них зі славою. Я Той, кому вклонялися протягом незліченних віків до сьогодні, і Я та дитина, якої ізраїльтяни зреклися незліченні віки тому й до сьогодні. Більше того, Я всеславний Всемогутній Бог цього періоду! Хай усі придуть до Мого трону та побачать Мій славний лик, почують Мій голос і поглянуть на Мої вчинки. Це є вся Моя воля; це кінець і вершина Мого плану, і мета Мого управління: щоб кожен народ Мені вклонився, кожен язик Мене визнав, кожна людина увірувала в Мене та кожен народ Мені скорився!

Суттєва різниця між утіленим Богом і людьми, яких використовує Бог

Багато років Дух Божий шукав, працюючи на землі, і чимало тих, кого впродовж століть Бог використав для виконання Своїєї роботи. Однак увесь цей час Дух Божий не мав належного місця спочинку, тому Бог використовує дедалі різних

людей для виконання Своїї роботи. Загалом, саме через людей виконується Його робота. Іншими словами, усі ці роки Божа робота ніколи не припинялась, а продовжувала просуватися у людях аж до сьогоднішнього дня. Хоча Бог промовив стільки слів і виконав стільки роботи, людина досі не знає Бога, а все тому, що Бог ніколи не з'являвся людині, а також тому, що Він не має жодної відчутної форми. І тому Бог повинен довести цю роботу – роботу, спрямовану на те, щоб усі люди пізнали практичну важливість практичного Бога, – до кінця. Щоб досягти цієї мети, Бог мусить відчутно явити Свій Дух людям і виконати Свою роботу серед них. Тобто лише тоді, коли Дух Божий набуває фізичної форми, вбирається у плоть і кості та видимий ходить серед людей, супроводжуючи їх у їхніх життях, іноді являючи, а іноді приховуючи Себе, лише тоді люди спроможні досягти глибшого Його розуміння. Якби Бог залишався лише у плоті, він не зміг би завершити Свою роботу уповні. І після того, як Бог якийсь час попрацює у плоті, виконуючи служіння, яке має бути виконане у плоті, Він залишить плоть і працюватиме у духовному світі в образі плоті, як це зробив Ісус після того, як Він попрацював певний період часу у звичайній людській подобі і завершив усю роботу, яку Він мав завершити. Ви, можливо, пам'ятаєте цей уривок із розділу «Шлях... (5)»: «Пам'ятаю, як Отець Мій сказав мені: “На землі прагни лише виконати волю Отця Твого і завершити Його доручення. Решта Тебе не стосується”». Що ти бачиш у цьому уривку? Коли Бог приходить на землю, Він виконує лише Свою роботу у межах божественної сутності, тобто те, що небесний Дух доручив утіленому Богу. Коли Він приходить, Він лише говорить по всій землі, озвучуючи Свої вислови різними способами і з різних позицій. Своїми цілями та принципом роботи Він вважає, насамперед, забезпечення людини та навчання людини, і Його не хвилюють такі речі, як міжособистісні стосунки або подробиці життя людей. Його основне служіння – говорити від імені Духа. Тобто, коли Дух Божий постає відчутним у плоті, Він лише забезпечує життя людини і розкриває істину. Він не залучає Себе до людської роботи, тобто Він не бере участі у роботі людської сутності. Люди не здатні виконувати божественну роботу, і Бог не бере участі у людській роботі. За всі роки, що минули відтоді, як Бог прийшов на цю землю виконувати Свою роботу, Він завжди робив це через людей. Однак ці люди не можуть вважатися втіленням Бога, а лише тими, кого Бог використовує. Тим часом Бог сьогоднішнього дня може говорити безпосередньо з позиції божественності, посилаючи голос Духа і діючи від імені Духа. Усі ті, кого Бог використовував упродовж століть, також є прикладом Духа Божого, який діє у плотському тілі, – то чому ж вони не можуть називатися Богом? Але сьогоднішній Бог також є Божим Духом, який діє безпосередньо у плоті, й Ісус також був Божим Духом, який діє у плоті; обидва Вони називаються Богом. То в чому ж різниця? Люди, яких Бог використовував упродовж століть, усі були здатні до нормального мислення та розважливості. Усі вони розуміли принципи людської поведінки. У них були звичайні людські ідеї, і вони володіли всім тим, чим

повинні володіти нормальні люди. Більшість із них мала виняткові таланти і вроджений інтелект. Працюючи над цими людьми, Дух Божий приборкує їхні таланти, які є їхніми Богом даними дарами. Дух Божий приводить їхні таланти у дію, використовуючи їхні сильні сторони у служінні Богу. Однак сутність Бога позбавлена ідей або думок, не осквернена людськими намірами, і їй навіть бракує того, що мають звичайні люди. Тобто Він не обізнаний навіть із принципами людської поведінки. Ось як воно є, коли Бог сьогодення приходить на землю. Його робота і Його слова не осквернені людськими намірами або людськими думками, натомість вони є безпосереднім проявом намірів Духа, і Він діє безпосередньо від імені Бога. Це означає, що Дух говорить безпосередньо, тобто божественність безпосередньо виконує роботу без домішки навіть краплини людських намірів. Іншими словами, втілений Бог уособлює божественність безпосередньо, без людських думок або ідей, і не розуміє принципів людської поведінки. Якби діяла лише божественність (тобто, якби діяв лише Сам Бог), то не було б можливості для виконання Божої роботи на землі. Тому, коли Бог приходить на землю, Йому потрібна невелика кількість людей, яких Він використовує для роботи в межах людської сутності у поєднанні з роботою, яку Бог здійснює у сутності божественній. Іншими словами, Він використовує людську роботу для підтримання Своєї божественної роботи. В іншому разі людина не мала б можливості безпосередньо брати участь у божественній роботі. Так було з Ісусом та Його учнями. Під час Свого перебування у цьому світі Ісус скасував старі закони та встановив нові заповіді. Він також промовив багато слів. Уся ця робота була виконана у божественній сутності. Усі інші, як-от Петро, Павло та Іван, у своїй подальшій роботі спиралися на фундамент Ісусових слів. Це означає, що Бог розпочав Свою роботу в той період, започаткувавши період Благодаті; тобто Він прочинив двері у нову епоху, скасувавши стару, а також справдивши слова: «Бог є Початок і Кінець». Іншими словами, людина повинна виконувати людську роботу на основі божественної роботи. Щойно Ісус сказав усе, що Йому потрібно було сказати, і завершив Свою роботу на землі, Він залишив людей. Після цього всі люди, працюючи, робили це згідно з принципами, вираженими у Його словах, і практикували відповідно до істин, про які Він говорив. Усі ці люди працювали на Ісуса. Якби роботу виконував тільки Ісус, скільки б слів Він не сказав, у людей не було б можливості сприймати Його слова, тому що Він працював у божественності і міг говорити тільки слова божественності, і Він не міг би пояснити все так, щоб звичайні люди могли зрозуміти Його слова. І тому Йому були потрібні апостоли і пророки, які прийшли за Ним доповнити Його роботу. Це принцип, згідно з яким утілений Бог виконує Свою роботу: використовуючи втілену плоть, щоб говорити і працювати, аби завершити роботу божественності, а потім використовуючи кілька або, можливо, й більше людей по серцю Богові, щоб доповнити Його роботу. Тобто Бог використовує людей по Своему серцю, щоб виконувати роботу пастирства і

поливу серед людей, аби обраний Богом народ міг увійти в реальність істини.

Якби, коли Він прийшов у плоті, Бог виконував тільки божественну роботу, і не було б людей по Його серцю, які б працювали з Ним у згоді, тоді людина була б нездатною зрозуміти Божу волю або взаємодіяти з Богом. Бог мусить використовувати звичайних людей, які Йому по серцю, щоб завершити цю роботу, наглядати за церквами і пасти їх, щоб досягти рівня, який здатна уявити людина, її мозок, у своїх пізнавальних процесах. Іншими словами, Бог використовує невелику кількість людей, які Йому по серцю, щоб «витлумачити» роботу, яку Він виконує у Своїй божественній сутності, аби вона могла бути відкрита – перетворити божественну мову на мову людську, аби люди могли зрозуміти та досягнути її. Якби Бог цього не робив, ніхто не зміг би зрозуміти божественну мову Бога, тому що люди, які по серцю Богові, зрештою, становлять нечисленну меншість, а здатність людини до розуміння слабка. Ось чому Бог обирає цей підхід лише тоді, коли діє у втіленій плоті. Якби існувала тільки божественна робота, то людина не мала б можливості пізнати Бога або спілкуватися з Ним, адже людина не розуміє Божої мови. Людина здатна зрозуміти цю мову лише через посередництво людей по серцю Богові, які роз'яснюють Його слова. Однак, якби в людській сутності працювали лише такі особистості, це могло б лише підтримати звичайне людське життя; це не могло б змінити характер людини. Божа робота не могла б мати нову відправну точку; були б лише ті самі старі пісні, ті самі заяложені фрази. Тільки через посередництво втіленого Бога, який говорить усе, що потрібно сказати, і робить усе, що потрібно зробити в період Свого втілення, після чого люди працюють і пізнають відповідно до Його слів, тільки так їхній життєвий характер буде здатний змінитися, і тільки так вони зможуть крокувати в ногу з часом. Той, хто працює в божественній сутності, представляє Бога, тоді як ті, хто працює у людській сутності, є людьми, яких використовує Бог. Тобто втілений Бог суттєво відрізняється від людей, яких Бог використовує. Утілений Бог здатний виконувати роботу божественної сутності, тоді як люди, яких використовує Бог, на це не здатні. На початку кожного періоду Дух Божий промовляє особисто і започатковує нову епоху, щоб привести людину до нового початку. Коли Він закінчує говорити, це означає, що Божу роботу у Його божественній сутності завершено. Після цього всі люди наслідують приклад тих, кого використовує Бог, щоб увійти у свій життєвий досвід. Так само на цьому етапі Бог також вводить людину в новий період і дає людям нову точку відліку – в цей час Божа робота у плоті завершується.

Бог приходить на землю не для того, щоб удосконалювати Свою звичайну людську сутність, ані щоб виконати роботу звичайної людської сутності. Він приходить лише для того, щоб виконати роботу божественної сутності у звичайній людській сутності. Те, що Бог каже про звичайну людську сутність, є не тим, що уявляють собі люди. Людина визначає «звичайну людську сутність» як наявність дружини або чоловіка, синів і дочок, що є свідченням того, що хтось є нормальною

людиною; однак Бог бачить це не так. Для Нього звичайна людська сутність полягає в тому, щоб мати нормальні людські думки, нормальне людське життя і бути народженим від звичайних людей. Але Його нормальність не передбачає наявності дружини або чоловіка і дітей у тому сенсі, в якому про нормальність говорить людина. Тобто, для людини звичайна людська сутність, про яку говорить Бог, – це те, що сама людина вважала б відсутністю людської сутності, якій майже повністю бракує емоцій і яка позірно позбавлена плотських потреб, як і Ісус, який лише ззовні виглядав, як звичайна людина і набув вигляду звичайної людини, але по суті не повністю володів усім тим, чим повинна володіти звичайна людина. Звідси можна побачити, що сутність утіленого Бога не охоплює всієї повноти звичайної людської сутності, але тільки частину того, чим мають володіти люди, для того щоб підтримувати звичний перебіг людського життя і зберігати нормальні людські здібності до розважливості. Але ці речі не мають нічого спільного з тим, що людина вважає нормальною людською сутністю. Це те, чим повинен володіти втілений Бог. Однак є ті, хто стверджує, буцімто втілений Бог може вважатися таким, що має звичайну людську сутність, тільки якщо в Нього є дружина, сини і дочки, сім'я; без цих речей, кажуть вони, Він не є нормальною людиною. Тоді Я запитую тебе: «Бог має дружину? Чи можливо, щоб у Бога був чоловік? Чи може Бог мати дітей?». Хіба не хибно так вважати? Однак утілений Бог не може з'явитися з тріщини у скелях або впасти з неба. Він може лише народитися у звичайній людській сім'ї. Тому у Нього є батьки та сестри. Це те, що повинно бути властиво звичайній людській сутності втіленого Бога. Так було і з Ісусом; Ісус мав батька і матір, сестер та братів, і все це було нормально. Але якби у Нього була дружина, були сини та дочки, то Його сутність не була б тією звичайною людською сутністю, яка, за наміром Бога, мала бути притаманна втіленому Богу. В такому разі Він не міг би діяти від імені божественної сутності. Саме тому, що Він не мав ані дружини, ані дітей, але народився від звичайних людей у нормальній сім'ї, Він зміг виконувати роботу божественної сутності. Поясню це зрозуміліше: Бог вважає нормальною людиною того, хто народився у нормальній сім'ї. Лише така людина здатна виконувати божественну роботу. Якби, з іншого боку, у такої людини була дружина, діти або чоловік, вона не змогла б виконувати божественну роботу, тому що вона володіла б тільки звичайною людською сутністю, яка потрібна людям, але не тією звичайною людською сутністю, яка потрібна Богові. Між тим, як щось визначається Богом, і тим, як це розуміють люди, часто пролягає безодня. На цьому етапі Божої роботи багато що суперечить і суттєво відрізняється від людських уявлень. Можна сказати, що цей етап Божої роботи цілковито складається з безпосередньої роботи божественної сутності, а людська сутність грає допоміжну роль. Оскільки Бог приходить на землю, щоб виконати Свою роботу Самому, замість дозволити людині прикласти до неї руку, Він втілюється Сам у плоть (у недовершену, звичайну людину), аби зробити Свою роботу. Він

використовує це втілення, щоб представити людству новий період, щоб розповісти людству про наступний етап Своєї роботи та попросити людей жити на практиці згідно зі шляхом, описаним у Його словах. На цьому Божя робота у плоті завершується; Він збирається покинути людство, більше не перебуваючи у плоті звичайної людини, натомість віддаляючись від людей, щоб продовжити іншу частину Своєї роботи. Потім, використовуючи людей по Своему серцю, Він продовжує Свою роботу на землі серед цієї спільноти людей, але вже в їхній людській подобі.

Утілений Бог не може назавжди залишитися з людиною, адже у Бога є ще багато іншої роботи. Він не може бути прив'язаний до плоті; Він повинен скинути плоть, щоб зробити роботу, яку Він повинен зробити, навіть попри те, що Він робить цю роботу у плотській подобі. Коли Бог приходить на землю, Він не чекає, поки досягне тієї форми, якої має набути звичайна людина, перш ніж помре та залишить людство. Незалежно від того, наскільки старою є Його плоть, коли Його роботу закінчено, Він іде і залишає людину. Для Нього не існує такого поняття, як вік, Він не лічить свої дні відповідно до людської тривалості життя; натомість Він закінчує Своє життя у плоті у відповідності до етапів Своєї роботи. Можливо, знайдуться ті, хто вважає, що Бог, прийшовши у плоті, мусить досягти певної зрілості, мусить подорослішати, зістаритись і піти тільки тоді, коли це тіло припинить функціонувати. Такою є людська уява; Бог так не діє. Він приходить у плоті лише для того, щоб виконати роботу, яку Він повинен виконати, а не для того, щоб жити життям звичайної людини: народитися у батьків, вирости, створити сім'ю і розпочати кар'єру, народити і виховати дітей, пережити життєві злети та падіння – все, що властиве звичайній людині. Коли Бог приходить на землю, це Дух Божий вбирається у плоть, втілюється у плоті, але Бог не живе життям звичайної людини. Він приходить лише для того, щоб виконати одну частину Свого плану управління. Після цього Він залишить людство. Втілюючись у плоті, Дух Божий не вдосконалює звичайну людську сутність плоті. Натомість, у наперед визначений Богом час божественна сутність починає діяти безпосередньо. Потім, коли Він зробив усе, що Йому потрібно було зробити, й уповні завершив Своє служіння, робота Духа Божого на цьому етапі завершується, і в цей момент життя втіленого Бога також закінчується незалежно від того, чи віджило Його плотське тіло свій термін життя чи ні. Тобто, якої б стадії життя не досягло плотське тіло, як би довго воно не прожило на землі, усе вирішується роботою Духа. Це не має нічого спільного з тим, що людина вважає за звичайну людську сутність. Візьмемо для прикладу Ісуса. Він жив у плоті тридцять три з половиною роки. З погляду тривалості життя людського тіла, Він не повинен був померти у цьому віці і Він не повинен був піти. Але це не обходило Дух Божий. Оскільки Його роботу було завершено, у цей момент тіло було забрано і зникло разом із Духом. Саме за таким принципом Бог діє у плоті. А отже, суворо кажучи, людська сутність втіленого Бога не має першорядного

значення. Повторюю, Він приходить на землю не для того, щоб жити життям звичайної людини. Він не починає спершу жити звичайним людським життям, а потім береться до роботи. Натомість, поки Він народжується у звичайній людській сім'ї, Він здатний виконувати божественну роботу, роботу, не заплямовану людськими намірами, не плотську, роботу, яка, безумовно, не уподібнюється суспільству або не залучає людські думки або поняття, і, що більше, не передбачає людської філософії життя. Саме таку роботу має намір виконати втілений Бог, і в цьому також полягає практична важливість Його втілення. Бог приходить у плоті насамперед для того, щоб виконати етап роботи, який необхідно виконати у плоті, без проходження інших тривіальних процесів, а щодо навичок звичайної людини, то Він їх не має. Робота, яку необхідно зробити втіленому у плоті Богу, не передбачає звичайних людських навичок. Тому Бог втілюється у плоті заради того, щоб виконати роботу, яку Йому потрібно виконати у плоті. Решта не має до Нього жодного відношення; Він не бере участі у безлічі тривіальних процесів. Щойно Його роботу завершено, важливість Його втілення також добігає кінця. Завершення цього етапу означає, що роботу, яку Йому потрібно було зробити у плоті, виконано, і служіння Його плоті завершено. Але Він не може і надалі нескінченно працювати у плоті. Для роботи Він повинен перейти в інше місце, місце поза плоттю. Тільки так Його робота може бути виконана повною мірою і призвести до більшого результату. Бог діє відповідно до Свого початкового плану. Яку роботу Йому потрібно виконати і яку роботу Він уже завершив, Він знає так само чітко, як долоню Своєї руки. Бог веде кожну людину шляхом, який Він уже наперед визначив. Ніхто не може уникнути цього. Тільки ті, хто дотримується вказівок Духу Божого, зможуть увійти у спокій. Можливо, на пізніших етапах роботи не Бог говоритиме у плоті, щоб скеровувати людину, але Дух у відчутній формі скеровуватиме людське життя. Тільки тоді людина зможе реально доторкнутися до Бога, поглянути на Бога і краще увійти в реальність, якої вимагає Бог, щоб бути вдосконаленою практичним Богом. Це робота, яку Бог має намір виконати, і те, що Він запланував із давніх-давен. Виходячи з цього, ви всі повинні бачити, який шлях вам слід обрати!

Звільнися від впливу темряви, і будеш здобутий Богом

Що таке вплив темряви? Так званий «вплив темряви» – це вплив сатанинської облуди, розбещення, поневолення та контролю над людьми; вплив сатани – це вплив, що має ауру смерті. Усі ті, що живуть під владарюванням сатани, приречені на загибель. Як можна вирватися з-під впливу темряви, здобувши віру в Бога? Щойно ти щиро помолишся Богові, твоє серце цілковито звертається до Нього, і в цей момент твоє серце зворушується Божим Духом. У тобі зростає бажання повністю віддати себе Йому, і в цю мить ти звільнишся з-під впливу темряви. Якщо

все, що робить людина, є угодним Богові та відповідає Його вимогам, тоді вона живе відповідно до слів Бога і перебуває під Його турботою та захистом. Якщо ж люди не можуть втілювати в життя Божі слова, якщо вони постійно намагаються ошукати Його, ставляться до Нього поверхово та не вірять у Його існування, – тоді це все люди, що живуть під впливом темряви. Люди, які не отримали Божого спасіння, живуть під владою сатани; тобто вони живуть під впливом темряви. Ті, хто не вірить у Бога, живуть під пануванням сатани. Навіть ті, що вірять в існування Бога, не обов'язково живуть у Його світлі, тому що ті, що вірять у Нього, можуть насправді не жити в Його словах і нездатні підкорятися Богу. Людину обмежує те, що вона лише вірить у Бога, а оскільки вона не має знання Бога, вона й далі живе за старими правилами, серед мертвих слів, життям темним і невпевненим, не повністю очищена Богом і не повністю Ним здобута. Тому, хоч само собою зрозуміло, що ті, що не вірять у Бога, живуть під впливом темряви, навіть ті, що вірять у Бога, можуть і надалі перебувати під її впливом, оскільки їм бракує роботи Святого Духа. Ті, що не отримали Божої благодаті чи милості, і ті, що не бачать роботи Святого Духа, живуть під впливом темряви, і найчастіше так само живуть люди, які лише втішаються благодаттю Бога, проте не знають Його. Якщо людина вірить у Бога, але більшу частину свого життя проводить під впливом темряви, то існування цієї людини втратило сенс – і чи варто ще згадувати людей, які не вірять, що Бог існує?

Всі ті, що не можуть прийняти Божу роботу або приймають Божу роботу, але не здатні задовольняти Його вимоги, є людьми, які живуть під впливом темряви. Лише ті, що прагнуть істини та здатні задовольняти вимоги Бога, отримують від Нього благословення, і тільки вони вирвуться з-під впливу темряви. Ті, що не звільнилися, що завжди перебувають під владою певних речей і не здатні віддати своє серце Богові, – це люди, які перебувають у рабстві в сатани та живуть в аурі смерті. Ті, що не вірні своїм власним обов'язкам, що не вірні Божому дорученню і не виконують своїх функцій у церкві, – це люди, які живуть під впливом темряви. Ті, що навмисно порушують церковне життя, що навмисно сіють розбрат між братами та сестрами або утворюють угруповання, – це люди, які живуть ще глибше під впливом темряви, в рабстві у сатани. Ті, що мають ненормальні стосунки з Богом, чиї бажання завжди непомірні, що завжди хочуть отримати перевагу та що ніколи не прагнуть перетворення свого характеру, – це люди, які живуть під впливом темряви. Ті, що завжди недбалі й ніколи не серйозні у тому, як вони втілюють істину, не прагнуть виконувати волю Божу, а шукають лише задоволення власної плоті, також є людьми, які живуть під впливом темряви, оповиті смертю. Ті, що творять безчесність та обман, коли вони працюють для Бога, що мають справу з Богом недбало, обманюють Бога та завжди будують плани для самих себе, – це люди, які живуть під впливом темряви. Усі ті, що не можуть щиро любити Бога, що не прагнуть істини та не зосереджуються на перетворенні свого характеру, – це люди, які живуть під впливом темряви.

Якщо хочеш отримати хвалу від Бога, то спочатку маєш вийти з-під темного впливу сатани, відкрити своє серце Богові та повністю звернутися своїм серцем до Нього. Чи похвалить Бог те, що робиш ти зараз? Чи звернувся ти своїм серцем до Бога? Чи є зроблене тобою тим, чого вимагає від тебе Бог? Чи відповідає це істині? Постійно досліджуйте себе та зосередьтеся на тому, щоб їсти та пити від Божих слів; розкрийте перед Ним своє серце, любіть Його щиро та з усією відданістю присвятіть себе Богові. Люди, які чинять так, неодмінно здобудуть Божу хвалу. Всі, що вірять у Бога, але не прагнуть істини, не мають жодної можливості звільнитися від впливу сатани. Всі, що не живуть чесним життям, що на очах у інших поведуться по-одному, а за спиною у них – по-іншому, що створюють видимість смирення, терпіння та любові, хоча насправді підступні, хитрі й позбавлені вірності Богу, – такі люди є типовими представниками тих, хто живе під впливом темряви; вони є поріддям змієвим. Ті, що завжди вірять у Бога лише заради власної вигоди, що впевнені у своїй непогрішності та гордовиті, що виставляють себе напоказ та захищають свій власний статус, – це люди, які люблять сатану та протистоять істині. Ці люди чинять опір Богові й цілковито належать сатані. Ті, що неуважні до Божих тягарів, що не служать Богу від щирого серця, що завжди стурбовані своїми власними корисливими інтересами та інтересами своєї сім'ї, що нездатні облишити все, щоб віддати себе Богу, і ніколи не живуть за Його словами, – це люди, які живуть поза Його словами. Такі люди не можуть здобути Божої хвали.

Коли Бог створив людей, це було зроблено для того, щоб вони могли втішатися Його достатком і щиро любити Його; таким чином люди жили б у Його світлі. Сьогодні, стосовно всіх тих, що не можуть любити Бога, не виявляють уваги до Його тягарів, не здатні повністю віддати Йому свого серця, не можуть прийняти Його серце як своє власне та не можуть нести Його тягарів як своїх власних, – світло Боже не світить жодному з таких людей, і тому вони живуть під впливом темряви. Вони йдуть шляхом, діаметрально протилежним Божій волі, і в жодному їхньому вчинку немає ні крихти істини. Вони загрузли у трясовині разом із сатаною; це люди, які живуть під впливом темряви. Якщо ти можеш часто їсти та пити від слів Божих, бути уважним до Його волі та втілювати Його слова в життя, тоді ти належиш Богові, і є людиною, яка живе в Його словах. Чи готовий ти вирватися з-під владарювання сатани та жити у Божому світлі? Якщо ти живеш у словах Божих, то Святий Дух матиме можливість виконувати Свою роботу; якщо ж ти живеш під впливом сатани, то ти не даси Святому Духу такої можливості. Робота, яку Святий Дух здійснює над людьми, світло, яким Він їх осяює, і впевненість, яку Він їм дає, триває лише мить; якщо люди не будуть проявляти ретельності й уваги, то робота Святого Духа пройде повз них. Якщо люди будуть жити в Божих словах, то Святий Дух буде з ними й виконуватиме над ними роботу. Якщо люди не живуть у Божих словах, то вони живуть у путах сатани. Якщо люди живуть із зіпсованими характерами, вони не мають ні присутності, ні роботи Святого Духа. Якщо ти живеш

у рамках Божих слів та у стані, якого вимагає Бог, то ти належиш Йому, і над тобою виконуватиметься Його робота; якщо ж ти не живеш у рамках Божих вимог, а живеш під владою сатани, то ти, поза сумнівом, живеш у сатанинській розбещеності. Тільки живучи в словах Бога і віддавши Йому своє серце, можна відповідати Його вимогам; ти маєш чинити так, як каже Бог, зробивши Його висловлювання основою свого існування та реальністю свого життя; тільки тоді ти належатимеш Богові. Якщо ти справді дієш згідно з Божою волею, Він здійснить над тобою роботу, і ти житимеш під Його благословеннями, у світлі Його обличчя; ти досягнеш роботу, яку здійснює Святий Дух, і відчуєш радість Божої присутності.

Щоб позбутися впливу темряви, необхідно передусім бути вірним Богові та прагнути серцем до істини; тільки в такому разі можна мати правильний стан. Життя у правильному стані є передумовою для звільнення з-під впливу темряви. Не мати правильного стану – значить не бути вірним Богові та не прагнути серцем до істини, а про звільнення від впливу темряви вже й мови бути не може. Мої слова – це основа для звільнення людини від темного впливу, і люди, які не можуть практично діяти відповідно до Моїх слів, не зможуть звільнитися від тенет впливу темряви. Жити у правильному стані – значить жити під орудою Божих слів, жити у стані відданості Богу, жити у стані пошуку істини, жити в реальності щирої посвяти себе Богові та жити у стані щирої любові до Бога. Ті, що живуть у цих станах і в цій реальності, повільно зазнаватимуть перетворення в міру входження у глибину істини, і вони зазнаватимуть перетворення в міру поглиблення роботи; і, зрештою, вони обов'язково стануть людьми, здобутими Богом і щиро люблячими Бога. Ті, хто позбавився впливу темряви, можуть поступово пізнавати Божу волю, поступово приходити до її розуміння, зрештою стаючи довіреними особами Бога. Вони не тільки не мають жодних уявлень про Бога й не чинять Йому опору, – вони ще більше ненавидять ті уявлення і непокірність, які володіли ними раніше, і в їхніх серцях постає справжня любов до Бога. Люди, які нездатні позбавитися впливу темряви, усі повністю зайняті плоттю і сповнені непокори; їхні серця наповнені людськими уявленнями та філософією життя, а також їхніми власними намірами та міркуваннями. Бог вимагає від людини безроздільної любові; Він вимагає, щоб людина була поглинута Його словами та мала серце, сповнене любові до Нього. Жити у словах Бога, шукати в Його словах те, що слід шукати, любити Бога за Його слова, прагнути Його слів, жити заради Його слів – ось цілі, досягнення яких має домагатися людина. Все має будуватися на Божих словах; тільки тоді людина зможе відповідати Божим вимогам. Якщо людина не озброєна словами Бога, то вона лиш мерзенний хробак, одержимий сатаною! Зваж лише: наскільки слово Боже вкоренилося в тобі? У чому ти живеш відповідно до Його слів? У чому ти живеш не відповідно до них? Якщо Божі слова не повністю заволоділи тобою, тоді що саме володіє твоїм серцем? У твоєму повсякденному житті тобою керує сатана чи тобою володіють Божі слова? Чи є Його слова основою, на якій будуються твої

молитви? Чи вийшов ти зі свого негативного стану через просвітління Божими словами? Прийняти Божі слова як основу свого існування – ось до чого має прийти кожен. Якщо Його слова не присутні в твоєму житті, значить, ти живеш під впливом темряви, ти повстаєш проти Бога, чиниш опір Йому та зневажаєш Його ім'я. Віра таких людей у Бога – це чиста шкода та порушення. Яку частину свого життя ти прожив відповідно до Його слів? Яку частину свого життя ти прожив невідповідно до Його слів? Скільки з того, що слово Бога вимагало від тебе, було виконано в тобі? Скільки в тобі втрачено? Чи розглядав ти ці питання уважно?

Щоб вирватися з-під впливу темряви, потрібна як робота Святого Духа, так і цілеспрямована співпраця людини. Чому Я кажу, що людина не на правильному шляху? Люди, які перебувають на правильному шляху, можуть насамперед віддати свої серця Богові. Це завдання, входження до якого потребує дуже багато часу, оскільки людство завжди жило під впливом темряви та тисячоліттями перебувало в рабстві сатани. Тому такого входження неможливо досягнути за якийсь день чи два. Я порушив це питання сьогодні, щоб люди могли усвідомити свій стан; щойно людина зможе розібратися в тому, що таке вплив темряви та що означає жити у світлі, як входження стане набагато легшим. Це тому, що ти маєш пізнати, у чому полягає вплив сатани, перш ніж зможеш позбутися його; тільки після цього ти матимеш спосіб скинути його. Щодо того, що робити потім, то це справа самих людей. Входи в усе з позитивного боку й ніколи пасивно не чекай. Тільки так ти зможеш стати здобутим Богом.

У вірі потрібно зосереджуватися на дійсності – участь у релігійному ритуалі не є вірою

Скількох релігійних обрядів ти дотримуєшся? Скільки разів ти бунтував проти слова Божого і йшов своїм шляхом? Скільки разів ти втілював слово Боже в життя, тому що справді є уважним до Його тягарів і прагнеш відповідати Його волі? Треба розуміти слово Боже і відповідно втілювати його в життя. Будь принциповим у всіх своїх діях і вчинках, хоча це не означає дотримуватися правил або неохоче робити щось лише на показ; радше, це означає втілювати істину в життя та жити за словом Божим. Лише така практика догоджає Богу. Будь-який спосіб дії, що до вподоби Богу, є не правилом, а практикою істини. Деякі люди мають схильність привертати до себе увагу. У присутності своїх братів і сестер вони можуть казати, що мають борг перед Богом, але позаочі вони не практикують істину і діють зовсім інакше. Хіба це не релігійні фарисеї? Людина, яка по-справжньому любить Бога і володіє істиною, віддана Богові, але не виставляє це на показ. Така людина готова втілювати істину в життя, коли виникають ситуації, і не говорить і не діє всупереч своїй совісті. Така людина проявляє мудрість, коли виникають проблеми, і є

принциповою у своїх вчинках, незважаючи на обставини. Така людина може служити правдиво. Є люди, які часто пустослівно говорять про свою заборгованість перед Богом; вони проводять свої дні з тривожно зведеними бровами, вдаючи страждених та прикидаючись жалюгідними. Як ганебно! Якби ти запитав їх: «Чи можеш ти сказати мені, у чому полягає твій борг перед Богом?», їм би відібрало мову. Якщо ти вірний Богові, не говори про це назовні; натомість проявляй свою любов до Бога через дійсну практику й молись Йому від щирого серця. Усі ті, хто має справу з Богом лише усно й поверхово, – лицеміри! Деякі люди говорять про борг перед Богом щоразу, як моляться, і починають плакати щоразу, як моляться, навіть не будучи керованими Святим Духом. Такі люди одержимі релігійними ритуалами та уявленнями; вони живуть за такими ритуалами та уявленнями, завжди вірячи, що ці дії угодні Богові і що Він благоволить поверховому благочестю чи скорботним сльозам. Що доброго може вийти з таких безглузвих людей? Щоб продемонструвати смирення, дехто вдає люб'язність, коли говорить у присутності інших. Деякі люди навмисно догідливі у присутності інших, поведуться, як ягнята без краплі сили. Чи така поведінка личить людям Царства? Люди Царства мають бути жвавими та вільними, невинними та відкритими, чесними та приязними і жити у стані свободи. Вони мають бути порядними й гідними і мати можливість свідчити, куди б вони не пішли; таких людей люблять і Бог, і люди. У новачків у вірі забагато зовнішніх практик; спочатку вони повинні пройти період розбору й зламу. Люди, які мають глибоку віру в Бога, зовні нічим не відрізняються від інших, але їхні дії та вчинки заслуговують на похвалу. Лише таких людей можна вважати тими, хто втілює у життя слово Боже. Якщо ти щодня проповідуєш різним людям Євангеліє, намагаючись привести їх до спасіння, але врешті досі живеш за правилами та доктринами, тоді ти не можеш уславити Бога. Такі люди є релігійними діячами, а також лицемірами. Щоразу, коли ці релігійні люди збираються, вони можуть запитати: «Сестро, як ти поживаєш цими днями?». Вона може відповісти: «Я відчуваю, що в боргу перед Богом і що не можу відповідати Його волі». Хтось інший може сказати: «Я теж відчуваю, що в боргу перед Богом і що не можу догодити Йому». Самі по собі ці декілька речень і слів виражають мерзенні речі у своїй глибині; такі слова є найогиднішими та надзвичайно бридкими. Природа таких людей протилежна Богові. Ті, хто зосереджується на дійсності, доносять усе, що в них на думці, і відкривають свої серця у спілкуванні. Вони не вплутуються у жодне хибне заняття, не виявляючи ні такої ввічливості, ні пустих люб'язностей. Вони завжди відверті і не дотримуються світських правил. Деякі люди мають схильність до зовнішньої показності, аж до повної відсутності розсудливості. Коли хтось співає, вони починають танцювати, навіть не підозрюючи, що рис у їхніх горщиках уже підгорів. Такі люди не благочестиві і не благородні, і вони надто легковажні. Усе це є проявом браку дійсності. Коли деякі люди спілкуються про справи духовного життя, хоча вони й не говорять про те, що чимось зобов'язані Богові,

глибоко в душі вони зберігають справжню любов до Нього. Твоє почуття заборгованості перед Богом не має нічого спільного з іншими людьми; ти в боргу перед Богом, а не перед людством. Навіщо тобі постійно говорити про це іншим? Ти маєш надавати значення входженню в дійсність, а не будь-якому зовнішньому завзяттю чи показу. Що відображають поверхові добрі вчинки людей? Вони відображають плоть, і навіть найкращі зовнішні дії не відображають життя; вони можуть лише показати твій особистий темперамент. Зовнішні дії людства не можуть виконати Божий волевияв. Ти постійно говориш про свою заборгованість перед Богом, але не можеш забезпечити життя інших або надихнути їх любити Бога. Чи ти віриш, що ці твої дії догодять Богу? Ти відчуваєш, що твої дії відповідають Божій волі, і що вони – від духу, але насправді всі вони безглузді! Ти віриш, що те, що подобається тобі і що ти готовий робити, – це саме те, що подобається Богові. Чи можуть твої вподобання представляти Бога? Чи може характер людини представляти Бога? Тобі подобається саме те, до чого Бог відчуває відразу, а твої звички такі, які Бог ненавидить і відкидає. Якщо ти відчуваєшся в боргу, то піди й помолися перед Богом; немає потреби говорити про це іншим. Якщо ти не молишся перед Богом, а замість цього постійно привертаєш до себе увагу в присутності інших, чи може це відповідати Божій волі? Якщо твої вчинки завжди існують лише для видимості, то це означає, що ти марнославний до крайності. Якими людьми є ті, хто робить тільки поверхові добрі справи і хто позбавлений дійсності? Такі люди просто лицемірні фарисеї та релігійні діячі! Якщо ви не позбудетеся ваших зовнішніх практик і не зможете внести зміни, тоді засади лицемірства у вас зростуть ще більше. Чим більшими є ваші засади лицемірства, тим більше є опору Богові. Зрештою такі люди будуть обов'язково вигнані!

Лише ті, хто знає Божу роботу сьогодні, можуть служити Богові

Щоб свідчити про Бога та посоромити великого червоного дракона, людина повинна мати принцип і відповідати одній умові – вона повинна любити Бога у своєму серці та увійти в Його слова. Якщо ти не входиш у Божі слова, то ти не матимеш змоги посоромити сатану. Завдяки зростанню у своєму житті ти зрікаєшся великого червоного дракона та приносиш йому цілковите приниження. Лише це є істинним посоромленням великого червоного дракона. Що більше ти готовий втілювати в життя Божі слова, то більшим є доказ твоєї любові до Бога та твоєї відрази до великого червоного дракона; що більше ти коришся Божим словам, то більшим є доказ того, що ти прагнеш істини. Люди, які не прагнуть Божих слів, – це люди без життя. Такі люди – це ті, хто перебуває поза Божими словами, хто належить релігії. Люди, які істинно вірять у Бога, мають глибше знання Божих слів

завдяки тому, що вони їдять і п'ють Його слова. Якщо ти не прагнеш Божих слів, то не можеш по-справжньому їсти та пити Його слова, і якщо ти не знаєш Божих слів, то в тебе немає засобів, щоб свідчити про Бога або догоджати Йому.

Як слід пізнавати Бога у вірі в Нього? Бога потрібно пізнавати на основі слів і роботи Бога в сьогоднішній день, без відхилень або помилок, і, перш за все, потрібно знати роботу Бога. Це основа пізнання Бога. Усі ті найрізноманітніші помилкові думки, яким бракує чистого розуміння Божих слів, – це релігійні уявлення. Вони є відхиленнями та хибними розуміннями. Найбільша майстерність релігійних діячів полягає в тому, щоб брати Божі слова, які зрозуміли в минулому, і порівнювати з ними сьогоднішні Божі слова. Якщо ти, служачи Богові сьогодні, чіпляєшся за те, що було відкрите просвітлінням Святого Духа в минулому, то твоє служіння призведе до порушення, а твоя практика буде застарілою, вона буде не чим іншим, як релігійним обрядом. Якщо ти віриш, що ті, хто служить Богові, мають зовні виявляти, поміж інших рис, смирення та терпеливість, і якщо таке знання ти сьогодні втілюєш у життя, то таке знання – це релігійне уявлення; така практика перетворилася на лицемірну виставу. Словосполучення «релігійні уявлення» стосується того, що вже віджило своє та застаріло (включно з розумінням слів, раніше сказаних Богом, та світлом, безпосередньо відкритим Святим Духом). Якщо їх сьогодні втілювати в життя, то вони стають на заваді Божій роботі та не приносять людині жодної користі. Якщо люди не зможуть очиститися від того, що належить до релігійних уявлень, то все це стане великою перешкодою в їхньому служінні Богові. Люди з релігійними уявленнями не мають можливості встигати за кроками роботи Святого Духа – спочатку вони відстають на один крок, потім на два. Так відбувається тому, що ці релігійні уявлення змушують людину ставати надзвичайно самовдоволеною та зарозумілою. Бог не відчуває ностальгії за тим, що Він казав та робив у минулому; якщо щось застаріває, Він це усуває. Хіба ти дійсно нездатний відпустити свої уявлення? Якщо ти чіпляєшся за слова, які Бог промовляв у минулому, хіба це доводить, що ти знаєш Божу роботу? Якщо ти неспроможний сьогодні прийняти світло Святого Духа, а чіпляєшся натомість за світло минулого, хіба це доводить, що ти йдеш Божими слідами? Хіба ти досі нездатний відпустити релігійні уявлення? Якщо так, то ти станеш тим, хто опирається Богові.

Якщо люди зможуть відмовитися від своїх релігійних уявлень, то вони не будуть оцінювати сьогоднішні Божі слова та Його роботу своїм розумом, а натомість коритимуться безпосередньо. Попри те, що Божя робота сьогодні явно не схожа на ту, що здійснювалася в минулому, ти все ще можеш облишити свої погляди на минуле та безпосередньо підкоритися сьогоднішній Божій роботі. Якщо ти спроможний зрозуміти, що мусиш надати почесне місце сьогоднішній Божій роботі, незалежно від того, як Бог працював у минулому, тоді ти є людиною, яка облишила свої уявлення, яка кориться Богові і яка спроможна підкоритися Божій роботі та

Його словам і піти Його слідами. У такому випадку ти будеш тим, хто справді підкоряється Богові. Не аналізуй і не перевіряй Божу роботу; усе виглядає так, немов Бог забув Свою попередню роботу, і ти теж її забув. Теперішнє – це теперішнє, а минуле – це минуле, й оскільки сьогодні Бог відклав те, що Він робив у минулому, тобі не слід на тому зациклюватися. Лише така людина є тим, хто повністю кориться Богові та цілковито відмовився від своїх релігійних уявлень.

Оскільки в Божій роботі завжди відбуваються нові події, з появою нової роботи є та робота, яка стає віджилою та застарілою. Ці різні типи роботи – стара та нова – не суперечать один одному, а доповнюють; кожен крок впливає з попереднього. Оскільки є нова робота, старе, звісно, мусить бути ліквідоване. Наприклад, деякі давно усталені практики та звичні висловлювання людини вкупі з багаторічним досвідом та вченнями сформували в розумі людини найрізноманітніші за змістом і формою уявлення. Той факт, що Бог ще має повністю відкрити людині Своє справжнє обличчя та притаманний Йому характер, разом із багаторічним поширенням традиційних теорій від давніх часів ще більше сприяв формуванню в людини таких уявлень. Можна сказати, що за час, поки людина вірила в Бога, вплив різних уявлень призвів до того, що в людей постійно формувалися та розвивалися найрізноманітніші погляди на Бога, в основі яких лежали ці уявлення, у результаті чого багато релігійних людей, які служать Богу, стали Його ворогами. Отже, що сильнішими є релігійні уявлення людей, то більше вони опираються Богу й то більше вони є Його ворогами. Божа робота завжди нова й ніколи не стара; вона ніколи не формує доктрини, а натомість постійно змінюється та оновлюється більшою чи меншою мірою. Здійснення роботи в такий спосіб є виявом характеру, притаманного Самому Богові. Це також невід'ємний принцип Божої роботи та один із засобів, за допомогою якого Бог здійснює Своє управління. Якби Бог не працював у такий спосіб, то людина не змінювалася б і не могла б пізнати Бога, а сатана не був би переможений. Тому в Його роботі постійно відбуваються зміни, які здаються безладними, але насправді є періодичними. Проте спосіб, у який людина вірить у Бога, зовсім інший. Вона чіпляється за старі, знайомі доктрини та системи, і чим вони старші, тим вони для неї приємніші. Як може дурний людський розум, розум, що є непохитним, неначе камінь, прийняти стільки незбагненної нової роботи Бога та Його нових слів? Людина бридить Богом, Який завжди новий і ніколи не старий; їй подобається лише старий Бог, з Якого вже пісок сиплеться, Бог із сивим волоссям, Який застряг на місці. А тому, оскільки в Бога Свої уподобання, а в людини – свої, людина зробилася ворогом Бога. Чимало цих суперечностей існує навіть сьогодні, у той час, коли Бог виконує нову роботу впродовж майже шести тисяч років. Тож їх уже не виправити. Можливо, це пов'язано з упертістю людини або непорушністю Божих адміністративних постанов для будь-якої людини, але ті священнослужителі – і чоловіки, і жінки – ще й досі чіпляються за запліснявілі старі книги та папери, у той час як Бог продовжує Свою незавершену роботу з управління

так, ніби в Нього немає нікого поруч. Хоча ці суперечності роблять Бога й людину ворогами і є навіть нерозв'язними, Бог на них не зважає, ніби вони одночасно й існують, і не існують. Проте людина тримається своїх переконань та уявлень і ніколи від них не відмовляється. Утім одне є самоочевидним: попри те, що людина не відхиляється від своєї позиції, Божі стопи ніколи не зупиняються, і Він завжди змінює Свою позицію відповідно до навколишнього середовища. Зрештою, саме людина буде переможена без бою. Тим часом Бог є найбільшим ворогом усіх Своїх переможених супротивників, а також поборником людства – і переможеного, і непереможеного. Хто може змагатися з Богом і вийти переможцем? Здається, що людські уявлення походять від Бога, тому що чимало з них народилося на хвилі Божої роботи. Однак це не причина, щоб Бог прощав людині, і, на додачу, Він не вихваляє людину за те, що вона на хвилі Божої роботи виробляє партію за партією продуктів «для Бога», що поза межами Його роботи. Натомість Йому вкрай огидні людські уявлення та старі благочестиві переконання, і в Нього немає навіть думки про те, щоб визнати дату, коли ці уявлення вперше з'явилися. Він зовсім не погоджується з тим, що ці уявлення спричинені Його роботою, бо людські уявлення поширюються людиною; їхнє джерело – це думки та розум людини – не Бог, а сатана. Божий задум завжди полягав у тому, щоб Його робота була новою та живою, а не старою й мертвою, і те, дотримання чого Він вимагає від людини, змінюється залежно від доби й періоду та не є вічним і незмінним. Це тому, що Він є Богом, Який змушує людину жити та бути новою, а не дияволом, який змушує людину помирати та бути старою. Хіба ви цього досі не розумієте? У тебе є уявлення про Бога й ти неспроможний від них відмовитися, тому що ти зашорений. Це не тому, що в Божій роботі занадто мало сенсу, і не тому, що Божа робота розходиться з людськими бажаннями, і тим більше не тому, що Бог завжди нехтує Своїми обов'язками. Ти не можеш відмовитися від своїх уявлень тому, що тобі дуже бракує послуху та тому, що в тебе немає анінайменшої подоби творіння, а не тому, що Бог усе для тебе ускладнює. До цього всього спричинився ти сам, і це не має взагалі жодного стосунку до Бога; усі страждання та нещастя створені людиною. Божі думки завжди на добро – Він не бажає бути причиною породження твоїх уявлень, але бажає, щоб ти змінювався та оновлювався з плином часу. Але ти не знаєш, що для тебе добре, ти завжди прискіпливо досліджуєш або аналізуєш. Це не Бог для тебе все ускладнює, – це в тебе самого немає благоговіння перед Богом, а непослух твій занадто великий. Дрібне створіннячко, що наважилося взяти якусь крихітну частину того, що раніше було дано Богом, а потім обернути її і використати для нападу на Бога – хіба це не людська непокора? Цілком справедливо буде сказати, що люди є абсолютно негідними висловлювати свої погляди перед Богом, тим більше – хверцювати своєю нікчемною, смердючою, гнилою, квітчастою мовою, як їм заманеться, не кажучи вже про їхні запліснявілі уявлення. Хіба вони не є ще більш нікчемними?

Людина, яка правдиво служить Богові, – це людина до Божого серця, придатна до того, щоб Бог її використовував, спроможна відмовитися від релігійних уявлень. Якщо ти прагнеш ефективно їсти та пити Божі слова, тоді мусиш відмовитися від своїх релігійних уявлень. Якщо ти бажаєш служити Богові, то ще більш необхідно спочатку відмовитися від релігійних уявлень і підкоритися Божим словам у всьому. Це те, чим повинна володіти людина, яка служить Богові. Якщо тобі бракує цього знання, то щойно ти почнеш служити, ти викликатимеш дестабілізацію та порушення, і якщо ти тримаєшся за свої уявлення, Бог неминуче так тобі дасть, що ти вже більше не встанеш. Візьмімо, наприклад, теперішнє: багато сьогоднішніх тверджень та роботи несумісні з Біблією та з тією роботою, яка здійснювалася Богом раніше, і якщо в тебе немає бажання коритися, то ти можеш впасти в будь-яку мить. Якщо ти бажаєш служити відповідно до Божої волі, то ти повинен спочатку відмовитися від релігійних уявлень і виправити власні погляди. Чимало з того, що буде сказано, буде несумісним із тим, що було сказано в минулому, і якщо тобі зараз бракує волі коритися, ти будеш неспроможний пройти шляхом, що лежить попереду. Якщо один із Божих методів роботи прижився в тобі й ти його ніколи не відпускаєш, то цей метод стане твоїм релігійним уявленням. Якщо те, Ким є Бог, прижилося в тобі, то ти здобув істину, і якщо Божі слова та Його істина здатні стати твоїм життям, то ти вже більше не матимеш уявлень про Бога. Ті, хто володіє істинним пізнанням Бога, не матимуть уявлень і не будуть триматися доктрини.

Постав собі ці запитання, щоб залишатися пильним:

1. Чи не заважає твоє внутрішнє знання твоєму служінню Богові?
2. Скільки релігійних практик є у твоєму повсякденному житті? Якщо ти показуєш лише видимість благочестя, то чи означає це, що твоє життя зросло та досягло зрілості?
3. Коли ти їси та п'єш Божі слова, чи можеш ти відмовитися від своїх релігійних уявлень?
4. Коли ти молишся, чи можеш ти покінчити з релігійною церемонією?
5. Чи є ти людиною, придатною до того, щоб Бог її використовував?
6. Яка частина твого знання про Бога містить релігійні уявлення?

Щира любов до Бога є невимушеною

Усі люди піддавалися рафінуванню через Божі слова. Якби Бог не втілювався, людство, безумовно, не отримало б благословення страждань через це рафінування. Інакше кажучи, усі ті, хто спроможний прийняти випробовування від Божих слів, – благословенні. Якщо брати за основу властивий людям духовний рівень, їхню поведінку та їхнє ставлення до Бога, то вони не гідні отримувати таке рафінування.

Бог їх підніс – тому-то вони й користуються цим благословенням. Раніше люди казали, що вони не гідні бачити Боже обличчя або чути Його слова. Сьогодні ж виключно завдяки Божому піднесенню та Його милості люди отримали це рафінування через Його слова. Це благословення кожної-кожнісінької людини, яка народилася в останні дні, – а чи ви особисто його пережили? Те, у яких аспектах люди повинні переживати страждання та невдачі, визначається Богом – власні вимоги людей не є для цього підґрунтям. Це непорушна істина. Кожна віруюча людина повинна мати здатність приймати випробовування Божими словами та страждати в Його словах. Вам це ясно? Так-от, в обмін на страждання, які ти переніс, ти отримав сьогоднішні благословення; якщо ти не страждаєш для Бога, то не можеш здобути Його похвалу. Можливо, у минулому ти скаржився, але скільки б ти не скаржився, Бог цього про тебе не пам'ятає. Прийшов сьогоднішній день – нема потреби заглядати у вчорашні справи.

Дехто каже, що намагається любити Бога, але не може. А потім, коли такі люди чують, що Бог ось-ось відійде, вони раптом починають відчувати любов до Нього. Деякі люди зазвичай не втілюють істину в життя, але коли чують, що Бог ось-ось піде у гніві, вони стають перед Ним і моляться: «О Боже! Будь ласка, не йди. Дай мені шанс! Боже! У минулому я Тобі не догоджав; я заборгував Тобі, я Тобі опирався. Сьогодні я готовий повністю пожертвувати своїм тілом і серцем, щоб нарешті догоджати Тобі та любити Тебе. Такої можливості у мене більше не буде». Ти колись так молився? Коли хтось так молиться, то це відбувається тому, що совість такої людини була збуджена Божими словами. Усі люди заціпенілі та твердолобі. Вони підлягають карі та рафінуванню, але не знають, що Бог намагається цим досягти. Якби Бог не працював у такий спосіб, люди все одно були б збиті з пантелику; жодна людина не може викликати духовні почуття в серцях інших людей. Лише Божі слова, які засуджують і викривають людей, можуть дати такий плід. Отже усе досягається та виконується завдяки Божим словам, і лише через Його слова пробудилася любов людства до Бога. Любов до Бога, в основі якої лежить лише людська совість, не досягне бажаного результату. Хіба в минулому любов людей до Бога не ґрунтувалася на їхній совісті? Чи була хоча б одна людина, яка б любила Бога з власної ініціативи? Люди полюбили Бога лише завдяки заохоченню з Божих слів. Дехто каже: «Я вже стільки років ішов за Богом і користувався стількома Його милостями, стількома благословеннями. Я піддавався рафінуванню та суду від Його слів. Тому я багато чого зрозумів і побачив Божу любов. Я повинен дякувати Йому, я повинен відплатити за Його благодать. Я догоджу Богу смертю, а в основу моєї любові до Нього покладу свою совість». Люди не зможуть відчувати, що Бог гідний любові, якщо вони дослухатимуться лише до почуттів своєї совісті. Якщо вони покладаються виключно на свою совість, то їхня любов до Бога буде слабкою. Якщо ти ведеш мову лише про відплату за Божу благодать та любов, то твоя любов до Нього не

матиме жодної рушійної сили; така любов до Нього, в основі якої лежать почуття твоєї совісті, – це пасивний підхід. Чому я кажу, що це пасивний підхід? Це питання практичне. Якою любов'ю є твоя любов до Бога? Хіба вона не є лише обманом Бога та виконанням якихось дій для Нього лише для проформи? Більшість людей вважає, що раз за любов до Бога немає нагороди, а людина все одно буде покарана за те, що не любить Його, то загалом достатньо просто не грішити. Тому любов до Бога та відплата за Його любов, заснована на почуттях совісті людини, – це пасивний підхід, а не любов до Бога, яка невимушено виходить із серця. Любов до Бога повинна бути щирим почуттям із глибини людського серця. Дехто каже: «Особисто я готовий шукати Бога та йти за Ним. І нині, навіть якщо Бог хоче покинути мене, я все одно йтиму за Ним. Бажає Він мене чи ні, я все одно любитиму Його, і врешті-решт я повинен здобути Його. Я віддаю Богові своє серце, і що б Він не робив, буду йти за Ним усе своє життя. Що б не сталося, я повинен любити Бога й повинен Його здобути; я не заспокоюсь, поки не здобуду Його». Чи є у тебе така рішучість?

Шлях віри в Бога – це той самий шлях, що і шлях любові до Нього. Якщо ти віриш у Нього, то повинен Його любити. Однак любити Його не означає лише відплачувати за Його любов або любити Його на основі почуттів твоєї совісті – це має бути чиста любов до Бога. Іноді люди не здатні відчути Божу любов лише на основі своєї совісті. Чому я завжди казав: «Нехай Божий Дух зворушує ваш дух»? Чому я не говорив про зворушення людської совісті для любові до Бога? Тому що совість людини не може відчути Божу красу. Якщо ці слова тебе не переконують, то спробуй застосувати свою совість, щоб відчути Його любов. Можливо, на дану мить у тебе є якийсь поштовх, але скоро він зникне. Якщо ти відчуваєш Божу красу лише своєю совістю, то ти почуватимеш поштовх під час молитви, але скоро цей поштовх зійде нанівець та зникне. Чому так? Якщо ти користуєшся лише своєю совістю, то не зможеш збудити свою любов до Бога; коли ти дійсно відчуєш Божу красу у своєму серці, тоді твій дух буде Ним зворушений, і лише тоді твоя совість зможе відігравати свою первісну роль. Іншими словами, коли Бог зворушує дух людини і коли людина має знання та заохочення у своєму серці, тобто коли вона здобуває досвід, лише тоді вона буде здатна ефективно любити Бога своєю совістю. Любов до Бога за допомогою совісті не є хибною – це найнижчий ступінь любові до Бога. Любов через «лише мінімальне віддання належного Божій благодаті» не спонукає людину до ініціативного входження. Коли люди здобувають якусь частину роботи Святого Духа, тобто коли вони бачать і відчувають Божу любов у своєму практичному досвіді, коли вони мають якесь пізнання Бога та справді бачать, що Бог гідний любові людства і що Він настільки любий – лише тоді вони спроможні щиро любити Бога.

Коли люди своїм серцем з'єднуються з Богом, коли їхні серця спроможні повністю повернутися до Нього – це перший крок у любові людини до Бога. Якщо ти хочеш любити Бога, то мусиш спершу бути в стані звернути своє серце до Нього.

Що таке звернути своє серце до Бога? Це коли усе, до чого ти прагнеш у своєму серці, – заради любові до Бога та здобуття Його. З цього видно, що ти повністю звернув своє серце до Бога. Крім Бога та Його слів у твоєму серці немає майже нічого іншого (родини, статків, чоловіка, дружини, дітей тощо). І навіть якщо є, то це все не може зайняти твого серця, ти не думаєш про свої майбутні перспективи, а лише прагнеш любити Бога. У такий момент твоє серце буде повністю звернутим до Бога. Припустімо, що ти все ще будуєш плани для себе в своєму серці та завжди прагнеш особистої вигоди, постійно думаючи: «Коли ж я зможу звернутися до Бога з маленьким проханням? Коли моя сім'я стане заможною? Як мені придбати гарний одяг? ...». Якщо ти живеш у такому стані, то це свідчить про те, що твоє серце звернулося до Бога не повністю. Якщо у тебе в серці лише Божі слова, і якщо ти у будь-який час можеш молитися до Бога та наближатися до Нього, немов Він дуже близький до тебе, немов Бог у тобі, а ти в Ньому – якщо такий твій стан, то це означає, що твоє серце перебуває у Божій присутності. Якщо ти молишся Богу, якщо ти щодня їси та п'єш Божі слова, якщо завжди розмірковуєш про роботу церкви і якщо виявляєш увагу до Божої волі та використовуєш своє серце, щоб щиро любити Його та догоджати Його серцю, тоді твоє серце належатиме Богові. Якщо твоє серце зайняте низкою інших питань, то воно залишається зайнятим сатаною і ще насправді не звернулося до Бога. Коли серце людини дійсно звернеться до Бога, тоді в неї буде щира, невимушена любов до Бога, і вона зможе зважати на Божу роботу. Хоча у таких людей усе ще можуть бути моменти безумства та нерозсудливості, вони виявляють турботу про інтереси Божого дому, про Його роботу та про зміни у власному характері, і їхнє серце має добрі наміри. Деякі люди постійно стверджують, що все, що вони роблять, робиться для церкви, хоча насправді вони працюють для власної вигоди. У таких людей хибний намір. Вони підступні та хитрі, і більшість із того, що вони роблять, спрямоване на досягнення особистої вигоди. Така людина не прагне любові до Бога; її серце все ще належить сатані та не може звернутися до Бога. А тому здобути таку людину Бог не має можливості.

Якщо ти бажаєш справді любити Бога та бути здобутим Ним, то перший крок до цього – повністю звернути своє серце до Бога. Що б ти не робив, доследи себе та запитай: «Чи керуюсь я у своїх діях серцем, сповненим любові до Бога? Чи стоять за ними якісь особисті наміри? У чому полягає їхня реальна ціль?». Якщо ти хочеш вручити своє серце Богові, то мусиш спершу приборкати своє власне серце, відмовитися від усіх власних намірів і досягнути такого стану, коли ти повністю відданий Богу. Це шлях до практики віддання свого серця Богові. Що означає приборкання власного серця? Це означає відмовитися від надмірних бажань своєї плоті, не жадати комфорту або статусних переваг. Це означає робити все для догодження Богові та працювати над тим, щоб твоє серце було повністю для Нього, а не для тебе. Цього достатньо.

Щира любов до Бога походить з глибини серця; це любов, яка існує лише на основі пізнання Бога людиною. Коли серце людини повністю звертається до Бога, тоді у неї є любов до Бога, але ця любов не обов'язково є чистою і не обов'язково є довершеною. Так стається з тієї причини, що все одно залишається певна відстань між повним зверненням серця людини до Бога та її справжнім розумінням Бога і справжнім поклонінням перед Ним. Спосіб, у який людина досягає справжньої любові до Бога та приходить до пізнання Божого характеру, полягає у зверненні її серця до Бога. Коли людина віддає своє щире серце Богові, тоді вона починає входити в переживання життя. Так починає змінюватися її характер, її любов до Бога поступово зростає, а також поступово збільшується її пізнання Бога. Тому звернення свого серця до Бога – це лише передумова до входження на правильний шлях життєвого досвіду. Коли люди кладуть свої серця перед Богом, у них в серці є лише прагнення до Нього, а не любов до Нього, тому що вони Його не розуміють. Хоча за таких обставин вони все ж мають якусь любов до Нього, ця любов не є невимушеною та справжньою. Це тому, що все, що походить від людської плоті, є продуктом емоцій, – воно не походить від справжнього розуміння. Це лише миттєвий імпульс, він не може привести до тривалого благоговіння. Коли люди не мають розуміння Бога, тоді вони можуть любити Його лише на підґрунті власних уподобань та своїх особистих уявлень; таку любов не можна назвати невимушеною любов'ю, не можна її назвати і справжньою любов'ю. Серце людини може по-справжньому звернутися до Бога та бути здатним у всьому думати про Божі інтереси, але якщо вона не має розуміння Бога, то вона буде неспроможною до справжньої невимушеної любові. Така людина буде здатна лише виконувати певні функції для церкви або до певної міри здійснювати свій обов'язок, але вона робитиме це без підґрунтя. Характер такої людини важко змінити; такі люди або не прагнуть істини, або не розуміють її. Навіть якщо людина цілковито звертає своє серце до Бога, це не означає, що її серце, яке любить Бога, є повністю чистим, тому що ті, хто має Бога у своєму серці, не обов'язково мають у своєму серці любов до Бога. У цьому полягає відмінність між тими, хто прагне до розуміння Бога та тими, хто не прагне. Коли в людини є розуміння Бога, це свідчить про те, що її серце повністю звернулося до Нього, це свідчить про те, що її справжня любов до Бога в її серці є невимушеною. Лише такі люди мають Бога у своєму серці. Звернення серця людини до Бога є передумовою до її входження на правильний шлях, до розуміння Бога та до досягнення любові до Бога. Воно не є показником виконання обов'язку людини любити Бога, не є воно й показником справжньої любові до Нього. Єдиний спосіб, у який людина може досягти справжньої любові до Бога, полягає у зверненні її серця до Нього. Крім того, це перше, що має зробити людина як одне з Його творінь. Ті, хто любить Бога, – це всі ті люди, які прагнуть життя, тобто люди, які прагнуть істини та щиро бажають Бога; усі вони мають просвітлення від Святого Духа, і всі вони були зворушені Ним. Усі вони здатні отримати Боже керівництво.

Коли людина здатна відчувати, що вона в боргу перед Богом, то це тому, що вона була зворушена Святим Духом; ті люди, які це відчують, як правило, мають у серці прагнення та можуть прагнути входження у життя. Але якщо ти зупинишся на певному етапі, то не зможеш заглибитися; небезпека заплутатися в тенетах сатани залишається, і в певний момент сатана тебе поневолить. Боже освітлення дозволяє людям пізнати себе та згодом відчувати свій борг перед Богом; вони стають готовими співпрацювати з Ним і відкидати те, що Йому не подобається. Це принцип Божої роботи. Ви всі готові прагнути зростання у своєму житті та любові до Бога, тож чи позбулися ви своїх поверхових підходів? Якщо ви лише позбулися поверхових підходів та утримуєтеся від руйнівної та хвалькуватої поведінки, то чи є це справді прагненням до зростання у вашому житті? Якщо ви позбулися всякої поверхової поведінки, але не ввійшли у Божі слова, то це показує, що ви не робите активного поступу. Що є першопричиною поверхової поведінки? Чи спрямовані твої дії на зростання у твоєму житті? Чи прагнеш ти до того, щоб тебе сприймали за людину з Божого народу? На чому ти зосереджуєш увагу, те й утілюватимеш у життя; якщо ти зосередився на поверховій поведінці, тоді твоє серце часто кидатиметься назовні й ти не матимеш можливості прагнути до зростання у своєму житті. Бог вимагає зміни в характері, але ти завжди прагнеш до зовнішнього – така людина неспроможна змінити свій характер! У процесі досягнення зрілості в житті кожна людина повинна йти певним шляхом – вона повинна приймати суд, кару та вдосконалення від Божих слів. Якщо ти не маєш Божих слів, а покладаєшся лише на власну впевненість і волю, то все, що ти робиш, ґрунтується лише на завзятті. Тобто, якщо ти хочеш зростати у своєму житті, ти мушиш їсти, пити та розуміти більше Божих слів. Усі ті, хто вдосконалюється Його словами, здатні втілювати їх у життя; ті ж, хто не зазнає рафінування від Його слів, хто не зазнає суду Його слів, не можуть бути придатними до того, щоб Він їх використовував. Тож до якої міри ви втілюєте Його слова? Лише якщо ви їсте та п'єте Божі слова та можете порівнювати їх зі своїм власним життєвим станом, а також знаходите шлях практики у світлі порушених мною питань, ваша практика буде правильною та відповідатиме Божій волі. Лише той, хто має таку практику, має волю любити Бога.

Про практику молитви

Ви не надаєте жодного значення молитві у своєму повсякденному житті. Людина нехтує справою молитви. Раніше молитви були поверховими; людина просто промовляла їх перед Богом для проформи. Жодна людина ніколи не приносила Богові ціле своє серце та не взаємодіяла з Богом в істинній молитві. Людина молилася Богові лише тоді, коли приходила біда. За весь цей час ти хоч коли-небудь по-справжньому молився Богові? Чи був хоча б колись такий час, коли

ти лив сльози болю перед Богом? Чи був коли-небудь такий час, коли ти пізнав себе перед Ним? Чи була коли-небудь у тебе щира молитва до Бога? Молитва приходить з практикою: якщо ти зазвичай не молишся вдома, то не будеш молитися й у церкві, і якщо ти зазвичай не молишся на малих зібраннях, то будеш неспроможним молитися на великих. Якщо ти регулярно не наближаєшся до Бога чи не роздумуєш над Божими словами, то не матимеш що сказати, коли прийде час молитися, і навіть якщо будеш молитися, то це будуть лише порожні слова – істинною молитвою це не буде.

Що таке істинна молитва? Це розповідь Богові про те, що у тебе на серці, спілкування з Богом у міру усвідомлення Його волі, розмова з Богом через Його слова, відчуття особливої близькості до Бога, усвідомлення того, що Він перед тобою, і впевненість у тому, що тобі є що Йому сказати. Твоє серце почувається наповненим світлом, ти відчуваєш, наскільки Бог привабливий. Ти відчуваєш особливе натхнення; брати та сестри, слухаючи тебе, отримують особливе задоволення. Вони відчуватимуть, що слова, які ти промовляєш, – це слова з глибини їхніх сердець, слова, які вони самі хотіли би сказати, немов твої слова є заміною їхніх власних. Ось що таке істинна молитва. Після того, як ти залучишся до істинної молитви, твоє серце буде спокійним і пізнає задоволення. Сила любити Бога може зрости, і ти відчуватимеш, що у житті ніщо не має більшої цінності чи більшого значення, ніж любов до Бога. Усе це доводить, що твої молитви були ефективними. Чи ти коли-небудь так молився?

А як щодо змісту молитви? Твоя молитва повинна розвиватися крок за кроком, відповідно до істинного стану твого серця та роботи Святого Духа; ти приходиш спілкуватися з Богом у відповідності до Його волі та до того, що Він вимагає від людини. Коли ти починаєш практикувати молитву, найперше віддай своє серце Богові. Не намагайся збагнути Божу волю – лише намагайся промовляти Богові слова, які є у твоєму серці. Коли ти постаєш перед Богом, промовляй так: «О, Боже, тільки сьогодні я розумію, що раніше я Тебе не слухався. Я справді зіпсований та нікчемний. Я лише марнував своє життя. Відсьогодні я житиму для Тебе. Я житиму сповненим сенсу життям та буду догоджати Твоїй волі. Нехай Твій Дух завжди працює в мені, постійно просвітлюючи та освічуючи мене. Дай мені нести сильне та лунке свідчення перед Тобою. Нехай сатана побачить Твою славу, Твоє свідчення та доказ Твоєї славетної перемоги, що виявляються в нас». Коли ти будеш так молитися, твоє серце повністю звільниться. Коли ти так помолишся, твоє серце буде ближчим до Бога, і якщо ти зможеш часто так молитися, то Святий Дух неминуче буде працювати в тобі. Якщо ти завжди так волатимеш до Бога та прийматимеш перед Ним своє рішення, то прийде день, коли твоє рішення буде прийнятним перед Богом, коли твоє серце і все твоє єство буде здобуте Богом, і ти в кінцевому підсумку будеш Ним удосконалений. Для вас молитва має першорядне значення. Коли ти молишся та отримуєш роботу Святого Духа, твоє серце буде

зворушене Богом і з'явиться сила любити Бога. Якщо ти не молишся серцем, якщо не відкриваєш свого серця, щоб спілкуватися з Богом, тоді Бог не матиме можливості працювати в тобі. Якщо після того, як ти помолився і промовив слова свого серця, Дух Божий не почав Своєї роботи й ти не отримав натхнення, тоді це свідчить про те, що твоєму серцю бракує щирості, твої слова не істинні та досі нечисті. Якщо після того, як ти помолився, у тебе з'явилося відчуття задоволення, то твої молитви були прийнятні для Бога, і в тобі працює Дух Божий. Як людина, яка служить перед Богом, ти не можеш бути без молитви. Якщо ти дійсно вбачаєш у спілкуванні з Богом щось змістовне та цінне, то як ти можеш зректися молитви? Ніхто не може бути без спілкування з Богом. Без молитви ти живеш у плоті, у рабстві сатани; без істинної молитви ти живеш під впливом темряви. Я сподіваюся, що ви, брати та сестри, здатні залучатися до істинної молитви кожен-кожнісінький день. Йдеться не про дотримання правил, а про досягнення певного результату. Чи готові ви трохи відмовити собі у сні та насолоді, щоб устати раніше для ранкових молитов та насолоджуватися Божими словами? Якщо ви молитиметеся з чистим серцем і так їстимете й питимете Божі слова, то будете більш прийнятні для Нього. Якщо ти це робитимеш щоранку, якщо щодня ти віддаватимеш Богу своє серце, спілкуючись та взаємодіючи з Ним, то твоє пізнання Божої волі, безсумнівно, зростатиме, і ти будеш більш здатним розуміти Божу волю. Ти кажеш: «О, Боже! Я готовий виконувати свій обов'язок. Я можу лише присвятити Тобі все своє єство, щоб Ти від нас здобув славу, щоб Тобі на радість було те свідчення, яке ми несемо нашою групою. Я благаю, щоб Ти працював у нас, щоб я міг зробитися спроможним правдиво любити Тебе, догоджати Тобі та прагнути до Тебе як до своєї мети». Якщо ти візьмеш на себе цей тягар, Бог обов'язково тебе удосконалить. Ти не повинен молитися лише задля власної користі – ти маєш молитися також і для того, щоб слідувати Божій волі та любити Його. Це найістинніший вид молитви. Чи є ти людиною, яка молиться заради слідування Божій волі?

У минулому ви не вміли молитися та нехтували справою молитви. Нині ж ви повинні докласти всіх зусиль, щоб привчити себе молитися. Якщо ти не здатен зібрати в собі сили, щоб любити Бога, то як ти тоді молишся? Ти кажеш: «О, Боже, моє серце не спроможне по-справжньому любити Тебе. Я хочу Тебе любити, але мені бракує сил. Що мені робити? Відкрий мої духовні очі, і нехай Твій Дух зворушить моє серце. Зроби так, щоб я, приходячи перед Твоє лице, відкидав усе негативне, переставав бути обмеженим з боку будь-якої людини, справи або речі, і клав перед Тобою повністю оголене своє серце; і зроби так, щоб я міг віддати перед Тобою все своє єство. Як би Ти мене не випробовував, я готовий. Зараз я зовсім не зважаю на свої майбутні перспективи й не перебуваю під гнітом смерті. Серцем, яке любить Тебе, я бажаю шукати шлях життя. Кожна справа, кожна річ – усе в Твоїх руках; моя доля в Твоїх руках, і Ти у Своїх руках тримаєш моє саме життя. Зараз я прагну любити Тебе, і незалежно від того, чи Ти даси мені Тебе

любити, незалежно від того, як заважатиме сатана, я сповнений рішучості Тебе любити». Молись так, коли тобі трапиться ця проблема. Якщо ти молитимешся так щодня, то сила любити Бога поступово зросте.

Як людині ввійти в істинну молитву?

Коли ти молишся, твоє серце має бути тихим перед Богом, твоє серце мусить бути щирим. Ти справді спілкуєшся та молишся з Богом – ти не повинен підлещуватися до Бога милозвучними словами. Молитва повинна зосереджуватися на тому, що Бог бажає здійснити прямо зараз. Проси Бога дарувати тобі більше прозріння та просвітлення; коли молишся, принеси у Його присутність свій фактичний стан і свої проблеми, включаючи те рішення, яке ти прийняв перед Богом. Суть молитви не у дотриманні певної процедури – суть у шуканні Бога щирим серцем. Проси, щоб Бог захистив твоє серце, щоб твоє серце часто було тихим перед Ним; щоб у тому середовищі, у яке Він помістив тебе, ти пізнавав себе, зневажав себе та зрікався себе, тим самим дозволяючи собі мати нормальні стосунки з Богом і справді стати тією людиною, яка любить Бога.

У чому значення молитви?

Молитва – це один зі способів співпраці людини з Богом, це засіб, за допомогою якого людина звертається до Бога, і це процес, завдяки якому людину зворушує Божий Дух. Можна сказати, що люди без молитви – це мертві люди, позбавлені духу, а це є доказом, що їм бракує здатності бути зворушеними Богом. Без молитви неможливо вести нормальне духовне життя, не кажучи вже про те, щоб йти в ногу з роботою Святого Духа. Бути без молитви означає розірвати стосунки з Богом, і так було б неможливо здобути Божу похвалу. Якщо людина вірить у Бога, то чим більше вона молиться, тобто чим більше вона зворушується Богом, тим більше вона буде наповнюватися рішучістю та ставатиме більш здатною отримувати нове просвітлення від Бога. Унаслідок цього така людина може дуже швидко бути удосконаленою Святим Духом.

Якого результату має досягати молитва?

Люди можуть бути здатні втілювати в життя практику молитви та розуміти значення молитви, але щоб молитва була ефективною – це непроста справа. Молитва – це не той випадок, коли можна просто виконувати якісь формальні дії, дотримуватися певної процедури або декламувати Божі слова. Мається на увазі, що молитися – це не бездумно повторювати певні слова чи наслідувати інших. У молитві людина повинна досягнути стану, коли її серце може бути віддане Богові, коли серце буде оголене, щоб Бог його зворушив. Щоб молитва була ефективною, вона має ґрунтуватися на читанні Божих слів. Лише молячись зсередини Божих слів, можна отримати більше прозріння та освітлення. Прояви справжньої молитви такі: мати серце, яке прагне всього, що просить Бог, і, крім того, бажає виконувати те, що Він вимагає; ненавидіти все, що ненавидить Бог, і далі, на цьому підґрунті, отримати певне розуміння цього, і мати певні знання та ясність щодо істин, які Бог

пояснює. Коли є рішучість, віра, знання та шлях практики після молитви, лише тоді молитву можна називати істинною, і лише такий тип молитви може бути ефективним. Однак молитва має будуватися на насолоді від Божих слів, вона повинна стояти на підґрунті спілкування з Богом у Його словах, а серце мусить бути здатним шукати Бога та затихати перед Ним. Молитва такого типу вже ввійшла у стадію істинного спілкування з Богом.

Найосновніші знання про молитву:

1. Не кажи сліпо все, що спадає на думку. На твоєму серці має лежати тягар, тобто у тебе, коли ти молишся, повинна бути мета.
2. Молитва повинна містити Божі слова; вона мусить базуватися на Божих словах.
3. Молячись, ти не повинен переповідати застарілі проблеми. Твої молитви повинні стосуватися поточних Божих слів, і коли молишся, розкажуй Богові свої найглибші думки.
4. Групова молитва повинна обертатися навколо центру, яким неодмінно є теперішня робота Святого Духа.
5. Усі люди мають навчитися заступницької молитви. Вона також є способом виявляти уважність до Божої волі.

Молитовне життя людини ґрунтується на розумінні значення молитви та базового знання молитви. У повсякденному житті часто молися про власні недоліки, молися, щоб сталася зміна у твоєму характері в житті, і молися на основі свого знання Божих слів. Кожна людина повинна встановити своє власне молитовне життя, вона має молитися заради пізнання Божих слів і має молитися, щоб шукати пізнання Божої роботи. Оголи свої особисті обставини перед Богом і будь справжнім, не метушись, переймаючись тим, як саме ти молишся. Ключове питання – це досягнення істинного розуміння та набуття реального переживання Божих слів. Людина, яка прагне увійти в духовне життя, повинна вміти молитися багатьма різними способами. Тиха молитва, роздуми над Божими словами, пізнання Божої роботи – усе це приклади цілеспрямованої праці духовного єднання задля досягнення входження в нормальне духовне життя, яке постійно покращує стан людини перед Богом і підштовхує її до все більшого поступу в житті. Коротко кажучи, усе, що ти робиш – чи їси та п'єш Божі слова, чи молишся мовчки, чи голосно проголошуєш, – потрібне для того, щоб ти міг чітко побачити Божі слова, Його роботу і те, чого Він бажає досягти у тобі. І, що ще важливіше, усе, що ти робиш, робиться для того, щоб досягати тих стандартів, яких вимагає Бог, і підносити твоє життя до нових висот. Мінімум, якого Бог вимагає від людини, полягає у тому, щоб людина могла відкрити Йому своє серце. Якщо людина віддає Богові своє справжнє серце і промовляє те, що дійсно є в її серці, тоді Бог готовий працювати в ній. Те, чого бажає Бог, – це не спотворене серце людини, а чисте та чесне серце. Якщо людина не промовляє до Бога від свого серця, то Бог не буде зворушувати її серце або працювати в ній. Тому найсуттєвіше у молитві полягає в

тому, щоб говорити з Богом від свого серця, розповідаючи Йому про свої недоліки або бунтівний характер, повністю розкриваючись перед Ним; тільки тоді Богові будуть цікаві твої молитви, а інакше Він сховає від тебе Своє обличчя. Мінімальний критерій для молитви полягає у тому, що ти повинен бути в змозі тримати своє серце тихим перед Богом, і воно не повинно відступати від Бога. Можливо, на цьому етапі ти не отримаєш новішого або вищого розуміння, але тоді ти повинен використовувати молитву для збереження статус-кво – ти не повинен регресувати. Це найменше, чого ти повинен досягти. Якщо ж ти навіть цього не можеш виконати, то це доказ, що твоє духовне життя не на правильному шляху. У результаті ти не зможеш утримати те видіння, яке мав спочатку, ти втратиш свою віру в Бога, а твоя рішучість згодом розвіється. Однією з ознак того, чи ввійшов ти у духовне життя, є бачення того, чи твої молитви знаходяться на правильному шляху. Усі люди мусять увійти в цю реальність; усі вони повинні виконувати роботу свідомого навчання себе молитві, не чекаючи пасивно, а свідомо прагнучи бути зворушеними Святим Духом. Лише тоді вони будуть людьми, які справді шукають Бога.

Коли ти починаєш молитися, не перестарайся, сподіваючись досягти всього одним махом. Ти не можеш висувати непомірних вимог, очікуючи, що ти будеш зворушений Святим Духом, щойно відкриєш вуста, або що отримаєш прозріння та освітлення, або що Бог вишле на тебе благодать. Цього не буде; Бог не робить нічого надприродного. Бог дарує відповіді на молитви людей у Свій час, і іноді Він випробовує твою віру, щоб побачити, чи вірний ти перед Ним. Коли молишся, ти мусиш мати віру, наполегливість та рішучість. Більшість людей, коли вони тільки починають навчання, падають духом, оскільки їм не вдається бути зворушеними Святим Духом. Так не годиться! Ти мусиш бути наполегливим; ти мусиш зосередитися на відчутті зворушення Святим Духом, а також на пошуку та дослідженні. Іноді шлях твоєї практики неправильний, а іноді твої власні мотиви та уявлення не можуть встояти перед Богом, тому-то Святий Дух тебе і не зворушує. В інших випадках Бог дивиться на те, вірний ти чи ні. Коротко кажучи, під час навчання ти повинен платити вищу ціну. Якщо ти виявиш, що сходиш зі шляху своєї практики, ти можеш змінити спосіб молитви. Поки ти шукаєш зі щирим серцем та прагнеш отримувати, Святий Дух обов'язково приведе тебе у цю реальність. Іноді ти молишся зі щирим серцем, але не відчуваєш якогось особливого зворушення. У такі моменти ти повинен покладатися на віру, сподіваючись, що Бог спостерігає за твоїми молитвами; ти мусиш бути наполегливим у своїх молитвах.

Будь правдивою людиною; молися, щоб Бог позбавив тебе обману в твоєму серці. Постійно очищай себе через молитву, будь зворушений Святим Духом через молитву, і твій характер поступово зміниться. Істинне духовне життя – це життя молитви, це життя, зворушене Святим Духом. Процес зворушення Святим Духом – це процес зміни характеру людини. Життя, не зворушене Святим Духом, – це не духовне життя, а життя лише релігійного ритуалу. Лише ті, хто часто зворушений

Святим Духом, хто має прозріння та освітлення від Святого Духа, увійшли в духовне життя. Характер людини постійно змінюється, коли вона молиться. Чим більше Дух Божий її зворушує, тим ініціативнішою та слухнянішою вона стає. Так само і її серце поступово очищатиметься, а її характер поступово змінюватиметься. Таким є результат істинної молитви.

Пізнайте найновішу роботу Бога та слідуйте Його стопами

Нині ви маєте прагнути стати Божими людьми та почати цілковите входження на правильний шлях. Бути Божими людьми означає увійти в період Царства. Сьогодні ви офіційно починаєте входження у навчання Царства, і ваше життя в майбутньому вже не повинно бути таким лінивим і недбалим, як раніше. З таким життям неможливо досягти тих стандартів, яких вимагає Бог. Якщо ти не відчуваєш нагальної потреби, то це свідчить про те, що в тебе немає бажання стати кращим, що твоє прагнення заплутане й безладне, а сам ти не спроможний виконувати Божу волю. Входження у навчання Царства означає почати вести життя Божих людей. Чи готовий ти прийняти таке навчання? Чи готовий відчувати невідкладність? Чи готовий дотримуватися Божої дисципліни? Чи готовий жити під Божою карою? Коли слова Божі зійдуть на тебе та піддадуть тебе випробуванню, як ти вчиниш? І що ти робитимеш, зіткнувшись із самими різноманітними фактами? У минулому ти не був зосереджений на житті; сьогодні ти маєш зосередитися на входженні в реальність життя та прагнути змін у своєму характері життя. Це те, чого необхідно досягти людям Царства. Усі ті, хто є Божим народом, мусять володіти життям, вони мусять прийняти навчання Царства та прагнути змін у характері свого життя. Це те, чого Бог вимагає від людей Царства.

Бог має такі вимоги до людей Царства:

1. Вони повинні приймати Божі доручення. Іншими словами, вони повинні приймати всі слова, сказані в Божій роботі останніх днів.
2. Вони повинні увійти в навчання Царства.
3. Вони повинні прагнути, щоб Бог торкнувся їхніх сердець. Коли твоє серце повністю звернене до Бога, і в тебе звичайне духовне життя, ти житимеш у світі свободи, що означає, що ти житимеш під захистом і турботою Божої любові. Тільки живучи під захистом Бога та під Його опікою, ти належатимеш Богу.
4. Вони повинні бути здобуті Богом.
5. Вони повинні стати проявом Божої слави на землі.

Ці п'ять пунктів – Мої доручення для вас. Мої слова звернені до Божого народу, і якщо ти не бажаєш прийняти ці доручення, Я не примушу тебе, але якщо ти щиро приймеш їх, то зможеш виконати Божу волю. Сьогодні ви починаєте приймати Божі

доручення і прагнути стати людьми Царства та досягти тих стандартів, які потрібні, щоб бути людьми Царства. Це перший крок входження. Якщо ти бажаєш повністю виконати Божу волю, тоді ти маєш прийняти ці п'ять доручень, і якщо ти здатний успішно їх виконати, ти будеш Богові до серця, і Бог неодмінно знайде тобі прекрасне застосування. Що на сьогодні має критично важливе значення, так це входження в навчання Царства. Входження в навчання Царства стосується духовного життя. Раніше про духовне життя не йшлося, але сьогодні, коли ти починаєш вступ у навчання Царства, ти повноправноходиш у духовне життя.

Яке життя є духовним життям? Духовне життя – це таке життя, в якому твоє серце повністю звернене до Бога та здатне з увагою ставитися до Божої любові. Це таке життя, коли ти живеш у Божих словах, і ніщо інше не займає твоє серце, і ти здатний осягнути сьогоднішню волю Бога та керуєшся нині світлом Святого Духа, щоб виконати свій обов'язок. Таке життя між людиною та Богом і є духовним життям. Якщо ти неспроможний слідувати за світлом сьогодні, значить, у твоїх стосунках з Богом з'явилася дистанція – можливо навіть, що ці стосунки розірвані, і в тебе немає звичайного духовного життя. Основою для нормальних стосунків із Богом є прийняття сьогоднішніх Божих слів. Чи є у тебе звичайне духовне життя? Чи є нормальні стосунки з Богом? Чи є ти тим, хто слідує за роботою Святого Духа? Якщо ти здатен нині слідувати за світлом Святого Духа та можеш осягнути Божу волю, що міститься в Його словах, і увійти в ці слова, тоді ти той, хто слідує потоку Святого Духа. Якщо ти не слідуєш потоку Святого Духа, тоді ти, безперечно, той, хто не прагне істини. Святий Дух не має можливості виконувати роботу в тих людях, які не бажають стати кращими, і в результаті такі люди ніколи не здатні мобілізувати свої сили та завжди пасивні. Якщо говорити про сьогодні, чи слідуєш ти потоку Святого Духа? Чи перебуваєш у потоці Святого Духа? Чи вийшов ти із пасивного стану? Усі ті, хто вірить у слова Бога, хто бере Божу роботу за основу та нині слідує за світлом Святого Духа – всі вони знаходяться в потоці Святого Духа. Якщо ти віриш, що Божі слова однозначно істинні та правильні, і якщо ти віриш словам Божим, що б Він не говорив, тоді ти той, хто прагне входження до Божої роботи, і, таким чином, ти виконуєш Божу волю.

Щоб увійти в потік Святого Духа, у тебе повинні бути нормальні стосунки з Богом, і ти маєш у першу чергу позбутися свого пасивного стану. Деякі люди постійно йдуть за натовпом, і їхні серця надто далеко відбиваються від Бога; у таких людей немає бажання ставати кращими, і ті стандарти, яких вони прагнуть, занадто низькі. Тільки прагнення любити Бога та бути здобутим Богом є Божою волею. Існують люди, які для того, щоб відплатити за Божу любов, використовують лише своє сумління, але це не може відповідати Божій волі. Чим вищі ті стандарти, яких ти прагнеш, тим більше вони в гармонії з Божою волею. Якщо ви нормальна людина, яка прагне любові до Бога, тоді входження в Царство з метою стати одним із Божих людей – це ваше справжнє майбутнє та життя, яке має найбільшу цінність

і значущість. Ніхто не має більшого благословення, ніж ви. Чому Я так говорю? Тому що ті, хто не вірить у Бога, живуть заради плоті, живуть заради сатани, а ви нині живете заради Бога, живете заради того, щоб виконувати волю Божу. Ось чому Я кажу, що ваші життя мають найбільшу значущість. Тільки ця група людей, обраних Богом, здатна жити життям найбільшої значущості. Більше ніхто на землі не здатний жити життям, що має таку цінність та сенс. Завдяки тому, що ви були обрані та піднесені Богом, а більше того, завдяки Божій любові до вас, ви досягли справжнє життя та знаєте, як жити життям, яке має найбільшу цінність. І справа не у тому, що ви прагнете хорошого, а у благодаті Божій; саме Бог відкрив очі вашого духу, і саме Дух Божий торкнувся вашого серця, даруючи вам щасливу нагоду постати перед Ним. Якби Дух Божий не просвітив вас, то ви були б не здатні побачити те, що в Бозі любе, і любов до Бога була б для вас неможливою. Те, що серця людей звернулися до Бога, цілком і повністю заслуга Духа Божого, який торкнувся їхніх сердець. Іноді, коли ти насолоджуєшся словами Божими, твій дух відчуває дотик, і ти розумієш, що не можеш не любити Бога, що всередині тебе велика сила, і що немає нічого такого, від чого ти не зміг би відмовитися. Якщо ти це відчуваєш, значить, Дух Божий торкнувся тебе, і твоє серце повністю звернулося до Бога. І ти помолишся Богові і скажеш: «Боже! Ми воістину були визначені й обрані Тобою. Твоя слава змушує мене пишатися, а можливість бути одним із Твоїх людей дає мені славне відчуття. Я все витрачу і все віддам заради того, щоб виконати Твою волю, і присвячу Тобі всі свої роки та зусилля всього свого життя». Коли ти так молитимешся, у твоєму серці з'явиться нескінченна любов і справжній послух до Бога. Чи був у тебе колись подібний досвід? Якщо люди часто відчувають дотик Духа Божого, тоді у своїх молитвах вони висловлюють особливу готовність присвятити себе Богу: «Боже! Я бажаю узріти Твій день слави та жити заради Тебе. Ніщо не має більшої цінності чи більшого сенсу, ніж життя заради Тебе, і я не маю найменшого бажання жити заради сатани та плоті. Ти підносиш мене, наділяючи мене здатністю жити сьогодні заради Тебе». Помолившись так, ти відчуєш, що не можеш не віддати своє серце Богу, що ти маєш знайти Бога, і що тобі не нависла думка померти, не знайшовши Бога за життя. Після проголошення такої молитви всередині тебе виникне невичерпна сила, а звідки вона береться, тобі буде невідомо; у твоєму серці з'явиться безмежна міць, і ти відчуєш, що Бог такий прекрасний і що Він гідний любові. Це саме та мить, коли Бог торкнеться тебе. Усі, хто мав такий досвід, пережили дотик Бога. Що стосується тих, кого Бог торкається часто, то в їхньому житті відбуваються зміни, вони здатні приймати власне рішення та бажають повністю здобути Бога. Любов до Бога в їхніх серцях сильніша, серця їхні повністю звернені до Бога, вони не звертають уваги на сім'ю, світ, труднощі або своє майбутнє, і готові присвятити Богу зусилля всього свого життя. Усі ті, кого торкнувся Божий Дух, – це люди, які прагнуть істини та сподіваються бути удосконаленими Богом.

Чи звернувся ти своїм серцем до Бога? Чи торкнувся Дух Божий твого серця? Якщо в тебе ніколи не було такого досвіду, і якщо ти ніколи так не молився, це свідчить про те, що в твоєму серці немає місця для Бога. Усі ті, кого веде Дух Божий і кого Дух Божий торкнувся, мають роботу Бога, що свідчить про те, що в них укоренилися Божі слова та Божа любов. Дехто каже: «Я не настільки старанний у своїх молитвах, як ти, і Бог мене так не торкається; іноді, коли я віддаюся роздумам і молюся, я відчуваю, що Бог прекрасний, і Бог торкається мого серця». Немає нічого важливішого за людське серце. Коли твоє серце звернеться до Бога, то звернеться до Бога й усе твоє єство, і в цю мить Дух Божий торкнеться твого серця. Більшість із вас мала такий досвід, просто глибина цього досвіду у всіх вас різна. Дехто каже: «Я небагатослівний у молитві, я просто слухаю спілкування інших, і всередині мене нарастає сила». Це свідчить про те, що ти внутрішньо пережив дотик Бога. Люди, які пережили в собі дотик Бога, надихаються, коли чують духовне спілкування інших. Якщо серце людини залишається абсолютно безпристрасним, коли вона чує натхненні слова, це доказ того, що всередині такої людини немає роботи Святого Духа. Усередині таких людей немає пристрасного бажання, що є доказом того, що вони не мають рішучості, а отже, не мають роботи Святого Духа. Якщо Бог торкнувся людини, вона матиме якусь реакцію, коли почує Божі слова; якщо ж Бог її не торкнувся, то вона не вступала в контакт із Божими словами, вона не має до них жодного відношення, і вона не здатна бути просвітленою. Ті, хто почув слова Бога і ніяк не відреагував, це люди, яких Бог не торкнувся, люди, які не мають роботи Святого Духа. Тих же, хто здатний прийняти нове світло, – усіх їх Бог торкнувся, і вони мають роботу Святого Духа.

Оціни себе:

1. Чи знаходишся ти в епіцентрі нинішньої роботи Святого Духа?
2. Чи звернулося серце твоє до Бога? Чи торкнувся тебе Бог?
3. Чи вкоренилися в тобі слова Божі?
4. Чи практикуєш ти на основі Божих вимог?
5. Чи живеш ти під керівництвом нинішнього світла Святого Духа?
6. Чи керують твоїм серцем колишні поняття, а чи воно керується сьогоднішніми словами Божими?

Коли ви чуєте ці слова, як ви реагуєте? Чи стали Божі слова після стількох років віри твоїм життям? Чи відбулися якісь зміни у твоєму колись розбещеному характері? Чи знаєш ти, керуючись сьогоднішніми Божими словами, що значить мати життя та що значить не мати життя? Чи це вам зрозуміло? У слідуванні Богу принципово важливо, щоб усе відповідало сьогоднішнім Божим словам. Прагнеш ти до входження в життя чи до виконання Божої волі – все має бути зосереджене навколо сьогоднішніх слів Божих. Якщо те, про що ти спілкуєшся та чого прагнеш, не зосереджено навколо сьогоднішніх слів Бога, то ти чужий словам Божим і повністю позбавлений роботи Святого Духа. Бог хоче, щоб люди йшли Його

слідами. Яким би чудовим і бездоганим не було все те, що ти зрозумів раніше, Бог цього не бажає, і якщо ти не здатний відмовитися від подібних речей, то в майбутньому вони стануть величезною перешкодою для твого входження. Благословенні всі ті, хто здатний слідувати за нинішнім світлом Святого Духа. Люди минулих періодів також ішли слідами Бога, однак вони виявилися не в змозі слідувати аж до сьогодні; це благословення людей останніх днів. Ті, хто здатний слідувати за нинішньою роботою Святого Духа, ті, хто здатний іти слідами Бога, завдяки чому вони йдуть за Богом, куди б Він їх повів, – це люди, благословенні Богом. Ті, хто не слідує за нинішньою роботою Святого Духа, не ввійшли в роботу Божих слів, і скільки б вони не трудилися, наскільки б великими не були їхні страждання, або скільки б вони не метушилися, все це не має для Бога жодного значення, і Він не похвалить таких людей. Сьогодні всі ті, хто дотримується нинішніх Божих слів, перебувають у потоці Святого Духа; а ті, кому слова Божі чужі, знаходяться поза потоком Святого Духа, і таких людей Бог не схвалює. Служіння, відокремлене від нинішніх висловлювань Святого Духа, є служінням від плоті та від переконань, і воно жодним чином не може відповідати Божій волі. Якщо люди живуть серед релігійних уявлень, то вони не здатні зробити що-небудь, що відповідає Божій волі, і навіть якщо вони й служать Богу, то служать серед своїх фантазій та переконань і абсолютно не здатні служити відповідно до Божої волі. Ті, хто не здатний слідувати за роботою Святого Духа, не розуміють Божу волю, а ті, хто не розуміє Божу волю, не можуть служити Богу. Бог бажає такого служіння, яке Йому до серця; Він не хоче служіння від переконань і від плоті. Якщо люди неспроможні йти за роботою Святого Духа, то вони живуть серед переконань. Служіння таких людей порушує та заважає, і таке служіння суперечить Богу. Отже, ті, хто неспроможний йти слідами Бога, нездатні служити Богу; ті, хто не здатний йти слідами Бога, поза всяким сумнівом, протистоять Богові та не можуть бути сумісними з Богом. «Слідувати за роботою Святого Духа» означає розуміти Божу волю в даний момент часу, бути здатним діяти відповідно до нинішніх вимог Бога, коритися Богові нашого часу та слідувати за Ним, а також здійснювати входження відповідно до новітніх Божих висловлювань. Тільки така людина йде за роботою Святого Духа та знаходиться в потоці Святого Духа. Такі люди здатні не тільки здобути Божу похвалу та побачити Бога, але й пізнати Божий характер на основі останньої роботи Бога й можуть пізнати поняття та непослух людини, а також людську природу та сутність, виходячи з останньої Божої роботи. Більше того, у процесі свого служіння вони здатні поступово досягти змін у своєму характері. Тільки такі люди є тими, хто здатний здобути Бога, і тими, хто насправді знайшов правдиву дорогу. Вигнані ж роботою Святого Духа – це люди, які нездатні слідувати за останньою роботою Бога, це ті, хто повстає проти останньої Божої роботи. Таке відкрите протистояння цих людей Богу пов'язане з тим, що Бог здійснив нову роботу, і з тим, що образ Бога не відповідає їхнім уявленням. В результаті вони

відкрито протистоять Богу та виносять судження про Нього, через що стають огидними Богу, і Він їх відкидає. Оволодіти знаннями про останню Божу роботу непросто, але якщо люди мають намір підкорятися Божій роботі та шукають Божу роботу, в такому разі у них буде шанс побачити Бога і в них буде шанс здобути нове керівництво Святого Духа. Ті, хто навмисно протистоїть Божій роботі, не можуть знайти просвітління Святого Духа або Боже керівництво. Таким чином, здатність людей здобути останню роботу Бога залежить від Божої благодаті, залежить від їхнього прагнення та залежить від їхніх намірів.

Благословенні всі ті, хто здатний чинити послух нинішнім висловлюванням Святого Духа. Неважливо, якими вони були раніше або як раніше Святий Дух виконував у них роботу – найбільш благословенними є ті, хто знайшов останню Божу роботу. Ті ж, хто сьогодні неспроможний слідувати за останньою роботою, є вигнаними. Богові бажані ті, хто здатний прийняти нове світло, бажані ті, хто приймає та знає Його останню роботу. Чому сказано, що треба бути цнотливою дівою? Цнотлива діва здатна шукати роботи Святого Духа та розуміти нове; більше того, вона здатна відкинути колишні переконання та слухатися сьогоднішньої Божої роботи. Ця група людей, які приймають останню роботу сьогоднішнього дня, була визначена Богом до початку століть, і це найблагословенніші люди. Ви безпосередньо чуєте Божий голос і споглядаєте явлення Бога, і тому ні на небі, ні на землі протягом усіх століть не було більш благословених людей, ніж ви, – група цих людей. І все це завдяки Божій роботі, завдяки Божому визначенню та відбору і завдяки Божій благодаті. Якби Бог не висловив, не сказав Своїх слів, хіба був би ваш стан таким, як сьогодні? Так що нехай із Богом буде вся слава та хвала, бо все це тільки завдяки тому, що Бог підносить тебе. Зважаючи на це, хіба можеш ти досі залишатися пасивним? Невже твоя сила досі нездатна зрости?

Те, що ти здатний прийняти суд, кару, побиття та очищення від Божих слів і, більше того, те, що ти здатний прийняти Божі доручення, було визначено Богом до початку століть, і тому тобі не слід надто журитися, коли тебе карають. Ніхто не може відібрати тієї роботи, що була зроблена у вас, і тих благословень, що були вам даровані, і ніхто не може відібрати всього того, що вам було дано. Релігійні люди не витримують із вами жодного порівняння. Ви не маєте експертних знань Біблії та не оснащені релігійною теорією, але через те, що Бог виконав Свою роботу усередині вас, ви здобули більше, ніж будь-хто протягом століть, і тому це ваше найбільше благословення. З цієї причини ви повинні бути ще більш відданими Богу та ще більш вірні Йому. Оскільки Бог тебе підносить, ти маєш примножити свої зусилля та підготувати свій духовний стан до того, щоб прийняти Божі доручення. Ти маєш твердо стояти на тому місці, яке дав тобі Бог, прагнути стати одним із Божих людей, прийняти навчання Царства, стати тим, хто набутий Богом, і, нарешті, стати славним свідченням Божим. Ти вже маєш такі наміри? Якщо так, тоді зрештою ти неодмінно будеш здобутий Богом і станеш славним

свідченням Божим. Ти маєш розуміти, що головне доручення – бути здобутим Богом і стати славним Божим свідченням. Такою є воля Божа.

Сьогоднішні слова Святого Духа – це рушійні сили роботи Святого Духа, а постійне просвітлення людини Святим Духом протягом цього періоду – це напрям роботи Святого Духа. А яким є напрям роботи Святого Духа сьогодні? Це введення людей у сьогоднішню Божу роботу та у звичайне духовне життя. Існує кілька етапів входження до звичайного духовного життя.

1. Спочатку ти мусиш влити своє серце у слова Бога. Ти не повинен прагнути Божих слів минулого, вивчати їх чи порівнювати зі словами сьогодення. Натомість ти маєш повністю влити своє серце у нинішні Божі слова. Якщо є такі люди, які досі хочуть читати Божі слова, духовні книги або якісь інші записи проповідей з минулого та не сліднують сьогоднішнім словам Святого Духа, в такому разі це самі нерозумні з людей. Бог таких людей зневажає. Якщо ти бажаєш прийняти сьогоднішнє світло Святого Духа, тоді повністю вливай своє серце у сьогоднішні висловлювання Божі. Це перше, чого ти мусиш досягти.

2. Ти мусиш молитися на основі слів, сказаних Богом сьогодні, увійти в слова Божі та спілкуватися з Богом і прийняти свої рішення перед Богом, встановлюючи ті стандарти, яких ти прагнеш досягти.

3. Ти мусиш прагнути глибокого входження в істину на основі сьогоднішньої роботи Святого Духа. Не тримайся за застарілі висловлювання та теорії з минулого.

4. Ти мусиш прагнути, щоб тебе торкнувся Святий Дух, і увійти у слова Божі.

5. Ти мусиш прагнути стати на той шлях, яким сьогодні йде Святий Дух.

Як же ти шукаєш доторку Святого Духа? Дуже важливо, щоб ти жив у нинішніх словах Божих і молився на основі Божих вимог. Якщо помолитися таким чином, Святий Дух неодмінно торкнеться тебе. Якщо твоє прагнення не будується на основі слів, сказаних Богом сьогодні, то все це безплідно. Ти маєш молитися і говорити: «Боже! Я противлюся Тобі, і я так багато Тобі винен; я такий непокірний і ніколи не можу догодити Тобі. Боже, я бажаю, щоб Ти спас мене, бажаю служити Тобі до самого кінця, бажаю померти заради Тебе. Ти судиш мене та караєш, і я не скаржусь; я противлюся Тобі та заслуговую на смерть, щоб усі люди могли узріти у моїй смерті Твій праведний характер». Коли ти від щирого серця молитимешся таким чином, Бог почує тебе та направить; якщо ти не молишся на основі сьогоднішніх слів Святого Духа, в такому разі Святий Дух не має можливості торкнутися тебе. Якщо ти молишся згідно з Божою волею та відповідно до того, що Бог хоче здійснити сьогодні, ти скажеш: «Боже! Я бажаю прийняти Твої доручення та бути вірним Твоїм дорученням, і я прагну присвятити все своє життя Твоїй славі, щоб усе, що я роблю, могло досягти стандартів людей Божих. Нехай торкнешся Ти мого серця. Я бажаю, щоби Твій Дух завжди просвітлював мене, щоб усе, що я роблю, ганьбило сатану, щоб я, зрештою, був здобутий Тобою». Якщо ти

молитимешся таким чином, зосередившись на волі Бога, тоді Святий Дух неминуче буде виконувати в тобі свою роботу. Не має значення, скільки слів у твоїй молитві – головне те, чи досягаєш ти волі Бога, чи ні. Можливо, у вас був такий досвід: іноді під час групової молитви рушійні сили роботи Святого Духа досягають своєї кульмінації, викликаючи у всіх присутніх приплив сил. Деякі люди гірко ридають і плачуть під час молитви, охоплені муками сумління перед Богом, а деякі демонструють свою рішучість і дають обітниці. Ось який результат досягається роботою Святого Духа. На сьогоднішній день принципово вирішальне значення має те, щоб усі люди повністю влили свої серця в слова Бога. Не зосереджуйся на словах, які були сказані раніше; якщо ти досі тримаєшся за те, що було раніше, тоді Святий Дух не буде виконувати в тобі Свою роботу. Бачиш, як це важливо?

Чи знаєте ви той шлях, яким сьогодні йде Святий Дух? Декілька наведених вище пунктів – це те, що має бути здійснено Святим Духом зараз і в майбутньому; це той шлях, який вибрав Святий Дух, і те входження, якого має прагнути людина. У процесі свого входження в життя ти щонайменше маєш присвятити своє серце Божим словам і бути в змозі прийняти суд і кару Божих слів. Твоє серце має прагнути Бога, ти маєш прагнути до глибокого входження в істину та тих цілей, яких вимагає Бог. Коли ти маєш таку силу, це означає, що Бог торкнувся тебе, і твоє серце почало звертатися до Бога.

Перший крок входження в життя – повністю влити своє серце у Божі слова, а другий – прийняти дотик Святого Духа. Який результат буде досягнутий прийняттям дотику Святого Духа? Це здатність жадати, шукати та досліджувати більш глибоку істину, а також позитивно співпрацювати з Богом. На сьогоднішній день ти співпрацюєш із Богом, тобто у твого прагнення, твоїх молитов і твого долучення до Божих слів є якась мета, і ти виконуєш свої обов'язки відповідно до Божих вимог – тільки це є співпрацею з Богом. Якщо ти тільки говориш про те, щоб дати Богові можливість діяти, але сам ніяк не дієш, не молишся та не шукаєш, то хіба це можна назвати співпрацею? Якщо в тобі немає жодного сліду співпраці, і ти позбавлений навчання входженню, в якого є мета, тоді ти не співпрацюєш. Дехто каже: «Все залежить від приречення Божого, все робиться Самим Богом; якщо Бог цього не зробив, то як могла це зробити людина?». Божа праця звичайна, вона жодним чином не є надприродною, і Святий Дух виконує свою роботу виключно через твій активний пошук, бо Бог не примушує людину – ти повинен дати Богові можливість виконувати Його роботу, і якщо ти не прагнеш і не здійснюєш входження, якщо в твоєму серці немає ніякого бажання, у такому разі Бог не має жодного шансу виконати Свою роботу. Яким шляхом ти можеш шукати Божого доторку? Шляхом молитви та наближення до Бога. Але, найголовніше, пам'ятай: це має відбуватися на основі слів, сказаних Богом. Коли Бог часто торкається тебе, ти перестаєш бути рабом плоті. Чоловік, дружина, діти, гроші – все це не здатне скувати тебе, і ти бажаєш лише прагнути істини та жити перед Богом. Тоді ти станеш тим, хто живе у світі свободи.

Люди, характер яких змінився, – це ті, хто ввійшов у дійсність Божих слів

Перший крок на шляху Святого Духа в людині полягає, перед усім іншим, у тому, щоб відвернути серце людини від людей, подій та об'єктів і привернути його до Божих слів, спонукаючи серце людини повірити в те, що Божі слова не викликають жодних сумнівів і є абсолютно істинними. Якщо ти віриш у Бога, то мусиш вірити в Його слова; якщо ж після багатьох років віри в Бога ти продовжуєш перебувати в невіданні щодо шляху, яким іде Святий Дух, то чи дійсно ти віруюча людина? Для здобуття нормального людського життя – нормального людського життя, в якому є нормальні стосунки з Богом – ти мусиш спершу повірити в Його слова. Якщо ти не досягнув першого кроку роботи Святого Духа в людях, то в тебе немає основи. Якщо тобі недосяжний навіть найменший з принципів, то як ти пройдеш той шлях, що попереду? Ступити на правильний шлях, яким Бог удосконалює людину, означає стати на правильний шлях нинішньої роботи Святого Духа; це означає ступити на шлях, яким іде Святий Дух. Прямо зараз той шлях, яким йде Святий Дух, – це нинішні слова Бога. Таким чином, якщо люди мають ступити на шлях Святого Духа, вони мусять коритися нинішнім словам втіленого Бога та їсти й пити їх. Робота, яку Він чинить, – це робота слів; усе починається з Його слів і все будується на Його словах, на Його нинішніх словах. І для впевненості у втіленому Богові, і для пізнання втіленого Бога – для всього необхідно докладати більше зусиль до Його слів. Якщо ж ні, то люди нічого не зможуть досягти і залишаться ні з чим. Лише будуючи на фундаменті поїдання та пиття Божих слів, і завдяки цьому приходячи до пізнання Його та догоджання Йому, люди можуть поступово вибудувати нормальні стосунки з Богом. Для людини немає кращої співпраці з Богом, ніж поїдання та пиття Його слів та втілення їх у життя. Завдяки такій практиці вони найбільше здатні бути непохитними у своєму свідченні Божого народу. Коли люди розуміють сутність нинішніх Божих слів та є здатними коритися їй, тоді вони живуть на шляху, де їх направляє Святий Дух, і тоді вони ступили на правильний шлях Божого вдосконалення людини. Раніше люди могли здобути Божу роботу, просто шукаючи Божої благодаті або шукаючи миру й радості, але зараз усе не так. Без слів втіленого Бога, без реальності Його слів люди не можуть здобути Божого схвалення, і всі вони будуть вигнані Богом. Для досягнення нормального духовного життя люди мають спершу їсти та пити Божі слова і втілювати їх у життя, а потім на цій основі встановлювати нормальні стосунки з Богом. Як співпрацюєш ти? Яким чином ти залишаєшся непохитним у свідченні Божого народу? Як ти вибудовуєш нормальні стосунки з Богом?

Як побачити, чи маєш ти нормальні стосунки з Богом у своєму щоденному житті:

1. Чи віриш ти Божому власному свідченню?
2. Чи віриш ти у своєму серці, що Божі слова істинні та непомильні?

3. Чи є ти людиною, яка втілює Його слова у життя?

4. Чи вірний ти Його дорученню? Що ти робиш для того, щоб бути вірним Його дорученню?

5. Чи спрямовано все, що ти робиш, на те, щоб догодити Богові та бути вірним Йому?

За допомогою наведених вище пунктів ти можеш оцінити, чи маєш ти нормальні стосунки з Богом на теперішньому етапі.

Якщо ти спроможний прийняти Боже доручення, прийняти Його обітницю та піти шляхом Святого Духа, то ти йдеш за Божою волею. Чи маєш ти чітке внутрішнє розуміння шляху Святого Духа? Прямо зараз чи дієш ти згідно зі шляхом Святого Духа? Чи наближається твоє серце до Бога? Чи бажаєш ти ступати в ногу з найновішим світлом Святого Духа? Чи хочеш ти, щоб Бог тебе здобув? Чи бажаєш ти стати проявом Божої слави на землі? Чи маєш ти рішучість для досягнення всього, чого Бог вимагає від тебе? Якщо тоді, коли промовляються Божі слова, у тебе всередині є рішучість співпрацювати, рішучість догоджати Богові – якщо це твій менталітет, – то це означає, що Божі слова вродили плід у твоєму серці. Якщо такої рішучості тобі бракує, якщо у тебе немає цілей, які ти переслідуєш, то це значить, що твоє серце не було зворушене Богом.

Щойно люди офіційно вступають у навчання царства, ті вимоги, які Бог висуває до них, підіймаються на вищий рівень. У чому можна побачити ці більш високі вимоги? Раніше, як було сказано, у людей не було життя. Сьогодні вони шукають життя, вони прагнуть стати Божим народом, бути здобутими Богом, бути удосконаленими Богом. Хіба ж це не вищий рівень? По правді, вимоги, які Бог висуває до людей, простіші, ніж були раніше. Від людей не вимагається бути служителями або помирати, усе, що від них вимагається, – це стати Божим народом. Хіба це не простіше? Усе, що тобі треба зробити, – це принести своє серце Богові та підкоритися Його керівництву, і все здійсниться. Чому тобі здається, що це так важко? Вхідження у життя, про яке йде мова, сьогодні зрозуміліше, ніж раніше. У минулому люди були спантеличені та не знали, у чому полягала реальність істини. Насправді всі, хто реагує, чуючи слова Бога, хто просвітлений і освітлений Святим Духом, хто перед Богом приймає Його досконалість і змінюється у своєму характері, – усі такі люди мають життя. Бог жадає живих істот, а не мертвих речей; якщо ти мертвий, то в тебе нема життя, і Бог до тебе не говоритиме, і тим більше не підійме тебе як людину зі Свого народу. Оскільки ж ви були піднесені Богом і отримали від Нього таке велике благословення, це свідчить, що ви є людьми з життям, а люди з життям походять від Бога.

У прагненні змінити характер свого життя шлях практики є простим. Якщо у своєму практичному досвіді тобі вдається йти за нинішніми словами Святого Духа та переживати Божу роботу, тоді твій характер здатний до зміни. Якщо ти йдеш за

усім, що б не казав Святий Дух, та шукаєш усього, що б не казав Святий Дух, то ти є людиною, яка слухається Його, і в твоєму характері станеться переміна. Характер людей змінюється разом з нинішніми словами Святого Духа; якщо ти завжди чіпляєшся за свої старі переживання та правила минулого, то твій характер змінитися не може. Якщо сьогоднішні слова Святого Духа просять, щоб усі люди ввійшли у життя нормальної людини, а ти й далі зациклюєшся на зовнішньому, реальність збиває тебе з пантелику й ти не сприймаєш її серйозно, то ти людина, якій не вдалося йти в ногу з роботою Святого Духа, людина, яка не ввійшла на шлях керівництва Святого Духа. Те, чи може змінитися твій характер, залежить від того, чи йдеш ти в ногу з нинішніми словами Святого Духа, і від того, чи маєш ти істинне знання. Це не так, як ви розуміли раніше. Зміна у твоєму характері, як ти її розумів раніше, полягала в тому, що ти, будучи швидким на засудження, завдяки Божій дисципліні припинив говорити бездумно; проте це тільки один аспект зміни. Прямо зараз найважливішим моментом є йти за керівництвом Святого Духа – йти за всім, що б не сказав Бог, і слухатися всього, що б Він не сказав. Люди не можуть змінити свій власний характер, вони мусять пройти суд і кару, страждання та рафінування, заподіяні Божими словами, або перенести розбір, дисциплінування та обтинання Його словами. Лише тоді їм вдасться досягти слухняності та вірності Богові й не бути більше недбалими до Нього. Саме під рафінуванням Божими словами змінюється характер людей. Лише завдяки викриттю, суду, дисциплінуванню та розбору з ними дією Його слів вони більше не наважуватимуться чинити необачно, а натомість стануть урівноваженими та зібраними. Найважливіший момент полягає у тому, щоб вони були здатні підкоритися нинішнім Божим словам і Його роботі, навіть якщо вона не узгоджується з людськими уявленнями, щоб були здатні відкинути ці уявлення та охоче підкоритися. У минулому розмови про зміни у характері пов'язувалися переважно зі здатністю зректися себе, з допусканням того, щоб плоть страждала, з дисциплінуванням свого тіла та з позбавленням від тілесних уподобань – усе це є одним із видів змін у характері. Сьогодні кожен знає, що справжній прояв зміни у характері – це послух нинішнім словам Бога та істинне знання Його нової роботи. Таким чином, попереднє розуміння Бога людьми, яке було забарвлене їхніми власними уявленнями, можна викреслити, а вони можуть досягти справжнього пізнання Бога та послуху Йому – лише це є справжнім проявом зміни в характері.

Прагнення людей увійти в життя ґрунтується на Божих словах. Раніше говорилося, що все досягається завдяки Його словам, але цього факту ніхто не бачив. Якщо ти ввійдеш до переживання нинішнього кроку, тобі все стане ясно, і ти будуватимеш надійну основу для майбутніх випробувань. Що б Бог не казав, зосередься лише на входженні в Його слова. Коли Бог каже, що Він почне карати людей, приймай Його кару. Коли Бог просить людей помирати, прийми це випробування. Якщо ти завжди живеш у межах Його найновіших висловлювань, то

Божі слова тебе врешті-решт удосконалять. Що більше ти входитимеш у Божі слова, то швидше ти будеш удосконалений. Чому в бесідах раз за разом Я прошу вас пізнати Божі слова та ввійти у них? Лише тоді, коли ти прагнеш Божих слів та переживаєш їх, коли ти входиш у реальність Його слів, Святий Дух має можливість працювати в тобі. Тому ви всі є учасниками кожного методу, за допомогою якого Бог працює, і яким би не був ступінь ваших страждань, урешті-решт ви отримаєте «сувенір». Щоб досягти своєї остаточної досконалості, ви мусите ввійти в усі Божі слова. Удосконалення людей Святим Духом не є одностороннім; Він вимагає співпраці людей, Йому потрібно, щоб кожен свідомо співпрацював із Ним. Що б Бог не казав, зосередьтесь лише на входженні в Його слова – це принесе вашому життю більшу користь. Усе робиться заради того, щоб досягти перемін у вашому характері. Коли ти ввійдеш у Божі слова, твоє серце буде зворушене Ним, і ти станеш здатний пізнати все, чого Бог бажає досягти під час цього кроку Своєї роботи, і у тебе буде рішучість цього досягти. Під час кари були ті, хто вірив, що це був метод роботи, але не вірив у Божі слова. У результаті вони не зазнали рафінування й вийшли із часу кари, нічого не здобувши й не зрозумівши. Були й деякі такі, хто істинно ввійшов у ці слова без тіні сумніву, хто сказав, що Божі слова є непомильною істиною і що людство має бути покаране. Так вони боролися протягом певного часу, не тримаючись за своє майбутнє і свою долю, і коли вийшли, їхній характер зазнав певних змін, а вони здобули глибше розуміння Бога. Усі ті, хто вийшов з кари, відчували красу Бога та зрозуміли, що цей крок роботи втілював велику Божу любов, яка сходить у них, що це було завоюванням та спасінням Божою любов'ю. Вони також казали, що Божі думки завжди добрі, і що все, що Бог чинить у людині, впливає з любові, а не з ненависті. Ті, хто не вірив у Божі слова, хто не дивився на Його слова, не зазнали рафінування під час кари, і, як наслідок, Святий Дух не був з ними, і вони не здобули нічого. У тих, хто вступив у час кари – хоч вони й зазнали рафінування, – всередині приховано діяв Святий Дух, і в результаті характер їхнього життя був змінений. Деякі усім своїм зовнішнім виглядом справляли враження дуже позитивних людей, цілоденно сповнених доброго настрою, але вони не ввійшли у стан рафінування Божими словами, а тому не змінилися зовсім, що було наслідком невіри у Божі слова. Якщо ти не віриш у Божі слова, то Святий Дух у тобі не працюватиме. Бог являється всім тим, хто вірить у Його слова, і ті, хто вірить у Його слова та приймає їх, зможуть здобути Його любов!

Щоб увійти в реальність Божих слів, ти маєш знайти шлях практики та пізнати, як втілювати Божі слова у життя. Лише таким чином станеться переміна у характері твого життя, лише на цьому шляху ти можеш бути удосконалений Богом, і лише ті люди, яких Бог удосконалив у цей спосіб, можуть бути відповідними до Його волі. Щоб отримати нове світло, ти мусиш жити в межах Його слів. Толку від того, що тебе Святий Дух зворушив один раз, не буде ніякого – ти мусиш заглиблюватися.

У тих, хто був зворушений лише раз, пробуджується внутрішнє завзяття, вони бажають шукати, але довго це тривати не може; вони мусять постійно бути зворушені Святим Духом. Багато разів у минулому Я згадував про Свою надію на те, що Дух Божий зможе зворушувати дух людей, щоб вони могли пориватися до змін у характері свого життя, і, прагнучи бути зворушеними Богом, могли розуміти свої власні недоліки, а у процесі переживання Його слів на власному досвіді могли відкидати нечистоти в собі (самовдоволення, зарозумілість, уявлення тощо). Не варто думати, що тобі достатньо лише проявляти ініціативу в отриманні нового світла, – ти мусиш також відкидати все негативне. З одного боку, вам потрібно увійти з позитивного аспекту, а з іншого боку, вам треба позбутися всього нечистого з негативного аспекту. Ти мусиш постійно себе досліджувати, щоб побачити, які нечистоти ще досі в тобі існують. Релігійні уявлення людства, його наміри, надії, самовдоволення та зарозумілість – це все нечисте. Зазирни в себе, усе зістав і порівняй з усіма Божими словами одкровення, щоб побачити, які в тебе є релігійні уявлення. Лише по-справжньому їх розпізнавши, ти зможеш їх відкинути. Дехто каже: «Зараз достатньо йти за світлом теперішньої роботи Святого Духа. Не потрібно завдавати собі клопоту ще з чимось». Але потім, коли постануть твої релігійні уявлення, як ти їх будеш позбуватися? Ти думаєш, що слідувати Божим словам сьогодні – це легка справа? Якщо ти людина релігії, то твої релігійні уявлення та традиційні богословські теорії можуть спричинити порушення у твоєму серці, і коли вони постають, це заважає тобі приймати нове. Це все реальні проблеми. Якщо ти прагнеш лише нинішніх слів Святого Духа, то ти не можеш виконати Божу волю. У той самий час, поки ти прагнеш теперішнього світла Святого Духа, ти маєш розпізнавати, які носиш у собі уявлення та наміри, яке маєш людське самовдоволення, і в чому твоя поведінка є непокірною Богові. Розпізнавши ж, ти мусиш усе це відкинути. Змусити тебе відмовитися від своїх попередніх дій та моделей поведінки, – це все заради того, щоб дозволити тобі слідувати словам, які Святий Дух промовляє сьогодні. Переміна у характері, з одного боку, досягається завдяки Божим словам, а з іншого – потребує співпраці з боку людства. Є Божа робота і є практика людини, і ні без того, ні без іншого не обійтися.

Як ти можеш виконувати Божу волю на своєму майбутньому шляху служіння? Один з найважливіших моментів полягає в тому, щоб прагнути увійти у життя, прагнути до зміни у характері та прагнути до глибшого входження в істину – це шлях до досягнення того, щоб Бог удосконалював та здобував людину. Усі ви є одержувачами Божого доручення, але доручення якого? Це стосується наступного етапу роботи; наступний етап роботи буде більшою роботою, що втілюватиметься у життя по всьому всесвіту, а тому сьогодні вам слід прагнути змін у характері свого життя, щоб у майбутньому ви могли дійсно стати доказом того, що Бог здобуває славу через Свою роботу, роблячи вас взірцем Його майбутньої роботи.

Сьогоднішнє прагнення є виключно заради того, щоб закласти основу для майбутньої роботи, щоб Бог міг вас використовувати і щоб ви могли свідчити про Нього. Якщо ти зробиш це метою свого прагнення, то зможеш здобути присутність Святого Духа. Чим вищу мету своїх прагнень ти встановиш, тим більше зможеш бути удосконаленим. Чим більше ти пориваєшся до істини, тим більше працює Святий Дух. Чим більше енергії ти вкладаєш у своє прагнення, тим більше ти здобудеш. Святий Дух удосконалює людей відповідно до їхнього внутрішнього стану. Дехто каже, що вони не бажають, щоби Бог використовував або вдосконалював їх, що їм просто хочеться, щоб їхня плоть залишалася в безпеці та не зазнавала жодних нещасть. Деякі не бажають входити в царство, але готові зійти у криницю безодню. У такому разі Бог також виконає твоє бажання. Чого б ти не прагнув, Бог це здійснить. Тож до чого ти прагнеш нині? До того, щоб бути вдосконаленим? Чи спрямовані твої теперішні дії та твоя поведінка на те, щоб ти був удосконалений Богом і здобутий Ним? Ти маєш так себе постійно оцінювати у своєму щоденному житті. Якщо ти докладеш усе своє серце до досягнення єдиної мети, Бог тебе обов'язково удосконалюватиме. Таким є шлях Святого Духа. Шлях, на якому Святий Дух скеровує людей, досягається завдяки їхньому прагненню. Що більшою є твоя спрага до того, щоб Бог тебе удосконалював і здобував, то більше Святий Дух працюватиме в тобі. Чим більше ти виявляєшся неспроможним до шукання, чим негативнішим та регресивнішим ти є, тим більше ти позбавляєш Святого Духа можливостей працювати; із плином часу Святий Дух тебе залишить. Чи хочеш ти, щоб Бог тебе вдосконалював? Чи хочеш ти, щоб Бог тебе здобув? Чи хочеш ти, щоб Бог тебе використовував? Ви маєте прагнути все робити задля того, щоб Бог вас удосконалював, здобував та використовував, щоб усесвіт і все суще змогли побачити Божі дії, проявлені у вас. Ви є володарем поміж усім і серед усього сущого, ви дозволите Богові насолодитися свідченням і славою через вас – це доказ того, що ви найблагодословенніші з усіх поколінь!

Про заспокоєння свого серця перед Богом

Немає важливішого кроку для входження до Божих слів, ніж заспокоєння свого серця в Його присутності. Це урок, засвоєння якого нині гостро потребують усі люди. Шляхи входження в заспокоєння свого серця перед Богом такі:

1. Відверни своє серце від зовнішніх справ. Будь у спокої перед Богом і віддай свою безроздільну увагу молитві Богові.

2. Зі спокоєм у серці перед Богом їж і пий Божі слова та втішайся ними.

3. Міркуй про Божу любов і споглядай її та обдумуй Божу роботу в серці своєму.

Насамперед почни з аспекту молитви. Молися з безроздільною увагою та в певний час. Незалежно від того, наскільки сильно тобі бракує часу, наскільки ти

зайнятий роботою або що з тобою відбувається, молися щодня у звичайному порядку та їж і пий Божі слова у звичайному порядку. Доки ти їси і п'єш Божі слова, незалежно від того, що тебе оточує, ти матимеш велику втіху у своєму дусі, і тебе не турбуватимуть ні люди, ні події, ні речі навколо тебе. Коли ти звично споглядаєш Бога в серці своєму, те, що відбувається зовні, не може тебе потурбувати. Саме це й означає мати духовний стан. Почни з молитви: найбільш плідною є тиха молитва перед Богом. Після цього їж і пий слова Божі, шукай світло в Божих словах, міркуючи над ними, знайди шлях до практичного втілення, пізнай мету Бога у словах, які Він промовляє, та розумій їх без відхилень. У звичайному порядку для тебе має стати нормою здатність наближатися до Бога у своєму серці, споглядати Божу любов і розмірковувати над словами Бога, не турбуючись зовнішнім. Коли твоє серце досягне певної міри спокою, ти зможеш мовчки розмірковувати та в собі споглядати Божу любов і по-справжньому наближатися до Нього, незважаючи на оточення, поки, нарешті, не дійдеш до того, що в твоєму серці заб'є ключем хвала, і це буде навіть краще ніж молитва. Тоді ти матимеш певний духовний стан. Якщо ти зможеш досягти описаних вище станів, це буде доказом того, що твоє серце справді перебуває в спокої перед Богом. Таким є перший головний урок. Тільки після того, як люди набувають здатності перебувати в спокої перед Богом, їх може торкнутися Святий Дух, вони можуть бути просвіщенні й осяяні Святим Духом, і тільки після цього вони зможуть мати справжнє спілкування з Богом, а також осягнути Божу волю і керівництво Святого Духа. Тоді вони стануть на правильний шлях у своєму духовному житті. Коли їхнє навчання життю перед Богом досягає певної глибини й вони набувають здатності зрікатися себе, зневажати себе та жити в Божих словах, тоді їхні серця справді перебувають у спокої перед Богом. Здатність зневажати себе, проклинати себе й зрікатися себе – це результат, досягнутий роботою Бога; люди не можуть досягнути його самотійно. Таким чином, практика заспокоєння свого серця перед Богом – це урок, до вивчення якого люди мають стати негайно. Деякі люди не тільки зазвичай нездатні перебувати у спокої перед Богом – вони не можуть заспокоїти своє серце перед Богом навіть під час молитви. Це жодним чином не відповідає Божим стандартам! Якщо твоє серце не може перебувати у спокої перед Богом, чи можеш ти бути зворушений Святим Духом? Якщо ти той, хто не може перебувати у спокої перед Богом, якщо ти легко відволікаєшся, коли хтось проходить повз тебе, або коли інші розмовляють, і твій розум може відволіктися, коли інші займаються якимись справами, у такому разі ти не живеш у Божій присутності. Якщо твоє серце справді перебуває у спокої перед Богом, тебе не турбуватиме ніщо, що відбувається в зовнішньому світі, не займатиме жодна людина, подія чи річ. Якщо досягти цього, то всі негативні стани та всі негативні речі – людські уявлення, філософія життя, ненормальні відносини між людьми, ідеї та думки тощо – природним чином зникнуть. Оскільки ти завжди розмірковуєш над словами Бога, а твоє серце постійно наближається до Бога й

постійно зайняте нинішніми словами Бога, ці негативні речі відпадатимуть від тебе без твого усвідомлення. Коли нові та позитивні речі заволодіють тобою, негативним старим речам не буде місця, тож не звертай уваги на ці негативні речі. Тобі не потрібно докладати зусиль, щоб контролювати їх. Ти маєш зосередитися на тому, щоб перебувати у спокої перед Богом, їсти та пити Божі слова й втішатися ними якнайбільше, співати гімни на хвалу Богу якнайбільше, і дати Богові можливість працювати над тобою, тому що Бог зараз хоче особисто удосконалювати людей, і Він хоче здобути твоє серце; Його Дух зворушує твоє серце, і якщо, слідуючи керівництву Святого Духа, ти прийдеш до життя у Божій присутності, ти догодиш Богові. Якщо ти приділятимеш увагу життю в Божих словах і більше спілкуватимешся про істину, щоб здобути просвітління та осяяння Святого Духа, тоді всі ці релігійні уявлення, твоя переконаність у власній непогрішності та зарозумілість зникнуть, і ти пізнаєш, як присвятити себе Богові, як любити Бога та як догоджати Богові. І ти сам не помітиш, як речі, які є чужими Богу, повністю зітруться з твоєї свідомості.

Міркувати з молитвою над Божими словами, коли їси і п'єш Його нинішні слова, – це перший крок до перебування в спокої перед Богом. Якщо ти справді можеш бути в стані спокою перед Богом, тоді освітління й осяяння Святого Духа будуть із тобою. Усе духовне життя досягається через перебування в спокої в присутності Бога. Молячись, ти маєш перебувати в стані спокою перед Богом, і тільки тоді Святий Дух зможе тебе зворушити. Коли ти перебуваєш у спокої перед Богом, коли ти їси і п'єш Божі слова, ти можеш бути освітлений і осяяний, і можеш досягти правдивого розуміння Божих слів. Коли у своїй повсякденній діяльності роздумів, спілкування і наближення до Бога у своєму серці ти знайдеш спокій у Божій присутності, ти зможеш втішатися справжньою близькістю до Бога, мати справжнє розуміння Божої любові та Його роботи і виявляти справжню вдумливість і турботу щодо Божих намірів. Чим більше ти здатний у звичайному порядку перебувати в спокої перед Богом, тим більше ти будеш осяяний і тим більше ти зможеш зрозуміти свій власний зіпсований характер, те, чого тобі бракує, до чого ти маєш увійти, яку функцію ти маєш виконувати у твоєму служінні та де криються твої недоліки. Все це досягається через перебування в спокої в присутності Бога. Якщо ти справді досягнеш глибини у своєму спокої перед Богом, ти зможеш зрозуміти певні таємниці духу, зрозуміти те, що Бог нині бажає здійснити в тобі, досягти глибшого розуміння Божих слів, зрозуміти найважливіше в Божих словах, суть Божих слів, буття Божих слів, а ще ти чіткіше й точніше зможеш побачити шлях практики. Якщо ж ти не досягнеш достатньої глибини в здобутті спокою у своєму дусі, Святий Дух зворушить тебе лише злегка; ти відчуєш внутрішнє зміцнення, відчуєш певну втіху та спокій, але нічого глибшого не зрозумієш. Про це Я вже казав: якщо люди не використовують кожної малої частки своєї сили, їм важко почути Мій голос або побачити Мое обличчя. Йдеться про досягнення глибини

спокою людини перед Богом, а не про поверхові зусилля. Людина, яка справді може перебувати у спокої в Божій присутності, здатна скинути з себе всі мирські пута й перейти у володіння Бога. Усі, хто не здатен перебувати у спокої в Божій присутності, безперечно, є розпутними та нестриманими. Усі, хто здатен перебувати в спокої перед Богом, – це ті, хто є благочестивим перед Богом і прагне Бога. Тільки ті, хто перебуває у спокої перед Богом, цінують життя, цінують спілкування в душі, прагнуть Божих слів і прагнуть істини. Хто не цінує спокою перед Богом і не втілює спокій перед Богом на практиці, той пихатий і поверховий, прив'язаний до світу й позбавлений життя; навіть якщо такі люди кажуть, що вірять у Бога, то це лише порожні балачки. Ті, кого Бог у кінцевому підсумку вдосконалює та довершує, – це люди, які можуть перебувати у спокої в Його присутності. Тому ті, хто перебуває в спокої перед Богом, вдостоюються великих благословень. Люди, які протягом дня не приділяють часу тому, щоб їсти та пити Божі слова, які переймаються зовнішніми справами та не надають великого значення вступу до життя, – усі вони лицеміри, які не мають перспектив для майбутнього зростання. Саме ті, хто може перебувати в спокої перед Богом і хто може щиро спілкуватися та єднатися з Богом, є Божим народом.

Щоб постати перед Богом і прийняти Його слова як своє життя, спершу ти маєш досягнути спокою перед Богом. Тільки коли ти перебуватимеш у спокої перед Богом, Бог дасть тобі просвітління та знання. Чим більше люди перебувають у спокої перед Богом, тим більше вони здатні отримати Боже просвітління й осяяння. Усе це вимагає від людей благочестя та віри; тільки так їх можливо зробити досконалими. Основоположний урок для вступу до духовного життя – це перебування в спокої в Божій присутності. Тільки якщо ти перебуватимеш у спокої в Божій присутності, вся твоя духовна підготовка буде дієвою. Якщо твоє серце не може перебувати в спокої перед Богом, ти не зможеш прийняти роботу Святого Духа. Якщо твоє серце перебуває в спокої перед Богом незалежно від того, що ти робиш, значить, ти – той, хто живе в присутності Бога. Якщо твоє серце перебуває в спокої перед Богом і наближається до Бога незалежно від того, що ти робиш, це доводить, що ти людина, яка перебуває в спокої перед Богом. Якщо під час прогулянки чи розмови з іншими людьми ти можеш сказати: «Моє серце наближається до Бога, воно не зосереджене на зовнішніх речах, і я можу перебувати в спокої перед Богом», то ти – людина, яка перебуває в спокої перед Богом. Не займайся нічим, що тягне серце твоє до зовнішнього, не май справи з людьми, які відокремлюють твоє серце від Бога. Що б не відволікало твоє серце від близькості до Бога, відкинь це або тримайся від нього подалі. Це принесе велику користь твоєму життю. Нині якраз час для великої роботи Святого Духа, час, коли Бог особисто робить людей досконалими. Якщо в цей момент ти не зможеш бути в спокої перед Богом, то ти не той, хто повернеться, щоб постати перед престолом Бога. Якщо ти прагнутимеш не Бога, а чогось іншого, то ти не зможеш

бути вдосконаленим Богом жодним чином. Ті, хто здатний чути такі висловлювання від Бога, але при цьому не може бути в спокої перед Ним сьогодні, це люди, які не люблять істину та не люблять Бога. Якщо ти не жертвуєш собою в цей момент, то чого ти чекаєш? Пожертвувати собою означає заспокоїти своє серце перед Богом. Це і є справжня жертва. Хто нині щиро жертвує своє серце в дар Богові, той гарантовано буде довершений Богом. Ніщо, хай що це є, не зможе потурбувати тебе; зазнаєш ти обтинання чи розбору, розчарування чи невдачі, твоє серце завжди має бути в спокої перед Богом. Незалежно від того, як люди ставляться до тебе, твоє серце має бути в спокої перед Богом. Байдуже, з якими обставинами ти стикаєшся – чи то негаразди, страждання, гоніння чи різні випробування, – твоє серце завжди має бути в спокої перед Богом; таким є шлях до досконалості. Тільки коли ти справді перебуваєш у спокої перед Богом, тобі стануть зрозумілими нинішні слова Бога. Тоді ти зможеш правильніше та без відхилень втілювати на практиці осяяння і просвітлення Святого Духа, ясніше розуміти наміри Бога, які дадуть твоєму служінню чіткіший напрямок, зможеш точніше розуміти спрямування та керівництво Святого Духа і бути впевненим, що живеш під керівництвом Святого Духа. Такі результати досягаються правдивим спокоєм перед Богом. Коли люди не розуміють Божі слова, позбавлені шляху практики, не розуміють Божих намірів або не мають принципів практики, це відбувається тому, що їхні серця не перебувають у спокої перед Богом. Мета перебування в спокої перед Богом – бути сумлінним і прагматичним, шукати правильність і прозорість у Божих словах і, зрештою, дійти розуміння істини та пізнання Бога.

Якщо серце твоє не перебуває часто в спокої перед Богом, то Бог не має засобів твого вдосконалення. Відсутність рішучості є рівнозначною відсутності серця, а людина без серця не може перебувати в спокої перед Богом; така людина не знає, як багато роботи здійснює Бог, або як багато Він говорить, і не знає, як діяти на практиці. Хіба це не людина без серця? Чи може людина без серця бути в спокої перед Богом? Бог не має засобів для вдосконалення людей без серця – вони нічим не відрізняються від тяглової худоби. Бог говорить абсолютно ясно та прозоро, але твоє серце залишається байдужим, і ти, як і раніше, неспроможний перебувати у спокої перед Богом. Хіба ти не тупа худобина? Деякі люди збиваються зі шляху, намагаючись втілювати на практиці перебування в спокої в присутності Бога. Коли настає час готувати їжу, вони не готують, а коли настає час виконувати хатню роботу, вони її не роблять, а просто моляться та розмірковують. Бути в спокої перед Богом – не значить не готувати, не займатися повсякденними справами, не жити своїм звичайним життям; це означає бути в змозі заспокоїти своє серце перед Богом у всіх нормальних станах і мати місце для Бога у своєму серці. Коли ви молитесь, ви повинні правильно схилити коліна перед Богом у молитві; коли ви займаєтеся повсякденною роботою чи готуєте їжу, заспокоюйте своє серце перед Богом, розмірковують над словами Бога чи співайте гімни. Хоч у

якій ситуації ви опинилися, ви повинні мати свій спосіб практики, ви маєте робити все можливе, щоб наблизитися до Бога, і всіма силами намагатися заспокоїти своє серце перед Богом. Коли дозволяють обставини, моліться з повним зосередженням; коли обставини не дозволяють, наближайтеся до Бога в своєму серці, виконуючи поточну роботу. Коли ви можете їсти та пити слова Бога – їжте та пийте Його слова, коли ви можете молитися – моліться, коли ви можете споглядати Бога – споглядайте Його. Інакше кажучи, робіть усе можливе, щоб підготувати себе до входження відповідно до свого оточення. Деякі люди можуть бути в спокої перед Богом, коли нічого не відбувається, але щойно щось трапляється, їхній розум починає блукати. Це не спокій перед Богом. Вірний спосіб досягнення такого досвіду наступний: за жодних обставин серце людини не віддаляється від Бога, і її не турбують сторонні люди, події чи речі, і тільки тоді людина справді перебуває в спокої перед Богом. Деякі люди кажуть, що коли вони моляться на зібраннях, їхні серця можуть бути в спокої перед Богом, але в спілкуванні з іншими людьми вони нездатні бути в спокої перед Богом, і їхні думки виходять з-під контролю. Це не спокій перед Богом. Сьогодні більшість людей перебуває в такому стані, їхні серця нездатні завжди бути в спокої перед Богом. Тому ви маєте докладати більших зусиль, вправляючись у цій сфері, крок за кроком виходити на правильну стежку життєвого досвіду та ставати на шлях удосконалення Богом.

Пам'ятай про Божу волю, щоб досягати досконалості

Чим більше ти пам'ятаєш про Божу волю, тим більший ти несеш тягар, а чим більший ти несеш тягар, тим багатшим буде твій досвід. Коли ти пам'ятатимеш про Божу волю, Бог покладе на тебе тягар, а потім освітить тебе щодо тих завдань, які Він тобі доручив. Коли Бог дасть тобі цей тягар, ти звертатимеш більшу увагу на всі пов'язані з ним істини в той час, як їстимеш та питимеш Божі слова. Якщо ти несеш тягар, пов'язаний зі станом життя твоїх братів і сестер, то це той тягар, що тобі довірив Бог, і ти завжди нестимеш цей тягар у своїх щоденних молитвах. На тебе покладено те, що робить Бог, і ти готовий робити те, що Бог бажає зробити; саме це й означає взяти на себе Божий тягар як свій власний. Коли ти їстимеш та питимеш Божі слова на цьому етапі, ти зосереджуватимеш увагу на питаннях такого роду й питатимеш себе: «Як я буду розв'язувати ці проблеми? Як мені дати моїм братам і сестрам можливість досягти звільнення та знайти духовну насолоду?». Ти зосереджуватимеш увагу на розв'язанні цих проблем під час спілкування, а коли їстимеш та питимеш Божі слова, ти зосереджуватимешся на тому, щоб їсти та пити ті слова, які пов'язані з цими моментами. Ти нестимеш тягар і тоді, коли їстимеш та питимеш Його слова. Коли ти зрозумієш Божі вимоги, у тебе буде чітке розуміння того, яким шляхом потрібно піти. Це просвітління та

освітлення від Святого Духа, принесене завдяки твоєму тягарю, і, крім того, це Боже керівництво, яке було тобі дароване. Чому я це кажу? Якщо у тебе немає тягаря, то ти не будеш уважним, коли їстимеш та питимеш Божі слова; коли ж ти їси та п'єш Божі слова, несучи тягар, тоді ти можеш розуміти їхню сутність, знаходити свій шлях та пам'ятати про Божу волю. Тому-то у своїх молитвах ти маєш прагнути, щоб Бог клав на тебе більше тягарів та доручав тобі ще більші завдання, щоб перед тобою ще більше розкривався шлях для практикування; щоб ти їв та пив Божі слова з більшою ефективністю; щоб ти ставав усе більш спроможним до усвідомлення сутності Його слів; і щоб ти набував більше здатності до того, щоб Святий Дух тебе зворушував.

Їсти та пити Божі слова, практикувати молитву, приймати Божий тягар та приймати завдання, які Він доручає тобі, – усе це потрібно для того, щоб перед тобою простягався шлях. Чим більше на тебе тиснутиме тягар Божих доручень, тим легше тобі буде ставати вдосконаленим Ним. Дехто не бажає координувати з іншими свої дії в служінні Богу, навіть коли їх покликано, – це ледацюги, які бажають лише насолоджуватися комфортом. Чим більше тебе просять служити в координації з іншими, тим більше ти здобуватимеш досвіду. А завдяки більшій кількості тягарів та більшому досвіду ти отримуватимеш більше можливостей для вдосконалення. Отже, якщо ти можеш служити Богові щиро, то зважатимеш на Божий тягар – і таким чином матимеш більше можливостей для того, щоб Бог тебе вдосконалював. Саме така група людей нині вдосконалюється. Що більше тебе торкається Святий Дух, то більше часу ти присвячуватимеш тому, щоб зважати на Божий тягар, то більше Бог тебе вдосконалюватиме, і то більше ти будеш здобутий Ним, – аж доки врешті-решт не станеш людиною, яку Бог використовує. Наразі є такі, які не несуть жодного тягаря для церкви. Ці люди мляві та недбалі, вони піклуються лише про власну плоть. Такі люди вкрай егоїстичні і до того ж сліпі. Якщо ти не можеш цього чітко побачити, то не нестимеш жодного тягаря. Що більше ти зважаєш на Божу волю, то більший тягар Він тобі довірить. Егоїсти не бажають терпіти таке; вони не бажають платити ціну, і в результаті вони втратять можливості бути вдосконаленими Богом. Хіба вони не шкодять самі собі? Якщо ти є людиною, яка зважає на Божу волю, то розвиватимеш істинний тягар задля церкви. Власне кажучи, цей тягар було б краще називати не тягарем, який ти несеш задля церкви, а радше тягарем, який ти несеш задля свого власного життя, тому що метою цього тягаря, який ти розвиваєш задля церкви, є те, щоб ти використовував цей досвід для того, щоб Бог тебе вдосконалював. Тому та людина, яка несе найбільший тягар задля церкви, та людина, яка несе тягар задля входження в життя, буде людиною, яку вдосконалює Бог. Чи ти ясно це побачив? Якщо церква, у якій ти перебуваєш, розпорошена, немов пісок, але тебе це не хвилює й не турбує, і ти навіть закриваєш очі, коли твої брати та сестри не їдять і не п'ють Божі слова в

нормальний спосіб, тоді ти не несеш жодних тягарів. Такі люди – це не ті, ким Бог задоволений. Ті люди, якими Бог задоволений, мають голод та спрагу до праведності та зважають на Божу волю. Тому ви маєте зважати на Божий тягар – тут і зараз; ви не повинні чекати, поки Бог виявить усьому людству Свій праведний характер, перш ніж почати пам'ятати про Божий тягар. Хіба тоді вже не буде надто пізно? Гарна можливість для вдосконалення Богом – нині. Якщо ти допустиш, щоб цей шанс вислизнув у тебе з рук, то жалкуватимеш про це до кінця свого життя так само, як Мойсей не зміг увійти в добрий Ханаанський край та шкодував про це до кінця життя й помер із докорами сумління. Щойно Бог відкриє Свій праведний характер усім народам, ти сповнишся жалем. Навіть якщо Бог тебе не карає, ти сам себе каратимеш через власне каяття. Декого це не переконує, але якщо ти в це не віриш, то просто почекай – і побачиш. Є люди, чия єдина мета полягає у виконанні цих слів. Чи готовий ти заради цих слів пожертвувати собою?

Якщо ти не шукаєш можливостей для вдосконалення Богом, якщо ти не прагнеш бути попереду всіх у своєму пошуку досконалості, то в кінцевому підсумку сповнишся докорів сумління. Найкраща можливість досягати досконалості – зараз; нині надзвичайно добрий час. Якщо ти ревно не прагнеш до того, щоб Бог тебе вдосконалював, то, коли Його робота завершиться, буде вже занадто пізно – можливість уже буде упущена. Якими б великими не були твої поривання, якщо Бог уже більше не виконує роботу, то, яких би ти не докладав зусиль, ти ніколи не зможеш досягти досконалості. Ти мусиш скористатися цією можливістю та співпрацювати, поки Святий Дух потужно працює. Якщо ти упустиш цей шанс, то іншого не отримаєш, яких би зусиль ти не докладав. Дехто з вас волає: «Боже, я готовий пам'ятати про Твій тягар і я готовий догоджати Тобі!». Однак у тебе немає шляху для практики, тому твої тягарі будуть нетривкими. Якщо перед тобою простягається шлях, то ти по кроку здобуватимеш досвід, і твій досвід буде структурований та організований. Коли один тягар буде виконаний, тобі буде дано інший. По мірі поглиблення твого досвіду твої тягарі теж ставатимуть глибшими. Деякі люди носять тягар лише тоді, коли їх торкається Святий Дух; після певного часу, коли перед ними вже немає шляху для практикування, вони перестають носити будь-які тягарі. Ти не можеш розвивати тягарі лише завдяки їдженню та питтю Божих слів. Через розуміння багатьох істин ти здобудеш здатність до розрізнення, навчишся розв'язувати проблеми, застосовуючи істини, та здобудеш більш точне розуміння Божих слів і Божої волі. З усім цим ти розвиватимеш тягарі, які будеш носити, і лише тоді зможеш правильно виконувати роботу. Якщо у тебе є тягар, але немає чіткого розуміння істини, то це теж не спрацює; ти мусиш особисто переживати Божі слова та знати, як їх практикувати. Лише після того, як ти сам увійдеш у реальність, ти зможеш забезпечувати інших, вести інших і бути тим, кого Бог удосконалює.

У розділі «Шлях... (4)» написано, що ви всі є народом Царства, наперед визначеним Богом перед усіма віками, і вас ніхто не може забрати. Сказано також

і те, що Бог бажає, щоб усі люди використовувалися та вдосконалювалися Богом, і що Він вимагає, щоб вони стояли як Божий народ, і що лише ставши Божим народом, вони можуть виконувати Божу волю. У той час ви всі спілкувалися на цю тему, розповідаючи про шлях входження, заснований на стандартах для Божого народу. Тому та робота, яку Святий Дух виконував у той час, полягала в тому, щоб вивести всіх людей із їхнього негативного стану та ввести їх у стан позитивний. Тоді робота Святого Духа, як правило, давала можливість кожній людині з Божого народу насолоджуватися Божими словами, та дозволяла кожному з вас чітко розуміти, що ви є Божим народом, як було призначено перед віками, і що сатана не може вас забрати. Тож ви всі молилися: «Боже! Я готовий бути одним із Твого народу, тому що ми були наперед призначені Тобою перед віками і тому що Ти дарував нам цей статус. Ми готові догоджати Тобі, перебуваючи у цьому становищі». Щоразу, як ти так молився, тебе торкався Святий Дух; саме в цьому полягала тенденція роботи Святого Духа. У теперішній час ти повинен молитися та привчати себе стишувати своє серце перед Богом, щоб бути здатним прагнути життя та шукати входження в навчання Царства. Це перший крок. У цей момент Божа робота полягає в тому, щоб кожен став на правильний шлях, мав нормальне духовне життя та справжній досвід, був зворушений Святим Духом, і на основі цього приймав Божі доручення. Мета входження в навчання Царства полягає в тому, щоб дозволити кожному вашому слову, вчинку, кожному вашому руху, кожній думці та ідеї ввійти в Божі слова; щоб Бог частіше вас торкався і щоб завдяки цьому у вас розвивалося серце, яке любить Його; і щоб ви брали на себе більше тягара Божої волі – щоб кожен перебував на шляху вдосконалення Богом, щоб кожен був на правильному шляху. Щойно ви опинитеся на цьому шляху вдосконалення Богом, ви будете на правильному шляху. Щойно можна буде виправити ваші думки та ідеї, а також ваші хибні наміри, коли ви зможете відвернутися від уважності до своєї плоті й стати уважними до Божої волі, і щойно ви будете здатні опиратися відволіканням хибних намірів, як тільки вони з'являтимуться, діючи натомість згідно з Божою волею, – якщо ви здатні досягти такої переміни, тоді ви перебуваєте на правильному шляху життєвого досвіду. Коли твоя практика молитви є на правильному шляху, Святий Дух торкатиметься тебе в молитвах. Щоразу в молитві тебе торкатиметься Святий Дух; щоразу у молитві ти будеш здатний стишити своє серце перед Богом. Щоразу, коли ти їси та п'єш уривок із Божих слів, якщо ти здатний усвідомити роботу, яку Він зараз здійснює, і можеш навчитися молитви, співпраці та досягнення входження, лише тоді ти їстимеш та питимеш Божі слова так, що це приносить результати. Коли за допомогою Божих слів ти зможеш знайти шлях входження та зумієш розпізнати нинішню динаміку Божої роботи, а також напрямок роботи Святого Духа, ти станеш на правильний шлях. Якщо ти, ївши та пивши Божі слова, не усвідомив ключових моментів, і далі залишаєшся неспроможним знайти шлях для практикування, то це свідчитиме про те, що ти ще

й досі не знаєш, як правильно їсти та пити Божі слова, і не відкрив метод або принцип, як це робиться. Якщо ти не усвідомив, яку роботу Бог виконує зараз, то ти не будеш здатний прийняти завдання, які б Він тобі довірив. Робота, яку Бог здійснює нині, – це власне те, у що люди мають увійти та що мають зрозуміти в теперішній час. Чи є у вас усвідомлення цього?

Якщо ти ефективно їси та п'єш Божі слова, твоє духовне життя стає нормальним, і які б випробовування не стояли перед тобою, з якими б обставинами ти не зіткнувся, які б фізичні недуги не терпів, яку б не переживав відчуженість від братів і сестер або які б сімейні труднощі не переживав, ти здатний нормально їсти та пити Божі слова, нормально молитися та нормально продовжувати своє церковне життя; якщо ти здатний усього цього досягти, то це свідчитиме про те, що ти на правильному шляху. Деякі люди занадто тендітні, їм бракує наполегливості. Зіткнувшись навіть із незначною перешкодою, вони скиглять та налаштовуються негативно. Пошук істини вимагає наполегливості та рішучості. Якщо цього разу тобі не вдалося догодити Богу, тоді ти мусиш бути спроможним зненавидіти себе і в глибині душі мати спокійну рішучість наступного разу досягти успіху. Якщо цього разу ти не пам'ятав про Божий тягар, то ти повинен бути сповнений рішучості повстати проти плоті, коли зіткнешся з такою ж перешкодою в майбутньому, та прийняти рішення догоджати Богу. Саме так ти станеш гідним похвали. Деякі люди навіть не знають, чи правильні їхні думки та ідеї, – ці люди дурні! Якщо ти бажаєш приборкати своє серце та повстати проти плоті, то мусиш спершу дізнатися, чи правильні твої наміри, – лише тоді ти зможеш приборкати своє серце. Якщо ти не знаєш, чи правильні твої наміри, то хіба зможеш приборкати своє серце та повстати проти плоті? І навіть якщо й повставатимеш, то робитимеш це спантеличено. Ти маєш знати, як поставати проти своїх хибних намірів. Саме це й означає повстати проти плоті. Як тільки ти зрозумієш, що твої наміри, думки та ідеї хибні, тобі слід швидко розвернутися та піти правильним шляхом. Спочатку виріши це питання та навчись досягати в цьому входження, тому що тобі найкраще відомо, маєш ти правильні наміри чи ні. Коли твої неправильні наміри виправлені й тепер спрямовані на Бога, тоді ти вже досягнув мети приборкання свого серця.

Найважливіше, що вам зараз потрібно робити, – це здобувати пізнання Бога та Його роботи. Ти повинен знати, як Святий Дух здійснює роботу над людством; ці дії є важливими для входження на правильний шлях. Тобі це буде легше зробити, щойно ти усвідомиш цей життєво важливий момент. Ти віриш у Бога й знаєш Бога, що свідчить про те, що твоя віра в Бога справжня. Якщо ти продовжуєш здобувати досвід, але врешті-решт залишаєшся нездатним пізнати Бога, то ти, безумовно, є людиною, яка опирається Богові. Ті, хто вірить лише в Ісуса Христа, не вірячи також у втіленого Бога сьогодення, – усі вони прокляті. Усі вони фарисеї останніх днів, оскільки не визнають Бога сьогодення; усі вони протистоять Богові. Яким би відданим не було їхнє поклоніння Ісусові, воно буде повністю марним; Бог їх не

похвалить. Усі ті, у кого на вивісці написано, що він вірить у Бога, але хто не має істинного пізнання Бога у своєму серці, – це лицеміри!

Прагнення отримати Боже вдосконалення має починатися з розуміння того, що означає бути вдосконалим Ним, а також яким умовам потрібно відповідати, щоб бути вдосконалим. Коли людина зрозуміла ці питання, тоді вона повинна шукати шлях практикування. Щоб бути вдосконалим, потрібно бути певної якості. Багато людей від природи є недостатньо високої якості, і в такому разі особисто тобі необхідно платити ціну та наполегливо працювати. Що нижчої ти якості, то більших особистих зусиль ти мусиш докладати. Чим більшим є твоє розуміння Божих слів і чим більше ти їх утілюєш у життя, тим швидше ти станеш на шлях удосконалення. Завдяки молитві ти можеш бути вдосконалим у сфері молитви; ти також можеш бути вдосконалим завдяки тому, що будеш їсти та пити Божі слова, усвідомлюючи їхню сутність та втілюючи в життя їхню реальність. Переживаючи щоденно Божі слова, ти повинен пізнавати, чого тобі бракує всередині; крім того, ти повинен побачити свій фатальний недолік та свої слабкості, молитися до Бога й благати Його. Роблячи це, ти поступово будеш удосконалий. Шлях до досконалості такий: молитися; їсти та пити Божі слова; усвідомлювати сутність Божих слів; здобувати входження в досвід Божих слів; пізнавати те, чого тобі бракує в собі самому; коритися Божій роботі; пам'ятати про Божий тягар та зрікатися плоті через твою любов до Бога; а також долучатися до частого спілкування зі своїми братами та сестрами, завдяки чому може збагатитися твій досвід. Буде це спільне життя чи твоє особисте, будуть це великі зібрання чи малі, – усе це може дозволити тобі набувати досвід та навчатися, щоб твоє серце могло бути тихим перед Богом та повернутися до Нього. Усе це частина процесу вдосконалення. Переживання Божих слів, як було згадано раніше, означає бути спроможним фактично відчутти їхній смак та дозволити собі втілювати їх у життя, щоб ти здобував більшу віру та любов до Бога. У такий спосіб ти поступово скинеш із себе свій зіпсований сатанинський характер; звільнишся від неналежних мотивів та втілюватимеш у життя подобу нормальної людини. Чим більшою є в тобі любов до Бога, тобто чим більше ти був удосконалий Богом, тим менше тобою володітиме зіпсутість сатани. Завдяки своєму практичному досвіду ти поступово входи́тимеш на шлях удосконалення. А тому, якщо ти хочеш бути вдосконалим, особливо важливо пам'ятати про Божу волю та переживати Його слова.

Бог удосконалює тих, хто є людьми за Його серцем

Тепер Бог хоче здобути певну групу людей, групу тих, хто прагне взаємодіяти з Ним, хто здатен підкорятися Його роботі, хто вірить, що слова, мовлені Богом, є істинними, і хто може втілити Божі вимоги в життя; це ті люди, які мають істинне

розуміння у своїх серцях, це ті, кого можна вдосконалити, і вони неодмінно зможуть іти шляхом досконалості. Ті, кого вдосконалити не можна, є людьми без чіткого розуміння Божої роботи, які не їдять і не п'ють Божі слова, які не звертають уваги на Його слова та які не мають жодної любові до Бога у своїх серцях. Ті, хто сумнівається у втіленому Бозі, ніколи не ставляться до Його слів серйозно та завжди обманюють Його; це люди, які чинять опір Богу та належать сатані; таких людей неможливо вдосконалити.

Якщо ти бажаєш удосконалення, то спершу маєш здобути прихильність Бога, адже Він удосконалює тих, кого Він уподобає та хто йому до душі. Якщо ти бажаєш бути до душі Богу, то повинен мати серце, яке підкоряється Його роботі, повинен прагнути йти за істиною та повинен прийняти Боже дослідження в усьому. Чи віддаєш ти усе, що робиш, на пильне дослідження Богові? Чи правильний твій намір? Якщо твій намір правильний, тоді Бог похвалить тебе; якщо твій намір неправильний, це показує, що твоє серце любить не Бога, а плоть і сатану. Отже, ти повинен використовувати молитву як спосіб прийняти Боже дослідження над тобою в усьому. Хоча під час молитви Я не стою перед тобою особисто, з тобою перебуває Святий Дух, і ти молишся до обох – до Мене та до Духу Божого. Чому ти віриш у цю плоть? Ти віриш, тому що у Ньому є Дух Божий. Чи вірив би ти в цю особу, якби у Нього не було Духу Божого? Якщо ти віриш у цю людину, ти віриш у Дух Божий. Якщо ти боїшся цієї людини, ти боїшся Духу Божого. Віра в Божий Дух – це віра у цю особу, і віра у цю особу є також вірою у Дух Божий. Коли ти молишся, ти відчуваєш, що Дух Божий перебуває з тобою, і що Бог перед тобою, а отже, ти молишся Його Духові. Нині більшість людей надто бояться являти свої дії перед Богом; у той час, як ти можеш обманути Його плоть, ти не можеш обманути Його Дух. Будь-яка справа, що не може бути схвалена в результаті Божого дослідження, суперечить істині, тож її слід відкинути; вчинити інакше означає згрішити проти Бога. Отже, ти повинен покладати своє серце перед Богом завжди, коли ти молишся, коли говориш і спілкуєшся зі своїми братами та сестрами, коли виконуєш свій обов'язок і займаєшся своїми справами. Коли ти виконуєш своє завдання, Бог перебуває з тобою, і поки твій намір правильний і призначений для роботи Божого дому, доти Він прийматиме все, що ти робиш; ти маєш ревно присвятити себе виконанню свого завдання. Під час молитви, якщо ти маєш любов до Бога у своєму серці й шукаєш Божої турботи, захисту й дослідження, якщо це і є твої наміри, твої молитви будуть дієвими. Наприклад, під час молитви на зібраннях, якщо ти відкриваєш своє серце й молишся Богу та розповідаєш Йому, що у твоєму серці, не говорячи неправди, тоді твої молитви будуть, безсумнівно, дієвими. Якщо ти щиро любиш Бога у своєму серці, тоді дай обітницю Богу: «Боже, який є на небі, і на землі, і серед усього, я присягаю Тобі: нехай Твій Дух дослідить усе, що я роблю, і захистить, і потурбується про мене повсякчас, і дасть змогу, щоб усе, що я роблю, вистояло в Твоїй присутності. Якщо моє серце коли-небудь

перестане любити Тебе або якщо воно коли-небудь зрадить Тебе, то покарай і прокляни мене суворо. Не пробачай мені ні в цьому світі, ні в наступному!»). Чи наважишся ти дати таку обітницю? Якщо ні, це значить, що ти боягуз і що ти досі любиш себе. У вас є така рішучість? Якщо ви справді маєте такі рішучі наміри, тоді ви маєте дати цю обітницю. Якщо ти маєш рішучість дати таку обітницю, тоді Бог здійснить те, на що ти наважився. Коли ти даєш обітницю Богу, Він слухає. Бог визначає твою грішність чи праведність за мірою твоєї молитви й за твоєю практикою. Зараз це процес вашого удосконалення, і якщо ти справді віриш у вдосконалення, тоді ти покладеш усе, що ти робиш, перед Богом і відкриєшся для Його дослідження; якщо ти вчиниш щось нестерпно бунтівне або зрадиш Бога, Він здійснить твою обітницю, і тоді неважливо, що станеться з тобою, – чи загибель, чи кара, – усе це заподіяв ти сам. Ти давав обітницю, тож повинен її дотримуватися. Якщо ти даєш обітницю, але не дотримуєшся її, тебе чекає загибель. Оскільки ти дав свою обітницю, Бог здійснить її. Деякі лякаються після молитви та причитають: «Усьому кінець! Я втратив можливість чинити розпусту, утратив можливість робити нечестиві речі, утратив можливість потурати моїм земним пристрастям!». Ці люди досі люблять мирське та гріх, і на них неодмінно чекає загибель.

Вірити в Бога означає, що все, що ти робиш, має бути явлене перед Ним і віддане Йому на дослідження. Якщо те, що ти робиш, може бути явлене перед Божим Духом, але не перед Божою плоттю, це показує, що ти не пройшов дослідження Його Духом. Ким є Дух Божий? Хто є особою, про яку свідчить Бог? Хіба Вони не одне й те саме? Більшість бачить у Них дві окремі сутності, вважаючи, що Божий Дух є Божим Духом, а особа, про яку свідчить Бог, є просто людиною. Та чи не помиляєшся ти? Від чийого імені діє ця особа? Ті, хто не знає втіленого Бога, не мають духовного розуміння. Божий Дух і Його втілена плоть є одним цілим, тому що Божий Дух матеріалізується в плоті. Якщо ця особа недобра до тебе, то чи буде добрим Божий Дух? Ти не заплутався? Нині усі, хто не може прийняти Боже дослідження, не можуть здобути Його схвалення, і ті, хто не пізнає втіленого Бога, не можуть бути вдосконаленими. Подивись на все, що ти робиш, і поміркуй, чи можна це явити перед Богом. Якщо ти не можеш явити все, що ти робиш, перед Богом, це показує, що ти лиходій. Чи можна вдосконалити лиходіїв? Усе, що ти робиш, кожна дія, кожен намір і кожен відгук повинні бути явлені перед Богом. Навіть твоє повсякденне духовне життя – твої молитви, твоя близькість до Бога, як ти їси та п'єш від Божих слів, твоє спілкування з твоїми братами та сестрами й твоє життя у церкві – і твоє служіння в партнерстві можуть бути явлені перед Богом для Його дослідження. Саме така практика допоможе тобі досягти зростання в житті. Процес прийняття Божого дослідження є процесом очищення. Чим більше ти можеш прийняти Боже дослідження, тим більше ти очищуєшся й тим більше ти перебуваєш у згоді з Божою волею, а отже, ти не будеш втягнений у розпусту, і твоє серце житиме в Його присутності. Чим більше ти приймаєш Його дослідження,

тим могутніше приниження сатани та тим сильніша твоя змога зректись плоті. Отже, прийняття Божого дослідження є шляхом практики, якого люди мають дотримуватися. Що б ти не робив, навіть спілкуючись зі своїми братами та сестрами, ти можеш являти свої дії перед Богом, шукати Його дослідження та прагнути підкорятися Самому Богові; це зробить твою практику значно правильнішою. Тільки якщо ти являєш усе, що ти робиш, перед Богом і приймаєш Боже дослідження, ти можеш бути тим, хто живе в присутності Бога.

Ті, хто не розуміє Бога, ніколи не зможуть повністю скоритися Богові. Такі люди є синами непослуху. Вони занадто горді, й у них занадто багато непокор, а отже, вони віддаляють себе від Бога та не бажають прийняти Його дослідження. Таких людей неможливо з легкістю вдосконалити. Деякі люди вибіркові в тому, як вони їдять і п'ють від Божих слів, і як вони приймають їх. Вони приймають певні частини Божих слів, які збігаються з їхніми уявленнями, та водночас відкидають ті, які не збігаються з ними. Хіба це не найбільший відвертий бунт і протидія Богові? Якщо хтось вірить у Бога роками, не здобуваючи навіть жодного найменшого розуміння Його, то він невіруючий. Ті, хто готовий прийняти Боже дослідження, є тими, хто прагне зрозуміти Його, хто прагне прийняти Його слова. Саме вони здобудуть Божий спадок і благословення, і вони є найбільш благословенними. Бог проклинає тих, хто не має місця у своєму серці для Нього, і Він карає й зрікається таких людей. Якщо ти не любитимеш Бога, Він зречеться тебе, і якщо ти не слухатимеш того, що я кажу, обіцяю, що Божий Дух покине тебе. Спробуй, якщо не віриш! Зараз я роз'ясню тобі шлях практики, але чи втілиш ти його в життя, залежить від тебе. Якщо ти не віриш у це, якщо ти не практикуєш цього, ти побачиш сам, чи діє в тобі Святий Дух! Якщо ти не прагнеш зрозуміти Бога, Святий Дух не діятиме в тобі. Бог діє в тих, хто прагне й цінує Його слова. Чим більше ти цінуєш Божі слова, тим більше Його Дух діє в тобі. Чим більше людина цінує Божі слова, тим більше у неї можливості для вдосконалення Богом. Бог удосконалює тих, хто справді любить Його, і Він удосконалює тих, чиї серця перебувають у злагоді перед Ним. Цінувати усю Божу роботу, цінувати Боже просвітління, цінувати Божу присутність, цінувати Божу турботу й захист, цінувати те, як Божі слова стають твоєю реальністю та забезпечують твоє життя, – усе це найбільш співзвучне Божому серцю. Якщо ти цінуєш Божу роботу, тобто якщо ти цінуєш усю ту роботу, яку Він зробив над тобою, Він благословить тебе й усе, що твоє, примножить. Якщо ти не цінуєш Божих слів, Він не виконуватиме в тобі роботу, але Він лише допоможе тобі незначною благодаттю за твою віру чи благословить мізерним майном тебе і мізерним захистом твою сім'ю. Ти повинен прагнути втілити у своє життя Божі слова й бути здатним задовольнити Його та бути Йому до душі; ти не повинен просто прагнути насолодитися Його благодаттю. Для віруючих немає нічого більш важливого, аніж здобути Божу роботу, досягти досконалості й стати виконавцями Божої волі. Саме цієї мети ти маєш прагнути.

Усе, чого людина прагнула в період Благодаті, тепер застаріло, тому що існує вищий рівень прагнень; те, чого прагнуть, є і більш піднесеним, і водночас більш практичним; те, чого прагнуть, може краще задовольнити внутрішні потреби людини. У минулі віки Бог не працював над людьми так, як Він це робить сьогодні; Він не промовляв до них так багато, як Він це робить тепер, але і Його вимоги до них не були настільки високими, як Його вимоги сьогодні. Те, що Бог говорить про ці речі з вами тепер, показує, що кінцевий намір Бога зосереджений на вас, на цій групі людей. Якщо ти справді бажаєш бути вдосконаленим Богом, тоді прагни цього як головної мети. Незалежно від того, виконуєш ти термінові справи, витрачаєш себе, виконуєш якусь функцію чи отримав від Бога доручення, метою завжди є вдосконалення й задоволення Божої волі для досягнення цих цілей. Якщо хтось, каже, що він не прагне вдосконалення Богом або входження в життя, а тільки переслідує плотський спокій і втіху, то він є найбільш незрячим із людей. Ті, хто не прагне реальності життя, а лише прагне вічного життя у прийдешньому світі й безпеки в цьому світі, є найбільш незрячими з людей. Отже, усе, що ти робиш, має робитися у прагненні вдосконалення й здобуття тебе Богом.

Робота, яку Бог проводить в людях, полягає в тому, щоб забезпечити їх, виходячи з їхніх різноманітних потреб. Чим довше життя людей, тим більше вони потребують і прагнуть. Якщо на цьому етапі у тебе немає прагнення, це свідчить про те, що Святий Дух тебе зрікся. Усіх тих, хто прагне життя, Святий Дух ніколи не зречеться; такі люди завжди прагнуть і завжди мають потяг у своїх серцях. Такі люди ніколи не задовольняються тим, що є зараз. Кожен етап діяльності Святого Духа має на меті досягти в тобі певного результату, але якщо ти стаєш самозадоволеним, якщо у тебе немає більше жодних потреб, якщо ти більше не приймаєш роботи Святого Духа, то Він зречеться тебе. Люди потребують Божого дослідження щодня; вони потребують щедрого забезпечення від Бога щодня. Чи можуть люди обійтися без того, щоб щодня їсти та пити Боже слово? Якщо хтось завжди відчуває, що не може насититися вдосталь, коли їсть і п'є Боже слово, якщо він завжди шукає його, бажаючи їсти й пити його, Святий Дух завжди діятиме в ньому. Чим більший їхній потяг, тим більше практичної роботи можна здійснити завдяки спілкуванню з ними. Чим інтенсивніше люди шукають істину, тим швидше вони досягають зростання в своєму житті, що збагачує їх досвідом і робить їх заможними мешканцями Божого дому.

Ті, хто кориться Богу зі щирим серцем, безсумнівно будуть здобуті Богом

Робота Святого Духа змінюється день від дня. З кожним кроком вона підноситься все вище, завтрашні одкровення будуть вищі за сьогоднішні, поступово підіймаючись ще вище. Такою є робота, якою Бог удосконалює людину.

Якщо люди не встигають іти врівень, то їх можуть вигнати будь-якої миті. Якщо в них немає серця, сповненого послуху, то вони будуть неспроможні дійти до самого кінця. Колишній період минув – зараз новий період. А в новому періоді мусить виконуватися нова робота. Особливо в останній період, у якому люди вдосконалюються, Бог буде здійснювати новішу роботу ще швидше, а тому без послуху в серцях людям буде важко йти Божими слідами. Бог не підкоряється жодним правилам і не вважає незмінним жодний етап Своєї роботи. Натомість робота, яку Він виконує, є щораз новішою та щораз вищою. З кожним етапом Його робота стає все більш практичною і все більше відповідає реальним потребам людини. Лише переживши таку роботу, люди зможуть досягти остаточної переміни свого характеру. Знання людини про життя досягає все вищих рівнів, тож так само все вищих рівнів досягає Божя робота. Лише так людина може бути вдосконаленою та стати придатною для того, щоб Бог її використовував. З одного боку, Бог працює в такий спосіб для того, щоб протидіяти людським уявленням та перевертати їх, а з іншого – щоб привести людину до вищого і справжнішого стану, до найвищої сфери віри в Бога, щоб урешті-решт змогла здійснитися Божя воля. Усі ті, хто має непокірну природу, хто чинить свідомий опір, будуть вигнані під час цього етапу Божої роботи, яка швидко та несамоовито просувається вперед; лише ті, хто охоче підкоряється та радо упокорюється, зможуть дійти до кінця цього шляху. У такий роботі всі ви маєте навчитися підкорятися та відкидати свої уявлення. Вам слід бути обережними на кожному кроці. Якщо ви будете легковажні, то неодмінно станете тими людьми, кого зневажить Святий Дух, тими, хто перешкоджає Божій роботі. До того, як людина зазнала на собі здійснення цього етапу роботи, її старі правила й закони були настільки незліченними, що вона пустилася берега, і в результаті зробилася зарозумілою й забулася. Усе це ті перешкоди, які заважають людині прийняти нову Божу роботу; це вороги, що заважають людині пізнавати Бога. Людям небезпечно не мати ні покори в серці, ні прагнення до істини. Якщо ти підкорюєшся лише простій роботі та простим словам, якщо ти неспроможний прийняти нічого глибшого, то ти є людиною, яка тримається за старі порядки та не може йти врівень з роботою Святого Духа. Робота, яку здійснює Бог, відрізняється період від періоду. Якщо ти маєш великий послух роботі Бога на одному етапі, а на наступному твій послух Його роботі слабкий або ти неспроможний до послуху, то Бог тебе залишить. Якщо ти йдеш урівень з Богом зараз, коли Він робить цей крок, то ти мусиш не відставати й тоді, коли Він підійметься на крок вище. Лише тоді ти будеш людиною, покірною Святому Духові. Оскільки ти віриш у Бога, ти мусиш залишатися незмінним у своїй покірності. Неможливо просто слухатися, коли тобі захочеться, і не слухатися, коли бажання немає. Такий послух Бог не схвалює. Якщо ти не можеш іти врівень з тією новою роботою, у якій Я беру участь, і продовжуєш далі триматися за колишні висловлювання, то як у твоєму житті може бути якийсь розвиток? Божя робота полягає в тому, щоб забезпечувати тебе

необхідним через Його слова. Коли ти коришся Його словам і приймаєш їх, Святий Дух обов'язково працюватиме в тобі. Святий Дух працює саме так, як Я говорю. Роби, як Я сказав, і Святий Дух буде негайно в тобі працювати. Я випускаю нове світло, щоб ви його споглядали, ведучи вас у світло сьогодення, і коли ти ввійдеш у це світло, Святий Дух відразу працюватиме в тобі. Можливо, є такі вперті люди, які кажуть: «Я просто не буду виконувати того, що Ти кажеш». У такому разі Я скажу тобі, що ти вже дійшов до кінця шляху; ти висох і в тобі вже нема життя. А тому для того, щоб відчути зміни у своєму характері, немає нічого важливішого, ніж іти врівень з теперішнім світлом. Святий Дух працює не лише у певних людях, яких використовує Бог, але, крім того, й у церкві. Він може працювати в кому завгодно. Можливо, Він працює в тобі в даний час, і ти відчуєш цю роботу. Упродовж наступного періоду Він може працювати в комусь іншому, і в такому разі ти мусиш поквипитися підтримувати ту роботу. Чим ближче ти тримаєшся теперішнього світла, тим більше може зростати твоє життя. Незалежно від того, якою є людина, якщо Святий Дух у ній працює, то ти мусиш дослухатися до неї. Відчуй її досвід на собі, і ти отримаєш ще вищі здобутки. Таким чином ти удосконалишся значно швидше. Це шлях удосконалення людини та засіб, за допомогою якого зростає життя. Шлях до вдосконалення досягається твоїм послухом роботі Святого Духа. Ти не знаєш ні того, через яку людину Бог працюватиме над твоїм удосконаленням, ані того, через яку людину, подію чи річ Він дозволить тобі щось здобути чи побачити. Якщо ти зможеш ступити на цей правильний шлях, то це свідчить про те, що є велика надія, що Бог тебе зможе вдосконалити. Якщо ж не зможеш, то це свідчить про те, що твоє майбутнє похмуре й безпросвітне. Ставши на правильний шлях, ти отримаєш одкровення в усьому. Незалежно від того, що Святий Дух відкриває іншим, якщо ти йтимеш далі, щоб на основі їхніх знань отримати власний досвід, то цей досвід стане частиною твого життя й завдяки цьому досвіду ти зможеш задовольнити інших. Ті, хто забезпечує інших, бездумно повторюючи чужі слова, – це люди, які не мають жодного досвіду; ти мусиш навчитися знаходити через просвітлення та освічення інших людей способи практичного застосування, перш ніж зможеш почати говорити про свій власний фактичний досвід і знання. Це принесе твоєму життю більшу користь. Так ти маєш переживати це на власному досвіді, підкоряючись усьому, що походить від Бога. Тобі слід шукати Божої волі в усьому та здобувати в усьому для себе науку, щоб твоє життя могло рости. Така практика дає найшвидший розвиток.

Святий Дух просвічує тебе через твій практичний досвід та вдосконалює тебе через твою віру. Чи дійсно ти бажаєш бути вдосконалим? Якщо ти дійсно бажаєш, щоб Бог тебе вдосконалював, то тобі стане хоробрості відкинути свою тілесність, ти зможеш виконувати Божі слова і не будеш пасивним чи слабким. Ти зможеш коритися всьому, що походить від Бога, і всі твої дії – вчинені привселюдно або на самоті – будуть такими, що їх можна буде представити Богові. Якщо ти

чесна людина та практикуєш істину в усьому, то ти будеш удосконалений. А ті лукаві люди, які перед іншими поводяться певним чином, а за їхніми спинами – інакше, не бажають бути вдосконаленими. Вони всі – сини загибелі та руйнування; вони належать не Богові, а сатані. Вони не ті люди, яких обрав Бог! Якщо твої дії та поведінка не можуть бути представлені перед Богом і на них не може дивитися Божий Дух, то це доказ того, що з тобою щось не так. Лише в тому разі, коли ти прийматимеш суд та кару від Бога і дбатимеш про переміну свого характеру, ти зможеш стати на шлях удосконалення. Якщо ти справді бажаєш, щоб Бог тебе вдосконалював, і готовий виконувати Божу волю, то тобі слід коритися всій Божій роботі без жодного слова нарікання, без намагань оцінювати Божу роботу або судити про неї. Це мінімальні вимоги для того, щоб бути вдосконалим Богом. Обов'язкова вимога для тих, хто бажає бути вдосконалим Богом, така: діяти від серця, яке любить Бога в усьому. Що означає діяти від серця, яке любить Бога? Це означає, що твої дії та твоя поведінка зможуть бути представлені перед Богом. І оскільки твої наміри правильні, то навіть незалежно від того, правильні чи неправильні твої дії, ти не боїшся показати їх Богові або своїм братам і сестрам і ти насмілюєшся присягнути перед Богом. Ти мусиш представити на розгляд Богові кожен свій намір, кожную думку та ідею; якщо ти чинитимеш так та ступиш на цей шлях, то прогрес у твоєму житті буде швидким.

Оскільки ти віриш у Бога, ти мусиш увірувати в усі Божі слова та в уся Його роботу. Тобто, оскільки ти віриш у Бога, ти мусиш коритися Йому. Якщо ти не можеш цього зробити, то не важливо, віриш ти в Бога чи ні. Якщо ти впродовж багатьох років вірив у Бога, але ніколи не корився Йому й не приймаєш повноту Його слів, а натомість просиш, щоб Бог підкорився тобі та діяв згідно з твоїми уявленнями, то ти – найбільший бунтівник з усіх, ти – невіруючий. Як можуть такі люди бути здатні коритися Божій роботі та Божим словам, що не узгоджуються з людськими уявленнями? Найбільш непокірними з усіх є ті, хто навмисно погорджує Богом та противиться Йому. Це Божі вороги, антихристи. До нової Божої роботи вони завжди ставляться вороже; у них ніколи немає анінайменшої схильності до покори, і вони ніколи не корилися й не упокорювалися радо. Вони звеличують себе перед іншими й ніколи нікому не підкоряються. Перед Богом вони вважають себе найкращими в проповіді слова та найбільш вправними в роботі над іншими. Вони ніколи не відкидають «скарбів», якими володіють, а ставляться до них як до сімейних реліквій для поклоніння, щоб проповідувати про них іншим; вони використовують їх, щоб читати лекції тим дурням, які їх обожнюють. У церкві справді є певна кількість таких людей. Можна сказати, що вони – «непокірні герої», які покоління за поколінням перебувають у Божому домі. Вони вважають проповідь слова (вчення) своїм найвищим обов'язком. Рік за роком, покоління за поколінням вони завзято виконують свій «священний і непорушний» обов'язок. Ніхто не сміє їх торкатися, жодна людина не наважується їм відкрито дорікати. Вони стали

«царями» в Божому домі, вони шаленіють, від віку до віку тиранячи інших. Ця зграя демонів прагне об'єднати зусилля та зруйнувати Мою роботу; як Я можу дозволити цим живим бісам існувати перед Моїми очима? Навіть ті, хто слухняний лише наполовину, не можуть витримати до кінця, а тим більше ці тирани без найменшої покори у своїх серцях! Божа робота здобувається людиною нелегко. Навіть доклавши всіх зусиль, люди можуть здобути лише її частину, що врешті-решт дозволяє їм бути вдосконаленими. Що тоді казати про дітей архангела, які прагнуть знищити Божу роботу? Хіба вони не мають ще менше надії бути здобутими Богом? Моя мета в здійсненні роботи завоювання полягає не тільки в тому, щоб завойовувати заради завоювання, а й у тому, щоб перемога була такою, щоб виявити праведність і неправедність, отримати докази для покарання людини, засудити лукавих і, крім того, перемогти заради вдосконалення тих, хто охоче підкоряється. Зрештою, усі будуть розділені за їхнім родом, а вдосконаленими будуть ті, чиї думки та ідеї були наповнені послухом. Це та робота, яка в кінцевому підсумку буде виконана. Тим часом ті, чиї дії бунтівні, будуть покарані та відправлені горіти у вогні, – це об'єкти вічного прокляття. Коли прийде той час, тоді «великі й невгамовні герої» минулих віків стануть найнижчими та найбільш упослідженими «слабкими й безсилими боягузами». Лише це може проілюструвати кожен аспект Божої праведності та Його характеру, який є непорушним для людини, і лише це вгамує ненависть у Моєму серці. Невже ви не згодні, що це цілком розумно?

Не всі ті, хто переживає роботу Святого Духа, і не всі, хто перебуває в цьому потоці, можуть здобути життя. Життя – це не спільний атрибут, притаманний всьому людству, і не всім людям легко досягти змін у характері. Підкорення Божій роботі мусить бути справжнім і фактичним, його потрібно здійснити. Лише поверхове підкорення не може отримати Божої похвали, і послух лише поверховим аспектам Божого слова без прагнення змін у своєму характері – це не за Божим серцем. Послух Богові та покірність Божій роботі – це одне й те ж саме. Тих, хто кориться лише Богу, але не Його роботі, не можна вважати слухняними, а тим більше тих, хто не підкоряється насправді, а лише зовні улесливий. Усі ті, хто справді підкоряється Богові, здатні отримати вигоду від роботи та досягти розуміння характеру й роботи Бога. Лише такі люди справді підкоряються Богові. Такі люди здатні здобути нове знання та зазнати нових змін завдяки новій роботі. Лише таких людей хвалить Бог, лише таких людей Він удосконалює, і лише такі люди є тими, чий характер змінився. Ті, кого хвалить Бог, – це ті, хто радо кориться Богові, Його словам та роботі. Лише такі люди праві, лише такі люди щиро прагнуть Бога та щиро Бога шукають. Що ж до тих, які лише вустами говорять про свою віру в Бога, а по суті проклинають Його, то це люди, які маскуються, які носять зміїну отруту; вони – найпідступніші з усіх людей. Рано чи пізно з цих негідників будуть зірвані їхні мерзенні маски. Хіба не ця робота здійснюється сьогодні? Лукаві люди

завжди будуть лукавими, їм ніколи не уникнути дня покарання. Добрі люди завжди будуть добрими, вони будуть викриті, коли Божа робота добіжить кінця. Жоден з лукавих не буде вважатися праведним і жоден з праведників не вважатиметься лукавим. Хіба Я дозволю, щоби хтось був звинувачений несправедливо?

У міру розвитку твого життя у тебе завжди мусить бути нове входження та нове, вище розуміння, яке поглиблюватиметься з кожним кроком. У це мало б увійти все людство. Завдяки спілкуванню, слуханню проповідей, читанню Божого слова або вирішенню якоїсь справи ти здобудеш нове розуміння та нове просвітлення й не житимеш у рамках старих правил та старих часів; ти завжди житимеш у новому світлі й не відступатимеш від Божого слова. Ось що означає ступити на правильний шлях. Нічого не вийде, якщо заплатити ціну на якомусь поверховому рівні; з кожним днем Боже слово входить у вищу сферу й щодня з'являється щось нове, то й людині теж необхідно щодня здійснювати новий вхід. Коли Бог говорить, Він втілює в життя все те, що Він промовляв, і якщо ти не встигаєш, то залишишся позаду. У своїх молитвах ти мусиш сягати більшої глибини; їда і пиття Божого слова не можуть бути переривчастими. Заглиблюй отримане просвітлення та освічення, а твої уявлення та фантазії мусять поступово відступати. А ще ти мусиш зміцнювати своє судження, і з чим би ти не стикався, у тебе повинні бути про це власні думки та власна точка зору. Щось розуміючи в душі, ти мусиш здобувати розуміння зовнішніх явищ і проникати в суть будь-якого питання. Якщо ти цим не оснащений, то як зможеш вести за собою церкву? Якщо ти лише говориш про букви та вчення, ніяк не торкаючись дійсності й не пропонуючи жодних способів для практичного застосування, то зможеш протриматися лише протягом короткого проміжку часу. Можливо, це в якійсь мірі прийнятно для розмов з новонаверненими, але через деякий час, коли новонавернені здобудуть певний реальний досвід, ти вже не зможеш задовольнити їх. Тоді яким чином ти придатний до того, щоб Бог тебе використовував? Без нового просвітлення ти не можеш працювати. Ті, хто не має нового просвітлення, – це ті, хто не знає, як здобувати досвід; такі люди ніколи не здобудуть нових знань або нового досвіду. І в тому, що стосується забезпечення життям, вони ніколи не зможуть виконати свою функцію й не зможуть стати придатними для того, щоб Бог їх використовував. Така людина не годиться ні на що, це просто нікчема. По правді кажучи, такі люди абсолютно не здатні виконувати свою функцію в роботі, усі вони ні на що не годяться. Вони не лише не виконують свою функцію, але й фактично створюють значне зайве навантаження на церкву. Я закликаю цих «поважних старців» поспіхом піти з церкви, щоб іншим не доводилося на тебе позирати. У таких людей немає розуміння нової роботи й вони сповнені нескінченних уявлень. Вони взагалі не виконують жодної функції в церкві, а навпаки, шкодять та скрізь розповсюджують негатив, доходячи навіть до участі в різних проступках та заворушеннях у церкві, тим самим штовхаючи тих, кому бракує проникливості, до замішання й сум'яття. Ці живі біси, ці злі духи мають піти

з церкви якомога швидше, щоб церква не була зруйнована через тебе. Можливо, ти не боїшся теперішньої роботи, але хіба в тебе немає страху перед завтрашнім праведним покаранням? У церкві є велика кількість людей, які є дармоїдами, і велика кількість вовків, які прагнуть зашкодити нормальній Божій роботі. Це все – демони, послані царем демонів, люті вовки, які прагнуть пожерти наївних ягнят. Якщо цих так званих людей не вигнати, то вони стануть паразитами на тілі церкви, міллю, яка пожирає жертви. Рано чи пізно прийде день, коли ці нікчемні, неосвічені, ниці й огидні хробаки будуть покарані!

Період Царства – це період Слова

У період Царства Бог використовує слова, щоб розпочати нову добу, змінити спосіб Своєї роботи й виконати роботу всього періоду. Це принцип, за яким Бог працює в період Слова. Він став плоттю, щоб говорити з різних позицій, аби людина змогла по-справжньому побачити Бога, який є Словом, що з'явилося у плоті, і змогла споглядати Його мудрість і дивовижність. Така робота виконується заради того, щоб краще досягти цілей завоювання, удосконалення й вигнання людини, що є істинним смислом використання слів для роботи в період Слова. Завдяки цим словам люди пізнають роботу Бога, Божий характер, сутність людини й те, у що людина має ще ввійти. За допомогою слів робота, яку Бог бажає виконати в період Слова, реалізується у своїй повноті. Ці слова викривають, виганяють та випробовують людей. Люди бачили слова Божі, чули ці слова й визнали існування цих слів. Як наслідок, вони повірили в існування Бога, у всемогутність і мудрість Бога, а також у Божу любов до людей і Його бажання врятувати людство. Це слово – «слова» – може бути простим і звичайним, але слова, промовлені вустами втіленого Бога, стрясають всесвіт, перетворюють серця людей, трансформують їхні уявлення та старі характери, перетворюють те, яким зазвичай являв себе цілий світ. Упродовж століть тільки сьогоднішній Бог діяв у такий спосіб, і лише Він так говорить і приходить, аби в такий спосіб врятувати людство. Від сьогодні й надалі людина живе під керівництвом слів Божих, під пастирством Його слів і забезпечена Його словами. Люди живуть у світі слів Божих, серед проклять і благословень слів Божих, і є ще більше людей, які прийшли, щоб жити під судом і карою Його слів. Усі ці слова й ця робота – заради порятунку людини, заради втілення Божої волі й заради зміни первісного вигляду давно створеного світу. Бог створив цей світ за допомогою слів, Він веде людей по всесвіту за допомогою слів, і Він завойовує й спасає їх за допомогою слів. Зрештою, Він використає слова, щоб покласти край усьому старому світу, у такий спосіб уповні завершивши Свій план управління. Упродовж усього періоду Царства Бог використовує слова, щоб виконати Свою роботу та досягти результатів. Він не демонструє чудес і не творить дива, а просто

виконує Свою роботу за допомогою слів. Завдяки цим словам людина одержує поживу й забезпечення, а також здобуває знання й правдивий досвід. У період Слова людина одержала виняткове благословення. Вона не страждає від фізичного болю й просто насолоджується щедрим постачанням слів Божих; у неї немає потреби наосліп шукати або навпомацки просуватися вперед, вона невимушено бачить явлення Бога, чує, як Він промовляє Своїми власними вустами, одержує те, чим Він її забезпечує, і спостерігає, як Він особисто виконує Свою роботу. Це ті речі, якими люди минулих століть не могли насолоджуватись, і ті благословення, яких ті люди ніколи не могли одержати.

Бог вирішив зробити людину довершеною, і незалежно від того, з якої позиції Він говорить, усе це заради того, щоб удосконалити людей. Людям важко збагнути слова, промовлені з позиції Духа; у них немає можливостей знайти шлях до втілення в життя, адже їхня здатність до розуміння обмежена. Робота Бога досягає різних результатів, і на кожному етапі Своєї роботи Він має власну мету. Що більше, абсолютно необхідно, аби Він говорив із різних позицій, адже лише в такий спосіб Він може вдосконалити людину. Якби Він промовляв Своїм голосом лише з позиції Духа, не було б жодної можливості завершити цю стадію Божої роботи. За тоном, яким Він говорить, ти бачиш, що Він сповнений рішучості зробити цю людську спільноту довершеною. Тож яким має бути перший крок для кожного, хто хоче стати довершеним? Передусім, ви маєте знати роботу Бога. Сьогодні в Божій роботі розпочався новий підхід; відбувся перехід до нового періоду – змінився й спосіб роботи Бога, і спосіб, у який Він промовляє, також інший. Сьогодні змінився не лише Його підхід до роботи, а й період. Зараз період Царства. Це також період любові до Бога. Це передчуття періоду Тисячолітнього Царства, який також є періодом Слова, коли Бог говорить багатьма способами, щоб удосконалювати людину, і промовляє з різних позицій, аби забезпечувати людину. Увійшовши в період Тисячолітнього Царства, Бог почне використовувати слова, щоб удосконалити людину, дозволяючи їй увійти в реальність життя й наставляючи її на правильний шлях. Переживши стільки етапів Божої роботи, людина побачила, що робота Бога не залишається незмінною, натомість вона без упину розвивається й поглиблюється. Люди так довго переживали цю роботу, а вона постійно перетворювалася, змінюючись знову і знову. Однак, наскільки б вона не змінювалася, вона ніколи не відхилялася від Божого наміру принести спасіння людству. Навіть після десяти тисяч змін вона ніколи не відхиляється від своєї первинної мети. Як би не змінювався спосіб Божої роботи, ця робота ніколи не відступає від істини або від життя. Зміни в способі виконання роботи передбачають лише зміни в її форматі й позиції, з якої говорить Бог; при цьому немає змін у наріжній цілі Божої роботи. Зміни в тоні Божого голосу й способі Його роботи відбуваються для досягнення результату. Зміна тону голосу не означає зміни мети або принципу, що стоїть за роботою. Люди вірять у Бога переважно для того, щоб

шукати життя; якщо ти віриш у Бога, але не шукаєш життя або не прагнеш істини чи пізнання Бога, тоді це не віра в Бога! І чи досі реально прагнути увійти в Царство, щоб стати царем? Лише досягнення правдивої любові до Бога через пошук життя є реальністю; пошук і втілення в життя істини – ось це реальність. Читаючи Божі слова та переживаючи їх, ти усвідомиш знання про Бога на фактичному досвіді, а це й означає справжнє прагнення.

Зараз період Царства. Чи увійшов ти в цей новий період залежить від того, чи увійшов ти в дійсність слів Божих, чи стали Його слова дійсністю твого життя. Слова Божі стають відомі кожній людині, аби зрештою всі люди жили у світі слів Божих, і Його слова освітлювали та просвіщали кожну людину зсередини. Якщо впродовж цього часу ти недбало читаєш слова Божі, тебе не цікавлять Його слова, тоді це свідчить про хибність твого стану. Якщо ти не здатен увійти в період Слова, то Святий Дух не діє всередині тебе; якщо ти увійшов у цей період, Він виконуватиме Свою роботу. Що ти можеш зробити на світанку періоду Слова, аби здобути роботу Святого Духа? У цей період Бог вершитиме серед вас таке: кожна людина житиме словами Божими, зможе втілити істину в життя й щиро любитиме Бога; усі люди візьмуть слова Божі за основу й за свою дійсність і матимуть серця, які шануватимуть Бога; і втілюючи слова Божі в життя, людина зможе набути царської влади разом із Богом. Таку роботу має виконати Бог. Чи можеш ти жити, не читаючи слів Божих? Сьогодні багато хто відчуває, що не спроможний прожити бодай день-два без читання Його слів. Вони мають читати Його слова щодня, а якщо часу бракує, достатньо просто слухати їх. Саме таке відчуття дає людям Святий Дух, і саме так Він починає зворушувати їх. Тобто Він керує людьми через слова, аби люди могли увійти в дійсність слів Божих. Якщо після лише одного дня без їди та пиття слів Божих ти відчуваєш темряву та спрагу й не можеш цього стерпіти, це свідчить про те, що тебе зворушив Святий Дух, і що Він не відвернувся від тебе. Отже, ти той, хто знаходиться в цьому потоці. Однак, якщо після дня або двох без їди й пиття слів Божих ти нічого не відчуваєш, якщо тебе не мучить спрага й ти зовсім не зворушений, це свідчить про те, що Святий Дух відвернувся від тебе. Тоді це означає, що всередині тебе щось не так; ти не увійшов у період Слова, і ти один із тих, хто відстав. Бог послуговується словами, щоб керувати людьми; якщо ти їси й п'єш слова Божі, то почувашся добре, а якщо ні, то в тебе немає шляху, по якому йти. Слова Божі стають їжею для людей і тією силою, яка приводить їх у рух. У Біблії сказано: «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Матвія 4:4). Сьогодні Бог завершить цю роботу, і завершить Він її у вас. Як так сталося, що в минулому люди могли не читати слів Божих багато днів, і однаково були здатні їсти й пити, як зазвичай, а сьогодні таке неможливо? У цей період Бог переважно використовує слова, щоб керувати всіма. Через Божі слова людина зазнає суду й вдосконалення, а потім зрештою вводиться в Царство. Лише слова Божі можуть забезпечити життя людини, і лише слова Божі можуть

дати людині світло й вказати шлях для практики, особливо в період Царства. Доки ти не відхиляєшся вбік від дійсності слів Божих, щодня їси й п'єш Його слова, Бог зможе вдосконалювати тебе.

Прагнення до життя – це не щось, що можна поквипити; зростання життя не відбувається за день або два. Робота Бога є звичайною й практичною, і є процес, який вона обов'язково проходить. Утіленому Ісусу знадобилося тридцять три з половиною роки, аби виконати Свою роботу розп'яття, – так що вже казати про очищення людини й перетворення її життя, роботу найвищої складності? Створити нормальну людину, яка проявляє Бога, завдання не з простих. Це особливо стосується людей, народжених у країні великого червоного дракона, людей низького духовного рівня, які потребують тривалого періоду Божих слів і роботи. Тому не варто нетерпляче очікувати результатів. Ти маєш бути активним у тому, щоб їсти й пити слова Божі, і вкладати більше зусиль у слова Божі. Коли завершиш читати Його слова, ти мусиш бути здатним дійсно втілювати їх у життя, зростаючи в знанні, проникливості, розважливості та мудрості в словах Божих. Завдяки цьому ти змінишся, сам того не помітивши. Якщо ти можеш взяти собі за принцип їсти й пити слова Божі, читати, пізнавати, переживати їх на власному досвіді й практикувати їх, ти досягнеш зрілості, навіть не усвідомлюючи цього. Дехто стверджує, що, навіть прочитавши слова Божі, не здатен їх виконувати. Куди ти поспішаєш? Коли досягнеш певного духовного стану, то зможеш втілити Його слова в життя. Хіба дитина віком чотирьох-п'яти років сказала б, що не здатна утримувати або вшановувати своїх батьків? Ти маєш знати, наскільки значним є твій наявний духовний стан. Застосовуй на практиці те, що здатен застосувати, і уникай бути тим, хто порушує управління Боже. Просто їж і пий слова Божі, і від сьогодні візьми це за свій принцип. Не хвилюйся наразі про те, чи може Бог зробити тебе довершеним. Поки що не поринай у це. Просто їж і пий слова Божі, коли вони приходять до тебе, і Бог неодмінно зробить тебе довершеним. Проте є принцип, за яким ти маєш їсти й пити Його слова. Не роби цього наосліп. Коли їси й п'єш слова Божі, з одного боку, шукай тих слів, які ти мусиш пізнати, – тобто слів, що стосуються видінь, – а з іншого боку, шукай того, що ти маєш фактично застосувати на практиці, – тобто того, у що ти маєш увійти. Один аспект стосується знання, а інший – входження. Щойно усвідомиш обидва, – коли ти зрозумієш, що ти маєш знати і що маєш практикувати, – ти знатимеш, як їсти й пити слова Божі.

Надалі розмова про слова Божі має стати принципом, за яким ти говоритимеш. Зазвичай, коли ви збираєтеся разом, ви маєте спілкуватися щодо слів Божих, беручи слова Божі за зміст своїх бесід, розмовляючи про те, що вам відомо про ці слова, як ви втілюєте їх у життя і як діє Святий Дух. Доки ти спілкуєшся про Божі слова, Святий Дух освічуватиме тебе. Щоб досягти світу Божих слів, потрібна співпраця людини. Якщо ти не матимеш цього входження, у Бога не буде жодної можливості для роботи; якщо ти триматимеш рот на замку й не говоритимеш про

Його слова, у Нього не буде жодної можливості тебе освітити. Щоразу, коли ти нічим іншим не зайнятий, говори про слова Божі, а не вдавайся до пустопорожніх балачок! Хай твоє життя буде сповнене Божих слів – лише тоді ти станеш благочестивим віруючим. Якщо твоє спілкування поверхове, це не має значення. Без поверховості неможлива глибина. Потрібен процес. У процесі свого навчання ти досягнеш освітлення Святого Духа для тебе, а також зрозумієш, як ефективно їсти та пити слова Божі. Після періоду випробувань ти ввійдеш у дійсність слів Божих. Тільки якщо ти рішуче налаштований співпрацювати, ти зможеш отримати роботу Святого Духа.

Із принципів їди й пиття слів Божих один стосується знання, інший – входження. Які слова вам потрібно пізнати? Потрібно пізнати слова, що стосуються видінь (наприклад, щодо того, у який період наразі ввійшла робота Бога, чого Бог зараз бажає досягти, що таке втілення тощо; усе це стосується видінь). Що мається на увазі під шляхом, на який має ступити людина? Це стосується слів Божих, які людина має втілювати в життя та в які має ввійти. Вище згадано два аспекти їди та пиття слів Божих. Віднині їжте й пийте слова Божі таким чином. Маючи чітке розуміння Його слів щодо видінь, немає потреби постійно читати. Найголовніше – їсти й пити більше слів щодо входження, наприклад, як звернути своє серце до Бога, як вгамувати своє серце перед Богом і як зректися плоті. Ось ці речі потрібно застосовувати на практиці. Без знань про те, як їсти й пити слова Божі, справжнє спілкування неможливе. Щойно ти дізнаєшся, як їсти й пити Його слова, коли усвідомиш, що є ключовим, спілкування стане невимушеним, і яке б питання не порушувалось, ти зможеш спілкуватися й розуміти дійсність. Якщо, спілкуючись про Божі слова, ти не маєш реальності, тоді ти не зрозумів, що є ключовим, а це свідчить, що ти не знаєш, як їсти й пити слова Божі. Деяким людям читання слів Божих може здаватись виснажливим, що не є нормальним станом. Нормально – це ніколи не втомлюватись читати слова Божі, повсякчас бути спраглим до них і завжди знаходити в словах Божих розраду. Саме так той, хто має справжнє входження, їсть і п'є слова Божі. Коли ти відчуваєш, що слова Божі вкрай практичні і є саме тим, у що людина має ввійти; коли ти відчуваєш, що Його слова є надзвичайно допоміжними та корисними для людини, і що вони забезпечують людське життя, – це Святий Дух дає тобі це відчуття, і це Святий Дух рухає тобою. Це доводить, що Святий Дух діє в тобі, і що Бог не відвернувся від тебе. Бачачи, що Бог постійно говорить, деякі люди втомлюються від Його слів і гадають, що не буде жодних наслідків незалежно від того, читають вони їх чи ні, – це не є нормальним станом. Їм бракує серця, спраглого ввійти в дійсність, і такі люди не прагнуть і не надають великого значення тому, щоб бути вдосконаленими. Щоразу, коли ти помічаєш, що не є спраглим до слів Божих, це свідчить про те, що ти не перебуваєш у нормальному стані. У минулому можна було зрозуміти, чи відвернувся від тебе Бог, за тим, чи панував у тебе всередині мир і чи відчував ти

радість. Нині ж ключовим є те, чи спраглий ти до слів Божих, чи є Його слова твоєю реальністю, чи ти вірний і чи здатен ти зробити для Бога все можливе. Іншими словами, саме реальність слів Божих судить людину. Бог спрямовує Свої слова до всього людства. Якщо ти готовий читати їх, Він просвітить тебе, але якщо ні – Він цього не зробить. Бог просвіщає тих, хто зголоднів і спраглий до праведності, і Він просвіщає тих, хто шукає Його. Дехто каже, що Бог не просвітив їх навіть після того, як вони читали Його слова. Але яким чином ти читав ці слова? Якщо ти читаєш Його слова так, як вершник споглядає квіти, не надаючи значення реальності, як може Бог просвітити тебе? Як може той, хто не цінує слів Божих, бути Ним вдосконалений? Якщо ти не цінуєш слів Божих, у тебе не буде ані істини, ані реальності. Якщо ти цінуєш Його слова, тоді ти зможеш втілити істину в життя, і лише тоді ти володітимеш реальністю. Ось чому ти маєш повсякчас їсти й пити слова Божі, незалежно від того, зайнятий ти чи ні, сприятливі обставини чи ні, випробовують тебе чи ні. Загалом, слова Божі – це основа людського існування. Ніхто не може відвернутись від Його слів, але мусить споживати Його слова так само, як споживає їжу тричі на день. Чи можна бути вдосконалим і здобутим Богом настільки просто? Незалежно від того, розумієш ти це зараз чи ні, і чи маєш уявлення про роботу Бога чи ні, ти мусиш їсти й пити слова Божі якомога більше. Це і є активне входження. Прочитавши слова Божі, поквпся втілити в життя те, у що ти можеш увійти, і відклади до часу те, у що не можеш. Можливо, на початку ти не зможеш зрозуміти багато слів Божих, але за два-три місяці, можливо, навіть за рік, ти їх зрозумієш. Як таке може бути? Причина цього в тому, що Бог не може вдосконалити людей за день чи два. Найчастіше може бути так, що ти читаєш Його слова, але не можеш їх одразу зрозуміти. У цей момент вони можуть здаватись не більш ніж просто текстом; ти мусиш переживати їх упродовж певного часу, перш ніж зможеш їх зрозуміти. Бог так багато говорив, тож ти маєш зробити все можливе, щоб їсти й пити Його слова, а потім ти навіть не помітиш, як зрозумієш і як Святий Дух просвітить тебе. Коли Святий Дух просвіщає людину, це часто відбувається без її відома. Він просвіщає й спрямовує тебе, коли ти прагнеш і шукаєш. Принцип, за яким діє Святий Дух, зосереджений навколо слів Божих, які ти їси й п'єш. Усі ті, хто не надає ваги словам Божим і постійно змінює своє ставлення до Його слів, – у своєму збентеженні вважаючи, що не має значення, читають вони Його слова чи ні, – це ті, хто не володіє реальністю. У такій людині не видно ані роботи Святого Духа, ані Його просвітління. Такі люди просто линуць за течією, самозванці без справжніх належних характеристик, наче пан Нанґуо з притчі.^a

Без слів Божих як твоєї реальності у тебе немає справжнього духовного стану. Коли прийде час випробувань, ти неодмінно занепадеш, і тоді твій справжній духовний стан буде викрито. Але ті, хто постійно прагне увійти в реальність,

^a У тексті оригіналу немає фрази «з притчі».

приходять до розуміння мети Божої роботи, коли стикаються з випробуваннями. Той, хто має совість і спраглий Бога, має вжити практичних заходів, аби відплатити Богові за Його любов. Ті, хто не володіє дійсністю, не можуть встояти навіть перед обличчям дрібних справ. Такою є різниця між тими, хто має реальний духовний стан, і тими, хто його не має. Чому стається так, що хоч і одні, і інші їдять і п'ють слова Божі, одні здатні бути непохитними у випробуваннях, а інші тікають? Очевидна відмінність полягає в тому, що декому бракує реального духовного стану; вони не мають слів Божих, які слугували б їм реальністю, і Його слова в них не укорінилися. Щойно вони піддаються випробуванням, вони сягають кінця свого шляху. Чому ж декому вдається бути непохитним у випробуваннях? Це пояснюється тим, що вони розуміють істину, мають бачення і розуміють Божу волю та Його вимоги, отож, вони здатні бути непохитними у випробуваннях. Це справжній духовний стан, і це і є життя. Дехто може читати слова Божі, але не застосовувати їх на практиці, не сприймати їх серйозно; ті, хто не сприймає їх серйозно, не надають жодного значення практиці. Ті, хто не має слів Божих, аби ці слова слугували їм їхньою реальністю, не мають справжнього духовного стану, і такі люди не здатні бути непохитними у випробуваннях.

Коли виходять слова Божі, ти маєш негайно сприймати їх, їсти й пити їх. Незалежно від того, наскільки багато ти розумієш, єдина точка зору, якої ти маєш дотримуватися, – це їсти й пити, знати й практикувати Його слова. Це те, що ти маєш уміти робити. Не зважай на те, наскільки може зрости твій духовний стан; просто зосередься на тому, щоб їсти й пити Його слова. Це те, з чим людина має взаємодіяти. Твоє духовне життя передусім полягає в тому, щоб спробувати ввійти в реальність їди та пиття слів Божих і втілити їх у життя. Зосередження на будь-чому іншому – це не твоя справа. Церковні керівники мають уміти скеровувати усіх своїх братів і сестер так, аби ті знали, як їсти й пити слова Божі. Це обов'язок кожного керівника церкви. Незалежно від того, молоді вони чи старі, усі мають вважати, що їсти й пити слова Божі – надзвичайно важливо, і мусять мати Його слова у своїх серцях. Увійти в цю реальність – значить увійти в період Царства. Сьогодні більшість людей відчуває, що не може жити без того, щоб їсти й пити слова Божі, і що Його слова є новими незалежно від часу. Це означає, що вони починають ставати на правильний шлях. Бог використовує слова, щоб виконувати Свою роботу й забезпечувати людину. Коли всі почнуть прагнути слів Божих і бути спраглими до них, людство ввійде у світ Його слів.

Бог багато чого промовляв. Скільки ти пізнав? Наскільки велике твоє входження? Якби церковні керівники не скеровували своїх братів і сестер до дійсності Божого слова, то знехтували б своїм обов'язком і не виконали б свої зобов'язання! Яким би не було твоє розуміння – глибоким чи поверховим, яким би не був ступінь твого розуміння, ти мусиш знати, як їсти й пити Його слова, мусиш вельми уважно дослухатися до Його слів та розуміти, чому важливо й необхідно

їсти й пити їх. Бог так багато промовляв, і якщо ти не їстимеш і не питимеш Його слова, не шукатимеш і не практикуватимеш їх, то це не можна буде назвати вірою в Бога. А оскільки ти віриш у Бога, то мусиш їсти й пити Його слова, відчувати їх на власному досвіді та жити ними. Тільки це можна назвати вірою в Бога! Якщо ти устами кажеш, що віриш у Бога, та не можеш втілити жодні Його слова в життя чи досягти жодної реальності, то це не можна назвати вірою в Бога. Це лише «пошуки хліба, щоб утамувати голод». Якщо говорити лише про незначні свідчення, непридатні речі та поверхові справи, не маючи навіть дрібки дійсності, то це не віра в Бога, і ти просто не зрозумів, як правильно вірити в Бога. Чому ти мусиш їсти й пити якомога більше Божих слів? Якщо ти не їстимеш і не питимеш Його слів, а лише шукатимеш того, щоб піднятися на небо, хіба то віра в Бога? Який перший крок мусить зробити той, хто вірить у Бога? Яким шляхом Бог удосконалює людину? Чи можна вдосконалитися, не ївши й не пивши слів Божих? Чи можна тебе вважати людиною царства, якщо слова Божі не слугують твоєю реальністю? Що саме значить віра в Бога? Ті, хто вірує в Бога, мають щонайменше добре вести себе зовні, та найголовніше – володіти словом Божим. У будь-якому разі ніколи не можна відвертатися від Його слів. Пізнання Бога й здійснення Його намірів досягаються лише через Його слова. У майбутньому кожен народ, конфесія, релігія та сектор будуть завойовані через Божі слова. Бог говоритиме напругу, і всі люди триматимуть слова Божі у своїх руках, і так удосконалиться людство. Слова Бога проникають усюди – усередину й назовні; людство вимовлятиме слова Божі своїми устами, практикуватиме згідно з Божим словом, і триматиме слова Божі всередині, і залишатиметься просякнутим Божим словом усередині й зовні. Так людство буде вдосконалене. Ті, хто здійснює наміри Бога та може свідчити перед Ним, володіють словами Божими як своєю дійсністю.

Входження в період Слова – період Тисячолітнього Царства – це робота, яка виконується сьогодні. Віднині й надалі практикуй спілкування щодо слів Божих. Лише через їду та пиття, а також через переживання слів Божих ти зможеш жити словами Божими. Щоб переконати інших, ти мусиш надавати якийсь практичний досвід. Якщо ти не вмієш жити реальністю слів Божих, ніхто не буде переконаний! Усі ті, кого використовує Бог, можуть жити реальністю слів Божих. Якщо ти не здатен створити таку реальність і свідчити про Бога, це означає, що Святий Дух у тобі не діяв і ти не був удосконалений. У цьому полягає важливість слів Божих. Ти маєш серце, спрагле до слів Божих? Спраглі до слів Божих прагнуть істини, і лише такі люди благословенні Богом. Є ще багато слів, які Бог скаже всім релігіям і всім конфесіям у майбутньому. Спочатку Він говорить і промовляє Своїм голосом серед вас, щоб удосконалити вас, перш ніж почати говорити й промовляти Своїм голосом до язичників, аби завоювати їх. За допомогою Його слів усі будуть щиро й цілковито переконані. Завдяки словам Бога та Його одкровенням розбещений людський характер приборкується, людина набуває людської подоби, а її бунтівний характер

послаблюється. Слова владно діють на людину й завойовують її в Божому світлі. Робота, яку Бог виконує в теперішній період, а також поворотні моменти Його роботи – усе це можна знайти в Його словах. Якщо ти не читатимеш Його слів, ти нічого не зрозумієш. Через їду й пиття Його слів, через спілкування зі своїми братами й сестрами, а також через свої власні переживання ти здобудеш повне знання Божих слів. Лише тоді ти зможеш по-справжньому жити їхньою реальністю.

Усе досягається Словом Божим

Бог промовляє Свої слова й робить Свою роботу відповідно до різних періодів, і в різні періоди Він промовляє різні слова. Бог не підкоряється правилам, не повторює одну й ту ж роботу й не відчуває ностальгії за минулим; Він – Бог, Який завжди новий і ніколи не старий, і Він говорить нові слова щодня. Тобі слід дотримуватися того, чого необхідно дотримуватися сьогодні; це – відповідальність та обов'язок людини. Украй важливо, щоб практика була зосереджена довкола світла й слів Божих у сьогоднішні. Бог не підкоряється правилам і може говорити з багатьох різних точок зору, щоб чітко показати Свою мудрість і всемогутність. Не має значення, чи говорить Він із точки зору Духа, або людини, або третьої особи – Бог завжди є Богом, і ти не можеш сказати, що Він не є Богом із огляду на точку зору людини, з якої Він говорить. У деяких людей виникли уявлення в результаті різних точок зору, із яких промовляє Бог. Такі люди не мають анінайменшого уявлення про Бога й жодного уявлення про Його роботу. Якби Бог завжди говорив із однієї точки зору, хіба людина не встановила б правила щодо Бога? Чи міг Бог дозволити людині діяти таким чином? Незалежно від того, із якої точки зору говорить Бог, у Нього є причини для цього. Якби Бог завжди говорив із точки зору Духа, чи зміг би ти взаємодіяти з Ним? Таким чином, іноді Він говорить у третій особі, щоб донести Свої слова до тебе й направити тебе в реальність. Усе, що робить Бог, є доречним. Коротше кажучи, Бог усе це робить, і тобі не слід у цьому сумніватися. Він – Бог, і тому, з якої б точки зору Він не говорив, Він завжди буде Богом. Це – непорушна істина. Як би Він не працював, Він усе одно залишається Богом, і Його сутність не зміниться! Петро так любив Бога й був людиною за серцем Божим, але Бог не свідчив про нього як про Господа або Христа, бо сутність істоти така, яка вона є, і вона ніколи не може змінитися. У Своїй роботі Бог не підкоряється правилам, але використовує різні методи, щоб зробити Свою роботу ефективною й поглибити знання людини про Нього. Кожен Його метод роботи допомагає людині пізнати Його й призначений для того, щоб зробити людину досконалою. Незалежно від того, який метод роботи Він використовує, кожен із них покликаний збудовувати людину й робити її досконалою. Хоча один із Його методів роботи, можливо, тривав дуже довго, це було для того, щоб загартувати віру людини в Нього. Таким чином,

у вашому серці не повинно бути жодних сумнівів. Це – усі етапи Божої роботи, і ви повинні їм коритися.

Те, про що йдеться сьогодні, – це входження в реальність, а не вознесіння на небеса або правління в ролі царів; усе, про що говориться, – це пошук входження в реальність. Немає більш практичного пошуку, ніж цей, і говорити про те, щоб правити як царі, непрактично. Людина має велику цікавість, і вона все ще вимірює Божу роботу сьогодні на основі своїх релігійних уявлень. Випробувавши на собі так багато Божих методів роботи, людина все ще не знає роботи Божої, усе ще шукає ознак і чудес і все ще спостерігає за тим, чи здійснилися Божі слова. Хіба це не колосальне невігластво? Без справдження Божих слів, чи вірив би ти досі, що він є Богом? Сьогодні багато таких людей в церкві очікують побачити ознаки й чуда. Вони кажуть, що якщо слова Бога виконуються, тоді Він – Бог; якщо слова Бога не виконуються, тоді Він – не Бог. Отже, чи ти віриш у Бога завдяки здійсненню Його слів або тому, що Він – Сам Бог? Бачення людини стосовно віри в Бога повинне бути виправлене! Коли ти бачиш, що Божі слова не були виконані, ти тікаєш геть – чи це є вірою в Бога? Коли ти віриш у Бога, ти повинен залишити все на милість Божу й коритися всій Божій роботі. Бог промовив так багато слів у Старому Заповіті – виконання яких із них ти бачив на власні очі? Чи ти можеш сказати, що Єгова не є істинним Богом, тому що ти цього не бачив? Навіть попри те, що багато слів могли сповнитися, людина не здатна ясно це бачити, тому що в людини немає істини й вона нічого не розуміє. Дехто хоче втекти, коли відчуває, що Божі слова не здійснилися. Спробуй. Подивися, чи вдасться тобі втекти. Утікши, ти все одно повернешся. Бог керує тобою за допомогою Свого слова, і якщо ти залишиш церкву й слово Боже, у тебе не буде можливості жити далі. Якщо ти в це не віриш, спробуй сам – чи ти думаєш, що можеш просто піти? Дух Божий контролює тебе. Ти не можеш піти. Це – адміністративна постанова Бога! Якщо деякі люди хочуть спробувати, вони можуть спробувати! Ти говориш, що ця особа – не Бог, тож учини гріх проти Нього й подивися, що Він зробить. Можливо, твоя плоть не помре, і ти все ще зможеш харчуватися й одягатися, але психічно це буде нестерпно; ти відчуватимеш стрес і муки; ніщо не буде більш болісним. Людина не може витримати душевних мук і спустошення – можливо, ти здатен витримати страждання плоті, але ти абсолютно не здатен витримати психічний стрес і тривалі муки. Сьогодні деякі люди стають негативними, тому що вони не змогли побачити жодних ознак і чудес, але ніхто не наважується втекти, якими б негативними вони не ставали, тому що Бог керує людиною за допомогою Свого слова. Незважаючи на те, що не було появи жодних фактів, усе ж ніхто не може втекти. Хіба це не дії Бога? Сьогодні Бог прийшов на землю, щоб дати людині життя. Він не вмовляє тебе, як це уявляють собі люди, показуючи ознаки й чуда, щоб забезпечити мирні відносини між Богом і людиною. Усі, хто зосереджений не на житті, а на тому, щоб змусити Бога показувати ознаки й чуда, є фарисеями! І саме фарисеї прибили Ісуса

до хреста. Якщо ти оцінюєш Бога відповідно до своїх власних поглядів на віру в Бога, вірячи в Бога, якщо Його слова справджуються, і сумніваючись і навіть паплюжачи Бога, якщо цього не стається, то хіба ти не прибиваєш Його до хреста? Такі люди недбало ставляться до своїх обов'язків і жадібно насолоджуються комфортом!

З одного боку, найбільша проблема людини полягає в тому, що вона не знає роботи Божої. Хоча ставлення людини полягає не в запереченні, а в сумніві. Людина не заперечує, але й не визнає цілковито. Якщо люди досконально знають Божу роботу, вони не втечуть. Інша проблема полягає в тому, що людина не знає реальності. Сьогодні кожну людину залучають саме словом Божим; дійсно, в майбутньому тобі не слід думати про споглядання ознак і чудес. Я кажу тобі прямо: на теперішній стадії все, що ти здатен бачити, – це слова Бога, і хоча немає фактів, життя Бога все ще може бути вкладене в людину. Саме ця робота є головною роботою Тисячолітнього Царства, і якщо ти не зможеш сприйняти цю роботу, тоді ти ослабнеш і впадеш; ти опустишся серед випробувань і, що ще більш сумно, будеш узятий у полон сатаною. Бог прийшов на землю головним чином для того, щоб говорити Свої слова; те, з чим ти взаємодієш, – це слово Боже, те, що ти бачиш, – це слово Боже, те, що ти чуєш, – це слово Боже, те, чого ти дотримуєшся, – це слово Боже, те, що ти переживаєш, – це слово Боже, і це втілення Бога головним чином використовує слово, щоб удосконалити людину. Він не являє ознак і чудес і особливо не робить ту роботу, яку здійснював Ісус у минулому. Хоча Вони є Богом, і обидва є плоттю, Їхні служіння не однакові. Коли прийшов Ісус, Він також виконав частину Божої роботи і промовив деякі слова – але якою була головна робота, звершена Ним? Те, що Він головним чином звершив – це робота розп'яття. Він став подобою грішної плоті, щоб звершити роботу розп'яття й спокутувати все людство, і саме заради гріхів усього людства Він став жертвою за гріх. Це – головна робота, яку Він виконав. У кінцевому підсумку, Він забезпечив хресний шлях, щоб направляти тих, хто прийшов пізніше. Коли Ісус прийшов, це було перш за все для того, щоб завершити роботу відкуплення. Він відкупив усе людство й приніс Євангеліє Царства Небесного людині, і, більше того, Він указав шлях до Царства Небесного. У результаті всі ті, хто прийшов опісля, сказали: «Ми повинні йти хресним шляхом і пожертвувати собою заради хреста». Звичайно, на початку Ісус також зробив деяку іншу роботу й сказав деякі слова, щоб спонукати людину покаятися й сповідати свої гріхи. Однак Його служіння все ж полягало в розп'ятті, і три з половиною роки, які Він провів, проповідуючи шлях, були підготовкою до подальшого розп'яття. Ті кілька разів, коли Ісус молився, були також заради розп'яття. Життя нормальної людини, яке Він мав, і тридцять три з половиною роки, які Він прожив на землі, були в першу чергу заради звершення роботи розп'яття; вони повинні були дати Йому силу для виконання цієї роботи, у результаті чого Бог довірив Йому роботу розп'яття. Яку роботу втілений Бог звершить сьогодні?

Сьогодні Бог став плоттю насамперед для того, щоб завершити роботу «Слова, що з'явилося в плоті», щоб застосувати слово, щоб зробити людину досконалою, і змусити людину прийняти розбір за допомогою слова й рафінування словом. У Своїх словах Він спонукає тебе отримати забезпечення та здобути життя; у Його словах ти бачиш Його роботу та вчинки. Бог використовує слово, щоб карати й очищати тебе, і, таким чином, якщо ти переживаєш труднощі, це також через слово Боже. Сьогодні Бог працює не з фактами, а зі словами. Тільки після того, як Його слово зійшло на тебе, Святий Дух може діяти всередині тебе й змусити тебе страждати від болю або відчувати ласкавість. Тільки слово Боже може привести тебе в реальність, і тільки слово Боже здатне зробити тебе досконалим. Отже, ти повинен зрозуміти принаймні таке: робота, виконана Богом в останні дні, – це головним чином використання Його слова, щоб зробити кожну людину досконалою й направляти людину. Уся виконувана Ним робота здійснюється через слово; Він не використовує факти, щоб карати тебе. Бувають випадки, коли деякі люди чинять опір Богу. Бог не заподіює тобі великого дискомфорту, твоя плоть не зазнає кари, і ти не відчуваєш труднощів – але як тільки Його слово приходить на тебе й очищає тебе, це для тебе нестерпно. Хіба це не так? За часів прислужників Бог сказав кинути людину в криницю безодню. Чи справді людина потрапила до безодньої криниці? Людина ввійшла в криницю безодню просто завдяки використанню слів для очищення людини. І тому в останні дні, коли Бог стає плоттю, Він головним чином використовує слово, щоб усе зробити і все прояснити. Тільки в Його словах ти можеш побачити, Ким Він є; тільки в Його словах ти можеш побачити, що Він – Сам Бог. Коли втілений Бог приходить на землю, Він не робить жодної іншої роботи, окрім промовляння слів – таким чином, немає необхідності у фактах; достатньо слів. Це тому, що Він прийшов головним чином для виконання цієї роботи, щоб дозволити людині побачити Його силу й вищість у Його словах, дозволити людині побачити в Його словах, як Він смиренно ховає Себе, і дозволити людині пізнати Його повноту в Його словах. Усе, що в Нього є, і все, Ким Він є, міститься в Його словах. Його мудрість і дивовижність укладені в Його слова. У цьому тобі дано побачити багато методів, за допомогою яких Бог промовляє Свої слова. Переважна більшість Божої роботи за весь цей час полягала в забезпеченні, одкровенні й розборі щодо людини. Він не проклинає людину легковажно, і навіть коли Він це робить, Він проклинає її через слово. І тому, у цей період, коли Бог став плоттю, не намагайся знову побачити, як Бог зцілює хворих і виганяє демонів, і припини постійно шукати ознак – у цьому немає сенсу! Ті ознаки не можуть зробити людину досконалою! Кажучи прямо: сьогодні реальний Сам Бог у плоті не діє; Він тільки говорить. Це – істина! Він використовує слова, щоб зробити тебе досконалим, і використовує слова, щоб нагодувати й напоїти тебе. Він також використовує слова для роботи, і Він використовує слова замість фактів, щоб ти пізнав Його реальність. Якщо ти здатен сприймати такий спосіб Божої роботи, тоді

важко бути негативним. Замість того, щоб зосереджуватися на негативних речах, тобі слід зосередитися тільки на тому, що є позитивним, тобто, незалежно від того, виконуються слова Бога чи ні, або є прихід фактів чи ні, Бог змушує людину здобувати життя від Його слів, і це – найбільша з усіх ознак; і навіть більше того, це – незаперечний факт. Це – найкращий доказ, за допомогою якого можна пізнати Бога, і це ще більша ознака, ніж ознаки. Тільки ці слова можуть зробити людину досконалою.

Як тільки розпочався період Царства, Бог почав вивільняти Свої слова. У майбутньому ці слова будуть поступово виконуватися, і в той час людина досягне зрілості. Використання слова Богом для розкриття зіпсованого характеру людини є більш реальним й більш необхідним, і Він не використовує нічого, крім слова, для виконання Своєї роботи, щоб удосконалити віру людини, бо сьогодні – період Слова, і це вимагає від людини віри, рішучості та співпраці. Робота втіленого Бога останніх днів – це використання Його слова для служіння людині й забезпечення її. Тільки після того, як утілений Бог закінчить говорити Свої слова, вони почнуть виконуватися. У той час, коли Він говорить, Його слова не виконуються, тому що, коли Він знаходиться на стадії плоті, Його слова не можуть бути виконані. Це робиться для того, щоб людина могла побачити, що Бог є плоть, а не Дух; щоб людина могла узріти реальність Бога своїми власними очима. У той день, коли Його робота буде завершена, коли всі слова, які повинні бути сказані Ним на землі, будуть сказані, Його слова почнуть виконуватися. Зараз – не період виконання Божих слів, тому що Він ще не закінчив говорити Свої слова. Отже, коли ти бачиш, що Бог усе ще промовляє Свої слова на землі, не чекай виконання Його слів; коли Бог перестане говорити Свої слова й коли Його робота на землі буде завершена, саме тоді Його слова почнуть справджуватися. У словах, які Він промовляє на землі, є, з одного боку, забезпечення життя, а з іншого є пророцтво – пророцтво про майбутні події, про те, що буде зроблено, і про те, що ще належить звершити. У словах Ісуса також було пророцтво. З одного боку Він давав життя, а з іншого – Він говорив пророцтво. Сьогодні не може бути й мови про те, щоб виконувати слова й факти одночасно, тому що занадто велика різниця між тим, що людина може побачити на власні очі, і тим, що робить Бог. Можна лише сказати, що як тільки Божа робота буде завершена, Його слова здійсняться, і факти прийдуть після слів. В останні дні втілений Бог здійснює служіння слова на землі, і, виконуючи служіння слова, Він говорить тільки слова й не турбується про інші справи. Як тільки Божа робота зміниться, Його слова почнуть виконуватися. Сьогодні слова вперше використовуються, щоб зробити тебе досконалим; коли Він здобуде славу по всьому всесвіту, Його робота буде завершена – усі слова, які повинні бути сказані, будуть сказані, і всі слова стануть фактами. Бог прийшов на землю в останні дні, щоб здійснити служіння слова, щоб людство могло пізнати Його, і щоб людство могло побачити, Ким Він є, і побачити Його мудрість і всі Його чудові діяння з Його

слова. У період Царства Бог головним чином використовує слово, щоб завоювати все людство. У майбутньому Його слово також прийде до кожної релігії, сектору, нації та деномінації. Бог використовує слово, щоб перемагати, щоб змусити всіх людей побачити, що Його слово несе в собі владу й силу – і тому сьогодні ви стикаєтеся тільки зі словом Божим.

Слова, сказані Богом у цей період, відрізняються від тих, що були сказані в період Закону, і точно так само вони відрізняються від слів, сказаних у період Благодаті. У період Благодаті Бог не здійснював роботу слова, а просто описав розп'яття, метою якого було спокутувати все людство. Біблія описує тільки те, чому Ісус повинен був бути розп'ятий, і страждання, яким Його було піддано на хресті, і як людина повинна бути розп'ятою для Бога. У той період уся робота, виконана Богом, була зосереджена навколо розп'яття. У період Царства втілений Бог говорить слова, щоб підкорити всіх тих, хто вірить у Нього. Це – «Слово, що з'явилося в плоті»; Бог прийшов в останні дні, щоб зробити цю роботу, тобто Він прийшов, щоб виконати дійсне значення Слова, що з'явилося у плоті. Він тільки промовляє слова, і рідко з'являються факти. Це – сама суть Слова, що з'явилося в плоті, і коли втілений Бог говорить Свої слова, це – поява Слова в плоті, і це Слово, що приходить у плоть. «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. І Слово сталося тілом». Це (робота з'явлення Слова в плоті) – робота, яку Бог звершить в останні дні, і це заключна глава всього Його плану управління, і тому Бог повинен прийти на землю й проявити Свої слова в плоті. Те, що зроблено сьогодні, те, що буде зроблено в майбутньому, те, що буде завершено Богом, кінцеве місце призначення людини, ті, хто буде спасеним, ті, кого буде знищено, і так далі – уся ця робота, яка повинна бути виконана в кінці, усе це було чітко зазначено, і все це для того, щоб забезпечити фактичне значення Слова, що з'явилося у плоті. Адміністративні постанови й основний закон, які було видано раніше, ті, кого буде знищено, ті, хто ввійде у спокій – усі ці слова повинні бути виконані. Це – робота, головним чином виконана втіленим Богом в останні дні. Він змушує людей зрозуміти, до якого місця належать ті, хто визначений наперед Богом, а до якого належать ті, хто не визначений наперед Богом, як будуть класифіковані Його народ і сини, що станеться з Ізраїлем, що станеться з Єгиптом, – у майбутньому кожне з цих слів буде виконано. Темп Божої роботи прискорюється. Бог використовує слово як засіб, щоб виявити людині, що повинно бути зроблено в кожному періоді, що повинно бути зроблено втіленим Богом в останні дні, і Його служіння, яке повинно бути виконано, і всі ці слова призначені для того, щоб сповнити фактичне значення Слова, що з'явилося в плоті.

Раніше Я говорив, що «всі, хто зосереджується на спогляданні ознак і чудес, будуть залишені; вони – не ті, хто стане досконалим». Я сказав так багато слів, але людина не має анінайменшого уявлення про цю роботу, і, досягнувши цього моменту, люди все ще просять ознак і чудес. Чи є твоя віра в Бога нічим більшим,

ніж пошук ознак і чудес, а чи мета її полягає в тому, щоб здобути життя? Ісус також промовив багато слів, і деякі з них ще не справдилися. Чи ти можеш сказати, що Ісус – не Бог? Бог засвідчив, що Він був Христом та Улюбленим Сином Божим. Хіба ти можеш це заперечувати? Сьогодні Бог тільки говорить слова, і якщо ти не знаєш цього досконально, то не зможеш устояти. Чи віриш ти в Нього, тому що Він – Бог, або чи ти віриш у Нього, ґрунтуючись на тому, виконуються Його слова чи ні? Ти віриш в ознаки й чуда чи ти віриш у Бога? Сьогодні Він не творить ознак і чудес – чи дійсно Він – Бог? Якщо слова, які Він говорить, не виконуються, чи дійсно Він – Бог? Чи визначається сутність Бога тим, чи виконуються слова, які Він промовляє, чи ні? Чому деякі люди завжди чекають виконання Божих слів, перш ніж вони повірять у Нього? Хіба це не означає, що вони Його не знають? Усі ті, у кого є такі уявлення, – це ті, хто заперечує Бога. Вони використовують уявлення, щоб виміряти Бога; якщо слова Бога виконуються, вони вірять у Нього, а якщо ні, то вони не вірять у Нього; і вони завжди женуться за ознаками й чудами. Хіба ці люди – не фарисеї сучасності? Чи здатен ти твердо стояти на ногах чи ні, залежить від того, чи ти знаєш справжнього Бога чи ні – це надважливо! Чим величнішою є реальність Божого слова в тобі, тим більшим є твоє знання реальності Бога й тим більше ти здатен твердо стояти під час випробувань. Чим більше ти зосереджуєшся на баченні ознак і чудес, тим менше ти здатен твердо стояти на ногах, і впадеш серед випробувань. Ознаки й чуда – це не основа; тільки реальність Бога – це життя. Деякі люди не знають, яких результатів повинна досягти Божа робота. Вони проводять свої дні в замішанні, не шукаючи пізнання Божої роботи. Мета їхнього пошуку полягає тільки в тому, щоб змусити Бога виконати їхні бажання, і тільки тоді вони будуть серйозні у своїй вірі. Вони кажуть, що будуть шукати життя, якщо слова Бога здійсняться, але якщо Його слова не здійсняться, тоді їхній пошук життя не буде можливим. Людина думає, що віра в Бога – це прагнення побачити ознаки й чуда й прагнення піднятися на небеса й на третє небо. Ніхто з них не говорить, що їхня віра в Бога – це пошук входження в реальність, пошук життя і прагнення бути здобутим Богом. Яка цінність такого пошуку? Ті, хто не прагне до пізнання Бога й задоволення Бога, – це ті, хто не вірить у Бога; це ті, хто зневажає Бога!

Тепер ви розумієте, що таке віра в Бога? Чи означає віра в Бога споглядання ознак і чудес? Чи означає вона вознесіння на небеса? Вірити в Бога зовсім нелегко. Ті релігійні практики повинні бути видалені; пошук зцілення хворих і вигнання демонів, зосередження уваги на ознаках і чудах, прагнення до більшої кількості Божої благодаті, миру й радості, прагнення до перспектив і зручностей плоті – це релігійні практики, і такі релігійні практики є невизначеним видом віри. Що таке справжня віра в Бога сьогодні? Це – прийняття слова Божого як реальності твого життя й пізнання Бога з Його слова, щоб досягти істинної любові до Нього. Тож ось роз'яснення: віра в Бога полягає в тому, щоб ти міг коритися Богу, любити Бога й

виконувати обов'язок, який має виконувати Боже творіння. Це є метою віри в Бога. Ти повинен досягти знання про те, що Бог гідний любові, про те, наскільки Бог гідний шанування, про те, як у Своїх творіннях Бог здійснює роботу спасіння і робить їх досконалими – це найнеобхідніше у твоїй вірі в Бога. Віра в Бога – це, головним чином, перехід від життя плоті до життя любові до Бога; від життя в зіпсованості до життя в словах Божих; це вихід з-під влади сатани і перехід до життя під турботою і захистом Бога; це здатність досягти послуху Богові, а не послуху плоті; це дозвіл Богу завоювати все твоє серце, дозвіл Богу зробити тебе досконалим і звільнити тебе від розбещеного сатанинського характеру. Віра в Бога, головним чином, у тому, щоб сила й слава Божа могли проявитися в тобі, щоб ти міг виконувати Божу волю, здійснювати Божий план і бути здатним свідчити про Бога перед сатаною. Віра в Бога не повинна обертатися навколо бажання побачити ознаки й чуда, як не повинна вона й бути заради твоєї особистої плоті. Її суттю повинно бути прагнення пізнати Бога, бути здатним коритися Богу і, подібно до Петра, коритися Йому до самої смерті. Такими є головні цілі віри в Бога. Людина їсть і п'є слово Боже, щоб пізнати Бога й задовольнити Його. Поїдання й пиття слова Божого дає більше знання про Бога, тільки після отримання якого ти можеш коритися Йому. Тільки знаючи Бога, ти можеш любити Його, і це – мета, яку повинна мати людина у своїй вірі в Бога. Якщо у своїй вірі в Бога ти завжди намагаєшся побачити ознаки й чуда, то точка зору цієї віри в Бога неправильна. Віра в Бога – це, головним чином, прийняття слова Божого як реальності життя. Мета Бога досягається тільки шляхом втілення на практиці слів Бога з Його вуст і здійснення їх всередині себе. Віруючи в Бога, людина повинна прагнути до того, щоб бути вдосконаленою Богом, бути здатною підкорятися Богу, а також до повного послуху Богу. Якщо ти зможеш коритися Богу без нарікань, пам'ятати про Божі бажання, досягти духовного стану Петра й володіти стилем Петра, про який говорив Бог, тоді ти досягнеш успіху у вірі в Бога, і це буде означати, що Бог тебе здобув.

Бог здійснює Свою роботу по всьому всесвіту. Усі ті, хто вірить у Нього, повинні прийняти Його слово, їсти й пити Його слово; ніхто не може бути здобутий Богом на підставі того, що він бачить ознаки й чуда, явлені Богом. Протягом століть Бог завжди використовував слово, щоб робити людину досконалою. Таким чином, ви не повинні присвячувати всю свою увагу ознакам і чудам, але маєте прагнути до того, щоб Бог зробив вас досконалими. У старозаповітний період Закону Бог промовляв деякі слова, а в період Благодаті Ісус теж промовив багато слів. Після того, як Ісус сказав багато слів, пізніші апостоли й учні повели за собою людей у тому, щоб практикувати відповідно до заповідей, виданих Ісусом і відчувтих відповідно до слів і принципів, промовлених Ісусом. В останні дні Бог головним чином використовує слово, щоб зробити людину досконалою. Він не використовує ознаки й чуда, щоб пригнічувати людину або переконувати її; це не може прояснити силу Божу. Якби Бог тільки показував ознаки й чуда, тоді було б неможливо

пояснити реальність Бога і, отже, неможливо зробити людину досконалою. Бог не робить людину досконалою за допомогою ознак і чудес, але використовує слово, щоб поїти й пасти людину, після чого досягається повний послух людини й пізнання людиною Бога. Це – мета роботи, яку Він робить, і слів, які Він промовляє. Бог не використовує метод показу ознак і чудес, щоб зробити людину досконалою, – Він використовує слова й використовує безліч різних методів роботи, щоб зробити людину досконалою. Чи то рафінування, розбір, обтинання, чи то надання слів, Бог говорить з різних точок зору, щоб зробити людину досконалою й дати їй більше знання про роботу, мудрість і чудовість Бога. Коли людина стане досконалою в час, коли Бог завершить період в останні дні, тоді вона буде достойною бачити ознаки й чуда. Коли ти пізнаєш Бога й зможеш коритися Богу, що б Він не робив, у тебе більше не буде жодних уявлень про Нього, коли ти побачиш ознаки й чудеса. Наразі ти зіпсований і нездатний до повної покори Богу – ти думаєш, що ти достойний того, щоб бачити ознаки й чуда в цьому стані? Коли Бог являє ознаки й чудеса, саме тоді Бог карає людину, а також тоді змінюється період, і, більше того, тоді закінчується період. Коли Божа робота виконується як зазвичай, Він не являє ознак і чудес. Вияв ознак і чудес для Нього є до смішного простим, але це не є принципом Божої роботи та не є метою Божого управління людиною. Якби людина бачила ознаки й чудеса, і якби духовне тіло Боже явилось людині, хіба всі люди не повірили б у Бога? Я вже говорив раніше, що група переможців здобувається зі Сходу, переможців, які приходять із середовища великої скорботи. Що мається на увазі під цими словами? Вони означають, що ці люди, які були здобуті, посправжньому корилися тільки після того, як піддалися суду й карі, а також розбору й обтинанню та всіляким видам рафінування. Віра цих людей не невизначена й абстрактна, а реальна. Вони не бачили жодних ознак і див або будь-яких чудес; вони не говорять про важкі для розуміння букви та вчення або глибокі прозріння; натомість у них є реальність і слова Бога, й істинне знання реальності Бога. Хіба така група не більше здатна чітко показати силу Божу? Божа робота в останні дні – це реальна робота. У період Ісуса Він прийшов не для того, щоб зробити людину досконалою, а для того, щоб спокутувати людину, і тому Він явив кілька чудес, щоб спонукати людей слідувати за Ним. Бо Він прийшов головним чином для того, щоб звершити роботу розп'яття, і прояв ознак не був частиною роботи Його служіння. Такі ознаки й чуда були роботою, яка була здійснена для того, щоб зробити Його роботу ефективною; вони були додатковою роботою і не являли собою роботу всього періоду. У старозаповітний період Закону Бог також явив деякі ознаки й чудеса, але робота, яку Бог робить сьогодні, – це реальна робота, і Він безумовно не став би показувати ознаки й чуда зараз. Якби Він показав ознаки й чуда, Його справжня робота була б порушена, і Він не зміг би більше виконувати будь-яку роботу. Якби Бог сказав використовувати слово, щоб зробити людину досконалою, але також показав ознаки й чуда, тоді чи можна було б прояснити, чи

дійсно людина вірить у Нього чи ні? Тож Бог не робить таких речей. У людині занадто багато релігії; Бог прийшов в останні дні, щоб усунути всі релігійні уявлення й надприродне з людини та спонукати людину пізнати реальність Бога. Він прийшов, щоб прибрати абстрактний і химерний образ Бога – образ Бога, якого, іншими словами, взагалі не існує. Отже, тепер єдине, що цінне, – це щоб ти мав знання реальності! Істина переважає над усім. Скільки істини ти маєш сьогодні? Чи є все, що являє ознаки й чудеса, Богом? Злі духи також можуть показувати ознаки й чудеса; чи всі вони – Бог? У своїй вірі в Бога людина шукає істину, а те, до чого вона прагне, – це життя, а не ознаки й чудеса. Це має бути метою всіх тих, хто вірує в Бога.

Ті, хто по-справжньому любить Бога, – це ті, хто може цілковито підкоритися Його практичності

І здобуття знань про практичність, і глибоке розуміння Божої роботи помітні в Його словах, і тільки через ці висловлювання ти можеш здобути просвітління. Тому ти маєш робити більше, щоб озброїтися словами Бога. Ділися своїм розумінням Божих слів у спілкуванні, і в такий спосіб ти зможеш просвітити інших і дати їм вихід – це практичний шлях. Перш ніж Бог організує середовище для тебе, кожен із вас має озброїтися Його словами. Це те, що мусить робити кожен; це першочергове завдання. По-перше, досягни моменту, коли ти знатимеш як їсти й пити слово Боже. Щодо будь-чого, що ти неспроможний зробити, шукай у Його словах шлях практики й переглядай ці висловлювання на предмет будь-яких питань, які ти не розумієш, або будь-яких труднощів, які можуть у тебе виникнути. Зроби Божі слова своїм джерелом і дозволяй їм допомагати тобі у вирішенні твоїх практичних труднощів і проблем; також нехай Його слова стануть твоєю допомогою в житті. Для цього тобі потрібно докладати зусиль. Коли ти їси та п'єш слово Боже, ти мусиш досягати результатів; ти маєш бути здатним заспокоїти своє серце перед Ним, і щоразу, коли ти стикаєшся з будь-якими проблемами, ти маєш практикувати відповідно до Його висловлювань. Коли ти не стикаєшся з жодними проблемами, тобі слід просто подбати про те, щоб їсти й пити Його слово. Іноді ти можеш молитися й розмірковувати про Божу любов, ділитися в спілкуванні своїм розумінням Його слів і розповідати про просвітління та освічення, які ти відчуваєш всередині себе, і про реакції, які в тебе виникають, коли ти читаєш ці висловлювання. Більше того, ти можеш дати людям вихід. Тільки це є практичним. Мета цього полягає в тому, щоб дозволити Божим словами стати твоїм практичним джерелом.

Скільки годин протягом дня ти щиро перебуваєш перед Богом? Яку частину свого дня ти дійсно віддаєш Богу? Скільки часу ти присвячуєш плоті? Мати своє

серце завжди орієнтованим на Бога – це перший крок до того, щоб бути на правильному шляху до вдосконалення Ним. Якщо ти можеш присвятити своє серце, тіло та всю свою справжню любов Богові, принести їх Йому, бути повністю слухняним Йому й цілковито уважним до Його волі – не заради плоті, не заради сім'ї та не заради своїх власних особистих бажань, але в інтересах Божого дому, приймаючи слово Боже як принцип та основу в усьому, – тоді, якщо ти так чинитимеш, твої наміри й перспективи будуть на своєму місці, і тоді ти будеш особистістю перед Богом, яка отримує Його похвалу. Люди, яких Бог любить, – це ті, хто чистий перед Ним; це ті, хто може присвячувати себе виключно Йому. Бог гидує тими, хто байдужий до Нього та хто повстає проти Нього. Він гидує тими, хто вірить у Нього й завжди хоче насолоджуватися Ним, але водночас не може повністю присвятити себе Йому. Він гидує тими, хто каже, що любить Його, але в глибині душі повстає проти Нього; Він гидує тими, хто використовує красномовні, квітчасті слова задля обману. Ті, хто не відданий Богу щиро або хто не підкорився Йому по-справжньому, за своєю природою віроломні й надмірно гордовиті. Ті, хто не може бути дійсно покірними перед нормальним, практичним Богом, ще більш зарозумілі, і саме вони є відданими нащадками архангела. Люди, які справді повністю присвячують себе Богу, віддають Йому все своє єство й постають перед Ним; вони можуть коритися всім Його словам і роботі та здатні втілювати Його слова в життя. Вони можуть прийняти Божі слова й ставитися до них як до основи свого існування, і вони здатні серйозно вивчати Божі слова, щоб з'ясувати, які частини практикувати. Такими є люди, які дійсно живуть перед Богом. Якщо ти практикуватимеш у такий спосіб, це принесе користь твоєму життю, і через споживання й пиття Його слів ти можеш задовольнити свої внутрішні потреби й виправити недоліки, так що твій характер життя зміниться; тоді це догодить Богові. Якщо ти дієш відповідно до вимог Бога, і якщо ти не догоджаєш плоті, а натомість догоджаєш Йому, то в цьому ти ввійдеш у реальність Його слів. Вхідження в реальність Божих слів означає, що ти можеш виконувати свій обов'язок і відповідати вимогам Божої роботи. Тільки такі практичні дії можна назвати входженням у реальність Його слів. Якщо ти зможеш увійти в цю реальність, ти володітимеш істиною. Це початок входження в реальність; ти мусиш спершу пройти це навчання, і тільки опісля ти зможеш увійти в ще більш глибокі аспекти реальності. Думай про те, як дотримуватися заповідей і як бути вірним перед Богом; не думай постійно про те, коли ти зможеш увійти в Царство. Якщо твій характер не зміниться, то всі твої думки будуть марними! Щоб увійти в реальність Божих слів, ти спершу маєш прийти до того стану, коли всі твої ідеї й помисли призначені для Бога – це найнагальніша необхідність.

Наразі є багато людей, які проходять випробування й не розуміють Божу роботу, але Я кажу тобі: якщо ти її не розумієш, тоді тобі краще не виносити суджень про неї. Можливо, настане день, коли правда розкриється у всій своїй

повноті, і тоді ти зрозумієш. Не виносити суджень було б корисно для тебе, але ти не можеш просто пасивно чекати. Ти мусиш прагнути активно входити; тільки тоді ти будеш тим, хто дійсно входить. Через своє бунтарство люди завжди розвивають уявлення про практичного Бога. З огляду на це необхідно, щоб усі люди навчилися бути покірними, бо практичний Бог є величезним випробуванням для людства. Якщо ти не можеш бути непохитним, тоді всьому кінець; якщо в тебе немає розуміння практичності практичного Бога, тоді ти не зможеш бути вдосконаленим Богом. Вирішальним кроком у тому, чи можуть люди бути вдосконаленими, є розуміння ними практичності Бога. Практичність утіленого Бога, який прийшов на землю, – це випробування для кожної людини; якщо ти здатен бути непохитним у цьому, тоді ти будеш тим, хто знає Бога, і тим, хто дійсно любить Його. Якщо ти не можеш бути в цьому непохитним, і ти віриш лише в Духа й неспроможний вірити в Божу практичність, то незалежно від того, наскільки великою є твоя віра в Бога, вона буде марною. Якщо ти не можеш вірити у видимого Бога, то чи можеш ти вірити в Божий Дух? Хіба ти просто не намагаєшся обдурити Бога? Ти непокірний перед видимим і реальним Богом, тож чи ти здатен підкоритися Духові? Дух невидимий і нематеріальний, тому, коли ти кажеш, що підкоряєшся Божому Духові, хіба ти просто не говориш нісенітницю? Ключовим чинником у дотриманні заповідей є розуміння практичного Бога. Щойно в тебе з'явиться розуміння практичного Бога, ти зможеш дотримуватися заповідей. Їх дотримання складається з двох компонентів: перший – триматися сутності Його Духа й бути здатним прийняти дослідження Духа в присутності Духа; другий – здатність мати справжнє розуміння втіленої плоті й досягти справжнього підкорення. Чи мова йде про плоть, чи про Дух, людина завжди мусить мати покірність Богу та благоговіння перед Ним. Тільки така людина гідна того, щоб бути вдосконаленою. Якщо в тебе є розуміння практичності практичного Бога – тобто якщо ти непохитний у цьому випробуванні – тоді все буде тобі під силу.

Дехто каже: «Заповідей легко дотримуватися; треба просто говорити перед Богом відверто й благочестиво та не жестикулювати; ось що таке дотримання заповідей». Чи це так? Отже, якщо ти робиш кілька вчинків за спиною Бога, які є опором Йому, чи вважається це дотриманням заповідей? Ти мусиш мати повне уявлення про те, що передбачає дотримання заповідей. Воно стосується того, чи ти маєш реальне розуміння практичності Бога; якщо ти маєш розуміння практичності й не спотикаєшся й не падаєш під час цього випробування, тоді тебе можна вважати тим, хто має сильне свідчення. Гучне свідчення про Бога насамперед пов'язане з тим, чи є в тебе розуміння практичного Бога та з тим, чи спроможний ти коритися цій особі, яка є не тільки звичайною, але й нормальною, і коритися навіть до смерті. Якщо завдяки цьому підкоренню ти дійсно свідчиш про Бога, це означає, що Бог тебе здобув. Якщо ти можеш підкорятися аж до смерті й бути перед Ним без жодних скарг, не судити, не наклепувати, не мати жодних

поглядів і не мати жодних прихованих мотивів, тоді завдяки цьому Бог здобуде славу. Покірність перед звичайною особою, на яку люди дивляться зверхньо, і здатність підкоритися аж до смерті без жодних поглядів – ось істинне свідчення. Реальність, входження в яку Бог вимагає від людей, полягає в тому, що ти здатен коритися Його словам, втілювати їх у життя, схилитися перед практичним Богом і пізнати свою власну зіпсованість, відкрити своє серце перед Ним і, у кінцевому підсумку, бути здобутим Ним через ці Його слова. Бог здобуває славу, коли ці висловлювання завойовують тебе й роблять тебе цілковито слухняним Йому; завдяки цьому Він ганьбить сатану та звершує Свою роботу. Коли ти не маєш жодних поглядів щодо практичності втіленого Бога – тобто коли ти твердо вистояв у цьому випробуванні, – тоді ти добре засвідчив. Якщо настане день, коли ти матимеш повне розуміння практичного Бога та зможеш підкоритися до самої смерті, як це зробив Петро, тоді ти будеш здобутий і вдосконалений Богом. Усе, що робить Бог і що не відповідає твоїм уявленням, є випробуванням для тебе. Якби Божя робота відповідала твоїм уявленням, вона не вимагала б від тебе страждань або очищення. Саме тому, що Його робота настільки практична й не відповідає твоїм уявленням, вона вимагає, щоб ти відмовився від таких уявлень. Ось чому це є випробуванням для тебе. Саме через практичність Бога всі люди знаходяться у випробуваннях; Його робота практична, а не надприродна. Якщо ти повністю розумітимеш Його практичні слова та Його практичні висловлювання без будь-яких переконань і будеш спроможним щиро любити Його, у міру того, як Його робота стає дедалі практичнішою, Він здобуде тебе. Група людей, яких Бог здобуде, – це ті, хто знає Бога, тобто ті, хто знає Його практичність. Більше того, це ті, хто здатний підкоритися практичній роботі Бога.

Покора, якої Бог вимагає від людей під час Його перебування в плоті, не передбачає утримання від осуду або опору, як вони собі це уявляють; Він радше вимагає, щоб люди використовували Його слова як принцип життя й основу свого виживання, щоб вони повністю втілювали суть Його слів у життя, і щоб вони повністю відповідали Його волі. Один із аспектів вимоги до людей підкоритися втіленому Богу стосується втілення Його слів у життя, тоді як інший аспект стосується здатності підкорятися Його нормальності та практичності. Ці два аспекти мають бути безумовними. Ті, хто може досягти обох цих аспектів, – це всі ті, хто плекає справжню любов до Бога у своїх серцях. Усі вони – люди, здобуті Богом, і всі вони люблять Бога так само, як своє власне життя. Утілений Бог носить нормальну й практичну людську сутність у Своїй роботі. Отже, Його зовнішня оболонка, що являє собою як нормальну, так і практичну людську сутність, стає величезним випробуванням для людей; вона стає для них найбільшою складністю. Однак Божої нормальності й практичності уникнути неможливо. Він випробував усе, щоб знайти рішення, але врешті-решт не зміг позбутися зовнішньої оболонки Своєї нормальної людської сутності. Це сталося тому, що, зрештою, Він – Бог, який

став плоттю, а не Бог Духа на небесах. Він – не той Бог, якого люди не можуть бачити, але Бог, що носить оболонку одного з творінь. Отже, позбутися оболонки Своєї нормальної людської сутності Йому в жодному разі було б нелегко. Тому, попри все, Він однаково виконує ту роботу, яку хоче виконувати з точки зору плоті. Ця робота є проявом нормального й практичного Бога, тож як може непокоря з боку людей бути прийнятною? Що взагалі люди здатні зробити з діями Бога? Він робить усе, що хоче; усе є таким, як Він бажає. Якщо люди не підкоряються, то які ще розсудливі плани в них можуть бути? Досі тільки покора могла спасати людей; ні в кого не було жодних інших блискучих ідей. Якщо Бог хоче випробувати людей, що вони можуть із цим удіяти? Однак усе це не було придумано Богом на небі; це було придумано втіленням Богом. Він хоче це зробити, тому жодна людина не може цього змінити. Бог на небі не втручається в те, що робить втілений Бог, тож чи не є це ще вагомішою причиною для людей скоритися Йому? Хоча Він практичний і нормальний, Він цілком є Богом, який став плоттю. Виходячи зі Своїх власних ідей, Він робить усе, що хоче. Бог на небесах передав Йому всі завдання; ти мусиш коритися всьому, що Він робить. Хоча в Нього є людська сутність і Він дуже нормальний, Він навмисно влаштував усе це, тож як можуть люди дивитися на Нього широко розплющеними від несхвалення очима? Він хоче бути нормальним, тому Він нормальний. Він хоче жити в людській сутності, тому Він живе в людській сутності. Він хоче жити в божественності, тому Він живе в божественності. Люди можуть сприймати це так, як забажають, але Бог завжди буде Богом, а люди завжди будуть людьми. Його сутність не можна заперечити через якусь незначну деталь, як не можна й витіснити Його за межі «особи» Бога через одну дрібницю. Люди мають свободу людських істот, а Бог має гідність Бога; вони не заважають одне одному. Хіба люди не можуть дати Богу трохи свободи? Невже вони не можуть змиритися з тим, що Бог поводить трохи більш невимушено? Не будьте такими суворими до Бога! Усім слід проявляти терпимість одне до одного; хіба тоді все не було б улагоджено? Чи існувало б досі якесь відчуження? Якщо хтось не може миритися з таким несуттєвим питанням, то як він узагалі може казати щось на кшталт: «Серце головного служителя таке велике, що в ньому можна плисти човном»? Як він може бути справжньою людиною? Не Бог створює труднощі для людей, а люди створюють труднощі для Бога. Вони завжди вирішують справи, роблячи з мухи слона. Вони дійсно створюють проблему на рівному місці, і це настільки зайве! Коли Бог працює в нормальній і практичній людській сутності, те, що Він виконує, – це не робота людини, а робота Бога. Однак люди не бачать сутності Його роботи; вони завжди бачать лише зовнішню оболонку Його людської сутності. Вони не бачили такої величної роботи, і все ж вони наполягають на тому, щоб бачити Його звичайну та нормальну людську сутність, і не відступаються від цього. Як це можна назвати покірністю перед Богом? Бог на небі тепер «перетворився» на Бога на землі, а Бог на землі тепер є Богом на небі. Не має

значення, чи однакова їхня зовнішність, і не має значення, як саме Вони працюють. Зрештою, той, хто виконує власну роботу Бога, – це Сам Бог. Ти мусиш підкоритися, хочеш ти цього чи ні; це не те питання, в якому в тебе є право вибору! Люди мають слухатися Бога, і люди мають цілковито коритися Богу без будь-якого удавання.

Група людей, яких утілений Бог хоче здобути сьогодні, – це ті, хто відповідає Його волі. Їм потрібно лише підкоритися Його роботі й перестати постійно перейматися ідеями Бога на небесах, живучи в невизначеності й ускладнюючи життя Богові в плоті. Ті, хто здатний слухатися Його, – це ті, хто повністю прислухається до Його слів і підкоряється Його влаштуванням. Такі люди взагалі не звертають уваги на те, яким насправді може бути Бог на небесах або яку роботу Бог на небесах може наразі виконувати серед людства; вони повністю віддають свої серця Богові на землі та приносять Йому все своє єство. Вони ніколи не піклуються про власну безпеку й ніколи не здійснюють галасу через нормальність і практичність Бога в плоті. Ті, хто кориться Богу в плоті, можуть бути вдосконалені Ним. Ті, хто вірить у Бога на небі, не здобудуть нічого. Це тому, що не Бог на небі, а Бог на землі дарує людям обітниці та благословення. Людям не слід завжди звеличувати Бога на небесах, а Бога на землі вважати звичайною людиною; це несправедливо. Бог на небі величний і чудовий, наділений дивовижною мудрістю, але цього взагалі не існує; Бог на Землі дуже посередній і неістотний, а також дуже нормальний. Він не має надзвичайного розуму й не здійснює надзвичайних вчинків; Він просто працює й говорить у дуже нормальний і практичний спосіб. Хоча Він не говорить через грім і не викликає вітер і дощ, Він справді є втіленням Бога на небі, і Він дійсно є Богом, який живе серед людей. Люди не мусять звеличувати того, кого вони здатні розуміти й хто відповідає їхнім власним уявленням про Бога, разом із тим сприймаючи нікчемним того, кого вони не можуть прийняти й кого вони цілковито не можуть собі уявити. Причиною усього цього є непокірність людей; усе це є джерелом опору людства Богові.

Ті, хто має бути вдосконалений, повинні пройти рафінування

Якщо ти віриш у Бога, то мусиш слухатися Бога, втілювати істину в життя та виконувати всі свої обов'язки. Крім того, ти повинен зрозуміти, що ти мусиш пережити. Якщо ти переживаєш лише розбір, дисциплінування та суд, якщо ти здатен лише втішатися Богом, але залишаєшся неспроможним відчувати, коли Бог дисциплінує тебе чи розбирається з тобою, – це неприйнятно. Можливо, у цьому випадку рафінування ти й здатен вистояти, але цього все одно недостатньо; ти все одно повинен і надалі йти вперед. Урок любові до Бога ніколи не припиняється й

не має кінця. Люди сприймають віру в Бога як щось у край просте, але щойно вони отримують певний практичний досвід, то усвідомлюють, що віра в Бога не така проста, як люди собі уявляють. Коли Бог працює над рафінуванням людини, людина страждає. Що більше рафінування людини, то більшою буде її любов до Бога й то більше Божої могутності в ній відкриється. І навпаки, що менше рафінування отримує людина, то менше зростатиме її любов до Бога й то менше в ній виявлятиметься Божя могутність. Що більше рафінування й біль такої людини та що більше мук вона переживає, то глибшою ставатиме її любов до Бога, то щирішою робитиметься її віра в Бога й то глибшим буде її знання про Бога. Набуваючи свій досвід переживань, ти побачиш людей, які дуже страждають, поки піддаються очищенню, які зазнають багатьох розборів і дисциплінування, і ти побачиш, що саме ці люди мають глибоку любов до Бога та ґрунтовніше, проникливіше знання про Бога. Ті, хто не переживав розбору, мають лише поверхове знання, і вони можуть сказати лише таке: «Бог такий добрий, Він дарує людям благодать, щоб вони могли втішатися Ним». Якщо люди переживали розбір та дисципліну, тоді вони здатні говорити про справжнє знання про Бога. Тож що дивовижніша Божя робота в людині, то вона цінніша й значиміша. Що непроникніша вона для тебе та що несумісніша вона з твоїми уявленнями, то більше Божя робота здатна завоювати тебе, здобути тебе та зробити тебе вдосконалим. Яке велике значення Божої роботи! Якби Бог не очищав людину таким чином, якби Він не працював такий спосіб, то Його робота була б неефективною й не мала б значення. У минулому було сказано, що Бог вибере та здобуде цю громаду, зробить її довершеною в останні дні; у цьому є надзвичайне значення. Що більшу роботу Він виконує всередині вас, то глибша й чистіша ваша любов до Бога. Що більша робота Бога, то більше людина здатна досягнути щось із Його мудрості й то глибше людське знання про Нього. Протягом останніх днів завершаться шість тисяч років Божого плану управління. Чи може він дійсно скінчитися легко? Коли Він завоює людство, чи завершиться Його робота? Чи може це бути так просто? Люди дійсно уявляють, що це настільки просто, але те, що робить Бог, не таке вже й просте. Яку б частину Божої роботи ти не згадав, уся вона є незбагненою для людини. Якби ти був здатен її збагнути, то Божя робота не мала б ні значення, ні цінності. Робота, яку виконує Бог, незбагненна; вона повністю розбігається з твоїми уявленнями, і що більше вона суперечить твоїм уявленням, то більше це показує, що Божя робота змістовна; якби вона була сумісна з твоїми уявленнями, то вона була б беззмістовною. Сьогодні ти відчуваєш, що Божя робота така дивовижна, і що дивовижнішою вона тобі видається, то більше ти відчуваєш, що Бог незбагнений, і бачиш, які великі Божі вчинки. Якби Він виконував лише якусь поверхову, побіжну роботу із завоювання людини та після цього нічого більше не робив, то людина була б нездатна споглядати значення Божої роботи. Хоча зараз ти приймаєш трохи рафінування, це дуже корисно для твого росту в житті; тож для

вас у край необхідно пройти через такі тяготи. Сьогодні ти приймаєш трохи рафінування, але згодом ти справді зможеш побачити вчинки Божі, і зрештою ти скажеш: «Божі вчинки такі дивовижні!» Це будуть слова у твоєму серці. Переживши певний час Боже рафінування (випробування прислужників і час кари), деякі люди врешті казали: «Вірити в Бога справді важко!» Той факт, що вони використовували слова «справді важко», показує, що Божі вчинки є незбагненими, що Божа робота має велике значення та цінність і що Його робота надзвичайно гідна того, щоб люди нею дорожили. Якби після того, як Я виконав стільки роботи, ти не мав ані найменшого знання, то чи могла б Моя робота все ж мати цінність? Це змусить тебе сказати: «Служіння Богу справді важке, вчинки Божі такі дивовижні, а Бог воістину мудрий! Бог такий любий!» Якщо, пройшовши період переживання, ти здатен сказати такі слова, то це доводить, що ти здобув у собі Божу роботу. Одного дня, коли ти поширюватимеш Євангеліє за кордоном і хтось запитає в тебе: «Як у тебе справи з вірою в Бога?», ти зможеш сказати: «Божі дії такі чудові!» І твій співрозмовник відчує, що твої слова говорять про справжній досвід. Це справжнє свідчення. Ти скажеш, що Божа робота сповнена мудрості, а Його робота в тобі справді переконала тебе та завоювала твоє серце. Ти завжди любитимеш Його, бо Він більше ніж вартий любові людства! Якщо ти можеш говорити про це, ти можеш зворушити серця людей. Усе це є свідченням. Якщо ти здатний гучно засвідчити, зворушити людей до сліз, це показує, що ти справді той, хто любить Бога, бо ти здатний засвідчити, що любиш Бога, і через тебе можна підтвердити Божі дії у свідченні. Завдяки твоєму свідченню інші спонукаються шукати Божу роботу, переживати Божу роботу, і в якому б оточенні вони її не переживали, вони зможуть бути непохитними. Це єдиний справжній спосіб свідчити, і це саме те, що від тебе зараз вимагається. Ти маєш бачити, що Божа робота в край цінна й гідна того, щоб люди нею дорожили, що Бог такий дорогоцінний і такий щедрий; Він може не тільки говорити, але й судити людей, очищати їхні серця, приносити їм утіху, здобувати їх, завойовувати їх і вдосконалювати їх. Зі свого досвіду ти побачиш, що Бог дуже любий. Тож наскільки ти любиш Бога зараз? Чи справді ти можеш сказати таке від щирого серця? Коли ти зможеш висловити ці слова з глибини серця, тоді ти зможеш свідчити. Щойно твій досвід сягне цього рівня, ти зможеш бути свідком Бога, і ти будеш гідним. Якщо ти не сягнеш цього рівня у своєму досвіді, то залишатимешся задалеко. Для людей нормально виявляти слабкості в процесі рафінування, але після рафінування ти мусиш бути здатним сказати: «Бог такий мудрий у Своїй роботі!» Якщо ти справді зможеш досягти практичного розуміння цих слів, то це стане тобі чимось дорогим, а твій досвід матиме цінність.

Чого тобі слід шукати зараз? Здатен ти свідчити про Божу роботу чи ні, здатен ти стати свідченням і проявом Бога чи ні, придатний ти для використання Ним чи ні, – ось що ти повинен дізнаватися. Скільки роботи Бог справді виконав у тобі? Скільки ти побачив, скільки торкався? Скільки ти пережив і спробував? Незалежно

від того, чи випробовував Бог тебе, чи розбирався з тобою, чи дисциплінував тебе, над тобою було вчинено Його дії та Його роботу. Але, будучи віруючим у Бога та людиною, що хоче шукати Його вдосконалення, чи можеш ти свідчити про Божу роботу на основі свого практичного досвіду? Чи можеш ти втілювати в життя Боже слово через свій практичний досвід? Чи здатен ти забезпечувати інших через власний практичний досвід і покласти все своє життя на те, щоб свідчити про Божу роботу? Щоб свідчити про Божу роботу, ти мусиш покладатися на свій досвід, знання та ціну, яку ти заплатив. Тільки так можна догодити Богу. Чи ти той, хто свідчить про Божу роботу? Чи є у тебе це прагнення? Якщо ти можеш свідчити про Його ім'я, ба більше – про Його роботу, і якщо ти можеш утілювати в життя образ, якого Він вимагає від Своїх людей, тоді ти свідок Бога. Як тобі насправді потрібно свідчити про Бога? Для цього тобі потрібно прагнути й жадати втілювати Боже слово в життя та, свідчаючи своїми словами, дозволяти людям пізнати Його роботу й побачити Його дії. Якщо ти справді прагнеш усього цього, то Бог удосконалив тебе. Якщо все, чого ти прагнеш, – це бути вдосконалим Богом і бути благословенним у самому кінці, тоді твій погляд на віру в Бога не чистий. Ти маєш гнатися за тим, як побачити Божі діла в реальному житті, як догодити Йому, коли Він відкриває тобі Свою волю, і шукати, як ти маєш свідчити про Його дивовижність і мудрість та як свідчити про те, як Він дисциплінує тебе й розбирається з тобою. Усе це – те, над чим ти зараз маєш думати. Якщо твоя любов до Бога є виключно для того, щоб ти міг розділити Божу славу після того, як Він тебе вдосконалив, тоді вона все ще недостатня та не може відповідати вимогам Бога. Тобі потрібно мати здатність свідчити про Божу роботу, вдовольняти Його вимоги та практичним шляхом переживати роботу, яку Він виконав над людьми. Чи то біль, чи то сльози, чи то смуток – усе це ти повинен пережити у своїй практиці. Вони призначені вдосконалити тебе як того, хто свідчить про Бога. Що саме зараз змушує тебе страждати й шукати вдосконалення? Чи справді твоє теперішнє страждання – заради любові до Бога та свідчення про Нього? Чи воно заради благословень плоті, заради твоїх майбутніх перспектив і долі? Усі твої наміри, мотивації та цілі, які ти переслідуєш, мають бути виправлені й не можуть керуватися твоєю власною волею. Якщо одна людина прагне вдосконалення, щоб отримати благословення та царювати у владі, тоді як інша людина шукає вдосконалення, щоб вдовольнити Бога, щоб практично свідчити про Божу роботу, який із цих двох шляхів пошуку ти б вибрав? Якби ти вибрав перший, то досі був би задалеки від Божих стандартів. Одного разу Я сказав, що Мої дії будуть відкрито відомі в усьому світі та що Я правитиму як Цар у світі. З іншого боку, те, що вам було довірено, – це вийти свідчити про Божу роботу, а не ставати царями та являтися усьому світу. Нехай Божі діла наповнюють космос і небозвід. Нехай усі бачать їх і визнають. Ці слова говоряться стосовно Самого Бога, а людським істотам належить свідчити про Бога. Наскільки ти зараз знаєш Бога? Наскільки ти можеш свідчити про Бога? Яка мета

того, що Бог вдосконалює людину? Коли ти зрозумієш Божу волю, як ти маєш виявляти увагу до Його волі? Якщо ти хочеш бути вдосконалим і свідчити про Божу роботу через те, що ти втілюєш у життя, якщо ти маєш цю рушійну силу, тоді немає нічого надто складного. Зараз людям потрібна віра. Якщо в тебе є ця рушійна сила, тоді тобі легко відпустити будь-яку негативність, пасивність, лінь і уявлення плоти, філософії життя, бунтівничий характер, емоції тощо.

Коли люди зазнають випробувань, для людей нормально бути слабкими, або мати в собі негативність, або не мати ясності щодо Божої волі чи свого шляху для практики. Але в будь-якому випадку ти мусиш мати віру в Божу роботу й не заперечувати Бога, так само як Йов. Хоча Йов був слабким і прокляв день свого власного народження, він не заперечував, що все в людському житті було даровано Єговою, і що Єгова також є Тим, хто це все забере. Як би його не випробовували, він зберіг цю віру. Якого б рафінування ти не зазнавав у своєму досвіді через Божі слова, те, чого Бог вимагає від людей, – це, якщо коротко, їхня віра та їхня любов до Нього. Те, що Він удосконалює, працюючи таким чином, – це віра, любов і прагнення людей. Бог виконує роботу вдосконалення над людьми, а вони не здатні бачити її, не здатні відчувати її; за таких обставин необхідна твоя віра. Віра людей потрібна тоді, коли чогось не видно неозброєним оком, а твоя віра потрібна тоді, коли ти не можеш відпустити свої власні уявлення. Коли ти не маєш ясності щодо Божої роботи, від тебе вимагається мати віру, зайняти непохитну позицію та свідчити. Коли Йов дійшов до цього, Бог явився йому та заговорив до нього. Тобто лише зсередини твоєї віри ти зможеш побачити Бога, і коли ти матимеш віру, Бог тебе вдосконалисть. Без віри Він не може цього зробити. Бог дасть тобі все, що ти сподіваєшся здобути. Якщо ти не маєш віри, то не можеш бути вдосконалим і не зможеш побачити дії Бога, а тим більше Його всемогутність. Коли ти маєш віру, що побачиш Його дії у своєму практичному досвіді, тоді Бог явиться тобі, і Він просвітить та спрямує тебе зсередини. Без такої віри Бог не зможе цього зробити. Якщо ти втратив надію на Бога, як ти зможеш переживати Його роботу? Тому тільки тоді, коли ти маєш віру та не плекаєш сумнівів щодо Бога, тільки коли ти маєш справжню віру в Нього, що б Він не робив, Він просвітить і освітить тебе через твій досвід, і тільки тоді ти зможеш побачити Його дії. Усе це досягається через віру. Віра приходить тільки через рафінування, і без рафінування віра не може розвинутися. Що означає це слово «віра»? Віра – це справжнє переконання та щире серце, які мають бути в людей, коли ті не можуть чогось побачити чи торкнутися, коли Божа робота не узгоджується з людськими уявленнями, коли вона поза людською досяжністю. Це та віра, про яку Я говорю. Люди потребують віри під час тягот і рафінування, а віра – це те, за чим іде рафінування; рафінування й віру не можна розділяти. Як би Бог не працював, у якому б оточенні ти не перебував, ти здатен гнатися за життям і шукати істину, і шукати знання про роботу Бога, і мати розуміння Його дій, і ти здатен діяти згідно

з істиною. Робити так і значить мати справжню віру, і якщо ти так робиш, це показує, що ти не втратив віру в Бога. Ти можеш мати справжню віру в Бога, лише якщо ти здатен наполегливо шукати істину через рафінування, якщо ти здатен по-справжньому любити Бога та не давати сумнівам щодо Нього рости в тобі, якщо незалежно від того, що Він робить, ти все одно втілюєш істину в життя, щоб догодити Богу, і якщо ти здатен шукати Його волю в глибинах і бути уважним до Його волі. У минулому, коли Бог сказав, що ти царюватимеш як король, ти любив Його, і коли Він відкрито явив Себе тобі, ти шукав Його. Але тепер Бог прихований, ти не можеш Його побачити, і тебе спіткали біди, – невже ти тепер втрачаєш надію на Бога? Отже, ти повинен завжди шукати життя та прагнути догодити Богу. Це називається щирою вірою, і це найсправжніший та найпрекрасніший вид любові.

У минулому всі люди приходили до Бога, щоб прийняти рішення, і казали: «Навіть якщо більше ніхто не любить Бога, я повинен любити Його». Але тепер тебе настигає рафінування, і оскільки це не узгоджується з твоїми уявленнями, ти втрачаєш віру в Бога. Хіба це справжня любов? Ти багато разів читав про діяння Йова – хіба ти про них забув? Справжня любов може сформуватися лише зсередини віри. Справжня любов до Бога розвивається шляхом рафінувань, які ти проходиш, і саме завдяки своїй вірі ти здатен бути уважним до Божої волі у своєму практичному досвіді, і також саме через віру ти зрікаєшся власної плоті й шукаєш життя; це те, що повинні робити люди. Якщо ти зробиш це, то ти зможеш побачити Божі дії, але якщо тобі бракує віри, то ти не зможеш бачити Божі дії чи переживати Його роботу. Якщо ти хочеш бути використаним і вдосконаленим Богом, то ти повинен мати все: готовність страждати, віру, витривалість, послух і здатність переживати Божу роботу, розуміти Його волю, бути уважним до Його скорботи тощо. Вдосконалювати людину нелегко, і кожне рафінування, яке ти переживаєш, вимагає твоїх віри й любові. Якщо ти хочеш бути вдосконаленим Богом, недостатньо просто мчати вперед по дорозі, і так само недостатньо просто повністю присвятити себе Богові. Потрібно багато чого мати, щоб зуміти стати тим, хто вдосконалений Богом. Коли ти стикаєшся зі стражданнями, ти повинен бути здатним відкинути турботу про плоть і не скаржитися на Бога. Коли Бог ховається від тебе, ти повинен бути здатним мати віру, щоб слідувати за Ним і підтримувати в собі свою попередню любов, не даючи їй похитнутись або розсіятися. Що б не робив Бог, ти мусиш коритися Його задуму й бути готовим проклинати власну плоть замість того, щоб скаржитися на Нього. Коли ти стикаєшся з випробуваннями, ти повинен догодити Богу, хоча ти можеш гірко ридати чи відчувати небажання розлучатися з чимось улюбленим. Тільки це і є справжня любов та віра. Яким би не був твій фактичний духовний стан, ти перш за все мусиш мати як волю терпіти тяготи, так і правдиву віру, а також ти мусиш мати волю зректися плоті. Ти повинен бути готовим витримати особисті труднощі та поступитися своїми особистими інтересами, щоб догодити Богу. Ти також мусиш бути здатним відчувати в серці

каяття щодо себе: раніше ти не міг догодити Богу, а тепер можеш лише розкаюватися. Тобі не має нічого бракувати в жодному з цих аспектів: саме через ці речі Бог тебе вдосконалить. Якщо ти не можеш задовольнити ці критерії, то ти не можеш бути вдосконаленим.

Той, хто служить Богові, повинен не тільки знати, як страждати за Нього; більше того, він повинен розуміти, що мета віри в Бога полягає в пошуку любові до Бога. Бог використовує тебе не лише для того, щоб очистити тебе, чи заради того, щоб змусити тебе страждати, але радше Він використовує тебе, щоб ти міг пізнати Його дії, пізнати справжнє значення людського життя і, зокрема, щоб ти міг пізнати, що служіння Богові – нелегке завдання. Переживання Божої роботи означає не втішання благодаттю, а радше страждання за любов до Нього. Оскільки ти втішаєшся Божою благодаттю, ти повинен також втішатися Його карою; усе це ти повинен пережити. Ти можеш переживати Боже просвітління в собі, і ти також можеш переживати те, як Він розбирається з тобою й судить тебе. Так твій досвід буде всеосяжним. Бог виконав над тобою Свою роботу суду й кари. Боже слово розібралося з тобою, але не тільки; воно також просвітило й освітило тебе. Коли ти слабкий і негативно налаштований, Бог про тебе хвилюється. Уся ця робота призначена дати тобі знати, що все, що стосується людини, влаштовано Богом. Ти можеш думати, що віра в Бога означає страждання або виконання всіляких речей для Нього; ти міг би подумати, що мета віри в Бога полягає в тому, щоб твоя плоть могла бути в мирі, або щоб усе у твоєму житті йшло гладко, або щоб тобі було комфортно та легко в усьому. Однак ніщо з цього не є ціллю, яку люди повинні пов'язувати зі своєю вірою в Бога. Якщо ти віриш у такі цілі, то твій погляд хибний, і для тебе просто неможливо бути вдосконаленим. Божі дії, Божий праведний характер, Його мудрість, Його слова, Його дивовижність і незбагненність – усе це люди повинні розуміти. Маючи це розуміння, ти повинен використати його, щоб позбавити своє серце всіх особистих вимог, сподівань і уявлень. Лише усунувши ці речі, ти можеш відповідати умовам, яких вимагає Бог, і лише зробивши це, ти можеш мати життя й догоджати Богу. Мета віри в Бога полягає в тому, щоб догоджати Йому та втілювати в життя характер, якого Він вимагає, щоб Його дії та слава могли проявлятися через цю громаду негідних людей. Це правильний погляд на віру в Бога, і це також мета, до якої ти маєш прагнути. Ти повинен мати правильну точку зору на віру в Бога, і ти повинен прагнути отримати Божі слова. Тобі потрібно їсти й пити Божі слова, і ти повинен бути здатним утілювати істину в життя, і, зокрема, ти повинен бути здатним бачити Його практичні вчинки, Його чудові вчинки в усьому світі, а також практичну роботу, яку Він виконує в плоті. Через свій практичний досвід люди можуть оцінити, як саме Бог виконує над ними Свою роботу та яка Його воля щодо них. Метою всього цього є усунути розбещений сатанинський характер людей. Вигнавши всю нечистоту й неправду в тобі, і відкинувши твої хибні наміри, і розвинувши справжню віру в Бога, – тільки зі

справжньою вірою ти можеш по-справжньому любити Бога. Ти можеш щиро любити Бога лише на основі своєї віри в Нього. Чи можна досягти любові до Бога, не вірячи в Нього? Оскільки ти віриш у Бога, не можна, щоб твої думки про це були плутаними. Деякі люди сповняються сил, щойно бачать, що віра в Бога принесе їм благословення, але потім утрачають усю енергію, щойно бачать, що повинні зазнати рафінувань. Хіба це віра в Бога? Зрештою, ти мусиш досягти повного та цілковитого послуху перед Богом у своїй вірі. Ти віриш у Бога, але досі маєш вимоги до Нього, маєш багато релігійних уявлень, які не можеш придушити, особистих інтересів, які не можеш відкинути, і все одно ти прагнеш плотських благословень і хочеш, щоб Бог урятував твою плоть, спас твою душу, – усе це поведінка людей, які мають хибний погляд. Навіть хоча люди з релігійними переконаннями мають віру в Бога, вони не прагнуть змінити свій характер і не шукають знання про Бога, а натомість прагнуть лише задовольнити інтереси своєї плоті. Багато хто з вас має вірування, що належать до категорії релігійних переконань; це не справжня віра в Бога. Щоб вірити в Бога, люди повинні мати серце, яке готове страждати за Нього, і бажання присвятити себе. Якщо люди не відповідають цим двом умовам, їхня віра в Бога не дійсна, і вони не зможуть досягти змін у своєму характері. Тільки люди, які щиро прагнуть істини, шукають знання про Бога та прагнуть до життя, є тими, хто справді вірить у Бога.

Коли тебе спіткають випробування, як ти застосовуватимеш Божу роботу, проходячи через ці випробування? Чи будеш ти негативно налаштованим, а чи розглядатимеш Боже випробування й рафінування людини з позитивного боку? Що ти здобудеш за допомогою Божих випробувань і рафінувань? Чи зросте твоя любов до Бога? Коли ти піддаватимешся рафінуванню, чи будеш ти здатен застосувати випробування Йова й серйозно взаємодіяти з роботою, яку Бог виконує в тобі? Чи бачиш ти, як Бог перевіряє людину через випробування Йова? Яке натхнення тобі можуть принести випробування Йова? Чи готовий ти будеш свідчити про Бога під час рафінувань, а чи захочеш задовольнити плоть у комфортному оточенні? Який насправді твій погляд на віру в Бога? Чи справді вона для Нього, а не для плоті? Чи справді у тебе є ціль, яку ти переслідуєш у своїх пошуках? Чи готовий ти пройти рафінування, щоб ти міг бути вдосконаленим Богом, чи ти радше будеш покараний і проклятий Богом? Яка насправді твоя точка зору на питання свідчення про Бога? Що люди повинні робити в певних оточеннях, щоб насправді свідчити про Бога? Оскільки практичний Бог так багато відкрив у Своїй фактичній роботі в тобі, чому ти постійно думаєш про те, щоб піти? Чи твоя віра в Бога – для Бога? Для більшості з вас ваша віра є частиною розрахунків, які ви робите для власної користі, у пошуку власної особистої вигоди. Дуже мало людей вірить у Бога заради Бога; хіба це не бунтарство?

Метою роботи рафінування є передусім удосконалення віри людей. Зрештою стається так, що ти хочеш піти, але водночас не можеш; деякі люди здатні все одно

мати віру, навіть коли вони позбавлені найменшої дрібки надії; і люди більше зовсім не мають надії щодо власних майбутніх перспектив. Тільки в цей час завершиться Боже рафінування. Людина досі не сягнула стадії зависання між життям і смертю, і люди не відчули смаку смерті, тому процес рафінування ще не завершено. Навіть ті, хто стояв на щаблі прислужників, не були рафіновані остаточно. Йов пройшов через надзвичайне рафінування, і йому не було на що покластися. Люди повинні пройти через рафінування аж до того, коли немає надії й немає на що покластися, – тільки це і є справжнє рафінування. У час прислужників, якщо твоє серце завжди було тихим перед Богом і якщо ти завжди корився Його впорядкуванню, хоч би що Він робив і хоч би якою була Його воля для тебе, то в кінці дороги ти зрозумів би все, що зробив Бог. Ти проходиш через випробування Йова, і водночас ти проходиш через випробування Петра. Коли випробовували Йова, він свідчив, і врешті йому відкрився Єгова. Тільки після свідчення він став гідним побачити обличчя Бога. Чому сказано: «Я ховаюся від землі скверни, але являю Себе святому Царству»? Це означає, що лише коли ти святий і свідчиш, ти можеш мати гідність бачити обличчя Бога. Якщо ти не можеш свідчити про Нього, то не маєш гідності побачити Його обличчя. Якщо ти відступаєш або скаржишся на Бога перед лицем рафінувань, через це не спмагаючись свідчити про Нього та стаючи посміховиськом для сатани, тоді ти не здобудеш явлення Бога. Якщо ти подібний до Йова, який посеред випробувань проклинав власну плоть, і не скаржився на Бога, і був здатен ненавидіти власну плоть, не скаржачись і не грішачи своїми словами, тоді ти будеш свідком. Коли ти певною мірою пройдеши рафінування й усе одно зможеш бути, як Йов, абсолютно слухняним перед Богом і не мати інших вимог до нього чи своїх власних уявлень, тоді Бог тобі явиться. Зараз Бог тобі не являється, бо в тебе так багато власних уявлень, особистих упереджень, егоїстичних думок, індивідуальних вимог і тілесних інтересів, і ти не гідний побачити Його обличчя. Якби ти побачив Бога, ти б виміряв Його через свої власні уявлення, і, зробивши так, ти прибав би Його до хреста. Якщо тебе настигає багато речей, які не узгоджуються з твоїми уявленнями, але ти все ж можеш відкинути їх і здобути з цих речей знання про дії Бога, і якщо посеред рафінувань ти відкриваєш своє серце, що любить Бога, тоді це є свідченням. Якщо у твоїй домівці панує мир, ти насолоджуєшся тілесними втіхами, ніхто тебе не переслідує, а твої брати й сестри в церкві слухаються тебе, чи можеш ти показати, що твоє серце любить Бога? Чи може таке становище рафінувати тебе? Лише через рафінування може виявитися твоя любов до Бога, і лише через події, що не узгоджуються з твоїми уявленнями, ти можеш бути вдосконалений. За допомогою багатьох суперечливих і негативних речей та використовуючи всілякі прояви сатани – його дії, його звинувачення, його порушення й обмани, – Бог ясно показує тобі огидне обличчя сатани й тим самим удосконалює твою здатність відрізнати сатану, щоб ти міг зненавидіти сатану та зректися його.

Можна сказати, що численні пережиті тобою невдачі, слабкості, часи негативності – це все Божі випробування. Це тому, що все походить від Бога, і все, що є та відбувається, – у Його руках. Чи зазнаєш ти невдачі, чи ти слабкий і спотикаєшся, – усе це залежить від Бога та перебуває в Його владі. З погляду Бога, це випробування для тебе, і якщо ти не можеш цього усвідомити, воно стане спокусою. Існує два стани, які люди повинні розпізнавати: один походить від Святого Духа, а ймовірним джерелом іншого є сатана. Один – це стан, у якому Святий Дух освітлює тебе, і ти отримуєш можливість пізнавати себе, ненавидіти себе та шкодувати про себе, а також мати змогу щиро любити Бога й палко бажати догодити Йому. Інший – це стан, у якому ти пізнаєш себе, але ти слабкий і негативно налаштований. Можна сказати, що цей стан є Божим рафінуванням, а також що він є сатанинською спокусою. Якщо ти усвідомлюєш, що це твоє спасіння від Бога, і якщо ти відчуваєш, що тепер ти глибоко в боргу перед Ним, і якщо відтепер ти намагаєшся відплатити Йому та більше не впадати в таку порочність, якщо ти докладаєш зусиль, щоб їсти й пити Його слова, і якщо ти постійно вважаєш себе негідним, а у твоєму серці є прагнення, то це Боже випробування. Коли страждання закінчиться й ти знову рухатимешся вперед, Бог і надалі тебе вестиме, освітлюватиме, просвіщатиме та живитиме. Але якщо ти цього не усвідомлюєш, негативно налаштований і просто впадаєш у відчай, якщо ти так думаєш, то тебе настигне сатанинська спокуса. Коли Йов проходив через випробування, Бог і сатана заклалися між собою, і Бог дозволив сатані вразити Йова. Незважаючи на те, що Йова випробовував Бог, насправді його побив сатана. З точки зору сатани, він спокушав Йова, але Йов був на боці Бога. Якби це було не так, то Йов би впав у спокусу. Щойно люди впадають у спокусу, вони потрапляють у небезпеку. Проходження рафінування можна назвати випробуванням від Бога, але якщо ти не в доброму стані, це можна назвати спокусою від сатани. Якщо в тебе немає ясності з видінням, сатана звинуватить тебе та затьмарить тобі видіння. Сам того не усвідомлюючи, ти впадеш у спокусу.

Якщо ти не переживаєш Божу роботу, то ти ніколи не зможеш бути вдосконаленим. У своєму переживанні ти також повинен заглиблюватись у деталі. Наприклад, які речі спонукають тебе до розвитку уявлень і надлишку мотивів та які підхожі практики ти маєш для вирішення цих проблем? Якщо ти можеш переживати Божу роботу, це значить, що ти маєш духовний стан. А якщо ти лише виглядаєш так, ніби маєш силу, це несправжній духовний стан, і ти точно не зможеш стояти непохитно. Лише тоді, коли ви зможете переживати Божу роботу, і зможете переживати її й розмірковувати про неї будь-коли та будь-де, коли ви зможете залишити пастирів і жити незалежно, покладаючись на Бога, і зможете побачити справжні Божі дії, – лише тоді волю Божу буде виконано. Зараз більшість людей не знає, як переживати, і коли вони стикаються з проблемою, вони не знають, як її вирішити; вони не здатні переживати Божу роботу й не можуть вести духовне

життя. Ти мусиш прийняти Божі слова та роботу у своє практичне життя.

Іноді Бог посилає тобі своєрідне почуття, почуття, яке змушує тебе втрачати свою внутрішню втіху та втрачати присутність Бога, так що ти занурюєшся в темряву. Це різновид рафінування. Щоразу, коли ти щось робиш, воно завжди йде не так або ти видихаєшся. Це Божа дисципліна. Іноді, коли ти робиш якийсь непослух чи бунт перед Богом, ніхто інший не може про це знати – але Бог знає. Він не залишить тебе безкарним, і Він тебе дисциплінує. Робота Святого Духа дуже ґрунтовна. Він дуже уважно спостерігає за кожним словом і дією людей, за кожним їхнім учинком і рухом, за кожною їхньою думкою й ідеєю, щоб люди могли внутрішньо усвідомлювати ці речі. Ти робиш щось раз, і воно йде не так, ти робиш щось знову, і воно все одно йде не так, і поступово ти зрозумієш роботу Святого Духа. Багато разів пройшовши через дисциплінування, ти дізнаєшся, що робити, щоб відповідати Божій волі, а що не відповідає Його волі. Зрештою ти отримаєш точні відповіді на вказівки Святого Духа зсередини тебе. Часом ти будеш бунтівничим, і Бог докорятиме тобі зсередини. Усе це йде від Божої дисципліни. Якщо ти не дорожиш Божим словом, якщо ти нехтуєш Його роботою, тоді Він не звертатиме на тебе уваги. Що серйозніше ти ставишся до Божих слів, то більше Він просвіщатиме тебе. Зараз у церкві є деякі люди, чия віра заплутана й непевна, і вони роблять багато неналежних речей і діють без дисципліни, і тому в них не можна ясно побачити роботу Святого Духа. Деякі люди полишають свої обов'язки заради заробітку, вирушаючи займатися бізнесом без дисциплінування; така людина в ще більшій небезпеці. Вони не тільки не мають роботи Святого Духа зараз, але їх буде важко вдосконалити в майбутньому. Є багато людей, у яких не можна побачити роботу Святого Духа та в яких не можна побачити Божої дисципліни. Це ті, кому не ясна воля Бога та хто не знає Його роботи. Ті, хто може стійко стояти посеред рафінувань, хто слідує за Богом, що б Він не робив, і хто щонайменше здатний не піти або ж досягти 0,1 % від того, що досяг Петро, чинять добре, але вони не мають цінності з точки зору використання їх Богом. Багато людей швидко на розуміння, мають справжню любов до Бога та можуть перевершити рівень Петра, і Бог виконує над ними роботу вдосконалення. До таких людей приходять дисципліна та просвітління, і якщо в цих людях є щось, що не відповідає волі Божій, вони можуть це відразу відкинути. Такі люди – золото, срібло й дорогоцінне каміння: їхня цінність найвища! Якщо Бог зробив багато різної роботи, але ти досі подібний до піску чи каменю, тоді ти нічого не вартий!

Божа робота в країні великого червоного дракона чудова й незбагненна. Він удосконалив одну громаду людей і вижене деяких інших, бо в церкві є всякі люди: є ті, хто любить істину, і ті, хто не любить; є ті, хто переживає Божу роботу, і ті, хто ні; є ті, хто виконує свій обов'язок, і ті, хто не виконує; є ті, хто свідчить про Бога, і ті, хто не свідчить, – і частина з них є невіруючими й лихими людьми, і вони точно будуть вигнані. Якщо в тебе немає ясного знання про Божу роботу, то ти будеш

негативно налаштованим; це тому, що Божу роботу можна побачити лише в меншості людей. У цей час стане ясно, хто насправді любить Бога, а хто ні. Ті, хто насправді любить Бога, мають роботу Святого Духа, тоді як ті, хто насправді не любить Його, будуть виявлені через кожний етап Його роботи. Вони стануть тими, хто має бути вигнаний. Ці люди будуть виявлені в ході роботи завоювання, і це люди, які не мають цінності для того, щоб їх удосконалювати. Ті, хто був удосконалений, були здобуті Богом у всій своїй повноті та здатні любити Бога, як Петро. Ті, хто був завойований, не мають спонтанної любові, а мають тільки пасивну, і вони змушені любити Бога. Спонтанна любов розвивається через розуміння, отримане через практичний досвід. Ця любов займає серце людини та робить її добровільно відданою Богові; Божі слова стають її основою, і людина здатна страждати за Бога. Звісно, все це має той, хто був удосконалений Богом. Якщо ти лише прагнеш бути завойованим, то ти не можеш свідчити про Бога; якби Бог досягнув своєї мети спасіння тільки через завоювання людей, то етап прислужників завершив би справу. Однак завоювання людей не є кінцевою метою Бога, а Його справжня мета – вдосконалити людей. Тож не кажи, що ця стадія є роботою завоювання, а кажи, що це робота вдосконалення та вигнання. Деякі люди не були завойовані повністю, і в ході їх завоювання громада людей буде вдосконала. Ці дві частини роботи виконуються злагоджено. Навіть за такий тривалий період роботи люди не пішли, і це показує, що мету завоювання досягнуто – це факт завойованості. Рафінування потрібні не для того, щоб бути завойованим, а для того, щоб бути вдосконалим. Без рафінувань людей не можна було б удосконалити. Тож рафінування справді цінні! Сьогодні вдосконалюється та здобувається одна громада людей. Усі десять благословень, згадані раніше, були спрямовані на тих, хто був удосконалений. Усе, що стосується зміни образу на землі, спрямоване на тих, хто був удосконалений. Ті, хто не був удосконалений, не гідні отримати обіцянки Бога.

Лише пройшовши через болісні випробування, ти зможеш пізнати, що Бог гідний любові

Таж наскільки сильно ти сьогодні любиш Бога? І таж скільки ти знаєш про все, що Бог у тобі зробив? Це те, про що ти мусиш дізнатися. Коли Бог приходить на землю, усе, що Він зробив у людині та дозволив людині побачити, – для того, щоб людина Його полюбила та справді Його пізнала. Причина того, що людина здатна страждати за Бога та зуміла дійти так далеко, – це, з одного боку, Божа любов, а з іншого боку – Боже спасіння; ба більше, це й суд та робота кари, яку Бог виконав у людині. Якщо ви позбавлені Божого суду, кари та випробувань, і якщо Бог не змусив вас страждати, то, щиро кажучи, ви насправді не любите Бога. Що більша

Божа робота в людині та що більше страждання людини, то очевидніше, наскільки значуща Божа робота, і то більше серце людини здатне справді любити Бога. Як навчитися любити Бога? Без мук і рафінування, без болісних випробувань – і більше того, якби Бог давав людині тільки благодать, любов і милосердя, – хіба б ти зміг досягти стадії істинної любові до Бога? З одного боку, під час Божих випробувань людина пізнає свої недоліки й усвідомлює, що вона незначна, нікчемна та нища, що вона є ніщо та нічого не має; з іншого боку, під час Своїх випробувань Бог створює для людини різні обставини, які роблять людину більш здатною відчувати, що Бог гідний любові. Хоча біль великий і часом нездоланний – настільки, що навіть сягає рівня нищівної скорботи, – але переживши його, людина бачить, яка прекрасна та робота, яку Бог у ній вершить, і тільки на цьому підґрунті в людині зароджується справжня любов до Бога. Сьогодні людина бачить, що не здатна по-справжньому пізнати себе лише через Божу благодать, любов і милосердя, а ще менше вона спроможна пізнати людську сутність. Тільки через Боже рафінування та суд і під час самого рафінування людина може пізнати свої недоліки й усвідомити, що вона нічого не має. Отже, любов людини до Бога будується на підґрунті Божого рафінування та суду. Якщо ти лише втішаєшся Божою благодаттю, маючи мирне сімейне життя або матеріальні благословення, то ти не здобув Бога, і твоя віра в Бога не може вважатись успішною. Бог уже виконав у плоті одну стадію роботи благодаті, і Він уже наділив людину матеріальними благословеннями, та людину не можна зробити досконалою за допомогою самих лише благодаті, любові та милосердя. У своєму життєвому досвіді людина стикається з частиною Божої любові та бачить Божу любов і милосердя, однак, відчувши їх упродовж певного часу, вона бачить, що Божа благодать і Його любов та милосердя не здатні зробити людину досконалою, не здатні проявити те, що в людині розбещене, і не здатні позбавити людину її розбещеного характеру або зробити її любов і віру досконалими. Божа робота благодаті була роботою одного періоду, і людина не може покладатися на те, що пізнає Бога, втішаючись Божою благодаттю.

Якими засобами вершиться Боже вдосконалення людини? Воно вершиться за допомогою Його праведного характеру. Божий характер переважно складається з праведності, гніву, величі, суду та прокляття, і Він удосконалює людину переважно через Свій суд. Деякі люди не розуміють і питають, чому Бог може зробити людину досконалою лише через суд і прокляття. Вони кажуть: «Якби Бог прокляв людину, хіба б людина не померла? Якби Бог судив людину, хіба б людина не була осуджена? То як її тоді можна зробити досконалою?». Так говорять люди, які не знають Божої роботи. Те, що Бог проклинає, – це людська непокора, а те, що Він судить, – це людські гріхи. Хоча Він говорить суворо та невблаганно, Він виявляє все, що є всередині людини, викриваючи через ці жорсткі слова те, що в людині істотне, але через такий суд Він дає людині глибоке знання сутності плоті, і таким

чином людина скоряється перед Богом. Людська плоть гріховна та сатанинська, вона непокірлива, і вона – об'єкт Божої кари. Тож щоб людина змогла пізнати себе, її мають спіткати слова Божого суду, і має бути застосовано всякий вид рафінування; тільки тоді Божа робота може бути дієвою.

Зі слів, промовлених Богом, можна побачити, що Він уже осудив людську плоть. Тож хіба ці слова – не слова прокляття? Слова, промовлені Богом, відкривають справжню сутність людини, і через це одкровення людина постає перед судом, і коли вона бачить, що неспроможна вдовольнити Божу волю, то відчуває всередині скорботу й каяття, вона відчуває, що так завинила Богу, й не може виконати Божу волю. Бувають часи, коли Святий Дух дисциплінує тебе зсередини, і ця дисципліна йде від Божого суду; бувають часи, коли Бог докоряє тобі та ховає від тебе Своє лице, коли Він не звертає на тебе уваги та не вершить у тобі Своєї роботи, беззвучно караючи тебе, щоб тебе очистити. Божа робота в людині призначена переважно для того, щоб виявити Його праведний характер. Яке свідчення людина зрештою дає про Бога? Людина свідчить, що Бог є праведним Богом, що Його характер є праведність, гнів, кара та суд; людина засвідчує праведний Божий характер. Бог використовує Свій суд, щоб зробити людину досконалою, Він любив людину й урятував людину – та скільки містить у собі Його любов? Там є суд, велич, гнів і прокляття. Хоча Бог у минулому проклинав людину, Він не запроторив її повністю в криницю безодню, але скористався цим, як засобом для очищення людської віри; Він не скарав людину смертю, але вчинив так, щоб зробити людину досконалою. Сутність плоті є те, що від сатани – Бог це сказав цілковито правильно, – та факти, виконані Богом, не звершуються за Його словами. Він тебе проклинає, щоб ти міг Його полюбити та щоб ти міг пізнати сутність плоті; Він тебе карає, щоб ти міг прокинутися, щоб дозволити тобі пізнати недоліки в собі й усвідомити повну людську негідність. Тож Божі прокляття, Його суд і Його велич та гнів – усі вони для того, щоб зробити людину досконалою. Усе, що Бог сьогодні робить, і праведний характер, який Він виявляє всередині вас, – усе це для того, щоб зробити людину досконалою. Така є Божа любов.

У своїх традиційних уявленнях людина вірить, що Божа любов – то Його благодать, милосердя та співчуття до людської слабкості. Хоча ці речі – теж Божа любов, вони занадто однобічні, і вони – не головні засоби, які Бог уживає для вдосконалення людини. Деякі люди починають вірити в Бога через хворобу. Ця хвороба – Божа благодать для тебе; без неї ти не повірив би в Бога, і якби ти не вірив у Бога, то не дійшов би так далеко, – тож навіть ця благодать є Божою любов'ю. У час віри в Ісуса люди робили багато такого, чого Бог не любив, бо не розуміли істини, та Бог має любов і милосердя, і Він привів людину так далеко, і хоча людина нічого не розуміє, та Бог усе одно дозволяє їй слідувати за Ним, ба більше – Він привів людину в сьогоднішня. Хіба це не Божа любов? Те, що виявляється в Божому характері, – це Божа любов, і то цілковито правильно! Коли

будування церкви сягнуло свого піка, Бог звершив цей етап роботи прислужників і запроторив людину в криницю безодню. Слова часу прислужників усі були прокляттями: прокляттями твоєї плоті, прокляттями твого розбещеного сатанинського характеру та прокляттями тих речей у тобі, що не вдовольняють Божу волю. Робота, виконана Богом на тому етапі, була явлена як велич, після чого Бог незабаром звершив етап роботи кари, і настало випробування смертю. У такій роботі людина побачила Божий гнів, велич, суд і покару, але ще вона побачила Божу благодать, Його любов і Його милосердя. Усе, що зробив Бог, і все, що було явлене як Його характер, – то була Божа любов до людини, і все, що зробив Бог, змогло вдовольнити потреби людини. Він зробив це для того, щоб удосконалити людину, і Він забезпечив людину за її духовним станом. Якби Бог цього не зробив, людина не змогла б прийти до Нього та ніяк не зуміла б пізнати правдиве Боже лице. Від часів, коли людина вперше почала вірити в Бога, і до сьогодні Бог поступово забезпечував людину у відповідності з її духовним станом, щоб усередині людина поступово пізнала Його. Лише дійшовши сьогодні, людина усвідомлює, наскільки ж чудовий суд Божий. Етап роботи прислужників був першим випадком роботи прокляття від часу створення й до сьогодні. Людина була проклята потрапити в криницю безодню. Якби Бог того не зробив, сьогодні людина не мала б істинного знання Бога; лише через Боже прокляття людина формально стикнулася з Його характером. Людина була виявлена через випробування прислужників. Вона побачила, що її вірність була неприйнятна, що її духовний стан був замалий, що вона була нездатна вдовольнити Божу волю та що її твердження, ніби вона повсякчас вдовольняє Бога, були не більше ніж словами. Хоча Бог прокляв людину на етапі роботи прислужників, та якщо зараз озирнутися на той крок Божої роботи, то він був чудовий: він став для людини відмінним вирішальним моментом і спричинив велику зміну в характері її життя. Перед часом прислужників людина нічого не розуміла про шукання життя та мудрість Божої роботи, про те, що значить вірити в Бога, і так само людина не розуміла, що Божа робота може її випробовувати. Від часу прислужників і до сьогодні людина бачить, яка чудова Божа робота – для людини вона незбагненна. Людина нездатна своїм мозком уявити, як Бог вершить Свою роботу, і вона також бачить, який малий її духовний стан, і що забагато в ній непокірливого. Коли Бог прокляв людину, це було для отримання певного результату, і Він не скарав людину смертю. Хоча Він прокляв людину, Він це зробив словами, і Його прокляття насправді не спіткали людину, бо це людську непокору Бог прокляв, тож слова Його проклять також були промовлені, щоб зробити людину досконалою. Чи Бог судить людину, чи проkliнає, і те і те робить її досконалою: і те і те робиться, щоб зробити досконалим те, що в людині нечисте. Таким чином людина очищується, і те, чого в людині не вистачає, робиться досконалим через Його слова та роботу. Кожний крок Божої роботи – чи то суворі слова, чи то суд, чи кара – робить людину досконалою та є цілковито

доречним. Ніколи впродовж віків Бог не вершив такої роботи; сьогодні він творить у вас роботу, щоб ви цінували Його мудрість. Хоча ви терпіли всередині певний біль, ваші серця відчувають твердість і мир; мати змогу втішатися цією стадією Божої роботи – то ваше благословення. Що б ви не змогли здобути в майбутньому, уся Божа робота у вас, яку ви сьогодні бачите, – то любов. Якщо людина не пройде через Божий суд і рафінування, її дії й наснага назавжди залишаться поверхневими, і її характер назавжди залишиться незмінним. Чи можна це вважати за здобуття Богом? Хоча сьогодні в людині досі багато пихатого й зарозумілого, та людський характер став набагато стійкішим. Бог має справу з тобою, щоб спасти тебе, і хоча ти при цьому можеш відчувати певний біль, та прийде той день, коли у твоєму характері станеться зміна. У той час ти озирнешся на минуле та побачиш, яка мудра Божа робота, і в той час ти зможеш справді зрозуміти Божу волю. Сьогодні є деякі люди, які кажуть, ніби вони розуміють Божу волю, та це не надто реалістично. Насправді вони мовлять брехню, бо наразі вони ще не розуміють, у чому полягає Божа воля: чи в тому, щоб спасти людину, чи в тому, щоб її проклясти. Може, зараз ти не можеш цього бачити ясно, та прийде день, коли ти побачиш, що день здобуття Богом слави настав, і ти побачиш, наскільки це значуще – любити Бога, і таким чином ти пізнаєш людське життя, і твоя плоть житиме у світі любові до Бога, тож твій дух буде звільнений, твоє життя буде повне радості, і ти завжди будеш близький до Бога та сподіватимешся на Нього. У той час ти справді зрозумієш, наскільки цінна сьогоднішня Божа робота.

Сьогодні більшість людей не мають того знання. Вони вірять, що страждання не має цінності, що світ їх не визнає, що їхнє сімейне життя проблемне, що Богу вони не милі, а їхні перспективи похмурі. У деяких людей страждання сягає краю, і їхні думки звертаються до смерті. То не справжня любов до Бога; такі люди – боягузи, вони не мають витривалості, вони слабкі та безсили! Бог жадає, щоб людина Його любила, та що більше людина Його любить, то більші її страждання, і що більше людина Його любить, то більші її випробування. Якщо ти Його любиш, тоді тебе спіткає всяке страждання, – а якщо не любиш, то, можливо, все для тебе йтиме гладко й усе навколо тебе буде мирним. Коли ти полюбиш Бога, то відчуватимеш, ніби багато що навколо тебе нездоланне, і оскільки твій духовний стан занадто малий, ти будеш очищений; більше того, ти будеш нездатний вдовольнити Бога, і ти завжди відчуватимеш, що воля Божа занадто велична, і людина не в силах до неї дотягнутися. Через усе це ти будеш очищений – усередині ти будеш очищений, бо багато в тобі слабкості й багато такого, що неспроможне вдовольнити Божу волю. Та ви маєте ясно бачити, що чистота здобувається лише рафінуванням. Тож протягом цих останніх днів ви мусите свідчити про Бога. Яким би великим не було ваше страждання, потрібно дійти до самого кінця, і навіть при останньому подиху все одно потрібно бути вірним Богові та покірним Йому; тільки це є справжня любов до Бога, і тільки це є потужне та

гучне свідчення. Коли тебе спокушає сатана, мусиш казати: «Мое серце належить Богові, і Бог уже мене здобув. Я не можу тебе вдовольнити: я мушу всього себе присвятити тому, щоб вдовольнити Бога». Що більше ти вдовольняєш Бога, то більше Бог благословляє тебе й то більша сила твоєї любові до Бога; ти теж так само матимеш віру та рішучість і відчуватимеш, що немає нічого більш вартісного чи значущого, ніж життя, проведене в любові до Бога. Можна сказати, що поки людина любить Бога, вона не матиме смутку. Хоча бувають часи, коли твоя плоть слабка й тебе обступає багато реальних турбот, у такі часи ти справді покладатимешся на Бога, і у твоєму дусі ти будеш утішений, і ти відчуєш упевненість і те, що тобі є на що покластися. Таким чином ти зможеш перемогти багато обставин, і тому ти не скаржитимешся на Бога через страждання, які ти терпиш. Натомість ти хотітимеш співати, танцювати й молитися, збиратися разом із іншими та спілкуватися, думати про Бога, і ти відчуватимеш, що всі люди, справи та речі навколо тебе, впорядковані Богом, є придатними. Якщо ти не любиш Бога, то все, на що ти дивитимешся, тебе дратуватиме, і ніщо не радуватиме твоє око; у дусі своєму ти будеш не вільний, а пригнічений, твоє серце завжди скаржитиметься на Бога, і ти завжди відчуватимеш, що ти терпиш таку велику муку й вона така несправедлива. Якщо твої шукання будуть не заради щастя, а щоб вдовольнити Бога та не бути звинуваченим сатаною, то такі шукання дадуть тобі велику силу любити Бога. Людина здатна виконати все, що промовлене Богом, і все, що вона робить, здатне вдовольнити Бога, – ось що значить володіти реальністю. Шукати Божого вдоволення значить використовувати свою любов до Бога, щоб утілювати Його слова в життя; незалежно від часу – навіть коли інші знесилені – у тобі все одно є серце, яке любить Бога, яке глибоко прагне Бога та сумує за Ним. Це і є справжній духовний стан. Те, наскільки насправді високий твій духовний стан, залежить від того, наскільки велика твоя любов до Бога, чи здатен ти стійко триматися під час випробувань, чи слабкий ти, коли тобі трапляються певні обставини, та чи можеш ти стояти на своєму, коли брати й сестри відкидають тебе; прихід фактів покаже, яка насправді твоя любов до Бога. Багато Божої роботи показує, що Бог справді любить людину, хоча очі людського духу ще не відкрилися до кінця, і вона не здатна ясно бачити ні багато чого з Божої роботи та Його волі, ні багато прекрасного, що є в Богові; замало в людини справжньої любові до Бога. Увесь цей час ти вірив у Бога, і сьогодні Бог відрізав усі шляхи відступу. Якщо говорити реалістично, у тебе немає іншого вибору, крім як піти правильним шляхом – тим правильним шляхом, на який тебе привів суворий Божий суд і Його найвище спасіння. Тільки пройшовши через тяготи й рафінування, людина пізнає, що Бог любий. Можна сказати, що через свої переживання до сьогодні людина частково пізнала, що Бог гідний любові, та цього все ще недостатньо, бо людині ще багато чого не достає. Людина має пізнати на собі більше чудової Божої роботи та більше всього того рафінування через страждання, влаштованого Богом. Лише тоді характер життя людини зможе змінитися.

Лише той, хто любить Бога, по-справжньому вірить у Бога

Сьогодні, коли ви прагнете любити і пізнавати Бога, з одного боку, ви мусите пройти крізь труднощі й рафінування, з іншого, ви мусите сплатити ціну. Жоден урок не є настільки глибоким, як урок любові до Бога, і можна сказати, що урок, який люди виносять із життя, прожитого у вірі, полягає в тому, як любити Бога. Це означає: якщо ти віриш у Бога, ти мусиш любити Бога. Якщо ти тільки віриш у Бога, але не любиш Його і не досяг пізнання Бога, і ніколи не любив Бога правдивою любов'ю, яка йде з твого серця, тоді твоя віра в Бога марна; якщо, віруючи в Бога, ти не любиш Бога, тоді ти даремно живеш, і все твоє життя є найнікчемнішим. Якщо упродовж усього твого життя ти ніколи не любив Бога або не догоджав Йому, то який сенс тобі жити? І який сенс у твоїй вірі в Бога? Хіба це не марнування зусиль? Іншими словами, якщо люди хочуть вірити в Бога і любити Його, тоді вони мусять сплатити ціну. Замість того, щоб намагатися поводитися певним чином назовні, вони повинні прагнути істинного розуміння в глибині своїх сердець. Якщо ти із захватом співаєш і танцюєш, але не спроможний втілювати істину в життя, хіба можна сказати, що ти любиш Бога? Любов до Бога вимагає шукати Божу волю в усіх речах, аби, коли з тобою щось станеться, ти зазирнув глибоко всередину, прагнучи збагнути Божу волю і намагаючись побачити, якою є Божа воля у цьому питанні, чого Він просить тебе досягти і як ти повинен зважати на Його волю. Наприклад: стається щось, що вимагає від тебе пережити труднощі, і в цей час ти повинен зрозуміти, якою є Божа воля і як ти повинен зважати на Його волю. Тобі не можна догоджати собі: спершу відкинь себе вбік. Немає нічого жалюгіднішого за плоть. Ти мусиш прагнути догодити Богу, і ти мусиш виконати свій обов'язок. З такими думками Бог принесе тобі особливе просвітлення у цьому питанні, і твоє серце також знайде розраду. Чи то велика справа, чи маленька, коли щось із тобою стається, ти мусиш передусім відкинути себе вбік і поставитися до плоті, як до найнікчемнішої з-поміж усіх речей. Чим більше ти догоджаєш плоті, тим більше вільностей вона собі дозволяє; якщо ти задовольниш її цього разу, наступного разу вона проситиме більшого. Поки це триває, люди починають любити плоть дедалі більше. Плоть завжди має екстравагантні бажання; вона завжди просить, аби ти догоджав їй і тішив зсередини, чи то в тому, що ти їси, що вдягаєш, чи то в тому, як втрачаєш самовладання або потураєш своїм слабкостям і лінощам... Чим більше ти догоджаєш плоті, тим більшими стають її бажання і тим розбещенішою стає плоть, доки не дійде до того, коли плоть людська заचाїть ще глибші уявлення і не скориться Богу, звеличить себе і засумнівається у Божій роботі. Чим більше ти догоджаєш плоті, тим сильнішими стають її слабкості; ти завжди відчуватимеш, що ніхто не співчуває твоїм слабкостям, ти повсякчас вважатимеш, що Бог надто далеко зайшов, і ти казатимеш: «Як може Бог бути настільки суворим? Чому Він не

дасть людям передиху?». Коли люди догоджають плоті і надто плекають її, вони занапащають себе. Якщо ти по-справжньому любиш Бога і не догоджаєш плоті, ти побачиш, що все, що робить Бог, є надзвичайно правильним і надзвичайно хорошим, і що Його прокляття твого бунтарства і засудження твоєї неправедності виправдані. Прийде час, коли Бог виправлятиме й дисциплінуватиме тебе, створюючи умови, щоб стримати тебе, змушуючи тебе постати перед Ним, – і ти завжди відчуватимеш, що те, що робить Бог, – прекрасне. Так ти відчуватимеш, наче болю майже немає, і що Бог справді гідний любові. Якщо ж ти потураєш слабкостям плоті і кажеш, що Бог заходить задалеко, тоді ти повсякчас відчуватимеш біль і завжди будеш пригнічений, і тобі буде незрозуміла вся робота Бога, і тобі здаватиметься, наче Бог зовсім не співчуває слабкості людини і не знає про її труднощі. І таким чином ти постійно почуватимешся нещасним і самотнім, наче ти зазнав великої несправедливості, і в цей момент ти почнеш скаржитися. Чим більше ти в такий спосіб потуратимеш слабкостям плоті, тим більше відчуватимеш, що Бог задалеко заходить, доки не дійде до того, що ти заперечуватимеш роботу Бога і почнеш опиратися Богові і сповнишся непокори. Отже, ти мусиш повстати проти плоті, а не потурати їй: «Мій чоловік (дружина), діти, перспективи, шлюб, сім'я – все це не має значення! У моєму серці є тільки Бог, і я маю щосили намагатися догодити Богові, а не плоті». Ти повинен мати таку рішучість. Якщо ти завжди сповнений такої рішучості, тоді, коли ти втілюватимеш істину в життя і відкинеш себе, ти зможеш зробити це, доклавши лише трохи зусиль. Кажуть, одного разу якийсь селянин побачив на дорозі змію, яка лежала нерухомо, замерзла. Селянин підібрав її і притис до грудей, і коли змія відігрілась й ожила, вона вкусила селянина до смерті. Людська плоть подібна до цієї змії: її суть – шкодити людському життю, і коли вона повністю опановує тебе, твоє життя стає занапащеним. Плоть належить сатані. У ній закладені екстравагантні бажання, вона думає тільки про себе, вона хоче насолоджуватися комфортом і впиватися дозвіллям, загрузнувши в лінощах і ледарстві, і, задовольнивши її до певної межі, ти зрештою будеш з'їдений нею. Тобто, якщо ти задовольниш її цього разу, наступного разу вона проситиме більшого. Вона завжди має екстравагантні бажання й нові вимоги та користується твоїм потуранням плоті, щоб змусити тебе плекати її ще більше і жити серед її вигод, – і якщо ти не здолаєш її, ти зрештою себе занапастиш. Чи зможеш ти здобути життя перед Богом і яким буде твій остаточний кінець, залежить від того, як ти повставатимеш проти плоті. Бог спас тебе, обрав тебе і визначив тебе наперед, але якщо сьогодні ти не бажаєш догодити Йому, ти не бажаєш втілити істину в життя, ти не бажаєш повстати проти власної плоті серцем, яке щиро любить Бога, то зрештою ти занапастиш себе і тому зазнаєш невимовного болю. Якщо ти завжди потураєш плоті, сатана поступово поглине тебе і залишить тебе без життя або дотику Духа, поки не настане день, коли ти станеш повністю темним всередині. Живучи у темряві, ти

потрапиш у полон до сатани, у тебе в серці більше не буде Бога, і тоді ти заперечуватимеш існування Бога і покинеш Його. Отже, якщо люди хочуть любити Бога, вони мусять сплатити ціну болю та пережити труднощі. Не потрібно ззовні виявляти запопадливість і старанність, більше читати і більше метушитись; натомість їм варто відкинути те, що всередині: екстравагантні думки, особисті інтереси, власні міркування, уявлення та наміри. Такою є воля Божа.

Розбір Бога із зовнішнім характером людей також є однією з частин Його роботи; розбір із зовнішньою, ненормальною людською природою, наприклад, або з їхнім способом життя і звичками, їхньою поведінкою і звичаями, а також із їхнім зовнішнім поведінням та їхньою гарячковістю. Але коли Він просить людей втілити істину в життя і змінити свій характер, то передусім йдеться про розбір із намірами та уявленнями всередині них. Розібратися лише із твоїм зовнішнім характером нескладно; це однаково, що попросити тебе не їсти те, що ти любиш, – це легко. Однак те, що стосується уявлень всередині тебе, не так просто відпустити. Це вимагає від людей повстати проти плоті, сплатити ціну та постраждати перед Богом. Особливо це стосується людських намірів. Відколи люди почали вірити в Бога, вони виношують чимало неправильних намірів. Коли ти не втілюєш істину в життя, тобі здається, що всі твої наміри є правильними, але коли з тобою щось трапиться, ти побачиш, що всередині тебе багато хибних намірів. Таким чином, коли Бог удосконалює людей, Він змушує їх усвідомити, що в них є багато уявлень, які перешкоджають їхньому пізнанню Бога. Коли ти усвідомиш, що твої наміри є хибними, якщо ти зможеш припинити жити згідно зі своїми уявленнями і намірами, і зможеш свідчити про Бога, і твердо триматимешся своєї позиції в усьому, що з тобою відбувається, це доводить, що ти повстав проти плоті. Коли ти повстанеш проти плоті, всередині тебе неодмінно відбудеться битва. Сатана спробує змусити людей слідувати за ним, спробує змусити людей слідувати уявленням плоті та відстоювати інтереси плоті, – але слова Божі просвітять й освітять людину зсередини, і в цей момент від тебе залежить, чи слідуватимеш ти за Богом, чи за сатаною. Бог просить людей втілювати істину в життя, перш за все, щоб розібратися з тим, що у них всередині, щоб розібратися з їхніми думками та уявленнями, які не по серцю Богові. Святий Дух торкається серця людей, просвітлює та освітлює їх. Тому за всім, що відбувається, стоїть битва: щоразу, коли люди втілюють істину в життя або втілюють любов до Бога в життя, відбувається велика битва, і хоча може здаватися, що з їхньою плоттю все гаразд, у глибині їхніх сердець насправді точиться битва між життям і смертю, – і лише після цієї затаїтої битви, після величезної кількості роздумів може бути прийняте рішення про перемогу чи поразку. Не зрозуміло, варто сміятися чи плакати. Оскільки чимало намірів усередині людей є хибними, або й тому, що значна частина Божої роботи має розбіжності з їхніми уявленнями, коли люди втілюють істину в життя, за лаштунками розгортається велика битва. Втіливши цю істину в

життя, за лаштунками люди проллють незліченну кількість гірких сліз, перш ніж остаточно приймуть рішення догодити Богу. Саме через цю битву люди зазнають страждань і рафінування; це і є справжнє страждання. Коли битва спіткає тебе, якщо ти зможеш по-справжньому стати на сторону Бога, ти зможеш догодити Богові. Втілюючи істину в життя, людина неминуче страждатиме всередині; якби на той момент, коли вони втілюють істину в життя, все всередині людей було правильним, тоді у них не було б потреби бути вдосконаленими Богом, і не було б битви, і вони не страждали б. Саме тому, що в людях є багато такого, що не годиться для використання Богом, і тому, що в них багато бунтарського характеру плоті, людям потрібно ґрунтовніше засвоїти урок повстання проти плоті. Саме це Бог називає стражданням, яке Він попросив людину пройти разом із Ним. Стикаючись із труднощами, поквася помолитися Богу: «О Боже! Я хочу догодити Тобі, я хочу витримати останні труднощі, щоб догодити Твоєму серцю, і наскільки б великі невдачі мене не спіткали, я однаково мушу догодити Тобі. Навіть якщо мені доведеться віддати все своє життя, однаково я мушу догодити Тобі!». З такою рішучістю, коли ти молишся таким чином, ти зможеш бути непохитним у своєму свідченні. Щоразу, коли вони втілюють істину в життя, щоразу, коли вони проходять рафінування, щоразу, коли їх випробовують, і щоразу, коли Божя робота настає їх, людям доводиться терпіти невимовний біль. Усе це є випробуванням для людей, а отже, всередині кожного з них точиться битва. Це є фактична ціна, яку вони платять. Читати більше Божих слів та більше метушитися – це частина цієї ціни. Це те, що люди повинні робити, це їхня відповідальність та обов'язок, який вони повинні виконувати, але люди повинні відкинути те всередині них, що потрібно відкинути. Якщо ти цього не зробиш, то, наскільки б великим не було твоє зовнішнє страждання, скільки б ти не метушився, усе буде марно! Іншими словами, тільки зміни всередині тебе можуть визначити, чи твої зовнішні труднощі мають цінність. Якщо твій внутрішній характер змінився і ти втілює істину в життя, тоді всі твої зовнішні страждання отримають Боже схвалення; якщо ж змін у твоєму внутрішньому характері не відбулось, то скільки б страждань ти не переніс або скільки б не метушився назовні, схвалення від Бога не буде, а труднощі, не підтверджені Богом, є марними. Отже, чи буде сплачена тобою ціна схвалена Богом, залежить від того, чи відбулися всередині тебе зміни, і чи втілює ти істину в життя і чи повстав проти своїх власних намірів та уявлень, щоб здобути задоволення Божої волі, пізнання Бога і вірність Богу. Скільки б ти не метушився, якщо ти ніколи не вмів повставати проти своїх власних намірів, а прагнув лише зовнішніх дій і завзяття, і ніколи не звертав уваги на своє життя, то твої труднощі виявляться марними. Якщо за певних обставин ти захочеш щось сказати, але всередині відчуватимеш, що сказати це буде неправильно, що це не принесе користі твоїм братам і сестрам і може завдати їм болю, тоді ти не скажеш цього, воліючи терпіти біль усередині, бо ці слова не можуть відповідати волі Бога. У цей

момент усередині тебе відбудеться битва, але ти волітимеш терпіти біль і відмовитися від того, що любиш. Ти будеш готовий перенести ці труднощі, щоб догодити Богу, і хоча всередині ти страждатимеш від болю, ти не потуратимеш плоті, і Боже серце буде задоволене, а тому і ти будеш утішений всередині. Це справжня сплата ціни, і це бажана Богом ціна. Якщо ти так чиниш, Бог неодмінно благословить тебе; якщо ж ти не зможеш цього досягти, то скільки б ти не розумів або як би добре не говорив, усе буде даремно! Якщо на шляху до любові до Бога ти зможеш стати на сторону Бога, коли Він змагається з сатаною, і не повернешся до сатани, тоді ти досягнеш любові до Бога і будеш непохитним у своєму свідченні.

Кожен крок роботи, яку Бог виконує серед людей, назовні виглядає наче взаємини між людьми, наче щось народжене людськими домовленостями або людським втручанням. Але за лаштунками кожен крок роботи і все, що відбувається, є ставкою, що її робить сатана перед Богом, і це вимагає від людей бути непохитними у своєму свідченні перед Богом. Розгляньмо, наприклад, суд над Йовом: за лаштунками сатана бився об заклад із Богом, і те, що сталося з Йовом, було справою рук людських і втручанням людей. За кожним кроком роботи, яку Бог виконує серед вас, стоїть ставка сатани перед Богом, – за всім цим стоїть битва. Наприклад, якщо ти упереджено ставишся до своїх братів і сестер, у тебе будуть слова, які ти захочеш сказати – слова, що, як ти відчуваєш, можуть викликати невдоволення Бога, – але якщо ти їх не скажеш, ти відчуватимеш внутрішній дискомфорт, і в цей момент усередині тебе розгорнеться битва: «Казати мені чи ні?». Це і є битва. Таким чином, у всьому, з чим ти стикаєшся, відбувається битва, і коли всередині тебе відбувається битва, завдяки твоїй реальній співпраці та справжньому стражданню Бог працює всередині тебе. Зрештою, ти здатний відкинути те, що всередині тебе, і гнів природним чином згасає. Такий результат твоєї співпраці з Богом. Усе, що роблять люди, вимагає від них сплачувати своїми зусиллями певну ціну. Без реальних труднощів вони не здатні догодити Богу; вони навіть не наближаються до того, щоб догодити Богу, і просто виголошують беззмістовні гасла! Чи можуть ці порожні гасла догодити Богові? Коли Бог і сатана стають до герцю в духовній сфері, як ти повинен догоджати Богу і як ти повинен бути непохитним у своєму свідченні про Нього? Ти повинен знати, що все, що з тобою відбувається, – це велике випробування і це той час, коли ти потрібен Богу для свідчення. Хоча ззовні вони можуть здаватися неважливими, коли такі речі стаються, вони показують, любиш ти Бога чи ні. Якщо любиш, ти зможеш бути непохитним у своєму свідченні про Нього, а якщо ти не втілюєш любов до Нього в життя, це свідчить, що ти не той, хто втілює істину в життя, що ти без істини й без життя, що ти – полова! Усе, що стається з людьми, відбувається тоді, коли Богові потрібно, аби вони були непохитними у своєму свідченні про Нього. Хоча в цей момент з тобою не відбувається нічого особливого і ти не свідчиш багато, кожна деталь твого повсякденного життя – це справа свідчення про Бога. Якщо ти можеш

заслужити на захоплення своїх братів і сестер, членів своєї сім'ї та всіх навколо тебе; якщо одного дня прийдуть безбожники та почнуть захоплюватись усім, що ти робиш, і побачать, що все, що робить Бог, дивовижне, тоді ти успішно свідчив. Хоча у тебе немає проникливості і твоє достоїнство низького рівня, завдяки Божому вдосконаленню тебе ти здатний догодити Йому і зважати на Його волю, показуючи іншим, яку велику роботу Він виконав у людях найнижчого достоїнства. Коли люди пізнають Бога і стають звитяжцями перед сатаною, великою мірою відданими Богу, тоді ні в кого немає більшої стійкості, аніж у цієї групи людей, і це – найбільше свідчення. Хоча ти не здатний виконувати велику роботу, ти здатний догодити Богу. Інші не можуть відкинути свої уявлення, а ти можеш; інші не можуть свідчити про Бога у своєму реальному житті, але ти можеш використати свій реальний духовний стан і дії, щоб відплатити за Божу любов і голосно свідчити про Нього. Тільки це вважається справжньою любов'ю до Бога. Якщо ти на це не здатний, ти не свідчиш ані серед членів своєї сім'ї, ані серед братів і сестер, ані перед людьми цього світу. Якщо ти не можеш свідчити перед сатаною, сатана посміється з тебе, він поставиться до тебе як до блазня, як до іграшки, він часто виставлятиме тебе на посміховисько і зведе тебе з розуму. У майбутньому тебе можуть спіткати великі випробування, але сьогодні, якщо ти любиш Бога щирим серцем, і якщо, незважаючи на те, наскільки великі випробування чекають попереду, незалежно від того, що з тобою станеться, ти зможеш залишатися непохитним у своєму свідченні й зможеш догоджати Богові, тоді твоє серце буде втішене, і ти не боятимешся, хай там із якими великими випробуваннями ти зіткнешся в майбутньому. Ви не можете бачити, що станеться у майбутньому; ви можете лише догоджати Богові за сьогоднішніх обставин. Ви не здатні на великі справи і повинні зосередитися на тому, щоб догодити Богу, переживаючи Його слова в реальному житті, і свідчити настільки потужно й гучно, щоб осоромити сатану. Хоча твоя плоть залишиться незадоволеною і постраждає, ти догодиш Богу та осоробиш сатану. Якщо ти завжди чинитимеш так, Бог відкриє перед тобою шлях. Коли одного дня приїде велике випробування, інші впадуть, а ти однаково зможеш залишатися непохитним: завдяки тій ціні, яку ти сплатив, Бог захистить тебе, і ти зможеш бути непохитним і не впасти. Якщо за звичайних умов ти зможеш втілювати істину в життя і догоджати Богу серцем, яке щиро любить Його, тоді Бог, поза сумнівом, захистить тебе під час майбутніх випробувань. Хоча ти нерозумний, невеликого духовного стану і низького достоїнства, Бог не дискримінує тебе. Це залежить від того, чи правильними є твої наміри. Сьогодні ти здатний догодити Богу, будучи уважним до найдрібніших деталей, ти догоджаєш Богові в усьому, ти маєш серце, яке щиро любить Бога, ти віддаєш своє правдиве серце Богу, і хоча є деякі речі, яких ти не можеш зрозуміти, ти можеш постати перед Богом, щоб виправити свої наміри та шукати Божої волі, і ти робиш усе необхідне, щоб догодити Богу. Можливо, твої брати і сестри покинуть тебе, але твоє серце догоджатиме Богу, і ти

не жадатимеш плотських насолод. Якщо ти завжди чинитимеш таким чином, ти будеш захищений, коли тебе спіткають великі випробування.

На який внутрішній стан людей спрямовані випробування? Вони спрямовані на бунтівний характер людей, не здатний догоджати Богові. У людях є багато нечистого, і багато лицемірного, і тому Бог піддає людей випробуванням, аби очистити їх. Але якщо сьогодні ти здатний задовольнити Бога, тоді майбутні випробування стануть для тебе вдосконаленням. Якщо ж сьогодні ти не спроможний догодити Богу, тоді майбутні випробування спокушатимуть тебе, і ти мимоволі занепадеш, і в цей момент ти не зможеш допомогти собі, тому що ти не спроможний встигати за Божою роботою і не маєш справжнього духовного стану. А отже, якщо ти хочеш залишатися непохитним у майбутньому, краще догоджати Богу і слідувати за Ним до самого кінця, сьогодні ти мусиш закласти міцну основу. Ти мусиш догоджати Богу, в усьому втілюючи істину в життя, і зважати на Його волю. Якщо ти завжди чинитимеш так, у тебе всередині буде основа, і Бог вдихне у тебе серце, яке любить Його, і Він дасть тобі віру. Одного дня, коли на тебе дійсно обрушиться випробування, ти справді можеш відчути певний біль і певною мірою засмутишся, і зазнаєш нищівної скорботи, так, наче ти помер, – але твоя любов до Бога не зміниться і стане навіть ще глибшою. Такими є благословення Божі. Якщо ти спроможний із покірливим серцем прийняти все, що Бог каже і робить сьогодні, тоді ти неодмінно будеш благословенний Богом, і таким чином ти станеш тим, кого благословить Бог і хто отримає Його обітницю. Якщо сьогодні ти не практикуєш, коли одного дня тебе спіткають випробування, ти будеш без віри або без серця, сповненого любові, і тоді випробування перетвориться на спокусу; ти будеш занурений у спокусу сатани і не матимеш можливості втекти. Сьогодні ти можеш бути непохитним, зіткнувшись із невеликим випробуванням, але ти не обов'язково зможеш залишитися непохитним, коли одного дня на тебе обрушиться велике випробування. Деякі люди марнославні і вважають, що вони вже майже досконалі. Якщо в такі моменти ти не заглиблюватимешся в себе і залишишся самовдоволенням, тоді ти опинишся в небезпеці. Сьогодні Бог не виконує роботу великих випробувань, і все здається чудовим, але коли Бог випробовуватиме тебе, ти з'ясуєш, що тобі багато чого бракує, адже твій духовний стан замалий, і ти не здатний витримати великі випробування. Якщо ти залишишся таким, яким ти є, і перебуватимеш у стані інерції, тоді, коли прийдуть випробування, ти впадеш. Ви повинні часто звертати увагу на те, наскільки малим є ваш духовний стан; тільки таким чином ви зможете просунутися вперед. Якщо тільки під час випробувань ти бачиш, що твій духовний стан такий малий, що твоя сила волі така слабка, що у тебе всередині замало реального і ти є невідповідним для Божої волі, – якщо ти усвідомиш усе це тільки тоді, то буде запізно.

Якщо ти не знаєш Божого характеру, тоді ти неминуче впадеш під час випробувань, тому що ти не свідомий того, як Бог робить людей досконалими,

якими засобами Він робить їх досконалими, і коли Божі випробування обрушаться на тебе, і вони не відповідатимуть твоїм уявленням, ти не зможеш бути непохитним. Справжня любов Бога – це Його характер у всій повноті, і коли Божий характер у всій повноті проявляється перед людьми, що це приносить твоїй плоті? Коли праведний характер Бога проявляється перед людьми, їхня плоть неминуче зазнає сильного болю. Якщо ти не зазнаєш цього болю, тоді ти не зможеш бути вдосконалим Богом, ані не зможеш присвятити правдиву любов Богу. Якщо Бог удосконалив тебе, Він неодмінно покаже тобі Свій характер у всій повноті. Від часів створення і до сьогодні Бог ніколи не показував людині Свій характер у всій повноті, але в останні дні Він розкриває його цій групі людей, яких Він визначив і обрав, і, вдосконалюючи людей, Він розкриває Свій характер, через який Він робить групу людей довершеними. Такою є правдива любов Бога до людей. Щоб відчувати правдиву любов Божу, людям доводиться терпіти невимовний біль і платити високу ціну. Тільки після цього вони будуть здобуті Богом і зможуть повернути Богові свою правдиву любов, і лише тоді Боже серце буде задоволене. Якщо люди хочуть, щоб Бог зробив їх досконалими, і якщо вони хочуть виконати Його волю і повністю віддати свою правдиву любов Богу, тоді вони повинні перенести багато страждань і багато мук від своїх обставин, щоб зазнати болю, гіршого за смерть. Урешті-решт вони будуть змушені повернути своє правдиве серце Богові. Чи справді хтось любить Бога, чи ні, з'ясовується під час труднощів і рафінування. Бог очищає людську любов, і це також досягається лише у труднощах і рафінуванні.

Коротка бесіда про «Тисячолітнє Царство настало»

Що ви думаєте про видіння Тисячолітнього Царства? Деякі люди багато про нього думають, і вони кажуть: «Тисячолітнє Царство триватиме на землі тисячу років, тож якщо старші члени церкви неодружені, чи треба їм одружуватися? У моєї сім'ї немає грошей – чи слід мені почати заробляти гроші? ...». Що таке Тисячолітнє Царство? Чи ви знаєте? Люди недалекоглядні та страждають від великого випробування. Насправді Тисячолітнє Царство ще формально не настало. Протягом стадії вдосконалення людей Тисячолітнє Царство лише формується; у час Тисячолітнього Царства, про яке говорив Бог, людина вже буде вдосконаленою. Раніше було сказано, що люди будуть як святі та твердо стоятимуть у краї Сінім. Лише коли люди будуть вдосконалені – коли вони стануть святими, про яких говорив Бог, – тоді настане Тисячолітнє Царство. Коли Бог робить людей досконалими, Він очищує їх, і що вони чистіші, то більше вони стають вдосконаленими Богом. Коли нечистота, бунтарство, опір і плотські прояви в тобі будуть вигнані, коли ти будеш очищений, тоді Бог полюбить тебе (іншими словами,

ти будеш святим); коли Бог зробить тебе досконалим і ти станеш святим, ти опинишся у Тисячолітньому Царстві. Нині період Царства. У період Тисячолітнього Царства люди покладатимуться на Божі слова, щоб жити, і всі народи прийдуть під Боже ім'я, і всі зійдуться читати Божі слова. У той же час хтось телефонуватиме, хтось надсилатиме повідомлення факсом... вони використовуватимуть усі способи, щоб отримати доступ до Божих слів, і ви теж прийдете під Божі слова. Усе це станеться після того, як люди будуть вдосконалені. Сьогодні люди вдосконалюються, очищуються, просвітлюються та скеровуються через слова; це період Царства, це стадія вдосконалення людей, і вона не пов'язана з періодом Тисячолітнього Царства. Протягом періоду Тисячолітнього Царства люди вже будуть вдосконалені, і їхній внутрішній розбещений характер буде очищено. У той час слова, промовлені Богом, скеровуватимуть людей крок за кроком і виявлятимуть усі таємниці Божої праці від часу створення до сьогодні, і Його слова говоритимуть людям про Божі діяння в усякий період і всякого дня про те, як Він скеровує людей зсередини, про роботу, яку Він вершить у духовному світі, і розповідатимуть їм про рушійні сили духовного світу. Лише тоді насправді буде період Слова; зараз він лише у стані формування. Якщо люди не стануть очищеними та вдосконаленими, вони ніяким чином не зможуть прожити тисячу років на землі, і їхня плоть неминуче розпадеться. Якщо ж люди очистяться всередині та більше не належатимуть сатані та плоті, тоді вони зостануться в живих на землі. На цій стадії ти досі недалекоглядний, і все, що ви переживаєте, – це любов до Бога та свідчення про Нього за кожен день, що ви живете на землі.

«Тисячолітнє Царство настало» – то пророцтво, подібне до віщування пророка, у якому Бог передрікає, що станеться в майбутньому. Слова, які Бог мовить у майбутньому, і слова, які Він мовить сьогодні, не ті самі: слова майбутнього скеровуватимуть період, тоді як слова, які Він промовляє сьогодні, роблять людей досконалими, очищують їх і розбираються з ними. Період Слова в майбутньому відрізняється від періоду Слова сьогодні. Сьогодні всі слова, промовлені Богом, – яким би способом Він не говорив, – призначені для того, щоб зробити людей досконалими, очистити те, що в них нечисте, зробити їх святими та зробити їх праведними перед Богом. Слова, промовлені сьогодні, і слова, промовлені в майбутньому, – то дві окремі речі. Слова, промовлені в період Царства, призначені змусити людей увійти в усе навчання, в усьому наставити людей на правильну путь, вигнати все, що в них нечисте. Це Бог і робить у поточний період. Він створює підґрунтя зі Своїх слів у всякій людині, Він робить Свої слова життям усякої людини, і Він використовує Свої слова, щоб постійно просвітлювати людей і скеровувати їх зсередини. І коли вони не зважають на Божу волю, Божі слова будуть усередині них, щоб докоряти їм і дисциплінувати їх. Сьогоднішні слова мають стати життям людини; вони напругу дають усе, чого людина потребує. Усе, чого тобі внутрішньо не вистачає, забезпечується Божими словами, і всі, хто приймає Божі слова,

просвітлюються, їдючи та п'ючи слова Його. Слова, промовлені Богом у майбутньому, скеровують людей цілого світу; сьогодні ці слова говоряться лише в Китаї, і вони не відображають ті слова, що мовляться по всьому світу. Бог заговорить до цілого всесвіту, лише коли прийде Тисячолітнє Царство. Знайте, що слова, промовлені Богом сьогодні, усі призначені зробити людей досконалими; слова, промовлені Богом на цій стадії, мають на меті забезпечити потреби людей, а не дозволити тобі пізнати таємниці чи побачити Божі дива. Те, що Він говорить багатьма способами, має на меті забезпечити потреби людей. Період Тисячолітнього Царства ще не прийшов: період Тисячолітнього Царства, про який говориться, – то день Божої слави. Після того, як роботу Ісуса в Юдеї було завершено, Бог переніс Свою роботу в континентальний Китай і розробив інший план. Він вершить у вас іншу частину Своїєї роботи, Він творить роботу вдосконалення людей словами, і Він використовує слова так, щоб примусити людей терпіти багато болю, а також здобувати багато Божої благодаті. Ця стадія роботи створить громаду переможців, і після того, як Він створить цю громаду переможців, вони зможуть свідчити про Його діяння, зможуть жити реальністю, стануть по-справжньому догоджати Йому та будуть вірні Йому до смерті, і таким чином Бог здобуде славу. Коли Бог здобуде славу – тобто коли Він зробить цю громаду людей досконалою, – то буде період Тисячолітнього Царства.

Ісус був на землі тридцять три з половиною роки, Він прийшов виконати роботу розп'яття, і через розп'яття Бог здобув одну частину Своїєї слави. Коли Бог прийшов у плоті, Він зміг бути смиренним і непомітним та зміг витерпіти величезні страждання. Хоча Він був Сам Бог, Він усе одно витерпів усі приниження та всю наругу, і Він витерпів великий біль від того, що Його прибили до хреста, щоб довершити роботу спокути. Після того як завершилася ця стадія роботи, хоча люди побачили, що Бог здобув велику славу, це була не вся повнота Його слави; це була лише одна частина Його слави, яку Він здобув від Ісуса. Хоча Ісус зміг витерпіти всі тяготи, бути смиренним і непомітним, бути розп'ятим для Бога, Бог здобув лише одну частину Своїєї слави, і Його слава була здобута в Ізраїлі. Бог досі має іншу частину слави: прихід на землю, щоб звершити практичну роботу та зробити досконалою громаду людей. Протягом Своїєї стадії роботи Ісус чинив деякі надприродні речі, але та стадія роботи жодним чином не була лише для того, щоб творити ознаки й чудеса. Вона була насамперед для того, щоб показати, що Ісус зміг постраждати та бути розп'ятим для Бога, що Ісус зумів витерпіти величезний біль, бо Він любив Бога, та що, хоча Бог покинув Його, Він усе одно був готовий пожертвувати Своїм життям заради Божої волі. Після того як Бог завершив Свою роботу в Ізраїлі й Ісуса прибили до хреста, Бог здобув славу, і Він свідчив перед сатаною. Ви і не знаєте, і не бачили, як Бог став плоттю в Китаї, тож як ви можете побачити, що Бог здобув славу? Коли Бог творить у вас багато роботи завоювання і ви стоїте твердо, то ця стадія Божої роботи успішна, і це є частина Божої слави.

Ви бачите лише це, і ви ще маєте бути вдосконалені Богом, ще маєте повністю віддати Богові своє серце. Ви ще маєте вповні побачити цю славу; ви бачите лише, що Бог уже завоював ваше серце, що ви ніколи не зможете Його покинути та слідуватимете за Богом до самого кінця, і у вашому серці не буде змін, і що це є Божа слава. У чому ви бачите Божу славу? У результатах Його роботи в людях. Люди бачать, що Бог настільки гідний любові, вони мають Бога у своїх серцях і не бажають Його полишати, і це є Божа слава. Коли здійсмається сила братів і сестер із церков та вони можуть любити Бога зі своїх сердець, бачити найвищу могутність роботи, що її вершить Бог, незрівнянну могутність Його слів, коли вони бачать, що Його слова несуть владу та що Він може взятися за Свою роботу в місті-привиді континентального Китаю, коли, хоча люди слабкі, їхні серця схиляються перед Богом і вони готові прийняти Божі слова, і коли, хоча вони слабкі та негідні, вони можуть побачити, що Божі слова такі милі й настільки гідні їхнього плекання, то це і є Божа слава. Коли прийде день, у який люди будуть вдосконалені Богом і зможуть підкоритися Йому, повністю слухатися Бога та передати свої плани на майбутнє та долю в Божі руки, тоді буде повністю здобута друга частина Божої слави. Таким чином, коли робота практичного Бога буде повністю звершена, Його робота в континентальному Китаї дійде кінця. Іншими словами, коли ті, кого Бог наперед вибрав і визначив, будуть вдосконалені, Бог здобуде славу. Бог сказав, що Він приніс на Схід другу частину Своєї слави, та це неможливо побачити неозброєним оком. Бог приніс на Схід Свою роботу: Він уже прийшов на Схід, і це є Божа слава. Сьогодні, хоча Його робота ще не закінчена, вона, безперечно, буде звершена, оскільки Бог вирішив працювати. Бог вирішив, що звершить цю роботу в Китаї, і Він намірився вдосконалити вас. Отже, Він не залишає вам виходу: Він уже завоював ваші серця, і ти маєш продовжувати, хочеш ти чи ні, і коли Бог вас здобуде, Він отримає славу. Сьогодні Бог іще не отримав повну славу, бо ви ще маєте бути вдосконалені. Хоча ваші серця повернулися до Бога, у вашій плоті досі багато слабкостей, ви не здатні вдовольнити Бога, ви не спроможні зважати на Божу волю, у вас ще є вдосталь негативних речей, яких мусите позбутися, і ви ще маєте пройти багато випробувань і рафінувань. Лише таким чином зможе змінитися характер вашого життя, і Бог зможе вас здобути.

Лише ті, хто знає Бога, можуть свідчити про Бога

Вірити в Бога й знати Бога – справа, посвячена Небом і визнана землею, і сьогодні – у період, коли втілений Бог Сам робить Свою роботу, – особливо вдалий час для пізнання Бога. Вдовольнити Бога – значить будувати на фундаменті розуміння Божої волі, а щоб розуміти Божу волю, необхідно щось знати про Бога. Це знання про Бога – видіння, яке мусить мати кожен, хто вірить у Бога; це основа

людської віри в Бога. Без цього знання людська віра в Бога існувала б у невизначеному вигляді, посеред порожньої теорії. Навіть якщо такі люди матимуть рішучість слідувати за Богом, вони нічого не здобудуть. Усі, хто в цьому потоці нічого не здобуде, – це ті, хто буде вигнаний: усі вони дармоїди. Який би етап Божої роботи ти не переживав, твоїм супутником має бути могутнє видіння. Інакше тобі було б тяжко прийняти кожний етап нової роботи, оскільки нова Божа робота лежить поза можливостями людської уяви та поза межами людського розуміння. Тож без пастиря, що гледів би людей, без пастиря, що спілкувався б із ними про видіння, люди не здатні прийняти цю нову роботу. Якщо людина не може прийняти видіння, то вона не може прийняти нову Божу роботу, і якщо людина не може скоритися новій Божій роботі, то вона не зможе зрозуміти Божу волю, тож від знання людини про Бога не буде жодної користі. Перш ніж людина виконає слово Бога, вона має пізнати слово Бога; себто вона має зрозуміти Божу волю. Тільки так можна виконувати Боже слово безпомилково та згідно з Божою волею. Це повинні мати всі, хто шукає істини, і це також процес, який мусять пройти всі, хто намагається пізнати Бога. Процес пізнання Божого слова – це процес пізнання Бога та Божої роботи. Тож пізнати видіння – значить пізнати не лише людську сутність втіленого Бога, а й слово та роботу Бога. Зі слова Бога люди розуміють Божу волю, і з роботи Бога вони пізнають, який у Бога характер і Хто Такий Бог. Віра в Бога – перший крок до пізнання Бога. Процес просування від цієї первинної віри в Бога до найглибшої віри в Нього – це процес пізнання Бога, процес переживання роботи Бога. Якщо ти віриш у Бога, тільки аби вірити, а не заради пізнання Його, то у твоїй вірі немає справжності, і твоя віра не може стати чистою – у цьому немає сумнівів. Якщо під час процесу, шляхом якого людина переживає роботу Бога, вона поступово пізнає Бога, то її характер поступово змінюватиметься, і її віра ставатиме дедалі щирішою. Так людина, здобувши успіх у своїй вірі в Бога, повністю здобуде Бога. Бог не пошкодував таких зусиль, аби втілитись удруге й Самому робити Свою роботу, тому що так люди змогли б пізнати Його й побачити Його. Пізнання Бога^а – це остаточний результат, до якого має привести завершення Божої роботи; це остання вимога, яку Бог ставить людству. Він це робить тому, що це заради остаточного свідчення про Нього; Він робить цю роботу для того, щоб люди повністю й остаточно навернулися до Нього. Людина може полюбити Бога лише через пізнання Бога, і щоб любити Бога, вона має знати Бога. Чого б вона не шукала, чого б не прагнула здобути, вона має бути здатна досягти знання про Бога. Тільки так людина може вдовольнити Боже серце. Лише пізнавши Бога, людина може щиро в Нього повірити, і лише знаючи Бога, вона може щиро Його шанувати та слухатися. Ті, хто не знає Бога, ніколи не прийдуть до щирого послуху та благоговіння перед Богом. Знати Бога означає зокрема знати Його

^а У тексті оригіналу «Робота пізнання Бога».

характер, розуміти Його волю та знати, Ким Він є. Але який би з цих аспектів не пізнала людина, кожен із них вимагає від людини сплати певної ціни та готовності слухатися: без цього вона не зможе дійти до кінця. Божа робота занадто несумісна з уявленнями людей. Людині занадто тяжко пізнати, Хто Такий Бог і який у Бога характер, і все, що говорить і робить Бог, для людини занадто незбагненне: якщо людина хоче слідувати за Богом, та не готова Його слухатися, вона нічого не здобуде. Від створення світу й до сьогодні Бог зробив багато роботи, яка для людей незбагненна та яку людям було тяжко прийняти, і Бог сказав багато такого, що ускладнює зцілення людських уявлень. Але Він ніколи не припиняв Своєї роботи, хоч би в людей і виникало забагато труднощів; навпаки, Він продовжував працювати й говорити, і навіть хоча численні «воїни» й полягли при узбіччі, Він досі робить Свою роботу та безперервно продовжує вибирати одну за іншою громади людей, готових коритися Його новій роботі. Він не має жалю до тих полеглих «героїв» – натомість Він цінує тих, хто приймає Його нову роботу й слова. Але для чого Він так працює крок за кроком? Чому Він завжди виганяє одних людей і обирає інших? Чому Він завжди робить саме таким чином? Ціль Його роботи – дати людині пізнати Його й так бути Ним здобутою. Принцип Його роботи – працювати над тими, хто здатен коритися Його сьогоднішній роботі, і не працювати над тими, хто кориться Його минулій роботі й при цьому опирається сьогоднішній. Ось у чому причина, з якої Він виганяв і виганяє стільки людей.

Результатів уроку пізнання Бога не можна досягти за день-два: людина мусить достатньо пережити, пройти через страждання та набути щирої покірності. Перш за все почни з роботи й слів Бога. Украй важливо, щоб ти зрозумів, що входить у знання про Бога, як досягти цього знання та як побачити Бога в тому, що ти переживаєш. Саме це мусять робити всі, хто ще не пізнав Бога. Ніхто не може за раз осягнути роботу й слова Бога, і ніхто не може за короткий час пізнати Бога в усій Його повноті. Існує необхідний процес переживання, без якого ніхто не зміг би пізнати Бога чи щиро за Ним слідувати. Що більше роботи робить Бог, то більше людина Його пізнає. Що більше робота Бога суперечить людським уявленням, то більше поновлюється й поглиблюється людське знання про Нього. Якби Божа робота навіки залишалася сталою та незмінною, то небагато було б у людей знання про Нього. Ви мусите мати повну ясність щодо видінь того, що Бог робив від часу створення й до сьогодні: що Він робив у період Закону, що Він робив у період Благодаті й що Він робить у період Царства. Ви мусите знати Божу роботу. Тільки коли Петро пішов за Ісусом, він поступово дізнався про значну частину роботи, яку Дух зробив в Ісусі. Він сказав: «Самого лише людського досвіду пережитого недостатньо, щоб досягти повного пізнання; робота Бога має принести нам багато нового, що допоможе нам пізнати Його». Спочатку Петро вірив, що Ісус був посланий Богом як апостол, і не бачив в Ісусі Христа. У цей час, коли він пішов за Ісусом, Ісус спитав його: «Симоне, сину Йонин, чи підеш за Мною?». Петро

сказав: «Я мушу йти за тим, кого посилає Небесний Отець. Я мушу визнати того, кого обирає Святий Дух. Я за Тобою піду». З його слів можна побачити, що Петро просто не знав Ісуса; він пережив у своєму досвіді слова Бога, розібрався із собою та витерпів труднощі заради Бога, але він не мав знання про Божу роботу. Після періоду переживання Петро побачив в Ісусі багато Божих діл, і Божу красу, і багато Божої природи він побачив в Ісусі. Так само він побачив, що слова, які говорив Ісус, людина не могла б сказати, і що роботу, яку робив Ісус, людина не могла б зробити. Більше того, в Ісусових словах і ділах Петро побачив багато Божої мудрості й багато роботи божественної природи. У ході пережитого він не просто пізнавав себе, а й ретельно стежив за кожним ділом Ісуса, завдяки чому відкрив багато нового, а саме: що в роботі, яку Бог робив через Ісуса, було багато проявів практичного Бога та що Ісус відрізнявся від звичайної людини словами, які Він говорив, і ділами, які Він робив, а також способом, у який Він глядів церкви, і роботою, яку Він вершив. Отже, Петро отримав від Ісуса багато уроків, які мав вивчити, і до часу, коли Ісуса мусили прибити до хреста, він здобув певне знання про Ісуса – знання, яке стало основою його довічної вірності Ісусу та його розп'яття на хресті вниз головою, якого він зазнав заради Господа. Хоча на початку в Петра були певні уявлення та не було ясного знання про Ісуса, без такого не обходиться ніяка розбещена людина. Перед тим як Ісус мав піти, Він сказав Петру, що Його розп'яття було роботою, яку Він прийшов звершити: необхідно було, щоб той період від Нього відмовився і щоб той нечистий старий період прибив Його до хреста; Він прийшов виконати роботу спокути, і після неї Його служіння завершилося б. Коли Петро це почув, його охопила скорбота, і він іще більше прив'язався до Ісуса. Коли Ісуса прибили до хреста, Петро гірко ридав на самоті. До цього він спитав в Ісуса: «Мій Господи! Ти кажеш, що Тебе розіпнуть. Після того як Тебе не стане, коли ми знову Тебе побачимо?». Хіба в його словах не було домішок? Хіба до них не домішувались уявлення? Серцем Петро знав, що Ісус прийшов зробити частину Божої роботи й що Дух залишився б із ним і після того, як Ісус пішов би; навіть хоч Ісус мав бути прибитий до хреста й вознестися на небо, Дух Божий усе одно був би з Петром. У той час Петро мав певне знання про Ісуса: він знав, що Дух Божий послав Ісуса, що Дух Божий був у Ньому та що Ісус був Сам Бог, що Він був Христос. Але з любові до Ісуса й через свою людську слабкість Петро сказав такі слова. Якщо спостерігати за кожним етапом Божої роботи та ревно проживати її в собі, це дасть змогу поступово відкрити для себе Божу красу. А що Павло прийняв за своє видіння? Коли Ісус явився йому, Павло сказав: «Хто Ти, Пане?». А Ісус відказав: «Я Ісус, що Його переслідуєш ти». Таке було Павлове видіння. Петро ж приймав за своє видіння те, що Ісус воскрес і після того явився на 40 днів, і вчення про Ісусове життя, до кінця його подорожі.

Людина переживає Божу роботу, пізнає себе, позбавляється свого розбещеного характеру та шукає росту в житті – і все це заради пізнання Бога. Якщо ти прагнеш

лише пізнати себе та розібратися з власним розбещеним характером, але не знаєш, яку роботу Бог вершить над людиною, наскільки велике Його спасіння чи як ти переживаєш Божу роботу та стаєш свідком Його діянь, то цей твій досвід пережитого даремний. Якщо ти думаєш, що зрілість у житті досягається, просто коли людина стає здатна втілювати істину в життя й терпіти, то це значить, що ти досі не усвідомив істинне значення життя чи мету, з якою Бог удосконалює людей. Одного дня, коли ти будеш у релігійних церквах, поміж членів Церкви покаяння чи Церкви життя, ти зустрінеш багато набожних людей, у кого молитви містять «видіння» та хто у своїх шуканнях життя почувається зворушеним і керується словами. Більше того, такі люди багато в чому здатні терпіти та зрікатися себе, а не коритися плоті. У той час ти не зможеш побачити різницю: ти повіриш, ніби все, що вони роблять, правильне та є природним проявом життя, і ніби те, що вони вірять у хибне ім'я, – то превеликий жаль. Хіба такі погляди не дурні? Чому кажуть, що багато людей не має життя? Тому що вони не знають Бога, а отже, про них кажуть, що вони не мають Бога в серці й не мають життя. Якщо твоя віра в Бога досягла рівня, на якому ти здатен глибоко пізнати діла Бога, реальність Бога та кожен етап Божої роботи, то ти володієш істиною. А якщо ти не знаєш Божої роботи та притаманного Богу характеру, то в досвіді пережитого тобою досі чогось не вистачає. Як Ісус виконав ту стадію Своєї роботи, як виконується поточна стадія, як Бог робив Свою роботу в період Благодаті та яку саме роботу було зроблено, яка робота виконується на поточній стадії – якщо ти не маєш про все це глибокого знання, то ніколи не почуватимешся впевненим і завжди сумніватимешся. Якщо після періоду переживання ти здатен пізнати зроблену Богом роботу та кожен етап Його роботи, якщо ти здобув глибоке знання цілей, з якими Бог говорив Свої слова, і причин того, що так багато сказаних Ним слів не збулося, то ти можеш сміливо, не стримуючись, іти по дорозі попереду, вільний від тривоги й рафінування. Ви мусите бачити, якими засобами Бог звершує так багато Своєї роботи. Він використовує слова, які Він промовляє, рафінуючи людину та перетворюючи її уявлення найрізноманітнішими видами слів. Усе страждання, яке ви витерпіли, усе рафінування, яке ви пройшли, розбір, яку ви прийняли в собі, прозріння, яке ви пережили, – усе це досягнуто промовленими Богом словами. Чому людина слідує за Богом? Людина слідує через Його слова! Божі слова глибоко таємничі, і більше того – вони можуть зворушити людське серце, відкрити глибоко заховане в ньому, змусити його пізнати те, що сталося в минулому, і дати йому проникнути в майбутнє. Тож людина терпить страждання через Божі слова й також удосконалюється через Божі слова: тільки тоді людина слідує за Богом. Що людина мусить робити на цій стадії, то це прийняти слова Бога, і незважаючи на те, чи вона стає вдосконаленою, чи піддана рафінуванню, найголовніше – це слова Бога. Така робота Божа, і таке й видіння, яке людина мусить знати сьогодні.

Як Бог удосконалює людину? Який характер притаманний Богу? Що містить у

собі Його характер? Щоб усе це уточнити: таке називають поширенням Божого імені, таке називають свідченням про Бога й таке називають звеличенням Бога. Зрештою на фундаменті пізнання Бога трансформується й характер життя людини. Що більше людина проходить розборів і очищення, то більше вона сповнюється сил; що численніші етапи Божої роботи, то більше людина вдосконалюється. У сьогоdnішньому досвіді людини кожен етап Божої роботи б'є по її уявленнях, і все лежить поза розумом і очікуваннями людини. Бог дає все, що потрібно людині, і це в усьому суперечить її уявленням. Бог говорить Свої слова в час твоєї слабкості; тільки так Він може жити твоє життя. Б'ючи у відповідь по твоїх уявленнях, Він змушує тебе прийняти Божий розбір; тільки так ти можеш позбутися своєї розбещеності. Сьогодні втілений Бог працює, з одного боку, у стані божественності, а з іншого – у стані звичайної людини. Коли ти більше не зможеш заперечувати ніяку Божу роботу, коли ти зможеш коритися всьому, що Бог говорить і робить у стані звичайної людини, коли ти зможеш коритись і розуміти незалежно від того, яку звичайність Він являє, і коли ти здобудеш справжній досвід пережитого, – тільки тоді ти зможеш бути певен, що Він Бог, тільки тоді ти припиниш вигадувати уявлення, і тільки тоді ти зможеш іти за Ним до кінця. У Божій роботі є мудрість, і Він знає, як людина може бути непохитною у своєму свідченні про Нього. Він знає, у чому полягає фатальна слабкість людини, і слова, які Він промовляє, можуть уразити тебе у твою фатальну слабкість, але Він також своїми величними та мудрими словами змушує тебе бути непохитним у своєму свідченні про Нього. Такими є дивовижні Божі діла. Людський розум не може уявити роботу, яку робить Бог. Які види розбещення має людина, створіння плотське, і що собою становить сутність людини – усе це відкривається через Божий суд, який не залишає людині місця, де сховатися від сорому.

Бог вершить роботу суду й кари, щоб людина могла здобути знання про Нього, і задля Його свідчення. Якби Він не судив розбещений характер людини, то людина ніяк не змогла б пізнати Його праведний характер, який не терпить образ, і не змогла б перетворити своє старе знання про Бога на нове. Заради Його свідчення та заради Його управління Він являє людям усю Свою повноту, таким чином через Своє публічне явлення даючи людям можливість прийти до пізнання Бога, пройти трансформацію свого характеру та дати про Бога гучне свідчення. Трансформація характеру людини досягається багатьма різними видами Божої роботи; без таких змін у характері людина не змогла б свідчити про Бога та бути Йому по серцю. Трансформація характеру людини показує, що людина звільнила себе від пут сатани та впливу темряви і справді стала зразком і взірцем Божої роботи, свідком Бога та тим, хто по серцю Богові. Сьогодні втілений Бог прийшов робити Свою роботу на землі, і Він вимагає, щоб людина досягла знання про Нього, послуху Йому, свідчення про Нього, щоб знала Його практичну та звичайну роботу, щоб корилась усім Його словам і роботі, які не узгоджуються з уявленнями людей, та

щоб свідчила про всю роботу, яку Він робить для спасіння людства, а також про всі діла, які Він вершить для завоювання людства. Ті, хто свідчить про Бога, мусять знати про Бога; тільки таке свідчення точно й дійсне, і тільки таке свідчення може осоромити сатану. Бог використовує для свідчення про Нього тих, хто пізнав Його, пройшовши Його суд і кару, розбір та обтинання. Він використовує для свідчення про Нього тих, кого розбестив сатана, і також Він використовує для свідчення про Нього тих, у кого змінився характер і хто так отримав Його благословення. Йому не потрібно, щоб людина хвалила Його своїми вустами, і Йому не потрібні хвала та свідчення від таких, як сатана, яких Він не спас. Тільки ті, хто знає Бога, гідні свідчити про Нього, і тільки ті, чий характер пройшов трансформацію, гідні свідчити про Нього. Бог не дасть людині навмисно осоромити Його ім'я.

Як Петро пізнав Ісуса

Протягом часу, проведеного з Ісусом, Петро побачив у Ньому багато принадливих рис і багато такого, що було варте наслідування чи живило Петра. Хоча Петро бачив в Ісусі численні принадливі риси та багато в чому бачив у Ньому природу Бога, але спершу він не знав Ісуса. Петро пішов за Ісусом, коли йому було 20 років, і слідував за Ним шість років. У той час він так і не пізнав Ісуса; Петро був готовий слідувати за Ним суто через те, що захоплювався Ним. Коли Ісус уперше покликав його з берегів Галілейського моря, то спитав: «Симоне, сину Йонин, чи підеш за Мною?». Петро сказав: «Я мушу йти за посланцем Небесного Отця. Я мушу визнати обранця Святого Духа. Я за Тобою піду». У той час Петро вже чув про людину на ім'я Ісус – найбільшого з пророків і любого Божого Сина – і невтомно сподівався знайти Його й отримати нагоду побачити Його (бо так його вів Святий Дух). Хоча Петро ніколи Його не бачив і лише чув про Нього чутки, поступово в його серці проросли жага й обожнювання Ісуса, і він часто з тугою думав, як би одного дня побачити Ісуса. А як Ісус покликав Петра? Він теж чув про чоловіка на ім'я Петро, та це не Святий Дух указав Йому: «Піди до Галілейського моря, де є чоловік на ім'я Симон, син Йонин». Це Ісус почув, як хтось говорив, ніби був такий Симон, син Йонин, і що люди чули його проповідь, і що він теж проповідував Євангеліє Царства Небесного, і що люди, які його чули, усі були зворушені до сліз. Почувши таке, Ісус пішов за тією людиною до Галілейського моря; а коли Петро прийняв поклик Ісуса, то пішов за Ним.

Поки Петро слідував за Ісусом, у нього склалося багато переконань про Ісуса, і він завжди судив Його з особистої точки зору. Хоча Петро певною мірою розумів Духа, та його розуміння було дещо неясне, і це тому він сказав: «Я мушу йти за посланцем Небесного Отця. Я мушу визнати обранця Святого Духа». Він не розумів тих речей, які робив Ісус, і йому бракувало ясності про них. За деякий час

після того, як Петро став слідувати за Ісусом, він почав цікавитися Його словами, ділами та Самим Ісусом. Він відчув, що Ісус викликав і любов, і повагу; Петру подобалося спілкуватися з Ним та бути поруч із Ним, а коли Петро слухав Ісусові слова, то вони живили його й допомагали йому. Слідуючи за Ісусом, Петро спостерігав за всім у Його житті: Його словами, діями, рухами, виразами – і глибоко цим проймався. Він здобув глибоке розуміння того, що Ісус був не такий, як звичайні люди. Хоча Його людська зовнішність була вкрай нормальна, та Він був повен любові, милосердя й терпимості до людей. Усе, що Він говорив і робив, дуже допомагало іншим, і Петро побачив і здобув від Нього таке, чого раніше ніколи не бачив і не мав. Він побачив, що хоч Ісус не мав величавої статури та був людиною, як усі, але було в Ньому щось справді незвичне та надзвичайне. Хоча Петро не міг повністю цього пояснити, та він бачив, що Ісус поводився не так, як усі інші, бо діла, які Він робив, дуже відрізнялися від діл звичайних людей. Поки Петро був поруч з Ісусом, він побачив, що Він і характером відрізнявся від звичайних людей. Він завжди поводився впевнено та ніколи не квапився, не перебільшував і не применшував жодного питання, і те, як Він жив, виявляло характер і нормальний, і водночас гідний захоплення. У розмові Ісус говорив просто й великодушно, завжди спілкуючись у веселій, але безтурботній манері, – однак, роблячи Свою роботу, Він ніколи не втрачав гідності. Петро побачив, що часом Ісус бував мовчазний, а часом говорив не спиняючись. Часом Він бував такий щасливий, що скидався на голуба, який грайливо пурхає в небі, а часом – такий сумний, що зовсім не говорив і виглядав обтяженим горем, наче виснажена, стомлена мати. Часом Він бував сповнений гніву, наче хоробрий воїн, що кидається вбити ворога, а в деяких випадках Він навіть скидався на лева ричучого. Іноді Він сміявся, іноді – молився та ридав. Та як би Ісус не поводився, Петрова любов і повага до Нього розрослися до безмежності. Сміх Ісуса сповнював його щастям, Його журба ввергала його в горе, Його гнів його лякав, а Його милосердя, прощення та жорсткі вимоги, які Він ставив людям, змусили Петра щиро полюбити Ісуса та зародили в ньому справжню жагу і пошану до Нього. Звісно, Петро поступово зрозумів усе це лише після того, як кілька років пожив поруч з Ісусом.

Петро був людиною дуже розсудливою та розумною від природи, але поки він слідував за Ісусом, то наробив багато дурниць. На самому початку він мав про Ісуса певні уявлення. Він спитав: «Люди кажуть, що Ти пророк, то чи знав Ти, що Ти Бог, коли був восьмирічний і почав щось тямити? Чи Ти знав, що Тебе було зачато від Святого Духа?». Ісус відповів: «Ні. Хіба Я тобі не видаюся звичайнісінькою людиною? Я такий, як і всі інші. Людина, яку посилає Батько, – нормальна, а не надзвичайна. І хоча Моя робота представляє Мого Небесного Отця, та Мій образ, Моя особистість і це плотське тіло можуть представляти не всього Мого Небесного Отця в Його повноті, а лише одну Його частину. Хоча Я прийшов від Духа, Я все одно нормальна людина, і Мій Отець послав Мене на цю землю як звичайну

людину, а не надзвичайну». Лише коли Петро це почув, він трохи зрозумів Ісуса. І лише пройшовши через незліченні години Ісусової роботи, навчання, пастирства та підкріплення, він здобув набагато глибше розуміння. Коли Ісусові минав 30-й рік, Він розповів Петру про те, що наближалось Його розп'яття та що Він прийшов виконати одну зі стадій роботи – роботу розп'яття, – аби викупити все людство. Ісус також сказав Петрові, що за три дні по розп'ятті Син Людський знов повстане та явиться людям на 40 днів. Почувши ці слова, Петро засумував і глибоко ними проїнявся; відтоді він став іще ближчим до Ісуса. Набувши досвід пережитого за деякий час, Петро усвідомив, що всі діла Ісуса мали природу Бога, і почав думати, що Ісус був винятково принадливий. Лише коли він здобув це розуміння, Святий Дух просвітив його зсередини. І тоді Ісус звернувся до Своїх учнів та інших послідовників і спитав: «Іване, що ти скажеш: хто Я?». Іван відповів: «Ти Мойсей». Тоді Ісус звернувся до Луки: «А ти, Луко, що ти скажеш: хто Я?». Лука відповів: «Ти найбільший із пророків». Тоді Ісус спитав в однієї із сестер, і вона відповіла: «Ти найбільший із пророків, що говорить багато слів від віку й до віку. Ніхто не говорив таких великих пророцтв, як Ти, і ніхто не мав знання більшого, ніж Ти; Ти – пророк». Тоді Ісус звернувся до Петра та спитав: «Петре, що ти скажеш: хто Я?». Петро відповів: «Ти Христос, Син живого Бога. Ти походиш із неба. Ти не від землі. Ти не такий, як Божі створіння. Ми на землі, і Ти тут із нами, та Ти – від неба, а не від цього світу, Ти – не від землі». Святий Дух просвітив його саме через його досвід пережитого, і це дало Петру змогу прийти до такого розуміння. Після цього просвітління він став ще більше захоплюватися всім, що робив Ісус, вважати Його ще принадливішим, і серце його не мало охоти хоч колись розлучатися з Ісусом. Тож коли Ісус уперше відкрив Себе Петрові після розп'яття й воскресіння, Петро, надзвичайно щасливий, вигукнув: «Господи! Ти устав!». Тоді, ридаючи, Петро спіймав величезну рибину, приготував її та подав Ісусові. Ісус посміхнувся, але не заговорив. Хоча Петро знав, що Ісус воскрес, але не розумів таємниці цього воскресіння. Коли він подав Ісусові рибину, щоб Він поїв, то Ісус не відмовився, але й не заговорив і не сів до столу. Натомість Він раптово зник. Це страшенно вразило Петра, і лише тоді він зрозумів, що воскреслий Ісус був не такий, як Ісус минулих днів. Щойно він це усвідомив, то затужив, але водночас Петра втішило, що Господь завершив Свою роботу. Він знав, що Ісус завершив Свою роботу, що час, поки Він залишався з людьми, було вичерпано та що відтепер люди мали йти власним шляхом. Одного разу вже після воскресіння Ісус сказав йому: «Ти теж мусиш випити з гіркої чаші, з якої пив Я. Ти теж мусиш пройти шлях, який пройшов Я. Ти мусиш покласти своє життя заради Мене». На відміну від сьогоднішньої роботи, тодішня виглядала не як особиста розмова. У період Благодаті робота Святого Духа була особливо прихована, і Петро витерпів багато тягот. Часом йому бувало настільки тяжко, що він вигукував: «Боже! Я не маю нічого, крім цього життя. І хоча воно небагато для Тебе варте, Я бажаю присвятити його Тобі. Хоча люди не гідні

Тебе любити, а їхня любов і серця нічого не варті, Я вірю, що Ти знаєш бажання в серцях людей. І навіть хоча людські тіла Ти не приймаєш, я бажаю, щоб Ти прийняв моє серце». Промовляючи такі молитви, він збадьорювався, особливо коли молився так: «Я готовий уповні присвятити Богові моє серце. Навіть хоча я не можу для Бога нічого зробити, я готовий вірно вдовольнити Бога та всім серцем присвятити себе Йому. Я вірю, що Бог мусить поглянути на моє серце». Ще він казав так: «Ні про що я не прошу в моєму житті, крім того, щоб Бог прийняв мої думки про любов до Бога та бажання мого серця. Я так довго був із Господом Ісусом, але ніколи Його не любив; і це мій найбільший борг. Навіть хоча я був із Ним, та не знав Його й навіть казав неналежне в Нього за спиною. Думаючи про таке, я почуваюсь у ще більшому боргу перед Господом Ісусом». Він завжди так молився. Ще він казав так: «Я менший за порошок. Я не можу зробити нічого, крім як присвятити Богові це вірне серце».

У тому, що переживав Петро, був вершинний момент, коли його тіло було майже розбите, але Ісус усе одно підбадьорював його зсередини. І одного разу Він явився Петру. Коли Петро невимовно страждав і йому здавалося, що серце його розбите, Ісус указав йому: «Ти був зі Мною на землі, і Я був тут із тобою. І хоча раніше ми були разом на небі, воно, зрештою, від духовного світу. Тепер Я повернувся в духовний світ, а ти на землі, бо Я не від землі, і хоча ти теж не від землі, та мусиш виконати своє призначення на землі. Ти служитель, тож мусиш виконати свій обов'язок». Почувши, що він зможе повернутися до Бога, Петро втішився. Тоді Петро був у таких муках, що майже не вставав із ліжка; він настільки розкаювався, що сказав: «Я такий розбещений, що не можу вдовольнити Бога». Ісус явився йому та сказав: «Петре, чи ти забув те рішення, яке колись прийняв переді Мною? Чи ти справді забув усе, що Я казав? Чи ти забув те рішення, яке прийняв для Мене?». Побачивши, що це був Ісус, Петро підвівся з ліжка, і Ісус так його втішив: «Я вже казав тобі, що Я не від землі: ти маєш це зрозуміти, – але чи ти забув щось іще, що Я тобі казав? “Ти теж не від землі та не від цього світу”. Зараз у тебе є робота, яку треба зробити. Ти не можеш отак тужити. Ти не можеш отак страждати. Хоча люди й Бог не можуть разом існувати в одному світі, Я маю Свою роботу, а ти маєш свою, і одного дня, коли ти її завершиш, ми будемо разом в одному світі, і Я приведу тебе туди, де ти будеш зі Мною навіки». Почувши ці слова, Петро втішився й заспокоївся. Він знав, що мусив пережити й витерпіти це страждання, і відтоді він був натхненний. Ісус спеціально являвся йому в усі найголовніші моменти, даючи йому особливе просвітління та провід, і робив над ним багато роботи. А про що ж Петро жалкував найбільше? Невдовзі після того, як Петро сказав: «Ти Син живого Бога», – Ісус поставив йому інше запитання (хоч у Біблії його й не записано саме так). Ісус спитав у нього: «Петре! Чи ти колись Мене любив?». Петро зрозумів, що Він мав на увазі, і сказав: «Господи! Я колись любив Отця на небі, але визнаю, що Тебе я ніколи не любив». Тоді Ісус сказав: «Якщо

люди не люблять Отця на небі, як вони можуть любити Сина на землі? І якщо люди не люблять Сина, посланого Богом Отцем, як вони можуть любити Отця на небі? Якщо люди справді люблять Сина на землі, то вони справді люблять Отця на небі». Коли Петро почув ці слова, то зрозумів, чого йому бракувало. Він завжди до сліз розкаювався над своїми словами: «Я колись любив Отця на небі, але Тебе я ніколи не любив». Після воскресіння й вознесіння Ісуса він іще більше каявся та тужив через ці слова. Згадуючи свою попередню роботу й теперішній духовний стан, він часто поставав перед Ісусом у молитві, завжди в жалю та відчуваючи, що завинив, бо не виконав Божу волю та не відповідав Божим стандартам. Це стало його найбільшим тягарем. Він казав: «Одного дня я присвячу Тобі все, що я маю, й усе, чим я є, і я віддам Тобі найцінніше». Ще він казав так: «Боже! Я маю лише одну віру й лише одну любов. Моє життя нічого не варте, і моє тіло нічого не варте. Я маю лише одну віру й лише одну любов. У моєму розумі я маю віру в Тебе, а в моєму серці я маю любов до Тебе; тільки їх я можу Тобі дати, і більше нічого». Петра дуже підбадьорювали Ісусові слова, бо до того, як Ісуса було розіп'ято, Він сказав Петру: «Я не від цього світу, і ти теж не від цього світу». Пізніше, коли в Петра настав момент великого болю, Ісус нагадав йому: «Петре, чи ти забув? Я не від цього світу, і раніше Я пішов лише заради Моєї роботи. Ти теж не від цього світу – чи ти справді забув? Я двічі тобі казав – чи ти не пам'ятаєш?». Почувши таке, Петро сказав: «Я не забув!». Тоді Ісус сказав: «Колись ти щасливо був укупі зі Мною на небі та певний час залишався поруч зі Мною. Тобі не вистачає Мене, а Мені тебе. Хоча в Моїх очах створіння не варті згадки, як Я можу не любити невинну та принадливу людину? Чи ти забув Мою обіцянку? Ти мусиш прийняти Моє доручення на землі; ти мусиш виконати завдання, яке Я тобі довірив. Одного дня Я неодмінно приведу тебе туди, де ти будеш зі Мною». Почувши це, Петро ще більше збадьорився та надихнувся, так що на хресті він зміг сказати: «Боже! Я не можу любити Тебе достатньо! Навіть якщо Ти просиш мене померти, я все одно не можу любити Тебе достатньо. Байдуже, куди Ти пошлеш мою душу, чи виконаєш Ти Свої обіцянки та що зробиш потім: я люблю Тебе та вірю в Тебе». Тим, за що він тримався, була його віра та щира любов.

Одного вечора кілька учнів, зокрема й Петро, були на рибальському човні разом з Ісусом, і Петро задав Ісусу дуже наївне запитання: «Господи! Я хотів би задати Тобі одне запитання, про яке думаю дуже давно». Ісус відповів: «Що ж, питай!». Тоді Петро спитав: «Це Ти звершив ту роботу, що робилась у період Закону?». Ісус посміхнувся, наче кажучи: «Яке воно наївне, це дитя!». Тоді він твердо продовжив: «Вона була не Моя. Її зробили Єгова й Мойсей». Петро почув це й вигукнув: «О! То це не Ти її звершив». Щойно Петро це сказав, Ісус більше не говорив. Петро подумав собі: «Це не Ти її зробив, тож не дивно, що Ти прийшов зруйнувати Закон – адже не Ти вершив ту роботу». І на серці йому також стало легше. Потім Ісус побачив, що Петро був доволі наївний, але оскільки він тоді не

мав розуміння, то Ісус більше нічого йому не сказав і не виправив його прямо. Якось Ісус читав проповідь у синагозі, де було багато людей, зокрема й Петро. У Своїй проповіді Ісус сказав: «Єдиний, який прийде від віку й до віку, звершить роботу спокути в період Благодаті, щоб викупити все людство від гріха, але коли Він виводитимете людей із гріха, Його не сковуватимуть жодні правила. Він вийде із Закону й увійде в період Благодаті. Він викупить усе людство. Він пройде з періоду Закону вперед у період Благодаті, однак ніхто Його не знає, Його, Хто прийшов від Єгови. Робота, яку виконував Мойсей, була дана Єговою; Мойсей уклав Закон через роботу, яку зробив Єгова». Коли це було сказано, Він продовжив: «Тих, хто в період Благодаті скасує заповіді періоду Благодаті, поб'є лихо. Вони мусять встати в храмі та прийняти Боже знищення, і на них зійде вогонь». Ці слова справили на Петра певне враження, і протягом періоду його переживання Ісус був для Петра пастирем і живив його, говорячи з ним по душах, що допомогло Петрові трохи краще зрозуміти Ісуса. Коли Петро згадав, що Ісус говорив у Своїй проповіді в той день, яке запитання Петро задав Йому на рибальському човні, як Ісус відповів і як Він посміхнувся, то нарешті Петро все зрозумів. Згодом Святий Дух просвітив Петра, і тільки тоді він зрозумів, що Ісус – Син живого Бога. Розуміння Петра прийшло від просвітлення Святого Духа, але за допомогою певного процесу: Петро задавав запитання, слухав проповіді Ісуса, а далі отримав від Нього особливе спілкування та пастирство, і так Петро усвідомив, що Ісус був Сином живого Бога. Він дійшов до цього не в один день; це був тривалий процес, і це допомогло Петру в пізнішому досвіді. Чому Ісус виконав роботу вдосконалення лише в Петрі, а не в інших людях? Тому що лише Петро зрозумів, що Ісус був Сином живого Бога; більше ніхто цього не знав. Хоча в Ісуса було багато учнів, які багато дізналися, поки йшли за Ним, та їхнє знання було поверховим. Ось чому Ісус вибрав Петра за зразок удосконалення. Те, що Ісус сказав Петру тоді, – це те, що Він сьогодні каже людям, чиє знання та входження в життя мають сягнути Петрових. Бог удосконалив кожного відповідно до саме цієї вимоги та цього шляху. Чому сьогодні від людей вимагається справжня віра та щира любов? Ви теж маєте пережити те, що пережив Петро; плоди, які Петро здобув із досвіду пережитого, мають проявитись і у вас; і ви також маєте пережити біль, який пережив Петро. Шлях, яким ви йдете, – той самий, яким ішов Петро. Біль, який ви терпите, – той самий, який терпів Петро. Коли ви отримуєте славу та коли ви живете реальним життям, то ви втілюєте Петрів образ. Цей шлях той самий, і щоб бути вдосконалим, потрібно ним пройти. Але порівняно з Петром вам дещо бракує духовного рівня, бо часи змінилися, і змінився масштаб розбещеності людей, а Юдея була давнім царством із давньою культурою. Тож ви маєте робити все можливе, щоб підвищити свій духовний рівень.

Петро був людиною дуже розсудливою, проникливою в усіх ділах і вкрай чесною. Він зазнав багатьох невдач. Уперше він стикнувся з громадою в

чотирнадцять років, коли ходив у школу та синагогу. Він був дуже завзятий і завжди готовий ходити на збори. Тоді Ісус ще офіційно не почав Свою роботу; це був тільки початок періоду Благодаті. Петро почав спілкуватися з релігійними діячами, коли йому було чотирнадцять; у вісімнадцять років він уже спілкувався з найвизначнішими духовними діячами, та коли він побачив, який безлад панує поміж них, то став триматись осторонь. Побачивши, які ці люди були хитрі, підступні інтригани, Петро відчув величезну відразу (так тоді працював Святий Дух, щоб його вдосконалити. Він особливо його зворушував і робив над ним певну спеціальну роботу), тож у вісімнадцять років Петро покинув синагогу. Його батьки цькували його та не давали вірити (вони були дияволи та невіруючі). Зрештою Петро покинув дім і помандрував по всіх усядах; два роки він рибалив і проповідував, і в цей час він був поводителем для досить багатьох людей. Тепер у тебе має бути змога ясно бачити, яким саме шляхом ішов Петро. Якщо ти ясно бачиш Петрів шлях, то будеш упевнений у роботі, яка робиться сьогодні, тож не скаржитимешся, не будеш пасивним і ні за чим не тужитимеш. Ти маєш пережити настрій, який тоді мав Петро: він був згорьований і більше не просив ні майбутнього, ні якихось благословень. Він не шукав у світі вигоди, щастя, слави чи багатства; він прагнув лише жити якнайзмістовнішим життям, а саме віддячувати Богу за Його любов і присвячувати Богу те, що Петрові було найдорожче понад усе. Тоді Петрове серце було б задоволене. Він часто молився Ісусу такими словами: «Господи Ісусе Христе, колись я любив Тебе, та ніколи насправді Тебе не любив. Хоча я казав, що вірив у Тебе, та ніколи не любив Тебе щирим серцем. Я лише рівнявся на Тебе, обожнював Тебе та тужив за Тобою, але я ніколи Тебе не любив і щиро в Тебе не вірив». Він постійно молився, щоб прийняти рішення, і слова Ісуса завжди підбадьорювали та мотивували його. Пізніше, після періоду переживання, Ісус випробував його, викликавши в Петрі ще більшу тугу за Ним. Петро сказав: «Господи Ісусе Христе! Як мені тебе не вистачає, як я прагну на Тебе поглянути. Мені забагато бракує, і ніщо не замінить Твою любов. Молю Тебе, забери мене швидше. Коли я Тобі знадоблюся? Коли Ти мене забереш? Коли я знову погляну на Твоє лице? Я більше не хочу жити в цьому тілі, розбещуватися далі й бунтувати ще більше. Я готовий присвятити Тобі всього себе за першої нагоди, і я не хочу ще більше тебе засмучувати». Так він молився, але тоді він не знав, що Ісус у ньому вдосконалив. Під час мук його випробування Ісус знову йому явився та сказав: «Петре, Я бажаю тебе вдосконалити, щоб ти став наче плід, який є кристалізацією Мого вдосконалення тебе і яким Я втішатимуся. Чи можеш ти справді свідчити про Мене? Чи ти зробив те, що Я прошу від тебе? Чи ти жив словами, які Я говорив? Колись ти любив Мене, та хоча ти любив Мене, чи ти Мною жив? Що ти для Мене зробив? Ти розумієш, що не вартий Моєї любові, але що ти для Мене зробив?». Петро побачив, що нічого не зробив для Ісуса, і згадав свою попередню клятву віддати Богові життя. Тож він більше не скаржився, і відтоді його молитви стали

набагато кращими. Він молився, кажучи так: «Господи Ісусе Христе! Колись я Тебе покинув, і Ти теж мене колись покинув. Певний час ми були нарізно, а певний час були разом, укупі. Та Ти любиш мене більше за всіх інших. Я знов і знов бунтував проти Тебе, знов і знов Тебе засмучував. Як я можу таке забути? Я завжди пам'ятаю й ніколи не забуваю ту роботу, яку Ти наді мною звершив, і те, що Ти мені довірив. Я зробив усе можливе для роботи, яку Ти наді мною звершив. Ти знаєш, що я можу зробити, як знаєш і те, що за роль я можу зіграти. Я бажаю скоритися Твоєму керівництву, і я присвячу Тобі все, що маю. Лише Ти знаєш, що я можу для Тебе зробити. Хоча сатана так багато мене обманював, і я проти Тебе бунтував, та я вірю, що Ти пам'ятаєш мене не за ті переступи й ставишся до мене не лише так, як вимагають ті переступи. Я бажаю присвятити Тобі все своє життя. Я нічого не прошу, і я не маю інших надій чи планів; я лише хочу діяти за Твоїм наміром і виконувати Твою волю. Я вип'ю з Твоєї гіркої чаші, і я підкорюсь усім Твоїм наказам».

Ви маєте ясно бачити шлях, яким ідете; ви маєте ясно бачити шлях, яким підете в майбутньому, і ясно розуміти, що Бог удосконалив і що вам довірено. Можливо, одного дня вас випробують, і якщо ви зможете надихнутися досвідом Петра, коли прийде той час, то це покаже, що ви справді йдете Петровим шляхом. Бог хвалив Петра за щирі віру й любов та за вірність Богу. І за те, що Петро був чесний і тужив за Богом у своєму серці, Бог його вдосконалив. Якщо ти справді маєш таку саму любов і віру, як Петро, то Ісус неодмінно тебе вдосконалив.

Тільки пізнавши рафінування, можна здобути істинну любов

Всі ви перебуваєте у процесі випробування та рафінування. Як слід любити Бога під час рафінування? Зазнавши рафінування, люди здатні приносити істинну хвалу Богові, та під час рафінування вони здатні побачити, чого їм сильно бракує. Що більше твоє рафінування, то більше ти здатен зректись плоті; що більше рафінування людей, то більша їх любов до Бога. Ось що ви повинні зрозуміти. Чому люди повинні пройти рафінування? На досягнення якого ефекту воно націлене? У чому полягає значення Божої роботи по рафінуванню людини? Якщо ти дійсно шукаєш Бога, то, зазнавши Його рафінування до певної міри, ти відчуєш, що це надзвичайно добре та вкрай необхідно. Як слід людині любити Бога під час рафінування? Використовуючи намір любити Бога, щоб прийняти Його рафінування: під час рафінування ти відчуваєш муки всередині себе, немов у твоє серце встромлюють ніж, але ти готовий догоджати Богу, використовуючи своє серце, яке любить Його, і не бажаєш піклуватися про плоть. Ось що означає втілювати в життя любов до Бога. Тобі боляче всередині, і твої страждання досягли

певної межі, але ти все одно бажаєш постати перед Богом і помолитися, говорячи: «О Боже! Я не можу покинути Тебе. Хоча всередині мене темрява, я хочу догоджати Тобі; Ти знаєш моє серце, і я хочу, щоб Ти вклав більше любові в мене». Такою є практика під час рафінування. Якщо ти використовуєш любов до Бога як основу, то рафінування може наблизити тебе до Бога та тісніше зв'язати тебе з Богом. Оскільки ти віриш у Бога, ти повинен передати своє серце Богові. Якщо ти пожертвуєш своє серце та покладеш його перед Богом, тоді під час рафінування для тебе буде неможливим відректися від Бога або залишити Бога. Таким чином, твої стосунки з Богом ставатимуть дедалі тіснішими та більш нормальними, а твоє спілкування з Богом – дедалі частішим. Якщо ти будеш завжди практикувати таким чином, то проводитимеш більше часу в Божому світлі та більше часу під керівництвом Його слів. У твоєму характері також відбуватиметься дедалі більше змін, а твої знання зростатимуть із кожним днем. Коли настане той день, що на тебе несподівано впадуть Божі випробування, ти будеш не лише здатен стояти по Божу сторону, але й зможеш засвідчити Йому. Тоді ти будеш подібний до Йова та Петра. Засвідчивши Богові, ти будеш по-справжньому Його любити та з радістю віддаси за Нього своє життя; ти будеш Божим свідком і тим, кого любить Бог. Любов, яка пізнала рафінування, є сильною, а не слабкою. Незалежно від того, коли та яким чином Бог піддасть тебе Своїм випробуванням, ти здатен відкинути свої турботи про те, жити тобі чи померти, щоб із радістю полишити все заради Бога та з радістю стерпіти все заради Бога, – лише тоді твоя любов буде чистою, а віра – справжньою. Лише тоді ти станеш тим, кого Бог дійсно любить, і кого Бог дійсно зробив досконалим.

Якщо люди потрапляють під вплив сатани, то вони не мають в собі любові до Бога, і їхні попередні видіння, любов і рішучість зникають. Раніше люди відчували, що вони повинні страждати за Бога, але сьогодні вони вважають, що це соромно, і постійно скаржаться. Це – робота сатани, ознака того, що людина потрапила під владу сатани. Якщо ти опиняєшся в такому стані, ти повинен помолитися та якомога швидше виправити це – так ти захистиш себе від нападів сатани. Саме під час гіркового рафінування людині найлегше потрапити під вплив сатани, тож як тобі слід любити Бога під час такого рафінування? Ти повинен зібрати свою волю, поклавши своє серце перед Богом і присвятивши Йому свій останній час. Незалежно від того, як Бог очищає тебе, ти повинен бути здатним втілити істину в життя, щоб догодити Богові, і ти повинен взяти на себе зобов'язання шукати Бога та прагнути єднання з Ним. Що більш пасивним ти будеш в такі моменти, то більш негативним ти станеш, і тим легше тобі буде регресувати. Коли тобі необхідно виконувати свою функцію, навіть якщо ти не виконуєш її добре, ти робиш все, що можеш, і робиш це, не використовуючи нічого, окрім твоєї любові до Бога; незалежно від того, що говорять інші, – чи вони говорять, що ти справляєшся добре, чи що ти справляєшся погано, – твої наміри правильні, і ти не

самовдоволеній, бо дієш від імені Бога. Коли інші неправильно сприймають тебе, ти можеш помолитися Богу та сказати: «О Боже! Я не прошу, щоб інші були терпимими до мене або добре до мене ставилися, або щоб вони мене розуміли чи схвалювали. Я лише прошу, щоб я міг любити Тебе в своєму серці, щоб мені було спокійно на душі, та щоб моя совість була чистою. Я не прошу, щоб інші мене хвалили або ставилися до мене з великою пошаною; я лише прагну догодити Тобі від щирого серця; я виконую свою роль, роблячи все, що в моїх силах, і хоча я нерозсудливий, нетямущий, з мізерним духовним рівнем і сліпий, я знаю, що Ти любий, і готовий присвятити Тобі все, що маю». Щойно ти помолишся таким чином, у тебе з'являється любов до Бога, і ти відчуваєш набагато більше полегшення на серці. Це те, що мається на увазі під втіленням в життя любові до Бога. Поки ти це переживатимеш, ти двічі зазнаєш невдачі та один раз досягнеш успіху, або ж п'ять разів зазнаєш невдачі та двічі досягнеш успіху, і тільки таким чином, тільки серед невдач ти зможеш побачити, що Бог гідний любові, та зможеш відкрити, чого тобі внутрішньо не вистачає. Коли ти наступного разу зіткнешся з подібними ситуаціями, ти повинен бути обережним, не квапитися й частіше молитися. Поступово ти розвинеш здатність перемагати в таких ситуаціях. Коли це відбувається, це означає, що твої молитви були ефективними. Коли ти побачиш, що цього разу тобі вдалося досягти успіху, ти будеш внутрішньо задоволений, і коли ти будеш молитися, то зможеш відчути Бога, і що присутність Святого Духа не полишила тебе – тільки тоді ти будеш знати, як Бог працює в тобі. Практикуючи таким чином, ти знайдеш шлях до пізнання. Якщо ти не практикуватимеш істину, то в тобі не буде присутності Святого Духа. Але якщо ти будеш практикувати істину, зіштовхуючись із речами такими, якими вони є, то, хоча тобі буде боляче всередині, після цього Дух Святий буде з тобою, ти зможеш відчувати присутність Бога, коли будеш молитися, ти матимеш силу втілювати в життя Божі слова, а під час спілкування з братами та сестрами ніщо не буде обтяжувати твою совість, і ти відчуватимеш умиротворення і, таким чином, зможеш висвітлити те, що ти зробив. Незалежно від того, що говорять інші, ти зможеш мати нормальні стосунки з Богом, тебе не будуть обмежувати інші, ти піднесешся над усім – і так ти продемонструєш, що втілення тобою в життя Божих слів було ефективним.

Що більше Боже рафінування, то більше серця людей здатні любити Бога. Муки в їхніх серцях корисні для їхнього життя, вони більш спроможні перебувати в мирі перед Богом, їхні стосунки з Богом стають ближчими, і вони можуть краще бачити найвищу Божу любов і Його найвище спасіння. Петро зазнавав рафінування сотні разів, а Йов пройшов через декілька випробувань. Якщо ти хочеш, щоб Бог зробив тебе досконалим, ти теж повинен пройти рафінування сотні разів; тільки якщо ти пройдеш через цей процес та покладешся на цей крок, ти зможеш догодити Божій волі та будеш вдосконалим перед Богом. Рафінування – це найкращий засіб, за допомогою якого Бог робить людей досконалими; лише рафінування та гіркі

випробування можуть пробудити в серцях людей справжню любов до Бога. Без труднощів у людей немає справжньої любові до Бога; якщо вони не піддаються випробуванням, якщо вони не піддаються справжньому рафінуванню, то їхні серця будуть завжди кружляти назовні. Очистившись до певної міри, ти усвідомиш власну слабкість і труднощі, побачиш, як багато тобі бракує, і що ти не в змозі подолати безліч проблем, з якими стикаєшся, і зрозумієш, наскільки великий твій непослух. Тільки під час випробувань люди здатні дійсно пізнати свій справжній стан; випробування роблять людину більш здатною до вдосконалення.

За своє життя Петро сотні разів зазнавав рафінування та проходив через безліч болісних випробувань. Це рафінування стало основою його найвищої любові до Бога та найбільш значущим досвідом усього його життя. Тим, що він був здатний здобути найвищу Божу любов, він у певному сенсі завдячував своїй рішучості любити Бога; однак, що більш важливо, це було завдяки рафінуванню та стражданню, яких він зазнав. Ці страждання стали його провідником на шляху любові до Бога, тим, що йому найбільше запам'яталося. Якщо люди не проходять через біль рафінування в любові до Бога, тоді їхня любов сповнена нечистоти та власних уподобань; така любов сповнена ідей сатани та принципово не здатна задовольнити Божу волю. Мати намір любити Бога – це не те саме, що істинно любити Його. Навіть якщо все, про що вони думають у своєму серці, – заради любові та догодження Богові, і навіть якщо їхні думки здаються цілком присвяченими Богові та позбавленими будь-яких людських ідей, все ж, коли їхні думки будуть донесені до Бога, Він не схвалить і не благословить такі думки. Навіть коли люди повністю зрозуміли всі істини – коли вони пізнали їх усі – це не може бути ознакою любові до Бога; не можна стверджувати, що ці люди дійсно люблять Бога. Незважаючи на те, що люди пізнали велику кількість істин, не зазнавши рафінування, вони не здатні втілити ці істини в життя; тільки під час рафінування люди можуть зрозуміти справжній сенс цих істин, і тільки тоді можуть по-справжньому оцінити їхнє внутрішнє значення. Тоді, коли вони знову пробують, вони можуть втілити ці істини в життя належним чином і згідно з Божою волею; тоді їхні людські ідеї слабнуть, їхня людська розбещеність зменшується, їхні людські емоції згасають; тільки тоді їхня практика стає справжнім проявом любові до Бога. Ефект істини любові до Бога не досягається через знання, вимовлені словами, чи через душевну готовність, і не може бути досягнутий просто через розуміння цієї істини. Він вимагає, щоб люди заплатили певну ціну, щоб вони зазнали багато гіркоти під час рафінування, і лише тоді їхня любов стане чистою і такою, що по серцю Богові. Вимагаючи, щоб людина любила Його, Бог не вимагає, щоб людина любила Його палко або за власною волею; лише через вірність і використання істини для служіння Йому людина може по-справжньому любити Його. Однак людина живе серед розбещеності, а тому нездатна використовувати істину та вірність для служіння Богові. Вона або занадто палка до Бога, або занадто холодна та байдужа; вона або до крайності любить

Бога, або до крайності Його ненавидить. Ті, хто живе серед розбещеності, завжди знаходяться між цих двох крайнощів, завжди живуть за власною волею, але вірять у свою правоту. Хоча Я неодноразово наголошував на цьому, але люди нездатні сприймати це всерйоз, неспроможні глибоко усвідомити значення цього, і тому живуть у вірі самообману, в омані любові до Бога, яка спирається на їхню власну волю. Впродовж історії, з розвитком людства та з плином віків вимоги Бога до людини ставали дедалі вищими, і Він наполегливіше вимагав від людини абсолютного послуху. Але знання людини про Бога ставали дедалі невизначенішими та абстрактнішими, а її любов до Бога в той же час – дедалі нечистішою. Стан людини та все, що вона робить, дедалі більше розходиться з Божою волею, бо людина все глибше розбещується сатаною. Це вимагає від Бога більшої та масштабнішої роботи спасіння. Людина стає дедалі вибагливішою у своїх вимогах до Бога, а її любов до Бога продовжує згасати. Люди живуть у непослуху, без істини, ведуть позбавлене людяності життя; вони не тільки не мають найменшої любові до Бога, але й переповнені непослухом та спротивом. Хоча вони думають, що вже мають найбільшу любов до Бога, що не можуть бути ще більш поступливими щодо Нього, Бог так не вважає. Йому абсолютно зрозуміло, наскільки заплямована людська любов до Нього, і Він ніколи не змінював Свої думки про людину через її догоджання, як і ніколи не винагороджував добру волю людини, виходячи з її відданості. На відміну від людини, Бог уміє розрізняти: Він знає, хто Його любить по-справжньому, а хто – ні, і замість того, щоб піддатися гарячності та втратити Себе через людські миттєві пориви, Він ставиться до людини відповідно до її сутності та поведінки. Зрештою, Бог є Бог, і він має Свою гідність і Своє розуміння; і зрештою, людина є людина, і людська любов не зможе запаморочити Богу голову, якщо вона розходиться з істиною. Навпаки, Він ставиться до всього, що робить людина, належним чином.

Зіткнувшись зі станом людини та її ставленням до Бога, Бог виконав нову роботу, дозволивши людині пізнати Себе й скоритися Собі, здобути любов та свідчення. Таким чином, людина повинна пережити Боже рафінування, а також Його суд, критику та обтинання, без чого людина ніколи не пізнає Бога та ніколи не буде здатна по-справжньому любити Його та свідчити про Нього. Бог рафінує людину не просто заради одностороннього ефекту, а заради багатостороннього. Тільки таким чином Бог виконує роботу з рафінування тих, хто бажає шукати істину, щоб їхні наміри та любов були вдосконаленими Богом. Для тих, хто бажає шукати істину та прагне до Бога, немає нічого більш значущого та помічного, ніж таке рафінування. Людині не так легко пізнати чи зрозуміти Божий характер, бо, врешті-решт, Бог є Бог. Зрештою, неможливо, щоб Бог мав такий же характер, як і людина, тому людині нелегко пізнати Його характер. Людина не володіє істиною від природи, та істину нелегко зрозуміти тим, хто був розбещений сатаною; людина позбавлена істини та рішучості втілювати істину в життя, і якщо вона не страждає і

не проходить через очищення та суд, то її наміри ніколи не стануть досконалими. Для всіх людей рафінування є болісним та дуже важким для прийняття, але саме під час рафінування Бог роз'яснює людині Свій праведний характер, оприлюднює Свої вимоги до людини та забезпечує більше просвітління, а також точніші обтинання та розбір; через порівняння фактів та істини Він дає людині більше знання про саму себе та про істину й більше розуміння Божої волі, у такий спосіб дозволяючи людині мати правдивішу й чистішу любов до Бога. Саме такі цілі Бог переслідує, здійснюючи рафінування. Все, над чим Бог працює в людині, має свої цілі та значення; Бог не виконує марної роботи чи роботи, яка не приносить користі людині. Рафінування не означає віддалення людини від Бога чи знищення її в пеклі. Радше, воно означає зміну характеру людини під час рафінування, зміну її намірів, її старих поглядів, зміну її любові до Бога, зміну всього її життя. Рафінування – це справжнє випробування людини, форма справжнього навчання, і тільки під час рафінування її любов може виконувати притаманну їй функцію.

Ті, хто любить Бога, вічно житимуть у Його світлі

Сутність віри більшості людей у Бога – це релігійне переконання: вони не здатні любити Бога й можуть лише слідувати за Ним, як роботи, нездатні по-справжньому прагнути Бога чи обожнювати Його. Вони просто мовчки сліднують за Ним. Багато людей вірить у Бога, але дуже мало тих, хто любить Бога; вони лише «шанують» Бога, тому що бояться катастрофи, або ж вони «захоплюються» Богом, тому що Він високий і могутній, – але в їхній пошані та захопленні немає любові чи справжнього прагнення. У своєму досвіді вони шукають дрібні деталі істини або ж якісь незначні таємниці. Більшість людей просто слідує, ловлячи благословення в каламутній воді; вони не шукають істини, і вони не слухаються Бога по-справжньому, щоб отримати Божі благословення. Життя у вірі всіх людей у Бога безглузде, воно не має цінності, і в ньому їхні особисті міркування та прагнення; вони вірять у Бога не для того, щоб любити Бога, а для того, щоб бути благословенними. Багато людей чинить як їм заманеться; вони роблять усе, що хочуть, і ніколи не зважають на інтереси Бога чи на те, чи їхні діла відповідають волі Бога. Такі люди не можуть досягти навіть справжньої віри, не кажучи вже про любов до Бога. Божа сутність – не лише для того, щоб людина в неї вірила; більше того, людині належить її любити. Але багато тих, хто вірить у Бога, не здатні відкрити цю «таємницю». Люди не наважуються любити Бога, і вони не намагаються любити Його. Вони так і не відкрили, що в Богові є настільки багато гідного любові; вони так і не відкрили, що Бог – це Бог, який любить людину, і що Він – Бог, якого людина має любити. Краса Бога виявляється в Його роботі: лише коли люди переживають Його роботу, вони можуть відкрити Його красу; лише у

своєму фактичному досвіді вони можуть оцінити красу Бога; і ніхто не може відкрити Божу красу, не спостерігаючи її в реальному житті. У Богові є так багато чого любити, але без справжнього контакту з Ним люди не здатні це відкрити. Тобто якби Бог не став плоттю, люди були б не здатні дійсно контактувати з Ним, а якби вони не могли дійсно контактувати з Ним, вони також не могли б переживати Його роботу – і, отже, їхню любов до Бога було б заплямовано великою кількістю неправди й фантазії. Любов до Бога на небі не така реальна, як любов до Бога на землі, оскільки знання людей про Бога на небі будується на їхніх фантазіях, а не на тому, що люди бачили на власні очі та що вони особисто пережили. Коли Бог приходить на землю, люди можуть споглядати Його справжні діла та Його красу, і вони можуть бачити весь Його практичний і нормальний характер, і все це в тисячі разів реальніше, ніж знання про Бога на небі. Як би сильно люди не любили Бога на небі, у цій любові немає нічого реального, і вона повна людських уявлень. Як би мало люди не любили Бога на землі, ця любов реальна; навіть якщо її мало, вона все одно реальна. Бог спонукає людей пізнати Його через реальну роботу, і через це пізнання Він здобуває їхню любов. Так само й Петро: якби він не жив з Ісусом, то для нього було б неможливо обожнювати Ісуса. Його відданість Ісусу також була побудована на його контакті з Ісусом. Щоб змусити людину полюбити Його, Бог прийшов поміж людей і живе разом із людьми, і все, що Він змушує людину бачити й переживати, є реальністю Бога.

Бог використовує реальність і прихід фактів, щоб удосконалювати людей; Божі слова справджують частину Його вдосконалення людей, і це робота проводу та відкриття шляху. Тобто в Божих словах ти повинен знайти шлях практики та пізнання видінь. Розуміючи ці речі, людина матиме шлях і видіння у своїй фактичній практиці, і вона зможе отримати просвітління через слова Бога; вона зможе зрозуміти, що ці речі прийшли від Бога, і зможе багато чого розрізнити. Після розуміння людина повинна негайно увійти в цю реальність і повинна використовувати слова Бога, щоб догодити Богу у своєму фактичному житті. Бог скеровуватиме тебе в усьому й дасть тобі шлях практики, і дасть тобі відчуття, що Він особливо любий, і дозволить тобі побачити, що кожен етап Божої роботи в тобі спрямований на те, щоб тебе вдосконалити. Якщо ти хочеш побачити Божу любов, якщо ти хочеш по-справжньому пережити Божу любов, то ти повинен заглибитись у реальність, ти повинен заглибитись у реальне життя й побачити, що все, що робить Бог, є любов'ю та спасінням, що все, що Він робить, – для того, щоб дати людям змогу залишити те, що нечисте, і очистити те всередині людини, що не може догодити Богу. Бог використовує слова, щоб забезпечувати людину; Він улаштовує обставини реального життя, щоб люди могли їх пережити, і якщо люди їдять і п'ють багато Божих слів, то коли вони справді втілюють їх у життя, вони можуть вирішити всі труднощі у своєму житті, використовуючи багато Божих слів. Це означає, що ти повинен мати слова Божі, щоб заглибитись у реальність; якщо ти не їси й не п'єш

слів Божих і в тебе немає Божої роботи, то ти не матимеш шляху в реальному житті. Якщо ти ніколи не їси й не п'єш слів Божих, то будеш збентежений, коли з тобою щось станеться. Ти лише знаєш, що повинен любити Бога, але ти нітрохи не здатен відділити одне від іншого та не маєш шляху практики; ти заплутаний і збентежений, і часом ти навіть віриш, що, догоджаючи тілу, ти догоджаєш Богу, – усе це є наслідком того, що ти не їси та не п'єш Божі слова. Тобто якщо ти не маєш допомоги Божих слів і тільки шукаєш навпомацки всередині реальності, то ти принципово нездатний знайти шлях практики. Такі люди просто не розуміють, що значить вірити в Бога, і тим паче вони не розуміють, що значить любити Бога. Якщо ти часто молишся, і досліджуєш, і шукаєш, використовуючи просвітління та провід Божих слів, і через це ти відкриваєш те, що повинен утілювати в життя, знаходиш можливості для роботи Святого Духа, справді співпрацюєш із Богом і якщо ти не заплутаний і збентежений, тоді ти матимеш шлях у реальному житті та справді догодиш Богу. Коли ти догодиш Богу, усередині тебе буде Божий провід, і ти будеш особливо благословенний Богом, що дасть тобі відчуття втіхи: ти відчуватимеш особливо велику честь від того, що догодив Богу, усередині ти почуватимешся особливо веселим, а на серці в тебе буде ясно й спокійно. Твоя совість буде втішена й вільна від докорів, і коли ти побачиш своїх братів і сестер, усередині тобі буде приємно. Ось що значить утішатися Божою любов'ю, і тільки це є справжньою втіхою від Бога. Люди здобувають утіху від Божої любові через досвід: переживаючи тяготи й переживаючи втілення істини в життя, вони здобувають Божі благословення. Якщо ти лише кажеш, що Бог дійсно любить тебе, що Бог справді заплатив заради людей тяжку ціну, що Він терпляче й доброзичливо сказав стільки слів і завжди спасає людей, то твоя вимова цих слів є лише однією стороною втіхи від Бога. Проте більша втіха – справжня втіха – це коли люди практикують істину у своєму реальному житті, після чого на серці в них спокійно та ясно. Вони відчуваються всередині дуже зворушеними та відчувають, що Бог найлюбіший. Ти відчуєш, що ціна, яку ти заплатив, більш ніж справедлива. Заплативши велику ціну у своїх зусиллях, ти будеш особливо веселим усередині: ти відчуєш, що справді втішаєшся Божою любов'ю, і ти зрозумієш, що Бог виконав у людях роботу спасіння, що Його рафінування людей має на меті зробити їх чистими та що Бог випробовує людей, щоб перевірити, чи справді вони Його люблять. Якщо ти завжди так утілюватимеш істину в життя, то в тебе поступово розвинеться чітке знання про велику частину Божої роботи, і тоді ти відчуєш, що слова Бога перед тобою ясні, наче кристаль. Якщо ти зможеш чітко розуміти багато істин, ти відчуєш, що все легко втілити в життя, що ти можеш подолати будь-яку проблему й подолати будь-яку спокусу, і ти побачиш, що для тебе ніщо не проблема, що дуже звільнить тебе та визволить. У цю мить ти втішатимешся Божою любов'ю, і на тебе зійде справжня Божа любов. Бог благословляє тих, хто має видіння, хто має істину, хто має знання та хто справді любить Його. Якщо люди хочуть узріти Божу любов, вони повинні

практикувати істину в реальному житті, вони повинні бути готові терпіти біль і зрікатися того, що вони люблять, щоб догодити Богу, і, незважаючи на сльози в їхніх очах, вони все одно повинні бути в змозі догодити Божому серцю. Так Бог неодмінно тебе благословить, і якщо ти витримаєш такі тяготи, за ними слідуватиме робота Святого Духа. Через реальне життя та через переживання Божих слів люди можуть побачити Божу красу, і вони можуть по-справжньому полюбити Його, тільки якщо спробували Божу любов.

Ті, хто любить Бога, – це люди, які люблять істину, і що більше ті, хто любить істину, втілюють її в життя, то більше істини вони мають; що більше вони втілюють істину в життя, то більше вони мають Божої любові; і що більше вони втілюють істину в життя, то більше вони благословенні Богом. Якщо ти завжди практикуватимеш таким чином, Божа любов до тебе поступово дасть тобі змогу бачити, так само як Петро пізнав Бога: Петро сказав, що Бог не тільки має мудрість створити небо, землю і все суще, але що, більше того, Він також має мудрість виконувати в людях реальну роботу. Петро сказав, що Він гідний любові людей не лише через те, що Він створив небо, землю і все суще, але, більше того, через Його здатність створити людину, спасти людину, вдосконалити людину та дати людині Свою любов. Так само Петро сказав, що в Ньому є багато того, що гідне людської любові. Петро сказав Ісусові: «Хіба створення небес, землі та всього сущого – єдина причина, чому ти заслуговуєш на любов людей? У Тобі є ще багато гідного любові. Ти дієш і рухаєшся в реальному житті, Твій Дух торкається мене всередині, Ти дисциплінуєш мене, Ти докоряєш мені – усе це ще більш варте любові людей». Якщо ти хочеш побачити й пережити Божу любов, то ти повинен досліджувати й шукати в реальному житті та повинен бути готовим відкинути власну плоть. Ти мусиш прийняти це рішення. Ти мусиш бути людиною, яка має рішучість і здатна в усьому догоджати Богу та при цьому не бути лінивою й не жадати втіх плоті, не жити для плоті, а жити для Бога. Іноді ти можеш не відповідати Божій волі. Це тому, що ти не розумієш Божої волі; наступного разу, навіть якщо на це знадобиться більше зусиль, ти повинен догодити Йому, а не плоті. Коли ти переживеш такий досвід, то пізнаєш Бога. Ти побачиш, що Бог може створити небо, землю і все суще, що Він став плоттю, щоб люди могли дійсно бачити Його та дійсно контактувати з Ним; ти побачиш, що Він здатний ходити серед людей і що Його Дух може вдосконалювати людей у реальному житті, дозволяючи їм побачити Його красу і пережити Його дисципліну, Його виправлення та Його благословення. Якщо ти завжди переживатимеш такий досвід, то в реальному житті ти будеш невіддільний від Бога, і якщо одного дня твої стосунки з Богом перестануть бути нормальними, ти зможеш терпіти докори та відчувати каяття. Коли ти матимеш нормальні стосунки з Богом, ти ніколи не захочеш покидати Бога, і якщо одного дня Бог скаже, що покине тебе, ти злякаєшся та скажеш, що краще помреш, аніж залишишся покинутим, без Бога. Щойно в тебе виникнуть ці емоції, ти відчуєш, що

не здатний покинути Бога, і таким чином ти матимеш основу та справді втішатимешся Божою любов'ю.

Люди часто говорять про те, що дозволяють Богу бути своїм життям, але їхній досвід іще до цього не дійшов. Ти просто кажеш, що Бог – твоє життя, що Він щодня тебе скеровує, що ти щодня їси та п'єш Його слова й що ти щодня молишся Йому, тому Він став твоїм життям. Знання тих, хто це говорить, досить поверхове. У багатьох людей немає основи; Божі слова були посаджені в них, але вони ще мають прорости, і тим паче вони не принесли жодних плодів. Якою мірою ти сьогодні набув досвід? Тільки тепер, коли Бог змусив тебе дійти так далеко, ти відчуваєш, що не можеш покинути Бога. Одного дня, коли твій досвід сягне певної межі, ти не зможеш піти, навіть якби Бог тебе змушував. Ти завжди відчуватимеш, що не можеш бути без Бога всередині тебе; ти можеш бути без чоловіка, дружини чи дітей, без сім'ї, без матері чи батька, без утіх плоті, але ти не можеш бути без Бога. Бути без Бога було б наче втратити своє життя; ти не зміг би жити без Бога. Коли ти сягнеш у своєму досвіді цієї межі, ти досягнеш мети у своїй вірі в Бога, і таким чином Бог стане твоїм життям, Він стане основою твого існування. Ти більше ніколи не зможеш покинути Бога. Коли ти набудеш досвід такою мірою, ти справді втішатимешся Божою любов'ю, і коли ти матимеш достатньо тісні стосунки з Богом, Він буде твоїм життям, твоєю любов'ю, і в той час ти помолишся Богу та скажеш: «О Боже! Я не можу Тебе покинути. Ти моє життя. Я можу обійтися без усього іншого – але я не зможу жити далі без Тебе». Такий справжній духовний стан людей; це реальне життя. Деякі люди були змушені дійти так далеко, як дійшли сьогодні: їм доводиться йти далі, хочуть вони того чи ні, і вони завжди почуваються так, наче застрягли між молотом і ковадлом. Ти повинен набути досвід того, що Бог є твоїм життям, того, що якби Бога забрали з твого серця, це було б, наче втратити життя; Бог має бути твоїм життям, і ти мусиш бути нездатним покинути Його. Таким чином ти насправді здобудеш досвід Бога, і в той час, коли ти любитимеш Бога, ти справді любитимеш Бога, і це буде виняткова, чиста любов. Одного дня, коли твій досвід буде таким, що твоє життя досягне певної межі, коли ти молитимешся Богу, їстимеш і питимеш слова Божі, ти не зможеш покинути Бога всередині, і ти не зможеш забути Його, навіть якби захотів. Бог стане твоїм життям; ти можеш забути світ, ти можеш забути свою дружину, чоловіка чи дітей, але тобі буде важко забути Бога – зробити це було б неможливо, це твоє справжнє життя і твоя справжня любов до Бога. Коли любов людей до Бога досягла певної межі, їхня любов до всього іншого не зрівняється з їхньою любов'ю до Бога; їхня любов до Бога стоїть на першому місці. Це дає змогу відмовитися від усього іншого та бути готовим прийняти від Бога всі розбори й обтинання. Коли ти досягнеш любові до Бога, яка перевершує все інше, ти житимеш у реальності й у Божій любові.

Щойно Бог стає життям у людях, люди стають нездатними покинути Бога. Хіба це не Боже діяння? Немає більшого свідчення! Бог працював до певної межі; Він

сказав людям прислужувати, бути покараними або померти, і люди не відступили, що показує: вони були завойовані Богом. Люди, які мають істину, – це ті, хто у своєму реальному досвіді може бути непохитним у своєму свідченні, бути непохитним у своїй позиції, стояти на боці Бога, ніколи не відступаючи, і хто може мати нормальні стосунки з людьми, які люблять Бога, хто, коли щось із ним трапляється, здатен повністю слухатися Бога та може слухатися Бога аж до смерті. Твоя практика й одкровення в реальному житті – це свідчення про Бога, це втілення людиною в життя та свідчення про Бога, і це справжня втіха від Божої любові; коли ти сягнеш у своєму досвіді цієї межі, належний ефект буде досягнутий. Ти маєш фактичне втілення в життя, а інші із захопленням дивляться на кожний твій вчинок. Твій одяг і зовнішній вигляд нічим не примітні, але ти живеш життям найбільшої побожності, і коли ти доносиш слова Божі, Він скеровує тебе та просвіщає. Ти здатен висловлювати своїми словами Божу волю, передавати реальність, і ти багато розумієш про служіння в дусі. Ти відвертий у своїй мові, ти порядний і чесний, неконфліктний і пристойний, здатний слухатися Божих планів і бути непохитним у своєму свідченні, коли щось із тобою трапляється, і ти спокійний та стриманий, з чим би ти не мав справу. Така людина справді побачила Божу любов. Деякі люди ще молоді, але поводяться як люди середнього віку; вони зрілі, мають істину та викликають в інших захоплення – і це люди, які мають свідчення та є проявом Бога. Тобто коли їхній досвід сягне певної межі, всередині вони матимуть розуміння Бога, і їхній зовнішній характер також стабілізується. Багато людей не втілює істину в життя та не є непохитними у своєму свідченні. У таких людях немає ні любові до Бога, ні свідчення про Бога, і це люди, якими Бог гидує найбільше. Вони читають слова Бога на зібраннях, але те, чим вони живуть, – це сатана, і це ганьба Бога, паплюження Бога та хула Бога. У таких людях немає ознак Божої любові, і вони взагалі не мають роботи Святого Духа. Тож слова та діла людей представляють сатану. Якщо твоє серце завжди в мирі перед Богом і ти завжди звертаєш увагу на людей і речі навколо тебе та на те, що відбувається навколо тебе, і якщо ти пам'ятаєш про Божий тягар, а твоє серце завжди шанує Бога, тоді Бог часто просвіщатиме тебе зсередини. У церкві є люди, які є «наглядачами»: вони прагнуть спостерігати за недоліками інших, а потім копіювати їх і наслідувати. Вони не здатні відділити одне від іншого, вони не ненавидять гріх і не відчують огиди чи відрази до речей сатани. Такі люди сповнені речей сатани, і зрештою вони будуть повністю покинуті Богом. Твоє серце повинне завжди бути благоговійним перед Богом, ти повинен бути поміркованим у своїх словах і діях та ніколи не бажати противитися Богу чи засмучувати Його. Ти ніколи не повинен бажати, щоб Божа робота в тобі була марною, або дозволяти, щоб усі тяготи, які ти витерпів, і все, що ти втілював у життя, зійшли нанівець. Ти маєш бути готовим наполегливіше працювати й більше любити Бога на шляху попереду. Такі люди, які мають видіння за основу. Такі люди, що шукають поступу.

Якщо люди вірять у Бога та переживають Божі слова серцем, яке шанує Бога, то в таких людях можна побачити Боже спасіння й Божу любов. Ці люди здатні свідчити про Бога; вони живуть істиною, і те, про що вони свідчать, – це також істина, Божий характер і те, Хто Такий Бог. Вони живуть серед Божої любові й бачили Божу любов. Якщо люди хочуть любити Бога, вони повинні спробувати Божу красу і побачити Божу красу; лише тоді в них може пробудитися серце, яке любить Бога, серце, яке надихає людей вірно віддавати себе Богові. Бог не змушує людей любити Його шляхом слів, проявів або за допомогою їхньої фантазії, і Він не силує людей любити Його. Натомість Він дозволяє їм любити Його з власної волі, і Він дозволяє їм бачити Його красу у Його роботі та висловлюваннях, після чого в них народжується любов до Бога. Тільки таким чином люди можуть справді свідчити про Бога. Люди люблять Бога не тому, що їх до цього спонукали інші, і ця любов – не миттєвий емоційний імпульс. Вони люблять Бога, бо бачили Його красу, бачили, що в Ньому є так багато гідного на людську любов, бо бачили Боже спасіння, мудрість і дивовижні діла, – і в результаті вони справді славлять Бога та справді прагнуть Його, і в них розгорається така пристрасть, що вони не могли б вижити, не здобувши Бога. Причина, з якої ті, хто справді свідчить про Бога, можуть дати гучне свідчення про Нього, полягає в тому, що їхнє свідчення ґрунтується на основі правдивого знання та правдивого прагнення Бога. Таке свідчення пропонується не за емоційним імпульсом, а відповідно до їхнього знання про Бога та Його характер. Оскільки вони пізнали Бога, вони відчувають, що неодмінно повинні засвідчити про Бога та зробити так, щоб усі ті, хто прагне Бога, пізнали Бога й усвідомили Божу красу і Його реальність. Як і любов людей до Бога, їхнє свідчення є спонтанним; воно реальне та має реальне значення й цінність. Воно не пасивне, не порожнє і не безглузде. Причина, з якої лише ті, хто справді любить Бога, мають найбільшу цінність і сенс у своєму житті, причина, з якої лише вони справді вірять у Бога, полягає в тому, що ці люди здатні жити в Божому світлі та здатні жити заради Божої роботи й управління. Це тому, що вони не живуть у темряві, а живуть у світлі; вони живуть не безглуздим життям, а життям, яке благословив Бог. Тільки ті, хто любить Бога, здатні свідчити про Бога, тільки вони є свідками Бога, тільки вони благословенні Богом, і тільки вони здатні отримати Божі обіцянки. Ті, хто любить Бога, є близькими Богу; вони є людьми, любими Богом, і вони можуть утішатися благословеннями разом із Богом. Тільки такі люди житимуть вічно, і тільки вони довіку житимуть під Божою опікою та захистом. Люди мають любити Бога, і Він гідний любові всіх людей, але не всі люди здатні любити Бога, і не всі люди можуть свідчити про Бога та мати владу з Ним. Ті, хто справді любить Бога, здатні свідчити про Бога та присвятити всі свої зусилля Божій роботі, тому вони можуть ходити будь-де під небесами, і ніхто не наважиться їм протистояти, і вони можуть мати владу на землі та правити всіма Божими людьми. Ці люди зібралися разом з усього світу. Вони говорять різними мовами та мають

різний колір шкіри, але їхнє існування має однаковий сенс; усі вони мають серце, яке любить Бога, усі вони свідчать однаково, мають однакову рішучість і однакове бажання. Ті, хто любить Бога, можуть вільно ходити світом, а ті, хто свідчить про Бога, можуть подорожувати всесвітом. Ці люди любі Богу, вони благословенні Богом, і вони вічно житимуть у Його світлі.

Тільки ті, хто зосереджується на практиці, можуть бути вдосконалені

В останні дні Бог став плоттю, щоб робити ту роботу, яку мусить, і вершити Своє служіння слів. Він прийшов особисто, щоб працювати поміж людських істот із метою вдосконалити тих людей, хто Йому по серцю. Від часу створення й до сьогодні Він не робив такої роботи ніколи, крім як в останні дні. Тільки в останні дні Бог утілювався, щоб робити таку масштабну роботу. Хоча Він витримує тяготи, які людям було б важко витерпіти, і хоча Він великий Бог, який усе ж має смиренність стати звичайною людиною, жоден аспект Його роботи не затримався, і Його план анітрохи не став жертвою хаосу. Він робить Свою роботу відповідно до Свого вихідного плану. Одна з цілей цього втілення – завоювати людей, а друга – вдосконалити тих людей, яких Він любить. Він бажає побачити вдосконалюваних Ним людей на власні очі, і Він хоче Сам побачити, як люди, яких Він удосконалює, свідчать про Нього. Він удосконалює не одну-дві людини, а громаду, що складається лише з небагатьох людей. Люди в цій громаді походять із різних країн світу й різних національностей світу. Мета, з якою робиться так багато роботи, – це здобути цю громаду людей, здобути свідчення, яке ця громада людей дає про Нього, і дістати славу, яку Він може від них одержати. Він не робить роботи, яка не має значення, і Він не робить роботи, яка не має цінності. Можна сказати, що Божа ціль, з якою робиться так багато роботи, – це вдосконалити всіх тих, кого Він бажає вдосконалити. А у вільний час поза цією роботою Він вижне тих, хто лихий. Знайте, що Він робить цю велику роботу не задля тих, хто лихий; навпаки, Він віддає всього Себе заради тієї дрібки людей, яких Він має удосконалити. Робота, яку Він робить, слова, які Він говорить, таємниці, які Він відкриває, і Його суд і кара – усі вони заради тієї дрібки людей. Він став плоттю не через тих, хто лихий, і тим паче ці лихі люди не викликають у Нього великого гніву. Він мовить істину й говорить про входження задля тих, хто має бути вдосконалений; Він став плоттю задля них, і саме задля них Він дарує Свої обіцянки та благословення. Робота над істиною, входженням і життям у людській природі, про які Він говорить, ведеться не заради тих, хто лихий. Він хоче уникнути розмов до тих, хто лихий, і натомість бажає обдарувати всіма істинами тих, хто має бути вдосконалений. Однак Його робота вимагає, щоб лихим тимчасово було дозволено втішатися деякими з Його

багатств. Ті, хто не практикує істину, хто не вдовольняє Бога та хто заважає Його роботі, – усі лихі. Їх не можна вдосконалити, і Бог має до них огиду й відкидає їх. І навпаки, люди, які практикують істину, і можуть вдовольнити Бога, і вкладають усіх себе в Божу роботу, – то люди, яких вдосконалив Бог. Ті, кого Бог бажає довершити, – не хто інший, як ця громада людей, і робота, яку робить Бог, – заради цих людей. Істину, про яку Він говорить, спрямовано до людей, які готові втілювати її в життя. Він не говорить до людей, які не практикують істину. Збільшення прозорливості та зростання проникливості, про які Він говорить, – то для людей, які можуть утілювати істину в життя. Коли Він веде мову про тих, хто має бути вдосконалений, то Він говорить саме про цих людей. Роботу Святого Духа спрямовано на людей, які готові втілювати істину в життя. Такі речі, як володіння мудрістю й людяністю, спрямовані на людей, які готові втілювати істину в життя. Ті, хто не практикує істину, можуть почути багато слів істини, але оскільки вони такі лихі за натурою й не цікавляться істиною, то розуміють лише вчення, і слова, і порожні теорії, наче в їхнього входження в життя немає ніякої цінності. Жоден із них не вірний Богу; усі вони – люди, що бачать Бога, та не можуть Його здобути; усі вони засуджені Богом.

Святий Дух має шлях, яким крокує в кожній людині, і кожній людині Він дає можливість бути вдосконаленою. Через твою негативність тебе змушують пізнати власну розбещеність, а тоді, позбувшись негативності, ти знайдеш дорогу до практики; усе це шляхи, якими тебе вдосконалюють. Далі, завдяки постійному проводу й освітленню деяких позитивних речей у тобі, ти діяльно виконуватимеш своє призначення та здобуватимеш проникливість, а твоя прозорливість зростатиме. Коли в тебе добрі умови, ти особливо готовий читати слово Бога, особливо готовий молитися Богу та здатний побачити зв'язок між почутими проповідями та власним станом. У такі часи Бог освітлює та просвіщає тебе зсередини, змушуючи тебе усвідомити деякі позитивні речі. Так Він тебе вдосконалює в позитивному аспекті. У негативних станах ти слабкий і пасивний; ти відчуваєш, що у твоєму серці немає Бога, однак Бог тебе освітлює, допомагаючи знайти дорогу до практики. Вийти з цього значить досягнути вдосконалення в негативному аспекті. Бог може вдосконалювати людину і в позитивному, і в негативному аспекті. Це залежить від того, чи здатен ти до проживання досвіду та чи прагнеш ти, щоб Бог тебе вдосконалив. Якщо ти справді прагнеш, щоб Бог тебе вдосконалив, то негативне не зможе змусити тебе зазнати втрат, а зможе принести тобі реальніші речі та зробити тебе спроможнішим пізнати, чого в тобі не вистачає, осягнути свій справжній стан і побачити, що людина не має нічого та є нічим; якщо ти не переживаєш випробування, то не маєш знання й завжди відчуватимеш, ніби ти вищий від інших і кращий за всіх інших. Через усе це ти побачиш: усе, що прийшло раніше, було зроблено Богом і захищено Богом. Входження у випробування залишає тебе без любові або віри, тобі не вистачає молитви, ти не

можеш співати гімни, і, сам того не усвідомлюючи, в усьому цьому ти пізнаєш себе. Бог має багато засобів удосконалення людини. Він використовує всякі обставини, щоб розібратися з розбещеним характером людини, і застосовує багато всякого, щоб викрити людину; з одного боку, Він розбирається з людиною, з іншого – викриває людину, а ще з іншого Він відкриває людину, докопуючись до «таємниць» у глибинах людського серця, і виявляючи їх, і розкриваючи людині її численні стани: так Він показує людині її натуру. Бог удосконалює людину багатьма способами: шляхом одкровення, шляхом розбору з людиною, шляхом рафінування людини та кари, – щоб людина пізнала, що Бог практичний.

Чого ви зараз шукаєте? Бути вдосконаленими Богом, пізнати Бога, здобути Бога – чи, може, ви прагнете триматися, наче Петро дев'яностих років, або мати віру більшу ніж у Йова, або, може, ви прагнете, щоб Бог вас назвав праведними та щоб ви прийшли до Божого трону, або щоб ви могли явити Бога на землі та потужно й гучно засвідчити про Бога. Чого б ви не прагнули, загалом ви прагнете Божого спасіння. Не має значення, чи ти прагнеш бути праведною людиною, чи ти прагнеш триматися, як Петро, чи вірити, як Йов, чи бути вдосконаленим Богом, – усе це робота, яку Бог провадить над людиною. Інакше кажучи, чого б ти не прагнув, це все заради того, щоб Бог тебе вдосконалив, усе заради того, щоб ти пережив Боже слово на власному досвіді та вдовольнив Боже серце; чого б ти не прагнув, усе це заради того, щоб ти відкрив для себе красу Бога, щоб розшукав шлях до практики на реальному досвіді, аби зуміти позбутися свого власного бунтівничого характеру, щоб досяг у собі нормального стану та зміг повністю відповідати Божій волі, стати правильною людиною та керуватися правильними мотивами в усьому, що ти робиш. Причина того, що ти переживаєш усе це, – у тому, що це потрібно для пізнання Бога та росту в житті. Хоча те, що ти переживаєш на своєму досвіді, – це Боже слово та реальні випадки, а також люди, події й об'єкти навколо тебе, та зрештою ти отримуєш змогу пізнати Бога та бути вдосконаленим Богом. Прагнути йти шляхом праведної людини чи прагнути втілювати Боже слово в життя – це бігова доріжка, тоді як пізнання Бога та вдосконалення Богом – це місце призначення. Чи ти зараз прагнеш бути вдосконаленим Богом, чи свідчити про Бога, – усе це зрештою для того, щоб пізнати Бога; щоб робота, яку Він робить у тобі, не була марною, аби ти нарешті пізнав реальність Бога, Його велич і, що більше, смиренність і прихованість Бога, а також велику роботу, яку Бог робить у тобі. Бог настільки впокорився, що робить Свою роботу в цих брудних, розбещених людях і вдосконалює цю громаду людей. Бог не тільки став плоттю, щоб жити і їсти поміж людей, щоб бути людям пастирем і забезпечувати їх тим, що їм потрібно. Що важливіше, Він робить Свою потужну роботу спасіння й завоювання над цими нестерпно розбещеними людьми. Він прийшов у серце великого червоного дракона, щоб спасти цих найрозбещеніших людей, аби всі люди могли бути змінені й оновлені. Безмірні тяготи, які терпить Бог, – це не тільки тяготи, які терпить

утілений Бог; найбільша тягота – це те, що Божий Дух зазнає надзвичайного приниження: Він упокорює та ховає Себе настільки, що стає звичайною людиною. Бог утілюється та прибрав форму плоті, аби люди бачили, що Він має звичайне людське життя та звичайні людські потреби. Цього достатньо, щоб довести, що Бог великою мірою Себе впокорив. Дух Божий здійснився в плоті. Його Дух настільки високий і великий, і все ж Він набуває форми звичайної людини, незначної людини, щоб вершити роботу Свого Духа. Духовний рівень, прозорливість, розум, людяність і життя кожного з вас показують, що ви справді не варті прийняти таку Божу роботу. Ви справді не варті того, щоб Бог заради вас терпів такі тяготи. Бог настільки великий. Він настільки вищий, а люди настільки нікчемні, і все ж Він усе одно працює над ними. Він втілюється не тільки для того, щоб забезпечувати людей і говорити з людьми: Він навіть живе разом із людьми. Бог такий смиренний, такий любий. Якщо ти плеш сльози та виголошуєш велику похвалу, щойно згадують Божу любов, щойно згадують Божу благодать, – якщо ти прийшов до такого стану, то ти справді пізнав Бога.

У наші дні в людських прагненнях є відхилення; люди прагнуть лише любити Бога та вдовольняти Бога, але не мають ніяких знань про Бога та знехтували просвітленням і прозрінням від Святого Духа всередині них. У них немає фундаменту справжнього знання про Бога. Так вони, здобуваючи досвід, утрачають завзяття. Усі ті, хто прагне справжнього знання про Бога, хоч у минулому й були в недобрих станах, і схилилися до негативності й слабкості, і часто лили сльози, впадали в пригнічений настрій і втрачали надію, – та тепер, коли вони здобувають більше досвіду, їхні стани покращуються. Переживши розбір та злам, пройшовши через цикл випробування й рафінування, вони значно просунулись уперед. Негативні стани зменшуються, і їхній характер життя дещо змінився. Коли вони проходять більше випробувань, їхні серця починають любити Бога. Бог удосконалює людей за певним правилом, а саме: Він просвіщає тебе, використовуючи бажану частину тебе, щоб ти мав дорогу до практики та міг відділити себе від усіх негативних станів, і допомагає твоєму духу вивільнитися, і робить тебе спроможнішим любити Його. Так ти отримуєш змогу позбутися розбещеного сатанинського характеру. Ти нехитрий і відкритий, готовий пізнавати себе та втілювати істину в життя. Бог неодмінно благословить тебе, тож коли ти слабкий і негативно налаштований, Він подвійно тебе просвіщає, допомагаючи тобі краще себе пізнати, бути більш готовим до каяття та спроможнішим утілювати в життя те, що потрібно. Тільки так у твоєму серці може бути мир і спокій. Людина, яка зазвичай приділяє увагу пізнанню Бога, яка приділяє увагу пізнанню себе, яка приділяє увагу власній практиці, буде спроможна часто отримувати Божу роботу, а також Його провід і просвітлення. Навіть якщо така людина може бути в негативному стані, вона здатна негайно це виправити – чи то завдяки дії совісті, чи то через просвітління від Божого слова. Зміна характеру людини завжди

досягається тоді, коли людина знає власний фактичний стан і характер та роботу Бога. Людина, готова пізнати себе й відкритися, зможе втілювати істину в життя. Така людина є людиною, вірною Богу, а людина, вірна Богу, має розуміння Бога – чи глибоке воно, чи поверхнєве, чи мізерне, чи рясне. Це Божа праведність, і її люди набувають; це їхній власний здобуток. Людина, яка має знання про Бога, – це людина, яка має основу й видіння. Така людина певна про Божу плоть і певна про Боже слово й Божу роботу. Як би Бог не працював і не говорив, які б порушення не спричиняли інші люди, така людина може стояти на своєму та свідчити про Бога. Що більше людина саме така, то більше вона може втілювати в життя істину, яку розуміє. Оскільки вона постійно втілює Боже слово в життя, то здобуває більше розуміння Бога та має рішучість навіки бути свідком Богові.

Мати проникливість, мати покірність і мати здатність вдивлятися в речі, щоб твій дух був чуйний, значить мати Божі слова, які освітлюють і просвіщають тебе зсередини, щойно ти з чимось стикаєшся. Ось що означає мати чуйний дух. Усе, що робить Бог, призначено допомогти оживити людський дух. Чому Бог завжди каже, що люди онімілі та туподумні? Це тому, що дух людей помер, і вони так оніміли, що зовсім не усвідомлюють духовне. Божа робота полягає в тому, щоб спонукати людські життя просуватись уперед і допомагати людському духу ожити, аби люди могли вдивлятися у духовне, завжди могли любити Бога у своїх серцях і вдовольняти Бога. Прихід до цього етапу показує, що дух людини ожив і наступного разу, коли вона з чимось зіткнеться, вона зможе негайно зреагувати. Вона чутлива до проповідей і швидко реагує на ситуації. Ось що значить досягти чуйності духу. Є багато людей, які швидко реагують на зовнішні події, та за першої згадки про входження в реальність або деталі духовного такі люди стають онімілими й туподумними. Вони розуміють тільки те, що впадає в око. Усе це ознаки духовного оніміння й туподумності, малого досвіду в духовному. Деякі люди мають чуйний дух і проникливість. Щойно вони чують слова, які вказують на їхній стан, то записують їх не барячись. Щойно вони чують слова про принципи практики, то можуть їх прийняти та застосувати до свого подальшого досвіду, так змінюючи себе. Такі люди мають чуйний дух. Чому вони здатні реагувати так швидко? Це тому, що вони зосереджуються на таких речах у повсякденному житті. Коли вони читають Божі слова, то можуть звіряти з ними свій стан і розмірковувати над собою. Коли вони чують проповіді, розмови спільноти та слова, що приносять їм просвітління і прозріння, то вони здатні негайно їх отримати. Це наче коли голодному дають їжу; він може відразу її з'їсти. А якщо дати їжу не голодному, то він почне їсти не так швидко. Ти часто молишся Богу, і тоді ти можеш негайно зреагувати, коли з чимось стикаєшся: що Богу потрібно в цій справі та як ти мусиш діяти. Останнього разу Бог скерував тебе в цій справі; коли ти сьогодні зіткнешся з таким самим, то природним чином ти знатимеш, який шлях практики вдовольнить Боже серце. Якщо ти завжди йтимеш цим шляхом практики й переживання, то на певному етапі тобі стане легко

це робити. Читаючи Боже слово, ти знаєш, про яку людину говорить Бог, ти знаєш, про які умови для духу Він говорить, і ти здатен усвідомити головне та втілити його в життя; це показує, що ти здатен отримувати досвід. Чому деяким людям це погано вдається? Усе тому, що вони докладають небагато зусиль в аспект практики. Хоча вони готові практикувати істину, та в них немає справжньої прозорливості щодо деталей служби, щодо деталей істини в їхніх життях. Коли щось стається, такі люди губляться. Таким чином тебе може ввести в оману неправдивий пророк або неправдивий апостол. Ти маєш часто спілкуватися з громадою про Божі слова й роботу – тільки так ти зможеш зрозуміти істину й розвинути в собі проникливість. Якщо ти не розумієш істини, то не матимеш проникливості. Наприклад, ти мусиш часто спілкуватися з громадою про те, що Бог каже, як Бог працює, чого Він вимагає від людей, з якими людьми варто контактувати, а від яких слід відвертатися. Якщо ти завжди так переживатимеш слово Бога, то усвідомиш істину та глибоко зрозумієш багато речей, а також матимеш проникливість. Що таке дисципліна від Святого Духа, що таке вина, породжена людською волею, що таке провід Святого Духа, що таке впорядкування обставин, що таке просвітлення зсередини від Божих слів? Якщо ти ясно цього не розумітимеш, то не матимеш проникливості. Ти мусиш знати, що походить від Святого Духа, що таке бунтівничий характер, як слухатися Божого слова та як позбутися власного бунтарства; якщо ти розумієш це з пережитого досвіду, то матимеш фундамент; коли щось трапиться, ти матимеш відповідну істину, за якою оціниш те, що відбулося, і фундамент із належних видінь. Ти матимеш принципи в усьому, що робиш, і зможеш діяти відповідно до істини. Тоді твоє життя буде сповнене Божого просвітлення, сповнене Божих благословень. Бог не поставиться несправедливо до жодної людини, яка щиро Його шукає або живе Ним і свідчить про Нього, і Він не прокляне жодної людини, здатної щиро прагнути істини. Якщо ти, поки їси та п'єш Божі слова, здатен приділяти увагу пізнанню свого істинного стану, власній практиці та розумінню, то, стикаючись із проблемами, ти отримуватимеш просвітління та здобуватимеш практичне розуміння. Тоді в тебе в усьому буде дорога практики та проникливості. Якщо людина має істину, її навряд чи ошукають, і вона навряд чи поводитиметься руйнівно чи діятиме непомірковано. Завдяки істині людина захищена, і так само завдяки істині вона здобуває більше розуміння. Завдяки істині людина має більше доріг до практики й отримує більше можливостей для того, щоб у ній працював Святий Дух і щоб вона була вдосконалена.

Робота Святого Духа та робота сатани

Як можна зрозуміти тонкощі духу? Як Святий Дух працює в людині? Як сатана працює в людині? Як злі духи працюють в людині? Як це проявляється? Коли щось трапляється з тобою, чи походить це від Святого Духа, і чи повинен ти це прийняти,

чи відкинути? У реальній практиці людей багато що виникає з людської волі, яка, на тверде переконання людей, походить від Святого Духа. Дещо походить від злих духів, проте люди все одно вважають, що все це від Святого Духа, а інколи Святий Дух скеровує людей ізсередини, але люди бояться, що це настановлення походить від сатани, і тому не наважуються слухатися, тоді як насправді це настановлення є просвітлінням від Святого Духа. Таким чином, не практикуючи розрізнення, людина не може здобути в ньому практичний досвід; без розрізнення немає можливості здобути життя. Як Святий Дух виконує роботу? Як злі духи виконують роботу? Що походить від волі людини? І що народжується з настановлення та просвітління Святим Духом? Якщо ти досягнеш закономірності роботи Святого Духа в людині, тоді в твоєму повсякденному житті та під час твого практичного досвіду ти зможеш примножити свої знання та провести відмінності, ти пізнаєш Бога, ти зможеш розуміти та розпізнавати сатану, тебе буде неможливо збентежити в твоїй слухняності чи в прагненні, і ти будеш тим, чії думки ясні та хто кориться роботі Святого Духа.

Робота Святого Духа – це форма проактивного настановлення та позитивного просвітління. Вона не дозволяє людям бути пасивними. Вона приносить їм утіху й дає їм віру та рішучість, щоб вони прагнули бути вдосконаленими Богом. Коли Святий Дух виконує роботу, люди здатні активно здійснювати входження; вони роблять це не пасивно чи з примусу, а зі своєї власної ініціативи. Коли Святий Дух виконує роботу, люди приймають це радо та охоче, готові слухатися й щасливі впокоритися. Навіть незважаючи на внутрішній біль і слабкість, вони рішуче налаштовані на співпрацю; вони радо страждають, вони здатні підкорюватися, вони не заплямовані людською волею, не заплямовані людським мисленням і тим більше вони не заплямовані людськими бажаннями та мотивами. Коли люди переживають роботу Святого Духа, вони особливо святі всередині. Ті, що одержимі роботою Святого Духа, живуть любов'ю до Бога та любов'ю до своїх братів і сестер; вони тішаються тим, що тішить Бога, і зневажають те, що Бог зневажає. Люди, яких торкнулася робота Святого Духа, мають нормальну людську сутність, вони постійно прагнуть істини та мають людську сутність. Коли Святий Дух працює в людях, їхній стан стає все кращим і кращим, а їхня людська сутність стає все більш і більш нормальною, і хоча їхня співпраця може бути в чомусь нерозумною, але їхня мотивація правильна, їхнє входження позитивне, вони не намагаються завдати незручностей, і в них немає ніякої недоброзичливості. Робота Святого Духа нормальна та реальна. Святий Дух працює в людині за правилами нормального людського життя, і Він здійснює просвітління та настановлення в людях згідно з реальним прагненням нормальних людей. Коли Святий Дух працює в людях, Він просвітляє та настановляє їх згідно з потребами нормальних людей. Він дає їм по їхнім потребам і Він позитивно настановляє та просвітляє їх у відповідності до того, чого їм не вистачає, та у відповідності з їхніми недоліками.

Робота Святого Духа в тому, щоб просвітляти на настановляти людей в реальному житті; тільки якщо вони відчують Божі слова в своєму поточному житті, вони можуть бачити роботу Святого Духа. Якщо у своєму повсякденному житті люди перебувають у позитивному стані та ведуть нормальне духовне життя, тоді вони одержимі роботою Святого Духа. У такому стані, коли вони їдять та п'ють слова Божі, вони мають віру. Коли вони моляться, вони надихаються. Коли вони зіштовхуються з чимось, вони не пасивні. І коли щось трапляється, вони здатні бачити в цьому уроки, які Бог хоче, щоб вони засвоїли. Вони не пасивні чи слабкі, і хоча у них є реальні труднощі, вони готові слухатися всіх Божих упорядкувань.

Які результати досягаються роботою Святого Духа? Ти можеш бути нерозумним і ти можеш бути позбавленим проникливості, але Святому Духу потрібно тільки діяти, і в тобі буде віра, і ти завжди відчуватимеш, що ти не можеш достатньо любити Бога. Ти хотітимеш співпрацювати, якими б великими не були труднощі попереду. З тобою щось траплятиметься, і тобі буде неясно, чи це походить від Бога, чи від сатани, але ти зможеш чекати, і ти не будеш ні пасивним, ні недбалим. Це нормальна робота Святого Духа. Коли Святий Дух працює в тобі, ти все одно зіштовхуєшся з реальними труднощами: часом вони доводять тебе до сліз, а часом будуть такі, які ти не в змозі подолати, але це всього лише стадія звичайної роботи Святого Духа. Хоча ти не подолав ці труднощі, і хоча в той час ти був слабким і багато скаржився, після того ти все ще міг любити Бога з абсолютною вірою. Твоя пасивність не може завадити тобі здобути нормальний досвід, і, незважаючи на те, що кажуть інші люди та як інші нападають на тебе, ти все одно можеш любити Бога. Під час молитви ти завжди відчуваєш, що в минулому ти заборгував Богу, і вирішуєш догоджати Богу та зрікатися плоті щоразу, коли ти знову зіштовхуєшся з подібним. Така твердість показує, що в тобі є робота Святого Духа. Це нормальний стан роботи Святого Духа.

Яка робота походить від сатани? В роботі, яка походить від сатани, люди не мають визначених видінь, у них немає нормальної людської сутності, мотиви їхніх вчинків хибні, і хоча вони бажають любити Бога, всередині них весь час виникають звинувачення, і ці звинувачення та думки створюють всередині них постійні перешкоди, стримуючи розвиток їхнього життя та не даючи їм постати перед Богом в нормальному стані. Іншими словами, щойно робота сатани здійснюється в людях, їхні серця вже не можуть знайти спокій перед Богом. Такі люди не знають, куди себе подіти; коли вони бачать, як інші збираються разом, їм хочеться втекти, і вони неспроможні заплющити свої очі, коли інші моляться. Робота злих духів руйнує нормальні стосунки між людиною та Богом, порушує попередні видіння людей чи їхнє колишнє входження на життєвий шлях. У своїх серцях вони ніяк не можуть наблизитися до Бога, і з ними постійно відбуваються речі, які викликають в них порушення та сковують їх. Їхні серця не можуть знайти спокою, в них не залишається сил любити Бога, а їхній дух слабшає. Такими є прояви роботи

сатани. Прояви роботи сатани наступні: нездатність стояти на своєму та бути непохитним у своєму свідченні, що змушує тебе стати тим, хто завинив перед Богом і хто не має вірності Богу. Коли сатана втручається, ти втрачаєш любов і відданість Богу в собі, ти позбавляєшся нормальних стосунків із Богом, ти не прагнеш істини чи самовдосконалення, ти регресуєш і стаєш пасивним, ти потураєш собі, нічим не обмежуєш поширення гріха й у тебе немає ненависті до гріха. Більше того, втручання сатани робить тебе розпусним, через що дотик Бога в тобі зникає, спонукаючи тебе скаржитися на Бога та протистояти Йому, змушуючи тебе сумніватися в Бозі. Існує навіть ризик, що ти покинеш Бога. Усе це походить від сатани.

Коли щось відбувається з тобою в твоєму повсякденному житті, як тобі розрізнити, чи це походить від роботи Святого Духа, чи від роботи сатани? Коли стан людей нормальний, тоді й їхнє духовне життя та їхнє життя в плоті нормальне, а їхня розсудливість нормальна та впорядкована. Коли вони в цьому стані, можна сказати, що те, що вони переживають та пізнають всередині себе, як правило, походить від дотику Святого Духа (те, що люди здобувають прозріння або оволодівають якимось простим знанням, коли їдять та п'ють слова Божі, або що вони залишаються вірними в чомусь, або що мають сили любити Бога в чомусь, – усе це походить від Святого Духа). Робота Святого Духа в людині абсолютно нормальна; людина неспроможна її відчутти, і здається, ніби ця робота здійснюється завдяки самій людині, хоча насправді це робота Святого Духа. У повсякденному житті Святий Дух здійснює роботу, як велику, так і малу, в кожному, і лише ступінь цієї роботи різний. Деякі люди мають хороший духовний рівень, вони швидко все розуміють, і просвітління Святим Духом в них особливо велике. Між тим є люди з низьким духовним рівнем, і їм потрібно більше часу, щоби все зрозуміти, але Святий Дух торкається їх всередині, і вони також здатні стати вірними Богу, – Святий Дух виконує роботу в усіх, хто шукає Бога. Коли в повсякденному житті люди не опираються Богу та не повстають проти Нього, не роблять те, що йде врозріз із управлінням Бога, і не втручаються в роботу Бога, тоді Божий Дух тією чи іншою мірою працює в кожному з них. Він торкається їх, просвітляє їх, вселяє в них віру, дає їм силу та спонукає їх активно діяти, не лінитися, не жадати плотських насолод, бажати практикувати істину та прагнути Божих слів. Усе це робота, що походить від Святого Духа.

Коли стан людей ненормальний, Святий Дух їх зрікається; у своїх думках вони схильні скаржитися, їхні мотивації хибні, вони ліниві, вони потурають плоті, а їхні серця повстають проти істини. Усе це походить від сатани. Коли стан людей ненормальний, коли всередині них темрява й вони втратили свій здоровий глузд, коли Святий Дух їх зрікся й вони неспроможні відчутти Бога в собі, тоді це сатана працює в них. Якщо люди завжди мають силу всередині себе та завжди люблять Бога, тоді, як правило, коли з ними щось відбувається, це походить від Святого

Духа, і кого б вони не зустріли, ця зустріч є результатом Божого впорядкування. Це означає, що коли ти в нормальному стані, коли ти перебуваєш у великій роботі Святого Духа, тоді сатана не в змозі змусити тебе похитнутися. Виходячи з цього, можна сказати, що все походить від Святого Духа, і навіть якщо в тебе є неправильні помисли, ти можеш зректися їх і не слідувати їм. Усе це походить від роботи Святого Духа. В яких ситуаціях втручається сатана? Сатані легко працювати в тобі, коли твій стан ненормальний, коли Бог не торкнувся тебе та коли в тобі немає роботи Бога, коли ти сухий та безплідний всередині, коли ти молишся Богу, але нічого не розумієш, і коли ти їси та п'єш Божі слова, але не отримуєш просвітління та освітлення. Іншими словами, коли Святий Дух тебе покинув, і ти не в змозі відчути Бога, тоді багато з того, що з тобою відбувається, походить від сатанинської спокуси. Як Святий Дух виконує свою роботу, так і сатана увесь той час теж працює. Святий Дух торкається людини зсередини, і в той же самий час втручається сатана. Однак робота Святого Духа переважає, і люди, стан яких нормальний, можуть торжествувати. Це торжество роботи Святого Духа над роботою сатани. Хоча Святий Дух виконує свою роботу, в людях все ще зберігається розбещений характер, однак під час роботи Святого Духа люди легко виявляють та усвідомлюють свій непослух, мотивацію та вади. Лише тоді люди відчувають докори сумління і готові покаятися. У такий спосіб у ході Божої роботи вони поступово позбуваються свого бунтарського та розбещеного характеру. Робота Святого Духа абсолютно нормальна; коли Він працює в людях, вони все ще мають проблеми, все ще плачуть, все ще страждають, все ще слабкі та їм все ще багато чого незрозуміло, але в цьому стані вони спроможні не дати собі регресувати й вони можуть любити Бога, і хоча вони плачуть і страждають, вони все ще здатні прославляти Бога. Робота Святого Духа абсолютно нормальна та анітрохи не надприродна. Більшість людей вірять, що щойно Святий Дух починає діяти, в стані людей відбуваються зміни, і те, що для них суттєве, видалається. Такі переконання хибні. Коли Святий Дух працює в людині, все, що в ній пасивне, нікуди не дівається, і її духовний стан залишається таким же, але вона здобуває просвітління та освітлення від Святого Духа, і тоді її стан стає більш активним, умови всередині неї стають нормальними, і вона швидко змінюється. В своєму реальному досвіді люди, в першу чергу, зазнають роботи або Святого Духа, або сатани, і якщо вони не здатні усвідомлювати та розрізняти ці стани, тоді про входження в реальний досвід не може бути й мови, не кажучи вже про зміни в характері. Отже, ключ до переживання Божої роботи полягає в здатності бачити подібні речі наскрізь; тоді людям буде простіше її пережити.

Завдяки роботі Святого Духа люди досягають позитивного прогресу, в той час, як робота сатани робить їх негативними та змушує відступати назад, повставати проти Бога й опиратися Йому, втрачати в Нього віру й ставати слабкими у виконанні свого обов'язку. Все, що походить від просвітління Святим Духом, цілком природне

та не нав'язується тобі. Якщо ти цьому підкоришся, то здобудеш спокій; якщо ж ні, то в подальшому на тебе чекає осуд. З просвітлінням від Святого Духа ніщо з того, що ти робиш, не зустрічатиме перешкод чи обмежень; ти звільнишся, у твоїх діях буде шлях для практики, і ти нічим не будеш обмежений, але зможеш діяти за волею Бога. Робота сатани багато в чому перешкоджає тобі, вона викликає в тобі небажання молитися, робить занадто лінивим, щоб їсти та пити Божі слова, і несхильним жити життям церкви, та віддаляє тебе від духовного життя. Робота Святого Духа не перешкоджає твоєму повсякденному життю та не перешкоджає твоєму нормальному духовному життю. Ти не можеш розпізнати багато чого в ту саму мить, коли це відбувається, але через кілька днів на серці в тебе світлішає, а думки прояснюються. Ти здобуваєш певне уявлення про духовні речі та поступово можеш розрізнити, від кого походить якась думка, – від Бога чи від сатани. Деякі речі явно змушують тебе противитися Богу та повставати проти Бога, або перешкоджають тобі втілювати слова Бога в життя; усі ці речі походять від сатани. Деякі речі неочевидні, і ти не можеш відразу сказати, що це таке у даний момент. Потім ти можеш побачити їхні прояви та застосувати свою здатність до розпізнання. Якщо ти можеш чітко розпізнати, що походить від сатани, а що скеровується Святим Духом, тоді тебе буде непросто ввести в оману в твоєму досвіді. Часом, коли твій стан нехороший, у тебе виникають певні думки, які виводять тебе з твого пасивного стану. Це доводить, що навіть коли твій стан несприятливий, деякі твої думки все ще можуть походити від Святого Духа. Це не означає, що коли ти пасивний, усі твої думки тобі присилає сатана; якби це було так, то як би ти зміг перейти в позитивний стан? Якщо якийсь час ти був пасивним, Святий Дух дає тобі можливість бути вдосконаленим. Він торкається тебе, виводить тебе з пасивного стану, і ти переходиш в нормальний стан.

Знаючи, що таке робота Святого Духа та що таке робота сатани, ти можеш порівняти їх зі своїм власним станом, який ти переживаєш, та зі своїм власним досвідом, і таким чином у твоєму досвіді буде набагато більше істин, що стосуються принципу. Зрозумівши ці істини про принцип, ти зможеш опанувати свій поточний стан, зможеш розбиратися в людях і подіях, і тобі не доведеться докладати так багато зусиль, щоб здобути роботу Святого Духа. Звичайно, це залежить від правильності твоїх мотивів і твоєї готовності шукати та втілювати в життя. Саме така мова – мова, яка стосується принципів, – повинна бути в твоєму досвіді. Без неї твій досвід буде сповнений втручання сатани та безглузлого знання. Якщо ти не розумієш, як працює Святий Дух, то ти не розумієш, як молитися Богу або як ти повинен здійснювати входження, а якщо ти не розумієш, як діє сатана, аби причаровувати людей і заважати їм, то ти не знаєш, як відкинути сатану й бути непохитним у своєму свідченні. Те, як працює Святий Дух і як діє сатана, – це речі, які люди повинні розуміти, це речі, які людям потрібно пережити у своїй вірі в Бога.

Застереження для тих, хто не втілює істину в життя

Ті, хто постійно дає вихід своєму негативу на братів і сестер, є приспівниками сатани, і вони перешкоджають роботі церкви. Одного дня слід прогнати таких людей, вигнати їх. Якщо у своїй вірі в Бога люди не мають серця благоговіння перед Богом, не мають серця послуху перед Богом, вони не тільки не зможуть виконувати якусь роботу для Нього, а й навпаки, стануть тими, хто заважає Його роботі та кидає Йому виклик. Вірити в Бога, але не підкорятися Йому, не благоговіти перед Ним, а натомість противитися Йому, – це найбільша ганьба для віруючого. Якщо віруючі такі ж недбалі та нестримані в своїх висловлюваннях і поведінці, як і безбожники, то вони є ще більшим злом, ніж безбожники; вони – типові біси. Тих, хто дає волю своїм отруйним, злим язикам у церкві, хто поширює чутки, розпалює розбрат і створює кліки серед братів і сестер, – тих слід було вигнати з церкви. Але оскільки нині інша епоха Божої роботи, ці люди обмежені, бо їх безсумнівно слід вигнати. Усі розбещені сатаною люди мають зіпсовані схильності. У деяких тільки й є, що зіпсовані схильності, а інші відрізняються: вони мають не лише зіпсовані сатанинські схильності, а й надзвичайно злісну природу. Мало того, що їхні слова і вчинки виявляють їхні зіпсовані сатанинські схильності, ці люди, крім того, є справжнім дияволом сатаною. Їхня поведінка перериває і порушує Божу працю, заважає входженню братів і сестер у життя та перешкоджає нормальному життю церкви. Рано чи пізно ці вовки в овечій шкурі мають бути вигнані. До цих приспівників сатани має бути безжальне ставлення, ставлення неприйняття. Тільки це означає прийняти сторону Бога, а ті, хто цього не робить, загрузли у трясовині з сатаною. Люди, які щиро вірять в Бога, завжди мають Його в своєму серці, їхнє серце завжди богобоязливе і боголюбиве. Ті, хто вірить у Бога, мають діяти обережно та розважливо, і все, що вони роблять, повинно відповідати Божим вимогам і бути здатним догодити Його серцю. Вони не повинні бути свавільними та робити те, що їм заманеться; це не личить праведній добропорядності. Люди не повинні бігати повсюди, розмахуючи прапором Бога, і в той же час вихвалитися та вдаватися до шахрайства. Це найбільш крамольна поведінка з усіх можливих. Сім'ї мають свої правила, а країни мають свої закони, то хіба це не стосується Божого дому ще більшою мірою? Хіба він не має ще суворіші стандарти? Хіба в ньому не є ще більше адміністративних постанов? Люди вільні робити те, що вони хочуть, але адміністративні постанови Бога не можна змінювати за бажанням. Бог – це Той, Хто не терпить образ від людей; Він – Бог, який карає людей смертю. Невже люди цього ще не знають?

У кожній церкві є люди, які створюють проблеми для церкви або втручаються в Божу працю. Кожен із них – перевдягнений сатана, який просочився у Божий дім. Такі люди – чудові актори: вони постають переді Мною з великою повагою, кланяючись і розшаркуючись, живучи, як шолудиві собаки, та присвячуючи себе

«цілком» досягненню своїх власних цілей, але перед братами і сестрами вони показують свою мерзенну сторону. Коли вони бачать людей, які втілюють істину в життя, то накидаються на них і відштовхують убік; коли вони бачать людей, більш грізних, ніж вони самі, то підлещуються і прислужуються їм. Вони шаленіють у церкві. Можна сказати, що такі «місцеві задираки», такі «прихвостні» є у більшості церков. Разом вони поведуться по-чортівськи, переморгуючись та обмінюючись секретними сигналами, і жоден із них не втілює істину в життя. У кого більше отрути, той і є «головним демоном», а хто має найбільший авторитет, той і веде їх, високо піднявши прапор. Ці люди лютують у церкві, поширюють свій негатив, сіють смерть, роблять, що хочуть, кажуть, що хочуть, і ніхто не наважується їх зупинити. Вони по вінця сповнені схильностями сатани. Щойно вони здіймають галас, як до церкви входить подих смерті. Тих у церкві, хто втілює істину в життя, зневажають, і вони не в змозі докладати всіх своїх зусиль, у той час, як ті, хто заважає церкві й поширює смерть, лютують усередині, – і крім того, більшість людей слідує за ними. Все просто: в таких церквах панує сатана; диявол – їхній цар. Якщо прихожани не повстануть і не відкинуть цих головних бісів, то рано чи пізно вони також прийдуть до погибелі. Відтепер і надалі проти таких церков мають бути вжиті заходи. Якщо ті, хто хоч трохи здатен втілювати істину в життя, не прагнутимуть цього, то така церква буде стерта з лиця землі. Якщо в церкві немає нікого, хто бажає втілювати істину в життя, і нікого, хто може свідчити про Бога, така церква має бути повністю ізольована, а її зв'язки з іншими церквами мають бути розірвані. Це називається «поховати смерть»; ось що означає зневажати сатану. Якщо в церкві є кілька місцевих задирак, за якими слідує «мошکار», що абсолютно позбавлена розсудливості, і якщо прихожани, навіть побачивши правду, все ще неспроможні звільнитися від пут та маніпуляцій цих задирак, то всі ці нерозумні зрештою будуть вигнані. Хоча ця «мошکار», можливо, й не зробила нічого жахливого, але вона ще більш брехлива, підступна та вертка, і кожен, хто подібний до неї, буде вигнаний. Не залишиться жодного! Ті, хто належить сатані, будуть повернені сатані, а ті, хто належить Богу, неодмінно вирушать на пошуки істини; це визначено їхньою природою. Нехай згинуть усі, хто слідує за сатаною! До таких людей не буде жалю. Нехай ті, хто шукає істину, будуть забезпечені, і нехай вони досхочу насолоджуються Божим словом. Бог праведний. Він ніколи не став би віддавати комусь перевагу. Якщо ти – диявол, то ти нездатний втілювати істину в життя; якщо ти той, хто шукає істину, ти точно не потрапиш у полон до сатани. У цьому немає жодних сумнівів.

Люди, які не прагнуть розвитку, завжди хочуть, щоб інші були такими ж негативними та бездіяльними, як вони самі. Ті, хто не втілює істину в життя, заздять тим, хто це робить, і завжди намагаються обдурити нетямущих і нерозсудливих. Ці люди дають вихід таким речам, які можуть спровокувати твоє виродження. Ти можеш скотитися донизу, дійти до ненормального стану та

наповнитися темрявою. Вони змушують тебе віддалитися від Бога, плекати плоть та потурати собі. Люди, які не люблять істину і завжди поверхово ставляться до Бога, позбавлені самосвідомості, і вдача таких людей спокушає інших чинити гріхи та зневажати Бога. Вони не втілюють істину в життя і не дозволяють іншим її втілювати. Вони плекають гріх і не відчують огиди до себе. Вони не знають себе і не дають іншим себе пізнати. Вони також не дають іншим бажати істини. Ті, кого вони обманюють, не бачать світла. Вони падають у пільму, не знають себе, не розуміють істину й все більше і більше віддаляються від Бога. Вони не втілюють істину в життя і не дають іншим втілювати її, збираючи усіх цих нерозумних поперед собою. Замість того, щоб говорити, що вони вірять у Бога, краще було б сказати, що вони вірять у своїх предків, або що вони вірять в ідолів у своїх серцях. Таким людям, які стверджують, що вони йдуть за Богом, було б краще розплющити свої очі та уважно подивитися, в кого саме вони вірять: насправді ти віриш у Бога чи в сатану? Якщо ти знаєш, що ти віриш не в Бога, а в своїх власних ідолів, тоді тобі краще не називати себе віруючим. Якщо ти насправді не знаєш, в кого ти віриш, тоді, знову ж таки, тобі краще не називати себе віруючим. Говорити так було б богозневагою! Ніхто не змушує вас вірити в Бога. Не кажіть, що ви вірите в Мене; з мене досить таких розмов, я більше не хочу їх чути, бо те, у що ви вірите – це ідоли у ваших серцях та місцеві задираки серед вас. Ті, хто хитає головою, коли чує істину, хто посміхається, коли чує розмови про смерть, – всі є виплодками сатани, і саме вони будуть вигнані. Багато хто в церкві не має розсудливості. Коли відбувається щось оманливе, вони зненацька стають на бік сатани. Вони навіть ображаються, коли їх називають приспівниками сатани. Хоча люди можуть говорити, що вони не мають розсудливості, вони чомусь завжди стають на бік, де немає істини, – вони ніколи не стають на бік істини в критичну мить, вони ніколи не піднімаються та не відстоюють істину. Тож чи справді їм бракує розсудливості? Чому вони зненацька стають на бік сатани? Чому вони ніколи не кажуть жодного справедливого та розумного слова на підтримку істини? Чи справді ця ситуація виникла внаслідок їхнього хвилинного сум'яття? Чим менше в людей розсудливості, тим менше вони здатні стати на бік істини. Про що це свідчить? Чи не про те, що нерозсудливі люди люблять зло? Хіба це не свідчить про те, що вони є відданим породженням сатани? Чому так виходить, що вони завжди здатні ставати на бік сатани та говорити його мовою? Кожне їхнє слово і вчинок, вирази їхніх облич є достатнім доказом того, що вони ніякі не любителі істини. Радше, вони зневажають істину. Вони можуть ставати на бік сатани, і цього достатньо, щоб довести, що сатана дуже любить цих дрібних бісів, які все своє життя борються в ім'я сатани. Хіба усі ці факти недостатньо очевидні? Якщо ти дійсно є людиною, яка любить істину, тоді чому ти не поважаєш тих, хто втілює її в життя, а одразу йдеш за тими, хто не втілює її в життя, варто їм лише поманити? У чому тут проблема? Мені байдуже, чи маєш ти розсудливість, чи ні. Мені байдуже, наскільки

високу ціну ти заплатив. Мені байдуже, наскільки великі твої сили, і мені байдуже, чи ти місцевий задирака, чи лідер із прапором. Якщо твої сили великі, то це тільки за допомогою сил сатани. Якщо твій авторитет високий, то це просто тому, що в твоєму оточенні багато таких, хто не втілює істину в життя. Якщо тебе не виключили, то це тому, що зараз не час виключати, радше це час для праці вигнання. Не треба поспішати виключати тебе зараз. Я просто чекаю на той день, коли Я покараю тебе, вигнавши тебе перед цим. Кожен, хто не втілює істину в життя, буде вигнаний!

Люди, які щиро вірять в Бога, – це ті, що бажають здійснювати слово Боже і втілювати істину в життя. Люди, які по-справжньому здатні бути непохитними у своєму свідченні про Бога, – це також ті, що бажають втілювати Його слово в життя і можуть щиро стояти на боці істини. Усім людям, які вдаються до хитрощів і несправедливості, бракує істини, і вони ганьблять Бога. Ті, хто розпалює суперечки в церкві, – це приспівники сатани, вони є втіленням сатани. Такі люди дуже злостиві. Ті, хто не має проникливості та неспроможні стати на бік істини, всі виношують злі наміри і ганьблять істину. Більше того, вони є типовими представниками сатани. Вони не підлягають відкупленню і, зрозуміло, вони будуть вигнані. У Божій сім'ї не дозволено залишатися тим, хто не втілює істину в життя, як і тим, хто свідомо руйнує церкву. Однак час для праці вигнання ще не настав. Таких людей просто викриють і, зрештою, виженуть. Над цими людьми більше не проводитиметься марна робота; ті, що належать сатані, не здатні стояти на боці істини, тоді як ті, що шукають істину, здатні. Люди, які не втілюють істину в життя, негідні почути шлях істини і негідні свідчити про істину. Вона просто не для їхніх вух; радше, вона спрямована на тих, хто її втілює в життя. Перш, ніж буде явлений кінець кожної людини, тих, хто заважає церкві та перериває Божу працю, спочатку тимчасово залишать осторонь, щоб розібратися з ними пізніше. Щойно працю буде завершено, кожного з цих людей буде викрито, а потім вигнано. Наразі, поки проголошується істина, вони будуть проігноровані. Коли ж уся істина буде розкрита людству, ці люди мають бути вигнані. Тоді настане час, коли всі люди будуть поділені на класи відповідно до їхнього виду. Дрібні витівки тих, хто не має розсудливості, призведуть до їхньої загибелі від рук нечестивих, вони будуть заманюватися ними, щоб ніколи не повернутися. І вони заслуговують на подібне ставлення, бо не люблять істини, тому що вони не здатні стояти на боці істини, тому що вони йдуть за злими людьми і стоять на боці злих людей, бо вступають у змову зі злими людьми та зневажають Бога. Вони прекрасно знають, що ті злі люди випромінюють зло, але вони озлобили свої серця і відвернулися від істини, щоб піти за ними. Хіба всі ці люди, які не втілюють істину в життя, але чинять руйнівні та мерзенні речі, не чинять зло? Хоча серед них є ті, хто називає себе царями, а інші сліднують за ними, хіба їхня богопротивна природа не однакова? Яке вони можуть мати виправдання, стверджуючи, що Бог не рятує їх? Яке вони можуть мати

виправдання, стверджуючи, що Бог не праведний? Хіба не їхнє власне зло їх руйнує? Хіба не їхня власна непокірність тягне їх у пекло? Люди, які втілюють істину в життя, зрештою, завдяки істині будуть спасенні та стануть досконалими. Ті, хто не втілює істину в життя, зрештою, через істину наклинуть на себе погибель. Таким буде кінець тих, хто втілює істину в життя, і тих, хто її не втілює. Я раджу тим, хто не планує втілювати істину в життя, покинути церкву якомога швидше, щоб не наробити ще більше гріхів. Коли настане час, буде занадто пізно жалкувати. Зокрема, ті, хто утворює кліки та чинить розколи, а також ті місцеві задираки у церкві мають піти ще швидше. Такі люди, що мають злу вовчу природу, нездатні на зміни. Їм краще покинути церкву за першої ж нагоди, ніколи надалі не порушувати звичайне життя братів і сестер і в такий спосіб уникнути Божого покарання. Тим із вас, хто пішов разом із ними, було б добре скористатися цією нагодою, щоб задуматися про себе. Чи вийдете ви з церкви разом із лукавими, чи залишитеся і будете слухняно слідувати? Ви повинні добре подумати над цим питанням. Я даю вам ще одну можливість зробити свій вибір і чекаю на вашу відповідь.

Ти повинен зберегти відданість Богу

Як Святий Дух нині діє в церкві? Чи є в тебе тверде розуміння цього питання? З якими найбільшими труднощами стикаються твої брати й сестри? Чого їм найбільше бракує? Нині є люди, які негативно ставляться до того, що вони проходять через випробування, а деякі навіть скаржаться. Інші люди вже не рухаються вперед, бо Бог закінчив говорити. Люди не стали на правильний шлях віри в Бога. Вони не можуть жити самостійно, не можуть підтримувати власне духовне життя. Деякі люди енергійні в слідуванні й пошуку та готові практикувати, коли Бог говорить, але коли Бог не говорить, вони більше не рухаються вперед. Люди ще не зрозуміли Божу волю у своєму серці й не мають невимушеної любові до Бога; у минулому вони слідували за Богом, тому що їх змушували. Зараз є люди, які втомилися від Божої роботи. Чи не загрожує таким людям небезпека? Багато людей існує в такому стані, коли вони ледь-ледь справляються. Хоча вони їдять і п'ють слова Божі, моляться Йому, але роблять це впівсили, і в них уже немає того запалу, який був колись. Більшість людей не зацікавлена в Божій роботі очищення й удосконалення, і справді, вони немовби постійно перебувають без будь-якого внутрішнього поштовху. Коли їх долають переступи, вони не відчують себе в боргу перед Богом і не мають усвідомлення, щоб відчувати каяття. Вони не шукають істини й не відходять від церкви, а шукають лише тимчасових задоволень. Ці люди нерозумні, абсолютно нетямущі! Коли прийде час, вони всі будуть вигнані, і жоден із них не спасеться! Ти думаєш, що якщо хтось отримав спасіння одного разу, то буде спасений завжди? Ця віра – чистий обман! Усі, хто не прагне ввійти

в життя, будуть покарані. Більшість людей абсолютно не зацікавлена у входженні в життя, у видіннях або в тому, щоб утілювати істину в життя. Вони не прагнуть увійти, і вони, звичайно, не прагнуть увійти глибше. Чи не руйнують вони себе? Зараз є частина людей, стан яких постійно покращується. Чим більше діє Дух Святий, тим більше впевненості вони набувають, чим більше переживають, тим більше відчувають глибоку таємницю Божої роботи. Чим глибше вони входять, тим більше розуміють. Вони відчувають, що Божа любов така велика, і всередині вони почуваються стійкими й просвітленими. У них є розуміння Божої роботи. Це люди, в яких працює Святий Дух. Деякі люди кажуть: «Хоча немає нових слів від Бога, я все одно повинен прагнути заглибитися в істину, я повинен серйозно ставитися до всього, що є в моєму реальному досвіді, і входити в реальність Божих слів». Така людина володіє роботою Святого Духа. Хоча Бог не показує Свого обличчя й прихований від кожної людини, хоча Він не вимовляє жодного слова, і бувають моменти, коли людина переживає якесь внутрішнє очищення, але Бог не покинув людину остаточно. Якщо людина не може втримати в собі істину, яку вона повинна виконувати, то вона не буде мати роботи Святого Духа. У період очищення, коли Бог не проявляє Себе, якщо ти не маєш довіри, а натомість відступаєш, якщо ти не зосереджуєшся на переживанні Його слів, то ти втікаєш від Божої роботи. Пізніше ти будеш одним із тих, хто буде вигнаний. Той, хто не прагне увійти в слово Боже, не може бути свідком для Нього. Усі люди, які здатні свідчити про Бога й виконувати Його волю, повністю залежать від свого прагнення слідувати за Божими словами. Робота, яку Бог виконує в людях, полягає насамперед у тому, щоб дозволити їм здобути істину; метою примушування тебе до пошуку життя є вдосконалення тебе, і все це для того, щоб зробити тебе придатним для використання Богом. Усе, чого ти прагнеш зараз, – це чути таємниці, слухати Божі слова, тішити свої очі й дивитися навколо, щоб побачити, чи є якась новинка або тенденція, і в такий спосіб задовольнити свою цікавість. Якщо такий намір існує у твоєму серці, то ти не зможеш виконати Божі вимоги. Ті, хто не шукає істину, не можуть слідувати до самого кінця. Зараз справа не в тому, що Бог чогось не робить, а в тому, що люди не співпрацюють із Ним, бо втомилися від Його роботи. Вони хочуть чути тільки слова, які Він говорить, щоб дарувати благословення, і не бажають чути слова Його суду й кари. У чому ж причина цього? Причина в тому, що бажання людей отримати благословення не здійснилися, і тому вони стали негативними й слабкими. Справа не в тому, що Бог навмисно не дозволяє людям іти за Ним, і не в тому, що Він навмисно завдає людству ударів. Люди негативно налаштовані й слабкі тільки тому, що їхні наміри неправильні. Бог – це Бог, який дає людині життя, і Він не може привести людину до смерті. Негатив, слабкість і відступництво людей є наслідком їхніх власних учинків.

Нинішня Божа робота приносить людям певне рафінування, і тільки ті, хто може бути непохитним, отримуючи це рафінування, здобудуть Боже схвалення.

Незалежно від того, як Він приховує Себе, – чи то мовчанням, чи то бездіяльністю, – ви все одно можете продовжувати енергійно шукати. Навіть якби Бог сказав, що відкине тебе, ти все одно слідував би за Ним. Це і є свідчення про Бога. Якщо Бог приховує Себе від тебе, і ти перестаєш слідувати за Ним, чи є це постійним свідченням про Бога? Якщо люди насправді не входять, то вони не мають істинного духовного стану, і коли вони дійсно зіткнуться з великим випробуванням, вони спіткнуться. Коли Бог не говорить або робить те, що не відповідає твоїм власним уявленням, ти ламаєшся. Якби Бог зараз діяв згідно з твоїми власними поняттями, якби Він задовольняв твою волю, і ти був здатний встати й енергійно йти вперед, то на яких би принципах ти жив? Я кажу, що є багато людей, які живуть так, що повністю покладаються на людську цікавість. Вони абсолютно не мають прагнення до пізнання у своєму найщирішому серці. Усі ті, хто не прагне увійти в істину, але покладається в житті на свою цікавість, – це підлі люди, і вони в небезпеці! Різноманітні Божі діла здійснюються для того, щоб удосконалити людину. Але люди завжди допитливі, вони люблять розпитувати про чутки, їх турбують поточні справи в інших країнах, наприклад, їм цікаво, що відбувається в Ізраїлі, чи був землетрус у Єгипті, – вони завжди шукають щось нове, свіженьке, щоб задовольнити свої егоїстичні бажання. Вони не прагнуть життя, не прагнуть досконалості. Вони лише прагнуть, щоб швидше настав Божий день, щоб здійснилася їхня прекрасна мрія, щоб їхні навіжені бажання здійснилися. Така людина не є практичною – вона має неправильну перспективу. Тільки пошук істини є основою віри людини в Бога, і якщо людина не шукає входження в життя, якщо вона не прагне догодити Богові, то вона буде покарана. Ті, хто буде покараний, – це ті, хто не мав роботи Святого Духа упродовж Божого часу роботи.

Як людям співпрацювати з Богом на цьому етапі Його роботи? Нині Бог випробовує людей. Він не промовляє жодного слова, але приховує Себе й не вступає в прямий контакт із людьми. Ззовні здається, що Він не робить ніякої роботи, але правда полягає в тому, що Він усе ще працює всередині людини. Той, хто прагне увійти в життя, має бачення свого пошуку життя й не має сумнівів, навіть якщо він не до кінця розуміє Божу роботу. Проходячи через випробування, навіть коли ти не знаєш, що Бог хоче зробити та яку роботу Він хоче виконати, ти маєш знати, що наміри Бога щодо людства завжди добрі. Якщо ти шукаєш Його зі щирим серцем, то Він ніколи не залишить тебе, і врешті-решт Він обов'язково вдосконалив тебе й приведе людей до належного місця призначення. Незалежно від того, як Бог зараз випробовує людей, настане день, коли Він дасть людям відповідний результат і відповідну відплату за те, що вони вчинили. Бог не буде вести людей до певного моменту, а потім просто відкидати їх убік і не звертати на них уваги. Це тому, що Бог заслуговує на довіру. На цьому етапі Святий Дух виконує роботу рафінування. Він рафінує кожну окрему людину. На тих етапах роботи, які склалися з випробування смертю й випробування карою, рафінування

здійснювалося через слова. Для того, щоб люди могли відчувати Божу роботу, вони мають спочатку зрозуміти Його нинішню роботу й те, як людство мусить співпрацювати. Дійсно, це те, що мусить розуміти кожен. Що б Бог не робив, – чи це рафінування, чи навіть якщо Він мовчить, – жоден етап Божої роботи не вписується в людські уявлення. Кожен етап Його роботи розбиває й пробиває людські уявлення. Це Його робота. Але ти повинен вірити, що, оскільки Божа робота дійшла до певного етапу, Він не умертвить усе людство, незважаючи ні на що. Він дає і обіцянки, і благословення людству, і всі, хто шукає Його, зможуть отримати Його благословення, а ті, хто не шукає, – будуть вигнані Богом. Це залежить від твого пошуку. Незалежно від усього іншого, ти маєш вірити, що коли Божа робота буде завершена, кожна людина матиме відповідне місце призначення. Бог наділив людство прекрасними прагненнями, але без пошуку вони недосяжні. Нині ти маєш бути здатним це побачити – Боже рафінування людей і Його кара є Його роботою, але люди, зі свого боку, мають постійно прагнути до зміни свого характеру. У своєму практичному досвіді, перш за все, ти мусиш знати, як їсти й пити Боже слово; ти мусиш знайти в Його словах те, у що тобі слід увійти, а також свої власні недоліки, ти мусиш шукати входження у свій практичний досвід, і брати ту частину Божого слова, яка має бути застосована на практиці, і намагатися її практикувати. Їсти й пити слова Божі – це один з аспектів. Крім того, треба підтримувати життя церкви, треба мати нормальне духовне життя, і треба вміти віддавати всі свої теперішні стани Богові. Як би не змінювалася Його робота, твоє духовне життя має залишатися нормальним. Духовне життя може підтримувати твій нормальний вхід. Що б не робив Бог, ти повинен продовжувати своє духовне життя безперервно й виконувати свій обов'язок. Це те, що люди мусять робити. Це все робота Святого Духа, але якщо для тих, хто має нормальний стан, – це вдосконалення, то для тих, хто має ненормальний стан, – це випробування. На нинішньому етапі роботи Святого Духа по рафінуванню дехто каже, що Божа робота настільки велика, що людям абсолютно необхідне рафінування, інакше їхній духовний стан буде занадто малий, і вони не зможуть досягти Божої волі. Однак для тих, чий стан не є добрим, це стає причиною не шукати Бога, не відвідувати зібрання, не їсти й не пити слово Боже. У Божій роботі, що б Він не робив і які б зміни не здійснював, люди мають підтримувати базовий рівень нормального духовного життя. Можливо, ти не був байдужим на нинішньому етапі свого духовного життя, але ти все ще не здобув багато й не зібрав великого врожаю. За таких обставин ти все одно маєш дотримуватися правил; ти маєш дотримуватися цих правил, щоб не зазнати втрат у своєму житті та щоб догодити Богу. Якщо твоє духовне життя ненормальне, ти не можеш зрозуміти теперішню Божу роботу, а натомість завжди відчуваєш, що вона абсолютно несумісна з твоїми власними уявленнями, і хоча ти готовий слідувати за Ним, тобі не вистачає внутрішнього прагнення. Отже, незалежно від того, що Бог робить у цей час, люди

повинні співпрацювати. Якщо люди не співпрацюють, то Святий Дух не може виконувати Свою роботу, і якщо люди не готові співпрацювати, то вони навряд чи зможуть отримати роботу Святого Духа. Якщо ти хочеш мати роботу Святого Духа всередині себе, і якщо ти хочеш отримати Боже схвалення, то ти повинен зберігати свою первісну відданість перед обличчям Бога. Зараз тобі не потрібно мати більш глибоке розуміння, вищу теорію або інші подібні речі; все, що потрібно, – це твоя підтримка Божого слова на первісній основі. Якщо людина не співпрацює з Богом і не прагне до глибшого входження, то Бог забере в неї все те, що їй належало спочатку. Усередині люди завжди жадібні до зручності й воліють насолоджуватися тим, що вже доступно. Вони хочуть отримувати Божі обітниці, не заплативши за це ніякої ціни. Ось такі химерні думки тішать людство. Отримати саме життя, не заплативши за нього жодної ціни, – чи було коли-небудь щось таким легким? Коли хтось вірить у Бога, і прагне увійти в життя, і прагне змінити свій характер, він має заплатити ціну й досягти стану, в якому він завжди слідуватиме за Богом, що б Він не робив. Це те, що люди мусять робити. Навіть якщо ви берете все це за правило, ви мусите завжди дотримуватися його, і якими б великими не були випробування, ви не повинні відмовлятися від своїх нормальних стосунків із Богом. Ви маєте бути здатними молитися, підтримувати своє церковне життя й ніколи не залишати своїх братів і сестер. Коли Бог випробовує тебе, ти все одно мусиш шукати правди. Це мінімальна вимога для духовного життя. Завжди мати бажання шукати й прагнути співпрацювати, докладати всіх своїх сил, – чи можна це зробити? Якщо люди візьмуть це за основу, вони зможуть досягти проникливості та входження в реальність. Легко сприймати Боже слово, коли твій власний стан нормальний; за таких обставин не важко практикувати істину, і відчуваєш, що Божа робота – велична. Але якщо твій стан поганий, то якою б величною не була Божа робота і як би гарно хтось не говорив, ти не звернеш на це уваги. Коли стан людини ненормальний, Бог не може діяти в ній, і вона не може досягти змін у своєму характері.

Якщо в людей немає впевненості, їм нелегко продовжувати йти цим шляхом. Тепер кожен може побачити, що Божа робота анітрохи не збігається з людськими поняттями та уявленнями. Бог зробив стільки роботи й сказав стільки слів, і хоча люди можуть визнати, що ці слова є істиною, у них все одно можуть виникнути різні уявлення про Бога. Якщо люди хочуть зрозуміти істину й здобути її, вони повинні мати впевненість і силу волі, щоб бути здатними стояти на тому, що вони вже бачили, і на тому, що вони здобули зі свого досвіду. Що б Бог не робив у людях, вони мусять відстоювати те, чим володіють самі, бути щирими перед Богом і залишатися відданими Йому до кінця. Це обов'язок людства. Люди мусять відстоювати те, що вони повинні робити. Віра в Бога вимагає послуху Йому й переживання Його роботи. Бог зробив стільки роботи – можна сказати, що для людей це все вдосконалення, рафінування, а ще більше – кара. Не було жодного

етапу в Божій роботі, який би відповідав людським поняттям; те, чим люди насолоджувалися, – це суворі Божі слова. Коли Бог приходить, люди мають насолоджуватися Його величчю та Його гнівом. Однак, якими б суворими не були Його слова, Він приходить, щоб спасти й вдосконалити людство. Будучи створеними істотами, люди мусять виконувати обов'язки, які вони повинні виконувати, і свідчити про Бога у процесі рафінування. У кожному випробуванні вони мусять відстоювати те свідчення, яке вони повинні нести, і робити це голосно заради Бога. Людина, яка це виконує, є переможцем. Незалежно від того, як Бог очищає тебе, ти залишаєшся сповненим впевненості й ніколи не втрачаєш довіри до Нього. Ти робиш те, що мусить робити людина. Це те, що Бог вимагає від людини, і серце людини має бути здатним повністю повертатися до Нього й звертатися до Нього кожної миті. Це переможець. Ті, кого Бог називає «переможцями», – це ті, хто, перебуваючи під впливом сатани, перебуваючи в облозі сатани, тобто коли вони опиняються серед сил темряви, все одно здатен свідчити й зберігати свою впевненість і відданість Богові. Якщо ти все ще здатен зберігати чисте серце перед Богом і зберігати свою справжню любов до Бога, незважаючи ні на що, то ти постаєш як свідок перед Богом, і це те, що Бог називає «бути переможцем». Якщо твоє прагнення є чудовим, коли Бог благословляє тебе, але ти відступаєш без Його благословення, чи є це чистотою? Оскільки ти впевнений, що цей шлях істинний, ти маєш іти ним до кінця; ти маєш зберігати свою відданість Богові. Оскільки ти побачив, що Сам Бог прийшов на землю, щоб удосконалити тебе, ти повинен повністю віддати Йому своє серце. Якщо ти все ще можеш слідувати за Ним, що б Він не робив, навіть якщо в самому кінці Він визначає несприятливий для тебе результат, це і є збереженням твоєї чистоти перед Богом. Принести в жертву Богу святе духовне тіло й непорочну цноту означає зберегти щире серце перед Богом. Для людини щирість – це чистота, а вміння бути щирим перед Богом – це збереження чистоти. Ось, що ти маєш застосовувати на практиці. Коли треба молитися – молись, коли треба збиратися на спілкування – збирайся, коли треба співати гімни – співай гімни, коли треба відректися від плоті – відречися від плоті. Коли ти виконуєш свій обов'язок, не доводь справу до кінця абияк; коли ти стикаєшся з випробуваннями, будь непохитним. Це і є відданість Богові. Якщо ти не відстоюєш те, що мусять робити люди, то всі твої попередні страждання й рішення були марними.

Для кожного етапу Божої роботи є спосіб, за яким люди повинні співпрацювати. Бог очищає людей, щоб вони мали впевненість, проходячи через рафінування. Бог удосконалює людей, щоб вони мали впевненість у тому, що будуть удосконалені Богом, і були готові прийняти Його рафінування, а також Божий розбір та обтинання. Дух Божий діє в людях, щоб принести їм просвітління й освітлення, і щоб вони співпрацювали з Ним і практикували. Бог не говорить під час рафінування. Він не подає Свого голосу, але все ж є робота, яку люди мусять

виконувати. Ти мусиш підтримувати те, що ти вже маєш, ти мусиш бути здатним молитися Богу, бути поруч із Богом і свідчити перед Богом; у такий спосіб ти виконаєш свій власний обов'язок. Ви всі мусите ясно бачити з Божої роботи, що Його випробування довіри й любові людей вимагають, щоб вони більше молилися Богу й частіше смакували Божі слова перед Ним. Якщо Бог просвіщає тебе й дає тобі зрозуміти Свою волю, але ти не застосовуєш нічого із цього на практиці, ти нічого не отримаєш. Коли ти застосовуєш Божі слова на практиці, ти все одно мусиш бути здатним молитися Йому, і коли ти смакуєш Його слова, ти мусиш приходити до Нього, і шукати, і бути повним довіри до Нього, без жодного сліду почуття розчарування або холоду. Ті, хто не застосовує Божі слова на практиці, сповнені енергії під час зібрань, але впадають у темряву, коли повертаються додому. Є й такі, що навіть не хочуть збиратися разом. Отже, ти маєш чітко бачити, який обов'язок мусять виконувати люди. Ти можеш не знати, якою насправді є Божа воля, але ти можеш виконувати свій обов'язок, ти можеш молитися, коли потрібно, ти можеш втілювати істину на практиці, коли потрібно, і ти можеш робити те, що люди мусять робити. Ти можеш відстоювати своє початкове видіння. У такий спосіб ти будеш більш здатний прийняти наступний етап Божої роботи. Коли Бог діє в прихований спосіб, це є проблемою, якщо ти не шукаєш. Коли Він говорить і проповідує під час зборів, ти слухаєш з ентузіазмом, але коли Він не говорить, тобі не вистачає запалу, і ти відступаєш назад. Яка людина так поводиться? Та, що просто йде туди, куди йде стадо. У неї немає ні позиції, ні свідчення, ні видіння! Таких людей більшість. Якщо ти так будеш продовжувати, то одного разу, коли прийде велике випробування, ти потрапиш під покарання. У Божому процесі вдосконалення людей мати позицію – дуже важливо. Якщо ти не сумніваєшся в жодному етапі Божої роботи, якщо ти виконуєш людський обов'язок, якщо ти щиро дотримуєшся того, що Бог тобі доручив утілити в життя, – тобто пам'ятаєш Божі заклики і, що б Він не робив у сьогоднішні, не забуваєш Його заклики, – якщо ти не сумніваєшся в Його роботі, зберігаєш свою позицію, відстоюєш своє свідчення, перемагаєш на кожному кроці свого шляху, то врешті-решт Бог удосконалив тебе й зробить переможцем. Якщо ти здатен бути непохитним на кожному етапі Божих випробувань, і якщо ти все ще можеш бути непохитним у самому кінці, то ти – переможець, ти – той, кого Бог удосконалив. Якщо ти не можеш бути непохитним у нинішніх випробуваннях, то в майбутньому тобі буде ще важче. Якщо ти зазнаєш лише незначної кількості страждань і не шукаєш істини, то в кінцевому підсумку ти нічого не отримаєш. Ти залишишся з порожніми руками. Є люди, які відмовляються від пошуків, коли бачать, що Бог не говорить, і їхнє серце стає розсіяним. Хіба такі люди не безумні? Такі люди не мають реальності. Коли Бог говорить, вони завжди метушаться, зовні виглядають заклопотаними й захопленими, але коли Він не говорить, вони перестають шукати. Така людина не має майбутнього. Під час рафінування ти маєш входити з позитивної перспективи й засвоювати уроки, які ти

мусиш засвоїти; коли ти молишся Богу й читаєш Його слово, ти мусиш порівнювати свій стан із ним, виявляти свої недоліки й усвідомлювати, що тобі ще багато чого треба засвоїти. Чим щиріше ти прагнутимеш під час проходження рафінування, тим більше ти усвідомиш свою неспроможність. Коли ти переживаєш рафінування, ти стикаєшся з великою кількістю проблем; ти не можеш бачити їх ясно, ти скаржишся, ти відкриваєш власну плоть – тільки в такий спосіб ти можеш виявити, що в тебе всередині занадто багато зіпсованих характерів.

Людям не вистачає духовного рівня, і вони надто не дотягують до Божих стандартів, вони можуть потребувати ще більше впевненості, щоб іти цим шляхом у майбутньому. Божа робота в останні дні вимагає величезної впевненості, навіть більшої впевненості, ніж була у Йова. Без упевненості люди не зможуть продовжувати набувати досвіду й не зможуть удосконалюватися Богом. Коли прийде день великих випробувань, люди будуть залишати церкви – хто тут, хто там. Будуть і такі, які в попередні дні були досить успішними у своєму пошуку, і буде незрозуміло, чому вони більше не вірять. Станеться багато такого, чого ти не зрозумієш, і Бог не виявить жодних знаків чи чудес, не зробить нічого надприродного. Це для того, щоб побачити, чи витримаєш ти – Бог використовує факти, щоб очистити людей. Ти ще не дуже постраждав. У майбутньому, коли придуть великі випробування, подекуди з церкви піде кожна людина, і ті, з ким у вас були добрі стосунки, підуть і залишать свою віру. Чи зможеш ти тоді вистояти? Досі випробування, з якими ти стикався, були незначними, і ти, ймовірно, ледве витримував їх. Цей етап включає в себе рафінування та вдосконалення тільки на словах. На наступному етапі на тебе обрушаться факти, які будуть очищати тебе, і тоді ти опинишся посеред небезпек. Щойно ситуація стане дійсно серйозною, Бог порадить тобі поспішити й піти, а релігійні люди спробують заманити тебе піти з ними. Це для того, щоб побачити, чи можеш ти продовжувати йти цим шляхом, і всі ці речі є випробуваннями. Нинішні випробування незначні, але настане день, коли будуть такі родини, де батьки більше не віритимуть, і такі, де діти більше не віритимуть. Чи зможеш ти продовжувати? Чим далі ти йтимеш уперед, тим більшими ставатимуть твої випробування. Бог здійснює Свою роботу з очищення людей відповідно до їхніх потреб та їхнього духовного стану. На етапі, коли Бог удосконалює людство, неможливо, щоб кількість людей продовжувала зростати, – вона буде тільки зменшуватися. Лише через ці рафінування люди можуть бути вдосконалені. Коли з тобою розбираються, коли тебе дисциплінують, випробовують, карають, проклинають – чи можеш ти все це витримати? Коли бачиш церкву з виключно гарною ситуацією, де всі сестри й брати прагнуть з великим запалом, то й сам відчуваєш підбадьорення. Щойно настане день, коли вони всі підуть, деякі з них більше не віритимуть, деякі підуть займатися бізнесом або одружаться, а деякі приєднаються до релігії; чи зможеш ти тоді залишатися непохитним? Чи зможеш ти залишитися незворушним усередині? Боже

вдосконалення людства – це зовсім не просто! Він використовує багато речей, щоб рафінувати людей. Люди вважають це методами, але в Божому первісному намірі це зовсім не методи, а факти. Зрештою, коли Він рафінує людину до певної міри, і вона вже не матиме жодних нарікань, ця стадія Його роботи буде завершеною. Велика робота Святого Духа полягає в тому, щоб удосконалювати тебе, а коли Він не працює й приховує Себе, то це ще більше слугує меті вдосконалення тебе, і, зокрема, в такий спосіб можна побачити, чи є в людей любов до Бога, чи є в них справжня довіра до Нього. Коли Бог говорить відверто, то тобі не потрібно шукати; і тільки коли Він прихований, тобі потрібно шукати й навпомацки знаходити свій шлях. Ти мусиш бути здатним виконувати обов'язок створеної істоти, і яким би не був твій майбутній результат і твоє місце призначення, ти мусиш бути здатним шукати знань і любові до Бога протягом тих років, що ти живеш, і як би Бог не ставився до тебе, ти мусиш бути здатним уникати скарг. Для роботи Святого Духа в людях є одна умова. Вони повинні жадати й шукати, не бути нерішучими або сумніватися в діях Бога, і вони мають бути здатними завжди відстоювати свій обов'язок; тільки так вони можуть отримати роботу Святого Духа. На кожному етапі Божої роботи від людини вимагається величезна довіра й прихід перед Богом для пошуку – тільки через досвід люди можуть відкрити, наскільки Бог гідний любові та як Святий Дух діє в людях. Якщо ти не переживаєш на власному досвіді, якщо ти навпомацки не шукаєш через усе це свій шлях, якщо ти не прагнеш, то ти нічого не здобудеш. Ти маєш відчувати свій шлях через свій досвід, і тільки через свій досвід ти можеш побачити дії Бога й визнати Його дивовижність і незбагненність.

Чи є ти тим, хто ожив?

Лише коли ти відкинеш свій розбещений характер і зумієш втілити в життя нормальну людську сутність, ти зможеш бути вдосконаленим. Хоч ти й не зможеш пророкувати чи говорити про будь-які таємниці, ти втілюватимеш у життя та являтимеш образ людини. Бог створив людину, але потім людину розбестив сатана, і такі люди стали «мерцями». Тож коли ти змінишся, то вже не будеш, як ті «мерці». Божі слова є тим, що повертає до життя дух людини та робить так, щоб він переродився, а коли переродиться дух людей, тоді вони оживуть. Коли я говорю про «мерців», то маю на увазі трупи без духу, людей, чий дух помер усередині них. Коли в людському дусі запалюється іскра життя, то люди оживають. Святі, про яких говорили раніше, – це люди, які ожили, які були під впливом сатани, але перемогли його. Обрані люди Китаю постраждали від жорстоких, нелюдських гонінь і лукавства великого червоного дракона, що спустошило їхній розум і позбавило всякої крихти хоробрості жити. Тож пробудження їхнього духа має початися з їхньої сутності: крихта за крихтою слід пробуджувати їхній дух у їхній сутності. Коли вони

одного дня оживуть, більше не буде перепон, і все йтиме гладко. Наразі це досі недосяжно. Більшість людей живе так, що це породжує багато смертельних течій; вони оповиті аурую смерті, і їм стільки всього не вистачає. Слова деяких людей несуть смерть, їхні дії несуть смерть, і майже все, породжене образом їхнього життя, складається зі смерті. Якщо сьогодні люди привселюдно свідчитимуть про Бога, то вони не справляться з цією задачею, адже вони ще мусять уповні ожити, а поміж вас забагато мертвих. Сьогодні деякі люди питають, чому Бог не являє якісь ознаки й чудеса, щоб Він міг швидко поширити Свою роботу поміж язичників. Мертві не можуть свідчити про Бога; це те, що можуть робити лише живі, та більшість людей сьогодні є «мерцями»; забагато людей живе під покровом смерті, під впливом сатани, і не може здобути перемогу. У такому разі, як вони могли б свідчити про Бога? Як вони могли б поширювати працю Євангелія?

Усі, хто живе під впливом темряви, – це ті, що живуть серед смерті, ті, ким володіє сатана. Без Божого спасіння, суду та кари люди не можуть утекти з-під впливу смерті; не можуть стати живими. Ці «мерці» не можуть свідчити про Бога і не можуть бути використані Богом, а тим більше ввійти в Царство. Бог хоче свідчення від живих, а не мертвих, і Він просить, щоб для нього працювали живі, а не мертві. «Мертві» – це ті, хто чинить опір Богу та бунтує проти Нього; ті, хто заціпенів духом і не розуміє Божих слів; ті, хто не втілює істину в життя та не має ні дрібки вірності Богу; ті, хто живе у володіннях сатани, та кого використовує сатана. Мертві проявляють себе протистоянням істині, бунтом проти Бога, а також тим, що вони ниці, нікчемні, злі, жорстокі, брехливі й підступні. Навіть коли такі люди їдять і п'ють слова Божі, вони неспроможні втілювати Божі слова в життя; хоча вони живі, та вони лише трупи, що ходять і дихають. Мертві абсолютно нездатні вдовольнити Бога, а тим паче цілковито Йому коритися. Вони можуть лише обманювати Його, зневажати Його та зраджувати Його, і все, що вони породжують тим, як живуть, виявляє природу сатани. Якщо люди хочуть стати живими істотами, свідчити про Бога й отримати Його схвалення, то мусять прийняти Боже спасіння; мусять радо скоритися перед Його судом і карою та радо прийняти від Бога обтинання та розбір. Тільки тоді вони зможуть утілити в життя всі істини, яких вимагає Бог, і тільки тоді вони здобудуть Боже спасіння та справді стануть живими істотами. Живих Бог спасає; вони були засуджені та покарані Богом, і вони готові присвятити себе Богові, і щасливі віддати свої життя заради Нього, і раді присвятити Йому все своє життя. Лише коли живі свідчитимуть про Бога, сатана буде осоромлений; лише живі можуть поширювати євангельську роботу Божу, лише живі Богу до душі, і лише живі – то справжні люди. Спершу людина, створена Богом, була жива, та через сатанинське розбещення людина живе серед смерті та живе під впливом сатани, і так люди стали бездуховними мерцями, вони стали ворогами, що чинять опір Богу, вони стали знаряддями сатани, і вони стали в'язнями сатани. Усі живі люди, створені Богом, стали

мерцями, і так Бог утратив Своє свідчення, Він утратив людство, яке Він створив, і яке єдине з усього створеного має Його дихання. Якщо Бог має забрати Своє свідчення та забрати тих, кого Він створив Своєю власною рукою, а сатана ув'язнив, то Він повинен їх воскресити, щоб вони стали живими істотами, і Він повинен повернути їх Собі, щоб вони жили в Його світлі. Мертві – це ті, хто не має духу, ті, хто вкрай заціпенів і виступає проти Бога. Це, передусім, ті, хто не знає Бога. Ці люди нітрохи не збираються коритися Богу; вони лише бунтують і чинять Йому опір, а вірності ні дрібки не мають. Живі – це ті, чий дух переродився, хто вірний Богу та знає, що мусить Йому коритися. Вони одержимі істиною та свідченням, і тільки ці люди приємні Богу в Його домі. Бог спасає тих, хто може ожити, хто може бачити Боже спасіння, може бути Йому вірним і готовий шукати Бога. Він спасає тих, хто вірить у Боже втілення та в Його явлення. Деякі люди можуть ожити, а деякі ні; це залежить від того, чи можна спасти їхню природу, чи ні. Багато людей чуло чимало Божих слів, та вони досі не розуміють Божої волі та неспроможні втілити їх у життя. Такі люди неспроможні втілити в життя жодну істину й до того ж навмисне заважають Божій роботі. Вони нездатні вершити для Бога жодної роботи, не можуть Йому нічого присвятити, ще й потаємно витрачають церковні гроші та задарма їдять у домі Божому. Ці люди мертві, і вони не будуть спасеними. Бог спасає всіх тих, хто серед Його роботи, але є частка людей, які не можуть отримати Його спасіння; насправді, мало хто може отримати Його спасіння. Це тому, що більшість людей заглибоко розбещена та стала мертвою, і їх уже не спасти; вони цілком використовуються сатаною, і вони занадто лихі за своєю природою. Ця меншість людей також не здатна повністю коритися Богові. Вони не ті, хто від початку був цілковито вірний Богу чи мав до Нього найбільшу любов; натомість вони стали покірні Богові через Його працю завоювання, бачать Бога через Його найвищу любов, в їхньому характері сталися зміни завдяки праведному Божому характеру, і вони пізнали Бога через Його роботу, Його роботу, яка є і реальною, і нормальною. Без цієї Божої роботи ті люди досі належали б сатані, вони досі належали б смерті, і вони досі були б мерцями, якими б добрими вони не були. Той факт, що сьогодні ці люди можуть отримати Боже спасіння, справдився лише тому, що вони готові співпрацювати з Богом.

Через свою вірність Богу живі будуть Ним здобуті та житимуть поміж Його обіцянок, і через свій опір Богу мертві будуть зневажені та відкинуті Богом і житимуть поміж Його проклять і покарання. Таким є праведний Божий характер, який не може змінити жодна людина. Через власні пошуки люди отримують Боже схвалення та живуть у світлі; через їхні лукаві замисли люди прокляті Богом і спускаються в покарання; за лихі вчинки Бог людей карає, а за вірність і прагнення люди отримують Божі благословення. Бог праведний: Він благословляє живих і проклинає мертвих, щоб ті завжди були серед смерті й ніколи не жили в Божому світлі. Бог візьме живих у Своє царство та у Свої благословення, щоб вони були з

Ним навіки. Але мертвих Він уразить і віддасть їх на вічну смерть; вони є об'єктом Його руйнування й завжди належатимуть сатані. Бог ні з ким не обходиться несправедливо. Усі ті, хто на правду шукає Бога, безперечно залишаться в Божому домі, а всі ті, хто неслухняний перед Богом і несумісний із Ним, безперечно, житимуть серед Його покари. Можливо, ти не певен щодо Божої роботи в плоті, та одного дня Божа плоть не буде безпосередньо влаштовувати кінець людини; натомість Його Дух вибиратиме місце призначення людини, і тоді люди дізнаються, що Божа плоть і Його Дух – єдині, що Його плоть не може зробити помилку, а Його Дух навіть більше неспроможний на помилку. Зрештою, Він, безперечно, візьме у Своє Царство тих, хто ожив; ні одним більше, ні одним менше. Що ж стосується мертвих, які не ожили, то вони будуть укинута до лігва сатани.

Мати незмінений характер – це бути у ворожнечі з Богом

Після кількох тисяч років розбещення людина оніміла та отупіла; вона зробилася демоном, який протистоїть Богові – аж до такої міри, що людське бунтарство проти Бога було задокументовано в історичних книгах. Сама ж людина навіть і неспроможна дати повний звіт про свою бунтівну поведінку, бо людина до глибини зіпсована сатаною, вона зведена сатаною настільки, що не знає, куди повернути. Навіть сьогодні людина й далі зраджує Бога: коли вона бачить Бога, вона зраджує Його, і коли вона Бога не бачить, вона й тоді Його зраджує. Є навіть такі, які, ставши свідками Божих проклять і Божого гніву, все одно Його зраджують. І тому Я кажу, що людська розсудливість втратила свою первісну функцію і що людська совість так само втратила свою первісну функцію. Людина, на яку Я дивлюся, – це звір у людській одежині, це отруйна гадюка, і якою б жалюгідною вона не намагалася постати перед Моїми очима, Я ніколи не буду до неї милосердним, бо людина не тямить різниці між чорним і білим, різниці між істиною та не істиною. Людська розсудливість дуже притупилась, але людина все одно бажає отримати благословення; її людська природа настільки ганебна, а вона все одно намагається здобути царське всевладдя. Кому ж вона буде царем, маючи таку розсудливість? Як вона може з такою людською сутністю сидіти на престолі? На правду, не має людина сорому! Людина – це зарозумілий негідник! Тим із вас, хто хоче здобути благословення, Я радив би спершу знайти дзеркало та подивитися на своє огидне віддзеркалення – хіба є в тебе те, що потрібно для царювання? Хіба твоє обличчя – це обличчя того, хто може здобути благословення? У твоєму характері не було ані найменших змін, жодної істини ти не застосував на практиці, а проте бажаєш чудового завтрашнього дня. Ти себе обманюєш! Людина, народжена у такому брудному краї, була серйозно попсована

суспільством, вона підпала під вплив феодальної етики, навчалася у «вищих навчальних закладах». Відстале мислення, зіпсована мораль, підлі погляди на життя, огидна філософія життя, абсолютно нікчемне існування, розпусні способи життя та звичаї – усе це сильно вдерлося в серце людини, сильно підірвало й атакувало її совість. Як наслідок, людина ще більше віддалилася від Бога і ще більше опирається Йому. Характер людини з дня на день стає все більше лихим, і немає жодної людини, яка охоче від чогось відмовиться задля Бога, жодної людини, яка охоче слухатиметься Бога, і, крім того, жодної людини, яка охоче шукатиме Божого з'явлення. Перебуваючи натомість під владою сатани, людина не робить нічого, крім пошуку задоволення, коли вона віддається розбещенню тіла у країні бруду. Навіть коли люди чують істину, ті, хто живе у темряві, не замислюються про застосування почутого на практиці, вони не схильні шукати Бога, навіть побачивши Його з'явлення. Як може таке зіпсоване людство мати хоча б якийсь шанс на спасіння? Як може таке занепале людство жити у світлі?

Зміна характеру людини починається з розуміння власної сутності і відбувається завдяки перемінам мислення, природи та розумового світогляду – завдяки фундаментальним змінам. Лише так можна досягти правдивих змін у характері людини. Основна причина появи зіпсованого характеру людини – це обман, розбещення й отрута сатани. Людина скована та контрольована сатаною і страждає від кричущої шкоди, яку сатана заподіяв її мисленню, моралі, розумінню та розсудливості. Такий стан викликаний саме тим, що фундаментальні засади людини були зіпсовані сатаною і тепер є абсолютно не такими, якими Бог створив їх на початку, так що людина противиться Богові та не приймає істини. А тому зміни у характері людини мають починатися зі змін у її мисленні, розумінні та розсудливості, завдяки яким зміниться її пізнання Бога та її знання істини. Ті, хто народилися у країнах з найглибшим рівнем розбещеності, мають ще менше розуміння того, хто такий Бог або що означає вірити в Бога. Що більш зіпсутою є людина, то менше вона має пізнання Божого існування, то слабшими є її розсудливість та розуміння. Джерелом людського спротиву та бунтарства проти Бога є її зіпсутість, заподіяна сатаною. Через зіпсутість, яку здійснив сатана, совість людини стала онімілою; людина зробилася аморальною, у неї деградовані думки та відсталий розумовий світогляд. До того, як людина була зіпсована сатаною, вона природно йшла за Богом та слухалася Його слів, щойно їх чула. Вона від природи мала здорову розсудливість і здорову совість, мала звичайну людську сутність. Після того, як людина була зіпсована сатаною, її первісна розсудливість, її совість та людяність притупилися та були скалічені сатаною. Тому людина втратила послух Богові та любов до Нього. Розсудливість людини відхилилася від норми, її характер став таким, як у тварини, а її бунтарство проти Бога стає дедалі частішим та тяжчим. Але людина й далі цього не знає й не визнає, вона просто сліпо противиться і бунтує. Характер людини виявляється у проявах її

розсудливості, розуміння та совісті. Оскільки її розсудливість і розуміння нездорові, а совість вкрай притупилася, її характер є бунтівним проти Бога. Якщо розсудливість і розуміння людини не зможуть змінитися, то не може бути й мови про переміни в її характері, щоб він узгоджувався з Божою волею. Якщо у людини нездорова розсудливість, то вона не може служити Богові і є непридатною до того, щоб Бог її використовував. «Нормальна розсудливість» означає послух та вірність Богові, прагнення до Бога, абсолютне спрямування до Бога, відкритість совісті до Бога. Він означає мати одне серце з Богом і бути з Ним однодумним, а не навмисне противитися Богові. Збочена розсудливість не така. Відколи людина стала зіпсованою сатаною, у неї з'явилися власні уявлення про Бога, і не було вірності Богові чи прагнення до Нього, не кажучи вже про відкритість її совісті до Бога. Людина свідомо протистоїть Богові та осуджує Його, а до того ще й ганить Його за спиною. Людина осуджує Бога за Його спиною, чітко усвідомлюючи, що Він Бог. У людини немає наміру коритися Богові – вона просто сліпо від Нього щось вимагає та щось у Нього просить. Такі люди – люди зі схибленою розсудливістю – неспроможні усвідомити власну огидну поведінку чи жалкувати з приводу свого бунтарства. Якщо люди спроможні пізнати себе, тоді вони повернули собі трохи розсудливості; що більше бунтарства проти Бога є в тих людях, які поки що не можуть себе пізнати, то менше у них здорової розсудливості.

Джерелом для виявлення зіпсованого характеру людини є не що інше, як притуплена совість людини, її злісна природа та її нездорова розсудливість. Якщо совість та розсудливість людини зможуть знову стати нормальними, тоді й людина стане придатною до використання перед Богом. Так є тому, що совість людини завжди була онімілою, а її розсудливість, яка ніколи не була здоровою, дедалі тупіє, чим більше людина бунтується проти Бога, – настільки, що людина навіть прибила Ісуса до хреста і не дає Божому втіленню в останні дні увійти до свого дому, засуджує Божу плоть та вважає Божу плоть чимось низьким. Якби людина мала хоч трохи людяності, вона не ставилася б із такою жорстокістю до Божої втіленої плоті; якби у неї було хоч трохи розсудливості, то вона не була б такою злісною у своєму ставленні до плоті втіленого Бога; якби у неї було хоч трохи сумління, то вона б так не «дякувала» втіленому Богові. Людина живе в епоху, коли Бог став плоттю; але вона неспроможна дякувати Богові за те, що Він дав їй таку можливість, і натомість проклинає Божий прихід або повністю нехтує фактом Божого втілення; здається, вона проти нього або цей факт її втомлює. Та як би людина не ставилася до Божого приходу, Бог, якщо коротко, завжди терпляче продовжував Свою працю, хоча людина анітрохи Його не вітала і лише сліпо щось у Нього просить. Характер людини став украй злісним, її розсудливість украй притупилася, її совість, повністю розтоплана лукавим, давно вже перестала бути первісною людською совістю. Людина не лише невдячна втіленому Богові за щедre обдарування людства життям та благодаттю – вона ще й обурюється на

Бога за те, що Він дає їй істину. Через те, що людина не має анінайменшої зацікавленості в істині, вона стала обуреною на Бога. Людина не лише не здатна покласти своє життя за втіленого Бога – вона ще й намагається домогтися від Нього якихось ласк та претендує на вигоду, що в десятки разів перевищує те, що Богові дала вона. Люди з такою совістю та з такою розсудливістю думають, що це не якась суттєва справа, вони досі вважають, що дуже багато витратили себе для Бога, а Бог дав їм занадто мало. Є люди, які, давши Мені кухоль води, простягають руку та вимагають, щоб Я заплатив їм за два кухлі молока, або, давши мені кімнату на одну ніч, вимагають, щоб я заплатив за кілька. Із такою людяністю і з такою совістю як ви можете й далі бажати здобути життя? Які ж ви мерзенні негідники! Через таку людяність та таку совість в людині втілений Бог змушений поневірятися по землі, не маючи для Себе притулку. Ті, хто дійсно має сумління та людяність, повинні поклонятися та всім серцем служити втіленому Богові – і не через те, як багато Він здійснив, а навіть у тім разі, якби Він і не робив нічого взагалі. Ось що мусять робити ті, хто має здорову розсудливість; це обов'язок людини. Більшість людей говорять навіть про якісь умови їхнього служіння Богові. Їм байдуже, Бог Він чи людина, вони говорять лише про свої власні умови та прагнуть лише задоволення власних бажань. Коли ви готуєте для Мене, ви вимагаєте платні за службу; коли ви біжите для Мене, ви просите платні за біг; коли ви працюєте для Мене, ви вимагаєте платні за працю; коли ви перете Мою одіжку, ви вимагаєте платні за прання; коли забезпечуєте церкву потрібним, ви вимагаєте відшкодування витрат; коли звертаєтеся зі словом, ви вимагаєте платні за виступ; коли роздаєте книги, ви вимагаєте платні за розповсюдження матеріалів; а коли пишите, вимагаєте платні за авторство. Ті, з ким Я мав справу, навіть вимагають від Мене відплати, а ті, кого Я відправив додому, вимагають відшкодування за збитки, заподіяні їхньому імені; ті, хто не в шлюбі, вимагають приданого або відшкодувань за втрачену молодість; ті, хто зарізав курку, вимагають, щоб їм було заплачено, немов м'ясникові; хто смажить їжу, вимагають платні за смаження, а хто готує суп, теж вимагають за це платні... Ось ваша висока і могутня людяність, ось дії, продиктовані вашим теплим сумлінням. Де ваша розсудливість? Де ваша людяність? Я вам скажу! Якщо ви так продовжуватимете далі, то Я перестану серед вас працювати. Я не буду працювати серед зграї звірів у людському вбранні, Я так не страждатиму за таке збіговисько людей, які під личиною своїх гарних облич приховують здичавілі серця, Я не буду терпіти за таку зграю тварин, які не мають анінайменшої можливості спасіння. День, коли Я відвернуся від вас – це день, коли ви помрете, це день, коли зійде на вас пільма, і день, коли світло вас покине. Я вам скажу! Я ніколи не буду доброзичливим до такого збіговиська, як ви – до групи, нижчої навіть за тварин! Моїм словам і діям є межі, і з такою людяністю та совістю, як у вас, Я не чинитиму більше праці, бо вам занадто бракує совісті, ви завдали Мені забагато болю, а ваша мерзенна поведінка викликає у

Мене завелику огиду. Люди, яким так бракує людяності та совісті, ніколи не матимуть шансу на спасіння, Я ніколи не спас би таких безсердечних і невдячних людей. Коли прийде Мій день, Я всю вічність зливатиму Мій палючий вогонь на дітей непослуху, які колись викликали Мій лютий гнів, Я накладу вічну кару на тих тварин, які зводили на Мене гану та покинули Мене, Я повсякчас палитиму вогнем Свого гніву синів непослуху, які колись зі Мною їли і зі Мною жили, але у Мене не вірили, які ображали і зраджували Мене. Я піддам покаранню всіх тих, хто викликав Мій гнів, Я зливатиму повноту Свого гніву на тих тварин, які колись хотіли стати біля Мене як рівня Мені, але не поклонялися і не корилися Мені; палиця, якою Я б'ю людину, вдарить по тих звірах, які колись користали з Моєї турботи та насолоджувалися таємницями, які Я промовляв, і які колись пробували отримати від Мене матеріальні насолоди. Я не прощатиму жодній людині, яка намагається захопити Моє місце, Я не пошкодую нікого з тих, хто намагається вирвати в Мене їжу та одіж. Поки що ви залишаєтеся неушкодженими і продовжуєте виходити за всякі межі у своїх вимогах до Мене. Коли прийде день гніву, тоді ви нічого від Мене не вимагатимете; Я тоді дозволю вам «насолодитися» досхочу, Я втопчу ваше обличчя в землю, і ви ніколи не зможете підвестися! Рано чи пізно Я «відплачу» вам цей борг – і сподіваюся, що ви терпляче чекаєте на прихід того дня.

Якщо ці нікчемні люди дійсно зможуть відкинути свої навіжені бажання та повернутися до Бога, тоді у них ще залишається шанс на спасіння; якщо серце людини дійсно прагне Бога, то така людина не буде покинута Богом. Людині не вдається здобути Бога не тому, що у Бога є почуття чи Бог не бажає, щоб Його досягла людина, а тому, що людина не хоче здобути Бога, людина не шукає Бога з усією настійністю. Як може хтось із тих, хто щиро шукає Бога, бути Богом проклятий? Як може хтось із здоровою розсудливістю та чуйною совістю бути Богом проклятий? Як може той, хто правдиво поклоняється Богові і служить Йому, бути поглиненим вогнем Його гніву? Як може той, кому в радість коритися Богові, бути вигнаний з Божого дому? Як може той, хто не може налюбитися Богом, жити у Божому покаранні? Як може той, хто залюбки відмовиться від всього заради Бога, залишитися без нічого? Людина не бажає шукати Бога, не бажає витрачати свої статки заради Бога, не бажає присвячувати Богові зусилля цілого свого життя; натомість вона каже, що Бог зайшов занадто далеко, що багато чого, пов'язаного з Богом, йде всупереч уявленням людини. З такою людяністю, навіть якби ви були неспинними у своїх зусиллях, ви все одно не спромоглися б здобути Боже схвалення, не згадуючи вже про те, що ви й не шукаєте Бога. Хіба ви не знаєте, що ви бракований товар людства? Хіба ви не знаєте, що ницішої людяності за вашу навіть не існує? Хіба ви не знаєте, як інші вас називають, щоб вас вшанувати? Ті, хто правдиво любить Бога, називають вас вовчим батьком, вовчою матір'ю, вовчим сином і вовчим внуком; ви нащадки вовків, вовчий народ, ви повинні знати, хто ви такі, і ніколи про це не забувати. Не треба думати, що ви якась вища персона, – ви

найбільш злісне збіговисько нелюдів серед усього людства. Хіба ви нічого цього не знаєте? Чи знаєте ви, як сильно Я ризикую, працюючи поміж вами? Якщо ваша розсудливість не може знову стати нормальною, якщо ваша совість не може нормально працювати, тоді ви ніколи не скинете з себе ім'я «вовк», ви ніколи не уникнете дня прокляття і ніколи не втечете від дня свого покарання. Ви народилися неповноцінними – ви річ, що не має жодної цінності. За природою ви згряя голодних вовків, купа уламків і сміття, і на відміну від вас Я не працюю над вами для того, щоб здобути якісь ласки, Я працюю тому, що ця праця потрібна. Якщо ви продовжуватимете так далі бунтувати, тоді Я припиню Свою працю і вже ніколи над вами не працюватиму знову – навпаки, Я перенесу Свою працю до іншої групи, яка Мені догоджає, і ось так Я вас залишу навіки, бо Я не бажаю дивитися на тих, хто перебуває у ворожнечі зі Мною. Тож ви хочете бути у згоді зі Мною чи ворогувати проти Мене?

Усі люди, які не знають Бога, є людьми, які Богові противляться

Зрозуміти мету Божої роботи, вплив, який Його робота справляє на людину, і в чому власне полягає Його воля для людини – саме цього має досягати кожна людина, яка слідує за Богом. У наші дні знання про Божу роботу – це те, чого бракує всім людям. Діла, які Бог учинив над людьми, повнота Божої роботи й те, у чому власне полягає Божа воля для людини від створення світу до теперішнього часу – це те, чого людина не знає й не розуміє. Така недостатність спостерігається не лише у всьому релігійному світі, але й серед усіх тих, хто вірить у Бога. Коли настане день і ти справді побачиш Бога, коли по-справжньому оціниш Його мудрість, коли побачиш усі діла, які Бог учинив, коли зрозумієш, Ким є Бог і що в Нього є – коли побачиш Його щедрість, мудрість, диво та все те, що Він учинив над людьми, – саме тоді ти досягнеш успіху у твоїй вірі в Бога. Кажуть, що Бог усеосяжний та всеблагий, але яким саме чином Він усеосяжний і яким саме чином Він усеблагий? Якщо ти цього не розумієш, то не можеш уважатися тим, хто вірить у Бога. Чому Я кажу, що люди в релігійному світі є не віруючими у Бога, а лиходіями, подібними до диявола? Коли Я кажу, що вони лиходії, то кажу це тому, що вони не розуміють Божої волі та не є спроможними побачити Його мудрість. Бог ніколи не виявляє їм Свою роботу. Вони сліпі; вони не можуть побачити Божих діл, вони були залишені Богом, і їм цілковито бракує Божих турботи та захисту, не кажучи вже про роботу Святого Духа. Усі ті, в кого немає Божої роботи, – це лиходії та супротивники Бога. Божі супротивники, про яких Я веду мову, – це ті, хто не знає Бога, хто визнає Бога своїми вустами, але при цьому не знає Його, ті, хто йде за Богом, але не слухається Його, і ті, хто впивається Божою благодаттю, але не може свідчити про

Нього. Без розуміння мети Божої роботи або розуміння роботи, яку Бог здійснює в людині, людина не може бути в згоді з Божою волею, а також не може свідчити про Бога. Причина, з якої людина противиться Богу, впливає, з одного боку, з її зіпсованого характеру, а з іншого – з незнання Бога та з браку розуміння тих принципів, за якими Бог працює, та Його волі для людини. Ці два аспекти, взяті разом, складають історію людського опору Богові. Новачки у вірі противляться Богові, тому що такий спротив лежить у їхній природі, тоді як спротив Богові з боку тих, хто у вірі вже багато років, є наслідком їхнього незнання Бога на додачу до їхнього зіпсованого характеру. У час, коли Бог ще не став плоттю, основою для оцінки того, чи протистоїть людина Богові, було те, чи дотримується вона постанов, встановлених Богом на небесах. Наприклад, у період Закону будь-яка людина, яка не дотримувалася законів Єгови, вважалася такою, що опирається Богові; той, хто крав пожертвуване Єгові або протистояв тим, до кого Єгова виявляв Свою прихильність, вважався людиною, що опирається Богові, і таких людей каменували до смерті; хто не шанував батька або матір, хто бив або проклинав іншого, вважався людиною, що не дотримується законів. І всі ті, хто не дотримувався законів Єгови, вважалися людьми, що протистоять Йому. Уже не так було в період Благодаті, коли будь-яка людина, що чинила опір Ісусу, вважалася такою, що чинить опір Богу, і будь-хто, хто не слухався слів, промовлених Ісусом, вважався тим, хто чинить опір Богу. У цей час спосіб визначення спротиву Богові став точнішим та практичнішим. У час, коли Бог ще не став плоттю, основою для оцінки того, чи противиться людина Богові, було те, чи поклонялася вона невидимому Богові на небі, чи шанувала Його. Спосіб, у який у той час визначався спротив Богові, був не дуже практичним, оскільки людина не могла бачити Бога і не знала, яким був образ Божий або як Бог працював і промовляв. Людина не мала жодних уявлень про Бога, вона вірила в Бога невиразно, оскільки Бог тоді ще не явився людині. Тому як би людина не вірила в Бога у своїй уяві, Бог не засуджував людину й не висував до неї занадто багато вимог, тому що людина була абсолютно нездатна бачити Бога. Коли Бог стає плоттю та приходить працювати поміж людей, усі споглядають Його тачують Його слова, і всі бачать діла, які Бог чинить зі Свого плотського тіла. У ту мить всі людські уявлення перетворюються на піну. Щодо тих, хто бачив, як Бог з'являється в плоті, то вони не будуть засуджені, якщо добровільно підкоряться Йому; ті ж, хто цілеспрямовано протистоять Йому, будуть вважатися супротивниками Бога. Такі люди є антихристами, ворогами, які свідомо протистоять Богу. Ті, хто носить у собі уявлення про Бога, але все ще має готовність та бажання коритися Його волі, не будуть засуджені. Бог засуджує людину на підставі її намірів та вчинків – у жодному разі не за її думки та ідеї. Якби Він засуджував людину на підставі її думок та ідей, тоді жодна людина не змогла б врятуватися з гнівних Божих рук. Ті, хто свідомо чинить опір втіленому Богу, будуть покарані за свій непослух. Що стосується цих людей, які свідомо чинять опір Богові,

то їхній спротив випливає з того, що вони носять у собі уявлення про Бога, що, своєю чергою, веде їх до дій, які порушують Божу роботу. Ці люди навмисне противляться Божій роботі та руйнують її. Вони не просто мають уявлення про Бога – вони ще й займаються справами, які порушують Його роботу, і з цієї причини люди такого типу будуть засуджені. Ті, хто свідомо не порушує Божої роботи, не будуть засуджені як грішники, оскільки вони спроможні добровільно коритися та не займатися справами, які викликають порушення та збурення. Такі люди не будуть засуджені. Однак, якщо люди, які впродовж багатьох років переживали Божу роботу, продовжують носити в собі уявлення про Бога та залишаються нездатними пізнати роботу втіленого Бога, і якщо, попри всі ті роки, коли вони переживали Його роботу, вони й надалі продовжують наповнюватися уявленнями про Бога та залишаються нездатними прийти до пізнання Його, то, хай би навіть вони і не займалися справами, що спричиняють порушення, їхні серця все одно наповнені численними уявленнями про Бога, і, навіть якщо ці уявлення не робляться явними, такі люди жоднісіньким чином не сприяють Божій роботі. Вони не здатні поширювати Євангеліє для Бога або свідчити про Нього. Такі люди – це потолоч і йолопи. Оскільки вони не знають Бога і, крім того, є абсолютно неспроможні відкинути свої уявлення про Нього, вони засуджені. Можна сказати так: для новачків у вірі триматися уявлень про Бога або нічого не знати про Нього – це нормально, але для того, хто вже протягом багатьох років вірив у Бога і пережив чимало Його роботи, – для такої людини було б ненормально продовжувати триматися таких уявлень, і ще менш нормально для такої людини було б не мати знання про Бога. Саме тому, що це ненормальний стан, вони засуджені. Ці ненормальні люди – це сміття; це ті, хто найбільше противиться Богові і хто даремно користується Божою благодаттю. Усі такі люди врешті-решт будуть вигнані!

Кожен, хто не розуміє мети Божої роботи, є людиною, яка протистоїть Йому, а той, хто зрозумів мету Божої роботи, але й надалі не прагне догоджати Богові, ще більше може вважатися Божим супротивником. Є люди, які читають Біблію у величних церквах і цілоденно цитують її, але жоден серед них не розуміє мети Божої роботи. Жоден серед них не здатен пізнати Бога; і тим більше жоден із них не може бути в згоді з Божою волею. Усі вони нікчемні, огидні люди, кожен із яких стоїть високо, щоб дорікати Богові. Вони свідомо протистоять Богові, навіть несучи Його стяг. Заявляючи про свою віру в Бога, вони попри це їдять людську плоть та п'ють людську кров. Усі такі люди – це дияволи, які пожирають душу людини, головні демони, які навмисне встають на шляху тих, хто намагається ступити на правильний шлях, і камені спотикання, які заважають тим, хто шукає Бога. Вони можуть видаватися людьми «здорової статури», але звідки їхнім послідовникам знати, що вони не хто інші, як антихристи, які ведуть людей до спротиву Богові? Звідки їхнім послідовникам знати, що це живі біси, віддані пожиранню людських

душ? Ті, хто про себе високої думки в Божій присутності, – це найнижчі з людей, ті ж, хто вважає себе низьким, – найшанованіші. А ті, хто вважає, що знає Божу роботу, і хто, до того ж, здатний проголошувати роботу Бога іншим з великою помпою, дивлячись прямо на Нього, – це найбільші невігласи серед людей. Такі люди без Божого свідчення, вони пихаті та сповнені зарозумілості. Ті, хто вважає, що має замало пізнання Бога попри свій фактичний досвід та практичне пізнання Його, – це ті, кого Він найбільше любить. Лише такі люди справді мають свідчення та справді здатні бути удосконаленими Богом. Ті, хто не розуміє Божої волі, – це Божі супротивники; ті, хто розуміє Божу волю, але не втілює істину в життя, – це Божі супротивники; ті, хто їсть і п'є Божі слова, але йде проти сутності Божих слів, – це Божі супротивники; ті, хто має уявлення про втіленого Бога, і на додачу до того ще й має бажання брати участь у бунті, – це Божі супротивники; ті, хто виносить суд над Богом, – це Божі супротивники; і кожен, хто не може пізнати Бога або свідчити про Нього, – це Божий супротивник. Тому Я закликаю вас: якщо ви дійсно маєте віру в те, що можете пройти цим шляхом, то продовжуйте ним іти. Але якщо ви не здатні утриматися від протистояння Богові, то вам ліпше піти геть, поки не пізно. В іншому разі ймовірність того, що все обернеться для вас погано, надзвичайно висока, тому що ваша природа просто занадто зіпсована. Вірності, чи послуху, чи серця, яке жадає праведності та істини, або любові до Бога у вас немає ані на йоту. Можна сказати, що ваша ситуація перед Богом – це повна руїна. Ви не можете дотримуватися того, чого мали б дотримуватися, і неспроможні сказати те, що має бути сказано. Те, що ви мали втілювати у життя, ви не втілили; і функцію, яку ви мали виконувати, виконати ви не спромоглися. У вас немає вірності, совісті, послуху або рішучості, які ви повинні були б мати. Ви не витерпіли страждань, які вам належало б витерпіти, і у вас немає віри, яку ви мали б мати. Простіше кажучи, ви абсолютно позбавлені будь-яких заслуг – і не соромно вам далі жити? Я хотів би вас переконати, що вам краще було б стулити очі у вічному спочинку, тим самим позбавивши Бога переживань за вас та страждань заради вас. Ви вірите в Бога, але при цьому не знаєте Його волі; ви їсте та п'єте Божі слова, але при цьому не можете дотримуватися того, що Бог вимагає від людини. Ви вірите в Бога, але при цьому не знаєте Його, ви залишаєтеся при житті без мети, до якої варто прагнути, без жодних цінностей, без будь-якого сенсу. Ви живете як людина, але не маєте анінайменшої міри совісті, порядності або довіри – чи можете ви все ще називати себе людьми? Ви вірите в Бога, але при цьому обманюєте Його, ба більше, ви забираєте Божі гроші та з'їдаєте жертви, які приносяться Йому. І все ж, урешті-решт, ви все одно не виявляєте анінайменшої уваги до Божих почуттів або найменшого сумління до Нього. Навіть найтривіальнішу з Божих вимог – і тієї ви не можете виконати. Чи можете ви все ще називати себе людьми? Ви їсте їжу, яку вам дає Бог, і дихаєте киснем, який Він дає вам, насолоджуючись Його благодаттю, але все одно, врешті-решт, у вас немає анінайменшого пізнання Бога. Навпаки, ви

стали неробами, які противляться Богові. Хіба це не робить вас звіром навіть нижчим за пса? Чи є серед тварин злісніші за вас?

Ті пастори та пресвітери, які стоять за високими кафедрами й навчають інших, – це супротивники Бога та союзники сатани; а ті з вас, хто не стоїть за високою кафедрою і не навчає інших, хіба не були б ще більшими супротивниками Бога? Хіба ви не в змові з сатаною ще більше, ніж вони? Ті, хто не розуміє мети Божої роботи, не знають, як бути в згоді з Божою волею. Звісно, неможливо, щоб ті, хто розуміє мету Божої роботи, не знали, як бути в згоді з Божою волею. Робота Бога ніколи не буває помилковою – скоріше, вади мають прагнення людини. Хіба виродки, які свідомо протистоять Богові, не є ще більш згубливими та зловмисними, ніж ті пастори та пресвітери? Тих, хто протистоїть Богові, багато, але серед них також чимало різних способів, якими вони протистоять Богові. Як є найрізноманітніші віруючі люди, так само є й найрізноманітніші люди, які протистоять Богові, і кожен із них не такий, як інші. Жоден із тих, хто не може чітко усвідомити мету Божої роботи, не може бути спасенний. Яким би способом людина не чинила опір Богу в минулому, коли вона приходить до розуміння мети Божої роботи та присвячує свої зусилля догоджанню Богові, Бог начисто витре всі її колишні гріхи. Поки людина шукає істину та втілює істину в життя, Бог не пам'ятатиме про те, що вона зробила. Крім того, Бог виправдовує людину саме на підґрунті втілення нею істини в життя. Це Божа праведність. До того, як людина побачила Бога або пережила Його роботу, якими б не були її дії щодо Бога, Він цього не пам'ятає. Однак щойно людина побачила Бога та пережила Його роботу, усі вчинки та дії людини будуть вноситися Богом в «аннали», оскільки людина побачила Бога та стала жити посеред Його роботи.

Коли людина справді побачить, що Бог має і Ким Він є, коли вона побачить Його верховенство, коли вона справді прийде до пізнання Божої роботи і, крім того, коли старий характер людини зміниться, тоді людина повністю відкине свій бунтівний характер, який протистоїть Богові. Можна сказати, що всі в якийсь час протистояли Богу і всі в якийсь час бунтували проти Бога. Проте, якщо ти охоче слухаєшся втіленого Бога й з цього моменту догоджаєш Божому серцю своєю вірністю, втілюєш у життя істину, яку маєш втілювати, виконуєш свій обов'язок, який маєш виконувати, та дотримуєшся норм, яких маєш дотримуватися, тоді ти є людиною, яка готова відкинути своє бунтарство, щоб догоджати Богові, і яка може бути вдосконаленою Богом. Якщо ти вперто відмовляєшся бачити свої помилки й не маєш жодного наміру каятися, якщо ти триматимешся своєї бунтівної поведінки без найменшого наміру співпрацювати з Богом і догоджати Йому, тоді така норовлива і невинувата людина, як ти, неодмінно буде покарана і, безумовно, ніколи не буде тим, кого Бог удосконалюватиме. Якщо все так, то сьогодні ти ворог Богові, і завтра будеш Божим ворогом, і так само залишишся Божим ворогом і післязавтра; ти завжди будеш Божим супротивником і ворогом Богові. У такому разі як Бог міг би

тебе відпустити? Протівитися Богові – в природі людини, але людина не повинна навмисно шукати «секрет» протистояння Богові просто тому, що змінити свою природу є нездоланим завданням. Якби це було так, то тобі краще було б піти, поки ще не запізно, щоб твоє покарання в майбутньому не стало суворішим і щоб твоя звіряча природа не вибухнула й не стала некерованою, доки твоє плотське тіло не було б врешті-решт знищене Богом. Ти віриш у Бога, щоб отримувати благословення, але якщо врешті-решт тебе спіткає лише нещастя, то хіба це буде не ганьба? Я закликаю вас: краще складіть інший план. Вам було б краще не вірити в Бога, а займатися будь-чим іншим – безумовно, не може бути так, щоб існував лише цей один шлях. Хіба ж ви не виживали б і надалі, якби не шукали істини? Навіщо вам саме в такий спосіб бути в суперечці з Богом?

СЛОВА ХРИСТА, КОЛИ ВІН ХОДИВ ЦЕРКВАМИ

II

(ЛИСТОПАД 1992 РОКУ – ЧЕРВЕНЬ 1993 РОКУ)

Робота та входження (1)

Ще з того часу, як людина стала на правильний шлях віри в Бога, їй багато чого незрозуміло. Вона досі дуже плутається стосовно Божої роботи та щодо більшої частини тієї роботи, яку їй слід виконувати. Це відбувається, з одного боку, через відхилення в її досвіді й через її обмежену здатність приймати; з іншого боку, це стається тому, що Божа робота ще не привела людей до цієї стадії. Отже, до більшості духовних питань у всіх ставлення неоднозначне. Ви не тільки не розумієте, у що Вам слід увійти, але й ще більше ви необізнані щодо Божої роботи. Цей недолік не тільки ваш: це – велика вада, яка є спільною для всіх людей у релігійному світі. І саме тут міститься ключ до того, чому люди не знають Бога, і тому ця вада є загальним недоліком, який поділяють усі, хто шукає Його. Жодна людина ніколи не знала Бога й ніколи не бачила Його справжнього обличчя. Саме через це Божа робота стає такою ж тяжкою, як зрушення гір або осушування моря. Скільки людей пожертвували своїми життями заради Божої роботи; скількох було вигнано через Його роботу; скількох заради Його роботи було закатовано до смерті; скільки померло через несправедливість зі сльозами любові до Бога на очах; скільки зіткнулося з жорстоким і нелюдським переслідуванням... Те, що ці трагедії відбуваються, – хіба все це не через те, що люди не знають Бога? Як хтось, хто не знає Бога, наважиться постати перед Ним? Як той, хто вірить у Бога, але переслідує Його, наважиться постати перед Ним лицем до лиця? Це – недоліки не лише тих, хто належить до релігійного світу, а скоріше вони є загальними як для вас, так і для них. Люди вірять у Бога, не знаючи Його. Це саме тому, що вони в своїх серцях не шанують Бога і не мають страху Божого, а деякі навіть відкрито й нахабно виконують роботу, яку вони уявляють собі самі в цьому потоці, і продовжують виконувати роботу, доручену Богом, за своїми власними вимогами й непомірними бажаннями. Багато людей поводить нерозважливо, не поважаючи Бога, але слідуючи за своєю власною волею. Хіба ці приклади не є точним проявом егоїстичних сердець людей? Хіба ці приклади не демонструють занадто великий елемент обману в людях? Люди дійсно можуть бути надзвичайно розумними, але як їхні дари можуть замінити Божу роботу? Люди дійсно можуть піклуватися про Божий тягар, але вони не повинні діяти занадто егоїстично. Чи справді вчинки людей подібні до Бога? Чи може хто-небудь бути впевнений на сто відсотків? Свідчити про Бога, успадковувати Його славу – це означає, що Бог робить виняток і підносить людей; як люди можуть бути гідні? Божа робота тільки розпочалася, і Його слова тільки почали промовлятися. На цьому етапі люди почуваються добре щодо самих себе, але хіба це не просто отримання приниження? Вони розуміють занадто мало. Навіть найобдарованіший теоретик, найкрасномовніший оратор не може описати все Боже багатство, тож наскільки менш здатні це зробити ви? Вам слід не ставити свою власну цінність вище небес, а натомість бачити себе нижче

будь-якого з тих розважливих людей, які прагнуть любити Бога. Це – шлях, яким ви увійдете: бачити себе значно нижчим, ніж усі інші. Навіщо бути такої високої думки про себе? Навіщо давати собі таку високу оцінку? Ви зробили лише кілька перших кроків на початку довгого життєвого шляху. Ви бачили лише руку Божу, але не бачили повноти Божої. Ви повинні побачити більше Божої роботи, більше дізнатися про те, у що ви маєте увійти, бо ви ще занадто мало змінилися.

Поки Бог удосконалює людину й перетворює її характер, Його робота ніколи не припиняється, тому що людині занадто багато чого бракує й вона дуже далека від установлених Ним стандартів. І тому можна сказати, що в очах Бога ви вічно будете новонародженими немовлятами, що мають у собі дуже мало елементів, які задовольняють Його, тому що ви – не що інше, як творіння в руках Бога. Якщо людина впадає в самовдоволення, хіба Бог не зненавидить її? Сказати, що ви здатні задовольнити Бога сьогодні, значить говорити з обмеженої точки зору вашого плотського тіла; якби вам дійсно довелося стати супроти Бога, ви зазнали б вічної поразки на полі бою. Людська плоть жодного разу не знала перемоги. Тільки завдяки роботі Святого Духа людина може мати хоч щось корисне, придатне для використання. Насправді, із безлічі речей у Божому творінні людина є найнижчою. Хоча людина є господарем усього створеного, вона єдина серед усього схильна піддаватися на хитрощі сатани, єдина, яка у безліч способів стає жертвою його розбещення. Людина ніколи не мала влади над самою собою. Більшість людей живуть в нечистій землі сатани й страждають від його глуму; він дражнить їх то сьом, то так, доки вони не стають лише наполовину живими, зносячи всі мінливості долі, усі труднощі в людському світі. Погравшись із ними, сатана кладе край їхній долі. І тому люди проходять через усе своє життя в плутанині й невизначеності, жодного разу не насолодившись благами, які Бог приготував для них, але натомість будучи ушкодженими сатаною й залишеними в лахмітті. Тепер вони настільки виснажені й мляві, що не мають бажання звертати увагу на Божу роботу. Якщо люди не мають бажання звертати увагу на Божу роботу, їхній досвід назавжди приречений залишатися фрагментованим і неповним, і їхнє входження назавжди залишиться порожнім місцем. За кілька тисяч років, що минули відтоді, як Бог прийшов у світ, Бог використовував яку завгодно кількість людей з високими ідеалами для виконання роботи задля Нього протягом якої завгодно кількості років; але тих, хто знає Його роботу, так мало, що їх майже не існує. Отже, незліченна кількість людей, працюючи на Бога, виступають як противники Бога, тому що вони не роблять Його роботу, а насправді, займаючи дану Богом посаду, роблять людську справу. Чи можна це назвати роботою? Як вони можуть увійти? Людство взяло Божу благодать і поховало її. Через це протягом минулих поколінь ті, хто виконував Його роботу, здійснили незначне входження. Вони просто не говорять про пізнання Божої роботи, тому що занадто мало розуміють Божу мудрість. Можна сказати, що, хоча є багато тих, хто служить Богу, вони не бачать величі Божої, і

саме тому всі виставили себе «богами» для поклоніння іншими.

Скільки років Бог залишався прихованим посеред творіння; Він спостерігав протягом стількох весен і осеней через завісу туману; Він дивився додолу з третього неба стільки днів і ночей; Він ходив серед людей так багато місяців і років. Він сидів над усіма людьми, спокійно перечікуючи стільки холодних зим. Жодного разу Він нікому відкрито не показав Себе, не видав жодного звуку, і Він іде без єдиної ознаки й повертається так само мовчки. Хто може знати Його справжнє обличчя? Він жодного разу не заговорив з людиною, жодного разу не з'явився людині. Наскільки легко людям виконувати роботу, доручену Богом? Вони й не усвідомлюють, що пізнати Його – це найважче з усього. Сьогодні Бог заговорив із людиною, але людина ніколи не знала Його, тому що її входження в життя занадто обмежене й поверхове. В очах Божих люди зовсім недостойні того, щоб постати перед Ним. У них занадто мало розуміння Бога й вони занадто далекі від Нього. Ба більше, серця, з якими вони вірять у Бога, занадто складні, і вони просто не зберігають образ Бога в найпотаємніших глибинах своїх сердець. Через це копіткі зусилля Бога та Його робота, подібно до шматків золота, похованих під піском, не можуть випромінювати жодного проблиску світла. Для Бога духовний рівень, мотиви й погляди цих людей вкрай огидні. Збіднілих в своїй здатності приймати, бездушних до непритомності, низьких і занепалих, надмірно прислужливих, слабких та позбавлених сили волі – їх треба вести, як ведуть худобу й коней. Вони аніяк не дбають про те, щоб увійти в дух і в роботу Божу, не маючи ні на йоту рішучості страждати заради істини. Такого роду людині буде нелегко стати довершеною Богом. Таким чином, життєво важливо, щоб ви взяли за своє входження з цієї точки зору – щоб через вашу роботу та ваше входження ви почали пізнавати Божу роботу.

Робота та входження (2)

Ваші робота та входження досить незначні; людина не надає значення тому, як працювати, і ще більш необдуманно ставиться до входження в життя. Людина не розглядає це як уроки, у які їй варто ввійти; тому, якщо виходити з вашого досвіду, практично все, що бачить людина, – це порожнє марево. У тому, що стосується роботи, від вас вимагається не так уже й багато, але як люди, які мають бути вдосконаленими Богом, ви повинні засвоїти свої уроки щодо виконання роботи для Бога, щоб ви змогли незабаром відповідати Божій волі. Протягом століть тих, хто виконував роботу, називали працівниками або апостолами; ці слова позначають незначну кількість людей, яких використовує Бог. Однак робота, про яку Я говорю сьогодні, стосується не тільки цих працівників або апостолів, а радше спрямована на всіх тих, хто повинен бути вдосконалений Богом. Можливо, є багато людей, яких

це не дуже цікавить, але заради входження було б краще поговорити про істину в цьому питанні.

Якщо говорити про роботу, то людині здається, що робота – це бігом кидатися туди-сюди заради Бога, скрізь проповідувати й повністю присвячувати себе Йому. Хоча це переконання правильне, воно занадто однобічне; те, що Бог просить від людини, – це не тільки бігом кидатися туди-сюди для Нього; крім того, ця робота пов'язана зі служінням і забезпеченням у душі. Багато братів і сестер навіть після стількох років досвіду ніколи не думало про те, щоб працювати для Бога, тому що робота, як її сприймає людина, несумісна з тим, що просить Бог. Отже, питання роботи нітрохи не цікавить людину, і саме із цієї причини входження людини також є досить одностороннім. Усі ви повинні почати своє входження з виконання роботи для Бога, щоб ви змогли краще пройти через кожен аспект досвіду. Це те, у що вам слід увійти. Під роботою не мається на увазі біганина заради Бога, а те, чи здатне життя людини й те, що вона в ньому втілює, принести Богові задоволення. Під роботою мається на увазі те, що люди використовують свою відданість Богу і своє пізнання Бога, щоб свідчити про Бога, а також щоб служити людям. Це відповідальність людини, і це те, що повинні розуміти всі люди. Можна було б сказати, що ваше входження – це ваша робота, і що ви шукаєте входження у процесі виконання роботи для Бога. Переживання Божої роботи не просто означає, що ви знаєте, як їсти й пити Його слово; що більш важливо, ви повинні знати, як свідчити про Бога й бути здатними служити Богу, а також бути здатними служити людям і забезпечувати їх. Це робота, і це також ваше входження; це те, чого повинна досягти кожна людина. Є багато людей, зосереджених тільки на тому, щоб бігати задля Бога й проповідувати всюди, але при цьому вони не беруть до уваги свій індивідуальний досвід і нехтують своїм входженням у духовне життя. Саме це привело тих, хто служить Богу, до того, що вони стали тими, хто опирається Богові. Ці люди, які всі ці роки служили Богу й людям, просто вважали, що робота та проповідь – це входження, і ніхто з них не сприймав свій індивідуальний духовний досвід як важливе входження. Натомість вони сприйняли просвітління, отримане від роботи Святого Духа, за капітал, на основі якого можна вчити інших. Проповідуючи, вони відчувають великий тягар і отримують роботу Святого Духа, і за допомогою цього вони вивільняють голос Святого Духа. У цей час ті, хто працює, наповнені самовдоволенням, ніби робота Святого Духа стала їхнім індивідуальним духовним досвідом; вони відчувають, що всі слова, які вони промовляють, належать їхньому індивідуальному єству, але знову ж таки, так, немовби їхній власний досвід не такий чіткий, як вони описали. Більше того, перш ніж заговорити, вони поняття не мають, що скажуть, але коли в них діє Святий Дух, їхні слова ллються нескінченним потоком. Після того, як ти свого часу так проповідував, ти відчуваєш, що твій фактичний духовний стан не такий слабкий, як ти вважав; і, як у ситуації, коли Святий Дух діяв у тобі кілька разів, ти далі доходиш висновку, що

вже маєш духовний стан, і помилково віриш, що робота Святого Духа – це твоє власне входження і твоє власне єство. Коли ти постійно матимеш такий досвід, ти станеш недбало ставитися до свого власного входження, непомітно скотишся у лінь і перестанеш надавати будь-якого значення своєму індивідуальному входженню. Із цієї причини, коли ти служиш іншим, ти повинен чітко відрізняти свій духовний стан від роботи Святого Духа. Це може значно полегшити твоє входження й принести більше користі твоєму досвіду. Коли людина сприймає роботу Святого Духа за свій індивідуальний досвід, це стає джерелом розбещеності. Ось чому Я кажу: який би обов'язок ви не виконували, ви повинні вважати своє входження життєво важливим уроком.

Людина трудиться задля того, щоб задовольнити волю Божу, привести до Нього всіх тих, хто є за серцем Божим, привести людину до Бога й познайомити людину з роботою Святого Духа та Божим веденням людини, тим самим удосконалюючи плоди Божої праці. Тому вкрай важливо, щоб ви абсолютно чітко розуміли суть роботи. Кожна людина, будучи такою, яка використовується Богом, гідна працювати для Бога, тобто в кожного є можливість бути використаним Святим Духом. Однак є один момент, який ви повинні усвідомити: коли людина виконує роботу, доручену Богом, людині дається можливість бути використаною Богом, але те, що говорить і знає людина, не є в повній мірі її духовним станом. Усе, що ви можете зробити, – це краще пізнати свої власні недоліки в ході своєї роботи й здобути більше просвітління від Святого Духа. Так ви зможете отримати краще входження в процесі своєї роботи. Якщо людина вважає керівництво, що виходить від Бога, своїм власним входженням і чимось таким, що властиве їй самій, то в неї немає жодного потенціалу для зростання її духовного стану. Просвітління, яке Святий Дух здійснює в людині, відбувається тоді, коли вона перебуває в нормальному стані; у такі моменти люди часто помилково вважають одержуване ними просвітлення своїм власним фактичним духовним станом, тому що спосіб, у який Святий Дух просвітлює, є виключно нормальним, і Він використовує те, що притаманне людині. Коли люди працюють і говорять, або коли вони моляться і виявляють свою духовну посвяту, їм раптово стає зрозуміла якась істина. Насправді, однак, те, що бачить людина, – це тільки просвітління від Святого Духа (звичайно, це просвітління пов'язане зі співпрацею людини), воно не відображає істинний духовний стан людини. Після періоду здобуття досвіду, протягом якого людина стикається з певними труднощами й випробуваннями, істинний духовний стан людини стає очевидним за таких обставин. Тільки тоді людина виявить, що її духовний стан не такий вже й прекрасний, і тоді проявляться егоїзм, особисті міркування і жадібність людини. Тільки після декількох циклів подібного досвіду багато хто з тих, хто прокинувся у своєму дусі, зрозуміє, що пережите ними в минулому було не їхньою власною індивідуальною реальністю, а короткочасним освіченням від Святого Духа, і що людина всього лише отримала це світло. Коли

Святий Дух просвітлює людину, щоб вона зрозуміла істину, це часто відбувається чітко і виразно, без пояснення того, як те чи інше сталося або куди воно рухається. Тобто Він не робить труднощі людини частиною цього одкровення, а натомість безпосередньо відкриває істину. Коли людина стикається з труднощами в процесі входження, а потім долучає просвітління Святого Духа, це стає реальним досвідом людини. Наприклад, під час спілкування одна незаміжня сестра говорила так: «Ми не шукаємо слави й багатств і не жадаємо щастя любові між чоловіком і дружиною; ми прагнемо тільки присвятити Богу чисте й цілеспрямоване серце». Вона продовжувала далі: «Як тільки люди одружуються, на їхні плечі звалюється багато, і їхня сердечна любов до Бога більше не є справжньою. Їхні серця завжди зайняті своєю сім'єю й подружжям, і тому їхній внутрішній світ стає набагато складнішим...». Коли вона говорила, здавалося, що те, що виходило з її вуст, було думками її серця; її слова були звучними й сильними, так, ніби все, що вона говорила, виходило з найпотаємніших глибин її серця, і так, ніби повністю присвятити себе Богу було її палким бажанням, так, ніби вона мала надію на те, що такі брати й сестри, як вона, розділять із нею таку ж рішучість. Можна сказати, що твої почуття рішучості й зворушення в цей момент повністю впливають із роботи Святого Духа. Коли метод Божої роботи зміниться, ти також подорослішаєш на кілька років; ти бачиш, що всі твої однокласниці й подруги твого віку вийшли заміж, чи ти чуєш, що після того, як та чи інша вийшла заміж, її чоловік відвіз її жити в місто, і вона знайшла там роботу. Коли ти її побачиш, ти почнеш відчувати заздрість, помічаючи, що вона сповнена чарівності та врівноваженості з голови до ніг, і що під час розмови з тобою крізь неї проступає міський колорит, в ній більше немає жодного натяку на селянку. Ця картина збуджує в тобі почуття. Ти, повністю присвятивши себе Богу, не маєш ні сім'ї, ні кар'єри, тобі довелося пережити немало розборів; не так давно ти вступила в середній вік, твоя юність вже давно втекла непомітно, немовби ти була уві сні. І ось, пройшовши весь шлях аж до тепер, ти не знаєш, на чому зупинитися. У цей момент ти потрапляєш у вихор думок, неначе втративши глузд. Зовсім одна, не в змозі заспокоїтися і заснути, ти лежиш без сну цілу довгу ніч, і, не встигнувши навіть озирнутися, ти починаєш думати про своє рішення і свої урочисті обітниці Богові, і чому, попри все це, ти впала в такий жалюгідний стан? Сама того не підозрюючи, ти проливаєш тихі сльози й відчуваєш тужливий біль. Стаючи на молитву перед Богом, ти згадуєш, як у ті дні, коли ти була разом із Богом, якими задушевними й нероздільно близькими ви були. Перед твоїми очима спливає сцена за сценою, і клятва, яку ти дала в той день, знову бринить у твоїх вухах: «Хіба Бог – не єдиний, Хто мені найближчий?». У цей момент ти вже стрясаєшся від ридань: «Боже! Улюблений Боже! Я вже повністю віддала своє серце Тобі. Я хочу бути судженою Тобі навіки, і я буду любити Тебе непохитно все своє життя...». Тільки коли переживаєш таке сильне страждання, ти по-справжньому відчуваєш, наскільки Бог гідний любові, і тільки тоді ти ясно

усвідомлюєш: я давним-давно віддав Богу все, що в мене було. Отримавши такий удар, ти стаєш набагато більш зрілим у всіх цих питаннях, і ти бачиш, що робота Святого Духа в той час не була чимось, чим володіла людина. У твоєму досвіді після цього моменту ти більше не будеш обмеженим у цьому аспекті входження; шрами від твоїх старих ран неначе значно посприяли твоєму входженню. Кожного разу, стикаючись з подібною ситуацією, ти відразу згадаєш сльози, пролиті в той день, ніби ти возз'єднався з Богом після розлуки, і тепер перебуваєш у постійному страху, що ваші відносини з Богом можуть знову бути розірвані, а емоційну прихильність (нормальні відносини) між тобою й Богом буде пошкоджено. Це твоя робота й твоє входження. Тому, у той самий час, коли ви отримуєте роботу Святого Духа, ви повинні надавати ще більшого значення своєму входженню, точно бачачи, що є роботою Святого Духа й що є вашим входженням, а також роблячи роботу Святого Духа частиною вашого входження, щоб ви могли бути вдосконалені Святим Духом багатьма іншими способами та щоб сутність роботи Святого Духа могла бути реалізована у вас. У ході здобуття вашого досвіду стосовно роботи Святого Духа ви пізнаватимете Святого Духа, а також самих себе, і, більше того, серед хтозна скількох епізодів сильних страждань у вас розвинуться нормальні стосунки з Богом і стосунки між вами й Богом ставатимуть дедалі тіснішими з кожним днем. Після незліченних випадків обтинання й рафінування ви розвинете справжню любов до Бога. Ось чому ви повинні усвідомити, що не слід боятися страждань, ударів і скорбот; страшно тільки в тому разі, якщо ви маєте тільки роботу Святого Духа, але не своє входження. Коли настане день, у який робота Божа буде завершена, виявиться, що ви працювали даремно; навіть якщо ви випробували на собі роботу Божу, ви не пізнаєте Святого Духа й не матимете свого власного входження. Просвітління, яке Святий Дух здійснює в людині, полягає не в тому, щоб підтримувати пристрасть людини, а в тому, щоб відкрити шлях для входження людини, а також дозволити людині пізнати Святого Духа та з цього моменту розвивати почуття благоговіння перед Богом і палку любов до Нього.

Робота та входження (3)

Бог багато довірив людям, а також незліченними способами торкався питання їхнього входження. Але через те, що духовний рівень людей значною мірою низький, багато Божих слів не змогли вкоренитися. Існують різні причини такого низького духовного рівня, такі як розбещеність людського мислення й моралі, а також відсутність належного виховання; феодальні забобони, які серйозно оволоділи людським серцем; розбещений і занепадницький спосіб життя, який породив багато хвороб у найглибших закутках людського серця; поверхова культурна грамотність, при чому майже дев'яноста восьми відсоткам людей бракує

освіти в розрізі культурної грамотності, та, більше того, дуже мало хто отримує вищий рівень освіти у сфері культури. Тому люди здебільшого уявлення не мають, що мається на увазі під Богом або Духом, а мають лише невизначений і нечіткий образ Бога, що постав на основі феодальних забобонів. Згубні впливи, залишені глибоко в людському серці тисячами років «високого духу націоналізму», а також феодальне мислення, яким люди зв'язані та скуті, без найменшої часточки волі, без бажання прагнути або наполегливо домагатися, без бажання досягати поступу, натомість залишаючись пасивним і регресивним, укоріненим у рабському менталітеті й таке інше – ці об'єктивні фактори надали невинно брудний та огидний відтінок ідеологічному світогляду, ідеалам, моралі й характеру людства. Здається, що люди живуть у темному терористичному світі, за межі якого ніхто з них не прагне вийти, і ніхто з них не думає про перехід до ідеального світу; радше вони задоволені своєю долею в житті, проводять свої дні, народжуючи й виховуючи дітей, докладаючи зусиль, потіючи, займаючись своїми домашніми справами, мріючи про затишну й щасливу сім'ю, про подружню любов, про внуків, про радість на схилі віку, мирно проживаючи своє життя... Протягом десятків, тисяч, десятків тисяч років аж донині люди витрачали свій час таким чином, і ніхто не створив ідеального життя, усі були зосереджені тільки на взаємній різанині в цьому темному світі, на гонитві за славою й багатством і на плетінні інтриг один проти одного. Чи хтось коли-небудь шукав Божу волю? Чи зважав хтось коли-небудь на Божу роботу? Усі частини людської сутності, поглинуті темрявою, вже давно стали людською природою, тому виконувати Божу роботу досить важко, і люди ще менше зважаються звертати увагу на те, що Бог довірив їм сьогодні. У будь-якому разі, я вірю, що люди не будуть заперечувати, якщо я промовлятиму ці слова, оскільки те, про що я говорю, – це історія тисячоліть. Говорити про історію означає наводити факти і, більше того, скандали, які є очевидними для всіх, тож який сенс говорити те, що суперечить фактам? Але я також вірю, що розумні люди, прочитавши ці слова, пробудяться й прагнутимуть до прогресу. Бог сподівається, що люди зможуть жити й працювати в мирі й задоволенні, одночасно будучи здатними любити Бога. Божя воля полягає в тому, щоб усе людство могло ввійти в спокій; більше того, наповнення всієї землі Божою славою – це велике бажання Бога. Це просто ганьба, що людські істоти залишаються зануреними в забуття й не пробудженими, настільки сильно розбещеними сатаною, що вони вже не схожі на людей. Таким чином, людська думка, мораль і освіта утворюють найважливішу ланку, а навчання культурної грамотності утворює другу ланку, що сприяє підвищенню культурного рівня людей і зміні їхнього духовного світогляду.

Насправді Божі вимоги до людства не такі вже й високі, але, оскільки розрив між духовним рівнем людей і стандартом, якого вимагає Бог, настільки великий, більшість людей просто піднімає голови й дивиться в напрямку Божих вимог, але не має можливості їх виконати. Вроджених здібностей людей, разом із тим, чим

вони оволодіють після народження, далеко не достатньо, щоб відповідати вимогам Бога. Але саме лише визнання цього моменту не є гарантованим вирішенням проблеми. Вода не може вгамувати негайну спрагу на відстані. Навіть якщо люди знають, що вони нижчі від пороку, якщо в них немає рішучості задовольнити серце Бога, а тим більше обрати глибший шлях для виконання Божих вимог, тоді яку цінність має таке знання? Хіба це не те ж саме, що черпати воду кошиком із лози, – абсолютно марно? Суть того, що Я кажу, пов'язана зі входженням; це – головна тема.

У процесі входження людини життя завжди нудне, сповнене одноманітних елементів духовного життя, таких як молитва, їдіння й пиття слів Божих або організація зібрань, і тому люди завжди відчують, що віра в Бога не приносить великого задоволення. Така духовна діяльність завжди здійснюється на основі початкового характеру людства, який був розбещений сатаною. Хоча люди іноді можуть отримати просвітління Святого Духа, їхні початкове мислення, характер, спосіб життя та звички все ще вкорінені всередині них, і тому їхня природа залишається незмінною. Найбільше Бог ненавидить заботливі справи, якими займаються люди, але багато хто й досі не може позбутися їх, думаючи, що ці заботливі справи постановлені Богом, і навіть сьогодні їм ще тільки належить повністю позбутися їх. Такі речі, як приготування, які молоді люди роблять щодо весільних святкувань і приданого нареченої; грошові подарунки, банкети й подібні способи святкування радісних подій; стародавні традиції, які передавалися від покоління до покоління; усі безглузді заботливі дії, що здійснюються на честь померлих, та їхні поховання – усе це ще більш огидне для Бога. Навіть день поклоніння (включаючи суботу, якої дотримується релігійний світ) огидний для Нього; а соціальні відносини й мирська взаємодія між людьми тим більше зневажаються й відкидаються Богом. Навіть свято весни й Різдво, які відомі всім, не постановлені Богом, не кажучи вже про іграшки та прикраси для цих святкових днів, такі як двовірші, феєрверки, ліхтарики, Святе Причастя, різдвяні подарунки та різдвяні святкування – хіба це не ідоли в умах людей? Переломлення хліба в суботу, вино й тонке полотно є ще більш явними ідолами. Усі традиційні святкування, популярні в Китаї, такі як День підняття голови дракона, фестиваль човнів-драконів, фестиваль середини осені, фестиваль Лаба та Новий рік, а також релігійні свята, такі як Великдень, День Хрещення й Різдво, усі ці невиправдані свята влаштовувалися й передавалися з покоління в покоління багатьма людьми. Саме багата уява людства й геніальний задум дозволили їм дійти до наших днів. Вони здаються такими, що не мають недоліків, але насправді є хитрощами, які сатана застосовує до людства. Чим більше певне місце кишить сатанами, і чим більш застарілим і відсталим є таке місце, тим глибше вкорінені в ньому феодальні звичаї. Ці речі міцно зв'язують людей, не залишаючи абсолютно ніякого простору для руху. Багато релігійних свят здаються дуже оригінальними й такими, що створюють місток, який веде до Божої роботи, але насправді вони є невидимими

узами, якими сатана пов'язує людей і заважає їм пізнати Бога; усі вони – хитрі виверти сатани. Насправді, коли стадію Божої роботи завершено, Він знищує інструменти й стиль того часу, не залишаючи жодних слідів. Однак «побожні віруючі» продовжують поклонятися цим відчутним матеріальним предметам; у той же час вони відкладають те, що є в Бога, на задній план, не вивчаючи його далі, і здаються повними любові до Бога, хоча насправді вони давним-давно вигнали Його зі свого дому й поставили сатану на місце для поклоніння. Зображення Ісуса, Хреста, Марії, Хрещення Ісуса й Таємної Вечері – люди шанують їх як Господа Небесного, кличучи знову й знову: «Господи, Отче Небесний». Хіба все це не жарт? До сьогодні багато подібних висловлювань і практик, які передавалися людством із покоління в покоління, ненависні Богу; вони серйозно перешкоджають просуванню Бога вперед і, більше того, створюють величезні перешкоди для входження людства. Залишаючи осторонь те, до якої міри сатана розбестив людство, люди всередині повністю заповнені такими речами, як закон свідка Лі, досвід Лоуренса, дослідження сторожа Ні й робота Павла. У Бога просто немає жодної можливості працювати над людьми, тому що всередині них занадто багато індивідуалізму, законів, правил, приписів, систем тощо; ці речі, на додаток до феодальних забобонних тенденцій людей, захопили й поглинули людство. Це так, неначе думки людей – це цікавий фільм, який розповідає кольорову казку з фантастичними істотами, що літають на хмарах, настільки образними, що вони вражають людей, залишаючи їх приголомшеними й позбавленими дару мови. По правді кажучи, робота, яку Бог приходить виконати сьогодні, полягає головним чином у тому, щоб розібратися із забобонними атрибутами людських істот і розвіяти їх, а також повністю перетворити ментальний кругозір людей. Божа робота не тривала до сьогоднішнього дня через спадщину, яка передавалася людством із покоління в покоління; це – робота, особисто розпочата Ним і завершена Ним, без будь-якої необхідності продовжувати спадщину певної великої духовної людини або успадковувати будь-яку роботу репрезентативного характеру, виконану Богом у якусь іншу еру. Людським істотам не потрібно турбуватися ні про що з цього. У Бога сьогодні інший стиль мовлення й роботи, тож навіщо людям обтяжувати себе? Якщо люди підуть сьогоднішнім шляхом у рамках нинішнього потоку, продовжуючи спадщину своїх «предків», вони не досягнуть свого місця призначення. Бог відчуває глибоку огиду до саме такого способу людської поведінки, так само, як Він відчуває відразу до років, місяців і днів людського світу.

Найкращий спосіб змінити людський характер – це виправити ті найпотаємніші частини людських сердець, які були глибоко отруєні, і дати людям можливість розпочати змінювати своє мислення та мораль. Перш за все, люди повинні чітко бачити, що всі ці релігійні обряди, релігійні заходи, роки й місяці, а також святкування ненависні Богу. Вони повинні звільнитися від цих оков феодального мислення й знищити всі сліди своєї глибоко вкоріненої схильності до забобонів. Усе це є частиною входження людства. Ви повинні розуміти, чому Бог виводить

людство з мирського світу, і, знову ж таки, чому Він веде людство геть від правил та приписів. Це – ворота, через які ви ввійдете, і хоча ці речі не мають нічого спільного з вашим духовним досвідом, вони є найбільшими перешкодами, що блокують ваше входження, стаючи на заваді вашому пізнанню Бога. Вони утворюють сітку, яка обплутує людей. Чимало людей занадто багато читають Біблію й навіть можуть декламувати численні уривки з Біблії по пам'яті. У своєму сьогоднішньому входженні люди несвідомо використовують Біблію для оцінки роботи Божої, так ніби основою цієї стадії роботи Божої є Біблія, і ніби її джерелом є Біблія. Коли робота Божа відповідає Біблії, люди рішуче підтримують роботу Божу й ставляться до Нього з новоявленою повагою; коли робота Божа розходиться з Біблією, люди стають настільки стривоженими, що покриваються потом, шукаючи в ній основу роботи Божої; якщо робота Божа не згадується в Біблії, люди будуть ігнорувати Бога. Можна сказати, що в тому, що стосується Божої роботи сьогодні, більшість людей приймає її обережно та з побоюванням, вони виявляють вибірковий послух і відчувають байдужість стосовно її пізнання; щодо речей минулого, вони тримаються за одну половину й відмовляються від іншої. Чи можна це назвати входженням? Вважаючи чужі книги скарбами та ставлячись до них, як до золотого ключа від воріт Царства, люди зовсім не виказують інтересу до того, що Бог вимагає від них сьогодні. Більше того, багато «розумних експертів» тримає слова Божі в лівій руці, а «шедеври» інших – у правій, неначе вони хочуть знайти основу слів Божих сьогодні в цих шедеврах, щоб повністю довести, що слова Божі є правильними, і вони навіть пояснюють Божі слова іншим, об'єднуючи їх із такими шедеврами, так, ніби вони виконують роботу. По правді кажучи, серед людства є багато «наукових дослідників», які ніколи не були високої думки про наукові досягнення сьогодні, наукові досягнення, які не мають прецедентів (тобто робота Бога, слова Бога та шлях для входження в життя), тому всі люди є «самовпевненими», вони «проповідують» всюди силою своєї красномовності й хизуються «добрим ім'ям Божим». Тим часом їхнє власне входження перебуває в небезпеці, і вони здаються такими ж далекими від Божих вимог, як момент творіння – від теперішнього моменту. Наскільки легко виконувати Божу роботу? Здається, що люди вже прийняли рішення залишити половину себе у вчорашньому дні й принести половину в день сьогоднішній, віддати половину сатані й подарувати половину Богу, ніби так вони можуть зняти тягар із власної совісті й відчути деяку розраду. Внутрішній світ людей настільки підступний, що вони бояться втратити не тільки завтрашній день, але й учорашній, дуже бояться образити як сатану, так і Бога сьогодні, Який чи є, чи Його немає. Через те, що люди не змогли належним чином розвинути свої мислення й мораль, їм катастрофічно не вистачає проникливості, і вони просто не можуть сказати, чи є сьогоднішня робота Божою чи ні. Можливо, це тому, що феодалне й забобонне мислення людей настільки глибоке, що вони довгий час ставили марновірство й істину, Бога та ідолів в одну

категорію, не піклуючись про те, щоб розрізняти ці речі, і, схоже, не в змозі чітко розрізняти їх, як би не намагалися. Ось чому люди зупинилися на своєму шляху й більше не рухаються вперед. Усі ці проблеми виникають через відсутність у людей правильної ідеологічної освіти, що створює великі труднощі для їхнього входження. Як наслідок, люди ніколи не відчувають жодного інтересу до роботи істинного Бога, але наполегливо чіпляються за¹ роботу людини (наприклад, тих, кого вони вважають великими особистостями), неначе вони були затавровані нею. Хіба це не новітні теми, у які людство має здійснити входження?

Робота та входження (4)

Якщо людина дійсно зможе ввійти відповідно до роботи Святого Духа, її життя швидко дасть сходи, як пагони бамбука після весняного дощу. Судячи з нинішнього духовного стану переважної більшості людей, люди не надають жодного значення життю і натомість надають значення певним питанням, які видаються несуттєвими. Або ж вони метушаться туди-сюди, працюючи безцільно, у випадковий та несфокусований спосіб, не знаючи, в якому напрямку їм слід рухатися й тим паче задля кого. Вони всього лише «смирено приховують себе». Істина в тому, що мало хто з вас знає що-небудь про Божі наміри щодо останніх днів. Навряд чи хто-небудь із вас знає Божий слід, але що ще гірше, ніхто не знає, яким буде кінцеве досягнення Бога. Проте, кожен, завдяки чистій витримці й завзятості, піддається дисциплінуванню й розробу інших, неначе напружуючи свої м'язи й готуючись до бою¹ в очікуванні своєї години тріумфу. Я не буду давати жодних коментарів із приводу цих «дивних видовищ» серед людства, але є один момент, який усі ви повинні розуміти. Прямо зараз більшість людей розвивається в бік ненормальності², і у своїх кроках до входження вони рухаються в глухий кут.³ Можливо, багато хто думає, що це утопія за межами людського світу, до якої прагне людина, вважаючи, що це – світ свободи, але насправді це не так. Або, можливо, можна було б сказати, що люди вже збилися зі шляху. Але незалежно від того, що роблять люди, Я все одно хочу поговорити про те, до чого повинна ввійти людина. Переваги й недоліки великої кількості людей не є головною темою цієї бесіди. Я сподіваюся, що всі ви, брати й сестри, зможете правильно сприйняти Мої слова й коректно зрозуміти Мій намір.

¹ «Наполегливо чіплятися за» використовується глузливо. Ця фраза вказує на те, що люди вперті й незговірливі, тримаються за застарілі речі й не бажають їх відпускати.

¹ «Напружуючи свої м'язи й готуючись до бою» використовується глузливо.

² «Ненормальність» означає, що поведінка людей відзначається відхиленнями, а їхній досвід є однобоким.

³ «Глухий кут» означає, що шлях, яким ідуть люди, суперечить Божій волі.

Бог утілювався на материковій частині Китаю, або, за словами співвітчизників із Гонконгу й Тайваню, «у внутрішніх районах». Коли Бог зійшов із небес на землю, ніхто ні на небесах, ні на землі не знав про це, бо в цьому справжнє значення повернення Бога під прикриттям. Він довгий час працював і жив у плоті, але ніхто не знав про це. Навіть до цього дня ніхто цього не визнає. Можливо, це так і залишиться вічною загадкою. Пришестя Бога у плоті цього разу – це те, про що жодна людина не може навіть здогадатися. Незалежно від того, наскільки масштабним і потужним є вплив роботи Духа, Бог завжди залишається безпристрасним, ніколи нічого не видаючи. Можна сказати, що ця стадія Його роботи така сама, якою вона була б, якби вона відбувалася в небесному царстві. Навіть при тому, що це очевидно для всіх, у кого є очі, щоб бачити, ніхто не розпізнає цього. Коли Бог завершить цю стадію Своїєї роботи, усе людство відійде від свого звичайного ставлення⁴ і пробудиться від свого довгого сну. Я пам'ятаю, як Бог одного разу сказав: «Прихід у плоті цього разу подібний до потрапляння в лігво тигра». Це означає, що, оскільки на цьому етапі Божої роботи Бог приходить у плоті й, більше того, народжується в житлі великого червоного дракона, навіть більше, ніж раніше, Він стикається з крайньою небезпекою, приходячи на землю цього разу. Те, з чим Він стикається, – це ножі, пістолети, палиці й кийки; те, з чим Він стикається, – це спокуси; те, з чим Він стикається, – це натовпи з обличчями, повними вбивчих намірів. Він ризикує бути вбитим у будь-який момент. Бог прийшов, несучи з Собой гнів. Однак Він прийшов для того, щоб зробити роботу вдосконалення, тобто Він прийшов для того, щоб виконати другу частину Своїєї роботи, ту, яка триває після роботи спокути. Заради цієї стадії Своїєї роботи Бог приділив максимум уваги й турботи та використовує всі мислимі засоби, щоб уникнути нападів спокуси, смиренно приховуючи Себе й ніколи не виставляючи напоказ Свою ідентичність. Рятуючи людину від хреста, Ісус тільки завершував роботу спокути; Він не здійснював роботу вдосконалення. Таким чином, була виконана тільки половина Божої роботи, і завершення роботи спокути було лише половиною всього Його плану. Коли новий період повинен був ось-ось розпочатися, а старий – відступити, Бог Отець почав обмірковувати другу частину Своїєї роботи й готуватися до неї. Це втілення в останні дні не було чітко провіщене в минулому, тим самим закладаючи основу для підвищеної таємності, якою оповите пришестя Бога у плоті цього разу. На світанку, без відома безлічі людей, Бог прийшов на землю й почав Своє життя в плоті. Люди не підозрювали нічого про настання цього моменту. Можливо, усі вони міцно спали; можливо, багато хто з тих, хто не спав, чекав, і, можливо, багато хто мовчки молився Богу на небесах. І все ж серед усієї цієї безлічі людей жоден не знав, що Бог уже прибув на землю.

⁴ «Відійти від свого звичайного ставлення» відноситься до того, як змінюються уявлення й погляди людей про Бога, як тільки вони пізнають Бога.

Бог діяв таким чином, щоб виконувати Свою роботу більш злагоджено й досягати кращих результатів, а також запобігати ще більшій кількості спокус. Коли весняний сон людини перерветься, Божа робота буде давно завершена, і Він піде, завершивши Своє життя мандрівок і перебування на землі. Оскільки Божа робота вимагає, щоб Бог діяв і говорив від Своєї власної особи, і оскільки в людини немає можливості втрутитися, Бог переніс крайні страждання, щоб прийти на землю й Самому виконати цю роботу. Людина не в змозі перейняти Божу роботу. Із цієї причини Бог наважився піти на небезпеки, у кілька тисяч разів більші, ніж ті, що були в період Благодаті, щоб зійти на землю, де мешкає великий червоний дракон, щоб зробити Свою власну роботу, присвятивши всі Свої думки й турботу задля того, щоб спокутувати цю групу збіднілих людей, цю групу людей, які загрузли в купі гною. Навіть незважаючи на те, що ніхто не знає про існування Бога, Бог не турбується, тому що це приносить величезну користь Його роботі. Беручи до уваги те, що всі люди огидні й порочні до крайності, як би вони мирилися з існуванням Бога? Ось чому, прийшовши на землю, Бог зберігає Своє мовчання. Неважливо, що людина впала в найгірші крайні прояви жорстокості, Бог не приймає нічого з цього близько до серця, а тільки продовжує виконувати ту роботу, яку Йому потрібно виконати, щоб здійснити величніше доручення, яке Небесний Отець поклав на Нього. Хто з вас розпізнав, що Бог гідний любові? Хто виявляє більше уваги до тягаря Бога Отця, ніж Його Син? Хто здатний зрозуміти волю Бога Отця? Дух Бога Отця на небесах часто відчуває занепокоєння, і Його Син на землі постійно молиться заради волі Бога Отця, розриваючи Його серце на частини через хвилювання. Чи є хто-небудь, хто знає про любов Бога Отця до Його Сина? Чи є хто-небудь, хто знає серце, з яким улюблений Син сумує за Богом Отцем? Розриваючись між небом і землею, ці двоє постійно дивляться пильно один на одного здалеку, слідуючи один за одним у Дусі. О людство! Коли ти будеш уважним до серця Бога? Коли ти зрозумієш Божий намір? Отець і Син завжди залежали один від одного. Чому ж тоді Вони повинні бути розділені – один на небесах нагорі, а інший на землі внизу? Отець любить Свого Сина так само, як Син любить Свого Отця. Чому ж тоді Отець повинен чекати на Сина з такою глибокою й болючою тугою? Можливо, вони не були розлучені надовго, але хто знає, скільки днів і ночей Отець линув усім серцем із болісною тугою та як довго Він жадав швидкого повернення Свого улюбленого Сина? Він спостерігає, Він сидить у тиші й чекає; Він нічого не робить, окрім як заради якнайшвидшого повернення Свого улюбленого Сина. Син, який помандрував до країв землі: коли Вони возз'єднаються? Навіть якщо, одного разу возз'єднавшись, Вони будуть разом вічно, як Він зможе витримати тисячі днів і ночей розлуки, один – на небесах нагорі, а інший – на землі внизу? Десятиліття на землі здаються тисячоліттями на небесах. Як міг Бог Отець не турбуватися? Коли Бог приходить на землю, Він відчуває незліченні мінливості людського світу так само, як і людина. Бог – невинний, так чому ж Його потрібно

змушувати терпіти ті ж страждання, що й людину? Не дивно, що Бог Отець так сильно сумує за своїм Сином; хто може зрозуміти Боже серце? Бог дає людині занадто багато; як людина може гідно відплатити Божому серцю? І все ж людина дає Богу занадто мало; як міг би Бог не турбуватися з цього приводу?

Навряд чи хто-небудь із людей розуміє нагальність душевного стану Бога, тому що духовний рівень людських істот надто низький, а їхній дух досить тьмянний, і тому всі вони ні піклуються про те, що робить Бог, ні звертають на це жодної уваги. Із цієї причини Богу постійно не по собі через людину, немов звірина природа людини може вирватися назовні в будь-який момент. Із цього ще чіткіше видно, що пришествя Бога на землю супроводжується надзвичайно великими спокусами. Але заради того, щоб зробити групу людей довершеною, Бог, повністю зодягнений у славу, розповів людині про кожен Свій намір, нічого не приховуючи від неї. Він твердо вирішив зробити цю групу людей довершеними, і тому, незважаючи на будь-які труднощі або спокуси, Він відводить погляд та не зважає на все це. Він тільки спокійно виконує Свою власну роботу, твердо вірячи, що одного разу, коли Бог вступить у володіння своєю славою, людина пізнає Його, і вірячи, що, як тільки людина буде зроблена довершеною Богом, вона повністю зрозуміє Боже серце. Прямо зараз можуть бути люди, які спокушають Бога, або неправильно розуміють Бога, або звинувачують Бога; Бог не приймає нічого з цього близько до серця. Коли Бог зійде у славі, усі люди зрозуміють, що все, що Бог робить, має на меті щастя людства, і всі вони зрозуміють, що все, що Бог чинить, спрямоване на те, щоб людство могло краще вижити. Бог приходить, приносячи спокусу, і Він також приходить, приносячи велич і гнів. У той час, коли Бог залишає людину, Він уже давно вступив у володіння Своєю славою, і Він іде, сповнений слави й радості повернення. Бог, Який працює на землі, не приймає все близько до серця, незалежно від того, як люди відкидають Його. Він тільки продовжує звершати Свою роботу. Створення світу Богом відбулося тисячі років тому. Він прийшов на землю, щоб виконати незмірний обсяг роботи, і Він повною мірою пережив на Собі відторгнення й наклеп людського світу. Ніхто не вітає прихід Бога; Його зустрічають холодно. Протягом цих кількох тисяч років важкого шляху поведінка людини вже давно зачепила Бога за живе. Він більше не звертає уваги на бунт людей і натомість склав інший план перетворення й очищення людини. Глузування, наклеп, переслідування, скорбота, страждання при розп'ятті, вигнання людиною тощо, з якими Бог зіткнувся з моменту Свого пришествя у плоті: Бог скуштував достатньо всього цього, а що стосується труднощів людського світу, Бог, Який прийшов у плоті, сповна переніс усі з них. Дух Бога Отця Небесного вже давно сприймає таке видовище як щось нестерпне та, закинувши голову назад і закривши очі, чекає повернення Свого улюбленого Сина. Усе, чого Він бажає, – це щоб людство слухало й корилося та змогло, відчувши найбільший сором перед Його плоттю, перестати бунтувати проти Нього. Усе, чого Він бажає, – так це щоб

людство змогло повірити в існування Бога. Він уже давно перестав пред'являти до людини більші вимоги, тому що Бог заплатив занадто високу ціну, але людина не переймається⁵ й анінайменшою мірою не приймає Божу роботу близько до серця.

Хоча те, що Я говорю сьогодні про Божу роботу, може містити багато «безпідставної абсурдності»,⁶ усе ж, воно є глибоко актуальним для входження людини. Я просто дещо говорю про роботу, а потім дещо про входження, але обидва аспекти однаково необхідні, і в поєднанні вони ще більш корисні для життя людини. Ці два аспекти доповнюють один одного⁷ й приносять величезну користь, даючи людям можливість краще розуміти Божу волю й забезпечуючи спілкування між людьми й Богом. Завдяки сьогоднішній розмові про роботу відносини людства з Богом ще більше поліпшуються, взаєморозуміння поглиблюється, і людина здатна приділяти більше уваги Божому тягареві; людина отримує можливість відчувати те, що відчуває Бог, бути більш впевненою в тому, що Бог змінить її, і чекати на повторну появу Бога. Це – єдина вимога, яку Бог ставить перед людиною сьогодні: жити за образом того, хто любить Бога, роблячи так, щоб світло кристалізації Божої мудрості спалахнуло в період темряви і щоб життя, прожите людиною, могло залишити після себе сяючу сторінку в Божій роботі, вічно сяючи на Сході світу, привертаючи увагу світу й здобуваючи всезагальне захоплення. Це, безсумнівно, – ще краще входження для тих у теперішній період, хто любить Бога.

Робота та входження (5)

Сьогодні всі ви знаєте, що Бог веде людей на правильний життєвий шлях, що Він веде людину до наступного кроку в інший період, що Він веде людину до подолання цієї темної старої ери, від плоті, геть від гніту сил темряви й впливу сатани, щоб кожна людина могла жити у світі свободи. Заради прекрасного завтрашнього дня та для того, щоб люди могли бути сміливішими у своїх завтрашніх кроках, Дух Божий планує все для людини, і заради більшої насолоди для людини Бог присвячує всі Свої зусилля в плоті підготовці шляху перед людиною, прискорюючи прихід дня, якого жадає людина. Хотілося б, щоб ви всі дорожили цим прекрасним моментом; це нелегка справа – зійтися з Богом. Хоча ви ніколи не знали Його, ви вже давно були разом із Ним. Якби тільки кожен міг назавжди запам'ятати ці прекрасні, але швидкоплинні дні та зробити їх своїм завітним надбанням на землі. Божя робота вже давно була відкрита людині, але

⁵ «Не перейматися» означає, що люди байдужі до Божої роботи і не вважають її важливою.

⁶ «Безпідставна абсурдність» означає, що люди в корені нездатні зрозуміти суть слів, які говорить Бог, і поняття не мають, про що Він говорить. Ця фраза вжита іронічно.

⁷ «Доповнювати один одного» означає, що поєднання «роботи» та «входження» в спілкуванні було б ще більш корисним для нашого пізнання Бога.

оскільки серця людей занадто багатогранні й оскільки вони ніколи не були в ній зацікавлені, Божа робота залишалася призупиненою на своєму первісному підґрунті. Здавалося б, їхні думки, уявлення й світогляд залишаються настільки застарілими, що за своїм світоглядом багато хто близький до первісних людей давніх часів і анітрохи не змінився. Як наслідок, люди досі плутаються й не мають чіткого уявлення про роботу, яку виконує Бог. Вони ще менше розуміють те, що роблять і в що їм слід увійти. Усе це створює величезні труднощі для Божої роботи й заважає життю людей узагалі рухатися вперед. Через людську сутність і низький духовний рівень люди категорично не здатні усвідомити Божу роботу й ніколи не вважають ці речі важливими. Якщо ви бажаєте мати поступ у своєму житті, ви мусите почати звертати увагу на деталі свого існування, усвідомлюючи кожную з них, щоб контролювати своє входження в життя, повністю перетворити серце кожного з вас і вирішити проблеми порожнечі у ваших серцях та затхлого й похмурого існування, яке мучить вас, щоб кожен із вас оновився зсередини й по-справжньому насолоджувався піднесенням, чудовим і вільним життям. Мета полягає в тому, щоб кожен із вас зміг ожити, відродитися у своєму дусі й здобути подобу живої істоти. З-поміж усіх братів і сестер, із якими ви контактуєте, лише зрідка знайдеться хтось живий і новий. Усі вони схожі на древніх людей-мавп, простодушних і недалеких, очевидно позбавлених будь-якої перспективи розвитку. Що ще гірше, брати й сестри, з якими Я контактував, були настільки ж грубими та нецивілізованими, як гірські дикуни. Вони майже нічого не знають про манери, не кажучи вже про основи поведінки. Багато з них – молоді сестри, які, хоча й виглядають розумними та порядними й вирости красивими, як квіти, все ж дотримуються «альтернативної» моди. Волосся однієї сестри^а закриває все її обличчя так, що й очей її не видно. Хоча риси її обличчя чисті й добродішні, її зачіска відразлива, вона викликає дивне відчуття, ніби вона – злочинниця номер один у тюрмі для неповнолітніх правопорушників. Її очі, прозорі та яскраві, як смарагди у воді, затьмарені її одягом і зачіскою, через що вони схожі на пару ліхтариків, які раптово з'являються в непроглядній пітьмі ночі й періодично спалахують сліпучим блиском, що вселяє жах у серця чоловіків, і водночас здається, ніби вона навмисно ховається від когось. Коли Я зустрічаюся з нею, вона завжди придумує способи втечі з «місця злочину», немов убивця, який щойно забрав чиєсь життя, і, глибоко боячись бути викритим, постійно ухиляється; так само вона схожа й на чорношкірих африканців,¹ які були рабами протягом поколінь і ніколи не могли підняти свою голову в присутності інших. Щоб виправити такі моделі поведінки, зокрема навіть те, як ці люди одягаються та доглядають за собою, потрібно декілька місяців роботи.

^а У тексті оригіналу «вона».

¹ «Чорношкірі африканці» позначає чорношкірих людей, проклятих Богом, які були рабами протягом багатьох поколінь.

Протягом тисячоліть китайський народ вів життя рабів, і це настільки обмежило його думки, концепції, життя, мову, поведінку та вчинки, що вони залишилися без найменшої дрібки свободи. Кілька тисячоліть історії взяли життєрадісних людей, наділених духом, і перетворили їх на щось схоже на бездушні трупи. Багато хто живе під ножем м'ясника сатани, багато хто живе в будинках, схожих на лігва звірів, багато хто споживає ту ж їжу, що й воли або коні, і багато хто лежить, безтямний і в сум'ятті, у «потойбічному світі». За своєю зовнішністю люди нічим не відрізняються від первісної людини, їхнє місце відпочинку схоже на пекло, і компанію вони водять зі всілякими брудними демонами й злими духами. Зовні люди здаються вищими «тваринами»; насправді ж вони живуть і перебувають із брудними демонами. Не маючи нікого, хто б піклувався про них, люди живуть у засідці сатани, спіймані в його сильце без можливості врятуватися. Замість того, щоб стверджувати, що вони збираються зі своїми близькими в затишних будинках, живучи щасливим і повноцінним життям, слід казати, що люди живуть у підземному царстві, маючи справу з демонами та спілкуючись із дияволами. Насправді люди досі скуті сатаною, вони живуть там, де збираються брудні демони, і ці брудні демони маніпулюють ними так, ніби їхні ліжка є місцем для спочинку їхніх трупів, ніби вони є затишним гніздом. Коли вони приходять додому, у дворі холодно й самотньо, холодний вітер свистить у сухих гілках. За дверима у «вітальні» панує непроглядна темрява – можна простягнути руку й не побачити своїх пальців. Трохи світла просочується крізь шпаринку в дверях, через що кімната здається ще більш похмурою й жахливою. Час від часу дивно пишуть пацюки, неначе їм весело. Усе в кімнаті відштовхує й лякає, як у будинку, де раніше жив хтось, кого щойно поклали в труну. Ліжко, стьобані ковдри й нічим не примітна маленька шафка в кімнаті вкриті пилом, на підлозі кілька маленьких табуреток оголюють ікла й розмахують кігтями, а на стінах висить павутина. На столі стоїть дзеркало, поруч із ним лежить дерев'яний гребінець. Підійшовши до дзеркала, ти береш свічку й запалюєш її. Ти бачиш, що дзеркало вкрите пилом, створюючи свого роду «грим» на відображеннях^b людей, завдяки чому вони виглядають так, ніби щойно вийшли з могили. У гребінці повно волосин. Усі ці речі старі й грубі, і здається, що ними зовсім недавно користувався хтось, хто щойно помер. Якщо подивитися на гребінець, створюється враження, що там збоку може лежати тіло. Волосинки в гребінці, в яких не циркулює кров, тхнуть мертвечиною. Холодний вітер проникає через щілину в дверях, ніби привид протискається крізь ту щілину, повертаючись, щоб оселитися в кімнаті. У кімнаті панує гнітючий холод, і раптово з'являється сморід, як від гниючого трупа, і в цей момент можна побачити, що на стінах безладно розвішені речі, на ліжку розкуйовджена постіль, брудна й смердюча, у кутку лежить зерно, шафа вкрита пилом, підлога вкрита гілками й брудом і так далі, ніби ними щойно скористався

^b У тексті оригіналу «обличчя людей».

мрець; вони ніби нахиляються вперед, скрегочучи зубами й хапаючись за повітря кігтями. Цього достатньо, щоб змусити тебе тремтіти. Ніде в кімнаті немає й сліду життя, усе темно й волого, як у підземному царстві й пеклі, про які говорив Бог. Це схоже на людську могилу а нефарбована шафа, табуретки, віконні рами й двері, потраурному наряджені й віддають мовчазну данину поваги померлому. Людина живе в цьому потойбічному світі кілька десятиліть, або кілька століть, або навіть кілька тисячоліть, рано-вранці виходить з дому й повертається пізно ввечері. Люди повстають зі своєї «могили» з першими променями сонця, коли співають півні, і, піднявши очі до неба, а потім опустивши погляд додолу, беруться за свої щоденні справи. Коли сонце опускається за гори, вони тягнуть своє втомлене тіло назад у «могилу»; до того часу, як вони набивають своє черево, настають сутінки. Потім, закінчивши приготування до того, щоб завтра знову покинути «гробницю», вони гасять світло, яке, здається, випромінює саяво фосфоруючих вогнів. У цей час усе, що можна побачити при місячному світлі, – це могильні насипи, розкидані, як маленькі горбки, по всіх закутках. Із «могил» час від часу доноситься хропіння, яке то посилюється, то затихає. Усі люди міцно сплять, і брудні демони й примари теж, здається, мирно відпочивають. Час від часу здалеку доноситься каркання ворон – звук цих невтішних криків у таку тиху та спокійну ніч, як ця, є достатнім, щоб по спині побігли мурашки й волосся стало дибки... Хто знає, скільки років людина провела в таких умовах, вмираючи й відроджуючись; хто знає, як довго вона залишалася у світі людей, де перемішані і люди, і примари, більше того, хто знає, скільки разів вона прощалася зі світом. У цьому пеклі на землі люди ведуть щасливе життя, як ніби у них немає жодного слова нарікань, бо вони давно звикли до життя в підземному царстві. Отож, люди зачаровані цим місцем, де мешкають брудні демони, ніби ці брудні демони – їхні друзі й компаньйони, ніби світ людей – це банда хуліганів,² бо первинна сутність людини давно беззвучно зникла, щезла без сліду. У зовнішності людей є щось від брудного демона; ба більше, їхніми діями маніпулюють брудні демони. Сьогодні люди зовні нічим не відрізняються від брудних демонів, неначе вони були народжені брудними демонами. Крім того, люди також надзвичайно люблять своїх предків і підтримують їх. Ніхто не знає, що люди вже давно настільки пригнічені сатаною, що стали подібні до горил у горах. У їхніх налитих кров'ю очах застиг благальний вираз, і в тьмяному світлі, що проблискує від них, видно слабкий слід згубної злоби брудного демона. Їхні обличчя вкриті зморшками, потріскані, як кора сосни, їхні роти випирають назовні, ніби виліплені сатаною, їхні вуха покриті брудом всередині й зовні, їхні спина вигнуті дугою, їхні ноги ледве підтримують їхні тіла, а їхні кістляві руки ритмічно розгойдуються вперед-назад. Здається, ніби в них немає нічого, крім шкіри й кісток, але разом вони й товсті, як гірський

² «Банда хуліганів» позначає зіпсованість людства й те, що серед людства немає святих людей.

ведмідь. Усередині й зовні вони доглянуті й одягнені, як мавпи давніх часів, ніби сьогодні цим мавпам ще тільки належить повністю еволюціонувати в³ форму сучасної людини, настільки вони відсталі!

Людина живе пліч-о-пліч із тваринами, і вони уживаються гармонійно, без суперечок або словесних чвар. Людина вибаглива у своєму піклуванні та турботі про тварин, а тварини існують заради виживання людини, виключно для її блага, без будь-якої вигоди для себе та в повній і беззастережній покорі людині. Судячи з усього, стосунки між людиною та звірами є близькими⁴ й гармонійними⁵, і брудні демони, здавалося б, являють собою ідеальне поєднання людини та звіра. Отож, людина й брудні демони на землі ще ближчі й більш нероздільні: навіть будучи осторонь від брудних демонів, людина залишається пов'язаною з ними; тим часом, брудні демони нічого не ховають від людини й «присвячують» їй усе, що в них є. Щодня люди стрибають у «палаці царя пекла», пустуючи в компанії «царя пекла» (свого предка) й піддаючись його маніпуляціям так, що сьогодні люди вкрилися кіркою бруду і, провівши так багато часу в підземному царстві, уже давно перестали бажати повернутися у «світ живих». Отже, щойно вони бачать світло й споглядають вимоги Бога, Божий характер і Його роботу, вони відчувають знервованість і занепокоєння, і досі прагнуть повернутися до потойбічного світу й жити з примарами. Вони давним-давно забули Бога, і тому завжди блукають кладовищем. Коли Я зустрічаю людину, Я намагаюся поговорити з нею, і тільки в той момент Я виявляю, що людина, яка стоїть переді Мною, – зовсім не людина. Її волосся розпатлане, обличчя брудне, а в її усмішці на всі зуби є щось вовче. Так само вона, здається, відчуває зняковілість примари, яка щойно повстала з могили й побачила людину зі світу живих. Ця людина завжди намагається скласти губи в посмішку; це виглядає одночасно підступно й зловісно. Коли вона посміхається Мені, це виглядає так, ніби вона має щось сказати, але, здається, не може знайти потрібних слів, і тому все, що вона може робити, – стояти осторонь, виглядаючи розгублено й безглуздо. Якщо дивитися ззаду, вона, здається, представляє «могутній образ китайського трудового народу»; у ці моменти вона виглядає ще більш огидною, нагадуючи образ нащадків легендарного Янь Хвана/Янь Вана з давнини,^с про якого говорять люди. Коли Я ставлю їй запитання, вона мовчки опускає голову. Їй потрібно багато часу, щоб відповісти, і відповідає вона зрештою дуже стримано.

³ «Еволюціонувати у [щось]» стосується «еволюції» людей-мавп у форму сучасних людей. Намір цього висловлювання сатиричний: насправді не існує такої речі, як теорія перетворення древніх мавп у людей, які ходять прямо.

⁴ Слово «близький» вжито глузливо.

⁵ Слово «гармонійний» вжито глузливо.

^с «Янь» і «Хван» – це імена двох міфологічних імператорів, які були одними з перших носіїв культури Китаю. «Янь Ван» – це китайське ім'я, що означає «цар пекла». «Янь Хван» і «Янь Ван» майже омофонічні, коли вимовляються мандаринською мовою.

Вона не може заспокоїти свої руки та смочче два пальці, як кішка. Тільки тепер Я розумію, що руки людини виглядають так, ніби вони щойно копирсалися в смітті, її нігті зазублені й настільки знебарвлені, що ніколи не дізнаєшся, що вони повинні бути білими, ці «витончені» нігті обрамлені товстою смужкою бруду. Ще більш огидно те, що тильна сторона їхніх рук схожа на шкіру щойно обскубаної курки. Майже всі лінії на їхніх долонях просякнуті ціною крові й поту людської праці, всередині кожної є щось схоже на бруд, що, здається, розточує «аромат ґрунту», щоб краще представляти цінність і похвальність людського духу страждання – так, щоб цей дух страждання глибоко в'ївся навіть у кожен ліній на людських долонях. Із голови до п'ят ніщо з одягу, який носять люди, не схоже на шкуру тварини, але вони не відають, що, якими б «шанованими» вони не були, їхня цінність насправді менша, ніж лисяче хутро, навіть менша, ніж одне павине перо, тому що їхній одяг давним-давно зробив їх такими потворними, що вони виглядають гірше за свиню й собаку. Убогий верх людського одягу бовтається десь посередині спини, а її штани, схожі на курячі кишки, повністю оголюють її потворність під яскравим сонячним світлом. Вони короткі й вузькі, наче їхнє призначення – показати, що ступні людини давно розпутані: це великі ступні, а не «тридюймові золоті лотоси» старого суспільства. Одяг цієї людини занадто вестернізований, але також занадто непристойний. Коли Я зустрічаюся з нею, вона завжди соромиться, її обличчя червоніє, і вона взагалі не може підняти голову, як ніби її розтоптали брудні демони, і вона більше не може змусити себе дивитися людям у вічі. Пил покриває обличчя людини. Здається, цей пил, який впав із неба, несправедливо падає на обличчя людини, роблячи його схожим на горобиний пух. Очі в людини теж як у горобця: маленькі й сухі, без жодного блиску. Коли люди розмовляють, їхня мова зазвичай переривчаста й ухильна, що викликає огиду та відразу в оточуючих. І все ж багато хто звеличує таких людей як «представників нації». Хіба це не жарт? Бог бажає змінити людей, спасти їх, визволити їх із могили смерті, щоб вони могли уникнути життя, яке ведуть в підземному царстві та в пеклі.

Робота та входження (6)

За своєю суттю робота та входження є практичними; ці поняття стосуються Божої роботи та входження людини. Повна нездатність людини збагнути справжнє обличчя Бога й Божу роботу призвела до найбільших труднощів для її входження. До цього дня багато людей не знають, яку роботу Бог виконає в останні дні, або чому Бог пройшов через крайнє приниження, щоб прийти в плоті й стати поруч із людиною в радості й горі. Починаючи з мети Божої роботи й закінчуючи ціллю Божого плану щодо останніх днів – все це абсолютно невідомо людині. Із різних

причин люди завжди були літеплими й двозначними¹ у питанні входження, якого Бог вимагає від них, що вкрай ускладнювало Божу роботу в плоті. Здавалося б, усі люди стали перешкодами і до цього дня залишаються невпевненими. Із цієї причини, Я думаю, що нам слід поговорити про роботу, яку Бог здійснює над людиною, і про нагальний намір Бога перетворити всіх вас на вірних слуг Божих, які, подібно до Йова, швидше помруть, ніж відкинуть Бога, переносючи всяке приниження; і які, як Петро, віддадуть усе своє єство Богу й стануть близькими Богові людьми, здобутими Богом в останні дні. Хотів би Я, щоб усі брати й сестри могли віддати всіх себе й присвятити все своє єство небесній волі Бога, стати святими слугами в домі Божому та насолодитися обіцянкою нескінченності, дарованої Богом, щоб серце Бога Отця могло незабаром насолодитися мирним спокоєм. «Виконай волю Бога Отця» має бути девізом усіх, хто любить Бога. Ці слова мусять служити людині орієнтиром для входження й компасом, що направляє її дії. Це – та рішучість, яку мусить мати людина. Довести до повного завершення Божу роботу на землі й співпрацювати з Божою роботою у плоті – це обов'язок людини, аж доки одного дня, коли Божа робота буде завершена, людина радісно не попрощається з Ним, бо Він рано повернеться до Отця Небесного. Хіба це не те зобов'язання, яке має виконати людина?

Коли в період Благодаті Бог повернувся на третє небо, Божа робота відкуплення всього людства фактично вже перейшла до своєї заключної частини. Усе, що залишилося на землі, – це хрест, який Ісус ніс на спині, тонка лляна тканина, в яку був загорнутий Ісус, а також терновий вінок і червона мантия, які були на Ісусові (це були предмети, за допомогою яких євреї насміхалися над Ним). Тобто після того, як робота розп'яття Ісуса викликала велику сенсацію, усе знов ущухло. Із тих пір учні Ісуса почали виконувати Його роботу, усюди пасучи й напуваючи людей по церквах. Зміст їхньої роботи був таким: вони просили всіх людей покаятися, сповідати свої гріхи й хреститися; і всі апостоли вирушили поширювати внутрішню історію, неприкрашену розповідь про розп'яття Ісуса, і тому всі не могли не впасти ниць перед Ісусом, щоб сповідати свої гріхи; більше того, апостоли ходили всюди, передаючи слова, сказані Ісусом. Із того моменту почалася розбудова церков у період Благодаті. Також робота Ісуса в той період полягала в тому, щоб говорити про життя людини й волю Небесного Отця, лиш оскільки це був інший період, багато із цих висловлювань і практик значно відрізнялося від сьогоднішніх. Проте вони однакові за своєю суттю: вони обидва є доскональною й неухильною роботою Божого Духа в плоті. Такі робота й висловлювання тривають аж до сьогоднішнього дня, і тому такі речі досі є спільними для релігійних інститутів сьогодення, і вони абсолютно незмінні. Тим не менш, коли робота Ісуса була завершена й церкви вже стали на правильний шлях

¹ «Двозначний» вказує на те, що люди не мають чіткого уявлення про Божу роботу.

Ісуса Христа, Бог ініціював Свій план для іншої стадії Своїєї роботи, яка полягала в Його пришестві в плоті в останні дні. Із точки зору людини, Боже розп'яття вже завершило роботу Божого втілення, відкупило все людство й дозволило Йому заволодіти ключем від підземного царства. Усі думають, що Божа робота була повністю завершена. Насправді, із точки зору Бога, була виконана лише мала частина Його роботи. Усе, що Він зробив, – це відкупив людство; Він не завоював людство, не кажучи вже про те, щоб змінити сатанинський вигляд людини. Ось чому Бог каже: «Хоча Моя втілена плоть пройшла через біль смерті, це не було єдиною ціллю Мого втілення. Ісус – Мій Улюблений Син, і Його було прибито до хреста за Мене, але Він не завершив повністю Мою роботу. Він виконав лише її частину». Отож, Бог ініціював другий етап планів щодо продовження роботи втілення. Кінцевим наміром Бога було вдосконалити й здобути всіх людей, врятованих із пазурів сатани, і саме тому Бог знову приготувався безстрашно йти назустріч небезпеці явлення в плоті. Те, що мається на увазі під «втіленням», стосується Того, хто не приносить славу (тому що Божа робота ще не завершена), але Хто з'являється в образі улюбленого Сина та є Христом, в якому Боже благовоління. Ось чому це називається «безстрашно йти назустріч небезпеці». Утілена плоть має незначну силу й повинна виявляти велику обачність,² і Його сила знаходиться на протилежному полюсі від влади Небесного Отця; Він тільки виконує служіння плоті, завершуючи роботу Бога Отця і Його доручення, не долучаючись до іншої роботи, і Він тільки завершує одну частину роботи. Саме тому щойно Бог прийшов на землю, Він був названий «Христом», – таким є внутрішнє значення цього імені. Причина, з якої говориться, що пришествя супроводжується спокусами, полягає в тому, що завершується тільки одна частина роботи. Ба більше, причина, із якої Бог Отець називає Його тільки «Христом» і «улюбленим Сином», але не дав Йому всієї слави, полягає саме в тому, що втілена плоть приходить, щоб виконати одну частину роботи, тобто не представляти Отця на небесах, а радше виконати служіння улюбленого Сина. Коли улюблений Син сповна виконає доручення, яке Він прийняв на Свої плечі, тоді Отець дасть Йому повну славу разом із ідентичністю Отця. Можна сказати, що це «небесний кодекс». Оскільки Той, Хто прийшов у плоті, і Отець Небесний знаходяться в двох різних світах, вони дивляться один на одного тільки в Дусі; Отець стежить за улюбленим Сином, але Син не може бачити Отця здалеку. Саме тому, що функції, на які здатна плоть, надто мізерні, і Він потенційно може бути вбитий у будь-який момент, можна сказати, що цьому пришествю загрожує найбільша небезпека. Це рівносильно тому, що Бог знову кидає Свого улюбленого Сина в пашу тигра, де Його життя в небезпеці, поміщаючи Його в

² «Має незначну силу й повинна виявляти велику обачність» вказує на те, що труднощів плоті занадто багато, а виконувана робота занадто обмежена.

місце, де дія сатани є найбільш зосередженою. Навіть у цих жахливих обставинах Бог усе ж передав Свого улюбленого Сина людям у місці, наповненому скверною й розбещеністю, щоб вони «вивели Його в доросле життя». Це пояснюється тим, що такі дії – це єдиний спосіб зробити Божу роботу придатною й природною, і це єдиний спосіб виконати всі бажання Бога Отця та завершити останню частину Його роботи серед людства. Ісус здійснив лише одну стадію роботи Бога Отця. Через бар'єр, накладений утіленою плоттю, і відмінності в роботі, яку потрібно було звершити, Сам Ісус не знав, що відбудеться друге повернення у плоть. Тому жоден тлумач Біблії або пророк не наважувався чітко пророкувати, що Бог знову втілиться в останні дні, тобто Він знову прийде в плоті, щоб виконати другу частину Своєї роботи в плоті. Тому ніхто не розумів, що Бог уже давно заховав Себе в плоті. Не дивно, оскільки тільки після того, як Ісус воскрес і вознісся на небеса, Він прийняв це доручення, тому немає чіткого пророцтва про друге втілення Бога, і воно незбагненне для людського розуму. У всіх численних книгах пророцтв у Біблії немає слів, які чітко згадували б про це. Але коли Ісус прийшов, щоб працювати, уже було чітке пророцтво, в якому зазначалося, що Діва буде вагітна й народить сина, що означає, що Він був зачатий через Святого Духа. Тим не менш, Бог усе одно сказав, що це сталося з ризиком для життя, тож наскільки більше це відповідало б дійсності сьогодні? Не дивно, що Бог каже, що це втілення піддається ризику небезпек у тисячі разів більших, ніж ті, які були пережиті в період Благодаті. У багатьох місцях Бог пророкував, що Він здобуде групу переможців у землі Сінім. Оскільки саме на Сході світу мають бути здобуті переможці, то місце, на яке ступає нога Бога в Його другому втіленні, без сумніву, є землею Сінім, точним місцем, де лежить скручений великий червоний дракон. Там Бог здобуде нащадків великого червоного дракона, щоб його було повністю переможено й осоромлено. Бог збирається пробуджувати цих людей, важко обтяжених стражданнями, будити їх доти, доки вони повністю не прокинуться, і змушувати їх вийти з туману та відкинути великого червоного дракона. Вони пробудяться від свого сну, дізнаються про сутність великого червоного дракона, зможуть віддати все своє серце Богу, повстануть з-під гніту темних сил, постануть на Сході світу й стануть доказом Божої перемоги. Тільки так Бог здобуде славу. Тільки з цієї причини Бог переніс роботу, яка завершилася в Ізраїлі, на землю, де лежить, згорнувшись кільцем, великий червоний дракон, і майже через дві тисячі років після відходу Він знову прийшов у плоті, щоб продовжити роботу періоду Благодаті. Неозброєному оку людини здається, що Бог починає нову роботу в плоті. Але, з точки зору Бога, Він продовжує роботу періоду Благодаті, але тільки після міжцарів'я тривалістю кілька тисяч років і тільки зі зміною місця й програми Своєї роботи. Хоча образ, який тіло плоті прийняло у сьогоднішній роботі, здається абсолютно відмінним від образу Ісуса, Вони походять із однієї сутності й одного кореня, і Вони походять із одного джерела. Можливо, зовні в них багато відмінностей, але внутрішні істини їхньої

роботи повністю однакові. Зрештою, періоди так само різні, як ніч і день. Тож як Божя робота може відбуватися за незмінною моделлю? Або як різні стадії Його роботи можуть перешкоджати одна одній?

Ісус прийняв вигляд юдея, носив юдейський одяг і виріс, харчуючись юдейською їжею. Це – аспект Його нормальної людської сутності. Але сьогодні втілена плоть приймає вигляд азіата й росте в країні великого червоного дракона. Ці два випадки жодним чином не суперечать меті втілення Бога. Радше вони доповнюють один одного, доводячи справжнє значення Божого втілення до більш повного завершення. Оскільки втілена плоть позначається терміном «Син Людський» або «Христос», про зовнішність сьогоднішнього Христа не можна говорити за допомогою тих самих формулювань, що й про Ісуса Христа. Зрештою, ця плоть називається «Син Людський» і є за образом тіла з плоті. Кожна стадія Божої роботи містить у собі глибоке значення. Причина, з якої Ісус був зачатий Святим Духом, полягає в тому, що Він мав спокутувати грішників. Він мав бути без гріха. Але тільки в кінці, коли Він був змушений стати подобою грішної плоті й узяв на Себе гріхи грішників, Він урятував їх від проклятого хреста, хреста, яким Бог покарав людство. (Хрест – це Божий інструмент для прокляття й покарання людства; кожного разу, коли згадуються прокляття й покарання, це безпосередньо стосується грішників.) Мета полягала в тому, щоб змусити усіх грішників покаятися і за допомогою розп'яття спонукати їх сповідати свої гріхи. Тобто заради відкуплення всього людства Бог утілювався в тілі з плоті, яке було зачатим Святим Духом, і взяв на Себе гріхи всього людства. Якщо описати це повсякденною мовою, то Він запропонував святе тіло з плоті в обмін на всіх грішників, що рівнозначно тому, що Ісус був поміщений як «жертва за гріх» перед сатаною, щоб «ублагати» сатану взяти все невинне людство, яке він розтопав, і повернути його Богу. Ось чому зачаття Святим Духом було необхідним для завершення цієї стадії роботи спокути. Це було необхідною умовою, «мирним договором» у битві між Богом Отцем і сатаною. Ось чому цю стадію роботи було завершено тільки після того, як Ісус був переданий сатані. Однак сьогодні Божя робота спокути досягла безпрецедентного ступеня величч, і в сатани більше немає приводу пред'являти вимоги, тому Богу більше не потрібно бути зачатим Святим Духом для втілення. Оскільки за своєю суттю Бог святий і непорочний, у цьому втіленні Бог більше не є Ісусом періоду Благодаті. Однак Він усе ще втілюється заради волі Бога Отця й заради сповнення бажання Бога Отця. Правда ж, це резонний спосіб пояснення? Чи повинно втілення Бога відповідати заданому набору правил?

Багато людей шукає докази в Біблії, сподіваючись знайти пророцтво про втілення Бога. Як може людина з її заплутаними й незв'язними думками знати, що Бог давним-давно перестав «працювати» в Біблії і «вистрибнув» за її межі, щоб із ентузіазмом та апетитом взятися за роботу, яку Він давно планував, але ніколи не говорив про це людині? Людям надто не вистачає розсудливості. Відчувши

найменший смак Божого характеру, вони підіймаються на платформу та з повною безтурботністю сідають у першокласний «інвалідний візок», щоб оглянути Божу роботу, доходячи навіть до того, що починають повчати Бога пихатими й незв'язними розмовами про все під сонцем. Багато «старців», надівши окуляри для читання й погладжуючи бороду, відкривають пожовклі сторінки «старого альманаху» (Біблії), який вони читали все життя. Бубонячи слова з очима, які, здається, виблискують духом, вони звертаються то до Книги Об'явлення, то до Книги Даниїла, а то до Книги Ісаї, яка так добре відома всім. Пильно дивлячись на сторінку за сторінкою, щільно заповнені крихітними словами, вони читають у тиші, а їхній мозок безперервно обдумує. Раптом рука, що погладжує бороду, зупиняється й починає смикати її. Час від часу чути, як обриваються волосинки на бороді. Така незвичайна поведінка застає зненацька. «Навіщо застосовувати таку силу? Через що він так розлютився?» Поглянувши ще раз на старого, ми бачимо, що тепер його брови наїжачені. Волоски посріблених брів опустилися, як гусяче пір'я, рівно на два сантиметри від повік цього старого, ніби випадково й у той же час так ідеально, оскільки старий не відриває очей від сторінок, які виглядають так, немов вони покриті цвіллю. Переглянувши кілька разів одні й ті ж сторінки, він не може втриматися, щоб не зірватися на ноги й не почати базікати, ніби ведучи з кимось світську бесіду,³ хоча блиск, що виходить із його очей, не покинув альманах. Раптом він закриває поточну сторінку й перегортає її на «інший світ». Його рухи настільки квапливі⁴ й лякаючі, що майже застають людей зненацька. У цю мить миша, яка вилізла зі своєї нірки й протягом його мовчання тільки почала відчувати себе достатньо розслаблено, щоб вільно пересуватися, настільки лякається через його несподівані рухи, що швидко тікає назад до нори, зникає в ній, як хмарка диму, і ніколи більше не з'являється. І тепер ліва рука старого відновлює свій тимчасово призупинений рух погладжування бороди вгору-вниз, вгору-вниз. Він встає зі свого місця, залишаючи книгу на столі. Вітер проникає через щілину в дверях і відкрите вікно, безжально закриваючи книгу своїм віянням, а потім знову відкриваючи. У цій сцені панує невимовна занедбаність, і, якщо не брати до уваги шелест сторінок книги на вітрові, здається, що все творіння занурилося в тишу. Він, зчепивши руки за спиною, ходить туди-сюди по кімнаті, то зупиняючись, то знову починаючи ходити, час від часу хитаючи головою, і здається, що його рот повторює слова: «О! Боже! Ти б дійсно це зробив?». Час від часу він також каже, киваючи: «О Боже! Хто може збагнути Твою роботу? Хіба ж не важко шукати Твої сліди? Я вірю, що Ти не робиш нічого, щоб створювати проблеми без вагомої причини». Тепер старий сильно хмуриє брови й заплющує очі, демонструючи збентеження, а також

³ «Світська бесіда» – це метафора на позначення потворного обличчя людей, коли вони досліджують роботу Божу.

⁴ «Квапливий» означає нетерплячі, поспішні рухи «старого», коли він звертається до Біблії.

надзвичайно зболений вираз обличчя, ніби він збирається виконати повільний і зважений обрахунок. Бідний старий! Прожити все своє життя, а потім «на біду» зіткнутися з цим питанням на такому пізньому етапі. Що з цим можна зробити? Я теж у розгубленості й безсилий що-небудь зробити. Хто винен, що його старий альманах жовтіє від старості? Хто винен, що його борода й брови невблаганно вкривають різні частини його обличчя, наче білим снігом? Здається, ніби волосинки його бороди символізують його старшинство. І все ж, хто знав, що людина може стати до такої міри нерозсудливою, що буде шукати присутність Бога в старому альманасі? Скільки аркушів паперу може міститися в старому альманасі? Чи може він дійсно з повною точністю описувати всі Божі вчинки? Хто наважиться це гарантувати? Проте людина дійсно має намір шукати появу Бога й відповідати Божій волі за допомогою розбору слів і сперечання через дрібниці,⁵ сподіваючись так увійти в життя. Чи дійсно спроба увійти в життя в такий спосіб настільки проста, як здається? Хіба це не помилкове міркування найбільш абсурдного виду? Ти не вважаєш це смішним?

Робота та входження (7)

Людині знадобився весь час аж до сьогоднішнього дня, щоб усвідомити, що їй не вистачає не тільки духовного життя й досвіду пізнання Бога, але й – що ще більш життєво важливо – змін у її характері. Через повне незнання людиною історії та стародавньої культури своєї власної раси людина взагалі нічого не знає про Божу роботу. Усі люди сподіваються, що глибоко в серці людина може бути прив'язаною до Бога, але оскільки плоть людини надмірно зіпсована, оніміла й тупа, це призвело до того, що людина взагалі нічого не знає про Бога. Божа мета приходу до людей у сьогоденні полягає тільки в тому, щоб перетворити думки й дух людей, а також образ Божий у їхніх серцях, який вони мали протягом мільйонів років. Він скористається цією можливістю, щоб зробити людину досконалою. Тобто за допомогою людського знання Він змінить те, як люди пізнають Його, і їхнє ставлення до Нього, даючи людині можливість зробити новий тріумфальний початок у пізнанні Бога й таким чином досягти оновлення й перетворення людського духу. Розбір і дисципліна – це засоби, а завоювання й оновлення – це цілі. Бог завжди мав намір розвіяти забобонні думки, які людина плекала про невизначеного Бога, а останнім часом це також стало для Нього невідкладною справою. Хотілося б, щоб, розглядаючи цю ситуацію, усі люди могли мислити на перспективу. Змініть спосіб переживання власного досвіду кожної людини, щоб цей

⁵ «Розбір слів і сперечання через дрібниці» використовується для глузування над експертами в помилках, які сперечаються через незначні дрібниці у словах, але не шукають істини або не знають роботи Святого Духа.

невідкладний намір Бога міг незабаром здійснитися та щоб остання стадія Божої роботи на землі могла бути досконало завершена. Дайте Богу ту вірність, яку вам належить Йому дати, і востаннє принесіть утіху Божому серцю. Я хотів би, щоб ніхто з-поміж братів і сестер не ухилявся від цієї відповідальності або просто робив вигляд, що механічно виконує якісь дії. На цей раз Бог приходить у плоті у відповідь на запрошення та в цілком очевидній відповідності до стану людини. Тобто Він приходить, щоб забезпечити людину тим, чого вона потребує. Незалежно від духовного рівня або виховання людини, у кінцевому підсумку, Він дозволить їй побачити слово Боже й, виходячи з Його слова, побачити існування та прояв Бога й прийняти Боже вдосконалення її, яке змінює думки й уявлення людини так, щоб справжній вигляд Бога був міцно вкорінений у глибинах людського серця. Це – єдине бажання Бога на землі. Наскільки величною не була б уроджена природа людини, або наскільки бідною не була б її сутність, або якою насправді не була б поведінка людини в минулому, Бог не звертає на це жодної уваги. Він тільки сподівається, що людина сформує абсолютно новий образ Бога, який вона матиме у своєму внутрішньому серці, і пізнає сутність людства, і тим самим досягне перетворення ідеологічного світогляду людини, і зможе прагнути до Бога з глибини й пробудити вічну прихильність до Нього: це єдина вимога, яку Бог ставить людині.

Знання стародавньої культури й історії, що охоплює кілька тисячоліть, настільки щільно закрило мислення й уявлення людини, а також її ментальний кругозір, що зробило їх непроникними та небіорозкладаними¹. Люди живуть у вісімнадцятому колі пекла, де ніколи не видно світла, ніби їх було вигнано Богом у підземелля. Феодальне мислення настільки пригнічує людей, що вони ледве можуть дихати й задихаються. У них немає анінайменшої сили чинити опір; вони лише терплять і терплять мовчки... Ніколи ніхто не наважувався боротися або відстоювати праведність і правосуддя; люди просто живуть гіршим життям, ніж тварини, під ударами та зловживаннями феодальної етики день за днем і рік за роком. Вони ніколи не думали шукати Бога, щоб насолоджуватися щастям у людському світі. Схоже, ніби людей побили до такої міри, що вони стали схожими на опале осіннє листя, зів'ялими, висушеними й жовто-коричневими. Люди давно втратили пам'ять; вони безпорадно живуть у пеклі, яке називається людським світом, чекаючи настання останнього дня, коли вони зможуть загинути разом із цим пеклом, ніби останній день, якого вони жадають, – це день, коли людина буде насолоджуватися тихим спокоєм. Феодальна етика перенесла життя людини в «підземне царство», ще більше послабивши здатність людини чинити опір. Усілякі утиски крок за кроком штовхають людину до все глибшого занурення в підземне царство, усе далі й далі від Бога, аж доки сьогодні вона не стала абсолютно чужою

¹ «Небіорозкладаний» тут ужито в сатиричному сенсі на позначення того, що люди негнучкі в своїх знаннях, культурі й духовному світогляді.

Богу й поспішно уникає Його при зустрічі. Людина не звертає на Нього уваги й залишає Його самотньо стояти осторонь, неначе людина ніколи не знала Його, ніколи не бачила Його раніше. І все ж Бог чекав на людину протягом усього довгого шляху людського життя, ніколи не обрушуючи на неї Свою нестримну лють, просто спокійно, без єдиного слова, чекав, коли людина покається й почне все заново. Бог давним-давно прийшов у людський світ, щоб розділити з людиною страждання людського світу. За всі роки, що Він прожив із людиною, ніхто не виявив Його існування. Бог тільки мовчки переносить страждання від убогості в людському світі, виконуючи роботу, яку Він приніс особисто. Він продовжує терпіти заради волі Бога Отця й заради потреб людства, зазнаючи страждань, яких людина ніколи раніше не переживала. У присутності людини Він спокійно чекав на неї, і в присутності людини Він упокорив себе заради волі Бога Отця, а також заради потреб людства. Знання стародавньої культури таємно викрали людину з присутності Бога й передали її цареві дияволів та його нащадкам. Чотири Книги й П'ять Канонів^а перенесли мислення й уявлення людини в інший період бунту, змушуючи її ще більше, ніж раніше, схилитися перед тими, хто уклав Книгу/Канон, і зрештою ще більше вкорінити її уявлення про Бога. Непомітно для людини цар дияволів безсердечно вигнав Бога з її серця, а потім із переможною радістю зайняв його сам. Із тих пір людина почала мати потворну й нечестиву душу та обличчя царя дияволів. Ненависть до Бога наповнила її груди, і зловтішна злоба царя дияволів поширювалася в людині день за днем, доки не поглинула її повністю. У людини більше не було анінайменшої свободи, і в неї не було можливості вирватися із сильця царя дияволів. У неї не було іншого вибору, окрім як бути взятою в полон на місці, здатися й упасти ниць у його присутності. Давним-давно, коли серце й душа людини були ще на стадії раннього розвитку, цар дияволів посіяв у них насіння пухлини атеїзму, навчивши її таким помилковим твердженням, як-от: «вивчайте науку й техніку; реалізуйте Чотири Модернізації; і у світі немає такої речі, як Бог». Мало того, за кожної нагоди він кричить: «Покладімося на нашу старанну працю, щоб побудувати прекрасну батьківщину», і просить кожну людину з дитинства бути готовою до вірного служіння своїй країні. Людина, сама того не відаючи, була приведена в його присутність, де він без вагань привласнив собі всі заслуги (мається на увазі заслуги, що належать Богу за те, що Він тримає все людство у Своїх руках). У нього ніколи не виникало жодного почуття сорому. Більше того, він безсоромно схопив Божий народ і затягнув його назад до свого будинку, де вистрибнув, як миша, на стіл і змусив людей поклонятися йому, як Богові. Який шибайголова! Він вигукує скандальні, шокуючі речі, як-от: «У світі немає такої речі, як Бог. Вітер виникає внаслідок перетворень відповідно до законів природи; дощ іде, коли водяна пара, зустрічаючись із низькими температурами,

^а Чотири Книги й П'ять Канонів – авторитетні книги конфуціанства в Китаї.

конденсується в краплі, які падають на землю; землетрус – це струс поверхні землі через геологічні зміни; посуха відбувається через сухість повітря, викликану нуклонним порушенням на поверхні сонця. Це – природні явища. Де в усьому цьому є Божа дія?»). Є навіть ті, хто вигукує такі заяви, заяви, які не слід озвучувати: «Людина пішла від мавпи в стародавньому минулому, і сучасний світ є наслідком низки примітивних суспільств, починаючи з невизначено великої кількості років тому. Те, чи процвітає країна чи занепадає, повністю залежить від її народу». На задньому плані це змушує людину повісити його на стіну або поставити на стіл, щоб віддавати данину поваги й робити йому жертвоприношення. У той же час, коли він кричить: «Бога немає», він видає себе за Бога, з неприкритою грубістю виштовхуючи Бога за межі землі, одночасно займаючи місце Бога й перебираючи на себе роль царя дияволів. Наскільки це безрозсудно! Це змушує ненавидіти його до мозку кісток. Здається, що Бог і він – заляті вороги, і вони не можуть співіснувати. Він замишляє прогнати Бога, поки сам бродить на волі, поза досяжністю закону.² Ось такий цей король дияволів! Як можна миритися з його існуванням? Він не заспокоїться, доки не зіпсує Божу роботу та не залишить усе в повному безладі,³ ніби він хоче протистояти Богу до переможного кінця, доки або риба не помре, або сітка не порветься, навмисно виступаючи проти Бога й чинячи дедалі сильніший тиск. Його огидне обличчя вже давно повністю викрито, тепер воно в синцях і побоях⁴ і в жалюгідному стані, але все ж він не пом'якшиться у своїй ненависті до Бога, неначе тільки проковтнувши Бога одним ковтком, він зможе вивільнити ненависть, що накопичилася в його серці. Як ми можемо його терпіти, цього ворога Божого! Тільки його викорінення й повне знищення призведе до здійснення бажання нашого життя. Як можна допустити, щоб він продовжував набирати силу? Він розбестив людину до такої міри, що людина не знає небесного сонця й стала омертвілою та позбавленою почуттів. Людина втратила нормальну людську розважливість. Чому б не пожертвувати всім своїм єством, щоб знищити його й спалити дотла, щоб усунути всі турботи про майбутнє й дозволити роботі Божій швидше досягти небувалої величі? Ця банда негідників прийшла у світ людей і перетворила його на безлад. Вони підвели все людство до краю прірви, таємно плануючи зіштовхнути його вниз, щоб люди розбилися на шматки, а вони потім пожерли їхні трупи. Вони марно сподіваються зруйнувати Божий план і вступити з Ним у поєдинок, поставивши все на один кидок костей.⁵ Це зовсім не легко! Зрештою, хрест був приготований для царя дияволів, який винен у

² «Бродить на волі, поза досяжністю закону» вказує на те, що диявол шаленіє й біситься.

³ «Повний безлад» стосується того, як нестерпно бачити жорстоку поведінку диявола.

⁴ «У синцях і побоях» стосується потворного обличчя царя дияволів.

⁵ «Поставивши все на один кидок костей» означає поставити всі свої гроші на одну ставку в надії врешті-решт виграти. Це метафора на позначення зловісних і мерзенних задумів диявола. Цей вислів використовується глузливо.

найогидніших злочинах. Бог не належить хресту. Він уже відкинув його вбік для диявола. Бог уже давно вийшов переможцем і більше не має смутку з приводу гріхів людства, а натомість принесе спасіння всьому людству.

Згори донизу та від початку до кінця сатана руйнував роботу Бога й діяв проти Нього. Усі ці розмови про «стародавню культурну спадщину», цінні «знання стародавньої культури», «вчення даосизму й конфуціанства» та «конфуціанські канони й феодальні обряди» привели людину в пекло. Передової сучасної науки й техніки, а також високорозвиненої промисловості, сільського господарства та підприємництва ніде не видно. Радше усе, що він робить, – це підкреслює феодальні обряди, поширювані «мавпами» давніх часів, щоб навмисно порушувати, підривати роботу Бога та протистояти їй. Він не тільки продовжує завдавати шкоди людині до цього дня, а навіть хоче проковтнути⁶ людину цілком. Поширення моральних та етичних учень феодалізму й передання знань стародавньої культури вже давно заразило людство, перетворивши його на великих і малих дияволів. Мало тих, хто радо прийняв би Бога, мало тих, хто тріумфально вітав би Його пришествя. Обличчя всього людства наповнене вбивчими намірами, і повітря повсюдно просякнуте вбивчим подихом. Вони прагнуть вигнати Бога з цієї землі; з ножами й мечами в руках вони шикуються в бойовий порядок, щоб «знищити» Бога. На всій цій землі диявола, де людину постійно вчать, що Бога немає, всюди розкидані ідоли, а повітря над головою просякнуте нудотним запахом палаючого паперу й ладану, таким густим, що можна задихнутися. Це схоже на сморід багна, який здійснюється при звиванні отруйної змії, настільки сильний, що людина не може втриматися від блювання. Крім того, можна злегка почути злих демонів, що монотонним співом декламують писання, здається, що цей звук долинає здалеку з пекла так сильно, що неможливо не здригнутися. Усюди на цій землі розставлені ідоли всіх кольорів веселки, що перетворюють землю на світ чуттєвих насолод, у той час як цар дияволів продовжує злісно сміятися, неначе його підлу змову вдалося реалізувати. Тим часом людина залишається в повному невіданні, і в неї немає анінайменшого усвідомлення того, що диявол уже розбестив її до такої міри, що вона втратила розважливість і опустила голову через свою поразку. Він бажає одним махом стерти все, що пов'язано з Богом, і ще раз осквернити й убити Його; він має намір зруйнувати й порушити Його роботу. Як він може дозволити Богу мати рівноцінний статус? Як він може терпіти, щоб Бог «втручався» в його роботу серед людей на землі? Як він може дозволити Богу викрити його огидне обличчя? Як він може дозволити Богу привести його роботу в безлад? Як може цей диявол, збожеволілий від люті, дозволити Богу контролювати свій імператорський двір на землі? Як він може добровільно схилитися перед Його переважаючою міццю? Його огидне лице

⁶ «Проквітнути» стосується злісної поведінки царя дияволів, який повністю грабує людей.

було виявлене таким, яким воно є, так що не відомо, чи варто сміятися чи плакати, і про нього дійсно важко говорити. Хіба це не його сутність? Маючи потворну душу, він досі вірить, що є неймовірно красивим. Ця банда спільників злочину!⁷ Вони спускаються у світ смертних, щоб віддаватися задоволенням і сіяти смуту, збаламучуючи все так сильно, що світ стає зрадливим та непостійним місцем, а серце людини наповнюється панікою й занепокоєнням; і вони так багато гралися з людиною, що її зовнішній вигляд став схожий на надзвичайно потворну нелюдську польову звірину, що втратила останній слід первісної святої людини. Більше того, вони навіть хочуть перебрати на себе суверенну владу на землі. Вони так сильно перешкоджають роботі Божій, що вона ледь може просуватися вперед, і вони закривають людину так щільно, наче стінами з міді й сталі. Учинивши так багато тяжких гріхів і ставши причиною стількох лих, невже вони досі очікують чогось іншого, окрім кари? Демони та злі духи біснувалися на землі протягом певного часу й запечатали як волю, так і копіткі зусилля Бога так щільно, що вони непроникні. Направду, це – смертний гріх! Як може Бог не відчувати занепокоєння? Як може Бог не відчувати гнів? Вони серйозно перешкоджають роботі Божій і виступають проти неї: які непокірні! Навіть ці демони, великі й малі, ведуть себе, як шакали, що йдуть по п'ятах за левом, і слідують за злим потоком, затіваючи заворушення на своєму шляху. Знаючи правду, вони свідомо виступають проти неї, ці сини заколоту! Здається, ніби тепер, коли їхній цар пекла зійшов на царський трон, вони стали самовдоволеними й пихатими, ставлячись до всіх інших із презирством. Скільки з них шукають істину й слідують за праведністю? Усі вони – звірі, не кращі за свиней і собак, на чолі банди смердючих мух, хитають головами в самовдоволеному самовихвалянні та влаштовують усілякі неприємності⁸ посеред купи гною. Вони вірять, що їхній цар пекла – найвеличніший з усіх царів, не знаючи, що самі вони – не більше, ніж смердючі мухи. І все ж вони користуються силою свиней і собак, яких мають за батьків, щоб очорнити існування Бога. Будучи дрібними мухами, вони вважають, що їхні батьки розміром із синіх китів.⁹ Вони й не здогадуються, що, хоча самі вони крихітні, їхні батьки – нечисті свині й собаки, в сотні мільйонів разів більші за них самих. Не підозрюючи своєї власної ницості, вони покладаються на сморід гниття, що виходить від цих свиней і собак, і казяться, марно думаючи породити на світ майбутні покоління, не звертаючи уваги на сором! Із зеленими крилами за спиною (це стосується їхніх заяв про те, що вони вірять у Бога), вони повні самолюбства й усюди хваляться своєю красою та чарівністю, у той час як таємно кидають нечистоти зі своїх тіл на людей. Більше того, вони

⁷ «Спільники злочину» – те ж саме, що й «банда хуліганів».

⁸ «Влаштовують усілякі неприємності» позначає те, як біснுவаті люди влаштовують заворушення, перешкоджаючи роботі Бога й протидіючи їй.

⁹ «Сині кити» використовується як намішка. Це метафора на позначення того, що мухи настільки малі, що свині й собаки здаються їм такими ж великими, як кити.

надзвичайно задоволені собою, ніби за допомогою пари веселкових крил вони здатні приховати свої власні скверни, і завдяки цьому чинять тиск, спрямований супроти існування істинного Бога (це стосується того, що відбувається за кулісами в релігійному світі). Звідки людині знати, що, якими б чарівно красивими не були крила мухи, сама муха, врешті-решт, – не більше ніж крихітна істота з черевцем, повним бруду, і тілом, вкритим мікробами? Завдяки свиням і собакам, яких вони мають собі за батьків, вони біснуються на всій землі (це стосується того, як релігійні служителі, які переслідують Бога, покладаються на сильну підтримку уряду країни, щоб повставати проти істинного Бога та правди), будучи неприборканими у своїй дикості. Схоже, ніби привиди юдейських фарисеїв повернулися разом із Богом до країни великого червоного дракона, назад у своє старе гніздо. Вони почали ще один етап переслідувань, продовжуючи свою роботу, розпочату кілька тисяч років тому. Ця група виродженців зрештою обов'язково загине на землі! Здавалося б, після декількох тисячоліть нечисті духи стали ще більш підступними й лукавими. Вони постійно думають про те, як таємно підірвати роботу Бога. Застосовуючи безліч хитрощів і вивертів, вони хочуть відтворити на своїй батьківщині трагедію, що сталася кілька тисяч років тому, доводячи Бога майже до крику. Він насилу стримується від повернення на третє небо, щоб знищити їх. Щоб людина полюбила Бога, вона мусить осягнути Його волю, пізнати Його радості й печалі та зрозуміти, що саме Він ненавидить. Це ще більше сприятиме входженню людини. Що швидше відбудеться входження людини, то скоріше виповниться воля Божа, то чіткіше людина побачить царя дияволів наскрізь і то більше вона наблизиться до Бога, щоб Його бажання могло здійснитися.

Робота та входження (8)

Я так багато разів казав, що Божя робота останніх днів здійснюється для того, щоб змінити дух кожної людини, змінити душу кожної людини, щоб її серце, яке перенесло велику травму, було перетворене, що спасе її душу, яка зазнала такої глибокої шкоди від зла; ця робота покликана пробудити дух людей, розтопити їхні холодні серця й дозволити їм омолодитися. Це найвеличніша воля Бога. Відкладіть розмови про те, наскільки піднесені чи глибокі людські життя й досвід; коли серця людей пробудяться, коли вони прокинуться від своїх снів і повністю усвідомлять шкоду, заподіяну великим червоним драконом, робота Божого служіння буде завершена. День завершення Божої роботи – це також день, коли людина офіційно ступає на правильний шлях віри в Бога. На той час Боже служіння вже добіжить свого кінця: робота Бога, який став плоттю, буде повністю завершена, і людина офіційно почне виконувати обов'язок, який вона мусить виконувати – вона здійснюватиме своє служіння. Це етапи роботи Бога. Отже, ви маєте навіпамацки

знаходити свій шлях до входження на основі цих знань. Усе це є тим, що ви мусите розуміти. Входження людини покращиться лише тоді, коли зміни відбудуться глибоко в її серці, бо Божа робота полягає в повному спасінні людини – людини, яка була відкуплена, яка досі живе під владою сил темряви та яка ніколи не пробуджувалася – із цього місця зборища демонів; це для того, щоб людина могла звільнитися від тисячоліть гріха й бути улюбленою для Бога, повністю поваливши великого червоного дракона, установивши царство Боже й швидше принісши спокій серцю Божому; це означає беззастережно дати вихід ненависті, яка переповнює ваші груди, знищити запліснявілі мікроби, щоб дозволити вам позбутися цього життя, що нічим не відрізняється від життя вола чи коня, щоб більше не бути рабом, щоб великий червоний дракон більше не топтав вас і не наказував вам; ви більше не належатимете до цієї неспроможної нації, більше не належатимете огидному великому червоному драконі, і ви більше не будете поневолені ним. Гніздо демонів, безсумнівно, буде пошматоване Богом, і ви стоятимете поруч із Богом – ви належите Богу, а не цій імперії рабів. Бог уже давно зненавидів до мозку кісток це темне суспільство. Він скрегоче зубами, прагнучи наступити на цього злого, огидного вужа стародавнього, щоб він ніколи більше не повстав і ніколи більше не ображав людину; Бог не пробачить його дій у минулому, Він не потерпить обману ним людини, і Він зведе рахунки за кожен із його гріхів, вчинених протягом віків. Бог анінайменшою мірою не дозволить цьому ватажку всього злого¹ зірватися з гачка, Він його повністю знищить.

Протягом тисячоліть це була земля бруду. Вона нестерпно брудна, у ній рясніють страждання, всюди шаленіють привиди, хитруючи й обманюючи, висуваючи необґрунтовані звинувачення,² будучи нещадними й порочними, топчучи це місто-привид і залишаючи його всіяним мертвими тілами; сморід гниття вкриває землю й наповнює повітря, і ця земля ретельно охороняється.³ Хто може побачити світ поза небом? Диявол міцно зв'язує все тіло людини, він застує їй обидва ока й міцно запечатує її вуста. Цар дияволів лютував протягом декількох тисяч років, аж до сьогодення, коли він досі пильно стежить за містом-привидом, ніби воно є неприступним палацом демонів; ця зграя сторожових псів, тим часом, пильно дивиться своїми хижими очима з глибоким страхом, що Бог застане їх зненацька й знищить їх усіх, залишивши їх без місця спокою й щастя. Як могли б жителі такого міста-привида, як цей, коли-небудь побачити Бога? Чи вони коли-небудь насолоджувалися милістю й красою Бога? Яке уявлення вони мають про справи

¹ «Ватажок усього злого» позначає старого диявола. Ця фраза виражає надзвичайну неприязнь.

² «Висуваючи необґрунтовані звинувачення» позначає методи, за допомогою яких диявол завдає людям шкоди.

³ «Ретельно охороняється» вказує на те, що методи, за допомогою яких диявол вражає людей, особливо порочні й контролюють людей настільки сильно, що в них немає місця для руху.

людського світу? Хто з них може зрозуміти пристрасну волю Бога? Недивно, що втілений Бог залишається повністю прихованим: у такому темному суспільстві, як це, де демони безжальні й нелюдяні, як міг би цар дияволів, який вбиває людей, не моргнувши оком, терпіти існування Бога, який є прекрасним, добрим і до того ж святим? Як він міг би аплодувати й вітати прихід Бога? Ох вже ці посіпаки! Вони платять за доброту ненавистю, вони давно почали ставитися до Бога як до ворога, вони ображають Бога, вони до крайності дикі, у них немає анінайменшої поваги до Бога, вони грабують і мародерствують, вони втратили все сумління, вони йдуть проти всього сумління, і вони спокушають невинних до безглуздя. Пращури давнини? Улюблені начальники? Вони всі протистоять Богу! Їхнє втручання призвело до того, що все суще під небом впало в стан темряви й хаосу! Свобода віросповідання? Законні права та інтереси громадян? Усе це хитрощі з метою приховування гріха! Хто прийняв роботу Бога? Хто віддав своє життя або пролив кров за роботу Бога? Покоління за поколінням, від батьків до дітей, поневолена людина безцеремонно поневолювала Бога – як це могло не викликати люті? Тисячі років ненависті зосереджені в серці, тисячоліття гріховності викарбувані на серці – як це могло б не викликати огиду? Помстіться за Бога, повністю знищіть Його ворога, не дозволяйте йому більше лютувати й не дозволяйте йому правити як тирану! Час настав: людина вже давно збрала всі свої сили, вона присвятила всі свої зусилля й заплатила за це всю ціну, щоб зірвати огидну личину цього демона й дозволити людям, які були засліплені та зазнали всіляких страждань і труднощів, постати над своїм болем і повернутися спиною до цього злого старого диявола. Навіщо споруджувати таку непереборну перешкоду Божій роботі? Навіщо використовувати різні виверти, щоб обдурювати Божий народ? Де справжня свобода та законні права й інтереси? Де справедливість? Де розрада? Де тепло? Навіщо використовувати брехливі задуми, щоб обдурити Божий народ? Навіщо використовувати силу, щоб стримувати Боже пришествя? Чому б не дозволити Богу вільно ходити землею, яку Він створив? Навіщо переслідувати Бога доти, доки Йому ніде буде й голови прихилити? Де тепло серед людей? Де привітність серед людей? Навіщо спричиняти Богу таку відчайдушну тугу? Навіщо змушувати Бога кликати знову й знову? Навіщо змушувати Бога хвилюватися про Свого улюбленого Сина? Чому жалюгідні сторожові пси цього темного суспільства не дозволяють Богу вільно прийти й ходити світом, який Він створив? Чому людина не розуміє, людина, яка живе серед болю й страждань? Заради вас Бог переніс великі муки, із великим болем Він дарував вам Свого улюбленого Сина, Свою плоть і кров – тож чому ви досі закриваєте на це очі? На очах у всіх ви відкидаєте прихід Бога й відмовляєтеся від дружби з Богом. Чому ви такі безсовісні? Чи ви готові терпіти несправедливість у такому темному суспільстві, як це? Чому, замість того, щоб наповнювати шлунки свої тисячолітньою ворожнечею, ви набиваєте себе «лайном» царя дияволів?

Наскільки великими є перешкоди роботі Бога? Чи це було коли-небудь комусь відомо? Коли люди знаходяться в клітці глибоко вкорінених забобонних забарвлень, хто здатний пізнати справжнє обличчя Бога? Із цим відсталим культурним знанням, таким поверховим і безглуздим, як вони могли б повністю зрозуміти слова, сказані Богом? Навіть коли з ними говоритимуть віч-на-віч і годуватимуть із уст в уста, як вони могли б зрозуміти? Іноді здається, що слова Бога залишаються без уваги: у людей немає анінайменшої реакції, вони хитають головами та нічого не розуміють. Як це може не викликати занепокоєння? Ці «культурологічні знання та історія далекої⁴ стародавньої культури» виплекали таку нікчемну групу людей. Ця стародавня культура – дорогоцінна спадщина – є купою мотлоху! Вона давно перетворилася на вічну ганьбу й не варта навіть і згадки! Вона навчила людей вивертам і методам протистояння Богу, а «впорядковане, лагідне керування»⁵ національної освіти зробило людей ще більш неслухняними Богу. Кожна частина Божої роботи надзвичайно важка, і кожен етап Його роботи на землі завдавав Богу страждань. Якою важкою є Його робота на землі! Етапи Божої роботи на землі пов'язані з великими труднощами: через людську слабкість, недоліки, дитячість, невігластво й усе, що притаманне людині, Бог будує ретельні плани й використовує вдумливі міркування. Людина схожа на паперового тигра, якого ніхто не наважується дражнити чи провокувати; у разі найменшого дотику він кусає у відповідь або падає й збивається зі шляху, і це так, ніби при найменшій втраті концентрації він знову береться за старе, або іншим чином ігнорує Бога, або біжить до своїх батьків, подібних до свиней і собак, щоб тішитися в нечистотах їхніх тіл. Яка велика перешкода! Практично на кожному етапі Своєї роботи Бог піддається спокусі, і майже на кожному етапі Бог наражається на велику небезпеку. Його слова щирі й чесні, і в них немає злого наміру, але хто готовий їх прийняти? Хто готовий повністю підкоритися? Це розбиває Боже серце. Він день і ніч трудиться для людини, Його долає тривога за людське життя, і Він співчуває людській слабкості. За кожне сказане слово Він пережив багато поворотів на кожному етапі Своєї роботи; Він завжди перебуває між молотом і ковадлом і думає про людську слабкість, непокору, дитячість і вразливість... цілодобово, знову й знову. Хто це коли-небудь знав? Кому Він може довіритися? Хто був би спроможний зрозуміти? Він завжди відчуває огиду до гріхів людини, до нестачі твердості характеру, до безхребетності людини, і Він повсякчас хвилюється через вразливість людини та розмірковує про шлях, що лежить перед нею. Завжди, коли Він спостерігає за словами та вчинками людини, Він наповнюється милосердям і гнівом, і завжди те, що Він бачить, заподіює біль Його серцю. Невинні, зрештою, заціпеніли; чому Бог завжди має ускладнювати їм життя? Слабка людина

⁴ «Далека» вжито глузливо.

⁵ «Упорядковане, лагідне керування» вжито глузливо.

абсолютно позбавлена наполегливості; чому Бог завжди мусить відчувати до неї такий невблаганний гнів? Слабка й безсила людина вже не має анінайменшої життєвої сили; чому Бог завжди повинен дорікати їй за непослух? Хто може встояти перед погрозами Бога на небесах? Зрештою, людина тендітна, і у відчайдушному стражданні Бог заховав Свій гнів глибоко у Своєму серці, щоб людина могла повільно проаналізувати себе. І все ж людина, яка знаходиться в серйозній біді, не має анінайменшої вдячності за Божу волю; людину розтоптав старий цар дияволів, але вона абсолютно не усвідомлює цього, вона завжди протиставляє себе Богу, або ж є ані холодною, ані гарячою відносно Бога. Бог сказав так багато слів, але хто коли-небудь сприймав їх серйозно? Людина не розуміє Божих слів, але залишається незворушною й без жадання, і ніколи по-справжньому не знала сутності старого диявола. Люди живуть у підземному царстві, у пеклі, але вірять, що живуть у палаці на морському дні; їх переслідує великий червоний дракон, а вони думають, що країна «благоволить»⁶ до них; диявол їх висміює, а вони думають, що вони насолоджуються найвеличнішою майстерністю плоті. Що за збіговисько брудних, нікчемних негідників! Людина зіткнулася з нещастям, але не знає цього, і в цьому темному суспільстві вона зазнає невдачі за невдачею,⁷ а проте ще ніколи цього не усвідомлювала. Коли вона позбудеться своєї доброти до самої себе й рабського характеру? Чому вона така байдужа до серця Бога? Невже вона спокійно потурає цим гнобленню й труднощам? Хіба вона не бажає побачити той день, коли вона зможе перетворити темряву на світло? Хіба вона не хоче ще раз виправити кривди, завдані праведності й істині? Чи вона готова спостерігати й нічого не робити, коли люди відмовляються від істини й спотворюють факти? Чи вона щаслива продовжувати терпіти це неналежне поводження? Чи вона готова бути рабом? Чи вона готова загинути від рук Бога разом із рабами цієї неспроможної держави? Де твоя рішучість? Де твоє честолюбство? Де твоя гідність? Де твоя доброчесність? Де твоя свобода? Чи ти готовий віддати все своє життя⁸ за великого червоного дракона, царя дияволів? Чи ти згоден дозволити йому замордувати тебе до смерті? Обличчя безодні хаотичне й темне, у той час як простий народ, що страждає від такого нещастя, волає до небес і скаржиться землі. Коли людина зможе гордо підняти голову? Людина худа й виснажена, як вона могла б боротися із цим жорстоким і деспотичним дияволом? Чому вона якомога швидше не віддає своє життя Богові? Чому вона й досі вагається? Коли вона може завершити Божу роботу? Зазнаючи такого безцільного знущання й гноблення, у кінцевому підсумку вона змарнує все своє життя; чому вона так поспішає прибути

⁶ «Благоволить» вжито задля висміювання людей, які здаються дерев'яними й не мають самосвідомості.

⁷ «Зазнає невдачі за невдачею» вказує на те, що люди народилися в країні великого червоного дракона, і вони не в змозі гордо піднести голову.

⁸ «Віддати все своє життя» вжито в зневажливому значенні.

й так квапиться відбути? Чому вона не зберігає щось цінне, щоб дати його Богові? Чи вона забула про тисячоліття ненависті?

Можливо, багато людей відчуває огиду до деяких слів Бога або, можливо, вони не відчувають до них огиди, але й не виявляють до них жодного інтересу. Хай там як, але факти не можуть стати абсурдними міркуваннями; нікому не дозволено говорити слова, що суперечать фактам. Цього разу Бог став плоттю, щоб виконати таку роботу, завершити роботу, яку Йому ще належить завершити, завершити цей період, судити цей період, спасти глибоко грішних зі світу моря страждань і повністю перетворити їх. Іудеї прибили Бога до хреста, тим самим поклавши край подорожам Бога по Юдеї. Незабаром після цього Бог особисто знову з'явився серед людей, непримітно прибувши в країну великого червоного дракона. Насправді релігійна громада юдейської держави вже давно повісила зображення Ісуса на своїх стінах, а уста людей гукали: «Господь Ісус Христос». Вони не знали, що Ісус давно прийняв наказ Свого Отця повернутися до людей, щоб завершити другий етап Своєї роботи, який ще потрібно було завершити. Унаслідок цього люди були захоплені зненацька, коли дивилися на Нього: Він народився у світі, у якому пройшло багато епох, і Він з'явився серед людей у вигляді надзвичайно пересічної людини. Насправді ж з плином віків Його одяг і весь зовнішній вигляд змінилися так, ніби Він народився заново. Як могли люди знати, що Він – Той Самий Господь Ісус Христос, який зійшов із хреста й воскрес? На ньому немає анінайменших слідів поранення, так само, як Ісус не мав жодної схожості з Єговою. Ісус сьогодення вже давно не має стосунку до часів, що минули. Як люди могли б Його знати? Дворушник «Хома» завжди сумнівається в тому, що це воскреслий Ісус, і завжди хоче побачити шрами від цвяхів на руках Ісуса, перш ніж зможе заспокоїтися; не побачивши їх, він завжди був би сповнений підозри й не був би спроможний стояти твердо й слідувати за Ісусом. Бідний «Хома» – звідки йому було знати, що Ісус прийшов, щоб виконати роботу, доручену Богом-Отцем? Чому Ісусу потрібно носити шрами від розп'яття? Чи є шрами від розп'яття знаком Ісуса? Він прийшов працювати згідно з волею Свого Отця; навіщо Йому було б приходити одягненим і прикрашеним, як юдей, що жив кілька тисяч років тому? Чи може форма, яку Бог приймає в плоті, перешкоджати роботі Бога? Чия це теорія? Чому, коли Бог виконує роботу, це має відбуватися відповідно до уяви людини? Єдине, на чому Бог зосереджується у Своїй роботі, – це досягнення результату. Він не дотримується закону, і в Його роботі немає жодних правил – як людина могла б це зрозуміти? Як могла б людина повністю проникнути в роботу Божу, покладаючись на свої уявлення та фантазії? Тож вам ліпше поводитися належним чином: не метушіться через дрібниці й не надавайте великого значення тому, що для вас нове, – це допоможе тобі не робити себе посміховиськом, і не дасть людям нагоду сміятися над тобою. Ти вірив у Бога всі ці роки, але й досі ще не знаєш

Його. Зрештою, тебе занурено в кару; тебе, кого ставили «на перше місце в класі»,⁹ зараховано до лав покараних. Тобі не варто використовувати хитромудрі засоби, щоб виставляти напоказ свої дрібні хитрощі. Чи може твоя короткозорість по-справжньому сприйняти Бога, який бачить наскрізь від вічності до вічності? Чи може твій поверховий досвід дозволити тобі повністю побачити волю Божу? Не будь зарозумілим. Бог, зрештою, не із світу цього – то ж як Його робота може відповідати твоїм очікуванням?

Робота та входження (9)

Усталені етнічні традиції та кругозір уже давно кидають тінь на чистий і по-дитячому безпосередній дух людини; вони нападають на душу людини без найменшої людської сутності, неначе позбавлені емоцій або будь-якого самовідчуття. Методи цих демонів надзвичайно жорстокі, і створюється враження, що «освіта» й «виховання» стали традиційними методами, за допомогою яких цар дияволів убиває людину. Використовуючи своє «глибоке вчення», він повністю прикриває свою потворну душу, одягаючись в овечу шкуру, щоб здобути довіру людини, а потім, скориставшись можливістю, коли людина занурюється в летаргічний сон, повністю поглинути її. Бідне людство: звідки йому знати, що земля, на якій воно виросло, – це земля диявола, що той, хто їх виховав, насправді є ворогом, який їм шкодить. Однак людина зовсім не пробуджується; вгамувавши свій голод і спрагу, вона готується відплатити за «доброту» своїх «батьків», які її виховали. Такою є людина. Сьогодні вона досі не знає, що цар, який її виховав, є її ворогом. Земля всіяна кістками мертвих, диявол маніакально веселиться без упину й продовжує пожирати людську плоть у «підземному царстві», перебуваючи в могилі разом із людськими скелетами й марно намагаючись поглинути останні залишки пошарпаного тіла людини. І все ж людина завжди нетямуща й ніколи не ставилася до диявола як до свого ворога, а натомість служить йому всім своїм серцем. Такі порочні люди просто нездатні пізнати Бога. Чи легко Богові стати плоттю та прийти до них, виконуючи всю Свою роботу спасіння? Як би могла людина, яка вже занурилася в ад, задовольнити вимоги Бога? Багато безсонних ночей провів Бог заради справи людства. Він спустився з висоти до найнижчих глибин, у справжнє пекло, у якому живе людина, щоб провести з нею Свої дні; Він ніколи не скаржився на вбогість серед людей, і Він ніколи не дорікав людині за її непослух, натомість терпить найбільше приниження, особисто звершуючи Свою роботу. Як міг би Бог належати пеклу? Як би Він міг провести Своє життя в пеклі? Але заради всього людства, щоб усе

⁹ «Перше місце в класі» вживається задля глузування над тими, хто ревно шукає Бога.

людство могло швидше знайти спокій, Він переніс приниження, і зазнав несправедливості, щоб прийти на землю, і особисто ввійшов у «пекло» та «ад», у лігво тигра, щоб спасти людину. Яке право має людина чинити опір Богу? Яка в неї є причина скаржитися на Бога? Як у неї може вистачати нахабства дивитися на Бога? Бог небес прийшов у цю найбруднішу країну пороків, і ніколи не давав волю Своїм образам, і не скаржився на людину, а натомість тихо приймає руйнівні дії¹ й опір людини. Він ніколи не відплачував за нерозумні вимоги людини, ніколи не ставив надмірних і нерозважливих вимог до людини; Він просто без скарг виконує всю роботу, необхідну людині: навчання, просвіщення, дорікання, рафінування словами, нагадування, вмовляння, втішання, осуд і викриття. Який із Його кроків не було зроблено задля життя людини? Хоча Він усунув перспективи й долю людини, який із кроків, зроблених Богом, не був виконаний заради долі людини? Який із них не мав на меті сприяти виживанню людини? Який із них не був призначений для того, щоб звільнити людину від цього страждання й від гніту темних сил, чорних, як ніч? Який із них виконано не заради людини? Хто може зрозуміти серце Бога, яке схоже на серце люблячої матері? Хто може осягнути палке серце Бога? За пристрасне серце та ревні очікування Бога люди відплатили Йому холодними серцями, бездушними байдужими очима й неодноразовими докорами й образами; вони відплатили за них різкими зауваженнями, сарказмом і приниженням; вони відплатили людським глузуванням, її нехтуванням і відкиданням, її нерозумінням, і стогонами, і відчуженням, й уникненням, і нічим більше, окрім обману, нападів і гіркоти. Теплі слова були зустрінуті насупленими бровами й холодною зневагою тисячі погрозових пальців. Богу залишається тільки терпіти, схиливши голову, служачи людям, немов слухняний віл.² Скільки днів і ночей, скільки разів Він дивився на зорі, скільки разів Він виходив на світанку, і повертався в сутінках, і ворочався туди-сюди, зазнаючи страждання, у тисячу разів більшого, ніж біль від розлуки зі Своїм Отцем, зазнаючи нападів і приборкання людини, а також розбір та обтинання людини. Відплатою за Божі смирення й прихованість стали упередження³ людини, несправедливі погляди та ставлення з боку людини, а безмовний спосіб, у який Бог працює в невідомості, Його поблажливості і терпимості були винагороджені жадібним людським поглядом; людина безжально намагається забити Бога на смерть і втоптати Його в землю. Ставлення людини до Бога має характер «рідкісного хисту», і Бог, якого людина утискає й зневажає, є розчавленим уцент під ногами

¹ «Руйнівні дії» вжито задля викриття непокори людства.

² «були зустрінуті насупленими бровами й холодною зневагою тисячі погрозових пальців, а Він, схиливши голову, служив людям, немов слухняний віл» спочатку було одним реченням, але тут воно розділене на два задля полегшення розуміння. Перша частина речення стосується дій людини, тоді як друга вказує на страждання, яких зазнає Бог, і на те, що Бог смиренний і прихований.

³ «Упередження» стосується неслухняної поведінки людей.

десятків тисяч людей, у той час як сама людина підноситься, ніби хоче бути царем гори, ніби хоче здобути абсолютну владу,⁴ вершити суд із-поза ширми, зробити Бога сумлінним і законослухняним режисером за лаштунками, якому не дозволено давати відсіч або створювати проблеми. Бог мусить грати роль останнього імператора, Він мусить бути маріонеткою⁵, позбавленою будь-якої свободи. Учинки людини не піддаються опису, тож яке вона має право вимагати чогось від Бога? Яке вона має право вносити пропозиції Богові? Яке вона має право вимагати від Бога співчуття до своїх слабкостей? Як вона може бути гідною отримувати Божу милість? Як вона може бути гідною знову і знову отримувати Божу щедрість? Як вона може бути гідною знову і знову отримувати Боже прощення? Де її сумління? Вона давно розбила Боже серце, давно розірвала Боже серце на шматки. Бог прийшов до людини з ясними очима, щасливим та енергійним, сподіваючись, що людина проявить до Нього доброзичливість, нехай навіть із невеликою теплотою. І все ж людина не поспішає втішити серце Бога; усе, що Він отримав, – це наростаючі, мов сніжна куля,⁶ нападки й муки. Серце людини надто жадібне, її бажання завелике, вона ніколи не може насититися, вона завжди неслухняна й безрозсудна; вона ніколи не дає Богові жодної свободи або права слова й не залишає Йому іншого вибору, окрім як змиритися з приниженням і дозволити людині маніпулювати Ним так, як вона забажає.

Із моменту створення світу й донині Бог зазнав так багато болю й пережив так багато нападів. Але навіть сьогодні людина досі не послаблює своїх вимог до Бога; як і раніше, вона уважно досліджує Бога, як і раніше, у неї немає терпимості до Нього, і вона нічого не робить, окрім як дає Йому поради, критикує й дисциплінує Його, неначе глибоко боїться, що Бог обере неправильний шлях, що Бог на землі – грубий і нерозсудливий, чи що Він лютує, або що Він нічого не доб'ється. У людини завжди таке ставлення до Бога. Як це могло б не засмутити Бога? Ставши плоттю, Бог зазнав величезного болю й приниження; наскільки гірше тоді змушувати Бога прийняти вчення людини? Поява Бога серед людей позбавила Його будь-якої свободи, ніби Його ув'язнили в аду, і Він погодився бути предметом аналізу з боку людини без найменшого опору. Хіба це не соромно? Прийшовши в сім'ю звичайних людей, Ісус постраждав від найбільшої несправедливості. Ще більш принизливо те, що Він прийшов у цей запилений світ і впокорив Себе до найнижчих глибин, прийнявши найбільш пересічну плоть. Хіба Всевишній Бог не відчуває труднощів, стаючи нікчемною людською істотою? І хіба Він не робить цього заради людства? Чи були моменти, коли Він думав про Себе? Після того, як юдеї відкинули й убили Його, а народ насміхався над Ним і висміював Його, Він ніколи не скаржився

⁴ «Здобути абсолютну владу» стосується неслухняної поведінки людей. Вони високо підносять себе, сковують інших, змушуючи їх слідувати за ними та страждати за них. Це сили, ворожі Богу.

⁵ «Маріонетка» використовується для висміювання тих, хто не знає Бога.

⁶ «Сніжна куля» використовується для того, щоб підкреслити нищу поведінку людей.

небесам і не виказував протест землі. Сьогодні ця трагедія тисячолітньої давнини знову постала серед цього подібного до юдеїв народу. Хіба вони не коять такі самі гріхи? Що дає людині право отримувати Божі обітниці? Хіба вона не чинить опір Богові, а потім приймає Його благословення? Чому людина ніколи не постає перед правосуддям або не шукає істини? Чому вона ніколи не цікавиться тим, що робить Бог? Де її праведність? Де її справедливість? Чи вистачає в неї зухвалості представляти Бога? Де її почуття справедливості? Скільки з того, що любить людина, любить Бог? Людина не вміє відрізнити Божого дару від яєчні,⁷ вона завжди плутає чорне з білим,⁸ вона пригнічує справедливість та істину й високо цінує несправедливість і неправедність. Вона витісняє світло й скаче в темряві. Ті, хто шукає істину й справедливість, натомість проганяють світло; ті, хто шукає Бога, топчуть Його своїми ногами й підносяться до неба. Людина нічим не відрізняється від бандита⁹. Де її розважливість? Хто може відрізнити правду від кривди? Хто може відстоювати справедливість? Хто готовий страждати за істину? Люди злостиві й жорстокі! Прибивши Бога до хреста, вони плещуть у долоні й радіють, їхні дикі крики не стихають. Вони схожі на курей і собак, вони змовляються й таємно виношують якісь зловісні плани, вони заснували своє власне царство; їхнє втручання не залишило жодного місця в спокої, вони закривають очі й шалено виють знову і знову, усі в одній клітці, і поширюється каламутна атмосфера, галаслива й жвава, і продовжують з'являтися ті, хто сліпо прив'язується до інших, і всі вони звеличують «славетні» імена своїх предків. Ці собаки й кури давно намагаються не думати про Бога й ніколи не звертали уваги на стан Божого серця. Не дивно, що Бог порівнює людину з собакою чи куркою – гавкітливою собакою, яка здіймає виття сотень інших; у такий спосіб, із великим галасом людина принесла Божу роботу в сьогоднішній день, не звертаючи увагу на те, якою є Божа робота, або на те, чи є справедливість, чи є в Бога місце, на яке може ступити Його нога, на те, яким буде завтрашній день, на свою власну ницість і свій власний бруд. Людина ніколи багато не думала про те чи інше; вона ніколи не турбувалася про завтрашній день і збирала все корисне й дорогоцінне у свої обійми, не залишаючи Богу нічого, окрім крихт і недоїдків.¹⁰ Яким жорстоким є людство! Воно не шкодує почуттів до Бога, а після того, як таємно пожирає все, що є в Бога, воно відкидає Бога далеко позаду себе, більше не зважаючи на Його існування. Людина

⁷ «Не вміє відрізнити Божого дару від яєчні» описує ситуацію, коли люди перекидають Божу волю на щось сатанинське; у широкому сенсі на увазі мається поведінка, за якої люди відкидають Бога.

⁸ «Плутає чорне з білим» стосується змішування істини з ілюзіями й праведності зі злом.

⁹ «Бандит» використовується для позначення того, що люди безрозсудні та їм не вистачає проникливості.

¹⁰ «Крихти й недоїдки» використовується для позначення поведінки, за якої люди пригнічують Бога.

втішається Богом, але чинить Богу опір і затоптує Його ногами, тоді як її вуста дякують Богові й прославляють Його; вона молиться Богу та залежить від Бога, водночас обманюючи Його; вона «підносить» ім'я Бога й дивиться з повагою на Його обличчя, але водночас нахабно й безсоромно сидить на престолі Бога й судить Його «неправедність»; із її вуст виходять слова про те, що вона в боргу перед Богом, і вона дивиться на Божі слова, але в душі вона обрушується з образами на адресу Бога; вона «терпима» до Бога, але пригнічує Його, і її вуста говорять, що це заради Бога; у руках вона тримає Божі речі, а своїм ротом вона жує їжу, яку їй дав Бог, а проте пильний, холодний і беземоційний погляд її очей зосереджений на Богові так, ніби вона хоче пожерти Його цілком; вона дивиться на істину, але наполягає на тому, що це сатанинський обман; вона дивиться на правосуддя, але змушує його перетворитися на самозречення; вона дивиться на вчинки людини й стверджує, що вони є тим, чим є Бог; вона дивиться на природні дари людини й стверджує, що вони є істиною; вона дивиться на Божі діяння й стверджує, що вони є зарозумілістю й пихою, хвастощами й самовдоволенням; коли людина дивиться на Бога, вона наполягає на тому, щоб позначати Його як людину, і з усіх сил намагається поставити Його на місце створеної істоти, яка знаходиться у змові із сатаною; вона чудово знає, що певні висловлювання є висловлюваннями Бога, але називає їх не інакше як творами людини; вона добре знає, що Дух реалізується в плоті, що Бог став плоттю, але говорить лише про те, що ця плоть є нащадком сатани; вона добре знає, що Бог є смиренным і прихованим, але говорить лише про те, що сатана був зганьблений, а Бог виграв. Яка ж вона нікудишня! Людина навіть не гідна служити сторожовим псом! Вона не розрізняє між чорним і білим і навіть навмисно перекидає чорне на біле. Чи можуть сили людини та її напосідання витримати день Божого звільнення? Після свідомого протистояння Богу людині вже глибоко байдуже або вона навіть заходить настільки далеко, щоб віддати Бога на смерть, не даючи Йому дозволу показати Себе. Де праведність? Де любов? Людина сидить поруч із Богом і штовхає Бога на коліна, щоб Він просив прощення, підкорявся всім її розпорядженням, погоджувався з усіма її маневрами, і вона змушує Бога слідувати її прикладу в усьому, що Він робить, інакше вона починає гніватися¹¹ та впадає в лютю. Як Бог міг не бути пригніченим горем під таким впливом темряви, яка перекидає чорне на біле? Як Він міг не хвилюватися? Чому кажуть, що коли Бог розпочав Свою найновішу роботу, вона була подібна до роботи зі створення неба й землі? Учинки людини є такими «багатими», «вічне джерело живої води» невпинно «поповнює» поле людського серця, у той час як «джерело живої води» людини безсовісно¹²

¹¹ «Гніватися» стосується потворного обличчя людини, яка розлючена й роздратована.

¹² «Безсовісно» стосується того, коли люди є безрозсудними й не мають анінайменшої поваги до Бога.

змагається проти Бога; ці два поняття непримиренні, і це джерело забезпечує людей, які займають місце Бога, незважаючи на будь-які наслідки, тоді як людина співпрацює з ним, не замислюючись про пов'язані із цим небезпеки. І до чого це призводить? Вона холодно відкидає Бога вбік і поміщає Його кудись далеко, де люди не зважатимуть на Нього, глибоко боячись, що Він приверне їхню увагу, і вкрай нажахана тим, що Боже джерело живої води привабить до себе людину та здобуде її. Отож, після багатьох років світських турбот вона таємно виношує зловісні плани та плете інтриги проти Бога, ба навіть робить Бога об'єктом своєї запеклої критики. Виглядає так, ніби Бог став схожим на колоду в її оці, і вона відчайдушно хоче схопити Бога й кинути його у вогонь, щоб удосконалити та очистити Його. Бачачи скрутне становище Бога, людина б'є себе в груди й сміється; вона танцює від радості й каже, що Бога теж кинуто на рафінування, і що вона начисто випалить брудні домішки в Богові, так, ніби тільки це раціонально й резонно, ніби тільки це справедливі й розсудливі методи небес. Ця насильницька поведінка людини видається як зумисною, так і несвідомою. Людина виявляє і своє потворне обличчя, і свою огидну, брудну душу, а також жалюгідний вигляд жебрака; після того, як вона повсюдно шаленіє, вона приймає жалісний вигляд і благає небеса про прощення, нагадуючи надзвичайно нещасну моську. Людина завжди діє несподівано; вона завжди «їде верхи на тигрові, щоб налякати інших»,^a завжди грає роль, не звертає анінайменшої уваги на серце Бога й не робить жодного порівняння зі своїм власним статусом. Вона просто мовчки опирається Богові, ніби Бог був несправедливим до неї й не має так поводитися з нею, і ніби небо позбавлене очей і навмисно ускладнює її життя. Так людина завжди таємно реалізує порочні змови й аніскілечки не послаблює своїх вимог до Бога, спостерігаючи хижими очима, люто впиваючись поглядом у кожен Божий рух, ніколи не думаючи, що вона – ворог Бога, і сподіваючись, що настане день, коли Бог розвіє туман, прояснить усе, спасе її з «паші тигра» та відшкодує завдані їй образи. Навіть сьогодні люди досі не думають, що вони грають роль протистояння Богові, яку так багато людей грало протягом періодів; як їм знати, що в усьому, що вони роблять, вони давно збилися зі шляху, а все, що вони розуміли, давно поглинули моря.

Хто коли-небудь приймав істину? Хто коли-небудь вітав Бога з розпростертими обіймами? Хто коли-небудь із радістю бажав явлення Бога? Поведінка людини вже давно прогнила, і її осквернення вже давно зробило храм Божий невпізнаним. Людина, тим часом, досі продовжує свою власну роботу, постійно зверхньо

^a Це переклад фрази оригіналу «hú jǐǎ hǔ wēi», яка є китайським фразеологізмом. Вона стосується оповіді, у якій лисиця відлякує інших тварин, гуляючи в компанії тигра, у такий спосіб «позичивши» страх і престиж, якими користується тигр. Це метафора, яка використовується тут для позначення людей, які «позичають» чужий престиж, щоб лякати або пригнічувати інших людей.

дивлячись на Бога. Виглядає так, ніби її спротив Богові став висіченим на камені й незмінним, унаслідок чого вона воліла б бути проклятою, ніж далі терпіти неправильне поводження зі своїми словами й діями. Як могли б такі люди пізнати Бога? Як вони могли б знайти спокій із Богом? І як вони могли б бути придатними для того, щоб постати перед Богом? Безумовно, немає нічого поганого в тому, щоб присвятити себе Божому плану управління, але чому люди завжди ставлять Божу роботу й Божу повноту на задній план, самовіддано проливаючи власну кров і сльози? Дух безкорисливої відданості людей, безсумнівно, дорогоцінний; але як їм знати, що «шовк», який вони прядуть, абсолютно не здатний представляти те, чим є Бог? Добрі наміри людей, безспірно, дорогоцінні й рідкісні, однак як вони могли проковтнути «безцінний скарб»?¹³ Кожному з вас слід поміркувати про своє минуле: чому вас жодного разу не оминули безсердечна кара та прокляття? Чому люди завжди перебувають у таких «близьких стосунках» із величними словами та праведним судом? Чи справді Бог випробовує їх? Чи навмисно Бог очищає їх? І яким є входження людей під час рафінування? Чи вони дійсно знають Божу роботу? Які уроки люди засвоїли завдяки роботі Бога та власному входженню? Нехай люди не забувають Боже напучування, і нехай вони мають проникливе розуміння Божої роботи, чітко її визначають і належним чином управляють своїм власним входженням.

Робота та входження (10)

Те, що людство досягло такого значного поступу, є безпрецедентною ситуацією. Божа робота та входження людини йдуть уперед пліч-о-пліч, і, отже, Божа робота теж є захопливою подією, що не має аналогів. На сьогодні входження людини – це диво, яке вона ніколи раніше не могла собі уявити. Божа робота досягла свого зеніту, і, отже, «входження» людини¹ також досягло свого піку. Бог принизив Себе так низько, як тільки міг, і Він ніколи не протестував ні перед людством, ні перед всесвітом, ні перед усім сущим. Людина, тим часом, стоїть на голові Бога, і пригнічення людиною Бога досягло своєї вершини; усе досягло свого піку, і вже час для приходу дня праведності. Навіщо продовжувати дозволяти мороку покривати землю, а темряві – огортати всі народи? Бог спостерігає протягом декількох тисяч років – навіть десятків тисяч років – і Його терпимість давно досягла своєї межі. Він спостерігав за кожним рухом людства, Він спостерігав, як довго буйствуватиме людська несправедливість, і все ж людина, яка

¹³ «Безцінний скарб» стосується повноти Бога.

¹ «Входження» людини тут вказує на неслухняну поведінку людини. Мова тут іде не про входження людей у життя, що є позитивним явищем, а про їхні негативні дії й поведінку. Це в широкому сенсі стосується всіх учинків людини, які чинять опір Богові.

вже давно заціпеніла, нічого не відчуває. А хто спостерігав коли-небудь за діяннями Бога? Хто коли-небудь піднімав очі й дивився вдалечінь? Хто коли-небудь уважно слухав? Хто коли-небудь був у руках Усемогутнього? Усім людям дошкуляють уявні страхи.² Яка користь від купи сіна й соломи? Єдине, що вони можуть зробити, – це закатувати втіленого Бога до смерті. Хоча вони є лише купами сіна та соломи, все ж є одне, що вони роблять «найкраще»:³ катують Бога до смерті, а потім кричать, що «це радує серця людей». Яка згряя дрібноти! Примітно, що серед безперервного потоку людей вони зосереджують свою увагу на Богові, оточуючи Його непроникною блокадою. Їхній запал стає дедалі палючішим,⁴ вони оточили Бога ордами, так що Він не може зрушити ні на крок. У своїх руках вони тримають усіляку зброю й дивляться на Бога, ніби на ворога, а їхні очі сповнені гніву; їм не терпиться «розірвати Бога на шматки». Як приголомшливо! Чому людина й Бог стали такими непримиренними ворогами? Чи можливо, щоб між Богом, найбільш любим, і людиною існувала ворожнеча? Чи може бути так, що дії Бога не приносять користі людині? Чи вони шкодять людині? Людина спрямовує непорушний погляд на Бога, глибоко боячись, що Він прорветься крізь людську блокаду, повернеться на третє небо та знову кине людину до темниці. Людина побоюється Бога, вона як на голках і звиваючись рухається по землі поодаль, тримаючи «автомат», націлений на Бога серед людей. Це виглядає так, ніби при найменшому русі Бога людина знищить Його усього, усе Його тіло й увесь Його одяг – нічого не залишивши по Ньому. Відносини між Богом і людиною не підлягають відновленню. Бог незбагнений для людини; людина, тим часом, навмисно закриває очі й дуріє, абсолютно не бажаючи бачити Моє існування й не прощаючи Мого суду. Отже, коли людина цього не очікує, Я тихо відходжу, і більше не робитиму порівняння з людиною щодо того, хто високий, а хто низький. Людина – найнищіша «тварина» з усіх, і Я більше не бажаю прислухатися до неї. Я давно забрав усю Свою благодать назад до місця, де Я мирно перебуваю; оскільки людина така неслухняна, із якої причини їй продовжувати насолоджуватися Моєю дорогоцінною благодаттю? Я не бажаю марно дарувати Свою благодать силам, ворожим до Мене. Я хотів би подарувати Свої дорогоцінні плоди тим землеробам Ханаану, які є ревними й щиро вітають Моє повернення. Я бажаю тільки, щоб небеса тривали вічно, і, більше того, щоб людина ніколи не старіла, щоб небеса й людина вічно перебували в спокої, а ці вічнозелені «сосни й кипариси» вічно супроводжували Бога й вічно супроводжували небеса в спільному входженні в ідеальну еру.

² «Дошкуляють уявні страхи» використовується для глузування з уведеного в оману життя людської сутності. Це стосується потворного стану життя людства, у якому люди живуть разом із демонами.

³ «Найкраще» вжито глузливо.

⁴ «Запал стає дедалі палючішим» ужито глузливо, і це стосується потворного стану людини.

Я провів багато днів і ночей із людиною, Я жив у світі разом із людиною, і Я ніколи більше не пред'являв жодних вимог до людини; Я просто веду людину завжди вперед, Я нічого не роблю, окрім спрямування людини, і, заради долі людства, Я безперервно виконую роботу влаштування. Хто коли-небудь розумів волю Небесного Отця? Хто пройшов між небом і землею? Я більше не бажаю проводити з людиною її «старість», тому що людина занадто старомодна, вона нічого не розуміє; єдине, що вона знає, – це насолоджуватися приготованим Мною частуванням осторонь від усього іншого, ніколи не замислюючись ні про що інше. Людство занадто скупе; галас, похмурість і небезпека серед людей надто великі, і тому Я не хочу ділитися дорогоцінними плодами подолання, здобутими в останні дні. Нехай людина насолоджується багатими благословеннями, які вона сама створила, бо людина не вітає Мене – навіщо Мені змушувати людство зображати посмішку? Кожен куточок світу позбавлений тепла, у жодному ландшафті світу немає й сліду весни, бо, подібно до водної істоти, у людини немає анінайменшого тепла, вона – ніби труп, і навіть кров, що тече в її жилах, подібна до мерзлого льоду, який холодить серце. Де тепло? Людина прибила Бога до хреста без будь-якої на те причини, і після цього не відчувала анінайменших побоювань. Ніхто ніколи не відчував жалю, і ці жорстокі тирані досі планують «захопити живим»⁵ Сина Людського ще раз і передати Його розстрільній команді, щоб покласти край ненависті в їхніх серцях. Яка користь від того, що Я залишаюся на цій небезпечній землі? Якщо Я залишуся, єдине, що я принесу людині, – це конфлікт, і насилля, і нескінченні неприємності, тому що Я ніколи не приносив людині мир, тільки війну. Останні дні людства мусять бути наповнені війною, і місце призначення людини мусить звалитися посеред насилля й конфлікту. Я не бажаю розділяти «захват» війни, Я б не став супроводжувати кровопролиття й людські жертви, бо відкидання з боку людини привело Мене до «відчаю», і в Мене не вистачає духу дивитися на війни людей – нехай людина воює, скільки забажає. Я хочу відпочити, Я хочу спати; нехай демони будуть супутниками людства в його останні дні! Хто знає Мою волю? Оскільки людина не вітає Мене, і вона ніколи не чекала на Мене, Я можу тільки попрощатися з нею, і Я дарую їй кінцеве місце людства, Я залишаю всі Свої багатства людині, сію Своє життя серед людей, саджу насіння Свого життя на полі серця людини, залишаю йому вічні спогади, залишаю всю Свою любов людству й віддаю все, чим людина дорожить у Мені, людині, як дар любові, з якою ми прагнемо одне до одного. Я хотів би, щоб ми любили одне одного вічно, щоб наш учорашній день був тим прекрасним, що ми даруємо одне одному, бо Я вже повністю віддав Себе людству – які можуть бути в людини скарги? Я вже віддав усе Своє життя людині, і, не кажучи ні слова, Я наполегливо працював, щоб зорати

⁵ «Захопити живим» стосується насильницької й мерзенної поведінки людини. Людина жорстока й анінайменшою мірою не прощає Бога й висуває Йому абсурдні вимоги.

прекрасну землю любові до людства; Я ніколи не пред'являв жодних справедливих вимог до людини й нічого не робив, окрім як просто корився влаштуванням людини та створював красивіший завтрашній день для людства.

Хоча Божа робота багата й рясна, входження людини дуже неповноцінне. Що стосується спільної «справи» між людиною й Богом, то вона майже цілковито є роботою Бога; що стосується того, наскільки людина увійшла, їй майже нічого показати в цьому питанні. Людина, яка настільки зубожіла й сліпа, навіть міряється своєю силою з Богом сьогодення, тримаючи «древню зброю» в руках. Ці «примітивні мавпи» ледве здатні ходити прямо, і вони не відчувають сорому через свої «голі» тіла. Що дає їм право оцінювати роботу Бога? Очі багатьох із цих чотирилапих мавп наповнюються люттю, і вони виступають проти Бога з древньою кам'яною зброєю в руках, намагаючись ініціювати змагання людиномавп, подібного до якого світ ніколи раніше не бачив, провести змагання останніх днів між людиномавпами й Богом, яке стане відомим на всій землі. Більше того, багато з цих напівпрямохідних стародавніх людиномавп по вінці сповнені самовдоволення. Волосся, що вкриває їхні обличчя, злиплося; сповнені кровожерливих намірів, вони піднімають свої передні лапи. Їм ще належить повністю еволюціонувати в сучасну людину, тому іноді вони стоять прямо, а іноді повзають, краплі поту покривають їхнє чоло, немов рясні краплі роси, – їхня завзятість є самоочевидною. Дивлячись на первісну, давню людиномавпу, їхнього компаньйона, що стоїть на чотирьох громіздких і повільних кінцівках, який ледь здатен відбивати удари й не має сил давати відсіч, вони ледве можуть стримувати себе. У мить ока – перш ніж можна побачити, що сталося – «герой» на рингу падає додолу, задираючи кінцівки в повітря. Ті кінцівки, які всі ці роки неправильно стояли на землі, раптово перевернулися шкереберть, і в людиномавпи більше немає жодного бажання чинити опір. Із цього часу найдавнішу з людиномавп стерто з лиця землі – це дійсно «сумно». Ця древня людиномавпа так раптово зникла. Чому вона мусила так швидко зникнути з чудового світу людей? Чому вона не обговорила наступний крок стратегії зі своїми товаришами? Як шкода, що вона попрощалася зі світом, не залишивши секрету порівняння своїх сил із Богом! Як бездумно було з боку такої старої людиномавпи померти, не прошепотівши ні слова, не передавши своїм нащадкам «стародавньої культури й мистецтв». У неї не було часу покликати до себе найближчих, щоб сказати їм про свою любов; вона не залишила послання на кам'яній табличці, вона не розгледіла небесне сонце й нічого не сказала про свої невимовні труднощі. Роблячи свій останній подих, вона не поклікала своїх нащадків до свого вмираючого тіла, щоб сказати їм: «Не піднімайтеся на ринг, щоб кинути виклик Богові», перш ніж закрила свої очі, а чотири заціпенілі кінцівки залишилися назавжди стирчати догори, як гілки дерева, що здіймаються до неба. Здавалося, що вона померла гіркою смертю... Раптом із-під рингу лунає гучний регіт; одна з напівпрямохідних людиномавп виходить із себе; тримаючи в руках

більш прогресивну «кам'яну палицю» для полювання на антилоп або іншу дичину, ніж у старій людиномавпи, вона стрибає на ринг, повна люті, і в її голові є добре продуманий план.⁶ Виглядає так, ніби вона вчинила щось похвальне. Використовуючи «силу» своєї кам'яної палиці, їй вдається простояти прямо протягом «трьох хвилин». Якою великою є «міць» цієї третьої «ноги»! Вона тримала велику, незграбну, дурну напівпрямохідну людиномавпу в прямому положенні протягом трьох хвилин – не дивно, що ця поважна⁷ стара людиномавпа така владна. Звичайно ж, древній кам'яний інструмент «виправдовує свою репутацію»: є ручка ножа, кромка й наконечник, єдиним недоліком є відсутність блиску на лезі – як це прикро. Подивіться ще раз на «маленького героя» стародавніх часів, що стоїть на рингу й окидає зневажливим поглядом тих, хто внизу, неначе вони – безсилі підданці, а він – доблесний герой. У глибині душі він таємно гидує тими, хто стоїть перед сценою. «Країна в біді, і кожен із нас несе відповідальність, чому ви ухиляєтеся? Чи не тому, що ви бачите, що країні загрожує катастрофа, але не хочете вплутуватися в криваву битву? Країна знаходиться на межі катастрофи, чому ви не серед тих, хто першим проявляє занепокоєння й останнім шукає веселощів? Як ви можете спокійно спостерігати, як країна зазнає краху, а її народ занепадає? Чи готові ви нести ганьбу національного поневолення? Що за набрид нікчем!» Поки вона так думає, перед сценою спалахують бійки, і її очі лютують ще більше, неначе вони от-от почнуть метати⁸ полум'я. Їй не терпиться, аби Бог зазнав невдачі ще перед битвою, їй відчайдушно хочеться умертвити Бога, щоб ошчасливити людей. Та вона не знає, що хоча її кам'яне знаряддя, може, й має заслужену славу, воно ніколи не змогло б протистояти Богові. Перш ніж вона встигла захиститися, перш ніж вона встигла впасти й звестися на ноги, вона захиталася вперед-назад, не бачачи на обидва ока. Вона падає до свого старого предка й більше не піднімається; міцно стискаючи стародавню людиномавпу, вона вже не кричить і визнає свою неповноцінність, більше не відчуваючи бажання чинити опір. Ті дві бідні людиномавпи помирають перед рингом. Як прикро, що предки людства, які дожили до сьогодення, померли в невігластві того дня, коли зійшло сонце праведності! Як нерозумно, що вони дозволили такому великому благословенню пройти повз них, що в день свого благословення людиномавпи, які чекали тисячі років, забрали ті благословення в підземне царство, щоб «насолодитися» ними із царем дияволів! Чому б не зберегти ці благословення у світі живих, щоб насолоджуватися ними разом із синами та дочками? Вони просто напрошуються

⁶ «У її голові є добре продуманий план» сказано глузливо, і це стосується того, що люди не знають самих себе й несвідомі свого реального духовного стану. Це зневажливе твердження.

⁷ «Поважний» ужито глузливо.

⁸ «Метати» вказує на потворний стан людей, які киплять від люті, коли Бог перемагає їх. Це слово вказує на ступінь їхнього протистояння Богові.

на неприємності! Яка це марна втрата, коли заради невисокого статусу, репутації та марнославства вони на своє горе були вбиті, борючись за те, щоб першими відкрити ворота пекла та стати його синами. Така ціна геть-чисто не потрібна. Як шкода, що такі старі предки, які були так «сповнені національного духу» могли бути такими «суворими до себе, але такими терпимими до інших», закриваючи себе в пеклі, а тих безсилих підданців – зовні. Де можна знайти таких «народних представників», як ці? Заради «добробуту своїх нащадків» та «мирного життя майбутніх поколінь» вони не дозволяють Богу втручатися, і тому не звертають уваги на своє власне життя. Вони присвячують себе «національній справі» без жодних обмежень, входячи в підземне царство без єдиного слова. Де можна знайти такий націоналізм? Борючись із Богом, вони не бояться ні смерті, ні кровопролиття, і ще менше вони турбуються про завтрашній день. Вони просто виходять на поле бою. Як прикро, що єдине, що вони отримують за свій «дух відданості», – це вічний жаль і поглинання вічно палаючим полум'ям пекла!

Як інтригує! Чому люди завжди відкидали й паплюжили втілення Бога? Чому люди ніколи не мають жодного розуміння щодо втілення Бога? Чи може бути так, що Бог прийшов не в той час? Чи може бути так, що Бог прийшов не в те місце? Чи може бути так, що це відбувається тому, що Бог діє одноосібно, без «візуючого підпису» людини? Можливо, це тому, що Бог прийняв власне рішення без дозволу людини? Факти свідчать про те, що Бог надав попереднє повідомлення. Бог не зробив щось не те, ставши плоттю – чи Він мусить отримувати згоду людини? Більше того, Бог давним-давно нагадав людині; можливо, люди забули. Люди не винні, бо вони вже давно настільки розбещені сатаною, що нічого не можуть зрозуміти з того, що відбувається під небесами, не кажучи вже про події в духовному світі! Яка ганьба, що предки людини, людиномавпи, загинули на рингу, але це не дивно: небо й земля ніколи не були сумісними, і як могли людиномавпи, чії уми зроблені з каменю, утямити собі, що Бог може знову стати плоттю? Як сумно, що такий «старий», якому «виповнилося шістдесят років», помер у день явлення Бога. Хіба це не диво, що він пішов зі світу без благословень у момент приходу такого величного благословення? Утілення Бога викликало ударні хвилі у всіх релігіях і сферах, воно «привело в замішання» первісний порядок релігійних кіл і потрясло серця всіх тих, хто жадає явлення Бога. Хто не поклоняється? Хто не прагне побачити Бога? Бог особисто був серед людей протягом багатьох років, але людина ніколи цього не усвідомлювала. Сьогодні явився Сам Бог і явив Свою ідентичність масам – як це може не радувати людське серце? Колись Бог ділив радості й печалі з людиною, а сьогодні Він возз'єднався з людством і ділиться з ним історіями про минулі часи. Після того як Він пішов із Юдеї, люди не могли знайти жодного Його сліду. Вони жадають ще раз зустрітися з Богом, не відаючи, що сьогодні вони знову зустрілися й возз'єдналися з Ним. Як це могло не викликати думок про вчорашній день? Цього дня, дві тисячі років тому, Симон, син Йонин,

нащадок юдеїв, побачив Ісуса Спасителя, їв із Ним за одним столом і, слідуючи за Ним протягом багатьох років, відчував до Нього ще глибшу прихильність: він любив Його від щирого серця; він глибоко любив Господа Ісуса. Юдейський народ нічого не знав про те, що це золотоволосе немовля, яке народилося в холодних яслах, було першим образом втілення Бога. Усі вони думали, що Він був таким, як вони; ніхто не вважав Його якимось іншим – як люди могли пізнати цього пересічного та звичайного Ісуса? Юдейський народ сприймав Його як юдейського сина свого часу. Ніхто не дивився на Нього як на любого Бога, і люди тільки те й робили, що сліпо висували до Нього вимоги, просячи, щоб Він дарував їм багаті й рясні милості, мир і радість. Вони знали тільки, що, як у мільйонера, у Нього було все, чого тільки можна було бажати. І все ж люди ніколи не ставилися до Нього як до улюбленого; тогочасні люди не любили Його, а лише протестували проти Нього й ставили Йому ірраціональні вимоги. Він ніколи не чинив опір, але постійно давав людині милість, хоча людина й не знала Його. Він тільки мовчки дарував людині тепло, любов і милосердя, і навіть більше того, Він дав людині нові засоби практики, звільнивши людину з пут закону. Людина не любила Його, вона лише заздрила Йому й визнавала Його виняткові таланти. Як могло сліпе людство знати, яким великим було приниження, перенесене любим Ісусом Спасителем, коли Він прийшов до людства? Ніхто не звертав уваги на Його бідування, ніхто не знав про Його любов до Бога Отця, і ніхто не міг знати про Його самотність; хоча Марія й була Його біологічною матір'ю, як вона могла знати думки в серці милосердного Господа Ісуса? Хто знав про невимовні страждання, перенесені Сином Людським? Після того, як тогочасні люди висунули Йому свої прохання, вони холодно відсунули Його на задній план і вигнали Його назовні. Тож Він блукав вулицями день за днем, рік за роком, повільно пливучи роками, аж доки не прожив тридцять три важкі роки, які були й довгими, і короткими водночас. Коли Він був потрібен людям, вони запрошували Його до своїх домівок з усміхненими обличчями, намагаючись поставити Йому вимоги, а після того, як Він робив їм Свій внесок, вони негайно випихали Його за двері. Люди їли те, що було дано з Його вуст, вони пили Його кров, вони насолоджувалися милостями, які Він дарував їм, але вони також чинили Йому опір, бо ж вони ніколи не знали, хто дав їм їхнє життя. Зрештою, вони прибили Його до хреста, але Він однаково не видав ані звуку. Навіть сьогодні Він зберігає мовчання. Люди їдять Його плоть, вони п'ють Його кров, вони їдять їжу, яку Він готує для них, і вони йдуть шляхом, який Він відкрив для них, але вони досі мають намір відкинути Його; вони фактично ставляться до Бога, який дав їм їхнє життя, як до ворога, і натомість ставляться до тих, хто є такими ж рабами, як і вони, як до Отця Небесного. Хіба в цьому вони не чинять Йому навмисний опір? Як Ісус дійшов до смерті на хресті? Чи вам відомо? Хіба Його не зрадив Юда, який був найближчим до Нього та їв Його, пив Його й насолоджувався Ним? Хіба Юда не зрадив Ісуса, бо Він був ніким іншим, як незначним, звичайним учителем? Якби

люди дійсно бачили, що Ісус був надзвичайним і Тим, хто був із неба, як вони могли б прибити Його живим до хреста й тримати там добу, аж доки Його тіло не стало бездиханим? Хто може знати Бога? Люди тільки те й роблять, що насолоджуються Богом із ненаситною жадібністю, але вони ніколи не знали Його. Їм було дано палець, а вони відкусили руку по лікоть, і вони роблять «Ісуса» повністю слухняним виконавцем їхніх команд і наказів. Хто коли-небудь виявляв милосердя до цього Сина Людського, якому ніде й голову прихилити? Хто коли-небудь думав про те, щоб об'єднати з Ним зусилля задля виконання доручення Бога Отця? Хто коли-небудь думав про Нього? Хто коли-небудь зважав на Його труднощі? Без крихти любові людина смикає Його взад-вперед; людина не знає, звідки взялися її світло й життя, і тільки те й робить, що таємно планує, як ще раз розіп'яти «Ісуса» двотисячолітньої давності, який зазнав болю серед людей. Чи справді «Ісус» збуджує таку ненависть? Невже все, що Він зробив, давно забуто? Ненависть, що накопичувалася тисячі років, нарешті вирветься назовні. Ви, особи єврейського типу! Коли взагалі «Ісус» був ворожим до вас, щоб ви так ненавиділи Його? Він так багато зробив і так багато сказав – невже все це не йде вам на користь? Він віддав вам своє життя, не просячи нічого взамін, Він дав вам Свою повноту – чи ви дійсно досі хочете з'їсти Його живцем? Він віддав вам усього Себе, нічого не приховуючи, ніколи не насолоджуючись світською славою, теплом серед людей, любов'ю серед людей або всіма благословеннями серед людей. Люди так підло ставляться до Нього, Він ніколи не насолоджувався всіма багатствами на землі, Він присвячує все Своє щире, пристрасне серце людині, Він повністю присвятив Себе людству – а хто хоч колись дарував Йому тепло? Хто коли-небудь утішав Його? Людина згромадила на Нього весь тиск, вона передала Йому всі нещастя, вона нав'язала Йому найбільш невдалі переживання серед людей, вона звинувачує Його у всій несправедливості, а Він мовчазно це прийняв. Хіба Він коли-небудь виказував комусь протест? Хіба Він коли-небудь просив у когось невеликого відшкодування? Хто коли-небудь виявляв до Нього хоч якесь співчуття? У кого з вас, як у нормальних людей, не було романтичного дитинства? У кого не було барвистої юності? У кого немає тепла близьких людей? Хто живе без любові рідних і друзів? Хто позбавлений поваги з боку інших? Хто не має теплої родини? Хто позбавлений розради своїх близьких? І чи мав Він коли-небудь будь-що із цього? Хто коли-небудь дарував Йому трохи тепла? Хто коли-небудь дав Йому хоч крихту розради? Хто коли-небудь показував Йому трохи людської моралі? Хто коли-небудь був терпимим до Нього? Хто коли-небудь був із Ним у важкі часи? Хто коли-небудь був поруч із Ним на важкій життєвій ниві? Людина ніколи не послаблювала своїх вимог до Нього; вона просто ставить Йому вимоги без жодних докорів сумління, неначе, прийшовши у світ людей, Він мусить бути волонтером або конем людини, її бранцем і повинен віддати всього Себе людині; а якщо ні, то людина ніколи не простить Його, ніколи не буде ставитися до Нього

поблажливо, ніколи не назве Його Богом і ніколи не поважатиме Його. Людина надто сувора у своєму ставленні до Бога, ніби налаштована катувати Бога до смерті, лише після якої вона послабить свої вимоги до Бога; інакше людина ніколи не знизить стандартів своїх вимог до Нього. Як таку людину не зневажатиме Бог? Хіба це не трагедія сьогодення? Людської совісті ніде не видно. Людина продовжує говорити, що відплатить за Божу любов, але вона критично аналізує Бога й мучить Його до смерті. Хіба це не «секретний рецепт» її віри в Бога, переданий їй її предками? Немає такого місця, де не було б «юдеїв», і сьогодні вони продовжують виконувати ту ж роботу, вони досі виконують ту саму роботу протистояння Богові, водночас вірячи, що вони високо підносять Бога. Як могли б очі людини пізнати Бога? Як людина, що живе в плоті, могла б ставитися, як до Бога, до втіленого Бога, що прийшов від Духа? Хто з людей міг би знати Його? Де істина серед людей? Де істинна праведність? Хто здатний пізнати характер Бога? Хто може змагатися з Богом на небесах? Не дивно, що, коли Бог прийшов до людей, ніхто не пізнав Його, і Його було відкинуто. Як може людина миритися з існуванням Бога? Як вона може дозволити світлу вигнати темряву зі світу? Хіба все це не стосується благородної відданості людини? Хіба це не пряме входження людини? І хіба робота Божа не зосереджена на входженні людини? Я хотів би, щоб ви об'єднали Божу роботу зі входженням людини, і встановили хороші стосунки між людиною й Богом, і з максимальним зусиллям виконували обов'язок, який мусить бути виконаний людиною. Завдяки цьому Божа робота згодом добіжить кінця, а її завершальним моментом буде здобуття Ним слави!

Бачення роботи Бога (1)

Іван сім років трудився задля Ісуса і вже проклав шлях на момент, коли прийшов Ісус. До цього Євангеліє Царства Небесного, проповідуване Іваном, було почуто по всій землі, так що воно поширилося по всій Юдеї, і всі називали його пророком. У той час цар Ірод хотів убити Івана, але не наважився, тому що народ щиро поважав Івана, й Ірод боявся, що, якщо він уб'є Івана, вони повстануть проти нього. Робота, виконана Іваном, пустила коріння серед простих людей, і він зробив із юдеїв віруючих. Протягом семи років він прокладав шлях для Ісуса, аж до того часу, коли Ісус почав здійснювати Своє служіння. Із цієї причини Іван був найбільшим із усіх пророків. Тільки після того, як Івана було кинуто до в'язниці, Ісус почав свою офіційну роботу. До Івана ніколи не було пророка, який проклав шлях для Бога, тому що до Ісуса Бог ніколи раніше не ставав плоттю. Отже, із усіх пророків аж до його часу, Іван був єдиним, хто проклав шлях втіленому Богу, і таким чином Іван став найбільшим пророком Старого і Нового Заповітів. Іван почав поширювати Євангеліє Царства Небесного за сім років до хрещення Ісуса. Людям

робота, яку він робив, здавалася вищою, ніж пізніша робота Ісуса, але, тим не менш, він був усього лише пророком. Він працював і говорив не в храмі, а в містах і селах за його межами. Це він робив, звичайно, серед людей юдейського народу, особливо серед тих, хто був бідний. Іван рідко контактував із людьми з вищих верств суспільства, і він поширював Євангеліє тільки серед простих людей Іудеї. Це було зроблено для того, щоб підготувати потрібних людей для Господа Ісуса і підготувати відповідні місця для виконання Ним роботи. Із таким пророком, як Іван, який проклав шлях, Господь Ісус зміг відразу ж після Свого прибуття стати на Свій хресний шлях. Коли Бог став плоттю, щоб виконувати Свою роботу, Йому не потрібно було виконувати роботу з вибору людей, і Йому також не потрібно було особисто шукати людей або місце, в якому можна було б працювати. Він не робив такої роботи, коли прийшов; потрібна людина вже приготувала для Нього такі речі ще до Його приходу. Іван вже завершив цю роботу до того, як Ісус почав Свою роботу, бо, коли втілений Бог прибув, щоб виконати Свою роботу, Він відразу ж приступив до роботи над тими, хто давно чекав на Нього. Ісус прийшов не для того, щоб здійснювати людську роботу щодо виправлення. Він прийшов тільки для того, щоб виконати служіння, яке повинен був виконати Він; усе інше не мало до Нього ніякого відношення. Коли прийшов Іван, він не зробив нічого, крім як вивів із храму і з-посеред юдеїв групу тих, хто прийняв Євангеліє Царства Небесного, щоб вони могли стати об'єктами роботи Господа Ісуса. Іван працював протягом семи років, тобто поширював Євангеліє протягом семи років. Під час своєї роботи Іван зробив не так вже й багато чудес, бо його робота полягала в тому, щоб прокладати шлях; його робота була роботою підготовки. Уся інша робота, яку збирався здійснити Ісус, не мала до нього жодного відношення; він тільки просив людей сповідувати свої гріхи і каятися і хрестив людей, щоб вони могли отримати спасіння. Хоча він зробив нову роботу і відкрив шлях, яким людина ніколи раніше не йшла, все ж він тільки проклав шлях для Ісуса. Він був просто пророком, який виконував підготовчу роботу, і він був нездатний виконати роботу Ісуса. Хоча Ісус не був першим, хто проповідував Євангеліє Царства Небесного, і хоча Він продовжував іти шляхом, на який ступив Іван, все ж не було нікого іншого, хто міг би виконувати Його роботу, і вона була вищою, ніж робота Івана. Ісус не міг підготувати Свій власний шлях; Його робота виконувалася безпосередньо від імені Бога. І тому, скільки б років не працював Іван, він усе одно був пророком і тим, хто прокладав шлях. Три роки роботи, виконаної Ісусом, перевершили сім років роботи Івана, бо суть Його роботи була іншою. Коли Ісус почав нести Своє служіння, тобто коли робота Івана добігла кінця, Іван підготував достатньо людей і місць для використання Господом Ісусом, і цього було достатньо для того, щоб Господь Ісус розпочав трирічну роботу. І ось, як тільки робота Івана була завершена, Господь Ісус офіційно почав Свою власну роботу, і слова, сказані Іваном, були відкинуті в сторону. Це тому, що робота, виконана Іваном, була тільки заради переходу, і його слова не були словами життя,

які привели б людину до нового зростання; у кінцевому підсумку, його слова були лише для тимчасового використання.

Робота, яку здійснив Ісус, не була надприродною; у ній був певний процес, і все це рухалося вперед відповідно до звичайних законів речей. Станом на останні шість місяців Свого життя Ісус із упевненістю знав, що Він прийшов, щоби зробити цю роботу, і Він знав, що Він прийшов, щоби бути прибитим цвяхами до хреста. Перш ніж бути розп'ятим, Ісус постійно молився Богу Отцю, так само, як Він тричі молився в Гетсиманському саду. Після хрещення Ісус здійснював Своє служіння протягом трьох із половиною років, а Його офіційна робота тривала два з половиною роки. Протягом першого року Його звинувачував сатана, переслідували люди і Він зазнав людської спокуси. Виконуючи Свою роботу, Він подолав багато спокус. В останні шість місяців, коли Ісус скоро мав бути розп'ятий, із вуст Петра вийшли слова про те, що Він був Сином Бога живого, що Він був Христом. Тільки тоді Його робота стала відома всім, і тільки тоді Його особистість була розкрита загалу. Після цього Ісус сказав Своїм учням, що Він повинен бути розп'ятий за людей і що через три дні Він воскресне; що Він прийшов, щоб здійснити справу відкуплення, і що Він – Спаситель. Тільки в останні шість місяців Він розкрив свою особистість і роботу, яку мав намір виконати. Це також був час Бога, і саме так повинна була бути виконана та робота. У той час частина роботи Ісуса відповідала Старому Заповіту, а також законам Мойсея і словам Єгови в період Закону. Усе це Ісус використовував для виконання частини Своєї роботи. Він проповідував людям і навчав їх у синагогах, і Він використовував передбачення пророків у Старому Заповіті, щоб викрити фарисеїв, які були ворожими до Нього, і використовував слова з Писання, щоб виявити їхній непослух і таким чином засудити їх. Бо вони зневажали те, що зробив Ісус; зокрема, велика частина роботи Ісуса не була виконана відповідно до законів Писання, і, більше того, те, чого Він навчав, було вище їхніх власних слів і навіть вище того, що було передвіщено пророками в Писанні. Робота Ісуса була звершена тільки заради відкуплення людини і заради розп'яття, і тому Йому не було потреби говорити більше слів, щоб завоювати будь-яку людину. Багато чого з того, чому Він навчав людей, було взято зі слів Писання, і навіть якщо Його робота не перевершувала Писання, все ж Він був здатний здійснити роботу розп'яття. Його робота була не роботою слова і не роботою, спрямованою на підкорення людства, але роботою, мета якої полягала у відкупленні людства. Він діяв тільки як жертва за гріх людства, і не діяв як джерело слова для людства. Він не здійснював роботу язичників, яка була роботою із завоювання людини, але роботу розп'яття, роботу, яка виконувалася серед тих, хто вірив в існування Бога. Незважаючи на те, що Його робота була виконана на підставі Писання, і хоча Він використовував те, що було передбачено старими пророками, щоб засудити фарисеїв, цього було достатньо, щоб завершити роботу розп'яття. Якби сьогоднішня робота все ще здійснювалася на основі передбачень

старих пророків у Писанні, тоді було б неможливо вас підкорити, оскільки в Старому Заповіті немає записів про непослух і гріхи вас, китайського народу, і немає історії про ваші гріхи. Отже, якби ця робота все ще залишалася в Біблії, ви би ніколи не поступилися. Біблія описує лише обмежену історію ізраїльтян, таку, на підставі якої не можна встановити, чи є ви злими чи добрими, або судити вас. Уявіть, що Я мав би судити вас відповідно до історії ізраїльтян – чи йшли б ви услід за Мною, як ви це робите сьогодні? Чи ви знаєте, наскільки складними ви є? Якби на цьому етапі не було вимовлено ні слова, то було б неможливо завершити роботу підкорення. Оскільки Я прийшов не для того, щоб бути прибитим цвяхами до хреста, Я повинен говорити слова, які відокремлені від Біблії, щоб ви могли бути підкорені. Робота, виконана Ісусом, була просто на етап вище, ніж Старий Заповіт; вона була використана для того, щоб дати початок періоду і для ведення цього періоду. Чому Він сказав: «Я прийшов не для того, щоб зруйнувати Закон, але щоб виконати Закон»? Проте в Його роботі було багато чого, що відрізнялося від законів і заповідей, яких дотримувалися ізраїльтяни Старого Заповіту, бо Він прийшов не для того, щоб коритися закону, а для того, щоб виконати його. Процес його виконання включав у себе багато практичних речей: Його робота була більш практичною і реальною, і, крім того, вона була більш живою, а не сліпим дотриманням правил. Хіба ізраїльтяни не дотримувалися суботи? Коли прийшов Ісус, Він не дотримувався суботи, бо Він сказав, що Син Людський є Господом суботи, і коли прийшов Господь суботи, Він діяв так, як Сам бажав. Він прийшов, щоб виконати закони Старого Заповіту і змінити закони. Усе, що робиться сьогодні, засноване на сьогоднішній, однак воно все ще ґрунтується на фундаменті роботи Єгови в період Закону, і воно не виходить за ці рамки. Стежити за своїм язиком і не чинити перелюб, наприклад, – хіба це не закони Старого Заповіту? Сьогодні те, що вимагається від вас, не обмежується лише Десятьма заповідями, але складається із заповідей і законів вищого порядку, ніж ті, що були раніше. Однак це не означає, що те, що було раніше, було скасовано, бо кожен етап Божої роботи здійснюється на основі попереднього етапу. Що стосується роботи, яку Єгова тоді зробив в Ізраїлі, наприклад, вимагаючи від людей приносити жертви, шанувати своїх батьків, не поклонятися ідолам, не нападати і не проклинати інших, не чинити перелюб, не курити і не пити, не їсти мертвечину і не пити кров – хіба це не складає основу вашої практики навіть сьогодні? Саме на фундаменті минулого ця робота проводиться аж до сьогоднішнього дня. Хоча закони минулого більше не згадуються і до тебе пред'явлено нові вимоги, ці закони аж ніяк не скасовані, а навпаки, підвищені. Сказати, що вони були скасовані, означає, що попередній період застарів, у той час як є деякі заповіді, яких ти повинен дотримуватися всю вічність. Заповіді минулого вже втілені на практиці, уже стали буттям людини, і немає необхідності робити особливий акцент на таких заповідях, як «не кури», «не пий» тощо. На цьому фундаменті встановлюються нові заповіді відповідно до

ваших сьогоднішніх потреб, відповідно до вашого духовного стану та відповідно до сьогоднішньої роботи. Установлення заповідей для нового періоду означає не скасування заповідей старого періоду, а піднесення їх на вищий рівень на цій основі, щоб зробити дії людини більш досконалими і більш відповідними реальності. Якби сьогодні від вас вимагалось тільки виконувати заповіді й дотримуватися законів Старого Заповіту у такий же спосіб, як від ізраїльтян, і якби від вас навіть вимагалось запам'ятовувати закони, встановлені Єговою, не було б жодної можливості того, що ви могли б змінитися. Якщо б ви дотримувалися лише цих небагатьох обмежених заповідей або запам'ятовували незліченні закони, ваш старий характер залишився б глибоко вкоріненим, і не було б жодного способу викоринити його. Таким чином, ви ставали б усе більш розбещеними, і жоден із вас не став би слухняним. Це означає, що кілька простих заповідей або незліченні закони нездатні допомогти вам пізнати діяння Єгови. Ви не такі, як ізраїльтяни: дотримуючись законів і запам'ятовуючи заповіді, вони змогли бути свідками діянь Єгови і присвятити свою відданість Йому одному. Але ви не здатні досягти цього, і кілька заповідей Старого Заповіту не тільки не можуть спонукати вас віддати своє серце або захистити вас, але натомість зроблять вас слабкими та змусять вас упасти в ад. Бо Моя робота – це робота завоювання, і вона спрямована на ваш непослух і ваш старий характер. Добрі слова Єгови та Ісуса далекі від суворих слів суду сьогодні. Без таких суворих слів було б неможливо підкорити вас, «експертів», які були неслухняні протягом тисяч років. Закони Старого Заповіту давно втратили свою силу над вами, а суд сьогоднішнього дня набагато більш грізний, ніж давні закони. Те, що найбільше підходить для вас, – це суд, а не дріб'язкові обмеження на підставі законів, бо ви – не людство періоду самого початку, а людство, яке було зіпсованим протягом тисячоліть. Те, чого людина повинна досягти зараз, відповідає реальному стану сучасної людини, відповідно до духовного рівня й фактичного духовного стану сучасної людини, і це не вимагає виконання тобою правил. Це робиться для того, щоб можна було досягнути змін у твоєму старому характері, і для того, щоб ти міг відкинути свої уявлення. Ти вважаєш, що заповіді – це правила? Можна сказати, що вони є нормальними вимогами до людини. Це не правила, яких ти повинен дотримуватися. Візьмемо, наприклад, заборону куріння – чи це правило? Це не правило! Цього вимагає нормальна людська сутність; це не правило, а щось, визначене для всього людства. Сьогодні десяток заповідей, які були викладені, також не є правилами; це те, що потрібно для досягнення нормальної людської сутності. Люди не володіли такими речами або не знали про них у минулому, і тому люди повинні досягти їх сьогодні, і такі речі не вважаються правилами. Закони – це не те ж саме, що правила. Правила, про які Я говорю, відносяться до церемоній, формальностей або збочених і помилкових практик людини; це – настанови, які не допомагають людині, не приносять їй жодної користі; вони формують курс дій, який не має сенсу. Це – підсумок правил, і такі

правила повинні бути відкинуті, оскільки вони не приносять ніякої користі людині. Саме те, що приносить користь людині, має бути застосовано на практиці.

Бачення роботи Бога (2)

Євангеліє покаяння було проповідано в період Благодаті, і якби людина увірувала, вона була б спасенною. Сьогодні замість спасіння мова йде тільки про завоювання і вдосконалення. Ніколи не говориться про те, що, якщо одна людина повірить, уся її сім'я буде благословенна, або що той, хто одного разу отримав спасіння, назавжди спасений. Сьогодні ніхто не вимовляє цих слів, і такі речі застаріли. У той час робота Ісуса була роботою з відкуплення всього людства. Гріхи всіх, хто вірив у Нього, були прощені; за умови, що ти вірив у Нього, Він відкупив тебе; якщо ти вірив у Нього, ти більше не був грішником, тебе було звільнено від твоїх гріхів. Ось що означало бути врятованим і бути виправданим через віру. І все ж у тих, хто увірував, залишалося те, що було бунтівним і протистояло Богу, і що все ж повинно було бути поступово видалено. Спасіння не означало, що людина була повністю здобута Ісусом, але що людина більше не була у гріху, що їй були прощені її гріхи. За умови, що ти вірував, ти ніколи більше не перебував у гріху. У той час Ісус виконав багато роботи, яка була незрозуміла Його учням, і сказав багато такого, чого люди не розуміли. Причина цього в тому, що в той час Він не давав багатьох пояснень. Таким чином, через кілька років після Його відходу Матвій склав родовід Ісуса, а інші також виконали багато роботи з волі людини. Ісус прийшов не для того, щоб удосконалити і здобути людину, а для того, щоб виконати один етап роботи: принести Євангеліє Царства Небесного і завершити роботу розп'яття. І ось, як тільки Ісус був розп'ятий, Його робота була повністю завершена. Але на нинішньому етапі – під час роботи завоювання – має бути сказано більше слів, має бути зроблено більше роботи, і має відбуватися багато процесів. Точно так само повинні бути розкриті таємниці роботи Ісуса і Єгови, щоб усі люди могли мати розуміння та ясність у своїй вірі, бо це робота останніх днів, а останні дні – це кінець Божої роботи, час завершення роботи. Цей етап роботи роз'яснить тобі закон Єгови і відкуплення Ісуса, і головним чином він є для того, щоб ти міг зрозуміти всю роботу Божого шеститисячолітнього плану управління і оцінити всю значущість і суть цього шеститисячолітнього плану управління, і зрозуміти мету всієї роботи, виконаної Ісусом, і слів, які Він говорив, і навіть твоєї сліпої віри в Біблію і поклоніння їй. Цей етап дозволить тобі усе це ґрунтовно зрозуміти. Ти прийдеш до розуміння як роботи, виконаної Ісусом, так і роботи Бога сьогодні; ти зрозумієш і побачиш усю істину, життя і шлях. На етапі роботи, виконаної Ісусом, чому Ісус пішов, не виконавши заключну роботу? Тому що етап роботи Ісуса не був завершальною роботою. Коли Його було прибито до хреста, Його слова також

завершилися; після Його розп'яття Його робота повністю завершилася. Теперішній етап відрізняється: тільки після того, як слова будуть вимовлені сповна і вся Божа робота добіжить свого кінця, Його робота завершиться. На етапі роботи Ісуса було багато слів, які залишилися невимовленими або не були повністю сформульовані. Однак Ісуса не турбувало, що Він говорив чи не говорив, тому що Його служіння не було служінням слів, і тому після того, як Він був прибитий до хреста, Він відійшов. Цей етап роботи був головним чином заради розп'яття і відрізняється від нинішнього етапу. Цей поточний етап роботи призначений головним чином для завершення, розчищення і доведення всієї роботи до кінця. Якщо слова не будуть вимовлені до самого кінця, не буде ніякого способу завершити цю роботу, оскільки на цьому етапі роботи вся робота доводиться до кінця і виконується за допомогою слів. У свій час Ісус виконав багато роботи, яка була незбагненною для людини. Він тихо пішов, і сьогодні все ще є багато тих, хто не розуміє Його слів, чие розуміння хибне, хоча вони вірять у те, що воно правильне, і не знають, що вони помиляються. Заключний етап приведе Божу роботу до повного виконання і забезпечить її завершення. Усі прийдуть до розуміння і знання Божого плану управління. Уявлення людини, її наміри, її помилкове і абсурдне розуміння, її уявлення про роботу Єгови та Ісуса, її погляди на язичників та інші її відхилення і помилки буде виправлено. І людина зрозуміє всі правильні життєві шляхи, і всю працю, виконану Богом, і всю істину. Коли це станеться, цей етап роботи добіжить свого кінця. Робота Єгови полягала в створенні світу, це був початок; цей етап праці є закінченням праці, і це завершення. На початку Божа праця здійснювалася серед обраних Ізраїлю, і це був світанок нової епохи в найсвятішому з усіх місць. Останній етап праці здійснюється в найбільш нечистій із усіх країн, щоб судити світ і покласти край цьому періоду. На першому етапі Божа праця виконувалася в найсвітлішому з усіх місць, а останній її етап відбувається в найтемнішому з усіх місць, і ця темрява буде вигнана, світло проявиться, і всі люди будуть підкорені. Коли люди цього найбільш нечистого і найтемнішого з усіх місць будуть підкорені, і все населення визнає, що є Бог, який є істинним Богом, і кожна людина буде повністю переконана, тоді цей факт буде використаний для виконання праці щодо завоювання по всьому всесвіту. Цей етап праці є символічним: як тільки праця цього періоду буде завершена, робота шеститисячолітнього управління добіжить кінця. Як тільки ті, хто знаходиться в найтемнішому з усіх місць, будуть підкорені, само собою зрозуміло, що так буде і всюди. Таким чином, тільки праця з підкорення в Китаї несе в собі значимий символізм. Китай уособлює всі сили темряви, а народ Китаю представляє всіх тих, хто від плоті, від сатани, від плоті й крові. Саме китайський народ найбільше був розбещений великим червоним драконом, у якого найсильніше протистояння Богу, і чия людська сутність найбільш низька і нечиста, і тому вони є зразком усього розбещеного людства. Це не означає, що в інших країнах взагалі немає проблем; уявлення у всіх людей однакові, і хоча люди в цих

країнах можуть мати високий духовний рівень, якщо вони не знають Бога, то, певно, що вони чинять Йому опір. Чому євреї також чинили опір Богу й кидали Йому виклик? Чому фарисеї теж виступали проти Нього? Чому Юда зрадив Ісуса? У той час багато хто з учнів не знав Ісуса. Чому після того, як Ісус був розп'ятий і воскрес, люди все ще не вірили в Нього? Хіба людський непослух не однаковий? Справа просто в тому, що народ Китаю ставлять у приклад, і коли він буде завойований, він стане прикладом і зразком для наслідування та послужить орієнтиром для інших. Чому Я завжди говорив, що ви є доповненням до Мого плану управління? Саме в народі Китаю розтління, нечистота, несправедливість, опір і бунтарство проявляються найбільш повно і постають у всіх їхніх різноманітних формах. З одного боку, вони мають низький духовний рівень, а з іншого, їхні життя та образ думок відсталі, а їхні звички, соціальне оточення, сім'я за народженням – всі бідні і найбільш відсталі. Їхній статус теж низький. Робота в цьому місці символічна, і після того, як ця пробна робота буде виконана повністю, подальша Божа робота буде набагато легшою. Якщо цей етап роботи може бути завершений, то й само собою зрозуміло, що подальша робота також. Як тільки цей етап роботи буде завершено, буде повністю досягнуто великого успіху, і робота із завоювання по всьому всесвіті прийде до повного завершення. Насправді, як тільки робота серед вас буде успішною, це буде рівнозначно успіху у всьому всесвіті. У цьому значимість того, чому Я спонукаю вас діяти як взірці та зразки. Бунтарство, опір, нечистота, несправедливість – усе це присутнє в цих людях, і в них представлена вся бунтарська суть людства. Вони особливі у своєму роді. Таким чином, вони є втіленням суті роботи з підкорення, і як тільки вони будуть підкорені, вони, природно, стануть взірцями та зразками для наслідування для інших. Ніщо не було більш символічним, ніж перший етап цієї праці, здійснений в Ізраїлі: ізраїльтяни були найсвятішим і найменш розбещеним з усіх народів, і тому світанок нової епохи на цій землі мав першорядне значення. Можна сказати, що пращури людини походять із Ізраїлю, і що Ізраїль був місцем народження Божої праці. На початку ці люди були найсвятішими, і всі вони поклонялися Єгови, і Божа праця в них змогла принести найбільші результати. Уся Біблія описує роботу двох періодів: одна була роботою періоду Закону, а інша – роботою періоду Благодаті. У Старому Заповіті записані слова Єгови, звернені до ізраїльтян, і Його робота в Ізраїлі; в Новому Заповіті записана робота Ісуса в Юдеї. Але чому в Біблії немає ніяких китайських імен? Тому що перші дві частини Божої роботи були виконані в Ізраїлі, тому що народ Ізраїлю був обраним, тобто вони були першими, хто прийняв роботу Єгови. Вони були найменш розбещеними з усього людства, і на початку вони були налаштовані шанувати Бога та благоговіти перед Ним. Вони корилися словам Єгови, і завжди служили в храмі, і носили священницький одяг або корони. Вони були першими людьми, які поклонялися Богу, і найбільш раннім об'єктом Його роботи. Ці люди були зразками і взірцями для всього людства. Вони були зразками

і взірцями святості, праведних людей. Такі люди, як Йов, Авраам, Лот або Петро і Тимофій, – усі вони були ізраїльтянами і найсвятішими зі зразків та взірців. Ізраїль був найпершою країною, де людство поклонялося Богу, і звідси вийшло більше праведних людей, ніж із будь-якої іншої країни. Бог працював у них для того, щоб у майбутньому Він міг краще управляти людством по всій землі. Їхні досягнення і праведні дії в поклонінні Єгови були записані, щоб вони могли служити зразками і взірцями для людей за межами Ізраїлю в період Благодаті; і їхні дії підтримують кілька тисячоліть роботи, аж до сьогоднішнього дня.

Після заснування світу перший етап Божої роботи був здійснений в Ізраїлі, і, таким чином, Ізраїль був місцем народження Божої роботи на землі і основою Божої роботи на землі. За обсягом праця Ісуса охоплювала всю Юдею. Під час Його роботи дуже мало хто з тих, хто знаходився за межами Юдеї, знав про неї, тому що Він не виконував жодної роботи поза межами Юдеї. Сьогодні Божа робота була принесена в Китай, і вона здійснюється виключно в цих рамках. На цьому етапі жодна робота не розпочинається за межами Китаю; її поширення за межі Китаю – це робота, яка буде виконана згодом. Цей етап роботи йде услід за етапом роботи Ісуса. Ісус звершив роботу спокути, а цей етап – це робота, яка впливає з тієї роботи; робота спокути завершена, і на цьому етапі немає необхідності в зачатті Святим Духом, тому що цей етап роботи відрізняється від попереднього етапу, і, більше того, тому що Китай – не такий, як Ізраїль. Ісус виконав один етап роботи відкуплення. Людина узріла Ісуса, і незабаром після цього Його робота почала поширюватися серед язичників. Сьогодні в Америці, Сполученому Королівстві та Росії є багато тих, хто вірить у Бога, так чому ж у Китаї менше людей, які вірять? Тому що Китай – найбільш закрита нація. Таким чином, Китай був останнім, хто прийняв шлях Бога, і навіть зараз пройшло менше ста років з тих пір, як він це зробив – набагато пізніше, ніж Америка та Сполучене Королівство. Останній етап Божої роботи відбувається на землі Китаю, щоб довести Його роботу до кінця і щоб уся Його робота могла бути звершена. Усі люди в Ізраїлі називали Єгови своїм Господом. У той час вони вважали Його главою своєї сім'ї, і весь Ізраїль став великою сім'єю, в якій всі поклонялися своєму Господу Єгови. Дух Єгови часто з'являвся їм, і Він говорив і промовляв Своїм голосом до них, і використовував хмарний стовп і звук, щоб направляти їхні життя. У той час Дух безпосередньо керував Ізраїлем, кажучи і промовляючи Своїм голосом до людей, і вони бачили хмари і чули гуркіт грому, і так Він керував їхнім життям протягом декількох тисяч років. Таким чином, тільки народ Ізраїлю завжди поклонявся Єгови. Вони вірять, що Єгова – їхній Бог, і що він не є Богом язичників. Це не дивно: зрештою, Єгова працював серед них майже чотири тисячі років. На землі Китаю, після тисячоліть летаргічного сну, тільки зараз виродженці усвідомили, що небеса, земля і все суще сформувалися не природним шляхом, а були створені Творцем. Оскільки це Євангеліє прийшло з-за кордону, ці феодальні, реакційні уми

вважають, що всі ті, хто приймають це Євангеліє, є зрадниками, що вони – покидьки, які зрадили Будду, їхнього пращура. Більше того, багато хто з цих феодальних умів запитує: «Як може китайський народ вірити в Бога іноземців? Хіба вони не зраджують своїх предків? Хіба вони не чинять зла?». Сьогодні люди вже давно забули, що Єгова – їхній Бог. Вони вже давно відтіснили Творця на задвірки свого розуму і замість цього вірять в еволюцію, маючи на увазі, що людина походить від мавпи і що природний світ виник, як щось само собою зрозуміле. Уся смачна їжа, якою насолоджується людство, дана природою, у житті і смерті людини є порядок, і не існує Бога, Який править над усім цим. Більше того, є багато атеїстів, які вважають, що Бог, Який править усім, є забобою і не є науковим баченням. Та ж чи може наука замінити роботу Бога? Чи може наука правити людством? Проповідувати Євангеліє в країні, де править атеїзм, – нелегке завдання, і воно пов'язане з великими перешкодами. Хіба сьогодні мало тих, хто таким чином протистоїть Богу?

Коли Ісус прийшов, щоб виконати Свою роботу, багато людей порівнювали Його роботу з роботою Єгови і, знайшовши їх несумісними, прибили Ісуса до хреста. Чому вони не знайшли узгодженості між їхньою роботою? Частково це сталося тому, що Ісус зробив нову роботу, а також тому, що до того, як Ісус почав Свою роботу, ніхто не написав Його родовід. Було б добре, якби хтось це зробив – хто б тоді прибив Ісуса до хреста? Якби Матвій написав родовід Ісуса кількома десятиліттями раніше, то Ісус не пройшов би через такі великі гоніння. Хіба це не так? Як тільки люди прочитали б про родовід Ісуса – про те, що Він був сином Авраама і нащадком Давида, – тоді вони припинили б переслідувати Його. Хіба не шкода, що Його родовід був написаний занадто пізно? І як шкода, що Біблія описує тільки два етапи Божої роботи: один етап, який був роботою періоду Закону, і один, який був роботою періоду Благодаті; один етап, який був роботою Єгови, і один, який був роботою Ісуса. Наскільки краще було б, якби якийсь великий пророк передрік сьогоднішню роботу. У Біблії був би додатковий розділ під заголовком «Праця останніх днів» – хіба це не було б набагато краще? Чому сьогодні людина повинна піддаватися таким великим труднощам? Вам так складно! Якщо хто і заслуговує на ненависть, так це Ісая й Даниїл за те, що вони не передвістили роботу останніх днів; і якщо хтось і винен, так це апостоли Нового Заповіту, які раніше не описали родовід Бога, що вдруге втілюється. Яка це ганьба! Вам доводиться всюди шукати докази, і навіть знайшовши кілька фрагментів невеликих слів, ви все одно не можете сказати, чи дійсно вони є доказом. Як ніяково! Чому Бог такий скритний у Своїй роботі? Сьогодні багатьом людям ще належить знайти переконливі докази, але вони також не в змозі це заперечувати. Так що ж їм робити? Вони не можуть рішуче слідувати за Богом, але і не можуть рухатися вперед, перебуваючи в таких сумнівах. І тому багато «розумних і обдарованих вчених» дотримуються позиції «спробуй і побачиш», коли вони сліднують за Богом.

У цьому занадто багато клопоту! Хіба все не було б набагато простіше, якби Матвій, Марко, Лука та Іван могли передбачати майбутнє? Було б краще, якби Іван побачив внутрішню правду життя у царстві – як шкода, що він мав тільки видіння і не бачив реальної, матеріальної роботи на землі. Це така ганьба! Що не так із Богом? Чому, після того як Його робота пройшла так добре в Ізраїлі, Він тепер прибув до Китаю, і чому Йому довелося стати плоттю, й особисто працювати і жити серед людей? Бог занадто неуважний до людини! Він не тільки не попередив людей заздалегідь, але й раптово приніс Своє покарання і суд. Це дійсно не має жодного сенсу! Першого разу, коли Бог став плоттю, Він зазнав багато труднощів через те, що не розповів людям заздалегідь про всю внутрішню правду. Звичайно ж, Він не міг того забути? Тож чому Він цього разу все одно не повідомляє людям? Як шкода сьогодні, що в Біблії є всього шістдесят шість книг. Просто потрібне ще одне передбачення про роботу останніх днів! Як гадаєте? Навіть Єгова, Ісаї і Давид не згадували про сьогоднішню роботу. Вони були ще більше віддалені від сьогодення, розділені в часі більш ніж на чотири тисячі років. Ісус також не передбачив повністю сьогоднішню роботу, сказавши лише небагато про неї, і все ж людина знаходить недостатні докази. Якщо ти порівняєш сьогоднішню роботу з попередньою, як вони можуть співвідноситися між собою? Етап роботи Єгови був спрямований на Ізраїль, тому, якщо ти порівняєш із ним сьогоднішню роботу, виникне ще більший дисонанс; їх просто не можна порівнювати. Ти ані з Ізраїлю, ані єврей; твій рівень і все, що у тобі є, недостатнє – як ти можеш порівнювати себе з ними? Чи можливо це? Знай, що сьогодні – період Царства, і він відрізняється від періоду Закону і періоду Благодаті. У будь-якому випадку, не намагайся застосовувати формулу; Бога не можна знайти в жодній із таких формул.

Як жив Ісус протягом 29-ти років після Свого народження? Біблія нічого не повідомляє про Його дитинство і юність; чи ти знаєш, якими вони були? Чи може бути, що в Нього не було ні дитинства, ні юності, і коли він народився, йому було вже 30 років? Ти знаєш занадто мало, тому не будь настільки недбалим у викладенні своїх поглядів. Це не приносить тобі жодної користі! У Біблії записано тільки, що перед Своїм 30-річчям Ісус був хрещений і відведений Святим Духом в пустелю, щоб там бути спокушуваним дияволом. І в чотирьох Євангеліях записані Його три з половиною роки роботи. Записи про Його дитинство та юність відсутні, але це не доводить, що у Нього не було дитинства і юності; просто спочатку Він не займався ніякою роботою і був нормальною людиною. Міг би ти тоді сказати, що Ісус прожив 33 роки без юності або дитинства? Чи міг Він раптово дожити до 33-х із половиною років? Усе, що ці люди думають про Нього, є надприродним і нереальним. Немає жодних сумнівів у тому, що втілений Бог володіє звичайною і нормальною людською сутністю, але коли Він виконує Свою роботу, це безпосередньо пов'язано з Його неповною людською сутністю і повною божественною природою. Саме через це у людей виникають сумніви з приводу сьогоднішньої роботи і навіть із

приводу роботи Ісуса. Хоча Божа робота відрізняється між двома разами, коли Він став плоттю, Його сутність та сама. Звичайно, якщо ти прочитаєш записи чотирьох Євангелій, відмінності будуть великі. Як ти можеш повернутися до життя Ісуса за часів Його дитинства і юності? Як ти можеш зрозуміти нормальну людську сутність Ісуса? Можливо, у тебе є сильне розуміння людської сутності сьогоднішнього Бога, але ти не маєш уявлення про людську сутність Ісуса, а тим більше не розумієш її. Якби це не було записано Матвієм, ти не мав би ні найменшого уявлення про людську сутність Ісуса. Можливо, коли Я розповім тобі історії Ісуса під час Його життя і розповім тобі про внутрішні правди щодо дитинства і юності Ісуса, ти похитаєш головою і скажеш: «Ні! Він не міг бути таким. У Нього не може бути ніякої слабкості, а тим більше у Нього не повинно бути ніякої людської сутності!». Ти навіть кричатимеш і волатимеш. Саме через те, що ти не розумієш Ісуса, у тебе є уявлення про Мене. Ти віриш, що Ісус занадто божественний, що в Ньому немає нічого від плоті. Але факти залишаються фактами. Ніхто не хоче говорити всупереч правдивості фактів, тому що, коли Я говорю, це відноситься до правди; це не роздуми і не пророцтво. Знай, що Бог може піднятися на великі висоти і, більше того, що Він може сховатися у великих глибинах. Він не є чимось, що ти придумав у своєму розумі; Він – Бог усіх створінь, а не персональний Бог, придуманий окремою людиною.

Бачення роботи Бога (3)

Першого разу Бог став плоттю через зачаття Святим Духом, і це мало відношення до роботи, яку Він мав намір виконати. Період благодаті почався з імені Ісуса. Коли Ісус почав здійснювати Своє служіння, Святий Дух почав свідчити про ім'я Ісус, а ім'я Єгова більше не згадувалося; натомість Святий Дух розпочав нову роботу головним чином під ім'ям Ісус. Ті, хто увірував у Нього, засвідчили про Ісуса Христа, і робота, яку вони виконували, також була для Ісуса Христа. Завершення старозаповітного періоду Закону означало, що робота, яка в основному здійснювалася під ім'ям Єгови, добігла свого кінця. Відтепер Ім'я Бога більше не було Єгова; натомість Його звали Ісусом, і з цього моменту Святий Дух почав свою роботу головним чином під ім'ям Ісус. Отже, люди, які сьогодні все ще їдять і п'ють слова Єгови і все ще роблять усе відповідно до роботи періоду Закону – хіба ви не сліпо підкоряєтеся правилам? Хіба ви не застрягли у минулому? Тепер ви знаєте, що настали останні дні. Чи може бути так, що коли прийде Ісус, Його все ще будуть називати Ісусом? Єгова сказав народу Ізраїлю, що прийде Месія, і все ж, коли Він прийшов, Його називали не Месією, а Ісусом. Ісус сказав, що прийде знову, і що Він прийде так само, як і пішов. Це були слова Ісуса, але чи бачив ти, яким чином Ісус пішов? Ісус відійшов, стоячи на білій хмарі, але чи може бути так, що Він

особисто повернеться до людей на білій хмарі? Якби це було так, хіба Він усе ще не називався б Ісусом? Коли Ісус прийде знову, період уже зміниться, тож чи міг би Він, як і раніше, називатися Ісусом? Невже Бога можна пізнати тільки під іменем Ісус? Хіба Він не може бути названий новим ім'ям у новому періоді? Чи може образ однієї людини і одне конкретне ім'я представляти Бога у всій Його повноті? У кожному періоді Бог здійснює нову працю і називається новим ім'ям; як Він може виконувати одну й ту ж працю в різні періоди? Як Він може чіплятися за старе? Ім'я Ісуса було взято заради справи відкуплення; тож чи буде Він, як і раніше, називатися тим же ім'ям, коли повернеться в останні дні? Чи буде Він, як і раніше, здійснювати роботу відкуплення? Чому Єгова й Ісус – одне ціле, але в різні періоди Їх називають різними іменами? Чи не тому, що періоди, в які Вони виконували відповідну працю, різні? Чи може одне-єдине ім'я представляти Бога у всій Його повноті? З огляду на це, Бога необхідно називати певним ім'ям у певний період, і Він повинен використовувати таке ім'я, щоб змінити певний період і щоб представляти певну епоху. Бо жодне ім'я не може повністю відобразити Самого Бога, і кожне ім'я здатне представляти тільки виявлений у певному часі аспект Божого характеру в той чи інший період; усе, що вимагається від імені, – це представляти Його працю. Отже, Бог може вибрати будь-яке ім'я, відповідне Його характеру, щоб представляти цілий період. Незалежно від того, чи є це періодом Єгови чи періодом Ісуса, кожен період представлений ім'ям. Після завершення періоду Благодаті настав останній період, й Ісус уже прийшов. Як Він міг усе ще називатися Ісусом? Як Він міг усе ще приймати вигляд Ісуса серед людей? Чи ви забули, що Ісус був не більше ніж образом назарянина? Чи ви забули, що Ісус був тільки Викупителем людства? Як Він міг взятися за роботу із завоювання і вдосконалення людини в останні дні? Ісус відійшов на білій хмарі – що є фактом – але як Він міг би повернутися на білій хмарі у середовище людей і, як і раніше, називатися Ісусом? Якби Він дійсно прийшов на хмарі, яким би чином людині не вдалося впізнати Його? Невже люди в усьому світі не впізнали б Його? У такому випадку, хіба тільки Ісус не був би Богом? У цьому випадку образ Божий був би зовнішністю юдея і, більше того, залишався б таким самим назавжди. Ісус сказав, що Він прийде так само, як і пішов, але чи відоме тобі справжнє значення Його слів? Чи може бути так, що Він розказав вашій групі? Усе, що ти знаєш, так це те, що Він прибуде так само, як і пішов, на хмарі, але чи ти знаєш точно, як Сам Бог виконує Свою роботу? Якщо ти дійсно міг би бачити, то як можна пояснити слова, сказані Ісусом? Він сказав: коли Син Людський прийде в останні дні, Він Сам не знатиме, ангели не знатимуть, посланці на небесах не знатимуть, і все людство не знатиме. Тільки Отець знатиме, тобто тільки Дух буде знати. Навіть Сам Син Людський не знає, а ти здатен бачити і знати? Якби ти був здатен знати і бачити своїми власними очима, хіба ці слова не були би сказані марно? І що сказав Ісус у той час? «А про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише

Сам Отець. Як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. ... Тому будьте готові й ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете!» Коли цей день настане, Сам Син Людський не знатиме про це. Син Людський означає втілену плоть Бога, нормальну та звичайну людину. Навіть Сам Син Людський не знає, так як же ти можеш знати? Ісус сказав, що Він прийде так само, як і пішов. Коли Він прийде, навіть Він сам не знає, то чи може він повідомити про це тобі заздалегідь? Ти можеш побачити Його пришествя? Хіба це не жарт? Кожен раз, коли Бог приходить на землю, Він змінює своє ім'я, Свою стать, Свій образ і Свою роботу; Він не повторює Свою роботу. Він – Бог, який завжди новий і ніколи не старий. Коли Він приходив раніше, Його звали Ісусом; чи може Він усе ще називатися Ісусом на цей раз, коли Він прийде знову? Коли Він прийшов раніше, Він був чоловіком; чи може Він знову стати чоловіком цього разу? Його робота, коли Він прийшов у період Благодаті, полягала в тому, щоб бути прибитим до хреста; коли Він прийде знову, чи може Він усе ще спокутувати людство від гріха? Чи може Він знову бути прибитий до хреста? Хіба це не означало б повторення Його роботи? Хіба ти не знав, що Бог завжди новий і ніколи не старий? Є ті, хто говорить, що Бог незмінний. Це вірно, але це стосується незмінності Божого характеру і Його сутності. Зміни в Його імені та роботі не доводять, що Його сутність змінилася; іншими словами, Бог завжди буде Богом, і це ніколи не зміниться. Якщо ти кажеш, що робота Бога незмінна, тоді чи міг би Він завершити свій шеститисячолітній план управління? Ти знаєш тільки те, що Бог навіки незмінний, але чи відомо тобі, що Бог завжди новий і ніколи не старий? Якщо робота Бога незмінна, то чи міг Він вести людство впродовж усього шляху аж до сьогодення? Якщо Бог незмінний, то чому Він уже здійснив роботу двох періодів? Його робота ніколи не перестає рухатися вперед, а це означає, що Його характер поступово розкривається людині, і те, що розкривається, є притаманним Йому характером. На початку Божий характер був прихований від людини, Він ніколи прямо не відкривав Свій характер людині, і людина просто не знала про Нього. Через це Він використовує Свою роботу, щоб поступово розкривати Свій характер людині, але виконання роботи у такий спосіб не означає, що Божий характер змінюється в кожному періоді. Це не той випадок, коли Божий характер постійно змінюється, тому що Його воля завжди змінюється. Радше, справа в тому, що, оскільки періоди Його роботи різні, Бог бере Свій вроджений характер у всій його повноті і крок за кроком відкриває його людині, щоб людина могла пізнати Його. Але це в жодному разі не є доказом того, що у Бога спочатку не було певного характеру або що Його характер поступово змінювався з плином періодів – таке розуміння було б помилковим. Бог відкриває людині притаманний Йому й особливий характер – те, Ким Він є, – відповідно до плину періодів; робота одного періоду не може виразити весь характер Бога. Отже, слова «Бог завжди новий і ніколи не старий» відносяться до Його роботи, а слова «Бог незмінний»

відносяться до того, що Бог за Своєю суттю має і Ким Він є. Як би там не було, ти не можеш зробити так, щоб робота шести тисяч років залежала від однієї точки, або описати її мертвими словами. Такою є людська безглуздість. Бог не такий простий, як уявляє собі людина, і Його робота не може затримуватися в якомусь одному періоді. Єгова, наприклад, не може завжди означати ім'я Бога; Бог також може виконувати свою роботу під ім'ям Ісус. Це ознака того, що Божа робота завжди рухається вперед.

Бог завжди є Богом, і Він ніколи не стане сатаною; сатана завжди є сатаною, і він ніколи не стане Богом. Божа мудрість, Божа дивовижність, Божа праведність і Божа велич ніколи не зміняться. Його сутність і те, що у Нього є і Ким Він є, ніколи не зміниться. Однак що стосується Його роботи, то вона завжди просувається вперед, завжди йде глибше, тому що Він завжди новий і ніколи не старіє. У кожен період Бог приймає нове ім'я, у кожен період Він робить нову роботу, і в кожен період Він дозволяє Своїм творінням побачити Його нову волю і новий характер. Якщо в новий період люди не зможуть побачити вираження нового Божого характеру, хіба вони не приб'ють Його до хреста назавжди? І, чинячи так, хіба вони не визначили б Бога? Якби Бог прийшов у плоті тільки як чоловік, люди визначили б його як чоловіка, як Бога чоловіків, і ніколи б не повірили, що Він – Бог жінок. Тоді чоловіки вважали б, що Бог тієї ж статі, що й чоловіки, що Бог – глава чоловіків, але як тоді бути з жінками? Це несправедливо; хіба це не упереджене ставлення? Якби це було так, то всі ті, кого спас Бог, були б такими ж чоловіками, як Він, і жодна жінка не була б спасенною. Коли Бог творив людей, Він створив Адама і Єву. Він створив не тільки Адама, але створив чоловіка і жінку за Своїм образом. Бог – не тільки Бог чоловіків, але і Бог жінок. Бог вступає в новий етап роботи в останні дні. Він розкриє ще більше рис Свого характеру, і це не буде співчуттям і любов'ю часів Ісуса. Оскільки у Нього в руках нова робота, ця нова робота буде супроводжуватися новим характером. Отже, якби ця робота була здійснена Духом – якби Бог не став плоттю, а натомість Дух говорив безпосередньо через грім, так що в людини не було б можливості вступити з Ним у контакт, чи змогла би людина дізнатися про Його характер? Якби тільки Дух здійснював цю роботу, тоді у людини не було б жодного способу пізнати Божий характер. Люди можуть побачити Божий характер своїми власними очима тільки тоді, коли Він стає плоттю, коли Слово являється у плоті, і Він виражає весь Свій характер через плоть. Бог дійсно і воістину живе серед людей. Він відчутний; людина дійсно може взаємодіяти з Його характером, взаємодіяти з тим, що у Нього є і Ким Він є; тільки так людина може по-справжньому пізнати Його. У той же час Бог також завершив роботу, у якій «Бог є Богом чоловіків і Богом жінок», і завершив усю Свою роботу в плоті. Він не повторює роботу у жодному періоді. Оскільки настали останні дні, Він буде виконувати роботу, яку Він робить в останні дні, і розкриє весь Свій характер, який має в останні дні. Щодо останніх днів, мова йде про окремий період, в якому

Ісус сказав, що ви обов'язково зустрінете лиха і зіткнетеся з землетрусами, голодом і епідеміями, які покажуть, що це новий період, і вже більше не старий період Благодаті. Припустимо, що, як кажуть люди, Бог вічно незмінний, Його характер завжди співчутливий і люблячий, що Він любить людину як Самого Себе, і Він пропонує кожній людині порятунок і ніколи не ненавидить людину, чи зможе Його робота коли-небудь добігти свого кінця? Коли Ісус прийшов і був прибитий до хреста, пожертвувавши Собою за всіх грішників і поклавши Себе на вівтар, Він уже завершив роботу спокути і поклав кінець періоду Благодаті. То який сенс повторювати роботу того періоду в останні дні? Хіба виконання тієї ж роботи не було б запереченням справи Ісуса? Якби Бог не зробив роботу розп'яття, коли Він прийшов на цьому етапі, але залишився люблячим і співчутливим, то чи зміг би Він покласти край цьому періоду? Чи зміг би люблячий і співчутливий Бог покласти край цьому періоду? У Своїй заключній роботі щодо завершення періоду Божий характер – це характер кари й суду, в якому Він відкриває все неправедне, щоби публічно судити всі народи і вдосконалювати тих, хто любить Його щирим серцем. Тільки такий характер, як цей, може покласти край періоду. Останні дні вже настали. Усе творіння буде розрізнене відповідно до його виду і розподілене на різні категорії в залежності від його природи. Це – момент, коли Бог відкриває підсумок і кінцеву точку призначення людства. Якщо люди не пройдуть через кару й суд, не буде жодного способу викрити їхні непослух і неправедність. Тільки через кару й суд може бути розкритий підсумок усього творіння. Людина показує своє справжнє обличчя тільки тоді, коли її карають і судять. Зло буде з'єднане зі злом, добро з добром, і все людство буде розділено відповідно до виду. Через кару й суд буде відкрито підсумок усього творіння, щоб зло могло бути покарано, а добро – винагороджено, а всі люди підпадуть під панування Бога. Уся ця робота повинна бути досягнута через праведну кару й суд. Оскільки розбещеність людини досягла свого піку, а її непослух став надзвичайно тяжким, тільки праведний характер Бога, який принципово складається з кари й суду і розкривається в останні дні, може повністю перетворити людину та зробити її довершеною. Тільки такий характер може викрити зло і таким чином суворо покарати всіх неправедних. Тому такий характер сповнений значимості періоду, а одкровення й прояв Його характеру стають явними заради роботи кожного нового періоду. Справа не в тому, що Бог розкриває Свій характер довільно і без будь-якого значення. Припустимо, що, розкриваючи підсумок людини в останні дні, Бог все ж дарував би людині нескінченне співчуття і любов і продовжував би любити її, не піддаючи людину праведному суду, а скоріше проявляючи до неї терпимість, терпіння і прощення, і прощаючи людей, якими б тяжкими не були їхні гріхи, без найменшого натяку на праведний суд: коли ж тоді завершилося б усе Боже управління? Коли такий характер міг би привести людей до належного місця призначення людства? Візьмемо, наприклад, суддю, який завжди проявляє любов, суддю з добрим

обличчям і ніжним серцем. Він любить людей незалежно від злочинів, які вони могли б вчинити, і він ставиться з любов'ю й поблажливістю до них, ким би вони не були. У такому випадку, коли він зможе винести справедливий вирок? В останні дні тільки праведний суд може розділити людей відповідно до їхнього виду й привести людину в новий світ. Таким чином, увесь період приходить до кінця завдяки Божому праведному характеру суду й карі.

Робота Бога протягом усього Його управління абсолютно зрозуміла: період Благодаті – це період Благодаті, а останні дні – це останні дні. Між кожним періодом існують чіткі відмінності, бо в кожному періоді Бог здійснює роботу, характерну для цього періоду. Щоб робота останніх днів була виконана, повинні бути спалення, суд, кара, гнів і руйнування, щоб покласти край періоду. Останні дні відносяться до останнього періоду. Хіба під час останнього періоду Бог не завершить цей період? Щоб завершити період, Бог повинен принести з Собою кару й суд. Тільки так Він може завершити цей період. Мета Ісуса полягала в тому, щоб людина могла продовжувати виживати, жити далі і щоб вона могла існувати кращим чином. Він врятував людину від гріха, щоб вона могла припинити своє падіння в розпусту і більше не жити в аді й пеклі, і, рятуючи людину від аду й пекла, Ісус дозволив їй продовжувати жити. Тепер уже настали останні дні. Бог знищить людину і повністю знищить людську расу, тобто Він трансформує бунт людства. Із цієї причини, зі співчутливим і люблячим характером минулого, було б неможливо Богові покласти кінець періоду або сповна здійснити Його шеститисячолітній план управління. Кожен період характеризується особливим представленням Божого характеру, і кожен період містить роботу, яка має бути виконана Богом. Отже, робота, що здійснюється Самим Богом у кожен період, містить вираження Його істинного характеру, і як Його ім'я, так і робота, яку Він здійснює, змінюються разом із періодом – усі вони нові. У період Закону робота скерування людства здійснювалася під ім'ям Єгова, і перша стадія роботи була розпочата на землі. На цій стадії робота полягала в будівництві храму й вівтаря, а також у використанні закону для скерування народу Ізраїлю і виконання роботи серед нього. Направляючи народ Ізраїлю, Він заклав основу для Своєї роботи на землі. Виходячи з цієї основи, Він розширив Свою роботу за межі Ізраїлю, тобто, почавши з Ізраїлю, Він поширив Свою роботу назовні, щоб пізніші покоління поступово дізналися, що Єгова був Богом, і що саме Єгова сотворив небеса, землю і все суще, і що саме Єгова сотворив усіх істот. Він поширював Свою роботу через народ Ізраїлю за його межі. Земля Ізраїлю була першим святим місцем роботи Єгови на землі, і саме в Ізраїлі Бог вперше почав працювати на землі. Це була робота періоду Закону. Під час періоду Благодаті Ісус був Богом, Який спас людей. Те, що Він мав і Ким Він був, – це благодать, любов, співчуття, поблажливість, терпіння, смирення, турбота і терпимість, і багато чого з того, що Він робив, було заради спокути людини. Його характер був сповнений співчуття і любові, і оскільки Він був

співчутливим і люблячим, Він повинен був бути прибитий до хреста за людину, щоб показати, що Бог любить людину, як Самого Себе, настільки сильно, що Він пожертвував Собою у всій Своїй повноті. Протягом періоду Благодаті ім'я Бога було Ісус, тобто Бог був Богом, Який врятував людину, і Він був співчутливим та люблячим Богом. Бог був із людиною. Його любов, Його співчуття та Його спасіння супроводжували кожну людину. Тільки прийнявши Ім'я Ісуса і Його присутність, людина могла знайти мир і радість, отримати Його благословення, Його великі й численні милості і Його спасіння. Через розп'яття Ісуса всі ті, хто пішов за Ним, отримали спасіння і прощення своїх гріхів. У період Благодаті ім'ям Бога було Ісус. Іншими словами, робота періоду Благодаті здійснювалася головним чином під ім'ям Ісус. Під час періоду Благодаті Бога називали Ісусом. Він звершив стадію нової роботи, що виходить за рамки Старого Заповіту, і Його робота закінчилася розп'яттям. У цьому полягала вся Його робота. Отже, в період Закону Єгова було ім'ям Бога, а в період Благодаті Бога представляло ім'я Ісус. В останні дні Його ім'я – Всемогутній Бог – Всемогутній, Який використовує Свою силу, щоб направляти людину, завойовувати людину і здобувати людину, і, врешті-решт, завершити цей період. У кожному періоді, на кожній стадії Його роботи Божий характер є очевидним.

Спочатку спрямування людини в старозаповітний період Закону було подібно скеровуванню життя дитини. Найперші люди були новонародженими від Єгови; вони були ізраїльтянами. У них не було ніякого розуміння того, як шанувати Бога або як жити на землі. Іншими словами, Єгова створив людство, тобто Він створив Адама і Єву, але Він не дав їм здібностей, щоб зрозуміти, як шанувати Єгову або дотримуватися законів Єгови на землі. Без прямого керівництва Єгови ніхто не міг би знати це безпосередньо, бо на початку людина не володіла такими здібностями. Людина знала тільки, що Єгова був Богом, але щодо того, як шанувати Його, яку поведінку можна назвати шануванням Його, із яким розумом потрібно шанувати Його або що приносити в жертву на знак поваги до Нього, людина не мала абсолютно ніякого уявлення. Людина знала тільки, як насолоджуватися тим, чим можна насолоджуватися з усього, що створено Єговою, але про те, яке життя на землі гідне Божого створіння, людина не мала анінайменшого уявлення. Без когось, хто наставляв би їх, без когось, хто особисто спрямовував би їх, це людство ніколи б не жило життям, яке личить людям, а тільки таємно перебувало б у полоні сатани. Єгова створив людство, тобто Він створив пращурів людей, Єву й Адама, але Він не наділив їх будь-яким додатковим інтелектом або мудрістю. Хоча вони вже жили на землі, вони майже нічого не розуміли. Отже, робота Єгови зі створення людства була завершена лише наполовину і була далека від завершення. Він усього лише сформував модель людини з глини і вдихнув у неї Своє дихання, але не дарував людині достатньої готовності шанувати Його. На початку людина не була схильна ні шанувати Його, ні боятися Його. Людина знала тільки, як слухати

Його слова, але не мала базових знань для життя на землі і не відала звичайних правил людського життя. Отже, хоча Єгова створив чоловіка і жінку і завершив семиденний проект, Він у жодному разі не завершив створення людини, бо людина була всього лише оболонкою, і їй не вистачало реальності людського буття. Людина знала тільки, що саме Єгова створив людство, але у неї не було ані найменшого уявлення про те, як дотримуватися слів або законів Єгови. Отже, після появи людства робота Єгови була далеко від завершення. Він усе ще повинен був повністю направляти людство, щоб воно прийшло до Нього, щоб люди могли жити разом на землі і шанувати Його, і щоб вони могли під Його керівництвом стати на правильний шлях нормального людського життя на землі. Тільки таким чином була повністю завершена робота, яка в основному велася під ім'ям Єгова; тобто тільки таким чином була повністю завершена робота Єгови зі створення світу. І тому, створивши людство, Він повинен був керувати життям людства на Землі протягом декількох тисяч років, щоб людство могло дотримуватися Його настанов і законів та брати участь у всіх діях нормального людського життя на землі. Тільки тоді робота Єгови була повністю завершена. Він узявся за цю роботу після створення людства і продовжував її до доби Якова, коли Він перетворив дванадцять синів Якова в дванадцять колін Ізраїлевих. Із цього часу і далі весь народ Ізраїлю став людською расою, якою Він офіційно керував на землі, а Ізраїль став особливим місцем на землі, де Він здійснював Свою роботу. Єгова зробив цих людей першою групою людей, над якими Він офіційно виконував Свою роботу на землі, і Він зробив всю землю Ізраїлю відправною точкою для Своєї роботи, використовуючи їх як початок ще більшої роботи, щоб усі люди, народжені від Нього на землі, знали, як шанувати Його і як жити на землі. І ось, діяння ізраїльтян стали прикладом для наслідування для язичницьких народів, і те, що було сказано серед народу Ізраїлю, стало словами, до яких прислухалися люди з язичницьких народів. Бо вони були першими, хто отримав закони й заповіді Єгови, і тому вони також були першими, хто дізнався, як шанувати шляхи Єгови. Вони були предками людської раси, які знали шляхи Єгови, а також представниками людської раси, обраними Єговою. Коли настав період Благодаті, Єгова більше не направляв людей у такий спосіб. Людина згрішила і віддалася гріху, і тому Він почав рятувати людей від гріха. Таким чином, Він докоряв людині доти, доки людина не була повністю врятована від гріха. В останні дні людина опустилася до такої міри розпусти, що робота на цьому етапі може бути виконана тільки через суд і кару. Тільки таким чином ця робота може бути виконана. Це була робота декількох періодів. Іншими словами, Бог використовує Своє ім'я, Свою роботу і різні образи Бога, щоб відділити період від періоду і зробити перехід між ними; ім'я Бога і Його робота представляють Його період і представляють Його роботу в кожному періоді. Якщо припустити, що робота Бога в кожному періоді завжди одна і та ж, і що Він завжди називається одним і тим же ім'ям, то як би людина знала Його? Бога

потрібно називати Єговою, а крім Бога на ім'я Єгова, кожен, кого називають будь-яким іншим ім'ям, не є Богом. Або ж Бог може бути тільки Ісусом, і, крім імені Ісус Він не може називатися жодним іншим ім'ям; окрім Ісуса, Єгова не є Богом, і Всемогутній Бог також не є Богом. Людина вірить, що це правда, що Бог Всемогутній, але Бог – це Бог, який із людиною, і Його слід називати Ісусом, тому що Бог із людиною. Робити це – значить відповідати доктрині і обмежувати Бога певними рамками. Отже, у кожному періоді робота, яку здійснює Бог, ім'я, яким Його називають, і образ, який Він приймає, – робота, яку Він здійснює на кожній стадії аж до сьогоднішнього дня, – усе це не підкоряється жодному правилу і не підпадає під будь-які обмеження взагалі. Він – Єгова, але Він також й Ісус, а також Месія і Всемогутній Бог. Його робота може зазнавати поступової трансформації з відповідними змінами в Його імені. Жодне ім'я не може повністю представляти Його, але всі імена, якими Він названий, здатні представляти Його, і робота, яку Він здійснює в кожен період, представляє Його характер. Припустимо, що коли настануть останні дні, Бог, Якого ти бачиш, як і раніше є Ісусом, і більше того, Він знаходиться на білій хмарі, і в Нього все ще зовнішність Ісуса, і слова, які Він промовляє, як і раніше, є словами Ісуса: «Ви маєте любити свого ближнього, як самих себе, ви маєте постити і молитися, любити своїх ворогів так, як своє власне життя, бути поблажливими до інших, а також терплячими і смиренними. Ви повинні виконувати все це, перш ніж ви зможете стати Моїми учнями. І, роблячи все це, ви зможете увійти в Моє царство». Хіба це не стосується роботи періоду Благодаті? Чи те, що Він говорить, не буде шляхом періоду Благодаті? Що б ви відчули, якби почули ці слова? Хіба ви не відчували б, що це все ще робота Ісуса? Чи не було б це її повторенням? Чи може людина знаходити в цьому задоволення? Ви відчули б, що робота Бога може залишатися тільки такою, якою вона є зараз, і не рухатися вперед. У Нього є тільки певна кількість сили, і більше немає ніякої нової роботи, яку потрібно зробити, і Він використав Свою силу сповна. Дві тисячі років тому був період Благодаті, а дві тисячі років по тому Він усе ще проповідує шлях періоду Благодаті і все ще спонукає людей до каяття. Люди сказали б: «Боже, у Тебе не так багато влади. Я вірив, що Ти такий мудрий, але Ти знаєш тільки поблажливість і дбаєш тільки про терпіння. Ти знаєш тільки, як любити Свого ворога, і нічого більше». У свідомості людини Бог завжди буде таким, яким Він був у період Благодаті, і людина завжди буде вірити, що Бог люблячий і співчутливий. Чи ти вважаєш, що робота Божа завжди буде йти по одній і тій же старій землі? Отже, на цій стадії Його роботи Він не буде розп'ятий, і все, що ви побачите і відчуєте на дотик, буде не схоже ні на що з того, що ви собі уявляли або про що чули. Сьогодні Бог не контактує з фарисеями і не дозволяє світу дізнаватися, і ті, хто знає Його, – це тільки ви, хто прямує за Ним, бо Він не буде розп'ятий знову. У період Благодаті Ісус відкрито проповідував по всій землі заради Своєї євангельської роботи. Він контактував із фарисеями заради справи розп'яття; якби Він не контактував із

фарисеями, а можновладці ніколи не дізналися би про Нього, як би Він міг бути засудженим, а потім зрадженим і прибитим до хреста? І ось, Він мав справу з фарисеями заради розп'яття. Сьогодні Він робить Свою роботу таємно, щоб уникнути спокуси. У двох втіленнях Бога робота і значущість різні, і обстановка також різна, тож як робота, яку Він виконує, може бути повністю однаковою?

Чи може Ім'я Ісуса – «Бог із нами» – представляти Божий характер у всій його повноті? Чи могло б воно повністю виразити Бога? Якщо людина говорить, що Бога можна називати тільки Ісусом і у Нього не може бути ніякого іншого імені, тому що Бог не може змінювати Свій характер, то ці слова дійсно є богохульством! Чи віриш ти, що тільки ім'я Ісус, Бог із нами, може представляти Бога у всій Його повноті? Бога можна називати багатьма іменами, але серед цієї безлічі імен немає жодного, яке могло б вмістити в себе всього Бога, жодного, яке могло б повністю представляти Бога. Отже, у Бога багато імен, але ці численні імена не можуть повністю висловити Божий характер, бо Божий характер настільки багатий, що він просто перевершує здатність людини пізнати Його. Людині неможливо, використовуючи людську мову, вичерпно описати Бога. У людства є лише обмежений словниковий запас, за допомогою якого можна висловити все, що вони знають про Божий характер: великий, шанований, чудовий, незбагненний, вищий, святий, праведний, мудрий і так далі. Так багато слів! Цей обмежений словниковий запас не здатний описати те незначне, чому людина стала свідком у Божому характері. Із часом багато інших людей додали слова, які, на їхню думку, краще можуть описати запал у їхніх серцях: Бог такий великий! Бог такий святий! Бог такий прекрасний! Сьогодні людські висловлювання, подібні до цих, досягли свого піку, але людина все ще не здатна висловлюватися чітко. Отже, на думку людини, у Бога багато імен, але у Нього немає єдиного імені, і це тому, що Божа сутність така багата, а мова людини така бідна. Одне окреме слово або ім'я не здатне представити Бога у всій Його повноті, тож чи ти гадаєш, що Його ім'я може залишатися незмінним? Бог настільки великий і настільки святий, і все ж ти не дозволяєш Йому змінювати Своє ім'я в кожному новому періоді? Тому в кожен період, в який Бог особисто виконує Свою власну роботу, Він використовує ім'я, відповідне періодові, щоб описати роботу, яку Він має намір зробити. Він використовує це конкретне ім'я, що має значущість у певному часовому проміжку, щоб представити Свій характер у відповідний період. Так Бог використовує мову людства, щоб висловити Свій власний характер. Навіть у цьому разі багато людей, які мали духовний досвід і особисто бачили Бога, тим не менш, відчувають, що це одне певне ім'я не здатне представляти Бога у всій Його повноті – на жаль, із цим нічого не вдієш – тому людина більше не звертається до Бога, використовуючи будь-яке ім'я, а просто називає Його «Бог». Це так, як ніби серце людини було повне любові і в той же час переповнене протиріччями, бо людина не знає, як пояснити Бога. Те, що Бог є настільки багатим, просто неможливо описати. Немає

жодного імені, яке могло б узагальнити Божий характер, і немає жодного імені, яке могло б описати все, що є у Бога і Ким Він є. Якщо хтось запитає Мене: «Яке саме ім'я ти використовуєш?», Я скажу їм: «Бог є Бог!». Хіба це не найкраще Ім'я для Бога? Хіба це не найкраще втілення Божого характеру? Якщо це так, то чому ви витрачаєте так багато зусиль на пошуки імені Бога? Навіщо ламати собі голову, обходячись без їжі і сну, і все це заради імені? Настане день, коли Бога не називатимуть Єговою, Ісусом або Месією – Він буде просто Творцем. У той час усі імена, які Він прийняв на землі, перестануть існувати, бо Його робота на землі добіжить свого кінця, після чого Його імен більше не буде. Коли все суще потрапить під владу Творця, яка Йому буде потреба в дуже відповідному, але неповному імені? Ти все ще шукаєш ім'я Бога зараз? Ти досі наважуєшся говорити, що Бога називають тільки Єговою? Ти все ще наважуєшся говорити, що Бога можна називати тільки Ісусом? Чи ти здатен брати на себе гріх богохульства проти Бога? Тобі слід знати, що у Бога спочатку не було імені. Він узяв тільки одне, або два, або багато імен, тому що в Нього була робота і Він повинен був управляти людством. Яким би ім'ям Його не називали – хіба Він Сам не вибрав його з власної волі? Чи потрібен би був Йому ти – одне з його творінь – щоб вирішити це? Ім'я, яким називають Бога, – це ім'я, яке узгоджується з тим, що людина здатна сприйняти за допомогою людської мови, але це ім'я не є чимось, що людина може охопити. Ти можеш тільки сказати, що є Бог на небесах, що Він називається Богом, що Він Сам Бог із великою силою, Який є таким мудрим, таким піднесеним, таким чудовим, таким таємничим і таким всемогутнім, і тоді ти більше нічого не можеш сказати; оця крихітна частка – це все, що ти можеш знати. Якщо це так, то чи може просте ім'я Ісус представляти самого Бога? Коли настануть останні дні, навіть незважаючи на те, що Бог, як і раніше, здійснює Свою роботу, Його ім'я має змінитися, тому що це – інший період.

Будучи найвеличнішим у всьому всесвіті й над усесвітом, чи міг би Бог повністю пояснити Себе, використовуючи образ плоті? Бог одягається в цю плоть, щоб виконати одну стадію Своєї роботи. У цьому образі плоті немає ніякого особливого значення; він не має жодного відношення до плину періодів, як і не має він ніякого стосунку до Божого характеру. Чому Ісус не дозволив своєму образу залишитися? Чому Він не дозволив людині намалювати Його образ, щоб він міг бути переданий наступним поколінням? Чому Він не дозволив людям визнати, що Його образ був образом Божим? Хоча образ людини був створений за образом Божим, чи можливо було, щоб зовнішній вигляд людини представляв величний образ Божий? Коли Бог стає плоттю, Він просто сходить із небес у ту чи іншу плоть. Саме Його Дух сходить у плоть, через яку Він здійснює роботу Духа. Саме Дух виражається у плоті, і саме Дух здійснює Свою працю в плоті. Праця, яка здійснюється у плоті, повністю представляє Дух, а плоть існує заради праці, але це не означає, що образ плоті замінює істинний образ Самого Бога; це не мета або значущість того, що Бог став

плоттю. Він стає плоттю тільки для того, щоб Дух міг знайти місце для проживання, яке відповідає Його праці, щоб краще звершувати Свою роботу в плоті, щоб люди могли бачити Його справи, розуміти Його характер, чути Його слова і знати чудо Його праці. Його ім'я представляє Його характер, Його робота представляє Його особистість, але Він ніколи не говорив, що Його поява в плоті представляє Його образ; це просто людське уявлення. Отже, найважливішими аспектами втілення Бога є Його ім'я, Його робота, Його характер і Його стать. Вони використовуються для представлення Його управління в цей період. Його поява в плоті не має ніякого відношення до Його управління, а просто відбулася заради Його роботи в той час. Однак неможливо, щоб втілений Бог не мав ніякого зовнішнього вигляду, і тому Він обирає відповідну сім'ю, щоб визначити свій вигляд. Якби зовнішність Бога мала репрезентативне значення, то всі ті, хто володіє рисами обличчя, схожими на Його, також би представляли Бога. Хіба це не було б кричущою помилкою? Портрет Ісуса був написаний людиною для того, щоб людина могла поклонятися Йому. У той час Святий Дух не давав жодних особливих вказівок, і тому людина передавала цей вигаданий портрет аж до сьогодення. По правді кажучи, згідно з початковим задумом Бога, людина не повинна була цього робити. Тільки запал людини призвів до того, що портрет Ісуса зберігся до наших днів. Бог є Дух, і людина ніколи не буде у змозі охопити те, чим є Його образ у кінцевому підсумку. Його образ може бути представлений тільки Його характером. Що стосується зовнішнього вигляду Його носа, Його рота, Його очей і Його волосся, то це виходить за рамки твоєї можливості це збагнути. Коли одкровення прийшло до Івана, він побачив образ Сина Людського: із Його вуст виходив гострий двосічний меч, Його очі були, як полум'я вогню, Його голова і волосся були білими, як вовна, Його ноги були, як блискуча бронза, і Він був підперезаний по грудях золотим поясом. Хоча його слова були надзвичайно яскравими, образ Бога, який він описав, не був образом створеної істоти. Те, що він побачив, було всього лише видінням, а не образом людини з матеріального світу. Іван бачив видіння, але він не був свідком істинної зовнішності Бога. Образ втіленої плоті Бога, будучи образом створеної істоти, не здатний представляти Божий характер у всій його повноті. Коли Єгова створив людство, Він сказав, що зробив це за Своїм образом і подобою, і створив чоловіка й жінку. У той час Він сказав, що створив чоловіка й жінку за образом Божим. Хоча образ людини нагадує образ Бога, це не може бути витлумачено як щось, що означає, що зовнішній вигляд людини є образом Бога. Також ти не можеш використовувати людську мову, щоб повністю передати образ Божий, адже Бог такий піднесений, такий великий, такий чудовий і незбагнений!

Коли Ісус прийшов, щоб виконати Свою роботу, це було під керівництвом Святого Духа; Він робив так, як хотів Святий Дух, а не відповідно до старозаповітного періоду Закону чи відповідно до роботи Єгови. Хоча робота, для виконання якої прийшов Ісус, полягала не в тому, щоб дотримуватися законів Єгови

або заповідей Єгови, Їхнє джерело було одним. Робота, яку здійснив Ісус, представляла Ім'я Ісуса, і вона представляла період Благодаті; що стосується роботи, виконаної Єговою, вона представляла Єгову, і вона представляла період Закону. Їхня робота була роботою одного Духа в два різних періоди. Робота, яку здійснив Ісус, могла представляти тільки період Благодаті, а робота, яку здійснив Єгова, могла представляти тільки старозаповітний період Закону. Єгова тільки вів народи Ізраїлю і Єгипту, а також усі народи поза межами Ізраїлю. Робота Ісуса в новозаповітний період Благодаті була роботою Бога під ім'ям Ісус, коли Він керував тим періодом. Якщо ти скажеш, що робота Ісуса була заснована на роботі Єгови, що Він не розпочав ніякої нової роботи, і що все, що Він робив, було згідно зі словами Єгови, згідно з роботою Єгови і пророцтвами Ісаї, тоді Ісус не був би Богом, Який став плоттю. Якби Він звершував Свою роботу таким чином, Він був би апостолом або працівником періоду Закону. Якщо це так, як ти кажеш, то Ісус не міг би ні почати епоху, ні виконати будь-яку іншу роботу. Так само Святий Дух повинен головним чином здійснювати Свою роботу через Єгову, і без Єгови Святий Дух не міг би зробити ніякої нової роботи. Людині неправильно розуміти роботу Ісуса таким чином. Якщо людина вірить, що робота, виконана Ісусом, була виконана відповідно до слів Єгови і пророцтв Ісаї, тоді чи був Ісус втіленням Богом, а чи Він був одним із пророків? Відповідно до цієї точки зору, не було б періоду Благодаті, й Ісус не був би втіленням Бога, оскільки робота, яку Він зробив, не могла представляти період Благодаті і могла представляти тільки старозаповітний період Закону. Новий період міг настати тільки тоді, коли Ісус прийшов, щоб виконати нову роботу, почати новий період, здійснити прорив через роботу, раніше виконану в Ізраїлі, і звершити Свою роботу не відповідно до роботи, виконаної Єговою в Ізраїлі, або до Їїго старих правил, або відповідно до будь-яких правил, а радше для виконання нової роботи, яку Він повинен звершити. Сам Бог приходить, щоб розпочати період, і Сам Бог приходить, щоб покласти край періоду. Людина не здатна виконати роботу задля початку періоду і задля завершення періоду. Якби Ісус не довів справу Єгови до кінця після Свого приходу, то це було б доказом того, що Він був усього лише людиною і був нездатний представляти Бога. Саме тому, що Ісус прийшов і завершив роботу Єгови, продовжив роботу Єгови і, більше того, виконав Свою власну роботу, нову роботу, це доводить, що це був новий період, і що Ісус був Самим Богом. Вони виконали дві абсолютно різні стадії роботи. Одна стадія була здійснена в храмі, а інша – поза храмом. Одна стадія полягала у тому, щоб керувати життям людей відповідно до Закону, а інша – в принесенні жертви за гріх. Ці дві стадії роботи помітно відрізнялися одна від одної; це відрізняє новий період від старого, і абсолютно правильно казати, що це два різні періоди. Місце виконання Їхньої роботи було різним, і зміст Їхньої роботи був різним, і мета Їхньої роботи була різною. Як такі, їх можна розділити на два періоди: Новий і Старий Заповіти, тобто новий і старий періоди. Коли Ісус

прийшов, Він не увійшов до храму, що доводить, що епоха Єгови закінчилася. Він не увійшов до храму, тому що робота Єгови в храмі закінчилася, і її не потрібно було виконувати знову, а зробити це знову означало би повторити її. Тільки покинувши храм, розгорнувши нову роботу і започаткувавши новий шлях за межами храму, Він зміг довести Божу роботу до її найвищої точки. Якби Він не вийшов із храму, щоб виконати Свою роботу, робота Божа зупинилася б на підвалинах храму, і ніколи не відбулося б жодних нових змін. І ось, коли прийшов Ісус, Він не увійшов до храму і не робив Своїєї роботи в храмі. Він виконував Свою роботу за межами храму і, ведучи за собою учнів, вільно виконував Свою роботу. Відхід Бога з храму для виконання Своїєї роботи означав, що в Бога був новий план. Його робота повинна була проводитися за межами храму, і це повинна була бути нова робота, яка не була обмежена у способі її виконання. Як тільки Ісус прийшов, Він поклав край роботі Єгови в період Старого Заповіту. Хоча Вони називалися двома різними іменами, обидві стадії роботи були виконані одним і тим же Духом, і звершена робота була безперервною. Оскільки імена були різними, і зміст роботи був різним, іншим був і період. Коли прийшов Єгова, це був період Єгови, а коли прийшов Ісус, це був період Ісуса. Тож із кожним пришествям Бога називають одним ім'ям, Він представляє один період, і Він започатковує новий шлях; і на кожному новому шляху Він приймає нове ім'я, яке показує, що Бог завжди новий і ніколи не старий, і що Його праця ніколи не припиняє рух уперед. Історія завжди рухається вперед, і праця Божа завжди рухається вперед. Щоб Його шеститисячолітній план управління досяг свого кінця, він повинен рухатися вперед. Щодня Він повинен виконувати нову працю, щороку Він повинен виконувати нову працю; Він повинен прокладати нові шляхи, започатковувати нові епохи, починати нову і величнішу працю, і разом з цим приносити нові імена і нову роботу. Від одного моменту до іншого Дух Божий здійснює нову роботу, ніколи не чіпляючись за старі шляхи чи правила. І Його робота ніколи не припиняється, а відбувається кожної миті. Якщо ти кажеш, що робота Святого Духа незмінна, тоді чому Єгова просив священників служити Йому в храмі, але Ісус не увійшов до храму, незважаючи на те, що, коли Він прийшов, люди також казали, що Він був первосвященником, і що Він був із дому Давидового, а також первосвященником і великим Царем? І чому Він не робив жертвоприношень? Входити в храм або не входити в храм – хіба все це не справа Самого Бога? Якщо, як уявляє людина, Ісус прийде знову і в останні дні, як і раніше, буде називатися Ісусом і, як і раніше, прийде на білій хмарі, сходячи згори до людей в образі Ісуса, чи не буде це повторенням Його роботи? Чи може Святий Дух триматися за старе? Усе, у що вірить людина, – це поняття, і все, що людина розуміє, відповідає буквальному значенню, а також її уяві; такі поняття суперечать принципам роботи Святого Духа і не відповідають намірам Бога. Бог не став би діяти таким чином; Бог не такий нерозсудливий і безглуздий, і Його робота не така проста, як ти собі уявляєш. Ґрунтуючись на всьому, що уявляє собі людина, Ісус

прийде на хмарі і спуститься до вас. Ви узрите Того, Хто, будучи на хмарі, скаже вам, що Він – Ісус. Ви також узрите сліди від цвяхів на Його руках і дізнаєтеся, що Він – Ісус. І Він знову врятує вас і буде вашим могутнім Богом. Він врятує вас, подарує вам нове ім'я і дасть кожному з вас білий камінь, після чого вам буде дозволено увійти в царство небесне і бути прийнятими в рай. Хіба такі вірування не є уявленнями людини? Чи діє Бог відповідно до уявлень людини, а чи Він діє всупереч уявленням людини? Хіба всі уявлення людини не походять від сатани? Хіба не все в людині було зіпсовано сатаною? Якби Бог виконував Свою роботу відповідно до уявлень людини, чи не став би Він тоді сатаною? Хіба Він не був би того ж роду, що і Його власні творіння? Оскільки Його творіння тепер настільки зіпсовані сатаною, що людина стала втіленням сатани, якби Бог діяв відповідно до справ сатани, хіба Він тоді не був би в союзі з сатаною? Як може людина досягнути Божу роботу? Отже, Бог ніколи не діяв би відповідно до уявлень людини і ніколи не діяв би так, як ти собі уявляєш. Є ті, хто каже, що Сам Бог сказав, що Він прийде на хмарі. Це правда, що Бог Сам так сказав, але хіба ти не знаєш, що жодна людина не може досягнути таємниці Бога? Хіба ти не знаєш, що жодна людина не може пояснити слова Бога? Чи впевнений ти, без тіні сумніву, що ти був просвітлений та осяяний Святим Духом? Це ж не Святий Дух показав тобі це в такий безпосередній спосіб? Чи був це Святий Дух, який наставляв тебе, а чи твої власні уявлення змусили тебе так думати? Ти сказав: «Це було сказано Самим Богом». Але ми не можемо використовувати наші власні поняття і уми, щоб виміряти слова Бога. Що стосується слів, сказаних Ісаєю, чи можеш ти з абсолютною впевненістю пояснити його слова? Чи ти наважишся пояснити його слова? Оскільки ти не наважуєшся пояснити слова Ісаї, чому ти наважуєшся пояснити слова Ісуса? Хто більший – Ісус чи Ісаї? Оскільки відповідь на це питання – Ісус, чому ти пояснюєш слова, сказані Ісусом? Чи Бог розповів би тобі про Свою роботу заздалегідь? Жодна істота не може знати, навіть посланці на небесах, ні Син Людський, то як же ти міг би знати? Людині занадто багато не вистачає. Що зараз вкрай важливо для вас, так це знати три стадії роботи. Від роботи Єгови до роботи Ісуса і від роботи Ісуса до цієї поточної стадії, ці три стадії охоплюють безперервною ниткою всю гаму Божого управління, і всі вони є роботою одного Духа. Із моменту створення світу Бог завжди працює, управляючи людством. Він – Початок і Кінець, він – Перший і Останній, і Він – Той, хто починає період, і Той, хто підводить період до завершення. Три стадії роботи в різні періоди і в різних місцях безпомилково є працею одного Духа. Усі ті, хто відокремлює ці три стадії одна від одної, протистоять Богу. Тепер тобі належить зрозуміти, що вся праця від першої стадії до сьогоднішнього дня – це праця одного Бога, праця одного Духа. У цьому не може бути жодних сумнівів.

Щодо Біблії (1)

Як слід підходити до Біблії у вірі в Бога? Це принципове питання. Чому ми спілкуємося про це питання? Тому що в майбутньому ви будете поширювати Євангеліє й розширювати роботу періоду Царства, і недостатньо просто мати можливість говорити про Божу роботу сьогодні. Задля розширення Його роботи більш важливо, щоб ви змогли вирішити питання старих релігійних уявлень людей та старих постулатів віри і залишити їх повністю переконаними – а для досягнення цього потрібна Біблія. Протягом багатьох років традиційним засобом формування віри людей (християнства, однієї з трьох основних світових релігій) було читання Біблії; відступ від Біблії – це невіра в Господа, відступ від Біблії – це іновірство і ересь; і навіть коли люди читають інші книги, основою цих книг повинно бути пояснення Біблії. Тобто, якщо ти віриш у Господа, тоді ти повинен читати Біблію, і поза межами Біблії ти не повинен поклонятися будь-якій книзі, яка не пов'язана з Біблією. Якщо ти це робиш, то ти зраджуєш Бога. Із того часу, як з'явилася Біблія, віра людей в Господа була вірою в Біблію. Замість того, щоб говорити, що люди вірять у Господа, краще сказати, що вони вірять у Біблію; замість того, щоб говорити, що вони почали читати Біблію, краще сказати, що вони почали вірити в Біблію; і замість того, щоб говорити, що вони повернулися до Господа, було б краще сказати, що вони повернулися до Біблії. У такий спосіб люди поклоняються Біблії так, ніби вона є Богом, так, наче б це була їхня життєва сила, і втратити її було б те ж саме, що втратити своє життя. Люди вважають Біблію такою ж високою, як і Бога, і є навіть ті, хто вважає її вищою за Бога. Якщо люди позбавлені роботи Святого Духа, якщо вони не можуть відчувати Бога, вони можуть продовжувати жити, але як тільки вони втрачають Біблію або втрачають знамениті глави і вислови з Біблії, тоді це так, ніби вони втрачають своє життя. І ось, як тільки люди починають вірити в Господа, вони починають читати Біблію і запам'ятовувати Біблію, і чим більше Біблії вони здатні запам'ятати, тим більше це доводить, що вони люблять Господа і мають велику віру. Усі ті, хто читав Біблію і може говорити про неї іншим, – хороші брати і сестри. Протягом усіх цих років віра і відданість людей Господу вимірювалися мірою їх розуміння Біблії. Більшість людей просто не розуміють, чому їм слід вірити в Бога і як вірити в Бога, і нічого не роблять, крім як сліпо шукають ключі до розшифрування глав Біблії. Люди ніколи не дотримувалися вказівок роботи Святого Духа; увесь цей час вони тільки й робили, що відчайдушно вивчали і досліджували Біблію, і ніхто ніколи не знаходив більш нової роботи Святого Духа поза Біблією. Ніхто ніколи не відступав від Біблії і ніколи не наважувався цього зробити. Люди вивчали Біблію всі ці роки, вони придумали так багато пояснень і зробили так багато роботи; у них також є багато розбіжностей з приводу Біблії, про які вони нескінченно сперечаються, так що сьогодні утворилося більше двох тисяч різних деномінацій. Усі вони хочуть знайти якісь особливі

пояснення або глибші таємниці в Біблії, вони хочуть дослідити її і знайти в ній передісторію роботи Єгови в Ізраїлі, або передісторію роботи Ісуса в Юдеї, або інші таємниці, які ніхто більше не знає. Підхід людей до Біблії – це підхід одержимості і віри, і ніхто не може надати цілковито чітке пояснення щодо внутрішньої історії або суті Біблії. Отже, сьогодні люди як і раніше відчувають невимовний подив, коли мова заходить про Біблію, і вони ще більше одержимі нею і ще більше вірять у неї. Сьогодні кожен хоче знайти в Біблії пророцтва про роботу останніх днів, вони хочуть дізнатися, яку роботу робить Бог в останні дні і які є ознаки для останніх днів. Таким чином, їх поклоніння Біблії стає більш палким, і чим ближче до останніх днів, тим більше сліпої довіри вони надають пророцтвам Біблії, особливо тим, які стосуються останніх днів. Із такою сліпою вірою в Біблію, з такою довірою до Біблії у них немає ніякого бажання шукати роботу Святого Духа. Згідно зі своїми уявленнями люди думають, що тільки Біблія може принести роботу Святого Духа; тільки в Біблії вони можуть знайти сліди Бога; тільки в Біблії приховані таємниці Божої роботи; тільки Біблія, а не інші книги або люди, може прояснити все Боже і всю повноту Його роботи; Біблія може принести роботу небес на землю; і Біблія може як почати, так і завершити періоди. Із такими уявленнями у людей немає схильності шукати роботу Святого Духа. Таким чином, незалежно від того, наскільки Біблія допомагала людям у минулому, вона стала перешкодою для найбільш недавньої Божої роботи. Без Біблії люди можуть шукати сліди Бога в іншому місці, але сьогодні Його сліди стримує Біблія, і поширення Його найбільш недавньої роботи стало удвічі важчим, і дуже нелегкою справою. Це все через відомі глави і вислови з Біблії, а також різні біблійні пророцтва. Біблія стала ідолом в умах людей, вона стала загадкою в їх голові, і вони просто не здатні повірити, що Бог може діяти поза Біблією, вони не здатні повірити, що люди можуть знайти Бога поза Біблією, і тим більше вони не в змозі повірити, що Бог міг би відійти від Біблії під час виконання заключної роботи і почати все заново. Це немислимо для людей; вони не можуть повірити в це і не можуть собі це уявити. Біблія стала великою перешкодою для прийняття людьми нової Божої роботи і ускладнює розширення цієї нової Божої роботи. Таким чином, якщо ви не розумієте внутрішньої історії Біблії, ви не зможете успішно поширювати Євангеліє і не зможете свідчити про нову роботу. Хоча сьогодні ви не читаете Біблію, ви як і раніше надзвичайно дружелюбно ставитеся до неї, тобто Біблія може і не бути в ваших руках, але багато ваших уявлень виходять із неї. Ви не розумієте витоків Біблії або внутрішньої історії про два попередні періоди Божої роботи. Хоча ви не часто читаете Біблію, ви повинні розуміти Біблію, ви повинні досягти правильного знання Біблії, і тільки таким чином ви зможете дізнатися, в чому полягає Божий шеститисячолітній план управління. Ви будете використовувати ці речі, щоб завойовувати людей, змушувати їх визнавати, що цей потік – істинний шлях, спонукати їх визнати, що

дорога, якою ви йдете сьогодні, – це дорога істини, що нею керує Святий Дух і що її не започаткувала жодна людина.

Після того, як Бог здійснив роботу періоду Закону, був створений Старий Заповіт, і саме тоді люди почали читати Біблію. Після Свого приходу Ісус здійснив роботу періоду Благодаті, а Його апостоли написали Новий Заповіт. Так були створені Старий і Новий Заповіти Біблії, і навіть до цього дня всі ті, хто вірить у Бога, читають Біблію. Біблія – це книга історії. Звичайно, у ній також містяться деякі провіщення пророків, і такі провіщення ні в якому разі не є історією. Біблія включає в себе кілька частин – це не тільки пророцтво або не тільки робота Єгови, і не тільки послання Павла. Ти повинен знати, скільки частин включає в себе Біблія; Старий Заповіт містить книги Буття, Вихід..., а також книги пророцтв, які написали пророки. Зрештою, Старий Заповіт закінчується книгою Малахії. У ньому записана робота періоду Закону, якою керував Єгова; від Книги Буття до Книги Малахії подається вичерпний опис усієї роботи періоду Закону. Іншими словами, в Старому Заповіті записано все, що пережили люди, ведені Єговою в період Закону. У старозаповітній період Закону велика кількість пророків, поставлених Єговою, проголошували пророцтва від Його імені, вони давали настанови різним племенам і народам і провіщали роботу, яку мав здійснити Єгова. Усім цим людям, які були поставлені, Єгова дав Дух пророцтва: вони могли бачити видіння від Єгови і чути Його голос, і, таким чином, вони були натхненні Ним і писали пророцтво. Робота, яку вони виконували, була вираженням голосу Єгови, вираженням пророцтва Єгови, а робота Єгови в той час полягала просто в тому, щоб направляти людей, використовуючи Дух; Він не став плоттю, і люди взагалі не бачили Його обличчя. Таким чином, Він поставив багатьох пророків для виконання своєї роботи і дав їм настанови, які вони передали кожному коліну і роду Ізраїлю. Їх робота полягала в тому, щоб промовляти пророцтва, і деякі з них записували дані їм Єговою настанови, щоб показати їх іншим. Єгова поставив цих людей, щоб вони проголошували пророцтва, провіщали роботу майбутнього або роботу, яку ще належало виконати протягом того часу, щоб люди могли узріти, наскільки дивний і мудрий Єгова. Ці книги пророцтв сильно відрізнялися від інших книг Біблії; це були слова, сказані або написані тими, кому був даний Дух пророцтва – тими, хто отримав видіння або голос від Єгови. Крім книг пророцтв, усе інше в Старому Заповіті складається із записів, зроблених людьми після того, як Єгова завершив Свою роботу. Ці книги не можуть замінити передбачення, сказані пророками, поставленими Єговою, точно так, як Буття і Вихід не можна порівнювати з Книгою Ісаї і Книгою Даниїла. Пророцтва були вимовлені до того, як робота була виконана; інші книги, тим часом, були написані після завершення роботи, і це було те, на що були здатні люди. Пророки того часу були натхненні Єговою і говорили деякі пророцтва, вони виголошували багато слів, і вони пророкували про події періоду Благодаті, а також про знищення світу в останні дні – роботу, яку Єгова планував

здійснити. Усі інші книги описують роботу, виконану Єговою в Ізраїлі. Таким чином, коли ви читаете Біблію, ви в основному читаете про те, що Єгова зробив в Ізраїлі; Старий Заповіт у Біблії в першу чергу описує роботу Єгови щодо управління Ізраїлем, використання Ним Мойсея для виведення ізраїльтян із Єгипту, який позбавив їх від кайданів фараона і вивів їх у пустелю, після чого вони увійшли в Ханаан, і все, що йшло за цим, було їхнім життям у Ханаані. Усе, крім цього, складено із записів про роботу Єгови по всьому Ізраїлю. Усе, що записано в Старому Заповіті, – це робота Єгови в Ізраїлі, це робота, яку Єгова виконав на землі, в якій Він створив Адама і Єву. Із тих пір, як Бог офіційно почав керувати людьми на землі після Ноя, все, що записано в Старому Заповіті, є працею Ізраїлю. І чому не зафіксовано жодної роботи за межами Ізраїлю? Тому що земля Ізраїлю – це колыска людства. На початку не було інших країн, крім Ізраїлю, і Єгова не працював ні в якому іншому місці. Таким чином, те, що записано в Старому Заповіті Біблії, є суто Божою роботою в Ізраїлі в той час. Слова, сказані пророками Ісаєю, Даниїлом, Єремією і Єзекіїлем... їхні слова передвіщають іншу Його роботу на землі, вони передвіщають роботу Самого Бога Єгови. Усе це прийшло від Бога, це була робота Святого Духа, і, крім цих книг пророків, усе інше – це запис досвіду людей у контексті праці Єгови в той час.

Робота створення відбулася до того, як з'явилося людство, але Книга Буття з'явилася тільки після того, як з'явилося людство; це була книга, написана Мойсеєм в період Закону. Це схоже на те, що відбувається серед вас сьогодні: після того, як події відбуваються, ви записуєте їх, щоб показати людям у майбутньому, а для людей майбутнього те, що ти записав, – це події, які відбулися в минулому – вони не більше ніж історія. Те, що записано в Старому Заповіті, – це робота Єгови в Ізраїлі, а те, що записано в Новому Заповіті, – це робота Ісуса в період Благодаті; вони документують роботу, виконану Богом у два різних періоди. Старий Заповіт документує роботу Бога в період Закону, і, таким чином, Старий Заповіт є історичною книгою, в той час як Новий Заповіт є продуктом роботи періоду Благодаті. Коли почалася нова робота, Новий Заповіт також застарів – і, таким чином, Новий Заповіт також є історичною книгою. Звичайно, Новий Заповіт не такий систематичний, як Старий Заповіт, і в ньому не записано так багато всього. Усі численні слова, сказані Єговою, записані в Старому Заповіті Біблії, в той час як тільки деякі зі слів Ісуса записані в чотирьох Євангеліях. Звичайно, Ісус теж звершив великий обсяг роботи, але її не було детально записано. У Новому Заповіті записано менше через те, скільки роботи виконав Ісус; обсяг роботи, яку Він виконав за три з половиною роки на землі, і обсяг роботи апостолів був набагато меншим, ніж робота Єгови. І, таким чином, у Новому Заповіті менше книг, ніж у Старому Заповіті.

Якою книгою є Біблія? Старий Заповіт – це робота Бога в період Закону. У Старому Заповіті Біблії записана вся робота Єгови в період закону і Його робота зі

створення світу. Увесь Старий Заповіт містить запис про роботу, виконану Єговою, і в кінцевому підсумку розповідь про роботу Єгови завершує книга Малахії. У Старому Заповіті записані дві частини роботи, виконаної Богом: одна – це робота творіння, а інша – встановлення Закону. І та, й інша була виконана Єговою. Період Закону представляє роботу, виконану під ім'ям Бога Єгови; це – вся робота, виконувана головним чином під ім'ям Єгови. Таким чином, Старий Заповіт описує роботу Єгови, а Новий Заповіт описує роботу Ісуса, роботу, яка виконувалася головним чином під ім'ям Ісуса. Значимість імені Ісуса і справи, які Він звершував, здебільшого описані в Новому Заповіті. Під час старозаповітного періоду Закону Єгова побудував храм і жертовник в Ізраїлі, Він керував життям ізраїльтян на землі, доводячи, що вони були Його обраним народом, першою групою людей, яких Він обрав на землі і які були за Його власним серцем, першою групою, яку Він особисто вів. Дванадцять колін Ізраїлевих були першими обранцями Єгови, і тому Він завжди працював у них, аж до завершення роботи Єгови в період Закону. Другим етапом роботи була робота періоду Благодаті Нового Заповіту, і вона була здійснена серед єврейського народу, серед одного з дванадцяти колін Ізраїлевих. Обсяг цієї роботи був меншим, тому що Ісус був Богом, який став плоттю. Ісус працював тільки по всій країні Юдейській і робота Його тривала усього лише три з половиною роки; таким чином, те, що записано в Новому Заповіті, далеко не в змозі перевершити обсяг роботи, записаний в Старому Заповіті. Робота Ісуса в період Благодаті в основному описана в чотирьох Євангеліях. Шлях, пройдений людьми періоду Благодаті, був шляхом найбільш поверхневих змін в їхньому характері життя, більшість із яких записано в посланнях. Послання показують, як Святий Дух працював у той час. (Звісно, незалежно від того, чи був Павло покараний або вражений нещастям, у роботі, яку він виконував, його наставляв Святий Дух, він був тим, кого Святий Дух використовував у той час; Петра теж використовував Святий Дух, але він не зробив стільки роботи, скільки Павло. Хоча робота Павла містила скверни людини, з послань, написаних Павлом, можна побачити, як Святий Дух працював у той час. Шлях, яким вів Павло, був правильним, він був коректним, і це був шлях Святого Духа.)

Якщо ти хочеш побачити роботу періоду Закону і побачити, як ізраїльтяни йшли дорогою Єгови, тоді ти повинен прочитати Старий Заповіт; якщо ти хочеш зрозуміти роботу періоду Благодаті, тоді ти повинен прочитати Новий Заповіт. Але як ти побачиш роботу останніх днів? Ти повинен прийняти керівництво Бога дня сьогоднішнього і приступити до роботи дня сьогоднішнього, адже це нова робота, і ніхто раніше не записував її в Біблії. Сьогодні Бог став тілом і вибрав інших обраних у Китаї. Бог діє в цих людях, Він продовжує свою роботу на землі і продовжує роботу, засновану на роботі періоду Благодаті. Сьогоднішня робота – це шлях, яким людина ніколи не ходила, і дорога, яку ніхто ніколи не бачив. Це робота, яка ніколи раніше не виконувалася – це остання Божа робота на землі. Таким чином, робота, яка

ніколи не виконувалася раніше, не є історією, тому що тепер є тепер, і їй ще тільки належить стати минулим. Люди не знають, що Бог здійснив велику, нову роботу на землі і за межами Ізраїлю, що вона вже вийшла за рамки Ізраїлю і за межі провіщення пророків, що це нова і чудова робота за межами пророцтв, і нова робота поза Ізраїлем, а також робота, яку люди не можуть ані сприйняти, ані уявити. Як Біблія могла би містити безпосередні згадки про таку роботу? Хто міг би заздалегідь записати кожен деталь сьогоднішньої роботи, без упушення? Хто міг би записати цю більш могутню, більш мудру роботу, яка кидає виклик умовностям, у цій запліснявілій старій книзі? Сьогоднішня робота – це не історія, і тому, якщо ти хочеш іти новою дорогою сьогодні, тоді ти повинен відійти від Біблії, ти повинен вийти за рамки книг пророцтв або історії в Біблії. Тільки тоді ти зможеш правильно йти новою дорогою, і тільки тоді ти зможеш увійти в новий світ і нову роботу. Ти повинен зрозуміти, чому сьогодні тебе просять не читати Біблію, чому існує інша робота, яка стоїть окремо від Біблії, чому Бог не шукає більш нової, більш докладної практики в Біблії, і чому натомість існує більш могутня робота поза Біблією. Це все, що вам слід зрозуміти. Ти повинен знати різницю між старою і новою роботою, і навіть якщо ти не читаєш Біблію, ти повинен вміти аналізувати її; якщо ні, ти все ще будеш поклонятися Біблії, і тобі буде важко увійти до нової роботи та пережити нові зміни. Оскільки існує більш висока дорога, навіщо вивчати цю низьку, застарілу дорогу? Якщо є нові висловлювання та новіша робота, навіщо жити серед старих історичних записів? Нові висловлювання можуть забезпечити для тебе необхідне, що доводить, що це нова робота; старі записи не можуть наситити тебе або задовольнити твої поточні потреби, що доводить, що вони є історією, а не роботою тут і зараз. Найвища дорога – це новітня робота, і з новою роботою, незалежно від того, наскільки високою була дорога минулого, – це просто історія, на яку люди озираються, і незалежно від її цінності як довідника, – це все одно стара дорога. Навіть якщо це записано у «священній книзі», стара дорога – це історія; навіть якщо про це немає записів у «священній книзі», нова дорога існує тут і зараз. Ця дорога може врятувати тебе, і ця дорога може змінити тебе, адже це – робота Святого Духа.

Ви повинні зрозуміти Біблію – ця робота вкрай необхідна! Сьогодні тобі не потрібно читати Біблію, тому що в ній немає нічого нового; все це старе. Біблія – це історична книга, і якщо би ти їв і пив Старий Заповіт в період Благодаті – якщо би ти застосовував на практиці те, що було потрібно за часів Старого Заповіту в період Благодаті – Ісус відмовився би від тебе, і засудив би тебе; якби ти застосовував Старий Заповіт до праці Ісуса, ти був би фарисеєм. Якщо сьогодні ти з'єднаєш Старий і Новий Заповіти, щоб їсти, пити і практикувати, тоді Бог сьогодні засудить тебе; ти відстанеш від сьогоднішньої роботи Святого Духа! Якщо ти їстимеш і питимеш Старий Заповіт і Новий Заповіт, тоді ти перебуватимеш поза потоком Святого Духа! Свого часу Ісус вів євреїв і всіх тих, хто слідував за Ним, відповідно до роботи Святого Духа в Ньому в той час. Він не брав Біблію за

основу того, що Він робив, але говорив відповідно до Своїї роботи; Він не звертав увагу на те, що сказано в Біблії, і не шукав у Біблії дороги, щоб вести своїх послідовників. Із самого початку Своїї роботи Він поширював дорогу покаєння – слово, про яке абсолютно не згадувалося в пророцтвах Старого Заповіту. Він не тільки не діяв відповідно до Біблії, але й ішов новою дорогою та здійснював нову роботу. Він ніколи не посилався на Біблію, коли проповідував. У період Закону ніхто ніколи не був у змозі здійснювати Його чудеса зцілення хворих і вигнання демонів. Так само, як і Його робота, Його вчення, а також авторитет і сила Його слів, перевершують будь-яку людину в період Закону. Ісус просто виконував Свою новішу роботу, і хоча багато людей засуджували Його, використовуючи Біблію, і навіть використали Старий Заповіт, щоб розп'ясти Його, Його робота перевершила Старий Заповіт; якщо би це було не так, то навіщо люди прибили Його на хресті? Чи не тому, що в Старому Заповіті нічого не говорилося про Його вчення і Його здатність зцілювати хворих і виганяти бісів? Його робота була здійснена для того, щоб прокласти нову дорогу, а не для того, щоб навмисно вступити в боротьбу з Біблією або навмисно відмовитися від Старого Заповіту. Він просто прийшов, щоб виконати Свої служіння, принести нову роботу тим, хто прагнув і шукав Його. Він прийшов не для того, щоб пояснювати Старий Заповіт або підтримувати його роботу. Його праця не була спрямована на те, щоб дозволити періоду Закону продовжувати розвиватися, оскільки Його робота не брала до уваги те, чи спиралася вона на Біблію як на основу; Ісус просто прийшов, щоб виконати роботу, яку Він повинен був виконати. Таким чином, Він не пояснював пророцтва Старого Заповіту і не діяв відповідно до слів старозаповітного періоду Закону. Він ігнорував те, про що говорилося в Старому Заповіті, Його не турбувало, чи узгоджувалося це з Його роботою чи ні, і Його не турбувало, що інші знали про Його роботу або як вони її засуджували. Він просто продовжував робити ту роботу, яку мав робити, навіть незважаючи на те, що багато людей використовували провіщення пророків Старого Заповіту, щоб засудити Його. Людям здавалося, що Його робота не має під собою жодних підстав, і багато в ній не відповідало записам Старого Заповіту. Чи не було це людською помилкою? Чи потрібно застосовувати вчення до праці Божої? І чи повинен Бог діяти відповідно до провіщень пророків? Зрештою, що величніше: Бог чи Біблія? Чому Бог повинен діяти відповідно до Біблії? Чи може бути так, що Бог не має права перевершувати Біблію? Хіба Бог не може відійти від Біблії і зайнятися іншою роботою? Чому Ісус і Його учні не дотримувалися суботи? Якщо Він повинен був практикувати у світлі суботи і відповідно до заповідей Старого Заповіту, чому Ісус не дотримувався суботи після Свого приходу, а замість цього омив ноги, покрити голову, переломив хліб і випив вино? Хіба все це не відсутнє в заповідях Старого Заповіту? Якщо Ісус шанував Старий Заповіт, чому Він відступив від цих доктрин? Вам слід знати, що було першим – Бог чи Біблія! Як Господь суботи, чи не міг він також бути Господом Біблії?

Робота, виконана Ісусом за часів Нового Заповіту, поклала початок новій роботі: Він не працював відповідно до роботи Старого Заповіту і не застосовував слова, промовлені Єговою Старого Заповіту. Він робив свою власну роботу, і Він робив новішу роботу, роботу, яка була вища за Закон. Так, Він сказав: «Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати». Таким чином, виходячи з того, що Він звершив, велику частину вчення було порушено. У суботу, коли Він водив учнів по хлібних полях, вони збирали і їли колосся; Він не дотримувався суботи і сказав: «Син Людський Господь і суботи!». У той час, згідно з правилами ізраїльтян, кожен, хто не дотримувався суботи, повинен був бути забитий камінням на смерть. Ісус, однак, не входив у храм і не дотримувався суботи, і Його робота не була виконана Єговою за часів Старого Заповіту. Таким чином, робота, виконана Ісусом, перевершувала закон Старого Заповіту, вона була вищою за нього і не відповідала йому. У період Благодаті Ісус не діяв відповідно до Закону Старого Заповіту і вже порвав із тими доктринами. Але ізраїльтяни люто чіплялися за Біблію й засуджували Ісуса – хіба це не було запереченням роботи Ісуса? Сьогодні релігійний світ також люто чіпляється за Біблію, і деякі люди кажуть: «Біблія – це священна книга, і її потрібно читати». Дехто каже: «Божя робота повинна підтримуватися вічно, Старий Заповіт – це заповіт Бога з ізраїльтянами, і від нього не можна відмовитися, а суботи потрібно дотримуватися завжди!». Хіба вони не смішні? Чому Ісус не дотримувався суботи? Чи грішив Він? Хто може ґрунтовно зрозуміти такі речі? Незалежно від того, як люди читають Біблію, їм буде неможливо пізнати роботу Бога за допомогою їх власних здібностей у розумінні. Вони не тільки не отримають чистого знання про Бога, але і їх уявлення стануть ще більш кричущими, такими що вони почнуть поставати проти Бога. Якби не втілення сьогоденного Бога, людей би знищили їх власні уявлення, і вони померли би серед Божої кари.

Щодо Біблії (2)

Біблію також називають Старим і Новим Заповітом. Чи вам відомо, що означає «заповіт»? Слово «заповіт» у Старому Заповіті походить від угоди (заповіту) Єгови з народом Ізраїлю, коли Він убив єгиптян і врятував ізраїльтян від фараона. Звичайно, доказом цього заповіту була кров ягняти, намазана на одвірки, через яку Бог установив заповіт із людиною, у якому було сказано, що всі, у кого кров агнця була нанесена на верхній та бокові одвірки, були ізраїльтянами, вони були обраними Богом людьми, і всі вони будуть врятовані Єговою (бо Єгова тоді збирався вбити всіх перворідних синів Єгипту, а також первістків овець і великої рогатої худоби). Цей заповіт має два ступені значення. Єгова не пощадить нікого з людей чи худоби Єгипту; Він уб'є всіх перворідних синів і первістків овець та

великої рогатої худоби. Отже, у багатьох книгах пророцтв було передбачено, що єгиптяни будуть суворо покарані внаслідок заповіту Єгови. Це перший ступінь значення заповіту. Єгова вбив перворідних синів Єгипту та всіх первістків його худоби, і Він пощадив усіх ізраїльтян, що означало, що всіма, хто був із землі Ізраїлю, Єгова дорожив, і мав пощадити їх усіх; Він хотів виконати в них довгострокову роботу й уклав із ними заповіт, використовуючи кров ягняти. З того часу Єгова не мав убивати ізраїльтян і сказав, що вони назавжди залишаться Його обраними. Серед дванадцяти племен Ізраїлю Він розпочне Свою роботу, що триватиме протягом усього періоду Закону; Він відкриє всі Свої закони ізраїльтянам і вибере з-поміж них пророків і суддів, і вони будуть у центрі Його роботи. Єгова уклав із ними заповіт: доки не зміниться період, Він працюватиме тільки серед обраних. Заповіт Єгови був непорушним, адже його було складено кров'ю й укладено з обраним народом Божим. Що ще важливіше, Єгова обрав відповідну сферу застосування й об'єкт, через які розпочав Свою роботу на весь період, і тому люди вважали цей заповіт особливо важливим. Це другий ступінь значення заповіту. За винятком Книги Буття, яка була написана до укладення заповіту, усі інші книги Старого Заповіту описують Божу роботу серед ізраїльтян після укладення заповіту. Звичайно, іноді зустрічаються згадки про язичників, але в цілому Старий Заповіт документує Божу роботу в Ізраїлі. З огляду на заповіт Єгови з ізраїльтянами книги, написані в період Закону, називаються Старим Заповітом. Вони названі на честь заповіту Єгови з ізраїльтянами.

Новий Заповіт названий на честь крові, пролитої Ісусом на хресті, і Його заповіту з усіма, хто ввірував у Нього. Заповіт Ісуса був таким: людям потрібно було лише повірити в Нього, щоб їхні гріхи були прощені через пролиту Ним кров, і в такий спосіб вони будуть спасенні та відроджені через Нього, і більше не будуть грішниками; людям потрібно було тільки повірити в Нього, щоб отримати Його благодать, і вони не страждатимуть в пеклі після своєї смерті. Усі книги, написані в період Благодаті, з'явилися після цього заповіту, і всі вони документують роботу та висловлювання, що містяться в ньому. Вони не йдуть далі, ніж спасіння через розп'яття Господа Ісуса або заповіт; усе це книги, написані братами в Господі, які мали досвід. Отже, ці книги також названі на честь заповіту: вони називаються Новим Заповітом. Ці два заповіді охоплюють тільки період Закону й період Благодаті та не мають жодного зв'язку з останнім періодом. Тож Біблія не має значної користі для сучасних людей останніх днів. У кращому випадку вона слугує умовним орієнтиром, але в основному має незначну цінність із точки зору застосування. Разом із тим, релігійні люди досі цінують її найбільше. Вони не знають Біблії; вони знають лише, як пояснити Біблію, і принципово не знають про її походження. Їхнє ставлення до Біблії таке: усе в Біблії правильно, у ній немає неточностей або помилок. Оскільки спершу вони вирішили, що Біблія правильна й безпомилкова, вони досліджують та вивчають її з великим інтересом. Сьогоднішню

стадію роботи не було передбачено в Біблії. Ніколи не було згадок про роботу завоювання в найтемнішому з усіх місць, оскільки це найсвіжіша робота. Оскільки період роботи є іншим, навіть Сам Ісус не знав, що ця стадія роботи буде виконана в останні дні – тож як люди останніх днів, вивчаючи Біблію, могли б знайти в ній відомості про цю стадію роботи?

Більшість із тих, хто тлумачить Біблію, використовує логічні умовиводи й не має жодних фактичних вихідних даних. Вони просто використовують логіку, щоб зробити багато висновків. Рік за роком ніхто не наважувався розібрати Біблію або сказати Біблії «ні», тому що ця книга є «священною книгою», і люди поклоняються їй, як Богу. Це триває вже кілька тисяч років. Бог не звертає на це жодної уваги, і ніхто не довідався про історію Біблії для посвячених. Ми говоримо, що цінування Біблії – це ідолопоклонство, але ніхто із цих побожних віруючих не наважується дивитися на це під таким кутом, і вони скажуть тобі: «Брате! Не говори так, це жахливо! Як ти можеш хулити Бога?». Потім у них з'явиться зболений вираз обличчя: «О милосердний Ісусе, Господи спасіння, я благаю Тебе, пробач його гріхи, бо Ти – Господь-людинолюбець, і ми всі згрішили, будь ласка, яви нам велике співчуття, амінь». Ось наскільки вони «побожні»; як же їм може бути легко прийняти істину? Такі твої слова страшенно їх налякають. Ніхто б не наважився подумати, що Біблія може бути запламованою людськими ідеями та поглядами, і ніхто не може побачити цю ваду. Дещо з того, що є в Біблії, – це досвід і знання окремих людей, дещо – це просвітління Святого Духа; у ній також є домішки людського розуму та думок. Бог ніколи в це не втручався, але є межа: це не може виходити за рамки мислення звичайних людей, а якщо виходить, воно втручається в Божу роботу й заважає їй. Те, що виходить за рамки мислення звичайних людей, є роботою сатани, оскільки він позбавляє людей їхнього обов'язку; це робота сатани, і вона спрямовується сатаною, і наразі Святий Дух не дозволить тобі діяти в такий спосіб. Іноді деякі брати й сестри запитують: «Чи нормально, якщо я працюватиму в той чи інший спосіб?». Я дивлюся на їхній духовний стан і відповідаю: «Нормально!». Є також деякі люди, які кажуть: «Якщо я працюю в той чи інший спосіб, чи нормальний мій стан?». І Я кажу: «Так! Він нормальний, навіть дуже нормальний!». Інші кажуть: «Чи нормально, якщо я працюватиму в такий спосіб?». І Я відповідаю: «Ні!». Вони кажуть: «Чому це нормально для нього, а не для мене?». А Я кажу: «Тому що те, що ти робиш, походить від сатани, це є порушенням, і джерело твоєї мотивації стає неправильним». Бувають також випадки, коли робота не заходить достатньо далеко, і брати та сестри про це не знають. Дехто запитує Мене, чи нормально виконувати роботу в певний спосіб, і коли Я бачу, що їхні дії не завадять роботі майбутнього, Я кажу, що це нормально. Робота Святого Духа дає людям рамки; люди не мусять точно слідувати бажанням Святого Духа, адже люди мають звичайне мислення й слабкість, і вони мають певні плотські потреби, у них є реальні проблеми, і в їхньому мозку є думки, для контролю яких вони в

принципі не мають засобів. Усе, про що Я прошу людей, має межу. Дехто вважає Мої слова неоднозначними, думає, що Я кажу йому діяти в якийсь спосіб, – це тому, що ти не розумієш, що в Моїх вимог є відповідні рамки. Якби все було так, як ти собі уявляєш, якби Я ставив однакові вимоги до всіх людей без винятку та вимагав, щоб усі вони досягли однакового духовного стану, то це не працювало б. Це означає просити про неможливе, і це принцип людської роботи, а не принцип Божої роботи. Божа робота виконується відповідно до реальних обставин людей і ґрунтується на властивому їм духовному рівні. Це також принцип поширення Євангелія: ти мусиш рухатися вперед повільно, дотримуючись природного поступу; тільки тоді, коли ти чітко скажеш комусь істину, він зрозуміє, і тільки в той час він зможе відкласти Біблію вбік. Якби Бог не виконав цю стадію роботи, хто зміг би вирватися з умовностей? Хто зміг би виконати нову роботу? Хто зміг би знайти новий шлях поза Біблією? Оскільки традиційні уявлення людей і феодальна етика настільки кричущі, у людей немає можливості відмовитися від них самотійно, і в них немає сміливості так учинити. Це не кажучи вже про те, як люди сьогодення були захоплені кількома мертвими словами в Біблії, словами, які заволоділи їхніми серцями. Як вони могли б захотіти відмовитися від Біблії? Як вони могли б так легко прийняти шлях, який знаходиться поза Біблією? Хіба тільки тоді, коли ти зможеш чітко розповісти про історію Біблії для посвячених та про принципи роботи Святого Духа, щоб усі люди були повністю переконані – і це вкрай необхідно. Причина цього в тому, що всі в царині релігії шанують Біблію й поклоняються їй, як Богу; вони також намагаються обмежити Бога рамками Біблії, і навіть буває так, що вони досягають своїх цілей, тільки коли знову прибили Бога до хреста.

Щодо Біблії (3)

Не все в Біблії є записом слів, особисто сказаних Богом. Біблія тільки документує дві попередні стадії Божої роботи, причому одна її частина – це запис передвіщень пророків, а інша – це досвід і знання, записані людьми, яких Бог використовував протягом періодів. Людський досвід зіпсований людськими точками зору й знаннями, чого неможливо уникнути. У багатьох книгах Біблії є людські переконання, людські упередження та абсурдне людське розуміння. Звісно, більшість слів є результатом просвітління й освічення Святим Духом, і вони відображають коректне розуміння, однак не можна сказати, що вони є повністю точними виявленнями істини. Їхні погляди на певні речі – це не що інше, як знання, почерпнуте з особистого досвіду, або просвітління Святим Духом. Передбачення пророків було особисто послане Богом: пророцтва таких людей, як Ісаїя, Даниїл, Ездра, Єремія та Єзекїїль, походили від прямої вказівки Святого Духа; ці люди були провидцями, вони отримали Дух пророкування, і всі вони були пророками Старого

Заповіту. У період Закону ці люди, натхненні Єговою, промовляли багато пророцтв, які були безпосередньо надані Єговою. І чому Єгова працював у них? Тому що народ Ізраїлю був народом, обраним Богом, і робота пророків повинна була виконуватися серед них; ось чому пророки могли отримувати такі одкровення. Насправді, вони самі не розуміли Божих одкровень, даних їм. Святий Дух промовляв ці слова їхніми вустами, щоб люди майбутнього могли зрозуміти ці речі й побачити, що вони дійсно були роботою Духа Божого, Святого Духа, а не походили від людини, а також щоб дати їм підтвердження роботи Святого Духа. У період благодаті Сам Ісус виконував усю цю роботу замість них, і тому люди більше не виголошували пророцтв. Тож чи був Ісус пророком? Ісус, звичайно, був пророком, але Він також був здатний виконувати роботу апостолів – Він міг як промовляти пророцтва, так і проповідувати й навчати людей по всій країні. Однак робота, яку Він виконував, та ідентичність, яку Він представляв, не були однаковими. Він прийшов, щоб відкупити все людство, відкупити людину від гріха; Він був пророком і апостолом, але понад те, Він був Христом. Пророк може говорити пророцтво, але не можна сказати, що такий пророк є Христом. У той час Ісус проголосив багато пророцтв, і тому можна сказати, що Він був пророком; проте не можна сказати, що, оскільки Він був пророком, Він не був Христом. Причина цього в тому, що під час виконання певної стадії роботи Він представляв Самого Бога, і Його ідентичність відрізнялася від ідентичності Ісаї: Він прийшов, щоб завершити роботу спокути, і Він також подбав про життя людини, і Дух Божий зійшов безпосередньо на Нього. У роботі, яку Він виконував, не було жодного натхнення від Духа Божого або вказівок від Єгови. Радше Дух діяв безпосередньо, чого було достатньо, щоб довести, що Ісус не був таким же, як пророк. Робота, яку Він звершив, була роботою спокути, на другому місці після якої стояло промовляння пророцтв. Він був пророком, апостолом, але, понад те, Він був Відкупителем. Провісники, між тим, могли тільки промовляти пророцтва й були нездатні представляти Божий Дух у виконанні будь-якої іншої роботи. Оскільки Ісус виконав великий обсяг роботи, яку ніколи раніше не виконувала людина, і здійснив роботу відкуплення людства, цим Він і відрізнявся від таких, як Ісая. Те, що деякі люди не приймають потік сьогодення, пояснюється тим, що це створило для них перешкоду. Вони кажуть: «У Старому Заповіті багато пророків також говорило багато слів – тож чому ж вони не були Богом, Який став плоттю? Бог сьогодення говорить слова – чи достатньо цього, щоб довести, що Він – утілений Бог? Ти не звеличуєш Біблію й не вивчаєш її, то на підставі чого ти стверджуєш, що Він є втіленням Бога? Ти говориш, що вони наставлені Святим Духом, і ти віриш, що ця стадія роботи є роботою, яку особисто виконує Бог, але на чому ти це ґрунтуєш? Ти зосереджуєш свою увагу на сьогоднішніх словах Божих, і здається, що ти заперечуєш Біблію та відклав її вбік». Тож вони кажуть, що ти віриш у єресь та лжевчення.

Якщо ти бажаєш свідчити про Божу роботу в останні дні, тоді ти повинен розуміти внутрішню історію Біблії, структуру Біблії та її суть. Сьогодні люди вірять, що Біблія – це Бог, і що Бог – це Біблія. Точно так само вони вірять, що всі слова Біблії були єдиними словами, сказаними Богом, і що всі вони були сказані Богом. Ті, хто вірить у Бога, навіть думають, що, хоча всі шістдесят шість книг Старого й Нового Заповіту були написані людьми, усі вони були дані завдяки натхненню Бога та є записом висловлювань Святого Духа. Це помилкове людське розуміння, і воно не повністю узгоджується з фактами. Насправді, за винятком книг пророцтв, більша частина Старого Заповіту являє собою історичний літопис. Деякі з послань Нового Заповіту засновані на досвіді людей, а деякі походять від просвітління Святого Духа; послання Павла, наприклад, виникли в результаті роботи людини, усі вони були результатом просвітління Святого Духа, і вони були написані для церков та були словами настанови й підбадьорення для братів і сестер церков. Це не були слова, промовлені Святим Духом, – Павло не міг говорити від імені Святого Духа, і він також не був пророком, не кажучи вже про те, що він не мав видінь, які мав Іван. Його послання були написані для церков Ефеса, Коринту, Галатії та інших. А отже, послання Павла в Новому Заповіті – це послання, які Павло написав для церков, а не натхнення від Святого Духа; вони також не є прямими висловлюваннями Святого Духа. Це всього лише слова настанови, розради й підбадьорення, які він написав церквам під час своєї роботи. Так само вони є свідченням значної частини роботи Павла в той час. Вони були написані для всіх, хто є братами й сестрами в Господі, щоб брати й сестри з церков того часу слідували його пораді та дотримувалися шляху покаяння Господа Ісуса. Павло у жодному разі не говорив ні тогочасним церквам, ні майбутнім, що всі повинні їсти й пити те, що він написав, як не говорив він і того, що всі його слова походять від Бога. Відповідно до обставин церкви того часу, він лише спілкувався з братами й сестрами, настановляв їх і заохочував їх до віри; і він просто проповідував або давав людям нагадування та настанови. Його слова ґрунтувалися на його власному тягарі, і він підтримував людей цими словами. Він виконував роботу апостола церков того часу, він був працівником, якого використовував Господь Ісус, і тому він повинен був узяти на себе відповідальність за церкви та виконувати роботу церков, він повинен був дізнаватися про стан братів і сестер, і у зв'язку з цим він написав послання до всіх братів і сестер у Господі. Усе, що він говорив повчального й позитивного людям, було правильним, але не представляло висловлювань Святого Духа й не могло представляти Бога. Ставитися до записів про досвід людини та її послань як до слів, сказаних Святим Духом церквам, є несосвітеним сприйняттям і величезним богохульством із боку людей! Особливо це стосується послань, які Павло написав для церков, оскільки його послання були написані для братів і сестер, ґрунтуючись на обставинах і становищі кожної тогочасної церкви, а також були спрямовані на те, щоб наставляти братів і сестер у Господі, щоб вони могли отримати благодать

Господа Ісуса. Його послання були написані для того, щоб пробудити братів і сестер того часу. Можна сказати, що це був його власний тягар, а також тягар, даний йому Святим Духом; зрештою, він був апостолом, який керував церквами того часу, який писав послання для церков і наставляв їх; такою була його відповідальність. Його ідентичність була лиш ідентичністю працюючого апостола, і він був лиш апостолом, посланим Богом; він не був ані пророком, ані провісником. Для нього його власна робота й життя братів і сестер були надзвичайно важливими. Отже, він не міг говорити від імені Святого Духа. Його слова не були словами Святого Духа, і тим більше не можна було сказати, що вони були словами Бога, адже Павло був не більше ніж творінням Божим і, звичайно ж, не був утіленням Бога. Його ідентичність не була такою ж, як у Ісуса. Слова Ісуса були словами Святого Духа, вони були словами Бога, бо Його ідентичність була ідентичністю Христа – Сина Божого. Як міг Павло бути Йому рівним? Якщо люди сприймають послання або слова, подібні до слів Павла, як висловлювання Святого Духа й поклоняються їм як Богу, то можна сказати тільки те, що вони надто нерозбірливі. Говорячи більш різким тоном, хіба це прямо-таки не богохульство? Як могла людина говорити від імені Бога? І як могли люди схилитися перед записами його послань і слів, які він промовляв, неначе вони були священною книгою або книгою з неба? Чи могла людина випадково промовляти слова Божі? Як могла людина говорити від імені Бога? Отже, що ти скажеш – чи могли послання, які він писав до церков, не бути заплямовані його власними ідеями? Як вони могли не бути заплямовані людськими ідеями? Він писав послання для церков, ґрунтуючись на своєму особистому досвіді та своїх власних знаннях. Наприклад, Павло написав послання до церков Галатії, в якому містилася певна думка, а Петро написав інше, в якому висвітлена інша точка зору. Яке з них походить від Святого Духа? Ніхто не може сказати напевно. Отже, можна тільки сказати, що обидва несли тягар заради церков, але їхні листи відображають їхній духовний стан, вони представляють їхнє забезпечення й підтримку братів і сестер, а також їхній тягар відносно церков, і вони представляють тільки людську роботу – вони не були повністю від Святого Духа. Якщо ти кажеш, що його послання – це слова Святого Духа, то ти безглуздий і чиниш богохульство! Послання Павла та інші послання Нового Заповіту еквівалентні мемуарам пізніших духовних діячів: вони знаходяться на одному рівні з книгами сторожа Ні або досвідом Лоуренса й так далі. Просто книги недавніх духовних діячів не включені в Новий Заповіт, але суть цих людей була однаковою: вони були людьми, яких використовував Святий Дух протягом певного періоду, і вони не могли безпосередньо представляти Бога.

Євангеліє від Матвія в Новому Заповіті документує родовід Ісуса. На початку говориться, що Ісус був нащадком Авраама й Давида та сином Йосипа; потім говориться, що Ісус був зачатий Святим Духом і народжений від діви, що означало б, що Він не був сином Йосипа або нащадком Авраама й Давида. Однак в описі

Його родоводу наполягається на тому, щоб пов'язати Ісуса з Йосипом. Далі цей родовід починає описувати процес, за допомогою якого народився Ісус. У ньому говориться, що Ісус був зачатий Святим Духом, що Він народився від діви, а не був сином Йосипа. Проте в родоводі чітко написано, що Ісус був сином Йосипа, і оскільки родовід написано для Ісуса, у ньому зафіксовано сорок два покоління. Коли мова заходить про покоління Йосипа, в ньому поспішно зазначається, що Йосип був чоловіком Марії, і ці слова додані для того, щоб довести, що Ісус був нащадком Авраама. Хіба це не протиріччя? У родоводі чітко задокументовано походження Йосипа; очевидно, що це родовід Йосипа, але Матвій наполягає на тому, що це родовід Ісуса. Хіба це не заперечує факт зачаття Ісуса Святим Духом? Отже, чи не є родовід, складений Матвієм, людською ідеєю? Це смішно! Ось як ти можеш дізнатися, що ця книга не повністю походить від Святого Духа. Можливо, є деякі люди, які думають, що в Бога повинен бути родовід на землі, через що вони відносять Ісуса до сорок другого покоління Авраама. Це дійсно смішно! Як міг Бог мати родовід після приходу на землю? Якщо ти говориш, що в Бога є родовід, то хіба ти не зараховуєш Його до Божих творінь? Бо Бог не від землі, Він – Господь творіння, і хоча Він із плоті, Він має сутність, відмінну від людини. Як ти міг зарахувати Бога до того ж виду, що й Боже творіння? Авраам не може представляти Бога; у той час він був об'єктом роботи Єгови, він був просто вірним слугою, схваленим Єговою, та належав до народу Ізраїлю. Як він міг бути пращуром Ісуса?

Хто написав родовід Ісуса? Чи його написав Сам Ісус? Чи сказав їм Ісус особисто: «Напишіть Мій родовід»? Його записав Матвій після того, як Ісуса було прибито до хреста. На той час Ісус виконав багато роботи, яка була незрозумілою Його учням, і не надав жодних пояснень. Після того, як Він пішов, учні почали всюди проповідувати й працювати, і заради цієї стадії роботи вони почали писати послання й книги Євангелія. Книги Євангелія Нового Заповіту були записані через двадцять-тридцять років після розп'яття Ісуса. До того народ Ізраїлю читав тільки Старий Заповіт. Тобто на початку періоду Благодаті люди читали Старий Заповіт. Новий Заповіт з'явився тільки в період Благодаті. Коли працював Ісус, Нового Заповіту не існувало; після того, як Він воскрес і вознісся на небеса, люди записали Його роботу. Тільки тоді з'явилися чотири Євангелія, на додаток до яких були також послання Павла й Петра, а також Книга Об'явлення. Більш ніж через триста років після вознесіння Ісуса на небеса наступні покоління вибірково зіставляли ці документи, і тільки тоді з'явився Новий Заповіт Біблії. Тільки після того, як ця робота була завершена, з'явився Новий Заповіт; до того його не існувало. Бог виконав усю цю роботу, а Павло та інші апостоли написали так багато послань церквам у різних місцях. Люди після них об'єднали їхні послання й додали найвеличніше видіння, записане Іваном на острові Патмос, у якому було пророковано Божу роботу останніх днів. Люди створили цю послідовність текстів,

яка відрізняється від висловлювань сьогодення. Те, що записано сьогодні, відповідає етапам Божої роботи; те, чим люди займаються сьогодні, – це робота, особисто виконана Богом, і слова, особисто промовлені Ним. Тобі, людство, не потрібно втручатися; слова, які походять безпосередньо від Духа, були укладені крок за кроком і відрізняються від укладання записів людини. Можна сказати, що те, що вони записали, відповідало їхньому рівню освіти й людському духовному рівню. Те, що вони записали, було досвідом людей, і кожен мав власні засоби запису та пізнання, і кожен запис був не таким, як інші. Тож якщо ти поклоняєшся Біблії як Богу, ти вкрай неосвічений і нерозумний! Чому ти не шукаєш роботу Бога сьогодення? Тільки робота Божа може спасти людину. Біблія не може спасти людину, люди могли б читати її протягом декількох тисяч років, і все одно всередині них не відбулося б ані найменших змін, і якщо ти поклоняєшся Біблії, ти ніколи не здобудеш роботу Святого Духа. Обидві стадії Божої роботи в Ізраїлі записані в Біблії, і тому серед цих записів усі імена належать Ізраїлю, і всі події відбуваються в Ізраїлі; навіть ім'я Ісус – це ізраїльське ім'я. Якщо ти продовжуватимеш читати Біблію сьогодні, то хіба ти не дотримуєшся звичаю? Те, що записано в Новому Заповіті Біблії, – це справи Юдеї. Оригінальний текст був як грецькою, так і на івриті, та ім'я, яким Його називали, і слова Ісуса в той час – усе це відноситься до людської мови. Коли Його прибили до хреста, Ісус сказав: «Елі, Елі, лама савахтані?». Хіба це не іврит? Це просто пояснюється тим, що Ісус утілювався в Юдеї, але це не доводить, що Бог – єврей. Сьогодні Бог став плоттю в Китаї, і тому все, що Він говорить, безсумнівно, говорить китайською мовою. Однак його не можна порівняти з китайськомовним перекладом Біблії, оскільки джерела цих слів різні: одне походить із давньоєврейської та було записане людьми, а інше – від прямих висловлювань Духа. Як могло б не бути взагалі жодної різниці?

Щодо Біблії (4)

Багато хто вірить, що розуміти та могли тлумачити Біблію означає те саме, що знайти істинний шлях, але, насправді, чи дійсно все так просто? Ніхто не знає реальності Біблії: що це не більше ніж історичний літопис Божої роботи й свідчення про дві попередні стадії Божої роботи, і що вона не дає жодного розуміння цілей Божої роботи. Кожен, хто читав Біблію, знає, що вона документує дві стадії Божої роботи в період Закону й період Благодаті. Старий Заповіт оповідає історію Ізраїлю та роботу Єгови від часу створення світу до кінця періоду Закону. Новий Заповіт містить записи про роботу Ісуса на землі, які вміщено в чотирьох Євангеліях, а також про роботу Павла – хіба це не історичні записи? Звернення в сьогоденні до подій минулого відносить їх до розряду історії, і якими б правдивими або реальними вони не були, вони однаково залишаються історією; а історія не може

бути спрямована на сьогодні, бо Бог не озирається на історію! Отже, якщо ти розумієш тільки Біблію й нічого не розумієш стосовно роботи, яку Бог має намір виконати сьогодні, і якщо ти віриш у Бога, але не шукаєш роботу Святого Духа, тоді ти не розумієш, що означає шукати Бога. Якщо ти читаєш Біблію для того, щоб вивчати історію Ізраїлю, щоб досліджувати історію створення Богом небес і землі, то ти не віриш у Бога. Однак сьогодні, оскільки ти віриш у Бога й шукаєш життя, оскільки ти прагнеш до пізнання Бога, а не до мертвої букви та вчень або розуміння історії, ти маєш шукати Божу волю сьогодні, а також шукати спрямування роботи Святого Духа. Якби ти був археологом, ти міг би читати Біблію, але ти ним не є; ти належиш до тих, хто вірить у Бога, і тобі варто понад усе шукати Божу волю сьогодні. Читаючи Біблію, ти в кращому випадку трохи зрозумієш історію Ізраїлю, дізнаєшся про життя Авраама, Давида й Мойсея, з'ясуєш, як вони шанували Єгови, як Єгова спалював тих, хто протистояв Йому, і як Він говорив із людьми того часу. Ти дізнаєшся тільки про Божу роботу в минулому. Біблійні записи оповідають про те, як ранній народ Ізраїлю шанував Бога й жив під керівництвом Єгови. Оскільки ізраїльтяни були обраним Богом народом, у Старому Заповіті можна побачити вірність усього народу Ізраїлю Єгові, як Єгова дбав про всіх тих, хто корився Йому, і благословляв їх; можна дізнатися, що, коли Бог виконував Свою роботу в Ізраїлі, Він був сповнений милосердя й любові, а також володів всепожираючим полум'ям, і що всі ізраїльтяни, від тих, хто мав низьке становище, до могутніх, шанували Єгову, і тому вся країна була благословенна Богом. Такою є історія Ізраїлю, записана в Старому Заповіті.

Біблія є історичним свідченням Божої роботи в Ізраїлі та документально підтверджує багато передбачень древніх пророків, а також деякі висловлювання Єгови в Його роботі того часу. Отже, усі люди вважають цю книгу святою (бо Бог – святий і великий). Звісно, усе це – результат їхньої пошани до Єгови та їхньої палкої любові до Бога. Люди мають таке ставлення до цієї книги тільки тому, що творіння Божі так шанують і обожнюють свого Творця; а дехто навіть називає цю книгу небесною. Насправді, вона – усього лише людський запис. Її не називав особисто Єгова, і Єгова особисто не керував її створенням. Іншими словами, автор цієї книги – не Бог, а люди. Свята Біблія – це всього лише шаноблива назва, дана цій книзі людиною. Ця назва не була обрана Єговою та Ісусом після її спільного обговорення Ними; це не більше ніж людська ідея. Адже ця книга була написана не Єговою, і тим більше не Ісусом. Натомість, вона являє собою розповіді багатьох стародавніх пророків, апостолів і провидців, зібрані наступними поколіннями в книгу древніх писань, яка здається людям особливо святою, і яка, на їхню думку, містить багато незбагнених і глибоких таємниць, що чекають на відкриття майбутніми поколіннями. Отже, люди ще більше схильні вірити, що ця книга – небесна. Після додавання чотирьох Євангелій і Книги Об'явлення ставлення людей до неї особливо відрізняється від ставлення до будь-якої іншої книги, і тому

ніхто не наважується глибинно аналізувати цю «небесну книгу», адже вона є надто «священною».

Чому, читаючи Біблію, люди можуть знайти в ній правильний шлях для практики? Чому вони можуть здобути багато з того, що було їм незрозуміло? Сьогодні Я аналізую Біблію в такий спосіб, і це не означає, що Я її ненавиджу або заперечую її цінність як джерела довідкової інформації. Я тлумачу та роз'яснюю тобі властиву Біблії цінність та її походження, щоб ти не залишався в невіданні. Адже в людей так багато думок про Біблію, і більшість із них невірні; читання Біблії в такий спосіб не тільки заважає їм здобути те, що вони мали б здобути, але, що більш важливо, стає на заваді роботі, яку Я маю намір виконувати. Це надзвичайно заважає роботі майбутнього та приносить одні лише недоліки і жодних переваг. Отже, те, чого Я навчаю тебе, – це просто суть Біблії та її історія для втаємничених. Я не прошу, щоб ти не читав Біблію або щоб ти ходив довкола, проголошуючи, що вона позбавлена цінності; Я лише прошу, щоб ти володів правильними знаннями про Біблію і поглядами на неї. Не будь занадто однобоким! Хоча Біблія – історична книга, написана людьми, у ній також задокументовано багато принципів, згідно з якими стародавні святі й пророки служили Богу, а також недавній досвід апостолів у служінні Богу, – ці люди дійсно все це бачили й знали, і все це може слугувати довідковою інформацією для людей цього періоду в пошуку істинного шляху. Тому, читаючи Біблію, люди також можуть здобути багато шляхів життя, які не можна знайти в інших книгах. Ці шляхи – це шляхи життя роботи Святого Духа, які стали частиною досвіду пророків і апостолів у минулі періоди, і багато з цих слів дорогоцінні та можуть дати те, що людям потрібно. Отже, усі люди люблять читати Біблію. Оскільки в Біблії так багато прихованого, погляди людей на неї відрізняються від поглядів на праці великих духовних діячів. Біблія – це літопис і збірка досвіду та знань людей, які служили Єгови та Ісусу в старому й новому періодах, і тому завдяки їй наступні покоління змогли здобути значне просвітління, освічення та шляхи для практики. Біблія є вищою за праці будь-якого великого духовного діяча тому, що всі їхні праці ґрунтуються на Біблії, увесь їхній досвід походить із Біблії, і всі вони пояснюють Біблію. І тому, попри можливість здобути забезпечення з книг будь-якого великого духовного діяча, люди досі поклоняються Біблії, оскільки вона здається їм такою високою й ґрунтовною! Хоча Біблія об'єднує деякі книги слів життя, такі як послання Павла й послання Петра, і хоча ці книги можуть забезпечити людей і допомогти їм, ці книги все ж застаріли, вони все ще належать до старої епохи, і якими б хорошими вони не були, вони підходять тільки для одного періоду й не є вічними. Адже Божя праця постійно розвивається, і вона не може просто зупинитися на часі, в якому жили Павло та Петро, або завжди залишатися в періоді Благодаті, коли було розіп'ято Ісуса. Отже, ці книги підходять тільки для періоду Благодаті, а не для періоду Царства останніх днів. Вони можуть забезпечити тільки віруючих періоду Благодаті, а не святих періоду Царства, і

якими б хорошими вони не були, вони все одно застаріли. Те ж саме стосується роботи Єгови зі створення або Його роботи в Ізраїлі: якою б великою не була ця робота, вона все одно застаріла, і все одно прийшов час, коли вона проминула. Божа робота така ж: вона велика, але прийде час, коли вона завершиться; вона не може завжди залишатися ані на етапі творіння, ані на етапі розп'яття. Незалежно від того, наскільки переконливою була робота розп'яття, незалежно від того, наскільки ефективною вона була в перемозі над сатаною, робота, врешті-решт, усе ще залишається роботою, і періоди, врешті-решт, усе ж залишаються періодами; робота не може завжди залишатися на одному й тому ж фундаменті, і часи ніколи не можуть бути незмінними, тому що колись було створення, і повинні прийти останні дні. Це неминуче! Отже, сьогодні слова життя в Новому Заповіті – послання апостолів і чотири Євангелія – стали історичними книгами, вони стали старими альманахами; а як старі альманахи можуть провести людей у новий період? Незалежно від того, наскільки ці альманахи здатні дати людям життя, незалежно від того, наскільки вони здатні вести людей до хреста, хіба вони не застаріли? Хіба вони не втратили своєї цінності? Отож, Я кажу, що ти не повинен сліпо вірити в ці альманахи. Вони занадто старі, вони не здатні залучити тебе до нової роботи, а можуть тільки обтяжити тебе. Вони не тільки не можуть привести тебе до нової роботи й до нового входження, але й ведуть тебе до старих релігійних церков – а коли це так, то хіба твоя віра в Бога від того не слабшатиме?

У Біблії задокументована робота Бога в Ізраїлі, включно з дечим із того, що було зроблено обраним ізраїльським народом. Незважаючи на те, що було зроблено вибір, на підставі якого ті чи інші частини були включені або не включені до цієї книги, хоча Святий Дух і не схвалив того, Він також не висунув жодних звинувачень із цього приводу. Біблія – це винятково історія Ізраїлю, яка також є історією роботи Бога. Люди, справи й об'єкти, які в ній записані, були справжніми, і ніщо в них не мало символічного значення, за винятком, звичайно, пророцтв Ісаї, Даниїла та інших пророків або книги видінь Івана. Ранній народ Ізраїлю був обізнаним і культурним, і їхні давні знання та культура були досить розвиненими, і тому те, що вони писали, було на більш високому рівні, ніж те, що пишуть люди сьогодення. Тож те, що вони зуміли написати ці книги, не повинно викликати подив, бо Єгова виконав так багато роботи серед них, і вони так багато побачили. Давид споглядав вчинки Єгови на власні очі; він відчув їх на власному досвіді та бачив чимало знаків і чудес, і тому він написав усі ті псалми, щоб віддати хвалу вчинкам Єгови. Вони змогли написати ці книги завдяки певним обставинам, а не тому, що були винятково обдарованими. Вони вихваляли Єгову, бо бачили Його. Якщо ви взагалі не бачили Єгову й не знаєте про Його існування, як ви можете вихваляти Його? Якщо ви не споглядали Єгову, то ви не будете знати, як вихваляти Його або поклонятися Йому, не кажучи вже про те, щоб писати пісні, що підносять Його; і навіть якщо б вас попросили придумати якісь вчинки Єгови, ви б не зуміли. Тим,

що сьогодні ви можете вихваляти й любити Бога, ви завдячуєте ще й тому, що ви бачили Його, а також відчували на собі Його роботу; і якщо ваш духовний рівень покращиться, хіба ви теж не зможете писати вірші на славу Бога, як це робив Давид?

Розуміти Біблію, розуміти історію, але не розуміти, що Святий Дух робить сьогодні – це неправильно! Тобі добре вдається вивчати історію, ти прекрасно з цим справився, але нічого не розумієш у роботі, яку Святий Дух звершує сьогодні. Хіба це не дурість? Інші запитують тебе: «Що Бог робить сьогодні? У що тобі слід входити сьогодні? Як справи з твоїм пошуком життя? Чи розумієш ти Божу волю?». У тебе не буде відповіді на їхні запитання – тож що ти знаєш? Ти скажеш: «Я усвідомлюю тільки те, що повинен відвернутися від плоті й пізнати себе». І якщо потім тебе запитують: «Що ще ти усвідомлюєш?», ти відповіси, що ти також знаєш, що слід коритися всім Божим влаштуванням, і що ти трохи розумієш історію Біблії, і на цьому все. Чи це все, що ти здобув завдяки вірі в Бога протягом усіх цих років? Якщо це все, що ти розумієш, то тобі багато чого не вистачає. Отже, ваш поточний духовний стан принципово не може досягти того, що Я вимагаю від вас, а істини, які ви розумієте, є надто мізерними, так само як і ваші здібності до розрізнення – тобто ваша віра надто поверхова! Ви маєте бути озброєні більшою кількістю істин, вам потрібно більше знань, ви маєте бачити більше, і тільки тоді ви зможете поширювати Євангеліє, бо це те, чого ви мусите досягти!

Практика (1)

У минулому в способах переживання людського досвіду було багато відхилень і навіть абсурдів. Вони просто не розуміли стандартів Божих вимог, тому було багато сфер, у яких досвід людей ішов шкереберть. Бог вимагає від людей, щоб вони могли жити життям нормальної людської сутності. Наприклад, для людей цілком нормально дотримуватися сучасних звичаїв щодо їжі та одягу, носити костюм і краватку, трохи вивчати сучасне мистецтво, а у вільний час вони можуть насолоджуватися мистецтвом, культурою та розвагами. Вони можуть зробити кілька пам'ятних фотографій, вони можуть читати та отримувати корисні знання, а також мати відносно хороше середовище для життя. Усе це личить життю нормальної людської сутності, і все ж люди вважають, що все це ненависне Богові, і утримуються від нього. Їхня практика полягає лише в дотриманні кількох правил, що призводить до неймовірно нудного й абсолютно позбавленого сенсу життя. Насправді, Бог ніколи не вимагав, щоб люди чинили так. Усі люди хочуть урізати свої власні характери, невпинно молячись у своєму дусі, щоб бути ближче до Бога, а їхні уми постійно розмірковують про наміри Бога, їхні очі постійно спостерігають за чимось, маючи великий страх, що їхній зв'язок із Богом якось буде розірвано.

Усе це висновки, яких люди дійшли самостійно; це правила, установлені людьми для самих себе. Якщо ти не знаєш власної природи та сутності, і не розумієш, якого рівня може досягти твоя власна практика, тоді в тебе не буде можливості точно визначити, яких стандартів Бог вимагає від людини, як не буде в тебе й точного способу практики. Оскільки ти не можеш зрозуміти, чого саме Бог вимагає від людини, твій розум завжди в сум'ятті, ти ламаєш голову, аналізуючи Божі наміри, і навпомацки шукаєш якийсь спосіб бути зворушеним і освітленим Святим Духом. Унаслідок цього ти виробляєш деякі способи практики, які, на твою думку, є доречними. Ти просто не уявляєш, чого саме Бог вимагає від людини; ти всього лише безпечно дотримуєшся свого власного набору практик, мало переймаючись результатом і ще менше – присутністю відхилень або помилок у своїй практиці. Отже, само собою зрозуміло, що твоїй практиці не вистачає точності й вона безпринципна. Їй особливо не вистачає нормальної людської розважливості та совісті, а також Божої похвали та підкріплення Святого Духа. Стає занадто легко просто йти своєю дорогою. Така практика – це просто дотримання правил або навмисне покладання більшого тягаря на себе, щоб обмежити та контролювати самого себе. І все ж ти думаєш, що твоя практика бездоганна, не знаючи, що більша її частина складається з непотрібних процесів або ритуалів. Є багато людей, які роками практикують у такий спосіб практично без змін у своїх характерах, без нового розуміння й без нового входження. Вони несвідомо повторюють ті ж старі помилки й дають повну волю своїй жорстокій природі, аж до того, що часто роблять нерозважливі, нелюдські вчинки й поведуться так, що люди не знають, як реагувати, й абсолютно збиті з пантелику. Чи можна сказати, що такі люди пережили перетворення свого характеру на власному досвіді?

Тепер віра в Бога вступила в період Божого Слова. Умовно кажучи, люди вже не моляться так багато, як раніше; Божі слова недвозначно передали всі аспекти істини та способи практики, тож людям більше немає необхідності шукати та йти навпомацки. У житті періоду Царства слова Бога ведуть людей уперед, і це життя, у якому їм усе стає чітко зрозумілим, адже Бог усе прямо повідомив і людина більше не мусить намацувати свій шлях протягом життя. Що стосується шлюбу, світських справ, життя, їжі, одягу та прихистку, міжособистісних стосунків, того, як людина може служити відповідно до Божої волі, як людина має зректися плоті тощо, що з цього Бог не пояснив вам? Вам досі потрібно молитися й шукати? У цьому дійсно немає необхідності! Якщо ти досі робиш таке, ти просто виконуєш зайву роботу. Це нетямуще, нерозумно й зовсім непотрібно! Тільки ті, кому надто не вистачає духовного рівня та хто нездатний зрозуміти Божі слова, невпинно промовляють безглузді молитви. Ключ до втілення істини в життя полягає в тому, чи ти маєш рішучість. Деякі люди наполягають на слідуванні своїм плотським уподобанням у своїх діях, навіть коли вони знають, що це не відповідає істині. Потім це перешкоджає їхньому власному поступу в житті, і навіть після молитви та пошуку

вони й далі хочуть коритися плоті. Чи не грішать вони такими діями свідомо? Наприклад, ті, хто жадає плотських задоволень і прагне до грошей, а потім молиться Богу, кажучи: «Боже! Чи Ти дозволиш мені жадати плотських задоволень і прагнути до багатства? Чи є на те Твоя воля, щоб я заробляв гроші в такий спосіб?». Чи це слухний спосіб молитися? Люди, які так чинять, прекрасно знають, що Бог не знаходить у цьому втіхи, і що вони мусять відмовитися від такого, але те, що вони зберігають у своїх серцях, вже визначено, і коли вони моляться й шукають, вони намагаються змусити Бога дозволити їм поводитися в такий спосіб. У своїх серцях вони можуть навіть вимагати, щоб Бог сказав щось на підтвердження цього – це те, що називається бунтарством. Є також ті, хто привертає братів і сестер із церкви на свій бік і створює власні незалежні царства. Тобі дуже добре відомо, що ці дії йдуть проти Бога, але коли ти вирішив зробити щось таке, ти однаково продовжуєш шукати й молитися Богу, спокійно й безстрашно. Який ти безсоромний та нахабний! Що стосується відмови від світського, то про це говорилося давним-давно. Є дехто, хто чітко знає, що Бог ненавидить світське, але однаково молиться, кажучи: «О Боже! Я розумію, що Ти не хотів би, щоб я займався світськими справами, але я роблю це для того, щоб Твоє ім'я не було зганьблене; я роблю це для того, щоб світські люди могли бачити Твою славу в мені». Що це за молитва? Чи ви можете відповісти? Це молитва з метою примушування Бога та чинення тиску на Нього. Хіба тобі не соромно так молитися? Люди, які так моляться, навмисно протистоять Богу, і така молитва повністю ґрунтується на сумнівних мотивах; вона насправді є проявом сатанинського характеру. Слова Бога кришталево чіткі, особливо ті, що промовлені щодо Його волі, Його характеру та того, як Він ставиться до різних типів людей. Якщо ти не розумієш істину, тоді тобі слід більше читати Божі слова – це принесе набагато кращі результати, ніж сліпа молитва й пошук. Є багато випадків, коли пошук і молитву слід замінити читанням більшої кількості Божих слів і спілкуванням про істину. У своїх регулярних молитвах ти мусиш здійснювати самоаналіз та намагатися більше пізнати себе з позиції Божих слів. Це корисніше для твого прогресу в житті. Якщо зараз ти досі шукаєш, піднімаючи очі до неба, хіба це не показує, що ти досі віриш у невизначеного Бога? Раніше ти бачив результати своїх пошуків і молитов, і Святий Дух дещо торкнувся твого духу, бо це був час періоду Благодаті. Ти не міг бачити Бога, тому в тебе не було іншого вибору, окрім як навпомацки рухатися вперед і шукати в такий спосіб. Тепер Бог прийшов до людей, Слово явилось в плоті, і ти побачив Бога; отже, Святий Дух більше не працює так, як Він працював раніше. Період змінився, а разом із ним і те, як працює Святий Дух. Хоча люди можуть молитися не так багато, як раніше, тому що Бог – на землі, людина тепер має можливість любити Бога. Людство вступило в період любові до Бога й може нормально наблизитися до Бога всередині себе: «О Боже! Ти дійсно такий добрий, і я хочу любити Тебе!». Лише кілька чітких і простих слів виражають

любов до Бога в серцях людей; ця молитва промовляється лише для поглиблення любові між людиною й Богом. Іноді ти можеш побачити, що сам проявляєш деяке бунтарство, і сказати: «О Боже! Чому я такий розбещений?». Ти відчуваєш сильне бажання вдарити себе кілька разів, і на очі навертаються сльози. У такі моменти ти відчуваєш жаль і муку у своєму серці, але в тебе немає способу висловити ці почуття. Це є нинішньою роботою Святого Духа, але її можуть досягти тільки ті, хто шукає життя. Ти відчуваєш, що Бог має велику любов до тебе, і в тебе є особливе почуття. Хоча у тебе немає слів, щоб чітко молитися, ти завжди відчуваєш, що Божа любов – глибока, як океан. Немає відповідних слів, щоб виразити цей стан буття, і це стан, який часто виникає в дусі. Такі молитви та спілкування, які мають на меті наблизити людину в її серці до Бога, є нормальними.

Хоча час, коли людям доводилося незграбно намацувати й шукати, вже минув, це не означає, що їм більше не потрібно молитися й шукати, і це не той випадок, коли людям не потрібно чекати, доки Божа воля виявить себе, перш ніж продовжити роботу; це просто хибні уявлення людини. Бог прийшов до людей, щоб жити з ними, бути їхнім світлом, їхнім життям і їхнім шляхом: це факт. Звичайно, Своїм приходом на землю Бог, безсумнівно, приносить людству практичний шлях і життя, які відповідають їхньому духовному стану, щоб вони могли насолоджуватися ними, – Він прийшов не для того, щоб зруйнувати всі шляхи практики людини. Людина більше не живе, рухаючись навіпомацки й шукаючи, тому що це було замінене Божим приходом на землю, щоб працювати й говорити Своє слово. Він прийшов, щоб звільнити людей від життя темряви й невідомості, яке вони вели, і дати їм можливість мати життя, наповнене світлом. Теперішня робота полягає в тому, щоб чітко вказувати на те чи інше, чітко говорити, безпосередньо інформувати й прямо визначати те чи інше, щоб люди могли застосовувати це на практиці, точно так само, як Бог Єгова вів народ Ізраїлю, кажучи їм, як приносити жертви та як будувати храм. Отже, вам більше не потрібно жити життям щирого пошуку так, як ви жили після відходу Господа Ісуса. Чи потрібно вам навмання торувати свій шлях у роботі поширення Євангелія в майбутньому? Чи потрібно вам намагатися наосліп знайти правильний спосіб життя? Чи мусите ви рухатися навіпомацки, щоб розпізнати, як вам слід виконувати свої обов'язки? Чи необхідно вам падати ниць на землю, шукаючи, щоб дізнатися, як вам слід свідчити? Чи потрібно вам постити й молитися, щоб дізнатися, як ви маєте одягатися або жити? Чи необхідно вам невпинно молитися Богу на небесах, щоб знати, як вам слід прийняти завоювання Богом? Чи потрібно вам постійно молитися, вдень і вночі, щоб знати, як вам слід коритися Богу? Багато хто серед вас каже, що ви не здатні практикувати, тому що ви не розумієте. Люди просто не звертають уваги на Божу роботу в наші дні! Я вже давно сказав багато слів, але ви ніколи не звертали анінайменшої уваги на їх читання, тому не дивно, що ви не знаєте, як практикувати. Звичайно, у теперішній період Святий Дух досі зворушує

людей, дозволяючи їм відчувати насолоду, і Він живе разом із людиною. Це джерело тих^а особливих, приємних почуттів, які часто виникають у твоєму житті. Час від часу настає день, коли ти відчуваєш, що Бог такий любий, і ти не можеш не молитися Йому: «О Боже! Твоя любов така прекрасна, і Твій образ такий величний. Я хочу любити Тебе ще глибше. Я хочу цілковито зосередитися на тому, щоб повністю присвятити все своє життя. Я присвячу Тобі все, якщо тільки це буде для Тебе, якщо, роблячи так, я зможу любити Тебе...». Це почуття задоволення, дане тобі Святим Духом. Це не просвітління й не освічення; це переживання зворушення. Час від часу подібний досвід матиме місце: іноді, коли ти прямуватимеш на роботу, ти молитимешся й наближатимешся до Бога, і ти будеш зворушений до такої міри, що твоє обличчя буде мокро від сліз, і ти цілковито втратиш самоконтроль, і будеш нетерпляче шукати придатне місце, де зможеш висловити весь запал свого серця... Будуть часи, коли ти опинишся в якомусь громадському місці, і відчуєш, що насолоджуєшся таким великим обсягом Божої любові, що твоя доля зовсім не буденна, і навіть більше, що ти живеш життям, наділеним більшим сенсом, ніж будь-хто інший. Ти глибоко усвідомлюватимеш, що Бог підняв тебе та що це велика любов Бога до тебе. У найглибших закутках твого серця ти відчуєш, що в Бозі є така любов, яка невимовна й незбагненна для людини, неначе ти її знаєш, але не можеш описати жодним чином; вона завжди змушує тебе зупинитися для роздумів, але залишає тебе неспроможним висловити їх повністю. У такі моменти ти навіть забудеш, де знаходишся, і вигукуватимеш: «О Боже! Ти такий незбагнений і такий улюблений!». Це здивує людей, але такі випадки трапляються досить часто. Ви так багато разів переживали це на власному досвіді. Це життя, яке Святий Дух дав тобі сьогодні, і життя, яким ти маєш тепер жити. Це робиться не для того, щоб завадити тобі жити, а радше для того, щоб змінити те, як ти живеш. Це почуття, яке неможливо описати чи висловити. Це також справжнє почуття людини та, навіть більше того, – це робота Святого Духа. Ти можеш розуміти це у своєму серці, але ти взагалі не спроможний чітко висловити це будь-кому. Причина цього не в тому, що в тебе уповільнене мовлення або що ти заїкаєшся, а в тому, що таке почуття неможливо описати словами. Сьогодні тобі дозволено цим насолоджуватися, і це життя, яким тобі слід жити. Звичайно, що інші аспекти твого життя не є порожніми; просто цей досвід зворушення стає своєрідною радістю у твоєму житті, яка змушує тебе бути завжди готовим насолоджуватися таким досвідом, дарованим Святим Духом. Але ти мусиш знати, що зворушення в такий спосіб відбувається не для того, щоб ти міг перевершити плоть і відправитися на третє небо або подорожувати по всьому світу. Радше воно призначене для того, щоб ти міг відчути та скуштувати любов Божу, якою ти насолоджуєшся сьогодні, відчути значимість Божої роботи сьогодні й заново познайомитися з Божою турботою й захистом. Усе це робиться для того, щоб ти міг

^а У тексті оригіналу «Є деякі...».

мати краще знання про роботу, яку Бог виконує сьогодні, – такою є Божа мета у виконанні цієї роботи.

Пошуки й блукання навпомацки були способом життя до втілення Бога. У той час люди не могли бачити Бога, і тому в них не було іншого вибору, окрім як шукати й блукати навпомацки. Сьогодні ти побачив Бога, і Він прямо говорить тобі, як тобі слід практикувати; ось чому тобі більше не потрібно блукати навпомацки або шукати. Шлях, яким Він веде людину, – це шлях істини, і те, що Він говорить людині та що людина отримує, – це життя й істина. У тебе є шлях, життя та істина, тож навіщо скрізь шукати? Святий Дух не виконуватиме дві стадії роботи одночасно. Якщо, коли Я закінчу говорити Своє слово, люди не будуть уважно їсти й пити Божі слова й належним чином шукати істину, продовжуючи діяти так, як вони діяли в період Благодаті, блукаючи навпомацки, як сліпі, постійно молячись і шукаючи, чи не означало б це, що ця стадія Моєї роботи – робота слів – виконується марно? Хоча, можливо, Я закінчив говорити Своє слово, люди досі не до кінця розуміють, і причина цього в тому, що їм не вистачає духовного рівня. Цю проблему можна вирішити, живучи життям церкви й спілкуючись одне з одним. Раніше, у період Благодаті, хоча Бог і втілювався, Він не виконував роботу слів, і саме тому в той час Святий Дух діяв у відповідний спосіб, щоб підтримувати роботу. У той час роботу виконував насамперед Святий Дух, але тепер роботу виконує Сам утілений Бог, зайнявши місце роботи Святого Духа. Раніше, якщо люди часто молилися, вони відчували спокій і радість; вони переживали докори, а також дисциплінування. Усе це було роботою Святого Духа. Зараз такі стани виникають нечасто. Святий Дух може виконувати тільки один вид роботи в якийсь окремо взятий період. Якби Він виконував два види роботи одночасно, коли плоть здійснювала б один вид роботи в людях, а Святий Дух – інший, і якби те, що говорила плоть, не мало значення, а мало значення тільки те, що робив Дух, тоді не можна було б говорити, що в Христа була будь-яка істина, дорога або життя. Це було б внутрішнім протиріччям. Чи міг Святий Дух працювати в такий спосіб? Бог – всемогутній і премудрий, святий і праведний, і Він не робить жодних помилок.

У минулому досвіді людей було надто багато відхилень і помилок. Було дещо, що люди з нормальною людською сутністю мусили мати або робити, або були помилки, яких було важко уникнути в людському житті, і коли з такими речами поводитися неправильно, люди покладали відповідальність за це на Бога. Одна сестра приймала у своєму домі гостей. Її парові булочки були приготовлені неправильно, тому вона подумала: «Це, певно, мене Бог дисциплінує. Бог знову розбирається з моїм марнословним серцем; моє марнословство справді завелике». Насправді, з точки зору нормального людського мислення, коли приходять гості, ти хвилюєшся й метушишся, неорганізований у всьому, що робиш, і тому, само собою зрозуміло, що або рис може підгоріти, або страви виходять пересоленими. Це відбувається тому, що ми занадто напружені, але люди в кінцевому підсумку

списують це на Боже дисциплінування. Насправді, усе це просто помилки, допущені в людському житті. Хіба ти не стикався б часто з таким, якби не вірив у Бога? Проблеми, які виникають, часто є результатом помилок людей; просто такі помилки – це не той випадок, коли діє Святий Дух. Такі помилки не мають нічого спільного з Богом. Наприклад, коли ти кусаєш себе за язик під час прийому їжі, – чи може це бути Божим дисциплінуванням? Боже дисциплінування має принципи й зазвичай проявляється, коли ти свідомо вчиняєш проступок. Бог дисциплінуватиме тебе, тільки коли ти робитимеш учинки, які пов'язані з Його ім'ям або стосуються свідчення про Нього чи Його роботи. Тепер люди розуміють достатньо істини, щоб мати внутрішнє усвідомлення того, що вони роблять. Наприклад, чи міг би ти нічого не відчувти, якби ти привласнив гроші церкви або витратив їх необачно? Ти б відчув щось, чинячи таке. Неможливо відчувати щось тільки після того, як учинок уже зроблено. У своєму серці ти чітко розумієш свої вчинки, що суперечать твоїй совісті. Оскільки люди мають власні симпатії та уподобання, вони просто потурають собі, навіть якщо вони чітко знають, як утілювати істину в життя. Отож, після того, як вони щось роблять, вони не відчувають явного докору й не піддаються жодному очевидному дисциплінуванню. Причина цього в тому, що вони свідомо вчинили правопорушення, тому Бог не дисциплінує їх; коли ж настане час праведного суду, Божа відплата спіткає кожного відповідно до його дій. Нині в церкві є люди, які привласнюють гроші; дехто не дотримується чітких меж у стосунках між чоловіками й жінками, а дехто засуджує, зневажає й намагається таємно зруйнувати Божу роботу. Чому в них і досі все гаразд? Коли вони таке роблять, вони це усвідомлюють і відчувають докір у своїх серцях, і через це їх іноді карають і рафінують, але вони просто надто безсоромні! Так само, як у випадку, коли люди ведуть безладне статеве життя, – вони усвідомлюють, що вони роблять у той момент, але їхня хтивість надто велика, і вони не можуть контролювати себе. Навіть якщо Святий Дух дисциплінуватиме їх, це буде марно, тому Святий Дух не застосовуватиме дисциплінування. Якщо Святий Дух не дисциплінує їх тоді, якщо вони не відчувають докору та з їхньою плоттю нічого не відбувається, то який докір може бути потім? Учинок уже зроблено – про яке дисциплінування може йти мова? Це лише доводить, що вони надто безсоромні та позбавлені людської сутності, і що вони заслуговують на прокляття й покарання! Святий Дух не працює без потреби. Якщо ти дуже добре знаєш істину, але не втілюєш її в життя, якщо ти здатен учинити якесь зло, тоді все, чого ти можеш чекати, – це прихід того дня, коли тебе буде покарано разом із лукавим. Це найкращий кінець для тебе! Я неодноразово проповідував про сумління, яке є мінімальним критерієм. Якщо людям не вистачає сумління, значить, вони втратили дисципліну Святого Духа; вони можуть робити все, що забажають, і Бог не звертає на них уваги. Ті, хто насправді має сумління й розважливість, будуть усвідомлювати, коли робитимуть щось неправильне. Вони почуватимуться

незручно, щойно відчують невеликий докір сумління; вони пройдуть через внутрішню битву та в кінцевому підсумку зречуться плоті. Вони не дійдуть до того стану, коли робитимуть щось, що надто серйозно суперечить Богу. Незалежно від того, чи Святий Дух дисциплінує й карає людей, у всіх них є певне відчуття, коли вони роблять щось не так. Отже, тепер люди розуміють усі види істин, і якщо вони не практикують їх, то це проблема людей. Я взагалі не реаую на таких людей і не покладаю на них жодних надій. Можеш робити все, що тобі заманеться!

Коли деякі люди збираються разом, вони відкладають Слово Боже вбік і завжди говорять про те, якою є та чи інша особа. Звичайно, добре бути дещо проникливим, щоб, куди б ти не пішов, тебе не було легко обманути, а також легко обвести навколо пальця чи пошити в дурні – цим аспектом людям теж слід володіти. Але ти не мусиш зосереджуватися виключно на цьому аспекті. Це стосується негативної сторони всього, і ти не можеш завжди зосереджувати увагу на інших людях. Зараз у тебе надто мало знань про те, як працює Святий Дух, твоя віра в Бога занадто поверхова, і в тобі надто мало позитивного. Той, у кого ти віриш, – це Бог, і Той, кого тобі потрібно зрозуміти, – це Бог, а не сатана. Якщо ти розрізняєш лише те, як працює сатана, і всі способи, у які діють злі духи, але взагалі не маєш знання про Бога, який у тому сенс? Хіба сьогодні ти віриш не в Бога? Чому твоє знання не охоплює ці позитивні речі? Ти просто не зважаєш на позитивний аспект входження, і в тебе немає його розуміння, так що ж ти хочеш здобути у своїй вірі? Ти не знаєш, як тобі слід шукати? Ти багато знаєш про негативні аспекти, але зазнаєш невдачі з позитивним аспектом входження, тож як твій духовний стан може коли-небудь зрости? Які перспективи розвитку в майбутньому будуть у такої людини, як ти, яка говорить тільки про війну із сатаною? Чи не було б твоє входження надто застарілим? Що б ти зміг здобути такими діями від поточної роботи? Наразі ключовим для тебе є зрозуміти, що Бог хоче робити зараз, як люди мають співпрацювати, як їм слід любити Бога, як вони мають розуміти роботу Святого Духа, як вони мають входити в усі слова, які Бог говорить сьогодні, як вони мусять їсти й пити їх, відчувати їх на власному досвіді й розуміти їх, як вони мусять відповідати Божій волі, бути повністю завойованими Богом і коритися Богові... Це те, на чому тобі варто зосередитися та в що тобі слід входити зараз. Ти розумієш? Який сенс зосереджуватися виключно на розпізнаванні інших людей? Ти іноді можеш розпізнати сатану, іноді розпізнати злих духів; у тебе може бути повне розуміння злих духів, але якщо ти не можеш нічого сказати про роботу Бога, чи може така проникливість замінити розуміння Бога? Раніше Я спілкувався про прояви роботи злих духів, але то була не основна частина цієї теми. Звичайно, люди мусять мати певну проникливість, і це аспект, яким повинні володіти ті, хто служить Богу, щоб уникнути вчинення дурниць і втручання в роботу Бога. Однак найважливішим залишається знання Божої праці та розуміння Божої волі. Яке знання про цю стадію Божої роботи є всередині тебе? Чи ти можеш розповісти про

те, що робить Бог, у чому полягає Божя воля, у чому полягають твої власні недоліки й чим ти мусиш озброїти себе? Чи ти можеш сказати, яке в тебе найновіше входження? Ти мусиш бути спроможним пожинати плоди й досягати розуміння в новому входженні. Не вдавай збентеження; ти маєш докласти більше зусиль у новому входженні, щоб поглибити власний досвід та знання, а тим паче мусиш досягнути сучасні найновіші входження та найправильніший спосіб переживання досвіду. Більше того, завдяки новій роботі та новим входженням тобі слід мати проникливість щодо своїх попередніх застарілих та збочених практик і шукати спосіб, як їх відкинути, щоб увійти в новий досвід. Це те, що тобі зараз терміново необхідно зрозуміти й у що потрібно увійти. Ти маєш розуміти відмінності та взаємозв'язок між старими та новими входженнями. Якщо ти не досягнеш цього, у тебе не буде можливості рухатися вперед, оскільки ти не зможеш іти в ногу з роботою Святого Духа. Ти мусиш бути здатним приймати нормальне їдіння й пиття Божого слова й нормальне спілкування, а також використовувати їх, щоб змінити свої попередні застарілі способи практики й свої старі традиційні уявлення, щоб ти міг увійти в нову практику та в нову Божу роботу. Це те, чого ти мусиш досягти. Я не просто прошу тебе зараз точно визначити, наскільки ти відповідаєш вимогам; мета полягає в іншому. Радше Я прошу тебе серйозно поставитися до втілення тобою в життя істини й до свого розуміння входження в життя. Твоя здатність пізнати себе не є відображенням твого правдивого духовного стану. Якщо ти можеш відчувати на власному досвіді Божу роботу, маєш досвід і розуміння істин у Божих словах і здатен розпізнавати свої попередні особисті уявлення й помилки, тоді це твій правдивий духовний стан і це те, чого мусить досягти кожен із вас.

Є багато ситуацій, коли ти просто не знаєш, як практикувати, і ще менше знаєш про те, як працює Святий Дух. Іноді ти робиш щось, що явно є непослухом відносно Святого Духа. Завдяки тому, що ти їси та п'єш Божі слова, у тебе вже є розуміння принципу, що застосовується в цьому питанні, тому в тебе є внутрішнє відчуття докору й занепокоєння; звичайно, це почуття, яке людина відчуватиме тільки за умови знання деякої частки істини. Якщо люди не співпрацюють або не практикують відповідно до Божого слова сьогодення, вони перешкоджають роботі Святого Духа та, безсумнівно, відчуватимуть внутрішнє занепокоєння. Скажімо, ти розумієш принцип певного аспекту, але не практикуєш його належним чином, у такому разі ти відчуватимеш докір усередині самого себе. Якщо ти не розумієш принципу та взагалі не знаєш цього аспекту істини, то ти не обов'язково відчуватимеш докір із цього приводу. Докір Святого Духа завжди знаходиться в контексті. Ти думаєш, що, оскільки ти не молився й не співпрацював у роботі Святого Духа, ти спричинив затримку у такій роботі. Насправді ж, її неможливо затримати. Святий Дух буде зворушувати когось іншого; робота Святого Духа ніким не обмежена. Ти відчуваєш, що підвів Бога, і це те відчуття, яке тобі слід мати у своєму сумлінні. Те, чи ти можеш здобути істину, – твоя особиста справа, яка не

стосується Бога. Іноді саме твоє власне сумління дає відчуття вини, але це не просвітління або освічення Святого Духа, а також не докір Святого Духа. Натомість це почуття у рамках людського сумління. Якщо ти дієш безрозсудно в питаннях, пов'язаних із ім'ям Божим, свідченням про Бога або роботою Бога, тоді Бог тебе не помилує. Але є межа – Бог не няньчитиметься з тобою у звичайних, дрібних справах. Він ігноруватиме тебе. Якщо ти порушиш принципи, і підірвеш Божу роботу чи заважатимеш їй, Він дасть волю Своему гніву на тебе й у жодному разі не помилує тебе. Деякі твої помилки є неминучими в процесі людського життя. Наприклад, ти неправильно готуєш булочки на пару й говориш, що це Бог тебе так дисциплінує; це вкрай нерозважливі слова. Перш ніж ти ввірував у Бога, хіба таке з тобою не часто траплялося? Тобі здається, що це дисциплінування Святого Духа, але насправді це не так (окрім деяких виняткових обставин), оскільки ця робота походить не повністю від Святого Духа, а радше від людських почуттів. Однак для віруючих людей нормально мислити в такому ключі. Ти не міг так думати, коли не вірив у Бога. Після того, як ти повірив у Бога, ти почав присвячувати більше часу роздумам над цими аспектами і тому, само собою, ти почав мислити в цьому ключі. Це впливає з мислення нормальних людей і стосується їхнього менталітету. Але Я скажу тобі, що таке мислення не знаходиться в рамках роботи Святого Духа. Це приклад того, як Святий Дух дає людям нормальну реакцію через їхні думки; але ти маєш розуміти, що ця реакція не є роботою Святого Духа. Володіння таким «знанням» не доводить, що ти маєш роботу Святого Духа. Твоє знання не виникає внаслідок просвітління Святого Духа, і тим більше воно не є роботою Святого Духа. Воно – усього лише продукт нормальної людської думки, і воно не має абсолютно жодного зв'язку з просвітлінням або освіченням Святого Духа, це категорично відмінні явища. Таке нормальне людське мислення не походить повністю від Святого Духа. Коли Святий Дух працює, щоб просвітлювати людей, Він зазвичай дає їм знання про Божу роботу, а також про їхнє справжнє входження та справжній стан. Він також дозволяє їм зрозуміти нагальні наміри Бога та Його вимоги до людини сьогодні, щоб вони мали рішучість пожертвувати всім, аби догодити Богу, любити Бога, навіть якщо вони стикаються з переслідуваннями та негараздами, а також свідчити про Бога, навіть якщо це означає пролити свою кров або віддати своє життя, і зробити це без жалкування. Якщо в тебе є така рішучість, це означає, що в тебе є спонукання й робота Святого Духа, але знай, що ти не володієш такими спонуканнями кожної скороминущої миті. Іноді на зібраннях, коли ти молишся, а також їси та п'єш Божі слова, ти можеш відчувати себе надзвичайно зворушеним і натхненним. Коли інші спілкуються про свій досвід і розуміння Божих слів, у тебе виникає відчуття чогось нового й свіжого, і твоє серце стає абсолютно чистим і світлим. Усе це робота Святого Духа. Якщо ти – керівник, і Святий Дух дає тобі виняткове просвітління та освічення, коли ти приходиш до церкви виконувати роботу, дає тобі глибоке розуміння проблем, що існують всередині церкви, навчає

тебе, як ділитися спілкуванням про істину, щоб вирішити їх, робить тебе неймовірно щирим, відповідальним і серйозним у своїй роботі, усе це – робота Святого Духа.

Практика (2)

У минулі часи люди привчали себе бути з Богом і жити в душі кожної миті. У порівнянні з практикою сьогодення, це проста форма духовного вишколу; це найбільш поверховий і простий спосіб виконання практики, який передувє виходу людини на правильну дорогу життя, і він являє собою найпершу стадію практики у вірі людини. Якщо люди у своєму житті завжди покладаються на таку практику, у них буде багато почуттів і, швидше за все, вони будуть робити помилки та будуть нездатні ввійти в досвід істинного життя; вони зможуть тільки гартувати свій дух, наближатися до Бога у своїх серцях у нормальний спосіб, а також завжди знаходитимуть величезну радість у тому, що Бог із ними. Вони обмежать себе незначними рамками у своєму єднанні з Богом і не зможуть отримати доступ ні до чого глибшого. Люди, які живуть у цих рамках, не можуть досягти значного поступу. У будь-який момент вони можуть вигукнути: «Ах! Господь Ісус. Амінь!». Вони такі майже щодня – це практика минулих часів, практика життя в душі щомиті. Хіба вона не груба? Сьогодні, коли прийшов час обмірковувати Божі слова, просто зосередься на обмірковуванні Божих слів; коли прийшов час застосовувати істину на практиці, просто зосередься на застосуванні істини на практиці; коли прийшов час виконувати свій обов'язок, просто виконуй свій обов'язок. Така практика насправді приносить чималу свободу; вона робить тебе вільним. Вона не схожа на те, як старі релігійні люди моляться і промовляють молитву подяки. Звичайно, раніше це було практикою віруючих людей, але зараз така практика є надто відсталою. Божа робота нині знаходиться на більш високому рівні; те, про що говориться сьогодні, «приведення Бога в реальне життя», є найважливішим аспектом практики. Це нормальна людська сутність, якою люди мусять володіти у своєму реальному житті, а у своїй нормальній людській сутності люди мають володіти всіма словами, які Бог говорить сьогодні. Утілення цих слів Бога в реальне життя є практичним значенням фрази «приведення Бога в реальне життя». Сьогодні люди мають у першу чергу озброїтися ось цим: з одного боку, вони мають підвищити свій духовний рівень, отримати освіту та поліпшити свої навички читання і розуміння; з іншого боку, вони мусять вести життя нормальної людини. Ти щойно прийшов до Бога зі світського життя; спершу ти мусиш привчити своє серце бути тихим перед Богом. Це ранній початок практики, і це також перший крок до досягнення змін у твоєму характері життя. Деякі люди відносно легко адаптуються у своїй практиці; вони роздумують над істиною під час виконання

роботи, з'ясовуючи істини й принципи практики, які їм слід розуміти в реальності. Один із аспектів полягає в тому, що в тебе має бути нормальне людське життя, а інший – у тому, що має відбутися входження в істину. Усе це являє собою найкращу практику для реального життя.

Приведення Бога в реальне життя людей у першу чергу вимагає, щоб у рамках нормальної людської сутності вони поклонялися Богу, прагнули пізнати Бога й виконували обов'язок Божого творіння. Це не означає, що людина обов'язково мусить молитися Богу щоразу, коли щось робить, і що якщо вона при цьому не молиться, то це недобре, і вона має відчувати себе в боргу перед Ним. Сьогоднішня практика не така; вона дійсно розслаблена й проста! Вона не вимагає від людей дотримання вчень. Радше кожна людина мусить діяти відповідно до свого особистого духовного стану: якщо члени вашої родини не вірять у Бога, ставтеся до них як до невіруючих, а якщо вірять, – як до віруючих. Не проявляйте любов і терпіння; радше проявляйте мудрість. Дехто ходить купувати овочі та, йдучи дорогою, шепоче: «О Боже! Які овочі Ти б хотів, щоб я купив сьогодні? Молю Тебе про допомогу. Бог просить, щоб ми прославляли Його ім'я в усьому та щоб усі ми свідчили, тому, навіть якщо продавець дасть мені щось гниле, я все одно буду дякувати Богові – я витерплю. Ми, віруючі в Бога, не можемо перебирати овочами». Вони думають, що такі дії є свідченням, і в результаті цього вони витрачають гроші, щоб купити купу гнилих овочів, але однаково моляться і кажуть: «О Боже! Я все одно їстиму ці гнілі овочі доти, доки Ти вважатимеш це прийнятним». Хіба така практика не абсурдна? Хіба це не дотримання вчення? Раніше людей вчили жити в душі кожної миті – це пов'язано з роботою, яку було раніше виконано в період Благодаті. Благочестя, смиренність, любов, терпіння, вдячність за все – ось що вимагалось від кожного віруючого в період Благодаті. У той час люди молилися Богу в усякій справі; вони молилися, коли купували одяг, і коли їм повідомляли про зібрання, вони також молилися: «О Боже! Чи Ти бажаєш, щоб я туди пішов? Якщо Ти хочеш, щоб я пішов, то приготуй мені рівний шлях. Якщо Ти проти того, щоб я ішов туди, нехай я спіткнуся та впаду». Вони благали Бога в молитві, а після молитви відчували себе ніяково та не йшли. Деякі сестри, побоюючись, що після повернення додому із зібрань вони можуть постраждати від побоїв, завданих їхніми невіруючими чоловіками, відчували себе ніяково, коли молилися, і тому не ходили на зібрання. Вони вірили, що такою була Божя воля, хоча насправді, якби вони пішли, нічого б не сталося. Унаслідок цього вони пропускали зібрання. Усе це було результатом невігластва людей. Люди, які практикують у такий спосіб, усі живуть своїми власними почуттями. Цей спосіб практики такий помилковий та абсурдний, а також забарвлений невизначеністю. Є надто багато їхніх особистих почуттів і думок. Якщо тобі сказали про зібрання, відвідай його; немає додаткової необхідності молитися Богу. Хіба це не просто? Якщо тобі сьогодні необхідно придбати будь-який предмет одягу, тоді просто йди

та придбай його. Не молися Богу й не говори: «О Боже! Чи Ти бажаєш, щоб я туди пішов? А що, якщо хтось із братів і сестер завітає до мене саме тоді, коли мене не буде вдома?». Ти боїшся, що брат або сестра можуть прийти до тебе в гості, тому не йдеш, але зрештою настає вечір, а тебе ніхто так і не відвідав. Навіть у період Благодаті цей спосіб практики був ненормальним і помилковим. Отже, якщо люди практикуватимуть, як у минулі часи, у їхньому житті не відбудеться жодних змін. У своєму невігластві вони просто змиряться з тим, що з ними траплятиметься, не звертатимуть уваги на розпізнавання і не робитимуть нічого, окрім як сліпо коритися і терпіти. У той час люди зосереджувалися на прославленні Бога, але Бог не отримав від них жодної слави, тому що вони не виконували нічого практичного. Вони лише стримували й обмежували себе згідно зі своїми особистими уявленнями, і навіть багаторічна практика не принесла жодних змін у їхнє життя. Вони знали тільки, що потрібно терпіти, бути смиренними, любити й прощати, але їм не вистачало анінайменшого просвітління від Святого Духа. Як могли люди в такий спосіб пізнати Бога? І як вони взагалі могли прославляти Бога?

Люди можуть стати на правильний шлях віри в Бога тільки в тому разі, якщо вони приведуть Бога у своє реальне життя та у своє звичайне людське життя. Божі слова ведуть вас сьогодні; немає необхідності шукати й пробиратися навпомацки, як у минулі часи. Коли ти зможеш практикувати відповідно до слів Бога й досліджувати та оцінювати себе відповідно до людських станів, які Я виявив, тоді ти будеш здатний досягнути змін. Це не вчення, а те, що Бог вимагає від людини. Сьогодні дозволь Мені сказати тобі про все як є: дбай тільки про те, щоб діяти згідно з Моїми словами. Мої вимоги до тебе ґрунтуються на потребах нормальної людини. Я вже сказав тобі Свої слова; якщо ти зосередишся на їх виконанні на практиці, ти будеш відповідати Божим намірам. Нині час жити у словах Бога. Божі слова все пояснили, все стало зрозуміло, і якщо тільки ти живеш згідно з Божими словами, ти матимеш цілковито вільне та визволене життя. У минулому, коли люди приводили Бога у своє реальне життя, вони практикували й проходили через занадто багато вчень і ритуалів; навіть у незначних питаннях вони молилися і шукали, відкладаючи чітко сформульовані слова Бога вбік та нехтуючи їх читанням. Натомість вони спрямовували всі свої зусилля на пошук, що не приносило жодного результату. Візьмемо, наприклад, питання їжі й одягу: ти молишся і віддаєш ці питання на розсуд Бога, просячи, щоб Він усе владнав за тебе. Коли Бог почує ці слова, Він скаже: «Чи Я мушу перейматися такими дріб'язковими подробицями? Куди поділися нормальна людська сутність та розсудливість, які Я створив для тебе?». Іноді людина допускає помилку у своїх діях; тоді вона думає, що образила Бога, і стає пригніченою. Стан деяких людей дуже хороший, але коли вони роблять якусь дрібницю неправильно, вони гадають, що Бог карає їх. Насправді ж, це не Божа робота, а вплив власних умів людей. Іноді немає нічого поганого в тому, який досвід ти переживаєш, але інші кажуть, що твій досвід неправильний, і, отже, ти

потрапляєш у пастку: твоє ставлення стає негативним, і ти стаєш темним усередині. Часто, коли люди налаштовані так негативно, вони вважають, що їх карає Бог, але Бог каже: «Я не виконував жодної роботи кари в тобі; як же ти можеш звинувачувати Мене в цьому?». Люди занадто легко стають негативно налаштованими. Вони також часто надмірно чутливі та скаржаться на Бога. Бог не вимагає, щоб ти страждав у такий спосіб, і все ж таки ти дозволяєш собі впадати в цей стан. Такі страждання не несуть у собі жодної цінності. Люди не знають роботу, виконувану Богом, і багато в чому вони неосвічені й нездатні чітко бачити, тому вони потрапляють у пастку своїх власних уявлень і фантазій, заплутуючись у ній дедалі глибше. Деякі люди кажуть, що всі об'єкти й справи знаходяться в руках Бога, – тож чи може бути так, що Бог не знає, коли люди налаштовані негативно? Авжеж, Бог знає. Коли тебе спіймано в пастку людських уявлень, Святий Дух не має можливості працювати в тобі. Часто деякі люди потрапляють у пастку негативного стану, але Я однаково продовжую Свою роботу. Незалежно від того, чи ти налаштований негативно або позитивно, ти Мене не обмежуєш, але тобі слід знати, що багато слів, які Я говорю, і великий обсяг роботи, яку Я виконую, тісно пов'язані одне з одним відповідно до станів людей. Коли ти налаштований негативно, це не перешкоджає роботі Святого Духа. У час кари й випробування смертю всі люди потрапляли до пастки негативного стану, проте це не ставало на заваді Моїй роботі. Коли ти був негативно налаштований, Святий Дух продовжував робити те, що потрібно було робити, в інших. Ти можеш припинити свої пошуки на місяць, але Я продовжую працювати; що б ти не робив у сьогоднішній або майбутньому, це не може зупинити роботу Святого Духа. Деякі негативні стани беруть свій початок у людській слабкості; коли люди вірять, що вони дійсно нездатні виконати Божі вимоги або досягнути їх, вони стають негативно налаштованими. Наприклад, у час кари Божі слова говорили про любов до Бога до певного моменту протягом кари, але люди вважали себе нездатними. Вони почувалися особливо засмученими й плакали через те, що їхня плоть була настільки глибоко зіпсована сатаною та що їхнє достоїнство було настільки низьким. Вони так шкодували, що народилися в такому середовищі. І деякі люди гадали, що їм вже занадто пізно вірити в Бога й пізнавати Його, і що вони недостойні того, щоб ставати вдосконаленими. Усе це – нормальні людські стани.

Плоть людини від сатани, вона сповнена бунтівних нахилів, вона жалюгідно брудна, і вона є чимось нечистим. Люди надто палко жадають плотської втіхи, і існує надто багато проявів плоті; ось чому Бог певною мірою зневажає людську плоть. Коли люди відкидають брудні, розбещені речі сатани, вони здобувають Боже спасіння. Але якщо вони й досі не позбулися бруду й розбещення, то вони досі живуть у володінні сатани. Людські потурання, облудність і нечесність – усе це від сатани. Спасіння тебе Богом полягає в тому, щоб звільнити тебе від цих діл сатани. Божя робота не може бути неправильною; уся вона виконується для того, щоб

спасати людей від темряви. Коли ти віритимеш до певного моменту та зможеш позбутися розбещення плоті, і більше не будеш скутий цим розбещенням, хіба ти не будеш спасений? Коли ти живеш у володіннях сатани, ти не здатен проявляти Бога, ти є чимось брудним і не можеш отримати Божу спадщину. Щойно ти очистишся і будеш удосконаленим, ти будеш святим, ти будеш нормальною людиною, і ти будеш благословенний Богом та тішитимеш Його. Робота, яку Бог виконує сьогодні, – це спасіння, і, більше того, це суд, кара й прокляття. Вона має в собі низку аспектів. Ви всі бачите, що Божі висловлювання містять суд і кару, а також прокляття. Я говорю для того, щоб домогтися ефекту, щоб люди пізнали самих себе, а не для того, щоб приректи людей на смерть. Моє серце – заради вас. Промовляння – це один із методів Моєї роботи; за допомогою слів Я висловлюю Божий характер і даю тобі можливість зрозуміти Божу волю. Твоя плоть може померти, але в тебе є дух і душа. Якби в людей була тільки плоть, тоді в їхній вірі не було б жодного сенсу, як не було б жодного сенсу й у всій цій роботі, яку Я виконав. Сьогодні Я говорю то в один, то в інший спосіб; певний час Я відчуваю крайню ненависть до людей, а потім на якийсь час Я стаю надзвичайно люблячим; Я роблю все це, щоб домогтися зміни твого характеру, а також змінити твої уявлення про Божу роботу.

Настали останні дні, і країни в усьому світі перебувають у сум'ятті. Панує політичний безлад, всюди відбуваються голод, пошесті, повені та посухи. У світі людей відбувається катастрофа; Небеса також послали лихо. Це ознаки останніх днів. Але людям цей світ видається світом веселоців і пишноти; світ дедалі більше рухається в цьому напрямку, серця всіх людей тягнуться до нього, і багато людей потрапляють у пастку й не можуть вибратися з неї; величезну кількість людей буде обдурено тими, хто займається обманом і чаклунством. Якщо ти не прагнутимеш до поступу, не матимеш ідеалів і не вкоренишся на істинному шляху, тебе буде зметено наростаючими хвилями гріха. Китай – найвідсталіша з усіх країн; це земля, де клубком згорнувся великий червоний дракон, тут найбільше людей, які поклоняються ідолам і займаються чаклунством, найбільше храмів; це місце, де мешкають брудні демони. Ти народився від нього, тебе було виховано ним і ти просякнутий його впливом; він розбещував і мучив тебе, але після пробудження ти залишив його й був повністю здобутий Богом. Це слава Божа, і саме тому ця стадія роботи має велике значення. Бог виконав роботу такого великого масштабу, промовив так багато слів, і зрештою Він повністю здобуде вас – це одна з частин роботи Божого управління, а ви є «трофеями перемоги» в Божій битві проти сатани. Що більше ви розумієте істину та що краще ваше життя церкви, то більше великий червоний дракон є поставленим на коліна. Усе це справи духовного світу; це битви духовного світу, і коли Бог здобуде перемогу, сатана буде осоромлений та впаде. Ця стадія Божої роботи має величезне значення. Бог виконує роботу в такому грандіозному масштабі й повністю спасає цю групу людей, щоб ви могли

вирватися з-під впливу сатани, жити на святій землі, у Божому світлі й мати керівництво та провід світла. Тоді у твоєму житті з'явиться сенс. Ви вживаєте в їжу й одягаєте не те, що невіруючі; ви насолоджуєтеся словами Бога й живете життям, повним сенсу; а що приносить утіху їм? Вони втішаються тільки своєю «спадщиною предків» і своїм «національним духом». У них немає анінайменшого сліду людської сутності! Ваші одяг, слова й дії – усе це відрізняється від їхніх. У кінцевому підсумку, ви повністю позбудетеся бруду, більше не перебуватимете в пастці сатанинської спокуси та отримаєте Боже щоденне забезпечення. Ви маєте завжди бути обережними. Хоча ви живете в брудному місці, ви не заплямовані брудом і можете жити поруч із Богом, отримуючи Його великий захист. Бог обрав вас із-посеред усіх народів цієї жовтої землі. Хіба ви не найблагословенніші з людей? Ти – створена істота; ти, звичайно, повинен поклонятися Богу й прагнути до життя, сповненого сенсу. Якщо ти не поклоняєшся Богу, а живеш у своїй брудній плоті, то хіба ти не всього лиш звір у людській подобі? Оскільки ти – людська істота, тобі слід повністю присвятити себе Богові й витерпіти всі страждання! Тобі слід із радістю та впевненістю приймати незначні страждання, яким тебе піддано сьогодні, і жити повним сенсу життям, як Йов і Петро. У цьому світі людина носить одяг диявола, їсть їжу, дану дияволом, працює і служить, будучи під впливом диявола, повністю потопаячи в його бруді. Якщо ти не досягнеш смислу життя або не знайдеш істинного шляху, який сенс у такому житті? Ви – люди, які прагнуть іти правильним шляхом, ті, хто шукає покращення. Ви – люди, які підносяться в народі великого червоного дракона, ті, кого Бог називає праведними. Хіба це не життя, що має найбільший сенс?

Таїнство втілення (1)

У період Благодаті Іван проклав шлях для Ісуса. Іван не міг виконувати роботу Самого Бога, а просто виконував обов'язок людини. Хоча Іван був предтечею Господа, він не міг представляти Бога; він був лише людиною, яку використовував Святий Дух. Після того, як Ісус прийняв хрещення, Святий Дух зійшов на Нього, як голуб. Потім Він розпочав Свою роботу, тобто Він почав нести служіння Христа. Ось чому Він прийняв ідентичність Бога, адже Він прийшов від Бога. Незалежно від того, якою була Його віра перед цим – можливо, іноді вона була слабкою, а іноді – сильною, – усе це відносилось до нормального людського життя, яким Він жив до здійснення Свого служіння. Після того, як Він був хрещений (тобто помазаний), сила і слава Божа негайно були з Ним, і так Він почав здійснювати Своє служіння. Він міг чинити ознаки й чуда, творити знамення, і у Нього була сила і влада, тому що Він діяв безпосередньо від імені Самого Бога; Він виконував роботу Духа замість Нього і висловлював голос Духа. Отже, Він був Самим Богом; це

безперечно. Іван був тим, кого використовував Святий Дух. Він не міг представляти Бога, і для нього не було можливо представляти Бога. Якби він захотів це зробити, Святий Дух не дозволив би йому цього, тому що він був нездатний виконати роботу, яку Сам Бог мав намір виконати. Можливо, в ньому було багато чого від людської волі або чогось ненормального; за жодних обставин він не міг безпосередньо представляти Бога. Його помилки й безглуздість представляли тільки його самого, але його робота представляла Святого Духа. Усе ж, ти не можеш сказати, що все в ньому представляло Бога. Чи може його відхилення і хибність також представляти Бога? Помилятися в представленні людини – це нормально, але якщо хтось відхиляється в представленні Бога, то хіба це не безчестить Бога? Хіба це не було б богохульством проти Святого Духа? Святий Дух не дозволяє людині легко зайняти місце Бога, навіть якщо її звеличують інші. Якщо вона – не Бог, то врешті-решт вона не зможе встояти на ногах. Святий Дух не дозволяє людині представляти Бога так, як їй заманеться! Наприклад, саме Святий Дух свідчив про Івана, і саме Святий Дух відкрив йому, що він – той, хто прокладе шлях для Ісуса, але робота, виконана над ним Святим Духом, була добре виміряна. Усе, що вимагалось від Івана, – це бути тим, хто прокладе шлях для Ісуса, підготувати для Нього дорогу. Тобто Святий Дух тільки підтримував його роботу з прокладання шляху і дозволяв йому виконувати тільки таку роботу – йому не дозволялося виконувати жодної іншої роботи. Іван представляв Іллю, і він представляв пророка, який проклав шлях. Святий Дух підтримував його в цьому; доки його робота полягала в тому, щоб прокладати шлях, Святий Дух підтримував його. Однак, якби він проголосив себе Самим Богом і сказав, що прийшов завершити справу відкуплення, Святому Духу довелося б дисциплінувати його. Незалежно від того, наскільки великою була робота Івана, і навіть незважаючи на те, що її підтримував Святий Дух, його робота не була безмежною. За умови, що Святий Дух дійсно підтримував його роботу, сила, дана йому в той час, обмежувалася його зусиллями щодо прокладання шляху. Він узагалі не міг виконувати жодної іншої роботи, тому що він був усього лише Іваном, який проклав шлях, а не Ісусом. Тому свідчення Святого Духа є ключовим, але робота, яку Святий Дух дозволяє людині виконувати, ще важливіша. Хіба Іван не отримав у той час гучного свідчення? Хіба його робота не була також великою? Але робота, яку він виконував, не могла перевершити роботу Ісуса, тому що він був не більше ніж людиною, яку використовував Святий Дух, і не міг безпосередньо представляти Бога, і тому виконувана ним робота була обмеженою. Після того, як він закінчив роботу з прокладання шляху, Святий Дух більше не підтримував його свідчення, далі не відбулося жодної нової роботи за його участі, і він відійшов, коли розпочалася робота Самого Бога.

Є люди, одержимі злими духами, які голосно кричать: «Я – Бог!». І все ж, врешті-решт, їх викривають, бо вони помиляються в тому, що вони представляють. Вони представляють сатану, і Святий Дух не звертає на них жодної уваги. Як би високо

ти себе не підносив або як би сильно ти не викрикував, ти все одно є створеною істотою і належиш сатані. Я ніколи не кричу: «Я – Бог, Я – улюблений Син Божий!». Але робота, яку Я виконую, – це Божа робота. Чи потрібно Мені кричати? Немає необхідності у звеличенні. Бог Сам виконує Свою роботу і не потребує того, щоб людина присвоювала Йому статус або давала Йому почесний титул: Його робота відображає Його особистість і статус. Хіба до Свого хрещення Ісус не був Самим Богом? Хіба Він не був втіленою плоттю Бога? Звичайно, не можна сказати, що тільки після отримання свідоцтва Він став єдиним Сином Божим? Задовго до того, як Він почав Свою роботу, хіба вже не було людини на ім'я Ісус? Ти нездатний прокладати нові шляхи або представляти Духа. Ти не можеш висловити роботу Духа або слова, які Він промовляє. Ти не в змозі виконувати роботу Самого Бога, і роботу Духа виконувати ти не можеш. Мудрість, чудо і незбагненність Бога, а також повнота характеру, за допомогою якого Бог карає людину, – усе це знаходиться за межами твоєї здатності вираження. Тому було б марно намагатися претендувати на те, щоб бути Богом; у тебе було б тільки ім'я і нічого від самої сутності. Сам Бог прийшов, але ніхто не визнає Його, і все ж Він продовжує Свою роботу і робить це в представленні Духа. Те, чи ти називаєш Його людиною або Богом, Господом або Христом, або називаєш Її сестрою, не має значення. Але робота, яку Він виконує, – це робота Духа і вона представляє роботу Самого Бога. Його не хвилює ім'я, яким Його називає людина. Чи може те ім'я визначати Його роботу? Незалежно від того, як ти Його називаєш, що стосується Бога, Він є втіленою плоттю Духа Божого; Він представляє Дух і схвалений Духом. Якщо ти не в змозі прокласти шлях для нового періоду, або покласти край старому, або дати початок новому періоду, або зробити нову роботу, тоді ти не можеш називатися Богом!

Навіть людина, яку використовує Святий Дух, не може представляти Самого Бога. Це означає не тільки те, що така людина не може представляти Бога, а й те, що робота, яку вона виконує, не може безпосередньо представляти Бога. Іншими словами, людський досвід не може бути поміщений безпосередньо в управління Бога, і він не може представляти управління Бога. Робота, яку виконує Сам Бог, – це повністю та робота, яку Він має намір виконати у Своєму власному плані управління, і вона стосується великого управління. Робота, яку виконує людина, полягає у наданні їй індивідуального досвіду. Вона полягає в тому, щоб знайти новий шлях досвіду, відмінний від того, яким ішли ті, хто був раніше, і направляти своїх братів і сестер, перебуваючи під керівництвом Святого Духа. Те, що привносять ці люди, – це їхній індивідуальний досвід або духовні писання духовних людей. Хоча цих людей використовує Святий Дух, робота, яку вони виконують, не має відношення до великої роботи управління в шеститисячолітньому плані. Це просто ті, кого поставив Святий Дух у різні періоди, щоб вести людей у потоці Святого Духа, доки функції, які вони можуть виконувати, не закінчаться або доки не сплине їхнє життя. Робота, яку вони виконують, полягає лише в тому, щоб

підготувати відповідний шлях для Самого Бога або продовжити певний аспект управління, здійснюваного Самим Богом на землі. Самі по собі ці люди не в змозі виконати більшу роботу Його управління, вони також не можуть відкрити нові шляхи виходу, і тим паче ніхто з них не може довести до кінця всю Божу роботу колишнього періоду. Тому робота, яку вони виконують, представляє тільки створену істоту, яка виконує свою функцію, і не може представляти Самого Бога, який виконує Своє служіння. Це відбувається тому, що робота, яку вони виконують, не схожа на ту, яку виконує Сам Бог. Робота із започаткування нового періоду – це не те, що може бути зроблено людиною замість Бога. Її не може виконати ніхто, крім Самого Бога. Уся робота, яку здійснює людина, полягає у виконанні її обов'язків як створеної істоти і виконується, коли людиною рухає або людину освітлює Святий Дух. Керівництво, яке забезпечують ці люди, полягає виключно в тому, щоб показувати людині шлях практики в повсякденному житті і те, як вона повинна діяти в гармонії з Божою волею. Робота людини не включає в себе Боже управління і не представляє роботу Духа. Як приклад можна навести роботу свідка Лі та сторожа Ні, яка мала вказувати шлях. Яким би не був шлях, новим або старим, робота була заснована на принципі перебування в рамках Біблії. Будь то відновлення помісної церкви або будівництво помісної церкви, їхня робота була пов'язана з започаткуванням церков. Робота, яку вони виконували, продовжила роботу, яку Ісус і Його апостоли залишили незавершеною або якій вони не дали подальшого розвитку в період Благодаті. Що вони робили у своїй роботі, так це відновлювали те, про що Ісус у Своїй роботі того часу просив прийдешні після Нього покоління, наприклад, тримати голову покритою, приймати хрещення, ламати хліб або пити вино. Можна сказати, що їхня робота полягала в тому, щоб дотримуватися Біблії і шукати шляхи в межах Біблії. Вони не зробили жодних нових кроків будь-якого роду. Тому в їхній роботі можна побачити тільки відкриття нових шляхів у рамках Біблії, а також кращих і більш реалістичних практик. Але в їхній роботі не можна знайти теперішню волю Божу, а тим більше нову роботу, яку Бог планує звершити в останні дні. Це тому, що шлях, яким вони йшли, усе ще був старим – не було ні оновлення, ні просування вперед. Вони продовжували дотримуватися факту розп'яття Ісуса, дотримуватися практики просити людей покаятися і сповідати свої гріхи, дотримуватися висловлювань про те, що той, хто витримає до кінця, буде спасений, і що чоловік – глава жінки, а жінка повинна коритися своєму чоловікові, і, більше того, триматися традиційного уявлення про те, що сестри не можуть проповідувати, а тільки коритися. Якби дотримання такої манери керівництва продовжувалося, Святий Дух ніколи не зміг би виконувати нову роботу, звільняти людей від правил або вести їх до царства свободи й краси. Тому цей етап роботи, який змінює період, вимагає, щоб Сам Бог працював і говорив; в іншому випадку жодна людина не зможе зробити це замість Нього. Станом на зараз уся робота Святого Духа за межами цього потоку зупинилася, і ті, кого

використовував Святий Дух, втратили орієнтацію. Отже, оскільки робота людей, яких використовує Святий Дух, відрізняється від роботи, виконуваної Самим Богом, їхні особистості і суб'єкти, від імені яких вони діють, також різні. Це відбувається тому, що робота, яку Святий Дух має намір виконати, відрізняється, і з цієї причини тим, хто однаково виконує роботу, присвоюються різні особистості і статуси. Люди, яких використовує Святий Дух, можуть також виконувати деяку нову роботу і можуть також не брати до уваги якусь роботу, виконану в колишньому періоді, але те, що вони роблять, не може виражати характер і волю Бога в новому періоді. Вони працюють тільки для того, щоб завершити роботу колишнього періоду, а не для того, щоб здійснювати нову роботу з метою безпосереднього представлення характеру Самого Бога. Таким чином, незалежно від того, скільки застарілих практик вони скасовують або скільки нових практик вони впроваджують, вони все одно представляють людину і створених істот. Однак, коли Сам Бог виконує роботу, Він відкрито не проголошує скасування практик старого періоду або прямо не оголошує про початок нового періоду. Він прямий і відвертий у Своїй роботі. Він щирий у виконанні роботи, яку має намір виконати; тобто Він безпосередньо висловлює роботу, яку Він зробив, безпосередньо виконує Свою роботу так, як було задумано спочатку, висловлюючи Свою природу й характер. Із точки зору людини, Його характер і, отже, Його робота відрізняються від тих, що мали місце в минулі періоди. Однак, із точки зору Самого Бога, це всього лише продовження і подальший розвиток Його роботи. Коли діє Сам Бог, Він висловлює Своє слово і безпосередньо приносить нову роботу. І навпаки, коли людина працює, це відбувається шляхом обмірковування і вивчення, або це розширення знань і систематизація практики, заснованої на роботі інших. Тобто суть роботи, виконуваної людиною, полягає в тому, щоб слідувати встановленому порядку і «йти старими шляхами в новому взутті». Це означає, що навіть шлях, яким ідуть люди, яких використовує Святий Дух, побудований на шляху, розпочатому Самим Богом. Отже, підсумовуючи все сказане, людина все ще залишається людиною, а Бог усе ще залишається Богом.

Іван був народжений за обітницею, подібно до того, як Ісаак був народжений в Авраама. Він проклав шлях для Ісуса і виконав значний обсяг роботи, але він не був Богом. Радше, він був одним із пророків, тому що він тільки приготував шлях для Ісуса. Його робота також була великою, і тільки після того, як він проклав шлях, Ісус офіційно почав Свою роботу. По суті, він просто працював для Ісуса, і робота, яку він виконував, була служінням справі Ісуса. Після того, як він закінчив прокладати шлях, Ісус почав Свою роботу, роботу, яка була більш новою, більш конкретною і більш детальною. Іван виконав тільки початкову частину роботи; більша частина нової роботи була виконана Ісусом. Іван також виконував нову роботу, але не він був тим, хто започаткував новий період. Іван був народжений за обітницею, і його ім'я було дано ангелом. У той час деякі хотіли назвати його на

честь його батька Захарії, але його мати висловилася відверто, сказавши: «Цю дитину не можна називати таким ім'ям. Його треба наректи Іваном». Усе це було за велінням Святого Духа. Ісус також був названий за велінням Святого Духа, Він був народжений від Святого Духа, і Він був обіцяний Святим Духом. Ісус був Богом, Христом і Сином Людським. Але, оскільки робота Івана також була великою, чому його не назвали Богом? У чому саме полягала різниця між роботою, виконаною Ісусом, і роботою, виконаною Іваном? Чи була це єдина причина, з якої Іван був тим, хто проклав шлях для Ісуса? Або тому, що це було наперед визначено Богом? Хоча Іван також сказав: «Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне», і він теж проповідував Євангеліє Царства Небесного, його робота не отримала подальшого розвитку і була лише початком. На відміну від цього, Ісус відкрив новий період, а також поклав кінець старому періоду, але Він також виконав закон Старого Заповіту. Робота, яку Він звершив, була більшою, ніж робота Івана, і, більше того, Він прийшов, щоб спокутувати все людство – Він виконав той етап роботи. Що стосується Івана, він просто підготував шлях. Хоча його робота була великою, його слова – численними, а учнів, що пішли за ним, було багато, його робота не принесла людям нічого більшого, ніж новий початок. Ніколи людина не отримувала від нього життя, шлях або глибші істини, і ніколи людина не отримувала через нього розуміння волі Божої. Іван був великим пророком (Іллею), який створив нове підґрунтя для роботи Ісуса і підготував обраних; він був предтечею періоду Благодаті. Такі речі не можна розпізнати, просто спостерігаючи за їхнім звичайним людським виглядом. Це тим більше доречно з огляду на те, що Іван також виконав досить значну роботу, і, більше того, він був обіцяний Святим Духом, і його роботу підтримував Святий Дух. Оскільки це так, тільки завдяки роботі, яку вони виконують, можна розрізнити їхні відповідні особистості, бо немає жодного способу відрізнити сутність людини від її зовнішнього вигляду, як і немає в людини жодного способу визначити, що є свідченням Святого Духа. Робота, виконана Іваном, і робота, виконана Ісусом, були несхожі і мали різну природу. Саме на підставі цього можна визначити, чи був Іван Богом чи ні. Робота Ісуса полягала в тому, щоб почати, продовжити, завершити і довести до кінця. Він виконав кожен із цих кроків, тоді як робота Івана була не більше ніж початком. Спочатку Ісус поширював Євангеліє і проповідував шлях покаєння, а потім почав хрестити людей, зцілювати хворих і виганяти демонів. Зрештою, Він відкупив людство від гріха і завершив Свою роботу за весь період. Він також ходив усюди, проповідуючи людям і поширюючи Євангеліє Царства Небесного. У цьому відношенні Він та Іван були схожі; різниця полягала в тому, що Ісус відкрив новий період і приніс людині період Благодаті. Із Його вуст виходило слово про те, що людина повинна практикувати і яким шляхом вона повинна слідувати в період Благодаті, і, врешті-решт, Він завершив роботу відкуплення. Іван ніколи не зміг би виконати цю роботу. І таким чином, саме Ісус звершив роботу Самого Бога, і Він є Самим Богом і Тим, хто

безпосередньо представляє Бога. Згідно з людськими уявленнями, усі ті, хто народжений за обітницею, народжений від Духа, підтриманий Святим Духом і хто відкриває нові шляхи, є Богом. Згідно з цим міркуванням, Іван теж був би Богом, і Мойсей, Авраам і Давид... – усі вони теж були б Богом. Хіба це не довершений жарт?

До здійснення Свого служіння Ісус теж був усього лише звичайною людиною, яка діяла відповідно до всього, що робив Святий Дух. Незалежно від того, чи усвідомлював Він у той час Свою власну особистість, Він корився всьому, що виходило від Бога. Святий Дух ніколи не відкривав Його особистість до початку Його служіння. Тільки після того, як Він почав нести Свое служіння, Він скасував ці правила і ці закони, і тільки після того, як Він офіційно почав виконувати Свое служіння, Його слова наповнилися авторитетом і силою. Тільки після того, як Він почав Свое служіння, почалася Його робота зі впровадження нового періоду. До цього Святий Дух залишався прихованим у Ньому протягом 29 років, упродовж яких Він представляв тільки людину і не мав тотожності з Богом. Божа робота розпочалася з того, що Він працював і виконував Свое служіння, Він виконував Свою роботу відповідно до Свого внутрішнього плану, не звертаючи уваги на те, як багато люди знали про Нього, і робота, яку Він виконував, була прямим виразом Самого Бога. У той час Ісус запитав тих, хто Його оточував: «За кого ви Мене маєте?». Вони відповіли: «Ти – найбільший з пророків і наш відмінний лікар». А деякі відповіли: «Ти наш первосвященик» і так далі. Було дано найрізноманітніші відповіді, деякі навіть говорили, що Він був Іваном, що Він був Іллею. Потім Ісус звернувся до Симона Петра і запитав: «За кого ти Мене приймаєш?». Петро відповів: «Ти Христос, Син Бога Живого». Із тих пір люди усвідомили, що Він був Богом. Коли Його особистість стала відома, саме Петро першим дізнався про це, і саме з його вуст це було виголошено. Потім Ісус заявив: «Те, що ви сказали, було відкрито не плоттю і кров'ю, але Моїм Отцем». Після Його хрещення, незалежно від того, знали про це інші чи ні, робота, яку Він виконував, виконувалася від імені Бога. Він прийшов для того, щоб виконувати Свою роботу, а не розкривати Свою особистість. Тільки після того, як Петро заговорив про це, Його особистість стала публічно відомою. Незалежно від того, чи усвідомлював ти, що Він був Самим Богом, коли прийшов час, Він почав Свою роботу. І незалежно від того, чи знав ти про це чи ні, Він продовжував Свою роботу, як і раніше. Навіть якби ти заперечував це, Він усе одно виконував би Свою роботу і виконав би її, коли б на те прийшов час. Він прийшов для того, щоб здійснювати Свою роботу і нести Свое служіння, не для того, щоб людина могла пізнати Його плоть, а для того, щоб людина прийняла Його роботу. Якщо ти не зміг усвідомити, що етап роботи в цей день – це робота Самого Бога, то це тому, що у тебе немає бачення. Тим не менш, ти не можеш заперечувати цей етап роботи; твоя нездатність розпізнати її не доводить, що Святий Дух не діє або що Його робота неправильна. Є ті, хто навіть порівнюють роботу теперішнього з роботою Ісуса в Біблії і використовують будь-які

невідповідності, щоб заперечувати цей етап роботи. Хіба це не дія сліпих? Те, що записано в Біблії, обмежене; воно не може представляти Божу роботу у всій її повноті. Усього в чотирьох Євангеліях менше ста глав, в яких описано кінцеве число подій, таких як та, коли Ісус проклинає фігове дерево, три зречення Петром Господа, поява Ісуса учням після Його розп'яття і воскресіння, вчення про піст, вчення про молитву, вчення про розлучення, народження і родовід Ісуса, призначення Ісусом учнів і так далі. Однак людина цінує їх немов скарб, навіть порівнюючи з ними роботу сьогодення. Вони навіть вірять, що вся робота, виконана Ісусом протягом Його життя, мала лише певний обсяг, так, ніби Бог здатний зробити саме стільки і не більше. Хіба це не абсурд?

Час, який Ісус провів на землі, склав тридцять три з половиною роки, тобто Він прожив на землі тридцять три з половиною роки. Тільки три з половиною роки з цього часу Він провів у Своєму служінні; решту часу Він просто жив звичайним людським життям. Спершу Він відвідував служіння в синагозі і там слухав тлумачення священниками Писання й проповіді інших людей. Він отримав багато знань про Біблію: Він не народився з такими знаннями, а здобув їх тільки завдяки читанню і слуханню. У Біблії ясно записано, що у віці дванадцяти років Він поставив запитання вчителям в синагозі: які були пророцтва древніх пророків? А як же закони Мойсея? Старий Заповіт? А як щодо людини, яка служить Богу в священницьких оджах у храмі? ... Він ставив багато запитань, тому що у Нього не було ні знань, ні розуміння. Хоча Він був зачатий Святим Духом, Він народився абсолютно нормальною людиною; незважаючи на деякі особливі характеристики, якими Він володів, Він усе ще був нормальною людиною. Його мудрість постійно зростала пропорційно до Його духовного стану і Його віку, і Він проходив через фази життя звичайної людини. В уяві людей у Ісуса не було ні дитинства, ні юності; Він почав життя тридцятирічного чоловіка, як тільки народився, і був розп'ятий після завершення Своєї роботи. Ймовірно, Він не проходив через фази життя нормальної людини; Він не їв і не спілкувався з іншими людьми, і людям було нелегко мигцем побачити Його. Ймовірно, Він був відхиленням від норми, і лякав би тих, хто Його бачив, тому що Він був Богом. Люди вірять, що Бог, Який прийшов у плоті, безумовно живе не так, як звичайна людина; вони вірять, що Він чистий без необхідності чистити зуби або вмиватися, тому що Він – свята людина. Хіба це не чисто людські уявлення? Біблія не повідомляє про життя Ісуса як людини, тільки про Його роботу, але це не доводить, що у Нього не було нормальної людської сутності або що Він не жив нормальним людським життям до досягнення тридцятирічного віку. Він офіційно розпочав Свою роботу у віці 29 років, але ти не можеш списати з рахунків усе Його людське життя до того віку. Записи про цей період просто не увійшли до Біблії; оскільки це було Його життя як звичайної людини, а не період Його божественної роботи, не було необхідності записувати його. Бо до хрещення Ісуса Святий Дух не діяв безпосередньо, а просто

підтримував Його в Його житті як звичайну людину до того дня, коли Ісус повинен був почати нести Своє служіння. Хоча Він був втіленням Бога, Він пройшов процес дорослішання, як це робить звичайна людина. Цей процес дорослішання не увійшов до Біблії. Його було пропущено, тому що він не міг дати велику допомогу зростанню людини в житті. Період до Його хрещення був прихованим періодом, протягом якого Він не творив ніяких знамень і чудес. Тільки після Свого хрещення Ісус почав усю роботу з відкуплення людства, роботу, яка рясна і сповнена благодаті, істини, любові й милосердя. Початок цієї роботи був також початком періоду Благодаті; із цієї причини вона була записана і дійшла до теперішнього часу. Це було зроблено для того, щоб відкрити вихід і звершити все для тих, хто жив у період Благодаті, щоб вони стали на шлях періоду Благодаті і шлях хреста. Хоча це виходить із записів, зроблених людиною, усе це є фактом, за винятком того, що подекуди можна знайти невеликі помилки. Проте, не можна сказати, що ці записи не відповідають дійсності. Записані справи повністю засновані на фактах, тільки під час їх запису люди допускали помилки. Дехто скаже, що, якщо Ісус був із нормальною й звичайною людською сутністю, як могло бути так, що Він був здатний творити знамення і чудеса? Сорок днів спокуси, яких зазнав Ісус, були чудесним знаменням, на яке звичайна людина була б нездатна. Його сорок днів спокуси були за своєю природою дією Святого Духа; як же тоді можна сказати, що в Ньому не було ні краплі надприродного? Його здатність творити знамення і чудеса не доводить, що Він був незвичайною людиною, а не нормальною людиною; просто Святий Дух діяв у такій нормальній людині, як Він, що дозволило Йому творити чудеса і здійснювати ще більшу роботу. До того, як Ісус здійснив Своє служіння, або, як говориться в Біблії, до зішестя на Нього Святого Духа, Ісус був усього лише звичайною людиною і жодним чином не був надприродним. Коли на Нього зійшов Святий Дух, тобто коли Він почав здійснювати Своє служіння, Він сповнився надприродним. Таким чином, людина приходить до переконання, що втілена плоть Бога не має нормальної людської сутності; більш того, вона помилково думає, що втілений Бог володіє тільки божественністю, а не людською сутністю. Звичайно, коли Бог приходить на землю, щоб виконати Свою роботу, усе, що людина бачить, – це надприродні події. Те, що вони бачать своїми очима, і те, що вони чують своїми вухами, – усе це надприродно, бо Його робота і Його слова незбагненні і недосяжні для них. Якщо щось небесне принесено на землю, як це може бути чимось іншим, ніж надприродним? Коли таємниці Царства Небесного приходять на землю, таємниці, які незбагненні і неосяжні для людини, які занадто дивні й мудрі, – хіба всі вони не надприродні? Однак тобі слід знати, що яким би надприродним це не було, усе відбувається в рамках Його нормальної людської сутності. Втілена плоть Бога наповнена людською сутністю; якби це було не так, то Він не був би втіленою плоттю Бога. Свого часу Ісус сотворив велику кількість чудес. Те, що бачили ізраїльтяни свого часу, було сповнене надприродних речей;

вони бачили ангелів і посланців, і вони чули голос Єгови. Хіба все це не було надприродним? Звичайно, сьогодні є деякі злі духи, які обманюють людину за допомогою надприродного; це не що інше, як імітація з їхнього боку, щоб обдурити людину через роботу, яка в цей час не виконується Святим Духом. Багато людей роблять чудеса, зцілюють хворих і виганяють демонів; це не що інше, як робота злих духів, бо Святий Дух більше не робить такої роботи в наші дні, і всі ті, хто з тих пір імітує роботу Святого Духа, дійсно є злими духами. Уся робота, що виконувалася в Ізраїлі в той час, була роботою надприродного характеру, хоча Святий Дух зараз не діє таким чином, і будь-яка така робота зараз є імітацією і маскуванням сатани та його заворушенням. Але ти не можеш сказати, що все надприродне виходить від злих духів – це буде залежати від періоду Божої роботи. Поглянь на роботу, виконувану втіленням Богом у наші дні: який аспект її не є надприродним? Його слова незрозумілі і недсяжні для тебе, і робота, яку Він виконує, не може бути виконана жодною людиною. Те, що Він розуміє, людина не може зрозуміти, а що стосується Його знання, то людині не відомо, звідки воно приходить. Є ті, хто каже: «Я теж нормальний у тому ж сенсі, що і Ти, але як вийшло, що я не знаю того, що знаєш Ти? Я старший і маю багатший досвід, але як Ти можеш знати про те, чого не знаю я?». Що стосується людини, усе це є чимось, чого людина не може досягти. Потім є ті, хто каже: «Ніхто не знає про роботу, яка була здійснена в Ізраїлі, і навіть тлумачі Біблії не можуть запропонувати жодних пояснень; звідки про це знаєш Ти?». Хіба все це не відноситься до надприродного? У Нього немає досвіду чудес, але Він знає все; Він говорить і висловлює істину з найбільшою легкістю. Хіба це не надприродно? Його робота перевершує те, чого може досягти плоть. Це недсяжно для думок будь-якої людини з плотським тілом і абсолютно незбагненно для міркувань людського розуму. Хоча Він ніколи не читав Біблію, Він розуміє роботу Бога в Ізраїлі. І хоча Він стоїть на землі, коли говорить, Він говорить про таємниці третього неба. Коли людина прочитає ці слова, її охопить таке відчуття: «Хіба це не мова третього неба?». Хіба все це не перевершує те, на що здатна нормальна людина? У той час, коли Ісус постив сорок днів, хіба це не було надприродним? Якщо ти говориш, що сорокаденний піст у всіх випадках є надприродним, дією злих духів, то хіба ти не осуджуєш Ісуса? До здійснення Свого служіння Ісус був як нормальна людина. Він теж ходив до школи; як іще Він міг навчитися читати і писати? Коли Бог став плоттю, Дух був прихований усередині плоті. Проте, будучи нормальною людиною, Йому було необхідно пройти процес росту і дозрівання, і тільки після того, як Його когнітивні здібності дозріли, і Він зміг мати розуміння, Його можна було вважати нормальною людиною. Тільки після того, як Його людська сутність дозріла, Він зміг виконувати Своє служіння. Як Він міг виконувати Своє служіння, коли Його нормальна людська сутність була ще незрілою, а Його міркування непевним? Звичайно, не можна було очікувати, що Він буде виконувати Своє служіння у віці шести або семи років! Чому Бог не проявив

Себе відкрито, коли вперше став плоттю? Це було тому, що людська сутність Його плоті була ще незрілою; когнітивні процеси Його плоті, так само як і нормальна людська сутність цієї плоті, не були повністю в Його розпорядженні. Із цієї причини Йому було абсолютно необхідно володіти нормальною людською сутністю і здоровим глуздом нормальної людини – до тієї міри, у якій Він був достатньо підготовлений для виконання Своєї роботи в плоті, – перш ніж Він міг почати Свою роботу. Якби Він не досягнув необхідного рівня, Йому було б необхідно продовжувати рости і дорослішати. Якби Ісус почав Свою роботу у віці семи або восьми років, хіба люди не вважали б Його диво-дитям? Хіба всі люди не вважали б Його дитиною? Хто б вважав Його переконливим? Дитина семи або восьми років, зростом не вище подіуму, за яким Він стояв, – годився б Він для проповіді? Перш ніж Його нормальна людська сутність дозріла, Він не міг впоратися з цим завданням. Що стосується Його ще незрілої людської сутності, то значна частина роботи була просто недосяжна. Робота Божого Духа у плоті також керується своїми власними принципами. Тільки коли Він наділений нормальною людською сутністю, Він може взятися за роботу і взяти на себе відповідальність Отця. Тільки тоді Він може приступити до Своєї роботи. У дитинстві Ісус просто нічого не міг зрозуміти з того, що відбувалося в стародавні часи, і тільки розпитавши вчителів у синагозі, Він дійшов розуміння. Якби Він почав Свою роботу, як тільки навчився говорити, як би Він міг не робити помилок? Як міг Бог припускатися помилок? Тому Він почав Свою роботу тільки після того, як зміг працювати; Він не виконував жодної роботи, доки не був повністю здатний її виконувати. У віці 29-ти років Ісус був уже цілком зрілою людиною, і Його людська сутність була достатньою, щоб взятися за ту роботу, яку Він повинен був виконати. Тільки тоді Дух Божий офіційно почав діяти в Ньому. У той час Іван готувався протягом семи років, щоб відкрити Йому шлях, і після завершення його роботи його було кинуто до в'язниці. Тоді тягар повністю ліг на Ісуса. Якби Він узявся за цю роботу у віці 21 або 22 років, у той час, коли Його людська сутність усе ще не була достатньою, коли Він тільки вступив у молоде доросле життя, і було багато речей, які Він усе ще не розумів, тоді Він був би нездатний мати відповідний контроль. У той час Іван уже виконував свою роботу протягом деякого часу, перш ніж Ісус почав Свою роботу, і до того часу Він уже досягнув середнього віку. У тому віці Його нормальна людська сутність була достатньою, щоб виконувати ту роботу, яку Він повинен був виконувати. Зараз утілений Бог також володіє нормальною людською сутністю, і, хоча Він далекий від зрілості в порівнянні зі старшими серед вас, цієї людської сутності вже достатньо для виконання Його роботи. Обставини, пов'язані з сьогодишньою роботою, не зовсім такі ж, як за часів Ісуса. Чому Ісус вибрав дванадцять апостолів? Усе це було зроблено задля сприяння Його роботі і було узгоджено з нею. З одного боку, це повинно було закласти основу для Його роботи в той час, а з іншого – закласти основу для Його роботи в майбутньому. Відповідно до роботи того часу, волею

Ісуса було обрати дванадцять апостолів, оскільки це була воля Самого Бога. Він вірив, що повинен обрати дванадцять апостолів, а потім вести їх, щоб проповідувати всюди. Але сьогодні в цьому немає необхідності серед вас! Коли втілений Бог діє у плоті, існує багато принципів, і є багато речей, які людина просто не розуміє; людина постійно використовує свої власні уявлення, щоб оцінити Його або пред'являти надмірні вимоги до Бога. Проте, до цього дня багато людей абсолютно не усвідомлюють, що їхні знання складаються виключно з їхніх власних уявлень. Незалежно від періоду або місця, в якому Бог утілювався, принципи Його роботи у плоті залишаються незмінними. Він не може стати плоттю і все ж перевершити плоть у Своїй роботі; тим паче Він не може стати плоттю і не працювати в рамках нормальної людської сутності плоті. У протилежному випадку значення втілення Бога було б повністю нівельоване, і Слово, що стало плоттю, стало б цілковито беззмистовним. Більш того, тільки Отець Небесний (Дух) знає про втілення Бога, і ніхто інший, навіть сама плоть або посланці небес. Якщо це так, то Божою робота у плоті тим більше нормальна і тим краще здатна продемонструвати, що Слово дійсно стало плоттю, а плоть означає звичайну і нормальну людину.

Дехто може спитати себе: «Чому цей період повинен бути розпочатий Самим Богом? Хіба створена істота не може замінити Його?». Ви всі знаєте, що Бог стає плоттю з явною метою дати початок новому періоду, і, звичайно, коли Він починає новий період, Він одночасно завершує попередній період. Бог є Початок і Кінець; саме Він Сам приводить в рух Свою роботу, і тому Він Сам повинен завершити попередній період. Це доказ Його перемоги над сатаною і Його завоювання світу. Кожен раз, коли Він Сам працює серед людей, – це початок нової битви. Без початку нової роботи, природно, не було б завершення старої. І коли немає завершення старого, це доказ того, що битва з сатаною ще не завершена. Тільки якщо Сам Бог прийде і зробить нову роботу серед людей, людина зможе повністю звільнитися від влади сатани і отримати нове життя і новий початок. В іншому випадку людина буде навіки жити в старому періоді й вічно перебувати під старим впливом сатани. Із кожним періодом, веденим Богом, частина людини звільняється, і таким чином людина просувається разом із Божою роботою до нового періоду. Перемога Бога означає перемогу для всіх тих, хто слідує за Ним. Якби расі створених людських істот було доручено завершити період, то чи з точки зору людини, а чи сатани, це було б не більше ніж актом протистояння або зради Бога, а не актом послуху Богу, і робота людини стала б інструментом сатани. Тільки якщо людина кориться Богу і слідує за Ним у період, розпочатий Самим Богом, сатана може бути повністю подоланий, адже це – обов'язок створеної істоти. Тому Я кажу, що вам потрібно тільки слідувати і коритися, і від вас більше нічого не вимагається. Це те, що мається на увазі під тим, що кожен виконує свій обов'язок і кожен виконує свою відповідну функцію. Бог робить Свою власну роботу, і Йому не потрібно, щоб людина робила це замість Нього, і Він не бере участі в роботі

створених істот. Людина виконує свій власний обов'язок і не бере участі в роботі Бога. Тільки це є послухом і доказом поразки сатани. Після того, як Сам Бог завершив започаткування нового періоду, Він більше не сходить, щоб особисто працювати серед людства. Тільки тоді людина офіційно вступає в новий період, щоб виконати свій обов'язок і виконати свою місію як створена істота. Це – принципи, за якими діє Бог, які ніхто не може порушити. Тільки така робота є розсудливою і доцільною. Робота Божа повинна бути виконана Самим Богом. Саме Він приводить Свою роботу в рух, і саме Він завершує Свою роботу. Саме Він планує роботу, і саме Він керує нею, і навіть більше того, саме Він доводить роботу до кінця. Як сказано в Біблії: «Я – Початок і Кінець; Я – Сіяч і Жнець». Усе, що стосується роботи Його управління, виконує Сам Бог. Він – Правитель шеститисячолітнього плану управління; ніхто не може виконати Його роботу замість Нього, і ніхто не може довести Його роботу до кінця, бо саме Він тримає все в Своїй руці. Створивши світ, Він приведе весь світ до життя в Його світлі, і Він також завершить увесь період, тим самим повністю впровадивши Свій план!

Таїнство втілення (2)

У той час, коли Ісус виконував роботу в Юдеї, Він робив це відкрито, але тепер Я працюю й говорю серед вас таємно. Безбожники перебувають у повному невіданні щодо цього. Моя робота серед вас закрита для тих, хто зовні. Ці слова, ці кари й суди відомі тільки вам і нікому іншому. Уся ця робота відбувається серед вас і відкрита тільки вам; ніхто з безбожників не знає про неї, бо час ще не настав. Ці люди тут близькі до того, щоб стати довершеними після перенесених кар, але ті, хто зовні, нічого про це не відають. Ця робота занадто прихована! Для них Бог, який став плоттю, прихований, але для тих, хто знаходиться в цьому потоці, можна сказати, що Він відкритий. Хоча в Богові все відкрито, все об'явлено та все звільнено, це має місце тільки у випадку тих, хто вірить у Нього; що стосується інших, безбожників, то нічого їм ні про що не повідомлено. Робота, яка наразі проводиться серед вас і в Китаї, суворо ізолювана, щоб вони не знали. Якщо їм стане відомо про цю роботу, то все, що вони зроблять, – це засудять її та піддадуть гонінням. Вони б у неї не повірили. Працювати в країні великого червоного дракона, у цьому найвідсталішому з місць, – нелегке завдання. Якби ця робота була виставлена на загальний огляд, продовжувати її було б неможливо. Цей етап роботи просто не може бути виконаний у цьому місці. Якби ця робота проводилася відкрито, як вони могли б дозволити їй рухатися вперед? Чи не піддало б це таку роботу ще більшому ризику? Якби ця робота не була прихована, а радше здійснювалася, як за часів Ісуса, коли Він ефектно зціляв хворих і виганяв демонів, то хіба вона не була б давно «захоплена» дияволами? Чи змогли б вони терпіти існування Бога? Якби Я зараз

увійшов у синагоги, щоб проповідувати й повчати людей, хіба Мене б давно не розірвали на шматки? І якби це сталося, як могла б Моя робота продовжуватися? Причина, з якої жодні знамення та чудеса взагалі не проявляються відкрито, полягає в приховуванні. Отже, для безбожників Моя робота не може бути поміченою, відомою або виявленою. Якби цей етап роботи виконувався таким же чином, як у випадку Ісуса в період Благодаті, вона не могла б бути такою стійкою, як зараз. Тож таємна робота таким чином приносить користь вам і роботі загалом. Коли Божа робота на землі добіжить кінця, тобто коли завершиться ця таємна робота, тоді цей етап роботи стане відомим. Усі будуть знати, що в Китаї є група переможців; усі будуть знати, що Бог, який став плоттю, знаходиться в Китаї, і що Його робота добігла свого кінця. Тільки тоді людину осінить: чому Китай досі не продемонстрував занепад або крах? Виявляється, що Бог особисто виконує Свою роботу в Китаї та вдосконалив групу людей, перетворивши їх на переможців.

Бог, Який став плоттю, проявляє Себе тільки для частини людей, які сліднують за Ним у цей період, коли Він особисто виконує Свою роботу, а не для всіх створінь. Він став плоттю тільки для того, щоб завершити один етап Своєї роботи, а не для того, щоб показати людині Свій образ. Однак Його робота повинна виконуватися Ним Самим, тому Йому необхідно так діяти в плоті. Коли ця робота завершиться, Він покине людський світ; Він не може залишатися надовго серед людства, щоб не завадити майбутній роботі. Те, що Він являє натовпу, – це тільки Його праведний характер і всі Його справи, а не образ того, коли Він двічі ставав плоттю, бо образ Божий може бути показаний тільки через Його характер і не може бути замінений образом Його втіленої плоті. Образ Його плоті явлений тільки обмеженій кількості людей, тільки тим, хто слідує за Ним, коли Він діє в плоті. Ось чому робота, що проводиться зараз, проводиться так таємно. Так само Ісус показував Себе євреям тільки тоді, коли виконував Свою роботу, і ніколи публічно не показував Себе жодному іншому народу. Таким чином, як тільки Він завершив Свою роботу, Він відразу ж пішов із людського світу й не залишився в ньому; після цього не Він був цим образом людини, який явив Себе людині, але Святий Дух, який безпосередньо виконав роботу. Щойно робота Бога, що став плоттю, буде повністю завершена, Він покине світ смертних і ніколи більше не буде виконувати ніякої роботи, подібної до тієї, яку Він звершав, будучи в плоті. Після цього вся робота виконується безпосередньо Святим Духом. У цей період людина навряд чи здатна побачити образ Його плотського тіла; Він узагалі не показує Себе людині, але залишається постійно схованим. Час для роботи Бога, який став плоттю, обмежений. Вона проводиться в певний період, проміжок часу, у певній нації та серед конкретних людей. Ця робота представляє тільки роботу в період втілення Бога; вона є характерною для відповідного періоду, і вона представляє роботу Духа Божого в одному конкретному періоді, а не всю Його роботу. Тому образ Бога, Який став плоттю, не буде показаний усім народам. Що показано великій кількості людей, –

то це праведність Бога та Його характер у всій повноті, а не Його образ тоді, коли Він двічі став плоттю. Це не один-єдиний образ, показаний людині, і не два об'єднані образи. Тому вкрай важливо, щоб утілена плоть Бога покинула землю після завершення роботи, яку Він повинен виконати, бо Він приходить тільки для того, щоб виконати роботу, яку Він повинен виконати, а не для того, щоб показати людям Свій образ. Навіть незважаючи на те, що значення втілення вже було реалізовано Богом, Який двічі став плоттю, Він усе одно не явить Себе відкрито жодному народу, який ніколи раніше Його не бачив. Ісус ніколи більше не явить Себе євреям як сонце праведності, і Він не буде стояти на вершині Оливної гори та являтися всім народам; усе, що бачили євреї, – це портрет Ісуса під час Його перебування в Юдеї. Це тому, що робота Ісуса в Його втіленні закінчилася дві тисячі років тому; Він не повернеться в Юдею в образі єврея, а тим більше не явить Себе в образі єврея жодному з язичницьких народів, бо образ Ісуса, Який став плоттю, – це просто образ єврея, а не образ Сина Людського, Якого бачив Іван. Незважаючи на те, що Ісус обіцяв Своїм послідовникам, що Він прийде знову, Він не покаже Себе просто в образі єврея всім тим, хто живе в язичницьких країнах. Ви повинні знати, що робота Бога, Який став плоттю, полягає в тому, щоб відкрити період. Ця робота обмежена кількома роками, і Він не може завершити всю роботу Духа Божого, точно так само, як образ Ісуса як єврея міг представляти тільки образ Бога, коли Він працював в Юдеї, і Він міг виконувати тільки роботу розп'яття. У той період, коли Ісус був у плоті, Він не міг виконати роботу із завершення періоду або знищення людства. Тому, після того як Він був розп'ятий і завершив Свою роботу, Він вознісся на найвищу висоту й назавжди приховав Себе від людей. Із тих пір ці вірні віряни з язичницьких народів не могли бачити прояв Господа Ісуса, а тільки Його портрет, який вони наклеїли на стіну. Цей портрет – усього лише портрет, намальований людиною, а не образ Бога, через який Він являє Себе людині. Бог не буде відкрито показувати Себе натовпу в образі, в якому Він двічі ставав плоттю. Робота, яку Він виконує серед людей, полягає в тому, щоб дозволити їм зрозуміти Його характер. Усе це показано людині за допомогою роботи різних періодів; це досягається через характер, який Він виявив, і роботу, яку Він виконав, а не через вияв Ісуса. Тобто образ Божий відкривається людині не через втілений образ, а радше через роботу, виконувану втіленим Богом, Який має і образ, і форму; і через Його роботу проявляється Його образ і стає відомим Його характер. У цьому значення роботи, яку Він бажає звершити в плоті.

Щойно робота двох втілень Бога добіжить кінця, Він почне проявляти Свій праведний характер серед усіх народів безбожників, дозволяючи великій кількості людей побачити Його образ. Він проявить Свій характер і таким чином чітко покаже кінець різних категорій людей, тим самим повністю поклавши край старому періоду. Причина, з якої Його робота в плоті не поширюється на великий простір (так само, як Ісус працював тільки в Юдеї, і сьогодні Я працюю тільки серед вас), полягає в

тому, що Його робота в плоті має кордони та межі. Він просто виконує короткострокову роботу в образі звичайної та нормальної плоті; Він не використовує цю втілену плоть для виконання роботи вічності або роботи щодо з'явлення людям із безбожних народів. Робота в плоті може бути тільки обмеженою за обсягом (наприклад, робота тільки в Юдеї або тільки серед вас), а потім, за допомогою роботи, виконуваної в цих рамках, її обсяг може бути розширено. Звичайно, робота з розширення повинна виконуватися безпосередньо Його Духом, і тоді вона більше не буде роботою Його втіленої плоті. Бо робота в плоті має межі та не поширюється на всі куточки всесвіту – цього вона не може досягти. Через роботу в плоті Його Дух виконує роботу, яка повинна настати опісля. Отже, робота, що здійснюється в плоті, має вступний характер і виконується в певних межах; після цього Його Дух продовжує цю роботу і, більш того, Він робить це в розширеному обсязі.

Бог приходить виконувати роботу на землю тільки для того, щоб направляти період; Він має намір тільки відкрити новий період і завершити старий. Він прийшов не для того, щоб прожити весь життєвий шлях людини на землі, випробувати на Собі радощі й прикрощі життя людського світу, або вдосконалити певну людину Своїми руками, або особисто спостерігати за певною людиною в міру її зростання. Це не Його робота; Його робота полягає лише в тому, щоб почати новий період і покласти край старому. Тобто Він особисто почне період, особисто завершить інший період і переможе сатану, особисто виконуючи Свою роботу. Кожен раз, коли Він особисто виконує Свою роботу, це так, ніби Він ступає на поле битви. По-перше, Він перемагає світ і долає сатану, перебуваючи в плоті; Він здобуває всю славу й піднімає завісу над усією роботою двох тисяч років, роблячи так, щоб у всіх людей на землі був правильний шлях і життя в мирі й радості. Однак Бог не може довго жити з людьми на землі, тому що Бог є Бог і, врешті-решт, Він не такий, як людина. Він не може прожити життя нормальної людини, тобто Він не може жити на землі як людина, в якій немає нічого незвичайного, оскільки в Нього є лише мінімальна частина нормальної людської сутності нормальної особи для того, щоб підтримувати Його людське життя. Іншими словами, як би Бог міг створити сім'ю, зробити кар'єру та ростити дітей на землі? Хіба це не було б для Нього ганьбою? Те, що Він наділений нормальною людською сутністю, призначене тільки для того, щоб нормально виконувати роботу, а не для того, щоб дозволити Йому мати сім'ю й кар'єру, як це зробила б нормальна людина. Його нормальна розсудливість, нормальний розум і нормальне харчування та одяг для Його плоті є достатніми, щоб довести, що Він володіє нормальною людською сутністю; Йому не потрібно мати сім'ю чи кар'єру, щоб довести, що Він наділений нормальною людською сутністю. У цьому не було б жодної необхідності! Пришестя Бога на землю – це Слово, що стало плоттю; Він просто дає людині зрозуміти Своє слово та побачити Своє слово, тобто дає людині можливість побачити роботу, виконувану плоттю. Його намір полягає не в тому, щоб люди поводитися з Його плоттю певним чином,

а тільки в тому, щоб людина була слухняною до кінця, тобто дотримувалася всіх слів, що виходять із Його вуст, і підкорялася всій роботі, яку Він виконує. Він просто працює в плоті; Він навмисно не просить людину прославляти велич і святість Його плоті, але замість цього показує людині мудрість Своєї роботи та всю владу, яку Він має. Тому, незважаючи на те, що Він має видатну людську сутність, Він не робить ніяких заяв і зосереджується тільки на тій роботі, яку Він повинен виконувати. Ви повинні знати, чому Бог став плоттю і все ж не поширює серед загалу й не свідчить про Свою нормальну людську сутність, а замість цього просто виконує роботу, яку Він бажає виконати. Отже, все, що ви можете бачити від утіленого Бога, – це те, Ким Він є за Своєю божественною природою; це тому, що Він ніколи не проголошує, ким Він є за людською природою, яку людина може наслідувати. Тільки коли людина веде людей, вона говорить про те, ким вона є за людською сутністю, щоб краще здобути їхнє захоплення та прихильність і тим самим домогтися лідерства над іншими. Бог же, навпаки, перемагає людину тільки Своєю роботою (тобто роботою, недосяжною для людини); неважливо, чи захоплюється Ним людина або чи Він змушує людину поклонятися Йому. Усе, що Він робить, – це вселяє людині почуття благоговіння перед Ним або відчуття Його незбагненності. Богу не потрібно справляти враження на людину; усе, що Йому потрібно, – це щоб ти благоговів перед Ним, щойно ти став свідком Його характеру. Робота, яку здійснює Бог, належить Йому Самому; вона не може бути виконана людиною замість Нього, і вона не може бути досягнута людиною. Тільки Сам Бог може виконувати Свою власну роботу та відкривати новий період, щоб привести людину до нових способів життя. Робота, яку Він виконує, полягає в тому, щоб дати людині можливість оволодіти новим життям і вступити в новий період. Решта роботи передається тим, у кого є нормальна людська сутність, якими захоплюються інші. Тому в період Благодаті Він завершив двохтисячолітню роботу всього за три з половиною роки зі Своїх тридцяти трьох років, проведених у плоті. Коли Бог приходить на землю, щоб виконати Свою роботу, Він завжди завершує роботу, розраховану на дві тисячі років або цілий період, протягом найкоротшого проміжку часу тривалістю кілька років. Він не зволікає й не відкладає; Він просто ущільнює багаторічну роботу так, щоб вона була завершена всього за кілька коротких років. Це тому, що робота, яку Він виконує особисто, цілковито спрямована на те, щоб відкрити новий шлях і очолити новий період.

Таїнство втілення (3)

Коли Бог виконує Свою роботу, Він приходить не для того, щоб брати участь у будь-якому будівництві або рухах, а для того, щоб виконати Своє служіння. Кожен раз, коли Він стає плоттю, це робиться тільки для того, щоб завершити стадію

роботи й почати новий період. Тепер настав період Царства, а також навчання царства. Ця стадія роботи не є роботою людини, і вона полягає не в тому, щоб працювати над людиною до певної міри, а лише в тому, щоб завершити частину Божої роботи. Те, що Він робить, – це не робота людини, це не досягнення певного результату в роботі над людиною перед тим, як покинути землю; це для того, щоб виконати Своє служіння і завершити роботу, яку Він повинен виконати, тобто належним чином підготуватися до Своєї роботи на землі і тим самим здобути славу. Робота втіленого Бога відрізняється від роботи людей, яких використовує Святий Дух. Коли Бог приходить, щоб виконати Свою роботу на землі, Він піклується тільки про виконання Свого служіння. Що стосується всіх інших питань, не пов'язаних із Його служінням, то Він майже не бере в них участі, аж до того, що закриває на них очі. Він просто виконує роботу, яку повинен виконувати, і найменше Його турбує робота, яку повинна виконувати людина. Робота, яку Він виконує, – це виключно те, що відноситься до періоду, в якому Він знаходиться, і до служіння, яке Він повинен виконувати, так ніби всі інші питання знаходяться поза Його компетенцією. Він не здобуває собі більш елементарних знань про те, як жити як єдине ціле серед людства, не опановує більше соціальних навичок і не набуває щось іще, що людина розуміє. Усе, чим повинна володіти людина, Його абсолютно не переймає, і Він просто виконує роботу, яка є Його обов'язком. І тому, на думку людини, втілений Бог настільки недосконалий, що Він навіть не звертає уваги на багато речей, якими повинна володіти людина, і в Нього немає розуміння в таких питаннях. Такі речі, як загальні знання про життя, а також принципи, що регулюють особисту поведінку і взаємодію з іншими, як видається, не мають до Нього жодного відношення. Але ти просто не можеш відчувати у втіленому Богові анінайменшого натяку на ненормальність. Тобто Його людська сутність тільки підтримує Його життя як нормальної людини й здоровий глузд Його мозку, даючи Йому здатність розрізняти між правильним і неправильним. Однак Він не забезпечений нічим іншим, крім того, чим має володіти тільки людина (створена істота). Бог стає плоттю тільки для того, щоб виконати Своє власне служіння. Його робота спрямована на цілий період, не на якусь одну людину або місце, а на весь усесвіт. Таким є напрямок Його роботи й принцип, за яким Він працює. Ніхто не може це змінити, і людина не має можливості долучитися до цього. Кожен раз, коли Бог стає плоттю, Він приносить із Собой роботу того періоду і не має наміру жити поруч із людиною двадцять, тридцять, сорок або навіть сімдесят чи вісімдесят років, щоб вона могла краще зрозуміти Його і сформулювати глибинне бачення Його. У цьому немає необхідності! Це жодним чином не поглибило б знання людини про притаманний Богу характер; натомість це тільки доповнило б її уявлення і призвело б до скам'яніння її поглядів і думок. Тому вам усім належить точно зрозуміти, у чому полягає робота втіленого Бога. Звичайно, ви не можете не зрозуміти слова, які Я сказав вам: «Я прийшов не для того, щоб спробувати життя нормальної людини»?

Чи ви забули ці слова: «Бог приходить на землю не для того, щоб жити життям звичайної людини»? Ви не розумієте Божої мети у тому, щоб стати плоттю, і ви не знаєте значення питання «Як міг Бог прийти на землю з наміром спробувати життя створеної істоти?». Бог приходить на землю виключно для того, щоб завершити Свою роботу, і тому Його робота на землі недовговічна. Він приходить на землю не з наміром змусити Дух Божий виростити Його плотське тіло в надлюдину, яка буде керувати Церквою. Коли Бог приходить на землю, це Слово стає плоттю; однак людина не знає про Його роботу і примусово приписує Йому щось. Але ви всі повинні розуміти, що Бог – це Слово, яке стало плоттю, а не плотське тіло, яке було вирощене Духом Божим, щоб узяти на себе роль Бога в певний момент часу. Сам Бог не є результатом удосконалення, але є Словом, що стало плоттю, і сьогодні Він офіційно виконує Свою роботу серед усіх вас. Ви всі знаєте, а також визнаєте, що втілення Бога – це фактична правда, але ви поводитесь так, ніби ви її розумієте. Від роботи втіленого Бога до значення й суті Його втілення, ви навіть у найменшій мірі не здатні зрозуміти ці речі й тільки не затаючись повторюєте слова по пам'яті услід за іншими. Чи віриш ти, що втілений Бог такий, яким ти Його собі уявляєш?

Бог стає плоттю виключно для того, щоб керувати періодом і приводити в рух нову роботу. Вам необхідно зрозуміти цей момент. Це значно відрізняється від функції людини, і ці дві функції не можна згадувати паралельно. Людині потрібне культивування та вдосконалення протягом тривалого періоду, перш ніж її можна буде використовувати для виконання роботи, і той вид людської сутності, який є необхідним, належить до особливо високого рівня. Людина повинна не тільки підтримувати розсудливість нормальної людської сутності, але також розуміти багато принципів і правил, що регулюють її поведінку відносно інших, і, більше того, вона повинна присвятити себе ще більшому вивченню мудрості й етичних знань людей. Це те, чим має бути забезпечена людина. Однак це не так у випадку Бога, Який став плоттю, оскільки Його робота ані представляє людину, ані є роботою людини; це, радше, пряме вираження Його істоти і безпосереднє здійснення роботи, яку Він повинен виконувати. (Само собою зрозуміло, що Його робота виконується у відповідний час, а не випадково або навмання, і вона починається, коли приходить час виконувати Його служіння.) Він не бере участі ні в житті людини, ні в роботі людини, тобто Його людська сутність не наділена нічим із цього (хоча це не впливає на Його роботу). Він виконує Своє служіння тільки тоді, коли Йому приходить час це робити; яким би не був Його статус, Він просто рухає вперед роботу, яку Він повинен виконувати. Що б людина не знала про Нього і яку б думку про Нього людина не мала, на Його роботу це взагалі не впливає. Наприклад, коли Ісус виконував Свою роботу, ніхто точно не знав, Ким Він був, але Він просто просувався вперед у Своїй роботі. Ніщо з цього не заважало Йому виконувати ту роботу, яку Він повинен був виконувати. Тому Він спочатку не зізнавався у тому, Ким Він є, і не заявляв про Себе, а просто велів людині слідувати за Ним. Звісно ж,

це було не тільки смирення Боже, а й спосіб, у який Бог працював у плоті. Він міг працювати тільки таким чином, тому що людина не могла розпізнати Його неозброєним оком. І навіть якби людина впізнала Його, вона не змогла б допомогти в Його роботі. Більш того, Він став плоттю не для того, щоб людина пізнала Його плоть; це було зроблено для того, щоб чинити роботу й виконати Його служіння. Із цієї причини Він не надавав жодного значення публічному розкриттю Своєї особи. Коли Він завершив усю роботу, яку Він повинен був виконати, уся Його особа й статус закономірно стали зрозумілі людині. Бог, Який став плоттю, зберігає мовчання й ніколи не робить жодних заяв. Він не звертає уваги ні на людину, ні на те, як людині вдається слідувати за Ним, а просто просувається вперед, несучи Своє служіння й виконуючи роботу, яку Він повинен виконувати. Ніхто не може стати на шляху Його роботи. Коли Йому прийде час завершити Свою роботу, вона неодмінно буде завершена й доведена до кінця, і ніхто не в змозі диктувати інше. Тільки після того, як Він відійде від людини, завершивши Свою роботу, людина зрозуміє роботу, яку Він виконує, хоча все ще не до кінця чітко. І людині знадобиться багато часу, щоб повністю зрозуміти намір, із яким Він уперше виконав Свою роботу. Іншими словами, робота періоду втіленого Бога розділена на дві частини. Одна частина складається з роботи, яку здійснює втілена плоть Самого Бога, і слів, які промовляє втілена плоть Самого Бога. Щойно служіння Його плоті буде повністю виконано, інша частина роботи залишиться за тими, кого використовує Святий Дух. Саме в цей час людина повинна виконати свою функцію, бо Бог уже відкрив дорогу, і людині потрібно йти нею самій. Тобто Бог, Який став плоттю, виконує одну частину роботи, а потім Святий Дух і ті, кого використовує Святий Дух, стануть наступниками в цій роботі. Тому людина повинна знати, що передбачає робота, яку Бог у плоті виконує на цій стадії в першу чергу, і вона повинна точно розуміти, у чому полягає значущість того, що Бог став плоттю, і якою є робота, що має бути Ним виконана, а не ставити Богові вимоги відповідно до тих, що ставляться людині. У цьому полягає помилка людини, її уявлення і, більше того, її непослух.

Бог стає плоттю не з наміром дозволити людині пізнати Його плоть або дозволити людині розрізняти відмінності між плоттю втіленого Бога й плоттю людини; і Бог не стає плоттю, щоб тренувати здатність людини до розрізнення, і тим паче Він не робить цього з наміром дозволити людині поклонятися втіленій плоті Бога, тим самим завойовуючи велику славу. Ніщо з цього не є наміром Бога, який лежить в основі того, що Він став плоттю. Бог не стає плоттю ні для того, щоб засудити людину, ні для того, щоб навмисно викрити людину, ні для того, щоб ускладнити їй життя. Ніщо з цього не відноситься до наміру Бога. Кожного разу, коли Бог стає плоттю, це – неминуча форма роботи. Саме заради Своєї більшої роботи і Свого більшого управління Він діє так, як Він діє, а не з причин, які уявляє людина. Бог приходить на землю тільки тоді, коли цього вимагає Його робота, і

тільки в разі потреби. Він приходить на землю не з наміром просто подивитися довкола, а для того, щоб виконати ту роботу, яку Він повинен виконати. Інакше навіщо Йому було б брати на себе такий важкий тягар і йти на такий великий ризик, щоб виконати цю роботу? Бог стає плоттю тільки тоді, коли йому це необхідно, і завжди з унікальною значущістю. Якби це було тільки заради того, щоб дозволити людям поглянути на Нього й розширити свій кругозір, тоді Він би, з абсолютною впевненістю, ніколи не з'явився серед людей так легко. Він приходить на землю заради Свого управління і Своєї більшої роботи, а також для того, щоб здобути більше людей. Він приходить, щоб представляти період, Він приходить, щоб перемогти сатану, і Він одягається у плоть, щоб перемогти сатану. Більше того, Він приходить, щоб спрямовувати всю людську расу в її житті. Усе це відноситься до Його управління, і це стосується роботи всього всесвіту. Якщо Бог став плоттю тільки для того, щоб дозволити людині пізнати Його плоть і відкрити людям очі, тоді чому б Йому не прийти до кожного народу? Хіба це не було б надзвичайно легкою справою? Але Він цього не зробив, натомість обравши відповідне місце, щоб оселитися в ньому й розпочати роботу, яку Він повинен був завершити. Одна тільки ця плоть має велике значення. Він представляє цілий період, а також виконує роботу цілого періоду; Він одночасно завершує попередній період і відкриває новий. Усе це є важливим питанням, яке стосується Божого управління, і все це є значенням однієї стадії роботи, для виконання якої Бог приходить на землю. Коли Ісус прийшов на землю, Він тільки промовив певні слова й виконав певну роботу; Він не переймався життям людини, і Він відійшов, як тільки завершив Свою роботу. Сьогодні, коли Я закінчу говорити й передам Свої слова вам, і коли ви все зрозумієте, цей етап у Моїй роботі завершиться, незалежно від того, яким буде ваше життя. У майбутньому повинні бути люди, які продовжать цей крок у моїй роботі й продовжать працювати на землі відповідно до цих слів; у той час розпочнеться робота людини й будівництво людини. Але наразі Бог здійснює Свою роботу тільки для того, щоб виконати Своє служіння й завершити один крок Своєї роботи. Бог діє в спосіб, не схожий на людський. Людині подобаються зібрання й форуми, і вона надає великого значення церемоніям, тоді як Бог ненавидить найбільш за все саме зібрання і зустрічі людей. Бог спілкується й говорить із людиною неформально; це – робота Бога, яка є виключно вільною, а також звільняє й вас. Проте Я маю цілковиту відразу до зібрання з вами, і Я не можу звикнути до настільки регламентованого життя, як ваше. Найбільшу відразу Я маю до правил; вони накладають обмеження на людину до такої міри, що вона боїться зробити крок, боїться говорити й боїться співати, і пильно дивиться прямо на тебе. Мені вкрай огидна ваша манера збиратися, і Я цілковито ненавиджу великі зібрання. Я просто відмовляюся збиратися з вами в такий спосіб, тому що такий спосіб життя змушує відчувати себе скутим, і ви дотримуетесь занадто багатьох церемоній і занадто великої кількості правил. Якби вам було дозволено вести, ви

б привели всіх людей у царство правил, і в них не було б можливості відкинути правила під вашим керівництвом; натомість атмосфера релігії ставала б усе більш напруженою, а людські практики продовжували б тільки множитися. Деякі люди продовжують говорити й розмовляти, коли збираються разом, і вони ніколи не відчують втоми, а деякі можуть проповідувати десяток днів без зупинки. Усе це вважається великими зібраннями й зустрічами людей; вони не мають нічого спільного з життям, що містить їжу й пиття, насолоди або звільнення духу. Це все зібрання! Ваші збори колег, а також великі й малі зібрання викликають у Мене огиду, і Я ніколи не відчував до них жодного інтересу. Ось принцип, за яким Я працюю: Я не бажаю проповідувати під час зібрань, і Я не хочу проголошувати будь-що на великих громадських зборах, а тим паче скликати вас усіх на кілька днів для проведення спеціальної конференції. Мені не видається приємним те, що ви всі маєте сидіти, манірні й правильні, на зборах; Мені огидно бачити, як ви живете в рамках будь-якої конкретної церемонії, і більше того, Я відмовляюся брати участь у такій вашій церемонії. Чим більше ви це робите, тим більш огидним Я це вважаю. У Мене немає анінайменшого інтересу до цих ваших церемоній і правил; незалежно від того, наскільки добре вам вони вдаються, Я вважаю їх усі огидними. Справа не в тому, що ваші заходи непідхожі або що ви занадто низькі; справа в тому, що Я почуваю відразу до вашого способу життя і, більше того, Я не можу звикнути до нього. Ви аніскілечки не розумієте роботу, яку Я бажаю виконати. Коли Ісус виконував Свою роботу у відповідний час, після проповіді в якомусь місці, Він виводив Своїх учнів за місто і говорив з ними про те, як їм слід розуміти. Він часто працював таким чином. Його робота серед натовпу була рідкісною. Відповідно до того, що ви просите в Нього, Бог, Який став плоттю, не повинен вести життя звичайної людини; Він повинен виконувати Свою роботу, і, незалежно від того, сидить Він, стоїть або ходить, Він повинен говорити. Він повинен працювати весь час і ніколи не може припинити «діяльність», інакше Він знехтував би Своїми обов'язками. Чи відповідають ці вимоги людини людській розсудливості? Де ваша чесність? Чи не занадто багато ви просите? Чи Мені потрібно, щоб ти оглядав Мене під час Моєї роботи? Чи Мені потрібно, щоб ти наглядав за тим, як Я виконую Своє служіння? Я добре знаю, яку роботу Я повинен виконувати і коли Я повинен її виконувати; іншим немає необхідності втручатися. Можливо, тобі може здатися, що Я зробив не так вже й багато, але до того часу Моя робота буде завершена. Візьмемо, наприклад, слова Ісуса в чотирьох Євангеліях: чи не були вони також обмежені? У той час, коли Ісус увійшов до синагоги й виголосив проповідь, Він завершив її не більш ніж за кілька хвилин, і коли Він закінчив говорити, Він повів Своїх учнів у човен і відбув без будь-яких пояснень. Як максимум, ті, хто був у синагозі, обговорили це між собою, але Ісус не брав у цьому участі. Бог робить тільки ту роботу, яку Він повинен робити, і нічого понад те. Тепер багато хто хоче, щоб Я говорив більше й спілкувався більше, принаймні, кілька годин на день. На

ваш погляд, Бог перестає бути Богом, якщо Він не говорить, і тільки Той, Хто говорить, є Богом. Ви всі сліпі! Усі звірі! Ви всі – необізнані істоти без жодної розважливості! У вас занадто багато уявлень! Ваші вимоги заходять занадто далеко! Ви нелюди! Ви анітрохи не розумієте, Ким є Бог! Ви вірите, що всі промовці й оратори – це Бог, і що кожен, хто готовий дати вам слова, є вашим батьком. Скажіть Мені, чи всі з вас, із вашими добре сформованими рисами обличчя й непересічною зовнішністю, усе ще мають хоч краплю розважливості? Ти вже знаєш небесне сонце! Кожен із вас схожий на жадібного і корумпованого чиновника, тож як ви можете бачити розсудливість? Як ви можете розрізняти правильне й неправильне? Я дарував вам багато, але чи багато хто з вас надав цьому значення? Хто повністю володіє ним? Ви не знаєте, хто саме відкрив шлях, яким ви йдете сьогодні, тому ви продовжуєте висувати Мені вимоги, ставити переді Мною ці безглузді й абсурдні вимоги. Хіба ви не червонієте від зникання? Хіба Я недостатньо сказав? Хіба Я недостатньо зробив? Хто з вас може по-справжньому цінувати Мої слова як скарб? Ви лестите Мені, коли знаходитесь в Моїй присутності, але брешете й обманюєте, коли Я не поряд! Ваші дії занадто мерзенні, і вони обурюють Мене! Я знаю, що ви просите Мене говорити й працювати тільки для того, щоб порадувати ваші очі й розширити ваш кругозір, а не заради перетворення ваших життів. Я вже так багато говорив до вас. Ваші життя повинні були вже давно змінитися, так чому ж тоді ви досі продовжуєте повертатися до своїх старих станів? Чи може бути так, що Мої слова були вкрадені у вас, і ви не отримали їх? По правді кажучи, Я не хочу більше нічого говорити таким виродкам, як ви, – це було б марно! Я не хочу робити стільки марної роботи! Ви хочете тільки розширити свій кругозір або помилуватися чимось, а не отримати життя! Ви всі обманюєте себе! Я запитую вас, скільки з того, що Я говорив вам віч-на-віч, ви застосували на практиці? Усе, що ви робите, – це витівки, щоб обдурити інших! Я ненавиджу тих із вас, хто любить спостерігати як глядачі, і Я вважаю, що ваша цікавість дуже огидна. Якщо ви тут не для того, щоб слідувати істинному шляху або прагнути істини, тоді ви – предмети Моєї відрази! Я знаю, що ви слухаєте, як Я промовляю, виключно для того, щоб задовольнити свою цікавість або виконати те чи інше зі своїх жадібних бажань. У вас немає й думки про те, щоб шукати існування істини або досліджувати правильний шлях для входження в життя; таких поривань серед вас просто не існує. Усе, що ви робите, – це ставитеся до Бога, як до іграшки, яку ви вивчаєте і якою захоплюєтеся. У вас занадто мало пристрасті до пошуку життя, але багато бажання бути допитливими! Пояснювати таким людям шлях життя рівносильно розмові з порожнім повітрям; із таким же успіхом Я можу взагалі не говорити! Дозвольте Мені сказати вам: якщо ви просто хочете заповнити порожнечу у своєму серці, то вам краще було не приходити до Мене! Ви повинні надавати великого значення здобуттю життя! Не обманюйте себе! Вам краще не базувати свої пошуки життя на підґрунті вашої допитливості або не мати її як привід

для того, щоб просити Мене говорити до вас. Це все – хитрощі, в яких ви дуже вправні! Я запитую вас ще раз: у скільки з того, у що Я прошу вас увійти, ви дійсно увійшли? Чи зрозуміли ви все, що Я вам говорив? Чи вдалося вам застосувати на практиці все, що Я вам говорив?

Роботу кожного періоду розпочинає Сам Бог, але ви повинні знати, що, яким би чином Бог не працював, Він приходить не для того, щоб започаткувати рух або провести спеціальні конференції, або заснувати будь-яку організацію від вашого імені. Він приходить виключно для того, щоб виконувати ту роботу, яку Він повинен виконувати. Його робота не підпадає під обмеження з боку будь-якої людини. Він робить Свою роботу так, як Сам того бажає; незалежно від того, що людина думає або знає про це, Він дбає тільки про виконання Своїєї роботи. Від створення світу до теперішнього часу вже було три стадії роботи; від Єгови до Ісуса й від періоду Закону до періоду Благодаті Бог ніколи не скликав спеціальну конференцію для людей, і Він ніколи не збирав усе людство разом, щоб скликати спеціальну всесвітню робочу конференцію і тим самим розширити сферу Своїєї роботи. Усе, що Він робить, – це виконує початкову роботу цілого періоду у відповідний час і в відповідному місці, тим самим відкриваючи період і ведучи людство в тому, як жити своїм життям. Спеціальні конференції – це зібрання людей; збирати людей разом для святкування свят – це робота людини. Бог не дотримується свят і, більше того, вважає їх огидними; Він не скликає спеціальних конференцій і, більше того, вважає їх відразливими. Тепер тобі слід точно розуміти, чим є робота, яку виконує втілений Бог!

Таїнство втілення (4)

Вам слід знати про передісторію Біблії, і про її створення. Це знання не належить тим, хто не прийняв нову роботу Бога. Вони не знають. Якби ти прямо говорив із ними про ці істотні питання, вони б більше не були такими палкими прихильниками Біблії, як ти. Вони постійно копаються в тому, що було передвіщено: чи збулося це твердження? Чи здійснилося те твердження? Їхнє прийняття Євангелія відповідає Біблії, і вони проповідують Євангеліє відповідно до Біблії. Їхня віра в Бога ґрунтується на словах Біблії; без Біблії вони не будуть вірити в Бога. Ось так вони живуть, піддаючи Біблію дріб'язковій перевірці. Коли вони вкотре почнуть копатися в Біблії і попросять у тебе пояснень, скажи: «По-перше, давайте не будемо перевіряти кожне твердження. Натомість давайте подивимося, як працює Святий Дух. Давайте візьмемо шлях, по якому ми йдемо, і порівняємо його з істиною, щоб побачити, чи дійсно цей шлях є роботою Святого Духа, і давайте використаємо роботу Святого Духа, щоб перевірити, чи є такий шлях правильним. Що стосується того, чи збулося те чи інше твердження, як було

провіщено, ми, люди, не повинні пхати в це свого носа. Натомість, краще поговоримо про роботу Святого Духа і про найбільш недавню роботу, яку здійснює Бог». Пророцтва в Біблії – це слова Бога, передані в той час пророками, і слова, написані людьми, яких Бог використовував і які отримали натхнення; тільки Сам Бог може пояснити ці слова, тільки Святий Дух може відкрити значення цих слів, і тільки Сам Бог може зламати сім печаток і розгорнути сувій. Ти кажеш: «Ти не Бог, і я теж, так хто ж наважиться легковажно пояснювати слова Бога? Чи ти наважишся пояснити ті слова? Навіть якби прийшли пророки Єремія, Іван та Ілля, вони не наважилися б спробувати пояснити ці слова, тому що вони – не Агнець. Тільки Агнець може зламати сім печаток і розгорнути сувій, і ніхто інший не може пояснити Його слова. Я не смію привласнювати собі ім'я Бога, а тим більше намагатися пояснити Божі слова. Я можу бути тільки тим, хто кориться Богу. Чи ти Бог? Жодне з Божих створінь не наважується розгорнути сувій або пояснити ці слова, і тому я теж не наважуюся їх пояснювати. Тобі краще не намагатися їх пояснити. Нікому не слід намагатися їх пояснити. Поговоримо про роботу Святого Духа; на це людина здатна. Я трохи знаю про роботу Єгови та Ісуса, але оскільки у мене немає особистого досвіду такої роботи, я можу говорити про неї лише в незначній мірі. Що стосується значення слів, які Ісая або Ісус говорили свого часу, я не буду давати жодних пояснень. Я не вивчаю Біблію, а радше стежу за поточною роботою Бога. Ти насправді розглядаєш Біблію як маленький сувій, але хіба це не те, що може відкрити тільки Агнець? Окрім Агнця, хто ще може його відкрити? Ти не Агнець, а я тим паче не наважуюся стверджувати, що я – Сам Бог, тож давайте не будемо аналізувати Біблію або піддавати її дріб'язковій перевірці. Набагато краще – обговорювати роботу, виконувану Святим Духом, тобто теперішню роботу, виконувану Самим Богом. Подивімося, якими є принципи, за якими діє Бог, і в чому суть Його роботи, використовуючи їх, щоб перевірити, чи шлях, яким ми йдемо сьогодні, є правильним, і таким чином переконатися в цьому». Якщо ви хочете проповідувати Євангеліє, особливо тим, хто належить до релігійного світу, ви повинні розуміти Біблію і володіти її внутрішньою історією; в іншому випадку в тебе не буде можливості проповідувати Євангеліє. Щойно ти опануєш загальну картину й перестанеш із дріб'язковою ретельністю вивчати мертві слова Біблії, а говоритимеш тільки про роботу Бога й істину життя, тоді ти зможеш здобути тих, хто шукає зі щирим серцем.

Робота Єгови, закони, які Він установив, і принципи, за якими Він спрямовував людей у їхньому житті, зміст роботи, яку Він виконував у період Закону, значення введення Ним Своїх законів у дію, значення Його роботи для періоду Благодаті, і яку роботу Бог здійснює на цій заключній стадії, – ось те, що вам слід зрозуміти. Перша стадія – це робота періоду Закону, друга – робота періоду Благодаті, а третя – робота останніх днів. Ви повинні чітко розуміти ці стадії Божої роботи. Усього від початку до кінця є три стадії. У чому суть кожної стадії роботи? Скільки

стадій здійснюється в роботі шеститисячолітнього плану управління? Як виконуються ці стадії й чому кожна з них виконується по-своєму? Усе це – ключові запитання. Робота кожного періоду несе в собі репрезентативну цінність. Яку роботу виконав Єгова? Чому Він виконав її саме таким чином? Чому Його називали Єговою? Знову ж таки, яку роботу виконав Ісус у період Благодаті та яким чином Він її виконав? Які аспекти Божого характеру представлені на кожній стадії роботи і в кожному періоді? Які аспекти Його характеру проявилися в період Закону? І які в період Благодаті? І які в останній період? Це – суттєві питання, які ви повинні чітко розуміти. Увесь Божий характер був розкритий у ході шеститисячолітнього плану управління. Він відкривається не тільки в період Благодаті, не тільки в період Закону, і тим більше не тільки в цей період останніх днів. Робота, що виконується в останні дні, являє собою суд, гнів і кару. Робота, що виконується в останні дні, не може замінити роботу періоду Закону або періоду Благодаті. Однак три стадії, з'єднуючись, утворюють єдине ціле, і всі вони є роботою одного Бога. Зрозуміло, що виконання цієї роботи розділене на окремі періоди. Робота, що здійснюється в останні дні, завершує все; робота, виконана в період Закону, була роботою початку; а робота, виконана в період Благодаті, була роботою відкуплення. Що стосується бачень роботи у всьому цьому шеститисячолітньому плані управління, ніхто не в змозі проникнути в суть або зрозуміти, і ці бачення залишаються загадками. В останні дні відбувається тільки робота слова, щоб дати початок періоду Царства, але вона не є типовою для всіх періодів. Останні дні – це не більше ніж останні дні і не більше ніж період Царства, і вони не є представленням періоду Благодаті або періоду Закону. Просто в останні дні вам відкривається вся робота в шеститисячолітньому плані управління. Це – розкриття таємниці. Такого роду таємниця – це те, що не може бути розкрито жодною людиною. Незалежно від того, наскільки добре людина розуміє Біблію, вона залишається не більше ніж словами, бо людина не розуміє суті Біблії. Читаючи Біблію, людина може зрозуміти деякі істини, пояснити деякі слова або піддати деякі відомі уривки і глави ретельному вивченню, але вона ніколи не зможе виокремити сенс, уміщений у цих словах, тому що все, що бачить людина, – це мертві слова, а не епізоди роботи Єгови й Ісуса, і в людини немає жодного способу розгадати таємницю цієї роботи. Тому таємниця шеститисячолітнього плану управління є найбільшою таємницею, найбільш глибоко прихованою та цілковито незбагненою для людини. Ніхто не може безпосередньо досягнути волі Божу, якщо Сам Бог не пояснить і не відкриє її людині; в іншому випадку ці речі завжди будуть загадками для людини, залишаючись запечатаними навіки таємницями. Не кажучи вже про людей релігійного світу, якби вам не сказали сьогодні, ви теж не зрозуміли б цього. Ця робота, що тривала шість тисяч років, більш таємнича, ніж усі пророцтва пророків. Це – найбільша таємниця від створення світу до наших днів, і ніхто серед пророків протягом століть ніколи не був у змозі досягнути її, бо ця таємниця відкривається

тільки в останній період і ніколи раніше не була. Якщо ви зможете досягнути цю таємницю, і якщо ви зможете прийняти її у всій повноті, тоді всі релігійні люди будуть переможені цією таємницею. Тільки це – найбільше з видінь; це те, що людина найбільш гостро прагне зрозуміти, але це також і те, що для неї є найменш ясним. Коли ви були в періоді Благодаті, ви не знали, в чому полягала робота, здійснена Ісусом або Єговою. Люди не розуміли, чому Єгова встановив закони, чому Він просив народ дотримуватися законів або чому повинен був бути побудований храм, і ще менше люди розуміли, чому ізраїльський народ було виведено з Єгипту в пустелю, а потім до Ханаану. Ці питання були виявлені тільки у сьогоденні.

Робота в останні дні – це заключна третя стадія. Це – робота іншого нового періоду, і вона не відображає всієї роботи управління в цілому. Шеститисячолітній план управління розділений на три стадії роботи. Жодна стадія окремо не може представляти загалом роботу трьох періодів, а тільки одну частину цілого. Ім'я Єгова не може представляти весь Божий характер. Той факт, що Він виконував Свою роботу в період Закону, не доводить, що Бог може бути Богом тільки за законом. Єгова встановив закони для людей і передав їм заповіді, просячи людей побудувати храм і жертовники; робота, яку Він виконав, представляє тільки період Закону. Ця виконана Ним робота не доводить, що Бог – це тільки Бог, який просить людину дотримуватися закону, або що Він – Бог у храмі, або що Він – Бог перед вівтарем. Сказати це було б неправдою. Робота, що виконується відповідно до закону, може представляти тільки один період. Отже, якби Бог здійснював роботу тільки в період Закону, тоді людина обмежила б Бога таким визначенням, сказавши: «Бог – це Бог у храмі, і для того, щоб служити Богу, ми повинні зодягнутися в священницькі шати й увійти в храм». Якби робота в період Благодаті ніколи не була виконана, а період Закону тривав би до теперішнього часу, людина не знала б, що Бог також є милостивим і велелюбним. Якби роботу в період Закону не було здійснено, а замість цього було виконано тільки роботу в період Благодаті, тоді все, що людина знала б, – це те, що Бог може тільки спокутувати людину та прощати її гріхи. Людина знала б тільки те, що Він – святий і невинний, і що заради людини Він здатний пожертвувати Собою й бути розп'ятим. Людина знала б тільки ці речі, але не розуміла б нічого іншого. Таким чином, кожен період представляє одну частину Божого характеру. Що стосується того, які аспекти Божого характеру представлені в період Закону, які в період Благодаті, а які на цій нинішній стадії: тільки коли всі три стадії об'єднані в одне ціле, вони можуть розкрити повноту Божого характеру. Тільки коли людина пізнає всі три стадії, вона зможе повністю зрозуміти це. Жодну з трьох стадій не можна пропустити. Ти побачиш Божий характер у всій його повноті тільки після того, як ознайомишся з цими трьома стадіями роботи. Той факт, що Бог завершив Свою роботу в період Закону, не доводить, що Він є тільки Богом за законом, і той факт, що Він завершив Свою

роботу відкуплення, не означає, що Бог буде вічно спокутувати людство. Усе це – висновки, зроблені людиною. Оскільки період Благодаті добіг свого кінця, ти не можеш відтак сказати, що Бог належить тільки хресту і що тільки хрест представляє Боже спасіння. Зробити це означало б дати визначення Богу. На теперішній стадії Бог в основному виконує роботу слова, але ти не можеш сказати, що Бог ніколи не був милостивий до людини і що все, що Він приніс, – це тільки кара й суд. Робота в останні дні проливає світло на роботу Єгови та Ісуса і всі таємниці, незрозумілі людині, щоб виявити призначення та кінець людства й покласти край усій роботі спасіння серед людей. Ця стадія роботи в останні дні підводить усе до кінця. Усі таємниці, незрозумілі людині, повинні бути розкриті, щоб дозволити людині проникнути в їх глибини й мати абсолютно чітке розуміння у своєму серці. Тільки тоді людська раса може бути класифікована відповідно до виду. Тільки після того, як шеститисячолітній план управління буде завершено, людина прийде до розуміння Божого характеру у всій його повноті, бо тоді Його управління добіжить свого кінця. Тепер, коли ви відчули на собі Божу роботу в останньому періоді, яким є Божий характер? Чи ти наважишся сказати, що Бог – це Бог, Який просто промовляє слова і не більше того? Ти не наважився б зробити такий висновок. Дехто сказав би, що Бог – це Бог, Який відкриває таємниці, що Бог – це Агнець і Той, Хто ламає сім печаток. Але ніхто не наслідуюється зробити такий висновок. Інші можуть сказати, що Бог – це втілена плоть, але це все ж було б неправильно. Треті можуть сказати, що втілений Бог говорить тільки слова, а не чинить ознаки й чуда, але ти тим більше не наважився б говорити таким чином, бо Ісус став плоттю й творив ознаки й чуда, тому ти не наважився б так легко визначати Бога. Уся робота, виконана протягом шеститисячолітнього плану управління, тільки зараз добігла кінця. Тільки після того, як уся ця робота буде відкрита людині й здійснена посеред людства, людство дізнається весь Божий характер, як і те, що Він має та Ким Він є. Коли роботу цієї стадії буде повністю завершено, усі таємниці, незрозумілі людині, будуть виявлені, усі до цього незбагненні істини будуть прояснені, і людському роду буде сказано про його майбутній шлях і призначення. Це – вся робота, яка повинна бути виконана на теперішній стадії. Незважаючи на те, що шлях, яким людина йде сьогодні, також є шляхом хреста і шляхом страждань, те, що людина практикує, і те, що вона їсть, п'є та чим насолоджується сьогодні, сильно відрізняється від того, що випало на частку людини за законом і в період Благодаті. Те, що вимагається від людини сьогодні, не схоже на те, що вимагалось в минулому, і ще більше не схоже на те, що вимагалось від людини в період Закону. Отож, що вимагалось від людини за законом, коли Бог здійснював Свою роботу в Ізраїлі? Нічого окрім того, що людина повинна була дотримуватися суботи й законів Єгови. Ніхто не повинен був працювати в суботу або порушувати закони Єгови. Але нині це не так. У суботу люди працюють, збираються й моляться, як зазвичай, і на них не накладаються жодні обмеження. Ті, хто був у період

Благодаті, повинні були хреститися, і їх також просили постити, ламати хліб, пити вино, покривати свої голови й омивати ноги іншим. Тепер ці правила скасовано, але до людини ставляться більш високі вимоги, бо робота Божа стає дедалі глибшою, а входження людини досягає все більших висот. У минулому Ісус покладав руки на людину й молився, але тепер, коли все сказано, яка користь від покладання рук? Одними словами можна досягнути результатів. Коли Він покладав Свої руки на людину в минулому, це було для того, щоб благословити людину, а також зцілити її від хвороб. Так діяв Святий Дух у той час, але зараз це не так. Тепер Святий Дух використовує слова для того, щоб працювати й досягати результатів. Його слова були роз'яснені вам, і ви повинні застосовувати їх на практиці саме так, як вам було сказано. Його слова – це Його воля; це робота, яку Він бажає виконати. Через Його слова ви зрозумієте Його волю і те, чого Він просить вас досягнути, і ви можете просто застосувати Його слова безпосередньо на практиці без будь-якої необхідності в покладанні рук. Дехто може казати: «Поклади на мене Свої руки! Поклади на мене Свої руки, щоб я міг отримати Твоє благословення і щоб я міг причаститися Тебе». Усе це – застарілі практики з минулого, нині віджилі, бо період змінився. Святий Дух діє відповідно до періоду, не навмання і не відповідно до встановлених правил. Період змінився, і новий період обов'язково приносить із собою нову роботу. Це стосується кожної стадії роботи, і тому Його робота ніколи не повторюється. У період Благодаті Ісус зробив чимало такого роду справ, таких як зцілення хвороб, вигнання демонів, покладання рук на людину, щоб помолитися за неї, і благословення людини. Однак робити це знову в наші дні не мало б сенсу. Святий Дух працював таким чином у той час, тому що це був період Благодаті, і для людини було достатньо благодаті. Від неї не вимагалось ніякої плати, і за умови, що вона мала віру, вона отримувала благодать. Ставлення до всіх було повне милості. Тепер період змінився, і робота Божа пішла далі; саме через кару й суд непокірність людини і скверна всередині людини будуть очищені. Оскільки та стадія була стадією спокути, Богу належало діяти таким чином, виявляючи достатньо благодаті для людини, щоб людина могла бути відкуплена від гріха і за допомогою благодаті отримати прощення своїх гріхів. Нинішня стадія полягає в тому, щоб викрити неправедність усередині людини за допомогою кари, суду, картання словами, а також дисципліни й одкровення слів, щоб опісля людство могло бути спасенне. Це – більш глибока робота, ніж спокута. У період Благодаті людина достатньо насолодилася благодаттю; тепер, коли людина вже відчула на собі цю благодать, їй більше не насолоджуватися нею. Час цієї роботи минув, і їй більше не можна виконувати. Тепер людина повинна бути врятована через суд слова. Після того, як людину засуджено, покарано й очищено, змінюється її характер. Хіба це все не через ті слова, які Я промовив? Кожна стадія роботи виконується відповідно до поступу всього людства та згідно з періодом. Уся ця робота має велике значення, і все це робиться заради остаточного спасіння,

щоб у людства було хороше місце призначення в майбутньому, і щоб людство могло бути класифіковано відповідно до виду в кінці.

Робота останніх днів полягає в тому, щоб промовляти слова. Великі зміни можуть бути зроблені в людині за допомогою слів. Зміни, які зараз відбуваються в цих людях, коли вони приймають ці слова, набагато більші, ніж ті, які відбуваються в людях, коли вони приймають ознаки й чудеса періоду Благодаті. Тому що в період Благодаті демонів виганяли з людей покладанням рук і молитвою, але зіпсована природа людини все ще залишалася. Людей зцілювали від хвороб і прощалися їхні гріхи, але що стосується того, як саме людина повинна була очиститися від присутніх у ній розбещених сатанинських нахилів, то ця робота ще не була виконана. Людина отримала спасіння та прощення гріхів тільки завдяки своїй вірі, однак гріховна природа людини не була викорінена і все ще залишалася у ній. Гріхи людини були прощені завдяки втіленому Богові, але це не означало, що в людині більше не було гріха. Гріхи людини можуть бути прощені через принесення жертви за гріх, але що стосується того, як можна примусити людину більше не грішити і як її гріховна природа може бути повністю викорінена й перетворена, у неї немає способу вирішити цю проблему. Гріхи людини були прощені, і це завдяки роботі Божого розп'яття, але людина продовжувала жити в рамках свого старого розбещеного сатанинського характеру. Оскільки це так, людина повинна бути повністю спасенною від свого зіпсованого сатанинського характеру, щоб її гріховна природа могла бути повністю викорінена й ніколи більше не розвиватися знову, що дозволило б перетворити характер людини. Це вимагало б від людини усвідомлення дороги зростання в житті, розуміння дороги життя та розуміння шляху для зміни свого характеру. Більше того, це вимагало б від людини діяти відповідно до цього шляху, щоб її характер міг поступово змінитися, і щоб вона могла жити у сьайві світла, із тим, щоб усе, що вона робить, могло відповідати волі Божій, щоб вона могла відкинути свій зіпсований сатанинський характер, і щоб вона могла звільнитися від сатанинського впливу темряви, при цьому повністю звільнившись від гріха. Тільки тоді людина отримає повне спасіння. У той час, коли Ісус здійснював Свою роботу, людські знання про Нього були все ще невизначеними й неясними. Люди завжди вірили, що Він син Давида, і проголошували Його великим пророком, великодушним Господом, Який спокутував гріхи людини. Деякі, завдяки силі своєї віри, зцілювалися, просто доторкнувшись до краю Його одягу; сліпі прозрівали, і навіть мертві могли бути повернуті до життя. Однак людина не змогла виявити глибоко вкорінений у ній розбещений сатанинський характер і не знала, як позбутися його. Людина отримала багато благодаті, такої як мир і щастя плоті, віра одного члена сім'ї, що приносить благословення всій родині, зцілення від хвороб тощо. Рештою були добрі справи людини та її благочестива зовнішність; якщо хтось міг жити на основі цього, він вважався прийнятним віруючим. Тільки такі віруючі могли потрапити на небеса після смерті, що означало, що вони були

спасенні. Але за життя ці люди абсолютно не розуміли дорогу життя. Усе, що вони робили, – так це вчиняли гріхи, а потім сповідували свої гріхи в постійному циклі без будь-якого шляху для зміни свого характеру: такий був стан людини в період Благодаті. Чи отримала людина повне спасіння? Ні! Тому, після того, як ця стадія роботи була завершена, усе ще залишалася робота суду й кари. Ця стадія полягає в тому, щоб зробити людину чистою за допомогою слова і тим самим вказати їй шлях, яким іти. Ця стадія не була б плідною або значущою, якби вона продовжилася вигнанням демонів, оскільки вона не змогла б викорінити гріховну природу людини, і людина зупинилася б на прощенні своїх гріхів. Через жертву за гріх людині були прощені її гріхи, бо робота розп'яття вже добігла кінця, і Бог здобув перемогу над сатаною. Але зіпсований характер людини все ще залишається в ній, людина все ще може грішити та противитися Богу, і Бог ще не здобув людство. Ось чому на цій стадії роботи Бог використовує слово, щоб викрити зіпсований характер людини, спонукаючи її на практиці йти правильним шляхом. Ця стадія більш значуща, ніж попередня, а також більш плідна, оскільки тепер саме слово безпосередньо забезпечує людське життя та дозволяє повністю оновити характер людини; це набагато ґрунтовніша стадія роботи. Таким чином, втілення в останні дні завершило значення Божого втілення та повністю завершило Божий план управління задля спасіння людини.

Боже спасіння людини не здійснюється безпосередньо з використанням методу Духа і особи Духа, бо людина не може ні доторкнутися до Його Духа, ні побачити Його; не може людина і наблизитися до Нього. Якби Він спробував врятувати людину безпосередньо, використовуючи спосіб роботи Духа, людина не змогла б отримати Його спасіння. Якби Бог не зодягнувся в зовнішню форму створеної людини, у людини не було б можливості отримати це спасіння. Бо в людини немає можливості наблизитися до Нього, так само як ніхто не міг наблизитися до хмари Єгови. Тільки ставши створеною людиною, тобто тільки вклавши Своє слово в тіло з плоті, яким Він збирається стати, Він може особисто працювати словом у всіх, хто слідує за Ним. Тільки тоді людина може особисто побачити й почути Його слово, і більше того, увійти у володіння Його словом, і таким чином прийти до повного спасіння. Якби Бог не став плоттю, ніхто з плоті й крові не зміг би отримати такого великого спасіння, і жодна людина не була б врятована. Якби Дух Божий діяв безпосередньо в середовищі людства, все людство було б уражене, або ж, не маючи можливості отримати дотик Бога, люди були б повністю поневолені сатаною. Перше втілення було покликане спокутувати людину від гріха, відкупити її за допомогою Ісусового тіла з плоті, тобто Він урятував людину від хреста, але в людини все ще залишився зіпсутий сатанинський характер. Друге втілення більше не призначене для того, щоб служити жертвою за гріх, а для повного спасіння тих, хто був відкуплений від гріха. Це робиться для того, щоб ті, хто був прощений, могли звільнитися від своїх гріхів і повністю очиститися, а також, домігшись

зміненого характеру, позбутися сатанинського впливу темряви й повернутися до престолу Божого. Тільки так людина може бути повністю освячена. Після того, як період Закону добіг кінця, і почався період Благодаті, Бог почав роботу спасіння, яка триває до останніх днів, коли, судячи й караючи людський рід за його непокору, Він повністю очистить людство. Тільки тоді Бог завершить Свою роботу спасіння й увійде в спокій. Отже, на трьох стадіях роботи тільки двічі Бог ставав плоттю, щоб Самому виконувати Свою роботу серед людей. Це тому, що тільки одна з трьох стадій роботи полягає в тому, щоб скеровувати людей у веденні їхнього життя, у той час як дві інших складаються з роботи спасіння. Тільки ставши плоттю, Бог може жити пліч-о-пліч із людиною, відчувати страждання світу та жити в нормальному тілі з плоті. Тільки таким чином Він може забезпечити людей практичним шляхом, який вони потребують як створені істоти. Саме через втілення Бога людина отримує повне спасіння від Бога, а не безпосередньо з небес у відповідь на свої молитви. Бо, будучи з плоті й крові, людина не має можливості побачити Духа Божого, а тим більше наблизитися до Його Духа. Єдине, з чим людина може мати контакт, – це втілена плоть Бога, і тільки завдяки цьому людина здатна досягнути всі шляхи і всі істини та отримати повне спасіння. Другого втілення буде достатньо, щоб видалити гріхи людини й повністю очистити її. Отже, з другим втіленням уся Божа робота в плоті буде завершена, і значення Божого втілення стане довершеним. Починаючи з цього моменту, робота Бога в плоті буде повністю завершеною. Після другого втілення Він не стане плоттю втретє задля Своєї роботи. Бо все Його управління добіжить кінця. Втілення останніх днів повністю здобуде Його обраний народ, і все людство в останні дні буде класифіковано за видом. Він більше не буде виконувати роботу спасіння й не повернеться в плоть, щоб здійснювати будь-яку роботу. У роботі останніх днів слово сильніше, ніж вияв ознак і чудес, і авторитет слова перевершує авторитет ознак і чудес. Слово викриває всі порочні характери, приховані глибоко в серці людини. У тебе немає можливості розпізнати їх самотужки. Коли вони будуть розкриті перед тобою через слово, ти природним чином прийдеш до їх відкриття; ти не зможеш заперечувати їх, і ти будеш повністю переконаний. Хіба це не влада слова? Це – результат, досягнутий роботою слова сьогодні. Отже, не через зцілення від хвороб і вигнання демонів людина може бути повністю врятована від своїх гріхів, як не може вона бути зроблена повністю довершеною завдяки вияву ознак і чудес. Влада виліковувати хвороби й виганяти демонів дає людині тільки благодать, але плоть людини все ще належить сатані, і зіпсований сатанинський характер усе ще залишається всередині людини. Іншими словами, те, що не було очищено, усе ще відноситься до гріха й бруду. Тільки після очищення через слово, людина може бути здобута Богом і стати освяченою. Коли демонів було вигнано з людини і її було відкуплено, це означало тільки те, що її було вирвано з рук сатани й повернено Богові. Однак, не будучи очищеною або зміненою Богом, вона

залишається зіпсованою людиною. Усередині людини все ще існують бруд, опір та бунтарство; людина повернулася до Бога тільки через Його спокуту, але в неї немає анінайменшого знання про Бога, і вона все ще здатна чинити опір і зраджувати Його. До того, як людину було відкуплено, велику кількість отрути сатани вже було введено в неї, і після тисячоліть розбещення сатаною в ній укоренилася природа, яка чинить опір Богу. Тому, коли людину було відкуплено, це не що інше, як випадок спокути, в якому людина куплена дорогою ціною, але отруйну природу всередині неї не було видалено. Людина, яка настільки осквернена, повинна пережити зміну, перш ніж стати гідною служити Богу. За допомогою цієї роботи суду й кари людина повністю пізнає брудну й розбещену сутність усередині себе, і зможе повністю змінитися та стати чистою. Тільки так людина може стати гідною того, щоб повернутися до престолу Божого. Уся робота, виконана в сьогодні, спрямована на те, щоб людина могла бути очищеною і зміненою; через суд і кару словом, а також через рафінування людина може позбутися свого розбещення й стати чистою. Замість того, щоб вважати цю стадію роботи роботою спасіння, було б більш доречно сказати, що це робота очищення. Насправді, ця стадія – стадія завоювання, а також друга стадія в роботі спасіння. Саме через суд і кару словом людина приходить до здобуття її Богом, і саме через використання слова для очищення, суду й викриття повністю розкриваються всі скверни, уявлення, мотиви та індивідуальні прагнення в серці людини. Той факт, що людину було викуплено, а її гріхи прощено, можна розглядати тільки як те, що Бог не пам'ятає про переступи людини й не ставиться до людини відповідно до її переступів. Однак, коли людину, яка живе в тілі з плоті, не було звільнено від гріха, вона може тільки продовжувати грішити, нескінченно виявляючи свій зіпсований сатанинський характер. Це життя, яке проживає людина, нескінченний цикл гріхів і отримання прощення. Більшість людей грішить протягом дня тільки для того, щоб сповідатися ввечері. Таким чином, навіть якщо жертва за гріх назавжди залишиться дієвою для людини, вона не зможе врятувати людину від гріха. Тільки половину роботи спасіння було завершено, бо в людини все ще зіпсований характер. Наприклад, коли люди усвідомили, що вони походять від Моава, вони виголосили слова нарікань, перестали прагнути до життя та стали суцільно негативними. Хіба це не показує, що людство й досі не в змозі повністю підкоритися пануванню Бога? Хіба це не саме їхній розбещений сатанинський характер? Коли ти не піддавався карі, твої руки були підняті вище, ніж у всіх інших, навіть ніж у Ісуса. І ти вигукував гучним голосом: «Будь улюбленим сином Божим! Будь близьким до Бога! Ми швидше помremo, ніж схилимося перед сатаною! Повстань проти старого сатани! Повстань проти великого червоного дракона! Хай великий червоний дракон принижено позбудеться влади! Нехай Бог зробить нас довершеними!». Твої крики були голосніші за всі інші. Але потім прийшов час кари, і знову проявився зіпсований характер людства. Тоді їхні крики припинилися, і їхня

рішучість зів'яла. Це – розбещення людини; воно глибше від гріха, це щось, посаджене сатаною і глибоко вкорінене в людині. Людині нелегко усвідомити свої гріхи; у неї немає способу розпізнати свою власну глибоко вкорінену природу, і вона повинна покладатися на суд слова, щоб досягти цього результату. Тільки так можна поступово змінити людину з цього моменту й надалі. Людина кричала так у минулому, тому що не розуміла свій вроджений розбещений характер. Це – скверни, які існують усередині людини. Протягом такого довгого періоду суду й кари людина жила в атмосфері напруги. Хіба все це не було досягнуто за допомогою слова? Хіба ти також не кричав дуже гучним голосом перед судом над прислужниками? «Увійдіть у царство! Усі ті, хто приймає це ім'я, увійдуть у царство! Усі матимуть частку в Бозі!» Коли настав суд над прислужниками, ви більше не кричали. На самому початку всі вигукнули: «О Боже! Куди б Ти не помістив мене, я підкорюся Твоєму керуванню». Прочитавши слова Бога: «Хто буде Моїм Павлом?», люди сказали: «Я хочу!». Потім вони побачили слова: «А як щодо віри Йова?» – і сказали: «Я хочу прийняти на себе віру Йова. Боже, будь ласка, випробуй мене!». Коли настав суд над прислужниками, вони відразу ж упали додолу й ледве змогли знову звестися на ноги. Після того, поволі, скверни в їхніх серцях поступово зменшувалися. Хіба це не було досягнуто через слово? Отже, те, що ви переживаєте сьогодні, – це результати, досягнуті через слово, навіть більші, ніж ті, які були досягнуті через вчинення Ісусом ознак і чудес. Славу Божу, яку ти бачиш, і владу Самого Бога, яку ти бачиш, видно не тільки за допомогою розп'яття, за допомогою зцілення хвороб і вигнання демонів, але навіть більшою мірою за допомогою суду Його слова. Це показує тобі, що влада і сила Бога полягають не тільки в творенні ознак, зціленні хвороб і вигнанні демонів, але і в тому, що суд Божого слова краще здатний представляти владу Бога й виявляти Його всемогутність.

Те, чого людина досягла зараз – її нинішні духовний стан, знання, любов, вірність, слухняність і проникливість, – це результати, досягнуті завдяки суду слова. Те, що ти здатен зберігати вірність і залишатися стійким аж до цього дня, досягається за допомогою слова. Тепер людина бачить, що робота втіленого Бога дійсно незвичайна, і в ній є багато того, чого не може досягти людина, і це таємниці й чуда. Тому багато хто підкорився. Деякі ніколи не підкорялися жодній людині з дня свого народження, але коли вони бачать слова Бога цього дня, вони повністю підкоряються, не помічаючи, що зробили це, і вони не наважуються критично вивчати або говорити що-небудь ще. Людство потрапило під слово й лежить ниць під судом слова. Якби Дух Божий говорив безпосередньо з людиною, все людство підкорилося б тому голосу, падаючи додолу без слів одкровення, подібно до того, як Павло впав на землю у світлі по дорозі в Дамаск. Якби Бог продовжував діяти таким чином, людина ніколи не змогла б пізнати свою власну зіпсованість через суд слова й тим самим досягти спасіння. Тільки ставши плоттю, Бог може особисто

донести Свої слова до вух кожної людини, щоб усі, у кого є вуха, могли почути Його слова й прийняти Його роботу суду словом. Тільки це – результат, досягнутий Його словом, а не прояв Духа, щоб налякати людину й змусити її підкоритися. Тільки завдяки цій практичній і в той же час незвичайній роботі старий характер людини, прихований глибоко всередині протягом багатьох років, може бути повністю викритий, щоб людина могла розпізнати й змінити його. Усе це – практична робота втіленого Бога, в якій, промовляючи й здійснюючи суд у практичний спосіб, Він досягає результатів суду над людиною через слово. Це влада втіленого Бога та значення втілення Бога. Це робиться для того, щоб показати владу втіленого Бога, явити результати, досягнуті роботою слова, і показати, що Дух прийшов у плоті й демонструє Свою владу, судячи людину словом. Хоча Його плоть є зовнішньою формою звичайної й нормальної людської сутності, саме результати, яких досягають Його слова, показують людині, що Він сповнений влади, що Він – Сам Бог і що Його слова є проявом Самого Бога. У такий спосіб усьому людству показано, що Він – Сам Бог, що Він – Сам Бог, Який став плоттю, що Його ніхто не повинен ображати, і що ніхто не може перевершити Його суд словом, і жодна сила темряви не може взяти верх над Його владою. Людина повністю підкоряється Йому, тому що Він є Слово, що стало плоттю, завдяки Його владі й завдяки Його суду словом. Робота, принесена Його втіленою плоттю, – це влада, якою Він володіє. Причина, з якої Він стає плоттю, полягає в тому, що плоть також може мати владу, і Він здатний виконувати практичну роботу серед людства таким чином, щоб вона була видимою й відчутною для людини. Ця робота набагато більш реалістична, ніж робота, що виконується безпосередньо Духом Божим, Який володіє всією владою, і її результати також очевидні. Це відбувається тому, що втілена плоть Бога може говорити і діяти у практичний спосіб. Зовнішня форма Його плоті не має влади, і до неї може наблизитися людина, тоді як Його сутність дійсно несе в собі владу, але Його влада для всіх невидима. Коли Він говорить і працює, людина не може виявити існування Його влади; це полегшує Йому виконання роботи практичного характеру. Уся ця практична робота може принести результати. Навіть якщо жодна людина не усвідомлює, що Він володіє владою, або не бачить, що Його не можна ображати, або не бачить Його гніву, Він досягає намічених результатів Своїх слів завдяки Своїй прихованій владі, Своєму прихованому гніву та словам, які Він відкрито промовляє. Іншими словами, завдяки Його тону голосу, строгості Його мови і всієї мудрості Його слів людина стає повністю переконаною. Таким чином, людина підкоряється слову втіленого Бога, яке, як видається, не має жодної влади, тим самим виконуючи Божу мету щодо спасіння людини. Це – ще один аспект значення Його втілення: говорити більш реалістично й дозволити реальності Його слів впливати на людину, щоб людина могла засвідчити силу слова Божого. Тому, якби ця робота не була виконана за допомогою втілення, вона не досягла б ані найменших результатів і не змогла б

повністю врятувати грішних людей. Якби Бог не став плоттю, Він залишився б Духом, який одночасно невидимий і невідчутний для людини. Людина – істота з плоті, вона та Бог належать до двох різних світів і володіють різною природою. Дух Божий несумісний з людиною, яка складається з плоті, і між ними просто немає способу встановити відносини, не кажучи вже про те, що людина не здатна перетворитися на дух. Із огляду на це, Дух Божий повинен стати створеною істотою, щоб виконувати Свою первісну роботу. Бог може як піднятися на найвище місце, так і змиритися, щоб стати людським створінням, виконуючи роботу серед людей і живучи серед них, але людина не може піднятися на найвище місце та стати духом, і тим паче не може вона опуститися до найнижчого місця. Ось чому Бог повинен стати плоттю, щоб виконувати Свою роботу. Так само й під час першого втілення тільки плоть втіленого Бога могла спокутувати людину через Його розп'яття, тоді як Дух Божий не міг бути розп'ятий як жертва за гріх для людини. Бог міг безпосередньо стати плоттю, щоб служити жертвою за гріх для людини, але людина не могла безпосередньо підвестися на небеса, щоб прийняти жертву за гріх, яку Бог приготував для неї. Оскільки це так, все, що було б можливо, – це попросити Бога кілька разів метнутися туди й назад між небом і землею, щоб людина не возносилася на небеса, аби прийняти це спасіння, тому що людина впала і, більше того, людина просто не могла підвестися на небеса, не кажучи вже про те, щоб отримати жертву за гріх. Тому Ісусу було необхідно прийти до людства й особисто зробити роботу, яка просто не могла бути виконана людиною. Щоразу, коли Бог стає плоттю, це відбувається через абсолютну необхідність. Якби будь-яку зі стадій можна було виконати безпосередньо Духові Божому, Він не упокорив би Себе для приниження через втілення.

На цій заключній стадії роботи результати досягаються за допомогою слова. Через слово людина приходить до розуміння багатьох таємниць і роботи, яку Бог здійснював протягом минулих поколінь; через слово людина просвітлюється Святим Духом; через слово людина приходить до розуміння таємниць, ніколи раніше не розгаданих минулими поколіннями, а також роботи пророків і апостолів минулих часів та принципів, за якими вони діяли; через слово людина також приходить до розуміння характеру Самого Бога, а також непокірності й опору людини, і вона пізнає свою власну сутність. Через ці стадії роботи та через усі сказані слова людина пізнає роботу Духа, роботу, яку здійснює втілена плоть Бога, і навіть більше, увесь Його характер. Твої знання про Божу роботу управління протягом шести тисяч років також були отримані через слово. Хіба знання про твої колишні уявлення та твій успіх у їх відкиданні не були також досягнуті через слово? На попередній стадії Ісус чинив ознаки й чудеса, але на цій стадії немає жодних ознак і чудес. Хіба твоє розуміння того, чому Бог не являє ознаки й чудеса, не було також досягнуто через слово? Тому слова, сказані на цій стадії, перевершують роботу, виконану апостолами й пророками минулих поколінь. Навіть пророцтва,

сказані пророками, не могли б досягти такого результату. Пророки проголошували тільки пророцтва, вони говорили про те, що станеться в майбутньому, але не про роботу, яку Бог бажав зробити в той час. Вони також не говорили для того, щоб направляти людство в їхньому житті, або дарувати людству істини, або відкривати їм таємниці, не кажучи вже про те, щоб дарувати життя. У словах, сказаних на цій стадії, є пророцтво й істина, але в основному ці слова служать для того, щоб дарувати людині життя. Нинішні слова не схожі на пророцтва пророків. Це – стадія роботи для життя людини, щоб змінити характер життя людини, а не заради того, щоб проголошувати пророцтва. Першою стадією була робота Єгови: Його робота полягала в тому, щоб підготувати шлях для людини до поклоніння Богу на землі. Це була робота початку – знайти місце походження для роботи на землі. У той час Єгова навчав ізраїльтян дотримуватися суботи, шанувати своїх батьків і жити в мирі один із одним. Це було тому, що люди того часу не розуміли, що являє собою людина, і не розуміли, як жити на землі. На першій стадії роботи Йому було необхідно спрямовувати людство в його житті. Усе, що Єгова говорив їм, раніше не було відомо людству і не знаходилося в його розпорядженні. У той час Бог поставив багатьох пророків, щоб вони промовляли пророцтва, і всі вони робили це під керівництвом Єгови. Це був лише один пункт у Божій роботі. На першій стадії Бог не став плоттю, і тому Він наставляв усі племена й народи через пророків. Коли Ісус працював у Свій час, Він не говорив так багато, як у наші дні. Ця стадія роботи слова в останні дні ніколи не виконувалася в минулі періоди й покоління. Хоча Ісая, Даниїл та Іван промовили багато пророцтв, їхні пророцтва повністю відрізнялися від слів, що промовляються нині. Те, що вони говорили, було всього лише пророцтвами, але слова, сказані зараз, такими не є. Якби Я перетворив усе, про що Я зараз говорю, в пророцтва, чи змогли б ви зрозуміти? Припустімо, що те, про що Я говорив, стосувалося справ уже після того, як Я пішов, то як би ви тоді могли отримати розуміння? Робота слова ніколи не здійснювалася ні за часів Ісуса, ні в період Закону. Можливо, хтось скаже: «Хіба Єгова також не промовляв слова під час Своєї роботи? Хіба Ісус, окрім зцілення хвороб, вигнання демонів і творення ознак і чудес, не говорив також слова в той час, коли звершував Свою роботу?». Є відмінності між тим, що говориться. У чому полягала суть слів, промовлених Єговою? Він тільки спрямовував людство, щоб воно вело своє життя на землі, що не стосувалося духовних питань у житті. Чому сказано, що коли Єгова говорив, це було для того, щоб наставляти людей у всіх місцях? Слово «наставляти» означає прямо вказувати і безпосередньо наказувати. Він не давав людині життя; радше, Він просто брав людину за руку і вчив її, як шанувати Його, не занадто вдаючись до притч. Робота, яку Єгова здійснював в Ізраїлі, полягала не в тому, щоб розібратися з людиною, дисциплінувати її або звершити суд і кару, а в тому, щоб направляти її. Єгова наказав Мойсееві сказати Його народові збирати манну в пустелі. Щоранку до сходу сонця вони повинні були збирати манну, рівно стільки,

щоб їм вистачило на один день. Манну не можна було зберігати до наступного дня, бо в такому разі вона запліснявіла б. Він не читав людям лекцій і не викривав їхню природу, а також не викривав їхні ідеї й думки. Він не змінював людей, а радше направляв їх у їхньому житті. Люди того часу були подібні до дітей, які нічого не розуміли і були здатними тільки на деякі елементарні механічні рухи, і тому Єгова видавав закони тільки для того, щоб направляти народ.

Задля того, щоб поширювати Євангеліє, щоб усі, хто шукає з істинним серцем, могли дізнатися про роботу, яка звершується сьогодні, і бути повністю переконаними, ти повинен дійти до чіткого розуміння внутрішньої історії, суті та значення роботи, виконаної на кожній стадії. Зроби так, щоб інші, будучи з тобою в спілкуванні, могли зрозуміти роботу Єгови, роботу Ісуса і, більше того, усю роботу Бога сьогодні, а також зв'язки і відмінності між цими трьома стадіями роботи. Зроби так, щоб після того, як вони тебе вислухали, інші побачили, що ці три стадії не заважають одна одній, але що всі вони є роботою одного Духа. Хоча Вони працюють у різні періоди, зміст виконуваної Ними роботи різний, і слова, які Вони промовляють, різні, але принципи, за якими Вони працюють, одні й ті ж. Це – найзначніші бачення, які повинні розуміти всі люди, які сліднують за Богом.

Два втілення доповнюють значущість втілення

Кожен етап праці, виконаної Богом, має своє практичне значення. Тоді, коли прийшов Ісус, Він прийшов у вигляді чоловіка, а коли Бог приходить цього разу, Він має вигляд жінки. Із цього ви можете бачити, що Боже створення і чоловіків, і жінок може бути корисним у Його роботі, і у Нього немає відмінності за ознакою статі. Коли приходить Його Дух, Він може зодягтися в будь-яке тіло, яке забажає, і це тіло може представляти Його; будь то тіло чоловіка або жінки, воно може представляти Бога, доти, доки воно є Його втіленою плоттю. Якби Ісус у час Свого приходу з'явився як жінка, іншими словами, якби Святий Дух зачав дівчинку, а не хлопчика, той етап праці однаково був би завершений. Якби це було так, то нинішній етап праці мав би бути завершений чоловіком, але робота все одно була б виконана. Робота, виконана на кожному етапі, має своє значення; жоден етап роботи не повторюється і не суперечить іншому. У той час Ісуса, який здійснював Свою роботу, називали єдиним Сином, а поняття «син» передбачає чоловічий рід. Чому на даному етапі не згадується єдиний Син? Тому що умови виконання праці вимагають зміни статі в порівнянні зі статтю Ісуса. У Бога немає розрізнення за статтю. Він робить Свою роботу так, як Йому хочеться, і, виконуючи Свою роботу, Він не підпадає під жодні обмеження, а є особливо вільним. Однак кожен етап роботи має своє практичне значення. Бог двічі ставав тілом, і само собою зрозуміло, що Його втілення в останні дні – це останній раз. Він прийшов, щоб

відкрити всі Свої діяння. Якби на цій стадії Він не став тілом, щоб особисто звершувати працю, маючи людей за свідків, людина назавжди залишилася б прихильником уявлення про те, що Бог – тільки чоловік, а не жінка. До цього все людство вірило в те, що Бог може бути лише чоловіком, а жінка не може називатися Богом, оскільки все людство вважало чоловіків за тих, хто має владу над жінками. Люди вірили, що жодна жінка не може перебрати на себе владу, лише чоловіки. Що більше, вони навіть казали, що чоловік – це голова жінки, і що жінка мусить коритися чоловікові і не може перевершити його. У минулі часи, коли казали, що чоловік є головою жінки, це стосувалось спокушених змієм Адама і Єви, а не чоловіка і жінки, якими їх створив Єгова на початку. Звичайно, жінка повинна слухатися і любити свого чоловіка, а чоловік повинен навчитися годувати та утримувати свою сім'ю. Це закони і настанови, встановлені Єговою, яких людство має дотримуватись у своєму житті на землі. Єгова сказав жінці: «До мужа твого пошанування твоє, а він буде панувати над тобою». Він сказав це тільки для того, щоб людство (тобто і чоловік, і жінка) могло жити нормальним життям під владою Єгови, і щоб життя людства мало структуру і не випадало з належного порядку. Тому Єгова запровадив відповідні правила того, як чоловік і жінка повинні поводитись, однак це стосувалося лише всіх створінь, що живуть на землі, і не мало жодного відношення до плоті втіленого Бога. Як Бог міг бути таким самим, як і створені Ним істоти? Його слова були звернені лише до створеного Ним людства; саме для того, аби людство могло жити нормальним життям, Він установив правила для чоловіка та жінки. На початку, коли Єгова створив людство, Він створив два види людських істот – як чоловічої, так і жіночої статі; тому і в Його втілених плотських тілах існує поділ на чоловіче та жіноче. Він не приймав рішення щодо Своєї роботи на основі слів, промовлених Ним до Адама та Єви. Ті два рази, коли Він ставав плоттю, були визначені цілковито згідно з Його думками в той час, коли Він уперше створив людство; тобто Він завершив роботу двох Своїх утілень на основі чоловічого і жіночого до того, як вони були зіпсуті. Якби людство взяло слова, сказані Єговою Адаму та Єві, які були зваблені змієм, і застосувало їх до роботи Божого втілення, хіба Ісус не повинен був би також любити Свою дружину, як Йому належить? У такому разі, хіба Бог залишився б Богом? І якщо це так, то чи міг би Він усе ще завершити Свою роботу? Якщо Богу було б неправильно втілитись у жіночому тілі, то чи не було б для Бога також найбільшою помилкою створити жінку? Якщо люди досі вірять, що для Бога було б неправильно втілитись у жіночій подобі, то хіба Ісус, який не одружився і тому не міг любити Свою дружину, не був би такою ж помилкою, як і нинішнє втілення? Оскільки ти використовуєш слова, сказані Єговою Єві, щоб оцінити правду Божого втілення в наші дні, тоді ти повинен використовувати слова Єгови до Адама, щоб судити про Господа Ісуса, Який став плоттю в період Благодаті. Хіба це не одне й те саме? Оскільки ти оцінюєш Господа Ісуса згідно з чоловіком, який не був спокушений змієм, то ти не

можеш судити про правду сьогоднішнього втілення згідно з жінкою, яка була спокушена змієм. Це було б несправедливо! Оцінювання Бога в такий спосіб доводить, що тобі бракує раціональності. Коли Єгова двічі ставав плоттю, стать Його плоті була пов'язана із чоловіком і жінкою, які не були спокушені змієм; саме відповідно до чоловіка і жінки, які не були спокушені змієм, Він двічі став плоттю. Не думайте, що чоловічість Ісуса була такою ж, як в Адама, якого звабив змії. Ці двоє абсолютно не пов'язані між собою, вони є двома різними за своєю природою чоловіками. Вочевидь не може так бути, щоб чоловічість Ісуса підтверджувала, що Він є головою усіх жінок, але не всіх чоловіків? Хіба Він не Цар усіх юдеїв (і чоловіків, і жінок включно)? Він – Сам Бог, не лише голова жінки, а й голова чоловіка. Він – Господь усіх створінь і голова усіх створінь. Як ти міг би визначити чоловічість Ісуса як символ головування над жінкою? Чи не було б це блюзнірством? Ісус – чоловік, який не був розбещений. Він – Бог; Він – Христос; Він – Господь. Як міг би Він бути чоловіком на кшталт Адама, який був розбещений? Ісус – це плоть, в яку увібрався Найсвятіший Дух Божий. Як міг ти сказати, що Він – Бог, який володіє чоловічою природою Адама? У такому разі, хіба вся Божа робота не була б хибною? Хіба Єгова вклав би в Ісуса чоловічість Адама, спокушеного змієм? Хіба теперішнє втілення не є ще одним прикладом роботи втіленого Бога, який відрізняється за статтю від Ісуса, але подібний до Нього за природою? Невже ти досі наважуєшся стверджувати, що втілений Бог не може бути жінкою, оскільки жінка першою була спокушена змієм? Невже ти все ще наважуєшся стверджувати, що, оскільки жінка є найбільш нечистою і джерелом розбещення людства, Бог у жодному разі не міг втілитись у жіночій подобі? Невже ти наважуєшся наполягати, стверджуючи, що «жінка повинна завжди коритися чоловікові і ніколи не може проявляти або безпосередньо представляти Бога»? Ти не зрозумів у минулому, але чи можеш ти зараз продовжувати хулити роботу Божу, особливо втілену Божу плоть? Якщо це тобі не ясно, краще притримай свого язика, аби твою дурість і невігластво не було викрито і твою потворність не було виставлено напоказ. Не думай, що ти все розумієш. Я кажу тобі, що всього, що ти бачив та пережив, недостатньо для того, аби ти зрозумів навіть тисячну частку Мого плану управління. То чому ж ти так пихато поводишся? Тієї малої частки таланту і крихітної частки знань, які ти маєш, недостатньо для того, щоб Ісус використав їх навіть для однієї секунди Своєї роботи! Скільки досвіду ти насправді маєш? Те, що ти бачив, і все, що ти чув за своє життя, і те, що ти уявляв, є меншим за ту роботу, яку Я виконую в одну мить! Тобі краще не чіплятися і не шукати недоліків. Ти можеш бути настільки зарозумілим, наскільки хочеш, але ти не більш ніж створіння, не рівне навіть мурасі! Усе, що ти тримаєш у своєму животі, є меншим за те, що є в животі у мурахи! Не думай, що лише тому, що ти здобув деякий досвід і старшинство, це надає тобі право бурхливо жестикулювати і зарозуміло говорити. Хіба твій досвід і твоє старшинство не є результатом тих слів, які Я промовив? Невже ти вважаєш,

що вони здобуті в обмін на твою власну тяжку працю та старання? Сьогодні ти бачиш, що Я став плоттю, і лише з цього приводу у тебе з'явилося безліч концепцій, і немає кінця уявленням, що походять від них. Якби не Моє втілення, навіть якби ти володів надзвичайними талантами, у тебе не було б стільки концепцій; а хіба не з них походять твої уявлення? Якби Ісус не став плоттю тоді вперше, чи дізнався б ти взагалі про втілення? Чи не тому, що перше втілення дало тобі знання, ти маєш зухвалість судити про друге втілення? Чому, замість того, щоб бути слухняним послідовником, ти піддаєш його вивченню? Коли ти увійшов у цей потік і постав перед утіленим Богом, чи дозволив би Він тобі досліджувати Його? Ти можеш досліджувати історію своєї сім'ї, але якщо ти спробуєш дослідити «історію сім'ї» Бога, чи дозволить тобі сьогоднішній Бог проводити таке дослідження? Чи ти не сліпий? Хіба ти не наражаєшся на зневагу?

Якби була виконана тільки робота Ісуса і не була б доповнена роботою на цьому етапі останніх днів, людина назавжди б учепилася за уявлення про те, що тільки Ісус є єдиним Сином Божим, тобто, що у Бога є тільки один син, і що будь-хто, хто прийде згодом під іншим ім'ям, не буде єдиним Сином Божим, не кажучи вже про Самого Бога. Людина має переконання, що будь-хто, хто служить жертвою за гріх або хто бере на себе владу від імені Бога і спокутує все людство, є єдиним Сином Божим. Є й такі, хто вважає, що доки Той, хто приходить, є чоловіком, Він може вважатися єдиним Сином Божим і представником Бога. Є навіть ті, хто каже, що Ісус – це Син Єгови, Його єдиний Син. Хіба такі переконання не є перебільшеними? Якби цей етап роботи не був виконаний в останній період, то для Бога все людство було би вкрите похмурою тінню. Якби це було так, чоловік вважав би себе вищим за жінку, а жінки ніколи не могли б підвести голови, і тоді жодна жінка не могла б бути спасенною. Люди завжди вірять, що Бог – чоловічого роду, і більше того, що Він одвіку зневажав жінку і не дав би їй спасіння. Якби це було так, хіба це не означало б, що всі жінки, які були створені Єговою і які також були розбещені, ніколи не мали б можливості бути спасеними? Тоді хіба не було б безглуздо для Єгови створювати жінку, тобто створити Єву? І хіба жінка не загинула б навіки? З цієї причини цей етап роботи в останні дні виконується для того, щоб спасти все людство, а не лише жінку. Якби хтось гадав, що втілення Бога у жіночій подобі було б зроблено виключно заради спасіння жінки, то така людина була б справді дурна!

Сьогоднішня робота сприяла поступу роботи періоду Благодаті; тобто робота згідно з усім шеститисячолітнім планом управління просунулася вперед. Хоча період Благодаті скінчився, у Божій роботі відбувся прогрес. Чому я знову і знову повторюю, що цей етап роботи спирається на період Благодаті та період Закону? Тому що робота цього дня є продовженням роботи, виконаної в період Благодаті, і поступом у порівнянні зі здійсненням у період Закону. Ці три етапи тісно взаємозв'язані, і кожна ланка у цьому ланцюзі тісно пов'язана з наступною. Чому Я

також кажу, що цей етап роботи ґрунтується на тому, що було зроблено Ісусом? Припустімо, що цей етап не спирався б на роботу, виконану Ісусом, тоді на цьому етапі мало б відбутися ще одне розп'яття, і роботу спокути попереднього етапу довелося б виконувати знову. У цьому не було б сенсу. Тому справа не в тому, що роботу повністю завершено, а в тому, що період просунувся вперед, і рівень роботи було піднято на вищий щабель, аніж раніше. Можна сказати, що цей етап роботи збудований на фундаменті періоду Закону та на скелі Ісусової роботи. Божа робота будується етап за етапом, і цей етап не є новим початком. Лише поєднання цих трьох етапів роботи може вважатися шеститисячолітнім планом управління. Робота цього етапу виконується на фундаменті роботи періоду Благодаті. Якщо ці два етапи роботи були не пов'язані між собою, тоді чому розп'яття не повторюється на цьому етапі? Чому Я не несу людських гріхів, а натомість приходжу безпосередньо судити і карати людину? Якби Моя робота суду і покарання людини не слідувала за розп'яттям, враховуючи, що Моє теперішнє пришествя не від зачаття Святим Духом, то Я не мав би права судити і карати людину. Саме тому, що Я єдиний з Ісусом, Я приходжу безпосередньо судити та карати людину. Робота на цьому етапі повністю будується на роботі попереднього етапу. Ось чому тільки така робота може крок за кроком привести людину до спасіння. Ісус і Я походимо від одного Духа. Хоча Ми не споріднені у Нашій плоті, Наш Дух єдиний; хоча зміст того, що Ми робимо, і робота, за яку Ми беремося, не однакові, Ми подібні у Своїй сутності; Наша плоть набуває різних форм, але це пов'язано зі зміною епохи та різними вимогами Нашої роботи; Наші служіння не схожі, тому й робота, яку Ми виконуємо, і характер, який Ми розкриваємо людині, також є відмінними. Ось чому те, що людина бачить і розуміє сьогодні, не схоже на те, що було в минулому, що пояснюється зміною епохи. Попри те, що Вони відмінні за статтю і формою Їхньої плоті, і що Вони не були народжені в одній сім'ї, а тим більше не в один і той самий період часу, Їхній Дух, тим не менш, єдиний. Попри те, що Їхня плоть не має ані кровної, ані будь-якої фізичної спорідненості, неможливо заперечувати, що Вони – втілена плоть Бога у двох різних часових періодах. Те, що Вони є втіленими тілами Бога, є незаперечною правдою. Однак, Вони не належать до одного роду і не поділяють спільної людської мови (один із них був чоловіком, який говорив мовою юдеїв, а інша – жінкою, яка розмовляє лише китайською). Саме з цих причин Вони жили в різних країнах, щоб виконувати роботу, яку кожному з Них належить виконувати, також і в різні періоди часу. Незважаючи на те, що Вони є одним і тим самим Духом, який володіє однією і тією ж сутністю, між зовнішніми оболонками Їхньої плоті немає абсолютної схожості. Усе, що Їх об'єднує, – це спільна людська природа, але якщо йдеться про зовнішній вигляд Їхньої плоті та обставини Їхнього народження, то Вони не схожі. Ці речі не впливають на Їхню відповідну роботу або на знання, які людина має про Них, бо, врешті-решт, Вони – це один і той самий Дух, і ніхто не може Їх розділити. Хоча Вони не споріднені по крові, уся Їхня

природа керується Їхніми Духами, які доручають Їм різну роботу в різні періоди часу, а Їхні тіла належать до різних родоводів. Дух Єгови не є батьком Духа Ісуса, а Дух Ісуса не є сином Духа Єгови: Вони є одним і тим самим Духом. Так само втілений Бог сьогодення та Ісус не є родичами по крові, але Вони єдині, тому що Їхні Духи єдині. Бог може чинити роботу милості й милосердя, а також праведного суду й покарання людини, як і насилання на людину проклять; і зрештою, Він може виконати роботу поруйнування світу та покарання нечестивих. Хіба Він не робить усе це Сам? Хіба це не всемогутність Бога? Він міг як оприлюднювати закони для людини, так і давати їй заповіді, і Він також міг керувати першими ізраїльтянами у їхньому житті на землі та наставляти їх у будівництві храму й жертovníків, тримаючи всіх ізраїльтян під Своїм пануванням. Завдяки Своїй владі Він жив на землі з народом Ізраїлю протягом двох тисяч років. Ізраїльтяни не наважувалися повставати проти Нього; усі шанували Єгову і дотримувалися Його заповідей. Такою була робота, виконана силою Його влади та Його всемогутності. Потім, упродовж періоду Благодаті, Ісус прийшов, щоб викупити все занепале людство (не лише ізраїльтян). Він виявив милість та милосердя до людини. Ісус, якого люди бачили в період Благодаті, був сповнений милосердя і повсякчас виявляв любов до людей, адже Він прийшов спасти людство від гріха. Він міг прощати людям їхні гріхи доти, доки Його розп'яття повністю не викупило людство від гріха. У цей період Бог з'явився перед людиною з милістю та милосердям; тобто Він став жертвою за гріх людини і був розп'ятий за людські гріхи, аби вони назавжди були прощені. Він був милосердним, співчутливим, терплячим і люблячим. І всі ті, хто слідував за Ісусом у період Благодаті, також прагнули бути терплячими та люблячими в усьому. Вони були довготерпеливими і ніколи не чинили опору, навіть коли їх били, проклинали або закидали камінням. Але на останньому етапі так далі не може тривати. Робота Ісуса та Єгови не була цілковито однаковою навіть попри те, що Вони були від одного Духа. Робота Єгови не завершила цей період, а спрямувала його, започаткувавши життя людства на землі, а робота сьогоднішнього дня полягає в тому, щоб завоювати глибоко розбещені язичницькі народи і очолити не лише обраний Богом народ у Китаї, а й увесь всесвіт і все людство. Тобі може здаватися, що ця робота провадиться лише в Китаї, але насправді вона вже почала поширюватися за кордоном. Чому люди за межами Китаю знову і знову шукають шлях істинний? Це тому, що Дух уже взявся до роботи, і слова, промовлені сьогодні, звернені до людей по всьому всесвіту. Завдяки цьому половина роботи вже у процесі виконання. Від створення світу до наших днів Дух Божий привів у рух цю велику роботу, причому виконав різну роботу в різні періоди та серед різних народів. Люди кожного періоду бачать різний Його характер, який природним чином проявляється у різних справах, які Він робить. Він – Бог, сповнений милості та милосердя; Він – жертва за гріх людини та людський пастир; але Він також є людським судом, покаранням і

прокляттям. Він зміг керувати людським життям на землі упродовж двох тисяч років, а також викупити розбещене людство із гріха. Сьогодні Він також здатний завоювати людство, яке не знає Його, і змусити його вклонитися Своему пануванню, щоб усі повністю скорилися Йому. Урешті-решт, Він спалить усе нечисте і несправедне в людях по всьому всесвіту, щоб показати їм, що Він не лише милосердний і люблячий Бог, не лише Бог мудрості та чудес, не лише святий Бог, але ще й Бог, який судить людину. Для злих з-поміж роду людського Він – це спалення, суд і покарання; для тих, хто має бути удосконалений, Він – це страждання, рафінування та випробування, а також розрада, пожива, забезпечення словами, розбір та обтинання. А для тих, кого вигнано, Він – покарання та відплата. Скажи Мені, хіба Бог не всемогутній? Він здатний на будь-яку і всіляку роботу, а не тільки на розп'яття, як ти собі уявляєш. Ти замалої думки про Бога! Ти гадаєш, що все, що Він може зробити, це викупити все людство через Своє розп'яття, – і це й усе? І після цього ти прослідуєш за Ним на небо, щоб їсти плоди з дерева життя і пити з річки життя? ... Хіба це може бути настільки просто? Скажи Мені, чого ти досяг? У тебе є життя Ісуса? Ти дійсно був викуплений Ним, але розп'яття було справою Самого Ісуса. Який обов'язок виконав ти як людина? Ти маєш лише зовнішню побожність, але ти не розумієш Його шляху. Чи так ти проявляєш Його? Якщо ти не досяг життя Божого і не бачив Його праведного характеру у всій повноті, то ти не можеш претендувати на те, що ти маєш життя, і ти негідний пройти крізь браму Царства Небесного.

Бог не лише Дух, Він також може стати плоттю. Що більше, Він є тілом слави. Ісуса, хоч ви Його не бачили, та бачили ізраїльтяни – євреї того часу. Спочатку Він був плотським тілом, але після того, як Його розіпнули, Він став тілом слави. Він є всеохопним Духом і може виконувати роботу в кожному місці. Він може бути Єговою, або Ісусом, або Месією; зрештою, Він також може стати Всемогутнім Богом. Він – праведність, суд і покарання; Він – прокляття та гнів; але Він також милість і милосердя. Уся робота, яку Він виконав, може представляти Його. Яким Богом, за твоїми словами, Він є? Ти не можеш пояснити. Якщо ти справді не можеш пояснити, тобі не слід робити висновків про Бога. Не роби висновку про те, що Бог повсякчас є Богом милості й милосердя лише тому, що Він виконав роботу спокути на одному етапі. Ти можеш бути впевненим, що Він лише милосердний і люблячий Бог? Якщо Він просто милосердний і люблячий Бог, то чому Він покладе край цьому періоду в останні дні? Чому Він нашле стільки лих? Згідно з людськими уявленнями та думками, Бог повинен бути милосердним і люблячим аж до самого кінця, щоб усі до єдиного представники людства могли бути спасеними. Але чому в останні дні Він посиляє такі великі лиха, як землетруси, мор і голод, щоб знищити це зле людство, яке вважає Бога за ворога? Чому Він дозволяє людям страждати від цих лих? Що ж до того, який Він Бог, то ніхто з вас не наважується сказати, і ніхто не може пояснити. Ти можеш бути певним, що Він є Духом? Ти наважишся сказати,

що Він – ніхто інший, як плоть Ісуса? І чи наважишся ти сказати, що Він – Бог, Якого завжди будуть розпинати заради людини?

Чи існує Трійця?

Після того, як з'явилася правда про Ісуса, який став плоттю, люди повірили, що на небесах є не тільки Отець, а й Син, і навіть Дух. Це – загальноприйняте уявлення, якого дотримується людина, що на небесах є такий Бог: триєдиний Бог, Який є Отець, Син і Святий Дух. У всього людства є такі уявлення: Бог – єдиний Бог, але складається з трьох частин, які всі ті, хто глибоко вкоренився в загальноприйнятих уявленнях, вважають Отцем, Сином і Святим Духом. Тільки всі ті три частини, які утворюють одне ціле, є від Бога. Без Святого Отця Бог не був би цілісним. Подібно до цього, Бог не був би цілісним без Сина або Святого Духа. За їхніми уявленнями, вони вірять, що ані Отець окремо, ані Син окремо не можуть вважатися Богом. Тільки Отець, Син і Святий Дух разом можуть вважатися Самим Богом. Зараз усі релігійні віруючі і навіть кожен послідовник серед вас має таке вірування. Проте, що стосується того, чи правильне це вірування, цього ніхто не може пояснити, тому що ви завжди перебуваєте в тумані замішання щодо питань про Самого Бога. Хоча це є переконаннями, ви не знаєте, правильні вони чи неправильні, тому що ви занадто тяжко заразилися релігійними уявленнями. Ви занадто глибоко прийняли ці традиційні релігійні погляди, і ця отрута просочилася занадто глибоко у вас. Отже, і в цьому питанні ви піддалися цьому згубному впливу, бо триєдиного Бога просто не існує. Тобто Трійці Отця, Сина і Святого Духа просто не існує. Усе це загальноприйняті людські уявлення і помилкові вірування людини. Протягом багатьох століть люди вірили в цю Трійцю, створену на основі уявлень у свідомості людини, сфабриковану людиною і ніколи раніше не бачену людиною. Протягом цих багатьох років було багато тлумачів Біблії, які пояснювали «справжнє значення» Трійці, але такі пояснення триєдиного Бога як трьох різних єдиносущних осіб були невизначеними і неясними, і всі люди збиті з пантелику цією «структурою» Бога. Жодна велика людина ніколи не була в змозі запропонувати вичерпне пояснення; більшість пояснень проходять перевірку в плані міркувань і на папері, але жодна людина не має цілковито чіткого розуміння їхнього значення. Це відбувається тому, що цієї великої Трійці, яку людина тримає в серці, просто не існує. Бо ніхто ніколи не бачив справжнього лику Божого, і нікому не пощастило піднятися в оселю Бога для відвідин, щоб дослідити, які предмети присутні в тому місці, де знаходиться Бог, щоб точно визначити, скільки десятків тисяч або сотень мільйонів поколінь знаходяться в «домі Божому», або вивчити, зі скількох саме частин складається притаманна Богові структура. Що необхідно вивчити головним чином, так це наступне: період Отця і Сина, а також Святого Духа; відповідна

зовнішність кожної з осіб; як саме Вони розділилися і як вийшло, що Вони є одним цілим. На жаль, за всі ці довгі роки жодна людина не змогла визначити правду цих питань. Усі вони просто будують здогадки, бо жодна людина ніколи не підносилася на небеса з візитом і не поверталася зі «звітом про вивчення» для всього людства, щоб повідомити про правду суті справи всім тим палким і побожним релігійним вірянам, яких хвилює питання Трійці. Звичайно, не можна покладати провину на людину за формування таких уявлень, бо чому Єгова-Отець не дозволив Ісусу-Синові супроводжувати Його, коли Він створив людство? Якби на початку всі використовували ім'я Єгова, це було б краще. Якщо потрібно покласти на когось провину, нехай вона буде покладена на короткочасну помилку Бога Єгови, який не викликав Сина і Святого Духа до Себе під час творіння, а радше виконав Свою роботу самотужки. Якби всі Вони працювали одночасно, хіба Вони не стали б єдиним цілим? Якби з самого початку і до кінця існувало тільки ім'я Єгова, а не ім'я Ісус із періоду Благодаті, або якби Його тоді все ще називали б Єговою, то хіба Бог не був би позбавлений страждань через цей поділ з боку людства? Звичайно, Єгову не можна звинувачувати у всьому цьому; якщо провина повинна бути покладена на когось, нехай вона буде покладена на Святого Духа, який протягом тисячоліть продовжував Свою роботу під іменем Єгови, Ісуса і навіть Святого Духа, одурманюючи і збиваючи з пантелику людину так, що вона не могла точно знати, хто такий Бог. Якби Сам Святий Дух діяв без форми або образу, і більше того, без такого імені, як Ісус, і людина не могла б ні доторкнутися до Нього, ні побачити Його, тільки чуючи звуки гromу, то хіба така робота не принесла б більше користі людству? Тож що можна зробити зараз? Людські уявлення накопичилися і стали високими, як гора, і широкими, як море, до такої міри, що Бог сьогоднішнього дня більше не може їх виносити і знаходиться в повній розгубленості. У минулому, коли були тільки Єгова, Ісус і між Ними Святий Дух, людина вже була в розгубленості щодо того, як впоратися, а тепер з'явився ще й Всемогутній, який, як кажуть, теж є частиною Бога. Хто знає, Хто Він такий і в якій особі Трійці Він був змішаний або прихований протягом скількох би то не було років? Як може людина винести це? Одного триєдиного Бога було достатньо, щоб людині потрібно було ціле життя для пояснення цього, але тепер є «один Бог у чотирьох іпостасях». Як це можна пояснити? Ти це можеш пояснити? Брати і сестри! Як ви вірили в такого Бога до цього дня? Я знімаю перед вами Свого капелюха. Триєдиного Бога вже було більш ніж достатньо, щоб винести; як ви могли продовжувати мати таку непохитну віру в цього єдиного Бога в чотирьох іпостасях? Вас настійно просили схаменутися, але ви відмовляєтеся. Як незбагненно! Ви просто таки дивуєте! Людина дійсно може піти так далеко, щоб повірити в чотирьох Богів і не перейматися через це; ви не думаете, що це чудо? Дивлячись на вас, ніхто б і гадки не мав, що ви здатні сотворити таке велике диво! Дозвольте Мені сказати вам, що, насправді, триєдиний Бог не існує ніде в цьому всесвіті. У Бога немає ні Отця, ні Сина, і тим

більше не існує концепції, згідно з якою Отець і Син спільно використовують Святого Духа як інструмент. Усе це є найбільшою помилкою у цьому світі і цього просто не існує! Проте, навіть така помилка має своє походження і не є цілком безпідставною, бо ваші уми не такі прості, і ваші думки не позбавлені глузду. Радше, вони цілком доречні і винахідливі, настільки, що неприступні навіть для сатани. Шкода, що всі ці думки є помилками і просто не відповідають дійсності! Ви взагалі не бачили справжньої правди; ви просто будете здогадки і уявляєте, а потім фабрикуєте все це в історію, щоб обманним шляхом завоювати довіру інших і домогтися панування над найбільш простацькими людьми без розуму чи розсудливості, щоб вони повірили у ваші великі і відомі «експертні вчення». Чи це істина? Хіба це та дорога життя, яку повинна прийняти людина? Все це нісенітниця! Жодне слово не є доречним! Протягом усіх цих багатьох років Бог був розколотий вами таким чином, розколюючись на все тонші й тонші частини з кожним поколінням, до такої міри, що один Бог був відкрито розколотий на трьох Богів. І тепер для людини просто неможливо возз'єднати Бога в єдине ціле, тому що ви розділили Його на занадто багато частин! Якби не Моя своєчасна робота, до того як стало б занадто пізно, важко сказати, як довго ви б нахабно продовжували діяти у такий спосіб! Якщо ви продовжуєте розділяти Бога таким чином, як Він може все ще бути вашим Богом? Ви б усе ще впізнали Бога? Ви б усе ще відшукали своє походження? Якби Я прибув трохи пізніше, цілком імовірно, що ви відправили б «Отця і Сина», Єгови та Ісуса, назад в Ізраїль і заявили, що ви самі є частиною Бога. На щастя, зараз тривають останні дні. Нарешті цей день, якого Я так довго чекав, настав, і тільки після того, як Я виконав цей етап роботи Своїми власними руками, розділення вами Самого Бога було зупинено. Якби цього не сталося, ви б пішли ще далі, навіть помістивши всіх бісів серед вас на ваші столи для поклоніння. Це – ваша вигадка! Це ваш засіб для розколу Бога! Чи будете ви продовжувати чинити так зараз? Дозвольте запитати вас: скільки існує Богів? Який Бог принесе вам спасіння? Першому Богові, другому чи третьому ви завжди молитесь? У якого ви постійно вірите? Це Отець? Чи Син? Чи це Дух? Скажи мені, в кого саме ти віриш. Хоча з кожним вашим словом ви говорите, що вірите в Бога, те, у що ви насправді вірите, – це ваш власний мозок! Ви просто не маєте Бога у ваших серцях! І все ж у ваших умах є низка таких Трійць! Ви не згодні?

Якщо три етапи роботи оцінити відповідно до цієї концепції Трійці, то повинно бути три Бога, оскільки робота, виконувана кожним із Них, не однакова. Якщо хто-небудь із вас скаже, що Трійця дійсно існує, тоді поясніть, що саме являє собою цей єдиний Бог у трьох іпостасях. Що таке Святий Отець? Що таке Син? Що таке Святий Дух? Чи Єгова є Святим Отцем? Чи Ісус – Син? Тоді як щодо Святого Духа? Хіба Отець не Дух? Хіба сутність Сина не є також Духом? Хіба робота Ісуса не була роботою Святого Духа? Хіба робота Єгови в той час не була виконана таким само Духом, як робота Ісуса? Скільки Духів може бути в Бога? Згідно з вашим

поясненням, три особи Отця, Сина і Святого Духа єдині; якщо це так, то є три Духа, але наявність трьох Духів означає, що є три Боги. Це означає, що немає єдиного істинного Бога; як може такий Бог усе ще володіти властивою Йому сутністю Бога? Якщо ти приймаєш те, що є тільки один Бог, тоді як Він може мати сина і бути батьком? Хіба все це не просто твої уявлення? Є тільки один Бог, тільки одна особа в цьому Бозі і тільки один Дух Божий, саме так, як у Біблії написано, що «є тільки один Святий Дух і тільки один Бог». Незалежно від того, чи є Отець і Син, про Яких ти говориш, в кінці кінців, є тільки один Бог, і сутність Отця, Сина і Святого Духа, в які ви вірите, – це сутність Святого Духа. Іншими словами, Бог – це Дух, але Він здатний стати плоттю і жити серед людей, а також бути вище всього суцього. Його Дух всеосяжний і всюдисущий. Він може одночасно перебувати у плоті й у всесвіті та понад ним. Оскільки всі люди говорять, що Бог – єдиний істинний Бог, значить, існує єдиний Бог, ніким свавільно не поділений! Бог – це тільки один Дух і тільки одна особа; і це Дух Божий. Якщо це так, як ти кажеш, і є Отець, Син і Святий Дух, то хіба Вони не три Боги? Святий Дух – це одне, Син – інше, а Отець – ще інше. Їхні особи різні, і їхні сутності різні, то як же тоді кожен із Них може бути частиною єдиного Бога? Святий Дух – це Дух; це людині зрозуміти легко. Якщо це так, то Отець тим паче є Духом. Він ніколи не спускався на землю і ніколи не ставав плоттю; Він – Бог Єгова в серці людини, і Він, безумовно, також є Духом. Тоді які стосунки між Ним і Святим Духом? Це відносини між Отцем і Сином? Чи це стосунки між Святим Духом і Духом Отця? Чи сутність кожного Духа однакова? Чи Святий Дух – це інструмент Отця? Як це можна пояснити? І тоді які стосунки між Сином і Святим Духом? Це відносини між двома Духами чи відносини між людиною і Духом? Усе це питання, які не можуть мати жодного пояснення! Якщо всі Вони – один Дух, то не може бути й мови про трьох осіб, бо ними володіє один Дух. Якби Вони були різними особами, то їхні Духи розрізнялися би за силою, і Вони просто не могли би бути одним Духом. Ця концепція Отця, Сина і Святого Духа надзвичайно абсурдна! Вона сегментує Бога і розділяє Його на три особи, кожна з яких має статус і Духа; як же тоді Він усе ще може бути одним Духом і одним Богом? Скажи Мені, чи були небеса і земля і все суще створені Отцем, Сином чи Святим Духом? Дехто каже, що Вони створили все це разом. Тоді хто ж відкупив людство? Це був Святий Дух, Син чи Отець? Дехто каже, що саме Син відкупив людство. Тоді хто ж по суті є Сином? Хіба Він не є втіленням Духа Божого? Втілення називає Бога на небесах ім'ям Отця з точки зору створеної людини. Хіба ти не усвідомлюєш, що Ісус народився через зачаття Святого Духа? Усередині Нього знаходиться Святий Дух; що б ви не говорили, Він усе одно єдиний з Богом на небесах, бо Він є втіленням Духа Божого. Це уявлення про Сина просто невірне. Це один Дух, Який виконує всю роботу; тільки Сам Бог, тобто Дух Божий, виконує Свою роботу. Хто такий Дух Божий? Хіба це не Святий Дух? Хіба це не Святий Дух, Який діє в Ісусі? Якби робота не була виконана Святим Духом (тобто Духом

Божим), то чи могла б Його робота представляти Самого Бога? Коли Ісус під час молитви називав Бога на небесах ім'ям Отець, це робилося тільки з точки зору створеної людини, тільки тому, що Дух Божий зодягнувся в звичайне і нормальне тіло та мав зовнішню оболонку створеної істоти. Навіть якщо в Ньому був Дух Божий, Його зовнішній вигляд усе ще був виглядом звичайної людини; іншими словами, Він став «Сином Людським», про Якого говорили всі люди, включаючи Самого Ісуса. Оскільки Його називають Сином Людським, Він є особистістю (чоловіком або жінкою, у будь-якому випадку з зовнішньою оболонкою людської істоти), народженою в нормальній сім'ї звичайних людей. Отже, те, що Ісус називав Бога на небесах ім'ям Отець, було таким же, як і те, що ви спершу називали його Отцем; Він робив це з точки зору створеної людини. Ви все ще пам'ятаєте Молитву Господню, якої Ісус навчав вас? «Отче наш, що єси на небесах...» Він просив усіх людей називати Бога на небесах ім'ям Отець. І оскільки Він теж називав Його Отцем, Він робив це з точки зору того, хто є рівнею вам усім. Оскільки ви називали Бога на небесах ім'ям Отець, Ісус бачив себе на одному рівні з вами і людиною на землі, обраною Богом (тобто Сином Божим). Якщо ви називаєте Бога Отцем, хіба це не тому, що ви – створені істоти? Якою великою не була б влада Ісуса на землі, до розп'яття Він був усього лише Сином Людським, керованим Святим Духом (тобто Богом), і одним зі створених істот на землі, оскільки йому ще належало завершити Свою роботу. Тому те, що Він називав Бога на небесах Отцем, було виключно Його смиренням і слухняністю. Однак Його звернення до Бога (тобто до Духа на небесах) у такий спосіб не доводить, що Він був сином Духа Божого на небесах. Радше, справа була просто в тому, що Його точка зору була іншою, а не в тому, що Він був іншою особою. Існування окремих осіб – це помилка! До Свого розп'яття Ісус був Сином Людським, скованим обмеженнями плоті, і Він не володів у повній мірі владою Духа. Ось чому Він міг шукати волю Бога-Отця тільки з точки зору створеної істоти. Це так, як Він тричі молився в Гефсиманії: «Не як Я хочу, а як Ти». До того, як Він був покладений на хрест, Він був усього лише Царем Іудейським; він був Христом, Сином Людським, а не прославленим тілом. Ось чому, з точки зору створеної істоти, Він називав Бога Отцем. Отже, ти не можеш сказати, що всі, хто називає Бога Отцем, є Сином. Якби це було так, то хіба ви не стали б усі Сином, відразу як Ісус навчив вас Молитві Господній? Якщо ви все ще не переконані, то скажіть Мені, хто є Той, кого ви називаєте Отцем? Якщо ви маєте на увазі Ісуса, то хто, по-вашому, є Отцем Ісуса? Після того, як Ісус пішов, цієї ідеї про Отця і Сина більше не було. Ця ідея була доречна тільки в ті роки, коли Ісус став плоттю; за всіх інших обставин це відносини між Господом творіння і створеною істотою, коли ви називаєте Бога Отцем. Немає такого часу, коли ця ідея Трійці Отця, Сина і Святого Духа могла би встояти; це помилка, що рідко зустрічається протягом віків, і її не існує!

Більшості людей це може нагадати слова Бога з Книги Буття: «Створімо людину

за образом Нашим, за подобою Нашою» (Буття 1:26). Враховуючи, що Бог говорить: «Створімо людину за образом Нашим», тоді «Ми» означає двох або більше; оскільки Він сказав «Ми», то існує не тільки один Бог. Таким чином, людина почала мислити абстрактно про окремі особи, і з цих слів виникла ідея Отця, Сина і Святого Духа. Який же тоді Отець? Яким є Син? І яким є Святий Дух? Чи може бути так, що сучасне людство було створено за образом одного, об'єднаного з трьох? Тоді образ людини подібний до образу Отця, Сина чи Святого Духа? За образом і подобою якої з осіб Бога є людина? Ця людська ідея просто невірна і безглузда! Вона може тільки розділити одного Бога на кілька Богів. У той час, коли Мойсей писав Книгу Буття, це було після того, як людство було створено після створення світу. На самому початку, коли почався світ, Мойсея не існувало. І тільки набагато пізніше Мойсей написав Біблію, тож як же він міг знати, що саме говорив Бог на небесах? Він не мав ні найменшого уявлення про те, як Бог сотворив світ. У Старому Заповіті Біблії немає згадки про Отця, Сина і Святого Духа, тільки про єдиного істинного Бога, Єгови, що виконує свою роботу в Ізраїлі. Його називають різними іменами у різні періоди, але це не може слугувати доказом того, що кожне ім'я стосується іншої особи. Якби це було так, то хіба не було б незліченних іпостасей у Богові? Те, що написано в Старому Заповіті, – це робота Єгови, етап роботи Самого Бога, який мав розпочатися в період Закону. Це була робота Божа, за якої, як Він промовляв, так і було, і як Він велів, так і ставалося. Єгова ніколи не говорив, що Він був Отцем, Який прийшов для виконання роботи, і Він ніколи не пророкував про прихід Сина задля відкуплення людства. Коли настав час Ісуса, було сказано тільки, що Бог став плоттю, щоб спокутувати все людство, а не те, що прийшов Син. Оскільки періоди не схожі один на одного, і робота, яку здійснює Сам Бог, також відрізняється, Йому потрібно виконувати Свою роботу в різних світах. Таким чином, особа, яку Він представляє, також відрізняється. Людина вірить, що Єгова – Отець Ісуса, але цього насправді не визнавав Ісус, котрий сказав: «Ми ніколи не виокремлювалися як Отець і Син; Я і Отець Небесний – одне ціле. Отець у Мені, і Я в Отці; коли людина бачить Сина, вона бачить Небесного Отця». Зважаючи на всі аргументи, чи то Отець, а чи Син, Вони – один Дух, не розділений на окремі особи. Як тільки людина намагається пояснити, все ускладнюється ідеєю окремих осіб, а також відносинами між Отцем, Сином і Духом. Коли людина говорить про окремих осіб, хіба це не матеріалізує Бога? Людина навіть класифікує цих осіб як першу, другу й третю; усе це лише фантазії людини, які не заслуговують згадки і які є абсолютно нереалістичними! Якби ти запитав людину: «Скільки існує Богів?», вона сказала б, що Бог – це Трійця Отця, Сина і Святого Духа: єдиний істинний Бог. Якби ти поставив наступне запитання: «Хто такий Отець?», вона би відповіла: «Отець – це Дух Божий на небесах; Він керує усім і є Господарем небес». «Тоді чи Єгова – це Дух?» Вона би сказала: «Так!». Якби ти потім запитав людину: «Хто такий Син?», вона, звичайно, відповіла б, що Ісус – це Син. «Тоді якою є

історія Ісуса? Звідки Він прийшов?» Вона би сказала: «Ісус народився у Марії через зачаття від Святого Духа». Тоді хіба Його сутність не є також і Духом? Хіба Його робота не є також такою, що представляє Святого Духа? Єгова – це Дух, так само як і сутність Ісуса. Тепер, в останні дні, є менше необхідності говорити, що це все ще Дух; як Вони можуть бути різними особами? Хіба це не просто Дух Божий, який виконує роботу Духа з різних точок зору? Як такої, немає жодної різниці між особами. Ісус був зачатий Святим Духом, і, безсумнівно, Його робота була саме роботою Святого Духа. На першому етапі роботи, виконаної Єговою, Він не став плоттю і не з'явився людині. Тож людина ніколи не бачила Його зовнішності. Яким би величним і високим Він не був, Він усе одно залишався Духом, Самим Богом, Який створив людину на початку. Тобто Він був Духом Божим. Він говорив із людиною через хмари, просто Дух, і ніхто не був свідком Його вигляду. Тільки в період Благодаті, коли Дух Божий зійшов у плоть і втілювався в Юдеї, людина вперше побачила образ втілення у вигляді юдея. У Ньому не було нічого від Єгови. Однак Він був зачатий Святим Духом, тобто зачатий Духом Самого Єгови, й Ісус усе одно народився як втілення Духа Божого. Те, що людина вперше побачила, було Святим Духом, що сходить, як голуб, на Ісуса; це був не Дух, властивий виключно Ісусу, а радше Святий Дух. Тоді чи може Дух Ісуса бути відділений від Святого Духа? Якщо Ісус – це Ісус, Син, а Святий Дух – це Святий Дух, тоді як Вони можуть бути одним цілим? У цьому випадку робота не могла би бути виконана. Дух всередині Ісуса, Дух на небесах і Дух Єгови – все це одне. Він називається Святим Духом, Духом Божим, семикратно посиленням Духом і всеосяжним Духом. Дух Божий може звершувати багато роботи. Він здатний створити світ і знищити його, потопивши землю; Він може спокутувати все людство, і більше того, Він може завоювати і знищити все людство. Уся ця робота виконується Самим Богом і не може бути виконана жодною з іпостасей Бога замість Нього. Його Дух може бути названий іменами Єгова та Ісус, а також Всемогутній. Він є Господь і Христос. Він також може стати Сином Людським. Він на небесах, а також на землі; Він високо над всесвітами і серед натовпу. Він – єдиний Повелитель небес і землі! Із часу створення світу і донині ця робота виконується Самим Духом Божим. Чи то робота на небесах, а чи в плоті, усе виконується Його власним Духом. Усі творіння, як на небі, так і на землі, знаходяться на долоні Його всемогутньої руки; усе це – робота Самого Бога, і ніхто інший не може виконати її замість Нього. На небесах Він – Дух, але також і Сам Бог; серед людей Він – плоть, але залишається Самим Богом. Хоча Його можуть називати сотнями тисяч імен, Він усе одно залишається Самим Собою, прямим вираженням Свого Духа. Спокута всього людства через Його розп'яття була прямою працею Його Духа, і те ж саме стосується проголошення всім народам і всім країнам в останні дні. У всі часи Бога можна називати тільки всемогутнім і єдиним істинним Богом, всеосяжним Самим Богом. Окремих осіб не існує, а тим більше цієї ідеї Отця, Сина і Святого Духа. Є тільки один Бог на небесах і на землі!

Божий план управління охоплює шість тисяч років і розділений на три періоди, засновані на відмінностях у Його роботі: перший період – це старозаповітний період Закону; другий – період Благодаті; і третій – період останніх днів – період Царства. У кожному періоді представлена окрема особистість. Це має місце тільки через різницю в роботі, тобто через вимоги до роботи. Перший етап роботи в період Закону був здійснений в Ізраїлі, а другий етап завершення роботи відкуплення був виконаний у Юдеї. Для справи відкуплення Ісус був народжений через зачаття Святим Духом і як єдиний Син. Усе це було пов'язано з вимогами роботи. В останні дні Бог бажає поширити Свою роботу на язичницькі народи і завоювати тамтешніх людей, щоб Його ім'я було великим серед них. Він бажає направляти людину в розумінні і входженні у повну істину. Усю цю роботу виконує один Дух. Хоча Він може робити це з різних точок зору, характер і принципи роботи залишаються незмінними. Як тільки ти ознайомишся з принципами і характером виконуваної Ними роботи, ти зрозумієш, що все це виконує один Дух. І все ж дехто може сказати: «Отець є Отець; Син є Син; Святий Дух є Святий Дух, і врешті-решт Вони стануть одним цілим». Тоді як ти маєш зробити їх одним цілим? Як Отець і Святий Дух можуть стати одним цілим? Якби Вони були за своєю суттю двома, то незалежно від того, як Вони з'єднані разом, хіба Вони не залишалися б двома частинами? Коли ти говориш про те, щоб зробити їх одним цілим, хіба це не просто з'єднання двох окремих частин в одне ціле? Але хіба Вони не були двома частинами до того, як стали одним цілим? Кожен дух володіє чітко виразною сутністю, і два духи не можуть бути об'єднані в один. Дух не є матеріальним об'єктом і не схожий ні на що в матеріальному світі. Із точки зору людини, Отець – це один Дух, Син – інший, а Святий Дух – ще один, тоді три Духа змішуються, як три склянки води, в одне ціле. Хіба не саме тоді троє стають одним цілим? Це цілковито помилкове і абсурдне пояснення! Хіба це не розколювання Бога на частини? Як Отець, Син і Святий Дух усі можуть стати одним цілим? Чи Вони не три частини, кожна з яких має різну природу? Є інші, які кажуть: «Хіба Бог не сказав прямо, що Ісус – Його улюблений Син?». Ісус – улюблений Син Божий, в Якому Його благовоління – це, безсумнівно, було сказано Самим Богом. Це був Бог, Який свідчив про Себе, але просто з іншої точки зору, з точки зору Духа на небесах, що свідчить про Своє власне втілення. Ісус – це Його втілення, а не Його Син на небесах. Ти розумієш? Хіба слова Ісуса: «Я в Отці, а Отець у Мені» не вказують на те, що Вони – один Дух? І хіба не через втілення Вони були розділені між небом і землею? Насправді Вони все ще одне ціле; незважаючи ні на що, це просто Бог, Який свідчить про Себе. Через зміну періодів, вимоги роботи і різні етапи Його плану управління, ім'я, яким людина називає Його, також різниться. Коли Він прийшов, щоб виконати перший етап роботи, Його можна було називати тільки Єговою, який є пастирем ізраїльтян. На другому етапі втіленого Бога можна було називати тільки Господом і Христом. Але в той час Дух на небесах заявив тільки,

що Він був улюбленим Сином Божим, і не згадав про те, що Він був єдиним Сином Божим. Цього просто не сталося. Як у Бога могла бути одна єдина дитина? Тоді хіба Бог не став би людиною? Оскільки Він був втіленням, Його називали улюбленим Сином Божим, і з цього впливали стосунки між Отцем і Сином. Це було просто через розділення між небом і землею. Ісус молився з точки зору плоті. Оскільки Він зодягнувся в плоть такої нормальної людської природи, саме з точки зору плоті Він сказав: «Моя зовнішня оболонка – це оболонка створеної істоти. Оскільки Я зодягнувся в плоть, щоб прийти на цю землю, Я тепер дуже, дуже далеко від небес». Із цієї причини Він міг молитися Богу Отцю тільки з точки зору плоті. Це був Його обов'язок, і це було те, чим повинен бути наділений втілений Дух Божий. Не можна сказати, що Він не був Богом просто тому, що Він молився Отцю з точки зору плоті. Хоча Його було названо улюбленим Сином Божим, Він усе ще був Самим Богом, бо Він був усього лише втіленням Духа, і Його сутність усе ще була Духом. Люди дивуються, чому Він молився, якщо Він був Самим Богом. Це тому, що Він був втіленим Богом, Богом, що живе у плоті, а не Духом на небесах. Із точки зору людини, Отець, Син і Святий Дух усі є Богом. Тільки всі троє, ставши як одне ціле, можуть вважатися єдиним істинним Богом, і, таким чином, Його сила виключно велика. Є ті, хто говорить, що тільки таким чином Він є семикратно посиленням Духом. Коли Син молився після Свого пришествя, Він молився саме тому Духу. Насправді Він молився з точки зору створеної істоти. Оскільки плоть не цілісна, Він не був цілісним і мав багато слабкостей, коли прийшов у плоть, і Він був у значній мірі стурбованим, коли виконував Свою роботу у плоті. Ось чому Він тричі молився Богу Отцю перед Своїм розп'яттям, а також багато разів навіть до того. Він молився серед своїх учнів; Він молився на самоті на горі; Він молився на борту рибальського човна; Він молився серед натовпів людей; Він молився, ламаючи хліб; і Він молився, благословляючи інших. Чому Він так чинив? Саме Духу Він молився; Він молився Духу, Богу на небесах, з точки зору плоті. Отже, з точки зору людини, Ісус став Сином на тому етапі роботи. Однак на цьому етапі Він не молиться. Чому це так? Це тому, що те, що Він приносить, – це робота слова, а також суд і кара слова. Він не потребує молитов, і Його служіння полягає в тому, щоб говорити. Він не піднесений на хресті, і люди не передали Його можновладцям. Він просто виконує Свою роботу. У той час, коли Ісус молився, Він молився Богу Отцю про сходження Царства Небесного, про те, щоб здійснилася воля Отця, і про майбутню роботу. На цьому етапі Царство Небесне вже зійшло, так чи потрібно Йому все ще молитися? Його робота полягає в тому, щоб покласти край періоду, і нових періодів більше немає, тож чи є необхідність молитися про наступний етап? Боюся, що немає!

У поясненнях людини є багато протиріч. Дійсно, усе це – уявлення людини; без подальшого їх вивчення ви всі повірили б, що вони вірні. Хіба ви не знаєте, що такі ідеї, як триєдиний Бог, – це всього лише уявлення людей? Жодне людське знання

не є повним і ґрунтовним. Завжди є домішки, і у людини занадто багато ідей; це показує, що створена істота просто не може пояснити роботу Бога. У людському розумі занадто багато всього, що виходить із логіки і мислення і що суперечить істині. Чи може твоя логіка ретельно проаналізувати роботу Бога? Чи ти можеш набути розуміння всієї роботи Єгови? Це ти як людина, яка може бачити все це наскрізь, чи це Сам Бог, Який здатний бачити від вічності до вічності? Це ти можеш бачити від давньої вічності – до вічності прийдешньої, а чи це Бог, Який може це робити? Що ти скажеш? Яким чином ти є гідним того, щоб тлумачити Бога? На чому ґрунтується твоє тлумачення? Хіба ти Бог? Небеса і земля, і все суще були створені Самим Богом. Це не твоїх рук чин, тож чому ти даєш неправильні пояснення? Отже, ти продовжуєш вірити в триєдиного Бога? Тобі не здається, що це занадто обтяжливо? Для тебе було би найкраще вірити в одного Бога, а не в трьох Богів. Найкраще бути легким, бо тягар Господа легкий.

Практика (3)

Ви мусите бути спроможними жити самотійно, вміти самотійно їсти й пити слова Божі, самотійно переживати на власному досвіді Божі слова та вести нормальне духовне життя, не спираючись на керування з боку інших. Ви мусите бути здатними покладатися на слова, які Бог говорить сьогодні, щоб жити, входити в істинний досвід і здобувати істинні прозріння. Тільки так ви зможете бути непохитними. Сьогодні багато людей не до кінця розуміє прийдешні скорботи й випробування. У майбутньому дехто зазнає скорбот, а дехто – покарання. Це покарання буде суворішим; це буде справдження фактів. Сьогодні все, що ти переживаєш, практикуєш і проявляєш, закладає основу для випробувань майбутнього, і ти принаймні мусиш бути спроможним жити самотійно. Сьогодні для багатьох у церкві загальна ситуація така: якщо для виконання роботи є керівники та працівники, вони щасливі, а якщо їх немає, то вони нещасні. Вони не звертають уваги ні на роботу церкви, ні на власне духовне життя, і в них немає анінайменшого тягара; вони роблять усе абияк, як птах Ханьхао.^a Відверто кажучи, робота, яку Я виконав у багатьох людях, – це просто робота завоювання, бо багато хто принципово недостойний того, щоб бути вдосконалим. Лише невелика частина людей може бути вдосконаленою. Якщо, почувши ці слова, ти подумаєш: «Оскільки робота, яку виконує Бог, призначена лише для завоювання людей, я буду слідувати лише формально», то як таке ставлення може бути прийнятним? Якщо в тебе дійсно є сумніння, тоді в тебе мусить бути тягар і почуття

^a Історія птаха Ханьхао дуже схожа на байку Езопа про мураху і коника. Поки стоїть тепла погода, птах Ханьхао вважає за краще спати, аніж будувати гніздо, незважаючи на неодноразові попередження своєї сусідки, сороки. Коли настає зима, птах замерзає насмерть.

відповідальності. Ти маєш сказати: «Незалежно від того, чи буду я завойованим або вдосконаленим, я маю належним чином пройти цей етап свідчення». Як творіння Боже, людина може бути повністю завойованою Богом, і, зрештою, вона стає здатною догодити Богу, відплачуючи за Божу любов серцем, яке любить Бога, і повністю присвячуючи себе Богові. Це зобов'язання людини, це обов'язок, який людина мусить виконувати, і тягар, який вона мусить нести, і людина має виконати це доручення. Тільки в такому разі вона по-справжньому вірить у Бога. Чи є те, що ти робиш сьогодні в церкві, виконанням твого зобов'язання? Це залежить від того, чи ти обтяжений, а також від твоїх власних знань. Якщо людина, переживаючи цю роботу на власному досвіді, є завойованою й має справжні знання, то вона буде здатною до послуху незалежно від власних бачення чи долі. У такий спосіб велика Божа робота буде здійснена у всій своїй повноті, бо ви, люди, не здатні ні на що більше, крім цього, а також не спроможні виконати будь-які більш високі вимоги. Однак у майбутньому деякі люди стануть удосконаленими. Їхній духовний рівень підвищиться, у своєму дусі вони матимуть глибші знання, а їхні життя зростатимуть... Однак дехто цілковито не здатен цього досягти, а тому не може бути спасений. Є причина, з якої Я кажу, що їх неможливо спасти. У майбутньому декого буде завойовано, декого буде вигнано, дехто стане вдосконаленим, а декого буде використано, і тому дехто зазнає скорбот, дехто зазнає покарань (як стихійних лих, так і спричинених людиною нещасть), декого буде вигнано, а дехто виживе. Водночас кожного з них буде класифіковано за родом, і кожна група представлятиме певний тип людей. Не всіх людей буде вигнано, і не всіх людей буде вдосконалено. Це пояснюється тим, що духовний рівень китайців низький, і серед них є лише незначна частка тих, хто володіє такою самосвідомістю, яка була в Павла. Мало хто з вас має таку ж рішучість у питанні любові до Бога, як у Петра, або таку ж віру, як у Йова. Навряд чи серед вас знайдеться хто-небудь, хто боїться Єгови та служить Йому так, як це робив Давид, хто має таку ж вірність. Які ж ви жалюгідні!

Сьогодні розмови про те, щоб стати вдосконаленим, – це лише один аспект. Що б не трапилося, ви мусите належним чином пройти цей етап свідчення. Якби вас попросили служити Богові в храмі, як би ви це робили? Якби ти не був священником і не мав статусу первородного сина чи сина Божого, чи був би ти досі здатним на вірність? Чи міг би ти досі присвячувати всі свої зусилля роботі розширення Царства? Чи був би ти досі спроможним виконувати роботу Божого доручення належним чином? Наскільки б не виросло твоє життя, робота сьогодні змусить тебе набути повне внутрішнє переконання й відкинути всі свої уявлення. Чи маєш ти те, що потрібно для пошуку життя, чи ні, – Божа робота повністю переконає тебе. Дехто каже: «Я просто вірю в Бога, і я не розумію, що означає шукати життя». А дехто каже: «Я зовсім заплутався у своїй вірі в Бога. Я знаю, що не можу стати вдосконаленим, тому готовий прийняти кару». Навіть таких

людей, які готові бути покараними або знищеними, також потрібно змусити визнати, що робота сьогодні виконується Богом. Дехто також каже: «Я не прошу, щоб мене вдосконалили, але сьогодні я готовий прийняти все Боже навчання й жити життям нормальної людської сутності, підвищувати свій духовний рівень і підкорятися всім Божим улаштуванням...». У цьому таких людей також було завойовано й вони засвідчили, довівши, що мають певні знання про Божу роботу. Цю стадію роботи було виконано надзвичайно швидко, і в майбутньому вона буде виконуватися ще швидше за кордоном. Сьогодні люди за кордоном не можуть дочекатися, вони всі поспішають до Китаю, і тому, якщо ти не зможеш стати довершеним, ти затримуватимеш людей за кордоном. Тоді, незалежно від того, наскільки хорошим буде ваше входження або якими ви будете, коли прийде час, Моя робота буде доробленою й завершеною. Ви не затримаєте Мою роботу. Я виконую роботу всього людства, і більше немає необхідності, щоб Я витрачав на вас будь-який додатковий час! Ви надто невмотивовані, вам надто бракує самосвідомості! Ви не гідні вдосконалення: у вас навряд чи є хоч якийсь потенціал! У майбутньому, навіть якщо люди продовжуватимуть бути такими млявими та неохайними й залишатимуться нездатними покращити свій духовний рівень, це не завадить роботі всього всесвіту. Коли прийде час для завершення Божої роботи, вона завершиться, і коли прийде час вигнання людей, їх буде вигнано. Звичайно, ті, хто має стати вдосконалим і хто гідний стати вдосконалим, стануть вдосконаленими; але якщо у вас дійсно немає надії, тоді Божа робота на вас не чекатиме! Зрештою, якщо вас завойовано, це також можна вважати свідченням. Є межі того, про що Бог просить вас; та висота духовного стану, якої людина здатна досягти, є саме тією висотою свідоцтва, якої від неї вимагають. Це не те, що людина собі уявляє, ніби таке свідчення досягне найвищих меж і ніби воно буде гучним – у вас, людей із Китаю, цього неможливо досягти в жоден спосіб. Я контактував із вами весь цей час, і ви самі це бачили: Я сказав вам не чинити опір, не бути бунтівними, не робити того, що створює перешкоди, або того, що є підливним, за Моєю спиною. Я неодноразово критикував людей із цього приводу, але навіть цього недостатньо: тієї миті, коли вони повертаються, вони змінюються, у той час як деякі таємно чинять опір без жодних докорів сумління. Невже ти думаєш, що Я нічого цього не знаю? Невже ти думаєш, що можеш принести Мені клопіт, і це ні до чого не призведе? Невже ти думаєш, що Я не знаю, коли ти намагаєшся зруйнувати Мою роботу за Моєю спиною? Ти думаєш, що твої дрібні витівки можуть замінити твій характер? Ти завжди здаєшся слухняним, але таємно зраджуєш, ти ховаєш зловісні думки у своєму серці, і навіть смерть не є достатнім покаранням для таких людей, як ти! Ти думаєш, що якась незначна робота Святого Духа в тобі може замінити твою пошану до Мене? Ти думаєш, що досяг просвітління, вигукуючи до небес? Ти не знаєш сорому! Ти такий нікчемний! Чи ти вважаєш, що твої «добрі вчинки» досягли Небес, і що, в Свою чергу, Він зробив

виняток і наділив тебе краплиною таланту, зробивши тебе красномовним, дозволивши тобі обманювати інших і Мене? Який ти нерозважливий! Чи ти знаєш, звідки походить твоє просвітління? Чи ти знаєш, чию їжу ти споживав, поки зростав? Який ти безсовісний! Дехто з вас навіть не змінився за чотири-п'ять років розбору, і ви чітко розумієте ці питання. Вам слід чітко усвідомлювати свою природу й не заперечувати, коли одного дня тебе буде полишено. Деякі люди, котрі обманюють як тих, хто стоїть вище, так і тих, хто стоїть нижче за них у їхньому служінні, піддаються розбору значною мірою; дехто також зазнає незначного розбору, тому що він жадібний до грошей; з деkim також часто розбираються через недотримання ним чітких меж у стосунках між чоловіками й жінками; дехто часто зазнає розбору, тому що він лінивий, піклується лише про плоть і не діє за принципами, коли відвідує церкви; дехто неодноразово отримував попередження, тому що він не може свідчити, куди б він не пішов, діє свавільно й безрозсудно й навіть свідомо чинить гріхи; декого часто викривають через те, що він просто говорить про слова й учення під час зібрань, поводячись, ніби він вищий за всіх інших, не маючи анінайменшого уявлення про істину й плетучи інтриги проти своїх братів і сестер та змагаючись із ними. Я говорив вам ці слова так багато разів, і сьогодні Я більше про це не говоритиму; робіть, що хочете! Вирішуйте самі! Багато людей зазнало такого розбору лише протягом одного-двох років; для декого він тривав три-чотири роки, а дехто переживав його на власному досвіді протягом більш як десятиліття, зазнавши розбору, коли став віруючим, однак станом на сьогодні в них відбулися дуже незначні зміни. Що скажеш, хіба ти не схожий на свиню? Чи може бути так, що Бог несправедливий до тебе? Не думайте собі, що Божа робота не завершиться, якщо ви не спроможні досягти певного рівня. Чи буде Бог і далі на вас чекати, якщо ви не здатні виконати Його вимоги? Я кажу тобі прямо: так не буде. Не треба дивитися на все крізь рожеві окуляри! Робота сьогодні має часові рамки, і Бог не грається з тобою! Раніше, коли справа доходила до випробування прислужників, люди думали, що якщо вони хочуть бути непохитними у своєму свідоцтві про Бога й завойованими Ним, то вони мусять досягти певної точки: мають бути прислужниками добровільно та з радістю, прославляти Бога щодня, і не бути анінайменшою мірою неприборканими чи недбалими. Вони думали, що тільки тоді вони зможуть бути справжніми прислужниками, але чи це дійсно так? У той час були виявлені різні типи людей; вони демонстрували всілякі форми поведінки. Хтось скаржився, хтось поширював переконання, хтось полишав зібрання, а хтось навіть розподіляв гроші церкви. Брати й сестри плели інтриги одне проти одного. Це було дійсно велике звільнення, але одне в ньому було добрим: ніхто не відступив. Це був найсильніший момент. Завдяки цьому вони пройшли етап свідчення перед сатаною, а пізніше здобули ідентичність народу Божого й дійшли аж до сьогоднішнього дня. Божа робота виконується не так, як ти собі уявляєш; натомість, коли час сплине, робота

добіжить свого кінця, незалежно від того, якої точки ти досяг. Дехто може сказати: «Діючи так, Ти не спасаєш людей і не любиш їх, Ти – не праведний Бог». Я кажу тобі прямо: суть Моеї роботи сьогодення полягає в тому, щоб завоювати тебе й зробити тебе свідком. Твоє спасіння – це лише доповнення; те, чи можна буде тебе спасти, залежить від твого власного пошуку й не пов'язано зі Мною. Однак Я мушу завоювати тебе; не намагайся завжди водити Мене за носа: сьогодні Я працюю та спасаю тебе, а не навпаки!

Сьогодні те, що ви зрозуміли, вище, ніж те, що зрозуміла будь-яка людина, яка не стала вдосконаленою, упродовж усієї історії. Чи то ваше знання випробувань, чи то віра в Бога – усе воно вище, ніж у будь-якого віруючого в Бога. Те, що ви розумієте, – це те, що ви пізнали до того, як пройшли випробування середовищами, але ваш реальний духовний стан абсолютно несумісний із ними. Те, що ви знаєте, вище того, що ви практикуєте. Хоча ви говорите, що люди, які вірять у Бога, мають любити Бога й прагнути не до благословень, а тільки до того, щоб відповідати Божій волі, те, що проявляється у вашому житті, є далеким від цього й сильно запламоване. Більшість людей вірить у Бога заради миру та інших вигод. Якщо тобі від того немає користі, ти не віриш у Бога, і якщо ти не можеш отримати Божу благодать, ти стаєш похмурим. Як могло те, що ти сказав, бути твоїм справжнім духовним станом? Коли справа доходить до неминучих сімейних інцидентів, таких як хвороби дітей, госпіталізація близьких, неврожай і переслідування з боку членів сім'ї, навіть ці часті повсякденні проблеми для тебе непосильні. Коли таке трапляється, ти впадаєш у паніку, не знаєш, що робити, і більшість часу скаржишся на Бога. Ти скаржишся, що Божі слова обманули тебе, що Божя робота зробила з тебе посміховисько. Хіба у вас немає таких думок? Чи ти думаєш, що таке трапляється серед вас рідко? Такі події трапляються у вашому житті щоденно. Ви анінайменшою мірою не зважаєте на успіх вашої віри в Бога й на те, як відповідати Божій волі. Ваш справжній духовний стан занадто низький, навіть нижчий, ніж у курчати. Коли ваш сімейний бізнес втрачає гроші, ви скаржитеся на Бога, коли ви опиняєтеся в середовищі без Божого захисту, ви однаково скаржитеся на Бога, і ви скаржитеся навіть тоді, коли помирає одне з ваших курчат або захворює стара корова в хліві. Ти скаржишся, коли настає час одружуватися своєму синові, а в твоєї родини недостатньо коштів; ти хочеш виконати обов'язок щодо частування гостей, але не можеш собі цього дозволити, і тоді ти теж скаржишся. Ти переповнений скаргами, і часом не відвідуєш зібрання або не їси й не п'єш слова Божі через це, маючи іноді негативне налаштування протягом тривалого часу. Ніщо з того, що відбувається з тобою сьогодні, не має нічого спільного з твоїми перспективами чи долею; це однаково трапилося б, навіть якби ти не вірив у Бога, але сьогодні ти перекладаєш відповідальність за це на Бога й наполягаєш на тому, що Бог тебе вигнав. Як щодо твоєї віри в Бога? Ти насправді пожертвував своїм життям? Якби ви пройшли через ті самі випробування, що і Йов, ніхто з вас, хто

слідую за Богом сьогодні, не зміг би встояти, ви всі впали б. І між вами та Йовом існує просто-таки величезна різниця. Якби сьогодні половину вашого майна було конфісковано, ви наважилися б заперечувати існування Бога; якби у вас забрали сина або дочку, ви бігали б вулицями з криками протестів; якби твій єдиний спосіб заробити на життя зайшов у глухий кут, ти намагався б обговорити це з Богом; ти запитав би, чому Я сказав так багато слів на початку, щоб налякати тебе. Немає нічого, що ви не наважилися б зробити в такі моменти. Це показує, що ви не отримали жодного справжнього прозріння й не маєте істинного духовного стану. Отже, випробування у вас є надто великими, бо ви знаєте надто багато, але те, що ви дійсно розумієте, не становить і тисячної частки того, що вам відомо. Не зупиняйся на самому лише розумінні та знанні; тобі слід з'ясувати, скільки ти дійсно можеш втілити в життя, скільки просвітління й освічення Святого Духа було здобуто в поті чола завдяки твоїй власній тяжкій праці, і в скількох своїх практиках ти реалізував власну рішучість. Тобі слід серйозно ставитися до своїх духовного стану й практики. У своїй вірі в Бога тобі слід не намагатися просто механічно виконувати дії заради когось; те, чи зможеш ти в кінцевому підсумку здобути істину й життя, залежить від твого власного пошуку.

Практика (4)

Мир і радість, про які Я сьогодні говорю, – це не те, у що ти віриш і що ти розумієш. Свого часу ти думав, що мир і радість означають бути безперервно щасливим протягом усього дня, не мати хвороб або нещастя у своїй родині, завжди бути задоволеним у своєму серці без найменшого почуття печалі й мати невимовне почуття радості незалежно від того, наскільки значним є розвиток у твоєму житті. На додаток до цього ще було отримання надбавки до зарплати та вступ сина до університету. Маючи такі речі на думці, ти молився Богу і, бачачи таку велику Божу благодать, ти нестямно радів, твоє обличчя прикрашала широка посмішка, і ти дякував Богові безперестанку. Такі мир і радість – це не справжні мир і радість, які приходять із присутністю Святого Духа. Радше це мир і радість, які виникають внаслідок задоволення плоті. Ти маєш розуміти, який зараз період; це не період Благодаті, і це вже не той час, коли людина прагне наповнити свій шлунок хлібом. Ти можеш бути надзвичайно радим, тому що все гаразд із твоєю сім'єю, але твоє життя перебуває за крок до закінчення, і тому, якою б великою не була твоя радість, Святий Дух не з тобою. Здобути присутність Святого Духа просто: роби те, що мусиш, належним чином, добре виконуй обов'язок і функцію людини й будь спроможний озброїтися тим, що тобі необхідно, щоб компенсувати свої недоліки. Якщо ти завжди несеш тягар свого власного життя та є щасливим, тому що ти сприйняв істину або зрозумів поточну Божу роботу, це дійсно означає мати

присутність Святого Духа. Або якщо тебе часом охоплює тривога, тому що ти стикаєшся з проблемою, яку не знаєш, як подолати, або тому, що ти не розумієш істини, яка повідомляється тобі через спілкування, це доводить, що Святий Дух із тобою. Це звичайні стани життєвого досвіду. Ти мусиш розуміти різницю між наявністю та нестачею присутності Святого Духа й не мати надто спрощеного бачення цього питання.

Раніше було сказано, що мати присутність Святого Духа й мати роботу Святого Духа – це не одне й те ж. Нормальний стан присутності Святого Духа проявляється в наявності нормальних думок, нормальної розважливості й нормальної людської сутності. Характер людини залишиться таким, яким він був раніше, але всередині неї буде мир, а зовні її поведінка характеризуватиметься благопристойністю, притаманною святому. Ось якою вона буде, коли Святий Дух буде з нею. Коли хтось має присутність Святого Духа, його мислення є нормальним. Коли він голодний, він хоче їсти, коли він спраглий, він хоче пити воду. ... Такі прояви нормальної людської сутності – це не просвітління Святого Духа; це нормальне мислення людей і нормальний стан того, хто має присутність Святого Духа. Дехто помилково вважає, що ті, хто має присутність Святого Духа, не знають голоду, не відчують втоми і, здається, не думають про свою сім'ю, майже повністю відрікшись від плоті. Насправді ж, що більше Святий Дух перебуває з людьми, то більш нормальними вони є. Вони знають, що потрібно страждати й відмовлятися від того чи іншого заради Бога, повністю присвячувати себе Богові й бути Йому вірним; до того ж, вони думають про їжу та одяг. Іншими словами, вони не втратили нічого з нормальної людської сутності, якою мають володіти люди, і натомість особливо наділені розважливістю. Іноді вони читають слова Божі й розмірковують про роботу Божу; у їхніх серцях є віра, і вони готові шукати істину. Звичайно, що робота Святого Духа ґрунтується на цих підвалинах. Якщо люди позбавлені нормального мислення, то в них немає розважливості – це ненормальний стан. Коли люди мають нормальне мислення, а Святий Дух – із ними, вони, безсумнівно, володіють розважливістю нормальної людини і, отже, мають нормальний стан. Відчуючи на власному досвіді роботу Бога, час від часу люди мають роботу Святого Духа, тоді як присутність Святого Духа майже постійна. Якщо розважливість і мислення людей нормальні, і якщо їхні стани нормальні, тоді Святий Дух, безсумнівно, перебуває з ними. Коли розважливість та мислення людей ненормальні, тоді їхня людська сутність ненормальна. Якщо в тобі в цей момент відбувається робота Святого Духа, то Святий Дух, безсумнівно, також буде з тобою. Але якщо Святий Дух із тобою, із цього не випливає, що Святий Дух безумовно працює всередині тебе, бо Святий Дух працює в особливі часи. Присутність Святого Духа може лише підтримувати нормальне існування людей, але Святий Дух діє лише в певних випадках. Наприклад, якщо ти – керівник або працівник, коли ти поливаєш і забезпечуєш підтримкою церкву, Святий Дух

освітлити тебе стосовно певних слів, які є повчальними для інших і можуть вирішити деякі практичні проблеми твоїх братів і сестер; у таких випадках діє Святий Дух. Іноді, коли ти їси й п'єш слова Божі, Святий Дух освітлює тебе за допомогою певних слів, які особливо актуальні для твого власного досвіду, даючи тобі можливість отримати більше знань про власні стани; це також робота Святого Духа. Іноді, коли Я промовляю, ви слухаєте й можете оцінити свої власні стани на основі Моїх слів, а іноді ви зворушені або натхненні; усе це – робота Святого Духа. Дехто каже, що Святий Дух діє в ньому постійно. Це неможливо. Якби він сказав, що Святий Дух завжди з ним, це було б реалістично. Якби він сказав, що його мислення та розважливність завжди нормальні, це також було б реалістично й показало б, що Святий Дух перебуває з ним. Якщо він каже, що Святий Дух завжди діє всередині нього, що він освітлений Богом і зворушений Святим Духом у кожен момент і постійно здобуває нові знання, то це в жодному разі не є нормальним! Це цілковито надприродно! Без тіні сумніву, такі люди – злі духи! Навіть коли Дух Божий приходить у плоть, бувають часи, коли Він має їсти й відпочивати, не кажучи вже про людей. Ті, хто одержимий злими духами, видаються такими, що позбавлені слабкостей плоті. Вони здатні зректися всього й відмовитися від усього, вони вільні від емоцій, здатні переносити муки й не відчувають анінайменшої втоми, ніби вони вийшли за межі плоті. Хіба це не вкрай надприродно? Робота злих духів надприродна – жодна людина не змогла б досягти такого! Ті, кому не вистачає проникливості, заздять, коли бачать таких людей: вони кажуть, що ті мають таку силу у своїй вірі в Бога, мають велику віру й ніколи не виявляють жодних ознак слабкості! Насправді усе це – прояви роботи злого духа. Адже нормальні люди неминуче мають людські слабкості; це нормальний стан тих, хто має присутність Святого Духа.

Що означає бути непохитним у своєму свідченні? Дехто каже, що він просто дотримується того, що робить зараз, і не переймається тим, чи він здатен здобути життя; він не шукає життя, але й не відступає. Він визнає тільки те, що цю стадію роботи виконує Бог. Чи не є це невдачею в його свідченні? Такі люди навіть не свідчать про те, що їх було завойовано. Ті, кого було завойовано, слідуєть, незважаючи ні на що інше, і здатні шукати життя. Вони не тільки вірять у практичного Бога, але й знають, що потрібно дотримуватися всіх Божих улаштувань. Такими є ті, хто свідчить. Ті, хто не свідчить, ніколи не шукали життя й досі слідуєть абияк. Ти можеш слідувати, але це не означає, що тебе завойовано, адже ти не маєш жодного розуміння Божої роботи сьогодні. Щоб бути завойованим, необхідно виконати певні умови. Не всіх, хто слідує, було завойовано, бо у своєму серці ти нічого не розумієш про те, чому ти мусиш слідувати за Богом сьогодні, і ти не знаєш, як ти дійшов до сьогоднішнього дня та хто підтримує тебе аж до сьогодні. Практика віри в Бога деяких людей завжди безглузда й заплутана; тож слідування не обов'язково означає, що в тебе є свідчення. Що саме є істинним

свідченням? Свідчення, про яке тут іде мова, складається з двох частин: одна частина є свідченням про те, що тебе завойовано, а інша – що тебе вдосконалено (що, само собою, буде свідченням після більших випробувань і скорбот у майбутньому). Іншими словами, якщо ти зможеш бути непохитним під час скорбот і випробувань, тоді ти реалізуєш другий етап свідчення. Сьогодні вирішальне значення має перший етап свідчення: здатність бути непохитним у кожному випробуванні карою й судом. Це – свідчення про те, що тебе завойовано. Це пов'язано з тим, що зараз час завоювання. (Тобі слід знати, що зараз – час Божої роботи на землі; головна робота втіленого Бога на землі – це завоювання за допомогою суду й кари цієї групи людей на землі, які слідують за Ним.) Твоя здатність свідчити про те, що тебе завойовано, залежить не тільки від твоєї спроможності слідувати до самого кінця, але, що більш важливо, від твоєї здатності, відчувачи на власному досвіді кожен етап Божої роботи, дійти істинного розуміння Божих кари й суду, а також від того, чи ти дійсно сприймаєш усю цю роботу. Ти не зможеш прослизнути, просто слідуючи до самого кінця. Ти маєш бути здатним добровільно коритися під час кожного випадку кари й суду, мусиш бути спроможним по-справжньому розуміти кожен етап роботи, який ти переживаєш на власному досвіді, і мусиш бути здатним досягти знання Божого характеру й послуху йому. Це найвище свідчення того, що тебе завойовано, яке вимагається від тебе. Свідчення того, що тебе завойовано, у першу чергу стосується твоїх знань про втілення Бога. Вкрай важливо, що цей етап свідчення стосується втілення Бога. Не має значення, що ти робиш або говориш перед людьми цього світу або тими, хто має владу; найважливіше те, чи ти здатен коритися всім словам, що виходять із вуст Бога, і всій Його роботі. Отже, цей етап свідчення спрямований проти сатани та всіх ворогів Бога – демонів та противників, які не вірять, що Бог стане плоттю вдруге й прийде, щоб виконати ще величнішу роботу, і, крім того, не вірять у факт повернення Бога в плотть. Інакше кажучи, він спрямований проти всіх антихристів – усіх ворогів, які не вірять у втілення Бога.

Роздуми про Бога й прагнення до Бога не доводять, що тебе завоював Бог; це залежить від того, чи ти віриш, що Він є Слово, яке стало плоттю, чи ти віриш, що Слово стало плоттю, і чи ти віриш, що Дух став Словом, і що Слово явилось в плоті. Це – головне свідчення. Не має значення, як ти слідуєш, як ти повністю присвячуєш себе; важливо те, чи ти здатен виявити на основі цієї нормальної людської сутності, що Слово стало плоттю, і Дух істини реалізувався в плоті – що вся істина, шлях, і життя прийшли в плоті, Божий Дух дійсно прибув на землю, і Дух прийшов у плоті. Хоча на перший погляд це видається відмінним від зачаття Святим Духом, у цій роботі ти можеш чіткіше побачити, що Дух уже реалізувався в плоті, і, більше того, що Слово стало плоттю й Слово явилось в плоті. Ти здатен зрозуміти справжнє значення слів: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово». Більше того, ти маєш розуміти, що Слово сьогодення – це Бог, і ось, Слово стає

плоттю. Це найкраще свідчення, яке в тебе може бути. Це доводить, що ти володієш істинним знанням про Бога, який став плоттю; ти не тільки здатен знати Його, але й усвідомлюєш, що шлях, яким ти йдеш сьогодні, – це шлях життя та шлях істини. Стадія роботи, яку здійснив Ісус, лише реалізувала сутність фрази «Слово в Бога було»: істина Божа була в Бога, а Дух Божий був із плоттю й був невіддільним від тієї плоті. Тобто плоть утіленого Бога була з Духом Божим, що є ще більшим доказом того, що втілений Ісус був першим утіленням Бога. Ця стадія роботи точно відповідає внутрішньому змісту фрази «Слово стає плоттю», надає більш глибокий зміст фразі «Слово в Бога було, і Бог було Слово» і дає тобі можливість твердо вірити словам «Споконвіку було Слово». Інакше кажучи, у час творіння Бог володів словами, Його слова були з Ним і невіддільними від Нього, і в останній період Він ще чіткіше показує силу та владу Своїх слів і дає людині можливість бачити всі Його шляхи – чути всі Його слова. Такою є робота останнього періоду. Ти мусиш дійти вичерпного розуміння цих речей. Це питання стосується не знання плоті, а того, як ти розумієш плоть і Слово. Це свідчення, яке ти мусиш мати, є тим, що кожен має знати. Оскільки це робота другого втілення – і останній раз, коли Бог стає плоттю – вона остаточно довершує значення втілення, ретельно забезпечує й реалізує всю Божу роботу в плоті й завершує епоху перебування Бога в плоті. Отже, ти мусиш знати значення втілення. Не має значення, наскільки ти метушишся або наскільки добре ти виконуєш інші зовнішні справи; важливо те, чи ти здатен по-справжньому підкоритися втіленому Богові й присвятити все своє єство Богу та коритися всім словам, які виходять із Його вуст. Це те, що тобі слід робити, і чого тобі слід дотримуватися.

Останній етап свідчення – це свідчення про те, чи ти здатен стати вдосконалим, тобто, зрозумівши всі слова, сказані вустами втіленого Бога, ти починаєш володіти знанням про Бога й стаєш упевненим у Ньому, ти втілюєш у життя всі слова з вуст Бога й досягаєш умов, яких Бог вимагає від тебе – стилю Петра й віри Йова, – завдяки чому ти можеш коритися аж до смерті, повністю віддати себе Йому і, зрештою, досягти образу людини, яка відповідає стандарту, що означає образ того, кого завоював та вдосконалив Бог після того, як він зазнав Божого суду й кари. Це остаточно свідчення – це свідчення, яке мусить мати той, хто в кінцевому підсумку стане досконалим. Такими є два етапи свідчення, яке ти мусиш мати, і вони взаємопов'язані, і кожен із них конче потрібний. Але є щось, що ти мусиш знати: свідчення, яке Я вимагаю від тебе сьогодні, спрямоване не на людей цього світу й не на будь-яку окрему людину, а на те, про що Я тебе прошу. Воно оцінюється на підставі того, чи ти здатен догодити Мені, і чи ти здатен повністю відповідати стандартам Моїх вимог до кожного з вас. Це те, що вам слід розуміти.

Практика (5)

У період Благодаті Ісус промовив деякі слова й виконав одну стадію роботи. Усі вони мали певний контекст, і всі вони відповідали стану людей того часу; Ісус говорив і діяв відповідно до контексту того часу. Він також прорік кілька пророцтв. Він пророкував, що Дух істини прийде в останні дні й виконає певну стадію роботи. Тобто Він не розумів нічого, крім роботи, яку Він Сам мусив виконувати протягом того періоду; інакше кажучи, робота, принесена втіленням Богом, обмежена. Отже, Він виконує лише роботу того періоду, у якому Він перебуває, і не виконує іншу роботу, не пов'язану з Ним. У той час Ісус діяв не відповідно до почуттів або видінь, а так, як личило тому часу й контексту. Ніхто не вів і не спрямовував Його. Уся Його робота була Його власною природою – це була робота, яку мусив виконувати втілений Дух Божий і яка цілковито була роботою, розпочатою завдяки втіленню. Ісус діяв тільки відповідно до того, що Він Сам бачив і чув. Інакше кажучи, Дух діяв безпосередньо; не було потреби в тому, щоб посланці з'являлися Йому й посиляли Йому сни, або в тому, щоб якесь яскраве світло сяяло на Нього й давало Йому можливість бачити. Він працював вільно й без обмежень, оскільки Його робота не ґрунтувалася на почуттях. Інакше кажучи, коли Він працював, Він не рухався навпомацки й не робив здогадок, а з легкістю досягав успіху, працюючи та розмовляючи відповідно до Своїх власних ідей та того, що Він бачив на власні очі, надаючи негайну підтримку кожному з учнів, які слідували за Ним. У цьому полягає різниця між роботою Бога й роботою людей: коли люди працюють, вони шукають і пробираються навпомацки, завжди наслідуючи й обмірковуючи, ґрунтуючись на підвалинах, закладених іншими, щоб досягти більш глибокого входження. Божа робота – це забезпечення того, Ким Він є, і Він виконує ту роботу, яку Він Сам мусить виконувати. Він не забезпечує підтримку церкви, використовуючи знання в рамках роботи будь-якої людини. Натомість Він виконує нинішню роботу, ґрунтуючись на станах людей. Отже, виконання роботи в такий спосіб у тисячі разів вільніше, ніж робота, яку виконують люди. Людям може навіть здаватися, що Бог не дотримується Свого обов'язку й діє так, як Йому заманеться; але вся робота, яку Він виконує, нова. А втім, тобі слід знати, що робота втіленого Бога ніколи не ґрунтується на почуттях. У той час, коли Ісус завершив Свою роботу розп'яття, щойно учні, які пішли за Ісусом, досягли певної точки у своєму досвіді, вони відчували, що наближається Божий день і що вони скоро зустрінуться з Господом. Таке в них було відчуття, і для них це відчуття було надважливим. Але насправді почуття всередині людей ненадійні. Вони відчували, що, можливо, вони ось-ось досягнуть кінця шляху, або що все, що вони зробили й вистраждали, було визначено Богом. Павло також сказав, що він закінчив свій біг, що він змагався добрим змагом, і йому призначався вінок праведності. Саме так він відчував, і він написав про це в посланнях і розіслав їх церквам. Такі дії були спричинені тягарем, який він ніс

заради церков, і тому Святий Дух проігнорував їх. Коли Павло казав ті слова, у нього не було почуття ніяковості, і він не відчував жодного докору, і тому він вірив, що такі речі були абсолютно нормальними й цілком правильними, і що вони походили від Святого Духа. Але, якщо дивитися з точки зору сьогодення, ці речі взагалі не походили від Святого Духа. То були лише ілюзії людини. Люди мають всередині багато ілюзій, і Бог не звертає на них уваги й не висловлює жодних думок, коли вони виникають. Більша частина роботи Святого Духа не здійснюється через почуття людей – Святий Дух не діє в почуттях людей, за винятком важких, темних часів, що передують втіленню Бога в плоті, або періоду, у якому відсутні апостоли чи працівники. На тій стадії робота Святого Духа викликає в людей певні особливі почуття. Наприклад, коли люди не скеровані Божими словами, вони переживають невимовне почуття щастя, коли моляться; у їхніх серцях виникає почуття насолоди, і вони перебувають у мирі й спокої. Щойно люди скеровуються словами, їхній дух проясняється, у їхніх діях з'являється шлях практики, і, само собою, вони також мають почуття миру та спокою. Коли люди стикаються з небезпекою або коли Бог змушує їх припинити щось робити, у глибині душі вони відчувають занепокоєння та зніяковіння. Це цілком є почуття, дані людині Святим Духом. Однак, якщо вороже оточення породжує атмосферу страху, змушуючи людей ставати винятково стривоженими й боязкими, це нормальний прояв людської сутності, який не має стосунку до роботи Святого Духа.

Люди завжди живуть серед власних почуттів, і роблять це роками. Коли в їхніх серцях панує мир, вони діють (вважаючи, що їхня готовність – це почуття миру), а коли в їхніх серцях немає миру, вони не діють (вважаючи, що їхнє небажання чи неприязнь – це почуття тривоги). Якщо все йде благополучно, вони думають, що така воля Божа. (Насправді, це щось, що мало пройти благополучно, відповідно до природного закону всього сущого.) Коли справи йдуть недобре, вони думають, що на такі справи немає Божої волі. Коли вони стикаються із чимось, що не проходить благополучно, вони зупиняються. Такі почуття неточні, і якщо діяти на їхній підставі, це призведе до численних затримок. Наприклад, безсумнівно, виникатимуть труднощі під час утілення істини в життя та ще більші – під час виконання Божої волі. Багато позитивних аспектів буде складно реалізувати. Як кажуть, реалізації чогось хорошого зазвичай передують важкі випробування. У своєму практичному житті люди мають надто багато почуттів, через що вони постійно перебувають у розгубленості й невпевненості з багатьох приводів. Людям нічого не очевидно, доки вони не можуть зрозуміти істину. Але загалом, коли вони діють або говорять відповідно до своїх почуттів, якщо це не порушує головні принципи, Святий Дух взагалі не реагує. Це схоже на «вінок праведності», щодо якого в Павла були почуття: протягом багатьох років ніхто не вірив, що його почуття були неправильними, і сам Павло ніколи не відчував, що його почуття були помилковими. Звідки беруться почуття людей? Це, звичайно, реакції, народжені

їхнім мозком. Різні почуття виникають залежно від різних умов та різних питань. Велику частину часу люди роблять висновки за допомогою людської логіки й завдяки їй отримують набір формул, що призводить до формування багатьох людських почуттів. Самі цього не усвідомлюючи, люди доходять власних логічних висновків, і в такий спосіб почуття стають тим, на що люди покладаються у своєму житті; вони стають емоційною опорою в їхньому житті, як-от: «Вінок праведності» Павла або «зустріч із Господом у повітрі» свідка Лі. У Бога майже немає можливості втрутитися в ці почуття людини, і Він має дозволяти їм розвиватися самовільно. Сьогодні Я прямо говорив із тобою про різні аспекти істини. Якщо ти продовжуєш керуватися своїми почуттями, хіба ти не живеш і досі серед невизначеності? Ти не приймаєш слова, які були чітко викладені для тебе, і завжди покладаєшся на свої особисті почуття. Чи ти не схожий завдяки цьому на сліпого, який обмацує слона? І що ти здобудеш у кінцевому підсумку?

Уся робота, що виконується втіленням Богом сьогодні, реальна. Вона – не те, що можна відчувати або що можна собі уявити, і тим більше не те, про що можна зробити висновок; вона є лише тим, що ти зможеш зрозуміти, коли стикнешся з фактами. Іноді, навіть коли ти стикаєшся з фактом, ти досі не можеш чітко бачити; і люди не розуміють, доки Бог особисто не почне діяти, щоб внести більшу чіткість у правдиві факти щодо того, що відбувається. Свого часу в учнів, які слідували за Ісусом, було багато ілюзій. Вони вірили, що день Божий ось-ось настане, і вони скоро помруть за Господа та зможуть зустрітися з Господом Ісусом. Завдяки цьому почуттю Петро чекав аж сім років, але той день так і не настав. Вони відчували, що їхнє життя дозріло; почуття всередині них помножилися, і ці почуття стали гострішими, але вони пережили багато невдач і не змогли досягти успіху. Вони самі не знали, що відбувається. Чи могло те, що дійсно походило від Святого Духа, не здійснитися? На почуття людей не можна покладатися. Оскільки в людей є свої власні способи мислення й ідеї, вони створюють багато асоціацій, що ґрунтуються на контексті та станах у відповідний час. Зокрема, коли щось трапляється з людьми, чий спосіб мислення є здоровим, вони стають надміру збудженими й не можуть не створювати велику кількість асоціацій. Особливо це стосується «експертів», які володіють високими знаннями та теоріями й чиї асоціації стають дедалі ряснішими після багатьох років, упродовж яких вони мали справу зі світом; вони не усвідомлюють, що такі асоціації заволодівають їхніми серцями й стають їхніми надзвичайно сильними почуттями, якими вони задоволені. Коли люди хочуть щось зробити, всередині них з'являються почуття й фантазії, і вони вважають, що мають рацію. Пізніше, коли люди бачать, що ці почуття й фантазії не здійснилися, вони не можуть збагнути, що пішло не так. Можливо, вони вірять, що Бог змінив Свій план.

У всіх людей є почуття, це неминуче. У період Закону в багатьох людей теж були певні почуття, але помилок у їхніх почуттях було менше, ніж у людей

сьогодення. Це тому, що раніше люди могли узріти появу Єгови; вони могли бачити посланців, і вони бачили сні. Люди сьогодення не здатні бачити видіння або посланців, і тому помилки в їхніх почуттях примножилися. Коли люди сьогодення відчують, що щось особливо правильно, і починають втілювати це в життя, Святий Дух не дорікає їм, і вони відчують значний внутрішній мир. Уже потім, лише через причастя чи читання Божих слів вони виявляють, що помилялися. Одним із аспектів цього є те, що людям не з'являються посланці, сні – дуже рідкісне явище, і люди не бачать жодних видінь на небі. Інший аспект полягає в тому, що Святий Дух не посилює Свої докори та дисциплінування всередині людей; у них майже немає роботи Святого Духа. Отже, якщо люди не їдять і не п'ють слова Бога, не шукають істину в практичний спосіб і не розуміють шлях практики, то вони нічого не пожнуть. Принципи роботи Святого Духа такі: Він не звертає уваги на те, що не пов'язано з Його роботою; якщо щось не входить до Його сфери повноважень, Він абсолютно ніколи не втручається й не заступається, дозволяючи людям створювати будь-які проблеми, які вони забажають. Ти можеш діяти так, як хочеш, але настане день, коли ти впадеш у паніку й розгубишся. Бог цілеспрямовано діє тільки в Своїй власній плоті, ніколи не втручаючись у роботу людини. Натомість Він обходить світ людей стороною й робить ту роботу, яку Він мусить робити. Тобі не дорікнуть, якщо ти зробиш щось не так сьогодні, і тебе не нагородять, якщо ти зробиш якесь добро завтра. Це людські справи, і вони не мають анінайменшого стосунку до роботи Святого Духа; це взагалі не входить у сферу Моеї роботи.

Коли Петро працював, він говорив багато слів і виконував багато роботи. Чи можливо, щоб нічого з того не походило від людських ідей? Неможливо, щоб усе це повністю походило від Святого Духа. Петро був усього лише творінням Божим, він був послідовником; він був Петром, а не Ісусом, і їхні сутності не були однаковими. Хоча Петро був посланий Святим Духом, не все, що він робив, походило від Святого Духа, бо, врешті-решт, він був людиною. Павло також промовив багато слів і написав чималу кількість послань церквам, деякі з яких увійшли до Біблії. Святий Дух не висловлював жодних думок, бо це був час, коли Святий Дух використовував Павла. Він здобув певні досвід та знання, записав їх і передав своїм братам і сестрам у Господі. Ісус ніяк на це не прореагував. Чому Святий Дух не зупинив його в той час? Тому що є деякі домішки, які виникають через нормальний спосіб мислення людей; цього не уникнути. Окрім того, його дії не доходили до того, щоб бути втручанням або перешкодою. Коли є така робота людської сутності, людям легше це прийняти. За умови, що домішки нормального способу мислення людини нічому не заважають, вони вважаються нормальними. Інакше кажучи, усі люди з нормальним способом мислення здатні мислити в такий спосіб. Коли люди живуть у плоті, у них є свій власний спосіб мислення, але немає жодного способу позбутися його. Однак після того, як ти протягом деякого часу

відчуватимеш на собі Божу роботу й зрозумієш деякі істини, таких способів мислення стане менше. Коли люди більше всього переживуть на власному досвіді, вони зможуть чітко бачити і, отже, менше чомусь заважати. Інакше кажучи, коли уява й логічні умовиводи людей будуть спростовані, у них буде менше ненормальних почуттів. У всіх тих, хто живе в плоті, є свій власний спосіб мислення, але, зрештою, Бог працюватиме над ними до такої міри, що їхній спосіб мислення не зможе їх турбувати; вони більше не покладатимуться на почуття у своєму житті, їхній фактичний духовний стан покращиться, і вони будуть здатні жити згідно з Божими словами в рамках реальності й більше не робитимуть невизначених або пустих вчинків; і тоді вони не робитимуть того, що створює перешкоди. Отже, їхніх ілюзій більше не буде, і з того часу їхні дії відповідатимуть їхньому дійсному духовному стану.

Внутрішня правда роботи завоювання (1)

Людство, так докорінно розбещене сатаною, не знає, що є Бог, і перестало поклонятися Богові. На початку, коли були створені Адам і Єва, слава і свідчення Єгови завжди повсякчас були присутні. Але після розбещення людина втратила славу і свідчення, адже всі збунтувалися проти Бога і взагалі перестали Його шанувати. Сьогоднішня робота завоювання полягає в тому, щоб відновити все свідчення та всю славу, і щоб усі люди поклонялися Богові, аби було свідчення поміж сотворених; ось робота, яку належить виконати на цьому етапі. Як саме має бути завойоване людство? За допомогою роботи слів на цьому етапі, щоб повністю переконати людину; за допомогою розголошення, суду, кари та безжального прокляття, щоб остаточно переконати її; розкриваючи бунтарство людини й судячи її опір, аби вона могла дізнатися про несправедливість і скверну людства, і таким чином використати ці речі як тло для праведного Божого характеру. Переважно за допомогою саме цих слів людина завойовується та цілковито переконується. Слова – це засіб для остаточного завоювання людства, і всі, хто приймає Боже завоювання, мусять прийняти побиття та суд Його слів. Процес мовлення сьогодні – це саме процес завоювання. І як же люди повинні співпрацювати? Знаючи, як їсти й пити ці слова, та досягаючи їх розуміння. Що ж до того, як завойовуються люди, то це не те, що вони можуть зробити самі по собі. Усе, що ти можеш зробити за допомогою їди та пиття цих слів, – це усвідомити свою розбещеність і скверну, своє бунтарство й свою несправедливість, – і впасти ниць перед Богом. Якщо, збагнувши Божу волю, ти зможеш втілити її в життя, і якщо ти матимеш видіння і зможеш повністю скоритися цим словам і не робити жодного вибору самостійно, тоді ти будеш завойований – і це стане результатом цих слів. Чому людство втратило свідчення? Тому що ніхто не має віри в Бога, тому що Богові немає місця в

людських серцях. Завоювання людства – це відновлення віри людства. Люди завжди хочуть поринути з головою в мирське життя, вони плекають забагато надій, хочуть забагато для свого майбутнього й мають забагато екстравагантних вимог. Вони завжди думають про плоть, будують плани для плоті й не виявляють жодного інтересу до пошуку шляху віри в Бога. Їхні серця були вкрадені сатаною, вони втратили благоговіння перед Богом і вони зациклені на сатані. Але людина була створена Богом. Отже, людина втратила свідчення, тобто вона втратила славу Божу. Мета завоювання людства – повернути славу людського благоговіння перед Богом. Це можна сформулювати так: є чимало людей, які не прагнуть життя; навіть якщо є ті, хто прагне життя, їх лише лічені одиниці. Люди стурбовані своїм майбутнім і зовсім не приділяють уваги життю. Деякі повстають проти Бога й чинять Йому опір, засуджують Його за Його спиною й не сповідують істину. До пори на цих людей не звертають уваги; поки що з цими синами непокори нічого не вчиняють, але в майбутньому ти житимеш у темряві, плачучи і скрегочучи зубами. Ти не відчуваєш цінності світла, коли живеш у ньому, але ти зрозумієш цю цінність, коли житимеш у темряві ночі, і тоді ти пошкодуєш. Зараз ти добре відчуваєшся, але прийде день, коли ти пошкодуєш. Коли цей день настане, і темрява опуститься, і світла більше не буде, буде запізно жалкувати. Саме тому, що ти досі не розумієш роботи сьогоднішнього дня, ти не цінуєш час, який маєш зараз. Щойно розпочнеться робота всього всесвіту, тобто коли виповниться все, про що Я говорю сьогодні, багато людей схопиться за голову й заплаче гіркими сльозами. І роблячи так, хіба вони не поринуть у пітьму, сповнену плачу і скреготу зубів? Усі, хто воістину прагне життя й вдосконалюється, можуть бути використані, тоді як усі сини непокори, які не годяться для використання, впадуть у пітьму. Вони будуть позбавлені роботи Святого Духа й не зможуть нічого зрозуміти. Так вони здригатимуться в риданнях, занурені в покарання. Якщо ти добре підготовлений до цієї фази роботи, і ти зріс у своєму житті, тоді ти придатний для використання. Якщо ж ти погано підготовлений, то навіть якщо тебе заличуть до наступного етапу роботи, ти будеш непридатним для використання, – у цей момент у тебе не буде іншого шансу, навіть якщо ти захочеш підготуватися. Бог уже відійде; куди б ти міг піти, щоб знайти таку можливість, яка зараз перед тобою? Куди б ти міг піти, щоб отримати вправу, особисто надану Богом? На той час Бог уже не буде особисто говорити чи подавати Свій голос; усе, що ти зможеш зробити, це читати те, що говориться сьогодні, – як тоді зможе розуміння даватися легко? Як може життя в майбутньому бути кращим, ніж сьогодні? У той момент чи не страждатимеш ти, помираючи заживо, плачучи і скрегочучи зубами? Благословення даруються тобі зараз, але ти не знаєш, як ними користуватися; ти живеш у благословенні, але не здаєш собі з цього справи. Це доводить, що ти приречений на страждання! Сьогодні деякі люди опираються, деякі бунтують, деякі роблять те чи інше, а Я просто не звертаю на це уваги, – але не думайте, що Я не знаю, що ви замишляєте.

Невже я не розумію вашої сутності? Навіщо продовжуєте протистояти Мені? Хіба ти не віриш у Бога, щоб прагнути життя й благословень заради тебе самого? Хіба не заради самого себе ти маєш віру? Зараз Я виконую роботу завоювання тільки говорячи, і щойно ця робота завоювання завершиться, твій кінець буде очевидним. Чи Я маю сказати тобі про це прямо?

Сьогоднішня робота завоювання покликана зробити очевидним те, яким буде кінець людини. Чому кажуть, що сьогоднішня кара й суд – це суд перед великим білим престолом останніх днів? Невже ти цього не бачиш? Чому робота завоювання є завершальним етапом? Хіба не саме для того, щоб проявити, який кінець чекає на кожен клас людей? Хіба не для того, щоб дозволити кожному під час роботи завоювання, кари та суду показати свою справжню сутність, а потім згодом бути класифікованим відповідно до свого виду? Замість того, щоб говорити, що це завоювання людства, можливо, краще було б сказати, що це демонстрація того, який кінець чекатиме на кожен клас людей. Йдеться про суд над людськими гріхами, а потім про розкриття різних класів людей, таким чином вирішуючи, чи є вони злими чи праведними. Після роботи завоювання приходить робота винагородження добра та покарання зла. Люди, які цілковито слухаються, – тобто повністю завойовані, – будуть поміщені на наступний етап поширення Божої роботи по всьому всесвіту; нескорені будуть поміщені в темряву й зустрінуть нещастя. Таким чином, люди будуть розподілені за своїм видом: лиходії будуть об'єднані зі злом, щоб ніколи більше не бачити сонячного світла, а праведники об'єднуються з добром, щоб отримати світло й вічно жити у світлі. Кінець усього суцього близький; кінець людини був чітко показаний її очам, і все суще буде розподілене за видами. Як же людям уникнути страждань, пов'язаних із тим, що кожен із них класифікується за своїм видом? Кінець кожного виду людей розкривається, коли близьиться кінець усього суцього, і це відбувається під час роботи завоювання всього всесвіту (включаючи всю роботу завоювання, починаючи з нинішньої роботи). Одкровення про кінець усього людства здійснюється перед суддівським місцем, у процесі кари та під час роботи завоювання останніх днів. Класифікація людей відповідно до виду не повертає людей до їхніх початкових класів, адже коли людина була створена у момент творіння, існував тільки один вид людей, і єдиний поділ був між чоловіком і жінкою. Не існувало багато різних видів людей. Лише після кількох тисяч років розбещення з'явилися різні класи людей: одні – під владою нечистих бісів, інші – під владою злих духів, а треті, ті, хто шукає шляху життя, – під владою Всемогутнього. Тільки таким чином серед людей поступово виникають класи, і лише так люди поділяються на класи у великій людській родині. У всіх людей з'являються різні «батьки»; не буває так, щоб усі цілковито перебували під владою Всемогутнього, адже людина надто бунтівна. Праведний суд розкриває справжню сутність кожного типу людей, не залишаючи нічого прихованим. На світлі кожен показує своє

справжнє обличчя. На даний момент людина вже не та, якою вона була від початку, первісна подоба її предків давно зникла, тому що незліченні нащадки Адама та Єви віддавна були захоплені сатаною, щоб ніколи більше не знати небесного сонця, а також тому, що люди були наповнені найрізноманітнішою отрутою сатани. Отже, люди мають свої відповідні місця призначення. Що більше, саме з огляду на свої відмінні отрути вони класифікуються за видом, тобто вони сортуються за ступенем їхнього завоювання на сьогодні. Людський кінець не є чимось наперед визначеним із моменту створення світу. Це тому, що на початку був лише один клас, який мав загальну назву «людство», і спочатку людина не була розбещена сатаною, і всі люди жили в Божому світлі, і їх не осягала пільма. Але після того, як людина була розбещена сатаною, всі типи і види людей поширилися по всій землі, – всі типи та види людей, які походили із сім'ї під загальною назвою «людство», що складалася з чоловіків і жінок. Усі вони під проводом своїх предків відступили від своїх найдавніших предків – людства, яке складалося з чоловіка й жінки (тобто від Адама та Єви на початку, їхніх найдавніших предків). На той час ізраїльтяни були єдиними людьми, чийм життям на землі керував Єгова. Різноманітні типи людей, які вийшли зі всього Ізраїлю (тобто з первісного сімейного клану), потім втратили провід Єгови. Ці перші люди, абсолютно необізнані в питаннях людського світу, згодом разом зі своїми предками стали жити на територіях, на які вони претендували, що триває й донині. Таким чином, вони залишаються в невіданні про те, як вони відступили від Єгови і як вони розбещувались до сьогодні всілякими нечистими бісами та злими духами. Ті, кого докорінно розбещували та отруювали аж до сьогодні, – ті, кого зрештою неможливо врятувати, – не матимуть іншого вибору, окрім як піти зі своїми предками, нечистими бісами, які розбестили їх. Ті ж, хто зрештою може бути спасений, вирушать у відповідне місце призначення людства, тобто до кінця, призначеного для спасених та завойованих. Буде зроблено все можливе, щоб спасти всіх тих, кого можна спасти, – але для людей байдужих і невиліковних єдиним вибором буде прослідувати за своїми предками в бездонну яму кари. Не думай, що твій кінець був визначений наперед від самого початку й лише зараз став відомим. Якщо ти так гадаєш, то невже ти забув, що під час первісного створення людства не було створено окремого сатанинського класу? Хіба ти забув, що було створено лише одне людство, яке складалося з Адама та Єви (тобто були створені лише чоловік і жінка)? Якби ти був нащадком сатани від самого початку, чи не означало б це, що, коли Єгова створив людину, Він включив сатанинську групу у Своє творіння? Хіба міг Він зробити щось подібне? Він створив людину заради Свого свідчення; Він створив людину заради Своєї слави. Навіщо б Він зумисно створював клас нащадків сатани, аби ті свідомо протистояли Йому? Як міг Єгова зробити таке? Якби Він зробив це, хто сказав би, що Він – праведний Бог? Коли Я зараз кажу, що дехто з вас зрештою підуть із сатаною, це не означає, що ти був із сатаною від самого початку; радше це означає, що ти занепав так низько,

що навіть якщо Бог намагався спасти тебе, ти однаково не зміг здобути це спасіння. Немає іншого вибору, окрім як зарахувати тебе до сатани. Це так лише тому, що тебе неможливо спасти, а не тому, що Бог несправедливий до тебе й навмисно визначив твою долю як втілення сатани, а потім зараховує тебе до сатани й зумисно хоче, щоб ти страждав. Це не є внутрішньою правдою роботи завоювання. Якщо ти в таке віриш, тоді твоє розуміння є дуже однобічним! Завершальний етап завоювання покликаний спасти людей, а також розкрити кінець кожного. Він призначений викрити людське виродження за допомогою суду, тим самим спонукаючи людей покаятись, повстати і прагнути життя та правильного шляху людського життя. Він покликаний пробудити серця заціпенілих і тупих людей і показати, за допомогою суду, їхнє внутрішнє бунтарство. Однак якщо люди все ще не здатні покаятись, все ще не можуть прямувати правильним шляхом людського життя й не можуть позбутися цих розбещень, тоді їх неможливо спасти, і їх пожере сатана. Такою є значущість Божого завоювання: спасти людей, а також показати їхній кінець. Добрий кінець, поганий кінець – усі вони розкриваються роботою завоювання. Чи будуть люди спасенні чи прокляті – усе це розкривається під час роботи завоювання.

Останні дні – це час, коли все суще буде прокласифіковане за видами через завоювання. Завоювання – це робота останніх днів; іншими словами, засудження гріхів кожної людини – це робота останніх днів. В іншому разі, як можна було б класифікувати людей? Робота класифікації, що проводиться серед вас, є початком такої роботи у всьому всесвіті. Після цього всі ці землі та всі народи також будуть піддані роботі завоювання. Це означає, що кожна людина у творенні буде класифікована за видом і постане перед суддівським місцем, щоб бути судженою. Жодна людина й жодна річ не зможуть уникнути страждання цієї кари та суду, як і жодна людина чи річ не уникнуть класифікації за видом; кожна людина буде класифікована, адже наближається кінець усього сущого, і все небо і земля досягли свого завершення. Як могла б людина уникнути останніх днів людського існування? А отже, як довго ще можуть тривати ваші акти непослуху? Хіба ви не бачите, що ваші останні дні неминучі? Як можуть ті, хто шанує Бога й прагне Його явлення, не побачити день явлення Божої праведності? Як можуть вони не отримати остаточної нагороди за доброту? Ти той, хто творить добро, чи той, хто чинить зло? Ти той, хто приймає праведний суд і потім підкоряється, чи ти той, хто приймає праведний суд і потім проклинається? Ти живеш перед місцем суду у світлі, чи ти живеш в аду серед темряви? Хіба не ти сам знаєш найчіткіше, чи буде твій кінець нагородою, а чи покаранням? Хіба ти не той, хто знає найчіткіше й розуміє найглибше, що Бог є праведним? Тож якими є твоя поведінка і твоє серце? Коли Я завойовую тебе сьогодні, чи справді потрібно, щоб Я роз'яснив, чи є твоя поведінка доброю чи злою? Як багато ти віддав заради Мене? Наскільки глибоко ти Мені поклоняєшся? Невже ти сам не знаєш найкраще, як ти зі Мною поводишся?

Ти краще за будь-кого повинен знати, який кінець на тебе зрештою чекає! Істинно кажу тобі: Я лише створив людство, і Я створив тебе, але Я не віддавав вас сатані; як Я й не примушував вас зумисно бунтувати проти Мене або опиратися Мені й через це бути покараними Мною. Чи не в тому причина всіх цих лих і нещасть, що серця ваші надто черстві, а ваша поведінка – надто ганебна? Тож хіба кінець, який на вас чекає, не визначений вами самими? Хіба ви не знаєте краще за будь-кого іншого у своїх серцях, як ви закінчите? Я завойовую людей, щоб викрити їх, і тим краще принести тобі спасіння. Це не для того, щоб змусити тебе чинити зло, і не для того, щоб навмисно змусити тебе йти в пекло знищення. Коли прийде час, усі твої безмірні страждання, твій плач і скрегіт зубів – хіба всі вони не будуть наслідком твоїх гріхів? Отже, хіба не твоя власна доброта або твоє власне зло є найкращим судом для тебе? Хіба не це є найкращим доказом того, яким буде твій кінець?

Сьогодні Я працюю серед обраного Богом народу в Китаї, щоб розкрити всі його бунтівничі характери та викрити всю його потворність, і це забезпечує контекст для того, щоб сказати все, що Мені потрібно сказати. Згодом, коли Я виконуватиму наступний етап роботи із завоювання всього всесвіту, Я використовуватиму Свій суд над вами, щоб судити несправедність кожного у всьому всесвіті, адже ви, люди, є представниками усього бунтівничого в людстві. Ті, хто не може піднятися, стануть просто тлом та предметами для служіння, тоді як ті, хто може піднятися, будуть використані. Чому Я кажу, що ті, хто не зможе піднятися, слугуватимуть лише тлом? Це тому, що всі Мої теперішні слова й робота спрямовані проти вашого походження, а також тому, що ви стали представниками і взірцем бунтарства з-поміж усього людства. Пізніше Я перенесу ці слова, які завойовують вас, у чужі країни й використаю їх для завоювання тамтешніх людей, однак ти їх не здобудеш. Хіба це не зробить тебе тлом? Зіпсуті характери всього людства, бунтівничі вчинки людей та потворні образи й обличчя людей – усе це закарбовано сьогодні в словах, які використовуються для вашого завоювання. Потім я використовуватиму ці слова, щоб завоювати людей усіх націй і конфесій, тому що ви є архетипом, прецедентом. Однак Я не збирався зумисне покинути вас; якщо ти не досягнеш успіху у своєму пошуку, а отже, виявишся невиліковним, то хіба ти не станеш просто предметом для служіння і тлом? Якось Я сказав, що Моя мудрість здійснюється на основі планів сатани. Чому Я таке сказав? Хіба це не правда, яка стоїть за тим, що Я кажу й роблю просто зараз? Якщо ти не можеш піднятися, якщо ти не вдосконалюєшся, а натомість зазнаєш покарання, хіба ти не став би тлом? Можливо, ти свого часу багато страждав, але ти досі нічого не розумієш; ти неосвічений у всьому, що стосується життя. Незважаючи на те, що ти був покараний і засуджений, ти анітрохи не змінився, і в глибині душі ти не здобув життя. Коли настане час перевірити твою роботу, ти зазнаєш випробування, запеклого, як вогонь, і ще більшого страждання. Цей вогонь перетворить усе твоє єство на попіл. Як той, хто

не має життя, той, хто не має ані унції чистого золота всередині, хто досі застряг у старому розбещеному характері, і той, хто не може навіть добре виконати роботу тла, як ти можеш бути не вигнаним? Чи може людина, яка вартує менше гроша і не володіє життям, бути хоч чимось корисною для роботи завоювання? Коли прийде цей час, ваші дні будуть тяжчими за дні Ноя та Содома! Тоді твої молитви тобі не допоможуть. Як ти можеш повернутися пізніше й почати каятися заново, коли роботу спасіння уже завершено? Щойно всю роботу спасіння буде виконано, її більше не буде; те, що буде, – це початок роботи покарання злих. Ти опираєшся, ти бунтуєш і робиш речі, що, як ти знаєш, є злими. Хіба ти не мішень для суворого покарання? Я роз'яснюю це тобі сьогодні. Якщо ти обираєш не слухати, то, коли пізніше тебе спіткає лихо, хіба не буде запізно, якщо ти лише тоді почнеш шкодувати й почнеш вірити? Я даю тобі шанс покаятися сьогодні, але ти не бажаєш цього робити. Як довго ти хочеш чекати? До дня кари? Сьогодні Я не пригадую твоїх минулих переступів; Я прощаю тебе знову і знову, відвертаючись від твоєї негативної сторони, щоб дивитися тільки на твою позитивну сторону, тому що всі Мої теперішні слова й робота покликані спасти тебе, і Я не маю щодо тебе жодного злого наміру. Але ти відмовляєшся ввійти; ти не можеш відрізнити добре від поганого і не знаєш, як цінувати доброту. Хіба такі люди просто не чекають приходу покарання та праведної відплати?

Коли Мойсей ударив по скелі, і потекла вода, дарована Єговою, це було через його віру. Коли Давид грав на лірі на хвалу Мені, Єгови, – із серцем, сповненим радості, – це було через його віру. Коли Йов утратив свою худобу, якою повнилися гори, і незліченні скупчення багатств, а його тіло вкрилося злими гнояками, це було через його віру. Коли він зміг почути голос Мене, Єгови, і побачити славу Мене, Єгови, це було через його віру. Те, що Петро міг слідувати за Ісусом Христом, було зумовлено його вірою. Те, що він зміг бути прибитим до хреста заради Мене та дати славетне свідчення, також було зумовлено його вірою. Коли Іван побачив славетний образ Сина Людського, це було зумовлено його вірою. Коли він бачив видіння останніх днів, це було тим паче зумовлено його вірою. Причина, з якої так звані натовпи язичницьких народів отримали Моє одкровення та дізналися, що Я повернувся в плоті, щоб виконувати Свою роботу серед людей, також полягає в їхній вірі. Усі ті, хто вражений Моїми суворими словами, але все ж отримав від них розраду й був урятований, – хіба це сталося з ними не через їхню віру? Люди отримали так багато завдяки своїй вірі, і це не завжди благословення. Вони можуть не отримати того щастя й радості, які відчував Давид, або не мати води, дарованої Єговою, як Мойсей. Наприклад, Йов був благословенний Єговою за свою віру, але він також зазнав лиха. Незалежно від того, благословенний ти чи страждаєш від лиха, і те, й інше – благословенні події. Без віри ти не зміг би отримати цю роботу завоювання, а тим більше побачити справи Єгови, явлені сьогодні перед твоїми очима. Ти не зміг би побачити, тим більше ти не зміг би отримати. Ці біди, ці

нещастя та всі суди, – якби вони не спіткали тебе, чи зміг би ти сьогодні побачити діяння Єгови? Сьогодні саме віра дозволяє тобі бути завойованим, і саме завоювання тебе дозволяє тобі вірити в кожен вчинок Єгови. Тільки завдяки вірі ти отримуєш таку кару та суд. Завдяки цій карі й суду ти завойовуєшся та вдосконалюєшся. Без таких кари та суду, які ти отримуєш сьогодні, твоя віра була б марною, тому що ти б не знав Бога; хоч би як сильно ти вірив у Нього, твоя віра залишалася б лише порожнім вираженням, без підґрунтя в реальності. Тільки після того, як ти отримаєш цю роботу завоювання, роботу, яка робить тебе цілковито слухняним, твоя віра стане істинною та надійною, і твоє серце обернеться до Бога. Навіть якщо ти зазнаєш великого суду й прокляття через це слово, «віра», ти, тим не менш, маєш істинну віру та отримуєш найсправжнішу, найреальнішу й найдорожчу річ. Це тому, що тільки в процесі суду ти бачиш кінцеве місце призначення Божих створінь; саме в цьому суді ти бачиш, що Творця потрібно любити; тільки в цій роботі завоювання ти бачиш руку Божу; саме в цьому завоюванні ти нарешті повністю розумієш людське життя; саме в цьому завоюванні ти здобуваєш правильний шлях людського життя й починаєш розуміти справжнє значення слова «людина»; тільки в цьому завоюванні ти бачиш праведний характер Всемогутнього і Його прекрасний, славний лик; саме в цій роботі завоювання ти дізнаєшся про походження людини й розумієш усю «безсмертну історію» людства; саме в цьому завоюванні ти приходиш до осмислення предків людства й витоків розбещеності людства; саме в цьому завоюванні ти отримуєш радість і втіху, а також нескінченні покарання, дисципліну та слова докору від Творця до створеного Ним людства; саме в цій роботі завоювання ти отримуєш благословення, а також нещастя, що належать людині... Хіба все це не через твою невелику часточку віри? І хіба твоя віра не зросла після того, як ти здобув ці речі? Хіба ти не здобув надзвичайно багато? Ти не тільки чув Боже слово й бачив Божу мудрість, а й особисто пережив кожен етап Його роботи. Можливо, ти скажеш, що якби ти не мав віри, то ти й не поніс би такої кари або не зазнав би такого суду. Але ти повинен знати, що без віри ти не тільки не зміг би отримати таку кару або таку турботу від Всемогутнього, а й назавжди втратив би можливість зустрітися з Творцем. Ти ніколи б не дізнався про походження людства й ніколи не досягнув би значущості людського життя. Навіть якби твоє тіло померло, а душа відлетіла, ти однаково не зрозумів би всіх діянь Творця, тим більше ти не знав би, що Творець виконав таку велику роботу на землі після того, як Він створив людство. Чи готовий ти, як член цього створеного Ним людства, отак у невігластві впасти в темряву й понести вічне покарання? Якщо ти відокремлюєш себе від сьогоднішньої кари та суду, то що чекає на тебе? Чи гадаєш ти, що, відокремившись від теперішнього суду, ти зможеш уникнути цього важкого життя? Хіба не правда, що, якщо ти залишиш «це місце», то на тебе чекають болісні тортури або жорстокі знущання диявола? Можливо, на тебе чекають нестерпні дні та ночі? Чи ти думаєш, що тільки

тому, що ти уникнув цього суду сьогодні, ти зможеш довіку ухилятися від цих майбутніх тортур? Що чекає на тебе в майбутньому? Чи справді це може бути Шанґрі-Ла, на яку ти сподіваєшся? Чи думаєш ти, що зможеш уникнути цієї майбутньої вічної кари, просто тікаючи від реальності, як ти це робиш зараз? Після сьогоднішнього чи зможеш ти колись знову знайти таку можливість і таке благословення? Чи зможеш ти знайти їх, коли тебе спіткає лихо? Чи зможеш ти знайти їх, коли все людство увійде до спокою? Твоє теперішнє щасливе життя і твоя маленька гармонійна сім'я – чи зможуть вони замінити тобі твоє майбутнє вічне місце призначення? Якщо ти маєш істинну віру, і якщо ти чимало здобуваєш завдяки своїй вірі, тоді все це – те, що ти, створена істота, повинен здобути, а також те, що ти повинен був мати від самого початку. Немає нічого кориснішого для твоєї віри та життя, ніж таке завоювання.

Сьогодні тобі потрібно зрозуміти, чого Бог вимагає від тих, кого завоюють, яке Його ставлення до тих, кого вдосконалюють, і у що ти повинен у даний момент увійти. Деякі речі тобі потрібно лише трошки розуміти. Тобі не потрібно ретельно вивчати деякі таємничі слова; вони не дуже допомагають у житті і потребують лише побіжного погляду. Ти можеш читати таємниці, такі як таємниця Адама та Єви: чим Адам і Єва займалися в ті часи, і яку роботу Бог хоче виконати сьогодні. Ти повинен зрозуміти, що, завоюючи та вдосконалюючи людину, Бог хоче повернути людину до того, якими були Адам і Єва. У твоєму серці ти повинен мати гарне уявлення про рівень досконалості, який необхідно здобути, щоб відповідати Божим стандартам, і тоді ти мусиш прагнути його досягти. Це стосується твоєї практики, і це те, що ти повинен зрозуміти. Тобі достатньо прагнути увійти відповідно до Божих слів про ці питання. Коли ти читаєш, що «Людству знадобилися десятки тисяч років історії, щоб прийти туди, де воно сьогодні», тобі стає цікаво, і тому ти намагаєшся знайти відповідь разом із братами та сестрами. «Бог каже, що розвиток людства триває шість тисяч років, чи не так? До чого ж тут десятки тисяч років?» Яка користь від спроб знайти відповідь на це запитання? Чи працює Сам Бог десятки тисяч років чи то сотні мільйонів років, – чи справді Йому потрібно, аби ти про це знав? Це не те, про що тобі, як створеній істоті, потрібно знати. Просто дозволь собі на мить уявити подібну розмову й не намагайся зрозуміти її так, наче це було видіння. Ти повинен бути свідомим того, у що ти сьогодні повинен увійти і що зрозуміти, а потім тобі слід міцно за це вхопитися. Тільки тоді ти будеш завойований. Після прочитання викладеного вище у тебе має виникнути нормальна реакція: Бог згоряє від занепокоєння, Він хоче завоювати нас і здобути славу і свідчення, тож як нам із Ним співпрацювати? Що ми повинні робити, щоб бути повністю завойованими Ним і стати Його свідченням? Що ми повинні робити, щоб дати можливість Богу здобути славу? Що ми повинні робити, щоб дозволити собі жити під Божим пануванням, а не під пануванням сатани? Ось про що повинні думати люди. Кожен із вас повинен чітко усвідомлювати значущість Божого завоювання. Це ваша відповідальність.

Тільки після набуття цієї ясності ви матимете входження, ви знатимете цей етап роботи і станете повністю слухняними. В іншому разі ви не досягнете справжнього послуху.

Чому ти не бажаєш бути тлом?

Ті, кого завойовано, – це тло, і тільки після вдосконалення ці люди стають зразками та взірцями роботи останніх днів. Поки вони не стали довершеними, вони являють собою тло, інструменти, а також знаряддя для служіння. Ті, хто був повністю завойований Богом, є кристалізацією Його роботи управління, а також зразками та взірцями. Ці слова, які Я використав для опису таких людей, можуть бути нічим не примітними, однак вони розкривають багато цікавих історій. Ви, маловірні, завжди будете сперечатися через непримітне звання, аж до почервоніння обличчя, і внаслідок цього іноді навіть псуються стосунки. Хоча це лише незначне звання, у вашому мисленні та у вашій вірі це не тільки набагато більше, ніж недоречне звання, але й важливе питання, що стосується вашої долі. Тому ті, хто не має розсудливості, часто зазнають великих втрат через таку дрібну річ, як ця: це той випадок, коли ти в погоні за малим втрачаєш велике. Просто через якесь неважливе звання ви втечете й ніколи не повернетесь. Це тому, що ви вважаєте життя неважливим і надаєте занадто великого значення іменам, якими вас називають. Отже, у вашому духовному житті й навіть у вашому практичному житті Ви часто створюєте багато заплутаних і дивних історій через свої уявлення про статус. Можливо, ви цього не визнаєте, але Я скажу вам, що такі люди насправді існують у реальному житті, хоча вас ще не було викрито окремо. Подібне траплялося в житті кожного з вас. Якщо ви не вірите в це, просто подивіться на подану нижче оповідь із життя сестри (або брата). Цілком можливо, що ця людина – це взагалі-то ти, або, можливо, це хтось, із ким ти знайомий у своєму житті. Якщо Я не помиляюся, ця оповідь описує досвід, який у тебе був. Цей опис абсолютно повний; жодна думка чи ідея не залишена без уваги, усі вони повністю записані в цій історії. Якщо ви не ймете їй віри, просто спершу прочитайте її.

Це один короткий опис досвіду від «духовної людини».

Вона відчула занепокоєння, коли побачила, що багато вчинків братів і сестер у церкві не відповідають Божій волі, тому вона почала картати їх, кажучи: «Ви – жалюгідні істоти! Невже у вас зовсім немає совісті? Чому ви насправді робите безсовісні вчинки? Чому ви не шукаєте істину замість того, щоб робити все, що вам заманеться? ... І я кажу все це вам, і водночас сама ж себе ненавиджу. Я бачу, що Бог палає від нетерпіння, і я відчуваю вогонь всередині себе. Я дійсно готова повною мірою виконувати роботу, яку Бог довірив мені, і я дійсно хочу відбувати службу для вас. Просто зараз я така слабка. Бог витратив на нас стільки часу й

сказав стільки слів, але ми й досі не змінилися. У глибині душі я завжди відчуваю, що так багато чим завдячую Богу...» (Вона почала плакати, будучи неспроможною продовжувати говорити.) Потім вона почала молитися: «О Боже! Я благаю Тебе дати мені сили й рухати мною більше, ніж коли-небудь до цього, і нехай Твій Дух діє в мені. Я готова співпрацювати з Тобою. Аби тільки Ти зрештою здобув славу, я готова прямо зараз віддати всю себе Тобі, навіть якщо це означає, що я мушу віддати своє життя. Ми хочемо піднести велику хвалу, щоб наші брати й сестри могли співати й танцювати від радості, вихваляючи Твоє святе ім'я, прославляючи Тебе, виявляючи Тебе, щоб підтвердити, що Твоя робота істинна, і всіляко Тобі допомагати з тягарем, який Ти несеш...». Вона щиро молилася так, і Святий Дух справді поклав на неї тягар. У цей час вона була надзвичайно обтяжена й цілий день провела, читаючи, пишучи та слухаючи. Вона була зайнята настільки, наскільки це було можливо. Її духовний стан був відмінним, і в глибині душі вона завжди була енергійною й обтяженою. Час від часу вона слабшала й заходила в глухий кут, але незабаром поверталася до свого нормального стану. Після певного періоду часу, проведеного в такий спосіб, її прогрес був швидким, вона змогла здобути деяке розуміння багатьох Божих слів, а також швидко вивчила гімни – загалом, її духовний стан був відмінним. Коли вона побачила, що багато що в церкві не відповідає Божій волі, то занепокоїлася й дорікнула своїм братам і сестрам, сказавши: «Чи це відданість вашому обов'язку? Чому ви не можете заплатити навіть таку незначну ціну? Якщо ви не хочете цього робити, то я це зроблю...».

Коли вона мала тягар, то чим більше працював Святий Дух, тим сильнішою вона відчувала себе у своїй вірі. Іноді вона стикалася з деякими труднощами й ставала негативно налаштованою, але їй вдавалося їх подолати. Тобто, коли вона відчувала на собі роботу Святого Духа, навіть коли її стан був прекрасним, вона однаково не могла уникнути певних труднощів або деякого ослаблення. Таке неминуче трапляється, але незабаром вона змогла вийти з тих станів. Коли вона переживала слабкість, вона молилася й відчувала, що її власного духовного стану дійсно недостатньо, але вона була готова співпрацювати з Богом. Що б Бог не робив, вона була готова виконувати Його волю й коритися всім Його розпорядженням. Були деякі люди, які мали певні думки та упередження щодо неї, але вона змогла поставити себе на другий план і активно спілкуватися з ними. Ось якими є стани людей, коли Святий Дух виконує Свою нормальну роботу. Через певний проміжок часу Божя робота почала змінюватися, і всі люди увійшли в інший етап роботи, на якому Бог мав до них інші вимоги. Так були промовлені нові слова, у яких виражені нові вимоги до людей: «...У Мене є тільки ненависть до вас, жодних благословень. У Мене ніколи не було думки про те, щоб благословити вас, і Я не мав думки про те, щоб зробити вас довершеними, тому що ви занадто бунтівничі. Через те, що ви підступні й хитрі, і тому, що вам не вистачає духовного рівня й у вас низький статус,

ви ніколи не були в полі Мого зору або в Моєму серці. Моя робота виконується з єдиним наміром: засудити вас; Моя рука ніколи не була далеко від вас, як і Моя кара. Я продовжував судити й проклинати вас. Оскільки ви не маєте розуміння Мене, Мій гнів завжди був на вас. Хоча Я завжди працював серед вас, вам слід знати Моє ставлення до вас. Воно не що інше, як огида, іншого ставлення чи думки немає. Я хочу лише, щоб ви діяли як тло для Моєї мудрості та Моєї величної сили. Ви – не більше ніж Моє тло, тому що Моя праведність виявляється через ваше бунтарство. Я змушую вас діяти як тло для Моєї роботи, бути придатками до Моєї роботи...». Щойно вона побачила слова «придатки» і «тло», вона почала думати: «Як мені варто слідувати в світлі цих слів? Заплативши таку ціну, я досі залишаюся тлом. Хіба тло – не просто прислужник? У минулому говорилося, що ми не будемо прислужниками, що ми будемо Божим народом, але хіба сьогодні ми й досі тут не в ролі прислужників? Хіба у прислужників немає життя? Незалежно від того, скільки страждань я перенесу, Бог не похвалить мене за це! Після того, як я перестану бути тлом, хіба це не закінчиться? ...». Що більше вона думала про це, то більш пригніченою ставала. Вона почувалася ще гірше, коли прийшла до церкви й побачила стан своїх братів і сестер: «Ви не в порядку! Я не в порядку! Я стала негативно налаштованою. Ах! Що можна вдіяти? Бог і досі не хоче нас. У виконанні такої роботи неможливо, щоб Він не зробив нас негативно налаштованими. Я не знаю, що зі мною не так. Я навіть не хочу молитися. У будь-якому разі, я зараз не в порядку, і я дійсно не можу зібрати до купи свій внутрішній порив. Я молилася багато разів, але досі не можу та не хочу продовжувати. Ось як я це бачу. Бог каже, що ми – тло, то хіба ті, хто є тлом, – не просто прислужники? Бог каже, що ми – тло, а не Його сини, і що ми також не Його народ. Ми – не Його сини, тим більше не Його перворідні сини. Ми ніщо, усього лише тло. Якщо це те, чим ми є, чи можемо ми досягти сприятливого результату? Ті, хто є тлом, не мають надії, бо в них немає життя. Якби ми були Його синами, Його народом, тоді в цьому була б надія – ми могли б стати довершеними. Чи можуть ті, хто є тлом, нести Боже життя? Чи може Бог вдихнути життя в тих, хто прислужує Йому? Ті, кого Він любить, – це ті, у кого є Його життя, і тільки ті, у кого є Його життя, є Його синами, Його народом. Хоча я негативно налаштована й слабка, я сподіваюся, що всі ви не налаштовані негативно. Я знаю, що такі регресія та негативізм не можуть відповідати Божій волі, але я не бажаю бути тлом. Я боюся бути тлом. У будь-якому разі, у мене не так багато енергії, і зараз я не можу продовжувати. Я сподіваюся, що ніхто з вас не вчинить так, як я, але зможе отримати від мене якесь натхнення. Я відчуваю, що взагалі можу й померти! Я залишу вам кілька останніх слів, перш ніж зустріну свою смерть; я сподіваюся, що ви зможете діяти як тло до кінця; можливо, у кінці Бог похвалить тло...». Коли брати й сестри побачили це, вони здивувалися: «Як вона може бути настільки негативно налаштованою? Хіба у неї не було все цілком нормально протягом кількох останніх днів? Чому вона раптом втратила весь свій

запал? Чому вона не поводиться нормально?». Вона сказала: «Не кажіть, що я не поведжуся нормально. Насправді, в своєму серці я все чітко розумію. Я знаю, що я не догодила Богу, але чи це не тому, що я не бажаю діяти як Його тло? Я не зробила нічого поганого. Можливо, одного разу Бог змінить звання “тло” на “творіння”, і не просто на творіння, а на Його творіння, яких Він використовує у важливих цілях. Хіба в цьому немає якоїсь надії? Я сподіваюся, що ви не будете негативно налаштовані або знеохочені, і зможете продовжувати слідувати за Богом і робити все можливе, щоб служити як тло. У кожному разі, я не можу продовжувати далі. Нехай мої дії не обмежують вас». Інші люди почули те й сказали: «Навіть якщо ти перестанеш слідувати за Ним, ми продовжимо слідувати, тому що Бог ніколи не ставився до нас несправедливо. Нас не стримуватиме твій негативізм».

Переживши цей досвід протягом деякого часу, вона продовжувала перебувати в стані негативного налаштування через те, що була тлом, тому Я сказав їй: «Ти не розумієш Моєї роботи. Ти не маєш розуміння внутрішньої істини, суті чи намірів Моїх слів. Ти не знаєш ані цілей Моєї роботи, ані її мудрості. Ти не маєш жодного осмислення Моєї волі. Ти тільки й знаєш, що потрібно відступати, тому, що ти є тлом; ти надто переймаєшся статусом! Яка ж ти нерозумна! Я так багато говорив тобі в минулому. Я сказав, що вдосконалю тебе; хіба ти забула? Хіба я не говорив про вдосконалення ще до того, як заговорив про тло?» – «Почекай, дай мені подумати про це. Так, саме так! Ти дійсно говорив про це ще до того, як заговорив про тло!» – «Коли Я говорив про вдосконалення, чи не казав Я, що лише після того, як людей буде завойовано, вони будуть удосконалені?» – «Так!» – «Чи були Мої слова нещирими? Хіба вони не були сказані добросовісно?» – «Так! Ти – Бог, який ніколи не говорив нічого нечесного, і ніхто не посміє цього заперечувати. Але Ти говориш у так багато різних так способів». «Хіба моя манера говорити не змінюється залежно від різних етапів роботи? Хіба те, що Я кажу, не робиться й не промовляється на основі твоїх потреб?» – «Ти працюєш відповідно до потреб людей і забезпечуєш їх тим, чого вони потребують. Це не є неправдою!» – «Тоді хіба те, що Я сказав тобі, не принесло користі? Хіба Мої карі не були здійснені заради тебе?» – «Як Ти можеш досі казати, що це заради мене самої! Ти карав мене майже до смерті, я більше не хочу жити. Сьогодні Ти говориш одне, а завтра – інше. Я знаю, що Ти вдосконалюєш мене заради мене самої, але Ти не вдосконалив мене – Ти робиш із мене тло й Ти досі караєш мене. Ти мене ненавидиш, хіба ні? Ніхто не наважується вірити Твоїм словам, і лише зараз я чітко побачила, що Твоя кара призначена лише для вирішення проблеми ненависті у Твоєму серці, а не для того, щоб спасти мене. Ти приховував від мене правду раніше; Ти сказав, що вдосконалиш мене, і що кара слугує для того, щоб удосконалити мене. Тому я завжди корилася Твоєю карі; я й гадки не мала, що сьогодні буду носити звання тла. Боже, чи не було б краще, якби Ти змусив мене діяти в якійсь іншій ролі? Чи Ти мусиш призначити мені роль тла? Я б навіть

погодилася бути воротарем у Царстві. Я бігала довкола й повністю присвячувала себе, але врешті-решт мої руки порожні – у мене немає абсолютно нічого за душею. І все ж навіть зараз Ти говориш мені, що хотів би, щоб я виступала як Твоє тло. Як я взагалі можу показати своє обличчя?» – «Про що це ти? Я виконав так багато роботи суду в минулому, і ти цього не розумієш? Чи ти маєш справжнє розуміння самої себе? Хіба звання “тло” не є також судом слів? Чи ти думаєш, що всі Мої розмови про тло – це теж метод, спосіб судити тебе? Тоді як би ти слідувала за Мною?» – «Я досі не спланувала, як слідувати за Тобою. Спершу я маю знати: я тло чи ні? Чи можна також вдосконалити тло? Чи можна змінити звання “тло”? Чи можу я гучно свідчити, будучи тлом, а потім стати кимось удосконаленим, хто є взірцем любові до Бога та хто є близьким другом Бога? Чи можу я стати довершеною? Скажи мені правду!» – «Невже ти не усвідомлюєш, що все завжди розвивається, завжди змінюється? Якщо тільки ти готова бути слухняною у своїй ролі тла, ти зможеш змінитися. Тло ти чи ні, це не має жодного стосунку до твоєї долі. Ключовий момент полягає в тому, чи ти можеш бути тим, у кого змінився характер життя». «Ти можеш мені сказати, чи Ти можеш вдосконалити мене?» – «Якщо ти слідуватимеш і коритимешся до кінця, Я гарантую, що зможу зробити тебе досконалою». «І які страждання мені доведеться пережити?» – «Ти переживатимеш скруту, а також суд та кару словами, особливо кару словами, що рівносильна карі, якої зазнає тло!» – «Та ж сама кара, що й для тла? Що ж, якщо Ти зможеш вдосконалити мене, коли я переживу труднощі, якщо є надія, то це чудово. Навіть якщо це лише проблеск надії, це краще, ніж бути тлом. Це звання, “тло”, звучить так жахливо. Я не хочу бути тлом!» – «Що такого жахливого в тому, щоб бути тлом? Хіба ті, хто є тлом, не є по-своєму цілковито хорошими? Невже ті, хто є тлом, негідні насолоджуватися благословеннями? Якщо я скажу, що ті, хто є тлом, можуть насолоджуватися благословеннями, то ти зможеш насолоджуватися благословеннями. Хіба не правда, що звання людей змінюються завдяки Моїй роботі? І все ж просте звання так сильно турбує тебе? Той факт, що ти є таким тлом, цілком заслужений. Ти готова слідувати чи ні?» – «А Ти можеш зробити мене довершеною чи ні? Ти можеш дати мені можливість насолоджуватися Твоїми благословеннями?» – «Ти готова слідувати до кінця чи ні? Ти готова пожертвувати всю себе?» – «Дозволь мені це обміркувати. Той, хто є тлом, також може насолоджуватися Твоїми благословеннями й може бути довершеним. Після того, як я стану довершеною, я стану Твоїм близьким другом і зрозумію Твою волю у всій її повноті, і я володітиму тим, чим володієш Ти. Я зможу насолоджуватися тим, чим насолоджуєшся Ти, і я знатиму те, що знаєш Ти. ... Проїшовши через негаразди й ставши вдосконаленою, я зможу насолоджуватися благословеннями. Отже, якими благословеннями я насправді насолоджуватимуся?» – «Не турбуйся про те, якими благословеннями ти насолоджуватимешся. Навіть якби Я розповів тобі, це знаходиться поза твоєю уявою. Після того, як ти була хорошим тлом, тебе буде

завойовано, і ти станеш успішним тлом. Це взірець і зразок того, кого було завойовано, але, звичайно, ти можеш стати взірцем і зразком тільки після того, як тебе буде завойовано». «Що таке взірець і зразок?» – «Це взірець і зразок для всіх язичників, тобто тих, кого не було завойовано». «Скільки людей входить у це число?» – «Дуже багато людей. Вас не тільки чотири або п'ять тисяч – усі ті, хто приймає це ім'я в усьому світі, мають бути завойовані». «Отже, це не просто п'ять чи десять міст!» – «Не турбуйся про це зараз і не переймайся надмірно. Просто зосередься на тому, як тобі слід здобути входження прямо зараз! Я гарантую, що ти можеш стати довершеною». «Якою мірою? І якими благословеннями я можу насолоджуватися?» – «Чому ти так хвилюєшся? Я гарантую, що ти можеш бути довершеною. Невже ти забула, що Мені можна довіряти?» – «Це правда, що Ти заслуговуєш на довіру, але деякі з Твоїх методів мовлення постійно змінюються. Сьогодні Ти кажеш, що гарантуєш, що я можу стати довершеною, але завтра Ти можеш сказати, що це точно не відомо. А деяким людям Ти кажеш: “Я гарантую, що такого, як ти, неможливо зробити довершеним”. Я не знаю, що відбувається з Твоїми словами. Я просто не наважуюся повірити цьому». «Тож чи ти можеш запропонувати себе повністю в жертву чи ні?» – «Запропонувати що?» – «Запропонувати своє майбутнє та свої надії». «Від цих речей відмовитися легко! Головне – це звання “тло”; я дійсно його не хочу. Якщо ти забереш у мене це звання, тоді я буду відкрита для всього, спроможна на що завгодно. Хіба це не просто незначні речі? Ти не міг би прибрати це позначення?» – «Це було б нескладно, чи не так? Якщо Я можу дати тобі це звання, то, звичайно ж, Я можу й забрати його. Але зараз не час. Спершу ти маєш завершити свій досвід на цьому етапі роботи, і тільки тоді ти зможеш отримати нове звання. Що більше хтось схожий на тебе, то більше йому потрібно бути тлом. Що більше ти боїшся бути тлом, то більше Я буду так тебе називати. Така людина, як ти, мусить підлягати суворому дисциплінуванню й розбору. Що більш бунтівничим є хтось, то більше він буде прислужником, і, врешті-решт, нічого не здобуде». «Враховуючи те, що я так старанно шукаю, чому я не можу відкинути звання “тло”? Ми йшли за Тобою всі ці роки й чимало страждали. Ми багато зробили для Тебе. Ми пройшли крізь вітер і дощ; ми наближаємося до завершення своєї молодості. Ми не одружувалися й не створювали сімей, а ті з нас, хто це зробив, зрештою пішли. Я навчалася впродовж усього періоду в середній школі, але як тільки я почула, що прийшов Ти, я відмовилася від нагоди вступити до університету. А Ти кажеш, що ми – тло! Ми так багато чого втратили! Ми робимо все це, але тепер виявляється, що ми усього лише Твоє тло. Що змушені думати про мене мої колишні однокласники та приятелі? Коли вони бачать мене й запитують про моє становище та мій статус, як мені без сорому сказати їм? Спочатку я платила будь-яку ціну через свою віру в Тебе, а всі інші знущалися наді мною, як над ідіоткою. Але я однаково слідувала й прагнула побачити той час, коли настане мій день, коли я зможу показати всім тим,

хто не вірив. Проте натомість сьогодні Ти говориш мені, що я – тло. Якби Ти дав мені найнижче зі звань, якби Ти дозволив мені бути однією з людей Царства, це було б добре! Навіть якби я не могла бути Твоєю ученицею або Твоєю довіреною особою, я була б не проти просто бути Твоєю послідовницею! Ми слідували за Тобою всі ці роки, відмовилися від своїх сімей, і було так важко продовжувати шукати аж до цього часу, і все, чим ми можемо похвалитися у цьому, – це звання “тло”! Я відмовилася від усього заради Тебе; я полишила усі земні багатства. До того мене познайомили з потенційним партнером. Він був справді гарний і добре одягнений; він був сином державного високопосадовця. У той час він мене цікавив. Але щойно я почула, що Бог з’явився й виконує Свою роботу, що Ти збираєшся привести нас у Царство та вдосконалити нас, і що Ти попросив нас не втрачати часу й рішуче залишити все позаду, щойно я почула те, я побачила, що мені цілковито не вистачало рішучості. Тоді я зібралася з духом і відмовилася від тієї можливості. Після того він кілька разів надсилав подарунки моїй родині, але я навіть не глянула на них. Як думаєш, чи була я тоді засмучена? Це було щось таке хороше, але воно ні до чого не привело. Як я могла не засмучуватися? Я була настільки засмученою через це протягом декількох днів, що навіть не могла спати вночі, але врешті-решт я однаково із цим змирилася. Кожного разу, коли я молилася, мене зворушував Святий Дух, який сказав: “Ти готова пожертвувати всім заради Мене? Ти готова пожертвувати собою заради мене?”. Щоразу, коли я думала про ті Твої слова, я починала плакати. Я була зворушена й плакала в смутку стільки разів, що й збилася з ліку. Через рік я почула, що той чоловік одружився. Зайве говорити, що я була нещасною, але я все одно відмовилася від того заради Тебе. Я навіть не згадую про те, що моя їжа та одяг дешеві – я відмовилася від того шлюбу, я відмовилася від усього цього, тому Тобі не варто змушувати мене виступати в ролі тла! Я відмовилася від свого шлюбу, найважливішої події в моєму житті, і все заради того, щоб цілковито запропонувати себе Тобі. Усе життя людини – не що інше, як пошук хорошого партнера й створення щасливої родини. Я відпустила те, що найкраще з усього, і тепер у мене нічого немає, і я сама-самісінька. Куди б Ти хотів, щоб я пішла? Я страждаю з того часу, як почала йти за Тобою. У мене не було хорошого життя. Я відмовилася від своєї сім’ї та кар’єри, а також від усіх плотських утіх, і цієї жертви, яку ми всі зробили, досі недостатньо, щоб насолоджуватися Твоїми благословеннями? І тепер ще й ця справа з тлом. Боже, Ти зайшов надто далеко! Подивися на нас – нам нема на що покластися в цьому світі. Дехто з нас відмовився від своїх дітей, дехто полишив свою роботу, своє подружжя^а й так далі; ми відмовилися від усіх плотських задовольнень. На що ще нам сподіватися? Як ми можемо продовжувати виживати в цьому світі? Невже ці жертви, на які ми пішли, не варті жодної копійки?

^а У тексті оригіналу «дружини».

Невже Ти взагалі цього не бачиш? Наш статус низький, а наш духовний рівень недостатній – ми приймаємо це, але чи було коли-небудь так, що ми не прислухалися до того, що Ти від нас хотів? Тепер Ти безжально кидаєш нас і “відплачуєш” нам званням “тло”? Невже це все, що принесла нам наша жертва? Зрештою, якщо люди запитають мене, що я отримала від віри в Бога, чи я дійсно можу дозволити їм бачити це слово – “тло”? Як я можу відкрити свої вуста, щоб сказати, що я – тло? Я не можу пояснити це своїм батькам, і я не можу пояснити це своєму колишньому потенційному партнерові. Я заплатила таку високу ціну, а взамін я отримую можливість бути тлом! Ах! Мені так сумно!». (Вона почала бити себе по стегнах і плакати.) «Якби Я сказав зараз, що не збираюся давати тобі звання тла, а натомість зробив би тебе однією з Моїх людей і доручив тобі йти вперед і поширювати Євангеліє, якби Я дав тобі статус задля виконання роботи, чи змогла б ти її виконувати? Що насправді ти здобула від виконання етапу за етапом цієї роботи? І ось зараз ти частуєш Мене своєю історією – у тебе немає сорому! Ти кажеш, що заплатила певну ціну, але нічого не здобула. Чи може так бути, що Я забув повідомити тобі, якими є Мої умови щодо здобуття людини? Для кого Я працюю? Ти знаєш? Ти тут згадуєш старі образи! Ти взагалі ще вважаєшся людиною? Хіба ти зазнавала будь-яких страждань не за власною волею? І хіба метою твого страждання не було отримання благословень? Чи ти виконала Мої вимоги? Усе, чого ти хочеш, – так це отримати благословення. У тебе немає сорому! Коли Мої вимоги до тебе були обов’язковими? Якщо ти готова слідувати за Мною, ти мусиш слухатися Мене в усьому. Не намагайся обговорювати умови. Зрештою, Я заздалегідь говорив тобі, що цей шлях є шляхом страждання. Він вкритий похмурими можливостями з невеликою кількістю благості. Ти забула? Я казав це багаторазово. Якщо ти готова страждати, тоді йди за Мною. Якщо ти не готова страждати, тоді зупинися. Я не змушую тебе – ти вільна залишитися або йти геть! Однак саме так виконується Моя робота, і Я не можу відкласти всю Свою роботу через твоє особисте бунтарство. Ти можеш не бажати підкорятися, але є інші, які бажають. Ви всі відчайдушні люди! Ви нічого не боїтеся! Ти торгуєшся зі Мною з приводу умов – ти хочеш продовжувати жити чи ні? Ти будуєш свої власні плани й борешся за власну славу та вигоду. Хіба Моя робота не вся заради вас? Чи ти сліпа? До того, як Я став плоттю, ти не могла бачити Мене, і ці слова, які ти сказала, підлягали б прощенью тоді, але тепер Я втілений і працюю серед вас, але ти й досі не бачиш? Що тобі не зрозуміло? Ти кажеш, що зазнала втрат; тому Я й став плоттю, щоб спасти вас, відчайдушних людей, і виконав так багато роботи, і навіть зараз ти продовжуєш скаржитися – хіба ти не сказала б, що Я зазнав втрати? Хіба все, що Я зробив, не було зроблено для вас? Я застосовую це звання до людей на основі їхнього поточного духовного стану. Якщо Я називаю тебе тлом, то саме тлом ти негайно стаєш. Так само, якщо Я називаю тебе однією з людей Божих, то саме нею ти відразу стаєш. Як би Я не називав тебе, це те, ким ти є. Хіба

все це не досягається кількома словами з Моїх уст? І ці кілька Моїх слів так гнівають тебе? Ну що ж, тоді прошу вибачення! Якщо ти не підкоряєшся зараз, зрештою тебе буде проклято – чи будеш ти щасливою тоді? Ти не звертаєш уваги на спосіб життя, а зосереджуєшся тільки на своєму статусі й званні; яким є твоє життя? Я не заперечую, що ти заплатила велику ціну, але поглянь на свій власний духовний стан і практику – і навіть зараз ти досі намагаєшся домовитись про умови. Чи це той духовний стан, якого ти досягла завдяки своїй рішучості? Чи в тебе ще є хоч якась доброчесність? Чи в тебе є сумління? Чи це Я зробив щось не так? Чи були Мої вимоги до тебе помилковими? Ну, у чому ж справа? Я хотів би, щоб ти була тлом протягом декількох днів, але ти не бажаєш цього робити. Що це за рішучість? Ви всі безвольні, ви боягузи! Карати таких людей, як ти, – це само собою зрозуміла справа!». Після цих Моїх слів вона не промовила нічого.

Переживаючи на власному досвіді таку роботу зараз, ви мусите мати певне розуміння етапів Божої роботи та Його методів перетворення людей, бо це єдиний спосіб досягти результатів у перетворенні. У вашому пошуку у вас занадто багато індивідуальних уявлень, надій та бачень щодо майбутнього. Поточна робота спрямована на те, щоб розібратися з вашим прагненням до статусу та вашими надмірними бажаннями. Надії, статус і уявлення – усе це класичні прояви сатанинського характеру. Причина, з якої вони існують у серцях людей, полягає виключно в тому, що отрута сатани завжди роз'їдає думки людей, і люди завжди неспроможні позбутися цих спокус сатани. Вони живуть посеред гріха, але не вірять, що це гріх, і все ж вони думають: «Ми віримо в Бога, тому Він мусить дарувати нам благословення й влаштувати все для нас належним чином. Ми віримо в Бога, тому ми маємо бути вищими за інших, і ми мусимо мати більший статус і краще майбутнє, ніж будь-хто інший. Оскільки ми віримо в Бога, Він має давати нам безмежні благословення. Інакше це не називалося б вірою в Бога». Протягом багатьох років думки, на які люди поклалися в забезпеченні свого виживання, роз'їдали їхні серця до такої міри, що вони стали віроломними, боягузливими й мерзенними. Їм не тільки не вистачає сили волі та рішучості, але вони також стали жадібними, гордовитими та свавільними. Їм у край не вистачає будь-якої рішучості, що виходить за межі власного «я», і навіть більше того, у них немає ані краплі мужності, щоб позбутися оков цих темних впливів. Думки та життя людей настільки гнилі, що їхні погляди на віру в Бога досі нестерпно огидні, і навіть коли люди говорять про свої погляди на віру в Бога, це просто нестерпно чути. Усі люди боягузливі, некомпетентні, мерзенні й тендітні. Вони не відчують огиди до сил темряви, і не відчують любові до світла та істини; натомість вони роблять усе можливе, щоб вигнати їх. Хіба ваші теперішні думки та точки зору не точно такі? «Оскільки я вірю в Бога, мене просто слід засипати благословеннями, і слід подбати про те, щоб мій статус ніколи не падав і залишався вищим, ніж у невірних». Ви плекали таку точку зору всередині себе не рік чи два, а багато

років. Ваш торгашеський спосіб мислення надмірно розвинений. Незважаючи на те, що ви досягли цього етапу сьогодні, ви досі не відмовилися від статусу, але постійно безуспішно намагаєтеся довідатися про нього та спостерігаєте за ним щодня, із глибоким страхом, що одного разу ваш статус буде втрачено, а ваше ім'я буде зганьблено. Люди ніколи не відмовлялися від свого прагнення до легкості. Отже, коли Я суджу вас у такий спосіб сьогодні, який ступінь розуміння ви матимете в кінцевому підсумку? Ви скажете, що, хоча ваш статус невисокий, ви, тим не менш, насолоджувалися піднесенням Бога. Оскільки ви низького походження, у вас немає статусу, але ви здобуваєте статус, тому що Бог підносить вас – це те, що Він дарував вам. Сьогодні ви можете особисто отримати Божий вишкіл, Його кару та Його суд. Це, тим більше, є Його піднесенням. Ви можете особисто отримати Його очищення та спалення. Це велика Божа любов. Протягом періодів не було жодної людини, яка отримала Його очищення та спалення, і жодна людина не змогла бути вдосконалена Його словами. Бог зараз говорить з вами віч-на-віч, очищаючи вас, розкриваючи ваше внутрішнє бунтарство – це дійсно Його піднесення. Які в людей є здібності? Будь вони синами Давида, а чи нащадками Моава, загалом, люди – створені істоти, яким нічим похвалитися. Оскільки ви – Божі творіння, ви маєте виконувати обов'язок творіння. Інших вимог до вас немає. Ось як вам слід молитися: «О Боже! Незалежно від того, чи є в мене статус чи ні, тепер я розумію себе. Якщо мій статус високий, це завдяки Твоєму піднесенню, а якщо він низький, то це завдяки Твоєму велінню. Усе у Твоїх руках. У мене немає ні якогось вибору, ні якихось нарікань. Ти визначив, що я маю народитися в цій країні й серед цього народу, і все, що я мушу робити, це бути повністю слухняним під Твоїм пануванням, тому що все знаходиться в межах того, що Ти визначив. Я не замислююся над статусом; зрештою, я лише творіння. Якщо Ти помістиш мене в криницю бездонну, в озеро вогняне та сірчане, я – не що інше, як творіння. Якщо Ти використовуєш мене, я – творіння. Якщо Ти вдосконалюєш мене, я й досі творіння. Якщо Ти не вдосконалиш мене, я однаково любитиму Тебе, тому що я не більше ніж творіння. Я – не що інше, як крихітне творіння, створене Господом творення, лише одне з усіх створених людей. Це Ти створив мене, і тепер Ти знову помістив мене у Свої руки, щоб робити зі мною все, на що є Твоя воля. Я готовий бути Твоїм інструментом і Твоїм тлом, тому що все так, як Ти визначив. Ніхто не може цього змінити. Усе суще й усі події знаходяться у Твоїх руках». Коли прийде час, коли ти більше не думатимеш про статус, тоді ти звільнишся від нього. Тільки тоді ти зможеш впевнено й сміливо шукати, і тільки тоді твоє серце зможє звільнитися від будь-яких обмежень. Щойно люди будуть позбавлені цього, у них більше не буде турбот. Що турбує більшість із вас зараз? Ви завжди обмежені статусом і постійно турбуєтеся про власні перспективи. Ви завжди перегортаєте сторінки Божих висловів, прагнучи прочитати вислови, що стосуються місця призначення людства, і хочете знати, якими є ваші перспективи та яким буде ваше місце призначення. Ви

питаєте себе: «Чи в мене насправді є якісь перспективи? Невже Бог забрав їх? Бог тільки каже, що я – тло; які ж тоді мої перспективи?». Вам складно відкласти вбік свої перспективи та долю. Тепер ви є послідовниками, і ви здобули деяке розуміння цього етапу роботи. Однак ви досі не відмовилися від свого прагнення до статусу. Коли ваш статус високий, ваш пошук ефективний, але коли ваш статус низький, ви перестаєте шукати. Благословення у вигляді статусу завжди у вас на думці. Чому більшість людей не може позбутися негативної налаштованості? Хіба незмінною відповіддю не є ось ця: через похмурі перспективи? Щойно звучать Божі висловлювання, ви спішите побачити, якими насправді є ваш статус та ідентичність. Ви ставите на перше місце статус та ідентичність, а видіння відсуваєте на другий план. На третьому місці знаходиться те, у що ви повинні увійти, а на четвертому місці – теперішня воля Бога. Спочатку ви дивитеся на те, чи змінилося Богом дане вам звання «тло». Ви читаєте й читаєте, і коли ви бачите, що звання «тло» було видалено, ви стаєте щасливими й гаряче дякуєте Богові й вихваляєте Його велику силу. Але якщо ви бачите, що ви й досі залишаєтеся тлом, ви засмучуєтеся, і порив у вашому серці негайно слабне. Що більше ти шукаєш у такий спосіб, то менше ти поженеш. Що сильнішим є прагнення людини мати статус, то серйозніше з нею доведеться розібратися й тим більше доведеться її піддавати великому рафінуванню. Такі люди нічого не варті! Потрібно адекватно з ними розбиратися та судити їх, щоб вони повністю позбулися такого. Якщо ви триматиметеся цього шляху до кінця, ви нічого не поженете. Ті, хто не шукає життя, не можуть бути перетворені, а ті, хто не прагне істини, не можуть здобути істину. Ти не зосереджуєшся на прагненні особистого перетворення та входження, а натомість фокусуєш увагу на надмірних бажаннях та об'єктах, які обмежують твою любов до Бога й заважають тобі наблизитися до нього. Чи може таке перетворити тебе? Чи може воно привести тебе у Царство? Якщо мета твого пошуку не в тому, щоб шукати істину, тоді ти можеш також скористатися цією можливістю й повернутися у світ, щоб досягти там успіху. Марнувати свій час у такий спосіб дійсно того не варте – навіщо себе мучити? Хіба не правда, що ти міг би насолоджуватися всілякими речами в прекрасному світі? Гроші, красиві жінки, статус, марнославство, сім'я, діти тощо – хіба ці продукти світу не є кращими речами, якими ти міг би насолоджуватися? Який сенс блукати тут, шукаючи місце, де ти можеш бути щасливим? Синові Людському ніде прихилити голову, тож як у тебе може бути місце спокою? Як Він міг створити для тебе прекрасне місце спокою? Чи це можливо? Окрім Мого суду, сьогодні ти можеш отримати тільки вчення про істину. Ти не можеш знайти розраду в Мені, і не можеш здобути ложе з трояндами, про яке ти мрієш удень і вночі. Я не даруватиму тобі багатства світу. Якщо ти шукаєш щиро, тоді Я готовий дати тобі шлях життя у всій його повноті, щоб ти був як риба у воді. Якщо ти не шукатимеш щиро, Я заберу все назад. Я не бажаю дарувати слова зі Своїх вуст тим, хто жадібно прагне комфорту, хто подібний до свиней і собак!

Як досягається ефект другого етапу роботи завоювання

Робота прислужників була першим етапом у роботі завоювання. Сьогодні відбувається другий етап роботи завоювання. Чому в ній також згадується про вдосконалення? Щоб створити фундамент для майбутнього. Сьогодні проходить заключний етап роботи завоювання; далі настане час переживання великої скорботи, який ознаменує офіційний початок удосконалення людства. Головним завданням нині є завоювання, але зараз також час першого етапу в процесі вдосконалення. Цей перший етап полягає в удосконаленні знань і послуху людей, які, само собою зрозуміло, створюють фундамент для роботи завоювання. Щоб тебе було вдосконалено, ти мусиш бути здатним непохитно стояти серед скорботи майбутнього та віддавати всі свої сили для поширення наступного етапу роботи; ось що означає бути вдосконалим, і такий час – це також час, коли люди будуть повністю здобуті Богом. Сьогодні ми говоримо про завоювання людей, а це те ж саме, що й говорити про їх удосконалення. Але робота, яка виконується сьогодні, є фундаментом для того, щоби бути вдосконалими в майбутньому; аби бути вдосконалими, люди повинні пережити лиха, і цей досвід лих має ґрунтуватися на завоюванні людей. Якщо люди не мають сьогоднішнього фундаменту, – якщо вони не повністю завойовані, – то їм буде важко залишатися непохитними на наступному етапі роботи. Просто бути завойованим – це не кінцева ціль. Це лише один з етапів свідчення про Бога перед обличчям сатани. Кінцева ціль – це бути вдосконалим, а якщо ти не вдосконалений, тебе з тим же успіхом можна списати з рахунків. Твій справжній духовний стан буде видно тільки тоді, коли в майбутньому ти зіткнешся з лихами; тобто лише тоді стане очевидним рівень чистоти твоєї любові до Бога. Сьогодні люди кажуть так: «Ми повинні слухатися Бога, що б Він не робив. Тож ми готові стати тлом, на якому можна продемонструвати велику Божу силу та Божий характер. Чи Бог ласкавий до нас, чи проклинає нас, чи судить, ми все одно Йому вдячні». Той факт, що ти так говориш, показує лише те, що в тебе є якийсь невеликий обсяг знань, але те, чи можна ці знання застосувати в реальності, залежить від того, справжні ці знання чи ні. Те, що сьогодні в людей є такі прозріння та знання, – це наслідок роботи завоювання. Те, можна тебе вдосконалити чи ні, стане видно тільки перед лицем лих, і тоді стане ясно, чи справді ти любиш Бога щиро й сердечно. Якщо твоя любов дійсно чиста, ти скажеш: «Ми – тло, ми – створіння в руках Божих». Коли ти поширюватимеш Євангеліє серед язичницьких народів, то скажеш: «Я просто відбуваю службу. Використовуючи розбещені характери всередині нас, Бог сказав усе це, щоб явити нам Свій праведний характер; якби Він цього не сказав, ми б не змогли побачити Бога, зрозуміти Його мудрість і отримати таке велике спасіння й такі великі благословення». Якщо в тебе справді є таке досвідне знання, цього

достатньо. Але багато з того, що ти говориш сьогодні, не містить жодного знання, а є лише купою пустих гасел: «Ми – тло та прислужники; ми хочемо бути завойованими та нести гучне свідчення про Бога...». Просто кричати – це ще не означає, що ти маєш реальність, і не доводить, що в тебе є духовний стан; ти повинен мати справжнє знання, і твоє знання має пройти випробування.

Тобі варто почитати більше цих висловлювань, висказаних Богом за цей період, і порівняти з ними свої вчинки: те, що ти воістину є тлом, – дійсний факт! Який обсяг твоїх знань на сьогоднішній день? Твої ідеї, думки, поведінка, твої слова та вчинки – хіба всі ці прояви не становлять тло для Божої праведності та святості? Хіба ваші виявлення не є проявами розбещеного характеру, викритого Божими словами? Твої думки й ідеї, твоя мотивація, твоя розбещеність, яка в тобі відкривається, свідчать про праведний характер Бога, а також про Його святість. Бог теж народився в землі бруду, але залишається не заплямованим цим брудом. Він живе в тому ж брудному світі, що й ти, але Він наділений розважливостю та проникливістю, і Він зневажає бруд. Ти можеш навіть бути не здатним помітити у своїх словах і вчинках щось брудне, а Він бачить і вказує на це тобі. Усе це ваше старе – брак розвитку, проникливості й розважливості, ваш відсталий спосіб життя – тепер висвітлені сьогоднішніми одкровеннями; тільки завдяки тому, що Бог прийшов на землю так працювати, люди бачать Його святість і праведний характер. Він судить і карає тебе, змушуючи здобути розуміння; іноді проявляється твоя демонічна природа, і Він указує тобі на неї. Він знає сутність людини як свої п'ять пальців. Він живе серед вас, Він їсть ту саму їжу, що й ти, Він живе в тому самому середовищі – але, незважаючи на це, Він знає більше; Він може викрити тебе й бачить розбещену сутність людства наскрізь. Немає нічого, що Він зневажає більше за людські філософії життя, підступність і хитрість. Особливо Він гидує тілесними взаєминами людей. Можливо, Він і не знайомий із людськими філософіями життя, але Він ясно бачить і викриває розбещені характери, які виявляють люди. Він працює, щоб такими засобами говорити й навчати людину, Він використовує їх, аби судити людей і проявляти Свій праведний і святий характер. Так люди стають тлом для Його роботи. Тільки втілений Бог може вивести на чисту воду розбещені характери людини й усі потворні лики сатани. І хоча Він не карає тебе, а просто використовує як тло для Своеї праведності та святості, ти відчуваєш сором і не знаходиш, де б сховатися, бо ти занадто брудний. Він промовляє за допомогою викритого в людині, і тільки тоді, коли все це виводиться на світло денне, люди усвідомлюють, наскільки Бог святий. Він не залишає поза увагою навіть найменшої нечистоти в людях, навіть брудних помислів у їхніх серцях; якщо слова та вчинки людей суперечать Його волі, то Він їх не пробачає. У Його словах немає місця ні людському бруду, ні будь-чому іншому: усе це має бути виведено на світло денне. Тільки тоді ти бачиш, що Він дійсно не схожий на людину. Якщо в людях є хоч найменший бруд, то Він гидує

ними до глибини душі. Буває навіть таке, що люди не можуть зрозуміти й кажуть: «Боже, чому Ти такий гнівний? Чому Ти не зважаєш на людські слабкості? Чому Ти не можеш бути трішки поблажливим до людей? Чому Ти такий неделікатний із людиною? Ти ж явно знаєш, наскільки люди були розбещені, – то чому ж Ти все одно так до них ставишся?». Він зневажає гріх, Він відчуває до нього огиду, і Йому особливо огидно, якщо в тобі є хоч якийсь слід непослуху. Коли ти виявляєш бунтівничий характер, Він бачить це й відчуває глибоку огиду – надзвичайну огиду. Саме через таке проявляється Його характер і те, Хто Такий Бог. Порівнюючи себе з Ним, ти бачиш, що хоча Він їсть ту ж їжу, що й люди, носить той же одяг, тішиться тим же, що й вони, живе та мешкає разом із ними, Він усе ж не схожий на людину. Хіба не в цьому значення тла? Саме через ці людські речі проявляється Божа сила; саме темрява вирізняє дорогоцінне існування світла.

Звісно, Бог робить із вас тло не просто так. Навпаки: те, що бунтарство людини є тлом для праведного характеру Бога, стає очевидним тільки тоді, коли ця робота приносить плоди, і ви маєте шанс пізнати природний прояв праведного характеру Бога тільки тому, що ви є тлом. Ви засуджені та покарані через своє бунтарство, але саме ваше бунтарство також робить вас тлом, і саме через ваше бунтарство ви отримуєте велику благодать, яку Бог вам дарує. Ваше бунтарство – це тло для Божої всемогутності та мудрості, і саме завдяки вашому бунтарству ви здобули таке велике спасіння та благословення. Хоча Я не раз вас судив, ви отримали величезне спасіння, яке людина раніше ніколи не отримувала. Ця робота має для вас величезне значення. Бути «тлом» також надзвичайно цінно для вас: ви спасенні й отримали благодать спасіння, бо ви – тло, то хіба таке тло не має величезної цінності? Хіба воно не має величезного значення? Ви є тлом і отримуєте найбільше спасіння саме тому, що живете в тому ж світі, на тій же брудній землі, що й Бог. Якби Бог не став плоттю, хто був би милосердним до вас і дбав би про вас, нікчемних людей? Хто б піклувався про вас? Якби Бог не став плоттю, щоб працювати серед вас, коли б ви отримали це спасіння, якого не мали ті, що були до вас? Якби Я не став плоттю, щоб піклуватися про вас і судити ваші гріхи, хіба ви вже давно не впали б у підземне царство? Якби Я не став плоттю й не впокорив Себе між вами, то як би ви могли мати право бути тлом для праведного Божого характеру? Хіба ви є тлом не тому, що Я прийняв людську подобу та прийшов поміж вас, аби дати вам можливість здобути найбільше спасіння? Хіба ви отримуєте це спасіння не саме тому, що Я став плоттю? Якби Бог не став плоттю, щоб жити з вами, хіба б ви дізналися, що живете в людському пеклі життям, нижчим за собаче та свиняче? Хіба ви покарані та засуджені не саме тому, що ви – тло для Моєї роботи в плоті? Жодна робота не підходить вам більше, ніж робота тла, бо ви спасенні серед суду саме тому, що ви – тло. Хіба ви не відчуваєте, що бути придатними для ролі тла – це благословення вашого життя? Ви просто виконуєте роботу тла, але отримуєте таке спасіння, якого ніколи раніше не мали та навіть не

уявляли. Сьогодні ваш обов'язок – бути тлом, а належна вам нагорода – тішитися вічними благословеннями в майбутньому. Спасіння, яке ви здобуваєте, – це не якесь ефемерне осяяння чи скороминущий шматочок знання на сьогоднішній день, а більше благословення: вічне продовження життя. Хоча Я використовував «тло», щоб завоювати вас, ви повинні знати, що це спасіння та благословення дається, аби здобути вас; усе це заради завоювання, але ще й для того, щоб Я міг краще вас спасти. «Тло» – це факт, але причиною того, що ви – тло, є ваше бунтарство, і саме завдяки цьому ви здобули благословення, яких ще ніхто ніколи не здобував. Сьогодні вас змушують бачити й чути; завтра ви отримаєте й, більше того, будете вельми благословенні. Отже, хіба тло не має величезної цінності? Ефект сьогоднішньої роботи завоювання досягається за допомогою ваших бунтівничих характерів, які виступають у ролі тла. Тобто кульмінація другого етапу кари та суду полягає в тому, щоб використовувати ваш бруд і бунтарство як тло, аби ви змогли побачити праведний характер Бога. Коли ви знову робитеся слухняними під час другого етапу суду та кари, тоді вам відкрито показується вся повнота праведного Божого характеру. Це означає, що коли ваше прийняття роботи завоювання добігає кінця, ви водночас закінчуєте виконувати обов'язок тла. Я не маю наміру вішати на вас ярлики. Натомість, використовуючи вашу роль прислужників, Я виконую перший етап роботи завоювання – демонструю праведний і непорушний Божий характер. Завдяки протиставленню вам, завдяки вашому бунтарству, що виступає тлом, досягається ефект другого етапу роботи завоювання: праведний Божий характер, який не був повністю розкритий на першому етапі, повністю відкривається вам і показується в усій його повноті, разом з усім, чим Він є, а саме мудрістю, дивовижністю та первозданною святістю Його роботи. Ефект такої роботи досягається за допомогою завоювання в різні періоди, а також за допомогою різних ступенів суду. Що більше суд наближається до свого піку, то більше він викриває бунтівничі характери людей і то ефективнішим є завоювання. Під час цієї роботи завоювання праведний Божий характер у всій повноті стає очевидним. Робота завоювання розділена на два етапи та має різні стадії й ступені, і тому, звісно, ефект, який при цьому досягається, також різний. Мається на увазі, що покірність людей стає дедалі глибшою. Тільки після цього людей можна повністю привести на правильний шлях до досконалості; тільки після того, як усю роботу завоювання завершено (коли другий етап суду досяг свого остаточного ефекту), людей більше не судять, а дозволяють їм вступити на правильний шлях отримання досвіду життя. Адже суд представляє завоювання, а завоювання набуває форми суду й кари.

Бог став плоттю в найвідсталішому та найбруднішому місці з усіх можливих, і тільки так Бог має змогу наочно показати всю повноту Свого святого та праведного характеру. А через що виявляється Його праведний характер? Він виявляється тоді, коли Він судить людські гріхи, коли Він судить сатану, коли Він гидує гріхом і

коли Він зневажає ворогів, що протистоять Йому та бунтують проти Нього. Слова, які Я кажу сьогодні, – це суд над людськими гріхами та людською несправедливістю, прокляття людському непослуху. Людська підступність і хитрість, людські слова та вчинки – усе, що суперечить Божій волі, має бути піддане суду, а всякий людський непослух засуджений як гріх. Його слова зосереджено на принципах суду; використовуючи суд над людською несправедливістю, прокляття людського бунтарства та викриття потворних облич людини, Він проявляє Свій власний праведний характер. Святість представляє Його праведний характер, і фактично Божя святість насправді є Його праведним характером. Ваші розбещені характери – контекст сьогоднішніх слів: Я використовую їх, щоб говорити, судити й виконувати роботу завоювання. Тільки це є справжньою роботою, і тільки це розкриває Божу святість у повній силі. Якщо в тобі немає жодного сліду розбещеного характеру, то Бог тебе не судитиме та не покаже тобі Свого праведного характеру. А оскільки в тебе розбещений характер, то Бог не дасть тобі поблажки, і саме це показує Його святість. Якби Бог бачив, що людська бруднота й бунтарство завеликі, але не говорив, не судив тебе, не карав за твою несправедливість, то це доводило б, що Він не Бог, бо Він не мав би ненависті до гріха; Він був би таким же брудним, як і людина. Сьогодні Я суджу тебе саме за твій бруд і караю тебе саме за твою розбещеність і бунтарство. Я не хизуюся перед вами Своєю силою та не гноблю вас навмисно; Я роблю це тому, що ви, народжені в цій землі бруду, були так сильно засмічені брудом. Ви просто втратили свою добродетельність і людську сутність, як свині, що живуть у загиблених місцях. Саме через ваш бруд і розбещеність Я суджу вас і вивергаю на вас Свій гнів. Саме завдяки суду цих слів ви зуміли побачити, що Бог є Бог праведний і що Бог є Бог святий; саме завдяки Своїй святості та праведності Він судить вас і вивергає на вас Свій гнів; саме завдяки тому, що Він бачить бунтарство людства, Він виявляє Свій праведний характер. Бруд і розбещеність людства проявляють Його святість. Цього достатньо, щоб показати, що Він – Сам Бог, який є святим і непорочним, але живе в землі бруду. Якщо людина борсається в багні разом з іншими, і в ній немає нічого святого, і вона не має праведного характеру, то вона не має права судити людські беззаконня та не гідна вершити суд над людиною. Як можуть люди, які всі однаково брудні, мати право судити тих, хто подібний до них? Тільки Сам святий Бог здатен судити все брудне людство. Як людина може судити гріхи людини? Як людина може бачити гріхи людини, і як людина може мати право їх засудити? Якби Бог не мав права судити людські гріхи, то як би Він міг бути Самим праведним Богом? Саме тому, що люди виявляють розбещені характери, Бог і говорить, аби судити їх, і тільки тоді вони бачать, що Він є святим Богом. Коли Він судить і карає людину за її гріхи, весь цей час викриваючи гріхи людини, ніхто й ніщо не може уникнути цього суду; Він судить усе брудне, і тільки так відкривається, що Його характер праведний. Якби було інакше, хіба можна було б сказати, що ви – тло і за назвою, і фактично?

Між роботою, виконаною в Ізраїлі, і роботою сьогодні є велика різниця. Єгова скеровував життя ізраїльтян, і кари та суду було не так багато, бо тоді люди замало розуміли світ і мали небагато розбещених характерів. Тоді ізраїльтяни слухалися Єгову беззастережно. Коли Він казав їм будувати жертovníки, вони мерщій будували жертovníки; коли Він казав їм убиратись у шати священників, вони слухалися. У ті дні Єгова був подібний до пастуха, який пасе отару овець, що сліднують його проводу та їдять траву на пасовищі; Єгова скеровував їхнє життя, вказуючи їм, як вони мали їсти, одягатися, мешкати й мандрувати. Це не був час проявлення Божого характеру, бо тодішнє людство було новонародженим; бунтівничих і ворожих було мало, серед людства було не так багато бруду, і тому люди не могли виступати тлом для Божого характеру. Божа святість проявляється саме в людях, які походять із землі бруду; сьогодні Він використовує бруд, який видно в таких людях із цієї землі, і судить, і так під час суду відкривається те, Ким Він є. Чому Він судить? Він здатен говорити слова суду, бо зневажає гріх; як би Він міг так гніватися, якби не гидував бунтарством людства? Якби в Ньому не було огиди й відрази, якби Він не звертав уваги на людське бунтарство, то це доводило б, що Він такий же брудний, як і людина. Він може судити й карати людину саме тому, що Він гидує брудом, а те, чим Він гидує, у Ньому відсутнє. Якби в Ньому були ще й спротив і бунтарство, то Він не зневажав би ворожих і бунтівничих. Якби робота останніх днів велася в Ізраїлі, то в ній не було б жодного сенсу. Чому ж робота останніх днів здійснюється в Китаї – найтемнішому та найвідсталішому місці з усіх можливих? Для того, щоб показати Його святість і праведність. Словом, що темніше місце, то ясніше може проявитися святість Бога. Фактично, усе це робиться заради Божої роботи. Тільки сьогодні ви усвідомлюєте, що Бог зійшов із неба, щоб постати серед вас, коли Його проявлять ваш бруд і бунтарство, і тільки тепер ви пізнаєте Бога. Хіба це не найбільше піднесення? Фактично, ви – громада обраних людей у Китаї. А оскільки ви були обрані й тішилися Божою благодаттю, але не гідні тішитися такою великою благодаттю, це доводить, що все це – ваше найвище піднесення. Бог явився вам і показав вам Свій святий характер у всій його повноті, і Він дав вам усе це, і завдяки Йому ви тішитесь усіма можливими благословеннями. Ви не тільки спробували праведний характер Бога: більше того, ви спробували спасіння Бога, відкуплення Бога та безмежну, нескінченну любов Бога. Ви, найбрудніші з усіх, тішилися такою великою благодаттю – хіба ви не благословенні? Хіба Бог цим вас не підносить? З усіх людей ви маєте найнижчий статус; ти за своєю суттю не вартий тішитися таким великим благословенням, однак Бог зробив виняток, піднісши тебе. Хіба тобі не соромно? Якщо ти не здатен виконувати свій обов'язок, то врешті-решт тобі стане за себе соромно, і ти сам себе покараєш. Сьогодні ти не зазнаєш ні дисциплінування, ні покарання; твоя плоть ціла й неушкоджена – але зрештою ці слова тебе присоромлять. Я ще досі нікого не карав відкрито; Мої слова можуть бути суворими, але як Я поведжуся з людьми?

Я втішаю їх, закликаю їх і нагадую їм. Я роблю це тільки для того, щоб вас спасти. Невже ви справді не розумієте Моєї волі? Ви повинні розуміти те, що Я кажу, і надихатися цим. Тільки зараз з'явилося багато людей, які розуміють. Хіба це не благословення ролі тла? Хіба бути тлом – це не найблагословенніше? Зрештою, коли ви підете поширювати Євангеліє, то говоритимете так: «Ми – типове тло». Вас запитують: «Що це означає, що ви – типове тло?». А ти скажеш: «Ми – тло для Божої роботи та Його великої сили. Наше бунтарство проявляє весь праведний Божий характер; ми – знаряддя Божої роботи останніх днів, ми – придатки Його роботи, а також її інструменти». Коли вони це почують, то будуть заінтриговані. Далі ти скажеш: «Ми – зразки та моделі для завершення Богом роботи цілого всесвіту та завоювання Ним усього людства. Незалежно від того, святі ми чи брудні, загалом ми все одно благословенніші за вас, бо ми бачили Бога, і через шанс на те, що Він нас завоює, проявляється велика Божа сила; Його праведний характер виразно підкреслений тільки завдяки тому, що ми брудні й розбещені. Чи здатні ви так свідчити про Божу роботу останніх днів? Ви не гідні! Це не що інше, як піднесення нас Богом! Хоча ми не маємо бути бундючними, ми можемо гордо хвалити Бога, бо ніхто не може успадкувати такої великої обітниці, і ніхто не може тішитися таким великим благословенням. Ми такі вдячні, що ми, настільки брудні, можемо працювати тлом під час Божого управління». А коли в тебе запитують: «Що таке зразки та моделі?» – ти відповіси: «Ми – найбунтівничіші та найбрудніші з людства; ми найглибше розбещені сатаною, і ми – найвідсталіша та найнікчемніша плоть. Ми – класичні приклади тих, кого використовував сатана. Сьогодні ми були обрані Богом як перші серед людства, що підлягають завоюванню, і ми побачили праведний характер Бога й успадкували Його обітницю; нас використовують, аби завоювати більше людей, тому ми є зразками та моделями тих серед людства, кого завоюють». Немає кращого свідчення, ніж ці слова, і це твій найкращий досвід.

Внутрішня правда роботи завоювання (2)

Раніше ви прагнули панувати, як царі, і сьогодні ви ще не зовсім від цього відмовилися; ви все ще бажаєте панувати, як царі, тримати небеса й підтримувати землю. А тепер поміркуй над таким запитанням: чи володієш ти відповідними якостями? Хіба не втратив ти цілковито глузд? Чи реально те, до чого ви прагнете і чому присвячуєте свою увагу? Ви навіть не володієте нормальною людською сутністю – хіба це не жалюгідно? Тому сьогодні Я говорю лише про те, щоб бути завойованим, свідчити, покращувати свій духовний рівень і вступити на шлях удосконалення, і ні про що інше не говорю. Деякі люди втомилися від чистої правди, і коли вони бачать усі ці розмови про нормальну людську сутність і покращення духовного рівня людей, вони не піддаються. Тих, хто не любить

правду, нелегко вдосконалювати. Якщо ви сьогодні ввійдете й діяти будете згідно з Божою волею, крок за кроком, хіба тебе можна буде вигнати? Після того, як Бог виконав так багато роботи на материковій частині Китаю – роботи такого великого масштабу, – і після того, як Він сказав так багато слів, хіба міг Він здатися на півдорозі? Хіба міг Він повести людей у криницю бездонну? Сьогодні вирішальним моментом є те, що ви повинні знати сутність людини, і ви мусите знати, у що ви повинні ввійти; ви мусите говорити про входження в життя і про зміни в характері, про те, як насправді бути завойованим, і про те, як цілковито підкоритися Богу, як остаточно свідчити про Бога і як досягти послуху аж до смерті. Ти мусиш зосередитися на цих речах, а те, що не є реалістичним або важливим, потрібно спершу відкласти вбік і проігнорувати. Сьогодні ти повинен знати про те, як бути завойованим, і про те, як поводитися люди після того, як їх було завойовано. Ти можеш стверджувати, що тебе завойовано, але чи здатен ти слухатися аж до смерті? Ти мусиш бути здатним слідувати до самого кінця незалежно від наявності якихось перспектив, і ти не мусиш втрачати віру в Бога незалежно від середовища. Зрештою, ти мусиш досягти двох аспектів свідчення: свідчення Йова – послуху до смерті та свідчення Петра – найвищої любові до Бога. З одного боку, ти маєш бути як Йов: він утратив усі матеріальні блага, страждав від болю плоті, але він не полишив імені Єгови. Таким було свідчення Йова. Петро був здатний любити Бога до смерті. Розп'ятий на хресті перед обличчям смерті, він однаково любив Бога; він не думав про власні перспективи й не слідував за прекрасними сподіваннями чи вишуканими думками, а прагнув лише любити Бога й коритись усім Божим розпорядженням. Саме такого стандарту ти мусиш досягти, перш ніж зможеш вважатися тим, хто свідчить, перш ніж станеш тим, кого було завойовано й згодом вдосконалено. Якби сьогодні люди справді знали свою власну сутність і статус, хіба вони все ще шукали б перспектив і надій? Ти маєш знати ось що: незалежно від того, чи зробить мене Бог досконалим, я повинен слідувати за Богом; усе, що Він робить зараз, є благом і робиться заради мене й для того, щоб наш характер міг змінитись і ми могли позбутися впливу сатани, щоб дозволити нам народитися в країні скверни й попри це звільнитися від нечистоти, обтруситися від скверни та впливу сатани, залишити його позаду. Звичайно, це те, що вимагається від тебе, але для Бога це лише завоювання задля того, щоб люди мали рішучість слухатися та могли коритися всім Божим влаштуванням. У такий спосіб все буде досягнуто. Сьогодні більшість людей уже завойовано, але в них усе ще залишається багато бунтівного й неслухняного. Справжній духовний стан людей усе ще замалий, і вони можуть сповнитися завзяття тільки тоді, коли є надії та перспективи; без надій і перспектив вони стають негативно налаштованими та навіть думають про те, щоб залишити Бога. Крім того, люди не мають великого бажання прагнути до втілення нормальної людської сутності в життя. Це неприпустимо. Тому Я мушу продовжувати говорити про завоювання. Насправді, вдосконалення відбувається

водночас із завоюванням: коли тебе завойовано, досягнуто також і перших результатів твого вдосконалення. Якщо і є різниця між тим, щоб бути завойованим і бути вдосконалим, то вона полягає в ступені змін у людях. Бути завойованим – це перший крок до вдосконалення, і це не означає, що люди були повністю вдосконалені, і не доводить, що вони були повністю здобуті Богом. Після того, як людей було завойовано, в їхньому характері відбуваються певні зміни, але ці зміни далеко не дотягують до змін у людях, повністю здобутих Богом. Сьогодні виконується лише початкова робота з удосконалення людей – їх завоювання, і якщо ти не можеш досягти того, щоб бути завойованим, тоді ти не матимеш жодних засобів, щоб бути вдосконалим і повністю здобутим Богом. Ти здобудеш лише кілька слів кари й суду, але вони будуть нездатними повністю змінити твоє серце. Відтак ти станеш одним із тих, кого виганяють; це нічим не відрізнятиметься від споглядання пишного застілля, не куштуючи його. Хіба це не трагічний сценарій для тебе? І тому ти мусиш прагнути до змін: бути завойованим чи бути вдосконалим – обидва стани стосуються наявності в тобі змін і того, чи є ти слухняним, чи ні, і це визначає, чи можеш ти бути здобутим Богом, чи ні. Знай, що поняття «бути завойованим» і «бути вдосконалим» просто ґрунтуються на ступені зміни й послуху, а також на тому, наскільки чистою є твоя любов до Бога. Сьогодні ж вимагається, щоб ти міг бути повністю вдосконалим, але на початку ти мусиш бути завойованим – ти мусиш мати достатнє знання про Божу кару й суд, мусиш мати віру, щоб слідувати, і бути тим, хто прагне зміни й прагне пізнання Бога. Тільки тоді ти станеш тим, хто прагне бути вдосконалим. Ви маєте розуміти, що в процесі вдосконалення ви будете завойовані, а в процесі завоювання вас буде вдосконалено. Сьогодні ти можеш прагнути бути вдосконалим або прагнути змін у своїй зовнішній людській природі та покращень свого духовного рівня, але найголовніше – це твоє досягнення розуміння того, що всі Божі діяння сьогодні мають сенс і приносять користь: це дозволяє тобі, народженому в країні скверни, уникнути скверни та обтруситися від неї, це дозволяє тобі подолати вплив сатани й залишити позаду його темний вплив. Зосереджуючись на цих речах, ти стаєш захищеним у цій країні скверни. Зрештою, про яке свідчення тебе попросять? Ти народжуєшся в країні скверни, але здатний стати святим, ніколи більше не бути запламованим скверною, жити під владою сатани, але звільнитися від сатанинського впливу, не бути ні одержимим, ні переслідуваним сатаною, і жити в руках Всемогутнього. Це є свідченням і доказом перемоги в битві з сатаною. Ти здатний зректися сатани, ти більше не виявляєш сатанинських характеристик у тому, чим ти живеш, а натомість утілюєш у життя те, досягнення чого Бог вимагав від людини, коли Він її створив: нормальну людську сутність, здоровий глузд, нормальну проникливість, нормальну рішучість любити Бога й вірність Богові. Таким є свідчення Божого створіння. Ти кажеш: «Ми народжуємося в країні скверни, але завдяки Божому захисту, завдяки Його керівництву й завдяки тому,

що Він нас завоював, ми позбулися впливу сатани. Те, що сьогодні ми здатні слухатися, також є результатом завоювання Богом, і це не тому, що ми добрі, або тому, що ми від природи любимо Бога. Саме тому, що Бог обрав і наперед визначив нас, сьогодні ми завоювані, можемо свідчити про Нього й здатні служити Йому; так само, як і тому, що Він обрав і захистив нас, ми були спасенні й визволені з-під панування сатани, і можемо залишити позаду скверну й бути очищеними в народі великого червоного дракона». На додаток, те, чим ти живеш зовні, покаже, що ти маєш нормальну людську сутність, що є сенс у твоїх словах і що ти втілюєш у життя образ нормальної людини. Коли інші побачать тебе, тобі не слід спонукати їх до запитання: «Хіба це не образ великого червоного дракона?». Поведінка сестер не личить сестрі, поведінка братів не личить брату, і ти за своїм поводженням геть не подібний до святих. Тоді б люди сказали: «Недарма Бог сказав, що вони нащадки Моава, Він був абсолютно правий!». Якщо люди подивляться на вас і скажуть: «Хоча Бог сказав, що ви є нащадками Моава, те, що ви втілюєте в життя, доводить, що ви залишили вплив сатани позаду; хоча ці речі все ще знаходяться всередині вас, ви здатні відвернутися від них, це показує, що ви повністю завоювані», ви, уже завоювані й спасенні, скажете: «Це правда, що ми є нащадками Моава, але ми були спасенні Богом, і хоча нащадки Моава в минулому були покинуті, і прокляті, і вигнані до язичників народом Ізраїлю, сьогодні Бог нас спас. Це правда, що ми найбільш розбещені з усіх людей – це було постановлено Богом, це факт, і це незаперечно для всіх. Але сьогодні ми врятувалися з-під цього впливу. Ми гидуємо своїм предком, ми готові відвернутися від свого предка, цілковито зректися його й коритись усім Божим розпорядженням, діючи згідно з Божою волею, виконуючи Його вимоги до нас та досягаючи відповідності Божій волі. Моав зрадив Бога, він не діяв згідно з Божою волею, і він був зненавиджений Богом. Але ми повинні бути дбайливими до Божого серця, і сьогодні, оскільки ми розуміємо Божу волю, ми не можемо зраджувати Бога й повинні відректися від нашого давнього предка!». Раніше Я говорив про зречення великого червоного дракона, а сьогодні йдеться переважно про зречення давнього предка людей. Це одне зі свідчень завоювання людей, і незалежно від того, як ти сьогодні входиш, твоєму свідченню в цій сфері не повинно нічого бракувати.

Духовний рівень людей занадто низький, їм занадто бракує нормальної людської сутності, їхні реакції занадто повільні, занадто мляві, розбещення сатаною залишило їх заціпенілими й твердолобими, і хоча вони не здатні повністю змінитися за один або два роки, вони мусять мати рішучість співпрацювати. Можна сказати, що це також є свідченням перед сатаною. Свідчення сьогодні – це результат, досягнутий нинішньою роботою завоювання, а також зразок і модель для послідовників майбутнього. У майбутньому воно пошириться на всі народи; робота, виконувана в Китаї, пошириться на всі народи. Нащадки Моава – найнижчі з усіх народів світу. Дехто запитує: «А хіба нащадки Хама не найнижчі з

усіх?». Потомство великого червоного дракона й нащадки Хама мають різне представницьке значення, і нащадки Хама – це зовсім інша справа: незалежно від того, як вони прокляті, вони однаково є нащадками Ноя; походження ж Моава не було чистим: Моав пішов від перелюбу, і саме в цьому полягає відмінність. Хоча обидва були прокляті, їхній статус не був однаковим, і тому нащадки Моава є найнижчими з усіх народів – і не може бути факту переконливішого, аніж завоювання найнижчого з усіх народів. Робота останніх днів порушує всі правила, і незалежно від того, чи будеш ти проклятим чи покараним, доки ти сприяєш Моїй роботі й приносиш користь сьогоднішній роботі завоювання, і незалежно від того, чи є ти нащадком Моава або потомком великого червоного дракона, доки ти зможеш виконувати обов'язок Божого створіння на цьому етапі роботи й робити все, на що ти здатний, належний результат буде досягнутий. Ти є потомком великого червоного дракона, і ти є нащадком Моава; загалом, усі, хто має плоть і кров, є створіннями Божими й були створені Творцем. Ти є створінням Божим, ти не повинен мати вибір, і це є твоїм обов'язком. Безумовно, сьогодні робота Творця спрямована на весь усесвіт. Незалежно від того, від кого ти походиш, передусім ти є одним із Божих створінь, ви – нащадки Моава – є частиною Божих створінь із тією лише різницею, що ви маєте меншу цінність. Оскільки сьогодні Божа робота здійснюється серед усіх створінь і спрямована на весь усесвіт, Творець вільний обирати будь-яких людей, справи або речі для виконання Своєї роботи. Йому байдуже, від кого ти колись пішов; допоки ти є одним із Його створінь і допоки ти корисний для Його роботи – роботи завоювання й свідчення, – Він без жодних вагань здійснюватиме в тобі Свою роботу. Це вщент розбиває традиційні уявлення людей, які полягають у тому, що Бог ніколи не буде працювати серед язичників, особливо серед тих, кого було проклято і хто низького походження; що стосується тих, кого було проклято, всі майбутні покоління, які походять від них, будуть також назавжди прокляті, без жодного шансу на спасіння; Бог ніколи не зійде й не працюватиме в країні язичників і ніколи не ступить у країну скверни, адже Він святий. Усі ці уявлення були вщент розбиті Божою роботою в останні дні. Знайте, що Бог є Богом усіх створінь, Він панує над небом, землею і всім сущим, а не є тільки Богом народу Ізраїлю. Відтак ця робота в Китаї має надзвичайне значення, і хіба ж вона не пошириться серед усіх народів? Велике свідчення майбутнього не обмежиться Китаєм; якби Бог завоював тільки вас, хіба можна було б переконати демонів? Вони не розуміють, що значить бути завойованим або що таке велика сила Божа, і тільки тоді, коли обраний народ Божий по всьому всесвіту побачить остаточні результати цієї роботи, всі створіння будуть завойовані. Ніхто не є більш відсталим або розбещеним, аніж нащадки Моава. Тільки якщо ці люди можуть бути завойовані – ті, хто є найбільш розбещеним, хто не визнавав Бога й не вірив, що Бог є, будуть завойовані й визнають Бога своїми вустами, прославлять Його й будуть здатними любити Його, – це буде свідченням завоювання. Хоча ви не є

Петром, ви втілюєте в життя образ Петра, ви здатні мати свідчення Петра і Йова, і це є найбільшим свідченням. Урешті-решт ти скажеш: «Ми не ізраїльтяни, а покинуті нащадки Моава, ми не Петро, до чийого духовного рівня ми не здатні дорівнятися, і не Йов, і ми навіть не можемо зрівнятися з рішучістю Павла постраждати за Бога й присвятити себе Богу, і ми настільки відсталі, а отже, ми не маємо права насолоджуватися Божими благословеннями. Бог однаково підніс нас сьогодні; тож ми повинні догодити Богові, і хоча ми не маємо належного духовного рівня чи здібностей, ми хочемо догодити Богу – у нас є така рішучість. Ми є нащадками Моава, і ми були прокляті. Це було постановлено Богом, і ми не здатні це змінити, але те, чим ми живемо, та наші знання можуть змінитися, і ми сповнені рішучості догодити Богові». Коли ти матимеш таку рішучість, це доведе твоє свідчення про те, що тебе завойовано.

Внутрішня правда роботи завойовання (3)

Результат, який має на меті робота завойовання, передусім полягає в тому, щоб плоть людини більше не бунтувала; тобто, щоб людський розум здобув нове знання про Бога, щоб людське серце повністю слухалося Бога, і щоб людина прагнула існувати для Бога. Люди не вважаються завойованими, коли змінюється їхній темперамент або плоть; коли змінюються людське мислення, людська свідомість і людська розсудливість, тобто коли змінюється все твоє ментальне ставлення – ось тоді можна буде сказати, що ти завойований Богом. Коли ти прийняв рішення скоритися й набути нової ментальності, коли ти більше не привносиш жодних власних уявлень або намірів у слова й роботу Бога, і коли твій мозок може нормально мислити – тобто, коли ти можеш докладати всіх зусиль для Бога від усього серця, – тоді ти належиш до того типу людини, яка повністю завойована. У релігії чимало людей протягом усього свого життя багато страждають: вони підкорюють собі своє тіло й несуть свій хрест, і навіть на порозі смерті вони продовжують страждати та терпіти! Дехто продовжує постити вранці в день смерті. Усе своє життя вони відмовляють собі в гарній їжі та одязі, зосереджуючись лише на стражданнях. Вони здатні підкорити собі своє тіло та зректися своєї плоті. Їхня сила духу, що дозволяє терпіти страждання, гідна похвали. Але їхнє мислення, їхні уявлення, їхнє ментальне ставлення та й узагалі їхня стара природа анітрохи не зазнали розбору. Їм бракує хоча б дешифру справжнього знання про себе. Їхній уявний образ Бога – це традиційний образ невизначеного Бога. Їхня готовність страждати заради Бога впливає з їхньої ревності та доброго характеру їхньої людської сутності. Хоча вони вірять у Бога, вони і не розуміють Його, і не знають Його волі. Вони просто працюють і сліпо страждають заради Бога. Вони не надають жодного значення проникливості, мало

підключаються про те, як зробити так, щоб їхнє служіння справді виконувало Божу волю, і тим більше вони не свідомі того, як досягти пізнання Бога. Бог, якому вони служать, – це не Бог у властивому Йому образі, а Бог, якого вони уявили, Бог, про якого вони тільки чули або про якого вони лише читали писемні легенди. Потім вони використовують свою плідну уяву й благочестя, щоб страждати заради Бога й виконувати Божу роботу, яку Бог хоче виконати. Їхнє служіння є надто неточним, так що практично ніхто з них не здатний по-справжньому служити відповідно до Божої волі. Незалежно від того, наскільки радо вони страждають, їхній первісний погляд на служіння та їхній ментальний образ Бога залишаються незмінними, тому що вони не пройшли через Божий суд, кару, рафінування та вдосконалення, і ніхто не наставив їх, користуючись істиною. Навіть якщо вони вірять в Ісуса Спасителя, жоден із них ніколи не бачив Спасителя. Вони знають про Нього лише з легенд та чуток. Як наслідок, їхнє служіння зводиться до служіння навмання із заплющеними очима, подібно до того, як сліпий прислужує власному батькові. Чого зрештою можна досягти таким служінням? І хто б його схвалив? Від початку й до кінця їхнє служіння залишається незмінним; вони отримують лише штучні уроки й засновують своє служіння тільки на своїй природності та своїх власних уподобаннях. Яку нагороду це могло б принести? Навіть Петро, який бачив Ісуса, не знав, як служити згідно з Божою волею; він зрозумів це тільки наприкінці, на схилі своїх років. Що ж це говорить про тих сліпців, які не мають ані найменшого досвіду розбору або обтинання, і яких ніхто не наставляв? Хіба служіння багатьох із вас сьогодні не схоже на служіння цих сліпців? Усі ті, хто не отримав суду, не отримав обтинання та розбору, і хто не змінився, – хіба всі вони не завойовані лише частково? Яка користь від таких людей? Якщо твоє мислення, твоє знання про життя і твоє знання про Бога не показують нових змін, і ти нічого насправді не здобуваєш, тоді ти ніколи не досягнеш нічого видатного у своєму служінні! Без видіння та нового знання про Божу роботу ти не завойований. Тоді твій спосіб слідування за Богом буде подібний до тих, хто страждає й постує: невеликої цінності! Саме тому, що в тому, що вони роблять, мало свідчення, Я кажу, що їхнє служіння марне! Упродовж свого життя ці люди страждають і проводять час у в'язниці; вони завжди лагідні, люблячі й постійно несуть хрест, світ їх висміює й відкидає, вони переживають усі можливі труднощі, і хоча вони слухняні до самого кінця, вони все ще не завойовані й не можуть надати жодного свідчення про те, що вони завойовані. Вони дуже багато страждали, але всередині вони зовсім не знають Бога. Нічого з їхнього старого способу мислення, старих уявлень, релігійних практик, штучних знань та людських ідей не зазнало розбору. У них немає ані найменшого натяку на нове знання. Жодна крихта їхніх знань про Бога не є правдивою чи достовірною. Вони неправильно зрозуміли Божу волю. Чи служить це Богові? Яким би не було твоє знання про Бога в минулому, якщо воно залишається таким самим і сьогодні, і ти продовжуєш ґрунтувати свої знання про Бога на своїх власних уявленнях та ідеях,

незалежно від того, що робить Бог, тобто якщо ти не маєш нового, істинного знання про Бога і якщо тобі не вдалося пізнати істинний образ і характер Бога, якщо твоє знання про Бога досі керується феодалним, забобонним мисленням і, як і раніше, породжене людською уявою та переконаннями, тоді ти не завойований. Усі ті численні слова, які Я зараз кажу тобі, покликані оповістити тебе, щоб ці знання привели тебе до новішого, достовірнішого знання; вони також покликані викоренити в тобі старі уявлення й старе знання, щоб ти міг володіти новим знанням. Якщо ти справді їси і п'єш Мої слова, тоді твоє знання суттєво зміниться. Допоки ти їстимеш і питимеш слова Божі із серцем, сповненим послуху, твою точку зору буде змінено. Допоки ти будеш здатний приймати повторювані кари, твоя стара ментальність поступово змінюватиметься. Допоки твоя стара ментальність буде ретельно замінюватися новою, твоя практика також змінюватиметься відповідно. Таким чином, твоє служіння ставатиме дедалі цілеспрямованішим, дедалі більш спроможним виконувати Божу волю. Якщо ти зможеш змінити своє життя, свої знання про людське життя та свої численні уявлення про Бога, тоді твоя природність поступово зменшуватиметься. Це і ніщо інше є наслідком того, що Бог завойовує людей, це зміна, яка відбувається в людях. Якщо у твоїй вірі в Бога все, про що ти знаєш, – це підкорення свого тіла, терпіння та страждання, і ти не знаєш, правильно це чи неправильно, і тим більше не знаєш, заради кого це робиться, то як така практика може привести до зміни?

Зрозумійте, що те, про що Я вас прошу, це не щоб ви тримали своє тіло в неволі або не давали своєму мозку думати довільні думки. Це не є ані метою роботи, ані роботою, яку потрібно виконати просто зараз. Просто зараз ви повинні мати знання з позитивного боку, аби ви могли себе змінити. Найнеобхідніша дія полягає в тому, щоб ви озброїлися Божими словами, тобто цілковито озброїлися істиною й видінням сьогодення, а потім пішли та втілили їх у життя. Це ваша відповідальність. Я не прошу вас прагнути та здобувати ще більше освітлення. Наразі ви просто не маєте для цього духовного стану. Що від вас вимагається, так це робити все можливе, щоб їсти та пити слова Божі. Ви мусите розуміти роботу Божу й пізнавати свою природу, свою сутність і своє старе життя. Зокрема, вам потрібно знати ті минулі помилкові й абсурдні практики та ті людські діяння, в яких ви брали участь. Щоб змінитися, ви повинні почати зі зміни свого мислення. Перш за все, замініть своє старе мислення на нове, і нехай ваше нове мислення керує вашими словами і вчинками, і вашим життям. Це те, що вимагається від кожного з вас сьогодні. Не практикуйте наосліп і не слідуйте наосліп. У вас має бути основа та мета. Не дуріть себе. Ви повинні знати, для чого саме потрібна ваша віра в Бога, що ви повинні отримати від неї і у що просто зараз ви повинні увійти. Вкрай важливо, щоб ти знав усе це.

Те, у що ви зараз повинні увійти, – це піднесення вашого життя та підвищення вашого духовного рівня. Крім того, вам слід змінити старі погляди зі свого минулого,

змінити своє мислення та змінити свої уявлення. Усе ваше життя потребує оновлення. Коли твоє знання про Божі діяння зміниться, коли ти матимеш нове знання про істину всього, що каже Бог, і коли знання всередині тебе поліпшиться, тоді твоє життя зміниться на краще. Усі речі, які люди роблять і кажуть зараз, мають практичне значення. Це не доктрини, а радше речі, які потрібні людям для їхнього життя та якими вони повинні володіти. Це зміна, яка відбувається в людях під час роботи завоювання, зміна, яку люди повинні пережити, і це наслідок того, що вони завойовані. Коли ти змінив своє мислення, набув нового ментального ставлення, спростував свої уявлення й наміри, і свої минулі логічні розважливості, відкинув ті речі, що глибоко закорінені всередині тебе, і здобув нове знання віри в Бога, тоді свідчення, які ти даєш, будуть піднесеними, і вся твоя природа воістину зміниться. Все це – найпрактичніші, найреалістичніші та найфундаментальніші речі, – речі, які люди не могли досягнути в минулому, речі, з якими вони були нездатні працювати. Вони і є справжньою роботою Духа. Як саме ти розумів Біблію в минулому? Порівняй це з сьогоднішнім – і ти дізнаєшся. У минулому ти подумки підносив Мойсея, Петра, Павла або всі ці біблійні висловлювання й погляди та ставив їх на п'єдестал. Тепер, якби тебе попросили поставити Біблію на п'єдестал, чи ти це зробив би? Ти б побачив, що Біблія містить забагато записів, написаних людиною, і що Біблія – це лише людський переказ двох етапів Божої роботи. Це книга з історії. Чи не означає це, що твої знання про неї змінилися? Якби ти сьогодні поглянув на родовід Ісуса, наведений в Євангелії від Матвія, ти б сказав: «Родовід Ісуса? Дурниця! Це ж родовід Йосипа, а не Ісуса. Між Ісусом та Йосипом немає родинного зв'язку». Коли ти зараз дивишся на Біблію, твоє знання про неї є іншим, тобто твій ракурс змінився, і ти привносиш у неї більш високий рівень знань, ніж провідні науковці-релігієзнавці. Якби хтось сказав, що в цьому родоводі щось є, ти б відповів: «А що в ньому такого? Давайте, поясніть. Ісус та Йосип не є родичами. Хіба ти цього не знаєш? Чи може Ісус мати родовід? Як може Ісус мати предків? Як може Він бути нащадком людини? Його плоть була народжена Марією; Його Дух є Духом Божим, а не духом людини. Ісус – це улюблений Син Божий, тож чи може Він мати родовід? Перебуваючи на землі, Він не був членом людства, тож як Він може мати родовід?». Коли ти проаналізуєш цей родовід і чітко поясниш внутрішню правду, ділячись тим, що ти зрозумів, цій людині заціпить. Деякі люди будуть посилатися на Біблію й запитувати тебе: «Ісус мав родовід. Чи має родовід твій сьогоднішній Бог?». Тоді ти поділишся з ними своїм знанням, яке є найреальнішим із усіх, і таким чином твоє знання матиме вплив. Насправді, Ісус не був родичем ні Йосипа, ані тим більше Авраама; Він просто народився в Ізраїлі. Бог, однак, не є ізраїльтянином або нащадком ізраїльтян. Народження в Ізраїлі не обов'язково означає, що Бог є Богом лише ізраїльтян. Тільки заради Своєї роботи Він здійснив роботу втілення. Бог є Богом усього створеного по всьому всесвіту. Він просто спочатку виконав один етап своєї роботи в Ізраїлі, після чого Він почав працювати

серед язичницьких народів. Однак люди вважали Ісуса Богом ізраїльтян і, що більше, помістили Його серед ізраїльтян та серед нащадків Давида. Біблія каже, що наприкінці днів ім'я Єгови буде великим серед язичницьких народів, тобто Бог працюватиме серед язичницьких народів протягом останніх днів. Те, що Бог втілювався в Юдеї, не вказує на те, що Бог любить лише юдеїв. Це сталося тільки тому, що цього вимагала робота; це не той випадок, коли Бог міг втілитися лише в Ізраїлі (тому що ізраїльтяни були Його обраним народом). Хіба обрані Богом люди не трапляються також і серед язичницьких народів? Саме після того, як Ісус закінчив роботу в Юдеї, ця робота поширилася на язичницькі народи. (Ізраїльтяни називали всі народи, крім Ізраїлю, «язичницькими народами».) Насправді, серед цих язичницьких народів теж були обрані Богом люди; просто на той час там ще не виконувалася робота. Люди так наголошують на Ізраїлі, тому що перші два етапи роботи відбувалися в Ізраїлі, тоді як у язичницьких народах ніякої роботи не провадилось. Серед язичницьких народів робота сьогодні тільки починається, саме тому людям так важко її прийняти. Якщо ти можеш чітко все це зрозуміти, якщо ти здатен правильно засвоїти й розглянути це, тоді ти матимеш достовірне знання про Бога сьогоднішнього й минулого, і це нове знання буде вищим за знання про Бога, яким володіли всі святі протягом усієї історії. Якщо ж ти відчуєш сьогоднішню роботу на власному досвіді й почуєш сьогодні особисті висловлювання Бога, однак не матимеш знання про Бога в усій повноті, і твоє прагнення залишатиметься таким, яким воно завжди було, і не заміниться нічим новим, особливо якщо ти переживаєш усю цю роботу завоювання, але зрештою в тобі не помітно жодних змін, то хіба твоя віра не схожа на віру тих, хто шукає лише хліба, щоб угамувати свій голод? У такому разі робота завоювання не матиме на тебе жодного впливу. Чи не станеш ти тоді одним із тих, хто підлягає вигнанню?

Коли вся робота завоювання добіжить кінця, украй необхідно, щоб ви всі зрозуміли, що Бог – це Бог не лише ізраїльтян, а й усього створеного. Він створив усе людство, а не лише ізраїльтян. Якщо ти кажеш, що Бог є Богом лише ізраїльтян або що неможливо, щоб Бог втілювався в якомусь народі, окрім Ізраїлю, то ти ще не здобув ніякого знання під час роботи завоювання, і ти не визнаєш анітрохи, що Бог є твоїм Богом; ти просто розумієш, що Бог перемістився з Ізраїлю до Китаю і змушений бути твоїм Богом. Якщо ти досі так це бачиш, тоді Моя робота в тобі була безплідною, і ти не зрозумів нічого з того, що Я сказав. Якщо, зрештою, ти пишеш ще один родовід для Мене, як це зробив Матвій, знайшовши для Мене гідного предка, знайшовши Мого правильного прабатька, – так, щоб у Бога було два родоводи для двох Його втілень, – чи не було б це тоді найбільшим жартом у світі? Хіба ти, ця «людина, сповнена добрих намірів», яка знайшла Мені родовід, не став би тим, хто розділив Бога? Чи здатний ти взяти на себе тягар цього гріха? Після всієї цієї роботи завоювання, якщо ти досі не віриш, що Бог – це Бог усього створеного, якщо ти все ще гадаєш, що Бог – це Бог тільки ізраїльтян, хіба ти не є

тим, хто відкрито чинить спротив Богу? Ціль завоювання тебе сьогодні – змусити тебе визнати, що Бог є твоїм Богом, а також Богом інших людей, і, що найважливіше, Він є Богом усіх, хто любить Його, і Богом усього створеного. Він є Богом ізраїльтян і Богом народу Єгипту. Він є Богом британців та Богом американців. Він є не лише Богом Адама та Єви, а й Богом усіх їхніх нащадків. Він є Богом усього, що є на небесах, і всього, що є на землі. Усі сім'ї, – чи то ізраїльтяни, чи язичники, – усі знаходяться в руках одного Бога. Він не лише діяв в Ізраїлі протягом кількох тисяч років і колись народився в Юдеї, а й сьогодні Він сходить до Китаю, у місце, де лежить, згорнувшись кільцями, великий червоний дракон. Якщо народження в Юдеї робить Його Царем юдеїв, то хіба сходження серед усіх вас сьогодні не робить Його Богом усіх вас? Він очолював ізраїльтян і народився в Юдеї, і Він також народився в язичницькій землі. Хіба вся Його робота виконується не заради цілого людства, яке Він створив? Хіба Він любить ізраїльтян стократ і ненавидить язичників тисячекрат? Хіба не це ваше переконання? Справа не в тому, що Бог ніколи не був вашим Богом, а радше в тому, що ви просто не визнаєте Його; справа не в тому, що Бог не бажає бути вашим Богом, а радше в тому, що ви просто відкидаєте Його. Хто зі створених не перебуває в руках Всемогутнього? Завойовуючи вас сьогодні, хіба мета полягає не в тому, щоб змусити вас визнати, що Бог є не хто інший, як ваш Бог? Якщо ви досі вважаєте, що Бог є Богом лише ізраїльтян, і, як і раніше, стверджуєте, що дім Давидів в Ізраїлі є місцем народження Бога, і що жоден народ, окрім Ізраїлю, не має права «породити» Бога, і вже тим більше жодна язичницька сім'я не здатна особисто прийняти роботу Єгови, – якщо ти досі так думаєш, то чи не робить це тебе норовливим упертюхом? Не зациклюйся повсякчас на Ізраїлі. Сьогодні Бог є просто тут, серед вас. Тобі також не слід постійно дивитися на небо. Годі тужити за своїм Богом на небесах! Бог прийшов і є серед вас, тож як Він може бути на небесах? Ти не так давно віриш у Бога, однак у тебе настільки багато уявлень про Нього, що ти ні на секунду не наважуєшся подумати, що Бог ізраїльтян зволить удостоїти вас Своєю присутністю. Ще менше ви насмілюєтеся думати про те, як ви могли б побачити особисту Божу появу, враховуючи, наскільки нестерпно нечестивими ви є. Ви також ніколи не замислювалися над тим, як Бог міг би особисто зійти в язичницьку землю. Йому слід було б зійти на гору Синай або Оливну гору та з'явитися перед ізраїльтянами. Хіба язичники (тобто люди за межами Ізраїлю) не є предметами Його відрази? Як міг Він особисто працювати серед них? Усе це – глибоко закорінені уявлення, які ви розвивали впродовж багатьох років. Мета завоювання вас сьогодні – зруйнувати ці ваші уявлення. Таким чином, ви таки бачите особисте явлення Бога серед вас – не на горі Синай чи на Оливній горі, а серед людей, яких Він ніколи раніше не очолював. Після того, як Бог здійснив два етапи Своєї роботи в Ізраїлі, ізраїльтяни і так само всі язичники почали таїти в собі переконання, що, хоча це правда, що Бог створив усе суще, Він бажає бути лише Богом ізраїльтян,

але не Богом язичників. Ізраїльтяни вірять у таке: Бог може бути тільки нашим Богом, а не вашим Богом, язичники, й оскільки ви не шануєте Єгову, то Єгова – наш Бог – гидує вами. Ці юдеї також вірять у таке: Господь Ісус набув подоби нас, єврейського народу, і є Богом, який має відзнаку єврейського народу. Саме серед нас діє Бог. Божий образ і наш образ схожі; наш образ близький до Божого. Господь Ісус є Царем нас, юдеїв; язичники не мають права отримати таке велике спасіння. Господь Ісус – це жертва за гріхи для нас, юдеїв. Лише на підставі цих двох етапів роботи ізраїльтяни та єврейський народ сформувавши всі ці уявлення. Вони владно претендували на Бога для себе, не припускаючи, що Бог є також Богом язичників. Таким чином Бог став лакуною в серцях язичників. Це сталося тому, що всі почали вважати, що Бог не хоче бути Богом язичників і що Йому подобаються лише ізраїльтяни – Його обраний народ – і єврейський народ, особливо учні, які слідували за Ним. Хіба ви не знаєте, що робота, яку виконали Єгова та Ісус, призначена для виживання всього людства? Тепер ти визнаєш, що Бог є Богом усіх вас, народжених за межами Ізраїлю? Хіба Бог не просто тут серед вас сьогодні? Це не може бути сном, чи не так? Невже ви не приймаєте цю реальність? Ви не наважуєтеся в це повірити чи думати про це. Незалежно від того, як ви це сприймаєте, хіба Бог не знаходиться просто тут, серед вас? Ви й досі боїтеся повірити в ці слова? Хіба від сьогодні всі завойовані люди і всі, хто бажає бути послідовниками Бога, не є обраним народом Божим? Хіба ви всі, сьогоднішні послідовники, не є обраним народом за межами Ізраїлю? Хіба ваш статус не такий самий, як у ізраїльтян? Хіба не все це ви маєте усвідомити? Хіба не це є метою роботи завоювання вас? Оскільки ви можете бачити Бога, Він буде вашим Богом довіку, від початку і в майбутньому. Він не покине вас, поки всі ви готові слідувати за Ним і бути Його вірними, слухняними створіннями.

Незалежно від того, наскільки сильно люди прагнуть любити Бога, загалом вони до сьогодні слухняно слідували за Ним. Тільки наприкінці, коли завершиться цей етап роботи, вони ґрунтовно покаються. Саме тоді люди будуть воістину завойовані. Нині вони перебувають лише у процесі завоювання. В той момент, коли робота закінчиться, вони будуть цілковито завойовані, але наразі це не так! Навіть якщо всі переконані, це ще не означає, що вони повністю завойовані. Це тому, що наразі люди бачили лише слова, а не реальні події, і вони залишаються невпевненими, хоч би як глибоко вони вірили. Тому лише з останньою фактичною подією, коли слова стануть реальністю, люди будуть остаточно завойовані. Нині ці люди завойовані, тому що вони чують багато таємниць, про які вони раніше ніколи не чули. Але всередині кожен із них до єдиного все ще дивиться й чекає на якісь фактичні події, які дозволять їм побачити, як кожне слово Боже втілюється в життя. Лише тоді вони будуть цілковито переконані. Тільки коли всі нарешті побачать ці втілені в життя фактичні реальності, і ці реальності викличуть у них почуття впевненості, вони засвідчать переконаність у своїх серцях, своєму мовленні та

своїх очах і будуть глибоко, від щирого серця переконані. Така природа людини: вам потрібно побачити, як усі слова справджуються, вам потрібно побачити, як відбуваються деякі фактичні події, побачити, як лихо осягає деяких людей, і тоді ви будете повністю, до глибини душі переконані. Подібно до юдеїв, ви стурбовані тим, щоб бачити ознаки та дива. Але ви безперестанку не помічаєте, що є ознаки та дива, що відбуваються реальні події, покликані широко відкрити вам очі. Чи то хтось сходить із неба, чи то стовп хмар промовляє до вас, чи Я здійснию акт екзорцизму над одним із вас, чи Мій голос гримить, наче грім, серед вас, – ви завжди хотіли і завжди хотітимете бачити подібні події. Можна сказати, що, вірячи в Бога, ви найбільше бажаєте, щоб Бог прийшов і особисто явив вам ознаку. Тоді ви будете задоволені. Щоб завоювати вас, люди, Я маю виконати роботу, подібну до створення небес і землі, а потім, на додаток, явити вам якусь ознаку. Тоді ваші серця будуть повністю завойовані.

Внутрішня правда роботи завоювання (4)

Що означає бути вдосконалим? Що означає бути завойованим? Яким критеріям потрібно відповідати, щоб люди були завойовані? Яким критеріям потрібно відповідати, щоб вони були вдосконалені? І завоювання, і вдосконалення призначені для того, щоб зробити людину довершеною, щоб повернути їй її первісну подобу і звільнити її від розбещеного сатанинського характеру та впливу сатани. Це завоювання відбувається на початку процесу роботи над людиною; власне, це перший етап цієї роботи. Удосконалення – це другий етап, і це завершальна робота. Кожна людина має пройти через процес завоювання. В іншому разі вона не матиме можливості пізнати Бога, ані усвідомити, що Бог є, тобто для неї буде неможливо визнати Бога. А якщо люди не визнають Бога, то для них також неможливо бути довершеними Богом, оскільки ти не відповідаєш критеріям такого довершення. Якщо ти навіть не визнаєш Бога, то як ти можеш пізнати Його? Як ти можеш прагнути до Нього? Ти також не зможеш свідчити про Нього, і тим більше ти не матимеш віри, щоб догоджати Йому. Отже, для кожного, хто хоче стати довершеним, першим кроком має бути проходження роботи завоювання. Це перша умова. Але й завоювання, і вдосконалення потрібні для того, щоб працювати над людьми та змінювати їх, і кожне з них є частиною роботи управління людиною. Обидва етапи необхідні, щоб зробити людину цілісною, і жодним із них не можна нехтувати. Щоправда, «бути завойованим» звучить не дуже приємно, але насправді процес завоювання когось – це процес його зміни. Коли ти будеш завойований, твій розбещений характер, можливо, ще не буде повністю викорінений, але ти про це вже знатимеш. Завдяки роботі завоювання ти пізнаєш свою ницу людську сутність, а також велику частину свого власного

непослуху. Хоча ти не зможеш відкинути або змінити ці речі протягом короткого періоду роботи завоювання, ти пізнаєш їх, і це закладе основу для твого вдосконалення. Як такі, і завоювання, і вдосконалення відбуваються для того, щоб змінити людей, позбавити їх їхніх розбещених сатанинських характерів, аби вони могли повністю віддати себе Богу. Бути завойованим – це лише перший етап у зміні людських характерів, а також перший крок до того, щоб люди повністю віддали себе Богу, і він є нижчим за етап удосконалення. Життєвий характер завойованої людини змінюється набагато менше, ніж характер удосконаленої. Завоювання та вдосконалення концептуально відрізняються одне від одного, оскільки це різні етапи роботи, а також тому, що вони вимагають від людей відповідності різним стандартам; завоювання вимагає від людей відповідності нижчим стандартам, тоді як вдосконалення вимагає від них відповідності вищим. Удосконалені – це праведники, люди, які стали святими; вони є кристалізацією роботи управління людством або кінцевими продуктами. Хоча вони не є досконалими людьми, це люди, які прагнуть жити осмисленим життям. Завойовані, між тим, визнають існування Бога лише на словах; вони визнають, що Бог утілювався, що Слово явилось у плоті, і що Бог прийшов на землю, щоб виконати роботу суду та кари. Вони також визнають, що Божий суд і кара, побиття та рафінування Ним – усе це корисне для людини. Вони лише нещодавно почали набувати хоч якоїсь людської подоби. Вони мають деяке розуміння життя, але воно досі залишається для них туманним. Іншими словами, вони тільки-но починають оволодівати людською сутністю. Такими є наслідки їх завоювання. Коли люди ступають на шлях удосконалення, їхні старі характери здатні змінюватися. Далі їхні життя продовжують зростати, і поступово вони дедалі глибше входять в істину. Вони здатні зненавидіти світ і всіх тих, хто не прагне істини. Особливо вони ненавидять самих себе, але, більше того, вони чітко знають себе. Вони готові жити за істиною й беруть собі за мету прагнути істини. Вони не бажають жити в рамках думок, породжених їхнім власним мозком, і вони відчують огиду до людської самовпевненості, пихатості та зарозумілості. Вони говорять із виразним почуттям пристойності, поведуться з речами із проникливістю і мудрістю, вони вірні та слухняні перед Богом. Якщо вони зазнають окремого випадку кари й суду, вони не лише не стають пасивними чи слабкими, а й вдячні за цю кару та суд від Бога. Вони переконані, що не можуть бути без Божої кари та суду, що це захищає їх. Вони не шукають віри миру та радості й не шукають хліба, щоб утамувати голод. Як не прагнуть вони й швидкоплинних плотських насолод. Ось що відбувається з тими, кого вдосконалюють. Після того, як люди завойовані, вони визнають, що Бог є, але це визнання проявляється в них обмеженою кількістю способів. Що насправді означає Слово, яке являється у плоті? Що означає втілення? Що зробив утілений Бог? Яка мета та значущість Його роботи? Пізнавши так багато Його роботи на власному досвіді, переживши Його вчинки в плоті, що ти здобув? Тільки зрозумівши все це, ти станеш тим, кого

завойовано. Якщо ти просто кажеш, що визнаєш існування Бога, але не зрікаєшся того, чого ти повинен зректися, і не можеш відмовитися від плотських насолод, від яких повинен відмовитися, але натомість продовжуєш жадати плотських утіх, як жадав повсякчас, і якщо ти не здатний відкинути будь-які упередження проти братів і сестер і не сплачуєш ніякої ціни, виконуючи багато простих практик, то це доводить, що тебе ще потрібно завоювати. У такому разі, навіть якщо ти багато чого розумієш, усе це буде марним. Завойовані – це люди, які досягли якихось початкових змін та початкового входження. Переживання Божого суду й кари дає людям початкове знання про Бога та початкове розуміння істини. Ти можеш бути нездатним повністю увійти в реальність глибших, вичерпніших істин, але у своєму реальному житті ти можеш втілити в життя багато елементарних істин, таких як ті, що стосуються твоїх плотських насолод або твого особистого статусу. Усе це – результат, який досягається в людях у процесі їх завоювання. У завойованих людях також помітні зміни в характері; наприклад, той спосіб, у який вони вдягаються і тримають себе, і те, як вони живуть, – усе це може змінитися. Змінюється їхній погляд на віру в Бога, вони ясно уявляють собі цілі свого пошуку й мають вищі прагнення. Під час роботи завоювання відбуваються відповідні зміни і в характері їхнього життя. Зміни є, але вони неглибокі, підготовчі й суттєво поступаються змінам у характері та цілях пошуку тих, кого вдосконалено. Якщо в процесі завоювання характер людини взагалі не змінюється, і вона не здобуває ніякої істини, значить, ця людина – сміття й абсолютно нікчемна! Люди, які не були завойовані, не можуть бути вдосконалені! Якщо людина прагне бути лише завойованою, то вона не може бути цілковито довершеною, навіть якщо її характер виявлятиме певні відповідні зміни під час роботи завоювання. Вона також втратить первісні істини, які вона здобула. Існує величезна різниця між зміною в характерах тих, кого завойовують, і тих, кого вдосконалюють. Але бути завойованим – це перший крок до зміни; це основа. Відсутність цієї початкової зміни є доказом того, що насправді людина взагалі не знає Бога, оскільки це знання приходить від суду, і такий суд є основною частиною роботи завоювання. Як такі, усі, кого вдосконалюють, повинні спершу бути завойованими; в іншому разі вони не мають можливості бути вдосконаленими.

Ти кажеш, що визнаєш втіленого Бога, і що ти визнаєш явлення Слова у плоті, але ти робиш певні речі за Його спиною, речі, які йдуть урозріз із тим, про що Він просить, і у своєму серці ти не маєш страху перед Ним. Хіба це визнання Бога? Ти визнаєш те, що Він каже, але ти не виконуєш того, на що здатний, як і не дотримуєшся Його шляху. Хіба це визнання Бога? І хоча ти визнаєш Його, твій настрій – це лише настороженість щодо Нього, але в жодному разі не благоговіння. Якщо ти побачив і визнав Його роботу та знаєш, що Він – Бог, однак ти залишаєшся байдужим та абсолютно незмінним, значить, ти з тих людей, які все ще не завойовані. Ті, хто був завойований, повинні робити все, що в їхніх силах, і хоча

вони не здатні ввійти в істини вищого порядку, і ці істини можуть бути для них недосяжними, такі люди у своїх серцях бажають цього досягти. Саме тому, що є обмеження щодо того, що вони можуть прийняти, існують рамки та межі того, що вони здатні практикувати. Однак вони повинні принаймні робити все, що в їхніх силах, і якщо ти можеш цього досягти, це результат, якого було досягнуто завдяки роботі завоювання. Припустімо, ти скажеш: «З огляду на те, що Він може вимовити стільки слів, скільки людина не здатна, якщо Він не Бог, тоді хто ж?». Таке мислення не означає, що ти визнаєш Бога. Якщо ти визнаєш Бога, ти мусиш продемонструвати це своїми фактичними діями. Якщо ти очолюєш церкву, але не практикуєш праведність, якщо ти прагнеш грошей і багатства та завжди привласнюєш собі церковні кошти, хіба це визнання того, що Бог є? Бог є всемогутнім, і Він гідний благоговіння. Як ти можеш не боятись, якщо ти справді визнаєш, що Бог є? Якщо ти здатний здійснювати такі огидні вчинки, чи справді ти визнаєш Його? Це Бог, у якого ти віриш? Те, у що ти віриш, – це невизначений Бог; ось чому ти не боїшся! Ті, хто справді визнає і знає Бога, всі бояться Його та страшаються вчинити щось, що протидіє Йому або суперечить їхньому сумлінню; вони особливо бояться вчинити щось, що, як вони знають, суперечить Божій волі. Тільки це можна вважати визнанням існування Бога. Що ти повинен зробити, коли твої батьки намагаються завадити тобі вірити в Бога? Як тобі любити Бога, коли твій невіруючий чоловік є добрим до тебе? І як тобі любити Бога, коли брати й сестри зневажають тебе? Якщо ти визнаєш Його, то в цих питаннях ти діятимеш відповідно та житимеш реальністю. Якщо ж ти не зможеш вжити конкретних дій, а тільки казатимеш, що визнаєш існування Бога, тоді ти просто базика! Ти кажеш, що віриш у Нього й визнаєш Його, але яким чином ти Його визнаєш? Яким чином ти віриш у Нього? Ти Його боїшся? Ти Його шануєш? Ти любиш Його в глибині душі? Коли тобі погано й нема на кого спертися, ти відчуваєш Божу красу, але згодом геть забуваєш про неї. Це не любов до Бога, як і не віра в Бога! Врешті-решт, чого Бог бажає, аби людина досягла? Усі стани, які Я згадав, такі як перебування під сильним враженням від власної значущості, відчуття, що ви швидко схоплюєте й розумієте нове, контроль над іншими, зверхність до інших, судження про людей за їхньою зовнішністю, знущання з нехитрих людей, пожадання церковних грошей і так далі, – тільки коли всі ці розбещені сатанинські характери будуть частково викорінені в тобі, твоє завоювання стане явним.

Робота завоювання, що вершиться над вами, люди, має найглибше значення: з одного боку, мета цієї роботи – вдосконалити групу людей, тобто зробити їх досконалими, щоб вони могли стати групою переможців, як перша група людей, які стали довершеними, тобто первоплодами. З іншого боку, це дати створеним істотам насолодитися Божою любов'ю, отримати повне й найвеличніше Боже спасіння, дати людині насолодитися не лише милосердям і ласкою, а й, що важливіше, карою та судом. Від створення світу до теперішнього часу все, що Бог

чинив у Своїй роботі, – це любов, без жодної ненависті до людини. Навіть кара та суд, які ти бачив, – це теж любов, правдивіша й реальніша любов, любов, яка веде людей на правильний шлях людського життя. І ще з одного боку, це означає свідчити перед сатаною. І ще з іншого, це означає закласти основу для поширення майбутньої роботи Євангелія. Уся робота, яку Він виконав, покликана вивести людей на правильний шлях людського життя, щоб вони могли жити як нормальні люди, адже люди не знають, як жити, і без цього наставництва ти проживатимеш лише порожнє життя; твоє життя буде позбавлене цінності або сенсу, і ти будеш абсолютно нездатним бути нормальною людиною. У цьому полягає найглибше значення завоювання людини. Ви всі нащадки Моава; коли робота завоювання здійснюється у вас, це велике спасіння. Усі ви живете в країні гріха й розпусти, і всі ви розпусні та грішні. Сьогодні ви не просто здатні дивитися на Бога, але, що важливіше, ви отримали кару та суд, ви отримали воістину ґрунтовне спасіння, тобто ви отримали найбільшу Божу любов. В усьому, що Він робить, Бог виявляє до вас справжню любов. Він не має жодного злого наміру. Це через ваші гріхи Він судить вас, аби ви дослідили себе та отримали ценеймовірне спасіння. Усе це робиться для того, щоб зробити людину довершеною. Від початку й до кінця Бог робить усе можливе для спасіння людини та не має бажання повністю знищити людей, яких Він створив Своїми власними руками. Сьогодні Він прийшов до вас, щоб працювати; хіба це не ще більше спасіння? Якби Він ненавидів вас, хіба Він усе ще виконував би роботу такого масштабу, щоб особисто вас наставляти? Чому Він повинен так страждати? Бог не ненавидить вас і не має щодо вас жодних злих намірів. Ви повинні знати, що Божа любов – це найправдивіша любов. Тільки тому, що люди неслухняні, Він змушений спасати їх через суд; якби не це, спасіння їх було б неможливим. Оскільки ви не знаєте, як жити, і навіть не усвідомлюєте, як жити, і оскільки ви живете в цій розпусній і грішній країні й самі є розпусними та нечистими дияволами, Він не може допустити, щоб ви стали ще більш зіпсутими, Він не може терпіти бачити, як ви живете в цій нечистій країні, як-от зараз, розтоптувані сатаною за власним бажанням, і Він не може допустити, щоб ви впали в ад. Він хоче лише здобути цю групу людей і докорінно спасти вас. Це головна мета виконання над вами роботи завоювання – це лише заради спасіння. Якщо ти не здатний побачити, що все, що вершиться над тобою, є любов'ю і спасінням, якщо ти гадаєш, що це лише метод, спосіб помучити людину і щось, що не заслуговує довіри, тоді ти можеш із таким же успіхом повернутись у свій світ, щоб страждати від болю та труднощів! Якщо ти готовий бути в цьому потоці й насолоджуватися цим судом і цим неосяжним спасінням, насолоджуватися всіма цими благословеннями, благословеннями, які неможливо знайти ніде в людському світі, і насолоджуватися цією любов'ю, тоді будь ласкавий: залишайся в цьому потоці, щоб прийняти роботу завоювання, аби ти міг бути вдосконаленим. Сьогодні ти можеш зазнати трохи болю та рафінування через суд Божий, але в переживанні

цього болю є цінність і сенс. Хоча люди очищуються й безжально викриваються через Божу кару та суд, мета яких полягає в тому, щоб покарати їх за їхні гріхи, покарати їхню плотть, жодна частина цієї роботи не має на меті приректи їхню плотть на знищення. Усі суворі викриття словом покликані вивести тебе на правильний шлях. Ви особисто пізнали так багато цієї роботи на власному досвіді, і, вочевидь, вона не привела вас на шлях зла! Усе це для того, щоб ви втілювали в життя нормальну людську сутність, і все це досягне вашою нормальною людською сутністю. Кожен етап Божої роботи заснований на твоїх потребах, відповідно до твоїх слабкостей і відповідно до твого фактичного духовного стану, і жоден непосильний тягар не покладається на вас. Сьогодні тобі це не зрозуміло, і тобі здається, що Я суворий до тебе, і ти справді завжди вважаєш, що Я щодня караю, суджу тебе та докоряю тобі, тому що Я ненавиджу тебе. Але хоча те, від чого ти страждаєш, – це кара та суд, насправді це любов до тебе, і це найбільший захист. Якщо ти неспроможний збагнути глибше значення цієї роботи, для тебе буде неможливо продовжувати переживати. Це спасіння повинне принести тобі втіху. Не відмовляйся прийти до тями. Коли ти зайшов так далеко, значущість роботи завоювання повинна бути ясною для тебе, і ти не повинен більше дотримуватися тієї чи іншої думки про неї!

Практика (6)

Сьогодні годі й думати про те, щоб досягти тієї розсудливості, яка була в Петра: багато людей навіть не можуть досягти тієї розсудливості, що була в Павла. У них навіть немає самосвідомості Павла. Хоча Павло був уражений Господом за те, що він переслідував Господа Ісуса, пізніше в нього з'явилася рішучість працювати для Господа та страждати за Нього. Ісус дав йому хворобу, і пізніше, коли Павло почав працювати, він продовжував страждати від цієї хвороби. Чому він сказав, що в його тілі колючка? Колючкою, по суті, була хвороба, і для Павла то була згубна слабкість. Скільки б роботи він не виконав або якою б великою не була його рішучість страждати, він не міг позбутися тієї колючки. І все ж Павло мав набагато вищий духовний рівень, ніж ви, люди сьогодення, і в нього також була самосвідомість, і він мав більше розсудливості, ніж ви. Після того, як Павла вразив Ісус, він перестав переслідувати учнів Ісуса й почав проповідувати й страждати за Ісуса. І що надихнуло його терпіти страждання? Павло вірив, що, побачивши велике світло, він мусив свідчити про Господа Ісуса, більше не переслідувати учнів Ісуса й більше не чинити опір Божій роботі. Павло був однією з високопоставлених постатей релігії. Він був дуже обізнаним і обдарованим, зверхньо дивився на звичайних людей і мав сильнішу особистість, ніж більшість інших. Але після того, як на нього просяяло «велике світло», він був спроможний працювати для Господа

Ісуса, утвердитися в рішучості страждати за Бога й пожертвувати собою для Бога, що доводило його розсудливість. У час, коли він переслідував і заарештовував учнів Ісуса, Ісус з'явився йому та сказав: «Павле, чому ти Мене переслідуєш?». Павло відразу ж упав ниць і сказав: «Хто Ти, Пане?». Голос із неба відказав: «Я Ісус, що Його переслідуєш ти». Раптово Павло прокинувся, і тільки тоді він дізнався, що Ісус був Христом, що Він був Богом. «Я мушу коритися. Бог дав мені цю благодать; я переслідував Його отак, але Він не вразив мене й не прокляв мене. Я мушу страждати ради Нього». Павло усвідомив, що він переслідував Господа Ісуса Христа й тепер вбивав Його учнів, що Бог не прокляв його, але пролив на нього світло. Це надихнуло його, і він сказав: «Хоча я не дивився на Його обличчя, я чув Його голос і бачив Його велике світло. Тільки тепер я по-справжньому бачу, що Бог дійсно любить мене, і що Господь Ісус Христос дійсно є Богом, який милує людину й прощає її гріхи навечно. Я дійсно бачу, що я грішник». Хоча згодом Бог використовував дари Павла для роботи, забудьте про це на мить. Його тогочасна рішучість, його нормальна людська розсудливість та його самосвідомість – ви не спроможні досягти такого. Хіба сьогодні ви не отримали багато світла? Хіба багато людей не бачило, що Божий характер – це характер величч, гніву, суду й кари? Прокляття, випробування й рафінування випадали на долю людей багато разів – і чому вони навчилися? Що ти здобув завдяки тому, що тебе було піддано дисциплінуванню та розбору? Суворі слова, побиття й суд багаторазово спіткали тебе, але ти не зважаєш на них. У тебе немає навіть тієї дрібки розсудливості, якою володів Павло; хіба ти не надзвичайно відсталий? Павло також багато чого не бачив чітко. Він знав лише, що його осяяло світло, але не усвідомлював, що його було вражено; він особисто вірив, що після того, як його осяяло світло, він мусив повністю присвятити себе Богу, страждати ради Бога, робити все, щоб прокласти шлях Господу Ісусу Христу та здобути більше грішників для відкуплення Господом. Такими були його тверде рішення та єдина мета його роботи; але коли він працював, хвороба однаково не покидала його аж до смерті. Павло працював більше двадцяти років. Він багато страждав, пережив велику кількість переслідувань і багато скорбот, хоча, звичайно, вони були набагато меншими, ніж випробування Петра. Наскільки це жалюгідно, якщо ви не маєте навіть тієї розсудливості, яку мав Павло? У такому разі як міг би Бог розпочати у вас ще більшу роботу?

Поширюючи Євангеліє, Павло зазнавав великих страждань. Робота, яку він виконав, його рішучість, його віра, вірність, любов, терпіння та смирення в той час, а також багато інших зовнішніх аспектів, які він утілював у своєму житті, були вищими, ніж у вас, людей сьогодення. У середині вас, якщо сказати суворіше, немає здорового глузду; у вас навіть немає жодного сумління й жодної людської сутності. Вам так багато чого не вистачає! Отже, значну частину часу в тому, що ви втілюєте у своєму житті, немає здорового глузду й немає жодних ознак самосвідомості. Хоча

в той час Павло страждав тілесною хворобою, він продовжував молитися й шукати: «Що це насправді за хвороба? Я виконав усю цю роботу для Господа, чому ж ця біда не покидає мене? Може, Господь Ісус випробовує мене? Невже Він уразив мене? Якби Він уразив мене, я тоді помер би й не зміг би виконати всю цю роботу для Нього, і я не зміг би отримати так багато світла. Він також реалізував мою рішучість». Павло завжди відчував, що ця хвороба була його випробуванням від Бога, що вона загартувала його віру й силу волі, Павло це сприймав так. Насправді ж, його хвороба була наслідком того, що Господь Ісус вразив його. Вона чинила на нього емоційний тиск і приборкувала його бунтарство. Якби ви опинилися в обставинах, як у Павла, що б ви зробили? Чи могли б ваша рішучість і здатність страждати зрівнятися з Павловими? Якщо сьогодні вас спіткає якась хвороба або якесь велике випробування, і ви будете змушені страждати, хто знає, якими ви будете. Якби вас замкнули в клітці й постійно забезпечували ваші потреби, у вас усе було б гаразд. В іншому разі ви були б просто такими, як вовки, позбавлені будь-якої людської сутності. Отже, коли ви переживаєте незначні обмеження або труднощі, це добре для вас; якби вам було легко, ви були б знищені, і тоді як вас можна було б захистити? Сьогодні саме тому, що вас піддано карі, суду й прокляттю, вам дано захист. Ви захищені саме тому, що багато страждаєте. Якби це було не так, ви б давно впали в розбещеність. Це не навмисне ускладнення вашого життя: людську природу важко змінити, і так має бути, щоб змінити характери людей. Сьогодні ви навіть не маєте сумління чи розсудливості, якими володів Павло, і навіть не маєте його самосвідомості. На вас завжди потрібно чинити тиск, і вас завжди потрібно карати й судити, щоб пробудити ваш дух. Кара та суд – це те, що найкраще підходить для вашого життя. І коли це необхідно, також мусить бути кара через факти, які сходять на вас; тільки тоді ви повністю підкоритеся. Ваша природа така, що без кари й прокляття ви б не побажали схилити свої голови, не були б готові підкоритися. Без фактів перед вашими очима не було б жодного ефекту. Ваш характер надто низький і нікчемний! Без кари й суду вам було б важко стати завойованими й подолати вашу неправедність і ваш непослух. Ваша стара природа так глибоко вкорінена. Якби вас посадили на трон, ви не мали б жодного уявлення про високість неба та глибину землі, не кажучи вже про те, куди ви прямуєте. Ви навіть не знаєте, звідки ви прийшли, тож як ви могли б знати Господа творіння? Без своєчасних кари й проклять сьогодні ваш останній день давно б уже настав. Це не кажучи вже про вашу долю – чи не перебувала б вона ще більше в неминучій небезпеці? Без цих своєчасних кари та суду, хто знає, наскільки гордовитими або наскільки розбещеними ви стали б. Ці кара й суд дали вам можливість дійти до сьогодні, і вони зберегли ваше існування. Якби ви й досі були «освіченими», використовуючи ті самі методи, що й ваш «батько», хто знає, у який світ ви б увійшли! Ви геть не маєте здатності контролювати себе та здійснювати самоаналіз. Щодо таких людей,

як ви, якщо ви просто будете слідувати й підкорятися, не створюючи жодних перешкод або розладів, Мої цілі будуть досягнуті. Чи не слід вам вчинити краще, прийнявши кару й суд сьогодні? Які ще варіанти у вас є? Коли Павло побачив, що Господь Ісус говорить і працює, він і далі не вірив. Пізніше, після того, як Господь Ісус був прибитий до хреста, а потім воскрес, він знав про цей факт, але продовжував переслідувати й чинити опір. Це те, що мається на увазі під умисним гріхом, і тому його було вражено. На самому початку він знав, що серед юдеїв був цар на ім'я Ісус, він чув про це. Пізніше, коли він проповідував у храмі та по всій країні, він пішов проти Ісуса, зарозуміло відмовляючись коритися будь-якій людині. У той час ці його дії стали величезною перешкодою для роботи. Коли Ісус працював, Павло безпосередньо не переслідував і не заарештовував людей, але він використовував проповідь і слова, щоб зруйнувати роботу Ісуса. Пізніше, після того, як Господа Ісуса Христа було прибито до хреста, він почав арештовувати учнів, поспішаючи з місця на місце й роблячи все можливе, щоб переслідувати їх. Тільки після того, як «світло» осяяло його, він прокинувся й дуже пошкодував через скоєне ним. Після того, як його було вражено, хвороба ніколи не покидала його. Іноді він відчував, що його недуга гіршала, і він не міг піднятися з ліжка. Він думав: «Що відбувається? Невже мене дійсно було вражено?». Його хвороба так і не минула, і саме через цю хворобу він виконав багато роботи. Можна сказати, що Ісус дав цю хворобу Павлові через його гордовитість і свавілля; це було покаранням Павлу, але це також було зроблено для того, щоб використовувати дари Павла в Божій роботі, щоб Його робота могла бути розширена. Насправді, Божий намір полягав не в тому, щоб спасти Павла, а в тому, щоб використовувати його. Однак характер Павла був надто гордовитим і свавільним, і тому в його тіло була поміщена «колючка». Зрештою, станом на той момент, коли Павло закінчив свою роботу, хвороба вже не була для нього такою мукою, і коли його робота добігала кінця, він міг сказати оці слова: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені призначається вінок праведности» – і це він сказав, бо не знав роботи Бога. Серед вас є багато таких, як Павло, але якщо ви дійсно володієте рішучістю слідувати до кінця шляху, з вами не будуть неправильно поводитись. Ми не обговорюватимемо тут способи, у які Павло був непокірним і чинив опір; зупинімося на тій частині його особи, яка була позитивною й гідною похвали: він мав сумління, і одного разу отримавши «світло», він зміг присвятити себе Богу та страждати ради Бога. Це було його сильною стороною. Однак, якщо є ті, хто вважає, що завдяки тому, що в нього була сильна сторона, він був благословенним, якщо вони думають, що він не обов'язково був покараний, то це слова людей, які не мають розсудливості.

Молячись і читаючи слова Бога, багато людей кажуть, що вони готові підкоритися Богу, але потім таємно стають розпусними й аніскілечки не переймаються цим. Божі слова промовляються знову й знову, відкриваючи прошарок за прошарком, і тільки

коли оголюється найглибший прошарок людей, вони «знаходять спокій» і стають менш пихатими й свавільними, менш нестерпно бундючними. З огляду на ваші стани сьогодні, вас і досі необхідно безжально вражати, і викривати, і піддавати ретельному суду, щоб у вас не було можливості перевести подих. Для вас краще, щоб суворі кара й суд не покидали вас, а осуд і прокляття не відходили від вас, дозволяючи вам бачити, що рука Божих адміністративних постанов ніколи не полишає вас. Так само, як і в період Закону, коли Аарон побачив, що Єгова ніколи не покидав його (він бачив постійні керівництво й захист Єгови; а Боже керівництво, яке ви бачите сьогодні, – це кара, прокляття та суд), сьогодні рука адміністративних постанов Єгови також не покидає вас. Проте є одне, щодо чого вам можна не турбуватися: незалежно від того, як ви чините опір, бунтуєте й судите, вашій плоті не буде заподіяно жодної шкоди. Але якщо є люди, які заходять надто далеко в своєму протистоянні й перешкоджають роботі, – це неприйнятно; тут є межа. Не перешкоджайте життю церкви та не підривайте його, не перешкоджайте роботі Святого Духа. Що стосується всього іншого, ти можеш робити, що хочеш. Якщо ти кажеш, що не хочеш шукати життя й бажаєш повернутися у світ, тоді покvapся й повертайся туди! Ви можете робити все, що забажаєте, якщо тільки це не заважає роботі Бога. А втім, є ще одна річ, яку ти мусиш знати: зрештою, усі такі свавільні грішники будуть вигнані. Сьогодні тобі, можливо, не докоряють, але, врешті-решт, тільки частина людей зможе свідчити, а всі інші опиняться в небезпеці. Якщо ти не хочеш бути в цьому потоці, хай так і буде. Ставлення до людей сьогодення – терпиме; Я не обмежую тебе, якщо ти не боїшся кари завтрашнього дня. Але якщо ти перебуваєш у цьому потоці, ти мусиш свідчити, і тебе слід карати. Якщо ти хочеш відмовитися від цього й повернутися у світ, будь ласка, тебе ніхто не зупиняє! Але якщо ти виконуєш роботу, яка є руйнівною й порушує роботу Бога, ти категорично не можеш отримати прощення за це! Що стосується того, що бачать твої очі й чують твої вуха про те, які люди підпадають під кару і чиї сім'ї прокляті, у всього цього є межі та рамки. Святий Дух не робить нічого легковажно. Якщо брати до уваги скоєні вами гріхи, якби до вас ставилися й сприймали вас серйозно відповідно до вашої неправедності, хто з вас зміг би вижити? Усіх вас спіткало б лихо, і ні в кого з вас не було б хорошого кінця. Проте, сьогодні до багатьох людей ставляться з терпимістю. Навіть якщо ви засуджуєте, бунтуєте й виступаєте проти, доки ви не втручаєтеся, Я буду дивитися на вас із посмішкою. Якщо ви дійсно шукаєте життя, тоді ви мусите бути піддані незначній карі, і ви маєте терпіти біль розлуки з тим, що ви любите, щоб піти на операційний стіл для хірургічного втручання; ти мусиш терпіти біль, як і Петро, який приймав випробування й страждання. Сьогодні ви стоїте перед судом. У майбутньому ви муситимете піти на «гільйотину», що станеться тоді, коли ви «пожертвуєте» собою.

Можливо, на цій заключній стадії роботи в останні дні ти віриш, що Бог не знищить твою плоть, і можна сказати, що ти можеш не страждати від жодних

хвороб, навіть якщо ти протистоїш Йому й судиш Його; але коли суворі слова Бога обрушуються на тебе, коли твої бунтарство й опір, а також твої потворні сторони всі будуть викриті, ти не зможеш сховатися. Ти будеш охоплений панікою й розгублений. Сьогодні у вас має бути трохи сумління. Не грайте роль злих людей, які протистоять Богу й повстають проти Нього. Тобі слід повернутися спиною до свого старого предка; це той духовний стан, який у тебе має бути, і це та людська сутність, якою тобі слід володіти. Ти завжди неспроможний відкласти вбік свої власні перспективи на майбутнє або задоволення сьогоднішнього дня. Бог каже: «Доки ви робите все можливе, щоб слідувати за Мною й шукати істину, Я обов'язково вдосконалю вас. Щойно ви станете досконалими, у вас буде прекрасне місце призначення – вас буде приведено в Моє Царство, щоб ви насолоджувалися благословеннями зі Мною». Вам було обіцяне прекрасне місце призначення, але вимоги до вас ніколи не можуть бути знижені. Також є умова: незалежно від того, чи вас буде завойовано або вдосконалено, сьогодні ви мусите зазнати певної кари та певних страждань; ви мусите бути піддані побиттю та дисциплінуванню; ви маєте слухати Мої слова, слідувати Моїм шляхом і виконувати Божу волю – це те, що вам, людям, слід робити. Як би ти не шукав, ти мусиш чітко чути в такий спосіб. Якщо в тебе дійсно є справжнє глибинне розуміння, тоді ти можеш продовжувати слідувати. Якщо ти вважаєш, що тут немає жодних перспектив або надій, тоді можеш іти собі. Ці слова були чітко сказані тобі, але якщо ти дійсно хочеш піти, це свідчить лише про те, що в тебе немає анітрохи сумління; цього твого вчинку достатньо, щоб довести, що ти – демон. Хоча ти говориш, що покладаєшся в усьому на Боже влаштування, виходячи з твоєї плоті та того, що ти втілюєш у життя, ти досі живеш під пануванням сатани. Хоча сатана також знаходиться в руках Бога, ти сам досі належиш сатані й ще не був по-справжньому спасений Богом, оскільки ти продовжуєш жити під впливом сатани. Як ти маєш шукати, щоб спастися? Вибір за тобою: ти мусиш обрати шлях, яким тобі варто йти. Зрештою, якщо ти можеш сказати: «У мене немає нічого кращого, я відплачую Богові за любов своїм сумлінням і мушу мати трохи людської сутності. Я не можу досягти нічого більшого, і мій духовний рівень не такий високий; я не розумію видінь та значення роботи Бога. Я просто відплачую за Божу любов, я роблю все, що Бог просить, і я роблю все, що можу. Я належним чином виконую свій обов'язок як творіння Боже», тоді Я відчую задоволення. Це найвище свідчення, на яке ти здатен. Це найвищий стандарт, який вимагається від деякої частини людей: виконання обов'язку Божого творіння. Просто роби стільки, скільки здатен; вимоги до тебе не надто високі. Якщо ти робиш усе, що можеш, тоді це твоє свідчення.

Практика (7)

Вашої людської сутності замало, ваш спосіб життя надто низький і зіпсований; у вас немає людської сутності, і вам не вистачає проникливості. Ось чому вам потрібно озброїтися тим, із чого складається нормальна людська сутність. Мати сумління, розважливість і проникливість; знати, як говорити й дивитися на речі; звертати увагу на чистоту; вести себе як нормальна людина – усе це ознаки знання нормальної людської сутності. Якщо в цих аспектах ви дієте правильно, то вважається, що у вас прийнятний рівень людської сутності. Окрім того, ви мусите спорядити себе для духовного життя. Ви маєте знати всю повноту Божої роботи на землі й мати досвід Його слів. Тобі слід знати, як коритися Його влаштуванням і як виконувати обов'язок створеної істоти. Це два аспекти того, у що ти маєш увійти сьогодні – спорядження себе для життя людської сутності й практика для життя духовності. І те, і інше є конче необхідним.

Деякі люди абсурдні: вони знають тільки, як оздобити себе рисами людської сутності. У їхній зовнішності неможливо знайти жодної хиби; і те, що вони говорять, і їхня манера мовлення є правильними, а їхній одяг дуже показний і пристойний. Але вони порожні всередині; вони тільки зовні виглядають так, ніби мають нормальну людську сутність. Є люди, які зосереджуються лише на тому, що їсти, що одягати та що казати. Є навіть ті, хто фіксує увагу виключно на такому, як підмітання підлоги, застеляння постелі та підтримка загальної чистоти. Вони можуть бути досвідченими у всіх цих речах, але якби ви попросили їх розповісти про їхнє знання Божої роботи останніх днів, або про кару й суд, або випробування й рафінування, вони, найімовірніше, не продемонстрували б у цьому анінайменшого досвіду. Їх можна запитати: «Чи ти маєш уявлення про головну Божу роботу на землі? Чим робота втіленого Бога сьогодні відрізняється від роботи Ісуса? Від роботи Єгови? Чи є Вони одним Богом? Він прийшов, щоб покласти край цьому періоду, а чи щоб спасти людство?». Але таким людям нічого сказати щодо цих питань. Деякі добре прикрашають себе, однак поверхово: сестри прикрашають себе так, що красиві, неначе квіти, а брати одягаються, як принци чи багаті молоді франти. Вони піклуються тільки про зовнішнє, як-от: що вони їдять і в що одягаються; усередині вони злиденні й не мають анінайменшого знання про Бога. Яке в цьому може бути значення? Також є й ті, хто одягається, як жебраки; вони дійсно схожі на східноазійських рабів! Ви дійсно не розумієте, про що Я вас прошу? Поспілкуйтеся між собою ось про це: що ви насправді здобули? Ви вірили в Бога всі ці роки, і все ж це все, що ви пожали, – хіба це вас не бентежить? Хіба вам не соромно? Усі ці роки ви наполегливо йшли істинним шляхом, але сьогодні ваш духовний стан і досі нижчий, ніж у горобця! Погляньте на молодих панночок серед вас: ви такі красиві у своєму одязі та з макіяжем, як на картинці, і порівнюєте себе одна з одною, а що ви порівнюєте? Ваше задоволення? Ваші вимоги? Невже ви

думаєте, що Я прийшов, щоб набрати моделей? У вас немає сорому! Де ваше життя? Чи не є те, чого ви прагнете, усього лише вашим власним надмірним бажанням? Ти думаєш, що така красива, але навіть якщо ти одягнена в усілякі наряди, хіба ти насправді не гробак, що звивається, народжений у купі гною? Сьогодні тобі пощастило насолоджуватися цими небесними благословеннями не через твоє миле обличчя, а тому, що Бог робить виняток, підносячи тебе. Хіба тобі й досі незрозуміло, звідки ти взялася? При згадці про життя ти закриваєш рот і нічого не говориш, будучи німою, як статуя, але разом із тим у тебе вистачає нахабства виряджатися! Ти й досі схильна наносити рум'яна та пудру на своє обличчя! І подивіться на франтів серед вас, свавільних чоловіків, які цілий день походжають без діла, непокірні, з безтурботним виразом на обличчях. Хіба так людині варто вести себе? Чому кожен із вас, чоловік або жінка, присвячує свою увагу протягом усього дня? Чи ви знаєте, від кого залежить ваша можливість прогудувати себе? Подивись на свій одяг, подивись на те, що ти пожав, у своїх руках, потри свій живіт – яку користь ти отримав від ціни у вигляді крові й поту, заплаченої тобою впродовж усіх цих років віри? Ти й досі плануєш подорожувати, щоб оглядати визначні пам'ятки, ти й досі думаєш про те, щоб прикрасити свою смердючу плоть; такі прагнення – марні! Тебе просять бути нормальною людиною, але тепер ти не просто не нормальний, ти аномальний. Як у такої людини може вистачити зухвалості постати переді Мною? Із такою людською сутністю, як ця, що виставляє напоказ свої принади й хизується власною плоттю, завжди живе в пристрастях плоті, хіба ти – не нащадок брудних демонів і злих духів? Я не дозволю такому брудному демонові довго існувати! І не гадай, що Я не знаю, про що ти думаєш у своєму серці. Ти можеш тримати свою хіть і плоть під жорстким контролем, але як Я міг би не знати, які думки ти таїш у своєму серці? Як Я міг би не знати про все, чого бажають твої очі? Хіба ви, юні панни, не робите себе такими гарненькими, щоб виставляти напоказ свою плоть? Яку користь приносять вам чоловіки? Чи можуть вони дійсно врятувати вас від моря нещастя? Що ж до франтів серед вас, ви всі одягаєтеся, щоб здаватися шляхетними й поважними, але хіба це не виверт, спрямований на те, щоб привернути чийсь увагу до вашої молодецької зовнішності? Для кого ви це робите? Яку користь приносять вам жінки? Хіба вони – не джерело вашого гріха? Ви, чоловіки й жінки, Я сказав вам багато слів, але ви дотримуетесь лише деяких із них. Ваші вуха поганочують; ваші очі затуманилися, а серця зачерствіли настільки, що у ваших тілах немає нічого, окрім хтивості, так, що ви окутані нею, будучи неспроможними вирватися. Хто хоче перебувати поруч із вами, гробакими, які звиваються в бруді й нечистотах? Не забувайте, що ви – усього лише ті, кого Я підняв із гнойової купи, що спершу ви не володіли нормальною людською сутністю. Я прошу від вас нормальної людської сутності, якої ви спочатку не мали, а не те, щоб ви виставляли напоказ свою хіть або давали волю своїй протухлій плоті, яку стільки років дресирував диявол. Коли

ви одягаєтеся так, чи не боїтеся ви, що потрапите в ще більш глибоку пастку? Хіба ви не знаєте, що ви від початку маєте гріховну природу? Хіба ви не знаєте, що ваші тіла настільки наповнені хтивістю, що вона навіть просочується через ваш одяг, відкриваючи ваші стани як тих, хто є нестерпно потворними й брудними демонами? Хіба це не той випадок, коли ви знаєте це чіткіше, ніж будь-хто інший? Ваші серця, ваші очі, ваші губи – хіба все це не було опоганено брудними демонами? Хіба ці частини вас не брудні? Чи ти вважаєш, що якщо ти не чиниш те чи інше, ти є найсвятішим? Невже ти думаєш, що твій гарний одяг може приховати твою злиденну душу? Цього не станеться! Я раджу вам бути більш реалістичними: не будьте облудними та фальшивими й не виставляйте себе напоказ. Ви хизуєтеся своєю хіттю один перед одним, але взамін ви не отримаєте нічого, окрім вічних страждань і безжальної кари! Навіщо вам підморгувати один одному й віддаватися романтиці? Чи є це мірилом вашої чистоти, ступенем вашої чесності? Я ненавиджу тих серед вас, хто займається нечесливою медициною й чаклунством; я ненавиджу тих молодих чоловіків і жінок серед вас, які люблять свою власну плоть. Вам краще стримувати себе, тому що нині від вас вимагається володіти нормальною людською сутністю, і вам не дозволено хизуватися своєю хтивістю, але ви однаково чините так за кожної можливості, адже ваша плоть надто багата, а ваша хтивість завелика!

На перший погляд, твоє життя людської сутності влаштоване дуже добре, але тобі нічого сказати, коли тебе просять розповісти про своє знання про життя; і в цьому ти бідний. Ти маєш озброїти себе правдою! Твоє життя людської сутності змінилося на краще, і так само має змінитися життя всередині тебе; зміни свої думки, перетвори свої погляди на віру в Бога, зміни знання й мислення всередині себе та знання про Бога, що перебуває в рамках твоїх понять. Через розбір, через одкровення й підтримку поступово змінюй свої знання про себе, про людське життя та про віру в Бога; зроби своє розуміння таким, що здатне бути чистим. Так змінюються думки всередині людини, змінюється те, як вона бачить усе довкола, і змінюється її розумовий стан. Тільки це можна назвати зміною характеру життя. Тебе не просять проводити увесь час протягом дня за читанням Божих слів або пранням одягу чи прибиранням. Звичайно, життя нормальної людської сутності має бути, як мінімум, стерпним. Окрім того, у вирішенні зовнішніх питань ти однаково маєш використовувати проникливість і розважливість; але найголовніше, щоб ти був озброєний істиною життя. Споряджаючи себе для життя, ти маєш зосередитися на тому, щоб їсти й пити Божі слова, ти мусиш бути здатним говорити про пізнання Бога, про свої погляди на людське життя та, зокрема, про своє знання роботи, виконаної Богом у останні дні. Саме так ти мусиш спорядити себе, оскільки ти шукаєш життя. Коли ти їси й п'єш слова Божі, ти маєш зіставляти з ними реальність свого власного стану. Тобто коли ти виявляєш свої недоліки у процесі здобуття свого реального досвіду, ти мусиш бути здатним знайти шлях до практики, до того,

щоб відвернутися від своїх неправильних мотивацій і уявлень. Якщо ти завжди прагнеш до цього та від щирого серця працюєш задля його досягнення, тоді в тебе буде шлях, яким ти будеш слідувати, ти не почуватимешся порожнім, і, отже, зможеш підтримувати свій нормальний стан. Тільки тоді ти станеш тим, хто несе тягар у власному житті, у кого є віра. Чому деякі люди, прочитавши Божі слова, не можуть застосувати їх на практиці? Чи не тому, що вони не можуть зрозуміти найбільш вирішальних речей? Чи не тому, що вони не сприймають життя всерйоз? Причина, з якої вони не можуть зрозуміти критично важливі речі й не мають шляху до практики, полягає в тому, що, коли вони читають Божі слова, вони не можуть пов'язати з ними свої власні стани й не можуть опанувати свої власні стани. Дехто каже: «Я читаю Божі слова й зіставляю з ними свій стан, і я знаю, що я зіпсований та маю низький духовний рівень, але я нездатний задовольнити Божу волю». Ти бачив лише саму поверхню; є багато реальних речей, яких ти не знаєш: як відкинути плотські задоволення, як відкинути самовдоволення, як змінити себе, як увійти в ці речі, як поліпшити свій духовний рівень та з якого аспекту розпочати. Ти розумієш тільки кілька речей на поверхні, і єдине, що ти знаєш, – це те, що ти дійсно дуже зіпсований. Коли ти зустрічаєшся зі своїми братами й сестрами, ти говориш про те, наскільки ти зіпсований, і здається, що ти знаєш себе й несеш великий тягар для свого життя. Насправді, твій розбещений характер не змінився, що доводить, що ти не знайшов шлях до практики. Якщо ти очолюєш церкву, ти маєш бути в змозі розуміти стани братів і сестер та вказувати на них. Чи буде достатньо просто сказати: «Ви неслухняні й відсталі!»? Ні, ти мусиш говорити конкретно про те, як проявляються їхні непослух і відсталість. Ти мусиш говорити про їхні стани непослуху, їхню неслухняну поведінку та їхні сатанинські характери, і говорити про це так, щоб вони були повністю переконані в істині твоїх слів. Наводь факти й приклади, щоб обґрунтувати свої доводи, і точно кажи, як вони можуть звільнитися від бунтарської поведінки, та вкажуй шлях до практики – ось так слід переконувати людей. Тільки ті, хто чинить так, здатні вести за собою інших; тільки вони володіють реальністю істини.

Тепер вам дано багато істин через спілкування, і ти маєш ретельно обмірковувати їх. Тобі слід бути здатним зробити висновок щодо того, скільки загалом є істин. Щойно ти матимеш знання та зможеш сам розрізняти між кількома аспектами нормальної людської сутності, якими має володіти людина, основними аспектами змін у характері життя людини, поглибленням видінь і хибними засобами пізнання й відчуття на власному досвіді, які люди застосовували протягом століть, тільки тоді ти будеш на правильному шляху. Релігійні люди поклоняються Біблії, неначе Богу; зокрема, вони вважають чотири Євангелія Нового Заповіту чотирма різними іпостасями Ісуса, і вони говорять про Трійцю Отця, Сина й Святого Духа. Усе це надзвичайно сміховинно, і ви всі повинні бачити це наскрізь; більше того, ви повинні мати знання про сутність Бога, що став плоттю, і про роботу останніх днів.

Є також ті старі методи практики, ті помилки й відхилення, пов'язані з практикою – життя в душі, наповнення Святим Духом, смирення з усім, що приходить, підпорядкування владі, – які ви мусите знати; ви маєте знати, як люди практикували раніше, і як люди мають практикувати сьогодні. Щодо того, як керівники та працівники мусять співпрацювати в церквах; як відкинути самовдоволення й поблажливість; як брати й сестри мають жити пліч-о-пліч один із одним; як установити нормальні відносини з іншими людьми та з Богом; як досягти нормальності в людському житті; чим люди мають володіти у своєму духовному житті; як вони мають їсти й пити слова Божі; які з Божих слів стосуються знання, які – видінь, а які з них – шляху до практики, хіба про все це вже не велася мова? Ці слова відкриті для тих, хто прагне до істини, і ніхто не отримує привілейованого ставлення. Сьогодні ви маєте розвивати в собі здатність жити незалежно, а не покладатися на менталітет залежності. У майбутньому, коли нікому буде спрямовувати вас, ти думатимеш про ці Мої слова. У часи скорботи, коли неможливо керувати життям церкви, коли брати й сестри не можуть зустрічатися один із одним, і більшість із них живуть самі, будучи в кращому випадку здатними спілкуватися тільки з людьми у своїй місцевості, саме в ці часи, враховуючи ваш нинішній духовний стан, ви просто не можете твердо стояти на ногах. Серед скорбот багатьом важко твердо стояти на ногах. Тільки ті, хто знає дорогу життя й володіє достатнім обсягом істини, здатні продовжувати рух уперед і поступово досягати очищення й перетворення. Зазнавати скорбот нелегко; якщо ти думаєш, що пройдеш через них за кілька коротких днів, то це доводить, наскільки спрощеним є твоє мислення! Ти вважаєш, що, зрозумівши значну частку вчення, ти зможеш твердо стояти на ногах, але це не так! Якщо ти не розпізнаєш істотного в словах Бога, не будеш здатен досягнути найважливіші риси істини й не матимеш шляху до практики, то, коли прийде час і з тобою щось трапиться, тебе охопить збентеження. Ти не зможеш ані протистояти спокусі сатани, ані вистояти під час початку рафінування. Якщо в тобі немає істини й тобі не вистачає видінь, то, коли прийде час, ти не зможеш зупинити свій власний крах. Ти залишиш будь-яку надію й скажеш: «Що ж, якщо мені однаково судилося померти, я зрештою можу отримати кару сповна! Чи це кара, чи потрапляння в озеро вогняне, так тому й бути – я прийму все так, як воно є!». Це так само, як було в часи прислужників: деякі люди вірили, що вони були прислужниками, незважаючи ні на що, тому вони більше не прагнули до життя. Вони вживали тютюн та алкоголь, потурали своїй плоті й робили те, що їм подобалося. Деякі просто повернулися в світ, щоб працювати. Негостинне середовище теж є таким; якщо ти не можеш його подолати, як тільки ти хоча б на трішки послабиш свій самоконтроль, ти полишиш будь-яку надію. Якщо ти не зможеш подолати вплив сатани, ти й оком не моргнеш, як потрапиш до полону сатани, і знову будеш призначений на знищення. Отже, сьогодні ти маєш озброїтися істиною; ти маєш бути здатен жити незалежно; і коли читаєш Божі

слова, ти мусиш бути здатен шукати шлях до практики. Якби не було керівників або працівників, щоб поливати й пасти тебе, ти все одно мав би бути здатен знайти шлях для слідування, свої власні недоліки, істини, якими тобі слід себе спорядити та які тобі слід практикувати. Чи міг Бог постійно супроводжувати людину після приходу на землю? У своїх уявленнях деякі люди вірять так: «Боже, якщо Ти не працюватимеш над нами до певного моменту, то Твоя робота не може вважатися закінченою, тому що сатана звинувачує Тебе». Я кажу тобі, що як тільки Я закінчу промовляти свої слова, Моя робота буде успішно завершена. Як тільки Мені більше нічого буде сказати, Моя робота буде завершена. Кінець моєї роботи буде доказом поразки сатани, і тому можна сказати, що вона була успішно завершена без будь-яких звинувачень із боку сатани. Але якщо до того часу, коли Моя робота буде завершена, у вас не настануть зміни, то такі люди, як ви, не підлягають спасінню й будуть вигнані. Я не робитиму більше роботи, ніж необхідно. Я не продовжуватиму Свою роботу на землі доти, доки ви не будете завойовані до певної міри, і в усіх вас не буде чіткого знання кожного аспекту істини, і ваш духовний рівень не покращиться, і ви не свідчитимете як усередині, так і зовні. Це було б неможливо! Сьогодні робота, яку Я виконую у вас, призначена для того, щоб привести вас до життя нормальної людської сутності; це робота започаткування нового періоду та введення людства в життя нового періоду. Крок за кроком ця робота виконується й розвивається прямо посеред вас: Я навчаю вас лицем до лица; Я беру вас за руку; Я кажу вам усе, що ви не розумієте, дарую вам усе, чого вам не вистачає. Можна сказати, що для вас уся ця робота є вашим забезпеченням життя, що також спрямовує вас до життя нормальної людської сутності; вона призначена саме для того, щоб забезпечити підтримку для життя цієї групи людей в останні дні. Що стосується Мене, уся ця робота призначена для того, щоб покласти край старому періоду й почати новий; що стосується сатани, то Я став плоттю саме для того, щоб перемогти його. Робота, яку Я виконую серед вас нині, є вашою підтримкою на сьогодні й вашим своєчасним спасінням, але протягом цих кількох коротких років Я розповім вам усі істини, про увесь шлях життя й навіть про роботу майбутнього; цього буде достатньо, щоб дати вам можливість нормально відчувати те чи інше на власному досвіді в майбутньому. Усі Мої слова – це те, що Я довірив вам. Я не даю жодних інших настанов; сьогодні всі слова, які Я промовляю до вас, – це Моя настанова вам, тому що сьогодні у вас немає досвіду багатьох слів, які Я говорю, і ви не розумієте їхнього внутрішнього значення. Одного разу ваш досвід дозріє саме так, як Я сказав сьогодні. Ці слова – ваші видіння сьогодення, і те, від чого ви залежатимете в майбутньому; вони є підтримкою для життя сьогодні та настановою на майбутнє, і жодна інша настанова не може бути кращою. Причина цього в тому, що час, протягом якого Я маю працювати на землі, не такий довгий, як час, упродовж якого ви маєте відчувати на власному досвіді Мої слова; Я просто закінчую Свою роботу, у той час як ви

прагнете до життя, що є процесом, який передбачає довгу подорож життям. Тільки після того, як ви відчуєте багато чого на власному досвіді, ви зможете повністю здобути шлях життя; тільки тоді ви зможете побачити внутрішній зміст слів, які Я говорю сьогодні. Коли Мої слова будуть у ваших руках, коли кожен із вас отримає всі Мої доручення, коли Я доручу вам усе, що мушу, і коли робота слів добіжить свого кінця, незалежно від того, наскільки великий буде досягнутий результат, тоді також буде досягнуто впровадження волі Бога. Це не так, як ти собі уявляєш, що ти повинен бути змінений до певної міри; Бог не діє відповідно до твоїх уявлень.

Люди не досягають зростання у своєму житті всього лише за кілька днів. Навіть якщо вони їдять і п'ють Божі слова щодня, цього недостатньо. Вони повинні пережити період зростання у своєму житті. Це необхідний процес. Враховуючи духовний рівень людей сьогодні, чого вони можуть досягти? Бог діє з огляду на потреби людей, ставлячи відповідні вимоги, які ґрунтуються на притаманному їм духовному рівні. Припустімо, що ця робота проводилася б серед групи людей з високим духовним рівнем: промовлені слова були б більш високомовними, ніж ті, що були сказані вам, видіння були б більш піднесеними та істини були б набагато більш піднесеними. Деякі слова повинні були б бути більш суворими, більш здатними забезпечити людське життя та розкрити таємниці. Говорячи серед таких людей, Бог забезпечував би їх відповідно до їхніх потреб. Вимоги, що ставляться до вас сьогодні, можна назвати найсуворішими; якби ця робота проводилася над людьми з більш високим духовним рівнем, то вимоги були б ще вищими. Уся Божа робота виконується відповідно до властивого людям достоїнства. Міра, якою люди змінені й завойовані сьогодні, є максимально можливою; не застосовуйте свої власні уявлення, щоб виміряти, наскільки ефективною є ця стадія роботи. Ви маєте чітко розуміти, чим ви за своєю суттю володієте, і вам не варто бути надто високої думки про себе. Спочатку ніхто з вас не шукав життя, але ви були жебраками, що блукали вулицями. Богові було б неможливо працювати над вами тією мірою, якою ти собі уявляєш, так, щоб ви всі впали ниць на землю, абсолютно переконані, ніби ви побачили велике видіння! Це неможливо, тому що той, хто не бачив чудес Божих, не може повністю повірити всьому, що Я говорю. Навіть якби ви ретельно вивчили Мої слова, ви однаково не повірили б їм цілковито; такою є природа людини. Ті, хто шукає істину, зазнають деяких змін, тоді як віра, яка колись була в тих, хто не шукає істину, зменшиться й може навіть зникнути. Найбільша складність у вашому випадку полягає в тому, що ви не можете повністю повірити, не побачивши виконання Божих слів, і ви не примиряєтесь, не побачивши Його чудес. Не бачивши такого, хто міг би бути повністю відданий Богові? І тому Я кажу, що ви вірите не в Бога, а в чудеса. Зараз Я чітко сказав про різні аспекти істини; кожен із них довершений, і між усіма ними існує дуже тісний зв'язок. Ви бачили їх, і тепер ти маєш застосовувати їх на практиці. Сьогодні Я показую вам шлях, і в майбутньому тобі слід самостійно застосовувати його на практиці. Слова, які Я нині кажу,

ставлять вимоги до людей на основі їхніх реальних обставин, і Я працюю відповідно до їхніх потреб і того, що в них усередині. Практичний Бог прийшов на землю, щоб виконувати практичну роботу, працювати відповідно до реальних обставин і потреб людей. Він не нерозсудливий. Коли Бог діє, Він не вдається до примусу людей. Наприклад, питання про твій вступ у шлюб має ґрунтуватися на реальності твоїх обставин; тобі була чітко висловлена правда, і Я не стримую тебе. Родини деяких людей так їх утискають, що вони не можуть вірити в Бога, доки не вступають у шлюб. У такому разі шлюб, навпаки, є для них корисним. Іншим шлюб не приносить жодних переваг, але коштує їм того, що в них колись було. Твій індивідуальний випадок повинен визначатися твоїми фактичними обставинами та твоєю власною рішучістю. Я тут не для того, щоб винаходити правила й норми та на їхній підставі ставити до вас вимоги. Багато людей постійно волають: «Бог практичний; Його робота ґрунтується на реальності загалом та на реальності наших обставин», але чи ти знаєш, що робить цю роботу насправді реальною? Досить твоїх пустих слів! Божя робота реальна й ґрунтується на реальності; у ній немає вчення, вона повністю вільна; уся вона відкрита й очевидна. Якими є конкретні деталі цих кількох принципів? Отже, чи ти можеш сказати, якими є частини Божої роботи? Ти мусиш говорити докладно, у тебе має бути кілька видів свідчень на основі досвіду, і ти маєш дуже чітко уявляти собі цю особливість Божої роботи: ти мусиш знати її, і тільки тоді ти матимеш право промовляти ці слова. Чи ти міг би відповісти, якби хтось запитав тебе: «Яку роботу виконав утілений Бог на землі в останні дні? Чому ви називаєте Його практичним Богом? Що означає слово “практичний”? Чи ти можеш розповісти про Його практичну роботу, про те, що саме входить до неї? Ісус – це Бог, який став плоттю; і Бог сьогодення – це теж Бог, який став плоттю, тож у чому полягає різниця між Ними? І в чому вони подібні? Яку роботу виконав кожен із Них?». Усе це стосується свідчення! Нехай вас це не заплутує. Є й інші люди, які кажуть: «Робота Божя сьогодні реальна. Вона ніколи не є демонстрацією чудес і див». Невже Він дійсно не творить чудес і див? Ти впевнений? Чи ти знаєш, чим насправді є Моя робота? Хтось може сказати, що Він не творить чудес, але хіба робота, яку Він звершує, і слова, які Він промовляє, не є всі чудесами? Можна сказати, що Він не творить чудес і див, але це залежить від того, як це пояснити та на кого це спрямовано. Не ходячи до церкви, Він оголив стани людей, і, не виконуючи жодної іншої роботи, окрім промовляння слів, Він спонукає людей рухатися вперед – хіба це не чуда? Самими тільки словами Він завоював людей, і люди з радістю слідуєть за Ним без перспектив чи надій – хіба це теж не чудо? Коли Він говорить, Його слова викликають у людей певний настрій. Якщо вони не відчувають радості, тоді вони відчувають журбу; якщо вони не стають об'єктом рафінування, тоді вони стають об'єктом кари. Усього лише кількома гострими словами Він приносить кару людям – хіба це не надприродно? Чи могли б люди зробити таке? Ти читав Біблію всі ці роки, але ти нічого не зрозумів, не

отримав жодного прозріння; ти не міг відокремити себе від тих застарілих, традиційних способів вірування. У тебе немає жодного способу розібратися в Біблії. І все ж Він може повністю розуміти Біблію – хіба це не щось надприродне? Якби в Бозі не було нічого надприродного, коли Він прийшов на землю, чи зміг би Він завоювати вас? Без його надзвичайної, божественної роботи, хто з вас був би переконаний? Тобі здається, що з вами працює й живе нормальна людина – на перший погляд Він виглядає нормальною, пересічною людиною; те, що ви бачите, – це фасад нормальної людської сутності, але насправді це божественна природа в дії. Це не нормальна людська сутність, а божественність; це Сам Бог, що працює; Він виконує роботу, використовуючи нормальну людську сутність. Отже, Його робота є одночасно нормальною й надприродною. Роботу, яку Він звершує, людині виконати неможливо; і оскільки звичайні люди не можуть її виконати, її виконує незвичайна істота. І все ж надзвичайною є саме божественність, а не людська сутність; божественність відрізняється від людської сутності. Людина, яку використовує Святий Дух, також має звичайну, нормальну людську сутність, але вона нездатна виконувати цю роботу. У цьому й полягає різниця. Ти можеш сказати: «Бог не є надприродним Богом; Він не робить нічого надприродного. Наш Бог говорить слова, які є практичними й реальними. Він приходить до церкви, щоб виконувати реальну й практичну роботу. Кожен день Він говорить із нами лицем до лица, і лицем до лица Він вказує на наші стани – наш Бог реальний! Він живе з нами, і все в Ньому є цілковито нормальним. Ніщо в Його зовнішності не відрізняє Його як Бога. Бувають навіть моменти, коли Він починає сердитися, і ми бачимо велич Його гніву, а іноді Він посміхається, і ми спостерігаємо за Його усміхненою манерою поведінки. Він – Сам Бог, що має обриси й форму, із плоті й крові, який є реальним і дійсним». Коли ти свідчиш у такий спосіб, це є неповним свідченням. Як це допоможе іншим? Якщо ти не можеш засвідчити внутрішню історію й сутність роботи Самого Бога, тоді твоє «свідчення» нічого не варте!

Свідчити про Бога – це, перш за все, говорити про своє знання Божої роботи, про те, як Бог завойовує людей, про те, як Він спасає людей, про те, як Він змінює людей; це суть розмови про те, як Він веде людей, щоб увійти в реальність істини, даючи їм можливість бути завойованими, удосконаленими й спасеними Ним. Свідчити – значить говорити про Його роботу й про все, що ти відчув на власному досвіді. Тільки Його робота може представляти Його, і тільки Його робота може виявити Його публічно, у всій Його повноті; Його робота свідчить про Нього. Його робота й висловлювання безпосередньо представляють Дух; роботу, яку Він виконує, виконує Дух, а слова, які Він промовляє, промовляє Дух. Це просто виявляється через утілену плоть Бога, але насправді це є виявом Духа. Уся виконувана Ним робота та всі промовлені Ним слова відображають Його сутність. Якби, зодягнувшись у плоть і прийшовши до людей, Бог не говорив і не діяв, а потім попросив вас пізнати Його реальність, Його нормальність і Його всемогутність, чи

ти зміг би це зробити? Чи зміг би ти дізнатися, у чому полягає сутність Духа? Чи зміг би ти дізнатися, якими є атрибути Його плоті? Тільки тому, що ви випробували на собі кожен етап Його роботи, Він просить вас свідчити про Нього. Якби у вас не було такого досвіду, Він не наполягав би на тому, щоб ви свідчили. Отже, коли ти свідчиш про Бога, ти свідчиш не тільки про Його зовнішню нормальну людську сутність, але й про роботу, яку Він виконує, і про шлях, яким Він веде; ти маєш свідчити про те, як тебе було завойовано Ним і в яких аспектах тебе було вдосконалено. Тобі слід мати саме таке свідчення. Якщо скрізь, де ти є, ти вигукуєш: «Наш Бог прийшов працювати, і Його робота дійсно практична! Він здобув нас без надприродних дій, узагалі без будь-яких чудес і див!». Інші запитують: «Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що Він не творить чудес і див? Як Він міг тебе завоювати, не творячи чудес і див?». І ти кажеш: «Він говорить, і, не демонструючи жодних чудес і див, Він завоював нас. Його робота завоювала нас». Зрештою, якщо ти не здатен сказати нічого по суті, якщо не можеш говорити про деталі, чи є це істинним свідченням? Коли втілений Бог завойовує людей, це роблять саме Його божественні слова. Людська сутність не може досягти цього; це не те, чого може досягти будь-який смертний, і навіть ті, хто має найвищий духовний рівень серед нормальних людей, нездатні на це, бо Його божественність вища за будь-яку створену істоту. Це надзвичайно для людей; зрештою, Творець вищий за будь-яку створену істоту. Створені істоти не можуть бути вищими за Творця; якби ти був вищим за Нього, Він не зміг би завоювати тебе, і Він може завоювати тебе тільки тому, що Він вищий за тебе. Той, хто може завоювати все людство, – Творець, і ніхто, крім Нього, не може виконати цю роботу. Ці слова є «свідченням» – тим свідченням, яке ти мусиш давати. Крок за кроком ти пережив кару, суд, рафінування, випробування, невдачі й скорботи, і тебе було завойовано; ти відкинув перспективи плоті, свої особисті мотиви й потаємні інтереси плоті. Інакше кажучи, слова Бога повністю завоювали твоє серце. Хоча ти не виріс у своєму житті настільки, наскільки Він того вимагає, ти знаєш усе це, і ти повністю переконаний завдяки тому, що Він робить. Отже, це можна назвати свідченням, свідченням, яке є реальним та істинним. Робота, яку Бог прийшов виконати, робота суду й кари, призначена для завоювання людини, але Він також завершує Свою роботу, завершує період і виконує роботу завершення. Він завершує весь період, спасає все людство, рятує людство від гріха раз і назавжди; Він повністю здобуває людство, яке Він створив. Ти маєш свідчити про все це. Ти відчув на власному досвіді так багато Божої роботи, ти бачив її своїми очима й пережив її особисто; коли ти дійдеш до самого кінця, ти не маєш бути нездатним виконувати покладену на тебе функцію. Якби ти був нездатен, це було б так прикро! У майбутньому, коли поширюватиметься Євангеліє, ти маєш бути здатен говорити про свої власні знання, свідчити про все, що ти здобув у своєму серці, і не шкодувати зусиль. Це те, чого має досягти творіння. Яке дійсне значення цієї стадії Божої роботи? Якими

є її наслідки? І яка її частка виконується в людині? Що людям варто робити? Коли ви зможете чітко розповісти про всю роботу, виконану втіленим Богом із моменту приходу на землю, тоді ваше свідчення буде повним. Коли ти зможеш чітко говорити про ось ці п'ять аспектів: значення Його роботи; її зміст; її суть; характер, який вона представляє, і її принципи, тоді це доведе, що ти здатен свідчити про Бога, що ти дійсно володієш знанням. Мої вимоги до вас не дуже високі, вони досяжні для всіх тих, хто перебуває в істинному пошуку. Якщо ти сповнений рішучості бути одним із Божих свідків, ти маєш розуміти, що Бог ненавидить і що Бог любить. Ти відчув на своєму досвіді значну частину Його роботи; завдяки цій роботі ти мусиш пізнати Його характер, зрозуміти Його волю та Його вимоги до людства, а також застосовувати це знання, щоб свідчити про Нього й виконувати свій обов'язок. Ти можеш тільки сказати: «Ми знаємо Бога. Його суд і кара дуже тяжкі. Його слова дуже суворі; вони праведні й величні, і непорушні для будь-якої людини», але чи надають ці слова зрештою підтримку людині? Як вони впливають на людей? Чи ти дійсно знаєш, що ця робота суду й кари найбільш корисна для тебе? Божі суд і кара викривають твою непокірність і зіпсованість, чи не так? Вони можуть очистити й видалити ці брудні й зіпсовані речі всередині тебе, чи не так? Якби не було суду й кари, що б сталося з тобою? Чи ти насправді визнаєш той факт, що сатана розбестив тебе до найглибшої міри? Сьогодні тобі слід озброїтися цими речами й добре їх знати.

Віра в Бога в наш час – це не та віра, яку ви можете собі уявити, тобто, що достатньо читати Божі слова, молитися, співати, танцювати, виконувати свій обов'язок і жити життям нормальної людської сутності. Невже віра дійсно могла б бути такою простою? Головне – це результати. Головне – не те, скільки в тебе способів щось зробити; радше справа в тому, як саме ти можеш досягти найкращих результатів. Ти можеш бути спроможним підтримувати Божі слова й роз'яснювати деякі зі своїх знань, але коли ти відкладаєш їх убік, тобі нічого сказати. Це показує, що ти здатен тільки вести мову про букву й учення, але тобі бракує знання досвіду. Сьогодні, якщо ти не можеш зрозуміти, що є вирішальним, так справа не піде, адже це життєво важливо для входження в реальність! Почни навчатися так: спочатку читай Божі слова; добре вивчай духовні терміни, що містяться в них; знаходь у них ключові відіння; визначай частини, що стосуються практики; по черзі з'єднуй усі ці елементи в одне ціле; входь у них у рамках свого досвіду. Це ті вирішальні речі, які ти маєш досягнути. Найвирішальніша практика в контексті їдіння й пиття Божих слів полягає ось у чому: прочитавши главу Божих слів, ти маєш бути здатен знайти ключові частини, які стосуються відінь, а також ключові частини, які стосуються практики; використовувати відіння як основу, а практику – як твій провідник у житті. Це те, чого вам не вистачає найбільше, і що є для вас найбільш складним; у своїх серцях ви рідко звертаєте на це увагу. Як правило, усі ви існуєте в стані лінії, невмотивовані, не бажаєте йти на будь-які особисті жертви; або ви пасивно

чекаєте, а деякі навіть скаржаться; вони не розуміють цілей і значення Божої роботи, і їм важко шукати істину. Такі люди ненавидять істину та в кінцевому підсумку будуть вигнані. Ніхто з них не може стати досконалим, і ніхто не може вижити. Якщо в людей немає хоч трішки рішучості протистояти силам сатани, тоді вони безнадійні!

Так ось, ефективність вашого пошуку вимірюється тим, чим ви наразі володієте. Це те, що використовується для визначення вашого результату; інакше кажучи, ваш результат проявляється в жертвах, які ви принесли, і в тому, що ви зробили. Ваш результат буде відомий завдяки вашому прагненню, вашій вірі й тому, що ви зробили. Серед усіх вас є багато тих, хто вже не підлягає спасінню, бо сьогодні день розкриття результатів людей, і Я не плутатимуся у Своїй роботі; Я не вестиму тих, хто повністю не підлягає спасінню, у наступний період. Настане час, коли Моя робота добіжить свого кінця. Я не працюватиму над цими смердючими, бездуховними трупами, яких узагалі неможливо спасти; зараз останні дні спасіння людини, і Я не виконуватиму марну роботу. Не лайте небо й землю: наближається кінець світу. Це неминуче. Усе дійшло до цього моменту, і ти як людська істота нічого не можеш вдіяти, щоб зупинити це; ти не можеш змінити ситуацію так, як ти того бажаєш. Учора ти не заплатив ціну за пошук істини, і не був вірним; сьогодні настав час, коли ти не підлягаєш спасінню; а завтра тебе буде вигнано, і не буде жодного додаткового часу для твого спасіння. Попри те, що Моє серце ласкаве, і Я роблю все можливе, щоб спасти тебе; якщо ти не прагнеш цього зі свого боку й не дбаєш про це сам, який це має стосунок до Мене? Ті, хто думає тільки про свою плоть і хто насолоджується комфортом; ті, хто здається віруючим, але насправді не вірить; ті, хто займається нечестивою медициною й чаклунством; ті, хто нерозбірливий у статевих стосунках, обідраний і недбалий; ті, хто краде жертви Єгови та Його майно; ті, хто любить хабарі; ті, хто ліниво мріє про сходження на небеса; ті, хто гордовитий і зарозумілий, хто прагне тільки до особистої слави й багатства; ті, хто поширює зухвалі слова; ті, хто хулить Самого Бога; ті, хто нічого не робить, окрім як засуджує й зводить наклеп на Самого Бога; ті, хто створює кліки й прагне до незалежності; ті, хто підносить себе вище Бога; ті легковажні молоді, середнього віку та літні чоловіки й жінки, які потрапили в пастку розбещеності; ті чоловіки й жінки, які насолоджуються особистою славою й багатством і прагнуть здобуття особистого положення серед інших; ті нерозкаяні люди, які потрапили в пастку гріха, – хіба всі вони не є людьми, які не підлягають спасінню? Розбещеність, гріховність, нечестива медицина, чаклунство, лихослів'я й зухвалі слова – усе це буває серед вас; істина й слова життя зневажаються, а свята мова спаплюжена серед вас. Ви, язичники, бундючні в бруді й непослухові! Яким буде ваш кінець? Як можуть ті, хто любить плоть, хто чинить чаклунство плоті та хто спійманий у пастку гріха розпустити, мати зухвалість продовжувати жити! Хіба ти не знаєш, що такі люди, як ти, – це гробаки, які не підлягають спасінню? Що дає тобі право вимагати те чи

інше? До цього часу не відбулося жодних змін у тих, хто не любить істину, а любить тільки плоть; як такі люди можуть бути спасенні? Ті, хто не любить шлях життя, хто не звеличує Бога й не свідчить про Нього, хто будує підступи заради власного статусу, хто звеличує себе – хіба вони не такі ж самі, аж до сьогодні? Яка цінність у їхньому спасінні? Можливість твого спасіння не залежить від твого старшинства або того, скільки років ти працюєш, і тим більше від того, який послужний список ти накопичив. Радше така можливість залежить від того, чи приніс твій пошук плоди. Ти мусиш знати, що спасенні – це «дерева», що приносять плоди, а не дерева з пишним листям і рясними квітами, які, однак, не плодоносять. Навіть якщо ти багато років блукав вулицями, яке це має значення? Де твоє свідчення? Твоє благоговіння перед Богом значно менше, ніж твоя любов до себе й твоїх хтивих бажань – хіба така людина не виродженець? Як вона могла б бути прикладом та зразком спасіння? Твоя природа невіpravна, ти занадто бунтівничий, ти не підлягаєш спасінню! Хіба такі люди – не ті, кого буде вигнано? Чи час, коли Моя робота закінчена, не є часом настання вашого останнього дня? Я виконав так багато роботи та сказав так багато слів серед вас – скільки з цього дійсно дійшло до ваших вух? Наскільки ви цьому коли-небудь підкорялися? Коли моя робота завершиться, то буде час, коли ви перестанете протистояти Мені, коли ви перестанете виступати проти Мене. Поки я працюю, ви постійно дієте проти Мене; ви ніколи не користеся Моїм словам. Я роблю Свою роботу, а ти робиш свою власну «роботу», створюючи своє власне маленьке царство. Ви – не що інше, як зграя лисиць і собак, які роблять все наперекір Мені! Ви постійно намагаєтеся взяти у свої обійми тих, хто пропонує вам свою неподільну любов, – де ваше благоговіння? Усе, що ви робите, – обман! У вас немає ні слухняності, ні благоговіння, і все, що ви робите, є брехливим і богохульним! Чи можна спасти таких людей? Розпусні та хтиві чоловіки завжди хочуть повернути до себе кокетливих розпусниць задля власного задоволення. Я категорично не спасатиму таких розпусних демонів. Я ненавиджу вас, брудні демони, а ваші хтивість і кокетство затягнуть вас до пекла. Що ви можете сказати на своє виправдання? Ви, брудні демони й злі духи, – мерзенні! Ви огидні! Як можна було б спасти таке сміття? Чи можуть ті, хто потрапив у пастку гріха, все ж бути спасенні? Сьогодні ця істина, цей шлях і це життя не приваблюють вас; радше вас приваблюють гріховність, гроші, становище, слава й зиск, задоволення плоті, краса чоловіків і чарівність жінок. Що дає вам право увійти в Моє царство? Ваш образ навіть більший, ніж Божий, ваш статус навіть вищий, ніж Божий, не кажучи вже про ваш престиж серед людей – ви стали ідолом, якому поклоняються люди. Хіба ти не став тим архангелом? Коли наслідки вчинків людей будуть виявлені, а це також означатиме, що робота спасіння наблизиться до свого кінця, багато хто з тих, хто серед вас, стануть трупами, які не підлягають спасінню, й мусять бути вигнані. Під час виконання роботи спасіння Я ласкавий і добрий до всіх людей. Коли така робота завершиться, результати різних

типів людей будуть виявлені, і в той час Я більше не буду ласкавим і добрим, тому що результати людей будуть виявлені, і кожного буде класифіковано відповідно до його ґатунку; і більше не буде смислу продовжувати роботу спасіння, тому що період спасіння мине, і, одного разу минувши, він більше ніколи не настане знову.

Практика (8)

Ви досі не розумієте різних аспектів істини, і у вашій практиці досі залишається досить багато помилок і відхилень; у багатьох сферах ви живете своїми переконаннями та уявою, ніколи не будучи спроможними зрозуміти принципи практики. Отже, досі необхідно спрямовувати людей, щоб вони стали на правильний шлях; інакше кажучи, щоб вони могли регулювати своє людське та духовне життя, практикувати ці обидва аспекти, і щоб вони не часто потребували підтримки чи спрямування. Тільки тоді вони володітимуть істинним духовним станом. І навіть якщо не буде кому спрямовувати тебе в майбутньому, ти однаково зможеш мати власний досвід. Якщо сьогодні ти зрозумієш, які аспекти істини мають вирішальне значення, а які ні, то в майбутньому ти зможеш увійти в реальність. Сьогодні вас ведуть на правильний шлях, даючи вам можливість зрозуміти багато істин, і в майбутньому ви зможете зануритися в них глибше. Можна сказати, що те, що зараз людей змушують зрозуміти, – це найчистіший шлях. Сьогодні тебе провадять на правильний шлях; і коли одного дня не буде кому тебе спрямовувати, ти практикуватимеш і рухатимешся глибше відповідно до цього найчистішого з усіх шляхів. Сьогодні людей змушують зрозуміти, які види практик є правильними, а які є відхиленням. Після того, як вони дійдуть розуміння цього, у майбутньому їхній досвід стане глибшим. Сьогодні переконання, уявлення та відхилення у вашій практиці виправляються, і вам виявляється шлях практики та входження, після чого ця стадія роботи закінчиться, і ви розпочнете йти шляхом, яким вам, людям, слід йти. Тоді Моя робота буде завершена, і з того моменту ви більше не будете зустрічатися зі Мною. Сьогодні ваш духовний стан досі слабкий. Є багато труднощів, які впливають із природи й сутності людини, і так само є деякі глибоко вкорінені аспекти, які ще належить вивести на поверхню. Ви не розумієте більш тонких деталей людської природи та сутності, і все ще потребуєте, щоб Я вказував на них, бо інакше ви не зможете їх розпізнати. Коли в певний момент розкривається те, що знаходиться у ваших кістках і крові, це називають карою та судом. Тільки коли Моя робота буде ретельно й повністю виконана, Я завершу її. Що глибше викриватимуться ваші розбещені сутності, то більшим знанням ви володітимете, і це матиме велике значення для вашого майбутнього свідчення й удосконалення. Моя робота буде завершена лише тоді, коли робота кари й суду буде ретельно виконана, і ви знатимете Мене за Моїми карою й судом. Ви не тільки знатимете Мій

характер і Мою праведність, але, що більш важливо, ви знатимете Мої кару й суд. Багато хто з вас має чудові уявлення про новизну та рівень деталізації Моеї роботи. Незважаючи на це, ви маєте бачити, що Моя робота – нова й детальна, і що Я особисто навчаю вас практикувати, беручи вас за руку. Тільки це принесе користь вашій практиці та вашій здатності бути непохитними в майбутньому; інакше ви були б як осінні листя, зів'ялі, пожовклі та сухі, без найменшої цінності. Вам слід знати, що Я знаю все, що є у ваших серцях і дусі; і ви маєте знати, що робота, яку Я виконую, та слова, які Я кажу, дуже витончені. Виходячи з вашого характеру та духовного рівня, з вами слід поводитися саме так. Тільки в такий спосіб ваше знання про Мої кару та суд стане чіткішим; і навіть якщо ти не знаєш сьогодні, ти знатимеш завтра. Будь-яка створена істота впаде під час Моїх слів кари й суду, бо Я не терплю нічийого опору Мені.

Ви всі маєте бути спроможними розважливо регулювати своє власне життя. Ви можете організувати кожен день так, як забажаєте; ви вільні робити все, що хочете; ви можете читати Божі слова, слухати гімни або проповіді або писати замітки про духовну посвяту; і ви можете писати гімни, якщо це вам цікаво. Хіба все це не є належним життям? Це все те, що має становити людське життя. Людям слід жити природно; тільки коли вони пожнуть плоди як у своїй звичайній людській сутності, так і у своєму духовному житті, можна вважати, що вони ввійшли в нормальне життя. Сьогодні тобі не вистачає проникливості й розважливості не тільки в плані людської сутності. Є також багато видінь, про які слід знати, якими люди мусять бути споряджені, і кожен урок, з яким ти зіштовхуєшся, ти мусиш засвоїти; ти маєш вміти адаптуватися до середовища. Підвищення рівня твоєї освіти має здійснюватися в довгостроковій перспективі, щоб воно було плідним. Є дещо, чим ти мусиш озброїтися для нормального, людського життя, і ти також маєш розуміти своє входження в життя. Сьогодні, перечитуючи багато Божих слів, які ти свого часу не розумів, ти почав їх розуміти, і твоє серце стало більш стійким. Це також результати, яких ти заслужив. У будь-який день, коли ти їси й п'єш Божі слова, і в тобі є трохи розуміння, ти можеш вільно спілкуватися зі своїми братами й сестрами. Хіба це не життя, яке ти мусиш мати? Іноді виникають якісь питання або ти роздумуєш над якоюсь темою, і це допомагає тобі краще розпізнавати й дає тобі більше проникливості й мудрості, дозволяючи тобі зрозуміти деякі істини; і хіба це не те, що має місце в духовному житті, про яке йдеться сьогодні? Неприпустимо практикувати тільки один аспект духовного життя; їсти й пити слова Бога, молитися й співати гімни – усе це є частиною духовного життя, а коли в тебе є духовне життя, у тебе також мусить бути життя нормальної людської сутності. Сьогодні багато з того, що говориться, спрямоване на те, щоб дати людям розважливість і проникливість, дозволити їм мати життя нормальної людської сутності. Що означає мати проникливість; що означає мати нормальні міжособистісні стосунки; як тобі слід взаємодіяти з людьми – тобі варто озброїти себе цими аспектами шляхом

їдіння й пиття слів Бога; і того, що від тебе вимагається, можна досягнути через нормальну людську сутність. Озбройся тим, чим ти маєш бути озброєний, і не виходь за межі належного; дехто використовує всілякі слова та словникові терміни, і так вони хизуються своїми принадами. А є й інші, які читають усілякі книги й тим самим потурають бажанням плоті. Вони навіть вивчають і наслідують біографії та повторюють цитати так званих великих діячів світу, а також читають порнографічні книги – це ще більш сміховинно! Такі люди не знають шляху до входження в життя, і тим більше вони не знають про роботу Бога сьогодні. Вони навіть не знають, як проводити кожен день. Таким є вакуум їхнього життя! Вони цілковито необізнані в тому, у що їм слід входити. Вони не роблять нічого, окрім як розмовляють та спілкуються з іншими, ніби розмови замінюють їхнє власне входження. Невже в них немає сорому? Це люди, які не знають, як жити, і які не розуміють людського життя; вони цілий день набивають шлунки й роблять щось безглузде – який сенс так жити? Я бачу, що багато людей витрачають свій дорогоцінний час, окрім роботи, споживання їжі та одягання, на безглузді речі: чи то на веселощі та пустування, чи пліткування, чи то на спання впродовж дня. Хіба це життя святого? Хіба це життя нормальної людини? Чи може таке життя зробити тебе досконалим, якщо воно нище, відстале й недбале? Невже ти настільки готовий віддати себе сатані ні за що? Коли життя людей легке, і в їхньому оточенні відсутні страждання, вони не здатні мати досвід. У комфортних умовах людям легко впасти в розпусту, але несприятливі умови змушують тебе молитися з більшою наполегливістю та призводять до того, що ти не наважуєшся залишити Бога. Що простіше й нудніше життя людей, то більше вони вважають, що в житті немає сенсу, і вони навіть гадають, що їм краще померти. Ось якою розбещеною є плоть людей; вони отримують користь лише в тому разі, коли проходять через випробування.

Ця стадія роботи Ісуса була виконана в Юдеї й Галілеї, і язичники нічого не відали про неї. Робота, яку Він виконував, була суворою таємницею, і жодна країна, крім Ізраїлю, не знала про неї. Тільки коли Ісус завершив Свою роботу й це спричинило галас, люди дізналися про неї, але ще до того моменту Він пішов. Ісус прийшов, щоб виконати одну стадію роботи, здобув деяких людей і завершив стадію роботи. На якій би стадії роботи не знаходився Бог, є багато тих, хто йде за Ним. Якби це виконував тільки Сам Бог, це було б безглуздо; мусять бути люди, які слідують за Богом доти, доки Він не виконає цю стадію роботи до самого кінця. Тільки коли робота Самого Бога завершена, люди починають виконувати роботу, доручену Богом, і тільки тоді робота Бога починає поширюватися. Бог лише виконує роботу з відкриття нового періоду; робота людей полягає в тому, щоб продовжувати її. Отже, робота сьогодні не триватиме довго; Моє життя з людьми не продовжуватиметься дуже довго. Я тільки завершую Свою роботу й прошу вас виконувати обов'язок, який ви мусите виконати, щоб ця робота й це Євангеліє могли якомога швидше поширитися серед язичників та інших народів – тільки

так ви зможете виконати свій обов'язок як людей. Сьогоднішній час – найцінніший з усіх. Якщо ти ігноруєш його, ти – дурень; якщо в цьому середовищі ти їси й п'єш ці слова й відчуваєш на власному досвіді цю роботу, і все ж тобі не вистачає рішучості шукати істину й у тебе немає анінайменшого почуття тягаря, яке ж тоді в тебе майбутнє? Невже така людина, як ти, не дозріла для того, щоб бути вигнаною?

Служіть так, як служили ізраїльтяни

У наші дні багато людей не звертає уваги на те, які уроки вони мають винести із співпраці з іншими людьми. Я виявив, що багато хто з вас взагалі не вміє засвоювати уроки, співпрацюючи з іншими; більшість із вас чіпляється за власні погляди. Працюючи в церкві, ти говориш своє, а хтось інший – своє, і одне ніяк не стосується іншого, ви фактично не співпрацюєте взагалі. Усі ви повністю поглинуті тим, щоб просто поділитися власними думками або звільнитися від «тягарів», які носите в собі, не шукаючи життя навіть найменшою мірою. Здається, що ти виконуєш роботу лише формально, завжди вважаючи, що маєш іти своїм шляхом, незалежно від того, що говорять або роблять інші; ти думаєш, що маєш спілкуватися так, як веде тебе Святий Дух, незалежно від того, якими можуть бути обставини інших людей. Ти не здатен розпізнати сильні сторони інших, а також не здатен дослідити себе. Ваше сприйняття речей є дійсно неправильним і помилковим. Можна сказати, що навіть зараз ви все ще демонструєте багато самовпевненості, ніби ви повернулися до тієї старої хвороби. Ви не спілкуєтеся один з одним так, щоб досягти повної відкритості, наприклад, про те, які результати ви отримали, працюючи в тих чи інших церквах, або про свої нещодавні внутрішні стани останнім часом тощо; ви просто ніколи не спілкуєтеся про такі речі. Ви ніколи не практикуєте такі речі, як відмова від власних уявлень або зречення себе. Керівники й працівники думають лише про те, як утримати своїх братів і сестер від негативу, і як змусити їх до ревного слідування. Однак ви всі думаєте, що достатньо просто ревно слідувати, і, по суті, не розумієте, що означає пізнати себе й відректися від себе, а тим більше не розумієте, що означає служити в співпраці з іншими. Ви думаєте тільки про власну волю віддячити Богові за Його любов, про власну волю жити подібно до Петра. Ви більше ні про що не думаєте, окрім цього. Ти навіть говориш, що, якими б не були дії інших людей, ти не будеш сліпо підкорятися, і що, якими б не були інші люди, ти сам прагнутимеш удосконалення Богом, і цього буде достатньо. Однак, справа в тому, що твоя воля жодним чином не знайшла чіткого вираження в реальності. Хіба все це не є типом поведінки, який ви демонструєте нині? Кожен із вас тримається за своє власне розуміння, і всі ви прагнете бути вдосконаленими. Я бачу, що ви так довго служите, але не досягли особливого прогресу; зокрема, на цьому уроці гармонійної співпраці ви не досягли

абсолютно нічого! Коли ти йдеш до церкви, ти спілкуєшся по-своєму, а інші – по-своєму. Гармонійна співпраця трапляється рідко, і це ще більше стосується послідовників, які нижче вас за рангом. Тобто рідко хтось із вас розуміє, що таке служіння Богові та як треба служити Богові. Ви заплуталися й ставитеся до таких уроків як до дріб'язкових питань. Є навіть багато людей, які не тільки не практикують цей аспект істини, але й свідомо чинять неправильно. Навіть ті, хто прослужив багато років, воюють і плетуть інтриги один проти одного, заздять і конкурують, кожен сам за себе, і вони зовсім не співпрацюють. Хіба все це не відображає ваш справжній духовний стан? Ви, люди, які щодня служать разом, подібні до ізраїльтян, які щодня безпосередньо служили Самому Богу в храмі. Як так може бути, що ви, люди, які служать Богу, не маєте жодного уявлення про те, як координувати свої дії або як служити?

У ті часи ізраїльтяни служили Єгови безпосередньо в храмі, і вони мали ідентичність священників. (Звичайно, не кожна людина була священником; тільки деякі з тих, хто служив Єгови в храмі, мали таку ідентичність.) Вони носили вінці, даровані їм Єговою (мається на увазі, що вони виготовляли ці вінці відповідно до вимог Єгови, а не те, що Єгова дав вінці безпосередньо їм). Вони також носили священницькі шати, даровані їм Єговою, і безпосередньо служили Йому в храмі, босоніж, з ранку до ночі. Їхнє служіння Єгови зовсім не було безсистемним і не передбачало метушні наосліп; навпаки, усе відбувалося за правилами, які жоден із тих, хто безпосередньо служив Йому, не міг порушити. Усі вони мусили дотримуватися цих правил, інакше їм було б заборонено входити до храму. Якщо хтось із них порушував правила храму – тобто не корився заповідям Єгови, – то з такою людиною мали вчинити згідно з виданими Ним законами, і нікому не дозволялося заперечувати це або захищати порушника. Незалежно від того, скільки років вони служили Богові, усі були зобов'язані дотримуватися правил. Із цієї причини так багато священників одягали священницькі шати й безперервно служили Єгови в такому вигляді цілий рік, хоча Він не виявляв до них ніякого особливого ставлення. Вони навіть проводили все своє життя перед віттарем і в храмі. Це було проявом їхньої вірності та покірності. Недивно, що Єгова обдарував їх такими благословеннями, адже саме завдяки їхній вірності вони отримували прихильність і бачили всі діяння Єгови. Тоді, коли Єгова працював в Ізраїлі серед Свого обраного народу, Він ставив до них досить суворі вимоги. Усі вони були дуже слухняні й обмежені законами, які слугували для збереження їхньої здатності шанувати Єгову. Усе це були адміністративні постанови Єгови. Якщо хтось із тих священників не дотримувався суботи або порушував заповіді Єгови, і якщо це було виявлено простим народом, то цю людину негайно приводили до віттаря й забивали камінням до смерті. Не дозволялося класти ці трупи в храмі або навколо нього, Єгова не дозволяв цього. Кожного, хто так вчинив, вважали людиною, яка приносить «нечестиві жертви», кидали у велику яму та вбивали. Звичайно, усі такі

люди втрачали життя, пощади не було нікому. Були навіть такі, що приносили «нечестивий вогонь», тобто люди, які не приносили жертви у відведені Єговою дні, спалювалися Його вогнем разом із їхніми жертвними предметами, які не дозволялося залишати на жертovníку. Вимоги до жерців були наступні: їм не дозволялося входити до храму або навіть на його зовнішній двір, не вимивши попередньо ніг; вони не могли входити до храму, якщо не були одягнені у свої священницькі шати; вони не могли входити до храму, якщо не мали на собі священницьких вінців; вони не могли входити до храму, якщо були забруднені трупом; їм не можна було входити до храму після дотику до руки нечестивця, якщо після цього вони не вимили руки; їм не можна було входити до храму після осквернення жінками (протягом трьох місяців, а не назавжди), а також їм не було дозволено бачити обличчя Єгови. Коли час спливав – а це означало, що тільки через три місяці їм дозволялося вдягнути чисті священницькі шати, – вони мусили служити на зовнішньому подвір'ї протягом семи днів, перш ніж могли увійти до храму, щоб побачити обличчя Єгови. Їм було дозволено носити будь-які з цих священницьких шат тільки всередині храму і ніколи зовні, щоб уникнути осквернення храму Єгови. Всі священники мусили приводити злочинців, які порушили закони Єгови, до Його жертovníка, де їх страчував простий народ; в іншому разі священника, який став свідком злочину, спіткав би вогонь. Отже, вони були незмінно вірні Єгові, тому що Його закони були для них настільки суворі, і вони абсолютно ніколи не наважилися б випадково порушити Його адміністративні постанови. Ізраїльтяни були вірні Єгові тому, що бачили Його полум'я, бачили руку, якою Він карав людей, а також тому, що від самого початку відчували перед Ним таке благоговіння. Тому вони отримували не тільки полум'я Єгови, але і Його турботу, Його захист, Його благословення. Їхня вірність полягала в тому, що вони дотримувалися слів Єгови у всіх своїх діях, і ніхто не ослуhavся. Якщо ж і траплявся якийсь непослух, то інші все одно виконували слова Єгови, вбиваючи кожного, хто йшов проти Єгови, і зовсім не ховали цю людину від Нього. Порушники суботи, винні в розпусті, а також ті, хто вкрав приношення Єгові, каралися з особливою суворістю. Тих, хто порушував суботу, вони (прості люди) забивали камінням або ж бато́гом до смерті, без винятків. Ті, хто чинив блуд, – навіть ті, хто жадав привабливих жінок, або ті, у кого виникали розпусні думки, коли вони бачили нечестивих жінок, або ті, у кого виникала хіть, коли вони бачили молодих дівчат, – всіх їх страчували. Якщо якась молода жінка, що не носила покривала або вуалі, спокушала чоловіка на протизаконну поведінку, ця жінка підлягала смертній карі. Якщо чоловік був священником (тим, хто служив у храмі) та порушував подібні закони, він мав бути розіп'ятий або повішений. Жодній такій людині не було дозволено жити, і жодна з них не могла знайти прихильності перед Єговою. Родичам такої людини не дозволялося приносити жертви Єгові перед вівтарем протягом трьох років після її смерті, а також не дозволялося брати участь у

жертвоприношеннях, які Єгова дарував простим людям. Лише після закінчення цього часу вони могли приносити на вівтар Єгови велику рогату худобу або овець найвищої якості. Якщо ж були скоєні якісь інші переступи, вони мусили три дні постити перед Єговою, благаючи про Його милість. Вони поклонялися Єгові не тільки тому, що Його закони були такими суворими й жорсткими; вони робили це внаслідок Його милості та своєї вірності Йому. По суті, до сьогоднішнього дня вони залишаються такими ж вірними у своєму служінні, і вони ніколи не відступали від своїх благань перед Єговою. Сьогодні народ Ізраїлю все ще отримує Його турботу та захист, і Він усе ще є благодаттю серед них, завжди перебуваючи з ними. Усі вони знають, як мають шанувати Єгову, і як мають служити Йому, і всі вони знають, як мають діяти, щоб отримати Його турботу й захист; причина цього полягає в тому, що всі вони шанують Його у своїх серцях. Секрет успіху всього їхнього служіння полягає ні в чому іншому, як у шануванні. А які ж ви всі нині? Чи є у вас хоч якась схожість із народом Ізраїлю? Чи вважаєте ви, що в наш час служіння подібне до слідування за проводом великого духовного авторитета? У вас просто немає ніякої відданості й благоговіння. Ви отримуєте рясну благодать і так само як ізраїльські священники безпосередньо служите Богові. Хоча ви не входите до храму, те, що ви отримуєте, і те, що ви бачите, набагато більше, ніж те, що отримували священники, які служили Єгові в храмі. Однак ви бунтуєте й чините опір у багато разів більше, ніж вони. Ваше благоговіння мізерне, і в результаті ви отримуєте дуже мало благодаті. Хоча ви віддаєте дуже мало, ви отримали набагато більше, ніж ті ізраїльтяни коли-небудь отримували. Хіба при всьому цьому до вас не доброзичливе ставлення? Поки виконувалася робота в Ізраїлі, люди не наважувалися судити Єгову, як їм заманеться. А як щодо вас? Якби не робота, яку Я зараз виконую, щоб завоювати вас, як би Я міг терпіти те, що ви так обурливо зганьбили Моє ім'я? Якби період, в якому ви живете, був періодом Закону, то, враховуючи ваші слова й дії, жоден із вас не залишився б живим. Ваше благоговіння мізерне! Ви завжди звинувачуєте Мене в тому, що Я не обдарував вас великою милістю, і навіть стверджуєте, що Я не даю вам достатньо слів благословення, і що у Мене є для вас тільки прокляття. Хіба ви не знаєте, що з такою малою шанобливістю до Мене вам неможливо прийняти Мої благословення? Хіба ви не знаєте, що Я постійно проклинаю й засуджую вас через жалюгідний стан вашого служіння? Чи відчуваєте ви всі, що вас скривдили? Як Я можу дарувати Свої благословення групі людей, які бунтують і не підкоряються? Як Я можу мимохідь дарувати Свою благодать людям, які ганьблять Моє ім'я? До вас уже ставилися з надзвичайною добротою. Якби ізраїльтяни були такими ж непокірними, як ви сьогодні, Я б давно знищив їх. Однак Я ставлюся до вас лише з поблажливістю. Хіба це не людинолюбство? Чи бажаєте ви більших благословень, ніж це? Єгова благословляє тільки тих, хто шанує Його. Він карає людей, які повстають проти

Нього, ніколи не прощаючи жодного з них. Чи не потребуєте ви, сучасні люди, які не вміють служити, більшої кари й суду, щоб ваші серця повністю виправилися? Хіба такі кара й суд не є найкращими благословеннями, які можна вам дарувати? Хіба вони не є вашим найкращим захистом? Чи зміг би хтось із вас витримати палаючий вогонь Єгови без них? Якби ви справді могли служити так само віддано, як ізраїльтяни, чи не стала б благодать і вашим постійним супутником? Чи не мали б ви також часто радість і достатню прихильність? Чи всі ви знаєте, як мусите служити?

Вимога, яка висунута до вас сьогодні, – працювати разом у гармонії – подібна до служіння, яке Єгова вимагав від ізраїльтян: в іншому разі просто припиніть прислужувати. Оскільки ви є людьми, які безпосередньо служать Богові, ви, як мінімум, маєте бути здатними до відданості й покори у своєму служінні, а також маєте бути здатними засвоювати уроки на практиці. Це стосується особливо тих із вас, хто працює в церкві, – чи наважився б хто-небудь із братів і сестер, які обіймають нижчі посади, ніж ви, мати справу з вами? Чи наважився б хтось сказати вам в обличчя про ваші помилки? Ви високо стоїте над усіма іншими, ви правите, як царі! Ви не вчитеся й не робите висновків із таких практичних уроків, але все одно говорите про служіння Богу! Сьогодні вас просять очолити кілька церков, але ви не тільки не здатні відмовитися від себе, але навіть чіпляєтеся за свої поняття й думки, кажучи щось на кшталт: «Я вважаю, що це треба робити в такий спосіб, бо Бог сказав, що нас не мають стримувати інші, і що в наш час ми не маємо сліпо підкорятися». Тому кожен із вас залишається при своїй думці, і ніхто не підкоряється іншому. Хоча ви чітко знаєте, що ваше служіння зайшло в глухий кут, але все одно говорите: «Я вважаю, що мій спосіб недалекокий від істини. У будь-якому разі, у кожного з нас є своя точка зору: ти говориш про своє, а я говоритиму про своє; ти спілкуєшся про свої видіння, а я говоритиму про своє входження». Ви ніколи не берете на себе відповідальність за багато речей, з якими слід розібратися, або просто обходитеся, кожен із вас висловлює власні думки й завбачливо захищає свій статус, репутацію й обличчя. Ніхто з вас не бажає змиритися, і жодна зі сторін не візьме на себе ініціативу поступитися й компенсувати недоліки один одного, щоб життя прогресувало швидше. Коли ви співпрацюєте з іншими людьми, ви маєте навчитися шукати істину. Ви можете сказати: «Я не маю чіткого розуміння цього аспекту істини. Який досвід у цьому питанні є в тебе?». Або ви можете сказати: «У тебе більше досвіду щодо цього аспекту, ніж у мене; чи не міг би ти, будь ласка, дати мені деякі настанови?». Хіба це не був би хороший спосіб вирішення? Ви слухали багато проповідей і маєте певний досвід прислужування. Якщо ви не вчитеся один в одного, не допомагаєте один одному, не виправляєте недоліки один одного, виконуючи роботу в церквах, то як ви можете винести якісь уроки? Щоразу, коли ви стикаєтеся з чимось, ви маєте спілкуватися один з одним, щоб це принесло користь вашим життям. Ба

більше, ви мусите ретельно спілкуватися про будь-які питання, перш ніж приймати будь-які рішення. Тільки так ви берете на себе відповідальність за церкву, а не просто дієте формально. Після того, як ви відвідаєте всі церкви, ви маєте зібратися разом і поспілкуватися про всі питання, які ви виявили, і будь-які проблеми, з якими ви зіткнулися у своїй роботі, а потім поговорити про просвітління й освічення, яке ви отримали, – це є незамінною практикою служіння. Ви мусите досягти гармонійної співпраці задля Божої роботи, на благо Церкви і для того, щоб спонукати ваших братів і сестер рухатися вперед. Ти маєш координувати свої дії з іншими, доповнюючи один одного й досягаючи кращого результату роботи, щоб дбати про Божу волю. Це і є справжня співпраця, і тільки ті, хто бере в ній участь, отримують справжнє входження. Під час співпраці деякі слова, які ви говорите, можуть бути невідповідними, але це не має значення. Поспілкуйтеся про це пізніше й отримайте чітке розуміння цього; не нехтуйте цим. Після такого спілкування ви зможете компенсувати недоліки своїх братів чи сестер. Тільки заглиблюючись у таку роботу, ви зможете досягти кращих результатів. Кожен із вас, як людина, що служить Богу, мусить уміти відстоювати інтереси церкви в усьому, що ви робите, а не лише враховувати власні інтереси. Неприпустимо діяти поодиночці, поступово ослабляючи один одного. Люди, які так поведуться, не придатні для служіння Богу! У таких людей жаклиний характер, у них не залишається ні грама людської природи. Вони – стовідсотковий сатана! Вони – чудовиська! Таке досі трапляється серед вас, доходить навіть до того, що ви нападаєте один на одного під час спілкування, навмисно шукаєте приводів і до хрипоти сперечаєтеся через якусь дрібницю, ніхто не хоче відступити, кожен приховує від іншого свої внутрішні думки, пильно стежить за співрозмовником і завжди наготові. Чи придатний такий характер для служіння Богові? Чи може така робота, як ваша, дати щось вашим братам і сестрам? Ти не тільки не здатен направити людей на правильний життєвий шлях, але й фактично прищеплюєш своїм братам і сестрам свій власний зіпсований характер. Хіба ти не робиш боляче іншим? Твоя совість жаклива, і вона прогнила наскрізь! Ти не входиш у реальність, не втілюєш істину в життя. Крім того, ти безсоромно виставляєш свою диявольську природу напоказ іншим. Ти просто не знаєш сорому! Тобі довірили цих братів і сестер, а ти забираєш їх у пекло. Хіба ти не той, чия совість прогнила? Ти не маєш абсолютно ніякого сорому!

Мета підвищення рівня – отримання Божого спасіння

Підвищення рівня людей означає, що від вас вимагається вдосконалювати свої здібності до розуміння заради того, щоб ви могли розуміти слова Бога та знали, як діяти за ними. Це найосновніша вимога серед усіх інших. Якщо ти слідуєш за Мною без розуміння того, що я кажу, хіба твоя віра не безладна? Скільки б слів Я не

промовляв, якщо вони поза межами вашої досяжності, якщо ви неспроможні їх повністю зрозуміти, що б Я не говорив, – це означатиме, що ваш рівень низький. Без здібностей до розуміння ви не зрозумієте нічого з того, що Я скажу, а це значно ускладнить досягнення бажаного результату; багато чого Я не можу сказати вам прямо, і бажаного результату неможливо досягти, тому виникає необхідність у додатковій роботі. Оскільки ваші здібності до розуміння, ваша здатність бачити речі, а також норми, за якими ви живете, вкрай недосконалі, робота з «підвищення рівня» має проводитися всередині вас. Це неминуче, і альтернативи цьому немає. Тільки так можна досягти якогось результату; інакше всі слова, які Я кажу, будуть даремні. Хіба всі ви тоді не ввійдете в історію як грішники? Хіба ви не станете потолочню суспільства? Хіба ви не знаєте, яка робота проводиться всередині вас і що від вас вимагається? Ви мусите знати свій власний рівень: він зовсім не відповідає Моїм вимогам. Хіба це не затримує Мою роботу? Враховуючи ваш поточний рівень і поточний стан вашого характеру, ніхто з вас не здатен свідчити переді Мною, також ніхто з вас не в змозі звалити на свої плечі важкі зобов'язання Моєї майбутньої роботи. Чи не відчуваєте ви себе глибоко присоромленими? Якщо ви продовжуватимете в тому ж дусі, як ви зможете догоджати Мені? Ти маєш проживати своє життя повною мірою. Не дозволяй часу проходити марно – в цьому немає жодної цінності. Тобі слід знати, що ти повинен мати на озброєнні. Не вважай себе майстром на всі руки – у тебе ще довгий шлях попереду! Що ще можна сказати, якщо ти навіть не володієш мінімальною розсудливістю людської сутності? Хіба це все не марно? І що стосується людської природи й рівня, які Я вимагаю, жоден із вас повністю не відповідає вимогам. Надзвичайно важко знайти когось, хто був би придатним для використання. Ви вважаєте, що здатні робити для Мене ще більшу роботу, щоб Я доручав вам ще більше; насправді ви навіть не знаєте, як здійснити входження у безліч уроків, які у вас перед самими очима, – то як же ви можете ввійти в глибші істини? Ваше входження має бути пошаровим і поступовим. Воно не має бути хаотичним – так не годиться. Починайте з дуже поверхового входження: читайте ці слова рядок за рядком, доки не досягнете розуміння і ясності. Коли читаєш Божі слова, не переглядай їх побіжно, нібито милуєшся квітами, несучись на коні, і не роби це формально. Ти також можеш регулярно читати деякі довідники (такі як книжки з граматики або риторики), щоб покращити свої знання. Не читай такі книжки, як любовні романи, біографії великих людей або книжки про суспільну науку; вони абсолютно не корисні та можуть тільки заподіяти шкоду. Ти маєш опанувати все, у що тобі слід здійснити входження та що слід зрозуміти. Мета підвищення рівня людей – дати їм усвідомлення своєї власної сутності, ідентичності, статусу та цінності. Тобі слід розуміти, чому люди мають шукати істину у вірі в Бога, і чи припустимо для людей не підвищувати свій рівень. Вам конче потрібно постійно вчитися; ви не повинні від цього відмовлятися! Ви мусите розуміти, чому рівень людей має підвищуватися, як він має підвищуватися

та в які аспекти слід здійснювати входження. Ви мусите розуміти важливість утілення в життя нормальної людської природи, чому ця робота має бути здійснена та яку роль має відігравати людина. Наприклад, стаючи освіченими, ви мусите розуміти, які аспекти вивчати та як у них входити. Ви всі мусите знати, з якою метою стаєте освіченими. Хіба не для того, щоб розуміти слова Бога та входити в істину? Що наразі поширено серед церков? Примушення людей до самоосвіти призводить до того, що вони забувають про задоволення від слів Божих і цілими днями тільки те й роблять, що здобувають освіту. Якщо вимагати від них втілювати в життя нормальну людську природу, вони займатимуться тільки прибиранням свого будинку, приготуванням їжі або придбанням кухонного посуду. Ці речі повністю поглинатимуть їхню увагу; вони навіть не знатимуть, як вести звичне церковне життя. Якщо ти опинився в таких обставинах, ти заблукав у своїй практиці. Тоді для чого тебе просять увійти в духовне життя? Простим вивченням таких речей ти не зможеш досягти того, про що тебе просять. Входження в життя – це все ж таки найважливіше; між тим, причина виконання такої роботи полягає у вирішенні труднощів, з якими стикаються люди у своєму досвіді. Підвищення рівня дає тобі знання про людську природу та сутність людини, і головною метою цього знання є можливість зростання духовного життя людей і зміни їхнього характеру. Ти можеш знати, як ошатно вдягатися й мати гарний вигляд, ти можеш бути здогадливим і розумним, і все ж, зрештою, коли для тебе настає день іти на роботу, ти не можеш. Тому ти повинен знати про те, що також має бути зроблено в процесі підвищення твого рівня. Мета полягає в тому, щоб змінити тебе; підвищення твого рівня – це додатковий результат. Якщо твій рівень не підвищується, це не годиться, і ще гірше – якщо твій характер не змінюється. Нічим не можна нехтувати. Мати нормальну людську природу ще не означає, що ти голосно свідчиш, – те, що від тебе вимагається, не настільки просте.

Тільки коли рівень людей підвищиться настільки, що вони досягнуть розсудливості та способу життя людей із нормальною людською природою, а також увійдуть у життя, – тільки тоді вони матимуть зміни та свідчення, про які можна говорити. Коли для тебе настане день свідчити, ти маєш також говорити про зміни у своєму людському житті та про пізнання Бога всередині тебе. Тільки поєднання цих двох аспектів становить твоє істинне свідчення та твої результати. Для твоєї людської природи недостатньо змінитися ззовні, якщо ти не маєш розуміння всередині. Також не годиться, якщо ти маєш розуміння та істину всередині, але зрештою нехтуєш утіленням у життя нормальної людської природи. Робота, яка проводиться з тобою зараз, – не для видимості, а для того, щоб змінити тебе. Усе, що тобі необхідно зробити, – це зосередитися на змінюванні себе. Якщо ти записуєш і слухаєш кожного дня, не роблячи нічого іншого у своєму житті, так не годиться; ти мусиш мати входження в кожен аспект. Тобі потрібно вести звичайне життя святого. Більшість сестер одягаються як молоді леді, а брати – як шляхта чи

поважні особи, абсолютно позбавлені благопристойності святих. Одна справа – підвищувати рівень людини. Це досягається попутно. Інша справа – їсти й пити слова Бога. Це і є головне. Якщо твій рівень підвищувався, але йому зрештою не знайшлося застосування, тому що ти не їв і не пив Божі слова, чи ж не були твої зусилля на навчання марними? Обидва аспекти слід поєднувати. Навіщо порушувати питання знань про Бога під час обговорення того, що від тебе вимагається? Хіба це не заради результатів прийдешньої роботи? Після того, як тебе завойовано, ти маєш бути здатним свідчити зі свого власного досвіду. Не годиться, якщо твій зовнішній вигляд відповідає нормальній людській природі, але ти не здатен передати свій досвід словами. Ведучи звичайне духовне життя, ти маєш також досягти нормальної людської природи, більшість аспектів якої будуть вивчені попутно. Ти вважаєш, що підмітання підлоги потребує якогось особливого практикування? Ще гірше – витратити годину, щоб навчитися тримати палички під час їжі! Якими є аспекти нормальної людської природи? Проникливість, розсудливість, свідомість і характер. Якщо ти зможеш досягти нормальності в кожному із цих аспектів, твоя людська природа буде на належному рівні. Ти мусиш мати подобу звичайної людини, ти мусиш бути схожим на віруючого в Бога. Ти не маєш багато чого досягати або вдаватися до дипломатії; ти просто маєш бути звичайною людиною зі звичайною людською розсудливістю, бути проникливим і принаймні виглядати як звичайна людина. Цього буде достатньо. Все, що від тебе вимагається зараз, лежить у межах твоїх здібностей; це не той випадок, коли ти змушений стрибнути вище голови. Жодні марні слова або марна робота не будуть до тебе застосовані. Потрібно позбутися всієї мерзенності, вираженої або виявленої у твоєму житті. Ви розбещені Сатаною й переповнені отрутою Сатани. Все, що від тебе вимагається, – це позбутися цього розбещеного сатанинського характеру. Від тебе не вимагається стати якоюсь високопоставленою, відомою чи видатною особою. У цьому немає сенсу. Робота, яка проводиться всередині вас, враховує те, що вам властиве. Те, чого я вимагаю від людей, визначено межами. Якби ви практикували у тій манері та тим тоном, яким говорять інтелектуали, із цього нічого не вийшло б; ви не могли б цього зробити. Із вашим рівнем ви маєте принаймні бути здатними говорити мудро й тактовно та роз'яснювати речі чітко й зрозуміло. Щоб відповідати вимогам, цього достатньо. Якщо ви хоча б здобудете проникливість і розум, цього буде досить. Зараз найважливіше відмовитися від свого розбещеного сатанинського характеру. Ти маєш відмовитися від мерзенності, яка проявляється в тобі. Як ти можеш говорити про вищу розсудливість і вищу проникливість, якщо ти не відмовився від усього цього? Більшості людей, які усвідомлюють, що період змінився, бракує скромності або терпіння, і вони також можуть не мати любові або праведної благопристойності. Які ж безглузді такі люди! Чи мають вони хоча б крапельку нормальної людської природи? Чи мають вони хоч якесь свідчення, про яке можуть сказати? Вони абсолютно не мають проникливості

або розсудливості. Звісно, деякі аспекти практики людей, що відхиляються від норми і є помилковими, потребують виправлення; наприклад, їхнє попереднє застигле духовне життя і їхня залякла та ідіотська зовнішність – усе це має змінитися. Зміна не означає, що тобі буде дозволено стати розпущеним або потакати плоті, говорити що завгодно. Ти не повинен розмовляти недолжно. Говорити та поводитись як звичайна людина означає говорити послідовно, кажучи «так», коли маєш на увазі «так», і «ні», коли маєш на увазі «ні». Дотримуйся фактів і говори до діла. Не обдурюй, не кажи неправду. Слід розуміти межі, яких звичайна людина може досягти в зміні характеру. Інакше ти не зможеш увійти в реальність.

Важливість спасіння нащадків Моава

За ці два-три роки роботи те, що мало бути досягнуто в роботі суду над вами, було в основному досягнуто. Більшість людей відмовилася від своїх майбутніх перспектив і своєї долі. Однак, коли згадується про те, що ви є нащадками Моава, більшість із вас цього не може витримати: ваші обличчя спотворюються, вуста скривлюються, а очі стають застиглими. Ви просто не можете повірити, що ви є нащадками Моава. Після того як Моав був проклятий, він був вигнаний до цього краю. Його рід зберігся в його потомстві аж до сьогодні, і ви всі є його нащадками. Я нічого не можу з цим удіяти; хто просив тебе народжуватися в домі Моава? Мені тебе шкода, і Я тобі такого не бажаю, але цей факт ніхто не може змінити. Ти є нащадком Моава, і Я не можу сказати, що ти нащадок Давида. Чиїм би нащадком ти не був, ти все одно створена істота, але істота низького становища, істота низького походження. Усі створені істоти повинні переживати всю Божу роботу; усі вони підлягають Божому підкоренню, і всі вони мусять побачити Його праведний характер та пережити Його мудрість і всемогутність. Сьогодні ти нащадок Моава й ти мусиш прийняти цей суд і цю кару; а якби ти не був нащадком Моава, то хіба тобі не треба було б так само приймати суд і кару? Визнай це! Правду кажучи, сьогоднішня робота над нащадками Моава є найціннішою та найважливішою. Оскільки ця робота здійснюється над вами, вона має величезне значення. Якби робота здійснювалася над нащадками Хама, вона б не мала такого значення, оскільки у них, на відміну від нащадків Моава, не низьке походження. Нащадки другого сина Ноя, Хама, лише прокляті, вони не народилися з розпусти. Вони лише мають низьке становище, тому що Ной прокляв їх, щоб вони були рабами рабів. Вони мають низьке становище, але їхня первісна цінність не була низькою. Коли мова йде про Моава, люди знають, що його первісне становище було низьким через те, що він народився з розпусти. Хоча становище Лота було дуже високим, Моав походив від Лота та його дочки. Лота названо праведним, але Моав усе одно був проклятий. Моав був низької цінності та мав низьке становище, і навіть якби він

не був проклятий, він все одно був би нечистим, і цим він відрізнявся від Хама. Він не визнавав Єгову, а натомість противився Єгові та бунтував проти Нього, а тому впав до найтемнішого місця. Працювати зараз над нащадками Моава означає спасати тих, хто впав у найбільшу темряву. Хоча вони й прокляті, Бог бажає здобути від них славу, бо спочатку всі вони були такими людьми, чиї серця не мали Бога. Істинне завоювання – це змусити тих, хто був без Бога в серці, коритися Йому та любити Його, і плід такої роботи є найціннішим та найпереконливішим. Лише це є здобуттям слави – це та слава, яку Бог бажає здобути в останні дні. Хоча ці люди низького становища, той факт, що зараз вони здатні здобути таке велике спасіння, – це справді піднесення їх Богом. Ця робота має велике значення, і саме через суд Він здобуває цих людей. Його намір не в тому, щоб покарати цих людей, а в тому, щоб їх спасти. Якби в останні дні Він і надалі проводив роботу завоювання Ізраїля, то вона була б нічого не вартою; навіть якби вона дала плоди, вона не мала б цінності чи великого значення, і Він не зміг би здобути всієї слави. Він працює над вами – упалими до найтемнішого місця, найбільш відсталими. Ці люди не визнають, що Бог є, вони так і не пізнали, що Бог існує. Ці створіння були настільки зіпсовані сатаною, що вони забули Бога. Вони засліплені сатаною, вони взагалі не знають, що є Бог на небі. Усі ви у своїх серцях поклоняєтеся ідолам і поклоняєтеся сатані, то хіба ж ви не найнижчі, не найвідсталіші з людей? Ви найнижчі з усієї плоті, взагалі без особистої свободи, і ще на додачу терпите труднощі. Крім того, ви люди найнижчого рівня в цьому суспільстві, позбавлені навіть свободи віросповідання. У цьому й полягає важливість роботи над вами. Сьогоднішня робота над вами, нащадками Моава, призначена не для того, щоб вас принизити, а для того, щоб відкрити значення цієї роботи. Для вас це велике піднесення. Якщо людина має здорову розсудливість і розуміння, вона скаже: «Я нащадок Моава, воістину негідний отримати сьогодні таке велике піднесення від Бога або такі великі благословення. У всьому, що я роблю і кажу, а також відповідно до мого статусу та моєї цінності я взагалі не гідний таких великих благословень від Бога. Ізраїльтяни мають велику любов до Бога, і благодать, якою вони насолоджуються, їм дарована Ним, але їхній статус значно вищий за наш. Авраам був дуже відданий Єгові, а Петро був дуже відданий Ісусові – їхня відданість була в сто разів більшою, ніж наша. Якщо брати за основу наші дії, ми є абсолютно негідними користуватися Божою благодаттю». Служіння цих людей у Китаї просто неможливо представити перед Богом. Це повна ганьба. Те, що ви тепер користуєтеся стількома Божими милостями, – це суто Боже піднесення! Коли ви шукали Божої роботи? Коли ви жертвували Богові своє життя? Коли ви з готовністю відмовлялися від своєї сім'ї, своїх батьків і своїх дітей? Жоден із вас не платив велику ціну! Якби Святий Дух тебе не вивів, чи багато хто з вас міг би пожертвувати всім? До сьогоднішнього дня ви слідували лише під примусом і тиском. Де ваша відданість? Де ваша покірність? Якщо ґрунтуватися на ваших діях, то вас треба було винищити вже давно – вичистити

всіх вас, щоб і сліду не залишилося. Що дає вам право користуватися такими великими благословеннями? Ви не гідні анітрохи! Хто серед вас торував власний шлях? Хто серед вас сам знайшов істинний шлях? Усі ви ледачі, ненажерливі паскудники, які шукають комфорту! Невже ви вважаєте себе великими? Чим вам хвалитися? Навіть якщо не брати до уваги те, що ви нащадки Моава, хіба ваша природа або ваше місце народження найвищого ґатунку? Хоч ви й ігноруєте те, що ви його нащадки, хіба ж ви не нащадки Моава повністю, від А до Я? Хіба можна змінити істинність фактів? Хіба викриття вашої природи тепер спотворює істинність фактів? Подивіться на своє рабство, на своє життя та на свій характер – хіба ви не знаєте, що ви найнижчі з найнижчих серед людства? Чим вам хвалитися? Подивіться на своє становище в суспільстві. Хіба ж ви не на найнижчому його рівні? Ви думаєте, що Я обмовився? Авраам пожертвував Ісааком – чим жертвували ви? Йов пожертвував усім – чим жертвували ви? Так багато людей віддало своє життя, поклало голову, пролило кров, щоб шукати істинний шлях. А ви заплатили таку ціну? Якщо порівнювати, ви взагалі не маєте права користуватися такою великою благодаттю. Хіба вас несправедливо сьогодні називають нащадками Моава? Не будьте про себе занадто високої думки. Хвалитися вам нічим. Таке велике спасіння, така велика благодать вам даровані безкоштовно. Ви нічим не жертвували, але все ж вільно користуєтеся благодаттю. Хіба вам не соромно? Хіба цей істинний шлях – це те, що ви самі шукали та самотужки знайшли? Хіба не Святий Дух змусив вас його прийняти? У вас ніколи не було серця, яке шукає, не кажучи вже про серце, яке шукає та прагне істини. Ви просто собі сиділи та насолоджувалися нею; ви здобули цю істину, не доклавши анінайменших зусиль. Яке ви маєте право скаржитися? Невже ти думаєш, що маєш найбільшу цінність? У порівнянні з тими, хто жертвував своїм життям та пролив свою кров, на що вам скаржитися? Винищити вас зараз було б правильно та природно! У вас немає іншого варіанту, крім як підкорятися та слідувати. Ви просто не є гідними! Більшість із вас була закликаєна, але якби ваше оточення вас до цього не змусило, або якби вас не було покликано, ви самі не мали б жодного бажання викликатись. Хто готовий до такого зречення? Хто готовий відмовитися від насолод плоті? Усі ви є людьми, які жадібно насолоджуються комфортом і прагнуть до розкішного життя! Ви отримали такі великі благословення – що ще ви маєте сказати? Які у вас скарги? Вам було дозволено користуватися найбільшими благословеннями та найбільшою благодаттю на небі, а робота, яка раніше ніколи не здійснювалася на землі, сьогодні виявлена вам. Хіба ж це не благословення? Сьогодні ви так караєтеся, тому що ви противилися Богові та бунтували проти Нього. Через цю кару ви побачили Божу милість і любов; ба більше, ви побачили Його праведність і святість. Через цю кару та через людську скверну ви побачили велику Божу силу, ви побачили Його святість і велич. Хіба це не найрідкісніша істина з усіх? Хіба це не життя зі змістом? Робота, яку здійснює Бог, наповнена змістом! А тому, чим

нижче ваше становище, тим більше воно доводить, що ви піднесені Богом, і тим більше воно доводить велику цінність Його сьогоденньої роботи над вами. Це просто безцінний скарб, який більше ніде неможливо дістати! Упродовж віків ніхто інший не здобував такого великого спасіння. Той факт, що у вас низьке становище, показує, наскільки великим є Боже спасіння, і показує те, що Бог вірний людству – Він спасає, Він не знищує.

Китайці ніколи не вірили в Бога, вони ніколи не служили Єгові та ніколи не служили Ісусові. Вони лише кладуть поклони, кадять фіміам, спалюють ритуальні гроші та поклоняються Будді. Вони просто поклоняються ідолам – усі вони бунтівні до крайності. Отож, чим нижчим є становище людей, тим більше воно показує, що те, що Бог від вас здобуває, – це ще більша слава. Дехто може сказати зі своєї точки зору: «Боже, у чому полягає робота, яку Ти здійснюєш? Такий величний Бог, такий святий Бог, як Ти, приходить на нечисту землю? Невже Ти такої низької про Себе думки? Ми такі брудні, але Ти бажаєш бути з нами? Ти бажаєш мешкати серед нас? Ми такого низького становища, але Ти бажаєш зробити нас довершеними? І Ти використовуватимеш нас за взірець і за зразок?». Я кажу: Ти не розумієш Моєї волі. Ти не розумієш роботи, яку Я бажаю здійснити, і так само не розумієш Мого характеру. Значення тієї роботи, яку Я збираюся виконати, для тебе незбагненне. Хіба Моя робота може відповідати твоїм людським уявленням? Відповідно до людських уявлень Я мав би народитися в гарній країні, щоб показати, що Я маю високий статус, щоб показати, що у Мене велика цінність, щоб показати Мою честь, святість і велич. Якби Я народився там, де Мене визнають, в елітній родині, якби Я мав високе положення та статус, то до Мене ставилися б дуже добре. Це не принесло б користі Моїй роботі, і хіба можна було б тоді явити таке велике спасіння? Усі ті, хто Мене бачить, корилися б Мені, вони б не були забруднені скверною. Мені варто було народитися саме в такому місці. Це ви так вважаєте. Але подумайте ось про що: Бог прийшов на землю для насолоди чи для роботи? Якби Я працював у такому легкому, зручному місці, то чи міг би Я здобути Собі повну славу? Чи зміг би Я завоювати усе Моє творіння? Коли Бог прийшов на землю, Він був не від світу, і Він став плоттю не для того, щоб насолоджуватися світом. Місце, де здійснення роботи виявило б Його характер та мало б найбільше значення, – це місце Його народження. Незалежно від того, святий чи нечистий цей край, і незалежно від того, де Він працює, Він святий. Усе в світі створене Ним, хоча все воно було зіпсоване сатаною. Проте Йому досі належить усе; усе в Його руках. Він приходить у нечистий край і працює в ньому, щоб виявити Свою святість; Він це робить лише задля Своєї роботи, а це означає, що Він, виконуючи таку роботу, терпить велике приниження задля того, щоб спасти людей цього нечистого краю. Це зроблено для свідчення, заради всього людства. Така робота показує людям саме Божу праведність, і вона здатна краще продемонструвати Боже верховенство. Його велич і правота виявляються у спасінні групи низьких людей,

яких інші зневажають. Його народження у нечистому краї зовсім не є доказом Його низькості – воно просто дає можливість усьому творінню побачити Його велич і Його істинну любов до людства. Чим більше Він це робить, тим більше виявляється Його чиста любов, Його бездоганна любов до людини. Бог святий і праведний. Попри те, що Він народився в нечистому краю, і попри те, що Він живе з цими людьми, повними скверни, так само, як Ісус жив із грішниками в період Благодаті, хіба не кожна дещиця Його роботи здійснюється задля виживання всього людства? Хіба це не для того, щоб людство могло здобути велике спасіння? Дві тисячі років тому Він жив із грішниками кілька років. Це було заради відкуплення. Сьогодні Він живе з групою брудних, низьких людей. Це заради спасіння. Хіба ж не вся Його робота заради вас, люди? Якщо не для спасіння людства, то навіщо Він жив і терпів серед грішників упродовж багатьох років після Свого народження у яслах? Якщо не для спасіння людства, то навіщо Йому повертатися у плоть вдруге, народжуватися в цьому краї, де збираються демони, і жити з цими людьми, які були глибоко зіпсуті сатаною? Хіба Бог не вірний? Яка частина Його роботи була не для людства? Яка частина не була заради вашої долі? Бог святий – це непорушно! Він не осквернений брудом, хоча Він прийшов у нечистий край; усе це може означати лише те, що Божа любов до людства надзвичайно безкорислива, а страждання та приниження, які Він переносить, – надзвичайно великі! Хіба ви не знаєте, як багато приниження Він переносить заради всіх вас і заради вашої долі? Він спасає не великих людей і не синів багатих і знатних родин, а надає особливого значення спасінню тих, у кого низьке становище й на кого інші дивляться зі зневагою. Хіба все це – не Його святість? Хіба все це – не Його праведність? Заради виживання всього людства Він вважав за краще народитися в нечистому краю та перетерпіти всілякі приниження. Бог абсолютно реальний – Він не робить помилкової роботи. Хіба ж не кожен етап роботи здійснюється у такий практичний спосіб? Хоч би як люди не обмовляли Його, кажучи, що Він сидить за одним столом із грішниками, хоч би як не насміхалися з Нього, кажучи, що Він живе із синами бруду, що Він мешкає з найнижчими з людей, Він усе одно безкорисливо віддає Себе й усе одно так само залишається відкинутим серед людей. Хіба те страждання, яке Він переносить, не більше за ваше? Хіба робота, яку Він здійснює, не більша за ту ціну, яку ви сплатили? Ви народилися у краю скверни, але здобули святість Божу. Ви народилися в краю, де збираються демони, але отримали великий захист. Який ще є у вас вибір? Які у вас скарги? Хіба страждання, яке переніс Він, не більше за страждання, яке зазнали ви? Він прийшов на землю і ніколи не насолоджувався принадами людського світу. Вони Йому огидні. Бог прийшов на землю не для того, щоб люди робили Йому матеріальні приношення, як і не для того, щоб насолоджуватися їхньою їжею, одягом і прикрасами. Він на все це не зважає. Він прийшов на землю не для насолоди земними благами, а щоб постраждати за людину. Він прийшов страждати, працювати та завершити Свій план управління.

Він не обрав Собі якесь гарне місце, не став жити в посольстві або в розкішному готелі, і в Нього немає численної прислуги, яка Його б обслуговувала. Ґрунтуючись на тому, що ви бачили, хіба ви самі не знаєте, прийшов Він для роботи чи для насолоди? Хіба ваші очі не бачать? Скільки Він дав вам усього? Якби Він народився в якомусь зручному місці, то хіба зміг би здобути славу? Хіба зміг би Він здійснювати Свою роботу? Хіба Його дії мали б хоч якесь значення? Хіба зміг би Він повністю завоювати людство? Хіба зміг би Він визволити людей з нечистого краю? Люди запитують, керуючись своїми уявленнями: «Бог же святий, чому тоді Він народився в нашому нечистому місці? Ти ненавидиш нас і гидуєш нами, нечистими людьми, Тобі огидні наш спротив і бунтарство, то чому ж Ти живеш серед нас? Ти верховний Бог. Ти міг би народитися в будь-якому іншому місці, то чому ж Тобі треба було народитися в цьому нечистому краю? Ти караєш і судиш нас щодня, і Ти чудово знаєш, що ми – нащадки Моава, то чому ж Ти й далі живеш серед нас? Чому Ти народився в родині нащадків Моава? Чому Ти це зробив?». Таким вашим думкам абсолютно бракує розсудливості! Лише така робота дає змогу людям побачити Божу велич, Його смиренність і прихованість. Він готовий пожертвувати всім заради Своєї роботи, і заради неї Він переніс усі страждання. Він діє заради людства, ба більше – для перемоги над сатаною, для того, щоб усе творіння підкорилося Божому пануванню. Лише така робота є цінною і значущою. Якби нащадки Якова народилися в Китаї, в цьому краю, і якби всі ви були ними, то якою була б значущість роботи, що здійснюється у вас? Що сказав би сатана? Сатана сказав би: «Вони й раніше Тебе боялися, вони корилися Тобі від початку, і ще не було такого, щоб вони зрадили Тебе. Це не найтемніші, не найнижчі й не найвідсталіші з людей». Якби робота насправді здійснювалася таким чином, кого б вона переконала? Китайці – це найвідсталіший народ у цілому світі. Вони – низького роду, не вирізняються чесністю, тупі й заціплені, вони вульгарні й занепадлі. Вони повністю просякнуті сатанинським характером, брудні й розпусні. У всіх вас є цей сатанинський характер. Після завершення цієї роботи люди позбудуться цього зіпсованого характеру і зможуть повністю підкорятися і будуть довершеними. Лише такі плоди роботи є свідченням серед творіння! Чи розумієш ти, що таке свідчення? Як насправді слід нести свідчення? Така робота зробила вас тлом, а також об'єктами для прислужування, ба більше, вона зробила вас об'єктами спасіння. Сьогодні ви – народ Божий, а згодом ви будете зразками та взірцями. У цій роботі ви граєте різні ролі та врешті-решт станете об'єктами спасіння. Багато людей через це налаштовується негативно – хіба вони не абсолютно сліпі? Ти нічого виразно не бачиш! Тебе лише так назвали, а ти вже приголомшений? Чи розумієш ти, що таке Божий праведний характер? Чи розумієш ти, що таке Боже спасіння? Чи розумієш ти, що таке Божа любов? У тобі немає цілісності! Коли тебе гарно назвали, ти радієш. А назвали погано – у тебе зникає бажання і ти відступаєш. Ким ти є? Ти не прагнеш істинного шляху! Негайно

поклади край своїм шуканням – вони ганебні! Якщо така дрібниця тебе приголомшує, то хіба це не ознака ганьби?

Тобі було б варто хоч трохи пізнати себе. Не будь про себе занадто високої думки, не мрій потрапити на небо – просто сумлінно прагни стати завойованим на землі. Не мрій про нереалістичне, про те, чого не існує! Ось слова людини рішучої та твердої, якщо вона каже таке: «Нехай я нащадок Моава, але я бажаю прагнути до Бога. Я відвернуся від свого древнього предка! Він народив і потоптав мене, і досі я жив у темряві. Сьогодні Бог звільнив мене, і я нарешті побачив світло небесне. Бог мене викрив, і я нарешті побачив, що я нащадок Моава. Раніше мої очі були зашорені, і я не знав, що Бог здійснив таку велику роботу, бо ж я був засліплений цим древнім сатаною. Я відвернуся від нього та ґрунтовно його осоромлю». У вас є така рішучість? Попри те, що кожен із вас схожий на людину, ви розклеюєтеся швидше, ніж будь-хто інший, і найболючіше сприймаєте це питання. Варто лише згадати про те, що ви – нащадки Моава, як у вас миттєво скривлюються роти. Ну хіба це не свинський характер? Ви нічого не варті. Заради власної слави й добробуту ви готові пожертвувати життям! Можливо, ти не бажаєш бути нащадком Моава, але хіба ж ти не такий? Сьогодні Я кажу, що ти такий, і ти повинен це визнати. Я не кажу того, що суперечить фактам. Деякі через це налаштовані негативно, але через що тут впадати в негатив? Хіба ти також не дитина великого червоного дракона? Невже несправедливо називати тебе нащадком Моава? Подивися, що ти втілюєш у життя – і зовні, і всередині. З ніг до голови в тобі немає нічого, за що варто було б тебе похвалити. Розбещеність, бруд, сліпота, опір, бунтарство – хіба все це не частини твого характеру? Ти постійно живеш у краю розпусти, жодного зла ти не обходиш стороною. Ти думаєш, що дивовижно святий, але подивися на те, що ти робиш, – і ти все ще настільки задоволений собою. Що ти зробив такого, що заслуговує на похвалу? Ви подібні до звірів. У вас немає людяності! Ви водитеся зі звірами та живете зі злими й розпусними думками. Скільки всього вам, людям, бракує? Ви згодні з тим, що ви діти великого червоного дракона, і готові здійснювати служіння. Але згодом, коли йде мова про те, що ти нащадок Моава, ти налаштовуєшся негативно. Хіба це не правда? Це так само, як із твоїми батьками, – якими б жахливими вони не були, ти все одно народився від них. Навіть якщо ти знайдеш собі іншу матір, яка тебе всиновить, і підеш зі свого дому, хіба ти не залишаєшся дитиною своїх справжніх батьків? Хіба можна змінити цей факт? Хіба Я без причини назвав тебе нащадком Моава? Дехто каже: «Невже Ти не міг назвати мене кимось іншим?». Я кажу: «А якщо Я назву тебе тлом»? Але вони і тлом не бажають бути. То чим же ти бажаєш бути? Тло, прислужники – хіба це не ви? Що б іще ти вибрав? Хіба ти не людина, яка народилася в країні великого червоного дракона? Скільки б ти не називав себе дитиною Давида, це не узгоджується з фактами. Хіба ти визначаєш це сам для себе? Хіба ти можеш вибрати собі будь-яку назву, яка тобі до вподоби? Хіба діти

великого червоного дракона, про яких ішлося, – це не ви, розбещені люди? А прислужники – хіба це також не ви, розбещені люди? А згадані зразки та приклади завойованих людей – хіба, люди, це теж не ви? Хіба не для вас ідеться про шлях вдосконалення? Ті, хто піддається карі та суду, – це ви, люди. А ті, які згодом будуть удосконаленими, хіба це не деякі з вас? Невже ця назва ще й досі має значення? Які ж ви нерозсудливі. Невже ви не можете розгледіти такої очевидної речі? Ти не знаєш, хто від кого походить, але Мені тут все чітко зрозуміло, і Я вам про це кажу. Добре, якщо ти зможеш сьогодні це розпізнати. Не потрібно весь час почуватися таким неповноцінним. Що більш негативно ти налаштований і що більше відступаєш, то сильніше це доводить, що ти – нащадок сатани. Попросиш когось послухати гімни, і тут є такі, хто каже: «Хіба можуть нащадки Моава слухати гімни? Не буду слухати, я не маю такого права!». А попросиш такого заспівати – він каже: «Хіба Бог хоче слухати, як співають нащадки Моава? Я Богові ненависний. Мені занадто соромно прийти перед Богом, і я не можу засвідчити про Нього. Я просто не буду співати, щоб Бог, почувши мене, не дратувався». Хіба це не негативний спосіб розбиратися з цим? Ти, як творіння, народився у краю розпусти, ти – дитина великого червоного дракона, нащадок Моава. Тобі слід відвернутися від свого стародавнього предка та відвернутися від стародавнього сатани. Тільки та людина, яка чинить так, істинно бажає Бога.

На початку, коли Я тільки дав вам статус Божого народу, ви стрибали від радості більшої, ніж у будь-кого. Але що сталося, щойно Я сказав, що ви нащадки Моава? Ви всі розклеїлися! Де ж ваш духовний стан? Ви занадто сильно переймаєтеся статусом! Більшість людей не може самотійно піднятися. Одні йдуть займатися бізнесом, інші виходять на роботу. Щойно Я кажу, що ви нащадки Моава, як ви всі бажаєте втекти. Це про таке свідчення про Бога ви цілоденно кричите? Хіба так можна переконати сатану? Чи не це ознака ганьби? Яка від вас користь? Ви всі – сміття! Якого страждання ви зазнали, що почуваетесь такими потерпілими? Ви думаєте, що якщо Бог помучить вас до певної міри, то Він буде задоволений, так ніби Він прийшов із наміром засудити вас, а після того, як ви будете засуджені та винищені, Його робота буде виконана. Хіба таке Я говорив? Хіба не через свою сліпоту ви так вважаєте? Хіба ж не ви самі не прагнете досягти успіху, чи це Я засуджую вас навмисно? Я такого ніколи не робив – це ви придумали самі. Я так ніколи не працюю, і такого наміру в Мене немає. Якби Я справді хотів вас винищити, то хіба Мені потрібно було б зазнавати таких труднощів? Якби Я справді хотів вас винищити, то хіба Мені потрібно було б говорити з вами так палко? Ось Моя воля: Я здобуду спокій лише тоді, коли спасу вас. Чим нижча людина, тим більше вона є метою Мого спасіння. Що активніше ви будете входити, то радісніше Мені буде. Що більше ви розклеюватиметесь, то Мені буде тяжче. Ви завжди хочете підняти себе, зійти на престол. А Я кажу вам: це не шлях вашого спасіння від скверни. Мріями про сидіння на престолі вам не стати

досконалыми – це нереально. Я кажу, що ти нащадок Моава, і ти засмучуєшся. Ти кажеш: «Якщо Ти змушуєш мене піти до криниці бездонної, то я не буду свідчити про Тебе або страждати за Тебе». Хіба такі твої дії – це не супротив Мені? Невже тобі від цього буде користь? Я дав тобі стільки благодаті – невже ти забув? Ви зневажили та принизили Боже серце, яке подібне до серця люблячої матері. Які на вас за це чекають наслідки? Я тебе не змушуватиму, якщо ти не будеш свідчити про Мене, але ти мусиш знати, що врешті-решт будеш ціл्लю знищення. Якщо Я не можу здобути свідчення в тобі, то здобуду його в інших людях. Для мене це не має значення, але в кінцевому підсумку ти шкодуватимеш про це, хоча до того часу ти вже давно впадеш у темряву. Хто ж тоді тебе зможе спасти? Не думай, що робота без тебе не зробиться: коли ти є, то це не велике надбання, а коли тебе нема, то й втрата невелика. Не треба вважати, що тобі належить велика честь. Якщо ти не бажаєш йти за Мною, це лише показує твоє бунтарство, і в тобі немає нічого бажаного. Якщо ти вмієш гарно говорити, то хіба це не тому, що ти просто озброївся словами, які Я приніс у Своїй роботі? Що в тобі гідне похвали? Стримай-но трохи свою уяву! Якщо Я не можу здобути славу від вас, нащадків Моава, то для Своєї роботи Я виберу з нащадків Моава другу групу, а далі третю, поки не здобуду славу. Якщо ти не бажаєш свідчити про Мене, то йди геть! Я не буду тебе змушувати! Не думайте, що Я й кроку не можу ступити без вас. Знайти в цій землі Китаю придатні об'єкти для Моєї праці – це справа, що не вимагає жодних зусиль. У цьому краю нічого іншого й немає: абсолютно скрізь брудні, розбещені люди, тож моя робота може виконуватися де завгодно. Не будь таким пихатим! Яким би ти не був пихатим, хіба ти, як і раніше, не народжений з розпусти? Подивися, чого ти вартий, – який у тебе є ще вибір? Одне лише те, що тобі дозволено жити, уже є величезним піднесенням, то через що ти ще досі такий зарозумілий? Якби не Моя робота для закінчення цього періоду, хіба б тебе вже давно не спіткали лиха природного та людського походження? Невже ти ще й досі можеш жити в таких зручностях? Ти ще й досі постійно сперечаєшся з цього приводу. Відтоді, як Я назвав тебе нащадком Моава, ти постійно дуєшся. Ти не вчишся, не читаєш Божі слова й терпіти не можеш сам лише вигляд тієї чи іншої людини. Коли ти бачиш, як інші люди стають освіченими, ти їм заважаєш і говориш таке, щоб їх знеохотити. І вистачає тобі нахабства! Ти кажеш: «Яка може бути освіта в нащадків Моава? Не завдаватиму собі зайвого клопоту». Хіба не так само сказала б якась тварина? Чи можна тебе взагалі вважати людиною? Я стільки всього сказав, але в тобі сказане не досягнуло нічого. Невже Я здійснив усю цю роботу даремно? Невже Я говорив усі ці слова даремно? Навіть пес і той хоч хвостом вильнув би, а така людина навіть до пса не дотягує! Хіба ти гідний називатися людиною? Коли Я веду мову про нащадків Моава, деякі люди свідомо принижують себе. Вони одягаються не так, як раніше, перестають стежити за собою до такої міри, що перестають бути схожими на людей, і бурмочуть собі: «Я нащадок Моава, я ні на що не придатний. Здобуття

хоч якихось благословень – це порожні мрії. Хіба нащадки Моава можуть бути вдосконаленими?». Щойно Я починаю говорити про нащадків Моава, більшість людей втрачає надію. Вони кажуть: «Бог називає нас нащадками Моава. Що це означає? Тільки подивіться, яким Він тоном це говорить – це вже безповоротно! У Його словах немає любові. Хіба ми не є об'єктами знищення?». Невже ти забув, що було сказано раніше? Ти зараз пам'ятаєш лише назву «нащадки Моава»? Насправді ж, мета багатьох слів – досягти певного ефекту, але слова також відкривають істину фактів. Більшість людей у це не вірить. Ти не готовий так заради Мене постраждати. Ти боїшся смерті та завжди прагнеш втекти. Якщо хочеш іти, Я не буду тебе переконувати зостатися, але Я мушу чітко тобі сказати: не проживай своє ціле життя даремно та не забувай того, що Я тобі говорив у минулому. Ти творіння – ти повинен виконувати обов'язок творіння. Не чини проти совісті. Присвятити себе Господу творіння – ось що тобі треба зробити. Нашадки Моава – теж творіння, але річ у тім, що вони є тлом і вони прокляті. Що б там не було, ти все одно творіння. Ти не дуже помилишся, якщо скажеш: «Хоч я і нащадок Моава, я отримав стільки Божої благодаті, що пора вже мати совість. Я просто визнаю це, але не буду весь час про це думати. Навіть якщо я буду страждати в цьому потоці, то перетерплю до кінця, і раз я нащадок Моава, то нехай так. Я все одно буду слідувати до кінця!». Ти повинен слідувати до кінця. Якщо ти втечеш, то в тебе справді не буде перспектив – ти станеш на шлях загибелі.

Вам корисно розуміти своє походження, а розуміння вами фактичної істини приносить користь роботі. Якщо цього не робити, то не вдасться досягнути й бажаного результату. Це частина роботи завоювання і необхідний етап роботи. Це факт. Ця робота спрямована на те, щоб пробудити людський дух, щоб пробудити в людях почуття совісті, щоб дозволити їм здобути це велике спасіння. Якщо людина має совість, тоді вона, бачачи своє низьке становище, повинна ще більше дякувати Богові. Вона повинна тримати в руках слово Боже та міцно триматися за благодать, даровану Богом, і навіть казати з гірким плачем: «У нас низьке становище й ми нічого не здобули в світі. Ніхто на нас, низьких людей, навіть і не гляне. Удома нас переслідують, наші чоловіки відкидають нас, наші дружини нас лають, наші діти дивляться на нас зверхньо, а в старості з нами погано поведуться наші невістки. Ми справді зазнали чимало страждань, але яке щастя сьогодні насолоджуватися великою Божою любов'ю! Якби Бог нас не спас, то як би ми змогли чітко побачити людське страждання? Хіба ми не продовжували б вироджуватися в цьому гріху? Хіба це не Боже піднесення для нас? Я – один із найнижчих людей, а Бог так високо мене підніс. Навіть якщо мене буде знищено, я все одно повинен відплатити за Його любов. Бог про нас високої думки, і Він з нами, такими низькими людьми, говорить віч-на-віч. Він бере мене за руку, щоб мене навчати. Він годує мене зі Своїх вуст. Він живе зі мною і зі мною страждає. Навіть якщо Він карає мене, то що я можу сказати? Хіба покарання – це також не

піднесення Богом? Я переношу кару, проте бачу Його праведність. Я не можу бути безсовісним – я мушу відплатити Богові за Його любов. Я не можу більше бунтувати проти Бога». Становище Бога та Його статус не такі самі, як у людей: Він так само страждає, у Нього така сама їжа й такий самий одяг, але всі люди Його шанують – і це єдина різниця. Хіба все інше, чим користується Бог, – не таке саме, як у людей? Тож що дає вам право вимагати від Бога певного ставлення до вас? Бог переніс такі великі страждання і здійснив таку велику роботу, а ви, нікчемніші за мурах і нижчі за комах, сьогодні так високо піднесені. Якщо ти не можеш відплатити Богу за любов, то де твоя совість? Деякі люди кажуть від щирого серця: «Щоразу, як я думаю про те, щоб піти від Бога, на очі мені навертаються сльози та з'являються докори сумління. Я в боргу перед Богом. Я не можу цього зробити. Я не можу так вчинити з Ним. Якби мені судилося померти та смертю віддати Йому славу за Його роботу, я був би тільки радий. У іншому разі, навіть залишившись при житті, я не відчував би спокою». Прислухайся до цих слів – ними описано обов'язок, який належить виконати творінню. Якщо людина завжди матиме таке бачення, у неї всередині буде ясність і спокій, щодо всіх цих питань вона матиме певність. Ти скажеш: «Бог не завдає мені шкоди. Він не висміює мене навмисно та не принижує мене. Хоча Він промовляє дещо суворо, зачіпаючи мене за живе, це ж мені самому на користь. Хоча Він промовляє так суворо, Він все одно мене спасає і все одно зважає на мої слабкості. Він не застосовує факти для того, щоб мене покарати. Я вірю, що Бог – це спасіння». Якщо ти справді матимеш таке видіння, ти навряд чи втечеш. Піти тобі не дозволить совість, її докори будуть говорити тобі, що не потрібно так ставитися до Бога. Подумай про всю ту благодать, яку ти здобув. Ти почув так багато Моїх слів – невже ж ти слухав даремно? Хто б там не тікав, а ти не можеш. Інші не вірять, а ти мусиш. Інші залишають Бога, а ти повинен підтримувати Бога та свідчити про Нього. Інші обмовляють Бога, а тобі не можна. Яким би недоброзичливим не був Бог до тебе, ти все одно мусиш чинити правильно щодо Нього. Ти повинен відплачувати Йому за любов. Ти повинен мати совість, бо за Богом немає жодної провини. Він уже витерпів велике приниження, зійшовши з неба на землю, щоб працювати серед людей. Він святий без найменшої скверни. Скільки приниження Він виніс, прийшовши у край скверни? Він працює над вами для вашої користі. Якщо ти поводишся з Ним безсовісно, то тобі краще померти ранньою смертю!

Нині більшості людей бракує цього аспекту видіння. Вони абсолютно нездатні збагнути цю роботу й не знають, що Бог має намір досягти через неї в кінцевому підсумку. Особливо ті, хто збитий із пантелику, – вони ніби зайшли в лабіринт і заблукали після кількох поворотів. Якщо ти ретельно роз'ясниш їм мету Божого плану управління, то вони не будуть спантеличені. Багато людей не може цього осягнути. Вони вважають, ніби Божя робота полягає в катуванні людей. Вони не розуміють мудрості та дивовижності Його роботи, і не розуміють, що Його робота

полягає в тому, щоб виявити Свою велику силу, і ба більше – щоб спасти людство. Вони не бачать усього цього; вони дивляться тільки на те, чи є у них якісь перспективи, чи зможуть вони потрапити на небо. Вони кажуть: «Божа робота завжди йде в обхід. Нам би вистачило безпосередньо побачити Твою мудрість. Тобі не варто нас так катувати. Нам занадто бракує духовного рівня, щоб зрозуміти Твою волю. Як би було чудово, якби Ти говорив і діяв прямо. Ти хочеш, щоб ми вгадували, але ми не вміємо. Було б чудово, якби Ти поспішив і дав нам побачити Твою славу. Навіщо ходити так довкола?». Чого вам бракує зараз найбільше – це совісті. Нехай у вас буде більше совісті. Широко розплющте очі, щоб побачити, хто насправді здійснює етапи цієї роботи. Не робіть поспішних висновків. Зараз ти в кращому разі зрозумів якісь поверхові аспекти того шляху життя, який ти маєш пережити. Тобі ще потрібно пережити багато істини, і коли настане день, в який ти зможеш усвідомити її вповні, тоді ти вже не будеш так говорити, не будеш нарікати й так швидко давати визначення теж не будеш. Ти скажеш: «Бог такий мудрий, такий святий і такий могутній!».

Досвід Петра: його знання про кару та суд

Отримуючи кару від Бога, Петро молився: «О Боже! Моя плоть непокірна, і Ти караєш мене та судиш мене. Я радію Твоїй карі та суду, і навіть якщо Ти мене не хочеш, у Твоєму суді я бачу Твій святий і праведний характер. Коли Ти судиш мене, щоб інші могли побачити у Твоєму суді Твій праведний характер, я відчуваю задоволення. Якщо це може виявити Твій характер, і дозволити всім творінням побачити Твій праведний характер, і зробити мою любов до Тебе чистішою, щоб я міг набути подоби праведного, то Твій суд добрий, бо така Твоя милостива воля. Я знаю, що в мені ще багато бунтівничого та що я ще не гідний постати перед Тобою. Я хочу, щоб Ти ще більше мене судив, чи то через вороже оточення, чи то через великі нещастя; що б Ти не робив, для мене все це дорогоцінне. Твоя любов така глибока, і я готовий віддати себе на Твою милість без найменших нарікань». Таким є знання Петра після того, як він пережив Божу роботу, і це також свідчення його любові до Бога. Сьогодні ви вже завойовані – але як це завоювання виявляється у вас? Дехто каже: «Моє завоювання – це найвища благодать і піднесення Бога. Лише тепер я розумію, що життя людини пусте й не має значення. Людина проводить життя в метушні, народжуючи та виховуючи дітей покоління за поколінням, і врешті-решт залишається ні з чим. Сьогодні, тільки після того, як я був завойований Богом, я побачив, що в такому житті немає жодної цінності; це справді беззмістовне життя. З тим же успіхом я можу просто померти й покінчити із цим!». Чи можуть такі завойовані люди бути здобутими Богом? Чи можуть вони стати зразками та взірцями? Такі люди – зразок пасивності; вони ні до чого не

прагнуть і не намагаються самовдосконалюватися. Хоча вони й вважаються завойованими, такі пасивні люди не здатні бути вдосконаленими. Наприкінці життя, коли Петра вже було вдосконалено, він сказав: «О Боже! Якби мені судилося прожити ще кілька років, я побажав би досягти ще чистішої та глибшої любові до Тебе». Коли його ось-ось мали прибити до хреста, у серці Петро молився: «О Боже! Твій час настав; час, який Ти приготував для мене, настав. Я повинен бути розіпнутим за Тебе, я повинен свідчити про Тебе, і я сподіваюся, що моя любов зможе задовольнити Твої вимоги та стати чистішою. Сьогодні те, що я маю можливість померти за Тебе, бути прибитим до хреста за Тебе, утішає мене й заспокоює, бо для мене немає нічого приємнішого, ніж мати можливість бути розіпнутим за Тебе, і виконати Твої бажання, і віддати себе Тобі, віддати Тобі своє життя. О Боже! Ти такий любий! Якби Ти дозволив мені жити, я ще більше хотів би Тебе любити. Поки я живий, я Тебе любитиму. Я хочу Тебе любити ще глибше. Ти судиш мене, і караєш мене, і випробовуєш мене, бо я не праведний, бо я грішив. І Твій праведний характер стає для мене ще очевиднішим. Це для мене благословення, бо я маю змогу любити Тебе ще глибше, і я готовий так Тебе любити, навіть якщо Ти не любиш мене. Я готовий споглядати Твій праведний характер, бо це дає мені більше змоги жити змістовним життям. Я відчуваю, що тепер моє життя стало змістовнішим, бо мене розпинають за Тебе, і в тому, щоб померти за Тебе, є зміст. І все ж я не почуваюся задоволеним, бо знаю Тебе замало, знаю, що не можу повністю виконати Твоїх бажань і замало Тобі віддячив. У своєму житті я був неспроможний повернути Тобі всього себе; мені до цього далеко. Озираючись на цю мить, я відчуваю себе в такому боргу перед Тобою, і в мене є лише ця мить, щоб спокутувати всі свої помилки й усю любов, за яку я Тобі не віддячив».

Людина повинна прагнути жити змістовним життям, а не задовольнятися поточними обставинами. Щоб утілити образ Петра в життя, людина мусить мати знання й досвід Петра. Вона має шукати вищого та глибшого. Вона має шукати глибшої, чистішої любові до Бога та прагнути життя, яке мало б цінність і зміст. Лише це і є справжнім життям; лише тоді людина буде такою, як Петро. Ти повинен зосередитися на тому, щоб бути ініціативним у своєму входженні на позитивну сторону, і не повинен покірно дозволяти собі відступати заради миттєвого полегшення, ігноруючи при цьому глибші, конкретніші та практичніші істини. Твоя любов повинна бути практичною, і ти повинен знайти способи звільнитися від цього порочного, безтурботного життя, яке нічим не відрізняється від тваринного. Ти повинен жити змістовним життям, життям, яке має цінність, і ти не повинен обманювати себе чи ставитися до свого життя як до іграшки. Для кожного, хто прагне любити Бога, немає недсяжних істин і немає справедливості, за яку він не міг би стояти непохитно. Як ти мусиш прожити своє життя? Як ти мусиш любити Бога та цією любов'ю виконувати Його бажання? У твоєму житті немає більшої

справи. Ти передусім повинен мати такі прагнення й наполегливість, а не бути таким, як безхребетні та слабаки. Ти маєш навчитися переживати змістовне життя та переживати змістовні істини, а не ставитися до себе так поверхово. Ти й не помітиш, як твоє життя пройде повз тебе; чи буде в тебе після цього ще одна можливість полюбити Бога? Чи може людина любити Бога після того, як помре? Ти мусиш мати такі ж прагнення й совість, що й Петро; твоє життя мусить бути змістовним, і ти не повинен себе обманювати. Будучи людиною й тим, хто шукає Бога, ти мусиш бути здатним ретельно обдумати, як ти ставишся до свого життя, як ти повинен віддавати себе Богові, як ти повинен мати змістовнішу віру в Бога та як, оскільки ти любиш Бога, ти повинен любити Його чистіше, красивіше й добріше. Сьогодні ти не можеш вдовольнятися лише тим, що ти завойований, а мусиш також обдумати, яким шляхом ти крокуватимеш у майбутньому. Ти мусиш мати прагнення та сміливість бути вдосконаленим, і ти не маєш постійно думати, ніби ти на це не здатен. Хіба в істини є улюбленці? Чи може істина свідомо протистояти людям? Якщо ти шукаєш істину, чи може вона тебе поглинути? Якщо ти непохитно стоїш за справедливість, хіба вона тебе повалить? Якщо ти справді прагнеш шукати життя, чи може життя від тебе вислизнути? Якщо в тебе немає істини, то не тому, що істина тебе ігнорує, а тому, що ти тримаєшся від істини осторонь; якщо ти не можеш відстояти справедливість, то не тому, що зі справедливістю щось не так, а тому, що ти вважаєш, ніби вона не відповідає фактам; якщо ти не здобув життя після того, як шукав його багато років, то не тому, що життя з тобою несумлінне, а тому, що ти несумлінний із життям і відштовхнув його від себе; якщо ти живеш у світлі, але не спромігся його здобути, то не тому, що світло не здатне тебе освітити, а тому, що ти не звертав уваги на його існування, і тому світло непомітно пішло від тебе. Якщо ти нічого не шукаєш, то можна лише сказати, що ти нікчемне сміття, у твоєму житті немає сміливості, а в тебе – духу протистояти силам темряви. Ти заслабкий! Ти не здатен утекти від сил сатани, які взяли тебе в облогу, і хочеш лише жити таким безпечним, спокійним життям і померти в невігластві. Те, чого ти повинен досягти, – це твоє прагнення бути завойованим; це твій прямий обов'язок. Якщо ти вдовольняєшся тим, що завойований, то відштовхуєш існування світла. Ти мусиш зазнавати тягот за істину, ти мусиш віддавати себе істині, ти мусиш терпіти приниження за істину, і щоб здобути більше істини, ти мусиш переносити більше страждань. Ось що ти маєш робити. Ти мусиш не відкидати істину заради спокійного сімейного життя, і ти мусиш не втрачати свою життєву гідність і добродішність заради миттєвої втіхи. Ти маєш шукати всього прекрасного та доброго, і ти маєш шукати змістовніший життєвий шлях. Якщо ти ведеш таке вульгарне життя й не переслідуєш ніяких цілей, хіба ти не марнуєш своє життя? Що ти можеш здобути від такого життя? Ти мусиш зректись усіх плотських втіх заради однієї істини, а не відкидати всі істини заради малої втіхи. Люди, що так роблять, не мають ні добродішності, ні гідності; у їхньому існуванні немає змісту!

Бог карає та судить людину, бо цього вимагає Його робота, ба більше – бо це потрібно людині. Людині потрібні кара та суд: лише тоді вона зможе здобути любов до Бога. Сьогодні ви повністю переконані, але за найменшої невдачі ви опиняєтесь у халепі; ваш духовний стан досі замалий, і вам досі потрібно пережити більше такої кари та суду, щоб досягти глибшого знання. Сьогодні ви маєте до Бога певну шану, і ви боїтеся Бога, і ви знаєте, що Він – істинний Бог, але ви не маєте до Нього великої любові й тим паче не досягли чистої любові; ваші знання занадто поверхові, а ваш духовний стан досі недостатній. Коли ви по-справжньому стикаєтесь з певним середовищем, ви ще не засвідчили, у вашому входженні замало ініціативності, і ви не маєте жодного уявлення про те, як практикувати. Більшість людей пасивні та бездіяльні; вони лише таємно люблять Бога у своєму серці, але не знають, як практикувати, і не мають чіткого уявлення про власні цілі. Удосконалені мають не тільки нормальну людську сутність, а й істини, які перевищують міри совісті, які вищі за стандарти совісті; вони не лише відплачують за Божу любов за допомогою своєї совісті – більше того, вони пізнали Бога й побачили, що Бог любий і гідний людської любові та що в Бозі є так багато вартого любові; людина не може Його не любити! Любов удосконалених до Бога має на меті реалізувати їхні особисті прагнення. Їхня любов спонтанна, нічого не просить взамін і не є угодою. Вони люблять Бога просто тому, що знають Його. Таким людям байдуже, чи дарує Бог їм милості, і вони задовольняються лише тим, щоб догоджати Богові. Вони не укладають із Богом угод і не вимірюють свою любов до Бога совістю: «Ти мені щось дав, тож я люблю Тебе взамін; якщо Ти мені нічого не даєш, то і я нічого не маю для Тебе взамін». Удосконалені завжди вірять у таке: «Бог – Творець, і Він виконує над нами Свою роботу. Оскільки в мене є ця нагода, стан і якості, потрібні, щоб бути вдосконалим, я маю прагнути жити змістовним життям, і я маю догодити Йому». Таке саме пережив і Петро. Коли він був найдужче знесилений, він помолився до Бога та сказав: «О Боже! Незалежно від часу й місця, Ти знаєш, що я завжди пам'ятаю про Тебе. Незалежно від часу й місця, Ти знаєш, що я хочу любити Тебе, але мій духовний стан замалий, я занадто слабкий і безсилий, моя любов занадто обмежена, а моя щирість до Тебе занадто мізерна. Порівняно з Твоєю любов'ю я просто не гідний жити. Я бажаю лише, щоб моє життя не було марним і щоб я міг не тільки відплатити Тобі за Твою любов, але, більше того, присвятити Тобі все, що маю. Якщо я зможу Тобі догодити, то мені, як творінню, буде спокійно на серці, і я ні про що більше не проситиму. Хоча зараз я слабкий і безсилий, я не забуду Твоїх закликів і не забуду Твоєї любові. Зараз Я просто відплачую Тобі за любов, не більше. О Боже, як мені тяжко! Як віддати Тобі любов у моєму серці, як зробити все, що в моїх силах, і зуміти виконати Твої бажання, і зуміти віддати Тобі все, що я маю? Ти знаєш людську слабкість; як я можу бути гідним Твоєї любові? О Боже! Ти знаєш, що мій духовний стан малий, а любов занадто мізерна. Як мені в таких обставинах зробити все, що в моїх силах?

Я знаю, що мушу відплатити Тобі за любов, я знаю, що мушу віддати Тобі все, що маю, та сьогодні мій духовний стан замалий. Я прошу Тебе: дай мені силу й упевненість, щоб у мене було більше змоги мати чисту любов, аби присвятити її Тобі, і щоб у мене було більше змоги віддати Тобі все, що я маю; тоді я не тільки зможу відплатити Тобі за любов, а й матиму більше змоги пережити Твої кару, суд, випробування та навіть тяжчі прокляття. Ти дозволив мені побачити Твою любов, і я не можу Тебе не любити, і хоча сьогодні я слабкий і безсилий, як я можу Тебе забути? Твоя любов, кара й суд – усе це привело мене до пізнання Тебе, але я також відчуваю себе нездатним виправдати Твою любов, бо Ти такий великий. Як я можу присвятити Творцю все, що маю?». Таким було прохання Петра, але його духовний стан був занадто недостатній. У ту мить він почувався так, ніби в його серце встромили ножа та повернули. Він тяжко мучився; він не знав, що робити в таких умовах. Але він усе одно продовжував молитися: «О Боже! Духовний стан людини такий, наче в дитини, людська совість квола, і єдине, чого я можу досягти, – це відплатити Тобі за Твою любов. Сьогодні я не знаю, як виконати Твої бажання, і хочу лише зробити все, що можу, віддати все, що маю, і присвятити Тобі все, що маю. Як би Ти мене не судив, як би Ти мене не карав, що б Ти мені не посилав, що б Ти в мене не забирав, звільни мене від найменшої скарги на Тебе. Багато разів, коли Ти карав і судив мене, я нарікав собі під ніс і був нездатний ні досягти чистоти, ні виконати Твої бажання. Моя відплата за Твою любов народилася з примусу, і в цю мить я ще більше себе ненавиджу». Петро так молився, бо шукав чистішої любові до Бога. Він і шукав, і благав, і, більше того, докоряв собі та сповідував свої гріхи перед Богом. Він почувався в боргу перед Богом і ненавидів себе, але він також був дещо сумний і пасивний. Він завжди почувався саме так – ніби він не відповідав Божим бажанням і був нездатний зробити все, що в його силах. Але й у цих умовах Петро шукав такої віри, як у Йова. Він бачив, якою великою була віра Йова, бо Йов розумів: усе, що він мав, було дароване Богом, і для Бога природно було забрати в нього все, що він мав, і Бог обдаровував кого хотів, – такий був праведний характер Бога. Йов не скаржився й усе одно міг хвалити Бога. Петро також знав себе, і в серці він молився: «Сьогодні я не повинен задовольнятися тим, що відплачую за Твою любов своєю совістю й тим, що віддаю Тобі взамін свою любов, скільки б її не було, бо мої думки занадто розбещені, і я не здатний бачити Тебе як Творця. Оскільки я досі не гідний любити Тебе, я повинен розвивати в собі здатність присвятити все, що я маю, Тобі, що я залюбки й зробив би. Я повинен знати все, що Ти зробив, і не маю вибору, і я повинен бачити Твою любов і мати змогу звеличувати Тебе та прославляти Твоє святе ім'я, щоб Ти здобув через мене велику славу. Я готовий бути непохитним у цьому свідченні про Тебе. О Боже! Твоя любов така дорогоцінна та прекрасна; як би я міг бажати жити в руках лукавого? Хіба не Ти мене створив? Як би я міг жити під владою сатани? Я волів би, щоб усе моє єство жило серед Твоїх кар. Я не хочу

жити під владою лукавого. Якщо мене можна очистити, якщо я можу присвятити Тобі всього себе, то я готовий віддати своє тіло й розум на Твій суд і кару, бо я зневажаю сатану та не хочу жити під його владою. Через Твій суд наді мною Ти показуєш Свій праведний характер; я щасливий і не маю ні найменших нарікань. Якщо я здатен виконувати обов'язок творіння, то я готовий, щоб усе моє життя супроводжував Твій суд, через який я пізнаю Твій праведний характер і позбудуся впливу лукавого». Петро завжди так молився, завжди цього шукав, і він досяг, умовно кажучи, високого світу. Він не лише зумів відплатити Богу за любов, але й, що більш важливо, виконав свій обов'язок творіння. Він не лише не мучився докорами совісті, але й зміг вийти за рамки стандартів совісті. Його молитви продовжували підноситися до Бога, так що його прагнення ставали дедалі вищими, а любов до Бога – дедалі більшою. Хоча він терпів нелюдський біль, він усе одно не забував любити Бога та прагнув набути здатності розуміти Божу волю. У своїх молитвах він вимовляв такі слова: «Я досягнув лише того, що відплатив Тобі за любов, не більше. Я не засвідчив про Тебе перед сатаною, не звільнився від впливу сатани, і я досі живу посеред плоті. Я бажаю своєю любов'ю перемогти сатану, осоромити його й так виконати Твоє бажання. Я хочу віддати всього себе Тобі й ні дрібки не віддавати сатані, бо сатана – Твій ворог». Що більше він шукав у цьому напрямку, то глибше він зворушувався й то більшим ставало його знання про ці питання. Сам того не помітивши, він усвідомив, що повинен звільнитися від впливу сатани й повністю повернутися до Бога. Таким був світ, якого він набув. Він переступав вплив сатани, звільнявся від плотських задоволень і втіх та був готовий глибше переживати як Божу кару, так і Його суд. Він сказав: «Хоч я й живу серед Твоєї кари та суду, хоч би які тяготи вони мені не несли, я все одно не хочу жити під владою сатани, усе одно не хочу терпіти підступи сатани. Я тішуся, коли живу серед Твоїх проклять, і мучуся, коли живу серед благословень сатани. Я виявляю свою любов до Тебе тим, що живу серед Твого суду, і це приносить мені велику радість. Твої кара й суд праведні та святі; вони призначені очистити мене, ба більше – спасти мене. Я волів би провести все життя серед Твого суду, щоб бути під Твоєю опікою. Я не хочу жити під владою сатани жодної миті; я бажаю, щоб Ти мене очистив; навіть якщо я терпітиму труднощі, я не хочу, щоб сатана мене використовував і обманював. Це Ти маєш використовувати мене, Твоє творіння, і володіти мною, і судити мене, і карати мене. Ти маєш навіть проклинати мене. Коли Ти хочеш благословити мене, моє серце радіє, бо я бачив Твою любов. Ти – Творець, а я – творіння: я не маю зраджувати Тебе та жити під владою сатани, і я не маю допускати, щоб сатана мене використовував. Замість того щоб жити заради сатани, я маю бути Твоїм конем або волем. Я волів би жити серед Твоєї кари, без фізичного блаженства, і це приносило б мені втіху, навіть якби я втратив Твою благодать. Хоча Твоя благодать не зі мною, мене тішить, коли Ти мене караєш і судиш; це Твоє найкраще благословення, Твоя найбільша благодать. Хоча Ти

завжди величний і розгніваний на мене, усе ж я не можу покинути Тебе, і все ж я не можу любити Тебе достатньо. Я волів би жити у Твоєму домі, я волів би, щоб Ти мене проклинав, карав і вражав, і я не хочу ні жити під владою сатани, ні метушитися та клопотатися лише заради плоті, і ще менше я хочу жити заради плоті». Любов Петра була чистою. Таким є досвід Божого вдосконалення, і таким є його найвищий світ; не буває життя, змістовнішого за таке. Петро прийняв Божу кару та суд, дорожив праведним Божим характером, і не було в Петрі нічого дорогоціннішого. Він сказав: «Сатана дає мені матеріальні втіхи, та я ними не дорожу. На мене зійшли Божа кара та суд – у цьому моя благодать, у цьому моя втіха, у цьому моє благословення. Якби не Божий суд, я ніколи не полюбив би Бога, досі жив би під владою сатани, і сатана досі контролював би мене та наказував мені. Якби це було так, я ніколи не став би справжньою людиною, бо не зміг би догодити Богу й не присвятив би Богові всього себе. Навіть якщо Бог не благословляє мене, залишаючи мене без внутрішньої розради, ніби в мені палає вогонь, і без миру та радості, і навіть якщо Божа кара й дисципліна ніколи не полишають мене, у Божій карі та суді я можу бачити Його праведний характер. Я цим тішуся; у житті немає нічого ціннішого та змістовнішого. Хоча Його захист і опіка стали нещадною карою, судом, прокляттями й бичуванням, усе ж я тішуся ними, бо вони можуть краще очистити та змінити мене, наблизити мене до Бога, зробити мене спроможнішим любити Бога, а мою любов до Бога зробити чистішою. Це дає мені змогу виконувати свій обов'язок творіння, забирає з-під впливу сатани та приводить до Бога, щоб я більше не служив сатані. Коли я більше не житиму під владою сатани та зможу присвятити Богові все, що маю, і все, що можу зробити, нічого від Нього не приховуючи, – ось тоді я буду повністю задоволений. Це Божа кара та суд мене спасли, і моє життя невіддільне від Божої кари та суду. Моє життя на землі перебуває під владою сатани, і якби не опіка та захист Божої кари й суду, я б завжди жив під владою сатани, ба більше – я не мав би ні змоги, ні засобів жити змістовним життям. Я зможу бути очищеним Богом, лише якщо Божа кара та суд ніколи мене не покинуть. Тільки завдяки суворим Божим словам, праведному характеру та величному Божому суду я здобув найвищий захист, прийшов до життя у світлі та здобув Божі благословення. Можливість бути очищеним, звільнитися від сатани та жити під владою Бога – це сьогодні найбільше благословення в моєму житті». Таким є найвищий світ, досвід якого отримав Петро.

Саме цього стану має набути людина після того, як буде вдосконалена. Якщо ти не можеш досягти хоч такого, то не можеш і жити змістовним життям. Людина живе серед плоті, а це означає, що вона живе в людському пеклі, і без Божого суду й кари людина така ж нечиста, як і сатана. Як людина могла б стати святою? Петро вірив, що Божа кара й суд – найкращий захист і найбільша благодать для людини. Тільки завдяки Божій карі й суду людина могла б пробудитись і зненавидіти плоть, зненавидіти сатану. Суворі Божа дисципліна звільняє людину від впливу сатани,

звільняє її від її власного маленького світу й дозволяє жити у світлі Божої присутності. Немає кращого спасіння, ніж кара й суд! Петро молився: «О Боже! Доки Ти мене каратимеш і судитимеш, я знатиму, що Ти мене не покинув. Доки Ти не покинеш мене, моє серце буде спокійне, навіть якщо Ти не даси мені ні радості, ні миру, і змусиш мене жити в стражданнях, і піддаси мене незліченим виправленням. Сьогодні Твої кара й суд стали для мене найкращим захистом і найбільшим благословенням. Благодать, яку Ти даєш мені, захищає мене. Благодать, яку Ти даруєш мені сьогодні, є проявом Твого праведного характеру, карою й судом; більше того, вона є випробуванням, а ще більше – життям у стражданнях». Петро зміг відкинути плотські втіхи й шукати глибшої любові та більшого захисту, бо він здобув стільки благодаті від Божих кари та суду. Якщо людина бажає очиститись і досягти змін у своєму характері, якщо вона бажає жити змістовним життям і виконувати свій обов'язок як творіння, то у своєму житті вона повинна прийняти Божі кару та суд, і вона має не допускати, щоб Божа дисципліна й Божі удари відійшли від неї, бо так людина зможе звільнитися від маніпуляцій і впливу сатани та жити у світлі Божому. Знай, що Божі кара й суд – це світло, і світло спасіння людини, і що для людини немає кращого благословення, благодаті й захисту. Людина живе під впливом сатани й існує в плоті; якщо людина не очиститься та не отримає Божого захисту, то ставатиме дедалі порочнішою. Якщо вона хоче любити Бога, то потребує очищення та спасіння. Петро молився: «Боже, коли Ти обходишся зі мною милостиво, я тішусь і відчуваю розраду; коли ж Ти караєш мене, я відчуваю ще більшу розраду й радість. Незважаючи на те, що я слабкий і терплю невимовні страждання, незважаючи на мої сльози та смуток, Ти знаєш, що цей смуток – від мого непослуху й від моєї слабкості. Я ридаю, бо не можу вдовольнити Твоїх бажань, я сумую та шкодую, бо я недостатній для Твоїх вимог, але я готовий досягти цього світу, я готовий зробити все, що в моїх силах, щоб Тобі догодити. Твоя кара принесла мені захист і дала найкраще спасіння; Твій суд затьмарює Твою терпимість і терпіння. Без Твоїх кари та суду я не втішався би Твоею милістю й люблячою добротою. Сьогодні я ще краще бачу, що Твоя любов перевершила небо й піднеслася над усім іншим. Твоя любов – це не просто милість і любляча доброта; навіть більше, це кара й суд. Твої кара й суд стільки мені дали. Без Твоїх кари й суду жодна людина не очистилася б, і жодна людина не змогла б відчувати любов Творця. Хоча я витерпів сотні випробувань, нещасть і навіть був близький до смерті, вони дали мені змогу по-справжньому пізнати Тебе та здобути найвище спасіння. Якби Твої кара, суд і дисциплінування покинули мене, то я жив би в темряві, під владою сатани. Які переваги в людської плоті? Якби Твої кара й суд мене покинули, то це було б те саме, ніби Твій Дух відвернувся б від мене й Тебе більше не було зі мною. Якби так сталося, як би я міг жити далі? Якщо Ти даси мені хворобу й забереш мою свободу, я зможу жити й надалі, але якби мене коли-небудь покинули Твої кара й суд, я б і гадки не мав, як жити далі. Якби я залишився

без Твоїх кари й суду, то втратив би Твою любов – любов таку глибоку, що я не можу передати її словами. Без Твоєї любові я жив би під владою сатани й не зміг би бачити Твого славного обличчя. Як би я міг жити далі? Я не зміг би витримати такої темряви, такого життя. Мати Тебе поруч – це все одно, що бачити Тебе, тож як я можу Тебе покинути? Молю Тебе, благаю Тебе: не забирай у мене мою найбільшу розраду, навіть якщо це лише кілька слів заспокоєння. Я втішався Твою любов'ю, і сьогодні я не можу розлучитися з Тобою; як же я міг би не любити Тебе? Через Твою любов я пролив багато сліз смутку, але я завжди відчував, що таке життя змістовніше, більш здатне збагатити мене, більш здатне змінити мене й більш здатне дати мені змогу набути істину, якою повинні володіти творіння».

Усе своє життя людина проводить під владою сатани, і немає жодної людини, яка могла б самостійно звільнитися від впливу сатани. Усі люди живуть у нечистому світі, у розбещенні та порожнечі, без найменшого змісту чи цінності; вони живуть таким безтурботним життям для плоті, хоті й сатани. У їхньому існуванні немає ні найменшої цінності. Людина не здатна відшукати істину, яка звільнить її від впливу сатани. Навіть хоча людина вірить у Бога та читає Біблію, вона не розуміє, як звільнитися з-під контролю впливу сатани. Упродовж віків дуже мало людей відкрили цю таємницю, і дуже мало хто її зрозумів. Тож навіть хоча людина зневажає сатану та зневажає плоть, вона не знає, як звільнитися з тенет впливу сатани. Хіба ви сьогодні досі не перебуваєте під владою сатани? Ви не шкодуєте про свої неслухняні вчинки, а тим більше не відчуваєте, що ви нечисті й неслухняні. Навіть після того, як ви виступили проти Бога, вам спокійно на душі, і ви на диво вмиротворені. Хіба причина твоєї вмиротвореності – не твоя розбещеність? Хіба цей душевний спокій походить не з твого непослуху? Людина живе в людському пеклі, під темним впливом сатани; по всій землі разом із людиною живуть привиди, які зазіхають на людську плоть. На землі ти не живеш у прекрасному раю. Місце, де ти зараз, – це світ диявола, людське пекло, потойбічний світ. Якщо людина не очищена, то вона повна скверни; якщо вона не під захистом і опікою Бога, то вона досі в полоні сатани; якщо вона не засуджена й не покарана, то вона ніяк не зможе вирватися з-під гніту темного впливу сатани. Розбещений характер, який ти виявляєш, і неслухняна поведінка, яку ти втілюєш у життя, є достатнім доказом того, що ти досі живеш під владою сатани. Якщо твій розум і думки не були очищені, а твій характер не був засуджений і покараний, то все твоє єство досі контролюється владою сатани, твій розум контролюється сатаною, твоїми думками маніпулює сатана, і все твоє єство контролюється руками сатани. Чи знаєш ти, наскільки ти зараз далекий від стандартів Петра? Чи є в тебе той духовний рівень? Скільки ти знаєш про кару та суд сьогодні? Скільки в тебе є того, що пізнав Петро? Якщо сьогодні ти не в змозі пізнати, чи спроможешся ти в майбутньому досягти цього знання? Такий ледар і боягуз, як ти, просто не здатен пізнати кару та суд. Якщо ти гнатимешся за плотським спокоєм і втіхами, то ніяк не зможеш

очиститись і врешті-решт будеш повернений до сатани, бо те, чим ти живеш, є сатана та плоть. На сьогоднішній день багато людей не прагне до життя, а це означає, що їх не цікавить ні очищення, ні входження в глибший життєвий досвід. То як же вони можуть бути вдосконалені? Ті, хто не шукає життя, не мають нагоди бути вдосконаленими, а ті, хто не шукає пізнання Бога, хто не шукає змін у своєму характері, не здатні втекти з-під темного впливу сатани. Вони несерйозно ставляться до свого знання про Бога та входження в зміни у своєму характері, як і ті, хто вірить у релігію, хто просто дотримується церемоній і регулярно ходить на служби. Хіба це не марна трата часу? Якщо людина у своїй вірі в Бога несерйозно ставиться до життєвих питань, не шукає входження в істину, не прагне змін у своєму характері й тим паче не прагне пізнати Божу роботу, то таку людину не можна вдосконалити. Хто хоче бути вдосконаленим, той мусить розуміти Божу роботу. Зокрема, необхідно розуміти значення Його кари й суду та те, чому над людиною виконується ця робота. Чи здатен ти прийняти? Чи здатен ти під час такої кари досягти такого ж досвіду та знання, як Петро? Якщо ти шукаєш пізнання Бога та роботи Святого Духа, якщо ти прагнеш змін у своєму характері, то в тебе є нагода бути вдосконаленим.

Для тих, хто має бути вдосконаленим, цей крок роботи завоювання незамінний; людина може пережити роботу вдосконалення лише після того, як її буде завойовано. У тому, щоб лише виконувати роль завойовуваного, немає великої цінності, і це не зробить тебе придатним для використання Богом. Ти ніяк не зможеш зіграти свою роль у поширенні Євангелія, бо ти не шукаєш життя, не прагнеш змін і відновлення в собі, і тому в тебе немає справжнього досвіду життя. Під час цієї покрокової роботи ти колись виступав прислужником і тлом, але якщо ти зрештою не прагнутимеш бути Петром, а твій пошук не відповідатиме шляху, яким було вдосконалено Петра, то природно, що ти не зазнаєш змін у своєму характері. Якщо ти прагнеш бути вдосконаленим, то ти свідчитимеш і скажеш: «У цій покроковій роботі Бога я прийняв Божу роботу кари та суду, і хоча я витерпів великі страждання, я пізнав, як Бог удосконалює людину, я здобув виконану Богом роботу, я мав знання про праведність Бога, і Його кара мене спасла. Його праведний характер зійшов на мене та приніс мені благословення й благодать; саме Його суд і кара захистили мене й очистили. Якби Бог не покарав і не засудив мене, якби на мене не зійшли суворі Божі слова, я не зміг би пізнати Бога та бути спасеним. Сьогодні я бачу: будучи творіннями, люди не лише втішаються всім, що зробив Творець, – що важливіше, усі творіння мають тішитися праведним Божим характером і Його праведним судом, адже Божий характер вартий людської втіхи. Будучи творінням, розбещеним сатаною, людина має тішитися праведним Божим характером. У Його праведному характері є кара й суд, ба більше – є й велика любов. Хоча сьогодні я не здатен повністю здобути Божу любов, мені пощастило її побачити, і в цьому я благословенний». Таким шляхом ідуть ті, хто переживає

вдосконалення, і таким є знання, про яке вони говорять. Ці люди такі ж, як і Петро; вони мають такий самий досвід, як і Петро. А ще такі люди здобули життя та володіють істиною. Якщо вони переживуть це до самого кінця, то під час Божого суду вони точно повністю позбудуться впливу сатани та будуть здобуті Богом.

Щойно завойовані люди не можуть дати ніякого гучного свідчення. Вони просто осоромили сатану, але не жили реальністю Божих слів. Ти не здобув другого спасіння; ти просто здобув жертву за гріх, але ти не був удосконалений, і це велика втрата. Ви повинні розуміти, куди ви маєте ввійти й чим жити, і ви повинні здійснити входження. Якщо ти зрештою не досягнеш удосконалення, то ти не будеш справжньою людиною, а будеш сповнений жалю. Адам і Єва, створені Богом на початку, були святими людьми, тобто в Еденському саду вони були святі, не заплямовані скверною. Вони також були вірні Єгови та нічого не знали про зраду Єгови. Це пояснюється тим, що вони були найчистіші з усього людства, не отруєні сатаною та не скаламучені порушеннями від впливу сатани. Вони жили в Еденському саду, шануючи Єгову, не осквернені ніяким брудом і не підвладні плоті. Пізніше, коли їх спокусив сатана, у них проникла отрута змія та бажання зрадити Єгову, і вони стали жити під впливом сатани. На початку вони були святі та шанували Єгову; лише в цьому стані вони були людьми. Пізніше, коли їх спокусив сатана, вони з'їли плід із дерева пізнання добра й зла та стали жити під впливом сатани. Поступово сатана їх розбестив, і вони втратили первісну людську подобу. На початку в людині було Єговине дихання, і вона нітрохи не була неслухняною та не мала в серці ніякого зла. У той час людина справді була людиною. А коли сатана її розбестив, людина стала звіром. Її думки сповнилися злом і скверною, і в них не стало ні добра, ні святості. Хіба це не сатана? Ти пережив багато Божої роботи, але не змінився й не очистився. Ти досі живеш під владою сатани й досі не коришся Богові. Такі люди, як ти, уже завойовані, але ще не вдосконалені. А чому кажуть, що такі люди не вдосконалені? Причина в тому, що вони не прагнуть ні життя, ні пізнання Божої роботи й не жадають нічого, крім плотських задоволень і швидкоплинного комфорту. Унаслідок цього характер їхнього життя залишається незмінним, і вони не повернули собі первісного вигляду людини, створеного Богом. Такі люди – ходячі трупи, мерці, що не мають духу! Ті, хто не прагне пізнання речей у дусі, хто не прагне святості, хто не прагне втілювати істину в життя, хто задовольняється лише тим, що завойований із негативного боку, і не може жити за Божими словами та стати святою людиною, – такі люди не здобули спасіння. Бо коли людина не має істини, вона не здатна вистояти в Божих випробуваннях; лише ті, хто здатен вистояти в Божих випробуваннях, здобули спасіння. Чого Я хочу, то це таких людей, як Петро: людей, які прагнуть бути вдосконаленими. Сьогоднішня істина дається тим, хто її жадає та шукає. Це спасіння дарується людям, які прагнуть бути спасеними Богом, і не призначене тільки для того, щоб ви його здобували. Його призначення – у тому, щоб ви могли стати здобутими Богом; ви

здобуваєте Бога, щоб Бог міг здобути вас. Сьогодні Я сказав вам ці слова, а ви їх почули, і ви мусите практикувати відповідно до цих слів. Зрештою, час, коли ви втілите ці слова в життя, стане миттю, коли Я здобуду вас через ці слова; водночас і ви також здобудете ці слова, тобто здобудете це найвище спасіння. Коли вас буде очищено, ви станете справжніми людьми. Якщо ти не здатен утілювати в життя істину й утілювати в життя образ удосконаленого, то можна сказати, що ти не людина, а ходячий труп, звір, бо ти позбавлений істини, тобто в тобі немає Єговиного дихання, і тому ти мрець, який не має духу! Хоча після завоювання й можна свідчити, але ти здобудеш лише трохи спасіння та не станеш живою істотою, наділеною духом. Хоч ти й пережив кару та суд, твій характер від цього не оновився й не змінився; ти й досі такий, як був, досі належиш сатані та не пройшов очищення. Лише вдосконалені мають цінність, і лише такі люди здобули істинне життя. Одного дня хтось тобі скаже: «Ти пережив Божу роботу, тож розкажи, яка вона. Давид пережив Божу роботу й побачив діяння Єгови, і Мойсей теж побачив діяння Єгови, і вони двоє отримали змогу описати діяння Єгови та розповісти про Його дивовижність. Ви бачили роботу, яку виконує втілений Бог в останні дні; чи можеш ти розповісти про Його мудрість? Чи можеш ти розповісти про дивовижність Його роботи? Які вимоги Бог до вас висував і як ви пережили їх у своєму досвіді? В останні дні ви переживали Божу роботу – яким було ваше найвеличніше видіння? Чи можете ви про це розповісти? Чи можете ви розповісти про праведний Божий характер?». Як ти відповіси, коли тобі поставлять такі запитання? Якщо ти скажеш: «Бог такий праведний, Він карає нас і судить, і нещадно нас викриває; Божий характер воістину нетерпимий до людських проступків; переживши Божу роботу, я пізнав нашу власну звірячість, і я воістину побачив праведний Божий характер», – то співрозмовник продовжить тебе запитувати: «Що ще ти знаєш про Бога? Як увійти в життя? Чи є в тебе якісь особисті прагнення?». Ти відповіси: «Коли Божі творіння розбестив сатана, вони стали звірами, що нічим не відрізнялися від віслюків. Сьогодні я живу в Божих руках, тож я мушу виконувати бажання Творця та слухатись усього, чого Він навчає. У мене немає вибору». Якщо ти говоритимеш тільки такими загальними фразами, ця людина не зрозуміє, про що ти говориш. Коли тебе питають, що ти знаєш про Божу роботу, то мають на увазі твій особистий досвід. Тебе запитують, що ти знаєш про Божу кару й суд після того, як пережив їх, і при цьому мається на увазі твій особистий досвід: тебе просять, щоб ти розповів про своє знання істини. Якщо ти не можеш про таке розповісти, це доводить, що ти нічого не знаєш про роботу сьогодення. Ти завжди говориш слова, які відомі всім або ж видаються правдоподібними, а насправді облудні; у тебе немає конкретного досвіду, а тим більше у твоєму знанні немає сутності, і в тебе також немає істинних свідчень, тому для інших ти звучиш непереконливо. Не будь пасивним послідовником Бога та не женися за тим, що тобі цікаве. Якщо ти не будеш ні гарячим, ні холодним, то занепастиш себе та відкладеши своє життя. Ти мусиш

позбутися такої пасивності й бездіяльності та стати вправним у пошуку позитивного та подоланні власних слабкостей, щоб здобути істину й жити істиною. У твоїх слабкостях немає нічого страшного, а твої недоліки – не найбільша твоя проблема. Твоя найбільша проблема та твій найголовніший недолік – це те, що ти ні гарячий, ні холодний, і тобі бракує бажання шукати істину. Найбільша проблема вас усіх – це боягузливий умонастрій, коли вас улаштовує те, що є, і ви просто пасивно вичікуєте. Це найголовніша перешкода й найголовніший ворог у ваших пошуках істини. Якщо ти слухаєшся лише тому, що слова, які Я кажу, такі глибокі, то ти насправді не маєш знання та не дорожиш істиною. Такий послух, як у тебе, – це не свідчення, і Я не схвалюю такий послух. Хтось може спитати в тебе: «Звідки саме походить твій Бог? Яка сутність у цього твого Бога?». Ти відповіси: «Його сутність – кара й суд». Тоді в тебе далі спитають: «Хіба Бог не милосердний і не люблячий до людини? Чи ти цього не знаєш?». Ти скажеш: «Це Бог інших людей. Це Бог, у якого вірять люди від релігії, а не наш Бог». Коли Євангеліє поширюють такі, як ти, це викривляє істинний шлях, і яка тоді з тебе користь? Як інші можуть здобути від тебе істинний шлях? Ти не маєш істини й нічого не можеш про неї розповісти, і тим паче ти не можеш нею жити. Що дає тобі право жити перед Богом? Коли ти поширюєш іншим Євангеліє, спілкуєшся про істину та свідчиш про Бога, але не можеш переконати цих людей, то вони спростують твої слова. Хіба ти не нікчема? Ти пережив стільки Божої роботи, але коли ти говориш про істину, то виходить якась нісенітниця. Хіба ти не нікчема? Яка з тебе користь? Як так вийшло, що ви пережили стільки Божої роботи, але при цьому нічого і ні про Нього не знаєте? Коли тебе запитують, яке реальне знання ти маєш про Бога, ти не можеш дібрати слів або ж відповідаєш чимось недоречним: мовляв, Бог могутній, великі благословення, які ти отримав, є справжнім піднесенням Бога, і немає більшого привілею, ніж можливість бачити Бога особисто. Яка цінність у тому, щоб таке казати? Це даремні, пусті слова! Ти пережив стільки Божої роботи, а знаєш лише те, що піднесення Бога – це істина? Ти мусиш пізнати Божу роботу, і тільки тоді ти даси про Бога справжнє свідчення. Як ті, хто не здобув істину, можуть свідчити про Бога?

Якщо стільки роботи та стільки слів не справили на тебе жодного впливу, то коли прийде час поширювати Божу роботу, ти не зможеш виконувати свій обов'язок і будеш осоромленим та приниженим. Тоді ти відчуєш, що стільки завдячуєш Богу, а твоє знання про Бога таке поверхове. Якщо ти не прагнутимеш пізнати Бога сьогодні, поки Він працює, то потім буде вже запізно. Зрештою в тебе не буде ніякого знання, вартого уваги: ти залишишся пустим, без нічого. Чим ти звітуватимеш перед Богом? Чи маєш ти нахабство поглянути на Бога? Зараз ти мусиш наполегливо працювати у своїх пошуках, щоб урешті-решт, подібно до Петра, пізнати, наскільки Божі кара й суд корисні для людини та що без Його кари й суду людина не може спастися, а може лише дедалі глибше занурюватись у цю нечисту землю та мул. Люди були розбещені сатаною, інтригували одне проти

одного, тиранили одне одного, втратили страх Божий. У них завеликий непослух і забагато уявлень, і всі вони належать сатані. Без Божої кари та суду не можна було б очистити людський розбещений характер і спасти людину. Те, що виявляється в роботі втіленого Бога в плоті, – це саме те, що виявляється Духом, і Його робота виконується відповідно до того, що робить Дух. Якщо ти сьогодні не знаєш про цю роботу, то ти такий дурний і втратив так багато! Якщо ти не здобув Божого спасіння, то твоя віра є релігійною, а ти християнин від релігії. Тримаючись за мертве вчення, ти втратив нову роботу Святого Духа; інші, які прагнуть любові до Бога, спроможні отримати істину й життя, тоді як твоя віра не здатна здобути Божого схвалення. Натомість ти став злочинцем, який коїть згубні та мерзенні вчинки; ти став мішенню для сатанинських насмішок і полоненим сатани. Людина має не вірити в Бога, а любити, шукати й шанувати Його. Якщо ти не шукаєш сьогодні, то прийде день, коли ти скажеш: «Чому я тоді не йшов за Богом як слід, не догоджав Йому як слід, не прагнув до змін у характері свого життя? Як я шкодую, що був тоді не здатен підкоритися Богу та не прагнув пізнати Боже слово. Бог тоді стільки сказав; як же я міг не шукати? Який я був дурний!». Ти певною мірою зненавидиш себе. Сьогодні ти не віриш у слова, які Я кажу, і не звертаєш на них уваги; коли прийде день поширення цієї роботи й ти побачиш її в усій повноті, то ти пошкодуєш, і в той час ти будеш приголомшений. Благословення є, однак ти не знаєш, як ними тішитися; істина є, однак ти її не шукаєш. Хіба ти не накликаєш на себе презирство? Хоча сьогодні наступний етап Божої роботи поки що не почався, у вимогах, які до тебе висувуються, і в тому, чим тебе просять жити, немає нічого надзвичайного. Є так багато роботи й так багато істин; хіба вони не варті того, щоб ти їх пізнав? Чи Божа кара й суд не здатні пробудити твій дух? Чи Божа кара й суд не здатні викликати в тобі ненависть до себе? Чи тебе влаштовує життя під впливом сатани, із миром, радістю й невеликим плотським комфортом? Хіба ти не найнижчий з усіх людей? Немає нікого дурнішого за тих, хто бачив спасіння, та не прагне його здобути; це люди, які об'їдаються плоттю й тішаються сатані. Ти сподіваєшся, що твоя віра в Бога не потягне за собою ні проблем, ні нещастя, ні найменших тягот. Ти постійно женешся за тим, що нічого не варте, і не бачиш у житті ніякої цінності, а натомість ставиш власні навіжені думки вище за істину. Ти такий нікчемний! Ти живеш як свиня – чим ти відрізняєшся від свиней і собак? Хіба всі ті, хто не шукає істини, а натомість любить плоть, – не звірі? Хіба всі ці мерці, позбавлені духу, – не ходячі трупи? Скільки слів було сказано серед вас? Чи серед вас було виконано мало роботи? Скільки Я серед вас забезпечив? То чому ж ти цього не здобув? На що тобі скаржитися? Чи не тому ти нічого не здобув, що занадто закоханий у плоть? І чи не тому, що твої думки занадто навіжені? Чи не тому, що ти занадто нерозумний? Якщо ти не здатен здобути ці благословення, хіба ти можеш звинувачувати Бога, що Він тебе не спас? Ти прагнеш до того, щоб, повіривши в Бога, отримати змогу здобути спокій, щоб твої діти не хворіли, щоб твоє подружжя

мало добру роботу, щоб твій син знайшов добру дружину, щоб твоя дочка знайшла гідного чоловіка, щоб твої воли й коні добре орали землю, щоб погода весь рік була сприятливою для твоїх посівів. Ось чого ти шукаєш. Твоє єдине прагнення – жити в комфорті, щоб твою родину не спіткало нещастя, щоб вітри обходили тебе стороною, щоб твого обличчя не торкався пісок, щоб посіви твоєї родини не затопило, щоб тебе не зачепило жодне лихо, щоб жити в Божих обіймах, щоб жити в затишному гніздечку. Такий боягуз, як ти, що завжди женеться за плоттю, – чи є в тебе серце, чи є в тебе дух? Хіба ти не звір? Я даю тобі істинний шлях, нічого не просячи взамін, але ти його не шукаєш. Хіба ти один із тих, хто вірить у Бога? Я дарую тобі реальне людське життя, але ти його не шукаєш. Чи ти нічим не відрізняєшся від свині або собаки? Свині не шукають людського життя, не шукають очищення та не розуміють, що таке життя. Щодня, наївшись, вони просто засинають. Я дав тобі істинний шлях, але ти його не здобув: твої руки порожні. Чи хочеш ти й далі жити саме так, свинячим життям? Яке значення має те, що такі люди живуть? Твоє життя жалюгідне й ганебне, ти живеш серед скверни та розпусти й не прагнеш до жодних цілей; хіба твоє життя не найганебніше? Чи маєш ти нахабство поглянути на Бога? Якщо ти й далі набуватимеш саме такий досвід, хіба ти не набудеш геть нічого? Тобі було дано істинний шлях, але те, зможеш ти зрештою його здобути чи ні, залежить від твого власного особистого пошуку. Люди кажуть, що Бог є праведним Богом, і якщо людина слідує за Ним до самого кінця, то Він обов'язково буде до неї неупередженим, бо Він найправедніший. Чи міг би Він відкинути людину, якби вона слідувала за Ним до самого кінця? Я неупереджений до всіх людей і суджу всіх людей Своїм праведним характером, але для вимог, які Я висуваю до людини, є відповідні умови, і те, що Я вимагаю, мусить бути виконано всіма людьми, ким би вони не були. Мені байдуже, яка в тебе кваліфікація та наскільки довго ти її маєш; Мені важливо лише те, чи йдеш ти Моїм шляхом, чи любиш ти істину й жадаєш її. Якщо тобі бракує істини й натомість ти соромиш Моє ім'я та не поводишся відповідно до Мого шляху, а просто слідуєш ним байдуже та без турботи, то в той час Я вражу тебе та покараю за твоє зло, і що ти тоді скажеш? Чи спроможешся ти сказати, що Бог не праведний? Якщо на сьогодні ти дотримуєшся тих слів, що Я казав, то ти така людина, яку Я схвалюю. Ти кажеш, що завжди страждав, слідуючи за Богом, що слідував за Ним у горі й у радості, ділив із Ним і добрі часи, і погані, але ти не жив словами, сказаними Богом; заради Бога ти хочеш тільки щодня метушитися та повністю присвячувати себе Богові, і ти ніколи не думав про те, щоб жити змістовним життям. Ти також говориш: «У будь-якому разі я вірю, що Бог праведний. Заради Нього я страждав, метушився, присвятив Йому себе й тяжко працював, хоч і не отримав за це ніякого визнання; Він обов'язково мене згадає». Бог дійсно праведний, але ця праведність не запламована ніякими домішками: ні людською волею, ні плоттю, ні людськими угодами. Усі, хто бунтує та виступає проти Бога, хто не дотримується Його шляху,

будуть покарані; нікому не буде ні прощення, ні пощади! Дехто каже: «Сьогодні я метушуся заради Тебе; коли настане кінець, чи даси Ти мені невеличке благословення?». Тож Я питаю тебе: «Чи дотримувався ти Моїх слів?». Праведність, про яку ти говориш, ґрунтується на угоді. Ти думаєш тільки про те, що Я праведний і неупереджений до всіх людей, і що всі, хто слідує за Мною до самого кінця, обов'язково спасуться та здобудуть Мої благословення. У Моїх словах про те, що «всі, хто слідує за Мною до самого кінця, обов'язково спасуться», є глибинний зміст: ті, хто слідує за Мною до самого кінця, – це люди, які будуть Мною повністю здобуті, це ті, хто після завоювання Мною шукає правду та стає вдосконалим. Які умови ти виконав? Хіба лише те, що ти слідуєш за Мною до самого кінця, але що ще? Чи дотримувався ти Моїх слів? Ти виконав одну з Моїх п'яти вимог, а виконувати інші чотири ти не збираєшся. Ти лише знайшов найпростіший, найлегший шлях і пішов ним, просто сподіваючись, що тобі пощастить. Ставлення Мого праведного характеру до такої людини, як ти, – це кара й суд, це праведна відплата, це праведне покарання всіх злочинців; усі, хто не йде Моїм шляхом, неодмінно будуть покарані, навіть якщо слідуватимуть за Мною до самого кінця. Такою є Божа праведність. Коли цей праведний характер виявляється в покаранні людини, то приголомшена людина починає шкодувати, що, слідуючи за Богом, не йшла Його шляхом: «У той час, коли я слідував за Богом, я лише трохи постраждав, але я не йшов Його шляхом. Які тут можуть бути виправдання? Тут немає іншого виходу, крім як бути покараним!». Але при цьому людина собі думає: «У будь-якому разі я слідував за Тобою до самого кінця, тож навіть якщо Ти мене покараєш, навряд чи це буде така вже сувора кара, а після неї я все одно буду Тобі бажаний. Я знаю, що Ти праведний і не вічно так до мене ставитимешся. Зрештою, я не такий, як ті, що підлягають знищенню; ті, кого має бути знищено, отримують тяжку кару, а моя кара буде легшою». Праведний характер не такий, як ти кажеш. Він полягає не в тому, щоб бути поблажливим при розборі з тими, хто добре сповідує свої гріхи. Праведність – це святість і характер, який не терпить ніяких людських проступків, а все нечисте, що не змінилося, є предметом Божої відрази. Праведний Божий характер – не закон, а адміністративна постанова: це адміністративна постанова в Царстві, і ця адміністративна постанова є праведним покаранням усіх, хто не володіє істиною та не змінився, і в них немає ні найменшого шансу на спасіння. Бо коли кожна людина буде розподілена за своїм ґатунком, то добрі будуть винагороджені, а злі будуть покарані. Саме тоді людське місце призначення стане явним; саме в той час робота спасіння дійде кінця, після чого робота спасіння людини більше не виконуватиметься, а до всіх лиходіїв до єдиного прийде відплата. Дехто каже: «Бог пам'ятає кожного з тих, хто часто поруч із Ним. Він нікого з нас не забуде. Ми гарантовано будемо вдосконалені Богом. Він не згадає нікого внизу, а ті поміж людей унизу, хто буде вдосконалий, гарантовано будуть меншими, ніж ми, хто часто зустрічається з Богом; серед нас

ніхто не забутий Богом, усі ми схвалені Богом, і ми гарантовано будемо вдосконалені Богом». У всіх вас є такі уявлення. Хіба це праведність? Ти втілював істину в життя чи ні? Насправді ти поширював такі чутки, як-от оця, – у тебе немає сорому!

Сьогодні деякі люди прагнуть, щоб Бог їх використовував, але після завоювання їх не можна використовувати напряду. Що ж до слів, сказаних сьогодні, то якщо ти не можеш їх виконати, навіть коли Бог використовує людей, значить, ти не був удосконалений. Інакше кажучи, настання кінця періоду вдосконалення людини визначить, вижене Бог людину чи використає. Завойовані – не більше ніж приклади пасивності й негативності; вони зразки та взірці, але вони – не що інше, як протиставлення. Людина стане повністю довершеною, тільки коли характер її життя зміниться й вона досягне змін у всьому. Чого ти сьогодні хочеш – бути завойованим або вдосконаленим? Чого ти бажаєш досягти? Чи виконав ти умови для вдосконалення? Яким умовам ти досі не відповідаєш? Як ти маєш спорядитись і компенсувати свої недоліки? Як ти маєш увійти на шлях до вдосконалення? Як ти маєш повністю підкоритися? Ти просиш бути вдосконаленим, то чи шукаєш ти святості? Чи ти така людина, що прагне пережити кару й суд, аби бути очищеним? Ти прагнеш бути очищеним, то чи готовий ти прийняти кару та суд? Ти бажаєш пізнати Бога, але чи маєш ти знання про Його кару та суд? Сьогодні більша частина роботи, яку Він над тобою виконує, – це кара та суд; що ти знаєш про цю роботу, здійснену над тобою? Чи очистили тебе пережиті кара й суд? Чи змінили вони тебе? Чи вони хоч якось вплинули на тебе? Ти втомився від такої великої роботи сьогодні – проклять, суду та розкриттів, – чи відчуваєш, що все це тобі дуже корисне? Ти любиш Бога, але чому ти Його любиш? Може, ти любиш Бога тому, що отримав трохи благодаті? А може, ти полюбив Бога після того, як здобув мир і радість? А може, ти полюбив Бога після того, як тебе очистили Його кара та суд? Що саме змушує тебе любити Бога? Які умови виконав Петро, щоб бути вдосконаленим? Після того як його було вдосконалено, у який найголовніший спосіб це виявлялося? Чому він любив Господа Ісуса – тому, що томився за Ним, чи тому, що не міг Його побачити, або тому, що отримав докори? А може, він ще більше полюбив Господа Ісуса, бо прийняв страждання від нещасть і пізнав власну скверну та непослух, пізнав Господню святість? Чому його любов до Господа стала чистішою – через Божу кару й суд або щось іще? У чому причина? Ти любиш Бога за Божу благодать і за те, що сьогодні Він дав тобі якесь невелике благословення. Хіба це справжня любов? Як ти мусиш любити Бога? Чи мусиш ти прийняти Його кару й суд і, побачивши Його праведний характер, спромогтися воістину Його полюбити так, щоб абсолютно переконатися й отримати знання про Нього? Чи можеш ти сказати, як Петро, що не можеш любити Бога достатньо? Що ти прагнеш отримати після кари та суду: бути завойованим чи отримати очищення, захист і опіку? Чого з цього ти прагнеш? Яке твоє життя – змістовне чи безцільне й нічого

не варте? Чого ти хочеш – плоті чи правди? Чого ти бажаєш – суду чи розради? Переживши стільки Божої роботи й побачивши Божу святість і праведність, як ти мусиш шукати? Як ти мусиш іти цим шляхом? Як ти мусиш утілювати свою любов до Бога в життя? Чи Божа кара й суд якось на тебе вплинули? Те, чи маєш ти знання про Божу кару й суд, залежить від того, що ти втілюєш у життя та наскільки ти любиш Бога! Твої вуста кажуть, що ти любиш Бога, проте в життя ти втілюєш свій старий розбещений характер; ти не боїшся Бога й тим паче не маєш совісті. Хіба такі люди люблять Бога? Хіба такі люди вірні Богу? Хіба вони приймають Божу кару та суд? Ти кажеш, що любиш Бога та віриш у Нього, проте не відмовляєшся від своїх уявлень. У твоїй роботі, входженні, словах, які ти промовляєш, і у твоєму житті немає проявів твоєї любові до Бога та немає шани до Бога. Хіба так поводиться людина, яка здобула кару та суд? Хіба така людина може бути Петром? Хіба люди, подібні до Петра, мають лише знання й нічого не втілюють у життя? Якою сьогодні є умова, що вимагає від людини жити реальним життям? Чи Петрові молитви були не більше ніж словами, що виходили з його вуст? Чи ці слова не йшли з глибини його серця? Хіба Петро тільки молився, не практикуючи істину? Заради кого твій пошук? Що ти маєш зробити, щоб отримати захист і очищення під час Божої кари та суду? Чи Божа кара й суд не несуть людині жодної користі? Хіба будь-який суд – це покарання? Невже для життя людини корисні тільки мир і радість, тільки матеріальні благословення та швидкоплинний комфорт? Якщо людина житиме в приємному, комфортному середовищі, без життя в суді, хіба вона зможе очиститися? Якщо людина хоче змінитись і бути очищеною, як вона має прийняти своє вдосконалення? Який шлях ти мусиш обрати сьогодні?

Ви повинні розуміти роботу – не слідуйте безладно!

В даний час є багато людей, віра яких безладна. У вас занадто багато цікавості, занадто багато бажання отримати благословення й занадто мало прагнення шукати життя. Сьогодні люди сповнені ентузіазму у своїй вірі в Ісуса. Ісус збирається забрати їх назад до небесного дому, тож як вони можуть не вірити? Деякі люди є віруючими все своє життя; навіть після сорока чи п'ятдесяти років віри вони не втомлюються читати Біблію. Ось чому вони вважають:^a що б не сталося, оскільки вони мають віру, вони потраплять на небо. Ви йдете за Богом цим шляхом лише кілька років, але вже призупинилися; ви втратили витримку, бо ваше бажання здобути благословення занадто сильне. Ви йдете цим істинним шляхом, керуючись допитливістю й бажанням отримати благословення. У вас взагалі мало розуміння щодо цього етапу роботи. Багато з того, що Я говорю сьогодні, не спрямоване на

^a У тексті оригіналу немає фрази «вони вважають».

тих, хто вірить в Ісуса, і Я не говорю це лише для того, щоб протистояти їхнім уявленням. Насправді, ці уявлення, які викриваються, є тими самими, які існують всередині вас, бо ви не розумієте, чому Біблія була відкладена в сторону, чому Я кажу, що робота Єгови застаріла, або чому Я кажу, що робота Ісуса застаріла. Справа в тому, що ви таїте в собі багато уявлень, які ви не озвучували, а також багато поглядів, закладених глибоко у ваших серцях, і ви просто йдете за натовпом. Невже ви думаєте, що не таїте в собі багато уявлень? Просто ви про них не говорите! Насправді, ви лише поверхово слідуєте за Богом, ви зовсім не прийшли шукати істинного шляху й не прийшли з наміром здобути життя. Ваше ставлення – це просто бажання подивитися, що буде. Оскільки ви не відпустили багато з ваших старих уявлень, серед вас немає нікого, хто був би здатний повністю запропонувати себе. Дійшовши до цього моменту, ви продовжуєте турбуватися про власну долю, ваші думки рояться вдень і вночі й ви ніколи не можете перестати думати про це. Чи думаєте ви, що коли Я говорю про фарисеїв, то маю на увазі «старців» у релігії? Хіба ви самі не є представниками найбільш просунутих фарисеїв нинішнього часу? Невже ти думаєш, що коли Я згадую про тих, хто міряє Мене Біблією, то маю на увазі виключно тих знавців Біблії з релігійних кіл? Чи ти вважаєш, що коли Я говорю про тих, хто в черговий раз прибиває Бога до хреста, то маю на увазі лідерів релігійних кіл? Хіба ви не найкращі актори на цю роль? Чи ти вважаєш, що всі слова, які Я вимовляю, щоб протистояти уявленням людей, є лише насмішкою над пастирями та старійшинами релігії? Чи не зіграли ви також свою роль у всьому цьому? Ти впевнений, що у вас мало переконань? Просто ви всі тепер навчилися бути такими розумними. Ви не говорите про речі, яких не розумієте, не виявляєте своїх почуттів щодо них, а серця благоговіння й покірності у вас просто немає. Як ви бачите, вивчати, спостерігати та чекати – ось ваші найкращі способи практики сьогодні. Ви навчилися бути занадто розумними. Однак, чи усвідомлюєте ви, що це свого роду психологічна хитрість? Невже ви думаєте, що ваша тимчасова кмітливість допоможе вам уникнути вічної кари? Ви навчилися бути такими «мудрими»! Більше того, деякі люди ставлять Мені ось такі питання: «Одного разу, коли люди з релігійних кіл запитують Мене: “Чому ваш Бог не зробив жодного чуда?”, – як Я зможу це пояснити?». Справа не тільки в тому, що сьогодні запитують люди з релігійних кіл, але й у тому, що ти не розумієш сьогоднішньої роботи та страждаєш від надто великої кількості переконань. Невже ти досі не знаєш, кого Я маю на увазі, коли говорю про релігійних діячів? Чи ти не знаєш, для кого Я роз’яснюю Біблію? Невже ти не знаєш, для кого Я говорю, коли висвітлюю три етапи Божої роботи? Якби Я не сказав цього, чи змогли б ви так легко упевнитись? Чи схилили б ви так легко свої голови? Чи з такою легкістю відкинули б ви ці старі переконання? Особливо ті «мужні чоловіки», які ніколи нікому не підкорялися, – чи підкорилися б вони так легко? Я знаю, що хоча ваша людська сутність нижчого ґатунку й у вас дуже низький духовний рівень, менш

розвинений мозок і немає дуже довгої історії віри в Бога, ви насправді маєте досить багато переконань, і ваша вроджена природа полягає в тому, щоб не підкорятися нікому легковажно. Проте сьогодні ви здатні підкорятися, тому що ви примушені й безпорадні; ви – тигри в залізній клітці, які не можуть дати волю своїм здібностям. Навіть якби у вас були крила, вам було б важко літати. Незважаючи на те, що ви не отримали благословення, ви все ще готові слідувати. Однак справа не в тому, що ви «добрі люди»; скоріше, справа в тому, що ви були добряче вибиті з колії й не знаєте, що робити далі. Справа в тому, що вся ця робота вибила вас із колії. Якби було щось, чого ви могли досягти, ви не були б такими слухняними, як сьогодні, тому що раніше ви всі були дикими ослиами в пустелі. Отже, те, що говориться сьогодні, спрямоване не тільки на людей різних релігій і конфесій, і не тільки проти їхніх переконань, але й проти ваших також.

Суд праведності розпочався. Чи буде Бог все ще служити жертвою за гріх для людей? Чи буде Він знову грати для них роль гарного лікаря? Чи немає у Бога більшої влади, ніж ця? Група людей вже була довершена, схоплена й поставлена перед престолом; чи буде Він все ще виганяти демонів і зцілювати хворих? Чи це не надто застаріло? Чи буде можливим свідчення, якщо так буде продовжуватися? Чи може те, що Бог був прибитий до хреста один раз, зробити Його розп'ятим назавжди? Чи може Він один раз вигнати бісів і продовжувати виганяти їх завжди? Чи не вважається це приниженням? Тільки тоді, коли ця стадія роботи буде вищою за попередню, період буде просуватися вперед, і тоді настануть останні дні й прийде час для завершення цього періоду. Тому люди, які шукають істину, повинні приділяти увагу осягненню видінь – це основа. Щоразу, коли Я спілкуюся з вами про видіння, Я завжди бачу, як деякі люди дрімають, опустивши повіки, не бажаючи слухати. Інші запитують: «Чому ти не слухаєш?». Вони відповідають: «Це не допомагає моєму життю або моєму входженню в реальність. Нам потрібні шляхи практики». Кожного разу, коли Я говорю про роботу, а не про шляхи практики, вони кажуть: «Щойно Ти говориш про роботу, я починаю засинати». Коли Я починаю говорити про шляхи практики, вони починають робити нотатки, а коли Я повертаюся до викладу роботи, вони знову перестають слухати. Чи знаєте ви, чим ви мусите озброїтися зараз? Один аспект – це бачення роботи, а інший – ваша практика. Ви повинні зрозуміти обидва ці аспекти. Якщо ти не маєш бачення у своєму прагненні досягти прогресу в житті, то ти не матимеш ніякого фундаменту. Якщо ти маєш тільки шляхи практики, без найменшого видіння, і не маєш жодного розуміння роботи загального плану управління, то ти ні на що не придатний. Ти повинен розуміти істини, пов'язані з видіннями, а що стосується істин, пов'язаних із практикою, то ти маєш знайти відповідні шляхи практики після того, як зрозумієш їх; ти повинен практикувати відповідно до слів і входити відповідно до своїх умов. Видіння – це основа, і якщо ти не будеш звертати уваги на цей факт, ти не зможеш йти до кінця; переживання таким чином або введе вас в оману, або призведе до

падіння й невдачі. У вас не буде можливості досягти успіху! Люди, які не мають гарних видінь в якості своєї основи, можуть тільки зазнати невдачі; вони не можуть досягти успіху. Ти не можеш бути непохитним! Чи знаєш ти, що означає віра в Бога? Чи знаєш ти, що означає слідувати за Богом? Яким би шляхом ти прямував без видінь? У сьогоднішній роботі, якщо у тебе немає видінь, ти взагалі не зможеш бути довершеним. У кого ти віриш? Чому ти віриш у Нього? Чому ти слідуєш за Ним? Чи сприймаєш ти свою віру як своєрідну гру? Чи поводишся ти зі своїм життям як із забавкою? Бог сьогоднішнього дня – це найбільше видіння. Як багато ти знаєш про Нього? Як багато ти Його бачив? Після того, як ти побачив Бога сьогоднішнього дня, чи міцний фундамент твоєї віри в Бога? Чи вважаєш ти, що досягнеш спасіння, доки будеш йти цим заплутаним шляхом? Чи думаєш ти, що можеш зловити рибу в каламутній воді? Чи все так просто? Скільки переконань щодо слів, які Бог промовляє сьогодні, ти відкинув? Чи маєш ти видіння сьогоднішнього Бога? У чому полягає твоє розуміння сьогоднішнього Бога? Ти завжди віриш, що можеш отримати Його^b, просто йдучи за Ним, або просто побачивши Його, і що ніхто не зможе позбутися тебе. Не думай, що слідувати за Богом – це така легка справа. Ключовим моментом є те, що ти повинен знати Його, ти повинен знати Його роботу, і ти повинен мати бажання переносити труднощі заради Нього, жертвувати своїм життям заради Нього та вдосконалюватися Ним. Таке видіння ти повинен мати. Якщо твої думки завжди спрямовані на те, щоб насолоджуватися благодаттю, – так не годиться. Не думай, що Бог тут тільки для того, щоб люди насолоджувалися, або тільки для того, щоб обдаровувати їх благодаттю. Ти помиляєшся! Якщо людина не може ризикувати своїм життям, щоб слідувати за Ним, і якщо вона не може відмовитися від усього мирського, щоб слідувати за Ним, то вона, безумовно, не зможе слідувати за Ним до кінця! Ти повинен мати видіння як свою основу. Якщо одного дня тебе спіткає нещастя, що ти мусиш робити? Чи зможеш ти все ще слідувати за Ним? Не кажи легковажно, чи зможеш ти йти за Ним до кінця. Краще спочатку широко розплющ очі, щоб побачити, який зараз час. Хоча зараз ви можете бути подібні до стовпів храму, але прийде час, коли всі такі стовпи будуть погризені черв'яками, і храм завалиться, бо в даний час існує так багато видінь, яких вам не вистачає. Ви звертаєте увагу тільки на свої маленькі світи й не знаєте, який шлях пошуку є найнадійнішим і найправильнішим. Ви не прислухаєтеся до видіння роботи сьогоднішнього дня, і ви не тримаєте ці речі у своїх серцях. Чи замислювалися ви над тим, що одного разу ваш Бог закине вас у зовсім незнайоме місце? Чи можете ви уявити, що станеться з вами одного дня, коли Я заберу у вас усе? Чи буде ваша енергія в той день такою ж, як зараз? Чи відродиться ваша віра? Слідуючи за Богом, ви мусите знати це найкраще видіння, яким є «Бог» – це найважливіше питання. Також не думайте, що, припинивши спілкування з

^b У тексті оригіналу немає слова «Його».

мирськими людьми, щоб освятитися, ви неодмінно опинитеся в Божій родині. У ці дні серед творіння діє Сам Бог, Він прийшов до людей, щоб робити Свою справу, а не проводити агітаційні кампанії. Серед вас навіть жменька не здатна зрозуміти, що сьогоднішня робота – це робота Бога на небесах, Який став плоттю. Це не для того, щоб зробити з вас видатних, талановитих людей; це для того, щоб допомогти вам пізнати значення людського життя, пізнати призначення людини, пізнати Бога та Його цілісність. Ти повинен знати, що ти – об'єкт творіння в руках Творця. Що ти повинен розуміти, що ти повинен робити і як ти повинен слідувати за Богом – хіба це не істини, які ти повинен досягнути? Хіба це не видіння, які ти повинен побачити?

Відколи люди отримали видіння, вони мають фундамент. Коли ти практикуєш на основі цього фундаменту, тобі буде набагато легше увійти. Таким чином, з того моменту, як ти отримаєш основу для входження, у тебе не буде ніяких побоювань, і тобі буде дуже легко увійти. Цей аспект розуміння видінь і знання роботи Бога має вирішальне значення; ви повинні мати його у своєму арсеналі. Якщо ти не озброєний цим аспектом істини та тільки знаєш, як говорити про шляхи практики, то це буде твоїм великим недоліком. Я виявив, що багато хто з вас не наголошує на цьому аспекті істини, і коли ви слухаєте її, то здається, що ви слухаєте лише слова та вчення. Одного дня ти зазнаєш поразки. У ці дні є деякі висловлювання, які ти не зовсім розумієш і не приймаєш; у таких випадках ти повинен терпляче шукати, і настане день, коли ти зрозумієш. Поступово озброюйся все більшою й більшою кількістю видінь. Навіть якщо ти розумієш лише кілька духовних учень, це все одно краще, ніж не звертати уваги на видіння, і все одно краще, ніж не розуміти жодного взагалі. Це все допоможе твоєму входженню й розвіє твої сумніви. Це краще, ніж бути сповненим переконаннями. Тобі буде набагато краще, якщо ти будеш мати ці видіння як основу. У тебе не буде жодних побоювань, і ти зможеш увійти сміливо та впевнено. Навіщо намагатися завжди слідувати за Богом у такій плутаній, сумнівній манері? Хіба це не те саме, що ховати голову в пісок? Як добре було б увійти в Царство гордою й упевненою ходою! Навіщо ж бути настільки сповненим побоювань? Хіба ти не влаштовуєш собі справжнісіньке пекло? Щойно здобувши розуміння роботи Єгови, роботи Ісуса та цього етапу роботи, ти матимеш фундамент. На даний момент ти, можливо, уявляєш, що це досить просто. Деякі люди кажуть: «Коли прийде час і Святий Дух почне велику роботу, я зможу говорити про всі ці речі. Той факт, що я не дуже розумію зараз, це тому, що Святий Дух не дуже просвітив мене». Це не так просто. Це не означає, що якщо ти готовий прийняти істину^c зараз, то ти будеш майстерно використовувати її, коли прийде час. Це не обов'язково так! Ти вважаєш, що зараз ти дуже добре озброєний, і в тебе не буде жодних проблем з тим, щоб відповісти цим релігійним людям і найбільшим теоретикам, і навіть спростувати їх. Чи справді ти зміг би це зробити?

^c У тексті оригіналу немає слова «істина».

Про яке розуміння ти можеш говорити, маючи лише поверховий досвід? Озброєння істиною, боротьба за істину та свідчення про Боже ім'я – це не те, про що ти думаєш, – що поки Бог діє, все буде зроблено. До того часу якесь питання може загнати тебе в глухий кут, і тоді ти будеш приголомшений. Ключовим моментом є те, чи маєш ти чітке розуміння цього етапу роботи, і як багато ти знаєш про нього насправді. Якщо ти не зможеш здолати ворожі сили або перемогти сили релігії, то чи не будеш ти тоді нічого не вартий? Ти зазнав сьогоднішньої роботи, бачив її на власні очі й чув на власні вуха, але якщо, врешті-решт, ти не зможеш свідчити, то чи вистачить тобі нахабства жити далі? Кому ти зможеш дивитися в очі? Не думай зараз, що все буде так просто. Робота майбутнього не буде такою простою, як ти її собі уявляєш; вести війну за правду не так легко, не так просто. Наразі ти повинен бути озброєний; якщо ти не озброєний правдою, то коли прийде час і Святий Дух не спрацює надприродним чином, ти не знатимеш, що тобі робити.

Як ти повинен пройти останній відрізок шляху

Ви зараз перебуваєте на завершальному відрізку шляху, і це дуже важлива частина шляху. Можливо, ти переніс багато страждань, виконав багато роботи, пройшов багато доріг і вислухав багато проповідей; можливо, було нелегко дійти туди, де ти тепер знаходишся. Якщо ти не можеш витримати страждання, з якими стикаєшся зараз, і якщо ти будеш продовжувати робити те, що робив у минулому, то ти не зможеш бути вдосконаленим. Ці слова не мають на меті налякати тебе – вони є факт. Після того, як Петро зазнав багато Божої роботи, він здобув розуміння деяких речей, а також велику проникливість. Він зрозумів багато такого, що стосується принципу служіння, і згодом зміг повністю присвятити себе тому, що йому довірив Ісус. Його велике рафінування відбулося здебільшого тому, що він відчував, що за свої вчинки він у великому боргу перед Богом та ніколи не зможе Йому відплатити. Петро також усвідомлював, що людина дуже зіпсована, і це викликало у нього докори сумнін. Ісус багато чого говорив Петру, але в той час, коли це промовлялося, він мав лише невелике розуміння, а інколи він ще таїв у собі певний опір і бунтарство. Після того, як Ісус був прибитий до хреста, він нарешті пережив щось на кшталт пробудження й усередині себе він відчув гострі докори сумнін. Зрештою, дійшло до того, що він став вважати неприйнятним мати будь-які неправильні думки. Він дуже добре знав свій стан, а також добре знав святість Господа. В результаті в його серці зросла ще більша любов до Господа, і він більше зосередився на власному житті. Через це він зазнав великих поневірянь, і хоча часом йому здавалося, що він тяжко хворий, і навіть ніби помер, але після того, як його було багато разів рафіновано в такий спосіб, він став краще розуміти самого себе та розвинув у собі справжню любов до Господа. Можна сказати, що

все його життя пройшло в рафінуванні та навіть більше – у карі. Його досвід відрізнявся від досвіду будь-якої іншої людини, а його любов перевершувала любов будь-кого, хто не був вдосконалим. Причина, з якої він був обраний в якості зразка, полягала в тому, що він пережив найбільше страждань у своєму житті і його досвід був найуспішнішим. Якщо ви дійсно здатні пройти останній відрізок шляху так, як це зробив Петро, то немає жодного створіння, яке може відібрати у вас ваші благословення.

Петро був людиною совісті, але навіть з такою людською сутністю він неминуче мав багато опозиційних і бунтівних думок в той час, коли він тільки почав слідувати за Ісусом. Але поки він ішов за Ісусом, він не сприймав ці речі серйозно, вважаючи, що люди такими й мають бути. Тому спочатку він не відчував жодних докорів і не зазнавав розбору. Ісус не ставився до реакцій Петра серйозно, не звертав на них уваги, а просто продовжував виконувати роботу, яку повинен був здійснити. Він ніколи не чіплявся до Петра та інших. Ти можеш сказати: «Невже Ісус не знав про їхні думки?». Зовсім ні! Саме тому, що Він дійсно розумів Петра, – насправді можна сказати, що Він розумів його дуже добре, – Ісус не вживав жодних заходів проти нього. Він ненавидів людей, але в той же час жалів їх. Хіба не багато серед вас зараз людей, які чинять опір, як Павло, і які мають багато уявлень, як Петро у свій час мав про Господа Ісуса? Кажу тобі, було б краще, якби ти не дуже вірив своєму шостому почуттю, своєму сприйняттю, яке ненадійне та давно вже повністю зіпсоване сатанинським розтлінням. Ти вважаєш, що твоє сприйняття досконале та бездоганне? Павло багато разів чинив опір Господу Ісусу, але Ісус не реагував на це. Невже Ісус міг зцілювати хворих і виганяти бісів, але не зміг вигнати «біса» з Павла? Чому тільки після того, як Ісус воскрес і вознісся на небо, Він нарешті явився Павлу, який продовжував безпідставно заарештовувати Його учнів, і вразив його по дорозі в Дамаск? Невже Господь Ісус реагував надто повільно? Чи це сталося тому, що Він не мав ніякої влади, перебуваючи у плоті? Невже ти думаєш, що коли ти таємно за Моєю спиною чиниш руйнування й опір, Я не знаю цього? Невже ти думаєш, що крихти просвітління, які ти отримуєш від Святого Духа, можна використовувати для опору Мені? Коли Петро був незрілим, він виношував багато ідей щодо Ісуса, так чому ж він не був підданий докору? Зараз багато людей вчиняють щось без жодного докору, і навіть коли їм чітко говорять, що те, що вони роблять, неправильно, вони все одно не слухають. Чи це не виключно через людську непокору? Я так багато сказав зараз, але у тебе все ще відсутня навіть крихта сприйняття совісті, то як же ти зможеш пройти останній відрізок шляху, продовжувати йти, поки шлях не закінчиться? Чи не відчуваєш ти, що це питання надзвичайних масштабів?

Після того, як люди були завойовані, вони здатні підкорятися Божому керівництву; вони мають і віру, і волю, які допомагають їм любити Бога, і покладаються на них, щоб слідувати за Ним. Тож як можна пройти останній відрізок

шляху? У дні, коли ти переживаєш скорботи, ти повинен витримати всі труднощі, і ти повинен мати волю до страждання; тільки таким чином ти можеш добре пройти цей відрізок шляху. Невже ти думаєш, що так легко пройти цей відрізок шляху? Тобі слід знати, яку функцію ти повинен виконати; ви повинні підвищити свій духовний рівень і озброїтися відповідною істиною. Це не справа одного-двох днів, і це не так просто, як ти думаєш! Проходження останнього відрізка шляху залежить від того, яку віру та волю ти насправді маєш. Можливо, ти не бачиш, як Святий Дух діє в тобі, або, можливо, ти не в змозі відкрити для себе дію Святого Духа в церкві, тому ти песимістично налаштований, розчарований і сповнений відчаю перед дорогою, що чекає попереду. Зокрема, всі великі воїни минулого загинули – хіба все це не є для тебе ударом? Як ти повинен на все це дивитися? Ти маєш віру, чи ні? Ти повністю розумієш сьогоднішню роботу, чи ні? Відповіді на ці питання можуть визначити, чи зможеш ти успішно пройти останній відрізок шляху.

Чому сказано, що ви зараз перебуваєте на завершальному відрізку шляху? Це тому, що ви зрозуміли все, що повинні були зрозуміти, і тому, що Я сказав вам все, чого повинні досягти люди. Я також розповів вам про все, що вам було довірено. Отже, те, що ви зараз проходите, – це остання частина шляху, яким Я веду людей. Я вимагаю тільки, щоб ви досягли здатності жити самотійно, щоб у вас завжди та в усі часи була дорога, щоб ви, як і раніше, підвищували свій духовний рівень, щоб ви нормально читали Слова Божі та жили нормальним людським життям. Я зараз веду тебе, щоби ти жив так, але в майбутньому, коли Я не буду тебе вести, чи зможеш ти так жити? Чи зможеш ти продовжувати йти далі? Це був досвід Петра: коли Ісус вів його, він нічого не розумів; він завжди був безтурботним, як дитина, і не ставився серйозно до того, що робив. Лише після того, як Ісус відійшов, він почав своє нормальне людське життя. Його осмислене життя почалося лише після того, як Ісус помер. Хоча він і володів почуттями нормальної людини, а також тим, чим повинна володіти нормальна людина, однак його справжній досвід і прагнення не мали нового початку, поки Ісус не відійшов. Яка ваша нинішня ситуація? Я зараз веду вас цим шляхом, і ви вважаєте, що це чудово. Немає таких середовищ і випробувань, які випадають на вашу долю, але таким чином немає можливості побачити, який ти насправді маєш духовний стан, і немає можливості побачити, чи дійсно ти є той, хто прагне істини. Своїми вустами ти говориш, що розумієш власну сутність, але це пусті слова. Лише в майбутньому, коли факти обрушаться на тебе, твоє розуміння буде перевірене. Тепер у тебе є таке розуміння: «Я розумію, що моя власна плоть зовсім зіпсована, і сутність людської плоті полягає у тому, щоби бунтувати та протистояти Богові. Здатність прийняти Божий суд і кару – це спосіб, яким Він підносить людей. Тепер я це зрозумів і готовий відплатити за Божу любов». Але це легко сказати. Пізніше, коли на вас обрушаться скорботи, випробування й страждання, вам буде нелегко переносити це. Ви йдете цим шляхом щодня, але все ще не в змозі продовжувати свій досвід. Було б ще гірше,

якби Я відпустив вас і більше не звертав на вас уваги; більшість людей впали б і перетворилися на соляний стовп, знак ганьби. Такий розвиток подій дуже можливий. Чи не турбує тебе це, чи не тривожить? Петро потрапив у таке середовище та пережив такі страждання, але все одно він залишився непохитним. Якби ти опинився в такому оточенні, чи зміг би ти бути непохитним? Те, що говорив Ісус, і робота, яку Він виконував, перебуваючи на землі, дали Петру основу, і саме від цієї основи він пішов своїм подальшим шляхом. Чи можете ви досягти такого рівня? Шляхи, які ти пройшов, та істини, які ти зрозумів, – чи можуть вони стати твоїм фундаментом, який дозволить тобі бути непохитним у майбутньому? Чи можуть ці речі стати твоїм баченням, яке дозволить тобі бути непохитним у подальшому? Я скажу вам правду: можна сказати, що все, що люди зараз розуміють, – це все вчення. Це тому, що вони не мають досвіду всього того, що вони розуміють. Те, що ти зміг продовжувати до цих пір, цілком пояснюється тим, що тебе вело нове світло. Це не тому, що твій духовний стан досяг певного рівня, а скоріше тому, що Мої слова привели тебе до сьогоднішнього дня; це не тому, що ти маєш велику віру, а скоріше завдяки мудрості Моїх слів, яка зробила тебе нездатним робити що-небудь інше, окрім як прослідувати всім шляхом до сьогоднішнього дня. Якби я зараз не заговорив, не подав Свого голосу, ти б не зміг іти далі й одразу ж зупинився б у своєму русі. Хіба це не ваш справжній духовний стан? Ви зовсім не розумієте, з яких аспектів здійснювати входження й у яких аспектах компенсувати те, чого вам не вистачає. Ви не розумієте, як прожити повноцінне людське життя, як віддячити Божій любові, або як свідчити так, щоб це було потужно і гучно. Ви абсолютно нездатні досягти цього. Ви ліниві й дурні! Усе, що ви можете зробити, це спертися на щось інше, і те, на що ви спираєтеся, – це нове світло й Той, хто йде попереду, ведучи вас. Те, що ти зміг вистояти до сьогоднішнього дня, пояснюється тим, що ти повністю покладаєшся на нове світло та останні висловлювання. Ви не схожі на Петра, який був вправний у слідуванні істинним шляхом, або на Йова, який був здатний віддано поклонятися Єгови та вірити, що Єгова є Богом, незалежно від того, як Єгова випробовував його, і чи благословив його, чи ні. Чи здатен ти це зробити? Як ви були завойовані? Один аспект – це суд, кара та прокляття, а інший аспект – це таємниці, які підкорюють вас. Ви всі подібні до ослів. Якщо те, про що Я говорю, недостатньо високе для вас, якщо немає таємниць, то вас не можна підкорити. Якби це була людина, яка проповідує, і вона завжди проповідувала би одне й те ж протягом певного періоду часу, то всі ви пішли б і розбіглися протягом двох років; ви не змогли б іти далі. Ви не знаєте, як піти глибше, і не розумієте, як триматись істини або дороги життя. Ваше розуміння обмежене сприйняттям того, що вам здається новим, наприклад, коли ви чуєте про таємниці або видіння, або про те, як раніше діяв Бог, або про переживання Петра, або про передумови розп'яття Ісуса... Ви бажаєте слухати лише про ці речі, і чим більше ви слухаєте, тим більше ви заряджаєтесь енергією.

Ви просто слухаєте все це, щоб розвіяти свій смуток і нудьгу. Ваше життя повністю підтримується цими новими речами. Невже ти думаєш, що досяг того, де ти є сьогодні, завдяки власній вірі? Хіба це не мізерна, жалюгідна частка духовного стану, яким ви володієте? Де ваша цілісність? Де ваша людська сутність? Чи володієте ви людським життям? Скільки елементів ви маєте для вдосконалення? Хіба те, що Я говорю, не факт? Я говорю й працюю так, а ви все одно майже не звертаєте на це уваги. Поки ви йдете, ви також споглядаєте. Ви завжди зберігаєте видимість байдужості, і вас завжди водять за ніс. Так діяли всі ви; те, що привело вас туди, де ви знаходитесь сьогодні, було виключно карою, рафінуванням і виправленням. Якби проповідувалися лише деякі проповіді про входження у життя, то хіба всі ви давно б уже не втекли? Кожен із вас пихатіший за попереднього, але насправді у вашому череві немає нічого, окрім стічних вод! Ти зміг протриматися до цього часу лише тому, що ти зрозумів деякі таємниці, деякі речі, які раніше люди не розуміли. У вас немає причин не слідувати, тому ви майже змогли зібратися з духом і піти за натовпом. Це лише результат, який був досягнутий завдяки Моїм словам, і це, звичайно, не є подвигом, який ви самі здійснили. Вам нічим похвалитися. Отже, на цьому етапі роботи вас вели до сьогоднішнього дня в основному за допомогою слів. Інакше хто з вас був би здатний підкорятися? Хто зміг би вистояти до сьогоднішнього дня? З самого початку ви хотіли піти при першій же нагоді, але не наважувалися, вам не вистачало мужності. До сьогоднішнього дня ви слідували половинчasto.

Тільки після того, як Ісус був прибитий до хреста й відійшов, Петро почав іти своїм шляхом, тим, яким повинен був іти; він почав озброюватися лише після того, як побачив власні недосконалості й недоліки. Він побачив, що у нього занадто мало любові до Бога, і його воля до страждання була недостатньою, що в нього відсутнє прозріння й що йому не вистачає розуміння. Він побачив, що у нього багато такого, що не відповідає волі Ісуса, багато такого, що являє непокору й опір, а також такого, що запламоване людською волею. Лише після цього він здобув входження в кожен аспект. Коли Ісус вів Петра, Він викрив його стан, і Петро визнав це та погодився з тим, що сказав Ісус, але цього разу йому все ще бракувало справжнього розуміння. Це було тому, що в той час, він не мав ані досвіду, ані знання свого власного духовного стану. Тобто Я зараз лише використовую слова, щоб вести вас за Собою; вдосконалити вас за короткий проміжок часу неможливо, і ви будете обмежені здатністю розуміти та знати правду. Це тому що завоювання тебе й переконання тебе у твоєму серці є поточною роботою, і тільки після того, як люди будуть завойовані, деякі з них будуть вдосконалені. Зараз ті бачення й ті істини, які ти розумієш, закладають фундамент для твого майбутнього досвіду; у майбутніх скорботах ви всі будете мати практичний досвід цих слів. Пізніше, коли на вас прийдуть випробування й ви пройдете через скорботу, ви будете думати про слова, які ви промовляєте сьогодні, а саме: «Які б скорботи, випробування чи великі лиха

не спіткали мене, я повинен догодити Богові». Подумай про досвід Петра, а потім про досвід Йова, і ти будеш активізований сьогоднішніми словами. Тільки таким чином твоя віра може бути натхненною. У той час Петро сказав, що він не гідний прийняти Божий суд і кару, і коли прийде час, ти також захочеш, щоб через тебе всі люди побачили праведний Божий характер. Ти з готовністю приймеш Його суд і кару, і Його суд, кара й прокляття будуть для тебе втіхою. Зараз для тебе просто неприпустимо не володіти правдою. Без неї ти не тільки не зможеш бути непохитним у майбутньому, але й, можливо, не будеш здатен переживати нинішню роботу. Якщо це так, то чи не станеш ти одним із тих, хто буде вигнаний і покараний? На даний момент не було ніяких фактів, які б стосувалися тебе, і я забезпечив тебе в усіх аспектах, яких тобі бракує; я говорю з позиції кожного аспекту. Ви не зазнали багато страждань; ви просто берете те, що доступно, не заплативши ніякої ціни, і, більше того, ви не маєте власного істинного досвіду або розуміння. Отже, те, що ви розумієте, не є вашим істинним духовним станом. Ви обмежені розумінням, знанням і баченням, але ви не зібрали великого врожаю. Якби Я ніколи не звертав на вас уваги, але змусив вас пройти через досвід у вашому власному домі, ви б давно вирвалися назад у великий широкий світ. Шлях, яким ви йтимете в майбутньому, буде шляхом страждань, і якщо ви успішно пройдете цей нинішній відрізок шляху, то коли ви зазнаєте більшої скорботи в майбутньому, у вас буде свідчення. Якщо ти зрозумів значення людського життя й став на правильний шлях людського життя, і якщо в майбутньому ти будеш підкорятися Його задумам без будь-яких нарікань і вибору, як би Бог з тобою не вчинив, і якщо ти не будеш висувати ніяких вимог до Бога, то таким чином ти станеш людиною, яка має цінність. Зараз ти не зазнав скорботи, тому можеш підкорятися чому завгодно без розрізнення. Ти говориш, що куди Бог веде, туди й треба, і що ти будеш підкорятися всім Його влаштуванням. Незалежно від того, карає тебе Бог чи проклинає, ти будеш готовий догодити Йому. При цьому те, що ти говориш зараз, не обов'язково відображає твій духовний стан. Те, що ти готовий зробити зараз, не може свідчити про те, що ти здатен йти до кінця. Коли на тебе обрушаться великі скорботи, або коли ти зазнаєш переслідувань, або примусу, або ще більших випробувань, тоді ти не зможеш вимовити ці слова. Якщо ти зможеш мати таке розуміння й будеш непохитним, то це й буде твоїм духовним станом. Яким був Петро в той час? Петро сказав: «Господи, я віддам своє життя за Тебе. Якщо Ти хочеш, щоб я помер, я помру!». Так він молився в той час. Він також сказав: «Навіть якщо інші не люблять Тебе, я повинен любити Тебе до кінця. Я буду йти за Тобою завжди». Так він говорив у той час, але як тільки на нього звалилися випробування, він розклеївся й заплакав. Ви всі знаєте, що Петро тричі відрікся від Господа, чи не так? Є багато людей, які будуть плакати та проявляти людську слабкість, коли до них прийдуть випробування. Ти не господар над собою. У цьому ти не можеш себе контролювати. Можливо, сьогодні в тебе все дуже

добре, але це тому, що в тебе є відповідне оточення. Якщо завтра це зміниться, ти покажеш свою боягузливість і некомпетентність, свою підлість і нікчемність. Твоя «мужність» давно зійде нанівець, а часом ти навіть можеш відкинути своє завдання й піти геть. Це означає, що те, що ти тоді розумів, не відповідало твоєму справжньому духовному стану. Потрібно дивитися на справжній духовний стан людини, щоб побачити, чи дійсно вона любить Бога, чи здатна вона дійсно підкорятися Божому задуму, чи здатна вона вкласти всі свої сили в досягнення того, чого вимагає Бог, і чи залишається вона вірною Богові та чи віддає Богові найкраще з усього, навіть якщо це означає пожертвувати власним життям.

Ти повинен пам'ятати, що ці слова були сказані тепер: пізніше на тебе чекають більші скорботи та більші страждання! Бути вдосконалим – це не просто й не легко. Як мінімум, ти повинен мати віру Йова, а може, навіть більшу, ніж у нього. Ти повинен знати, що випробування в майбутньому будуть більшими, ніж випробування Йова, і що ти все одно повинен зазнати довготривалої кари. Хіба це просто? Якщо твій духовний рівень не може бути покращений, якщо твоя здатність до розуміння є недостатньою, і якщо ти знаєш занадто мало, то в той час ти не матимеш жодного свідчення, а натомість станеш жартом, іграшкою для сатани. Якщо ти не можеш дотримуватися видінь зараз, значить, у тебе взагалі немає ніякого фундаменту, і в майбутньому ти будеш відкинутий! Жоден відрізок шляху не дається легко, тому не стався до цього легковажно. Ретельно зваж це зараз і підготуйся, щоб ти міг належним чином пройти останній відрізок цього шляху. Це той шлях, яким треба йти в майбутньому, той шлях, яким повинні йти всі люди. Ти не повинен залишати ці знання без уваги; не думай, що все, що я говорю тобі, – це марна трата часу. Настане день, коли ти застосуєш все це з користю – Мої слова не можуть бути сказані даремно. Це час, щоб озброїти себе, час прокласти шлях у майбутнє. Ти повинен готувати шлях, яким згодом будеш йти, ти повинен турбуватися й тривожитися про те, як ти зможеш бути непохитним у майбутньому, і добре підготуватися до свого майбутнього шляху. Не будь ненажерливим і лінивим! Ти повинен докласти всіх зусиль, щоб найкращим чином використовувати свій час, щоб ти міг здобути все, що тобі потрібно. Я даю тобі все, щоб ти міг зрозуміти. Ви бачили на власні очі, що менш ніж за три роки Я сказав так багато речей і виконав так багато роботи. Однією з причин того, що я працюю таким чином, є те, що людей дуже не вистачає, а інша причина полягає в тому, що часу обмаль, і не може бути ніяких подальших затримок. Ти вважаєш, що люди повинні спочатку досягти досконалої внутрішньої ясності, перш ніж вони зможуть свідчити й бути використаними, – але чи не буде це занадто повільно? Отже, як довго Я повинен буду супроводжувати тебе? Якщо ти хотів, щоб Я супроводжував тебе, поки не стану старим і сивим, це було б неможливо! Через більші страждання буде досягнуте справжнє взаєморозуміння між усіма людьми. Це етапи роботи. Коли ти повністю зрозумієш видіння із сьогоднішнього спілкування й досягнеш справжнього

духовного стану, тоді ніякі майбутні тяготи тебе не здолають, і ти зможеш їх витримати. Коли я завершу цей останній етап роботи та закінчу вимовляти останні слова, в майбутньому люди повинні будуть йти своїм шляхом. Це буде виконанням слів, сказаних раніше: Святий Дух має доручення для кожної окремої людини та роботу для виконання в кожній окремій людині. У майбутньому кожен буде йти тим шляхом, яким повинен іти, під керівництвом Святого Духа. Хто зможе піклуватися про інших, коли вони зазнають скорботи? Кожна людина має свої страждання, і кожна людина має свій духовний стан. Духовний стан не може бути у всіх однаковий. Чоловіки не зможуть піклуватися про своїх дружин, а батьки – про своїх дітей; ніхто не зможе піклуватися ні про кого іншого. Це буде не так, як зараз, коли ще можлива взаємна турбота й підтримка. Це буде час, коли кожна людина проявить себе. Тобто, коли Бог уразить пастирів, розпорошаться вівці отари, і тоді ви не матимете справжнього лідера. Люди будуть розділені, це буде не так, як тепер, коли ви можете зібратися разом як паства. У майбутньому люди, які не мають у собі роботи Святого Духа, покажуть свою сутність. Чоловіки будуть зраджувати своїм жінкам, а жінки – своїм чоловікам, діти будуть зраджувати батьків, а батьки будуть переслідувати своїх дітей – людське серце не піддається розумінню! Усе, що можна зробити, – це триматися за те, що є, і правильно пройти останній відрізок шляху. Зараз ви не бачите цього ясно, ви всі короткозорі. Успішно пережити цей етап роботи – справа нелегка.

Час скорботи не буде надто затяжним, адже він триватиме менше року. Якби він тривав рік, то наступний етап роботи затягнувся б, і духовний стан людей був би недостатнім. Якби це було занадто довго, то люди не витримали б цього. Адже духовний стан людини має свої межі. Після того, як Моя власна робота буде завершена, на наступному етапі люди підуть тим шляхом, яким вони повинні йти. Кожен повинен розуміти, який шлях йому слід пройти, – це шлях і процес страждання, а також шлях рафінування своєї волі заради любові до Бога. В які істини тобі слід увійти, які істини тобі слід доповнити, як тобі слід переживати та з якого аспекту тобі слід увійти – ти повинен розуміти все це. Ти повинен озброїтися зараз. Коли на тебе зійде скорбота, буде занадто пізно. Кожна людина повинна сама нести тягар свого життя. Не слід завжди чекати, що інші будуть вас попереджати, або завжди будуть тягнути вас за вухо. Я так багато сказав, але ти все ще не знаєш, в які істини тобі треба увійти та якими істинами озброюватися. Це свідчить про те, що ти не доклав жодних зусиль для читання Божих слів. Ви не несете жодного тягара за своє життя – чи це може бути прийнятним? Ви не знаєте, у що ви повинні вступати, ви не розумієте, що ви повинні розуміти, і ви все ще не маєте чіткого уявлення щодо того, яким майбутнім шляхом ви повинні йти. Хіба ви не зовсім нікчемні? Яка від вас користь? Те, що ви робите зараз, – це будете та прокладаєте свої власні дороги. Ти повинен знати, чого мають досягти люди, і ти повинен знати стандарт Божих вимог до людства. Ти повинен розуміти наступне:

незважаючи ні на що, незважаючи на те, що я глибоко зіпсований, я повинен виправити ці недоліки перед Богом. До того, як Бог сказав мені, я не розумів, але тепер, коли Він сказав мені і я зрозумів, я повинен поспішати виправити цей недолік, жити нормальним людським життям і жити в образі, який відповідає Божій волі. Навіть якщо я не зможу жити так, як Петро, то принаймні я повинен жити нормальним людським життям. Таким чином я можу задовольнити Боже серце.

Останній відрізок цього шляху триватиме відтепер і до завершення майбутньої скорботи. На цьому відрізку шляху буде виявлений справжній духовний стан людей, а також показано, чи мають вони справжню віру, чи ні. Оскільки цей відрізок шляху буде більш важким і кам'янистим, ніж будь-який із тих, якими люди йшли раніше, він називається «останнім відрізком шляху». Правда полягає в тому, що це не останній відрізок шляху, тому що після того, як ти пройдеш через скорботу, ти потім пройдеш через роботу з поширення Євангелія, а ще частина людей пройде через роботу свого використання. Тому про «останній відрізок шляху» говориться лише у зв'язку зі скорботами людей, що зазнають рафінування, а також у зв'язку з їхнім суворим оточенням. На тому відрізку шляху, який ти пройшов у минулому, Я особисто вів тебе в ту щасливу мандрівку, брав тебе за руку, щоб навчати тебе, і годував тебе зі Своїх власних вуст. Хоча ти багато разів проходив через кару та суд, але для тебе вони були нічим іншим, як серією легких ударів. Звичайно, це призвело до того, що твої погляди на віру в Бога значно змінилися; це також призвело до того, що твій характер значно стабілізувався, і це дозволило тобі здобути певне розуміння Мене. Але Я говорю про те, що коли люди йшли цим відрізком шляху, ціна, заплачена людьми, або їхні копівки зусилля були досить невеликими – це Я привів тебе туди, де ти знаходишся сьогодні. Це тому, що Я не вимагаю від тебе нічого робити; насправді Мої вимоги до тебе зовсім не високі – Я просто дозволяю тобі прийняти те, що є доступним. Протягом усього цього часу Я безперестанку забезпечував ваші потреби й ніколи не висував необґрунтованих вимог. Ви зазнали неодноразової кари, але не виконали Моїх початкових вимог. Ви відступаєте й пригнічені, але Я не беру це до уваги, бо зараз час Моєї особистої роботи, і Я не сприймаю так серйозно твою «відданість» Мені. Але надалі на шляху Я більше не працюватиму та не говоритиму, і коли прийде час, Я більше не дозволю, щоб ви продовжували перебувати у стані бездіяльності. Я дозволю вам отримати достатньо уроків для засвоєння, і я не дозволю вам вбирати в себе те, що доступно. Істинний духовний стан, яким ви володієте сьогодні, має бути викритий. Чи були ваші багаторічні зусилля в кінцевому рахунку плідними, буде видно з того, як ви пройдете цей останній відрізок шляху. У минулому ви думали, що вірити в Бога дуже просто, і це було тому, що Бог не ставився до тебе суворо. А як же тепер? Чи вважаєте ви, що вірити в Бога просто? Ви все ще відчуваєте, що віра в Бога робить вас такими ж щасливими та безтурботними, як діти, що граються на вулиці? Це правда, що ви – вівці, але ви повинні вміти йти тим шляхом, яким

вам слід іти, щоб віддячити Божій благодаті та повністю здобути Бога, в якого ви вірите. Не смійтеся над собою й не обманюйте себе! Якщо ти зможеш вистояти на цьому відрізку шляху, то ти зможеш побачити безпрецедентне видовище Моєї євангельської роботи, що поширюється по всьому всесвіту, і ти матимеш щастя бути Моїм наближеним, і відігравати свою роль у розширенні Моєї роботи по всьому всесвіту. На той час ти з великою радістю продовжиш іти шляхом, яким ти повинен йти. Майбутнє буде безмежно світлим, але головне зараз – правильно пройти цей останній відрізок шляху. Ти повинен прагнути та готуватися до того, як це зробити. Це те, що ти повинен зробити негайно; це наразі термінова справа!

**СЛОВА ХРИСТА,
КОЛИ ВІН ХОДИВ ЦЕРКВАМИ**

III

(ЛИПЕНЬ 1993 РОКУ – БЕРЕЗЕНЬ 1994 РОКУ)

Як ти мусиш ставитися до своєї майбутньої місії?

Чи здатен ти конкретно передати, який характер виявляв Бог у кожний період, так, щоб твої формулювання належним чином передавали значення цього періоду? Чи ти, хто переживає на своєму досвіді Божу роботу останніх днів, здатен детально описати праведний Божий характер? Чи можеш ти чітко й точно засвідчити про Божий характер? Як ти передаси побачене й пережите тим жалюгідним, бідним і набожним вірянам, які прагнуть і жадають праведності та чекають, щоб ти став їхнім пастирем? Які люди чекають, щоб ти став їхнім пастирем? Чи можеш ти уявити? Чи усвідомлюєш ти тягар на своїх плечах, своє доручення та свою відповідальність? Де твоє почуття історичної місії? Як ти належно служитимеш паном у наступному періоді? Чи маєш ти сильне почуття панування? Як би ти пояснив пана всього сущого? Чи справді він пан усіх живих істот і матеріальних речей у світі? Які плани ти маєш щодо поступу подальшої фази роботи? Скільки людей чекають, щоб ти став їхнім пастирем? Чи тяжке твоє завдання? Вони бідні, жалюгідні, сліпі й розгублені, плачуть у темряві – де лежить шлях? Як вони прагнуть, щоб світло, наче падаюча зірка, раптом зійшло та розігнало сили темряви, які гнобили людей стільки років. Хто може знати, до якої міри вони тривожно сподіваються та як тужать за цим і вдень, і вночі? Навіть у дні, коли повз промає світло, ці люди у своєму глибокому стражданні залишаються ув'язненими в темній ямі без надії на звільнення; коли припиниться їхнє ридання? Страшна недоля тих крихких духів, яким ніколи не дарувалося відпочинку, і довго їх тримали отак, зв'язаних немилосердними путами та замерзлою історією. І хто почув звук їхнього плачу? Хто поглянув на їхній жалюгідний стан? Чи спадало тобі колись на думку, яке Боже серце згорьоване та тривожне? Як може Він витримати вид того, як невинне людство, що його Він створив Своїми власними руками, потерпає таку муку? Зрештою, люди – це жертви, яких було отруєно. І хоча людство вижило до сьогодні, хто б знав, що людство давно отруєне лихим? Чи ти забув, що ти – одна з його жертв? Чи ти не готовий із любові до Бога поборотися за спасіння тих, хто вижив? Чи ти не готовий присвятити всі свої сили тому, щоб відплатити Богу, який любить людство, наче Свою власну плоть і кров? Врешті-решт, як би ти витлумачив, що значить бути використовуваним Богом, щоб прожити своє надзвичайне життя? Чи справді в тебе є рішучість і впевненість, щоб прожити значуще життя благочестивої людини, що служить Богові?

Мета управління людством

Якби люди справді ясно бачили правильний шлях людського життя, а також мету Божого управління людством, то не вважали б своє особисте майбутнє та долю своїм сердечним скарбом. Тоді вони більше не були б зацікавлені в служінні

своїм батькам, які гірші за свиней і собак. А хіба людське майбутнє та доля – не такі самі так звані Петрові «батьки» наших днів? Вони такі самі, як і людська плоть і кров. Якими ж саме будуть місце призначення та майбутнє плоті? Чи полягатимуть вони в тому, щоб побачити Бога ще за життя, чи в тому, щоб душа зустрілася з Богом після смерті? Чи опиниться плоть завтра у великому горнилі нещастя, а чи у великій пожежі? Хіба такі запитання про те, чи зазнає людська плоть нещастя або страждань, – не найважливіша новина, що найсильніше хвилює кожного в цьому нинішньому потоці, хто має розум і розсудливість? (Тут під «стражданнями» мається на увазі отримання благословень; це означає, що майбутні випробування корисні для місця призначення людини. Під «нещастями» мається на увазі те, коли людина не може бути непохитною чи стає жертвою обману; або ж це означає, що людину спіткають нещасливі обставини й вона втратить життя посеред лиха, а для її душі немає належного місця призначення.) Хоча люди мають здоровий глузд, можливо, те, що вони думають, не зовсім відповідає тому, чим має бути споряджено їхню розсудливість. Причина цього полягає в тому, що всі вони досить спантеличені та сліднують усьому наосліп. Усі люди повинні дуже добре розуміти, куди мусять входити, і, зокрема, їм слід розібратися, куди потрібно входити під час нещастя (тобто рафінування в горнилі) і чим вони мають бути споряджені під час випробувань вогнем. Не служіть завжди своїм батькам (мається на увазі плоть), які подібні до свиней і собак та навіть гірші за мурах і жуків. Який сенс мучитися над цим, так багато думати й ламати голову? Плоть не належить тобі, а перебуває в руках Бога, який не тільки контролює тебе, а й наказує сатані. (Це означає, що плоть первісно належить сатані. Оскільки сатана теж у Божих руках, це можна сформулювати тільки так. Причина в тому, що так це звучить переконливіше; це наводить на думку, що люди не повністю перебувають під владою сатани: вони в Божих руках.) Ти живеш у муках плоті – але чи належить тобі ця плоть? Чи вона під твоїм контролем? Навіщо ламати над цим голову? Навіщо одержимо благи Бога заради своєї гнилої плоті, яка вже давно засуджена, проклята й осквернена нечистими духами? Яка потреба завжди тримати поплічників сатани так близько до серця? Невже ти не хвилюєшся, що плоть може зруйнувати твоє справжнє майбутнє, твої прекрасні надії й істинне місце призначення твого життя?

Іти сьогоднішнім шляхом нелегко. Можна сказати, що його досить важко знайти, і в усі періоди він був надзвичайно рідкісним. Однак хто б міг подумати, що самої людської плоті буде достатньо, щоб погубити людину? Сьогоднішня робота, безумовно, така ж дорогоцінна, як весняний дощ, і така ж цінна, як Божа доброта до людини. Однак якщо людина не знає мети Його нинішньої роботи чи не розуміє сутності людства, то про яку дорогоцінність і цінність можна говорити? Плоть не належить самим людям, тому ніхто не може чітко побачити, де насправді буде її місце призначення. Проте ти мусиш добре знати, що Господь творіння поверне людство, яке було створене, у його початкове положення та відновить його

первісний образ із часу його створення. Він повністю забере дихання, яке вдихнув у людину, знову заволодіє її кістками та плоттю й поверне все Господу творіння. Він повністю преобразить і оновить людство, забере в людини всю Божу спадщину, яка не належить людству, а належить Богові, і більше ніколи не передасть її людству. Причина в тому, що ніщо із цього ніколи й не належало людству. Він забере все це назад – це не несправедливе пограбування; навпаки, це потрібно, щоб відновити небо й землю до їхнього первісного стану, а також преобразити й оновити людину. Для людини це розумне місце призначення, хоча, можливо, це не означає повторного привласнення плоті після її покарання, як люди можуть собі уявляти. Бог не хоче скелетів плоті після її знищення; Він хоче первісні елементи в людині, які належали Богові на початку. Отже, Він не стане знищувати людство чи повністю викорінювати людську плоть, бо ця плоть – не особиста власність людини. Це радше додаток Бога, який управляє людством. Як би Він міг знищити людську плоть задля Своїї «втіхи»? Чи ти вже справді відкинув усю цю свою плоть, яка не варта навіть копійки? Якби ти міг зрозуміти тридцять відсотків роботи останніх днів (ця незначна частина в тридцять відсотків означає розуміння роботи Святого Духа сьогодні, а також Божої роботи слова в останні дні), ти б не продовжував «служити» своїй плоті – плоті, яка була розбещена багато років, – або бути їй «доброю дитиною», як сьогодні. Ти повинен ясно бачити, що прогрес людей зараз досяг безпрецедентного стану, і вони більше не стануть і далі котитись уперед, як колеса історії. Твоя запліснявіла плоть уже давно вкрилася мухами, тож як вона може мати силу повернути назад колеса історії, яким Бог дозволив котитись і донині? Як вона може змусити німе цокання годинника останніх днів знову зазвучати, а його стрілки – крутитись у правильному напрямку? Як вона може знову преобразити світ, що видається оповитим густим туманом? Чи може твоя плоть оживити гори й ріки? Чи може твоя плоть, яка виконує лише невелику функцію, дійсно відновити той людський світ, якого ти давно прагнеш? Чи справді ти можеш виховати своїх нащадків так, щоб вони стали «людьми»? Тепер ти розумієш? Чому саме належить твоя плоть? Первісний намір Бога спасти, удосконалити та преобразити людину полягав не в тому, щоб дати тобі прекрасну батьківщину чи принести людській плоті мирний відпочинок; це було заради Його слави та Його свідчення, заради кращої втіхи людства в майбутньому та для того, щоб незабаром люди змогли відпочити. Але все одно це було не заради твоєї плоті, бо людина – це капітал Божого управління, а людська плоть – лише додаток. (Людина – це об'єкт, що має і дух, і тіло, тоді як плоть – це лише предмет, який гниє. Це означає, що плоть – інструмент, який використовується в плані управління.) Ти повинен знати, що Боже вдосконалення, довершення та здобуття людей не приносить нічого, крім мечів і ударів по людській плоті, а також нескінченних страждань, великих пожеж, нещадного суду, кари, прокльонів і безмежних випробувань. Такими є правда й підспідок роботи управління людиною. Але все це спрямоване

на плоть людини, і всі стріли ворожнечі нещадно націлені на плоть людини (бо людина невинна). Усе це робиться заради Його слави, свідчення й управління. Річ у тому, що Його робота виконується не тільки заради людства, а й заради всього плану, а також для здійснення Його первісної волі, з якою Він створював людство. Тому, мабуть, дев'яносто відсотків того, що переживає людина, пов'язано зі стражданнями й випробуваннями вогнем, а солодких і щасливих днів, яких прагнула людська плоть, дуже мало, а то й зовсім немає. Ще менше людина здатна тішитися щасливими моментами в плоті, проводячи прекрасний час із Богом. Плоть брудна, тому те, що бачить і чим тішиться людська плоть, є нічим іншим, як Божою карою, яку люди вважають несприятливою – так, начебто їй бракує здорового глузду. Причина в тому, що Бог проявляє Свій праведний характер, який не до вподоби людині, не терпить людських проступків і гидує ворогами. Бог відкрито виявляє весь Свій характер будь-якими необхідними засобами, тим самим завершуючи роботу Своєї шеститисячолітньої битви із сатаною – роботу спасіння всього людства та знищення сатани старого!

Сутність та ідентичність людини

Насправді ізраїльтяни не розчаровані; вони спостерігали за роботою, яку Бог виконував останні шість тисяч років, бо Я не покинув їх. Навпаки: через те, що їхні предки з'їли плід із дерева пізнання добра і зла, подарований їм лукавим, вони покинули Мене заради гріха. Добро завжди належало Мені, а зло – лукавому, який підлещується до Мене задля гріха. Я не звинувачую людей і не піддаю їх ні безжальному знищенню, ні нещадній карі, бо спочатку зло не належало людству. Тож хоча ті ізраїльтяни прилюдно прибили Мене до хреста, ці люди, які чекали Месію та Єгову й томилися за Спасителем Ісусом, ніколи не забували Моєї обітниці, бо Я їх не зрікся. Зрештою, Я взяв кров за доказ заповіту, який Я уклав із людством; цей факт став «заповітом на крові», вписаним, як тавро, у серця молодих і невинних – таким же вічно співзалежним, як небо і земля. Оскільки Я ніколи не обманював ті скорботні душі, які Я визначив, вибрав, а пізніше викупив і здобув, які полюбили Мене більше, ніж лукавого, то вони з нетерпінням очікують Мого повернення та палко ждуть зустрічі зі Мною. Оскільки Я ніколи не стирав заповіту, який уклав із ними на крові, то не дивно, що вони всерйоз чекали. Я знову спіймаю цих ягнят, що блукали роками, бо Я завжди любив людей; просто до добра в них додалися елементи зла. Я здобуду ті бідні душі, які люблять Мене та яких Я так довго любив, але як Я можу ввести у Свій дім тих лукавих, які ніколи Мене не любили та поводитися як вороги? Я не приведу до Свого Царства тих нащадків диявола й гадюки, що ненавидять і проклинають Мене, протистоять і опираються Мені, нападають на Мене, незважаючи на заповіт, який Я уклав із людством на

крові. Ти мусиш точно знати, яка мета Моєї роботи та для кого Я її виконую. Що у твоїй любові – добро чи зло? Яке твоє знання про Мене – подібне чи не подібне до знання Давида й Мойсея? Яке твоє служіння Мені – подібне чи не подібне до служіння Авраама? Я справді тебе вдосконалюю, але ти мусиш знати, кого представлятимеш і чиїми результатами ділитимешся. Чи пожинав ти відрадний, рясний урожай у своєму досвіді Моєї роботи протягом твого життя? Чи щедрий і плідний цей урожай? Ти мусиш задуматися: роками ти трудився заради Мене, але чи ти колись чогось набував? Чи ти якось преобразився, чи отримав що-небудь? Чи став ти в обмін на пережиті труднощі подібним до Петра, який був розіп'ятий, або до Павла, який був уражений і отримав велике світло? Ти мусиш мати про все це якесь уявлення. Не те щоб Я постійно говорив про твоє життя, мізерніше за гірчичне зерно та крихітне, як піщинка, чи заціклювався на ньому. Якщо говорити просто, Я управляю саме людством. Але Я не вважаю важливою частиною Свого управління життя людини, яку Я колись ненавидів, а потім знову підібрав. Ти мусиш мати чітке уявлення про справжню природу вашої колишньої ідентичності, а також про те, кому ви належали як раби. Тож Я не використовую людські обличчя, однакові із сатанинським, як сировину для управління людьми, бо люди ніколи не були цінними об'єктами. Ви мусите згадати, як Я ставився до вас на початку та як Я тоді до вас звертався: це звертання було не без практичного значення. Ти мусиш знати, що ярлики, які ви носите, не позбавлені підстав. Думаю, усі ви знаєте, що ви не належали Богові, а дуже рано були полонені сатаною та служили в його домі як вірні слуги; більше того, ви давно забули Мене, бо довго були поза Моїм домом і в руках лукавого. Ті, кого Я спасаю, – це люди, яких Я давно визначив і вже викупив, а ви – нещасні душі, які були поміщені поміж людства як виняток із правила. Ви повинні знати, що належите не до дому Давида чи Якова, а до дому Моава, члени якого – з племені язичників. Бо Я не укладав із вами заповіту, а тільки працював і говорив серед вас та вів вас. Моя кров не проливалася за вас; Я просто виконував серед вас Свою роботу заради Свого свідчення. Чи ви цього не знали? Невже Моя робота дійсно подібна до того, як Ісус стік за вас кров'ю? Те, що Я заради вас витерпів таке велике приниження, узагалі було того не варте. Бог, абсолютно безгрішний, прийшов прямо в украй огидне, мерзенне місце, у світ свиней і собак, непридатний для проживання людини, і все ж Я витерпів усі ці жорстокі приниження в славу Свого Отця та задля вічного свідчення. Ви повинні знати, яка ваша поведінка, і бачити, що ви не діти, народжені в «багатих і впливових сім'ях», а лише злиденне потомство сатани. Ви також не патріархи людства, і ви не маєте людських прав і свободи. Спочатку ви не мали жодної частки ні в благословеннях людства, ні в Царстві Небесному. Причина в тому, що ви перебуваєте на найнижчому рівні людства, і Я ніколи не замислювався про ваше майбутнє. Тож хоч у Мій план і входило те, що сьогодні Я матиму впевненість удосконалити вас, це завдання безпрецедентне, бо ваш статус настільки низький і спочатку ви не

мали в людстві жодної частки. Хіба саме це – не благословення для людей?

Ті, кого Я спасаю, – це душі, які Я давно звільнив із чистилища, а також обрані, яких Я давно відвідав, бо вони прагнули, щоб Я знову явився серед них. Вони полюбили Мене та вписали у свої серця Мій заповіт, який Я уклав на крові, бо полюбив їх. Вони подібні до заблуканих ягнят, які шукали Мене багато років, і вони добрі; тому Я називаю їх добрими ізраїльтянами та любими маленькими ангелами. Якби Я був серед них, то не терпів би такого приниження. Причина в тому, що вони люблять Мене більше за власне життя, а Я люблю їх як найпрекрасніших серед усього створеного. Причина в тому, що вони створені Мною та належать Мені; вони ніколи Мене не забували. Їхня любов перевершує вашу, і вони люблять Мене більше, ніж ви любите власне життя. Вони коряться Мені так само, як маленькі білі голубки коряться небу, і в їхніх серцях більше послуху Мені, ніж у ваших. А причина в тому, що вони – нащадки Якова, потомство Адама, одні з Моїх обраних; причина в тому, що Я любив їх так довго – і навіть більше, ніж вас; причина в тому, що ви занадто бунтівничі, ваш опір такий серйозний, ви дивитеся на Мене занадто зверхньо, ви зі Мною занадто холодні, ви любите Мене занадто мало та ненавидите Мене занадто сильно. Ви занадто гребете Моєю роботою та зневажаєте Мої дії. На відміну від них, ви ніколи не дорожили Моїми діями. Натомість ви їх зневажаєте, і ваші очі червоні від неспокою, точно як у сатани. Де ваша покірність? Де ваша удача? Де ваша любов? Коли ви виявляли складники любові всередині вас? Коли ви серйозно ставилися до Моєї роботи? Шкода тих любих ангелів, які з нетерпінням чекають на Мій прихід і так сильно страждають, палко ждучи Мене, бо Я так сильно люблю їх. Але те, що Я бачу сьогодні, – це такий нелюдський світ, який не має з ними нічого спільного. Чи не здається вам, що ваша совість давно вже оніміла та стала нечулою? Чи не здається вам, що ви покидьки, які перешкоджають Моєму возз'єднанню з тими любими ангелами? Коли вони не чекали Мого повернення? Коли вони не чекали возз'єднання зі Мною? Коли вони не сподівалися, що зможуть проводити зі Мною прекрасні дні й обідати зі Мною? Чи ви колись усвідомлювали, що робите сьогодні: бешкетуєте по всьому світу; плетете інтриги одне проти одного; обманюєте одне одного; поводитесь підступно, потаємно та безсоромно; не знаєте істини; дієте нечесно та хитро; вправляєтеся в лестоцях; вважаєте себе завжди правими та кращими за інших; бундючитесь; поводитесь люто, наче дикі звірі в горах, і грубо, наче цар звірів, – хіба людині годиться так поводитися? Ти грубий і нерозсудливий. Ти ніколи не дорожив Моїми словами – навпаки, ти ставився до них із презирством. Звідки ж узятися досягненням, справжньому людському життю та прекрасним надіям? Невже твоя надмірна фантазія справді врятує тебе від пащі тигра? Невже вона дійсно врятує тебе від пекучого полум'я? Чи впав би ти настільки низько, якби щиро ставився до Моєї роботи як до безцінного скарбу? Невже твою долю справді неможливо змінити? Чи готовий ти померти з таким жалем?

Притаманна людині ідентичність і цінність людини: які вони насправді?

Ви були відділені від багна, і, хай там що, ви були зроблені з того, що було вибрано з помиїв, брудних і ненависних Богу. Ви належали сатані та були колись розтоптані й заплямовані ним. Тому й говориться, що ви були відділені від багна, і вам далеко до святих: натомість ви – нелюди, які здавна були об'єктом сатанинських підступів. Це найвідповідніша ваша оцінка. Вам потрібно знати, що первісно ви були нечистотами в застоїній воді та багні, на противагу бажаному улову на кшталт риби та креветок, бо від вас не доб'єшся нічого втішного. Якщо говорити прямо, ви – найприниженіші звірі низького суспільства, гірші за свиней і собак. Відверто кажучи, таке звертання до вас – не перебільшення й не гіпербола; навпаки, воно спрощує питання. Можна навіть сказати, що таке звертання до вас – це спосіб засвідчити вам повагу. Ваше людське розуміння, мова, поведінка та кожен аспект вашого життя, включно з вашим статусом у багні, достатні для того, щоб довести, що ваша ідентичність «незвичайна».

Ті, що не вчаться та залишаються невігласами: хіба вони не звірі?

Як тобі найбільше годиться шукати, йдучи шляхом сьогодення? Якою людиною ти мусиш себе бачити у своєму пошуку? Тобі належить дізнатися, як слід ставитися до всього, що випадає на твою долю сьогодні, – чи то випробування, чи то тяготи, чи то нещадна кара та прокляття. Стикаючись з усім цим, ти мусиш ретельно обмірковувати кожен випадок. Чому Я це кажу? Я кажу це, бо те, що випадає на твою долю сьогодні, – це, зрештою, короточасні випробування, які повторюються знов і знов; можливо, для твого духу вони не надто обтяжливі, і тому ти пускаєш усе на самоплив, не вбачаючи в цих випробуваннях дорогоцінного надбання в пошуку прогресу. Який же ти бездумний! Настільки, що ставишся до цього дорогоцінного надбання так, наче до хмари, що пропливає перед твоїми очима, і не дорожиш цими сильними ударами, які раз у раз обрушуються на тебе, – ударами короткими, які здаються тобі майже невагомими, – а натомість дивишся на них із холодною відстороненістю, не приймаючи їх близько до серця, і ставишся до них лише як до випадкових ударів. Ти такий гордовитий! До цих лютих нападів – нападів, подібних до бур, що раз у раз обрушуються на тебе, – ти ставишся лише з легковажною зневагою; іноді ти ще й навіть холодно посміхаєшся, виявляючи цілковиту байдужість, адже ти жодного разу не замислювався над тим, чому ти постійно терпиш такі «нещастя». Може, Я вкрай несправедливий до людини? Може, Я тільки те й роблю, що чіпляюся до тебе? Навіть якщо проблеми з твоїм

світосприйняттям можуть бути не настільки серйозними, як Я описав, ти своєю зовнішньою холоднокрівністю вже давно намалював точний портрет свого внутрішнього світу. Мені немає потреби говорити тобі, що в глибинах твого серця приховано тільки одне: груба лайка та слабкі, ледь помітні для інших сліди смутку. Оскільки ти вважаєш украй несправедливим те, що на твою долю випали такі випробування, ти проклинаєш; а оскільки ці випробування змушують тебе відчувати спустошеність світу, ти сповнюєшся тугою. Замість того, щоб побачити в цих постійних ударах і актах дисциплінування найкращий захист, ти бачиш у них безглузді неприємності, послані Небом, або ж справедливу відплату тобі. Який же ти невіглас! Ти безжально заключаєш добрі часи в темряву; ти раз у раз сприймаєш чудові випробування й акти дисциплінування як напади своїх ворогів. Ти не вмієш пристосовуватися до свого середовища, а ще менше хочеш спробувати це зробити, бо не хочеш нічого здобути від цих постійних і, як на тебе, жорстоких кар. Ти не намагаєшся ні шукати, ні досліджувати, а просто, скорившись своїй долі, йдеш туди, куди вона тебе веде. Те, що може тобі здаватися жорстокими актами виправлення, не змінило твого серця й не заволоділо ним; навпаки, це встромляє тобі в серце ніж. Ти вбачаєш у цій «жорстокій карі» лише свого ворога в цьому житті, і тому ти нічого не здобув. Ти такий самовдоволений! Рідко коли ти віриш, що терпиш такі випробування через власну мерзенність; натомість ти вважаєш себе нещасним і ще й кажеш, що Я постійно до тебе чіпляюся. А тепер, коли справа набула такого оберту, як багато ти насправді знаєш про те, що Я говорю та роблю? Не думай, що ти вундеркінд від природи, лише трохи нижчий за небеса, але нескінченно вищий за землю. Ти аж ніяк не розумніший за інших – можна сказати, що це навіть мило, наскільки ти дурніший за будь-кого з людей на землі, наділених розважливістю, бо ти про себе занадто високої думки та ніколи не мав почуття меншовартості, неначебто бачиш Мої дії наскрізь аж до найменших подробиць. Насправді ж ти – той, кому в корені бракує розважливості, бо ти не маєш жодного уявлення про те, що Я збираюся зробити, і ще менше знаєш про те, що Я роблю зараз. І тому Я кажу, що ти не рівня навіть старому землеробу, який трудиться в полі, землеробу, який не має жодного уявлення про людське життя, а все ж, обробляючи землю, покладається лише на благословення Неба. Ти ні на мить не замислюєшся над своїм життям, геть нічого не знаєш про славу, а тим більше не маєш жодного знання про себе. Ти настільки «вищий за все це»! Воістину, Я хвилююся за вас, франтуватих чепурунів, і за вас, тендітних юних дівичь: як ви зумієте вистояти перед натиском іще більших буревіїв? Цим чепурунам абсолютно байдуже до скрутного становища, у якому вони опинилися. Для них це здається дрібницею, і тому вони на нього не зважають, не почуваються негативно та не вважають себе нікчемними; натомість вони, як і раніше, продовжують розгулювати вулицями, обмахуючись своїми віялами. Ці «видні люди», які не вчаться й залишаються невігласами, і гадки не мають про те, з якого дива Я б їм говорив такі

речі; вони лише побіжно оцінюють себе з надзвичайно роздратованим обличчям, а потім продовжують у тому ж дусі, не змінюючи своїх лихих звичаїв; варто їм залишити Мене, як вони знову починають буйствувати по світу, займаючись вихваланням і вчиняючи шахрайства. Як швидко змінюється вираз твого обличчя. Отже, ти знову намагаєшся так Мене обдурити – який же ти зухвалий! А ті тендітні дівичі ще смішніші. Коли вони чують Мою наполегливу мову та бачать своє скрутне становище, по їхніх обличчях починають котитися нестримні сльози, їхні тіла вигинаються взад-вперед, і вони начебто влаштовують сцену – як гидко! Усвідомивши власний духовний стан, вони падають на ліжко та лежать там, ридаючи без упину, наче при смерті. А коли ці слова показують їм їхню власну інфантильність і нікчемність, ці дівичі стають настільки пригнічені негативними відчуттями, що світло в їхніх очах гасне, і вони стають абсолютно нерухомими у своїй пасивності: не скаржаться на Мене, не ненавидять Мене та знову ж таки не вчаться, залишаючись невігласами. Покинувши Мене, вони пустують і граються, і їхній дзвінкий сміх подібний до сміху «принцеси Срібний Дзвіночок». Які вони вразливі, і як їм бракує любові до себе! Усі ви дефектні відходи людства – наскільки вам бракує людської сутності! Ви не вмієте ні любити себе, ні захищати себе, у вас немає розважливості, ви не шукаєте істинного шляху, ви не любите істинного світла, більше того – ви не вмієте цінувати себе. Що ж до повчань, які Я знов і знов вам давав, то ви вже давно відсунули їх на задній план аж настільки, що ставитеся до них як до іграшок, якими забавляєтесь у хвилини дозвілля. На все це ви завжди дивитесь у світлі вашого особистого «талісмана». Коли вас звинувачує сатана, ви молитесь; коли ви негативно налаштовані, то міцно засинаєте; коли радієте – бігаєте, як навіжені; коли Я докоряю вам – кланяєтесь і розшаркуєтесь; а потім, щойно пішовши від Мене, зловтішно регочете. Ти вважаєш себе вищим за всіх інших, але ніколи не бачиш себе найгордовішим – ти лише постійно пихатий, самовдоволений і високодумний настільки, що не описати словами. Як могли б такі «паничі» та «панянки», «пани» та «пані», що не вчаться й залишаються невігласами, вважати Мої слова дорогоцінним скарбом? Я знову тебе запитую: чого саме ти навчився з Моїх слів і Моеї роботи за такий довгий час? Може, ти набув більшої майстерності у своєму обмані? А може, більшої витонченості у своїй плоті? А може, більшої неповаги в ставленні до Мене? Кажу тобі прямо: саме вся та робота, яку Я виконав, зробила тебе зухвалішим – тебе, що раніше був не сміливішим за мишу. З кожним днем трепет, який ти відчуваєш до Мене, зменшується, бо Я занадто милосердний і ніколи не накладав на твою плоть покути у формі насильства. Може, тобі здається, ніби Я лише говорю суворі слова – але набагато частіше Я показую тобі усміхнений вид і майже ніколи не засуджую тебе в обличчя. Більше того, Я завжди прощаю твою слабкість, і саме через це ти ставишся до Мене, як змія до доброго землероба. Як Я захоплююся тим, наскільки надзвичайно майстерним і проникливим у своїй спостережливості є людський рід!

Скажу тобі одну істину: сьогодні дуже мало важить, благоговійне в тебе серце чи ні; Мене це не тривожить і не турбує. Але Я також мушу сказати тобі таке: тебе, цю «талановиту людину», яка не вчиться й залишається невігласом, зрештою згубить твоє власне самозакохане, дріб'язкове мудрування – саме ти постраждаєш і понесеш кару. Я не буду настільки дурним, щоб бути поруч, поки ти продовжуватимеш страждати в пеклі, бо Я не такого сорту, як ти. Не забувай, що ти – творіння, яке Я прокляв, але водночас повчаю та спасаю, і в тобі немає нічого, із чим Я розлучився б неохоче. У який би час Я не виконував Свою роботу, Мене ніколи не обмежує жодна людина, явище чи об'єкт. Моє ставлення та Мій погляд на людство завжди залишалися незмінними. Я не дуже добре ставлюся до тебе, тому що ти – придаток до Мого управління, аж ніяк не особливіший за будь-яку іншу істоту. Ось Моя тобі порада: ти повинен завжди пам'ятати, що ти – не більше ніж Боже творіння! Хоча ти можеш ділити зі Мною своє існування, ти мусиш знати власну ідентичність; не думай про себе занадто високо. Навіть якщо Я не докоряю тобі й не розбираюся з тобою, а вітаю тебе з усміхненим обличчям, це недостатній доказ того, що ти того ж роду, що і Я. Що ж до тебе, то ти мусиш знати: ти – той, хто шукає істину, а не сама істина! Ти повинен завжди бути готовим змінитися за Моїм словом. Ти не можеш від цього втекти. Я закликаю тебе спробувати навчитися чомусь у цей дорогоцінний час, коли в тебе є така рідкісна нагода. Не обманюй Мене; Мені не потрібно, щоб ти лестощами намагався Мене обдурити. Коли ти шукаєш Мене, то не тільки заради Мене, а радше заради себе!

Обраний народ Китаю не здатен представляти жодне плем'я Ізраїлю

Дім Давида був родом, який першим отримав обітницю та спадщину Єгови. Спочатку він був одним із племен Ізраїлю та належав до обраного народу. У той час Єгова установив для ізраїльтян закон, який говорив, що всі юдеї з дому Давида – усі, хто народився в цьому домі, – отримають Його спадщину. Вони мали стати тими, хто отримає сторицею, хто здобуде статус перворідних синів; вони мали бути людьми, на той час найвище піднесеними серед усіх ізраїльтян, з найвищим становищем серед усіх родів Ізраїлю, і служити Єгові просто в храмі, носячи священницькі шати й корони. Далі Єгова назвав їх вірними та святими слугами, і вони здобули повагу всіх інших племен Ізраїлю. Тож тоді їх усіх шанобливо називали господами – усе це було роботою Єгови в період Закону. Сьогодні вони й досі так прислужують Єгові в храмі, тож вони навіки царі, яких Єгова звів на престол. Ніхто не може відібрати в них корону, і ніхто не може змінити їхнє служіння, бо вони за походженням належать до дому Давида; цим їх обдарував Єгова. Ви за походженням не належите до дому Давида через те, що ви – не народ

Ізраїлю, а вихідці з язичницьких родів за межами Ізраїлю. Більше того, у вашій природі не поклонятися Єгови, а опиратися Йому, тому ваш статус за своєю природою відрізняється від статусу людей із дому Давида, і ви – не ті, хто отримає Мою спадщину, і тим більше не ті, хто отримає сторицею.

У той час Ізраїль був розділений на багато різних домів і багато різних племен, але всі вони були обраним народом. Однак Ізраїль відрізняється від інших народів тим, що його люди поділяються за племенами, і те саме стосується їхнього становища перед Єговою та землі, до якої належить кожна людина. На відміну від Ізраїлю, в інших країнах не можна просто так узяти й заявити про належність до домів Давида, Якова чи Мойсея. Це суперечило б фактам: племена Ізраїлю не можна просто так узяти й приписати іншим країнам. Люди часто зловживають іменами Давида, Авраама, Ісава тощо або ж кажуть: «Ми прийняли Бога, тож ми тепер належимо до дому Якова». Казати таке – це не що інше, як безпідставні людські міркування; це не походить ні на пряму від Єгови, ні з Моїх власних ідей. Це суто людська нісенітниця! Подібно до оратора, який плете небилиці, люди безпідставно вважають себе нащадками Давида або частиною роду Якова й думають, що гідні бути ними. Хіба люди не знають, що ті, хто належить до дому Давидового, уже давно були визначені Єговою, що Давид не коронував себе на царство? Однак є багато таких, хто безсоромно заявляє, ніби вони нащадки дому Давида: люди настільки нетямущі! Правда полягає в тому, що справи Ізраїлю не мають нічого спільного з язичниками: це дві різні речі, абсолютно не пов'язані між собою. Про справи Ізраїлю можна говорити тільки з народом Ізраїлю, адже вони ніяк не стосуються язичників; а робота, яка зараз ведеться серед язичників, теж ніяк не стосується народу Ізраїлю. Те, що Я зараз говорю, визначає те, що говориться про язичників, а роботу, що проводиться в Ізраїлі, не можна сприймати як «прообраз» роботи серед язичників. Хіба таке не свідчило б, що Бог занадто шаблонний? Те, що говориться про язичників, чи їхній результат відкриваються тільки тоді, коли робота починає поширюватися серед язичників. Тому ще абсурдніше, коли люди говорять, як у минулому: «Ми – нащадки Давида», – або: «Ісус – син Давида». Моя робота структурно поділена. Я б не став «називати чорне білим»; навпаки, цю роботу розділено відповідно до послідовності її виконання.

Як ви розумієте благословення?

Хоча люди, народжені в цю епоху, були розбещені сатаною й нечистими демонами, така розбещеність принесла їм також і найвище спасіння – спасіння навіть більше за гори й рівнини, сповнені худоби, та за величезне багатство Йова, і більше за благословення споглядати Бога, яке Йов отримав після своїх випробувань. Адже тільки після того, як Йов пройшов випробування смертю, він

почув, як промовляє Єгова, і почув голос Єгови у вихорі. Проте він не побачив обличчя Єгови та не пізнав Його характеру. Те, що отримав Йов, було тільки матеріальним багатством, яке дало йому фізичні втіхи та дітей, кращих за яких не було в усіх навколишніх містах, а також захист ангелів небесних. Він ніколи не бачив Єгови і, хоч його й називали праведним, ніколи не пізнав характеру Єгови. І хоча матеріальні втіхи сьогоднішніх людей є, можна сказати, тимчасово недостатніми, а зовнішній світ – ворожим до людей, Я являю Свій характер, який ніколи не розкривав людям із давнини і який завжди був таїною, а також таємниці передвічних часів людям, які стоять найнижче з-поміж усіх, але яким Я дарую найвеличніше спасіння. Ба більше: Я виявляю все це вперше – досі Я такої роботи не здійснював. Ви набагато гірші за Йова, однак набути й побачене вами набагато перевищує його надбання. Ви зазнали всіляких страждань та всіх видів тортур, проте ці страждання не такі, як випробування Йова; вони – суд і кара, яких люди зазнали тому, що є непокірними, тому, що чинять опір, та внаслідок дії Мого праведного характеру; це праведний суд, кара й прокляття. З іншого боку, Йов був праведним чоловіком серед ізраїльтян, які набули великої любові й ласки Єгови. Він не чинив злого та не опирався Єгові; навпаки, він був щиро вірним Єгові. Через свою праведність він був підданий випробуванням, і він витримав вогненні випробування, бо був вірним слугою Єгови. Нинішні люди зазнають Мого суду й прокляття, тому що вони нечисті й неправедні. Хоча їхні страждання зовсім не схожі на те, через що пройшов Йов, втративши свою худобу, майно, слуг, дітей та всіх, кого він цінував, їхні страждання – це рафінування вогнем і спалення. І вони тяжчі за те, чого зазнав Йов, бо такі випробування не слабшають і не скасовуються через слабкість людей; ні, вони тривають і тривають до останнього дня життя. Це – покарання, суд і прокляття; це нещадне спалення, і ще більше – це справедлива «спадщина» людська. Це те, на що люди заслуговують, і те, у чому виражається Мій праведний характер. Це загальновідомий факт. Утім, те, що люди набули, набагато перевищує їхні сьогоднішні страждання. Страждання, яких ви зазнаєте, – це просто затримка через вашу нерозумність, а те, що ви набули, стократно перевищує ваші страждання. За старозавітними законами Ізраїлю всі, хто чинить Мені опір, усі, хто відкрито засуджує Мене, та всі, хто не слідує Моїм шляхом, а замість цього зухвало приносить Мені нечестиві жертви, обов'язково будуть знищені вогнем у храмі або будуть забиті камінням кимось із обраних, та навіть нащадки їхніх родів та інші кривні родичі зазнають Мого прокляття. У життях прийдешніх вони не будуть вільними – вони будуть рабами Моїх рабів, і Я вижену їх до язичників, і вони не зможуть повернутися до своїх домівок. Зважаючи на дії та вдачу людей, страждання, яких вони зазнають нині, і близько не такі тяжкі, як покарання, яких зазнали ізраїльтяни. Небезпідставним буде сказати, що ваші нинішні страждання є відплатою, оскільки ви справді переступили межу. Якби ви були в Ізраїлі, то стали б вічними грішниками, і вас вже давно було б пошматовано

ізраїльтянами та спалено вогнем із небес у храмі Єгови. Чого ж ви набули нині? Що ви отримали й чим утішилися? Я виявив Свій праведний характер у вас, та найважливіше, що Я виявив Своє терпіння для спокутування людства. Можна було б сказати, що робота, яку Я здійснюю з вами, – це тільки робота терпіння; вона здійснюється заради Мого управління та, ба більше, здійснюється заради втіхи людства.

Йов пройшов випробування Єгови, однак він був просто праведним чоловіком, котрий поклонявся Єгові. Попри ці випробування, він не скаржився на Єгову та цінував зустріч із Ним. Нинішні люди не тільки не цінують присутності Єгови – вони зрікаються, гидують, скаржаться та висміюють Його явлення. Хіба ви не набули більш ніж достатньо? Хіба ви страждали аж так тяжко? Хіба вам не пощастило більше ніж Марії та Якову? І хіба таким незначним є ваш опір? Хіба можливо таке, щоб Мої вимоги та Мої прохання до вас були такими великими та нестерпними? Гнів Мій ударив лише по тих в Ізраїлі, хто опирався Мені, а не безпосередньо по вас; набуте вами – це лише Мій нещадний суд і виявлення, а також невблаганне вогняне рафінування. Попри це люди й далі опираються Мені й Мене зрікаються без найменшого натяку на покору. Є навіть такі, хто уникає Мене й Мене заперечує; такі люди не кращі за зборище Корея й Дафана, що виступили проти Мойсея. Людські серця занадто загублі, а їхня природа занадто заклала. Вони завжди повертатимуться до старого. Я кажу, що вони вляглися, як блудниці, голими посеред дня, і слова Мої такі суворі, що вони, можливо, і «ріжуть вухо», викриваючи людську натуру світлові дня, – а вони лише головами кивають, проливають пару сліз та марно силуються хоч трохи засмутитися. Щойно це минає, лютє сповнює їх, як царя диких звірів у горах, і вони не мають і краплі усвідомлення. І як людям із таким-от характером знати, що їм поталанило у сто разів більше за Йова? Як їм зрозуміти, що вони втішаються благословеннями, яких не було й у давніх віках і яких досі ніхто не бачив? Як людській свідомості осягнути ці благословення – благословення, що містять покарання? Щиро кажучи, усе, що я вимагаю від вас, – це щоб ви були зразками для Моеї роботи, свідками всієї повноти Мого характеру та всіх Моїх дій, і щоб ви отримали можливість звільнитися від поневірян, спричинених сатаною. Втім, люди повсякчас сахаються Моеї роботи та свідомо ворожі до неї. То як же цим людям не спонукати Мене повернути закони Ізраїлю та обрушити на них Мій гнів так само, як на Ізраїль? Хоча є серед вас і чимало «слухняних і покірних» Мені, ще більше – схожих на зборище Кореєве. Щойно Я постанову в усій Своїй славі, Я спопелю їх вогнем небесним дотла. Знайте: Я більше не буду карати людей Своїми словами; ні, перед здійсненням ізраїльської роботи Я доценту випалю «зборище Кореєве», яке чинило Мені опір і яке Я давно вже вигнав. Людство більше не матиме можливості насолоджуватися Мною; натомість, тепер усе, що вони побачать, – то це Мій гнів і вогонь небесний. Я виявлю різні види кінця для всіх видів людей і поділю їх усіх на категорії. Я зважу кожен їхній

спротив, а потім завершу Свою роботу, так що кінець людини визначатиметься ще на землі Моїм вироком, а також людським ставленням до Мене. Коли настане той час, ніщо не зможе змінити їхній кінець. То хай люди виявлять свій власний кінець! Тоді Я вручу кінець кожної людини небесному Отцю.

Яке твоє розуміння Бога?

Люди давно вже вірять у Бога, та більшість із них не розуміє, що значить слово «Бог», і просто слідує в збентеженні. Вони гадки не мають, чому саме люди мають вірити в Бога чи хто Бог такий. Якщо люди знають тільки, що треба вірити в Бога та слідувати за Ним, але не хто Бог такий, і якщо вони також не знають Бога, хіба це не величезне посміховисько? Незважаючи на те, що, діставшись так далеко, люди узріли багато небесних таємниць і почули багато глибоких знань, які людина ще ніколи не розуміла, вони не тямлять багатьох найпростіших істин, над якими людина ще ніколи не замислювалася. Хтось може сказати: «Ми багато років віримо в Бога. Як би ми могли не знати, хто такий Бог? Хіба це запитання нас не принижує?». Однак насправді хоча люди сьогодні й сліднують за Мною, вони нічого не знають ні про яку сьогоденну роботу й не можуть досягнути навіть найпростіші, найочевидніші запитання, не кажучи вже про такі надзвичайно складні, як запитання про Бога. Знай, що запитання, які тобі байдужі, які ти не визначив, – це запитання, зрозуміти які для тебе найважливіше, тому що ти вмієш тільки слідувати за натовпом без уваги й турботи щодо того, чим ти мав би споряджатися. Чи справді ти знаєш, чому повинен вірити в Бога? Чи дійсно ти знаєш, хто такий Бог? Чи справді ти знаєш, хто така людина? Якщо ти як людина, яка вірить у Бога, не розумієш цих речей, хіба ти не втрачаєш гідність вірянина? Моя робота сьогодні така: спонукати людей усвідомити свою сутність, зрозуміти все, що Я роблю, і пізнати правдиве лице Бога. Це заключний акт Мого плану управління, остання стадія Моєї роботи. Ось чому Я кажу вам про всі таємниці життя заздалегідь, щоб ви могли прийняти їх від Мене. Оскільки це робота заключного періоду, Я мушу розповісти вам усі життєві істини, які ви раніше не сприймали, хоч ви й не здатні зрозуміти чи витримати їх просто через те, що ви занадто недосконалі й занадто погано споряджені. Я завершу Свою роботу; Я закінчу роботу, яку мушу зробити, і розкажу вам про все, що Я вам доручив, щоб ви знову не заблукали та не піддалися інтригам лихого, коли зійде темрява. Є багато шляхів, які ви не розумієте, багато справ, про які ви не знаєте. Ви такі неуки; Я добре знаю ваш духовний стан і ваші недоліки. Тому хоч і є багато слів, які ви не здатні зрозуміти, Я все одно готовий розповісти вам усі ті істини, які ви ніколи раніше не сприймали, бо я постійно тривожуся, чи здатні ви, маючи такий духовний стан, твердо стояти у своєму свідченні про Мене. Не те щоб Я мав про вас невисоку думку; усі ви – тварини, які

ще повинні пройти Моє дресирування, і Я геть не бачу, скільки слави всередині вас. Хоча Я витратив багато сил, працюючи над вами, та позитивного у вас ніби й немає, а негативне можна порахувати на пальцях і використати хіба як свідчення, що соромлять сатану. Майже все інше у вас – то отрута сатани. Ви сподіваєтеся на Мене, наче ви поза спасінням. У таких обставинах Я дивлюся, як ви по-різному себе проявляєте та поводите, і зрештою пізнаю ваш істинний духовний стан. Ось чому Я завжди за вас хвилююся: якби полишити людей самих жити своє життя, чи були б вони такі, як сьогодні, чи їм дійсно було б краще, ніж сьогодні? Хіба ваш дитинний духовний стан вас не тривожить? Чи справді ви можете бути як обраний народ Ізраїлю – повсякчас вірні Мені й лише Мені? Те, що у вас виявляється, – то не пустотливість дітей, які заблукали від батьків, а звирячість, що нею вибухають тварини, яких не сягають хазяйські батоги. Ви мусите знати свою натуру, яка також є слабкістю, що її ви всі поділяєте; це хвороба, спільна для вас усіх. Тож сьогодні Мій єдиний заклик до вас – щоб ви були непохитні у своєму свідченні про Мене. За жодних обставин не давайте старій хворобі знову загостритися. Найголовніше – це свідчити: то серце Моєї роботи. Ви мусите прийняти Мої слова так само, як Марія прийняла одкровення Єгови, що прийшло до неї вві сні: повіривши і згодом скорившись. Тільки це вважається доброчесністю. Адже ви – ті, хто чує Мої слова найбільше, найблагословенніші Мною. Я вам дав усі Мої цінні атрибути, Я вам усе дарував, але ви так безмірно відрізняєтеся за станом від народу Ізраїлю; ви просто день і ніч. Та порівняно з ними ви отримали настільки більше; поки вони відчайдушно чекають на Моє явлення, ви проводите зі Мною приємні дні, поділяючи Мої дари. З огляду на цю різницю, що вам дає право кричати, і сперечатися зі Мною, і вимагати своєї частки Моїх атрибутів? Хіба не багато ви здобули? Я вам стільки даю, але ви натомість даєте Мені тільки несамовитий сум і тривогу, нестримне обурення та невдоволення. Ви такі огидні – але ви ще й жалюгідні, тож у Мене немає вибору, крім як проковтнути все Своє обурення та знов і знов озвучувати вам Свої заперечення. За тисячі років роботи Я ніколи не докоряв людству, бо виявив, що протягом усього розвитку людства найвідомішими поміж вас ставали тільки дурисвіти, наче вони були дорогоцінною спадщиною, яку вам полишили славетні предки з давніх часів. Як Я ненавиджу тих недолюдків, тих свиней і собак. Совісті у вас замало! Характер у вас занадто підлий! Серця ваші занадто жорсткі! Якби Я приніс такі слова й роботу ізраїльтянам, Я вже давно здобув би славу. Та поміж вас це недосяжне; поміж вас є тільки жорстока недбалість, ваша демонстративна байдужість і ваші виправдання. Ви занадто нечулі й геть нічого не варті!

Ви мусите повністю присвятити себе Моїй роботі. Ви мусите робити роботу, яка Мені корисна. Я готовий пояснити вам усе, чого ви не розумієте, щоб ви могли здобути від Мене все, чого вам не вистачає. Незважаючи на те, що ваші вади занадто численні, щоб їх злічити, Я готовий і надалі виконувати над вами ту роботу,

яку мушу, даючи вам Свою остаточну милість, щоб ви могли отримати від Мене користь і здобути славу, яка у вас відсутня та яку світ ще ніколи не бачив. Я стільки років працював, та жодна людина ніколи Мене не знала. Я бажаю розповісти вам таємниці, які більше ніколи нікому не розповідав.

Поміж людьми Я був Духом, якого вони не бачили, Духом, з яким вони ніколи не могли вступити в контакт. Через Мої три стадії роботи на землі (створення світу, спокута і знищення) Я являюся поміж ними в різні часи (ніколи не привселюдно), щоб робити поміж них Свою роботу. Уперше Я прийшов поміж людей у період Спокути. Звісно, Я прийшов у юдейську сім'ю; таким чином, першими, хто побачив прихід Бога на землю, були юдеї. Причина того, чому Я робив цю роботу особисто, полягала в тому, що Я хотів використати Свою втілену плоть як жертву за гріх у Своїй роботі спокути. Отже, першими, хто Мене побачив, були юдеї в період Благодаті. То був перший раз, коли Я працював у плоті. У період Царства Моя робота – завойовувати та вдосконалювати, тож Я знов роблю Свою пастирську роботу в плоті. Це другий раз, коли Я працюю в плоті. На двох заключних стадіях роботи те, з чим контактують люди, – уже не невидимий, нематеріальний Дух, а людина, що є Духом, здійсненим у плоті. Тож у людських очах Я знову стаю людиною, що зовсім не виглядає й не відчувається як Бог. Більше того, Бог, якого бачать люди, – не тільки чоловік, але й жінка, що їх украй дивує та спантеличує. Знов і знов Моя надзвичайна робота крушила старі вірування, які люди мали багато-багато років. Люди приголомшені! Бог – не просто Святий Дух, Дух, семикратно посиленний Дух або всеосяжний Дух, але також і людина – звичайна людина, винятково пересічна людина. Він не тільки чоловік, але й жінка. Вони подібні в тому, що обидва – діти людські, і відмінні в тому, що один був зачатий Святим Духом, а друга народилася від людини, хоч і походить безпосередньо від Духа. Вони подібні в тому, що обидва є втіленою Божою плоттю, яка виконує роботу Бога Отця, і відмінні в тому, що один звершив роботу спокути, а друга вершить роботу завоювання. Обидва представляють Бога Отця, та один – Викупитель, повний люблячої доброти й милосердя, а друга – Бог праведності, повний гніву та суду. Один – Найвищий Владика, який почав роботу спокути, а друга – праведний Бог, який вершить роботу завоювання. Один – Початок, друга – Кінець. Один – безгрішна плоть, а друга – плоть, що завершує відкуплення, продовжує роботу й ніколи не грішить. Обидва – той самий Дух, але Вони живуть у різній плоті й народились у різних місцях, і Їх розділяє кілька тисяч років. Однак усі Їхні діла взаємно доповняють одне одного, ніколи не суперечать одне одному, і про них можна говорити одночасно. Обидва – люди, та один був малим хлоп'ям, а друга – дівчатком. Усі ці численні роки люди бачили не тільки Духа й не тільки людину, чоловіка, а й багато речей, які не збігаються з людськими уявленнями; таким чином, люди ніколи не можуть уповні Мене збагнути. Вони постійно наполовину вірять і наполовину сумніваються в Мені – наче Я справді існую, та при цьому є

примарним сном, – і саме тому люди аж до сьогодні досі не знають, хто такий Бог. Чи дійсно ти можеш узагальнити Мене в одному простому реченні? Чи справді ти смієш казати: «Ісус – не хто інший, як Бог, і Бог – не хто інший, як Ісус»? Чи дійсно ти настільки сміливий, щоб казати: «Бог – не хто інший, як Дух, і Дух – не хто інший, як Бог»? Чи легко тобі казати: «Бог – просто людина, убрана в плоть»? Чи справді в тебе є хоробрість стверджувати: «Образ Ісуса – то великий образ Божий»? Чи здатен ти своїм красномовством ретельно роз'яснити Божий образ і характер? Чи дійсно ти смієш казати: «Бог створив за Своїм власним образом і подобою лише чоловіків, а не жінок»? Якщо ти так кажеш, то поміж Моїх обраних не було б жодної жінки, і тим паче жінки не були б однією з груп людського роду. Тож чи справді ти знаєш, хто такий Бог? Чи Бог – людина? Чи Бог – Дух? Чи Бог – справді чоловік? Чи може лише Ісус виконати роботу, яку Я маю зробити? Якщо ти вибереш лише одне з цього, щоб узагальнити Мою сутність, то ти вірний і вкрай нетямущий вірянин. Якби Я працював як утілена плоть один раз і лише один раз, чи ви б визначали Мої межі? Чи дійсно ти можеш уповні Мене зрозуміти з одного погляду? Чи дійсно ти можеш повністю Мене узагальнити на основі того, з чим ти стикався протягом життя? Якби Я робив схожу роботу в обох Моїх утіленнях, як би ви мене сприймали? Чи ви б залишили Мене навіки прибитим до хреста? Чи міг би Бог бути таким простим, як ти стверджуєш?

Хоча ваша віра дуже щира, ніхто з вас не здатен усе про Мене розповісти, ніхто не може вповні засвідчити всі факти, що ви бачите. Подумайте про це: сьогодні більшість із вас занедбала свої обов'язки та натомість гониться за плоттю, насичує плоть і жадібно втішається плоттю. Ви маєте мало істини. Як же ви тоді можете свідчити про все, що бачили? Чи дійсно ви впевнені, що можете бути Моїми свідками? Якщо прийде день, коли ти будеш не здатен засвідчити про все, що побачив сьогодні, то ти втрадиш призначення створіння, і у твого буття не буде жодного сенсу. Ти станеш не гідний бути людиною. Навіть можна було б сказати, що ти не будеш людиною! Я виконав над вами незмірну роботу, але оскільки ти зараз нічого не вчишся, нічого не усвідомлюєш, і труди твої не дають результату, то коли Мені настане час розширювати Свою роботу, ти лише байдуже витріщатимешся, недорікуватий і геть ні на що не гідний. Хіба це не зробить тебе грішником на всі часи? Коли прийде той час, хіба ти не відчуєш щонайглибшого жалю? Хіба ти не впадеш у смуток? Уся Моя робота сьогодні робиться не з неробства та нудьги, а щоб закласти фундамент для Моеї майбутньої роботи. Це не означає, що Я в безвиході та мушу придумати щось нове. Ти мусиш розуміти роботу, яку Я роблю; це не те, що робить дитина, яка грається на вулиці, це робота, яка представляє Мого Отця. Ви мусите знати, що це не Я Сам усе це роблю; натомість Я представляю Свого Отця. Тим часом ваша роль – виключно слідувати, слухатися, мінятися та свідчити. Те, що ви маєте зрозуміти, – це те, чому ви маєте в Мене вірити; це найголовніше питання, яке ви всі маєте зрозуміти. Мій Отець

заради Своєї слави наперед призначив вас усіх Мені від миті, коли Він створив світ. Це заради Моєї роботи й заради Його слави Він призначив вас наперед. Це через Мого Отця ви в Мене вірите; це через попереднє призначення Моїм Отцем ви за Мною слідуєте. Ніщо з цього ви не вибирали самі. Навіть важливіше, аби ви розуміли, що ви ті, кого Мій Отець дарував Мені, щоб ви про Мене свідчили. Оскільки Він дав вас Мені, ви мусите дотримуватися шляхів, які Я вам дарую, а також шляхів і слів, яких Я вас учу, бо це ваш обов'язок – дотримуватися Моїх шляхів. Така первісна мета вашої віри в Мене. Тому кажу вам так: ви лише люди, яких Мій Отець дарував Мені, щоб ви дотримувалися Моїх шляхів. Однак ви лише вірите в Мене; ви не від Мене, бо ви не з родини ізраїльтян, а натомість ви такі, як давній змії. Усе, чого Я від вас прошу, – це свідчити про Мене, але сьогодні ви мусите йти Моїми шляхами. Усе це – заради майбутнього свідчення. Якщо ви діятимете як люди, що лише слухають про Мої шляхи, то ви будете нічого не варті, і значення того, що Мій Отець вас Мені дарував, буде втрачено. Ось що Я наполегливо кажу вам: ви мусите йти Моїми шляхами.

Що значить бути реальною людиною

Керувати людьми завжди було Моїм обов'язком. Більше того, завоювання людини – це те, що Я визначив, коли створював світ. Люди можуть не знати, що Я повністю завоюю людей в останні дні чи що завоювання бунтівничих серед людства є доказом Моєї перемоги над сатаною. Але коли Мій ворог вступив у бій зі Мною, Я вже сказав йому, що завоюю тих, кого сатана взяв у полон і зробив своїми дітьми, вірними слугами, які стережуть його дім. Первісне значення слова «завоювати» – це «перемогти, піддати приниженню»; мовою ізраїльтян воно означає «повністю перемогти, знищити та зробити нездатним чинити подальший опір Мені». Але сьогодні, коли це слово вживається серед вас, його значення – «завоювати». Ви маєте знати, що Моїм наміром завжди було повністю знищити й розгромити лихих у людстві, щоб вони більше не могли бунтувати проти Мене, а тим більше мати дихання порушити Мою роботу чи завадити їй. Таким чином, що стосується людини, це слово стало значити «завоювання». Які б побіжні значення не були в цього терміна, Моя робота полягає в тому, щоб розбити людей. Бо хоча це правда, що людство є додатком до Мого управління, точніше кажучи, люди є нічим іншим, як Моїми ворогами. Люди – це лихі, які протистоять Мені й не слухаються Мене. Люди є нічим іншим, як потомством лихого, проклятого Мною. Люди є нічим іншим, як нащадками архангела, який Мене зрадив. Люди є нічим іншим, як спадщиною диявола, який, давно Мною зневажений, відтоді був Моїм непримиренним ворогом. Бо небо над усім людством туманне й темне, без найменшої подоби ясності, і світ людей занурений у безпросвітну темряву, так що

той, хто в ньому живе, навіть не може побачити своєї руки, простягнутої перед власним обличчям, або сонця, коли піднімає голову. Дорога під його ногами, брудна й усіяна вибоїнами, покручено звивається; уся земля всіяна трупами. Темні кутки заповнені останками мертвих, а в прохолодних і тінистих кутках оселилися натовпи демонів. І скрізь у світі людей демони приходять і йдуть ордами. Потомство всіляких звірів, укрите поганню, вступило в запеклу битву, звук якої вселяє в серце жах. У такі часи, у такому світі, у такому «земному раю», куди піти шукати життєвих радощів? Куди піти, щоб знайти місце призначення свого життя? Людство, давно потоптане під ногами сатани, від самого початку було актором, який приймав образ сатани, – більше того, людство є втіленням сатани та служить доказом, який свідчить про сатану, голосно й чітко. Як може такий людський рід, така купка вироджених покидьків, такий нащадок цієї розбещеної людської родини, свідчити про Бога? Звідки походить Моя слава? З чого можна почати говорити про свідчення щодо Мене? Бо ворог, який, розбестивши людство, стоїть проти Мене, уже взяв людство – людство, яке Я давно створив і яке було сповнене Моєю славою та Моїм утіленням у життя, – і забруднив його. Він вирвав Мою славу, і все, чим він наповнив людину, – це отрута, рясно присмачена потворністю сатани та соком із плоду дерева пізнання добра і зла. На початку Я створив людство; тобто Я створив предка людства, Адама. Він був наділений формою та образом, сповнений міццю, сповнений життєвою силою, і більше того – він був у товаристві Моєї слави. То був славетний день, коли Я створив людину. Після того з тіла Адама було створено Єву, і вона теж була предком людини, і тому люди, яких Я створив, були наповнені Моїм диханням і сповнені Моєю славою. Адам первісно народився з Моєї руки та був уособленням Мого образу. Таким чином, первісним значенням слова «Адам» було «створена Мною істота, наповнена Моєю життєвою енергією, наповнена Моєю славою, яка мала форму й образ, мала дух і дихання». Він був єдиною створеною істотою, що мала дух, яка була здатна представляти Мене, нести Мій образ і приймати Моє дихання. На початку Єва була другою людиною, наділеною диханням, створення якої Я визначив, тому первісним значенням слова «Єва» було «створена істота, яка продовжила б Мою славу, наповнена Моєю життєвою силою і, більше того, наділена Моєю славою». Єва пішла від Адама, тож вона також мала Мій образ, бо вона була другою людиною, створеною за Моїм образом. Первісним значенням слова «Єва» було «жива людина з духом, плоттю й кістками, Моє друге свідчення, а також Мій другий образ поміж людства». Вони були предками людства, чистим і дорогоцінним скарбом людини й від самого початку живими істотами, наділеними духом. Однак лихий потоптав і взяв у полон потомство предків людства, зануливши людський світ у повну темряву та зробивши так, щоб потомство більше не вірило в Моє існування. Ще більш огидним є те, що в той самий час, поки лихий розбещує людей і топче їх, він жорстоко викидає Мою славу, Моє свідчення, життєву силу, яку Я їм подарував, дихання й життя, які Я

вдув у них, усю Мою славу в людському світі й усю кров серця, яку Я витратив на людство. Людство більше не у світлі, люди втратили все, що Я їм подарував, і вони відкинули славу, яку Я дав. Як вони можуть визнати, що Я Господь усіх створених істот? Як вони можуть і надалі вірити в Моє існування на небі? Як вони можуть відкрити прояви Моєї слави на землі? Як ці онуки можуть сприйняти Бога, якого шанували їхні власні предки, як Господа, що їх створив? Ці жалюгідні онуки щедро «піднесли» лихому славу, образ і свідчення, які Я подарував Адаму і Єві, а також життя, яке Я подарував людству та від якого залежить їхнє існування; і вони абсолютно не звертають уваги на присутність лихого та віддають йому всю Мою славу. Хіба це не саме джерело назви «покидьки»? Як таке людство, такі лихі демони, такі ходячі трупи, такі постаті сатани, такі Мої вороги можуть володіти Моєю славою? Я поверну Собі Свою славу, поверну Своє свідчення, яке існує серед людей, і все, що колись належало Мені та що Я давно дав людству, – Я повністю завоюю людство. Однак ти мусиш знати, що люди, яких Я створив, були святими людьми, що мали Мій образ і Мою славу. Вони не належали сатані, і він їх не топтав, але вони були суто Моїм проявом, вільним від найменших слідів отрути сатани. Тож Я повідомляю людству, що Я хочу лише того, що створено Моєю рукою, святих, яких Я люблю та які не належать нікому іншому. Більше того, Я втішатимуся ними та вважатиму їх Своєю славою. Однак те, чого Я хочу, – це не людство, розбещене сатаною, яке сьогодні належить сатані та більше не є Моїм первісним творінням. Оскільки Я маю намір повернути Собі Свою славу, яка існує в людському світі, Я повністю завоюю тих, хто вижив серед людства, як доказ Моєї слави в перемозі над сатаною. Я приймаю лише Своє свідчення як кристалізацію Мого Я, як об'єкт Моєї втіхи. Така Моя воля.

Людству знадобилися десятки тисяч років історії, щоб прийти туди, де воно сьогодні, але людство, яке Я створив на початку, давно потонуло у виродженні. Людство більше не є тим людством, якого Я бажаю, і, таким чином, у Моїх очах люди більше не заслуговують зватися людством. Вони радше покидьки людства, яких сатана взяв у полон, гнилі ходячі трупи, у яких живе сатана і в які сатана вбирається. Люди не вірять у Моє існування, і так само вони не вітають Мій прихід. Людство лише неохоче відгукується на Мої прохання, тимчасово погоджуючись із ними, і немає такого, щоб воно щиро ділило зі Мною життєві радощі та печалі. Оскільки люди бачать Мене незбагненим, вони неохоче посміхаються Мені, ставлячись до Мене як підлесники до володаря, тому що люди не знають ні про Мою роботу, ні тим паче про Мою волю на цей час. Я буду з вами чесним: коли настане той самий день, страждання кожного, хто поклоняється Мені, буде легше зносити, ніж ваші. Ступінь вашої віри в Мене насправді не перевищує віри Йова – навіть віра єврейських фарисеїв перевершує вашу, – тож якщо день вогню прийде, ваші страждання будуть тяжчими, ніж у фарисеїв, коли Ісус докоряв їм, ніж у 250 начальників громади, які виступили проти Мойсея, і ніж у Содому під палючим

полум'ям його знищення. Коли Мойсей ударив по скелі, і потекла вода, дарована Єговою, це було через його віру. Коли Давид грав на лірі на хвалу Мені, Єгови, – із серцем, сповненим радості, – це було через його віру. Коли Йов утратив свою худобу, якою повнилися гори, і незліченні скупчення багатств, а його тіло вкрилося злими гнояками, це було через його віру. Коли він зміг почути голос Мене, Єгови, і побачити славу Мене, Єгови, це було через його віру. Те, що Петро міг слідувати за Ісусом Христом, було зумовлено його вірою. Те, що він зміг бути прибитим до хреста заради Мене та дати славетне свідчення, також було зумовлено його вірою. Коли Іван побачив славетний образ Сина Людського, це було зумовлено його вірою. Коли він бачив видіння останніх днів, це було тим паче зумовлено його вірою. Причина, з якої так звані натовпи язичницьких народів отримали Моє одкровення та дізналися, що Я повернувся в плоті, щоб виконувати Свою роботу серед людей, також полягає в їхній вірі. Усі ті, хто вражений Моїми суворими словами, але все ж отримав від них розраду й був урятований, – хіба це сталося з ними не через їхню віру? Ті, хто вірить у Мене, але все ще терпить тяготи, – чи не були вони також відкинуті світом? Ті, хто живе поза Моїм словом, тікаючи від страждань випробувань, – чи не всі вони тиняються світом? Вони подібні до осіннього листя, що тріпотить то тут, то там, не маючи місця для спочинку, а тим паче Моїх слів розради. Хоча Моя кара й рафінування не сліднують за ними, чи ж вони не жебраки, що тиняються з місця на місце, блукаючи вулицями за межами Царства Небесного? Чи дійсно світ – твоє місце спочинку? Чи дійсно ти можеш, уникаючи Моєї кари, добитися від світу хоч найменшої усмішки задоволення? Чи справді ти можеш своєю минущою втіхою приховати порожнечу у своєму серці, порожнечу, яку неможливо утаїти? Може, ти й здатен обдурити всіх у своїй сім'ї, але ти ніколи не зможеш обдурити Мене. Через те, що твоя віра надто мізерна, ти досі, до цього дня, безсилий знайти хоч якісь із принад, що їх може запропонувати життя. Я закликаю тебе: краще щиро витратити половину твого життя заради Мене, ніж провести все твоє життя в посередності та марних клопотах задля плоті, терплячи всі ті страждання, які людині ледь можна витримати. Для чого це – так дорожити собою й утікати від Моєї кари? Для чого це – ховатися від Моєї миттєвої кари лише для того, щоб пожинати вічність сорому, вічність кари? Насправді Я нікого не схиляю під Свою волю. Якщо хтось справді бажає підкоритись усім Моїм планам, Я не ставився б до нього погано. Але Я вимагаю, щоб усі люди вірили в Мене так само, як Йов вірив у Мене, Єгову. Якщо ваша віра більша за віру Хоми, то ваша віра отримає Мою похвалу, у вашій відданості ви знайдете Моє блаженство, і ви неодмінно знайдете Мою славу у своїх днях. Однак люди, що вірять у світ і вірять у диявола, скам'яніли своїми серцями, так само як і юрби міста Содом, з принесеними вітром піщинками в очах і жертвами диявола в ротах, і їхніми затьмареними розумами вже давно заволодів лихий, що узурпував світ. Їхні думки майже повністю потрапили в полон диявола давніх часів. І тому віра людства пішла

по вітру, і люди не в змозі навіть помітити Мою роботу. Усе, що вони можуть, – це слабо спробувати побіжно поставитися до Моєї роботи або приблизно її аналізувати, тому що ними вже давно заволоділа отрута сатани.

Я завоюю людство, тому що люди були створені Мною, ба більше – втішались усіма щедрими об'єктами Мого творіння. Але люди також відкинули Мене; Мене немає в їхніх серцях, і вони сприймають Мене як тягар для свого існування, аж до того, що, справді узрівши Мене, вони все одно відкидають Мене та ламають собі голову, вигадуючи всякі способи перемогти Мене. Люди не дозволяють Мені ставитися до них серйозно або висувати до них суворі вимоги, і так само вони не дозволяють Мені судити або карати їхню неправедність. Вони цим і близько не цікавляться – їх це дратує. І тому Моя робота полягає в тому, щоб узяти людство, яке їсть, п'є й насолоджується Мною, але не знає Мене, і розбити його. Я обеззброю людство, а потім, узявши Своїх янголів, узявши Свою славу, Я повернуся до місця Свого перебування. Бо дії людей уже давно розбили Моє серце та розкололи Мою роботу на друзки. Я маю намір повернути Собі славу, яку забрав лихий, перш ніж Я щасливо піду геть, давши людям і надалі жити своїми життями, продовжувати «жити й працювати в мирі та задоволенні», продовжувати «обробляти власні поля», і Я більше не втручатимусь у їхні життя. Але зараз Я маю намір повністю повернути Собі Свою славу з рук лихого, забрати всю славу, яку Я вчинив у людині під час створення світу. Ніколи більше Я не подарую її людському роду на землі. Адже люди не тільки не змогли зберегти Мою славу, а й обміняли її на образ сатани. Люди не цінують Мого приходу, і так само вони не цінують день Моєї слави. Вони не раді отримати Мою кару, тим паче вони не хочуть повернути Мені Мою славу, і так само вони не хочуть відкинути отруту лихого. Людство продовжує так само по-старому Мене обманювати, люди досі так само по-старому зображають веселі посмішки та щасливі обличчя. Вони не підозрюють про глибини мороку, який опуститься на людство після того, як Моя слава покине їх. Зокрема, вони не розуміють, що коли Мій день настане для всього людства, їм буде навіть важче, ніж людям за часів Ноя, бо вони не знають, яким темним став Ізраїль, коли Моя слава пішла з нього, адже людина забуває на світанку, як тяжко було пережити непроглядну ніч. Коли сонце знову сховається й темрява опуститься на людей, вони знову плакатимуть і скреготітимуть зубами в темряві. Чи ви забули, як тяжко було ізраїльтянам витримати ті дні страждань, коли Моя слава пішла з Ізраїлю? Настав час, коли ви бачите Мою славу, і це також час, коли ви розділяєте день Моєї слави. Люди плакатимуть серед темряви, коли Моя слава покине брудну землю. Настав день слави, коли Я виконую Свою роботу, і це день, коли Я звільняю людство від страждань, бо Я не розділю з ним часи мук і нещастя. Я хочу лише повністю завоювати людство та повністю розбити лихих у людстві.

Що ти знаєш про віру?

У людині існує лише невизначене слово «віра», але людина не знає, що саме становить віру й тим паче чому людина має віру. Людина розуміє замало, і сама вона занадто недосконала; її віра в Мене лише бездумна й неуцька. Хоча люди й не знають, що таке віра й чому вони в Мене вірять, але продовжують одержимо в Мене вірити. Те, чого Я прошу від людини, – це не лише, щоб вона одержимо зверталася до Мене таким чином або вірила в Мене сумбурно, адже Моя робота – для того, щоб людина змогла побачити Мене й пізнати Мене, а не для того, щоб людина була вражена й подивилася на Мене по-новому. Колись Я являв багато знамень і чудес та творив багато див, і ізраїльтяни того часу вельми Мною захоплювалися та вельми шанували Мою виняткову здатність зцілювати немічних і виганяти бісів. У той час юдеї вважали Мої сили зцілення майстерними, надзвичайними – і через Мої численні діла вони всі переді Мною благоговіли та вельми захоплювались усіма Моїми силами. Тож усі, хто бачив, як Я творив дива, слідували за Мною по п'ятах, так що тисячі оточували Мене, щоб подивитися, як Я зцілював немічних. Я являв стільки знамень і чудес, але люди на Мене дивилися лише як на майстерного лікаря; так само Я промовляв і багато повчальних слів до людей того часу, але вони на Мене дивилися лише як на вчителя, кращого за Своїх учнів. Навіть сьогодні, після того як люди побачили історичні свідчення про Мою роботу, їхнє тлумачення й досі таке, що Я великий лікар, який зцілює немічних, і вчитель для неуків, і вони визначили Мене як милосердного Господа Ісуса Христа. Ті, хто тлумачить писання, можливо, перевершили Мої навички зцілення чи, може, навіть є учнями, які вже перевершили свого вчителя, але такі славетні люди, чії імена відомі по всьому світу, вважають Мене лише за лікаря, ніби Я такий нікчемний. Мої діла численніші від піщинок на берегах, і Моя мудрість більша за мудрість усіх синів Соломонових, але люди вважають Мене лише за незначного лікаря та невідомого вчителя людей. Так багато вірять у Мене тільки для того, щоб Я їх зцілив. Так багато вірять у Мене тільки для того, щоб Я Своїми силами вигнав із їхніх тіл нечистих духів, і так багато вірять у Мене, просто щоб отримати від Мене мир і радість. Так багато вірять у Мене тільки для того, щоб вимагати від Мене більших матеріальних багатств. Так багато вірять у Мене лише для того, щоб провести це життя в мирі та бути живими-здоровими в прийдешньому світі. Так багато вірять у Мене, щоб уникнути пекельних страждань і отримати небесні благословення. Так багато вірять у Мене тільки задля тимчасової розради, та не прагнуть нічого здобути в прийдешньому світі. Коли Я обрушив на людей Свою лють і забрав у них усю радість і мир, що вони колись мали, люди почали сумніватися. Коли Я дав людям пекельні страждання й забрав назад небесні благословення, сором людини обернувся на злість. Коли люди просили Мене зцілити їх, Я на них не зважав і відчував до них огиду; люди пішли від Мене, щоб

натомість шукати шлях лихого знахарства та чаклунства. Коли Я забрав усе, чого люди від Мене раніше вимагали, усі вони зникли без сліду. Тож Я кажу, що люди в Мене вірять, бо Я даю забагато благодаті, і можна аж надто багато здобути. Юдеї в Мене вірили за Мою благодать і слідували за Мною, куди б Я не йшов. Ці неукі з обмеженим знанням і досвідом прагнули тільки споглядати знамення й чудеса, які Я являв. Вони вважали Мене за голову дому юдеїв, здатного творити найбільші дива. Тож коли Я виганяв бісів із людей, поміж них про це було багато розмов: люди казали, що Я був Ілля, що Я був Мойсей, що Я був найдавніший з усіх пророків, що Я був найвеличніший з усіх лікарів. Окрім того, що сказав Я Сам, – що Я дорога, і істина, і життя, – ніхто не міг знати ні Моєї природи, ні того, хто Я такий. Окрім того, що сказав Я Сам, – що небо є місце, де живе Мій Отець, – ніхто не знав, що Я Син Божий і також Сам Бог. Окрім того, що сказав Я Сам, – що Я принесу всьому людству спокуту та викуплю людство, – ніхто не знав, що Я Викупитель людського роду, і люди знали Мене лише як доброзичливу та милосердну людину. І крім того, що Я Сам міг пояснити все, чим Я є, ніхто не знав Мене й ніхто не вірив, що Я Син живого Бога. Такою є людська віра в Мене, і так вони намагаються Мене обдурити. Як могли б вони свідчити про Мене, коли в них такі погляди на Мене?

Люди вірять у Мене, та нездатні свідчити про Мене, і вони не можуть засвідчити про Мене, поки Я Себе не виявлю. Люди бачать тільки те, що Я перевершую всіх істот і святих людей, і бачать, що люди не можуть зробити працю, яку роблю Я. Тож усі, хто споглядає Мої славні діла, від юдеїв до людей сьогодення, були сповнені не більше ніж цікавістю щодо Мене, і вуста жодної істоти не могли про Мене свідчити. Тільки Мій Отець про мене засвідчив і проклав для мене шлях поміж усіх істот; якби Він цього не зробив, то як би Я не працював, люди ніколи б не дізналися, що Я Господь усього творіння, бо людина вміє тільки брати в Мене та вірить у Мене не внаслідок Моєї роботи. Людина Мене знає, лише оскільки Я невинний і не маю ні дрібки гріха, оскільки можу пояснити численні таємниці, оскільки Я понад юрбою чи оскільки люди від Мене багато набули, та мало хто вірить, що Я Господь усього творіння. Ось чому Я кажу, що людина не знає, чому в Мене вірить; вона не знає ні мети, ні значення віри в Мене. Реальність людей недосконала, так що вони ледь гідні свідчити про Мене. У вас замало справжньої віри, і ви замало здобули, тож у вас замало свідчень. Ба більше, ви замало розумієте й вам забагато не вистачає, так що ви майже не гідні свідчити про Мої діла. Ваша рішучість і справді чимала, та чи ви певні, що зможете успішно засвідчити про сутність Бога? Тим, що ви бачили й відчували, ви перевершуєте святих і пророків усіх епох, та чи ви здатні дати свідчення, більше за слова цих святих і пророків минулих часів? Те, що Я вам зараз дарую, перевершує Мойсея й затьмарює Давида, тож Я так само прошу, щоб ваше свідчення перевершувало Мойсея, а ваші слова були більші за Давида. Я даю вам стократно – тож Я так само прошу вас відплатити Мені тією самою монетою. Ви мусите знати, що Я – Єдиний,

хто дарує людству життя, і ви – ті, хто отримує від Мене життя та мусить про Мене свідчити. Це ваш обов'язок, який Я вам посилаю та який ви мусите для Мене виконувати. Я дарував Вам усю Свою славу, Я дарував вам життя, якого так і не отримав обраний Богом народ – ізраїльтяни. Справедливо було б, якби ви свідчили про Мене, і присвячували Мені свою юність, і покладали своє життя. Кому б Я не дарував Свою славу, той стане Моїм свідком і віддасть за Мене життя. Так Я давно визначив наперед. Ваше щастя, що Я дарую вам Свою славу, і ваш обов'язок – свідчити про Мою славу. Якби ви в Мене вірили тільки заради набуття благословень, то Моя робота мала б небагато значення, і ви б не виконували свій обов'язок. Ізраїльтяни побачили тільки Моє милосердя, любов і велич, і юдеї узріли тільки Моє терпіння та спокуту. Вони побачили дуже, дуже мало роботи Мого Духу – настільки, що розуміли хіба одну десятитисячну від того, що бачили й чули ви. Тим, що ви бачили, ви перевершуєте навіть їхніх первосвящеників. Істини, які ви розумієте сьогодні, перевершують їхні; те, що ви бачили сьогодні, перевершує бачене в період Закону, та й у період Благодаті; і те, що ви відчували, перевершує навіть Мойсея й Іллію. Адже ізраїльтяни розуміли тільки закон Єгови, і бачили вони тільки спину Єгови; юдеї розуміли тільки спокуту Ісуса, отримали тільки благодать, даровану Ісусом, і бачили тільки образ Ісуса в домі юдеїв. А ви сьогодні бачите славу Єгови, спокуту Ісуса та всі Мої сьогоднішні діла. Так само ви чули слова Мого Духа, оцінили Мою мудрість, пізнали Моє чудо та довідалися про Мій характер. Також Я розповів вам усе про Свій план управління. Ви бачили не просто люблячого та милосердного Бога, а Бога, повного праведності. Ви бачили Мою дивовижну роботу та дізналися, що Я сповнений величі та гніву. Більше того, ви знаєте, що колись Я обрушив Свою шалену лютість на дім Ізраїлів і що сьогодні вона впала на вас. Ви розумієте більше Моїх небесних таємниць, ніж Ісая й Іван; ви знаєте про Мою красу й поважність більше, ніж усі святі минулих епох. Те, що ви отримали, – то не просто Моя істина, Моя дорога й Моє життя, а видіння й одкровення більше, ніж Іванове. Ви розумієте набагато більше таємниць, а ще узріли Моє істинне обличчя; ви прийняли більше Мого суду та знаєте більше про Мій праведний характер. Тож хоча ви народилися в останні дні, ваше розуміння – від попереднього й минулого, і ви також відчули на собі сьогоднішнє, і все це зробив Я Сам. Я прошу від вас не надміру, бо Я вам дав так багато, і ви багато в Мені побачили. Отже, Я прошу вас свідчити про Мене святим минулих епох, і це єдине бажання Мого серця.

Моїм першим свідком став Мій Отець, але Я бажаю здобути більшу славу та хочу, щоб слова свідчення виходили з вуст творінь, – тож Я все Своє віддаю вам, щоб ви виконували свій обов'язок, несучи Мою роботу поміж людьми до кінця. Ви маєте розуміти, чому ви в Мене вірите; якщо ви хочете в Мене тільки вчитися чи лікуватися, або стати одним із Моїх святих на небесах, то в тому, що ви за Мною слідуватимете, не буде жодного сенсу. Так слідувати за Мною значило б даремно

витрачати сили; так вірити в Мене значило б просто коротати ваші дні, марнувати юність. І врешті-решт ви нічого б не отримали. Хіба то була б не даремна праця? Я давно пішов від юдеїв, і Я більше людям не лікар і не ліки. Я людям більше не в'ючна тварина, що її підганяють чи ріжуть коли заманеться; натомість Я прийшов поміж людей, щоб судити їх і карати, аби люди змогли Мене пізнати. Мусиш знати, що колись Я звершив роботу спокути; колись Я був Ісусом, але не міг навіки Ним залишитися, так само як колись Я був Єговою, та пізніше став Ісусом. Я Бог людського роду, Господь усього творіння, але Я не можу навіки залишатись Ісусом або Єговою. Я був тим, що люди вважають за лікаря, але не можна казати, що Бог – просто лікар людського роду. Тож якщо у своїй вірі в Мене ти дотримуєшся старих поглядів, то ти нічого не досягнеш. Як би ти не хвалив Мене сьогодні: «Як Бог любить людину; Він мене зцілює та дає мені благословення, радість і мир. Який добрий Бог до людини; якщо ми просто віритимемо в Нього, то нам не доведеться хвилюватися про гроші й багатства...», – Я все одно не можу переривати Свою початкову роботу. Якщо ти віриш у Мене сьогодні, то отримаєш тільки Мою славу та будеш вартим свідчити про Мене, а решта буде другорядною. Це ти мусиш знати чітко.

Тож чи справді ти знаєш, чому в Мене віриш? Чи справді ти знаєш мету і значення Моєї роботи? Чи справді ти знаєш свій обов'язок? Чи справді ти знаєш Моє свідчення? Якщо ти просто віриш у Мене, але в тобі немає жодного знаку Моєї слави чи свідчення, то Я тебе давно вигнав. А всезнайки – ті навіть більші скалки в Моєму оці, і в Моєму домі вони не більше ніж перешкоди на Моєму шляху, вони кукіль, що буде повністю відвіяний у Моїй роботі, вони ні до чого не придатні, вони нічого не варті, і Я давно вже ними гідую. Часто Мій гнів випадає всім позбавленим свідчення, і ніколи Мій бич їх не полишає. Я давно вже віддав їх у руки лихого; вони позбавлені Моїх благословень. Коли настане день, їхня кара буде навіть тяжчою, ніж у безглуздох жінок. Сьогодні Я роблю тільки ту працю, яку Я зобов'язаний робити; Я зв'яжу всю пшеницю в снопи разом із тим куколем. Така Моя робота сьогодні. Весь той кукіль буде відвіяно в час Мого віяння, і тоді зерна пшениці будуть зібрані в комору, а той відвіяний кукіль буде вкинуто у вогонь, щоб він згорів на попіл. Зараз Моя робота полягає лише в тому, щоб пов'язати всіх людей у снопи; себто повністю їх завоювати. Тоді Я почну віяння, щоб відкрити кінець усіх людей. Тож ти повинен знати, як ти мусиш вдовольняти Мене зараз і як ти повинен ступити на правильний шлях у своїй вірі в Мене. Те, чого Я бажаю, – це твоя вірність і послух зараз, твоя любов і свідчення зараз. Навіть якщо ти наразі не знаєш, що таке свідчення чи що таке любов, ти мусиш принести Мені всього себе та віддати Мені свої єдині скарби: свою вірність і послух. Ти мусиш знати, що свідчення про Мою перемогу над сатаною лежить у вірності й послуху людини, так само як і свідчення про Моє повне завоювання людини. Обов'язок твоєї віри в Мене – свідчити про Мене, бути вірним Мені й нікому більше та бути слухняним до кінця. Перш ніж Я почну наступний етап Своєї роботи, як ти про Мене свідчитимеш? Як

ти будеш Мені вірним і слухняним? Чи ти присвятиш усю свою вірність своєму призначенню, а чи ти просто здасися? Що б ти вибрав: підкоритись усім Моїм планам (навіть якщо в них буде нещастя чи смерть) або втекти на півдорозі, щоб уникнути Моєї кари? Я тебе караю, щоб ти про Мене свідчив, щоб був вірний Мені і слухняний. Більше того, теперішня кара призначена розгорнути наступний етап Моєї роботи та дати їй просуватися без завад. Тож закликаю тебе бути мудрим і не ставитися ні до свого життя, ні до значення твого буття як до піску, нічого не вартого. Чи ти можеш точно знати, якою буде Моя прийдешня робота? Чи ти знаєш, як Я працюватиму в прийдешні дні та як розгортатиметься Моя робота? Ти мусиш знати значення того, як ти відчував на собі Мою роботу, більше того – значення твоєї віри в Мене. Я стільки зробив; як би Я міг здатися на півдорозі так, як ти уявляєш? Я зробив таку обширну роботу; як би Я міг її знищити? Справді, Я прийшов покласти цьому періоду край. Це так, але, більше того, ти мусиш знати, що Я почну новий період, почну нову роботу і, найголовніше, поширюватиму Євангеліє Царства. Тож ти мусиш знати, що теперішня робота призначена лише почати період і закласти фундамент для того, щоб поширювати Євангеліє в прийдешні часи та покласти в майбутньому край цьому періоду. Моя робота не така проста, як ти думаєш, і не така нікудишня чи безглузда, як ти можеш вважати. Тому маю все одно сказати тобі: ти повинен віддати своє життя Моїй роботі, і, більше того, ти повинен присвятити себе Моїй славі. Довго Я прагнув, щоб ти про Мене свідчив, і ще довше Я прагнув, щоб ти поширював Моє Євангеліє. Ти повинен розуміти, що в Моєму серці.

Коли опале листя повернеться до свого коріння, ти пошкодуєш про все зло, що вчинив

Ви всі бачили на власні очі роботу, яку Я здійснив серед вас, ви самі слухали слова, які Я говорив, і ви всі знали Моє ставлення до вас. А значить, ви маєте знати, чому Я здійснюю у вас цю роботу. Я кажу вам з усією щирістю: ви не що інше, як інструменти Моєї роботи завоювання в останні дні, знаряддя для поширення Моєї роботи серед язичницьких народів. Я говорю через вашу нечестивість, скверну, опір і бунтарство, щоб краще розповсюдити Мою роботу та поширити Моє ім'я серед язичницьких народів, тобто поширити його серед усіх народів поза межами Ізраїлю. Це для того, щоб Моє ім'я, Мої вчинки та Мій голос розповсюдилися серед язичницьких народів, і щоб таким чином усі ці народи, які не є частиною Ізраїлю, були би Мною завойовані і могли би поклонятися Мені, стаючи Моїми святими землями поза межами Ізраїлю та Єгипту. Поширення Моєї роботи – це, по суті, поширення Моєї роботи завоювання та розширення Моєї святої землі; це поширення Мого стійкого положення на землі. Вам має бути ясно, що ви всього

лише сотворені істоти серед язичницьких народів, які Я підкорюю. Спочатку ви не мали ані статусу, ані якоїсь цінності, що робила би вас придатними до використання, і з вас не було жодної користі. Тільки тому, що Я підняв гробаків із купи гною, щоб стали вони зразками Мого завоювання всієї землі, єдиним «довідковим матеріалом» Мого завоювання всієї землі, вам пощастило увійти зі Мною в контакт та зібратися зі Мною зараз. Саме через ваш низький статус Я обрав вас бути прикладами і зразками Моєї роботи завоювання. Тільки з цієї причини Я працюю і говорю поміж вами, живу і перебуваю з вами. Вам слід знати, що тільки заради Мого управління та через Мою крайню огиду до гробаків у купі гною Я промовляю зараз серед вас – дійшло вже до того, що Я в люті. Моя робота серед вас зовсім не схожа на таку ж саму роботу Єгови в Ізраїлі й, зокрема, вона не схожа на роботу, яку виконував Ісус в Іудеї. Я говорю та працюю з великою терпимістю, а тих виродженців Я підкорюю за допомогою гніву та суду. Це не має нічого спільного з тим, як Єгова вів Своїх людей в Ізраїлі. Його робота в Ізраїлі полягала в тому, щоб дарувати їжу та живу воду, і Він був сповнений співчуття й любові до Своїх людей, коли забезпечував їх. Сьогоднішня робота здійснюється серед проклятого народу, який не був обраним. Немає ні рясної їжі, ні живої води, що вгамовує спрагу. Більше того, немає й постачання достатніх матеріальних благ; зате в надлишку є суд, прокляття та кара. Ці гробаки, що живуть у купі гною, абсолютно не гідні здобути гори, повні овець і худоби, велике багатство та найпрекрасніших дітей на землі – таких, як Я дарував Ізраїлю. Сучасний Ізраїль приносить у жертву на вівтар худобу та овець, вироби із золота й срібла, якими Я постачаю його народ у розмірі, що перевищує десятину, яку вимагає Єгова за законом, і тому Я дав йому ще більше – більше ніж у сто разів від того, що мав отримати Ізраїль по закону. Те, чим Я живлю Ізраїль, перевершує все, що здобув Авраам і що здобув Ісаак. Я розплоджу та примножу плем'я Ізраїлю й зроблю так, щоб Мій народ ізраїльський поширився по всій землі. Ті, кого Я благословляю та про кого дбаю, – це, як і раніше, обрані люди Ізраїлю, тобто люди, які присвячують Мені все та які все від Мене здобули. Оскільки вони не забувають Мене, вони приносять в жертву своїх новонароджених телят і ягнят на Мій священний вівтар і пропонують Мені все, що вони мають, аж до того, що навіть пропонують своїх новонароджених первістків-синів в передчутті Мого повернення. А що ж ви? Ви пробуджуєте Мій гнів, висуваєте до Мене вимоги, крадете жертвоприношення тих, хто приносить їх Мені, і не знаєте, що ви ображаєте Мене. Ось чому все, що вам дістанеться, це ридання та кара у темряві. Ви багато разів викликали Мій гнів, і Я навалю спрямовував Свій палючий вогонь, так що багатьох людей спіткав трагічний кінець і щасливі домівки стали занедбаними могилами. Усе, що в Мене є для цих гробаків, – це нескінченний гнів, і Я не маю наміру їх благословляти. Лише заради Своєї роботи Я зробив виключення та підняв вас, і терпів велике приниження, і працював серед вас. Якби не воля Мого Отця, хіба міг би Я жити в одному будинку з гробакими, що

звиваються в купі гною? Я відчуваю неймовірну відразу до всіх ваших вчинків і слів, однак, як би там не було, ваша скверна та непокоря викликають у Мене певний «інтерес», і це породило велике зібрання Моїх слів. Інакше Я б нізащо не залишився серед вас так надовго. Тому вам слід знати, що Моє ставлення до вас – це лише співчуття та жалість; Я не маю до вас і краплі любові. Що в Мене є для вас – то це усього лише терпимість, бо Я роблю це тільки заради Своєї роботи. І ви побачили Мої вчинки лише тому, що в якості «сировини» Я обрав скверну та непокору, інакше Я б нізащо не явив Свої діяння цим гробакам. Я здійснюю у вас Свою роботу з неохотою, що не має нічого спільного з тією готовністю та бажанням, з якими Я здійснював Свою роботу в Ізраїлі. Я стримую гнів, змушуючи Себе говорити серед вас. Не було б це заради Моєї великої роботи, хіба зміг би Я витримати постійне видовище цих гробаків? Не було б це заради Мого імені, Я б уже давно піднісся до найвищих висот і спопелив цих гробаків ущент разом із їхньою купою гною! Не було б це заради Моєї слави, хіба б дозволив Я цим злим бісам відкрито протистояти Мені, хитаючи своїми головами перед Моїми очима? Не було б це заради бажання виконати Мою роботу безперешкодно, без найменших перепон, хіба б дозволив Я цим подібним до гробаків людям безпідставно ображати Мене? Якби сотня людей у селі в Ізраїлі повстала, щоб чинити Мені спротив подібним чином, то навіть якби вони принесли Мені пожертву, Я знищив би їх і загнав у розщелини землі, щоб назавжди запобігти повстанню людей в інших містах. Я – всепоглинаючий вогонь, і Я не терплю образи. Оскільки всі люди створені Мною, то що б Я не говорив і не робив, вони повинні коритися й не можуть бунтувати. Люди не мають права втручатися в Мою роботу й тим більше вони неправомірні аналізувати, що в Моїй роботі та в Моїх словах правильно, а що – ні. Я – Господь творіння, і створені істоти мають досягати всього, що Я вимагаю, із серцем, сповненим пошани до Мене. Вони не повинні намагатися домовитися зі Мною, а особливо – противитися Мені. Своєю владою Я правлю Своїм народом, і всі ті, хто є частиною Мого творіння, повинні підкорятися Моїй владі. Хоча сьогодні ви зарозумілі та зухвалі переді Мною, хоча ви не слухаєтеся слів, яким Я навчаю вас, і не знаєте страху, Я лише зустрічаю ваше бунтарство з терпимістю; Я не втрачу Свого самовладання, і Моя робота не зазнає впливу через те, що крихітні, жалюгідні хробаки розворушили бруд у купі гною. Я мирюся з продовженням існування всього, що Я ненавиджу, і всього суцього, до чого Я відчуваю відразу, заради волі Отця Мого, і миритимуся, доки не скажу всі Свої слова, доки не настане Моя остання мить. Не хвилюйтеся! Я не можу опуститися до рівня безіменного хробака, і Я не мірятимуся з тобою рівнем навичок. Я гидую тобою, але Я в змозі витерпіти. Ти не коришся Мені, але ти не зможеш уникнути того дня, коли Я покараю тебе, як було обіцяно Мені Моїм Отцем. Чи може сотворений хробак зрівнятися з Господом творіння? Восени опале листя повертається до свого коріння; ти повернешся до дому свого «батька», а Я

повернуся до Свого Батька. Зі Мною буде Його ніжна любов, а тебе супроводжуватиме утоптування твого батька. Я матиму славу Мого Батька, а ти матимеш ганьбу свого. Я застосую кару, яку Я довго стримував, щоб вона супроводжувала тебе, і ти приймеш Мою кару своєю поганою плоттю, розбещуваною десятки тисяч років. Робота Моїх слів у тобі, що супроводжувалась терпимістю, буде завершена, і ти почнеш виконувати роль потерпання від Моїх слів. Я буду трудитися в Ізраїлі та неймовірно радіти; ти ж ридатимеш і скреготатимеш зубами, існуючи та помираючи в багні. Я знову набуду Свого первісного вигляду і більше не перебуватиму з тобою в скверні, а ти знову набудеш своєї первісної огидності та продовжиш копирсатися в купі гною. Коли завершиться Моя робота і Мої слова, для Мене це стане днем радості. Коли з твоїм опором і бунтарством буде покінчено, це стане для тебе днем плачу. Я не співчуватиму тобі, і ти більше ніколи Мене не побачиш. Я більше не вступатиму з тобою в діалог, і ти більше ніколи Мене не зустрінеш. Я буду ненавидіти твоє бунтарство, а тобі не вистачатиме Моєї краси. Я вражу тебе, а ти тужитимеш за Мною. Я радо піду від тебе, а ти будеш знати свій борг переді Мною. Я ніколи більше тебе не побачу, але ти завжди надіятимешся на Мене. Я зненавиджу тебе, тому що ти зараз чиниш Мені опір, а тобі буде не вистачати Мене, тому що Я зараз тебе караю. Я не бажатиму жити поряд із тобою, ти ж будеш гірко тужити за цим і плакати довіку, бо шкодуватимеш про все, що ти Мені зробив. Ти відчуватимеш докори сумління через своє бунтарство та непокору, ти навіть ляжеш на землю долілиць у каятті та впадеш переді Мною і будеш присягатися, що ніколи більше не проявиш переді Мною непослуху. Однак ти тільки любитимеш Мене у своєму серці, але ніколи не зможеш почути Мій голос. Я змушу тебе соромитися самого себе.

Зараз Я дивлюся на твою поблажливу плоть, готову підлабузнюватися до Мене, і в Мене є для тебе тільки невеличке застереження, хоча Я не буду «виносити» тобі покарання. Тобі слід дізнатися, яку роль ти виконуєш у Моїй роботі, і тоді Я буду задоволений. У інших же питаннях, якщо ти чиниш Мені опір, чи витрачаєш Мої гроші, чи їси призначені Мені, Єгові, пожертви, чи якщо ви, гробаки кусаєте один одного, або якщо ви, собакоподібні істоти, конфліктуєте чи ображаєте один одного, – все це Мене не стосується. Ви мусите тільки знати, що ви за істоти, і Я буду задоволений. Окрім усього цього, якщо ви хочете підняти зброю один проти одного чи битися один із одним на словах – нехай; Я не маю бажання втручатися в подібні речі, і Я не беру ніякої участі в людських справах. Не те щоб Я був байдужим до ваших конфліктів; Я просто не один із вас, і тому Я не беру участі в тому, що відбувається між вами. Сам Я не сотворений і не належу до цього світу, тож Я відчуваю огиду до метушливого життя людей та їхніх безладних, недобропристойних стосунків. А особливо Я ненавиджу галасливі натовпи. Водночас Мені добре відомі ті нечистоти, які є у серці кожної сотвореної істоти, і до того, як Я вас створив, Я вже знав про ту нечестивість, яка існувала глибоко в

людському серці, і Я знав про весь обман і лукавство в людському серці. Таким чином, навіть якщо людські несправедливі вчинки не залишають жодних слідів, Я все одно знаю, що несправедливість, яка таїться у ваших серцях, перевершує багатство всього, що Я створив. Кожен із вас видерся на вершину натовпу; ви піднялися, щоб стати родоначальниками народних мас. Ви надзвичайно свавільні та бігаєте серед усіх тих гробаків, шукаючи зручного місця і намагаючись пожертви тих гробаків, що менші за вас. У своєму серці ви злостиві та ниці, перевершуючи в цьому навіть тих примар, що осіли на морському дні. Ви живете на дні гнойовища, розбурхуючи гробаків згори донизу, щоб вони не мали спокою, певний час борючись один із одним, а потім вгамовуючись. Ви не знаєте свого місця, але при цьому боретеся один із одним у гнойовищі. Що може дати вам така боротьба? Якби ви дійсно благоговіли переді Мною у своїх серцях, хіба могли б ви боротися один із одним за Моєю спиною? Яким би високим не було ваше становище, хіба ти все одно не залишаєшся смердючим малим гробаком у гнойовищі? Чи зможеш ти відростити крила та стати голубом у небі? Ви смердючі малі гробаки, що крадуть пожертви з Мого, Єгови, віттаря; чинячи так, чи можете ви врятувати свою зіпсовану, занапащену репутацію та стати обраним народом Ізраїлю? Ви безсоромні негідники! Ті пожертви на віттарі були принесені Мені людьми як вияв добродетелі від тих, хто переді Мною благоговіє. Вони для Мого контролю й Мого використання, тож як ти можеш красти у Мене тих горлиць, яких принесли Мені люди? Невже не боїшся ти стати Юдою? Невже не боїшся ти, що твоя земля перетвориться на криваве поле? Ти безсоромний! Невже ти думаєш, що ті горлиці, принесені людьми, призначені для того, аби набити твоє гробаче черево? Я дарував тобі те, що Я радий і готовий тобі дати; те, чого Я тобі не дав, знаходиться в Моєму розпорядженні. Ти не можеш просто красти призначені Мені пожертви. Я, Єгова, є тим, хто виконує роботу, – Господом творіння, – і люди приносять свої пожертви заради Мене. Невже ти думаєш, що це винагорода за всю твою метушню? Ти воістину безсоромний! Заради кого ти метушишся? Хіба не заради себе? Чому ти крадеш принесені Мені пожертви? Чому ти крадеш гроші з Мого гаманця? Хіба ти не син Юди Іскаріота? Пожертви, принесені Мені, Єгові, призначені священикам. Хіба ти священик? Ти смієш самовдоволено їсти принесені Мені пожертви і навіть викладаєш їх на стіл; ти нічого не вартий! Ти нікчемний негідник! Мій вогонь, вогонь Єгови, спопелить тебе!

Ніхто з плоті не може втекти від дня гніву

Сьогодні Я вас так застерігаю задля вашого власного виживання, щоб Моя робота просувалася без перешкод і щоб Моя установча робота по всьому всесвіті виконувалася правильніше й досконаліше, виявляючи Мої слова, владу, велич і

суд людям усіх країн і народів. Робота, яку Я виконую поміж вас, – то початок Моєї роботи по всьому всесвіті. І хоч уже настав час останніх днів, знайте: «останні дні» – то лише назва періоду, так само як період Закону чи період Благодаті, вона вказує на період і означає весь період, а не кілька останніх років чи місяців. Та останні дні мало схожі на період Благодаті чи період Закону. Робота останніх днів виконується не в Ізраїлі, а поміж язичників; так Я завойовую перед Своїм тронем людей з усіх народів і племен поза Ізраїлем, щоб Моя слава по всесвіту наповнила світобудову та небесне склепіння. Так потрібно, щоб Я міг здобути більшу славу, аби всі створіння на землі могли передавати Мою славу кожному народу з покоління в покоління, а всі створіння в небі й на землі могли побачити всю славу, яку Я здобув на землі. Робота, виконувана в останні дні, – це робота завоювання. Це не провід для життів усіх людей на землі, а завершення вічного, тисячолітнього стражденного життя роду людського на землі. Як наслідок, робота останніх днів не може бути такою, як декілька тисяч років роботи в Ізраїлі, і не може бути такою, як робота впродовж усього лише декількох років у Юдеї, що надалі тривала два тисячоліття до другого втілення Бога. Люди останніх днів зустрічають лише друге явлення Викупителя у плоті, і вони отримують власну роботу і слова Бога. До закінчення останніх днів не пройде дві тисячі років; ті дні короткі, наче час, коли Ісус виконував роботу періоду Благодаті в Юдеї. Це тому, що останні дні – це завершення всієї епохи. Вони – закінчення і завершення Божого шеститисячолітнього плану управління, і з ними скінчиться шлях стражденного життя роду людського. Вони не приведуть усе людство в новий період і не дадуть життю роду людського продовжитися; це не мало б значення для Мого плану управління чи для існування людини. Якби людство так і далі жило, то рано чи пізно його б остаточно пожер диявол, а душі, що належать Мені, зрештою були б зруйновані його руками. Моя робота триває лише шість тисяч років, і Я обіцяв, що лихий пануватиме над усім людством теж не більше шести тисяч років. І зараз час вийшов. Я не продовжуватиму й не баритимуся більше: в останні дні Я здолаю сатану та поверну собі всю Свою славу, і Я поверну собі всі душі, що належать Мені на землі, щоб ті згорьовані душі могли втекти з моря страждання, і так завершилася б уся Моя робота на землі. Починаючи з цього дня, більше ніколи Я не стану плоттю на землі, і ніколи більше Мій всевладний Дух не працюватиме на землі. Лише одне Я зроблю на землі: наново створю рід людський, щоб він був святим, щоб був Моїм вірним містом на землі. Та знайте, що Я не знищу весь світ і Я не знищу всього людства. Я залишу лише третину, ту третину, що Мене любить і Мною вповні завойована, і Я зроблю так, щоб ця третина плодилася й розмножувалася на землі, як ізраїльтяни під законом, а для поживи їм буде численна худоба, і вівці, і всі багатства землі. Цей рід людський залишиться зі Мною назавжди, та це буде не плачевно нечистий людський рід сьогодення, а зібрання всіх тих, кого Я завоював. Таке людство не буде понівечене, стурбоване чи обложене сатаною, і це будуть

єдині люди, що існуватимуть на землі після того, як Я переможу сатану. Це людство, що сьогодні завойоване Мною та здобуло Мою обіцянку. Тож людство, завойоване в останні дні, – це також люди, які будуть помилені та здобудуть Мої нескінченні благословення. Це буде єдине свідчення про Мою перемогу над сатаною та єдиний трофей Моєї битви із сатаною. Цей воєнний трофей урятований Мною з володінь сатани та є єдиним плодом і кристалізацією Мого шеститисячолітнього плану управління. Ці люди походять з усіх народів і конфесій, з усіх місць і країн всесвіту. Вони з різних рас і говорять різними мовами, мають різні звичаї та колір шкіри, і вони розпорошені по всіх народах і конфесіях земної кулі, і є навіть у кожному куточку світу. Та зрештою вони зійдуться до купи й утворять довершений рід людський, зібрання людей, до якого не зможуть дотягнутися сили сатани. А ті з людського роду, кого Я не спас і не завоював, мовчки потонуть у глибинах морських, і їх усю вічність палитиме Мій пекучий вогонь. Я знищу це старе, украй нечисте людство так само, як понищив первородних із синів і худоби Єгипту, залишивши лише ізраїльтян, що з'їли ягнятини, спили ягнячої крові та покропили нею одвірки. Хіба люди, що Мною завойовані та з Моєї родини, – не ті самі люди, що їдять плоть Ягняти, яким є Я, і п'ють кров Ягняти, яким є Я, і були Мною викуплені та Мені вклоняються? Хіба Моя слава не завжди з такими людьми? Хіба ті, хто не куштував плоти Ягняти, яким є Я, не потонули вже мовчки в морських глибинах? Сьогодні ви Мені опираєтеся, і сьогодні Мої слова – точно як ті, що Єгова говорив синам і онукам Ізраїлевим. Та через затвердіння глибин ваших сердець наростає Мій гнів, що приносить більше страждань на вашу плоть, і тяжчий суд на ваші гріхи, і більше гніву на вашу неправедність. Кого б Я помилював у Мій день гніву, якщо сьогодні ви так зі Мною обходитеся? Чия неправедність могла б уникнути Мого карального погляду? Чиї гріхи могли б вислизнути з Моїх рук, із рук Всемогутнього? Чия непокора могла б уникнути Мого суду, суду Всемогутнього? Я, Єгова, так говорю до вас, нащадків язичницької сім'ї, і слова, які Я вам кажу, перевершують усе сказане в період Закону та період Благодаті, та ви запекліші, ніж усі люди Єгипту. Хіба через вас не накопичується Мій гнів, поки я спокійно роблю Свою роботу? Як би ви змогли втекти неушкодженими від дня Мене, Всемогутнього?

Так я працював і говорив поміж вас, стільки сил і потуг Я доклав, та коли ви слухали те, що Я вам відверто кажу? Де ви схилялися переді Мною, Всемогутнім? Чого ж ви так зі Мною обходитеся? Чому все, що ви кажете й робите, накликає Мій гнів? Чому ваші серця такі скам'янілі? Чи Я вас колись побивав? Чому ви тільки те й робите, що завдаєте Мені скорботи та тривоги? Чи ви чекаєте, поки впаде на вас день Мого гніву, гніву Єгови? Чи ви чекаєте, поки Я обрушу на вас гнів, спричинений вашим непослухом? Хіба все, що Я роблю, – не для вас? Та ви завжди зі Мною, Єговою, так обходилися: крали Мої жертви та забирали приношення з Мого олтаря додому, до вовчого лігва, щоб годувати вовчενят і їхніх вовчενят; люди

протиборствують одне з одним, зустрічаючи одне одного лютими поглядами, і мечами, і списами, жбурляючи Мої слова, Всемогутнього, у вигрібну яму, щоб вони стали брудними, як лайно. Де ваша честь? Ваша людська природа стала звірячою! Ваші серця давно скам'яніли. Хіба ви не знаєте, що час, коли прийде Мій день гніву, стане часом, коли Я судитиму зло, яке ви сьогодні чините Мені, Всемогутньому? Чи ви думаєте, що, отак Мене обманюючи, кидаючи Мої слова в багно та не дослухаючись до них, – чи ви думаєте, що, так чинячи в Мене за спиною, ви втечете від Мого гнівного погляду? Чи ви не знаєте, що вас уже побачили Мої очі, Єгови, коли ви вкрали Мої жертви та зажадали того, що належить Мені? Чи ви не знаєте, що коли ви крали Мої жертви, то чинили це перед олтарем, на якому ті жертви приносяться? Як вам могло спасти на думку, що ви настільки кмітливі, аби Мене так ошукати? Як міг би Мій гнів облишити ваші мерзенні гріхи? Як могла би Моя шалена лють оминути ваші лихі вчинки? Те зло, яке ви чините сьогодні, не відкриває вам виходу, а збільшує вашу кару на завтрашній день; воно накликає на вас кару від Мене, Всемогутнього. Як могли б ваші лихі вчинки та лихі слова уникнути Моєї кари? Як могли б ваші молитви досягнути Моїх вух? Як міг би Я відкрити вихід для вашої неправедності? Як міг би Я відпустити ваші лихі вчинки в тому, як ви кидаєте Мені виклик? Як міг би Я не відітнути вам язика, що так само отруйні, як зміїні? Ви не звертаєтеся до мене заради вашої праведності, а натомість збільшуєте Мій гнів унаслідок вашої неправедності. Як міг би Я вам пробачити? В очах Мене, Всемогутнього, ваші слова й учинки брудні. Очі Мене, Всемогутнього, бачать вашу неправедність як невблаганну кару. Як могли б Моя праведна кара та суд вас облишити? Ви таке Мені робите, завдаючи мені скорботи та гніву, – тож як міг би Я дати вам утекти з Моїх рук і ухилитися від дня, коли Я, Єгова, скараю вас і прокляну? Чи ви не знаєте, що вся ваша лиха мова та злі слова вже досягли Моїх вух? Чи ви не знаєте, що ваша неправедність уже запламувала Мій святий плащ праведності? Чи ви не знаєте, що ваша непокора вже наклікала Мій лютий гнів? Чи ви не знаєте, що через вас Я вже давно киплю гнівом і ви давно вже випробовуєте Моє терпіння? Чи ви не знаєте, що ви вже понівечили Мою плоть на шмаття? Я терпів аж досі, так що Я даю волю Своєму гніву й більше такого від вас не зноситиму. Чи ви не знаєте, що ваші лихі вчинки вже досягли Моїх очей і що Мої зойки вже досягли вух Мого Батька? Як міг би Він дозволити вам так зі Мною обходитися? Хіба якась праця, яку Я виконую у вас, – не заради вас самих? Та хто з-поміж вас став більше любити Мою працю, Єгови? Чи міг би Я зрадити волю Мого Батька, бо Я слабкий і витерпів муку? Чи ви не розумієте Мого серця? Я говорю до вас, як говорив Єгова; хіба Я стільки вам не присвятив? Навіть хоча Я готовий узяти на себе все це страждання заради праці Мого Батька, як могли б ви бути звільнені від кари, яку Я вам посилаю внаслідок мого страждання? Хіба вам не було втіхою так багато від Мене? Сьогодні Мій Батько послав Мене в дар вам; чи ви не знаєте, що втішаєтеся набагато більшим, ніж Мої щедрі слова? Чи ви не знаєте, що Моє

життя було виміняне на ваше життя й на те, чим ви втішаєтеся? Чи ви не знаєте, що Мій Батько скористався Моїм життям для битви із сатаною та що Він також дарував вам Моє життя, так що ви отримали стократно та змогли уникнути стількох спокус? Чи ви не знаєте, що тільки завдяки Моїй праці ви були звільнені від багатьох спокус і від багатьох вогнених кар? Чи ви не знаєте, що тільки через Мене Мій Батько аж досі дозволяє вам втішатися? Як могли б ви сьогодні залишатися такими скам'янілими й неподатливими – так, наче серця ваші стали помозолені? Як те зло, що ви чините сьогодні, могло б уникнути дня гніву, що прийде за тим, як Я покину землю? Як міг би Я дати цим настільки скам'янілим і неподатливим уникнути гніву Єгови?

Озирніться на минуле: коли Мій погляд був лютим, а Мій голос суворим до вас? Коли Я докоряв вам за дрібниці? Коли Я вас ганив без причини? Коли Я вас ганив у лице? Хіба не заради Моєї праці Я звертаюся до Мого Батька, щоб Він стеріг вас від усякої спокуси? Чого ж ви так зі Мною обходитесь? Хіба Я коли-небудь використовував Свою владу, щоб побити вашу плоть? Чого ж ви Мені так відплачуєте? Після постійної зміни своїх поглядів щодо Мене ви ні холодні, ні гарячі, а тоді ви намагаєтеся до Мене підлещуватися та приховувати щось від Мене, і ваші роти повні слини неправедних. Чи ви думаєте, що ваші язики можуть ошукати Мій Дух? Чи ви думаєте, що ваші язики можуть уникнути Мого гніву? Чи ви думаєте, що ваші язики можуть судити Мої справи, Єгови, як забажають? Хіба Я Бог, якого судить людина? Хіба міг би Я дозволити дрібному хробаку так Мене богозневажати? Як міг би Я дати таким синам непокори місце поміж Моїх вічних благословень? Ваші слова та вчинки давно вас викрили й осудили. Коли Я простягнув небеса та створив усе суще, Я не дозволив жодній істоті взяти в тому участь, як їй хотілося, і тим паче Я не дозволив жодній речі завадити Моїй праці й Моєму управлінню, як їй бажалося. Я не терпів ні людини, ні речі; як міг би Я пощадити тих, хто до Мене жорстокий і нелюдяний? Як міг би Я пробачити тим, хто бунтує проти Моїх слів? Як міг би Я пощадити тих, хто Мене не слухається? Хіба доля людська не в руках у Мене, Всемогутнього? Як міг би Я вважати твою неправедність і непокору святою? Як могли б твої гріхи осквернити Мою святість? Нечистота неправедних Мене не оскверняє, і приношення неправедних Мене не втішають. Якби ти був вірний Мені, Єгові, хіба міг би ти забирати собі жертви з Мого олтаря? Хіба міг би ти своїм отруйним язиком богозневажати Моє святе ім'я? Хіба міг би ти таким чином бунтувати проти Моїх слів? Хіба міг би ти обходитися з Моєю славою та святим ім'ям як з інструментом служіння сатані, лихому? Моє життя дано, щоб святі ним втішалися. Як міг би Я дати тобі грати з Моїм життям, як тобі заманеться, й використовувати його як інструмент для сутичок між вами? Як ви могли бути такими безсердечними і як вам могло настільки бракувати добра у вашому ставленні до Мене? Хіба ви не знаєте, що Я вже записав ваші лихі вчинки в цих словах життя? Як могли б ви уникнути дня гніву, коли я караю Єгипет? Як міг

би Я дати вам знову і знову так виступати проти Мене й кидати Мені виклик? Я кажу вам прямо: коли настане день, ваша кара буде ще нестерпнішою, ніж та, що впала на Єгипет! Як ви можете уникнути Мого дня гніву? Поправді кажу вам: Моє терпіння було готове до ваших лихих вчинків та існує задля вашої кари в той день. Хіба ви не ті, хто зазнає гнівного суду, коли терпіння Моє дійде кінця? Хіба все не в руках у Мене, Всемогутнього? Як міг би Я дозволити вам так не слухатися Мене під небесами? Ваші життя будуть дуже тяжкі, бо ви зустріли Месію, про якого було сказано, що Він прийде, та який так і не прийшов. Хіба ви не Його вороги? Ісус був вам другом, та ви вороги Месії. Хіба ви не знаєте, що хоч ви й друзі Ісуса, та ваші лихі вчинки заповнили посуд мерзотних? Хоча ви дуже близькі до Єгови, хіба ви не знаєте, що ваші лихі слова досягнули вух Єгови та накликали Його гнів? Як міг би Він бути близьким до тебе та як міг би Він не спалити той твій посуд, повний лихих вчинків? Як міг би Він не бути твоїм ворогом?

Спаситель уже повернувся на «білій хмарі»

Кілька тисячоліть люди прагнули можливості стати свідками пришествя Спасителя. Люди прагнули побачити, як Ісус Спаситель на білій хмарі Сам сходить поміж тих, хто тужив і томився за Ним тисячі років. Люди також із нетерпінням чекали, щоб Спаситель повернувся та возз'єднався з ними; тобто чекали, щоб Ісус Спаситель, розлучений із людьми протягом тисяч років, повернувся та знову звершив роботу спокути, здійснену Ним серед юдеїв, щоб Він співчував людям і любив їх, щоб простив людські гріхи та взяв їх на Себе, щоб навіть узяв на Себе всі людські переступи та визволив людей від гріха. Ось чого люди прагнуть: щоб Ісус Спаситель був такий, як раніше, – Спаситель добрий, гідний любові та поваги, який ніколи не гнівається на людей і ніколи не докоряє їм, але прощає всі людські гріхи та бере їх на себе, який навіть помре на хресті за людей, як раніше. Відколи Ісус пішов, учні, що за Ним слідували, та всі святі, що були врятовані в Його ім'я, страшенно тужили за Ним і чекали Його. Усі, кого спасла благодать Ісуса Христа в період Благодаті, прагнули настання того тріумфального дня в останні дні, коли Ісус Спаситель зійде на білій хмарі та явиться перед усіма людьми. Звісно, того ж спільно бажають і всі, хто сьогодні приймає ім'я Ісуса Спасителя. Усі у світі, хто знає про спасіння Ісуса Спасителя, відчайдушно жадали, щоб Ісус Христос раптом прийшов та здійснив те, про що Ісус казав, коли був на землі: «Я прийду так само, як пішов». Люди вірять, що після розп'яття та воскресіння Ісус повернувся на небо на білій хмарі, щоб зайняти Своє місце по правицю Всевишнього. Так само Ісус має знову зійти на білій хмарі (тій самій хмарі, на якій Він повернувся на небо) до тих, хто страшенно тужив за Ним тисячі років, і Він матиме образ юдея та юдейське вбрання. Явившись людям, Він обдарує їх їжею та зробить так, щоб для них забила

жива вода, і житиме поміж людей, сповнений благодаті й любові, живий і реальний. У такі уявлення й вірять люди. Проте Ісус Спаситель цього не зробив; Він вчинив протилежне тому, що придумали люди. Він не прийшов до тих, хто жадав Його повернення, і не явився всім людям на білій хмарі. Він уже прийшов, та люди не знають і залишаються необізнаними. Люди просто безцільно на Нього чекають, не усвідомлюючи, що Він уже зійшов на «білій хмарі» (хмарі, що є Його Духом, Його словами, усім Його характером і всім, чим Він є), і зараз Він поміж громади переможців, яку сотворить в останні дні. Люди цього не знають: незважаючи на всю любов і прихильність, яку святий Спаситель Ісус має до людей, як Він може вершити Свою роботу в цих «храмах», сповнених бруду й нечистих духів? Хоча люди чекали на Його пришестя, та як Він міг явитися тим, хто їсть плоть неправедних, п'є кров неправедних і вбирається в одяг неправедних, хто вірить у Нього, але не знає Його й постійно займається вимаганням у Нього? Люди знають лише, що Ісус Спаситель сповнений любові та переповнений милосердям, що Він – жертва за гріх, наповнена спокутою. Однак людина й гадки не має, що Він – Сам Бог, сповнений праведності, величі, гніву та суду, Його є влада й гідність. Тож хоча люди сердечно прагнуть і жадають повернення Викупителя, хоча їхні молитви зворушують «Небо», але Ісус Спаситель не являється тим, хто вірить у Нього, але не знає Його.

«Єгова» – це ім'я, яке Я взяв під час Моєї роботи в Ізраїлі, і воно означає Бога ізраїльтян (обраного народу Божого), який може милувати людей, проклинати їх та направляти їхнє життя; Бога, що володіє великою силою та повний мудрості. «Ісус» – це Еммануїл, що значить жертва за гріх, сповнена любові та співчуття, що викупує людей. Він вершив роботу періоду Благодаті, і Він уособлює період Благодаті, і Він може уособлювати лише одну частину роботи плану управління. Тобто лише Єгова є Богом обраного народу Ізраїлю, Богом Авраама, Богом Ісаака, Богом Якова, Богом Мойсея та Богом усіх людей Ізраїлю. Тож у наші дні всі ізраїльтяни, крім народу юдейського, поклоняються Єгові. Вони приносять Йому жертви на вівтарі та служать Йому в храмі, одягнуті у священицьке вбрання. Нове явлення Єгови – ось те, на що вони сподіваються. Лише Ісус є Викупителем людства, й Він є жертвою за гріх, яка спокутувала гріхи роду людського. Іншими словами, ім'я Ісуса прийшло з періоду Благодаті та з'явилося через роботу спокути в період Благодаті. Ім'я Ісуса постало, щоб люди періоду Благодаті могли відродитися та спастися, і це особливе ім'я для спокутування всього людства. Тож ім'я «Ісус» уособлює роботу спокути й позначає період Благодаті. А ім'я «Єгова» – це особливе ім'я для людей Ізраїлю, що жили за законом. У кожному періоді та на кожному етапі роботи Моє ім'я не без підстави, а має символічну значущість: кожне ім'я уособлює один період. «Єгова» уособлює період Закону та є шанобливим звертанням людей Ізраїлю до Бога, якому вони поклонялися. «Ісус» уособлює період Благодаті та є іменем Бога для всіх тих, хто був викуплений у той період.

Якщо люди досі прагнуть пришествя Ісуса Спасителя в останні дні та досі чекають, що Він прийде в тому самому образі, в якому Він був у Юдеї, то весь шеститисячолітній план управління припинився б у періоді Спокути та не міг би мати жодного подальшого поступу. Більше того, останні дні ніколи б не настали, і період ніколи б не завершився. Це тому, що Ісус Спаситель – лише для спокути та спасіння роду людського. Я взяв ім'я «Ісус» лише заради всіх грішників періоду Благодаті, але це не те ім'я, під яким я приведу все людство до кінця. Хоч і Єгова, і Ісус, і Месія уособлюють Мій Дух, та всі ці імена позначають лише різні періоди Мого плану управління, а не Мене в усій Моїй повноті. Імена, якими люди звуть Мене на землі, не можуть передати всього Мого характеру та всього, Ким Я є. Це просто різні імена, якими Мене називали в різні періоди. Тож коли прийде кінцевий період – період останніх днів, – Моє ім'я зміниться знову. І Я зватимуся не Єговою, і не Ісусом, і тим паче не Месією, а зватимуся Я сильним Всемогутнім Богом Самим, і під цим іменем покладу кінець усьому періоду. Колись Мене знали як Єгову. Також Мене звали Месією, і люди колись називали Мене Ісусом Спасителем із любов'ю й пошаною. Та сьогодні Я вже не Єгова й не Ісус, яких люди знали в минулі часи; Я Бог, який повернувся в останні дні, Бог, який покладе кінець цьому періоду. Я Сам Бог, що постає з кінця землі в усій повноті Свого характеру та сповнений владою, честю й славою. Люди ніколи не стикалися зі Мною, ніколи не знали Мене та не відали нічого про Мій характер. Від створення світу й до сьогодні жодна людина Мене не бачила. Це Бог, який являється людям в останні дні, але прихований поміж людей. Він перебуває поміж людей, праведний і справжній, наче палюче сонце та яскраве полум'я, сповнений сили й по вінця наповнений владою. Немає такої людини чи речі, яку Я не судитиму Своїми словами, і немає такої людини чи речі, яка не буде очищена палючим вогнем. Зрештою, всі народи будуть і благословенні Моїми словами, і потрощені на друзки Моїми словами. Так в останні дні всі люди побачать, що Я Спаситель, який повернувся, і що Я Всемогутній Бог, який завойовує все людство. І всі побачать, що колись Я був жертвою за гріх заради людей, та в останні дні Я стаю ще й полум'ям сонця, яке спопеляє все суще, і Сонцем праведності, яке виявляє все суще. Такою є Моя робота в останні дні. Я взяв це ім'я та маю цей характер, щоб усі люди могли побачити, що Я – праведний Бог, палюче сонце, яскраве полум'я, і щоб усі поклонилися Мені, єдиному праведному Богові, і змогли побачити Моє істинне лице: Я не лише Бог ізраїльтян і не лише Викупитель; Я – Бог усього сотвореного на небі, на землі та в морі.

Якби Спаситель прийшов в останні дні та досі звався Ісусом, знову народився в Юдеї та виконував там Свою роботу, то це довело б, що Я створив лише людей Ізраїлю, викупив лише їхні гріхи, і що Я не маю нічого спільного з язичниками. Хіба це не суперечило б Моїм словам, що «Я Господь, який сотворив небо і землю, і все суще»? Я залишив Юдею та виконую Свою роботу поміж язичників, бо я не лише Бог людей Ізраїлю: Я – Бог усіх творінь. Я являюся поміж язичників в останні дні,

бо Я не лише Єгова, Бог народу Ізраїлю, але й тому, що Я Творець усіх Моїх обраних поміж язичників. Я створив не лише Ізраїль, Єгипет і Ліван, а й усі язичницькі народи поза Ізраїлем. Тому Я Господь усього сотвореного. Я лише використав Ізраїль як відправну точку для Своєї роботи, а Юдею та Галілею – як твердині Своєї роботи спокути, і тепер Я використовую язичницькі народи як основу, з якої приведу весь цей період до завершення. В Ізраїлі Я здійснив два етапи роботи (ці два етапи роботи – це період Закону та період Благодаті), а два подальші етапи роботи (період Благодаті та період Царства) я виконую по землях поза Ізраїлем. Поміж язичницьких народів Я виконаю роботу завоювання, і так покладу кінець періоду. Якщо людина завжди називає Мене Ісусом Христом, але не знає, що Я почав новий період в останні дні та взявся за нову роботу, і якщо людина й надалі одержимо чекає на пришествя Ісуса Спасителя, то подібних людей Я зватиму такими, що не вірять у Мене; це люди, що Мене не знають, і їхня віра в Мене неправдива. Хіба могли б такі люди стати свідками пришествя Ісуса Спасителя з небес? Вони не Мого пришествя чекають, а пришествя Царя Юдейського. Вони не жадають, щоб Я знищив цей старий нечистий світ, а прагнуть другого пришествя Ісуса, після якого вони будуть викуплені. Вони з нетерпінням чекають, що Ісус знову викупить усе людство з цієї оскверненої, несправедливої землі. Як такі люди можуть стати тими, хто довершить Мою роботу в останні дні? Бажання людей нездатні виконати Мої наміри чи виконати Мою роботу, бо люди лише захоплюються чи дорожать роботою, яку Я вже зробив раніше, та гадки не мають, що Я Сам Бог, завжди новий і ніколи не старий. Люди знають лише, що Я Єгова й Ісус, та гадки не мають, що Я Той останніх днів, Хто покладе кінець людству. Усе, що людина знає та чого прагне, походить від її власних уявлень і є лише тим, що люди можуть бачити на власні очі. Це не відповідає Моїй роботі, а суперечить їй. Якби Моя робота вершилася за людськими поняттями, коли б вона закінчилася? Коли б людство увійшло у спочинок? І як би Я ввійшов у сьомий день суботній? Я виконую Свою роботу згідно з Моїм планом і Моєю метою, а не намірами людини.

Робота з поширення Євангелія – це також робота зі спасіння людини

Усім людям необхідно зрозуміти цілі Моєї роботи на землі, тобто те, що Я зрештою хочу отримати, і якого рівня Я маю досягти в цій роботі, перш ніж вона зможе завершитися. Якщо, пройшовши зі Мною до сьогодення, люди не розуміють, у чому полягає Моя робота, то хіба не даремно вони йшли зі Мною? Якщо люди сліднують за Мною, вони мають знати Мою волю. Я працюю на землі вже тисячі років, і до цього дня Я таким чином здійснюю Свою роботу. Хоча Моя робота містить багато проектів, її мета залишається незмінною. Наприклад, хоча Я

сповнений судом і карою щодо людини, те, що Я роблю, і далі має на меті її спасіння, краще поширення Мого Євангелія й подальше розширення Моєї роботи серед усіх язичницьких народів, щойно людина стане довершеною. Тому сьогодні, коли багато людей вже давно поринуло в глибокий відчай і сум'яття, Я й далі продовжую Свою роботу, продовжую роботу, яку Я маю здійснювати, щоб судити й карати людину. Незважаючи на те, що людина переситилася тим, що Я говорю, і не має бажання перейматися Моєю роботою, Я продовжую виконувати Свій обов'язок, бо мета Моєї роботи залишається незмінною, і Мій первісний план не буде порушено. Мета Мого суду полягає в тому, щоб людина могла краще підкорятися Мені, а мета Моєї кари – у тому, щоб людина могла дієвіше змінитися. Я все роблю заради Свого управління, однак Я ніколи не робив чогось, що не мало б користі для людини, бо Я хочу зробити всі народи поза Ізраїлем так само покірними, як ізраїльтяни, перетворити їх на справжніх людей, щоб Я міг закріпитися на землях за межами Ізраїлю. Таким є Моє управління; це робота, яку Я здійснюю серед язичницьких народів. Навіть нині багато людей досі не розуміє Мого управління, бо їх не турбують такі речі, а турбує лише їхнє власне майбутнє та місце призначення. Хоч що Я кажу, вони залишаються байдужими до роботи, яку Я здійснюю, натомість зосередившись на своєму завтрашньому місці призначення. Якщо все й далі триватиме таким чином, як може розширюватися Моя робота? Як може поширитися Моє Євангеліє по всьому світу? Знайте: коли пошириться Моя робота, Я розпорошу вас і вражу вас так само, як Єгова вразив кожне з племен Ізраїлю. Усе це буде зроблено для того, щоб Моє Євангеліє поширилося по всій землі, щоб Моя робота охопила язичницькі народи, щоб Моє ім'я звеличували і дорослі, і діти, і щоб Моє святе ім'я прославляли уста людей з усіх племен і народів. Це для того, щоб у цю останню епоху Моє ім'я звеличувалося серед язичницьких народів, щоб язичники бачили Мої справи і називали Мене Всемогутнім за Мої справи, і щоб слова Мої скоро справдилися. Я зроблю так, щоб усі люди дізналися, що Я не тільки Бог ізраїльтян, а й Бог усіх язичницьких народів, навіть тих, які Я прокляв. Я зроблю так, щоб усі люди побачили, що Я – Бог усього творіння. Це Моя найбільша робота, мета Мого плану роботи на останні дні та єдина робота, яка має бути виконаною в останні дні.

Тільки в останні дні робота, управління якою Я здійснюю упродовж тисяч років, цілковито розкривається перед людиною. Лише тепер Я розкрив перед людиною всю таємницю Свого управління, і людина дізналася про мету Моєї роботи та, навіть більше, прийшла до розуміння всіх Моїх таємниць. Я вже розповів людині все про те місце призначення, про яке вона хвилюється. Я вже відкрив людині всі Свої таємниці, що були прихованими понад 5 900 років. Хто є Єгова? Хто є Месія? Хто є Ісус? Ви маєте все це знати. У Моїй роботі ці імена є поворотними моментами. Чи ви це зрозуміли? Як має проголошуватися Моє святе ім'я? Як має поширюватися Моє ім'я серед усіх народів, які закликають Мене будь-яким із Моїх

імен? Моя робота розширюється, і Я поширюватиму її вповні серед усіх народів. Оскільки Моя робота здійснюється у вас, то Я вражу вас, як вразив Єгова пастирів дому Давидового в Ізраїлі, і ви будете розпорошені по всіх народах. Бо в останні дні Я зруйную всі народи на порошок і розсію їхніх людей наново. Коли Я повернуся знову, народи вже будуть розділені межами, встановленими Моїм палючим полум'ям. І тоді Я – ходячи серед численних народів так само, як Я, Єгова, колись ходив серед єврейських племен – знову явлю Себе людству, як палюче сонце, відкрито показавши їм Себе в образі Святого, якого люди ніколи не бачили. Відтоді й надалі Я вестиму людство в його житті на землі. Там люди неодмінно споглядатимуть Мою славу, а також вони неодмінно споглядатимуть стовп хмари в повітрі, який вестиме їх по життю, бо Я явлю Себе на святих місцях. Люди побачать Мій день праведності, а також Моє славне явлення. Це станеться, коли Я зацарюю на всій землі й приведу Своїх численних синів у славу. І поклоняться люди скрізь на землі, і Моя скинія буде міцно зведена серед людства на скелі тієї роботи, яку Я здійснюю сьогодні. Люди будуть служити Мені також у храмі. Вівтар, покритий брудними й огидними речами, Я розіб'ю на друзки й збудую наново. Щойно народжені ягнята й телята будуть покладені на священний жертовник. Я зруйную сьогоднішній храм і збудую новий. Нинішній храм, повний огидних людей, зруйнується, а той, що Я збудую, буде наповнений вірними Мені служителями. Вони знову встануть і будуть служити Мені заради слави Мого храму. Ви неодмінно побачите день, коли Я отримаю велику славу, і ви також неодмінно побачите день, коли Я зруйную храм і збудую новий. Також ви неодмінно побачите день прибуття Моєї скинії у світ людей. Коли Я зруйную храм, то принесу Свою скинію у світ людей, щойно вони побачать Моє зішествя. Після того, як Я доценту поруйную всі народи, Я зберу їх наново, відтак споруджу Свій храм і встановлю Свій вівтар, щоб усі могли приносити Мені жертви, служити Мені в храмі Моєму й вірно присвятити себе Моїй роботі серед язичницьких народів. Вони будуть як ізраїльтяни сьогодні, убрані в священницькі ризи та вінці, зі славою Мене, Єгови, серед них, і Моєю величчю, що ширяє над ними й перебуває з ними. Так само здійснюватиметься Моя робота серед язичницьких народів. Як здійснювалася Моя робота в Ізраїлі, так буде здійснюватися Моя робота серед язичницьких народів, тому що Я розширю Свою роботу в Ізраїлі й поширю її на язичницькі народи.

Нині час, коли Мій Дух виконує велику роботу, і час, коли Я розпочинаю Свою роботу серед язичницьких народів. Ба більше, це час, коли Я класифікую всіх створених істот, поміщаючи кожну до відповідної категорії, щоб Моя робота могла провадитися швидше та ефективніше. Отже, Я, як і раніше, прошу від вас: всім своїм єством віддайся всій Моїй роботі, до того ж ясно розпізнай усю роботу, яку Я здійснив у тобі, переконайся в ній і доклади до Моєї роботи всіх зусиль, щоб вона стала ще пліднішою. Ось що ти маєш зрозуміти. Утримайтеся від сварні між собою, від пошуків шляху назад чи плотських утіх – це затримає Мою роботу й відкладе

твое прекрасне майбутнє. Це зовсім не захистить тебе, а призведе до твого руйнування. Хіба це не було б безглуздо з твого боку? Те, чим ти жадібно насолоджуєшся сьогодні, – це саме те, що руйнує твоє майбутнє, тоді як біль, який ти відчуваєш сьогодні, – це саме те, що захищає тебе. Ти маєш чітко усвідомлювати ці речі, щоб не піддатися спокусам, яких тобі буде тяжко позбутися, і щоб уникнути блукання наосліп у густому тумані без спроможності знайти сонце. Коли густий туман розвіється, ти опинишся на суді великого дня. На той час Мій день наближатиметься до людства. Як ти уникнеш Мого суду? Як ти зможеш витримати палючий жар сонця? Коли Я даю людині Своє багатство, вона не береже його у своїх грудях, а відкидає вбік, туди, де ніхто його не помітить. Коли Мій день зійде на людину, вона вже не зможе відкрити Мого багатства чи знайти гіркі слова правди, які Я говорив їй колись давно. Вона ридатиме й плакатиме, бо втратила яскравість світла й занурилась у темряву. Те, що ви бачите сьогодні, – лише гострий меч із Моїх вуст. Ви не бачили жезла в Моїй руці й полум'я, яким Я спалюю людину, і тому ви досі гордовиті й нестримані в Моїй присутності. Ось чому ви досі боретеся зі Мною в Моєму домі, заперечуючи своєю людською мовою те, що Я промовив Своїми устами. Людина не боїться Мене, і хоча вона й сьогодні продовжує ворогувати зі Мною, вона залишається без жодного страху. У ваших ротах язик та зуби неправедних. Ваші слова та дії подібні до слів і дій змія, що спокусив Єву до гріха. Ви вимагаєте одне від одного око за око й зуб за зуб, ви боретеся в Моїй присутності за становище, славу й прибуток для себе, та ви не знаєте, що Я таємно спостерігаю за вашими словами та діями. Ще до того, як ви приходите в Мою присутність, Я досліджую схованки ваших сердець. Людина постійно хоче вирватися з Моєї руки й уникнути Мого спостережливого погляду. Я ж ніколи не ухиляюся від її слів чи дій. Навпаки, Я свідомо дозволяю цим словам і діям потрапити Мені на очі, щоб покарати неправедність людини і вчинити суд над її непокрою. Таким чином, таємні слова та дії людини завжди залишаються перед Моїм судилищем, і Мій суд ніколи не залишав людину, бо її непокра надто велика. Моя робота полягає в тому, щоб спалити й очистити всі слова й дії людини, які були вимовлені та вчинені в присутності Мого Духа. Отже^а, коли Я залишу землю, люди все ще зберігатимуть вірність Мені й все ще служитимуть Мені, як служать Мої святі слуги в Моїй роботі, дозволяючи Моїй роботі на землі тривати до самого дня її завершення.

^а У тексті оригіналу немає слова «Отже».

Усі ви є надто ницими за характером!

Ви всі сидите в елегантних кріслах, читаючи лекції молодим поколінням, що належать до того ж роду, що й ви самі, і примушуючи їх усіх сидіти з вами. Ви зовсім не знаєте, що ваші «нащадки» давно вже видихалися та втратили Мою роботу. Слава Моя сяє від землі Сходу до землі Заходу, але коли вона пошириться до країв землі та почне підніматися й сяяти, Я візьму славу Мою зі Сходу і принесу її на Захід, щоб люди темряви, що покинули Мене на Сході, були відтоді позбавлені освічення. Коли це станеться, ви будете жити в долині тіні. Навіть якщо люди в наші дні стали у сто разів кращими, ніж раніше, вони все одно не можуть відповідати Моїм вимогам, і все одно не є свідченням Моєї слави. Те, що ви здатні бути у сто разів кращими, ніж раніше, – це повністю результат Моєї роботи; це плід, принесений Моєю роботою на землі. Однак Мені, як і раніше, огидні ваші слова й учинки, а також ваш характер, і Я відчуваю неймовірне обурення тим, як ви дієте переді Мною, бо ви не маєте жодного розуміння Мене. Як же тоді ви можете жити Моєю славою і як ви можете бути цілковито відданими Моїй майбутній роботі? Ваша віра дуже гарна; ви кажете, що готові віддати увесь час свого життя в ім'я Моєї роботи та що ви готові пожертвувати своїм життям заради неї, але ваш характер мало змінився. Ви просто зарозуміло говорите, незважаючи на те, що насправді ваша реальна поведінка надзвичайно ница. Таке враження, що язика й вуста людей перебувають на небесах, а ноги – далеко на землі, і внаслідок цього їхні слова й діяння та їхня репутація досі пошматовані та зруйновані. Ваша репутація зіпсована, ваші манери розпусні, ваш спосіб мовлення ниций, а ваші життя жалюгідні; навіть уся ваша людяність опустилася до ницості. Ви вузьколюбі щодо інших, і ви сперечаєтеся через кожну дрібницю. Ви сваритеся через власну репутацію та статус, аж до того, що готові зійти до пекла й до озера вогняного. Ваших нинішніх слів і вчинків достатньо, щоб Я визначив, що ви є грішними. Вашого ставлення до Моєї роботи достатньо для Мене, щоб визначити, що ви є несправедливими, і всіх рис вашого характеру достатньо, щоб вказати на те, що ви – брудні душі, сповнені гидоти. Ваших проявів і того, що ви відкриваєте, достатньо, щоб сказати, що ви – люди, які упилися кров'ю нечистих духів. Коли йдеться про входження до Царства, ви не розкриваєте своїх почуттів. Чи вважаєте ви, що того, якими ви є зараз, достатньо, щоб пройти через браму до Мого Царства Небесного? Чи вважаєте ви, що можете знайти входження до святої землі Моєї роботи та слів без того, щоб ваші власні слова та вчинки спочатку не були випробувані Мною? Хто може замилити Мені очі? Як може ваша нікчемна, ница поведінка й розмови вислизнути з Мого погляду? Ваші життя були визначені Мною як життя, в яких ви п'єте кров і їсте плоть нечистих духів, тому що ви щодня наслідуєте їх переді Мною. До Мене ваша поведінка була особливо поганою, то як же Я можу не знаходити вас огидними? У ваших словах – скверна нечистих духів: ви хитруєте, приховуєте

й лестите, як ті, хто займається чаклунством, як ті, хто є віроломним і п'є кров нечестивих. Усі прояви людини вкрай несправедні, то як же всі люди можуть поселитися на святій землі, де перебувають праведні? Невже ти думаєш, що твоя огидна поведінка може виділити тебе як святого на тлі несправедних? Твій змієподібний язик, зрештою, погубить ось цю твою плоть, яка сіє руйнацію та творить гидоту, і ось ці твої руки, вкриті кров'ю нечистих духів, також, зрештою, потягнуть твою душу до пекла. Чому ж тоді ти не вхопишся за цю можливість очистити свої вкриті брудом руки? І чому ти не скористаєшся цією можливістю, щоб відтяти свого язика, що промовляє несправедні слова? Чи можливо, що ти готовий страждати в пекельному полум'ї заради своїх рук, язика та вуст? Я стежу за серцем кожної людини на всі очі, бо задовго до того, як Я створив людей, Я взяв їхні серця до Своїх рук. Я давно вже бачу серця людей наскрізь, то як же їхні думки можуть вислизнути від Мого погляду? Як вони можуть уникнути спалення Моїм Духом?

Твої уста добріші за голубів, але серце твоє зловісніше, ніж змії давній. Твої вуста так само привабливі, як ліванські жінки, але твоє серце не добріше за їхні серця, і воно, звісно, не може зрівнятися з красою ханаанок. Твоє серце таке підступне! Те, що Я ненавиджу, – це тільки вуста несправедних та їхні серця, і Мої вимоги до людей анітрохи не вищі за те, що Я очікую від святих; просто Я відчуваю огиду до злих вчинків несправедних і сподіваюся, що вони здатні скинути з себе скверну та вийти зі своєї нинішньої скрути, щоб виділитися серед несправедних і жити з праведними й бути святими з ними. Ви перебуваєте в тих самих обставинах, що і Я, але ви вкриті брудом; у вас немає ані найменшої крихти первозданної подоби людей, які були створені на початку. Більше того, оскільки щодня ви наслідуете образ нечистих духів, роблячи те, що вони роблять, і кажучи те, що вони кажуть, усі ваші частини – навіть ваші язики та вуста – просякнуті їхніми нечистими водами до такої міри, що ви повністю вкриті плямами, і жодна ваша частина не може бути використана для Моєї роботи. Від цього рветься серце! Ви живете у світі коней і худоби, але не відчуваєте занепокоєння; ви сповнені радості й живете вільно та легко. Ви плаваєте в цих нечистих водах, але не усвідомлюєте, що потрапили у надзвичайно скрутне становище. Щодня ти спілкуєшся з нечистими духами та взаємодієш з «екскрементами». Твоє життя надзвичайно вульгарне, але ти насправді не усвідомлюєш, що абсолютно не існуєш у людському світі та що ти не владний над собою. Хіба ти не знаєш, що твоє життя було давно розтоптане цими нечистими духами, або що твій характер був давно заплямований нечистими водами? Невже ти думаєш, що живеш у земному раю, що ти досягнув щастя? Хіба ти не знаєш, що прожив життя поруч із нечистими духами, і що ти співіснував з усім, що вони приготували для тебе? Як може те, як ти живеш, мати якийсь сенс? Як може твоє життя мати якусь цінність? Ти метушишся задля своїх батьків, батьків нечистих духів, але насправді ти навіть не уявляєш, що саме ці батьки нечистих духів, які народили тебе й виховали, заманюють тебе в пастку. Більше того, ти не знаєш, що весь твій

бруд був даний тобі ними; все, що ти знаєш, це те, що вони можуть давати тобі «радість», вони не карають тебе, не засуджують і особливо не проклинають. Вони ніколи не спалахували гнівом на тебе, а ставляться до тебе з ласкою й добротою. Їхні слова живлять твоє серце та захоплюють тебе так, що ти стаєш дезорієнтованим, і, не усвідомлюючи цього, ти втягуєшся й готовий служити їм, стаючи їхньою віддушиною й слугою. У тебе немає абсолютно ніяких скарг, але ти готовий працювати на них, як собаки, як коні; ти обманутий ними. З цієї причини ти абсолютно не реагуєш на ту роботу, яку Я здійснюю. Не дивно, що ти завжди хочеш таємно прослизнути крізь Мої пальці, і не дивно, що ти завжди хочеш використовувати солодкі слова, щоб обманом домогтися від Мене прихильності. Виявляється, ти вже мав інший план, інший задум. Ти можеш бачити трохи Моїх дій як Всемогутнього, але ти не маєш ані найменшого знання про Мій суд і кару. Ти не знаєш, коли почалася Моя кара; ти знаєш тільки, як обманювати Мене – але ти не знаєш, що Я не потерплю жодного порушення з боку людини. Оскільки ти вже ухвалив рішення служити Мені, Я не відпущу тебе. Я – ревний Бог, і Я – Бог, який ревний до людства. Оскільки ти вже поклав свої слова на вівтар, Я не потерплю, щоб ти втік на Моїх очах, і не потерплю, щоб ти служив двом панам. Невже ти думав, що ти можеш мати другу любов після того, як ти поклав свої слова на Мій вівтар і перед Моїми очима? Як Я можу дозволити людям так виставляти Мене на посміховисько? Невже ти думав, що можеш легковажно давати Мені клятви та присяги своїм язиком? Як ти міг клястися Моїм престолом, престолом Мене – Всевишнього? Чи думав ти, що клятви твої вже минули? Дозвольте Мені сказати вам: навіть якщо ваша плоть може зникнути, то ваші клятви – не можуть. Зрештою, Я засуджу вас на підставі ваших клятв. Однак ви вважаєте, що можете мати справу зі Мною, ставлячи переді Мною свої слова, а ваші серця можуть служити нечистим духам і злим духам. Як може Мій гнів терпіти цих схожих на свиней і собак людей, що обманюють Мене? Я маю виконати Мої адміністративні постанови та вирвати з рук нечистих духів усіх цих задушливих, «благочестивих», які вірять у Мене, щоб вони дисципліновано «чекали» на Мене, були Моїми волами, Моїми конями й були під керівництвом Моєї бійні. Я змушу тебе повернути твою колишню рішучість і знову служити Мені. Я не потерплю жодного створіння, яке обманює Мене. Невже ти думав, що можеш безцільно звертатися з проханнями та брехати переді Мною? Невже ти гадав, що Я не чув і не бачив твоїх слів і вчинків? Як могли твої слова та вчинки не перебувати в полі Мого зору? Хіба Я міг би дозволити людям так обманювати Себе?

Я був серед вас, спілкувався з вами протягом кількох весен та осей; Я довгий час жив серед вас і жив із вами. Скільки огидного у вашій поведінці пройшло прямо перед Моїми очима? Ці ваші щирі слова постійно звучать відлунням у Моїх вухах; мільйони й мільйони ваших сподівань були покладені на Мій вівтар – так багато, що навіть неможливо полічити. Однак, що стосується вашої відданості й того, що ви віддаєте, – ви не віддаєте й найменшого. Ви не поклали на Мій вівтар жодної

крихітної краплі щирості. Де плоди вашої віри в Мене? Ви отримали від Мене нескінченну благодать, ви бачили нескінченні небесні таємниці; Я навіть показав вам небесне полум'я, але в Мені не вистачило духу спалити вас. А скільки ви дали Мені натомість? Скільки ви готові віддати Мені? Ти береш їжу, яку Я дав тобі до рук, повертаєшся й жертвуєш її Мені, заходячи навіть так далеко, що кажеш, що це те, що ти отримав в обмін на піт твоєї власної тяжкої праці, і що ти жертвуєш Мені все, що тобі належить. Як ти можеш не знати, що всі твої «пожертви» Мені – це вкрадене з Мого вівтаря? Більше того, жертвуючи їх Мені, чи не обманюєш ти Мене? Як ти можеш не знати, що те, чим Я втішаюся сьогодні, – це все приношення на Моєму вівтарі, а не те, що ти заробив своєю тяжкою працею й потім Мені пожертвував? Ти посмів обдурити Мене таким чином, то як же Я можу помилувати тебе? Як ти можеш очікувати, що Я терпітиму це далі? Я віддав вам усе. Я відкрив вам усе, забезпечив задоволення ваших потреб і відкрив вам очі, а ви обманюєте Мене таким чином, не зважаючи на власну совість. Я безкорисливо дарував вам усе, щоб, хоча ви й страждаєте, ви все одно здобули від Мене все, що Я приніс із небес. Незважаючи на це, ви зовсім не присвячуєте себе Мені, і навіть якщо ви зробили крихітний внесок, ви намагаєтеся після цього «зводити рахунки» зі Мною. Невже твій внесок не дорівнюватиме нулю? Те, що ти дав Мені, – всього лише піщинка, а те, що ти попросив у Мене, – тонна золота. Чи не є ти просто нерозумним? Я працюю серед вас. Немає абсолютно ніяких слідів десятини, яку належить віддавати Мені, не кажучи вже про будь-які додаткові жертви. Більше того, ті десять відсотків, які вносять побожні люди, забирають собі нечестиві. Чи не всі ви розсіялися від Мене? Чи не всі ви є ворожими Мені? Чи не всі ви руйнуєте Мій жертовник? Як можуть такі люди бути скарбом в очах Моїх? Хіба вони не свині та пси, до яких Я відчуваю огиду? Як Я можу називати ваші зlodіяння скарбом? Для кого насправді відбувається Моя робота? Можливо, її мета полягає в тому, щоб уразити вас усіх, щоб виявити Мою владу? Хіба ваші життя не залежать від одного Мого слова? Чому Я використовую слова, тільки щоб настановляти вас, а не перетворив слова на дійсність, щоб уразити вас, як тільки зможу зробити це? Невже мета Моїх слів і роботи тільки в тому, щоб уразити людство? Хіба Я Бог, який без розбору вбиває невинних? Чи багато хто з вас зараз постає переді Мною всім своїм єством у прагненні вірного шляху людського життя? Тільки ваші тіла перебувають переді Мною; ваші серця все ще в бігах – далеко-далеко від Мене. Оскільки ви не знаєте, у чому насправді полягає Моя робота, серед вас чимало тих, хто бажає відійти від Мене й віддалитися від Мене, сподіваючись натомість жити в раю, де немає ані кари, ані суду. Хіба не цього бажають люди у своїх серцях? Я, певна річ, не намагаюся примушувати вас. Хай який шлях ви обираєте – це ваш власний вибір. Сьогоднішній шлях супроводжується судом і прокляттями, але ви всі маєте знати, що все, що Я дарував вам, – чи то суди, чи то кара, – це найкращі дари, які Я можу дарувати вам, і це все є тим, чого ви нагально потребуєте.

Праця в період Закону

Праця, яку Єгова здійснив над ізраїльтянами, встановила серед людства земне місце походження Бога, яке також було священним місцем, де Він був присутній. Він обмежив Свою роботу народом Ізраїлю. Спочатку Він не працював за межами Ізраїлю, а натомість вибирав людей, яких вважав придатними, щоб обмежити обсяг Своєї роботи. Ізраїль – це місце, де Бог створив Адама і Єву, і з праху цього місця Єгова створив людину; це місце стало основою для Його праці на землі. Ізраїльтяни, які були нащадками Ноя, а також нащадками Адама, були людською основою роботи Єгови на землі.

У цей час значення, мета і етапи роботи Єгови в Ізраїлі полягали в тому, щоб розпочати Його роботу на всій землі, яка, маючи своїм центром Ізраїль, поступово поширилася на язичницькі народи. Це – принцип, відповідно до якого Він діє по всьому всесвіту, і який полягає у тому, щоб установити модель, а потім розширювати її до тих пір, поки всі люди у Всесвіті не приймуть Його Євангеліє. Перші ізраїльтяни були нащадками Ноя. Ці люди були наділені тільки диханням Єгови і розуміли достатньо, щоб піклуватися про основні життєві потреби, але вони не знали, яким Богом був Єгова або Його волю щодо людей, не кажучи вже про те, як вони повинні були шанувати Господа всього творіння. Що стосується того, чи існують правила і закони, яким потрібно підкорятися,^a або ж чи існує обов'язок, який створені істоти повинні виконувати для Творця, нащадки Адама нічого не знали про ці речі. Усе, що вони знали, це те, що чоловік повинен у поті чола працювати, щоб забезпечувати свою сім'ю, і що дружина повинна підкорятися своєму чоловікові і продовжувати людську расу, створену Єговою. Іншими словами, такі люди, у яких було тільки дихання Єгови і Його життя, нічого не відали про те, як слідувати Божим законам або як задовольняти Господа всього творіння. Вони розуміли занадто мало. Тому, хоча в їхніх серцях не було нічого лукавого або оманливого, і між ними рідко виникали заздрість і розбрати, вони все ж не знали і не розуміли Єгову, Господа всього творіння. Ці предки людини знали тільки, що потрібно їсти речі Єгови і насолоджуватися речами Єгови, але вони не знали, що потрібно шанувати Єгову; вони не знали, що Єгова був тим, Кому вони повинні поклонятися, схиливши коліна. Тож як їх можна було назвати Його створіннями? Якби це було так, хіба слова «Єгова – Господь усього творіння» і «Він створив людину для того, щоб людина могла проявляти Його, прославляти Його і представляти Його» не були б вимовлені марно? Як могли люди, які не відчували благоговіння перед Єговою, стати свідченням Його слави? Як вони могли стати проявами Його слави? Хіба слова Єгови: «Я створив людину за образом Моїм», – не стали б тоді зброєю в руках сатани, лукавого? Чи не стали б тоді ці слова знаком приниження для

^a У тексті оригіналу немає фрази «яким потрібно підкорятися».

створення Єговою людини? Щоб завершити цей етап роботи, Єгова, створивши людство, не наставляв і не направляв їх від Адама до Ноя. Радше, тільки після того, як потоп знищив світ, Він формально почав вести ізраїльтян, які були нащадками Ноя, а також Адама. Його праця та твердження в Ізраїлі слугували для ведення всього народу Ізраїлю, коли вони жили своїм життям по всій землі Ізраїлю, тим самим показуючи людству, що Єгова був не тільки здатний вдихнути дихання в людину, щоб вона могла отримати від Нього життя і постати з праху як створена людська істота, але й те, що Він міг також спопелити людство, і проклясти людство, і використати свій жезл, щоб управляти людством. Так само вони побачили, що Єгова може направляти життя людини на землі, говорити й діяти серед людства відповідно до годин дня і ночі. Робота, яку Він виконав, була лише для того, щоб Його творіння могло знати, що людина походить із праху, зібраного Ним, і більше того, що людина була створена Ним. Не тільки це, але і те, що Він спочатку здійснив Свою роботу в Ізраїлі, щоб інші народи і нації (які насправді не були відокремлені від Ізраїлю, а скоріше відгалузилися від ізраїльтян, але все ж були нащадками Адама і Єви) могли отримати Євангеліє Єгови від Ізраїлю, щоб усі створені істоти у Всесвіті могли шанувати Єгову і вважати Його великим. Якби Єгова не почав Свою роботу в Ізраїлі, а замість цього, створивши людство, дозволив йому жити безтурботним життям на землі, то в цьому випадку, в силу фізичної природи людини (ця природа означає, що людина ніколи не може знати того, чого вона не може бачити, тобто вона не знала би, що саме Єгова створив людство, а тим паче чому Він це зробив), вона ніколи не дізналася б, що саме Єгова створив людство або що Він є Господом усього творіння. Якби Єгова створив людину і помістив її на землю, а потім просто обтрусив би Свої руки і пішов, замість того, щоб залишатися серед людей, щоб вести їх протягом певного періоду часу, тоді все людство повернулося б у небуття; навіть небо і земля, і вся незліченна кількість речей, створених Ним, і все людство, повернулися б у небуття і, більше того, були би розтоптані сатаною. Таким чином, бажання Єгови про те, щоб «на землі, тобто посеред Його творіння, у Нього було місце для стіп Його ніг, святе місце», зазнало б краху. І ось, після створення людства, щоб Він міг залишатися серед них, щоб направляти їх у їхньому житті і говорити з ними з їхнього середовища – все це було для того, щоб здійснити Його бажання і виконати Його план. Праця, яку Він звершив в Ізраїлі, призначалася тільки для виконання плану, який Він склав до створення Ним усього створеного, і тому Його робота спершу серед ізраїльтян і створення Ним усього створеного не суперечили одне одному, але були зроблені як заради Його управління, Його роботи, так і заради Його слави, і були зроблені для того, щоб поглибити сенс створення Ним людства. Він керував життям людства на Землі впродовж двох тисяч років після Ноя, протягом яких Він навчав людство розуміти, як шанувати Єгову, Господа всього творіння, як вести своє життя і як продовжувати жити, і, найголовніше, як діяти як свідок Єгови,

виказувати Йому послух і виявляти до Нього повагу, навіть вихваляючи Його музикою, як це робили Давид і його священики.

До того періоду тривалістю дві тисячі років, протягом яких Єгова здійснював Свою роботу, людина нічого не знала, і майже все людство зазнало розтління, аж до того моменту, перед знищенням світу потопом, коли вони досягли глибини розбещеності і розпусти, в яких їхні серця були повністю позбавлені Єгови та будь-якого бажання слідувати Його дорогою. Вони ніколи не розуміли роботу, яку Єгова збирався виконувати; їм не вистачало розсудливості, у них було ще менше знань, і, ніби машини, здатні дихати, вони були абсолютно необізнані щодо людини, Бога, світу, життя тощо. На землі вони впадали в багато спокус, подібно до змія, і говорили багато речей, образливих для Єгови, але оскільки вони були в невіданні, Єгова не карав їх і не дисциплінував їх. Тільки після потопу, коли Ною був 601 рік, Єгова формально з'явився Ною і керував ним і його сім'єю, ведучи птахів і звірів, які пережили потоп разом із Ноем і його нащадками, до кінця періоду Закону, що тривав загалом 2 500 років. Він працював в Ізраїлі, тобто формально працював, загалом 2 000 років, а також працював одночасно в Ізраїлі і за його межами протягом 500 років, що разом становить 2 500 років. Протягом цього періоду Він наставив ізраїльтян у тому, що для служіння Єгові вони повинні побудувати храм, зодягати священицький одяг і босоніж входити в храм на світанку, щоб їхнє взуття не заплямувало храм, і вогонь не був посланий на них з вершини храму і не спалив їх на смерть. Вони виконували свої обов'язки і підпорядковувалися планам Єгови. Вони молилися Єгові в храмі, і після отримання одкровення Єгови, тобто після того, як Єгова заговорив, вони повели натовпи і навчили їх, що ті повинні виказувати пошану Єгові – їхньому Богові. І Єгова сказав їм, що вони повинні побудувати храм і жертовник, і у встановлений Єговою час, тобто у день Пасхи, вони повинні приготувати новонароджених телят і ягнят, щоб покласти їх на жертовник як принесення для служіння Єгові, щоб приборкати їх і вселити благоговіння до Єгови в їхні серця. Те, чи корилися вони цьому закону, стало мірилом їхньої вірності Єгові. Єгова також постановив для них день суботній, сьомий день Його творіння. На наступний день після суботи Він призначив перший день, щоб вони прославляли Єгову, приносили Йому жертви і виконували для Нього музику. У цей день Єгова скликав усіх священиків, щоб розділити жертви на жертovníку, щоб люди могли їсти, щоб вони могли насолоджуватися жертвами на жертovníку Єгови. І Єгова сказав, що вони були благословенні, що вони мали уділ із Ним і що вони були Його обраним народом (що було заповітом Єгови з ізраїльським народом). Ось чому до цього дня народ Ізраїлю все ще говорить, що Єгова – це тільки їхній Бог, а не Бог язичників.

У період Закону Єгова встановив багато заповідей, які Мойсей мав передати ізраїльтянам, які пішли за ним із Єгипту. Ці заповіді були дані Єговою ізраїльтянам і не мали ніякого відношення до єгиптян; вони призначалися для стримування

ізраїльтян, і Він використав ці заповіді, щоб накласти на них вимоги. Чи дотримувалися вони суботи, чи поважали вони своїх батьків, чи поклонялися ідолам і так далі – це були принципи, за якими вони були визнані грішними або праведними. Серед них були ті, кого вразив вогонь Єгови, деякі були закаменовані до смерті, а деякі отримали благословення Єгови, і це визначалося на підставі того, чи дотримувалися вони цих заповідей, чи ні. Тих, хто не дотримувався суботи, побивали камінням на смерть. Ті священики, які не дотримувалися суботи, були вражені вогнем Єгови. Тих, хто не виявляв поваги до своїх батьків, також забивали камінням на смерть. Усе це було схвалено Єговою. Єгова встановив Свої заповіді і закони так, щоб, коли Він керував людьми в їхньому житті, вони слухали і корилися Його слову, а не повставали проти Нього. Він використовував ці закони, щоб тримати новонароджену людську расу під контролем, щоб краще закласти основу для Своєї майбутньої роботи. Отже, ґрунтуючись на роботі, яку виконав Єгова, перший період було названо періодом Закону. Хоча Єгова виголосив багато тверджень і виконав великий обсяг роботи, Він тільки позитивно направляв людей, навчаючи цих необізнаних людей, як бути людьми, як жити, як розуміти дорогу Єгови. Здебільшого робота, яку Він виконував, полягала в тому, щоб спонукати людей іти Його дорогою і дотримуватися Його законів. Була виконана праця над людьми, які були поверхнево зіпсовані; вона не сягала так глибоко, щоб трансформувати їхній характер або забезпечити прогрес у житті. Він переймався лише використанням законів для встановлення обмежень для людей та контролю над ними. Для тогочасних ізраїльтян Єгова був просто Богом у храмі, Богом на небесах. Він був хмарним стовпом, вогняним стовпом. Усе, що Єгова вимагав від них, – це підкорятися тому, що люди сьогодні знають як Його закони і заповіді – можна навіть сказати, правила, – тому що те, що робив Єгова, призначалося не для того, щоб перетворити їх, а для того, щоб дати їм більше того, що повинна мати людина, і наставляти їх зі Своїх власних уст, тому що після створення у людини не було нічого, чим вона повинна була володіти. І ось, Єгова дав людям те, чим вони повинні володіти для свого життя на землі, допомігши людям, яких Він вів, перевершити їхніх предків, Адама і Єву, тому що те, що Єгова дав їм, перевершило те, що Він дав Адаму і Єві на початку. Як би там не було, праця, яку Єгова звершив в Ізраїлі, полягала тільки в тому, щоб направляти людство і спонукати його визнати свого Творця. Він не підкоряв і не перетворював їх, а тільки направляв їх. Це підсумок праці Єгови в період Закону. Це – передісторія, правдива історія, суть Його роботи по всій землі Ізраїлю і початок Його шеститисячолітньої праці – з тим, щоб тримати людство під контролем руки Єгови. Із цього народилася додаткова робота в Його шеститисячолітньому плані управління.

Правдива історія роботи періоду Спокути

Увесь мій план управління, шеститисячолітній план управління, складається з трьох етапів або трьох періодів: початковий період Закону, період Благодаті (який також є періодом Спокути) та період Царства останніх днів. Моя робота в ці три періоди відрізняється за змістом відповідно до характеру кожного періоду, однак на кожному етапі ця робота відповідає потребам людини або, якщо бути більш точним, виконується з огляду на хитрощі, які використовує сатана у війні, яку Я веду проти нього. Мета Моєї роботи полягає у тому, щоб перемогти сатану, явити Мою мудрість і всемогутність, викрити всі хитрощі сатани й тим самим врятувати всю людську расу, яка живе під владою сатани. Ця робота – для того, щоб показати Мою мудрість і всемогутність та виявити нестерпну огидність сатани; більш того, вона – для того, щоб дати можливість створеним істотам розрізняти добро і зло, знати, що Я – Владика всього сущого, ясно бачити, що сатана – ворог людства, виродок, лукавий, і дозволити їм із абсолютною впевненістю визначати різницю між добром і злом, істиною і брехнею, святістю і брудом, а також тим, що величне, а що ганебне. Таким чином, необізнане людство здобуває здатність свідчити про Мене, що це не Я розбещую людство, і що тільки Я – Творець – можу врятувати людство, можу дарувати людям те, чим вони можуть насолоджуватися; і вони пізнають, що Я – Правитель усього сущого, а сатана – лиш одна з істот, яких я створив і які пізніше постали проти Мене. Мій шеститисячолітній план управління розділений на три етапи, і Я працюю таким чином, щоб досягти результату, що дозволяє творінню свідчити про Мене, розуміти Мою волю та знати, що Я є істина. Тож під час раннього етапу роботи в рамках Мого шеститисячолітнього плану управління Я виконував роботу закону, що була роботою, в якій Єгова вів народ. Другий етап поклав початок роботі періоду Благодаті в селах Юдеї. Ісус уособлює всю працю періоду Благодаті; Він втілювався у плоті й був прибитий до хреста, а також Він розпочав період Благодаті. Він був розп'ятий, щоб звершити справу відкуплення, покласти край періоду Закону та почати період Благодаті, тому його названо «Верховним Головнокомандувачем», «Жертвою за гріх» і «Відкупителем». Як наслідок, робота Ісуса відрізнялася за змістом від роботи Єгови, хоча за принципом вони були однаковими. Єгова почав період Закону, заклавши основу – відправну точку – для Божої роботи на землі та встановивши закони й заповіді. Це дві частини роботи, яку Він виконав, і вони представляють період Закону. Робота, яку Ісус здійснив у період Благодаті, полягала не в тому, щоб видавати закони, а в тому, щоб виконувати їх, тим самим сповіщаючи про період Благодаті та завершуючи період Закону, що тривав дві тисячі років. Він був першопрохідцем, який прийшов для того, щоб розпочати період Благодаті, але основна частина Його роботи полягала у відкупленні. І тому Його робота також була двоякою: відкриття нового періоду та звершення роботи відкуплення через Його розп'яття, після чого

Він відбув. І з того часу період Закону закінчився й почався період Благодаті.

Робота, яку виконував Ісус, відповідала потребам людини в той період. Його завданням було відкупити людство, пробачити їм їхні гріхи, і тому Його характер був суцільним смиренням, терпінням, любов'ю, благочестям, поблажливістю, милосердям та люблячою добротою. Він приніс людству рясну благодать і благословення, і все, чим тільки люди могли насолоджуватися, Він дав їм для їх насолоди мир і щастя, Свої терпіння й любов, Свої милосердя та люблячу доброту. У той же час, достаток утіх, із якими стикалися люди, – почуття миру й безпеки в своїх серцях, почуття впевненості в своєму дусі та їхня залежність від Спасителя Ісуса – усе це було обумовлене періодом, в якому вони жили. У період Благодаті людей уже розбестив сатана, і тому для досягнення спокути всього людства була потрібна рясна благодать, нескінченна поблажливість і терпіння, і навіть більше того, приношення, достатне для спокути гріхів людства, щоб досягнути результату. Те, що людство побачило в період Благодаті, було просто Моїм приношенням спокути за гріхи людства: це був Ісус. Усе, що вони знали, – це те, що Бог може бути милосердним і терплячим, і все, що вони бачили, – це милосердя та люблячу доброту Ісуса. Це було виключно тому, що вони народилися в період Благодаті. І тому, перш ніж вони могли бути відкуплені, вони мали насолодитися багатьма видами благодаті, які дарував їм Ісус, щоб вони могли отримати від цього користь. Таким чином, вони могли отримати прощення своїх гріхів, насолоджуючись благодаттю, а також могли отримати можливість бути відкупленими, насолоджуючись поблажливістю й терпінням Ісуса. Тільки завдяки поблажливості й терпінню Ісуса вони здобули право отримати прощення та насолоджуватися рясною благодаттю, дарованою Ісусом. Бо ж Ісус сказав: «Я прийшов відкупити не праведників, а грішників, щоб дати грішникам можливість отримати прощення їхніх гріхів». Якби, прийшовши в плоті, Ісус приніс із собою характер осуду, прокляття та нетерпимості до людських проступків, тоді в людини ніколи не було б шансу на спокуту, і вона назавжди залишилася б грішною. Якби це було так, шеститисячолітній план управління зупинився б у період Закону, а період Закону було б продовжено на шість тисяч років. Гріхи людини стали б тільки більш численними та тяжкими, і створення людства було б марним. Люди могли б служити Єгови тільки згідно з законом, але їхні гріхи перевершили б гріхи перших створених людей. Чим більше Ісус любив людство, прощаючи йому його гріхи та виявляючи до нього достатню милість і люблячу доброту, тим більше людство мало право бути спасеним Ісусом, називатися загубленими вівцями, яких Ісус викупив дорогою ціною. Сатана не міг втрутитися в цю роботу, бо Ісус ставився до Своїх послідовників так, як любляча мати ставиться до немовляти біля своїх грудей. Він не гнівався й не зневажав їх, але був сповнений розради; Він ніколи не впадав у лютість серед них, але був поблажливий до їхніх гріхів і закривав очі на їхні нерозумність і невігластво, аж до того, що говорив: «Прощайте інших сімдесят разів по сім». Так Його серце

перетворювало серця інших людей, і тільки так люди отримували прощення своїх гріхів завдяки Його терплячості.

Хоча Ісус, перебуваючи в плоті, був повністю позбавлений емоцій, Він завжди втішав своїх учнів, піклувався про них, допомагав їм і підтримував їх. Скільки б Він не трудився та скільки б страждань не переніс, Він ніколи не ставив перед людиною надмірних вимог, але завжди був терплячим і поблажливим до її гріхів, тож люди періоду Благодаті ласкаво називали його «любим Спасителем Ісусом». Для людей того часу – для всіх людей – те, чим володів і ким був Ісус, було милосердям і люблячою добротою. Він ніколи не пам'ятав переступів людей, і Його ставлення до них ніколи не ґрунтувалося на їхніх переступах. Оскільки це був інший період, Він часто дарував людям багато харчів, щоб вони могли насититися досхочу. Він ставився до всіх своїх послідовників із благодаттю, зцілюючи хворих, виганяючи демонів, воскрешаючи мертвих. Щоб люди могли повірити в Нього та побачити, що все, що Він робив, було зроблено з ревністю й щиро, Він зайшов так далеко, що воскресив гниючий труп, показуючи їм, що в Його руках навіть мертві можуть повернутися до життя. Таким чином, Він мовчки терпів і здійснював Свою роботу спокути серед них. Ще до того, як Ісус був прибитий до хреста, Він уже взяв на Себе гріхи людства й став жертвою за гріх людства. Ще до того, як Його розіп'яли, Він став на хресний шлях, щоб спокутувати людство. Зрештою, Він був прибитий до хреста, пожертвувавши собою заради хреста, і Він дарував всю Свою милість, люблячу доброту та святість людству. По відношенню до людства Він завжди був терплячим, ніколи не мстивим, прощаючи їм їхні гріхи, закликаючи їх до покаєння та навчаючи їх мати терпіння, поблажливість і любов, йти Його слідами й жертвувати собою заради хреста. Його любов до братів і сестер перевершила Його любов до Марії. Робота, яку Він виконував, ґрунтувалася на принципі зцілення хворих і вигнання демонів, і все це заради Його відкуплення. Куди б Він не йшов, Він ставився до всіх, хто слідував за Ним, із милістю. Він робив бідних багатими, кульгавих – ходячими, сліпих – зрячими, а глухим дарував слух. Він навіть запрошував найбідніших, знедолених, грішників сидіти з Ним за одним столом, ніколи не уникаючи їх, але завжди проявляючи терпіння, навіть кажучи: «Коли пастир губить одну вівцю зі ста, він залишає дев'яносто дев'ять, щоб знайти одну загублену вівцю, і коли він знайде її, то дуже зрадіє». Він любив Своїх послідовників, як вівця любить своїх ягнят. Хоча вони були нерозумними й необізнаними, і були грішниками в Його очах, і, крім того, були найнижчими членами суспільства, Він вважав цих грішників – людей, яких інші зневажали, – зіницею Свого ока. Оскільки Він благоволив до них, Він віддав за них Своє життя, як агнець, принесений в жертву на вівтарі. Він ходив серед них так, ніби був їхнім слугою, дозволяючи їм використовувати Його та вбити Його, беззастережно підкоряючись їм. Для своїх послідовників Він був любим Спасителем Ісусом, але до фарисеїв, які читали людям лекції з високого п'єдесталу, Він виявляв не

милосердя та люблячу доброту, а огиду й обурення. Він не виконував багато роботи серед фарисеїв, лише зрідка читаючи їм лекції та докоряючи їм; Він не ходив серед них, здійснюючи роботу спокути, і не робив знамен і чудес. Він дарував усю Свою милість і люблячу доброту Своїм послідовникам, терплячи заради цих грішників до самого кінця, коли Він був прибитий до хреста, і терпів усі приниження, поки Він повністю не відкупив усе людство. Таким був підсумок Його роботи.

Без спокути Ісуса людство вічно жило б у гріху та стало б потомством гріха, нащадками демонів. Продовжуючи в тому ж дусі, весь світ став би землею, де мешкає сатана, місцем його проживання. Однак робота відкуплення вимагала прояву милосердя та люблячої доброти по відношенню до людства; тільки такими засобами людство могло отримати прощення та, в кінцевому підсумку, завоювати право бути вдосконалим і повністю здобутим Богом. Без цього етапу роботи шеститисячолітній план управління не зміг би рухатися вперед. Якби Ісус не був розп'ятий, якби Він тільки зцілював хворих і виганяв бісів, тоді люди не могли б бути повністю прощені за свої гріхи. За три з половиною роки, які Ісус провів, виконуючи Свою роботу на землі, Він завершив тільки половину Своїєї роботи спокути; потім, будучи прибитим до хреста та ставши подобою грішної плоті, будучи переданий лукавому, Він завершив роботу розп'яття й опанував долю людства. Тільки після того, як Його було передано в руки сатани, Він викупив людство. Тридцять три з половиною роки Він страждав на землі, будучи осміяним, обмовленим і покинутим, аж до того, що Йому ніде було схилити голову, ніде було відпочити, і пізніше Він був розп'ятий і усім Своїм єством – святим і невинним тілом – прибитий до хреста. Він переніс усі види страждань, які тільки існують. Можновладці знущалися над Ним і били Його батогами, а солдати навіть плювали Йому в обличчя; однак Він мовчав і терпів до кінця, беззастережно підкорившись аж до самої смерті, після чого відкупив усе людство. Тільки після того Йому було дозволено упокоїтися. Робота, виконана Ісусом, представляє тільки період Благодаті; вона не представляє період Закону та не замінює роботу останніх днів. У цьому суть роботи Ісуса в період Благодаті, другий період, через який пройшло людство, – період Спокути.

Слово для молодих і старих

Я виконав величезну роботу на землі, і Я стільки років ходжу серед людей, але люди рідко знають Мій образ і Мій характер, і мало хто може досконально пояснити ту роботу, яку Я роблю. Людям багато чого не вистачає, їм завжди бракує розуміння того, що Я роблю, і завжди їхні серця насторожені, ніби вони сильно бояться, що Я втягну їх у чергову ситуацію, а потім не звертатиму на них уваги. Отже, ставлення людей до Мене завжди прохолодне й у той же час із великою

часткою обережності. Це відбувається тому, що люди прийшли в сьогодення без розуміння тієї роботи, яку Я виконую, і, зокрема, їх збивають з пантелику слова, які Я говорю до них. Вони тримають Мої слова в руках, не знаючи, чи повинні вони присвятити себе непохитній вірі в них, або ж віддати перевагу нерішучості та забути їх. Вони не знають, чи то втілювати їх у життя, чи вичікувати, чи відкинути все та сміливо слідувати, чи продовжувати, як і раніше, зберігати дружбу зі світом. Внутрішні світи людей такі складні, а самі вони такі підступні. Через те, що люди не можуть ясно або повністю бачити Мої слова, багатьом із них важко практикувати їх і важко покласти свої серця переді Мною. Я глибоко розумію ваші труднощі. Багатьох слабкостей неможливо уникнути, коли живеш у плоті, і багато об'єктивних чинників створюють вам труднощі. Ви годуєте свою сім'ю, цілими днями важко працюєте, а місяці й роки проходять у скруті. Життя у плоті сповнене труднощів – Я не заперечую цього, і, звичайно ж, ставлю Свої вимоги до вас відповідно до ваших труднощів. Вимоги у роботі, яку Я роблю, всі засновані на вашому фактичному духовному стані. Можливо, в минулому вимоги, які люди ставили вам у своїй роботі, були змішані з елементами надмірності, але ви повинні знати, що у Мене ніколи не було надмірних вимог до вас у тому, що Я говорю й роблю. Всі вимоги ґрунтуються на природі людей, на їхній плоті й на тому, що їм потрібно. Ви повинні знати, і Я можу вам дуже чітко сказати, що Я не виступаю проти певних розумних способів мислення, які є у людей, і Я не виступаю проти притаманної людству природи. Тільки тому, що люди не розуміють, якими насправді є стандарти, які Я встановив для них, і не розуміють первісного значення Моїх слів, вони досі сумніваються в Моїх словах, і навіть менше половини з них вірять Моїм словам. Решта – невіруючі, а ще більше тих, хто любить слухати, як Я «розповідаю історії». Крім того, є багато тих, хто отримує задоволення від цього видовища. Я застерігаю вас: багато з Моїх слів вже відкрито тим, хто вірує в Мене, і ті, хто насолоджується прекрасним видом Царства, але замкнений за його воротами, вже вигнані Мною. Хіба ви не кукіль, ненависний і відкинутий Мною? Як ви могли дивитися, як Я йду, а потім радісно вітати Моє повернення? Кажу вам, після того, як жителі Ніневії почули гнівні слова Єгови, вони негайно покаялися у веретищі та попелі. Саме тому, що вони повірили Його словам, вони були сповнені страху та трепету, і тому покаялися у веретищі та попелі. Що стосується людей сьогодення, то хоча ви також вірите Моїм словам і навіть більше того, вірите, що Єгова сьогодні знову прийшов серед вас, ваше ставлення є нічим іншим, як неповагою, ніби ви просто спостерігаєте за Ісусом, який народився в Юдеї тисячі років тому, а тепер зійшов серед вас. Я глибоко розумію облудність, яка існує у ваших серцях; більшість із вас слідує за Мною з цікавості та прийшла шукати Мене внаслідок спустошеності. Коли руйнується ваше третє бажання – ваше бажання мирного та щасливого життя – тоді ваша цікавість також зникає. Облудність, яка існує в кожному з ваших сердець, виявляється через ваші слова та вчинки. Говорючи

відверто, ви просто цікавитеся Мною, але не боїтеся Мене; ви не стежите за своїми язиками, а тим більше не проявляєте стриманості у своїй поведінці. Тоді яка ж у вас віра насправді? Чи справжня вона? Ви просто використовуєте Мої слова, щоб розвіяти свої тривоги та зменшити нудьгу, щоб заповнити порожнечі, що залишилися у твоєму житті. Хто з вас втілює Мої слова в життя? Хто має справжню віру? Ви постійно кричите, що Бог – це Бог, який проникає глибоко в серця людей, але як той Бог, про якого ви кричите у своїх серцях, сумісний зі Мною? Якщо ви так кричите, то чому ви поводитесь таким чином? Може, це і є та любов, якою ви хочете відплатити Мені? На ваших вустах немало відданості, але де ж ваші жертви, де ваші добрі вчинки? Якби не ваші слова, що доходять до Моїх вух, чи міг би Я вас так ненавидіти? Якби ви істинно вірили в Мене, чи могли би ви впасти в такий стан страждання? Ви маєте пригнічений вираз обличчя, наче перебуваєте на суді в аду. У вас немає ні крихти життєвих сил, і ви невиразно говорите про свій внутрішній голос; ви навіть сповнені скарг і прокльонів. Ви давно зневірилися в тому, що Я роблю, і навіть ваша первісна віра зникла, тож як ви можете йти до кінця? А в такому випадку, як же вас спасти?

Хоча Моя робота дуже корисна для вас, але Мої слова ніколи не діють на вас і не дають жодних результатів. Мені важко знайти об'єкти для вдосконалення, і сьогодні Я майже втратив надію на вас. Я вже кілька років шукаю серед вас, але важко знайти того, хто міг би бути Моєю довіреною особою. Я відчуваю, що не маю впевненості, щоб продовжувати працювати у вас, і не маю любові, щоб продовжувати любити вас. Тому що мені вже давно огидні ваші «досягнення», мізерні та жалюгідні, як вони є; таке враження, що я ніколи не говорив серед вас і ніколи не працював у вас. Ваші досягнення такі нудотні. Ви завжди приносите руїну й ганьбу для себе, і ви майже не маєте ніякої цінності. Я не можу ні знайти в вас подобу людини, ні відчуті сліду людини. Де ваш свіжий аромат? Де ціна, яку ви заплатили за багато років, і де результати? Невже ви так і не знайшли їх? Моя робота тепер має новий початок, новий старт. Я збираюся здійснити грандіозні плани та хочу виконати ще більшу роботу, а ви, як і раніше, борсаєтеся в багні, живете в брудних водах минулого й практично не змогли звільнитися від свого початкового скрутного становища. Тому ви й досі нічого не здобули від Моїх слів. Ви все ще не звільнилися від свого первісного місця у бруді та брудній воді, і ви знаєте тільки Мої слова, але насправді ви не увійшли в світ свободи Моїх слів, тому Мої слова ніколи не були відкриті для вас; вони подібні до книги пророцтв, яка була запечатана на тисячі років. Я з'являюся вам у ваших життях, але ви ніколи не знаєте про це. Ви навіть не впізнаєте Мене. Майже половина слів, які Я говорю, – це суд над вами, і вони досягають лише половини бажаного ефекту, а саме – вселити у вас глибокий страх. Інша половина складається зі слів, які вчать вас, як жити і як поводитися. Однак, здається, що для вас ці слова навіть не існують, наче ви слухаєте слова дітей, слова, на які ви завжди реагуєте лише слабкою

посмішкою, але ніколи не дієте за ними. Ви ніколи цим не переймалися; ви завжди спостерігали за Моїми діями, у першу чергу, з цікавості, в результаті чого тепер ви перебуваєте в темряві й не бачите світла, і тому ви жалібно плачете в темряві. Я хочу вашого послуху, вашого безумовного послуху, і навіть більше, Я вимагаю, щоб ви були повністю впевнені в усьому, що Я говорю. Ви не повинні займати позицію нехтування і, зокрема, ви не повинні ставитися до того, що Я говорю, вибірково, та не повинні бути байдужими до Моїх слів і Моєї роботи, як ви робите зазвичай. Моя робота здійснюється серед вас, і Я подарував вам багато Своїх слів, але якщо ви так ставитеся до Мене, Я можу лише віддати язичницьким сім'ям те, що ви не здобули й не втілили в життя. Кого з усіх створених істот Я не тримаю в Своїх руках? Більшість із вас – це люди «поважного віку», і ви не маєте енергії, щоб прийняти таку роботу, яка є у Мене. Ви подібні до пташки Ханьхао,^a вам лише б якось протриматися, і ви ніколи не ставилися до Моїх слів серйозно. Молодь надзвичайно марнославна й розпещена, та ще менше уваги приділяє Моїй роботі. Їй нецікаво ласувати делікатесами Мого бенкету, вона подібна до пташки, що вилетіла з клітки, щоб пуститися в далекий політ. Чим можуть бути корисні Мені такі молоді й старі люди? Люди похилого віку готові користуватися Моїми словами як пенсією до самої смерті, щоб після смерті їхні душі могли піднятися на небеса; їм цього достатньо. Ці люди похилого віку тепер завжди плекають «великі прагнення» й «непохитну впевненість». Хоча вони мають величезне терпіння до Моєї роботи та володіють тією властивістю старих людей – бути прямодушними й непохитними, не бажаючи бути відтягнутими або переможеними ніким і нічим, – воістину, вони подібні до неприступної фортеці, але хіба віра цих людей не сповнена забобонним трупним запахом? Де їхній шлях? Чи не занадто довгий, чи не занадто далекий для них їхній шлях? Звідки їм знати Мою волю? Навіть якщо їхня впевненість і похвальна, то скільки з цих старців не йдуть помилковим шляхом, а справді прагнуть життя? Чи багато хто з них по-справжньому розуміє істинну значущість Моєї роботи? Чиє призначення не полягає в тому, щоб слідувати за Мною в цьому світі вже сьогодні, щоб у недалекому майбутньому не спуститися в ад, а бути виведеним Мною в інший світ? Ви думаєте, що ваше призначення – це така проста справа? Хоча ви, молоді люди, всі схожі на молодих левів, але рідко у своїх серцях ви маєте істинний шлях. Ваша молодість не дає вам права отримати більше Моєї роботи; навпаки, ви завжди викликаєте в Мене огиду. Незважаючи на те, що ви молоді, вам не вистачає або життєвої енергії, або амбіцій, і ви завжди невизначені щодо свого майбутнього, ви ніби байдужі й замислені. Можна сказати, що у вас абсолютно немає тієї життєвої сили, ідеалів і позиції, які повинні бути

^a Історія птаха Ханьхао дуже схожа на байку Езопа про мураха і коника. Поки стоїть тепла погода, птах Ханьхао вважає за краще спати, аніж будувати гніздо, незважаючи на неодноразові попередження своєї сусідки, сороки. Коли настає зима, птах замерзає насмерть.

притаманні молодим людям; ви, така молода людина, не маєте позиції й не маєте здатності розрізнити правильне і хибне, добро і зло, красу і потворність. У вас неможливо знайти жодного нового елементу. Ви майже повністю старомодні, і ви, така молодь, також навчилися йти за натовпом, бути ірраціональними. Ви ніколи не можете чітко відрізнити добро від зла, не можете відрізнити істину від брехні, ніколи не прагнете до досконалості, не можете сказати, що правильно, а що неправильно, що є істина, а що є лицемірство. Від вас тхне релігією важче й сильніше, ніж від людей похилого віку. Ви навіть зарозумілі та нерозумні, ви схильні до суперництва, і ваша пристрасть до агресії дуже сильна – як може така молода людина володіти істиною? Як може свідчити той, хто не може зайняти позицію? Як може називатися молодою людиною той, хто не має здатності розрізняти правильне й неправильне? Як може називатися Моїм послідовником той, хто не має життєвої сили, бадьорості, свіжості, спокою та стійкості молодої людини? Як може заслуговувати бути Моїм свідком той, у кого немає правди, немає почуття справедливості, але хто любить розважатися й битися? Очі, повні обману та упередженого ставлення до інших, – це не те, що повинно бути в молоді, і молодь не повинна здійснювати руйнівні, огидні вчинки. Вони не повинні бути позбавлені ідеалів, прагнень і палкого бажання стати кращими; вони не повинні розчаровуватися у своїх перспективах, не повинні втрачати надію в житті та впевненість у майбутньому; вони повинні мати наполегливість продовжувати йти шляхом істини, який вони зараз обрали, щоб здійснити своє бажання повністю присвятити все своє життя Мені. Вони не повинні бути без правди, не повинні приховувати лицемірство й несправедливість – вони мають бути непохитними у правильній позиції. Вони не повинні просто плисти за течією, але мусять мати дух, щоб наважитися на жертви та боротися за справедливість і правду. Молоді люди мусять мати відвагу не піддаватися гніту сил темряви та змінювати сенс свого існування. Молоді люди не повинні миритися з негараздами, але мають бути відкритими та відвертими, з духом прощення до своїх братів і сестер. Звичайно, це Мої вимоги до кожного та Мої поради кожному. Але ще більше – це Мої заспокійливі слова для всіх молодих людей. Ви повинні практикувати згідно з Моїми словами. Зокрема, молоді люди не повинні бути позбавлені рішучості розбиратися в проблемах і шукати справедливості та правди. Ви повинні прагнути до всього прекрасного та доброго, досягти реальності всього позитивного. Ви повинні відповідально ставитися до свого життя й не повинні ставитися до нього легковажно. Люди приходять на землю й рідко зустрічають Мене, і так само рідко випадає можливість шукати та знаходити істину. Чому ж ви не цінуєте цей прекрасний час як правильний шлях, яким треба йти в цьому житті? І чому ви завжди так зневажливо ставитеся до істини та справедливості? Чому ви завжди топчете й губите себе за ту неправду та скверну, яка грається з людьми? І чому ви поводитеся, як ті старі люди, які займаються тим же, що й несправедні? Чому ви наслідуєте старі звичаї того, що

застаріло? Ваше життя повинно бути сповнене справедливості, правди та святості; ваше життя не повинно бути таким розбещеним у такому молодому віці, щоб призвести вас до падіння в ад. Хіба ви не відчуваєте, що це було б страшенним нещастям? Хіба ви не відчуваєте, що це було б страшенно несправедливо?

Кожен із вас повинен виконати свою роботу досконало та принести її в жертву на Мій вівтар, зробивши з неї найвищу, унікальну жертву, яку ви приносите Мені. Ви всі повинні твердо стояти на своїй власній позиції й не бути розвіяними кожним випадковим вітерцем, як хмари в небі. Ви тяжко працюєте пів життя, то чому б вам не шукати місце призначення, яке ви повинні мати? Ви посилено працюєте пів життя, але дозволяєте своїм батькам, подібним до свиней та собак, тягнути в могилу правду й значення вашого особистого існування. Чи не вважаєш ти це великою несправедливістю стосовно себе? Хіба ти не відчуваєш, що проживати життя таким чином абсолютно безглуздо? Пошук істини та правильного шляху таким чином призведе до таких проблем, що і сусіди будуть неспокійні, і вся сім'я буде нещаслива, і це призведе до смертельних катастроф. Якщо ти живеш так, то хіба це не схоже на найбезглуздіше життя? Чиє життя може бути більш щасливим, ніж твоє, і чиє життя може бути більш сміховинним, ніж твоє? Хіба ти не шукаєш Мене, щоб отримати Мою радість і слова розради для тебе? Але після того, як ти метушишся пів життя, провокуєш Мене, поки Я не сповнюся гніву та не перестану звертати на тебе увагу й хвалити тебе – чи не означає це, що все твоє життя було даремним? Як ти міг наважитися піти побачити душі тих святих, що впродовж віків були звільнені з чистилища? Ти байдужий до Мене та врешті-решт провокуєш фатальну катастрофу – краще було б скористатися цією можливістю та здійснити радісну подорож через величезний океан, а потім виконати Моє «доручення». Я говорив вам давно, що тебе сьогоднішнього, байдужого, але без бажання йти геть, врешті-решт поглинуть хвилі, створені Мною. Чи можете ви дійсно захистити себе? Чи дійсно ти впевнений, що твій нинішній метод пошуку гарантує, що ти будеш вдосконалений? Чи не дуже зачерствіло твоє серце? Таке слідування, такий пошук, таке життя й такий характер – як це могло здобути Мою похвалу?

Ти маєш знати, як усе людство розвивалося до наших днів

Різні епохи наступали й минали, і з ними поступово змінювалась уся робота, що виконувалася протягом шести тисяч років. Зміни в цій роботі ґрунтувалися на загальній ситуації у світі та на закономірностях розвитку людства в цілому; робота управління лише поступово змінювалась відповідним чином. Вона не вся була спланована від початку творіння. Перед створенням світу або дуже скоро після цього Єгова ще не спланував першу стадію роботи – стадію закону, другу стадію

роботи – стадію благодаті, або третю стадію роботи – стадію завоювання, на якій Він спершу мав розпочати з деяких нащадків Моава й таким шляхом завоювати весь світ. Після створення світу Він ніколи не говорив цих слів, і Він ніколи не говорив їх після Моава; справді, до Лота Він ніколи їх не вимовляв. Уся Божа робота виконується спонтанно. Саме так і розвивалась уся Його шеститисячолітня робота управління; Він аж ніяк не писав перед створенням світу якийсь план на кшталт «Зведеної таблиці розвитку людства». У Божій роботі Він безпосередньо виявляє те, Ким Він є; Він не ламає голову, щоб сформулювати план. Звичайно, чимало пророків говорили дуже багато пророцтв, але все одно не можна сказати, що Божа робота завжди передбачала точне планування; ці пророцтва були зроблені відповідно до Божої роботи в той час. Уся робота, яку Він виконує, – це найбільш фактична робота. Він виконує її відповідно до розвитку кожної епохи, спираючись на зміни, що відбуваються. Для Нього виконувати роботу – це наче підбирати ліки до хвороби; здійснюючи Свою роботу, Він спостерігає та продовжує Свою роботу відповідно до Своїх спостережень. На кожному етапі Своєї роботи Бог здатен виявляти Свою велику мудрість і здібності; Він відкриває Свою багату мудрість і владу відповідно до роботи конкретного періоду та дозволяє всім тим людям, яких Він повернув протягом того періоду, побачити весь Його характер. Він задовольняє потреби людей відповідно до роботи, яку слід здійснити в кожен період, і виконує для цього всяку роботу, яку необхідно. Він забезпечує людей тим, що їм потрібно, залежно від міри, якою їх розбестив сатана. Це подібно до того, як Єгова спочатку створив Адама та Єву, щоб дати їм змогу проявити Бога на землі та щоб вони могли свідчити про Бога серед творіння. Однак Єва згрішила після того, як змії її спокусив, і Адам зробив те саме; у саду вони обидва з'їли плід із дерева пізнання добра і зла. Отже, Єгова мав виконати над ними додаткову роботу. Побачивши їхню наготу, Він укрити їхні тіла одягом зі шкур тварин. Після цього Він сказав Адаму: «За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: Від нього не їж, проклята через тебе земля... аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порошок, і до порошку вернешся». А жінці Він сказав: «Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш діти, і до мужа твого пожадання твоє, а він буде панувати над тобою». Відтоді Він вигнав їх з Еденського саду та змусив жити за його межами, так само як тепер живе на землі сучасна людина. Коли Бог створював людину на самому початку, Він не планував дозволити людині після створення піддатися спокусі змія, а потім проклясти людину та змія. У Нього насправді не було такого плану; просто так сталося, і це дало Йому нову роботу серед Його творіння. Після того, як Єгова виконав цю роботу серед Адама та Єви на землі, людство продовжувало розвиватися протягом кількох тисяч років, аж доки не сталося так: «І побачив Єгова, що великою є нечестивість людини на землі, і що всілякі помисли її серця були тільки невпинним злом. І пошкодував Єгова, що створив людину на

землі, і засмутилося Його серце. ... Але Ной знайшов благодать в очах Єгови». У цей час у Єгови ще додалося нової роботи, оскільки створене Ним людство стало занадто грішним після спокуси змія. Зважаючи на ці обставини, серед усього людства Єгова вирішив пощадити лише сім'ю Ноя, а потім виконав Свою роботу знищення світу потопом. Людство продовжує розвиватися таким чином аж до сьогодні, стаючи дедалі розбещенішим, і як прийде час, коли людський розвиток досягне своєї вершини, це означатиме кінець людства. Від самого початку й аж до кінця світу внутрішня правда Його роботи завжди була та завжди буде такою. Це подібне до того, як люди будуть розсортовані за ґатунком; це далеко не той випадок, коли кожній людині від самого початку приречено належати до певної категорії; натомість усіх людей поступово розподіляють по категоріях лише після того, як вони пройшли процес розвитку. Зрештою кожен, кому не можна принести повне спасіння, буде повернений до своїх «предків». Ніяка робота Бога серед людства не була підготовлена вже під час створення світу; радше це розвиток подій, який дозволив Богу виконувати Свою роботу серед людства поетапно та в реалістичніший, практичніший спосіб. Наприклад, Бог Єгова створив змія не для того, щоб спокусити жінку; це не був Його конкретний план, і Він не прирікав цього навмисно. Можна сказати, що це була несподівана подія. Таким чином, саме через це Єгова вигнав Адама та Єву з Еденського саду й поклявся більше ніколи не створювати людину. Але люди відкривають Божу мудрість лише на цій основі. Як Я й казав раніше: «Я застосовую Свою мудрість відповідно до підступів сатани». Яким би розбещеним не стало людство та як би змій його не спокушав, Єгова все одно має Свою мудрість; таким чином, Він був задіяний у новій роботі, відколи Він створив світ, і жоден з етапів цієї роботи ніколи не повторювався. Сатана безперервно пускав у дію підступи, людство постійно розбещувалося сатаною, а Бог Єгова безупинно виконував Свою мудру роботу. Він ніколи не зазнавав невдач і ніколи не припиняв працювати із самого моменту створення світу. Після того, як сатана розбестив людей, Він продовжував працювати серед них, щоб розбити його – ворога, який був джерелом їхнього розбещення. Ця битва точилася від самого початку та триватиме до кінця світу. Виконуючи всю цю роботу, Бог Єгова не тільки дозволив людям, які були розбещені сатаною, отримати Його велике спасіння, а й дозволив їм побачити Його мудрість, всемогутність і владу. Більше того, зрештою Він дасть їм побачити Свій праведний характер – караючи безбожних і винагороджуючи добрих. Він бився із сатаною аж до цього дня й ніколи не зазнавав поразки. Це тому, що Він – мудрий Бог, і Він застосовує Свою мудрість відповідно до підступів сатани. Отже, Бог не тільки змушує все на небі підкорятися Його владі, а й чинить так, щоб усе на землі покоїлося під Його підніжжям, і, що не менш важливо, Він робить так, щоб безбожні, які зазіхають на людство та переслідують його, підпали під Його кару. Результати всієї цієї роботи досягаються завдяки Його мудрості. Він ніколи не виявляв Свою мудрість до існування людства,

тому що в Нього не було ворогів ні на небі, ні на землі, ні будь-де в усьому світі, і не було ніяких темних сил, які зазіхали б на щось у природі. Після того, як архангел зрадив Його, Він створив людство на землі, і саме через людство Він офіційно розпочав Свою багатотисячолітню війну із сатаною, архангелом – війну, яка з кожною наступною стадією стає дедалі напруженішою. Його всемогутність і мудрість присутні на кожній із цих стадій. Лише тоді все на небі й на землі стало свідком Божої мудрості, всемогутності та, зокрема, Божої реальності. Він і до цього дня досі виконує Свою роботу в такий самий реалістичний спосіб; крім того, виконуючи Свою роботу, Він також виявляє Свою мудрість і всемогутність. Він дозволяє вам побачити внутрішню правду кожної стадії роботи, побачити, як саме пояснити Божу всемогутність, і, більше того, побачити остаточне пояснення Божої реальності.

Деякі люди дивуються щодо зради Юдою Ісуса: хіба це не було визначено ще до створення світу? Насправді Святий Дух спланував це, виходячи з реальності того часу. Просто так сталося, що був чоловік на ім'я Юда, який постійно крав кошти, тому на таку роль було обрано цю людину, щоб вона так прислужилася. Це був справжній приклад використання місцевих ресурсів. Спершу Ісус про це не знав; Він довідався тільки пізніше, після викриття Юди. Якби цю роль був здатен зіграти хтось інший, тоді та людина зробила б це замість Юди. Те, що було приречено, насправді було тим, що Святий Дух зробив у той момент. Робота Святого Духа завжди виконується спонтанно; Він може будь-коли спланувати Свою роботу та будь-коли виконати її. Чому Я завжди кажу, що робота Святого Духа реалістична та що вона завжди нова, ніколи не стара й завжди свіжа найвищою мірою? Його робота не була вже запланована, коли було створено світ; сталося зовсім не те! Кожен етап роботи досягає належного ефекту для відповідного часу, і етапи не заважають один одному. У більшості випадків плани, про які ти міг думати, просто не зрівнюються з останньою роботою Святого Духа. Його робота не така проста, як міркує людина, і не така складна, як людина собі уявляє, – вона полягає в тому, щоб забезпечувати людей будь-коли та будь-де відповідно до їхніх потреб у той час. Ніхто не знає сутності людей чіткіше за Нього, і саме з цієї причини ніщо не може задовольнити справжні потреби людей так добре, як Його робота. Отже, на думку людини Його робота видається спланованою на кілька тисячоліть наперед. Оскільки Він зараз виконує серед вас Свою роботу, працюючи й говорячи весь той час, поки Він спостерігає за вашими станами, Він може сказати найпідхожіші слова, коли стикається з кожним станом, і Він говорить точнісінько ті слова, що потрібні людям. Візьмімо перший етап Його роботи – час кари. Після цього Бог проводив Свою роботу, виходячи з того, що проявляли люди, їхнього бунтарства, позитивних станів, які в них виникали, і негативних станів, а також найнижчої межі, до якої люди могли впасти, коли ті негативні стани досягали певного рівня; і Він хапався за ці речі, щоб отримати від Своєї роботи набагато

кращий результат. Тобто Він виконує підтримувальну роботу серед людей на основі їхнього поточного стану в певний момент часу; Він виконує кожен етап Своєї роботи відповідно до фактичних станів людей. Усі творіння в Його руках; як би Він міг їх не знати? Бог виконує наступний етап роботи, який має бути зроблено, будь-коли та будь-де, відповідно до станів людей. Цю роботу аж ніяк не було сплановано наперед за тисячі років; це людське уявлення! Він працює, спостерігаючи за результатами Своєї роботи, і Його робота постійно поглиблюється та розвивається; щоразу після спостереження за результатами Своєї роботи Він реалізує наступний етап Своєї роботи. Він використовує багато чого, щоб переходити відбувалися поступово та щоб із часом Його нова робота ставала видимою для людей. Такий спосіб роботи може задовольняти потреби людей, тому що Бог знає людей досконально. Саме так Він і виконує з неба Свою роботу. Так само й утілений Бог виконує Свою роботу в той же спосіб, укладаючи плани та працюючи серед людей відповідно до фактичних обставин. Ніщо з Його роботи не було організовано до створення світу й не було ретельно сплановано заздалегідь. Через дві тисячі років після створення світу Єгова побачив, що людство стало настільки розбещеним, що Він вустах пророка Ісаї передрік: після завершення періоду Закону Єгова виконає Свою роботу відкуплення людства в період Благодаті. Звісно, це був план Єгови, але цей план також було укладено відповідно до обставин, які Він спостерігав у той час; певно, що Він подумав про нього не відразу після того, як створив Адама. Ісая просто озвучив пророцтво, але Єгова не готувався до цієї роботи заздалегідь протягом періоду Закону; натомість Він почав цю роботу на початку періоду Благодаті, коли посланець з'явився вві сні Йосипа, щоб просвітити його повідомленням про те, що Бог стане плоттю, і лише тоді почалася Його робота втілення. Бог не готувався до Своєї роботи втілення відразу після створення світу, як уявляють люди; це рішення приймалося лише на основі ступеня розвитку людства та стану Його війни проти сатани.

Коли Бог стає плоттю, Його Дух сходить на людину; іншими словами, Дух Божий вбирається у фізичне тіло. Він приходить виконувати Свою роботу на землі не для того, щоб принести із Собой певні обмежені етапи; Його робота абсолютно необмежена. Робота, яку виконує Святий Дух у плоті, все одно визначається результатами Його роботи, і Він використовує такі речі, щоб визначити тривалість часу, протягом якого Він виконуватиме роботу в плоті. Святий Дух безпосередньо виявляє кожен етап Своєї роботи, по ходу ретельно вивчаючи Свою роботу; ця робота – не щось таке надприродне, що б виходило за межі людської уяви. Це як робота Єгови зі створення неба, землі та всього сущого; Він планував і працював одночасно. Він відділив світло від темряви, і виникли ранок і вечір – це зайняло один день. На другий день Він створив небо, і це також зайняло один день; потім Він створив землю, моря та всіх істот, які їх населяли, для чого знадобився ще один день. Так продовжувалося до шостого дня, коли Бог створив людину й дозволив їй

управляти всім на землі. Потім на сьомий день, коли Він закінчив створювати все суще, Він відпочив. Бог поблагословив сьомий день і освятив його. Він вирішив установити цей святий день лише після того, як Він уже створив усе суще, а не перед цим. Ця робота теж виконувалася спонтанно; перш ніж створити все суще, Він не вирішував створити світ за шість днів, а потім відпочити на сьомий; це зовсім не відповідає фактам. Він такого не озвучував і не планував. Він аж ніяк не казав, що створення всього сущого буде завершено на шостий день і що Він відпочине на сьомий; натомість Він творив відповідно до того, що вважав добрим у той час. Коли Він закінчив творити все суще, був уже шостий день. Якби Він закінчив створювати все суще на п'ятий день, то призначив би святим шостий день. Однак насправді Він завершив створення всього сущого на шостий день, і так сьомий день став святим і залишається ним аж до сьогодні. Отже, Його поточна робота виконується в такий самий спосіб. Він говорить і забезпечує ваші потреби відповідно до ваших ситуацій. Тобто Дух говорить і працює відповідно до обставин людей; Він стежить за всіма та працює будь-коли й будь-де. Те, що Я роблю, говорю, покладаю на вас і дарую вам, усе без винятку є тим, що вам потрібно. Тож ніщо в Моїй роботі не відділене від реальності; усе воно реальне, бо ви всі знаєте, що «Божий Дух пильнує все». Якби все це було вирішено наперед, хіба це не було б занадто шаблонно? Ти думаєш, що Бог виробляв плани цілих шість тисячоліть, а потім прирік людство бути бунтівним, непіддатливим, облудним, підступним і мати розбещеність плоті, сатанинський характер, пожадливість очей і потурання своїм слабкостям. Ніщо з цього не було приречено Богом, а натомість усе це сталося внаслідок сатанинського розбещення. Хтось може сказати: «Хіба сатана не був також у Божій владі? Бог прирік, що сатана таким чином розбестить людей, і після цього Бог виконав Свою роботу серед людей». Хіба Бог справді прирік би сатану розбестити людство? Бог дуже хоче дати людству жити нормально, тож чи справді Він втручався б у життя людей? Якщо так, хіба перемога над сатаною та спасіння людства не були б марною працею? Як би бунтарство людства могло бути приречено? Це сталося через втручання сатани, тож як це могло бути приречено Богом? Сатана в Божій владі, якого ви собі уявляєте, дуже відрізняється від сатани в Божій владі, про якого я говорю. Згідно з вашими твердженнями про те, що «Бог всемогутній, і сатана в Його руках», сатана ніколи не міг би Його зрадити. Хіба ти не казав, що Бог всемогутній? Ваше знання занадто абстрактне та не має зв'язку з реальністю; людина ніколи не зможе збагнути Божих думок, і так само людина ніколи не зможе досягнути Його мудрості! Бог всемогутній; у цьому немає ніякої неправди. Архангел зрадив Бога, тому що Бог спочатку дав йому частку влади. Звісно, це була несподівана подія, як і тоді, коли Єва піддалася спокусі змія. Проте як би сатана не чинив свою зраду, він усе одно не такий всемогутній, як Бог. Як ви казали, сатана просто могутній; що б він не робив, Божа влада завжди його переможе. Таке правдиве значення слів «Бог всемогутній, і сатана в Його руках».

Тому війну із сатаною потрібно вести поетапно. Більше того, Бог планує Свою роботу у відповідь на хитрощі сатани – тобто Він приносить спасіння людству та відкриває Свою всемогутність і мудрість у спосіб, який відповідає періоду. Так само й роботу останніх днів не було приречено на ранніх етапах, до періоду Благодаті; приречення не робляться в такий методичний спосіб, ось так: по-перше, змусити зовнішній характер людини змінитися; по-друге, піддати людину Своїй карі та випробуванням; по-третє, змусити людину пройти випробування смертю; по-четверте, дати людині пережити час любові до Бога та проявити рішучість створеної істоти; по-п'яте, дозволити людині побачити Божу волю та повністю Його пізнати, і, нарешті, зробити людину довершеною. Він не планував усе це протягом періоду Благодаті; натомість Він почав це планувати в нинішній період. І сатана працює, і Бог працює. Сатана виявляє свій розбещений характер, тоді як Бог говорить прямо й відкриває деякі суттєві речі. Це робота, яка виконується сьогодні, і її принцип той самий, що використовувався здавна, після створення світу.

Спочатку Бог створив Адама та Єву, і Він також створив змія. З усього створеного цей змій був найотруйніший; його тіло містило отруту, яку сатана застосував, щоб отримати від неї користь. То був змій, що спокусив Єву на гріх. Адам згрішив після Єви, і тоді вони двоє отримали здатність розрізняти добро та зло. Якщо Єгова знав, що змій спокусить Єву, а Єва спокусить Адама, то чому Він помістив їх усіх у сад? Якщо Він міг це передбачити, то чому Він створив змія й помістив його в Еденський сад? Чому в Еденському саду був плід дерева пізнання добра і зла? Чи Він призначив їм з'їсти цей плід? Коли прийшов Єгова, ні Адам, ні Єва не наважилися поглянути Йому в очі, і лише тоді Єгова дізнався, що вони з'їли плід із дерева пізнання добра і зла та стали жертвами підступу змія. Кінець кінцем Він прокляв змія, і так само Він прокляв Адама і Єву. Коли вони двоє їли плід дерева, Єгова нітрохи не знав, що вони це роблять. Людство стало настільки розбещеним, що зробилося лихим і розпусним, і це навіть зайшло настільки далеко, що все затаєне в людських серцях було лихим і несправедливим; усе воно було скверною. Тож Єгова пошкодував, що створив людство. Після цього Він виконав Свою роботу знищення світу потопом, який пережив Ной і його сини. Деякі речі насправді не такі складні та надприродні, як люди можуть собі уявляти. Дехто запитує: «Раз Бог знав, що архангел Його зрадить, навіщо Він його створив?». Факти такі: до існування землі архангел був найвеличнішим із небесних ангелів. Його рішенням користись усі ангели на небі; це була влада, яку йому дав Бог. Він був найвеличнішим із небесних ангелів, окрім Бога. Пізніше, коли Бог створив людство, архангел учинив на землі ще більшу зраду проти Бога. Я кажу, що він зрадив Бога, бо він хотів керувати людством і перевершити Божу владу. Саме архангел спокусив Єву на гріх, і він це зробив, бо хотів утвердити своє царство на землі та змусити людей відвернутися від Бога й натомість слухатись архангела. Архангел побачив, що його могло слухатися так багато істот – як ангели, так і люди на землі. Птахи і звірі, дерева,

ліси, гори, річки та все суще на землі перебували під опікою людей – тобто Адама і Єви, – а Адам і Єва слухались архангела. Тому архангел побажав перевершити Божу владу та зрадити Бога. Після цього він очолив у бунті проти Бога багатьох ангелів, які згодом стали нечистими духами різного роду. Хіба розвиток людства до сьогодні не зумовлений розбещенням архангела? Люди такі, які вони сьогодні, лише тому, що архангел зрадив Бога й розбестив людство. Ця поетапна робота аж ніяк не така абстрактна та проста, як люди можуть собі уявити. Сатана вчинив зраду, бо мав причину, але люди не здатні усвідомити такий простий факт. Чому Бог, який створив небо, землю і все суще, також створив сатану? Раз Бог так зневажає сатану, а сатана є Його ворогом, чому Він створив сатану? Створивши сатану, хіба Він не створював ворога? Насправді Бог не творив ворога; навпаки, Він створив ангела, а пізніше той ангел зрадив Його. Його статус настільки зріс, що він захотів зрадити Бога. Можна сказати, що це був збіг обставин, але це також було неминуче. Це схоже на те, як людина неминуче помирає, дозрівши до певного рівня; усе просто переросло в ту стадію. Деякі безглузді дурні кажуть: «Раз сатана – Твій ворог, навіщо Ти його створив? Хіба Ти не знав, що архангел Тебе зрадить? Хіба Ти не можеш споглядати з вічності у вічність? Хіба Ти не знав натури архангела? Раз Ти чітко знав, що він Тебе зрадить, чому Ти зробив його архангелом? Він не лише Тебе зрадив, він також повів із собою так багато інших ангелів і зійшов у світ смертних, аби розбещувати людство, і все ж до цього дня Ти досі не зумів завершити Свій шеститисячолітній план управління». Чи правильні ці слова? Коли ти так думаєш, хіба ти собі не завдаєш більше клопоту, ніж потрібно? Є й інші, які кажуть: «Якби сатана не розбещував людство аж до сьогоднішнього дня, Бог не приніс би людству спасіння таким чином. Отже, Божа мудрість і всемогутність були б невидимими; де б тоді виявилася Його мудрість? Отже, Бог створив людський рід для сатани, щоб згодом Він міг виявити Свою всемогутність – інакше як людина могла б відкрити Божу мудрість? Якби людина не опиралася Богові й не бунтувала проти Нього, не було б потреби виявляти Його діяння. Якби все творіння поклонялося Йому та підкорялося Йому, у Бога не було б роботи». Це навіть далі від реальності, адже в Богові немає ніякої скверни, тому Він не може сотворити скверну. Зараз Він виявляє Свої діяння лише для того, щоб розбити Свого ворога, спасти людей, яких Він створив, і розбити демонів і сатану, які опираються Богу, ненавидять і зраджують Його та які на самому початку були під Його владою й належали Йому. Бог хоче розбити цих демонів і таким чином виявити Свою всемогутність усьому сущому. Людство та все суще на землі зараз під владою сатани та перебувають під владою безбожників. Бог хоче виявити Свої діяння всьому сущому, щоб люди могли Його пізнати й таким чином Він би розбив сатану та повністю переміг Своїх ворогів. Уся ця робота здійснюється через виявлення Його діянь. Усі Його творіння перебувають під владою сатани, тому Бог бажає виявити їм Свою всемогутність, таким чином розбивши сатану. Якби сатани

не було, Йому не потрібно було б виявляти Свої вчинки. Якби не переслідування сатани, Бог створив би людство та привів його жити в Еденський сад. Чому ж до зради сатани Бог ніколи не виявляв ангелам чи архангелу всі Свої вчинки? Якби на початку всі ангели й архангел пізнали Бога та підкорилися Йому, тоді Бог не виконував би цих безглузвих робіт. Через існування сатани та демонів люди також опиралися Богові й до краю сповнені бунтівничого характеру. Тому Бог бажає виявити Свої діяння. Оскільки Він бажає воювати із сатаною, Він мусить використовувати Свою власну владу та всі Свої діяння, щоб його розбити; так робота спасіння, яку Він виконує серед людей, дозволить їм побачити Його мудрість і всемогутність. Робота, яку Бог виконує сьогодні, змістовна й жодним чином не нагадує ту, яку мають на увазі деякі люди, коли кажуть: «Хіба робота, яку Ти виконуєш, не суперечлива? Хіба ця послідовна робота не призводить до того, що Ти просто завдаєш Собі клопоту? Ти створив сатану, а потім дозволив йому зрадити Тебе й опиратися Тобі. Ти створив людей, а потім віддав їх сатані, дозволивши Адаму та Єві піддатися спокусі. Раз Ти робив усе це навмисно, чому ж Ти досі ненавидиш людство? Чому Ти гидуєш сатаною? Хіба все це не діла Твоїх власних рук? То що ж Ти тоді ненавидиш?». Таке говорить досить багато безглузвих людей. Вони хочуть любити Бога, але в глибині душі вони скаржаться на Бога. Що за суперечність! Ти не розумієш правди, у тебе забагато надприродних думок, і ти навіть стверджуєш, що Бог зробив помилку, – який ти безглуздий! Це ти крутиш правдою, а не Бог зробив помилку! Деякі люди навіть знову й знову скаржаться: «Це Ти створив сатану, і це Ти скинув його поміж людей і віддав їх сатані. Коли люди отримали сатанинський характер, Ти їм не пробачив; навпаки, Ти певною мірою їх зненавидів. Спочатку Ти певною мірою любив їх, але тепер Ти маєш до них відразу. Це Ти ненавидів людство, але Ти також Той, хто любив людство. Що саме тут відбувається? Хіба це не суперечність?». Як би ви на це не дивилися, це те, що сталося на небі; саме в такий спосіб архангел зрадив Бога, і людство було розбещене, і так людям велося до сьогодні. Як би ви це не називали, уся історія саме така. Однак ви повинні розуміти, що вся мета цієї роботи, яку Бог виконує сьогодні, полягає в тому, щоб спасти вас і розбити сатану.

Оскільки ангели були дуже слабкими й не мали особливих здібностей, вартих згадки, вони стали бундючними, щойно їм було дано владу. Особливо це стосувалося архангела, статус якого був вищим, ніж у будь-якого іншого ангела. Цар серед ангелів, він керував мільйонами з них, і під рукою Єгови його влада перевищувала владу будь-якого іншого ангела. Він хотів робити те й се, а також привести ангелів униз поміж людей, щоб контролювати світ. Бог сказав, що Він є Тим, хто править усесвітом, але архангел заявив, що це він править усесвітом, – відтоді архангел зрадив Бога. Бог створив інший світ на небі, і архангел хотів контролювати цей світ, а також зійти у світ смертних. Хіба міг Бог дозволити йому таке зробити? Тож Він уразив архангела та скинув його в повітря. Відколи архангел

розбестив людей, Бог вів війну із ним, щоб спасти їх; ці шість тисячоліть Він використав, аби завдати йому поразки. Ваше уявлення про всемогутнього Бога несумісне з роботою, яку Бог зараз виконує; воно абсолютно непрактичне та цілковито оманливе! Насправді лише після зради архангела Бог оголосив його Своїм ворогом. Тільки через свою зраду архангел потоптав людство після прибуття у світ смертних, і саме тому людство розвинулося до цієї межі. Після того, як це сталося, Бог поклявся сатані: «Я переможу тебе та принесу спасіння всім людям, яких Я створив». Спершу сатана не повірив і відповів: «Та що Ти можеш мені зробити? Чи дійсно Ти можеш скинути мене в повітря? Чи справді Ти можеш мене розбити?». Після того, як Бог скинув архангела в повітря, Він більше не звертав на нього уваги, а пізніше почав спасати людство та виконувати Свою власну роботу, незважаючи на постійне перешкоджання з боку сатани. Сатана міг робити те й се, але все це завдяки силам, які Бог дав йому раніше; він забрав їх із собою в повітря та зберіг до сьогодні. Бог не відібрав в архангела владу, коли скидав його в повітря, і тому сатана продовжував розбещувати людство. З іншого боку, Бог почав спасати людей, яких сатана розбестив незабаром після їхнього створення. На небі Бог не виявляв Своїх діянь; однак перед тим, як створити землю, Він дозволив людям у світі, який Він створив на небі, бачити Його діяння, таким чином скеровуючи цих людей над небом. Він дав їм мудрість, розум і привів тих людей жити в той світ. Звісно, ніхто з вас раніше про це не чув. Пізніше, після того як Бог створив людей, архангел почав їх розбещувати; на землі все людство впало в хаос. Тільки тоді Бог почав Свою війну проти сатани, і тільки в цей час люди почали бачити Його вчинки. На початку такі діяння було приховано від людства. Після того як сатану було скинуто в повітря, він робив своє, а Бог продовжував виконувати Свою власну роботу, постійно ведучи війну проти сатани, аж до останніх днів. Зараз настав час, коли сатана має бути знищений. На початку Бог дав йому владу, і пізніше Він скинув його в повітря, але сатана залишився зухвалим. Після того він розбестив людство на землі, але Бог був там і управляв людством. Бог використовує Своє управління людьми, щоб розбити сатану. Розбещуючи людей, сатана кладе кінець їхній долі та порушує Божу роботу. З іншого боку, Божа робота – це спасіння людства. Який етап роботи, яку виконує Бог, не призначений спасти людство? Який етап не призначений очистити людей і змусити їх поводитися праведно й утілювати образ тих, кого можна любити? Однак сатана такого не робить. Він розбещує людство; він постійно виконує свою роботу розбещення людства по всьому світу. Звісно, Бог теж робить Свою власну роботу, не звертаючи уваги на сатану. Скільки б влади не мав сатана, ця влада все одно була дана йому Богом; Бог просто не дав йому всю Свою владу, тому, що б не робив сатана, він ніколи не зможе перевершити Бога й завжди буде в Його владі. На небі Бог не виявляв ніяких Своїх діянь. Він просто дав сатані дрібку влади та дозволив йому контролювати інших ангелів. Тож що б не робив сатана, він ніколи не зможе перевершити Божу владу, тому що влада, яку

спочатку дав йому Бог, обмежена. Поки Бог працює, сатана порушує. В останні дні його порушення закінчаться; так само й Божу роботу теж буде закінчено, і люди того ґатунку, який Бог хоче довершити, будуть довершені. Бог скеровує людей позитивно; Його життя – жива вода, неосяжна та безмежна. Сатана певною мірою розбестив людину; кінець кінцем жива вода життя довершить людину, і сатана не матиме можливості втручатися та виконувати свою роботу. Тож Бог зможе повністю здобути цих людей. Навіть зараз сатана досі відмовляється це прийняти; він постійно протистоїть Богові, але Він не звертає на це уваги. Бог сказав: «Я переможу всі темні сили сатани та всі темні впливи». Це робота, яку слід виконувати в плоті, і це також те, що робить утілення значущим, а саме: завершити стадію роботи перемоги над сатаною в останні дні та знищити все, що належить сатані. Перемога Бога над сатаною неминуча! Власне, сатана вже давно зазнав невдачі. Коли Євангеліє почало поширюватися країною великого червоного дракона – тобто коли втілений Бог почав Свою роботу й цю роботу було пущено в дію, – сатана зазнав цілковитої поразки, бо самою метою втілення було перемогти сатану. Щойно сатана побачив, що Бог знову став плоттю й почав виконувати Свою роботу, яку жодна сила не могла зупинити, вид цієї роботи його приголомшив, і він не наважився більше робити нової шкоди. Спершу сатана думав, що теж наділений великою мудрістю, і порушував та турбував Божу роботу; однак він не чекав, що Бог знову стане плоттю чи що у Своїй роботі Бог використає бунтарство сатани, щоб воно послужило одкровенням і судом для людства, таким чином завойовуючи людей і перемагаючи сатану. Бог мудріший за сатану, і Його робота набагато перевершує сатанинську. Тож, як Я вже зазначав: «Робота, яку Я виконую, робиться у відповідь на хитрощі сатани; кінець кінцем Я виявлю Свою всемогутність і безсилля сатани». Бог виконуватиме Свою роботу на передньому плані, тоді як сатана тягтиметься позаду, поки врешті-решт не буде остаточно знищений – він навіть не встигне зрозуміти, що сталося! Він усвідомить правду лише тоді, коли його вже розтрощить і розчавить, і на той час він уже спопеліє в озері огняному. Чи ж він тоді не повірить остаточно? Бо тоді в сатани більше не буде наготові жодних інтриг!

Саме ця поетапна, реалістична робота часто обтяжує серце Бога скорботою про людство, тому Його війна із сатаною триває вже шість тисяч років, і Бог сказав: «Я ніколи більше не створю людство, і Я ніколи більше не наділю ангелів владою». Відтоді, коли ангели прийшли працювати на землі, вони просто слідували за Богом, щоб виконувати якусь роботу; Він більше ніколи не давав їм жодної влади. Як ангели, яких бачили ізраїльтяни, виконували свою роботу? Вони виявлялись у снах і передавали слова Єгови. Коли Ісус воскрес за три дні після розп'яття, саме ангели відкотили камінь убік; Божий Дух не виконував цю роботу особисто. Ангели виконували тільки таку роботу; вони грали допоміжні ролі, але не мали влади, тому що Бог ніколи більше не наділяв їх жодною владою. Попрацювавши деякий час,

люди, яких Бог використовував на землі, здумали, що вони Бог, і сказали: «Я хочу перевершити всесвіт! Я хочу стояти на третьому небі! Ми хочемо тримати в руках самодержавну владу!». Вони ставали бундючними після кількох днів роботи; вони бажали володіти самодержавною владою на землі, утвердити іншу націю, мати під ногами все суще та стояти на третьому небі. Хіба ти не знаєш, що ти просто людина, яку використовує Бог? Як би ти міг вознестися на третє небо? Бог приходить на землю, щоб працювати, мовчки та без галасу, а потім іде, непомітно завершивши Свою роботу. Він ніколи не галасує, як люди, а радше практичний у виконанні Своєї роботи. Також Він ніколи не входить у церкву та не кричить: «Я знищу вас усіх! Я вас прокляну та покараю!». Він просто продовжує виконувати Свою власну роботу й іде, щойно закінчить. Ті релігійні пастори, які зцілюють немічних і виганяють бісів, читають іншим лекції з кафедри, виголошують довгі помпезні промови й обговорюють нереалістичні речі, – усі вони бундючні до глибини душі! Вони лише нащадки архангела!

Пропрацювавши шість тисяч років аж до сьогодні, Бог уже виявив багато Своїх діянь, основною метою яких було розбити сатану та принести спасіння всьому людству. Він використовує цю нагоду, щоб дозволити всьому на небі, всьому на землі, всьому в морях і кожнісінькому об'єкту Божого творіння на землі побачити Його всемогутність і стати свідком усіх Його діянь. Він користується нагодою, яку забезпечила Його перемога над сатаною, щоб виявити людям усі Свої вчинки й дати їм змогу прославляти Його та звеличувати Його мудрість у перемозі над сатаною. Усе на землі, на небі та в морях приносить Богу славу, хвалить Його всемогутність, хвалить кожен Його вчинок і виголошує Його святе ім'я. Це доказ того, що Він розбив сатану; це доказ Його перемоги над сатаною. Що важливіше, це доказ Його спасіння людства. Усе Боже творіння приносить Йому славу, хвалить Бога за поразку Його ворога та Його повернення з перемогою, а також вихваляє Його як великого переможного Царя. Його мета – не просто перемогти сатану, і саме тому Його робота триває вже шість тисяч років. Він використовує поразку сатани, щоб спасти людство; Він використовує поразку сатани, щоб відкрити всі Свої діяння та всю Свою славу. Він здобуде славу, і весь ангельський сонм побачить усю Його славу. Посланці на небі, люди на землі та всі об'єкти творіння на землі побачать славу Творця. Така робота, яку Він виконує. Усі Його творіння на небі й на землі стануть свідками Його слави, і Він тріумфально повернеться, завдавши сатані повної поразки, і дозволить людству хвалити Його, таким чином здобувши у Своїй роботі подвійну перемогу. Кінець кінцем усе людство буде завойоване Ним, і Він знищить усіх, хто опирається чи бунтує; інакше кажучи, Він знищить усіх тих, хто належить сатані. Зараз ти стаєш свідком стількох Божих діянь, але ти й досі опираєшся, бунтуєш і не коришся; ти багато в собі таїш і робиш що заманеться. Ти слідуєш за власними пристрастями й уподобаннями; усе це бунтарство й опір. Будь-яка віра в Бога заради плоті та своїх пристрастей, а також

заради власних уподобань, світу й сатани є огидною; вона непіддатлива й бунтівна за своєю природою. У наші дні існують усілякі різновиди віри: одні шукають прихистку від лиха, а інші прагнуть отримати благословення; одні бажають зрозуміти таємниці, а ще інші прагнуть грошей. Усе це форми опору, і все це богозневага! Коли кажуть, що хтось опирається чи бунтує, – хіба це говориться не про таку поведінку? Цими днями багато людей бурчить, скаржиться або судить. Усе це роблять безбожники; вони є прикладами людського опору й бунтарства. Такі люди одержимі та зайняті сатаною. Бог здобуває тих, хто повністю Йому підкоряється; це люди, які були розбещені сатаною, але врятовані та завойовані поточною роботою Бога, які витримали випробування та зрештою були повністю здобуті Богом, які більше не живуть під владою сатани, які звільнилися від несправедливості та готові жити святістю – такі є найсвятішими з людей; вони й справді святі. Якщо твої поточні дії не відповідають хоча б одній частині Божих вимог, то тебе буде вигнано. Це беззаперечно. Усе залежить від того, що відбувається зараз; хоч ти й був приречений і обраний, твої дії сьогодні все одно визначатимуть твій результат. Якщо ти не можеш бути на рівні зараз, тебе буде вигнано. Якщо ти не можеш бути на рівні зараз, як ти зможеш бути на рівні потім? Перед тобою з'явилося таке велике диво, але ти досі не віриш. Як же ти тоді повіриш у Бога пізніше, коли Він закінчить Свою роботу й більше не виконуватиме такої роботи? Тоді для тебе буде ще неможливіше слідувати за Ним! Пізніше Бог спиратиметься на твоє ставлення, твоє знання про роботу втіленого Бога та твій досвід, щоб визначити, грішний ти чи праведний, і щоб визначити, вдосконалений ти чи вигнаний. Зараз ти мусиш бачити ясно. Святий Дух працює так: Він визначає твій результат відповідно до твоєї поведінки сьогодні. Хто промовляє сьогоднішні слова? Хто виконує сьогоднішню роботу? Хто сьогодні вирішує, що ти будеш вигнаний? Хто вирішує тебе вдосконалити? Хіба це не те, що роблю Я Сам? Я Той, хто промовляє ці слова; Я Той, хто виконує таку роботу. Прокляття, покарання, засудження людей – усе це частини Моєї роботи. Кінець кінцем те, чи виженуть тебе, також буде залежати від Мене. Усе це – Моя справа! Зробити тебе досконалим – це Моя справа, і дозволити тобі втішатися благословеннями – це також Моя справа. Усе це – робота, яку Я виконую. Твій результат не було приречено Єговою; він визначається Богом сьогодні. Він визначається просто зараз; його не було визначено задовго до створення світу. Деякі безглузді люди кажуть: «Може, з Твоїми очима щось не так, і Ти бачиш мене не так, як мав би. Зрештою Ти побачиш тільки те, що виявляє Дух!». Спочатку Ісус обрав Юду у Свої учні. Люди питають: «Як Він міг вибрати учня, який Його зрадить?». Спершу Юда не мав наміру зраджувати Ісуса; це просто сталося пізніше. У той час Ісус дивився на Юду досить прихильно; Він спонукав цього чоловіка слідувати за Ним і зробив його відповідальним за їхні фінансові справи. Якби Ісус знав, що Юда привласнюватиме гроші, Він би ніколи не доручив йому керувати такими справами.

Можна сказати, що Ісус спочатку не знав, що цей чоловік був підступним і брехливим або що він став би дурити своїх братів і сестер. Пізніше, коли Юда вже деякий час слідував за Ісусом, Ісус побачив, як він підлещувався до своїх братів і сестер та підлещувався до Бога. Люди також виявили, що Юда мав звичку запускати руку в скриньку на гроші, і тоді розповіли про це Ісусу. Тільки тоді Ісус усвідомив усе, що відбувалося. Оскільки Ісус мав виконати роботу розп'яття та йому потрібна була людина, яка б Його зрадила, і оскільки так сталося, що Юда виявився підхожою людиною для цієї ролі, Ісус сказав: «Серед нас буде один, який Мене зрадить. Син Людський використає цю зраду, щоб бути розп'ятим, а за три дні воскресне». У той час Ісус насправді не вибрав Юду, щоб той зрадив Його; навпаки, Він сподівався, що Юда буде вірним учнем. Несподівано Юда виявився жадібним виродком, який зрадив Господа, тому Ісус використав цю ситуацію, щоб вибрати Юду для цієї роботи. Якби всі дванадцять учнів Ісуса були вірними й серед них не було нікого подібного до Юди, тоді людиною, яка зрадила б Ісуса, зрештою став би хтось не з учнів. Однак у той час сталося так, що серед учнів був один, який любив брати хабарі: Юда. Тому Ісус використав цю людину, щоб завершити Свою роботу. Як просто це було! Ісус не визначав цього наперед на початку Своєї роботи; Він прийняв це рішення лише тоді, коли все дійшло до певної межі. Це було рішення Ісуса, тобто це було рішення Самого Божого Духа. Спочатку Юду обрав саме Ісус; коли Юда згодом зрадив Ісуса, це зробив Святий Дух заради Своїх власних цілей. Це була робота Святого Духа, що виконувалась у той час. Коли Ісус обрав Юду, Він і гадки не мав, що Юда Його зрадить. Він знав лише, що цей чоловік був Юда Іскаріот. Ваші результати теж визначаються згідно з вашим рівнем покірності сьогодні та відповідно до рівня зростання вашого життя, а не згідно з якимось людським уявленням про те, що ваші результати було приречено під час створення світу. Ти мусиш чітко таке розуміти. Ніщо з цієї роботи не виконується так, як ти це собі уявляєш.

Щодо імен та ідентичності

Якщо ти хочеш бути придатним для використання Богом, ти повинен знати роботу Бога, ти повинен знати роботу, яку Він здійснював раніше (у Новому і Старому Заповітах), і, більше того, ти повинен знати Його роботу сьогодні; тобто, ти повинен знати три стадії Божої роботи, виконаної протягом 6 000 років. Якщо тебе попросять поширювати Євангеліє, ти не зможеш цього зробити, не знаючи роботи Божої. Хтось може запитати тебе про те, що ваш Бог сказав про Біблію, Старий Заповіт, а також роботу й слова Ісуса того часу. Якщо ти не зможеш розповісти про внутрішню історію Біблії, тоді вони не будуть переконані. У той час Ісус багато говорив про Старий Заповіт зі Своїми учнями. Усе, що вони читали,

було зі Старого Заповіту; Новий Заповіт був написаний лише через кілька десятиліть після розп'яття Ісуса. Щоб поширювати Євангеліє, ви повинні в першу чергу зрозуміти внутрішню істину Біблії та Божу роботу в Ізраїлі, яка є роботою, виконаною Єговою, і ви також повинні розуміти роботу, виконану Ісусом. Це ті питання, які найбільше хвилюють усіх людей, і внутрішня історія цих двох стадій роботи – це те, чого вони не чули. Поширюючи Євангеліє, спочатку відкладіть у сторону розмови про роботу Святого Духа в сьогоденні. Ця стадія роботи знаходиться поза межами їхньої досяжності, тому що те, до чого ви прагнете, є найбільш високим із усього – пізнання Бога і пізнання роботи Святого Духа – і немає нічого більш піднесеного, ніж ці дві речі. Якщо ви спершу говоритимете про те, що є піднесеним, це буде занадто для них, тому що ніхто не мав досвіду знайомства з такою роботою Святого Духа; подібної їй немає, і людині нелегко прийняти це. Їхні переживання – це старі речі з минулого, з деякою епізодичною роботою Святого Духа. Те, що вони відчують, – це не робота Святого Духа сьогодні або Божя воля сьогодні. Вони все ще діють відповідно до старих практик, без нового світла і без нових речей.

У період Ісуса Святий Дух в основному здійснював Свою роботу в Ісусі, у той час як ті, хто служив Єгові в священицьких одягах у храмі, робили це з непохитною відданістю. Вони також мали роботу Святого Духа, але не могли зрозуміти тодішню волю Бога і просто залишалися вірними Єгові згідно зі старими практиками й не отримували нового спрямування. Ісус прийшов і приніс нову роботу, але у тих, хто служив у храмі, не було ні нового спрямування, ні нової роботи. Служачи в храмі, вони могли просто дотримуватися старих практик, і, не покинувши храм, вони були просто нездатні отримати будь-яке нове входження. Нову роботу приніс Ісус, й Ісус не увійшов до храму, щоб виконати Свою роботу. Він виконував Свою роботу тільки поза храмом, тому що масштаби Божої роботи давно змінилися. Він не працював у храмі, і коли людина служила там Богу, це сприяло тільки тому, щоб усе залишалось як є, і не було можливості внести будь-яку нову роботу. Подібно до цього релігійні люди й сьогодні все ще поклоняються Біблії. Якщо ти будеш поширювати Євангеліє серед них, вони будуть кидати в тебе дрібні деталі біблійних слів, і вони знайдуть багато доказів, що приголомшить тебе й позбавить дару мови; потім вони почеплять на тебе ярлик і подумают, що ти нерозумний у своїй вірі. Вони скажуть: «Ти навіть не знаєш Біблії, слова Божого, тож як ти можеш говорити, що віриш у Бога?». Тоді вони будуть дивитися на тебе зверхньо й також скажуть: «Оскільки Той, у Кого ви вірите, – Бог, чому Він не розповість вам все про Старий і Новий Заповіт? Оскільки Він приніс Свою славу з Ізраїлю на Схід, чому Він не знає про роботу, виконану в Ізраїлі? Чому Він не знає про роботу Ісуса? Якщо ви не знаєте, то це доводить, що вам не сказали; оскільки Він є другим втіленням Ісуса, як Він може не знати цих речей? Ісус знав про роботу, виконану Єговою; як Він міг не знати?». Коли прийде час, усі вони ставитимуть тобі такі запитання. Їхні

голови повні такого; як би вони могли не ставити запитання? Ті з вас, хто знаходиться в цьому потоці, не зосереджуються на Біблії, тому що ви перебуваєте в курсі покрокової роботи, виконуваної Богом сьогодні, ви стали очевидцями цієї покрокової роботи, і ви ясно побачили три стадії роботи, і таким чином вам довелося відкласти Біблію та перестати її вивчати. Але вони не можуть не вивчати її, тому що вони нічого не відають про цю покрокову роботу. Деякі люди запитують: «У чому різниця між роботою, виконаною втіленим Богом, і роботою пророків і апостолів минулих часів? Давида також називали Господом, як й Ісуса; хоча робота, яку вони виконували, була різною, їх називали однаково. Скажіть мені, чому їхні особи не були тотожними? Те, чого був свідком Іван, було видінням, яке також прийшло від Святого Духа, і він зміг промовити слова, які мав намір сказати Святий Дух; чому ідентичність Івана відрізнялася від ідентичності Ісуса?». Слова, сказані Ісусом, могли повністю представляти Бога, і вони повністю представляли Божу роботу. Те, що побачив Іван, було видінням, і він був нездатний повністю представляти роботу Божу. Чому Іван, Петро і Павло говорили багато слів, так як й Ісус, однак у них не було тієї ж ідентичності, що й у Ісуса? Це головним чином тому, що робота, яку вони виконували, була іншою. Ісус уособлював Духа Божого й був Духом Божим, що працював безпосередньо. Він звершив роботу нового періоду, роботу, яку ніхто не робив до того. Він відкрив новий шлях, Він представляв Єгови, і Він представляв Самого Бога, тоді як у випадку Петра, Павла й Давида, незалежно від того, як їх звали, вони представляли тільки ідентичність Божого творіння й були послані Ісусом або Єговою. Тому, скільки б вони не працювали, які б великі чудеса не творили, вони все одно були просто Божими створіннями та не були здатні представляти Духа Божого. Вони працювали в ім'я Бога або працювали після того, як були послані Богом; більше того, вони працювали в періоди, розпочаті Ісусом або Єговою, і вони не виконували жодної іншої роботи. Зрештою, вони були всього лише Божими створіннями. У Старому Заповіті багато пророків проголошувало провіщення або писало книги пророцтв. Ніхто не говорив, що вони були Богом, але як тільки Ісус почав працювати, Дух Божий засвідчив про Нього як про Бога. Чому це так? Зараз ти вже повинен знати! Раніше апостоли й пророки писали різні послання та багато пророкували. Потім люди вибрали деякі з них, щоб включити їх у Біблію, а деякі були загублені. Оскільки є люди, які кажуть, що все сказане ними виходить від Святого Духа, чому дещо з нього вважається хорошим, а дещо – поганим? І чому одних було обрано, а інших – ні? Якби це дійсно були слова, сказані Святим Духом, чи було б необхідно, щоб люди вибирали їх? Чому в кожному з чотирьох Євангелій розповідається про слова, сказані Ісусом, і про роботу, яку Він зробив, по-різному? Хіба це не провина тих, хто їх записав? Деякі люди запитують: «Оскільки послання, написані Павлом та іншими авторами Нового Заповіту, і робота, яку вони виконали, частково виникли з волі людини й були спотворені людськими уявленнями, тоді чи

не існує людської скверни в словах, що Ти (Бог) промовляєш сьогодні? Невже в них дійсно немає жодного людського уявлення?». Ця стадія роботи, що здійснюється Богом, повністю відрізняється від тієї, що здійснювалася Павлом і багатьма апостолами й пророками. Різниця не тільки в ідентичності, але й, головним чином, у виконуваній роботі. Після того, як Павло був уражений і впав перед Господом, Святий Дух повів його на роботу, і він став тим, кого було послано. Тому він писав послання церквам, і всі ці послання слідували вченню Ісуса. Павло був посланий Господом працювати в ім'я Господа Ісуса, але коли прийшов Сам Бог, Він не трудився ні від чийого імені й не представляв у Своїй роботі нікого, крім Духа Божого. Бог прийшов, щоб виконати Свою роботу безпосередньо: Він не був удосконалений людиною, і Його робота не була виконана за вченням будь-якої людини. На цій стадії роботи Бог не керує, розповідаючи про Свій особистий досвід, а замість цього виконує Свою роботу безпосередньо, відповідно до того, що у Нього є. Наприклад, випробування прислужників, час кари, випробування смертю, час любові до Бога... Усе це – робота, яка ніколи не виконувалася раніше, і це робота, що стосується нинішнього періоду, а не людського досвіду. У словах, які Я сказав, що є людським досвідом? Хіба всі вони не походять безпосередньо від Духа й хіба вони не виходять від Духа? Просто твій духовний рівень такий малий, що ти не в змозі заглянути в суть і побачити правду! Практичний спосіб життя, про який Я кажу, полягає в тому, щоб направляти шлях, і ніхто ніколи раніше не говорив про нього, як ніхто ніколи й не проходив цей шлях чи не знав про цю реальність. До того, як Я промовив ці слова, їх ніхто ніколи не промовляв. Ніхто ніколи не говорив про такий досвід, і вони ніколи не говорили про такі деталі, і, більше того, ніхто ніколи не вказував на такі стани, щоб розкрити ці речі. Ніхто ніколи не вів тим шляхом, яким Я веду сьогодні, і якби ним вела людина, то це не був би новий шлях. Візьмемо, наприклад, Павла й Петра. У них не було власного особистого досвіду до того, як Ісус вказував їм шлях. Тільки після того, як Ісус повів їх шляхом, вони випробували на собі слова, сказані Ісусом, і шлях, яким Він їх вів; завдяки цьому вони отримали багато досвіду й написали послання. Отже, досвід людини – це не те ж саме, що робота Бога, а робота Бога – це не те ж саме, що знання, яке описується поняттями й досвідом людини. Я вже казав чимало разів, що сьогодні Я веду новим шляхом і виконую нову роботу, і Моя робота та висловлювання відрізняються від роботи Івана і всіх інших пророків. Я ніколи спочатку не отримую досвід, а потім розповідаю про нього вам – це зовсім не так. Якби це було так, чи не затримало б це вас давно? У минулому знання, про яке багато говорили, також було піднесеним, але всі їхні слова були сказані тільки опираючись на так званих духовних діячів. Вони не вказували шлях, але виходили з їхнього досвіду, виходили з того, що вони бачили, і з їхніх знань. Деякі слова стосувалися їхніх уявлень, а деякі складалися з досвіду, який вони узагальнили. Сьогодні характер Моєї роботи повністю відрізняється від їхньої роботи. Я не мав такого досвіду, щоб Мною

керували інші, і Я не прийняв того, щоб інші вдосконалювали мене. Більше того, все, що Я говорив і про що спілкувався, не схоже ні на що інше й ніколи не було промовлено ніким іншим. Сьогодні, незалежно від того, хто ви, ваша робота виконується на основі слів, які Я говорю. Без цих висловлювань і роботи, хто був би здатний пережити ці речі (випробування прислужників, час кари...), і хто був би здатний говорити про таке знання? Невже ти дійсно нездатний це побачити? Незалежно від етапу роботи, як тільки Мої слова промовляються, ви починаєте спілкуватися відповідно до Моїх слів і працювати відповідно до них, і це не той спосіб, про який хтось із вас думав. Зайшовши так далеко, невже ти нездатен побачити таке чітко й просте запитання? Це не шлях, який хтось придумав, і він не заснований на шляхові будь-якого духовного діяча. Це – новий шлях, і навіть багато зі слів, колись сказаних Ісусом, більше не застосовні. Те, що Я кажу, – це робота, яка відкриває нову епоху, і це робота, яка займає окреме місце; робота, яку Я роблю, і слова, які Я кажу, – це все нове. Хіба це не нова робота сьогодні? Робота Ісуса теж була такою. Його робота також відрізнялася від роботи людей у храмі, і так само вона відрізнялася від роботи фарисеїв, і вона не мала жодної схожості з роботою, яку виконував увесь народ Ізраїлю. Ставши свідками цього, люди не могли визначитися: «Чи дійсно це зробив Бог?». Ісус не дотримувався закону Єгови; коли Він прийшов навчати людей, усе, що Він говорив, було новим і відрізнялося від того, що говорили стародавні святі й пророки Старого Заповіту, і через це люди залишалися невпевненими. Це те, через що з людиною так важко мати справу. Перш ніж прийняти цю нову стадію роботи, шлях, яким пройшла більшість із вас, полягав у тому, щоб практикувати і входити на підвалинах тих духовних діячів. Але сьогодні робота, яку Я виконую, значно відрізняється, і тому ви не можете вирішити, чи правильна вона чи ні. Мене не хвилює, яким шляхом ти йшов раніше, і мене не цікавить, чию «їжу» ти їв або кого ти вважав своїм «батьком». Оскільки Я прийшов і приніс нову роботу, щоб направляти людину, кожен, хто слідує за Мною, повинен діяти відповідно до того, що Я говорю. Незалежно від того, наскільки могутня «сім'я», з якої ти походиш, ти повинен слідувати за Мною, ти не повинен діяти відповідно до своїх колишніх практик, твій «приймний батько» повинен відійти, а ти повинен постати перед своїм Богом, щоб шукати свою законну частку. Увесь ти в Моїх руках, і тобі не слід занадто сліпо довіряти своєму прийомному батькові; він не може повністю контролювати тебе. Робота сьогодні стоїть особно. Усе, що Я говорю сьогодні, очевидно, не ґрунтується на фундаменті з минулого; це – новий початок, і якщо ти кажеш, що його створено рукою людини, то ти – той, хто такий сліпий, що його неможливо врятувати!

Ісає, Єзекіїль, Мойсей, Давид, Авраам і Даниїл були лідерами або пророками серед обраного народу Ізраїлю. Чому їх не названо Богом? Чому Святий Дух не засвідчив про них? Чому Святий Дух засвідчив про Ісуса, як тільки Той розпочав

Свою роботу і почав говорити Свої слова? Чому Святий Дух не засвідчив про інших? Їх, людей, які були з плоті, усіх було названо «Господь». Незалежно від того, як їх звали, їхня робота представляє їхнє буття й сутність, а їхнє буття й сутність представляють їхню ідентичність. Їхня сутність не пов'язана з їхніми іменами; вона представлена тим, що вони висловлювали, і тим, що вони пережили. У Старому Заповіті не було нічого незвичайного в тому, щоб називатися Господом, і людину можна було називати як завгодно, але її сутність і притаманна їй ідентичність були незмінні. Хіба серед тих Христів неправдивих, лжепророків і ошуканців немає й тих, кого називали «Богом»? І чому вони не є Богом? Тому що вони нездатні виконувати роботу Божу. За своєю суттю вони люди, обманщики людей, а не Бога, і тому у них немає ідентичності Бога. Хіба Давид не був також названий Господом серед дванадцяти колін? Ісуса також називали Господом; чому тільки Ісуса називали втіленим Богом? Хіба Єремія не був також відомий як Син Людський? І хіба Ісус не був відомий як Син Людський? Чому Ісус був розп'ятий від імені Бога? Чи не тому, що Його сутність була іншою? Чи не тому, що робота, яку Він виконував, була іншою? Чи має значення титул? Хоча Ісуса також називали Сином Людським, Він був першим утіленням Бога, Він прийшов, щоб прийняти владу та здійснити справу спокути. Це доводить, що ідентичність і сутність Ісуса відрізнялися від інших, яких також називали Сином Людським. Сьогодні хто з вас наважиться сказати, що всі слова, сказані тими, хто був використаний Святим Духом, виходили від Святого Духа? Хіба хтось наважується говорити такі речі? Якщо ти дійсно говориш таке, то чому книга пророцтв Ездри була відкинута, і чому те ж саме було зроблено з книгами тих древніх святих і пророків? Якщо всі вони прийшли від Святого Духа, то чому ви наважуєтеся робити такий примхливий вибір? Чи маєте ви право вибирати роботу Святого Духа? Багато історій з Ізраїлю також були відкинуті. І якщо ти віриш, що всі ці писання минулого виходили від Святого Духа, тоді чому деякі книги було відкинено? Якщо всі вони виходили від Святого Духа, всі вони повинні були бути збережені й розіслані братам і сестрам у церквах для читання. Вони не повинні були бути вибрані або відкинуті людською волею; так робити неправильно. Твердження про те, що досвід Павла та Івана був змішаний із їхнім особистим розумінням, не означає, що їхній досвід і знання прийшли від сатани, а лише те, що у них було те, що походило з їхнього особистого досвіду та розуміння. Їхні знання базувалися на їхньому реальному досвіді в той час, і хто міг із упевненістю сказати, що всі вони прийшли від Святого Духа? Якщо всі чотири Євангелія походять від Святого Духа, то чому Матвій, Марк, Лука та Іван кожен розповіли щось інше про роботу Ісуса? Якщо ви не вірите в це, тоді подивіться на біблійні розповіді про те, як Петро тричі відрікся від Господа: усі вони різні, і в кожній з них є свої особливості. Багато необізнаних людей каже: «Утілений Бог – теж людина, тож чи можуть слова, які Він промовляє, повністю виходити від Святого Духа? Якщо слова Павла та Івана були змішані з людською волею, то чи дійсно слова, які Він

говорить, не змішані з людською волею?». Люди, які говорять таке, – сліпі й неосвічені! Уважно прочитайте чотири Євангелія; прочитайте, що в них записано про те, що робив Ісус, і про слова, які Він говорив. Кожна оповідь просто відрізняється від інших, і в кожній є своя точка зору. Якщо все, що було написано авторами цих книг, виходило від Святого Духа, то все воно повинно бути однаковим і послідовним. Чому ж тоді існують розбіжності? Хіба людина не надзвичайно простацька, раз не може цього бачити? Якщо тебе попросять свідчити про Бога, яке свідчення ти зможеш дати? Чи може такий спосіб пізнання Бога свідчити про Нього? Якщо інші запитують тебе: «Якщо записи Івана й Луки були змішані з людською волею, то хіба слова, сказані твоїм Богом, не змішані з людською волею?», чи міг би ти дати чітку відповідь? Після того, як Лука й Матвій почули слова Ісуса й побачили роботу Ісуса, вони розповіли про свої власні знання у формі спогадів, докладно описуючи деякі факти щодо роботи, виконаної Ісусом. Чи ти можеш сказати, що їхнє знання було повністю відкрито Святим Духом? За рамками Біблії було багато духовних діячів, що володіли більш високими знаннями, ніж вони, тож чому їхні слова не були підхоплені більш пізніми поколіннями? Хіба їх також не використовував Святий Дух? Знайте, що в роботі сьогодення Я не говорю про Своє власне розуміння, засноване на фундаменті роботи Ісуса, і Я не говорю про свої власні знання на тлі роботи Ісуса. Яку роботу здійснював Ісус у той час? І яку роботу Я виконую сьогодні? Те, що Я роблю й кажу, не має прецедентів. На шлях, яким Я йду сьогодні, ніколи раніше не ступали, ним ніколи не ходили люди минулих періодів і поколінь. Сьогодні його було започатковано, і хіба це не робота Духа? Незважаючи на те, що то була робота Святого Духа, усі лідери минулого виконували свою роботу на фундаменті, закладеному іншими; однак робота Самого Бога інша. Стадія роботи Ісуса була такою ж: Він відкрив новий шлях. Коли Він прийшов, Він проповідував Євангеліє Царства Небесного і сказав, що людина повинна покаятися й сповідатися. Після того, як Ісус завершив Свою роботу, Петро, Павло та інші продовжили виконувати роботу Ісуса. Після того, як Ісуса було прибито до хреста і Він вознісся на небеса, вони були послані Духом, щоб поширювати хресний шлях. Незважаючи на те, що слова Павла були піднесеними, вони також ґрунтувалися на фундаменті, закладеному словами Ісуса, такими як терпіння, любов, страждання, покривання голови, хрещення або інші вчення, яким потрібно слідувати. Усе це було сказано на підставі слів Ісуса. Вони були нездатні відкрити новий шлях, тому що всі вони були людьми, яких використовував Бог.

Висловлювання та робота Ісуса в той час не відповідали доктрині, і Він не виконував Свою роботу відповідно до роботи Закону Старого Заповіту. Він діяв відповідно до роботи, яка повинна була бути виконана в період Благодаті. Він трудився відповідно до справи, яку Він створив, відповідно до Свого власного плану й відповідно до Свого служіння; Він не працював відповідно до Закону Старого Заповіту. Ніщо з того, що Він робив, не відповідало Закону Старого

Заповіту, і Він прийшов звершувати роботу не для того, щоб виконати слова пророків. Кожна стадія Божої роботи не здійснювалася спеціально для того, щоб виконати провіщення древніх пророків, і Він прийшов не для того, щоб слідувати доктрині або свідомо втілювати в життя провіщення древніх пророків. Однак Його дії не порушили пророкувань древніх пророків і не завадили роботі, яку Він виконав раніше. Основним моментом Його роботи було не дотримання будь-якої доктрини, а натомість виконання роботи, яку Він Сам повинен був виконувати. Він був не пророком або провидцем, а діячем, який насправді прийшов, щоб виконати роботу, яку Він повинен був виконувати, і Він прийшов, щоб почати Свою нову еру й виконати Свою нову роботу. Звичайно, коли Ісус прийшов, щоб виконати Свою роботу, Він також сповнив багато слів, сказаних древніми пророками в Старому Заповіті. Так само й сьогоднішня робота сповнила провіщення древніх пророків Старого Заповіту. Просто Я не тримаю в руках цей «старий альманах», ось і все. Бо є більше роботи, яку Я повинен виконати, є більше слів, які Я повинен сказати вам, і ця робота й ці слова мають набагато більше значення, ніж пояснення уривків із Біблії, тому що така робота не має великого значення або цінності для вас, і не може допомогти вам або змінити вас. Я маю намір звершувати нову роботу не заради виконання будь-якого уривка з Біблії. Якщо Бог прийшов на землю тільки для того, щоб виконати слова древніх пророків Біблії, тоді хто більший – утілений Бог чи ті стародавні пророки? Зрештою, пророки керують Богом чи Бог керує пророками? Як ти пояснюєш ці слова?

Спочатку, коли Ісус ще не розпочав офіційно виконувати Своє служіння, подібно до учнів, що слідували за Ним, іноді Він також відвідував зібрання, співав гімни, віддавав хвалу й читав Старий Заповіт у храмі. Після того, як Він хрестився і постав, Дух офіційно зійшов на Нього й почав працювати, розкриваючи Його ідентичність і служіння, яке Він повинен був виконати. До цього ніхто не знав, хто Він такий, і, крім Марії, навіть Іван не знав. Ісусу було 29 років, коли Він прийняв хрещення. Після того, як Його хрещення було виконано, небеса відкрилися, і голос сказав: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!». Як тільки Ісуса було охрещено, Святий Дух почав свідчити про Нього таким чином. До хрещення у віці 29 років Він жив життям нормальної людини, їв, коли Йому належало їсти, нормально спав і одягався, і ніщо в Ньому не відрізнялося від інших, хоча, звісно ж, так виглядало тільки для плотських очей людини. Іноді Він теж був слабкий, а іноді Він теж не міг розпізнавати те чи інше, так само як написано в Біблії: Його розум розвився з Його віком. Ці слова просто показують, що у Нього була звичайна й нормальна людська сутність, і що Він не особливо відрізнявся від інших нормальних людей. Він теж виріс нормальною людиною, і в Ньому не було нічого особливого. І все ж Він перебував під опікою й захистом Бога. Після хрещення Він був спокушуваний, після чого почав виконувати Своє служіння та працювати, й отримав силу, мудрість і владу. Це не означає, що Святий Дух не діяв у Ньому до

Його хрещення або не був усередині Нього. До Його хрещення Святий Дух також жив у Ньому, але офіційно не починав діяти, тому що є межі того, коли Бог здійснює Свою роботу, і, більше того, у нормальних людей є нормальний процес дорослішання. Святий Дух завжди жив у Ньому. Коли народився Ісус, Він відрізнявся від інших, і з'явилася ранкова зірка; перед Його народженням ангел з'явився Йосипу уві сні й сказав йому, що Марія повинна народити немовля чоловічої статі і що дитина була зачата Святим Духом. Після хрещення Ісуса Святий Дух почав Свою роботу, але це не означало, що Святий Дух зійшов на Ісуса тільки в той момент. Висловлювання про те, що Святий Дух зійшов на Нього, як голуб, стосується офіційного початку Його служіння. Дух Божий був у Ньому й раніше, але Він ще не почав діяти, бо час ще не настав, і Дух не почав діяти стрімголов. Дух свідчив про Нього через хрещення. Коли Він повстав із води, Дух почав офіційно діяти в Ньому, що означало, що втілена плоть Бога почала виконувати Його служіння й почала роботу відкуплення, тобто офіційно почався період Благодаті. Отже, для Божої роботи є відповідний час, незалежно від того, яку роботу Він виконує. Після Його хрещення в Ісусі не відбулося ніяких особливих змін; Він усе ще був у своїй первісній плоті. Просто Він почав Свою роботу й розкрив Свою ідентичність, і Він був повний влади й сили. У цьому відношенні Він став іншим, ніж до того. Його ідентичність була іншою, тобто відбулася значна зміна в Його статусі; це було свідченням Святого Духа, а не роботою, виконаною людиною. Спочатку люди не знали, і вони дізналися трішки тільки після того, як Святий Дух таким чином засвідчив про Ісуса. Якби Ісус виконав велику роботу до того, як Святий Дух засвідчив про Нього, але без свідчення Самого Бога, тоді, незалежно від того, наскільки великою була Його робота, люди ніколи б не дізналися про Його ідентичність, адже людське око не було б здатне це побачити. Без кроку свідчення Святого Духа ніхто не зміг би визнати Його втіленим Богом. Якби після того, як Святий Дух засвідчив про Нього, Ісус продовжував діяти таким же чином, без жодних відмінностей, тоді це не мало б такого ефекту, і в цьому головним чином проявляється також робота Святого Духа. Після того, як Святий Дух засвідчив, Святий Дух повинен був показати Себе, щоб ти міг чітко бачити, що Він був Богом, що в Ньому був Дух Божий; Боже свідчення не було помилковим, і це могло довести, що Його свідчення було правильним. Якби Його робота до та після свідчення Святого Духа була однаковою, тоді Його служіння в тілі й робота Святого Духа не були б підкреслені, і, таким чином, людина була б нездатна розпізнати роботу Святого Духа, оскільки не було б чіткої різниці. Після засвідчення Святий Дух повинен був підтримати це свідчення, і тому Він мав проявити Свою мудрість і владу в Ісусі, що відрізнялося від того, що було в минулі часи. Звичайно, це не було результатом хрещення, адже хрещення – це всього лише церемонія, просто хрещення було способом показати, що прийшов час виконувати Його служіння. Така робота була зроблена для того, щоб роз'яснити велику силу Божу,

роз'яснити свідчення Святого Духа, і щоб Святий Дух узяв на себе відповідальність за це свідчення до самого кінця. Перш ніж здійснювати Своє служіння, Ісус також слухав проповіді, проповідував і поширював Євангеліє в різних місцях. Він не робив ніякої великої роботи, тому що ще не прийшов час Йому виконувати Своє служіння, а також тому, що Сам Бог смиренно переховувався в плоті й не здійснював жодної роботи, доки не прийшов час. Він не виконував роботу до хрещення з двох причин: по-перше, тому що Святий Дух офіційно не зійшов на Нього для роботи (тобто Святий Дух не дарував Ісусу силу і владу виконувати таку роботу), і навіть якщо б Він знав Свою власну ідентичність, Ісус був би нездатний виконувати ту роботу, яку Він мав намір виконати пізніше, і Йому довелося б чекати до дня Свого хрещення. Це був Божий час, і ніхто не був здатний суперечити йому, навіть Сам Ісус; Сам Ісус не міг перервати Свою власну роботу. Звичайно, це було смирення Боже, а також закон Божої роботи; якби Божий Дух не працював, ніхто не міг би виконувати Його роботу. По-друге, до того, як Він був хрещений, Він був просто дуже пересічною й звичайною людиною та нічим не відрізнявся від інших нормальних і звичайних людей; це – один із аспектів того, що втілений Бог не був надприродним. Втілений Бог не суперечив влаштуванню Духа Божого; Він працював упорядковано і Він працював дуже нормально. Тільки після хрещення Його робота мала владу й силу. Тобто, незважаючи на те, що Він був утіленням Бога, Він не здійснював жодних надприродних дій і ріс так само, як інші нормальні люди. Якби Ісус уже знав, хто Він такий, зробив велику роботу по всій Землі до Свого хрещення й відрізнявся від звичайних людей, проявляючи Себе як надзвичайна людина, тоді не тільки Іванові було б неможливо виконати свою роботу, але й Богові не було б способу, щоб почати наступний крок Своєї роботи. Таким чином, це доводило б, що те, що зробив Бог, пішло не так, і людині здалося б, що Дух Божий і втілена плоть Божа походять не з одного й того ж джерела. Отже, робота Ісуса, описана в Біблії, – це робота, яка була виконана після Його хрещення, робота, яка була виконана протягом трьох років. У Біблії не записано, що Він робив до того, як був хрещений, тому що Він не виконував цю роботу до того, як прийняв хрещення. Він був просто звичайною людиною і представляв звичайну людину; до того, як Ісус почав здійснювати Своє служіння, Він нічим не відрізнявся від звичайних людей, і інші не могли бачити в Ньому жодної різниці. Тільки після того, як Йому виповнилося 29 років, Ісус зрозумів, що Він прийшов, щоб виконати стадію Божої роботи; раніше Він Сам цього не знав, тому що робота, виконувана Богом, не була надприродною. Коли у віці дванадцяти років Він відвідав зібрання в синагозі, Марія шукала Його, а Він просто сказав одне речення, як і будь-яка інша дитина: «Мамо! Хіба ти не знаєш, що Я повинен ставити волю Мого Батька понад усе інше?». Звичайно, оскільки Він був зачатий Святим Духом, хіба Ісус не міг бути в чомусь особливим? Але Його особливість не означала, що Він був надприродним, а просто те, що Він любив Бога більше, ніж будь-яка інша маленька дитина. Хоча зовні Він був

людиною, Його сутність усе ж була особливою і відрізнялася від інших. Однак тільки після хрещення Він по-справжньому відчув, що в Ньому діє Святий Дух, відчув, що Він – Сам Бог. Тільки коли йому виповнилося 33 роки, Він по-справжньому усвідомив, що Святий Дух мав намір здійснити через Нього справу розп'яття. У віці 32 років Він пізнав деякі внутрішні істини, як написано в Євангелії від Матвія: «А Симон Петро відповів і сказав: Ти Христос, Син Бога Живого» (Матвія 16:16) та «Із того часу Ісус став виказувати Своїм учням, що Він мусить іти до Єрусалиму, і постраждати багато від старших, і первосвящеників, і книжників, і вбитому бути, і воскреснути третього дня» (Матвія 16:21). Він не знав заздалегідь, яку роботу Йому належить виконати, але дізнався в певний час. Він не знав цього до кінця, як тільки народився; Святий Дух діяв у Ньому поступово, і в цій роботі був певний процес. Якби від самого початку Він знав, що Він був Богом, Христом і втіленим Сином Людським, що Він повинен був звершити справу розп'яття, тоді чому Він не працював раніше? Чому тільки після того, як Ісус розповів Своїм учням про Своє служіння, Він відчув печаль і щиро помолився про це? Чому Іван відкрив Йому шлях і хрестив Його до того, як Він прийшов до розуміння багатьох речей, яких Він не розумів? Це доводить саме те, що це була робота Бога, втіленого в плоті, і тому задля Його розуміння й досягнення мав місце процес, оскільки Він був втіленою плоттю Бога, чия робота відрізнялася від тієї, що виконувалася безпосередньо Духом.

Кожен крок Божої роботи слідує за одним і тим же потоком, і тому в Божому шеститисячолітньому плані управління за кожним кроком без затримки йшов наступний, від заснування світу й аж до сьогодні. Якби не було нікого, хто проклав би шлях, тоді не було б нікого, за ким можна було б іти; оскільки є ті, хто йде вслід, є й ті, хто прокладає шлях. Таким чином, робота передавалася далі, крок за кроком. Один крок слідує за іншим, і без того, щоб хтось відкрив шлях, було б неможливо почати роботу, і в Бога не було б засобів рухати Свою роботу вперед. Жоден крок не суперечить іншому, і кожен крок слідує за іншим у послідовності, утворюючи потік; усе це робить один Дух. Але незалежно від того, чи відкриває хтось шлях або продовжує роботу іншого, це не визначає його ідентичність. Хіба це не правильно? Іван відкрив шлях, а Ісус продовжив його роботу, тож чи доводить це, що ідентичність Ісуса нижча, ніж ідентичність Івана? Єгова виконав Свою роботу до Ісуса, тож чи ти можеш сказати, що Єгова більший за Ісуса? Неважливо, чи вони проклали шлях або продовжили роботу інших; найголовніше – це суть їхньої роботи та ідентичність, яку вона представляє. Хіба це не правильно? Оскільки Бог мав намір працювати серед людей, Він повинен був поставити тих, хто міг би виконати роботу з прокладання шляху. Коли Іван тільки почав проповідувати, він казав: «Готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому». «Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне!» Він говорив так від самого початку, і чому він міг казати ці слова? Із точки зору порядку, в якому були промовлені ці слова, саме Іван першим виголосив

Євангеліє Царства Небесного, а Ісус говорив пізніше. Згідно з людськими уявленнями, саме Іван відкрив новий шлях, і тому, звісно, Іван був більшим за Ісуса. Але Іван не говорив, що Він Христос, і Бог не свідчив про нього як про улюбленого Сина Божого, а просто використовував його, щоб відкрити шлях і приготувати дорогу для Господа. Він проклав шлях для Ісуса, але він не міг працювати від імені Ісуса. Уся робота людини також підтримувалася Святим Духом.

У період Старого Заповіту саме Єгова прокладав шлях, і робота Єгови представляла весь період Старого Заповіту й усю роботу, виконану в Ізраїлі. Мойсей просто підтримував цю роботу на землі, і його труди вважаються співпрацею, наданою людиною. У той час саме Єгова говорив, кличучи до Мойсея, і Він поставив Мойсея серед народу Ізраїлю та спонукав його вести їх у пустелю й далі в Ханаан. Це була робота не самого Мойсея, а та, якою особисто керував Єгова, і тому Мойсея не можна назвати Богом. Мойсей також установив закон, але цей закон був установлений особисто Єговою. Просто Він доручив Мойсеєві висловити його. Ісус також установив заповіді, і Він скасував закон Старого Заповіту і встановив заповіді для нового періоду. Чому Ісус є Самим Богом? Тому що є різниця. У той час робота, виконана Мойсеєм, не представляла період і не відкривала нового шляху; його вів уперед Єгова, і він був просто тим, кого використовував Бог. Коли прийшов Ісус, Іван виконав етап роботи з прокладання шляху й почав поширювати Євангеліє Царства Небесного (Святий Дух розпочав це). Коли прийшов Ісус, Він безпосередньо виконував Свою власну роботу, але між Його роботою та роботою Мойсея була велика різниця. Ісая також прорік багато пророцтв, але чому він не був Самим Богом? Ісус не говорив так багато пророцтв, однак чому Він був Самим Богом? Ніхто не наважувався сказати, що вся робота Ісуса в той час виходила від Святого Духа, і ніхто не наважувався сказати, що все це походило від волі людини або що це було повністю роботою Самого Бога. У людини не було можливості аналізувати такі речі. Можна сказати, що Ісая виконав таку роботу та прорік такі пророцтва, і всі вони виходили від Святого Духа; вони не виходили безпосередньо від самого Ісаї, але були одкровеннями від Єгови. Ісус не виконав великого обсягу роботи, не сказав багато слів і не проголосив багато пророцтв. Людині Його проповідь не здавалася особливо піднесеною, але Він був Самим Богом, і це незбагненно для людини. Ніхто ніколи не вірив в Івана, або Ісаю, або Давида, і ніхто ніколи не називав їх Богом, або Давидом Богом, або Іваном Богом; ніхто ніколи так не говорив, і тільки Ісуса називали Христом. Ця класифікація складена відповідно до Божого свідчення, роботи, яку Він узяв на Себе, і служіння, яке Він виконав. Що стосується великих біблійних постатей – Авраама, Давида, Ісуса Навина, Даниїла, Ісаї, Івана та Ісуса, – то завдяки їхній роботі ти можеш визначити, хто є Сам Бог, і які люди є пророками, а які – апостолами. Те, хто був використаний Богом, і хто був Самим Богом, розрізняється й визначається на основі сутності й виду виконуваної ними роботи. Якщо ти не в змозі помітити

різницю, то це доводить, що ти не знаєш, що значить вірити в Бога. Ісус – Бог, тому що Він сказав так багато слів і зробив так багато роботи, зокрема, продемонстрував велику кількість чудес. Точно так само Іван теж багато працював і говорив багато слів, як і Мойсей; чому вони не були названі Богом? Адам був створений безпосередньо Богом; чому він не був названий Богом, замість того, щоб називатися тільки творінням? Якщо хтось каже тобі: «Сьогодні Бог зробив так багато роботи і сказав так багато слів; Він – Сам Бог. Тоді, оскільки Мойсей промовив так багато слів, він теж, мабуть, був Самим Богом!», ти маєш запитати їх у відповідь: «Чому в той час Бог свідчив про Ісуса, а не про Івана, як про Самого Бога? Хіба Іван не прийшов раніше Ісуса? Чия робота була більшою – Іванова чи Ісусова? Людині робота Івана здається більшою, ніж робота Ісуса, але чому Святий Дух свідчив про Ісуса, а не про Івана?». Те ж саме відбувається й сьогодні! У той час, коли Мойсей вів народ Ізраїлю, Єгова говорив із ним із-посеред хмар. Мойсей не говорив безпосередньо, а натомість був ведений безпосередньо Єговою. Це була робота Ізраїлю Старого Заповіту. У Мойсеєві не було ні Духа, ні Божої сутності. Він не міг виконати цю роботу, і тому існує велика різниця між роботою, виконаною ним, і роботою, виконаною Ісусом. Це тому, що робота, яку вони виконували, була різною! Чи це хтось, кого використовує Бог, чи є він пророком, апостолом або Самим Богом, можна визначити за характером його роботи, і це покладе край твоїм сумнівам. У Біблії написано, що тільки Агнець може зламати сім печаток. Протягом століть серед цих великих особистостей було багато тлумачів Писання, і тому чи ти можеш сказати, що всі вони – Агнець? Чи ти можеш сказати, що всі їхні пояснення походять від Бога? Вони всього лише тлумачі; у них немає ідентичності Агнця. Як вони могли бути гідні того, щоб зламати сім печаток? Вірно, що «тільки Агнець може зламати сім печаток», але Він приходить не тільки для того, щоб зламати сім печаток; у цій роботі немає необхідності, вона робиться попутно. Він абсолютно чітко дає знати про Свою власну роботу; чи потрібно Йому витрачати багато часу на тлумачення Писання? Чи повинен «період Агнця, що тлумачить Писання», бути доданий до шести тисяч років роботи? Він приходить, щоб виконати нову роботу, але Він також дає деякі одкровення про роботу минулих часів, змушуючи людей зрозуміти істину про шість тисяч років роботи. Немає необхідності пояснювати занадто багато уривків із Біблії; важливою є саме робота сьогодення, яка є ключовою. Тобі слід знати, що Бог приходить не для того, щоб спеціально зламати сім печаток, а для того, щоб здійснити роботу спасіння.

Ти знаєш тільки те, що Ісус зійде в останні дні, але як саме Він зійде? Такі грішники, як ви, які тільки що були викуплені й не були змінені або вдосконалені Богом, чи можуть вони бути людьми за серцем Бога? Для тебе, тебе, що все ще залишаєшся колишнім, істинно, що тебе спас Ісус, і що ти не вважаєшся грішником завдяки Божому спасінню, але це не доводить, що ти не є грішним і нечистим. Як ти можеш бути святим, якщо ти не змінився? Усередині тебе обсідає скверна, егоїзм і

підлість, але ти все ще хочеш зійти з Ісусом – як тобі може так пощастити? Ти пропустив крок у своїй вірі в Бога: тебе просто було відкуплено, але ти не змінився. Щоб тобі бути людиною за серцем Бога, Бог повинен особисто виконати роботу щодо зміни й очищення тебе; якщо тебе тільки відкуплено, ти не зможеш досягти святості. Таким чином, ти будеш позбавлений права мати частку в благих благословеннях Божих, оскільки ти пропустив крок у Божій праці з управління людиною, який є ключовим кроком на шляху зміни і вдосконалення. Ти, грішник, який тільки був відкуплений, не здатний безпосередньо успадкувати Божу спадщину.

Без початку цієї нової стадії роботи, хто знає, як далеко ви, євангелісти, проповідники, тлумачі й так звані великі духовні люди, зайшли б! Без початку цієї нової стадії роботи те, про що ви говорите, застаріло б! Мова йде або про сходження на трон, або про підготовку духовного стану для того, щоб стати царем; або про заперечення себе, або про підпорядкування свого тіла; або про терпіння, або про отримання уроків з усього; або про смирення, або про любов. Хіба це не спів тієї ж старої пісні? Це просто випадок, коли одне й те ж називають іншим ім'ям! Або покривати голову й ламати хліб, або покладати руки й молитися, і зцілювати хворих та виганяти демонів. Чи може бути якась нова робота? Чи може бути якась перспектива розвитку? Якщо ти продовжиш вести таким чином, ти будеш сліпо слідувати доктрині або дотримуватися традицій. Ви вірите, що ваша робота настільки висока, але хіба ви не знаєте, що все це було передано й викладено тими «старими мужами» давніх часів? Хіба все, що ви говорите і робите, – не останні слова тих старих мужів? Хіба це не те, що було доручено цими старими мужами перед тим, як вони відійшли? Ти вважаєш, що ваші дії перевершують дії апостолів і пророків минулих поколінь і навіть перевершують усе інше? Початок цієї стадії роботи поклав край вашому обожнюванню роботи свідка Лі, який прагнув стати царем і зійти на трон, і це зупинило вашу зарозумілість і хвастощі, так що ви не можете втручатися в цю стадію роботи. Без цієї стадії роботи ви падали б усе нижче, аж доки не стали б такими, що не підлягають відкупленню. Серед вас занадто багато старого! На щастя, робота сьогодення повернула вас назад; інакше, хто знає, який напрямок ви б обрали! Оскільки Бог – це Бог, Який завжди новий і ніколи не старий, чому ти не шукаєш нового? Чому ти завжди тримаєшся за старе? Отже, знання роботи Святого Духа сьогодні має першорядне значення!

Тільки вдосконалені можуть жити змістовним життям

Насправді робота, що виконується зараз, полягає в тому, щоб змусити людей зректися сатани – їхнього давнього предка. Усі словесні суди спрямовано на те, щоб викрити розбещений характер людства та дати людям можливість зрозуміти сутність життя. Ці постійні суди пронизують серця людей. Кожен суд безпосередньо

стосується їхньої долі та покликаний ранили їхні серця, щоб вони могли відкинути все це й тим самим пізнати життя та цей брудний світ, пізнати Божу мудрість і всемогутність, а також пізнати людство, розбещене сатаною. Що більше такої кари й суду отримує людина, то більше її серце може поранитися, а дух – пробудитися. Пробудження духу цих украй розбещених, найглибше обманутих із людей і є метою судів такого роду. Людина не має духу, тобто її дух давно помер, і вона не знає, що є Небо, що є Бог і, звісно, що вона борсається в безодні смерті; звідки б вона дізналася, що живе в цьому зломому пеклі на землі? Звідки б вона дізналася, що цей її гнилий труп через сатанинське розбещення потрапив у підземне царство смерті? Звідки б вона дізналася, що все на землі вже давно й безповоротно зруйновано людством? І звідки б вона дізналася, що сьогодні Творець прийшов на землю та шукає громаду розбещених людей, яких Він може спасти? Навіть після того, як людина переживає всі можливі рафінування й суди, її притуплена свідомість усе одно ледве ворухнеться та, по суті, практично не реагує. Яке ж людство вироджене! І хоча такий суд подібний до жорстокого граду з неба, він приносить людині найбільшу користь. Якби не цей суд над людьми, не було б жодного результату, а людей було б абсолютно неможливо спасти з безодні страждань. Якби не ця робота, людям було б дуже важко вийти з підземного царства, бо їхні серця давно померли, а дух давно розтоптан сатаною. Аби спасти вас, погрузлих у найглибших глибинах виродження, потрібно завзято волати до вас, завзято судити вас; тільки тоді можна буде розбудити ваші застигли серця.

Ваша плоть, ваші надмірні бажання, ваша жадібність і ваша хіть глибоко вкоренились у вас. Усе це настільки невпинно контролює ваші серця, що ви безсилі скинути ярмо цих феодальних, виродженських думок. Ви не жадаєте ні змінити своє теперішнє становище, ні вирватися з-під впливу темряви. Ви просто зв'язані всім цим. Хоча всі ви знаєте, що це життя таке болісне, а цей світ людей такий темний, жоден із вас усе одно не має відваги змінити своє життя. Ви прагнете лише втекти від реалій цього життя, досягти трансцендентності душі та жити в мирному, щасливому, подібному до раю середовищі. Ви не бажаєте терпіти тяготи, щоб змінити своє теперішнє життя; ви також не бажаєте шукати в цьому суді та карі того життя, у яке ви повинні ввійти. Замість цього ви марите абсолютно нереальними мріями про той прекрасний світ за межами плоті. Життя, якого ви прагнете, – це таке життя, яке можна отримати без зусиль і без усякого болю. Це геть нереально! Бо сподівання ваші не пов'язані з тим, щоб прожити змістовне життя в плоті та впродовж цього життя здобути істину, тобто жити заради істини й відстоювати справедливість. Це не те, що ви вважаєте променистим, сліпучим життям. Вам здається, що таке життя не було б ні гламурним, ні змістовним. У ваших очах жити таким життям здавалося б несправедливістю! Навіть хоча сьогодні ви приймаєте цю кару, те, чого ви прагнете, – це все-таки не здобути істину чи втілювати її в життя в сьогоденні, а радше мати можливість пізніше ввійти в щасливе життя за

межами плоті. Ви не шукаєте істину, ви не відстоюєте істину, і ви точно не існуєте заради істини. Сьогодні ви не прагнете входження – натомість ваші думки зайняті майбутнім і тим, що колись може справдитися: ви вдивляєтесь у блакитне небо, плете гіркі сльози й чекаєте, що одного дня вас візьмуть на небо. Хіба ви не знаєте, що ваш спосіб мислення вже відірваний від реальності? Ви й досі думаєте, що колись Спаситель безмежної доброти й милосердя неодмінно прийде, щоб забрати тебе із Собою, тебе, хто переніс у цьому світі тяготи та страждання, і що Він загладить твої образи й помститься за тебе, скривдженого та пригнобленого. Хіба ти не сповнений гріха? Хіба ти один страждав у цьому світі? Ти сам потрапив під владу сатани та страждав – невже Богу ще потрібно загладжувати твої образи? Хіба всі ті, хто не в змозі задовольнити Божі вимоги, не Божі вороги? Хіба ті, хто не вірить у втіленого Бога, не антихристи? Чого варті твої добрі вчинки? Чи можуть вони замінити серце, яке поклоняється Богу? Ти не можеш отримати Боже благословення просто за те, що робиш якісь добрі вчинки, і Бог не стане загладжувати твої образи та мститися за несправедливості лише тому, що ти був скривджений і пригноблений. А хіба не піддаються карам усі ті, хто робить добрі вчинки та вірить у Бога, але не знає Бога? Ти просто віриш у Бога, просто хочеш, щоб Бог загладив заподіяні тобі несправедливості та помстився за них, щоб Бог дав тобі твій день – день, коли ти нарешті зможеш високо підняти голову. Але ти відмовляєшся звертати увагу на істину та не жадаєш утілювати істину в життя. Тим більше ти не здатен утекти від цього важкого, пустого життя. Натомість, живучи своїм життям у плоті та гріху, ти з надією дивишся на Бога, щоб Він виправив заподіяні тобі кривди та розвіяв туман твого існування. Але чи можливо це? Якщо ти володієш істиною, то можеш слідувати за Богом. Якщо в тебе є втілення в життя, ти можеш бути проявом Божого слова. Якщо в тебе є життя, ти можеш тішитися Божим благословенням. Хто володіє істиною, той може тішитися Божим благословенням. Бог неодмінно загладжує образи тих, хто любить Його всім серцем і терпить тяготи та страждання, але не тих, хто любить тільки себе та став жертвою сатанинських обманів. Яке добро може бути в тих, хто не любить істину? Яка праведність може бути в тих, хто любить тільки плоть? Хіба про праведність і доброту не говориться лише у зв'язку з істиною? Хіба вони не відведені для тих, хто всім серцем любить Бога? Хіба всі ті люди, що не люблять істину та є лише гнилими трупами, не таять зло? Хіба всі ті, хто не спроможний утілювати істину в життя, – не вороги істини? А як щодо вас?

Якщо ти зможеш утекти від цих впливів темряви та розлучитись із цими нечистими речами, якщо ти зможеш стати святим, ти оволодієш істиною. Твоя природа не те щоб зміниться: ти просто зумієш утілювати істину в життя та зректися плоті. Це якість, притаманна тим, хто був очищений. Головна ціль роботи завоювання – очистити людство, щоб людина могла володіти істиною, бо людина розуміє замало істини! Виконання роботи завоювання над такими людьми має

найглибше значення. Ви всі потрапили під вплив темряви та зазнали глибокої шкоди. Тож ціль цієї роботи полягає в тому, щоб дати вам змогу пізнати людську природу та завдяки цьому втілювати істину в життя. Своє вдосконалення – це те, що повинні прийняти всі творіння. Якби робота цієї стадії полягала тільки в удосконаленні людей, то її можна було б виконувати в Британії, або Америці, або Ізраїлі; її можна було б проводити на людях із будь-якого народу. Але робота завоювання має вибіркового характер. Перший етап роботи завоювання короткочасний; більше того, він буде використаний для того, щоб принизити сатану та завоювати цілий усесвіт. Це початкова робота завоювання. Можна сказати, що будь-яке створіння, яке вірить у Бога, може бути вдосконалене, тому що бути вдосконалим – це те, чого можна досягти лише після довготривалих змін. Але бути завойованим – це інше. Зразком і моделлю для завоювання має бути той, хто відстає найбільше, хто живе в найглибшій темряві, хто найбільше вироджений, хто найбільше не бажає визнавати Бога, хто найбільше не слухається Бога. Саме така людина зможе засвідчити про те, що вона завойована. Головна ціль роботи завоювання – перемогти сатану, а головна ціль удосконалення людей – здобути людей. Це потрібно, аби люди після завоювання змогли свідчити, що ця робота завоювання була проведена тут, над такими людьми, як ви. Ціль полягає в тому, щоб після завоювання люди дали свідчення. Ці завойовані люди будуть використані для досягнення іншої цілі: принизити сатану. Отже, який основний метод завоювання? Кара, суд, прокляття, викриття – завоювання людей за допомогою праведного характеру, щоб завдяки праведному Божому характеру вони були повністю переконані. Завойовувати людей і повністю переконати їх реальністю й авторитетом слова – ось що означає «бути завойованим». Ті, хто був удосконалений, не просто здатні досягти послуху після завоювання – вони також здатні мати знання про роботу суду, змінити свій характер і пізнати Бога. Вони отримують досвід шляху любові до Бога та наповнюються істиною. Вони вчаться переживати роботу Бога, стають здатними страждати за Бога та мати власну волю. Удосконалені – це ті, хто має справжнє розуміння істини завдяки тому, що вони пережили Боже слово. Завойовані – це ті, хто знає про істину, але не прийняв її справжнього значення. Після завоювання вони слухаються, але весь їхній послух – результат отриманого ними суду. Вони абсолютно не розуміють справжнього значення багатьох істин. Вони визнають істину на словах, але не увійшли в неї; вони досягнули істину, але не пережили її. Робота, що проводиться над тими, кого вдосконалюють, включає кари та суди, а також забезпечення життям. Людина, яка цінує входження в істину, – це людина, що буде вдосконалена. Різниця між тими, хто буде вдосконалений, і тими, хто буде завойований, полягає в тому, чи входять вони в істину. Удосконалені – це ті, хто досягнув істину, увійшов в істину та втілює її в життя; люди, яких не можна вдосконалити, – це ті, хто не досягнув істину та не увійшов в істину, тобто ті, хто не втілює істину в життя. Якщо такі люди зараз здатні

слухатися в усьому, то вони завойовані. Якщо завойовані не шукають істину: йдуть за істиною, але не втілюють її в життя, бачать і чують істину, але не цінують утілення істини в життя, – то їх не можна вдосконалити. Люди, які будуть удосконалені, на шляху до досконалості практикують істину згідно з Божими вимогами. Так вони догоджають Богу та стають удосконаленими. Хто йде до кінця перед завершенням роботи завоювання, той завойований, але не можна сказати, що він удосконалений. Слово «вдосконалені» стосується тих, хто після завершення роботи завоювання здатен шукати істину та бути здобутим Богом. Воно стосується тих, хто після завершення роботи завоювання залишається непохитним у нещастях і втілює істину в життя. Відмінності між завоюванням і вдосконаленням – це відмінності в етапах роботи, а також у ступені розуміння та входження в істину, притаманному кожній людині. Усі ті, хто не став на шлях до досконалості, тобто не володіє істиною, зрештою все одно будуть вигнані. Тільки ті, хто володіє істиною та втілює її в життя, можуть бути повністю здобуті Богом. Тобто ті, хто втілює в життя образ Петра, – удосконалені, а всі інші – завойовані. Робота, яка ведеться над усіма, кого завойовують, полягає в накладенні проклять, покаранні, проявах гніву, а те, що їх настигає, – це праведність і прокляття. Працювати над такою людиною – це викривати розбещений характер усередині неї без церемоній і ввічливості, так, щоб людина сама це визнала й повністю в цьому переконалася. Щойно людина стає повністю слухняною, робота завоювання закінчується. Навіть якщо більшість людей іще не прагнутиме зрозуміти істину, роботу завоювання буде завершено.

Аби бути вдосконаленим, треба відповідати певним критеріям. Завдяки своїй рішучості, наполегливості, совісті та своєму пошуку ти зможеш отримати досвід життя та догодити Богу. Це твоє входження, і це те, що необхідно на шляху до досконалості. Роботу вдосконалення можна виконувати над усіма людьми. Кожен, хто шукає Бога, може бути вдосконалений і має нагоду та необхідні якості для вдосконалення. Тут немає якогось сталого правила. Те, чи можна вдосконалити людину, залежить переважно від того, чого вона шукає. Люди, які люблять істину та здатні втілювати істину в життя, безумовно, здатні бути вдосконаленими. Людей, які не люблять істину, Бог не схвалює; вони не володіють життям, якого вимагає Бог, і вони не здатні бути вдосконаленими. Робота вдосконалення ведеться тільки заради здобуття людей і не є частиною роботи битви із сатаною; робота завоювання ведеться тільки заради битви із сатаною, тобто завоювання людини використовується для перемоги над сатаною. Робота завоювання – це головна робота, новітня робота, яка ще ніколи не велася в жодний період. Можна сказати, що ціль цієї стадії роботи полягає переважно в тому, щоб завоювати всіх людей, аби перемогти сатану. Робота вдосконалення людей – це не нова робота. Суть цілі всієї роботи Бога в плоті – це завоювання людей. Так само було й у період Благодаті, коли основною роботою було відкуплення всього людства через

розп'яття. «Здобуття людей» було додатковим до роботи в плоті та здійснювалось аж після розп'яття. Коли Ісус прийшов і виконав Свою роботу, Його ціллю переважно було за допомогою Свого розп'яття здобути тріумф над полоном смерті та підземного царства, над впливом сатани – тобто перемогти сатану. І тільки після розп'яття Ісуса Петро крок за кроком пішов шляхом до досконалості. Звісно, Петро був серед тих, хто слідував за Ісусом під час Його роботи, але тоді він не зазнав вдосконалення. Навпаки, саме після того, як Ісус завершив Свою роботу, Петро поступово зрозумів істину, а потім став удосконаленим. Утілений Бог приходить на землю лише для того, щоб за короткий час виконати ключову, вирішальну стадію роботи, а не для того, щоб довго жити серед людей на землі з наміром їх удосконалювати. Він не виконує такої роботи. Він не чекає того часу, коли людина буде повністю вдосконалена, щоб завершити Свою роботу. Це не ціль і не значення Його втілення. Він приходить тільки для того, щоб виконати короткочасну роботу спасіння людства, а не дуже тривалу роботу вдосконалення людства. Робота спасіння людства є показовою та здатна почати новий період. Її можна завершити за короткий час. Але вдосконалення людства вимагає піднесення людини до певного рівня, а це робота тривала. Таку роботу мусить виконувати Божий Дух, але вона робиться на фундаменті істини, висловленої під час роботи в плоті. Вона також виконується за допомогою апостолів, яких Він підносить, аби вони виконували довготривалу пастирську роботу для досягнення Його цілі – вдосконалення людства. Утілений Бог не виконує цієї роботи. Він лише говорить про шлях життя, щоб люди зрозуміли, і Він лише дає людству істину, а не постійно супроводжує людину в практикуванні істини, бо це не входить у сферу Його служіння. Тому Він не супроводжуватиме людину до того дня, коли вона повністю зрозуміє істину та повністю набуде її. Його робота в плоті завершується тоді, коли людина формально входить на правильний шлях віри в Бога, стає на правильний шлях удосконалення. Звісно, це також станеться тоді, коли Він остаточно переможе сатану та здобуде тріумф над світом. Його не хвилює ні те, чи до того часу людина зрештою ввійде в істину, ні те, яким буде життя людини – великим чи мізерним. Бог у плоті не мусить управляти нічим із цього; ніщо із цього не входить у сферу служіння втіленого Бога. Щойно Він закінчить роботу, яку мав намір виконати, Він завершить Свою роботу в плоті. Отже, робота, яку виконує втілений Бог, – це лише та робота, яку Божий Дух не може виконати безпосередньо. Більше того, це короткочасна робота спасіння, а не робота, яку Він здійснюватиме на землі на довготривалій основі.

Підвищення вашого духовного рівня не входить у сферу Моєї роботи. Я прошу вас зробити це тільки тому, що ваш духовний рівень занадто низький. Насправді це не є частиною роботи вдосконалення; це радше додаткова робота, яка виконується над вами. Робота, яка здійснюється над вами сьогодні, виконується відповідно до того, що вам потрібно. Вона індивідуальна та не є шляхом, на який

мусить увійти кожен удосконалюваний. Оскільки ваш духовний рівень нижчий, ніж у всіх, хто був удосконалений у минулому, то під час цієї роботи над вами виникає забагато перешкод. Я виконую цю додаткову роботу серед вас, бо цілі вдосконалення різні. По суті, коли Бог приходить на землю, Він залишається в межах сфери Своєї відповідальності та виконує Свою роботу, не переймаючись іншими, не пов'язаними з нею справами. Він не втручається в сімейні справи, не бере участі в житті людей. Його абсолютно не цікавлять такі дрібниці; вони не входять у сферу Його служіння. Але ваш духовний рівень настільки нижчий від того, що Я вимагав, – справді, тут годі й порівнювати, – що це вкрай перешкоджає роботі. Більше того, ця робота має вестися серед людей на цій землі Китаю. Ви настільки неосвічені, що Мені не залишається нічого іншого, як піднести Свій голос і вимагати від вас самоосвіти. Я сказав вам, що це додаткова робота, але це також те, чого ви повинні набути та що допоможе вам стати вдосконаленими. Насправді освіта й базові знання про поведінку та життя – це все те, чим вам належить володіти від природи; Я взагалі не маю з вами про це говорити. Але оскільки ви цим не володієте, Мені не залишається нічого іншого, як виконати роботу прищеплення вам усього цього після того, як ви вже народилися на світ. Навіть якщо у вас багато уявлень про Мене, Я все одно від вас цього вимагаю – Я все одно вимагаю, щоб ви підвищили свій духовний рівень. Я не маю наміру приходити виконувати цю роботу, бо Моя робота – лише завоювати вас і домогтися вашої повної переконаності, судячи вас і тим самим указуючи вам шлях життя, у яке ви повинні увійти. Інакше кажучи, те, наскільки ви освічені й чи знаєте ви життя, аж ніяк Мене б не стосувалося, якби не той факт, що Мені потрібно завоювати вас Своїм словом. Усе це додається для отримання результатів від роботи завоювання та заради вашого подальшого вдосконалення. Це не є частиною роботи завоювання. Оскільки ви маєте низький духовний рівень, ліниві й недбалі, дурні й некмітливі, дерев'яні й недолюблені, – оскільки ви вкрай ненормальні, – Я вимагаю, щоб ви спершу підвищили свій духовний рівень. Той, хто хоче бути вдосконалим, повинен відповідати певним критеріям. Щоб бути вдосконалим, треба мати ясний, тверезий розум і бажання жити змістовним життям. Якщо ти людина, що не бажає жити пустим життям, шукає істину, серйозно ставиться до всього, що робить, і має винятково нормальну людську сутність, тоді ти відповідаєш умовам для вдосконалення.

Ця робота, що ведеться серед вас, виконується над вами відповідно до того, яку роботу треба здійснити. Після завоювання цих людей певну громаду людей буде вдосконалено. Тому значна частина нинішньої роботи – це ще й підготовка до досягнення цілі з вашого вдосконалення, бо є багато людей, які жадають істини та можуть бути вдосконалени. Якби над вами було виконано лише роботу завоювання без жодної подальшої роботи, хіба не вийшло б так, що дехто з тих, що томляться за істиною, не здобув би її? Нинішню роботу спрямовано на те, щоб відкрити шлях

для пізнішого вдосконалення людей. Хоча Моя робота – лише робота завоювання, усе ж таки шлях життя, про який Я говорю, є підготовкою до пізнішого вдосконалення людей. Робота, що починається після завоювання, зосереджена на вдосконаленні людей, а завоювання здійснюється для того, щоб закласти фундамент для роботи вдосконалення. Людину можна вдосконалити лише після того, як її буде завойовано. Зараз головне завдання – це завоювання; пізніше тих, хто шукає й жадає істини, буде вдосконалено. Удосконалення людей пов'язано з активними аспектами їхнього входження: чи маєш ти боголюбиве серце? Якою була глибина твого досвіду, коли ти йшов цим шляхом? Наскільки чиста твоя любов до Бога? Наскільки точно ти практикуєш істину? Щоб бути вдосконалим, треба мати базові знання з усіх аспектів людської сутності. Це базова вимога. Усі ті, кого не можна вдосконалити, після завоювання стають знаряддями та зрештою все одно будуть укинуті в озеро вогняне і сірчане, усе одно впадуть у криницю бездонну, бо твій характер не змінився й ти досі належиш сатані. Якщо людині бракує умов для вдосконалення, то від неї немає жодної користі: вона – відходи, інструмент, те, що не витримає випробування вогнем! Наскільки велика твоя любов до Бога просто зараз? Наскільки велика твоя огида до себе? Наскільки глибоко ти насправді знаєш сатану? Чи зміцнилися ви у своїй рішучості? Чи добре врегульоване ваше життя в межах вашої людської сутності? Чи змінилося ваше життя? Чи живете ви новим життям? Чи змінився ваш погляд на життя? Якщо все це не змінилося, тебе не можна вдосконалити, навіть якщо ти не відступаєш; натомість ти був лише завойований. Коли прийде час тебе випробовувати, тобі бракуватиме істини, твоя людська сутність буде ненормальною, і ти будеш низьким, як тяглова тварина. Твоїм єдиним досягненням було б те, що ти був завойований: ти був би просто об'єктом, який Я завоював. Як віслюк, відчувши на собі батіг господаря, стає лякливим і боїться вибрикувати щоразу, коли бачить господаря, так і ти був би просто підкореним віслюком. Якщо людина не має цих позитивних аспектів, а натомість пасивна й боязка, ляклива та нерішуча в усьому, не здатна нічого чітко розрізняти, не здатна прийняти істину, досі не має шляху практики, більше того – навіть не має боголюбивого серця, якщо людина не розуміє, як любити Бога, як жити змістовним життям, як бути справжньою людиною, то як така людина може свідчити про Бога? Це показувало б, що твоє життя не має особливої цінності, а ти – просто підкорений віслюк. Ти був би завойований, але це означало б лише те, що ти відрікся від великого червоного дракона та відмовився коритися його владі; це означало б, що ти віриш у те, що Бог є, хочеш підкорятись усім Божим планам і не маєш жодних нарікань. Але якщо говорити про позитивні аспекти, то чи здатен ти жити Божим словом і проявляти в собі Бога? Якщо тобі бракує всіх цих аспектів, це означає, що ти не здобутий Богом – ти просто підкорений віслюк. У тобі немає нічого бажаного, і Святий Дух у тобі не працює. Твоя людська сутність занадто негідна; Бог не може тебе використовувати.

Потрібно, щоб Бог тебе схвалював і ти був у сто разів кращим за безбожних звірів і ходячих мерців: для вдосконалення годяться тільки ті, хто досягнув цього рівня. Тільки той, хто має людську сутність і совість, придатний для використання Богом. Вас можна буде вважати людьми тільки тоді, коли ви будете вдосконалені. Лише вдосконалені люди живуть змістовним життям. Лише такі люди можуть іще гучніше свідчити про Бога.

Ви маєте облишити благословення статусу і зрозуміти Божу волю – принести людині спасіння

З людської точки зору, нащадків Моава неможливо зробити досконалими, та вони й непридатні до того, щоб їх такими зробити. З іншого боку, сини Давидові безумовно мають надію, і їх справді можна зробити досконалими. Якщо ж хтось є нащадком Моава, його неможливо зробити досконалим. Навіть і нині ви досі не знаєте значення роботи, що здійснюється серед вас; на цьому етапі ви досі в серцях ваших тримаєтеся за свої плани на майбутнє, не бажаючи відкинути їх. Ніхто не переймається тим, чому сьогодні Бог обрав роботу із найнедостойнішою групою людей, якими є ви. Чи можливо, щоб Він помилився у Своїй роботі? Чи робота ця – лишень скороминущий недогляд? Чому Бог, який завжди знав, що ви – діти Моавові, зійшов саме до вас, щоб серед вас здійснювати Свою роботу? Вам ніколи таке не спадало на думку? Хіба Бог не зважав на це, здійснюючи Свою роботу? Хіба Він діє легковажно? Хіба Він не знав від початку, що ви – нащадки Моавові? Хіба ви не знаєте, що варто зважати на такі речі? Куди поділося ваше розуміння? Невже ваш здоровий глузд розладнався? Куди поділися ваш розум і мудрість? Невже через свою великодушність ви не зважаєте на такі дрібниці? Ваш розум надзвичайно чутливий до таких речей, як ваші плани на майбутнє і власна доля, але коли йдеться про будь-що інше, ваш розум втрачає чутливість, гостроту і стає зовсім нетямущим. То у що ж ви вірите? У свої перспективи? Чи у Бога? Чи все, у що ти віриш, – це не твоє чудове місце призначення? Хіба не це твоя перспектива на майбутнє? Наскільки ти зараз розумієш життєвий шлях? Наскільки багато ти досягнув? Чи гадаєш ти, що робота, яка нині здійснюється з нащадками Моава, виконується для того, щоб принизити вас? Хіба вона здійснюється навмисно, щоб викрити вашу потворність? Хіба вона здійснюється навмисно, щоб змусити вас прийняти покарання, а потім штовхнути в озеро вогняне? Я ніколи не говорив, що ви не маєте перспектив на майбутнє, а тим більше, що ви маєте бути знищені або зазнати загибелі. Хіба Я публічно це оголошував? Ти кажеш, що не маєш надії, та хіба це не твій власний висновок? Хіба це не результат твого власного способу мислення? Чи важать щось твої власні висновки? Якщо Я кажу, що ти не благословенний, то ти, безумовно, зазнаєш знищення; а якщо Я кажу, що

ти благословенний, то ти з певністю знищений не будеш. Я кажу тільки, що ти є нащадком Моава; Я не казав, що тебе буде знищено. Це тільки означає, що нащадки Моава прокляті і є одним із родів зіпсутого людства. Раніше вже згадувалося про гріх; хіба всі ви не грішні? Хіба не всі грішники зіпсуті сатаною? Хіба не всі грішники зреклися Бога і повстали проти Нього? Хіба ті, хто зрікається Бога, не мають бути прокляті? Хіба не всі грішники мають бути знищені? У такому разі кого серед людей з плоті і крові можна спасти? Як ви змогли дожити до нинішнього дня? Ви стали негативно налаштованими, тому що ви – нащадки Моава; водночас хіба ви не вважаєтеся людьми, які є грішниками? Як ви дожили до цього дня? Коли згадується досконалість, ви стаєте щасливими. Почувши, що маєте зазнати великих страждань, ви відчуваєте, що від цього стаєте ще благословеннішими. Ви гадаєте, що можете стати переможцями після того, як пройдете через страждання, бо більше це є великим благословенням Божим та великим вивищенням вас Ним. Згадка про Моава викликає серед вас хвилювання; і дорослі, й діти відчувають невимовний смуток, у серцях ваших зовсім немає радості, і ви шкодуєте, що народилися на світ. Ви не розумієте значення цього етапу роботи, яка здійснюється з нащадками Моава; ви тільки й знаєте, що прагнути високого становища, а коли відчуваєте, що надії немає, ви відступаєтеся. Коли згадується досконалість і майбутнє місце призначення, ви почуваетесь щасливими; ви покладаєте свою віру на Бога, щоб здобути благословення та щоб мати хороше місце призначення. Нині деякі люди відчувають страх через власний статус. Через те, що вони мають малу цінність і низький статус, вони не прагнуть удосконалення. Спершу йшлося про досконалість, а потім було згадано про нащадків Моава, тож люди відкинули шлях удосконалення, згаданий раніше. Це тому, що, від початку до завершення, ви не знаєте значення цієї роботи і не переймаєтеся її значенням. Ваш духовний стан надто низький, і ви не здатні витримати навіть найменших порушень. Коли ви бачите, що ваш власний статус занижений, ви налаштовуєтеся негативно і втрачаєте впевненість у тому, що потрібно і далі прагнути. Люди просто вважають набуття благодаті і радості миру символами віри і розглядають прагнення благословень як основу своєї віри в Бога. Дуже мало людей прагне пізнати Бога чи змінити власний характер. У своїй вірі люди прагнуть змусити Бога дати їм належне місце призначення і всю благодать, яка їм потрібна, зробити Його своїм слугою, щоб Він підтримував мирні і дружні стосунки з ними, щоб між ними не було жодного конфлікту, незалежно від того, коли це може статися. Тобто їхня віра в Бога вимагає, щоб Він пообіцяв виконувати всі їхні вимоги та посилав їм усе, про що вони моляться, згідно зі словами, які вони прочитали в Біблії: «Я почую всі ваші молитви». Вони очікують, що Бог нікого не судитиме й ні з ким не розбиратиметься, бо Він завжди був милостивим Спасителем Ісусом, що підтримує добрі стосунки з людьми повсякчас і повсюди. Ось як люди вірять у Бога: вони просто безсоромно вимагають у Нього, вважаючи,

що чи вони бунтівні, чи покірні, Він сліпо дасть їм усе. Вони просто постійно «вибивають борги» з Бога, вважаючи, що Він має «відплачувати» їм без жодного опору та, більше того, платити двічі; вони гадають, – чи Бог отримує щось від них, чи ні, – що Ним можна лише маніпулювати, що Він не може на Свій розсуд керувати життям людей, не кажучи вже про те, щоб відкривати людям Свою мудрість і праведний характер, що багато років були приховані, коли Він того захоче та без їхнього дозволу. Вони просто признаються Богові у своїх гріхах, вважаючи, що Бог просто відпустить їх, що Йому не набридне це робити і що так буде довіку. Вони просто попихають Богом, вірячи, що Він просто буде їм коритися, тому що у Біблії написано, що Бог не для того прийшов, щоб люди Йому служили, а для того, щоб послужити людям, і що Він тут, щоб бути їхнім слугою. Хіба ви не завжди так вірили? Щоразу, коли ви не можете чогось отримати від Бога, ви хочете тікати; коли чогось не розумієте, ви дуже ображаєтеся – аж до того, що починаєте з усіх сил лаяти Бога. Ви просто не дозволите Самому Богові уповні виявити Свою мудрість і дивовижність; замість цього ви хочете тільки насолоджуватися тимчасовою легкістю і зручністю. Досі ваше ставлення у вашій вірі в Бога складалося лише з тих самих старих поглядів. Якщо Бог показує вам лише малу дрібку величі, ви нещасні. Чи добре ви зараз розумієте, наскільки чудовим є ваш духовний стан? Не вдавайте, що всі ви вірні Богу, коли насправді ваші старі погляди не змінилися. Коли нічого не випадає на твою долю, ти вважаєш, що все йде гладко, і твоя любов до Бога підноситься високо. Коли трапляється якась дрібниця, ти падаєш до аду. Хіба це означає бути вірним Богові?

Якщо завершальний етап роботи завоювання мав би розпочатися в Ізраїлі, то така робота завоювання не мала б сенсу. Ця робота є найбільш значущою, коли вона здійснюється в Китаї і коли вона здійснюється з вами, люди. Ви – найнижчі серед людей, ви – народ з найнижчим статусом; ви – ті, хто перебуває на найнижчому рівні в цьому суспільстві, і ви – ті, кого на початку найменше визнавав Бог. Ви – ті, хто відійшов від Бога найдалі і хто зазнав найбільших страждань. Оскільки робота цього етапу виконується тільки заради завоювання, чи не є найкращим для вас бути обраними для того, щоб нести майбутнє свідчення? Якби перший етап цієї роботи завоювання не здійснювався з вами, люди, то це ускладнило б поступ прийдешньої роботи завоювання, бо прийдешня робота завоювання досягатиме своїх результатів на основі тієї роботи, яка здійснюється сьогодні. Нинішня робота завоювання – це тільки початок загальної роботи завоювання. Ви – перша партія тих, кого буде завойовано; ви – представники усього людства, яке буде завойоване. Люди, що справді мають знання, зрозуміють, що вся робота, яку Бог здійснює сьогодні, велична, і що Він не тільки дозволяє людям пізнати власну непокору, а й відкриває їм їхній статус. Мета і значення Його слів не в тому, щоб викликати в людях розпач, і не в тому, щоб скинути їх. Вони в тому, щоб люди досягли просвітління і спасіння через Його слова; вони в тому, щоб

Його словами пробудити людський дух. Від сотворіння світу люди жили у володінні сатани, не знаючи і не вірячи, що існує Бог. Те, що на цих людей може поширюватися велике спасіння Боже, що цих людей Бог може піднести дуже високо, справді показує Божу любов; усі, хто має правдиве розуміння, повірять у це. А як щодо тих, що не мають такого знання? Вони скажуть: «Ох, Бог каже, що ми – нащадки Моава; Він сказав це Своїми власними словами. Чи ж можемо ми ще отримати добрий результат? Ми нащадки Моава, і ми запекло опиралися Богу в минулому. Бог прийшов, щоб засудити нас; чи ти не бачиш, як Він завжди нас судив, від самого початку? Через те, що ми опиралися Богові, ми маємо зазнати такої кари». Чи правильні такі слова? Сьогодні Бог судить вас, карає вас і засуджує вас, але ти маєш знати, що сенс цього осуду в тому, щоб ти пізнав себе. Він засуджує, проклинає, судить і карає, щоб ти міг пізнати себе, щоб твій характер міг змінитися, ба більше, щоб ти міг пізнати, чого ти вартий, і зрозуміти, що всі Божі дії праведні та відповідають Його характеру та вимогам Його роботи, що Він працює відповідно до Свого плану заради спасіння людей, і що Він – праведний Бог, який любить, спасає, судить і карає людей. Якщо ти знаєш тільки те, що статус твій низький, що ти зіпсутий і непокірний, та не знаєш, що Бог бажає явити Своє спасіння через суд і кару, які він сьогодні вершить у тобі, то ти ніяк не отримаєш досвіду, не кажучи вже про здатність іти далі вперед. Бог прийшов не для того, щоб убивати чи нищити, Він прийшов судити, проклинати, карати і спасати. Доки Його 6 000-літній план дій не завершиться – доки Він не відкриє результат для кожної категорії людей, – робота Бога на землі здійснюватиметься заради спасіння; мета її тільки в тому, щоб зробити тих, хто любить Бога, досконалими – цілком і повністю – та привести їх до покори під Його владою. Незалежно від того, як саме Бог спасає людей, усе це здійснюється через змушення їх порвати з їхньою старою сатанинською природою; тобто Він спасає їх тим, що змушує їх прагнути життя. Якщо вони не прагнуть життя, то жодним чином не мають можливості прийняти Боже спасіння. Спасіння – це робота Самого Бога, а прагнення життя – це те, що повинна мати людина, щоб прийняти спасіння. У людських очах спасіння – це любов Бога, а любов Бога не може бути покаранням, судом і прокляттям; спасіння має містити в собі любов, співчуття та, крім того, слова розради, а також даровані Богом нескінченні благословення. Люди вважають, що, коли Бог спасає людей, Він робить це, зворушуючи їх Своїми благословеннями і милістю, щоб люди могли віддати свої серця Богові. Тобто, так би мовити, Бог спасає людей, доторкаючись до них. Таке спасіння здійснюється через укладення угоди. Тільки коли Бог дає людині стократно, вона скоряється перед іменем Божим і намагається успішно працювати для Нього і приносити Йому славу. Це не те, що Бог призначив для людства. Бог прийшов працювати на землі, щоб спасти зіпсUTE людство; у цьому немає обману. Якби обман був, Він, безперечно, не прийшов би здійснювати цю роботу Сам. У минулому способи, якими Він здійснював спасіння, включали в себе

виявлення найбільшої любові і співчуття, як-от те, що Він віддав усе Своє сатані в обмін на все людство. Тепер зовсім не так, як колись: спасіння, яке вам дарується сьогодні, здійснюється в час останніх днів, під час класифікації всіх за родами; спосіб вашого спасіння – не любов чи співчуття, а викриття і суд, щоб людство могло бути спасеним повніше. Отже, все, що ви отримуєте, – це кара, суд та безжальне побиття, але знайте: у цьому безсердечному побитті немає й краплі покарання. Хоч якими суворими можуть бути Мої слова, те, що спіткає вас, – це лише кілька слів, що можуть видаватися вам цілковито безсердечними; і яким би сердитим Я не був, те, що падає на вас, – це тільки слова повчання, і Я не маю на меті завдати вам шкоди чи спричинити смерть. Хіба це все насправді не так? Знайте, що нині все це – чи то праведний суд, чи безжальне рафінування й кара, – усе це заради спасіння. Незалежно від того, чи сьогодні кожен класифікується за своїм видом, чи викриваються категорії людей, – мета всіх Божих слів і роботи в тому, щоб спасти тих, хто істинно любить Бога. Мета праведного суду в очищенні людей, і безжальне рафінування здійснюється, щоб очистити їх; і суворі слова, і викриття призначені для очищення і заради спасіння. Отже, сьогоднішній спосіб спасіння – не такий, як був у минулому. Сьогодні спасіння принесене вам через праведний суд, і це добрий засіб для класифікації кожного з вас за його родом. Більше того, безжальна кара слугує в якості вашого найвищого спасіння, – то що ви можете сказати перед лицем такої кари й суду? Чи ви не втішалися завжди спасінням, від початку до кінця? Ви побачили втіленого Бога та усвідомили Його всемогутність і мудрість; а також ви зазнали багаторазового побиття й покарання. Проте чи ви також не отримали найвищу благодать? Чи благословення ваші не більші, ніж у будь-кого іншого? Ваша благодать багатша за славу й багатства царя Соломона! Подумайте ось про що: якби мета Мого пришествя полягала у вашому засудженні й покаранні, а не спасінні, чи могли б дні ваші тривати так довго? Чи могли б дожити ви – грішні істоти з плоті і крові – до сьогодні? Якби Моя мета полягала лише в тому, щоб покарати вас, то навіщо б Я ставав плоттю і брався до такої великої справи? Чи ж не можна було звершити ваше покарання – простих смертних, промовивши лише одне слово? Чи ж Мені й досі потрібно було б знищувати вас після того, як Я умисно вас засудив? Невже ви і досі не вірите цим словам Моїм? Чи міг Я спасти людей тільки любов'ю і співчуттям? Чи міг Я тільки через розп'яття спасти людей? Чи Мій праведний характер не більше сприяє тому, щоб зробити людей уповні покірними? Чи ж це не більше підходить для того, щоб цілковито спасти людей?

Хоча слова Мої, можливо, й суворі, усі вони промовляються для спасіння людського, бо Я тільки промовляю слова, а не караю людську плотть. Ці слова змушують людину до життя у світлі, до пізнання того, що світло існує, до пізнання дорожчості світла, і понад те – до пізнання благодетності цих слів для людей, як і до пізнання того, що Бог є спасіння. Хоч я промовляю багато слів кари й осуду,

те, що вони представляють, не було фактично виконано щодо вас. Я прийшов, щоб здійснювати Свою роботу і промовляти Свої слова, і хоч Мої слова й можуть бути суворими, вони промовляються на осуд вашої зіпсутості й непокірності. Мета Моя в цьому, як і раніше, – звільнити людей із володіння сатани; за допомогою Моїх слів Я спасаю людей. Мета Моя не в тому, щоб Своїми словами зашкодити людям. Суворість Моїх слів – для того, щоб досягти результатів Моеї роботи. Тільки завдяки такій роботі люди можуть пізнати себе і позбутися свого непокірного характеру. Найбільше значення роботи слів у тому, щоб дати людям змогу втілити в життя істину, осягнувши її, домогтися змін у своєму характері та пізнати себе і роботу Бога. Тільки здійснення роботи шляхом промовляння слів може налагодити спілкування між Богом і людьми, і тільки словами можна пояснити істину. Робота таким чином є найкращим способом завоювати людей; крім промовляння слів, жоден інший метод не здатний дати людям ясніше розуміння істини й роботи Бога. Отже, на Своєму останньому етапі роботи Бог говорить до людей, щоб розкрити для них усі істини і таємниці, яких вони досі не розуміють, даючи їм змогу отримати від Бога правдиву дорогу і життя, відповідаючи Його волі таким чином. Мета Божої роботи Бога з людьми – у тому, щоб дати їм змогу відповідати Божій волі, а здійснюється вона для того, щоб принести їм спасіння. Тому під час спасіння людей Він не здійснює роботу їх покарання. Приносячи людям спасіння, Бог не карає зло і не винагороджує добро, не відкриває Він і місць призначення для різних родів людей. Радше, тільки після завершення останнього етапу Своеї роботи Він здійснить роботу покарання зла й винагородження добра, і тільки тоді Він відкриє остаточну долю всіх різних видів людей. Зазнають покарання ті, кого насправді не можна спасти, а спасуться ті, хто досягне Божого спасіння у час, коли Він спасав людей. Доки здійснюється Божа робота спасіння, кожен, кого можливо спасти, буде спасеним, наскільки це можливо, і жоден з таких не буде відкинутим, бо мета Божої роботи в тому, щоб спасати людей. Усі, хто в час Божого спасіння людства виявиться нездатним досягнути змін у своєму характері, – а також усі нездатні уповні покоритися Богові, – стануть об'єктами покарання. Цей етап роботи – роботи слів – відкриє людям усі шляхи і таємниці, яких вони не розуміють, щоб вони отримали змогу осягнути волю Бога і Божі вимоги до себе і щоб вони могли мати необхідні передумови для втілення в життя Божих слів і досягнення змін у своєму характері. Бог здійснює Свою роботу самими лише словами, Він не карає людей за те, що вони трохи непокірні; так відбувається тому, що тепер час роботи спасіння. Якби кожен, хто виявляє непокору, діставав покарання, жодна людина не мала б можливості спастися; кожного було б покарано і кинуто в ад. Мета слів, які судять людей, у тому, щоб дати їм змогу пізнати себе і покоритися Богові; вона не в тому, щоб покарати їх цим судом. У час роботи слів багато людей виявить свою бунтівливість і зухвалий спротив, як і свою непокірність втіленому Богові. Попри це, Він зрештою не каратиме всіх цих людей, а лише відсіє найглибше зіпсутих, яких

неможливо спасти. Він віддасть їхню плоть сатані, а в небагатьох випадках знищить їхню плоть. Ті ж, що залишаться, йтимуть далі і зазнаватимуть розбору й обтинання. Якщо, йдучи за Богом, ці люди так і не стануть здатними до прийняття розбору й обтинання, дедалі глибше вироджуючись, то вони втратять свій шанс на спасіння. Кожна особа, що підкорилась завоюванню Божими словами, матиме цілком достатню можливість для спасіння; спасіння Богом кожного з таких людей виказуватиме Його найвищу поблажливість. Іншими словами, щодо них буде виявлено найвищий ступінь терпіння. Допоки люди сходять із хибного шляху, допоки вони здатні до покаяння, Бог даватиме їм можливість отримати Його спасіння. Відколи люди вперше повстали проти Бога, Він не має бажання скарати їх на смерть; натомість Він робить усе можливе для їхнього спасіння. Якщо хтось справді не придатний для спасіння, Бог таких відсіє. Причина того, чому Бог не поспішає карати тих чи інших людей у тому, що Він прагне спасти усіх, кого можна спасти. Він судить, просвіщає і веде людей самими лише словами і не використовує жезл, щоб скарати їх на смерть. Застосування слів, щоб принести людям спасіння, – ось мета і значущість завершального етапу роботи.

Як може людина, яка обмежила Бога у своїх уявленнях, отримати одкровення Бога?

Праця Бога завжди рухається вперед, і хоча мета Його роботи не змінюється, метод, за допомогою якого Він працює, постійно змінюється, а це означає, що ті, хто слідує за Богом, теж постійно змінюються. Чим більше праці виконує Бог, тим глибшим є знання людини про Бога. У результаті Божої праці відповідні зміни відбуваються й у характері людини. Однак саме тому, що праця Божа постійно змінюється, ті, хто не знає роботи Святого Духа, і ті безглузді люди, які не знають істини, стають людьми, які чинять опір Богу. Праця Бога ніколи не відповідає уявленням людини, бо ж Його праця завжди нова і ніколи не буває старою, і Він ніколи не повторює стару працю, а радше продовжує працю, яку ніколи не здійснював раніше. Оскільки Бог не повторює Свою роботу, а людина незмінно судить про поточну роботу Бога по роботі, яку Він виконував у минулому, Богу стало надзвичайно важко виконувати кожен етап роботи нового періоду. У людини занадто багато труднощів! Її мислення занадто консервативне! Ніхто не знає Божої роботи, але всі визначають її межі. Коли людина залишає Бога, вона втрачає життя, істину і Божі благословення, але при цьому вона не приймає ні життя, ні істину, не кажучи вже про більш великі благословення, які Бог дарує людству. Усі люди хочуть знайти Бога, але неспроможні терпіти жодних змін у Божій праці. Ті, хто не приймає нову Божу працю, вірять, що Божа праця незмінна, що вона назавжди перебуває в застої. На їхнє переконання, все, що необхідно для набуття

вічного спасіння від Бога, – це дотримуватися закону, і доти, доки вони каються і сповідують свої гріхи, воля Бога завжди буде задоволена. Вони дотримуються думки, що Бог може бути тільки Богом за законом і Богом, Якого було прибито до хреста за людей; вони також вважають, що Бог не повинен і не може виходити за рамки Біблії. Саме ці думки міцно прикували їх до старих законів і прибили їх до мертвих правил. Ще більше є тих, хто вірить, що, якою б не була нова робота Бога, вона має бути підтверджена пророцтвами, і що на кожному етапі такої роботи всім тим, хто слідує за Ним із «істинним» серцем, також повинні бути дані одкровення; в іншому випадку така робота не могла би бути роботою Бога. Людині і так нелегко пізнати Бога. На додаток до абсурдного серця людини і її бунтівної природи, сповненої самозвеличання і зарозумілості, їй стає дедалі складніше приймати нову Божу працю. Людина не приділяє пильної уваги новій роботі Бога і не приймає її зі смиренням; натомість вона займає презирливу позицію, чекаючи від Бога одкровень і настанови. Хіба це не поведінка тих, хто повстає проти Бога і чинить Йому опір? Яким чином такі люди можуть отримати Боже схвалення?

Ісус сказав, що робота Єгови залишилася в минулому з точки зору періоду Благодаті, так само, як Я кажу сьогодні, що робота Ісуса також залишилася в минулому. Якби був тільки період Закону, і не було періоду Благодаті, Ісус не був би розп'ятий і не зміг би спокутувати все людство. Якби був тільки період Закону, чи змогло б людство взагалі дійти аж до сьогоднішнього дня? Історія рухається вперед, і хіба історія не є природним законом Божої праці? Хіба це не опис Його керування людьми у всьому всесвіті? Історія рухається вперед, як і Божа праця. Воля Бога постійно змінюється. Він не міг залишатися на одному етапі роботи протягом шести тисяч років, бо, як кожному відомо, Бог завжди новий і ніколи не старий, і Він не міг продовжувати виконувати таку працю, як розп'яття, будучи прибитим цвяхами до хреста один раз, двічі, тричі... Було би безглуздо так думати. Бог не продовжує виконувати одну і ту ж роботу; Його робота постійно змінюється і завжди нова, подібно до того, як Я щодня кажу вам нові слова і виконую нову роботу. Це та праця, яку Я звершую, і ключовими є слова «нова» й «дивовижна». «Бог незмінний, і Бог завжди буде Богом»: це висловлювання дійсно правильне; сутність Бога не змінюється, Бог завжди залишається Богом, і Він ніколи не зміг би стати сатаною, але це не доводить, що Його праця так само постійна і незмінна, як і Його сутність. Ти заявляєш, що Бог незмінний, але як тоді ти можеш пояснити те, що Бог завжди новий і ніколи не буває старим? Робота Бога постійно поширюється і постійно змінюється, і Його воля постійно проявляється і стає відомою людині. У міру того, як людина переживає Божу роботу, її характер безупинно змінюється, як і її знання. Звідки ж тоді виникає ця зміна? Хіба це не результат праці Бога, яка постійно змінюється? Якщо характер людини може змінюватися, то чому людина не може припустити, що Моя праця та Мої слова також постійно змінюються? Чи повинен Я підкорятися людським обмеженням? У цьому випадку хіба ти не

використовуєш штучно притягнені аргументи і викривлену логіку?

Після Свого воскресіння Ісус з'явився учням і сказав: «І ось Я посилаю на вас обітницю Мого Отця; а ви позостаньтеся в місті, аж поки зодягнетесь силою з висоти». Чи знаєш ти, як можна пояснити ці слова? Чи наділений ти зараз Його силою? Ти розумієш, що означає «сила»? Ісус проголосив, що Дух істини буде дарований людям в останні дні. Останні дні вже настали; чи ти розумієш, як Дух істини висловлює слова? Де проявляється і діє Дух істини? У книзі пророцтв пророка Ісаї ніколи не згадувалося, що в період Нового Заповіту народиться дитина на ім'я Ісус; у ній тільки було написано, що народиться немовля чоловічої статі на ім'я Еммануїл. Чому не було згадано ім'я «Ісус»? Ніде в Старому Заповіті не зустрічається це ім'я, тож чому тоді ти досі віриш в Ісуса? Звичайно ж, ти почав вірити в Ісуса не після того, як побачив Його на власні очі, чи не так? Чи ти почав вірити у Нього, отримавши якесь одкровення? Чи дійсно Бог явив би тобі таку благодать? Чи дарував би Він тобі такі великі благословення? Що є основою твоєї віри в Ісуса? Чому ти не віриш, що Бог сьогодні став плоттю? Чому ти кажеш, що відсутність одкровення, даного тобі від Бога, доводить, що Він не втілювався у плоті? Чи повинен Бог інформувати людей, перш ніж розпочинати Свою роботу? Чи повинен Він спочатку отримати їхнє схвалення? Ісая просто проголосив, що в яслах народиться немовля чоловічої статі; він ніколи не пророкував, що Марія народить Ісуса. На чому саме ти засновуєш свою віру в Ісуса, народженого від Марії? Ти ж, звісно, не заплутався у своїй вірі? Деякі кажуть, що Ім'я Бога не змінюється. Чому ж тоді ім'я Єгови стало Ісусом? Було дано пророцтво про те, що прийде Месія, так чому ж тоді прийшов чоловік на ім'я Ісус? Чому змінилося Ім'я Бога? Хіба така робота не проводилася давно? Чи не може Бог виконувати сьогодні новішу роботу? Учорашня робота може бути змінена, і робота Ісуса може слідувати за роботою Єгови. Чи не може, у такому випадку, на зміну праці Ісуса прийти інша праця? Якщо ім'я Єгова можна змінити на Ісус, то чи не можна змінити й ім'я Ісуса? У цьому немає нічого дивного; просто люди занадто простодушні. Бог завжди буде Богом. Незалежно від того, як зміниться Його робота, і незалежно від того, як може змінитися Його ім'я, Його характер і мудрість ніколи не зміняться. Якщо ти віриш, що Бога можна називати тільки ім'ям Ісус, тоді твої знання занадто обмежені. Чи наважуєшся ти стверджувати, що ім'я Ісус назавжди залишиться ім'ям Бога, що Бог завжди буде носити ім'я Ісус, і що це ніколи не зміниться? Чи смієш ти стверджувати з упевненістю, що саме ім'я Ісус завершило період Закону і також завершить останній період? Хто може сказати, що благодать Ісуса може покласти край цьому періоду? Якщо тобі бракує чіткого розуміння цих істин, тоді ти не тільки не зможеш проповідувати Євангеліє, але й сам не зумієш твердо стояти на ногах. Коли настане день, у який ти вирішиш усі труднощі тих релігійних людей і спростуєш усі їхні помилки, це буде доказом того, що ти абсолютно впевнений у цьому етапі роботи і не маєш ані найменших сумнівів. Якщо ти неспроможний

спростувати їхні помилки, тоді вони безпідставно звинуватять і обмовлять тебе. Хіба це не було б ганебно?

Усі євреї читали Старий Заповіт і знали про пророцтво Ісаї про те, що в яслах народиться немовля чоловічої статі. Чому ж тоді, незважаючи на те, що це пророцтво було їм добре відоме, вони все одно переслідували Ісуса? Чи не було це через їхню бунтівну природу і невідання роботи Духа Святого? У той час фарисеї вірили, що робота Ісуса відрізняється від того, що вони знали про немовля чоловічої статі з пророцтва; і сьогодні люди відкидають Бога, тому що робота втіленого Бога не відповідає Біблії. Хіба суть їхнього бунтарства щодо Бога не така ж сама? Чи можеш ти прийняти без питань усю роботу Святого Духа? Якщо це робота Святого Духа, тоді це правильний потік, і тобі слід прийняти його без будь-яких побоювань; ти не повинен перебирати, що тобі приймати. Якщо ти досягаєш кращого розуміння Бога і проявляєш більше обережності щодо Нього, то хіба це не є недоречним? Тобі не потрібно шукати подальшого підтвердження в Біблії; якщо це робота Святого Духа, тоді ти повинен прийняти її, тому що ти віриш у Бога, щоб іти слідом за Богом, і тобі не варто розслідувати Його. Тобі не слід шукати додаткових доказів стосовно Мене, щоб довести, що Я є твоїм Богом, але ти повинен бути здатним розпізнати, чи приношу Я користь тобі – це те, що є найважливішим. Навіть якщо ти знайдеш багато незаперечних доказів у Біблії, це не може цілковито привести тебе до Мене. Ти просто живеш у рамках Біблії, а не переді Мною; Біблія не може допомогти тобі пізнати Мене, не може вона і поглибити твою любов до Мене. Хоча Біблія пророкувала, що народиться немовля чоловічої статі, ніхто не міг зрозуміти, на кому збудеться це пророцтво, тому що людина не знала Божої праці, і саме це змусило фарисеїв виступити проти Ісуса. Деякі знають, що Моя робота слугує інтересам людини, але вони продовжують вірити, що Ісус і Я – дві абсолютно різні, несумісні одна з одною істоти. У той час Ісус тільки виголосив Своїм учням серію проповідей у період Благодаті, присвячених таким темам, як-от: як практикувати, як збиратися разом, як просити в молитві, як ставитися до інших тощо. Праця, яку Він виконував, була працею періоду Благодаті, і Він пояснював тільки те, яким чином учні і ті, хто слідував за Ним, повинні були практикувати. Він здійснював тільки працю періоду Благодаті, і не робив нічого, що стосується праці останніх днів. Коли Єгова встановив старозавітний закон у період Закону, чому Він тоді не здійснював роботу періоду Благодаті? Чому Він заздалегідь не роз'яснив роботу періоду Благодаті? Хіба це не допомогло б людині прийняти її? Він тільки пророкував, що народиться немовля чоловічої статі та прийде до влади, але Він не виконав заздалегідь роботу періоду Благодаті. У кожному періоді Божа праця має чіткі межі; Він виконує тільки роботу поточного періоду і ніколи не виконує наступний етап роботи заздалегідь. Тільки так Його праця, характерна для кожного періоду, може бути поставлена на перший план. Ісус говорив тільки про ознаки останніх днів, про те, як бути терплячим і як

отримати спасіння, про те, як каятися і сповідатися, і про те, як нести хрест і переносити страждання; Він ніколи не говорив про те, як в останні дні людина повинна досягти входження, ані про те, як їй слід прагнути виконувати Божу волю. Отже, хіба не смішно шукати в Біблії Божу роботу останніх днів? Що ти можеш побачити, просто стискаючи Біблію в руках? Чи коментатор Біблії, а чи проповідник, – хто міг би заздалегідь передбачити сьогоднішню роботу?

«Хто має вухо, хай чує, що Дух промовляє Церквам». Чи чули ви зараз слова Святого Духа? Слова Божі зійшли на вас. Ви чуєте їх? Бог звершує працю слів в останні дні, і такі слова – це слова Святого Духа, бо Бог є Святий Дух і також може ставати плоттю; тому слова Святого Духа, про які говорилося в минулому, є словами Бога, втіленого сьогодні. Є багато безглузвих людей, які вірять, що, оскільки це говорить Святий Дух, Його голос повинен звучати з небес, щоб люди могли його почути. Той, хто думає таким чином, не знає праці Божої. По правді кажучи, слова, вимовлені Святим Духом, – це слова, вимовлені Богом, Який став тілом. Святий Дух не може говорити безпосередньо з людиною; навіть у період Закону Єгова не звертався безпосередньо до людей. Хіба не було б значно менш імовірним те, що Він зробив би це у цьому періоді, сьогодні? Щоби Бог міг висловлювати твердження задля виконання роботи, Він повинен стати плоттю; в іншому випадку Його робота не змогла б досягти своїх цілей. Ті, хто заперечує втіленого Бога, – це ті, хто не знає Духа або принципів, за якими діє Бог. Ті, хто вірять, що зараз період Святого Духа, але не приймають Його нову роботу, – це ті, хто живе у середовищі невизначеної та абстрактної віри. Такі люди ніколи не отримають працю Святого Духа. Ті, хто просять тільки Святого Духа говорити і виконувати Його роботу безпосередньо, і не приймають слова або роботу втіленого Бога, ніколи не зможуть увійти в новий період або отримати повне спасіння від Бога!

Лише ті, хто знає Бога та Його роботу, можуть догодити Богу

Робота втіленого Бога складається з двох частин. Коли Він став плоттю вперше, люди не повірили в Нього і не знали Його, і вони прибили Ісуса цвяхами до хреста. Потім, коли Він став плоттю вдруге, люди все ще не вірили в Нього, тим більше не знали Його, і знову прибили Христа цвяхами до хреста. Хіба людина не є ворогом Бога? Якщо людина не знає Його, як може людина бути близькою Богові? Як може вона мати право свідчити про Бога? Хіба всі заяви людини про те, що вона любить Бога, служить Богу і прославляє Бога, не є оманливою брехнею? Якщо ти присвячуєш своє життя цим нереалістичним, непрактичним речам, хіба ти не марнуєш свої зусилля? Як ти можеш бути близьким Богові, коли ти навіть не знаєш,

хто такий Бог? Хіба таке прагнення не є невизначеним та абстрактним? Чи це не омана? Як можна бути близьким до Бога? Якою є практична важливість того, щоб бути близьким Богові? Ти можеш бути близьким до Духа Божого? Ти бачиш, наскільки великим і піднесеним є Дух? Бути близьким до невидимого, невідчутного Бога – хіба це не є невизначеним та абстрактним? Якою є практична важливість такого прагнення? Чи не є все це оманливою брехнею? Ти прагнеш стати близьким до Бога, але насправді ти – ручний пес сатани, тому що ти не знаєш Бога і прагнеш неіснуючого «Бога всього сущого», який є невидимим, невідчутним і плодом твоїх власних уявлень. Не торкаючись подробиць, такий «Бог» є сатаною, а по суті справи – це ти сам. Ти прагнеш бути близьким до самого себе, але при цьому кажеш, що прагнеш стати близьким Богові – хіба це не блюзнірство? У чому цінність такого прагнення? Якщо Дух Божий не стає плоттю, то сутність Бога – це просто невидимий, невідчутний Дух життя, безформний і аморфний, нематеріальний, неприступний і незбагнений для людини. Як може людина бути близькою до такого безтілесного, дивовижного, незбагненого Духа? Хіба це не жарт? Такі абсурдні міркування є невірними та непрактичними. Створена людина за своєю природою відрізняється від Духа Божого, тож як вони можуть бути близькими? Якби Дух Божий не втілювався у плоті, якби Бог не став плоттю і не упокорив Себе, ставши створінням, то створена людина не мала б права та була б нездатною бути близькою до Нього, й, окрім тих побожних віруючих, які можуть отримати шанс стати близькими до Бога після того, як їхні душі увійдуть на небеса, більшість людей була б нездатною стати близькою до Божого Духа. І якщо люди хочуть стати близькими до Бога на небесах під керівництвом втіленого Бога, то чи не є вони напроцуд нерозумними нелюдьми? Люди просто прагнуть «вірності» невидимому Богу і не звертають ані найменшої уваги на Бога видимого, адже так легко прагнути невидимого Бога. Люди можуть робити це як завгодно, але пошук видимого Бога не такий простий. Той, хто шукає невизначеного Бога, абсолютно не здатний здобути Бога, адже все невизначене та абстрактне вигадане людиною і не може бути нею здобуте. Якби Бог, що прийшов поміж вас, був недоступним для вас величним і піднесеним Богом, то як би ви могли збагнути Його волю? І як би ви могли пізнати та зрозуміти Його? Якби Він тільки робив Свою роботу і не мав би звичайного контакту з людиною, або не володів би звичайною людською природою і був недосяжний для простих смертних, тоді, навіть якби Він зробив багато роботи для вас, але ви не мали б із Ним контакту і не могли б бачити Його, як би ви могли пізнати Його? Якби не ця плоть, яка мала звичайну людську природу, у людини не було б можливості пізнати Бога; тільки завдяки Божому втіленню людина має право бути близькою Богові у плоті. Люди стають близькими до Бога, тому що вони вступають із Ним у контакт, тому що вони живуть разом із Ним і супроводжують Його, і так поступово вони пізнають Його. Якби це було не так, хіба людське прагнення не було б марним? Іншими словами, не тільки завдяки Божій роботі

людина здатна бути близькою Богові, а й завдяки реалістичності та нормальності втіленого Бога. Тільки завдяки тому, що Бог стає плоттю, люди мають можливість виконати свій обов'язок і поклонятися правдивому Богу. Хіба це не найбільш реальна і практична істина? Ну що, ти й досі бажаєш бути близьким до Бога на небесах? Тільки коли Бог упокорює Себе до певної межі, тобто тільки коли Бог стає плоттю, людина може стати Його близькою і довіреною особою. Бог є від Духа: хіба люди придатні бути близькими до цього Духа, такого піднесеного і незбагненого? Тільки коли Дух Божий сходить у плотть і стає істотою, яка має такий самий зовнішній вигляд, що й людина, люди можуть зрозуміти Його волю і дійсно бути здобутими Ним. Він говорить і діє у плоті, поділяє радощі, прикрощі та негаразди людства, живе в одному світі з людьми, захищає людей і спрямовує їх, і таким чином Він очищає людей і дозволяє їм здобути Його спасіння та Його благословення. Здобувши все це, люди справді розуміють Божу волю, і лише тоді вони можуть стати близькими до Бога. Тільки це є практичним. Якби Бог був невидимим і невідчутним для людей, як би вони могли бути Його близькими? Хіба це не беззмистовна доктрина?

Вірувавши в Бога до сьогодні, чимало людей усе ще прагне чогось невизначеного та абстрактного. Вони не мають уявлення про реальність Божої роботи сьогодні і досі живуть серед букв та доктрин. Причому більшість ще має увійти в реальність нових фраз, таких як «нове покоління тих, хто любить Бога», «близький Богові», «зразок і взірець любові до Бога» і «стиль Петра»; натомість їхні пошуки все ще невизначені та абстрактні, вони досі порпадаються у доктринах і не розуміють реальності цих слів. Коли Дух Божий стає плоттю, ти можеш побачити і відчутти Його роботу у плоті. Але якщо ти досі не здатний стати Його близьким, якщо ти все ще не здатний бути Його довіреною особою, то як ти можеш бути довіреною особою Духа Божого? Якщо ти не знаєш сьогоdnішнього Бога, як ти можеш бути одним із нового покоління тих, хто любить Бога? Хіба ці фрази не є беззмистовними буквами та доктринами? Чи здатний ти побачити Духа та збагнути Його волю? Хіба ці фрази не беззмистовні? Недостатньо того, щоб ти просто вимовляв ці фрази та терміни, і ти не можеш досягти Божого задоволення самою лише рішучістю. Ти задоволений самим лише промовлянням цих слів, і ти робиш це для задоволення своїх власних бажань, щоб задовольнити свої власні нереалістичні ідеали, а також щоб задовольнити свої власні уявлення і хід думок. Якщо ти не знаєш сьогоdnішнього Бога, то, що б ти не робив, ти не зможеш задовольнити бажання Божого серця. Що означає бути довіреною особою Бога? Невже ти досі цього не розумієш? Оскільки близькою до Бога є людина, то й Бог – також людина. Тобто Бог став плоттю і став людиною. Тільки ті, хто належить до одного роду, можуть називати один одного довіреними особами, тільки тоді вони можуть вважатися близькими. Якби Бог був від Духа, як могла б створена людина стати близькою до Нього?

Твоя віра в Бога, твій пошук істини і навіть те, як ти поводишся, – усе повинно бути засноване на реальності: все, що ти робиш, має бути практичним, і ти не повинен прагнути того, що є ілюзорним і химерним. У такій поведінці немає жодної цінності, і, що більше, у такому житті немає сенсу. Оскільки твій пошук і життя проходять серед самої лише брехні та омани, і оскільки ти не прагнеш того, що має цінність та важливість, єдине, що ти здобуваєш, – це абсурдні міркування та доктрини, які не є від істини. Такі речі не мають жодного відношення до важливості та цінності твого існування і можуть завести тебе лише у порожнечу. Таким чином, усе твоє життя буде позбавлене будь-якої цінності або сенсу, і якщо ти не будеш прагнути життя, сповненого змістом, ти можеш прожити сто років, і все це буде даремно. Як це можна назвати людським життям? Хіба це насправді не життя тварини? Так само, якщо ви намагаєтеся йти шляхом віри в Бога, але не робите жодних спроб знайти Бога, якого можна побачити, і натомість поклоняєтеся невидимому і невідчутному Богу, то хіба такий пошук не є ще більш марним? Зрештою, твоє прагнення перетвориться на купу руїн. Яка користь тобі від такого пошуку? Найбільша проблема людини в тому, що вона любить тільки те, чого не може побачити або торкнутися, те, що є найвищою мірою загадковим і дивовижним, і що є неймовірним для людини та недосяжним для простих смертних. Чим більш нереалістичними є такі речі, тим більше вони аналізуються людьми, і люди навіть прагнуть їх, не зважаючи ні на що інше, і намагаються їх здобути. Чим більш нереалістичними вони є, тим ретельніше люди їх вивчають й аналізують, аж до того, що складають про них свої власні вичерпні уявлення. І навпаки, що справжнішими є речі, тим зневажливіше люди до них ставляться; вони просто дивляться на них зверхньо, а подекуди навіть їх зневажають. Хіба не точно таким є ваше ставлення до справжньої роботи, яку Я виконую сьогодні? Чим справжнішими є такі речі, тим з більшим упередженням ви до них ставитеся. Ви не приділяєте і хвилини часу, аби вивчити їх, а просто їх ігноруєте; ви дивитеся зверхньо на ці реалістичні, невисокі вимоги, і навіть виношуєте численні уявлення про цього Бога, який є найсправжнішим, і просто не здатні прийняти Його реалістичність і нормальність. Отже, хіба ви не дотримуєтесь невизначеної віри? Ви маєте непохитну віру у невизначеного Бога минулих часів і не цікавитесь справжнім Богом сьогодення. Чи це не тому, що Бог вчорашнього дня і Бог сьогодення належать до двох різних епох? Чи це також не тому, що вчорашній Бог – це піднесений Бог на небесах, тоді як сьогоднішній Бог – це крихітна людська істота на землі? Більше того, чи це не тому, що Бог, якому поклоняється людина, породжений її уявленнями, тоді як Бог сьогодення – це справжня плоть, народжена на землі? Коли все сказано і зроблено, чи не тому, що Бог сьогодення є надто реальним, людина не шукає Його? Адже те, чого просить від людей сьогоднішній Бог, є саме тим, що люди найбільше не хочуть робити і що змушує їх відчувати сором. Хіба це все не ускладнює для людей? Хіба це не оголює людські шрами?

Таким чином, багато людей не шукає справжнього Бога, практичного Бога, і тому вони стають ворогами втіленого Бога, тобто антихристами. Хіба це не очевидний факт? У минулому, коли Бог ще не став плоттю, ти міг бути релігійним діячем або побожним віряннином. По тому, як Бог став плоттю, чимало таких побожних вірян мимоволі стали антихристами. Ти розумієш, що тут відбувається? У своїй вірі в Бога ти не зосереджуєшся на дійсності або не прагнеш істини, натомість ти одержимий брехнею – хіба це не найбільш очевидне джерело твоєї ворожості до втіленого Бога? Утілений Бог зветься Христом, тож чи не є усі, хто не вірить у втіленого Бога, антихристами? Отже, чи справді той, у кого ти віриш і кого любиш, є цим Богом у плоті? Чи справді цей живий, дихаючий Бог є найсправжнішим і неймовірно звичайним? Що саме є метою твого пошуку? Вона на небесах чи на землі? Це уявлення чи істина? Це Бог чи якась надприродна істота? Насправді, істина – це найреальніший із життєвих афоризмів і найвищий із таких афоризмів з-поміж усього людства. Тому що це вимога, яку Бог ставить перед людиною, і це робота, яку особисто виконує Бог, тому вона називається «афоризмом життя». Це не афоризм як підсумок якихось слів, ані знаменита цитата видатної особи. Натомість це вислів, звернений до людства Володарем неба і землі та всього сущого; це не якісь слова, підсумовані людиною, а притаманне Богові життя. І тому його називають «найвищим з усіх афоризмів життя». Прагнення людей втілити істину в життя – це виконання ними свого обов'язку, тобто це прагнення задовольнити Божу вимогу. Сутність цієї вимоги – це найреальніша з усіх істин, а не порожня доктрина, недосяжна для жодної людини. Якщо твоє прагнення ніщо інше, як доктрина, і воно не містить ніякої реальності, хіба ти не повстаєш проти істини? Хіба ти не той, хто нападає на істину? Як може така людина бути тим, хто прагне любити Бога? Люди, які не мають реальності, – це ті, хто зраджує істину, і всі вони за своєю природою бунтівники!

Незалежно від того, як ти шукаєш, ти мусиш понад усе розуміти роботу, яку Бог виконує сьогодні, і ти мусиш розуміти важливість цієї роботи. Ти мусиш розуміти і знати, яку роботу Бог приносить, коли Він приходить в останні дні, який характер Він приносить, і що буде завершено в людині. Якщо ти не знаєш або не розумієш роботу, яку Він прийшов виконати у плоті, то як ти можеш збагнути Його волю і як ти можеш стати близьким до Нього? Насправді, бути близьким до Бога не складно, однак і не просто. Якщо люди можуть зрозуміти це повністю і втілити в життя, тоді це стає нескладним; якщо ж люди не здатні повністю це зрозуміти, тоді це стає набагато складнішим, і, крім того, люди стають схильними до того, щоб їхній пошук завів їх у невизначеність. Якщо, шукаючи Бога, люди не мають власної позиції, якої тримаються, і не знають, якої істини їм слід дотримуватися, тоді це означає, що вони не мають основи, і тому їм важко бути непохитними. Сьогодні так багато тих, хто не розуміє істини, хто не може відрізнити добро від зла або сказати, що любити, а що ненавидіти. Такі люди навряд чи можуть бути непохитними. Ключем до віри в

Бога є здатність втілювати істину в життя, дбати про Божу волю, знати Божу роботу над людиною, коли Він приходить у плоті, та принципи, за якими Він говорить. Не слідуй за масами. Ти мусиш мати принципи щодо того, у що ти повинен увійти, і ти мусиш їх дотримуватись. Якщо ти міцно триматимешся речей усередині тебе, принесених Божим просвітленням, це тобі допоможе. Якщо ти цього не зробиш, сьогодні ти відхилишся в один бік, завтра – в інший, і так ти ніколи не здобудеш нічого справжнього. Така позиція не принесе ніякої користі твоєму власному життю. Хто не розуміє істини, завжди слідує за іншими: якщо люди кажуть, що те чи інше є промисел Святого Духа, то й ти так кажеш; якщо люди кажуть, що те чи інше є справою злого духа, то й ти так кажеш або ж починаєш сумніватися. Наче папуга, ти повторюєш за іншими, а сам судити не вмієш і думати за себе не вмієш. Так робить людина без власного погляду, що не вміє відділити одне від іншого, – такі люди негідні нікчемі! Ти завжди повторюєш за іншими: сьогодні кажуть, що те чи інше є промисел Святого Духа, а колись, може, хтось скаже, що ні – то лише справа людських рук; та ти цього не вмієш розгледіти, і коли бачиш, що інші так кажуть, то й сам собі повторюєш. І якщо то промисел Святого Духа, а ти кажеш, що то справа людських рук, хіба ти тоді не один із хулителів Його промислу? Хіба ти так не виступив проти Бога, бо не вмієш відділити одне від іншого? Можливо, одного дня з'явиться якийсь дурень, який скаже, що «це справа злого духа», і коли ти почуєш ці слова, ти розгубишся, і вкотре будеш зв'язаний словами інших. Щоразу, коли хтось підбурює заворушення, ти не здатний відстояти свою позицію, а все тому, що ти не володієш істиною. Вірити в Бога і прагнути пізнати Бога зовсім не просто. Цього неможливо досягти, просто збираючись разом і слухаючи проповіді, і ти не можеш удосконалюватись самим лише запалом. Ти мусиш пережити на власному досвіді і знати, і залишатися принциповим у своїх діях, і здобути промисел Святого Духа. Коли ти отримаєш власний досвід, ти навчишся розрізняти багато речей – ти зможеш розрізняти між добром і злом, між праведним і гріховним, між тим, що від плоті і крові, і тим, що від істини. Ти повинен вміти розрізняти всі ці речі, і коли робитимеш це, незалежно від обставин, ти ніколи не будеш загубленим. Лише в цьому полягає твій справжній духовний стан.

Знати Божу роботу зовсім не просто. У своєму прагненні ти повинен мати стандарти і мету, ти мусиш знати, як шукати істинний шлях, як визначити, чи справді цей шлях є істинним і чи справді це є Божою роботою. Який найбільш базовий принцип у пошуку істинного шляху? Ти повинен звертати увагу на те, чи робота Святого Духа присутня у цьому шляху, чи ці слова є вираженням істини, про кого це свідчення, і що це може тобі принести. Вміння розрізняти між істинним шляхом і шляхом хибним вимагає кількох аспектів базових знань, найбільш фундаментальним з яких є визначення того, чи присутня тут робота Святого Духа. Адже сутність людської віри у Бога – це віра в Духа Божого, і навіть їхня віра у втіленого Бога полягає в тому, що ця плоть є втіленням Духа Божого, а отже, така

віра однаково є вірою в Духа. Між Духом і плоттю є відмінності, але оскільки ця плоть походить від Духа і є Словом, що стало плоттю, те, у що вірить людина, однаково є невід'ємною сутністю Бога. Тому, розрізняючи, істинний це шлях чи ні, перш за все потрібно звертати увагу на те, чи присутня в ньому робота Святого Духа, після чого потрібно з'ясувати, чи присутня у цьому шляху істина. Істина – це характер життя нормальної людської природи, іншими словами, це те, що вимагалось від людини, коли Бог створив її на початку, а саме звичайна людська природа у всій її повноті (у тому числі людський розум, проникливість, мудрість та засадничі знання про те, як бути людиною). Тобто потрібно з'ясувати, чи може цей шлях привести людей до життя нормальної людської природи, чи істина, про яку йдеться, необхідна виходячи з дійсності звичайної людської природи, чи є ця істина практичною і реальною, і чи є вона найбільш своєчасною. Якщо істина присутня, то вона здатна привести людей до нормальних і реальних досвідів; ба більше, люди стають дедалі нормальнішими, їхня людська розсудливість стає дедалі ціліснішою, їхнє плотське життя і життя духовне стають дедалі впорядкованішими, а їхні емоції стають дедалі нормальнішими. Це другий принцип. Є ще один принцип, який полягає в тому, чи покращується людське знання Бога, і чи може переживання такої роботи та істини надихати їх на любов до Бога і наближати їх до Бога. За цим можна визначити, чи є цей шлях істинним чи ні. А найголовніший принцип – чи цей шлях є реалістичним, а не надприродним, і чи здатний він забезпечити життя людини чи ні. Якщо він відповідає цим принципам, можна зробити висновок, що цей шлях істинний. Я кажу ці слова не для того, щоб змусити вас прийняти інші шляхи у ваших майбутніх досвідах, ані як передбачення того, що в майбутньому буде робота ще одного нового періоду. Я кажу їх, аби ви були впевнені в тому, що сьогоднішній шлях – це істинний шлях, аби ви не були лише частково впевнені у своїй вірі у роботу сьогодення і не могли збагнути її. Є багато навіть таких, хто, попри впевненість, продовжує слідувати в сум'ятті; така впевненість не має під собою підґрунтя, і такі люди рано чи пізно мають бути вигнані. Навіть ті, хто особливо ревний у своєму слідуванні, на три частини упевнені і на п'ять частин непевні, що свідчить про те, що такі люди не мають основи. Оскільки ваш духовний рівень замалий, а фундамент надто неглибокий, у вас немає розуміння різниці. Бог не повторює Свою роботу, Він не робить того, що не є реалістичним, Він не висуває надмірних вимог до людини, і Він не робить нічого, що виходить за межі людської розсудливості. Усе, що Він робить, знаходиться в межах звичайної людської розсудливості та не виходить за межі нормальної людської природи, і Його робота виконується згідно зі звичайними вимогами до людини. Якщо це робота Святого Духа, люди стають дедалі нормальнішими, і їхня людська природа стає дедалі нормальнішою. Люди стають дедалі обізнанішими про свій розбещений сатанинський характер, а також про сутність людини, і вони дедалі сильніше прагнуть істини. Іншими словами, життя

людини дедалі зростає, а розбещений характер людини стає дедалі придатнішим до зміни – усе це означає, що Бог стає життям людини. Якщо шлях не здатний розкрити ті речі, які становлять сутність людини, не здатний змінити її характер, і, що більше, не здатний привести людей до Бога або дати їм правдиве розуміння Бога, і навіть змушує їхню людську природу занепадати дедалі нижче, а їхню розсудливість ставати дедалі ненормальнішою, такий шлях вочевидь не є істинним шляхом, і він може бути справою злого духа або старим способом життя. Одним словом, він не може бути поточною роботою Святого Духа. Ви вірили в Бога усі ці роки, однак у вас немає жодного уявлення про принципи, за якими можна відрізнити істинний шлях від хибного, або як шукати істинний шлях. Більшість людей навіть не цікавиться цими питаннями; вони просто йдуть туди, куди прямує більшість, і повторюють те, що каже більшість. Як же бути тому, хто шукає істинний шлях? І як такі люди можуть знайти істинний шлях? Якщо ви збагнете ці кілька ключових принципів, тоді, що б не сталося, ви не будете обдурені. Сьогодні надзвичайно важливо, щоб люди вміли розрізняти; це те, чим має володіти звичайна людина, і це те, що люди мусять мати у своєму досвіді. Якщо навіть сьогодні люди не розрізняють нічого у процесі слідування, і якщо їхня людська розсудливість все ще не зросла, значить, люди занадто дурні, а їхній пошук є помилковим і викривленим. Сьогодні у твоєму пошуку немає ані найменшого розрізнення, і хоча, як ти кажеш, це правда, що ти знайшов істинний шлях, чи ти його здобув? Чи зміг ти бодай щось розрізнити? У чому сутність істинного шляху? Правду кажучи, ти не здобув істинного шляху; ти не здобув нічого від істини. Це означає, що ти не досяг того, що Бог вимагає від тебе, а отже, у твоїй розбещеності не відбулося жодної зміни. Якщо ти і надалі шукатимеш таким чином, зрештою тебе буде вигнано. Прослідуювавши до сьогодні, ти повинен бути певним, що обраний тобою шлях – шлях правильний, і не повинен більше сумніватися. Чимало людей постійно сумнівається і припиняє шукати істину через якісь дрібниці. Такі люди – це ті, хто не має знання про Божу роботу; це ті, хто слідує за Богом у сум'ятті. Люди, які не знають Божої роботи, не здатні бути Його близькими або свідчити про Нього. Я раджу тим, хто прагне лише благословень і шукає лише чогось невизначеного й абстрактного, якнайшвидше почати шукати істину, аби їхнє життя мало сенс. Не обдурюйте себе більше!

Різниця між служінням утіленого Бога й обов'язком людини

Ви повинні познайомитися з видінням Божої роботи й зрозуміти її загальний напрямок. Це – позитивне входження. Як тільки ти точно оволодієш істиною видінь, твоє входження буде забезпечене; незалежно від того, як зміниться Божа робота,

ти залишишся непохитним у своєму серці, будеш чітко розуміти видіння й мати мету для твого входження й твого пошуку. Таким чином, увесь твій досвід і знання будуть поглиблюватися та ставати більш докладними. Як тільки ти зрозумієш загальну картину в усій її повноті, ти не понесеш жодних утрат у житті й не зіб'єшся зі шляху істинного. Якщо ти не пізнаєш ці етапи роботи, ти зазнаєш збитків на кожному етапі й тобі буде потрібно більше, ніж кілька днів, щоб змінити ситуацію, і ти не зможеш стати на правильний шлях навіть за декілька тижнів. Чи не призведе це до затримок? Є багато чого в шляху позитивного входження та практики, що ви повинні засвоїти. Що стосується видінь Божої роботи, ти повинен зрозуміти такі моменти: значення Його роботи завоювання, майбутній шлях до вдосконалення, те, чого потрібно досягти, пройшовши через випробування й скорботи, значення суду й кари, принципи, що лежать в основі роботи Святого Духа й принципи, на яких ґрунтується вдосконалення та завоювання. Усі вони відносяться до істини видінь. Решта – це три стадії роботи в період Закону, період Благодаті й період Царства, а також майбутнє свідоцтво. Вони теж є істиною видінь, і вони є найбільш принциповими, а також найбільш важливими. Наразі існує дуже багато такого, що ви повинні ввійти й практикувати, і тепер це більш багатозарово і більш докладно. Якщо ти не знаєш цих істин, це доводить, що ти досі не досяг входження. У більшості випадків знання людей про істину занадто поверхові; вони не в змозі застосувати на практиці деякі базові істини й не знають, як вирішувати навіть незначні питання. Причина, з якої люди не можуть практикувати істину, полягає в тому, що їхній характер – бунтарський, а також в тому, що їхнє знання про роботу сьогодення надто поверхове й однобоке. Отже, зробити людей досконалими – нелегке завдання. Ти занадто бунтівний і зберігаєш занадто багато свого старого «я»; ти не здатен стати на бік істини, і ти не здатен практикувати навіть найочевидніші істини. Такі люди не можуть бути спасенні, і це – ті, кого не було завойовано. Якщо в твоєму входженні немає ні деталей, ні цілей, твоє зростання відбудуватиметься повільно. Якщо в твоєму входженні немає анінайменшої реальності, твій пошук буде марним. Якщо ти не усвідомлюєш суті істини, ти залишишся незмінним. Зростання в житті людини та зміни в її характері досягаються шляхом входження в реальність і, більше того, через входження в детальні переживання. Якщо в тебе є багато детальних переживань під час твого входження, і ти маєш багато фактичних знань і входження, твій характер швидко зміниться. Навіть якщо зараз ти не зовсім чітко уявляєш собі практику, ти повинен принаймні чітко уявляти собі видіння Божої роботи. В іншому випадку ти не зможеш здійснити входження; входження можливе тільки тоді, коли ти знаєш істину. Тільки якщо Святий Дух просвітить тебе в твоєму досвіді, ти здобудеш більш глибоке розуміння істини та більш глибоке входження. Ви повинні пізнати роботу Бога.

На початку, після створення людства, саме ізраїльтяни були основою Божої роботи. Увесь Ізраїль був основою роботи Єгови на землі. Робота Єгови полягала

в тому, щоб безпосередньо керувати людиною і пасти її, установлюючи закони, щоб людина могла жити нормальним життям і поклонятися Єгови в нормальний спосіб на землі. Бога в період Закону людина не могла ні побачити, ні торкнутися. Оскільки Він лише скеровував перших людей, розбещених сатаною, навчав і пас їх, Його слова не містили нічого крім законів, статутів і норм людської поведінки, і не забезпечували їх істинами життя. Ізраїльтяни під Його керівництвом не були глибоко розбещені сатаною. Його робота була лише найпершою стадією в роботі спасіння, самим початком роботи спасіння, і практично не мала нічого спільного зі змінами в характері життя людини. Тому на початку роботи спасіння Йому не було необхідності ставати плоттю для виконання Своєї роботи в Ізраїлі. Ось чому Йому був потрібен посередник – інструмент, за допомогою якого Він міг взаємодіяти з людиною. Таким чином, серед створених істот виникли ті, хто говорив і діяв від імені Єгови, і саме так сини людські й пророки почали працювати серед людей. Сини людські трудилися серед людей від імені Єгови. Те, що Єгова назвав їх «синами людськими» означає, що такі люди встановлюють закони від імені Єгови. Вони також були священиками серед народу Ізраїлю, священиками, яких беріг і захищав Єгова, і в яких діяв Дух Єгови; вони були лідерами серед народу й безпосередньо служили Єгови. Пророки, з іншого боку, були присвячені тому, щоб говорити від імені Єгови людям усіх країн і племен. Вони також пророкували про роботу Єгови. Чи то сини людські або пророки, усі вони були поставлені Духом Самого Єгови і мали в собі роботу Єгови. Серед людей вони були тими, хто безпосередньо представляв Єгову; вони виконували свою роботу тільки тому, що були поставлені Єговою, а не тому, що вони були плоттю, в яку втілювався Сам Святий Дух. Тому, хоча вони були схожі в тому, що говорили й діяли від імені Бога, ці сини людські й пророки в період Закону не були плоттю втіленого Бога. Божа робота в період Благодаті та на останній стадії була прямо протилежною, бо й робота спасіння, і суд над людиною були виконані Самим втіленим Богом, і тому просто не було необхідності знову ставити пророків і синів людських, щоб вони працювали від Його імені. В очах людини немає істотних відмінностей між суттю і методом їхньої роботи. І саме з цієї причини люди постійно плутають роботу втіленого Бога з роботою пророків і синів людських. Зовнішність втіленого Бога була здебільшого такою ж, як у пророків і синів людських. І втілений Бог був навіть більш нормальним і більш реальним, ніж пророки. Отже, людина не здатна розрізняти їх. Людина зосереджується виключно на зовнішності, абсолютно не усвідомлюючи, що, незважаючи на те, що вони схожі в тому, що працюють і говорять, між ними є суттєва різниця. Оскільки здатність людини розрізняти речі занадто слабка, вона не в змозі розрізняти прості речі, не кажучи вже про щось настільки складне. Коли пророки й ті люди, яких використовував Святий Дух, говорили і працювали, це було для того, щоб виконувати обов'язки людини, це було для того, щоб служити згідно з функцією створеної істоти, і це було те, що

людина повинна була робити. Однак слова й робота втіленого Бога повинні були виконувати Його служіння. Хоча Його зовнішня форма була формою створеної істоти, Його робота полягала не у виконанні Його функцій, а в Його служінні. Термін «обов'язок» використовується по відношенню до створених істот, тоді як «служіння» використовується по відношенню до плоті втіленого Бога. Між ними існує суттєва різниця; вони не є взаємозамінними. Робота людини полягає тільки в тому, щоб виконувати свій обов'язок, у той час як робота Бога полягає в тому, щоб управляти й здійснювати Своє служіння. Тому, хоча багато апостолів були використані Святим Духом, а багато пророків були сповнені Ним, їхні робота й слова були просто для того, щоб виконувати їхній обов'язок як створених істот. Їхні пророцтва, можливо, перевершили дорогу життя, про яку говорив утілений Бог, і їхня людська сутність, можливо, навіть перевершила людську сутність утіленого Бога, але вони все ж тільки виконували свій обов'язок, а не здійснювали служіння. Обов'язок людини відноситься до функції людини; це те, чого може досягти людина. Однак служіння, здійснюване втіленим Богом, пов'язане з Його управлінням, а це недосяжно для людини. Чи говорить утілений Бог, чи працює Він або творить чуда, Він робить велику роботу посеред Свого управління, і така робота не може бути виконана людиною замість Нього. Робота людини полягає тільки в тому, щоб виконувати свій обов'язок як створеної істоти на даній стадії Божої роботи управління. Без Божого управління, тобто, якби служіння втіленого Бога було втрачено, обов'язок створеної істоти був би втрачений. Божа робота щодо здійснення Його служіння полягає в тому, щоб управляти людиною, тоді як виконання людиною свого обов'язку – це виконання її власного зобов'язання стосовно задоволення вимог Творця, і його жодним чином не можна вважати виконанням свого служіння. Для властивої Богу сутності – для Його Духа – робота Бога – це Його управління, але для втіленого Бога, який носить зовнішню форму створеної істоти, Його робота – це здійснення Його служіння. Яку б роботу Він не здійснював, вона полягає у виконанні Його служіння; усе, що може зробити людина, – це докласти максимум зусиль в рамках Божого управління та під Його керівництвом.

Виконання людиною свого обов'язку – це, насправді, здійснення всього, що притаманне людині, тобто того, що є можливим для людини. Саме тоді виконується її обов'язок. Недоліки людини під час її служби поступово зменшуються завдяки прогресивному досвіду й процесу проходження нею суду; вони не перешкоджають і не впливають на виконання людиною свого обов'язку. Ті, хто перестає служити або поступається й відступає через страх, що в їхній службі можуть бути недоліки, є найбільш боягузливими з усіх. Якщо люди не можуть висловити те, що вони повинні висловлювати під час служби, або досягти того, що для них по суті можливо, і замість цього байдикують та симулюють якісь дії, вони втратили функцію, якою має володіти створена істота. Таких людей називають «посередністю»;

вони – непотрібне сміття. Як таких людей можна правильно називати створеними істотами? Хіба вони не зіпсовані істоти, які сяють зовні, але прогнили всередині? Якщо людина називає себе Богом, але при цьому не здатна висловити сутність божественної природи, виконувати роботу Самого Бога або представляти Бога, вона, безсумнівно, не є Богом, оскільки у неї немає сутності Бога, і того, чого Бог може досягти за своєю суттю, усередині неї не існує. Якщо людина втрачає те, що їй властиво досягти, вона більше не може вважатися людиною, і вона не гідна посідати становище створеної істоти або постати перед Богом і служити Йому. Більше того, вона не гідна отримати Божу благодать або бути під Його наглядом та захистом і отримати вдосконалення від Бога. Багато з тих, хто втратив довіру Бога, продовжує втрачати Божу благодать. Вони не тільки не зневажають свої зlodіяння, а й нахабно пропагують ідею про те, що шлях Божий невірний, а бунтарі навіть заперечують існування Бога. Як можуть такі люди, одержимі таким бунтарством, мати право насолоджуватися благодаттю Божою? Ті, хто не виконують свій обов'язок, дуже бунтують проти Бога, але багато чим завдячують Йому, однак при цьому вони обертаються і різко критикують, стверджуючи, що Бог неправий. Як така людина може бути гідна того, щоб стати досконалою? Хіба це не передвісник вигнання й покарання? Люди, які не виконують свій обов'язок перед Богом, уже винні в найогидніших злочинах, за які навіть смерть є недостатнім покаранням, і все ж у них вистачає нахабства сперечатися з Богом і протиставляти себе Йому. Який сенс вдосконалювати таких людей? Коли люди не виконують свій обов'язок, вони повинні відчувати провину й борг; вони повинні зневажати свою слабкість і марність, свою непокору й зіпсованість і, більше того, повинні віддати своє життя Богу. Тільки тоді вони стають створеними істотами, які по-справжньому люблять Бога, і тільки такі люди гідні насолоджуватися благословеннями й обітницями Бога та бути удосконаленими Ним. А як щодо більшості з вас? Як ви ставитеся до Бога, Який живе серед вас? Як ви виконали свій обов'язок перед Ним? Чи зробили ви все, до чого вас закликали, навіть ціною власного життя? Чим ви пожертвували? Хіба ви не отримали від Мене багато? Чи ви можете це розуміти? Наскільки ви Мені віддані? Як ви Мені служите? І як щодо всього, що Я дарував вам і зробив для вас? Ви оцінили все це? Чи ви всі судили й порівнювали це з тією невеликою кількістю совісті, яка є всередині вас? Кого могли б бути гідні ваші слова й дії? Чи може бути так, що така нікчемна ваша жертва гідна всього, що Я дарував вам? У Мене немає іншого вибору, і Я був щиро відданий вам, але ви таїте злі наміри і байдужі до Мене. У цьому полягає ваш обов'язок, ваша єдина функція. Хіба це не так? Хіба ви не знаєте, що ви абсолютно не виконали обов'язок створеної істоти? Як ви можете вважатися створеною істотою? Хіба вам не зрозуміло, що саме ви висловлюєте й втілюєте в життя? Ви не змогли виконати свій обов'язок, але ви прагнете знайти терпіння й щедрю благодать Божу. Така благодать уготована не для таких нікчемних і нищих, як ви, а для тих, хто нічого не

просить і з радістю жертвує. Такі люди, як ви, такі посередності, абсолютно недостойні насолоджуватися милістю небес. Тільки труднощі й нескінченні покарання будуть супроводжувати ваші дні! Якщо ви не можете бути вірними Мені, ваша доля полягатиме у стражданнях. Якщо ви не можете бути підзвітними Моїм словам й Моїй роботі, ваша доля – покарання. Уся благодать, благословення й чудове життя Царства не матимуть до вас жодного відношення. Це – кінець, на який ви заслуговуєте, і це наслідок вашої власної провини! Невігласи й зарозумілі не тільки не намагаються з усіх сил і не виконують свій обов'язок, але й простягають руки за благодаттю, так, ніби вони заслужили те, про що просять. І якщо їм не вдається отримати те, про що вони просять, вони стають ще менш вірними. Як можна вважати таких людей розсудливими? Ви маєте низький духовний рівень та позбавлені розсудливості, абсолютно не здатні виконувати обов'язок, який ви повинні виконувати під час роботи управління. Ваша цінність уже різко впала. Ваша нездатність відплатити Мені за виявлену вам таку благодать уже є актом крайнього бунтарства, достатнім, щоб засудити вас і продемонструвати ваше боягузтво, нездатність, ницість і негідність. Що дає вам право тримати ваші руки простягнутими? Те, що ви не можете надати бодай найменшої допомоги Моїй роботі, не можете бути вірними й не можете свідчити про Мене, – це ваші проступки й недоліки, але натомість ви нападаєте на Мене, говорите неправду про Мене й скаржитеся, що Я – несправедливий. У цьому ваша вірність? Хіба це те, що становить вашу любов? Яку ще роботу ви можете виконувати окрім цієї? Яким є ваш внесок у всю виконану роботу? Скільки ви витратили? Я вже проявив велике терпіння, не звинувачуючи вас, але ви й досі безсоромно виправдовуєтеся переді Мною і нишком скаржитеся на Мене. Чи у вас є хоч найменший слід людської сутності? Хоча обов'язок людини запламований розумом людини та її уявленнями, ти повинен виконувати свій обов'язок і показувати свою відданість. Скверна в роботі людини – це проблема її духовного рівня, а якщо людина не виконує свій обов'язок, це свідчить про її бунтарство. Немає жодного зв'язку між обов'язком людини й тим, благословенна вона чи проклята. Обов'язок – це те, що людина повинна виконувати; це її послане небом покликання, і воно не повинно залежати від винагороди, умов або причин. Тільки в такому разі вона виконує свій обов'язок. Бути благословенним – це коли людина стає досконалою і насолоджується Божими благословеннями після того, як пережила суд. Бути проклятим – це коли характер людини не змінюється після того, як вона пережила кару й суд, це коли вона не відчуває на власному досвіді, що її вдосконалюють, а отримує покарання. Але незалежно від того, благословенні вони чи прокляті, створені істоти повинні виконувати свій обов'язок, роблячи те, що вони повинні робити, і роблячи те, на що вони здатні; це – найменше, що має робити людина, людина, яка шукає Бога. Тобі не слід виконувати свій обов'язок тільки для того, щоб отримати благословення, і тобі не варто відмовлятися діяти через страх бути проклятим. Дозвольте Мені

сказати вам одне: виконання людиною свого обов'язку – це те, що вона повинна робити, і якщо вона не здатна виконати свій обов'язок, то це її бунтарство. Саме в процесі виконання свого обов'язку людина поступово змінюється, і саме завдяки цьому процесу вона демонструє свою вірність. Таким чином, чим більше ти здатний виконувати свій обов'язок, тим більше істини ти отримаєш і тим більш реальним стане твоє вираження. Ті, хто просто механічно виконує свій обов'язок і не шукає істини, врешті-решт будуть вигнані, оскільки такі люди не виконують свій обов'язок під час практикування істини і не практикують істину під час виконання свого обов'язку. Це – ті, які залишаються незмінними й будуть прокляті. Не тільки їхні виявлення нечисті, але й усе, що вони висловлюють, є нечестивим.

У період Благодаті Ісус також говорив багато слів і виконував багато роботи. Чим Він відрізнявся від Ісаї? Чим Він відрізнявся від Даниїла? Чи був Він пророком? Чому сказано, що Він – Христос? У чому полягає різниця між ними? Усі вони були людьми, які говорили слова, і їхні слова здавалися людям більш-менш однаковими. Усі вони говорили слова й виконували роботу. Пророки Старого Заповіту виголошували пророцтва, і так само міг робити Ісус. Чому це так? Різниця тут ґрунтується на характері роботи. Щоб розібратися в цьому питанні, ти не повинен брати до уваги природу плоті, а також ти не повинен брати до уваги глибину або поверховість їхніх слів. Ти завжди повинен у першу чергу розглядати їхню роботу і те, яких результатів їхня робота досягає в людині. Пророцтва, висловлені пророками того часу, не забезпечували життя людини, а натхнення, отримані такими людьми, як Ісаї й Даниїл, були просто пророцтвами, а не шляхом життя. Якби не пряме одкровення Єгови, ніхто не зміг би виконати цю роботу, яка не під силу смертним. Ісус теж говорив багато слів, але ці слова були шляхом життя, на основі якого людина могла знайти шлях до практики. Тобто, по-перше, Він міг забезпечити життя людини, бо Ісус є життя; по-друге, Він міг змінити відхилення людини; по-третє, Його робота могла впливати з роботи Єгови, щоб продовжити період; по-четверте, Він міг усвідомлювати потреби всередині людини і розуміти, чого людині не вистачає; по-п'яте, Він міг розпочати новий період і завершити старий. Ось чому Його називають Богом і Христом; Він відрізняється не тільки від Ісаї, але й від усіх інших пророків. Для порівняння з роботою пророків візьмемо Ісаю. По-перше, він не міг забезпечити людське життя; по-друге, він не міг дати початок новому періоду. Він працював під керівництвом Єгови, а не для того, щоб дати початок новому періоду. По-третє, слова, які він промовляв, були вище його розуміння. Він отримував одкровення безпосередньо від Духа Божого, й інші не зрозуміли б, навіть вислухавши їх. Одних цих небагатьох речей достатньо, щоб довести, що його слова були не більше ніж пророцтвами, не більше ніж аспектом роботи, виконуваної замість Єгови. Однак він не міг повністю представляти Єгову. Він був слугою Єгови, знаряддям у роботі Єгови. Він виконував роботу тільки в межах періоду Закону й у рамках роботи Єгови; він не працював поза межами

періоду Закону. Робота Ісуса, навпаки, була іншою. Він перевершив масштаб роботи Єгови; Він працював як утілений Бог і пройшов через розп'яття, щоб відкупити все людство. Тобто Він виконав нову роботу, поза рамками роботи, виконаної Єговою. Це було початком нового періоду. Окрім того, Він міг говорити про те, чого не могла досягти людина. Його робота була роботою в рамках Божого управління і охоплювала все людство. Він не працював лише в кількох людях, і Його робота не призначалася для керівництва обмеженою кількістю людей. Що стосується того, як Бог утілювався як людина, як Дух давав одкровення в той час і як Дух зійшов на людину для виконання роботи, це справи, які людина не може побачити або відчувати на дотик. Абсолютно неможливо, щоб ці істини служили доказом того, що Він – утілений Бог. Таким чином, відмінність може бути проведена тільки між словами і роботою Бога, які відчутні для людини. Тільки це реально. Це тому, що справи Духа невидимі для тебе й чітко відомі тільки Самому Богу, і навіть втілена плоть Бога не знає всього; ти можеш перевірити, чи є Він Богом, тільки на підставі роботи, яку Він виконав. Із Його роботи видно, що, по-перше, Він здатний відкрити новий період; по-друге, Він здатний забезпечити життя людини і вказати їй шлях, яким потрібно слідувати. Цього достатньо, щоб установити, що Він – Сам Бог. Принаймні, робота, яку Він виконує, може повністю представляти Духа Божого, і з такої роботи видно, що Дух Божий знаходиться всередині Нього. Оскільки робота, виконана втіленим Богом, полягала головним чином у тому, щоб розпочати новий період, очолити нову роботу й відкрити новий світ, одного цього достатньо, щоб установити, що Він – Сам Бог. Це, таким чином, відрізняє Його від Ісаї, Даниїла й інших великих пророків. Ісаї, Даниїл й інші належали до класу високоосвічених і культурних людей; вони були незвичайними людьми під керівництвом Єгови. Плоть утіленого Бога теж була обізнаною й не мала нестатку розсудливості, але Його людська сутність була особливо нормальною. Він був звичайною людиною, і неозброєне око не могло розгледіти в Ньому жодної особливої людської сутності або виявити в Його людській сутності щось несхоже з сутністю інших людей. Він зовсім не був надприродним або унікальним, і у Нього не було жодної вищої освіти, знань або теорії. Життя, про яке Він говорив, і шлях, яким Він вів, не були здобуті завдяки теорії, знанням, життєвому досвіду або сімейному вихованню. Радше, вони були прямою роботою Духа, яка є роботою втіленої плоті. Це тому, що людина має значні уявлення про Бога, і особливо тому, що ці уявлення складаються з занадто великої кількості невизначених і надприродних елементів, так що, в очах людини, нормальний Бог з людськими слабкостями, який не може творити ознаки й чудеса, безсумнівно, не є Богом. Хіба це не помилкові уявлення людини? Якщо плоть утіленого Бога не була нормальною людиною, то як можна було сказати, що Він став плоттю? Бути з плоті – означає бути звичайною, нормальною людиною; якби Він був надзвичайною істотою, тоді Він не був би від плоті. Щоб довести, що Він від плоті, втіленому Богу потрібно було володіти нормальною плоттю. Це було

зроблено просто для того, щоб довершити значення втілення. Однак з пророками і синами людськими справа була інакша. Вони були обдарованими людьми, яких використовував Святий Дух; в очах людей їхня людська сутність була особливо величною, і вони зробили багато діянь, які перевершували нормальну людську сутність. Із цієї причини людина вважала їх Богом. Тепер ви всі повинні чітко зрозуміти це, тому що це було питання, у якому найлегше було заплутатися всім людям у минулі періоди. Крім того, втілення – найбільш таємнича з усіх речей, і людині найважче прийняти втіленого Бога. Те, що Я кажу, сприяє виконанню вашої функції й вашому розумінню таїнства втілення. Усе це пов'язано з Божим управлінням, із видіннями. Ваше розуміння цього буде більш корисним для отримання знань про видіння, тобто про Божу роботу управління. Таким чином, ви також отримаєте глибоке розуміння обов'язку, який повинні виконувати різні типи людей. Хоча ці слова прямо не вказують вам шлях, вони все одно значно допомагають вашому входженню, оскільки у вашому житті у цей час дуже бракує видінь, і це стане серйозною перешкодою вашому входженню. Якщо ви не змогли розібратися в цих питаннях, то у вас не буде мотивації для вашого входження. І як такий пошук може допомогти вам якнайкраще виконати свій обов'язок?

Бог – Господь усього сотвореного

Один етап роботи двох попередніх періодів здійснювався в Ізраїлі, а ще один – у Юдеї. Загалом, жоден з етапів цієї роботи не виходив за межі Ізраїлю, та обидва вони здійснювалися з першообраним народом. У підсумку ізраїльтяни вважають, що Бог Єгова – це Бог самих лише ізраїльтян. Оскільки Ісус працював у Юдеї, де Він здійснював роботу розп'яття, євреї вбачають у Ньому Викупителя єврейського народу. Вони гадають, що Він – виключно Цар Юдейський, а не жодного іншого народу; що Він не Господь, який спасає англіїців, не Господь, який спасає американців, а Господь, який спасає ізраїльтян; і що саме євреїв Він відкупляв у Ізраїлі. Насправді ж Бог – Господь усього сущого. Він – Бог усього сотвореного. Він не тільки Бог ізраїльтян, Він не тільки Бог іудеїв; Він – Бог усього сотвореного. Попередні дві стадії Його роботи здійснювалися в Ізраїлі, що створило в людях певні уявлення. Вони вважають, що Єгова виконував Свою роботу в Ізраїлі, що Сам Ісус здійснював Свою роботу в Юдеї, і, ба більше, що Він став плоттю для цієї роботи – і що у будь-якому випадку ця робота не виходила за межі Ізраїлю. Бог не працював з єгиптянами чи індійцями; він працював тільки з ізраїльтянами. Отже, у людей виникли різноманітні уявлення, і вони обмежують роботу Бога певними рамками. Вони кажуть, що коли Бог працює, то мусить робити це серед обраного народу та в Ізраїлі; що крім ізраїльтян Бог не працює ні з ким іншим, і що робота Його не має більшого масштабу. Особливо суворі вони, коли мова заходить про те,

щоб тримати втіленого Бога в узді, і не дозволяють Йому виходити за кордони Ізраїлю. Чи це не просто людські уявлення? Бог сотворив усе, що на небі й на землі, та все суще, Він сотворив усе сотворене, то як Він міг обмежити Свою роботу самим лише Ізраїлем? Якби було так, то який був би сенс для Нього творити усе сотворене? Він створив увесь світ і здійснив Свій шеститисячолітній план управління не тільки в Ізраїлі, але й щодо кожної людини, яка живе на землі. Незалежно від того, живе людина в Китаї, у Сполучених Штатах, Сполученому Королівстві чи в Росії, кожен є нащадком Адама; усіх сотворив Бог. Ніхто не здатен вирватися з меж сотвореного, ніхто не здатен скинути з себе мітку «нащадок Адама». Всі вони – Божі творіння, всі – насіння Адамове, і водночас усі – зіпсуті нащадки Адама і Єви. Річ не в тому, що сотвореними Богом є тільки ізраїльтяни – Він сотворив усіх людей; річ у тому, що одні були прокляті, а інші – благословенні. В ізраїльтянах є чимало доброго; на початку Бог працював з ними, бо вони були зіпсутими найменше. Китайці з ними в жодне порівняння не йдуть; вони набагато гірші. Тож Бог спочатку працював серед народу Ізраїлю, а другий етап Його роботи здійснювався тільки в Юдеї, що й привело до виникнення багатьох уявлень і правил серед людей. Насправді, якби Бог діяв відповідно до людських уявлень, Він був би тільки Богом ізраїльтян, і таким чином не був би здатний поширити Свою роботу на язичницькі народи, бо був би Богом тільки ізраїльтян, а не Богом усього сотвореного. У пророцтвах сказано, що ім'я Єгови возвеличиться серед язичницьких народів, що воно пошириться на язичницькі народи. Чому були такі пророцтва? Якби Бог був Богом тільки ізраїльтян, то працював би тільки в Ізраїлі. Крім того, Він би не поширював своєї роботи й не давав би такого пророцтва. Оскільки таке пророцтво Він дав, то, поза сумнівом, Він поширить Свою роботу на язичницькі народи, на всі народи та всі землі. Оскільки Він так сказав, Він так і має зробити; у цьому Його план, бо Він є Господь, що сотворив небо, і землю, і все суще, і Бог усього сотвореного. Незалежно від того, чи працює Він серед ізраїльтян, чи по всій Юдеї, здійснювана ним робота – це робота з усім Всесвітом і всією людською сутністю. Робота, яку Він здійснює сьогодні з народом великого червоного дракона, – з язичницьким народом – це так само робота з усією людською сутністю. Ізраїль міг служити основою для Його роботи на землі; так само Китай теж може служити основою для Його роботи з язичницькими народами. Чи не справдив тепер Він пророцтва, що «ім'я Єгови возвеличиться серед язичницьких народів»? Першим кроком його роботи серед язичницьких народів є ця робота – робота, яку Він здійснює з народом великого червоного дракона. Те, що втілений Бог має працювати на цій землі, працювати з цими проклятими людьми, особливо суперечить людським уявленням; це – найнижчі люди з усіх, вони нічого не варті, і Єгова зрікся їх із самого початку. Люди можуть бути покинуті іншими людьми, але якщо їх покине Бог, то нікого нижчого від них за статусом і нижчого від них за значенням вже немає. Бо для Божого творіння, яке є одержимим

сатаною або якого цураються інші люди, це дуже боляче, але якщо цього творіння зрікається Творець, то це означає, що нижчого статусу бути вже не може. Нащадки Моава були прокляті, і вони народилися в цій відсталій країні; поза сумнівом, з усіх людей, що перебувають під впливом темряви, нащадки Моава мають найнижчий статус. Позаяк ці люди досі мали найнижчий статус, робота з ними може найкраще розбивати людські уявлення, та водночас вона найкорисніша для цілого шеститисячолітнього Божого плану управління. Здійснення такої роботи серед цих людей – це найкращий спосіб руйнування людських уявлень, і нею Бог започатковує новий період; таким чином Він нищить усі людські уявлення; таким чином Він завершує роботу всього періоду Благодаті. Його перша робота здійснювалася в Юдеї, у межах Ізраїлю; серед язичницьких народів Він не здійснював роботи започаткування нового періоду. Останній етап роботи здійснюється не лише серед язичників, але й серед проклятих. Саме лише це є доказом, здатним найбільше принизити сатану, і таким чином Бог «стає» Богом усього сотвореного у всесвіті, Господом всього сущого, предметом поклоніння всього живого.

Ще й досі є ті, хто не розуміє, яку нову роботу розпочав Бог. Серед язичницьких народів Бог провів новий початок. Він розпочав новий період та став до нової роботи – і Він здійснює цю роботу з нащадками Моава. Чи це не найновіша Його робота? Ніхто за всю історію ніколи не був свідком цієї роботи. Ніхто ніколи про неї не чув, не кажучи вже про те, щоб її оцінити. Божа мудрість, Боже диво, Божа незбагненність, Божа велич і Божа святість – усе це виявляється в цьому етапі роботи, роботи останніх днів. Хіба це не та нова робота, що руйнує людські уявлення? Є ті, хто міркує так: «Оскільки Бог прокляв Моава й сказав, що відцурається від його нащадків, як же тепер Він може їх спасати?». Це язичники, прокляті Богом і вигнані з Ізраїлю; ізраїльтяни називали їх «язичницькими псами». Усі вважають, що вони не просто язичницькі пси, а ще гірше – сини погибелі; іншими словами, вони не є Божим обраним народом. Можливо, вони й народилися в межах Ізраїлю, але вони не належать до народу ізраїльського, і їх було вигнано до язичницьких народів. Вони – найнижчі з усіх людей. І саме тому, що вони найнижчі з-поміж людей, Бог здійснює Свою роботу із започаткування нового періоду серед них, бо вони є виявом зіпсутості людської сутності. Робота Бога вибіркова та цілеспрямована; робота, яку Він сьогодні здійснює з цими людьми, – це також робота, яка виконується із сотвореним. Ной був творінням Божим, як і його нащадки. Кожен у світі, хто з плоті та крові, є творінням Бога. Робота Божа спрямована на усе сотворене; вона не залежить від того, чи був проклятий хтось після того, як його було сотворено. Його робота управління спрямована на все сотворене, а не тільки на обраних людей, яких не було проклято. Оскільки Бог бажає здійснювати Свою роботу серед сотвореного Ним, Він обов'язково здійснюватиме її до успішного завершення, і Він працюватиме серед тих людей, які є корисними для Його роботи. Тому Він нищить усі умовності, коли працює серед

людей; для Нього слова «проклятий», «покараний» і «благословенний» не мають сенсу! Євреї добрі, бо вони – обраний народ Ізраїлю; вони мають хороший духовний рівень та людську природу. На початку саме серед них Єгова розпочав Свою роботу та здійснив найпершу справу, але чинити сьогодні над ними роботу завоювання не мало б сенсу. Вони теж можуть бути частиною сотвореного, і в них може бути чимало доброго, але здійснювати цей етап роботи серед них було б недоцільним; Бог таким чином не зміг би ні завоювати людей, ні переконати усе сотворене, що й становить сенс переключення його роботи на цих людей, народ країни великого червоного дракона. У цьому полягає величезне значення започаткування Ним нового періоду, знищення Ним усіх правил і людських уявлень і завершення Ним роботи всього періоду Благодаті. Якби сьогоднішня Його робота здійснювалася серед ізраїльтян, коли час його шеститисячолітнього плану управління спливає, усі б вважали, що Бог є Богом тільки ізраїльтян, що тільки ізраїльтяни є обраним Богом народом, що тільки ізраїльтяни заслуговують на наслідування Божого благословення та обітниці. Втілення Бога в останні дні в язичницькому народі країни великого червоного дракона завершує роботу Бога як Бога усього сотвореного; Він завершує усю Свою роботу управління, і Він завершує центральну частину Своєї роботи в країні великого червоного дракона. Сутність цих трьох етапів роботи полягає у спасінні людини – а саме в тому, щоб спонукати все сотворене поклонитися Творцеві. Отже, кожен етап роботи сповнений свого великого сенсу; Бог не робить нічого, що не має сенсу або цінності. З одного боку, цей етап роботи сповіщає про новий період і завершує попередні два; з іншого – він руйнує всі людські уявлення та всі старі способи людської віри й пізнання. Робота попередніх двох періодів здійснювалася відповідно до різних людських уявлень, однак цей етап повністю руйнує людські уявлення й таким чином повністю завойовує людську сутність. Завоюванням нащадків Моава, роботою, здійснюваною серед нащадків Моава, Бог завоює усіх людей в усьому світі. У цьому найглибше значення даного етапу Його роботи, і в цьому – найцінніший аспект даного етапу Його роботи. Навіть якщо нині ти знаєш, що твій статус низький і цінність твоя низька, ти відчуватимеш, що з тобою сталася найрадісніша подія: ти успадкував велике благословення, отримав велику обітницю та можеш допомогти Богові в завершенні цієї великої роботи. Ти побачив істинне Боже обличчя, ти пізнав Божий сокровений характер і ти виконуєш Божу волю. Два попередні етапи Божої роботи здійснювалися в Ізраїлі. Якби цей етап Його роботи упродовж останніх днів також здійснювався серед ізраїльтян, то усе сотворене не тільки б повірило, що ізраїльтяни є єдиним обраним Богом народом, а й увесь Божий план управління виявився б неспроможним досягнути бажаного ефекту. Упродовж періоду, коли два етапи Його роботи здійснювалися в Ізраїлі, жодна нова робота – і жодна робота із започаткування нового періоду – не здійснювалася серед язичницьких народів. Сьогоднішній етап роботи – роботи із започаткування нового періоду – вперше

здійснюється серед язичницьких народів і, ба більше, спочатку здійснюється серед нащадків Моава, таким чином започатковуючи цілковито нову добу. Бог зруйнував усі людські знання, вміщені в людських уявленнях, не дозволивши нічому з цього залишитися на майбутнє. У Своїй справі завоювання Він зруйнував людські уявлення – старі, раніші способи людського пізнання. Він показує людям, що для Бога немає правил, що в Богові немає нічого старого, що робота, яку Він здійснює, не має жодних обмежень, є цілковито вільною, та що Він правий в усьому, що Він робить. Ти маєш повністю покоритися будь-якій роботі, яку Він здійснює серед творіння. Уся робота, яку Він виконує, є значимою й здійснюється відповідно до Його власної волі й мудрості, а не відповідно до людського вибору й уявлень. Якщо щось є корисним для Його роботи, Він це робить; якщо ж щось не є корисним для Його роботи, Він того не робить, хоч яким добрим воно є! Він працює та обирає, з ким і де Він працює, відповідно до значення й мети Його роботи. Коли Він працює, то не дотримується старих правил і не діє за старими формулами. Натомість він планує Свою роботу відповідно до її значущості. Зрештою, Він досягне справдешнього результату та очікуваної мети. Якщо ти не розумієш цього сьогодні, ця робота не матиме на тебе впливу.

Як ти ставишся до тринадцяти послань?

Новий Заповіт Біблії містить тринадцять послань Павла. Поки Павло виконував свою роботу, він написав ці тринадцять листів до церков, які вірували в Ісуса Христа. Тобто Павло був піднесений до апостола та писав ці листи вже після того, як Ісус вознісся на небо. Його листи – це свідчення про воскресіння Господа Ісуса та Його вознесіння на небо після смерті, і вони також проповідують шлях покаяння й несення хреста. Звісно, усі ці послання та свідчення мали на меті повчати братів і сестер у різних місцях навколо тогочасної Юдеї, адже тоді Павло був слугою Господа Ісуса, і його було піднесено, щоб він свідчив про Господа Ісуса. Під час кожного періоду роботи Святого Духа Він підносить усіляких людей, аби вони виконували різну Його роботу, тобто роботу апостолів із продовження роботи, яку Бог здійснює Сам. Якби Святий Дух виконував таку роботу напряду, а не підносив для цього людей, то робити її було б дуже важко. Отже, Павло став тим, хто був уражений по дорозі до Дамаска, а потім піднесений, щоб бути свідком Господа Ісуса. Він був апостолом окремо від дванадцяти учнів Ісуса. Крім поширення Євангелія, він також узяв на себе пастирську роботу в церквах у різних місцях, яка включала в себе опіку над церковними братами й сестрами – інакше кажучи, керівництво братами та сестрами в Господі. Свідчення Павла полягало в тому, щоб сповіщати про факт воскресіння Господа Ісуса та Його вознесіння на небо, а також навчати людей каятися, сповідатись і йти хресним шляхом. Він був одним із тогочасних свідків Ісуса Христа.

Тринадцять послань Павла було відібрано для використання в Біблії. Усі тринадцять послань він написав, аби висвітлити різні стани людей у різноманітних місцях. До їх написання Павла спонукав Святий Дух, і Павло всюди вчив братів і сестер із позиції апостола (з точки зору слуги Господа Ісуса). Отже, його листи походили не з пророцтв або наряду з видінь, а з роботи, яку він на себе взяв. Ці листи не дивні та не такі складні для розуміння, як пророцтва. Вони написані просто як листи, і в них немає ні пророцтв, ні таємниць; вони містять лише звичайні повчальні слова. Хоча людям може бути важко сприйняти чи зрозуміти багато із цих слів, вони походять лише з власних тлумачень Павла та з прозрінь, посланих Святим Духом. Павло був просто апостолом; він був слугою, якого використовував Господь Ісус, а не пророком. Ходячи різними землями, він писав листи до церковних братів і сестер, а коли був хворий – до церков, про які думав найбільше, але не міг до них піти. Відповідно, люди зберегли його листи, а пізніше наступні покоління зібрали та впорядкували ці послання, включивши їх у Біблію після чотирьох Євангелій. Звісно, для цього було відібрано та скопійовано всі найкращі листи, написані Павлом. Ці послання були корисними для життя церковних братів і сестер, і в часи Павла вони були відомі особливо широко. Він їх писав не з метою створити духовну працю, яка б дала його братам і сестрам змогу знайти шлях практики, або духовну автобіографію про свій власний досвід; він не мав наміру написати книгу та стати письменником. Він просто писав листи до своїх братів і сестер у Церкві Господа Ісуса Христа. Зі своєї позиції слуги Павло навчав братів і сестер, розповідаючи їм про свій тягар, про волю Господа Ісуса та про те, які завдання Він доручив людям на майбутнє. Такою була робота, яку виконував Павло. Його слова були досить повчальними для досвіду всіх майбутніх братів і сестер. Істини, які він доносив у цих численних листах, були тим, що люди мусили практикувати в період Благодаті, і саме тому наступні покоління включили ці листи в Новий Заповіт. Хай там яким виявився результат Павла, але він був людиною, яка використовувалась у свій час і підтримувала своїх братів і сестер у церквах. Його результат був визначений його сутністю, а також тим, що спочатку Павло був уражений. Тоді він міг говорити такі слова, бо був наділений роботою Святого Духа, і саме завдяки цій роботі Павло ніс тягар для церков. Отже, він був здатен забезпечувати своїх братів і сестер. Однак через певні особливі обставини Павло не мав можливості особисто ходити та працювати по церквах, тому він писав до них листи, наставляючи своїх братів і сестер у Господі. Спершу Павло переслідував учнів Господа Ісуса, але коли Ісус вознісся на небо, – тобто після того, як Павло «прозрів», – він перестав переслідувати учнів Господа Ісуса та більше не переслідував тих святих, які проповідували Євангеліє заради шляху Господнього. Побачивши, як Ісус явився йому у вигляді яскравого світла, Павло прийняв доручення Господа й так став тим, кого Святий Дух використовував для поширення Євангелія.

Робота Павла тоді полягала в тому, щоб просто підтримувати й забезпечувати своїх братів і сестер. Він був не таким, як деякі люди, що бажали робити кар'єру, писати літературні твори, пробувати нові виходи чи шукати інші шляхи, крім Біблії, якими можна було б вести цих людей у церквах, щоб усі вони могли досягти нового входження. Павло був людиною, яка використовувалася; роблячи все те, чим він займався, він просто виконував свій обов'язок. Якби він не ніс тягар заради церков, то вважалося б, що він знехтував своїм обов'язком. Якби в церкві сталося якесь порушення чи випадок зради, що призвів би до ненормального стану людей у церкві, то вважалося б, що Павло не виконав свою роботу як годиться. Якщо працівник несе тягар заради церкви, а також працює в міру своїх можливостей, то це свідчить, що така людина – кваліфікований працівник, придатний для використання. Якщо ж людина не відчуває жодного тягара, який мусить нести заради церкви, і не досягає у своїй роботі жодних результатів, а більшість людей, якими вона керує, слабка або навіть падає, то такий працівник не виконав свого обов'язку. Так само й Павло не був винятком, і тому йому доводилось опікуватися церквами та часто писати листи до своїх братів і сестер. Тільки так він міг забезпечувати церкви й опікуватися своїми братами та сестрами; тільки так церкви могли отримувати від нього забезпечення та пастирство. Слова його листів були дуже глибокими, але він писав їх своїм братам і сестрам у стані прозріння, посланого Святим Духом, вплітаючи в написане свій особистий досвід і тягар, який відчував. Павло був просто людиною, яку використовував Святий Дух, і весь зміст його листів містить вкраплення його особистих переживань. Робота, яку він виконував, представляє просто роботу апостола, а не безпосередню роботу Святого Духа, а також відрізняється від роботи Христа. Павло просто виконував свій обов'язок, і тому він передавав своїм братам і сестрам у Господі свій тягар, а також свій особистий досвід і висновки. Павло просто виконував доручену Богом роботу, передаючи свої особисті висновки й розуміння; це, безперечно, не було випадком роботи, яку безпосередньо виконував Сам Бог. Отже, робота Павла була змішана з людським досвідом, поглядами та людським розумінням роботи церкви. Однак ці людські погляди й розуміння не можна назвати роботою злих духів або роботою плоті та крові; їх можна назвати лише знаннями й досвідом людини, просвітленої Святим Духом. Під цим я маю на увазі, що листи Павла – не книги з неба. Вони не святі й абсолютно не були ні промовленими, ні висловленими Святим Духом; це просто виявлення тягара, який Павло ніс заради Церкви. Я кажу все це, щоб ви зрозуміли різницю між Божою роботою та людською: Божа робота представляє Самого Бога, а людська – обов'язок і досвід людини. Не слід вважати нормальну Божу роботу волею людини, а Його надприродну роботу – волею Бога; тим більше не слід вважати піднесені проповіді людини Божими висловлюваннями чи книгами з неба. Усі такі погляди були б неетичними. Багато людей, почувши, як Я розбираю тринадцять послань Павла, вирішує, що листи Павла не слід читати,

а Павло був страшенно грішною людиною. Є навіть багато людей, які думають, що Мої слова нечулі, що Моя оцінка послань Павла неточна, а ці листи не можна розглядати як виявлення людських переживань і тягарів. Такі люди вважають, що ці листи, навпаки, слід розглядати як Божі слова, що вони так само важливі, як і книга Об'явлення Івана, що їх не можна ні скорочувати, ні доповнювати, більше того – що їх не можна так просто роз'яснювати. Хіба всі ці людські твердження не помилкові? Хіба це не повністю викликано тим фактом, що люди нерозсудливі? Листи Павла дійсно приносять людям велику користь, і їхня історія вже налічує понад 2 000 років. Однак і до сьогодні є багато людей, які не можуть збагнути того, що він тоді говорив. Люди гадають, що листи Павла – найбільші шедеври в усьому християнстві та що ніхто не може ні розгадати їх, ні зрозуміти до кінця. Насправді ж ці листи – така сама біографія духовної людини, і їх не можна порівнювати ні зі словами Ісуса, ні з великими видіннями Івана. Навпаки, те, що бачив Іван, було великими видіннями з неба: пророцтвами про власну Божу роботу, недсяжними для людини, – тоді як листи Павла є лише описом того, що побачила й пережила одна людина. Вони – прояв того, на що здатна людина, але вони не є ні пророцтвами, ні видіннями; це просто листи, надіслані в різні місця. Однак для людей того часу Павло був працівником, і тому його слова мали цінність, бо він був тим, хто прийняв доручене йому. Ось чому його листи були корисними для всіх, хто шукав Христа. Навіть якщо ці слова не були сказані особисто Ісусом, зрештою вони виявились украй важливими для свого часу. Тому люди, які прийшли після Павла, включили його листи в Біблію, і так ці послання передавались аж до наших днів. Ви розумієте, що Я маю на увазі? Я просто даю вам точне роз'яснення про ці листи та розбираю їх, не заперечуючи їхньої довідкової цінності й користі для людей. Якщо після прочитання Моїх слів ви не тільки заперечуєте листи Павла, а й постановляєте, що вони єретичні чи не мають жодної цінності, то можна лише сказати, що ваша здатність до розуміння занадто низька, так само як і ваші висновки та судження про різні речі; аж ніяк не можна сказати, що Мої слова занадто однобічні. Тепер ви розумієте? Те, що вам важливо осягнути, – це фактична ситуація, у якій Павло працював у той час, і контекст написання його листів. Якщо ви матимете правильне уявлення про ці обставини, то матимете правильне уявлення й про послання Павла. Водночас, збагнвши сутність цих листів, ти зможеш правильно оцінити Біблію, і тоді ти зрозумієш, чому пізніші покоління людей так багато років настільки шанували послання Павла, а багато людей навіть ставиться до нього як до Бога. Хіба ви не думали б так само, якби не зрозуміли?

Той, хто не є Самим Богом, не може представляти Самого Бога. Можна сказати, що робота Павла є лише частиною людського погляду та частиною прозріння від Святого Духа. Павло писав ці слова з людської точки зору, просвітлений Святим Духом. Це не рідкісне явище. Тому його слова неминуче містили вкраплення

деяких людських переживань, і пізніше він удався до свого особистого досвіду, щоб забезпечувати й підтримувати своїх тогочасних братів і сестер. Листи, які він писав, не можна віднести ні до досліджень життя, ні до біографій, ні до послань. Більше того, це не були ні істини, які практикує церква, ні церковні адміністративні постанови. Він був людиною з тягарем, одним із призначених на роботу Святим Духом і просто зобов'язаних так чинити. Якщо Святий Дух підносить людей і дає їм тягар, але вони не беруться за роботу церкви, не можуть добре управляти її справами, задовільно вирішувати всі її проблеми, то це свідчить, що такі люди не виконують своїх обов'язків як годиться. Тому це не дуже-то й загадкова річ, що апостол протягом своєї роботи спромігся писати листи. Це була частина роботи апостолів; вони були зобов'язані це робити. Метою написання листів було не створення дослідження життя чи духовної біографії та, безперечно, не відкриття іншого виходу для святих. Натомість це робилося, щоб виконати власну функцію, бути вірним Божим слугою та мати змогу відзвітувати Богові про виконання доручених Ним завдань. У своїй роботі апостоли мали нести відповідальність за себе та своїх братів і сестер, добре виконувати свою роботу та брати справи церкви близько до серця – усе це було лише частиною їхньої роботи.

Якщо ви здобули певне розуміння листів Павла, то також матимете правильне уявлення щодо послань Петра й Івана та правильно їх оцінюватимете. Ви більше ніколи не дивитиметеся на ці листи як на книги з неба, святі й недоторканні, і тим більше не вважатимете Павла Богом. Адже Божа робота відрізняється від людської, та й чи ж могли б Його вираження бути такими ж, як і людські? Бог має Свій особливий характер, а людина має обов'язки, які повинна виконувати. Характер Бога виявляється в Його роботі, а обов'язок людини втілюється в переживаннях людини та виявляється в її пошуках. Тож виконувана робота завжди виразно показує, Боже це виявлення чи людське. Це не потребує пояснення від Самого Бога, не вимагає від людини прагнення свідчити; більше того, це не потребує, щоб Сам Бог когось стримував. Усе це приходить як природне одкровення; воно не вимушене, і людина не може в нього втрутитися. Людина може пізнати свій обов'язок через свої переживання, і це не вимагає від неї ніякої додаткової досвідної роботи. Коли людина виконує свій обов'язок, може розкритись уся її сутність, тоді як Бог може виявляти притаманний Йому характер, виконуючи Свою роботу. Якщо це робота людини, цього не можна втаїти. Якщо це робота Бога, то й поготів: характер Бога ніхто не може приховати, і тим більше жодна людина не може його контролювати. Жодну людину не можна називати Богом, так само як не можна розцінювати її роботу й слова як святі чи непорушні. Про Бога можна сказати, що Він був людиною, бо вбрався в плоть, але Його роботу не можна вважати людською роботою чи людським обов'язком. Більше того, не можна ставити знак рівності між Божими висловлюваннями та листами Павла, і не можна говорити на рівних про Божий суд і кару та людські слова повчання. Отже, існують принципи, які відрізняють Божу

роботу від людської. Вони розрізняються за своєю сутністю, а не за рамками роботи чи її тимчасовою ефективністю. У цьому питанні більшість людей припускається принципових помилок. Це відбувається тому, що людина дивиться на зовнішнє, якого може досягти, а Бог – на сутність, яку неможливо спостерігати фізичним оком людини. Якщо ти вважаєш слова й роботу Бога за обов'язки пересічної людини, а масштабну роботу людини – за роботу Бога, убраного в плоть, а не за обов'язок, який виконує людина, хіба ти не робиш принципової помилки? Писати людські листи й біографії легко, але тільки на фундаменті роботи Святого Духа. Однак Божі висловлювання та робота не можуть легко датися людині, не можуть бути досягнуті людською мудрістю й мисленням, і люди не можуть досконально їх пояснити, дослідивши їх. Якщо ці принципові питання не викликають у вас ніякої реакції, то ваша віра, очевидно, не дуже істинна чи очищена. Можна лише сказати, що ваша віра сповнена невизначеності, плутана та безпринципна. Якщо не розуміти навіть найпростіших сутнісних питань про Бога та людину, хіба така віра не повністю позбавлена проникливості? Як би міг Павло бути єдиною людиною, використовуваною за всю історію? Як би він міг бути єдиним, хто колись працював для церкви? Як би він міг бути єдиним, хто писав церквам, аби підтримати їх? Незалежно від масштабу роботи таких людей, її впливу та навіть результатів, хіба принципи й сутність будь-якої такої роботи не схожі? Хіба в ній немає аспектів, якими вона повністю відрізняється від Божої роботи? Навіть хоча між усіма стадіями Божої роботи існують явні відмінності, а багато методів Його роботи не зовсім однакові, хіба вони всі не мають лише одну сутність і джерело? Відповідно, якщо людині це досі не зрозуміло, значить, їй занадто сильно бракує розсудливості. Якщо після прочитання цих слів людина досі говорить, що листи Павла святі, недоторканні та відрізняються від біографій будь-якого духовного діяча, то розсудливість цієї людини занадто ненормальна, і така людина, безсумнівно, є знавцем доктрин, повністю позбавленим розважливості. Навіть якщо ти поклоняєшся Павлу, ти не можеш спиратися на свої теплі почуття до нього, щоб перекручувати правду фактів або спростовувати існування правди. Більше того, сказане Мною жодним чином не віддає вогню всі праці й листи Павла та не заперечує всю їхню цінність як джерел. Хай там що, Я говорив ці слова з тим наміром, щоб ви здобули правильне розуміння й раціональну оцінку всього сущого та людей: тільки це і є здоровий глузд; тільки цим повинні споряджатися праведні люди, які володіють істиною.

Успіх або невдача залежать від шляху, яким іде людина

Більшість людей вірить у Бога заради свого майбутнього місця призначення або заради тимчасового задоволення. Що стосується тих, хто не піддавався жодному розбору, то вони вірять у Бога, щоб потрапити на небеса, щоб отримати

винагороди. Вони вірять у Бога не для того, щоб стати досконалими або виконати обов'язок Божого творіння. Це означає, що більшість людей вірить у Бога не для того, щоб виконувати свої зобов'язання або свій обов'язок. Рідко люди вірять у Бога для того, щоб вести змістовне життя, і немає тих, хто вірить, що, оскільки людина жива, їй слід любити Бога, тому що це приписано Небом і визнано землею, і це природне покликання людини. Таким чином, хоча різні люди переслідують свої власні цілі, мета їхнього пошуку й мотивація, яка лежить у його основі, однакові, і, більше того, для більшості з них об'єкти їхнього поклоніння багато в чому однакові. За останні кілька тисяч років померло багато віруючих, і багато хто помер і народився заново. Бога шукають не одна або дві людини, і навіть не одна або дві тисячі, але більшість із цих людей шукає заради своїх власних перспектив або своїх славних сподівань на майбутнє. Тих, хто відданий Христу, дуже мало. Багато побожних віруючих усе ще гине, потрапивши у свої власні сітки, ба більше, кількість людей, які здобули перемогу, мізерно мала. До сьогодні причини, через які люди зазнають невдачі, або секрети їхньої перемоги усе ще їм невідомі. Ті, хто одержимий пошуком Христа, усе ще не пережили свій момент раптового осяяння, вони не добралися до суті цих таємниць, тому що вони просто не мають знання. Хоча вони докладають кропітких зусиль у своєму пошуку, шлях, яким вони прямують, – це шлях невдач, яким колись ішли їхні попередники, а не шлях успіху. Отже, незалежно від того, як вони шукають, чи не йдуть вони шляхом, що веде в темряву? Хіба те, що вони отримують, – не гіркий плід? Досить важко передбачити, чи прийдуть люди, які наслідують тих, хто досяг успіху в минулому, у кінцевому підсумку до успіху чи до нещастя. Наскільки ж тоді гірші шанси для людей, які шукають, слідуючи стопами тих, хто зазнав невдачі? Хіба в них не більше шансів зазнати невдачі? Яка цінність у тому шляху, яким вони крокують? Хіба вони не марнують свій час? Незалежно від того, чи люди досягають успіху або зазнають невдачі у своєму пошуку, коротше кажучи, є причина, чому вони це роблять, і це не той випадок, коли їхній успіх чи невдача визначаються пошуком у привабливий для них спосіб.

Найбільш фундаментальна вимога щодо віри людини в Бога полягає в тому, щоб у неї було чесне серце, і щоб вона цілковито присвятила себе та дійсно корилася. Що найважче для людини, – так це віддати все своє життя в обмін на справжню віру, завдяки якій вона може здобути всю істину й виконати свій обов'язок як творіння Божого. Це – те, що недосяжно для тих, хто зазнає невдачі, і це ще більш недосяжно для тих, хто не може знайти Христа. Тому що людина не здатна повністю присвятити себе Богу, тому що людина не бажає виконувати свій обов'язок перед Творцем, тому що людина побачила істину, але уникає її і йде своїм шляхом, тому що людина завжди шукає, слідуючи шляхом тих, хто зазнав невдачі, тому що людина завжди кидає виклик Небесам, таким чином, людина завжди зазнає невдачі, завжди попадається на хитрощі сатани і потрапляє у своє

власне сильце. Тому що людина не знає Христа, тому що людина не вправна в розумінні й переживанні істини, тому що людина занадто поклоняється Павлу й занадто жадає небес, тому що людина завжди вимагає, щоб Христос корився їй, і наказує Богу; таким чином, ці великі діячі й ті, хто зазнав мінливості світу, усе ще смертні і все ще вмирають серед Божої кари. Усе, що я можу сказати про таких людей, – це те, що вони вмирають трагічною смертю, і що наслідки для них – їхня смерть – не безпідставні. Хіба їхня невдача не є ще більш нестерпною для закону Небес? Істина виходить зі світу людей, але істина серед людей передається Христом. Вона походить від Христа, тобто від Самого Бога, а це не те, на що здатна людина. Однак Христос дає тільки істину; Він приходить не для того, щоб вирішувати, чи буде людина успішною у своєму пошуку істини. Таким чином, із цього випливає, що успіх або невдача в істині повністю залежать від пошуку людини. Успіх або невдача людини в істині ніколи не мали нічого спільного з Христом, а натомість визначалися її пошуком. Місце призначення людини та її успіх або невдача не можуть бути покладені на плечі Бога, щоб Сам Бог був змушений нести їх, тому що вони – не справа Самого Бога, а безпосередньо пов'язані з обов'язком, який повинні виконувати Божі творіння. Більшість людей трохи знає про пошук і місце призначення Павла й Петра, але люди знають не більше, ніж про результати Петра й Павла, і не відають секрет успіху Петра або недоліки, які призвели до невдачі Павла. І тому, якщо ви абсолютно нездатні побачити суть їхнього пошуку, то пошук більшості з вас усе одно зазнає невдачі, і навіть якщо невелика кількість із вас досягне успіху, усе ж вони не зрівняються з Петром. Якщо шлях твого пошуку правильний, тоді в тебе є надія на успіх; якщо шлях, яким ти йдеш у пошуках істини, неправильний, тоді ти назавжди залишишся нездатним досягнути успіху й матимеш такий самий кінець, як Павло.

Петро був людиною, яка стала досконалою. Тільки після того, як він зазнав кари й суду і, таким чином, здобув чисту любов до Бога, він став повністю досконалим; шлях, яким він ішов, був шляхом досягнення досконалості. Це означає, що від самого початку шлях, яким ішов Петро, був правильним, і його мотивація щодо віри в Бога була правильною, і тому він став досконалим, і він пішов новим шляхом, яким людина ніколи раніше не ходила. Однак шлях, яким Павло йшов від самого початку, був шляхом протистояння Христу, і він працював для Христа протягом декількох десятиліть тільки тому, що Святий Дух забажав використовувати його і скористатися його дарами і всіма його заслугами для Своїєї роботи. Він був просто тим, кого використовував Святий Дух, і його використовували не тому, що Ісус прихильно ставився до його людської сутності, а завдяки його дарам. Він зміг працювати для Ісуса, тому що був збитий з ніг, а не тому, що був щасливий це робити. Він був здатний виконувати таку роботу завдяки просвітлінню й спрямуванню Святим Духом, і робота, яку він виконував, жодним чином не відображала його пошук або його людську сутність. Робота Павла являла собою

роботу слуги, тобто він виконував роботу апостола. Петро, однак, був іншим: він теж зробив деяку роботу; вона була не такою великою, як робота Павла, але він працював, прагнучи до свого власного входження, і його робота відрізнялася від роботи Павла. Робота Петра була виконанням обов'язку Божого творіння. Він не працював як апостол, але працював, шукаючи любові до Бога. Хід роботи Павла також містив його особистий пошук: його пошук був не більше ніж заради його надій на майбутнє і його прагнення до хорошого місця призначення. Він не приймав рафінування під час своєї роботи, так само як і обтинання та розбір. Він вірив, що якби робота, яку він виконував, відповідала Божому бажанню, і все, що він робив, догоджало Богові, у кінцевому підсумку на нього чекала б нагорода. У його роботі не було жодного особистого досвіду – його робота була зроблена лише заради самої роботи, а не в прагненні до змін. Усе в його роботі було угодою, у ній не було ні обов'язку, ні підпорядкування Божого творіння. У ході його роботи в старому характері Павла не відбулося жодних змін. Його робота була просто служінням іншим і не могла забезпечити зміни в його характері. Павло виконував свою роботу безпосередньо, без попереднього вдосконалення чи розбору, і він був мотивований винагородою. Петро був іншим: він був тим, хто пройшов обтинання й розбір, а також тим, хто пройшов рафінування. Мета й мотивація роботи Петра докорінно відрізнялися від мети та мотивації Павла. Хоча Петро не виконав великого обсягу роботи, його характер зазнав багатьох змін, і він шукав саме істину та справжні зміни. Його робота виконувалася не просто заради самої роботи. Хоча Павло зробив багато роботи, все це було роботою Святого Духа, і хоча Павло брав участь у цій роботі, він не випробував її на собі. Петро зробив набагато менше роботи тільки тому, що Святий Дух не виконав через нього такого великого обсягу роботи. Обсяг їхньої роботи не визначав, чи були вони вдосконаленими; прагнення одного було спрямоване на отримання нагород, а прагнення іншого – на досягнення вищої любові до Бога й виконання свого обов'язку як творіння Божого в тій мірі, в якій він міг втілити прекрасний образ для того, щоб задовольнити бажання Бога. Зовні вони були різними, і так само відрізнялися їхні сутності. Ти не можеш визначити, хто з них став досконалим, ґрунтуючись на тому, скільки роботи вони виконали. Петро прагнув втілити в життя образ того, хто любить Бога, бути тим, хто кориться Богу, бути тим, хто приймає розбір та обтинання, і бути тим, хто виконує свій обов'язок як творіння Боже. Він зміг присвятити себе Богу, віддати всього себе в руки Бога й коритися Йому до самої смерті. Це було те, що він вирішив зробити, і, більше того, саме цього він і досягнув. Це – основна причина, з якої, врешті-решт, його кінець відрізнявся від кінця Павла. Робота, яку Святий Дух здійснив у Петрові, полягала в тому, щоб зробити його досконалим, а робота, яку Святий Дух виконав у Павлові, полягала в тому, щоб використовувати його. Це тому, що їхня природа та їхні погляди на пошуки були різними. Обидва мали роботу Святого Духа. Петро застосував цю роботу до себе, а також надав її іншим; Павло

тим часом тільки надав іншим усю повноту роботи Святого Духа, а сам нічого від того не отримав. Таким чином, після того, як він стільки років мав досвід роботи Святого Духа, зміни в Павлові були близькі до нуля. Він усе ще залишався майже у своєму природному стані, і він усе ще був колишнім Павлом. Справа була лише в тому, що, витримавши труднощі багатьох років роботи, він навчився «працювати» та навчився витривалості, але його стара природа – його вкрай конкурентна й корислива природа – усе ще залишалася. Пропрацювавши стільки років, він не знав свого зіпсованого характеру і не позбувся свого старого характеру, і це все ще було чітко помітно в його роботі. У нього було просто більше досвіду роботи, але сам по собі такий невеликий досвід був нездатний змінити його та не міг змінити його погляди на існування або значення його пошуку. Хоча він багато років працював для Христа й ніколи більше не переслідував Господа Ісуса, у його серці не відбулося жодних змін у його пізнанні Бога. Це означає, що він працював не для того, щоб присвятити себе Богу, а радше був змушений працювати заради свого майбутнього кінцевого призначення. Бо на початку він переслідував Христа й не підкорився Христу; він був за своєю суттю бунтівником, який свідомо виступав проти Христа, і тим, хто не мав жодного уявлення про роботу Святого Духа. Коли його робота була майже завершена, він усе ще не знав роботи Святого Духа і просто діяв за власним бажанням відповідно до свого власного характеру, не звертаючи анінайменшої уваги на волю Святого Духа. І тому його природа була ворожа Христу й не корилася істині. Хтось на зразок нього, кого полишила робота Святого Духа, хто не знав роботи Святого Духа, і хто також протистояв Христу – як така людина могла бути спасенною? Те, чи може людина бути спасенна, чи ні, залежить не від того, скільки роботи вона виконує або скільки вона присвячує, а від того, чи знає вона роботу Святого Духа чи ні, чи може вона застосовувати істину на практиці і чи відповідають істині її погляди на пошук.

Хоча природні одкровення дійсно відбулися після того, як Петро почав слідувати за Ісусом, за своєю природою він від початку був тим, хто був готовий підкоритися Святому Духу та шукати Христа. Його послух Святому Духу був чистим: він не шукав слави й багатства, але замість цього керувався послухом істині. Хоча Петро тричі заперечував, що знає Христа, і хоча він спокушав Господа Ісуса, така незначна людська слабкість ніяк не стосувалася його природи, вона не вплинула на його майбутні пошуки, і вона не може бути достатнім доказом того, що його спокуса була дією антихриста. Нормальна людська слабкість – це те, що поділяють усі люди в світі; чи ти очікуєш, що Петро був іншим? Хіба люди не дотримуються певних поглядів на Петра, тому що він зробив кілька нерозумних помилок? І хіба люди не обожнюють так Павла через усю виконану ним роботу і всі написані ним послання? Як може людина бачити наскрізь, бачити саму сутність людини? Чи дійсно ті, хто має розважливість, можуть побачити щось таке незначне? Хоча багаторічні болісні переживання Петра не описані в Біблії, це не

доводить, що в Петра не було реального досвіду або що Петра не було вдосконалено. Як людина може повністю досягнути Божу роботу? Записи в Біблії не були особисто відібрані Ісусом, вони були укладені пізнішими поколіннями. Якщо це так, то хіба все, що було записано в Біблії, не було вибрано відповідно до уявлень людини? Більше того, кінець Петра й Павла чітко не вказаний у посланнях, тому людина судить про Петра й Павла відповідно до свого власного сприйняття й на основі своїх власних уподобань. І оскільки Павло виконав так багато роботи, оскільки його «внесок» був такий великий, він завоював довіру мас. Хіба людина не зосереджується тільки на поверхховому? Як може людина бачити наскрізь, бачити саму сутність людини? Не кажучи вже про те, що, оскільки Павло був об'єктом поклоніння протягом тисячоліть, хто наважиться необачно заперечувати його роботу? Петро був усього лише рибалкою, тож як його внесок міг бути таким же великим, як внесок Павла? Із точки зору внесків, які вони зробили, Павло повинен був бути винагороджений раніше Петра, і він повинен був мати більше підстав на отримання схвалення від Бога. Хто б міг подумати, що у Своїм поводженні з Павлом Бог просто змусив його діяти через свої дари, у той час як Петра Бог зробив досконалим. Це ні в якому разі не означає, що Господь Ісус від самого початку збудував плани для Петра й Павла: радше вони були вдосконалені або залучені до роботи відповідно до притаманної їм природи. Отже, те, що бачать люди, – це просто зовнішній внесок людини, тоді як те, що бачить Бог, – це сутність людини, а також шлях, яким людина йде від самого початку, і мотивація, що лежить в основі пошуку людини. Люди оцінюють людину відповідно до своїх уявлень і відповідно до свого власного сприйняття, однак остаточний кінець людини не визначається на підставі її зовнішніх проявів. І тому Я кажу, що якщо шлях, яким ти йдеш від самого початку, – це шлях успіху, і твоя точка зору на пошук від самого початку правильна, тоді ти подібний до Петра; якщо шлях, яким ти йдеш, – це шлях невдачі, тоді яку б ціну ти не заплатив, твій кінець все одно буде таким, як у Павла. У будь-якому разі, твоє місце призначення і те, чи досягнеш ти успіху або зазнаєш невдачі, визначається тим, чи є шлях, який ти шукаєш, правильним чи ні, а не твоєю відданістю або ціною, яку ти платиш. Сутність Петра й Павла та цілі, які вони перед собою ставили, були різними; людина не здатна відкрити ці речі, і тільки Бог може знати їх сповна. Бо те, що бачить Бог, – це сутність людини, тоді як людина нічого не знає про свою власну сутність. Людина не здатна побачити сутність всередині людини або її дійсний духовний стан і, отже, не здатна визначити причини невдач та успіхів Павла й Петра. Причина того, чому більшість людей шанує Павла, а не Петра, полягає в тому, що Павла було використано для громадської роботи, а людина здатна сприймати таку роботу, і тому люди визнають «досягнення» Павла. Досвід Петра, між тим, невидимий для людини, і те, що він шукав, недосяжно для людини, і тому люди не цікавляться Петром.

Петро став досконалим завдяки досвіду розбору та рафінування. Він сказав: «Я

повинен завжди задовольняти Боже бажання. У всьому, що я роблю, я прагну тільки задовольнити бажання Бога, і незалежно від того, покараний я або засуджений, я все одно щасливий так чинити». Петро віддав усього себе Богу, і вся його робота, слова і все життя були заради любові до Бога. Він був тим, хто шукав святості, і чим більше він переживав, тим сильнішою ставала його любов до Бога глибоко в його серці. Павло, тим часом, виконував тільки зовнішню роботу, і хоча він теж старанно працював, його труди були спрямовані на те, щоб правильно виконувати свою роботу й завдяки цьому здобути нагороду. Якби він знав, що не отримає жодної нагороди, він би кинув свою роботу. Петра ж турбувала істинна любов у його серці, а також те, що було практичним і могло бути досягнуто. Він переймався не тим, чи отримає він нагороду, а тим, чи можливо змінити свій характер. Павло дбав про те, щоб працювати ще старанніше, він дбав про зовнішню працю і відданість, а також про вчення, з якими не стикалися нормальні люди. Він не дбав ні про зміни глибоко всередині себе, ні про істинну любов до Бога. Досвід Петра був спрямований на те, щоб досягти істинної любові й істинного пізнання Бога. Його досвід був спрямований на те, щоб здобути тісніші відносини з Богом і жити практичним життям. Робота Павла була виконана через те, що було довірено йому Ісусом, і для того, щоб отримати те, чого він жадав, але це не було пов'язано з його знанням себе й Бога. Його робота була виключно заради того, щоб уникнути кари й суду. Те, чого шукав Петро, – це чиста любов, а те, чого шукав Павло, – це вінець праведності. Петро випробував на собі багаторічну роботу Святого Духа й отримав практичне знання Христа, а також глибоке знання самого себе. Отже, його любов до Бога була чистою. Довгі роки рафінування піднесли його знання про Ісуса й життя, і його любов була безумовною любов'ю, це була невимушена любов, і він нічого не просив взамін, як і не сподівався на будь-які блага. Павло працював багато років, але він не володів глибокими знаннями про Христа, і його знання про себе також були жалюгідно малі. У нього просто не було любові до Христа, і його робота та курс, яким він рухався, були спрямовані на те, щоб отримати фінальні лаври. Він шукав найпишніший вінець, а не найчистішу любов. Він шукав не активно, а пасивно; він не виконував свій обов'язок, але був змушений виконувати свій пошук після того, як був захоплений роботою Святого Духа. І таким чином, його пошук не доводить, що він був підходящим творінням Божим; саме Петро був підходящим творінням Божим, яке виконало свій обов'язок. Людина думає, що всі ті, хто робить внесок Богові, повинні отримати нагороду, і що чим більший внесок, тим більше само собою зрозумілим вважається, що вони повинні отримати Божу прихильність. Суть людської точки зору полягає в очікуванні плати за докладені зусилля, і вона не прагне активно виконувати свій обов'язок як творіння Боже. Що стосується Бога, то чим більше люди прагнуть істинної любові до Бога і повного послуху Богу, що також означає прагнення виконувати свій обов'язок як творіння Боже, тим більше вони здатні отримати Боже

схвалення. Точка зору Бога полягає в тому, щоб вимагати, щоб людина повернула собі свій первісний обов'язок і статус. Людина – творіння Боже, і тому людина не повинна брати на себе занадто багато, ставлячи якісь вимоги Богові, і не повинна робити нічого, крім виконання свого обов'язку як творіння Божого. Місця призначення Павла й Петра визначалися на основі того, чи могли вони виконувати свій обов'язок як Божі творіння, а не відповідно до розміру їхнього внеску; їхні місця призначення визначалися з огляду на те, чого вони прагнули від самого початку, а не відповідно до того, скільки роботи вони виконали, або до оцінки їх іншими людьми. Отже, прагнення активно виконувати свій обов'язок як творіння Боже – це шлях до успіху; пошук шляху істинної любові до Бога – це найправильніший шлях; прагнення до змін у своєму старому характері і пошук чистої любові до Бога – це шлях до успіху. Такий шлях до успіху – це шлях відновлення первісного обов'язку, а також первісного вигляду Божого творіння. Це – шлях відновлення, і це також мета всієї Божої роботи від початку до кінця. Якщо пошук людини запламовано особистими надмірними вимогами й нераціональними прагненнями, то досягнутим результатом не будуть зміни в характері людини. Це суперечить роботі відновлення. Це, безсумнівно, – не робота, яку здійснює Святий Дух, і тому це доводить, що пошук такого роду не схвалює Бог. Яке значення має пошук, не схвалений Богом?

Робота, виконана Павлом, була виставлена напоказ перед людиною, але що стосується того, наскільки чиста була його любов до Бога і як сильно він любив Бога в глибині свого серця – цього людина бачити не може. Людина може тільки бачити роботу, яку він зробив, на підставі якої людина знає, що його, безсумнівно, використовував Святий Дух, і тому людина думає, що Павло був кращим за Петра, що його робота була більшою, тому що він міг забезпечувати церкви. Петро спирався тільки на свій особистий досвід і здобув лише кількох людей під час своєї періодичної роботи. Після нього збереглося лише кілька маловідомих послань, але хто знає, наскільки великою була його любов до Бога глибоко в його серці? Щодня Павло трудився для Бога: доки була робота, він виконував її. Він відчував, що таким чином він зможе отримати вінець і зможе задовольнити Бога, але він не шукав способів змінити себе через свою роботу. Усе в житті Петра, що не відповідало Божому бажанню, змушувало його почуватися ніяково. Якщо щось не відповідало Божому бажанню, він був сповнений каяття і шукав відповідний спосіб, за допомогою якого він міг намагатися задовольнити Боже серце. Навіть у найменш суттєвих аспектах свого життя він усе одно вимагав від себе задовольняти Боже бажання. Він був не менш вимогливим, коли справа стосувалася його старого характеру, завжди суворим у своїх вимогах до себе, з тим щоб усе більше заглиблюватися в істину. Павло шукав лише поверхової репутації і статусу. Він прагнув показати себе перед людьми й не прагнув домогтися будь-якого більш глибокого прогресу у входженні в життя. Його хвилювало вчення, а не реальність.

Деякі люди кажуть: «Павло так багато зробив для Бога, чому Бог не згадав про нього? Петро виконав лише невелику роботу для Бога й не зробив значного внеску в церкви, тож чому він став досконалим?». Петро любив Бога до певної міри, чого вимагав Бог; тільки такі люди, як він, мають свідчення. А що ж із Павлом? До якої міри Павло любив Бога? Ти знаєш? Для чого була виконана робота Павла? І для чого була виконана робота Петра? Петро зробив не так вже й багато роботи, але чи тобі відомо, що було глибоко в його серці? Робота Павла стосувалася забезпечення церков і підтримки церков. Те, що пережив Петро, – це зміни в його характері життя; він відчув на собі любов до Бога. Тепер, коли ти знаєш відмінності в їхній сутності, ти можеш побачити, хто, у кінцевому підсумку, дійсно вірив у Бога, а хто не вірив у Бога по-справжньому. Один із них по-справжньому любив Бога, а інший не любив Бога по-справжньому; один зазнав змін у своєму характері, а інший – ні; один служив смиренно, і його нелегко було помітити людям, а іншому поклонялися люди, і він був великою постаттю; один шукав святості, а інший – ні, і хоча він не був нечистий, він не мав чистої любові; один володів істинною людською сутністю, а інший – ні; один мав розсудливість творіння Божого, а інший – ні. Такими є відмінності в сутності Павла й Петра. Шлях, яким ішов Петро, був шляхом успіху, який також був шляхом досягнення відновлення нормальної людської сутності й відновлення обов'язку Божого творіння. Петро представляє всіх тих, хто досяг успіху. Шлях, пройдений Павлом, був шляхом невдач, і він представляє всіх тих, хто тільки підкоряється і витрачає себе поверхово, і не любить Бога по-справжньому. Павло представляє всіх тих, хто не володіє істиною. У своїй вірі в Бога Петро прагнув догодити Богові в усьому і прагнув коритися всьому, що виходило від Бога. Без найменшої скарги він був здатний прийняти кару й суд, а також рафінування, скорботи і нестатки у своєму житті, ніщо з чого не могло змінити його любов до Бога. Хіба це – не вища любов до Бога? Хіба це не було виконанням обов'язку Божого творіння? Чи в карі, суді чи в скорботі, ти завжди можеш досягти слухняності аж до смерті, і це те, чого має досягати Боже творіння, це – чистота любові до Бога. Якщо людина може досягти цього, значить, вона є підходящим творінням Бога, і немає нічого, що краще задовольняло б бажання Творця. Уяви, що ти здатен працювати для Бога, але ти не коришся Богу і не здатен по-справжньому любити Бога. Таким чином, ти не тільки не виконаєш обов'язок творіння Божого, але й будеш засуджений Богом, тому що ти – той, хто не володіє істиною, хто не здатний коритися Богу і хто неслухняний Богу. Ти дбаєш тільки про те, щоб працювати для Бога, і не дбаєш про те, щоб застосовувати істину на практиці або пізнавати себе. Ти не розумієш і не знаєш Творця, не коришся Творцеві і не любиш Його. Ти – той, хто від природи неслухняний Богу, і тому такі люди не є улюбленими Творця.

Деякі люди кажуть: «Павло зробив величезну роботу, і він звалив на свої плечі величезний тягар заради церков і зробив такий великий внесок у них. Тринадцять

послань Павла підтверджують 2 000-річний період Благодаті й поступаються тільки чотирьом Євангеліям. Хто може зрівнятися з ним? Ніхто не може розшифрувати одкровення Івана, в той час як послання Павла дають життя, а виконана ним робота принесла користь церквам. Хто ще міг би досягти таких результатів? А яку роботу виконав Петро?». Коли людина оцінює інших, вона робить це відповідно до їхнього внеску. Коли Бог оцінює людину, Він робить це відповідно до природи людини. Серед тих, хто шукає життя, Павло був тим, хто не знав своєї власної сутності. Він у жодному разі не був смиренним або слухняним, як і не знав він своєї сутності, яка була в протистоянні з Богом. Отже, він був тим, хто не здобув детального досвіду, і був тим, хто не застосовував істину на практиці. Петро був іншим. Він знав свої недоліки, слабкості і свій зіпсований характер як творіння Боже, і тому в нього був шлях практики задля зміни свого характеру; він не був одним із тих, у кого було тільки вчення, але не було жодної реальності. Ті, хто змінюється, – це нові люди, які були спасенні, це ті, хто підхожий у пошуку істини. Люди, які не змінюються, належать до тих, хто від природи застарів; це ті, хто не спасений, тобто ті, хто Богу огидний і кого Він відкидає. Бог не згадає про них, якою б великою не була їхня робота. Коли ти порівнюєш це зі своїм власним пошуком, має бути самоочевидним те, чи є ти в кінцевому підсумку такою ж людиною, як Петро чи Павло. Якщо в тому, що ти шукаєш, усе ще немає істини, і якщо навіть сьогодні ти все ще так само зарозумілий і зухвалий, як Павло, і досі так само говіркий і хвалькуватий, як він, то ти, без сумніву, виродженець, який зазнає невдачі. Якщо ти шукаєш того ж, що й Петро, якщо ти шукаєш практики і справжніх змін, і не зарозумілий або свавільний, але прагнеш виконувати свій обов'язок, тоді ти будеш Божим творінням, здатним досягти перемоги. Павло не знав своєї власної сутності або зіпсованості, і тим більше він не знав свого власного непослуху. Він ніколи не згадував про свою мерзенну непокору Христу й не відчував надмірного жалю. Він дав лише коротке пояснення, і глибоко у своєму серці він не підкорився Богу повністю. Хоча він упав по дорозі в Дамаск, він не заглядав глибоко всередину себе. Він був задоволений тим, що просто продовжував працювати, і не вважав пізнання себе й зміну свого старого характеру найбільш важливим із питань. Він був задоволений тим, що просто говорив істину, допомагав іншим, що було як бальзам для його совісті, і більше не переслідував учнів Ісуса, щоб утішитися і пробачити себе за свої минулі гріхи. Мета, яку він переслідував, була не більше ніж майбутнім вінцем і короткочасною роботою; метою, яку він переслідував, була рясна благодать. Він не шукав достатньої істини і не прагнув глибше проникнути в істину, яку раніше не розумів. Тому можна сказати, що його знання про себе було помилковим, і він не прийняв ані кари, ані суду. Те, що він був здатний працювати, не означає, що він володів знанням про свою власну природу або сутність; його увага була зосереджена тільки на зовнішніх практиках. Більше того, він прагнув не до зміни, а до знання. Його робота була повністю результатом явлення йому Ісуса

по дорозі в Дамаск. Це не було тим, що він вирішив робити спочатку, і це не була робота, яка відбулася після того, як він прийняв обтинання свого старого характеру. Незалежно від того, як він працював, його старий характер не змінився, і тому його робота не спокутувала його минулі гріхи, а просто відігравала певну роль серед церков того часу. Для такої людини, як ця, чий старий характер не змінився, тобто хто не отримав спасіння й був ще більш позбавлений істини, він був абсолютно нездатний стати одним із тих, кого прийняв Господь Ісус. Він не був тим, хто був сповнений любові й благоговіння перед Ісусом Христом, як і не був вправним у пошуку істини, і тим більше не був тим, хто шукав таємниці втілення. Він був просто тим, хто був вправний у софістиці і не поступався нікому, хто був вищим за нього або володів істиною. Він заздрихав людям або істинам, які суперечили йому або ворогували з ним, надаючи перевагу тим обдарованим людям, які представляли собою величний образ і володіли глибокими знаннями. Йому не подобалося спілкуватися з бідними людьми, які шукали істинний шлях і не піклувалися ні про що, крім істини, а натомість він спілкувався з високопоставленими діячами релігійних організацій, які говорили тільки про вчення й мали багаті знання. У нього не було любові до нової роботи Святого Духа, і він не дбав про рух нової роботи Святого Духа. Натомість він віддавав перевагу тим правилам і вченням, які були вищими за загальні істини. За своєю вродженою сутністю і всім тим, до чого він прагнув, він не заслуговує називатися християнином, який шукав істину, а тим більше вірним слугою в домі Божому, бо його лицемірство було занадто велике, а непослух – занадто тяжкий. Хоча він відомий як слуга Господа Ісуса, він зовсім не був гідний увійти у ворота Царства Небесного, бо його дії від початку до кінця не можна назвати праведними. Його можна просто розглядати як людину, яка була лицемірною і творила неправду, але в той же час працювала для Христа. Хоча його не можна назвати злим, його цілком можна назвати людиною, яка творила неправду. Він виконав багато роботи, але про нього слід судити не за кількістю виконаної ним роботи, а тільки за її якістю й суттю. Тільки так можна дістатися до суті цього питання. Він завжди вірив: «Я здатний працювати, я кращий, ніж більшість людей; я уважний до тягара Господа, як ніхто інший, і ніхто не кається так глибоко, як я, бо велике світло осяяло мене, і я побачив велике світло, і тому моє покаяння глибше, ніж будь-яке інше». У той час саме це він думав у своєму серці. Наприкінці своєї роботи Павло сказав: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, мені призначається вінок праведности». Його боротьба, робота й курс були повністю спрямовані на досягнення вінця праведності, і він не прагнув активно просуватися вперед. Хоча він не був поверховий у своїй роботі, можна сказати, що його робота була виконана просто для того, щоб виправити його помилки, загладити звинувачення його совісті. Він тільки сподівався завершити свою роботу, закінчити свій курс і провести свою боротьбу якомога швидше, щоб якомога швидше отримати свій жаданий вінець

праведності. Чого він пристрасно бажав, так це не зустрітися з Господом Ісусом, маючи свій досвід та істинні знання, а якомога швидше завершити свою роботу, щоб отримати нагороду, яку забезпечила йому його робота, коли він зустрів Господа Ісуса. Він використовував свою роботу, щоб заспокоїти себе й укласти угоду в обмін на майбутній вінець. Він шукав не істину або Бога, а тільки вінець. Яким чином такий пошук може відповідати стандарту? Його мотивація, його робота, ціна, яку він заплатив, і всі його зусилля – його чудові фантазії пронизували все це, і він працював повністю відповідно до своїх власних бажань. У всій його роботі не було анінайменшого бажання платити ціну, яку він платив; він просто залучився до укладання угоди. Його зусилля не були добровільними задля виконання його обов'язку, але були докладені добровільно задля досягнення мети угоди. Чи є якась цінність у таких зусиллях? Хто б похвалив його нечисті зусилля? Хто зацікавлений у таких зусиллях? Його робота була сповнена мрій про майбутнє, сповнена чудових планів і не містила шляху, за допомогою якого можна було б змінити характер людини. Так багато його доброзичливості було облудою; його робота не забезпечувала життя, а була удаваною ввічливістю; це було укладення угоди. Як така робота може привести людину на шлях відновлення її первісного обов'язку?

Петро шукав тільки те, що було за серцем Божим. Він прагнув виконати Боже бажання, і, незважаючи на страждання й негаразди, він все одно був готовий виконати Боже бажання. Немає більшого прагнення для віруючого в Бога. Те, чого прагнув Павло, було заплямовано його власною плоттю, його власними уявленнями, його власними планами й задумами. Він ні в якому разі не був підходящим Божим творінням, не був тим, хто прагнув виконати Боже бажання. Петро прагнув підкоритися Божому керуванню, і хоча робота, яку він виконував, була невелика, мотивація його пошуку та шлях, яким він ішов, були правильними; хоча він не зміг здобути багато людей, він зміг шукати шлях істини. Через це можна сказати, що він був підходящим творінням Бога. Сьогодні, навіть якщо ти не є працівником, ти повинен бути в змозі виконувати обов'язки Божого творіння й прагнути підкорятися всім Божим вказівкам. Ти повинен бути здатним коритися всьому, що говорить Бог, і проходити всілякі негаразди й рафінування, і хоча ти слабкий, у своєму серці ти все одно повинен бути здатним любити Бога. Ті, хто бере на себе відповідальність за своє власне життя, готові виконувати обов'язок творіння Божого, і точка зору таких людей на пошук є правильною. Це – люди, які потрібні Богу. Якщо ти виконав багато роботи, й інші отримали твої вчення, але ти сам не змінився, і не приніс жодного свідчення, або не отримав ніякого істинного досвіду, так що в кінці твого життя все ще нічого з того, що ти зробив, не є свідченням, то хіба ти той, хто змінився? Хіба ти той, хто шукає істину? У той час Святий Дух використовував тебе, але коли Він це робив, Він працював із тією частиною тебе, яку можна було використовувати для роботи, і Він не торкався тієї

частини тебе, яка для цього не підходила. Якби ти прагнув змінитися, то поступово став би досконалим у процесі використання тебе. Тим не менш, Святий Дух не бере на Себе ніякої відповідальності за те, чи будеш ти в кінцевому підсумку здобутим чи ні, і це залежить від способу твого пошуку. Якщо у твоєму особистому характері немає жодних змін, то це тому, що твоя точка зору на пошук неправильна. Якщо тобі не буде даровано жодної нагороди, то це твоя власна проблема, і це тому, що ти сам не застосовував істину на практиці й не в змозі виконати Боже бажання. Отже, немає нічого більш важливого, ніж твій особистий досвід, і немає нічого більш вирішального, ніж твоє особисте входження! Деякі люди в кінцевому підсумку скажуть: «Я зробив так багато роботи для Тебе, і хоча я, можливо, і не маю жодних видатних досягнень, все-таки я був старанним у своїх зусиллях. Хіба ти не можеш просто пустити мене на небеса, щоб я куштував плід життя?». Ти повинен знати, яких людей Я бажаю; тим, хто нечистий, не дозволяється входити в Царство, тим, хто нечистий, не дозволяється оскверняти святу землю. Хоча ти, можливо, виконав багато роботи й працював багато років, у кінці кінців, якщо ти все ще плачевно брудний, тоді для закону Небес буде нестерпно, що ти бажаєш увійти в Моє царство! Від заснування світу й до сьогоднішнього дня я ніколи не пропонував легкий доступ у Моє царство тим, хто підлещується до Мене. Це небесне правило, і ніхто не може його порушити! Ти повинен шукати життя. Сьогодні ті, хто стануть досконалими, відносяться до того ж типу людей, що й Петро: це ті, хто прагне змінити свій власний характер і хто готовий свідчити про Бога й виконувати свій обов'язок як творіння Боже. Тільки такі люди стануть досконалими. Якщо ти сподіваєшся тільки на нагороди й не прагнеш змінити свій власний характер життя, усі твої зусилля будуть марними – це непорушна істина!

Із відмінності в сутностях Петра й Павла тобі слід зрозуміти, що всі ті, хто не шукає життя, працюють марно! Ти віриш у Бога й слідуєш за Богом, і тому в своєму серці ти повинен любити Бога. Ти повинен відкинути свій зіпсований характер, ти повинен прагнути виконати Боже бажання, і ти повинен виконувати обов'язок Божого творіння. Оскільки ти віриш у Бога й слідуєш за Ним, ти повинен принести Йому все й не повинен робити особистий вибір або ставити вимоги, і тобі слід досягти виконання Божого бажання. Оскільки тебе було створено, ти маєш коритися Господу, Який створив тебе, бо ти за своєю суттю не владний над собою і не здатний контролювати свою власну долю. Оскільки ти – людина, яка вірить у Бога, ти повинен шукати святості й змін. Оскільки ти є творінням Божим, ти повинен дотримуватися свого обов'язку й зберігати своє місце, і ти не повинен виходити за межі свого обов'язку. Метою цього не є обмежити тебе або пригнітити тебе за допомогою вчення, натомість, це – спосіб, у який ти можеш виконувати свій обов'язок, і його можуть досягнути – і повинні досягнути – усі, хто творить праведність. Якщо ти порівняєш сутності Петра й Павла, тоді ти знатимеш, як тобі слід шукати. Зі шляхів, пройдених Петром і Павлом, один – це шлях

удосконалення, а інший – шлях вигнання; Петро й Павло представляють два різні шляхи. Хоча кожен отримав роботу Святого Духа, і кожен знайшов просвітління й освічення Святого Духа, і кожен прийняв те, що було довірено йому Господом Ісусом, плід, принесений у кожному, був неоднаковим: один дійсно приніс плід, а інший – ні. Виходячи з їхньої сутності, роботи, яку вони виконували, того, що було виражено ними зовні, і їхнього остаточного кінця, тобі слід розуміти, на який шлях ти маєш ступити, яким шляхом тобі слід іти. Вони йшли двома явно різними шляхами. Павло й Петро були вираженням суті кожного зі шляхів, і тому від самого початку їх вважали типовим уособленням цих двох шляхів. Якими є ключові моменти досвіду Павла й чому він не досяг успіху? Якими є ключові моменти досвіду Петра і як він переживав процес свого удосконалення? Якщо зіставити те, про що дбав кожен із них, ти дізнаєшся, який саме тип людини хоче Бог, якою є воля Божа, яким є характер Божий, яка людина в кінцевому підсумку стане досконалою, а також яка людина не стане досконалою; ти дізнаєшся, яким є характер тих, хто стане досконалим, і який характер у тих, хто не стане досконалим – ці суттєві питання можна побачити в досвіді Петра й Павла. Бог створив усе суще, і тому Він підпорядковує все творіння Своему пануванню і спонукає його підкоритися Своему пануванню; Він буде керувати всім сущим, щоб усе суще було в Його руках. Усе Боже творіння, включаючи тварин, рослини, людей, гори, річки й озера – усе повинно потрапити під Його панування. Усе, що в небесах і на землі, має потрапити під Його панування. У них не може бути жодного вибору, і всі вони повинні підкоритися Його розпорядженням. Це було зумовлено Богом, і це – влада Бога. Бог наказує всьому, упорядковує і ранжує все, причому кожен класифікується за родом і займає своє власне становище згідно з Божою волею. Яким би величним воно не було, ніщо не може перевершити Бога, усе служить людству, створеному Богом, і ніщо не сміє ослуhatися Бога або ставити Богові будь-які вимоги. Тому людина, як творіння Боже, також повинна виконувати свій обов'язок людини. Незалежно від того, чи є вона володарем або опікуном усього сущого, незалежно від того, наскільки високий статус людини серед усього сущого, все одно вона – лише маленька людська істота під владою Бога, і є нічим більшим, ніж незначна людська істота, творіння Бога, і вона ніколи не буде вище Бога. Як творіння Боже, людина повинна прагнути виконувати обов'язок творіння Божого та прагнути любити Бога, не роблячи іншого вибору, бо Бог гідний любові людини. Ті, хто прагне любити Бога, не повинні шукати будь-яких особистих вигод або мати особистих прагнень; це – найправильніший спосіб пошуку. Якщо те, що ти шукаєш, – істина, якщо те, що ти застосовуєш на практиці, є істиною, і якщо те, чого ти досягаєш, – це зміна твого характеру, тоді шлях, яким ти йдеш, є правильним. Якщо те, що ти шукаєш, – це плотські блага, а те, що ти застосовуєш на практиці, – це істина твоїх власних уявлень, і якщо у твоєму характері немає змін, і ти зовсім не слухняний Богу в плоті, і ти все ще живеш у невизначеності, тоді те, що ти шукаєш,

безсумнівно, приведе тебе в пекло, бо шлях, яким ти йдеш, – це шлях невдачі. Те, чи буде тебе вдосконалено або вигнано, залежить від твого власного пошуку, що також означає, що успіх або невдача залежать від шляху, яким іде людина.

Божа робота та робота людська

Яку частку людської роботи становить робота Святого Духа, а яку – досвід людини? Можна сказати, що люди досі не розуміють цих питань, і причина полягає в тому, що вони не розуміють принципів роботи Святого Духа. Коли Я кажу «людська робота», звичайно, Я маю на увазі роботу тих, хто має роботу Святого Духа, або тих, кого використовує Святий Дух. Я маю на увазі не роботу, в основі якої лежить воля людини, а роботу апостолів, робітників або пересічних братів і сестер, що здійснюється в рамках роботи Святого Духа. Тут вираз «людська робота» стосується не роботи втіленого Бога, а масштабу та принципів тієї роботи, яку Святий Дух вершить над людьми. Хоча ці принципи є принципами та масштабом роботи Святого Духа, вони не такі самі, як принципи та масштаб роботи втіленого Бога. Робота людини має людську сутність і принципи, а Божа робота має сутність та принципи Бога.

Робота в потоці Святого Духа, чи то робота самого Бога, чи то робота використовуваних Ним людей, є роботою Святого Духа. Сутність Самого Бога – це Дух, який можна назвати Святим Духом або семиразово посиленням Духом. Загалом, усі Вони – Дух Божий, хоча в різні епохи Дух Божий називали різними іменами. Їхня сутність однаково єдина. Тому робота Самого Бога – це робота Святого Духа, тоді як робота втіленого Бога – це не що інше, як Святий Дух за роботою. Робота людей, які використовуються, також є роботою Святого Духа. Однак робота Бога – це повне вираження Святого Духа, яке є абсолютно правдивим, тоді як робота людей, які використовуються, перемішана з багатьма людськими речами та не є прямим вираженням Святого Духа, не кажучи вже про Його повне вираження. Робота Святого Духа різноманітна та не обмежена жодними умовами. Робота Святого Духа в різних людях різниться; вона проявляє різні сутності, і вона відрізняється в залежності від епохи, а також від країни. Звичайно, хоча Святий Дух діє багатьма різними способами та згідно з багатьма принципами, хоч би як виконувалася робота й над якими б людьми вона не вершилась, її сутність завжди є різною; уся робота, що вершиться над різними людьми, має свої принципи, і вся вона може представляти сутність своїх об'єктів. Це тому, що робота Святого Духа має доволі конкретні межі та доволі розмірена. Робота, яка виконується у втіленій плоті, не є такою самою, що й робота, яка вершиться над людьми, і робота також варіюється в залежності від духовного рівня людини, над якою вона провадиться. Робота, яка виконується у втіленій плоті, не

вершиться над людьми, і це не та сама робота, яка вершиться над людьми. Коротко кажучи, незалежно від того, як вона виконується, робота, що здійснюється над різними об'єктами, ніколи не буває однаковою, і принципи, за якими Він працює, відрізняються відповідно до станів та природи різних людей, над якими Він працює. Святий Дух працює над різними людьми, виходячи з притаманної їм сутності, і не висуває до них вимог, які перевищують цю сутність, як і не здійснює Він над ними роботи, яка перевищує властивий їм духовний рівень. Отже, робота Святого Духа над людиною дозволяє людям побачити сутність об'єкта цієї роботи. Притаманна людині сутність не змінюється; властивий їй духовний рівень є обмеженим. Святий Дух використовує людей або працює над ними відповідно до обмежень їхнього духовного рівня, аби вони могли отримати з цього користь. Коли Святий Дух працює над людьми, які використовуються, їхні таланти та притаманний їм духовний рівень вивільняються, а не стримуються. Притаманний їм духовний рівень використовується в служінні цієї роботи. Можна сказати, що Він використовує ті частини людей, які можуть бути використані в Його роботі, щоб досягти в цій роботі результатів. Натомість, робота, виконувана у втіленій плоті, виражає роботу Духа безпосередньо й не заплямована людським розумом і думками; ані людські дари, ані досвід людини, ані її вроджений стан не можуть цього досягти. Уся незліченна робота Святого Духа покликана приносити користь і наставляти людину. Однак деякі люди можуть бути вдосконалені, тоді як інші не мають умов для вдосконалення, що означає, що вони не можуть бути вдосконалені та навряд чи можуть бути спасенні, і хоча вони могли мати роботу Святого Духа, зрештою їх виганяють. Це означає, що, хоча робота Святого Духа покликана наставляти людей, не можна казати, що всі ті, хто мав роботу Святого Духа, будуть повністю вдосконалені, тому що шлях, яким прямує багато людей у своєму пошуку, не є шляхом до вдосконалення. Вони мають лише однобічну роботу Святого Духа, а не суб'єктивну людську співпрацю чи належне людське прагнення. Отже, робота Святого Духа над цими людьми зрештою служить тим, кого вдосконалюють. Робота Святого Духа не може бути безпосередньо побачена людьми, як і не може бути безпосередньо відчута самими людьми на дотик. Вона може лише бути виражена тими, хто має дар роботи, а це означає, що робота Святого Духа надається послідовникам через її вираження людьми.

Робота Святого Духа здійснюється й завершується за посередництва багатьох типів людей та за багатьох різних умов. Хоча робота втіленого Бога може представляти роботу цілої епохи та може являти собою входження людей у цілу епоху, робота над деталями людського входження однаково мусить виконуватися людьми, які використовуються Святим Духом, а не втіленим Богом. Таким чином, Божа робота, або власне служіння Боже, – це робота втіленої плоті Бога, яку людина не може виконати замість Нього. Робота Святого Духа завершується за посередництва багатьох різних типів людей; жодна людина не може досягти її у

всій повноті, і жодна людина не може виразити її повністю. Ті, хто очолює церкви, також не здатні уповні представляти роботу Святого Духа; вони можуть лише виконувати деяку керівну роботу. Роботу Святого Духа можна таким чином поділити на три частини: роботу Самого Бога, роботу людей, які використовуються, і роботу, що вершиться над усіма, хто перебуває в потоці Святого Духа. Робота Самого Бога полягає в тому, щоб керувати всією епохою; робота тих, хто використовується, полягає в тому, щоб, будучи посланими або отримавши доручення після того, як Бог виконав Свою власну роботу, очолити всіх Божих послідовників, а це ті, хто співпрацює з Божою роботою; робота, яку вершить Святий Дух над тими, хто перебуває в потоці, полягає в підтриманні всієї Його власної роботи, тобто в підтримці всього Його управління та Його свідчення, водночас удосконалюючи тих, кого можна вдосконалити. Разом ці три частини становлять повну роботу Святого Духа, але без роботи Самого Бога робота управління застоювалася б у всій своїй повноті. Робота Самого Бога включає роботу всього людства, а також представляє роботу всієї епохи, що означає, що власна робота Бога представляє кожен стимул і тенденцію роботи Святого Духа, тоді як робота апостолів відбувається після власної роботи Бога й наслідуює її, і вона не керує епохою та не представляє тенденції роботи Святого Духа всієї епохи. Вони лише виконують роботу, яку має виконати людина, що взагалі не має нічого спільного з роботою управління. Робота, яку виконує Сам Бог, – це проект у рамках роботи управління. Людська робота – це лише обов'язок, який виконують люди, котрі використовуються, і вона не пов'язана з роботою управління. Незважаючи на те, що обидві вони є роботою Святого Духа, через відмінності в ідентичностях та репрезентаціях цієї роботи існують чіткі та суттєві відмінності між власною роботою Бога та роботою людини. Ба більше, обсяг роботи, яку вершить Святий Дух, варіюється для об'єктів із різною ідентичністю. Такими є принципи та масштаб роботи Святого Духа.

Робота людини позначає її досвід та її людську природу. Те, що людина дає, і робота, яку вона виконує, представляють її саму. Проникливість людини, її міркування, її логіка, її багата уява – усе це включено в її роботу. Досвід людини особливо здатний позначати її роботу, і переживання людини стають складовими її роботи. Робота людини може виражати її досвід. Коли деякі люди переживають негативний досвід, то переважна частина їхнього спілкування складатиметься з негативних елементів. Якщо їхній досвід протягом певного періоду часу є позитивним, і вони особливо одержимі шляхом у позитивному аспекті, їхнє спілкування є дуже підбадьорливим, і люди можуть отримати від них позитивну поживу. Якщо ж робітник на якийсь період часу набуває негативних поглядів, його спілкування завжди нестиме в собі негативні елементи. Таке спілкування гнітить, а інші після спілкування з ним несвідомо впадуть у депресію. Стан послідовників змінюється в залежності від стану очільника. Який робітник усередині, те він і

виражає назовні, і робота Святого Духа часто змінюється в залежності від стану людини. Він діє відповідно до досвіду людей, не примушує їх, але висуває до них вимоги відповідно до нормального перебігу їхнього досвіду. Це означає, що людське спілкування відрізняється від Слова Божого. Те, про що люди спілкуються, передає їхні індивідуальні уявлення й досвід, виражаючи їхні уявлення та досвід на основі Божої роботи. Їхній обов'язок полягає в тому, щоб після того, як Бог діє або говорить, з'ясувати, що з цього вони мають практикувати чи у що увійти, а потім передати це послідовникам. Отже, робота людини являє собою її входження та практику. Звичайно, така робота перемішана з людськими уроками та досвідом або деякими людськими думками. Як би не діяв Святий Дух, чи то над людиною, чи у втіленому Богові, робітники завжди виражають те, ким вони є. Хоча виконує роботу Святий Дух, ця робота ґрунтується на тому, ким людина є за своєю природою, оскільки Святий Дух не діє без підґрунтя. Іншими словами, ця робота не виникає з нічого, але завжди виконується відповідно до реальних обставин та реальних умов. Лише таким чином можна перетворити характер людини й змінити її старі уявлення та старі думки. Те, що людина висловлює, – це те, що вона бачить, переживає й може уявити, і це досяжно для її мислення, навіть якщо це вчення або переконання. Робота людини не може вийти за рамки ані людського досвіду, ані того, що вона бачить, ані того, що вона може уявити чи збагнути, незалежно від розміру цієї роботи. Бог виражає лише те, Ким є Він Сам, а це недосяжно для людини, тобто недоступно для людського мислення. Він виражає Свою роботу з управління всім людством, і це не пов'язано з деталями людського досвіду, але натомість стосується Його власного управління. Те, що виражає людина, – це її досвід, тоді як те, що виражає Бог, – це Його природа, тобто притаманний Йому характер, недоступний для людини. Досвід людини – це її розуміння та знання, набуті на основі вираження Богом Своєї природи. Таке розуміння й знання називаються природою людини, а основою їх вираження є притаманний людині характер та духовний рівень – ось чому їх також називають людською природою. Людина здатна спілкуватися про те, що вона переживає та бачить. Ніхто не може спілкуватися про те, чого він не відчував, не бачив або чого не може сягнути його мислення, – тобто про ті речі, яких він не має всередині себе. Якщо те, що виражає людина, не походить із її досвіду, тоді це її уява чи вчення. Простіше кажучи, у її словах немає реальності. Якби ти ніколи не стикався з суспільними речами, ти не зміг би чітко спілкуватися щодо складних суспільних взаємин. Якби у тебе не було сім'ї, якби інші говорили про сімейні проблеми, ти б не зрозумів більшої частини того, про що вони говорять. Отже, те, про що людина спілкується, і робота, яку вона виконує, представляють її внутрішню природу. Якби хтось спілкувався про своє розуміння кари й суду, але в тебе не було б досвіду цього, ти не наважився б заперечувати його знання, а тим більше не наважився б бути на сто відсотків упевненим у цьому. Це тому, що їхнє спілкування щодо цього питання – це те, чого

ти ніколи не переживав на власному досвіді, те, чого ти ніколи не знав, і твій розум не може цього уявити. Усе, що ти можеш почерпнути з їхніх знань, – це шлях до проходження кари та суду в майбутньому. Але цей шлях може бути лише шляхом доктринального знання; він не може посісти місце твого власного розуміння, а тим більше твого досвіду. Можливо, ти вважаєш те, що вони кажуть, абсолютно правильним, але на своєму власному досвіді ти знаходиш це нездійсненним у багатьох відношеннях. Можливо, ти відчуваєш, що дещо з почутого є цілковито неможливим; наразі ти виношуєш власні уявлення про їхні слова і хоча й приймаєш їх, але якось неохоче. Але у твоєму власному досвіді знання, з якого ти вивів свої уявлення, стає твоїм способом практики, і чим більше ти практикуєш, тим більше ти розумієш справжню цінність і сенс почутих тобою слів. Отримавши свій власний досвід, ти можеш почати говорити про знання, які ти повинен мати щодо пережитого тобою. Крім того, ти також можеш відрізняти тих, чиї знання є реальними та практичними, від тих, чиї знання засновані на вченні й нічого не варті. Отже, чи відповідає істині сповідуване тобою знання значною мірою залежить від того, чи маєш ти практичний досвід у цьому. Там, де у твоєму досвіді є істина, там твоє знання буде практичним і цінним. Через свій досвід ти також можеш здобути проникливість і розуміння, поглибити свої знання, збільшити свою мудрість і здоровий глузд щодо того, як тобі слід поводитися. Знання, виражені людьми, які не володіють істиною, є вченням незалежно від того, наскільки б піднесеними вони не були. Людина такого типу може бути дуже розумною, коли йдеться про справи плоті, але не може розрізняти, коли йдеться про духовні питання. Так відбувається тому, що такі люди не мають жодного досвіду в духовних справах. Це люди, які не є просвітленими в духовних справах і не розуміють духовних питань. Який би вид знань ти не виражав, якщо це твоя природа, то це є твоїм особистим досвідом, твоїм справжнім знанням. Те, що обговорюють люди, які говорять тільки про вчення, – а це люди, які не мають ані істини, ані реальності, – можна також назвати їхньою природою, тому що вони прийшли до свого вчення лише через глибоке споглядання, і це результат їхніх глибоких роздумів. І все-таки це лише вчення, не більше ніж уява! Досвід усіх типів людей представляє те, що знаходиться всередині них. Той, хто не має жодного духовного досвіду, не може говорити ані про знання істини, ані про належне знання стосовно різноманітних духовних речей. Те, що людина виражає, – це те, ким вона є всередині, це безсумнівно. Якщо хтось бажає мати знання про духовні речі та знання істини, він повинен мати реальний досвід. Якщо ти не можеш чітко говорити про здоровий глузд у людському житті, то наскільки менше ти зможеш говорити про духовні речі? Ті, хто може очолювати церкви, забезпечувати людям життя та бути апостолами для людей, повинні мати фактичний досвід; вони повинні мати правильне розуміння духовних речей і належне поцінювання та досвід істини. Тільки такі люди мають право бути робітниками або апостолами, які очолюють церкви. В іншому разі, вони можуть

лише слідувати як найменші й не можуть вести за собою, а тим більше бути апостолами, здатними забезпечувати людям життя. Це тому, що функція апостолів полягає не в тому, щоб метушитись або боротись; вона в тому, щоб виконувати роботу служіння життю та вести за собою інших у перетворенні їхніх характерів. На тих, хто виконує цю функцію, покладено велику відповідальність, яку далеко не кожен може на себе взяти. Таку роботу можуть виконувати лише ті, хто опанував суть життя, тобто ті, хто має досвід істини. Її не може виконувати просто будь-хто, здатний зректись, здатний метушитись або готовий присвятити себе; люди, які не мають досвіду істини, які не зазнали обтинання або суду, не здатні виконувати таку роботу. Люди без досвіду, які є людьми без реальності, нездатні чітко бачити реальність, тому що вони самі не мають цієї природи. Тому люди такого типу не тільки не здатні виконувати керівну роботу, але, якщо вони залишатимуться без істини тривалий час, слід їх вигнати. Проникливість, яку ти виражаєш, може служити доказом тих труднощів, яких ти зазнав у житті, тих речей, за які тебе карають, і тих питань, за які тебе судили. Це стосується також і випробувань: де людина очищується, де вона слабка, – це ті сфери, в яких вона має досвід, у яких вона має шлях. Наприклад, якщо хтось страждає від розчарувань у шлюбі, така людина часто спілкується так: «Слава Богу, хвала Богу, я мушу задовольнити бажання Божого серця й пожертвувати всім своїм життям, і я маю повністю віддати свій шлюб у Божі руки. Я готовий віддати все своє життя Богові». Усе, що є в людині, може демонструвати, що вона собою являє, через спілкування. Темп людської мови, те, чи говорить вона голосно чи тихо, – такі справи не стосуються досвіду й не можуть представляти, що людина має та ким вона є. Ці речі можуть лише показати, хороший чи поганий у людини характер, або добра чи зла її природа, але їх не можна прирівняти до наявності в людини досвіду. Уміння виражати себе під час розмови, або майстерність чи швидкість мовлення – це лише справа практики, яка не може замінити собою чийсь досвід. Коли ти говориш про свій особистий досвід, ти спілкуєшся про те, що вважаєш важливим, і про все, що знаходиться всередині тебе. Моя промова представляє Мою природу, але те, що Я кажу, є недосяжним для людини. Те, що Я кажу, не є тим, що людина переживає, і не є тим, що людина може побачити; це також не є тим, чого людина може торкнутися, але це те, Ким Я є. Деякі люди визнають лише, що те, про що Я спілкуюсь, – це те, що Я пізнав на власному досвіді, але вони не розпізнають, що це безпосереднє вираження Духа. Звичайно, те, що Я кажу, є тим, що Я пізнав на власному досвіді. Саме Я виконував роботу управління впродовж шести тисяч років. Я пережив усе від початку створення людства дотепер; як Я міг би бути нездатним обговорювати це? Що стосується природи людини, то Я побачив її чітко; Я давно її спостерігав. Як Я міг би бути неспроможним чітко про це говорити? Оскільки Я чітко побачив сутність людини, Я маю право карати її й судити її, тому що людина цілком пішла від Мене, але була розбещена сатаною. Звичайно, Я

також маю право оцінювати виконану Мною роботу. Хоча ця робота не виконується Моєю плоттю, вона є безпосереднім вираженням Духа, і це те, що Я маю і Ким Я є. Отже, Я маю право виражати її та виконувати ту роботу, яку Я повинен зробити. Те, що кажуть люди, це те, що вони пережили на власному досвіді. Це те, що вони побачили, те, чого спроможний сягнути їхній розум і що їхні чуття здатні зафіксувати. Це те, про що вони можуть спілкуватися. Слова, промовлені плоттю втіленого Бога, є безпосереднім вираженням Духа, і вони виражають роботу, виконану Духом, яку плоть не переживала або не бачила, проте Він однаково виражає Свою природу, адже сутність плоті – це Дух, і Він виражає роботу Духа. Це робота, вже виконана Духом, хоча вона поза досяжністю плоті. Після втілення, через вираження плоті Він дає змогу людям пізнати Божу природу й дозволяє людям побачити Божий характер і роботу, яку Він виконав. Людська робота забезпечує людям більшу ясність щодо того, у що вони повинні ввійти та що вони мають зрозуміти; вона включає ведення людей до розуміння й переживання істини. Людська робота полягає в тому, щоб підтримувати людей; Божа робота полягає в тому, щоб відкривати людству нові шляхи та нові епохи, а також розкривати людям те, що невідомо смертним, даючи їм можливість пізнати Його характер. Божа робота – вести за собою все людство.

Уся робота Святого Духа вершиться з метою принести людям користь. Уся вона спрямована на те, щоб наставляти людей; немає такої роботи, яка б не приносила користі людям. Незалежно від того, глибока чи поверхова істина, і незалежно від духовного рівня тих, хто приймає істину, що б не робив Святий Дух, це приносить людям користь. Але робота Святого Духа не може виконуватися безпосередньо; вона має бути виражена через людей, які співпрацюють із Ним. Тільки так можна отримати результати роботи Святого Духа. Звичайно, коли Святий Дух діє безпосередньо, він анітрохи не спотворюється; але коли Святий Дух діє через людину, він сильно забруднюється і не є автентичною роботою Святого Духа. Враховуючи це, істина різною мірою змінюється. Послідовники отримують не первісний намір Святого Духа, а поєднання роботи Святого Духа з досвідом та знаннями людини. Та частина того, що отримують послідовники, яка є роботою Святого Духа, є правильною, тоді як досвід і знання людини, які вони одержують, варіюються, оскільки робітники є різними. Робітники з просвітлінням і настановою Святого Духа отримують досвіди, засновані на цьому просвітлінні й настанові. У рамках цих досвідів поєднуються людський розум і досвід, а також природа людської сутності, і згодом вони здобувають знання або розуміння, які вони повинні мати. Таким є спосіб практики людини після переживання істини. Такий спосіб практики не є завжди однаковим, оскільки люди переживають по-різному, і речі, які люди переживають, є різними. Таким чином, одне й те саме просвітління Святого Духа породжує різні знання й практики, тому що ті, хто отримує просвітління, є різними. Деякі люди припускаються незначних помилок під час практики, тоді як

інші роблять великі помилки, а треті нічого, окрім помилок, не роблять. Це тому, що люди різняться за своєю здатністю до розуміння, а також тому, що притаманні їм духовні рівні відрізняються. Деякі люди, почувши послання, розуміють одне, а інші люди, почувши істину, розуміють інше. Деякі люди злегка відхиляються, тоді як інші взагалі не розуміють справжнього значення істини. Тому розуміння людини диктує, як вона вестиме за собою інших; це точно так, тому що робота людини – це просто вираження її природи. Люди, яких очолюють ті, хто правильно розуміє істину, також матимуть правильне розуміння істини. Навіть якщо й існують люди з помилками в розумінні, їх дуже мало, і не кожен припускатиметься помилок. Якщо хтось припускається помилок у своєму розумінні істини, ті, хто слідує за ним, безсумнівно, також помилятимуться, і ці люди помилятимуться у всіх сенсах цього слова. Ступінь розуміння істини послідовниками значною мірою залежить від самих робітників. Звичайно, істина від Бога є правильною та безпомилковою, і це абсолютно точно. Проте робітники не є абсолютно правими, і не можна сказати, що вони абсолютно надійні. Якщо робітники мають дуже практичний спосіб втілювати істину в життя, то й послідовники матимуть спосіб практикувати. Якщо робітники не мають способу практикувати істину, а мають лише вчення, тоді послідовники не матимуть реальності. Духовний рівень та природа послідовників визначаються народженням і не пов'язані з робітниками, але те, якою мірою послідовники розуміють істину й знають Бога, залежить від робітників (це стосується лише деяких людей). Яким би не був робітник, такими ж будуть і послідовники, яких він очолює. Те, що виражає робітник, – це його власна природа, без застережень. Вимоги, які він висуває до тих, хто слідує за ним, – це те, чого він сам хоче або може досягти. Більшість робітників використовує те, що вони роблять самі, як основу для висування вимог до своїх послідовників, незважаючи на те, що багато чого їхні послідовники взагалі не можуть досягти, – а те, чого людина не може досягти, стає перешкодою для її входження.

У роботі тих, хто пройшов через обтинання, розбір, суд і кару, набагато менше відхилень, і вираження їхньої роботи є набагато точнішим. Ті, хто у своїй роботі покладається на свою природність, припускаються доволі серйозних помилок. Робота невідосконалених людей виражає забагато їхньої власної природності, що становить суттєву перешкоду для роботи Святого Духа. Наскільки б хорошим не був духовний рівень людини, вона також повинна пройти через обтинання, розбір і суд, перш ніж зможе виконувати роботу Божого доручення. Якщо вони не пройшли такого суду, їхня робота, як би добре вона не була виконана, не може відповідати принципам істини й завжди є продуктом їхньої власної природності та людської доброти. Робота тих, хто пройшов через обтинання, розбір і суд, є набагато точнішою за роботу тих, хто не пройшов через обтинання, розбір та суд. Ті, хто не пройшов суду, не виражають нічого, окрім людської плоті й думок, змішаних із великою часткою людського інтелекту та вродженого таланту. Це не є точним

вираженням Божої роботи людиною. Ті, хто слідує за такими людьми, притягуються до них за притаманним їм духовним рівнем. Оскільки вони виражають надто багато людської проникливості та досвіду, які майже відірвані від первісного задуму Бога й задалеко від нього відхиляються, робота такого типу людей не може привести людей до Бога та радше приводить їх до людини. Тому ті, хто не пройшов через суд та кару, не уповноважені виконувати роботу Божого доручення. Робота кваліфікованого робітника може привести людей на правильний шлях і подарувати їм більше входження в істину. Його робота може привести людей до Бога. Крім того, робота, яку він виконує, може варіюватися від людини до людини та не зв'язана правилами, забезпечуючи людям звільнення і свободу, а також здатність поступово зростати в житті та мати глибше входження в істину. Роботі некваліфікованого робітника багато чого бракує. Його робота дурна. Він може лише підкоряти людей правилам, і те, чого він вимагає від людей, не варіюється в залежності від людини; він не працює відповідно до фактичних потреб людей. У такій роботі забагато правил і забагато вчень, і вона не здатна привести людей до реальності, ані до нормальної практики зростання в житті. Вона може лише дозволити людям дотримуватися кількох нікчемних правил. Такі вказівки можуть лише збити людей зі шляху. Він веде тебе, аби ти став подібним до нього; він може привести тебе до того, що він має і ким є. Щоб послідовники могли з'ясувати, чи є лідери кваліфікованими, ключове – це подивитися на шлях, яким вони ведуть, і на результати їхньої роботи, а також побачити, чи послідовники отримують принципи, що відповідають істині, і чи отримують вони способи практикування, придатні для їхнього перетворення. Ти повинен бачити різницю у роботі різних типів людей; ти не повинен бути дурним послідовником. Це стосується питання входження людей. Якщо ти не здатний відрізнити, провід якої людини має шлях, а якої – не має, тебе буде легко обдурити. Усе це безпосередньо стосується твого власного життя. У роботі невідосконалених людей забагато природності; у ній домішано забагато людської волі. Їхня суть – це природність, з нею вони народжуються. Це не життя після розбору або реальність після перетворення. Як може така людина підтримувати тих, хто прагне життя? Життя, яке людина має від початку, – це її вроджений інтелект або талант. Цей вид інтелекту або таланту є доволі далеким від конкретних вимог Бога до людини. Якщо людина не була вдосконалена, а її розбещений характер не пройшов обтинання та розбору, то між тим, що вона виражає, і істиною буде широка прірва; те, що вона виражає, буде перемішане з невизначеними речами, такими як її уява та однобічний досвід. Що більше, незалежно від того, як ця людина працює, люди відчувають, що немає загальної мети й немає істини, придатної для входження всіх людей. Більшість того, що вимагається від людей, знаходиться поза межами їхніх можливостей, так начебто вони качки, яких змушують сидіти на жердинках. Це робота людської волі. Розбещений характер людини, її думки та її уявлення пронизують усі частини її

тіла. Людина не народжується з інстинктом практикувати істину, як не має вона й інстинкту розуміти істину безпосередньо. Додайте до цього розбещений характер людини: коли така природна людина працює, хіба це не викликає перебоїв? Але людина, яка була вдосконалена, має досвід істини, яку люди повинні зрозуміти, і знання їхніх розбещених характерів, так що невизначені й нереальні речі у її роботі поступово зменшуються, людських домішок стає дедалі менше, а її робота та служіння наближаються дедалі ближче до стандартів, яких вимагає Бог. Таким чином, її робота увійшла до реальності істини й також стала реалістичною. Думки в людській свідомості, зокрема, блокують роботу Святого Духа. Людина має багату уяву й розважливу логіку, і вона має великий досвід ведення справ. Якщо ці аспекти людини не піддаються обтинанню та виправленню, усі вони є перешкодами в роботі. Тому людська робота не може досягти найвищої точності, особливо робота невдосконалених людей.

Людська робота залишається в певних рамках та є обмеженою. Одна людина може виконувати роботу лише певної фази й не може виконувати роботу всієї епохи – в іншому разі вона ввела б людей в осередок правил. Людська робота може стосуватися лише конкретного часу або фази. Це тому, що досвід людини має свої межі. Не можна порівнювати роботу людини з Божою роботою. Усі людські способи практикування та її знання істини застосовні до певної межі. Не можна сказати, що шлях, яким простує людина, є цілковито волею Святого Духа, оскільки людина може бути просвітлена тільки Святим Духом і не може бути цілковито заповнена Святим Духом. Усі речі, які людина може пережити на власному досвіді, знаходяться в межах нормальної людської сутності й не можуть вийти за рамки думок у звичайній людській свідомості. Усі, хто може жити в реальності істини, мають досвід у межах цього діапазону. Коли вони пізнають істину, це завжди досвід нормального людського життя, просвітленого Святим Духом; це не спосіб переживання, що відхиляється від нормального людського життя. Вони пізнають істину, просвітлені Святим Духом на основі проживання свого людського життя. Більше того, ця істина варіюється від людини до людини, і її глибина пов'язана зі станом людини. Можна лише сказати, що шлях, яким вони йдуть, – це нормальне людське життя того, хто шукає істину, і його можна назвати шляхом, яким іде нормальна людина, просвітлена Святим Духом. Не можна сказати, що шлях, яким вони йдуть, – це шлях, обраний Святим Духом. У звичайному людському досвіді, оскільки люди, які шукають, не є однаковими, робота Святого Духа також не є однаковою. Крім того, оскільки середовища, в яких перебувають люди, і діапазон їхнього досвіду не однакові, а також через домішки їхньої свідомості та думок, їхній досвід є різною мірою змішаним. Кожна людина розуміє істину відповідно до своїх відмінних, індивідуальних умов. Їхнє розуміння справжнього значення істини не є повним і являє собою лише один або кілька її аспектів. Обсяг істини, яку переживають люди, відрізняється та залежить від самої людини й умов, в яких вона

знаходиться. Таким чином, знання однієї і тієї ж істини, виражене різними людьми, не є однаковим. Це означає, що людський досвід завжди має обмеження й не може уповні відображати волю Святого Духа, як і людська робота не може сприйматись як робота Бога, навіть якщо те, що виражає людина, дуже близько відповідає Божій волі, і навіть якщо досвід людини дуже близький до роботи вдосконалення, яку вершить Святий Дух. Людина може бути лише Божою слугою, виконуючи роботу, яку Бог їй довіряє. Людина може виражати лише знання, просвітлені Святим Духом, та істини, отримані з її особистого досвіду. Людина не кваліфікована і не відповідає умовам для того, щоб бути речником Святого Духа. Вона не уповноважена говорити, що її робота – це робота Бога. Людина має людські принципи роботи, і всі люди мають різні досвіди й розмаїті умови. Робота людини включає всі її досвіди під просвітлінням Святого Духа. Ці досвіди можуть представляти лише людську природу й не представляють природу Бога або волю Святого Духа. Тому не можна сказати, що шлях, яким іде людина, – це шлях, яким прямує Святий Дух, оскільки людська робота не може представляти роботу Бога, а робота людини та її досвід не є повною волею Святого Духа. Людська робота схильна до загрузання у правила, а метод людської роботи легко вкладається в обмежені рамки та не здатний вивести людей на вільний шлях. Більшість послідовників живе в обмежених рамках, і їхній спосіб пізнання за своїм масштабом також обмежений. Людський досвід завжди обмежений; метод людської роботи також обмежений кількома типами та не може зрівнятися з роботою Святого Духа або роботою Самого Бога. Це тому, що досвід людини, зрештою, обмежений. Як би Бог не виконував Свою роботу, вона не обмежена правилами; як би вона не виконувалась, вона не зводиться до якогось одного методу. У Божій роботі немає жодних правил – уся Його робота є звільненою та вільною. Скільки б часу людина не присвятила тому, щоб слідувати за Ним, вона не може вивести жодних законів, які регулюють Божі способи роботи. Хоча Його робота основана на принципах, вона завжди виконується новими способами та завжди має нові напрацювання, і вона недосяжна для людини. Упродовж одного періоду Бог може мати кілька різних видів роботи та різні способи керування людьми, аби люди завжди мали нові входження та зміни. Ти не можеш розрізнити закони Його роботи, тому що Він завжди працює по-новому, і лише завдяки цьому послідовники Бога не стають пов'язаними правилами. Робота Самого Бога завжди уникає людських уявлень і спростовує їх. Лише характери тих, хто слідує за Ним і шукає Його з правдивим серцем, можуть бути перетворені, і вони зможуть жити вільно, не підкоряючись жодним правилам і не стримувані жодними релігійними уявленнями. Робота людини висуває до людей вимоги, засновані на її власному досвіді і тому, чого вона сама може досягти. Стандарт цих вимог обмежений певними рамками, і методи практики також є дуже обмеженими. Таким чином, послідовники несвідомо живуть у цих обмежених рамках; із плином часу ці речі стають правилами та ритуалами.

Якщо роботою одного періоду керує хтось, хто не пройшов через особисте вдосконалення Богом і не був осуджений, то всі його послідовники стануть релігієзнавцями та експертами з протистояння Богів. А отже, якщо хтось є кваліфікованим лідером, ця людина мусить пройти через суд та погодитися бути вдосконаленою. Ті, хто не пройшов через суд, навіть попри те, що вони можуть мати роботу Святого Духа, виражають лише невиразні й нереалістичні речі. Згодом вони приведуть людей до невизначених і надприродних правил. Робота, яку виконує Бог, не узгоджується з людською плоттю. Вона не узгоджується з думками людини, але протистоїть людським уявленням; вона не запламована невизначеними релігійними забарвленнями. Результати Божої роботи не можуть бути досягнуті тим, хто не був Ним удосконалений; вони недоступні людському мисленню.

Робота у свідомості людини є надто легкодосяжною для людини. Наприклад, пастирі й лідери в релігійному світі покладаються на свої дари та положення, щоб виконувати свою роботу. Люди, які тривалий час сліднують за ними, будуть заражені їхніми дарами та підпадуть під частковий вплив їхньої природи. Вони зосереджуються на дарах, здібностях і знаннях людей, і вони приділяють увагу надприродним речам та багатьом глибоким, нереалістичним вченням (звичайно, ці глибокі вчення є недосяжними). Вони не зосереджуються на змінах у людських характерах, а радше на підготовці людей до проповідування й роботи, покращенні людських знань та їхніх рясних релігійних вченнях. Вони не зосереджуються на тому, наскільки змінюється людський характер, ані на тому, наскільки люди розуміють істину. Їх не турбує людська сутність, і тим більше вони не намагаються дізнатися про нормальні та ненормальні стани людини. Вони не протистоять уявленням людей, як і не викривають їхніх уявлень, і тим більше вони не обтинають людей від їхніх недоліків або розбещеностей. Більшість тих, хто слідує за ними, служить своїми дарами, і все, що вони виробляють, – це релігійні уявлення й теологічні теорії, які відірвані від реальності й цілковито не здатні наділити людей життям. Насправді, сутність їхньої роботи полягає в плеканні талантів, у тому, щоб із людини, яка не має нічого, виплекати талановитого випускника семінарії, який згодом працюватиме та керуватиме. Чи можеш ти розрізнити якісь закони у шеститисячолітній роботі Бога? У роботі, яку виконує людина, є чимало правил та обмежень, і людський мозок є занадто догматичним. Тому те, що людина виражає, – це знання та усвідомлення, які знаходяться в межах її досвіду. Людина не здатна виразити щось, окрім цього. Навички або знання людини не постають із її вроджених обдарувань чи її інстинкту; вони виникають завдяки Божому керівництву й безпосередньому пастирству. Людина має лише здатність приймати це пастирство, і не має здатності безпосередньо виразити, що таке божественна сутність. Людина не здатна бути джерелом; вона може бути лише посудиною, яка приймає воду з джерела. Це – людський інстинкт, здатність, якою людина повинна

володіти як людська істота. Якщо людина втрачає здатність приймати Боже слово і втрачає людський інстинкт, така людина також втрачає й те, що є найціннішим, та втрачає обов'язок створеної людини. Якщо людина не має знання або досвіду Божого слова чи Його роботи, ця людина втрачає свій обов'язок, обов'язок, який вона повинна виконувати як створена істота, і втрачає гідність створеної істоти. Це Божий інстинкт – виражати те, ким є божественна сутність, чи то виражається це в плоті чи безпосередньо Духом; це Боже служіння. Людина виражає свої власні досвіди або знання (тобто виражає те, ким вона є) під час Божої роботи або після неї; це людський інстинкт та людський обов'язок, і це те, чого людина повинна досягти. Хоча людське вираження сильно поступається тому, що виражає Бог, і хоча людське вираження зв'язане багатьма правилами, людина мусить виконати обов'язок, який вона повинна виконати, і зробити те, що вона мусить зробити. Людина повинна зробити все, що в людських силах, аби виконати свій обов'язок, і вона не повинна мати навіть найменших застережень.

Пропрацювавши багато років, людина підсумує досвід своєї багаторічної роботи, а також мудрість і правила, які вона накопичила. Той, хто довго працював, знає, як відчувати порух роботи Святого Духа; він знає, коли Святий Дух працює, а коли ні; він знає, як спілкуватися, несучи тягар; і він свідомий нормального стану роботи Святого Духа та нормального стану людського зростання в житті. Такою є людина, яка працює багато років і знає роботу Святого Духа. Ті, хто довго працював, говорять впевнено та неквапливо; навіть коли їм немає що сказати, вони зібрані. Подумки вони можуть продовжувати молитися, щоб шукати роботу Святого Духа. Вони досвідчені в роботі. Людина, яка довго працювала, яка має великий досвід і засвоїла багато уроків, всередині має багато того, що заважає роботі Святого Духа; таким є недолік її тривалої роботи. Людина, яка тільки-но почала працювати, не забруднена людськими уроками або досвідом і особливо розгублена щодо того, як діє Святий Дух. Однак у процесі роботи вона поступово вчиться відчувати, як діє Святий Дух, і починає усвідомлювати, що потрібно робити, щоб отримати роботу Святого Духа, що робити, аби завдати влучного удару по вразливих місцях інших, та отримує інші такі загальні знання, якими повинні володіти ті, хто працює. З часом вона вже знає таку мудрість та загальні знання про роботу, як свої п'ять пальців, і, здається, легко використовує їх під час роботи. Однак, коли Святий Дух змінює спосіб Своєї роботи, вона й надалі дотримується своїх старих знань про роботу та старих правил роботи та дуже мало знає про нову динаміку роботи. Роки роботи й наповненості присутністю й напучуванням Святого Духа надають їй дедалі більше уроків щодо роботи та дедалі більше досвіду. Такі речі наповнюють її впевненістю в собі, яка не є пихою. Іншими словами, вона цілком задоволена своєю власною роботою і вдоволена загальними знаннями, які вона отримала про роботу Святого Духа. Зокрема, те, що вона отримала або усвідомила ті речі, яких не отримали інші, надає їй ще більшої впевненості в собі;

здається, що роботу Святого Духа в ній ніколи неможливо загасити, тоді як інші не мають права на таке особливе ставлення. Тільки люди, подібні до неї, які працювали роками та чиє використання має значну цінність, мають на нього право. Ці речі стають великою перешкодою для прийняття нею нової роботи Святого Духа. Навіть якщо вона зможе прийняти нову роботу, вона не зможе зробити це за один день. Вона неодмінно зробить на своєму шляху кілька поворотів, перш ніж прийме її. Ця ситуація може бути змінена лише поступово, після того, як з її старими уявленнями розберуться, а її старий характер буде осуджений. Не пройшовши через ці етапи, вона не відпустить і легко не прийме нові вчення та роботу, які не узгоджуються з її старими уявленнями. Це найважче, з чим доводиться розбиратися в людині, і це нелегко змінити. Якщо людина, як робітник, здатна одразу досягти розуміння роботи Святого Духа й узагальнити її динаміку, і якщо вона здатна не обмежуватися своїм досвідом роботи і приймати нову роботу у світлі старої роботи, то вона мудра людина та кваліфікований працівник. Люди часто бувають такими: вони працюють кілька років, не будучи здатними підсумувати свій досвід роботи, або, після узагальнення їхнього досвіду й мудрості, що стосується роботи, щось заважає їм прийняти нову роботу, і вони не можуть належним чином зрозуміти або правильно поставитися до старої та нової роботи. З людьми справді важко впоратися! Більшість із вас такі. Тим, хто пізнав на власному досвіді роки роботи Святого Духа, важко прийняти нову роботу, і вони завжди сповнені уявлень, які вони не можуть відкинути, тоді як людині, яка тільки-но почала працювати, бракує загальних знань про роботу й вона навіть не знає, як дати раду деяким найпростішим питанням. Ви, люди, справді складні! Ті, хто має певне старшинство, настільки пихаті та самовдоволені, що вони забули, звідки вони походять. Вони завжди дивляться на молодших людей зверхньо, але не можуть прийняти нову роботу й відкинути ті уявлення, які вони збирали й зберігали роками. Хоча ці молоді, неосвічені люди здатні прийняти трохи нової роботи Святого Духа та виявляють чималий ентузіазм, вони завжди плутаються й не знають, що робити, коли виникають проблеми. Вони сповнені ентузіазму, але неосвічені. Вони мають лише трохи знань про роботу Святого Духа й не спроможні використовувати їх у своєму житті; це просто абсолютно нікчемне вчення. Таких, як ви, забагато; скільки з вас придатні до використання? Скільки тих, хто здатен підкоритися просвітлінню та освітленню Святим Духом і досягти згоди з Божою волею? Здається, що ті з вас, хто був послідовниками до сьогодні, були дуже слухняними, але, насправді, ви не відмовилися від своїх уявлень, ви все ще шукаєте в Біблії, вірите в невизначеність або блукаєте в переконаннях. Немає нікого, хто б ретельно досліджував сьогоднішню фактичну роботу або глибоко вникав у неї. Ви сприймаєте сьогоднішній шлях через призму своїх старих уявлень. Що ви можете здобути з такою вірою? Можна сказати, що у вас приховано багато уявлень, які не були розкриті, і що ви просто докладаете надзвичайних зусиль, щоб

приховати їх, не розкриваючи їх легко. Ви не приймаєте нову роботу щиро, і ви не збираєтеся відмовлятися від своїх старих уявлень; ви маєте забагато філософій для життя, і вони надто значущі. Ви не відмовляєтеся від своїх старих уявлень і неохоче розбираєтеся з новою роботою. Ваші серця надто підступні, і ви просто не берете близько до серця етапи нової роботи. Чи можуть такі нікчеми, як ви, виконувати роботу з поширення Євангелія? Чи здатні ви взяти на себе роботу з поширення його на весь усесвіт? Ці ваші практики заважають вам перетворити свій характер і пізнати Бога. Якщо ви продовжуватимете в такому ж дусі, ви неодмінно будете вигнані.

Ви мусите знати, як відрізнити роботу Бога від людської роботи. Що ти можеш побачити в роботі людини? У роботі людини є багато елементів її досвіду; те, що людина виражає, – це те, ким вона є. Власна робота Бога також виражає те, Ким Він є, але Його природа відрізняється від людської. Людська природа представляє людський досвід і життя (те, що людина переживає або з чим стикається у своєму житті, або філософії життя, які вона має), і люди, які живуть у різних умовах, виражають різні сутності. Чи є у тебе суспільні навички та як ти реально живеш у своїй сім'ї і що переживаєш у ній, можна побачити з того, що ти виражаєш, тоді як у роботі втіленого Бога ти не можеш побачити, чи має Він суспільні навички. Він добре знає сутність людини і може розкрити всі види практик, які стосуються всіх типів людей. Ще краще Він розкриває розбещені характери та бунтівну поведінку людей. Він не живе серед мирських людей, але Йому відома природа смертних і всі розбещеності мирських людей. Така Його природа. Хоча Він не розбирається зі світом, Він знає правила розбору зі світом, тому що Він повністю розуміє людську природу. Він знає про роботу Духа, якої не бачать людські очі та не чують людські вуха, як сьогоднішню, так і колишню. Це включає мудрість, яка не є філософією життя, і дива, які людям важко досягнути. Це Його природа, відкрита для людей і водночас прихована від них. Те, що Він виражає, не є природою незвичайної людини, а невід'ємними властивостями та природою Духа. Він не подорожує світом, але знає про нього все. Він спілкується з «антропоїдами», які не мають ані знання, ані проникливості, але Він вимовляє слова, які є вищими за знання й вищими за великих людей. Він живе в групі тупих і заціпенілих людей, позбавлених людської сутності, які не розуміють умовностей і життя людей, але Він може просити людство жити нормальною людською сутністю, водночас розкриваючи його базову та низьку людську сутність. Усе це – Його природа, вища за природу будь-якої людини з плоті та крові. Для Нього немає потреби переживати складне, громіздке та огидне соціальне життя, щоб виконати роботу, яку Йому потрібно виконати, та вичерпно розкрити сутність розбещеного людства. Огидне світське життя не збудує Його плоть. Його робота й слова лише викривають непослух людини та не забезпечують людину досвідом та уроками, як розбиратися зі світом. Йому не потрібно досліджувати суспільство чи людську сім'ю, коли Він дає людині

життя. Викриття та осуд людини не є вираженням досвідів Його плоті; це Його одкровення про неправедність людини після того, як Він довгий час знав про непослух людини та зневажав розбещеність людства. Уся робота, яку Він виконує, покликана розкрити людині Його характер і виразити Його природу. Тільки Він може виконати цю роботу; це не щось, чого могла б досягти людина з плоті та крові. За Його роботою людина не може визначити, якою особистістю Він є. Людина також не здатна класифікувати Його як створену особистість на основі Його роботи. Його природа також не дозволяє класифікувати Його як створену особистість. Людина може вважати Його лише не-людиною, але не знає, до якої категорії Його зарахувати, тому людина змушена зарахувати Його до категорії Бога. Людина робить так небезпідставно, адже Бог виконав серед людей багато роботи, яку людина виконати не здатна.

Робота, яку виконує Бог, не представляє досвід Його плоті; робота, яку виконує людина, свідчить про її досвід. Кожен говорить про свій особистий досвід. Бог може виразити істину безпосередньо, тоді як людина може виразити лише той досвід, який відповідає її минулому переживанню істини. Божя робота не має правил і не підлягає часовим або географічним обмеженням. Він може виразити, Ким Він є, у будь-який час і в будь-якому місці. Він працює так, як Йому завгодно. Людська робота має умови та контекст; без них людина не змогла би працювати та не була б здатна виразити свої знання про Бога або свій досвід істини. Щоб визначити, чи є щось власною роботою Бога чи людською роботою, ти мусиш просто порівняти відмінності між ними. Якщо немає роботи, виконуваної Самим Богом, а є лише людська робота, ти просто знатимеш, що вчення людини високе, за межами можливостей будь-кого іншого; тональності їхньої мови, їхні принципи поведінки з речами, а також їхня досвідчена та незмінна манера працювати є недоступними для інших. Ви всі захоплюєтеся цими людьми хорошого духовного рівня та піднесених знань, але ти не можеш побачити з Божої роботи й слів, наскільки високою є Його людська сутність. Натомість Він є звичайним, і, коли працює, Він є нормальним і реальним, однак також незмірним для смертних, що змушує людей відчувати до Нього певне благоговіння. Можливо, досвід людини в її роботі є особливо передовим, або її уява й міркування особливо розвиненими, а її людська сутність особливо доброю; такі властивості можуть заслужити лише на людське захоплення, але не викликати в них страх і трепет. Усі люди захоплюються тими, хто вміє добре працювати, хто має особливо глибокий досвід і хто може практикувати істину, але такі люди ніколи не зможуть викликати трепет, лише захоплення та заздрість. Але люди, які пізнали на власному досвіді Божу роботу, не захоплюються Богом; натомість вони відчують, що Його робота недосяжна й незбагненна для людини, що вона є свіжою й прекрасною. Коли люди переживають роботу Бога, їхнє перше знання про Нього полягає в тому, що Він незбагнений, мудрий і дивовижний, і вони несвідомо шанують Його й відчують таїну роботи,

яку Він виконує та яка є незбагненною для людського розуму. Люди хочуть лише відповідати Його вимогам, задовольняти Його бажання; вони не хочуть перевершити Його, тому що робота, яку Він виконує, виходить за межі людського мислення та уяви й не може бути виконана людиною замість Нього. Навіть сама людина не знає своєї власної неповноцінності, однак Бог проклав новий шлях і прийшов, щоб привести людину в новіший і прекрасніший світ, і таким чином людство досягло нового прогресу й отримало новий початок. Те, що люди відчують до Бога, – це не замилювання, вірніше, не лише замилювання. Їхнє найглибше переживання – це трепет і любов; вони відчують, що Бог насправді дивовижний. Він виконує роботу, яку людина виконати не здатна, і каже речі, які людина не здатна сказати. Люди, які пізнали Божу роботу на власному досвіді, завжди мають непередаване відчуття. Люди з достатньо глибоким досвідом можуть зрозуміти Божу любов; вони можуть відчути Його красу, те, що Його робота є надзвичайно мудрою, надзвичайно чудовою, і таким чином серед них накопичується нескінченна сила. Це не страх чи епізодична любов і повага, а глибоке розуміння Божого милосердя до людини та терпимості до неї. Однак люди, які зазнали Його кари й суду, відчують Його велич і те, що Він не терпить проступків. Навіть люди, які пізнали на власному досвіді велику частину Його роботи, не здатні досягнути Його; всі, хто щиро шанує Його, знають, що Його робота не відповідає уявленням людей, але завжди йде врозріз із їхніми уявленнями. Йому не потрібно, щоб люди цілковито захоплювалися Ним або створювали видимість покірливості Йому; навпаки, вони повинні досягти правдивої шанобливості та щирої покори. У значній частині Його роботи кожен, хто має справжній досвід, відчуває до Нього благоговіння, яке є вищим за захоплення. Люди побачили Його характер завдяки Його роботі кари та суду, і тому вони шанують Його у своїх серцях. Бога слід шанувати і коритися Йому, тому що Його природа і Його характер не є такими, як у створеної істоти, і є вищими, ніж у створеної істоти. Бог є самосущим і вічним, Він є не-створеною істотою, і тільки Бог гідний шанування та послуху; людина для цього не придатна. Тому всі, хто відчув Його роботу на власному досвіді й по-справжньому пізнав Його, відчують до Нього благоговіння. Однак ті, хто не відкинув свої уявлення про Нього, – ті, хто просто не вважає Його Богом, – не відчують до Нього пошани, і хоча вони слідуєть за Ним, вони не підкорені; вони є неслухняними людьми за своєю природою. Діючи таким чином, Він хоче досягти того, щоб серця всіх створених істот сповнилися благоговіння перед Творцем, поклонилися Йому та беззастережно скорилися Його пануванню. Це кінцевий результат, якого вся Його робота покликана досягти. Якщо люди, які пізнали таку роботу на власному досвіді, не шанують Бога хоча б трохи, і якщо їхній колишній непослух анітрохи не змінився, вони неодмінно будуть вигнані. Якщо ставлення людини до Бога полягає лише в тому, щоб захоплюватися Ним або виявляти до Нього повагу на відстані, але анітрохи не любити Його, то це результат, до якого

прийшла людина без серця, сповненого любові до Бога, і такій людині бракує умов для того, щоб бути вдосконаленою. Якщо так багато роботи недостатньо, щоб здобути щиру любов людини, значить, ця людина не знайшла Бога й не прагне посправжньому істини. Людина, яка не любить Бога, не любить істину і, отже, не спроможна знайти Бога, а тим більше отримати Боже схвалення. Такі люди, хоч би як вони переживали роботу Святого Духа і хоч би як вони переживали суд, не здатні шанувати Бога. Це люди, чия природа незмінна, і вони мають украй нечестиві характери. Усі, хто не шанує Бога, повинні бути вигнані, стати об'єктами покарання й бути покараними так само, як і ті, хто чинить зло, щоб страждати навіть більше, ніж ті, хто вчинив несправедливі вчинки.

Знання трьох етапів Божої роботи – це шлях до пізнання Бога

Робота з управлінням людством ділиться на три етапи, що означає, що робота зі спасіння людства ділиться на три етапи. Ці три етапи не включають в себе працю зі створення світу, а радше є трьома етапами роботи періоду Закону, періоду Благодаті і періоду Царства. Робота зі створення світу була роботою зі створення всього людства. Це не була робота зі спасіння людства, і вона не має ніякого відношення до роботи зі спасіння людства, адже, коли світ був створений, людство ще не було розбещене сатаною, і тому не було потреби виконувати роботу зі спасіння людства. Робота зі спасіння людства розпочалася лише після того, як людство було розбещене сатаною, і тому робота з управлінням людством також розпочалася після того, як людство було розбещене. Іншими словами, Боже управління людиною почалося внаслідок роботи зі спасіння людства, а не постало з роботи зі створення світу. Тільки після того, як людство набуло розбещеного характеру, з'явилася робота управління, і тому робота з управлінням людством включає три частини, а не чотири етапи або чотири періоди. Тільки так правильно називати Боже управління людством. Коли останній період наблизиться до свого кінця, робота з управлінням людством повністю завершиться. Завершення роботи управління означає, що роботу зі спасіння всього людства буде повністю завершено, і що з цього моменту ця фаза для людства закінчиться. Без роботи зі спасіння всього людства не існувало б і роботи з управлінням людством, як не існувало б і трьох етапів роботи. Саме через порочність людства і через те, що людство так нагально потребувало спасіння, Єгова завершив створення світу і розпочав роботу періоду Закону. Тільки тоді розпочалася робота з управлінням людством, що означає, що тільки тоді розпочалася робота зі спасіння людства. «Управлінням людством» не означає керування життям новоствореного людства на землі (тобто людства, яке ще не було розбещене). Радше йдеться про спасіння

людства, яке було розбещене сатаною, тобто про перетворення цього розбещеного людства. Ось що означає «управління людством». Робота зі спасіння людства не включає роботу зі створення світу, а тому робота з управління людством також не включає роботу зі створення світу, але натомість включає лише три етапи роботи, які відокремлені від створення світу. Щоб зрозуміти роботу з управління людством, необхідно бути обізнаним з історією трьох етапів роботи – це те, що має знати кожен, щоб бути спасеним. Як створіння Божі, ви повинні усвідомлювати, що людина була створена Богом, і ви повинні розпізнавати джерело розбещення людства і, що більше, процес спасіння людини. Якщо у спробі заручитися Божою прихильністю ви знаєте тільки, як діяти відповідно до доктрини, але не маєте жодного уявлення про те, як Бог спасає людство, або про джерело розбещення людства, то саме цього вам як Божому створінню бракує. Ти не повинен задовольнятися самим лише розумінням тих істин, які можна втілити у життя, залишаючись у невіданні щодо ширшого масштабу Божої роботи управління, – якщо це так, то ти занадто догматичний. Три етапи роботи – це внутрішня історія Божого управління людиною, пришествя Євангелія по всьому світу, найбільшої таємниці у середовищі всього людства; вони також є основою для поширення Євангелія. Якщо ти зосереджений тільки на розумінні простих істин, які стосуються твого життя, і нічого не знаєш про цю, найбільшу з усіх таємниць і видінь, то хіба твоє життя не схоже на бракований продукт, який ні на що не придатний, окрім як на те, щоб на нього дивилися?

Якщо людина зосереджується на самій лише практичній стороні, а роботу Бога і те, що людина повинна знати, розглядає як щось другорядне, то хіба така людина не заощаджує на дрібницях, а марнотратить на великому? Те, що ти повинен знати, ти мусиш знати; те, що ти повинен втілювати в життя, ти мусиш втілювати в життя. Тільки тоді ти станеш тим, хто знає, як прагнути істини. Коли для тебе настане день поширювати Євангеліє, якщо ти зможеш лише сказати, що Бог – великий і праведний Бог, що Він – верховний Бог, Бог, з яким не може зрівнятися жодна велика людина, і що Він – Бог, вище за якого немає нікого..., якщо ти зможеш сказати лише ці недоречні та поверхові слова, будучи абсолютно нездатним говорити слова, які мають наріжне значення та сутність; якщо тобі немає чого сказати про пізнання Бога або Божу роботу, і, крім того, ти не можеш пояснити істину або забезпечити те, чого людині бракує, то така людина, як ти, не здатна належно виконати свій обов'язок. Свідчити про Бога і поширювати Євангеліє Царства – справа непроста. Спочатку ти мусиш озброїтися істиною та видіннями, які необхідно зрозуміти. Коли ти чітко зрозумієш видіння та істину різних аспектів Божої роботи, і у своєму серці пізнаєш Божу роботу і, незалежно від того, що чинить Бог, – чи то праведний суд, чи то рафінування людини, – ти володітимеш найвеличнішим видінням як своєю основою, і ти володітимеш правильною істиною для втілення в життя, тоді ти зможеш прослідувати за Богом до самого кінця. Ти

мусиш знати, що, незалежно від того, яку роботу Він виконує, мета Божої роботи не змінюється, осердя Його роботи не змінюється, і Його воля щодо людини не змінюється. Якими б суворими не були Його слова, якими б несприятливими не були умови, принципи Його роботи не зміняться, і Його намір спасти людину не зміниться. За умови, що це не робота одкровення щодо того, яким буде кінець людини, або щодо місця призначення людини, і не робота фінальної фази, або робота завершення всього Божого плану управління, і за умови, що це відбувається в той час, коли Він працює над людиною, осердя Його роботи не зміниться. Це завжди буде спасіння людства. Це має бути основою вашої віри в Бога. Метою трьох етапів роботи є спасіння всього людства – це означає повне спасіння людини з-під влади сатани. Хоча кожен із трьох етапів роботи має свою окремішню мету і значущість, кожен із них є частиною роботи зі спасіння людства, і кожен із них – це різна робота зі спасіння, що виконується згідно з вимогами людства. Щойно ти усвідомиш мету цих трьох етапів роботи, ти зрозумієш, як оцінити значущість кожного етапу роботи, і визначиш, як діяти, щоб задовольнити бажання Бога. Якщо ти зможеш досягти цієї точки, тоді це, найвеличніше з усіх видінь, стане основою твоєї віри в Бога. Ти не повинен шукати тільки легких способів практикування або глибоких істин, натомість мусиш поєднувати видіння з практикою, аби були як істини, які можна втілити в життя, так і знання, основані на видіннях. Тільки тоді ти станеш тим, хто всебічно прагне істини.

Три етапи роботи лежать в основі всього Божого управління, і в них виражається характер Бога і те, Ким Він є. Ті, хто не знає про три етапи Божої роботи, не здатні зрозуміти, як Бог виражає Свій характер, і не знають мудрості Божої роботи. Вони також залишаються у невіданні про безліч способів, у які Він спасає людство, і про Його волю стосовно всього людства. Три етапи роботи є повним вираженням роботи зі спасіння людства. Ті, хто не знає трьох етапів роботи, будуть необізнаними з різними методами і принципами роботи Святого Духа, а ті, хто лише жорстко дотримується доктрини, яка залишилася від певного етапу роботи, – це люди, які обмежують Бога доктриною, і чия віра в Бога туманна й невизначена. Такі люди ніколи не отримають Божого спасіння. Лише три етапи Божої роботи можуть цілковито виразити Божий характер в усій повноті та повністю висловити намір Бога спасти все людство, а також увесь процес спасіння людства. Це є доказом того, що Він переміг сатану і здобув людство; це доказ Божої перемоги та вираження Божого характеру в усій повноті. Ті, хто розуміє лише один етап із трьох етапів Божої роботи, знають лише частину Божого характеру. В уявленнях людини цей єдиний етап роботи легко перетворюється на доктрину, і людина з великою ймовірністю запровадить фіксовані правила щодо Бога і використовуватиме цю єдину частину Божого характеру як відображення всього Божого характеру. Більше того, до цього додається чимало людської фантазії, так що людина жорстко обмежує характер, природу і мудрість Бога, а також принципи

Божої роботи вузькими параметрами, вважаючи, що, якщо Бог був таким одного разу, Він залишиться таким самим на всі часи і ніколи не зміниться. Лише ті, хто знає та поціновує три етапи роботи, можуть уповні та безпомилково пізнати Бога. Принаймні вони не визначатимуть Бога як Бога ізраїльтян, або євреїв, і не бачитимуть у Ньому Бога, який довіку буде прибитий цвяхами до хреста заради людини. Якщо хтось пізнає Бога тільки на основі одного етапу Його роботи, то таке пізнання є замалим, не більше за краплину в океані. Якщо це не так, то навіщо багатьом представникам старої релігійної гвардії живцем прибивати Бога до хреста? Чи не тому, що людина обмежує Бога певними рамками? Чи не тому багато людей чинить опір Богу та перешкоджає роботі Святого Духа, що не знає про розмаїту й багатогранну роботу Бога, і, тим більше, тому що володіє лише малою часткою знань і доктрини, у рамках яких оцінює роботу Святого Духа? Хоча досвід таких людей поверховий, вони зарозумілі і поблажливі за своєю природою, і вони ставляться до роботи Святого Духа з презирством, нехтують дисциплінами Святого Духа і, крім того, використовують свої тривіальні старі аргументи на «підтвердження» роботи Святого Духа. Вони також удають і цілковито впевнені у своїй власній освіченості та ерудиції, і переконані, що здатні подорожувати по всьому світу. Хіба такі люди не є тими, кого зневажає і відкидає Святий Дух, і хіба вони не будуть вигнані новим періодом? Хіба ті, хто постає перед Богом і відкрито виступає проти Нього, не є неосвіченими та недостатньо поінформованими нікчемами, які просто намагаються показати, наскільки вони визначні? Маючи лише мізерне знання Біблії, вони намагаються влаштувати заворушення в «академічних колах» світу; маючи лише поверхову теорію для навчання людей, вони намагаються розвернути роботу Святого Духа навспак і змусити її обертатися навколо їхнього власного розумового процесу. Будучи недалекоглядними, вони намагаються охопити одним поглядом 6 000 років Божої роботи. Ці люди не мають і краплі розсудливості, гідної згадки! Насправді, чим більшим є знання людей про Бога, тим повільніше вони судять про Його роботу. Що більше, сьогодні вони лише трохи говорять про свої знання про Божу роботу, але вони не квапляться зі своїми судженнями. Чим менше люди знають про Бога, тим більше вони зарозумілі та самовпевнені, і тим з більшою нерозсудливістю вони заявляють про Божу природу, – однак при цьому говорять лише теоретично, не пропонуючи жодних реальних доказів. Такі люди не мають жодної цінності. Ті, хто сприймає роботу Святого Духа як гру, є легковажними! Ті, хто не є обережним при зустрічі з новою роботою Святого Духа, хто пащекує, покvapом судить, хто дає волю своєму темпераменту, щоб заперечувати правильність роботи Святого Духа, а також хто ганьбить її та блюзнірствує – хіба такі зневажливі люди не є невігласами щодо роботи Святого Духа? Чи не є вони, окрім того, людьми з великою зухвалістю, людьми пихатими та некерованими за своєю природою? Навіть якщо настане день, коли такі люди приймуть нову роботу Святого Духа, Бог однаково не потерпить їх. Вони не лише

зверхньо поглядають на тих, хто працює на Бога, а й блюзнірствують проти Самого Бога. Такі відчайдушні люди не будуть прощені ні в цьому, ні в майбутньому періоді, і вони назавжди загинуть у пеклі! Такі нешанобливі, поблажливі люди вдають, що вірять у Бога, і чим більше таких людей, тим з більшою ймовірністю вони порушують Божі адміністративні постанови. Хіба не йдуть цим шляхом усі ці зарозумілі, розгнuzдані від природи люди, які ніколи нікому не корилися? Хіба вони день у день не опираються Богу, Богу, який завжди новий і ніколи не старий? Сьогодні ви повинні зрозуміти, чому ви мусите знати важливість трьох етапів Божої роботи. Слова, які Я кажу, приносять вам користь і не є порожньою балаканиною. Якщо ви просто читатимете їх, ніби милуєтеся квітами, проїжджаючи повз верхи на коні, хіба вся Моя тяжка робота не виявиться марною? Кожен із вас повинен знати свою власну природу. Більшість із вас вправні у суперечках; відповіді на теоретичні запитання злітають із вашого язика, але вам немає чого сказати на питання, що стосуються сутності. Навіть сьогодні ви все ще бавитеся легковажною бесідою, нездатні змінити свої старі характери, і більшість із вас не має наміру змінювати спосіб, у який ви намагаєтеся досягти вищої істини, але натомість лише проживає своє життя упівсили. Як такі люди здатні слідувати за Богом до самого кінця? Навіть якщо ви дійдете до кінця шляху напівсили, яка користь вам від цього буде? Краще змінити свої ідеї, поки не запізно: або щиро шукати, або відмовитися від пошуку на ранньому етапі. Із плином часу ви перетворитеся на нахлібника-паразита – чи готові ви грати таку низьку і безславну роль?

Три етапи роботи – це запис усієї роботи Бога; це запис про спасіння Богом людства, і вони не є уявними. Якщо ви дійсно бажаєте пізнати Божий характер в усій повноті, ви мусите знати три етапи виконуваної Богом роботи і, крім того, вам не можна упускати жодного етапу. Це той мінімум, який має бути досягнутий тими, хто прагне пізнати Бога. Сама людина не може сфабрикувати істинного знання про Бога. Це не те, що людина може сама собі уявити, і не наслідок особливої прихильності Святого Духа до однієї людини. Радше, це знання, яке приходить після того, як людина пізнала на власному досвіді роботу Бога, і це знання про Бога, яке приходить лише після того, як людина відчула на собі факти Божої роботи. Таке знання не здобувається легко, і йому не можна навчити. Воно цілковито пов'язане з особистим досвідом. В основі цих трьох етапів роботи лежить Боже спасіння людства, однак у рамках роботи спасіння існує кілька методів роботи та кілька засобів, за допомогою яких виражається Божий характер. Саме це людині найважче визначити, і саме це людині важко зрозуміти. Розмежування періодів, зміни у Божій роботі, зміни у місці роботи, зміни в адресаті цієї роботи і так далі – усе це включено у три етапи роботи. Зокрема, відмінність у способі роботи Святого Духа, а також зміни у Божому характері, образі, імені, ідентичності або інші зміни – все це є складовою трьох етапів роботи. Один етап роботи може представляти лише одну частину та обмежений певними рамками. Він не включає ані

розмежування періодів, ані зміни у Божій роботі, ані тим більше інші аспекти. Це цілком очевидний факт. Три етапи роботи – це Божа робота зі спасіння людства у всій своїй повноті. Людина повинна знати Божу роботу і Божий характер у роботі спасіння; без цього факту знання про Бога складається з самих лише порожніх слів і є не більше, ніж диваним догматизмом. Таке знання не може ані переконати, ані завоювати людину; воно суперечить реальності та не є істиною. Воно може бути дуже щедрим і приємним для слуху, але якщо воно суперечить притаманному Богу характеру, то Бог не помилує тебе. Він не тільки не схвалить твоє знання, а й відплатить тобі за те, що ти грішник, який Його зневажав. Слова про пізнання Бога не вимовляються легковажно. Хоча ти можеш бути балакучим і красномовним, і хоча твої слова настільки розумні, що ти здатен переконувати, буцімто чорне – це біле, а біле – це чорне, коли треба говорити про пізнання Бога, ти однаково почуваєшся розгубленим, викинутим зі своєї стихії. Бог – це не хтось, про кого ти можеш судити необачно, або мимохідь хвалити, або незворушно паплюжити. Ти хвалиш усіх і кожного, але тобі важко підібрати належні слова, щоб описати найвищу милість Божу – це те, що зрештою усвідомлює кожен невдаха. Навіть попри те, що існує багато майстрів красномовності, здатних описати Бога, влучність їхніх описів становить лише соту частину істини, сказаної людьми, які належать Богу, людьми, які, хоч і мають обмежений словниковий запас, однак володіють багатим досвідом, на який спираються. Таким чином можна побачити, що Боже знання полягає у достовірності й реальності, а не в розумному використанні слів чи багатому словниковому запасі, і що людське знання та знання Боже зовсім не пов'язані між собою. Урок пізнання Бога вищий за всі природничі науки людства. Це урок, який може бути пройдений лише вкрай малою кількістю тих, хто прагне пізнати Бога, і не може бути засвоєний просто першою-ліпшою талановитою людиною. Отже, ви не повинні розглядати пізнання Бога і прагнення до істини так, наче це речі, яких може досягти просто дитина. Можливо, ти був цілковито успішним у своєму сімейному житті, або у своїй кар'єрі чи шлюбі, але коли йдеться про істину та урок пізнання Бога, тобі нічим похвалитись і ти нічого не досяг. Можна сказати, що втілення істини в життя становить для вас величезну складність, а пізнання Бога – ще більшу проблему. Це ваша складність, і це також складність, з якою стикається все людство. Серед тих, хто досяг певних успіхів у справі пізнання Бога, немає майже нікого, хто б відповідав вимогам. Людина не знає, що означає знати Бога, або чому необхідно знати Бога, або якого рівня потрібно досягти, для того щоб пізнати Бога. Ось що так спантеличує людство, і це просто найбільша загадка, що стоїть перед людством, – ніхто не здатний відповісти на це запитання, і ніхто не хоче відповідати на це запитання, тому що до сьогодні жоден представник людства не досяг хоч абиякого успіху у вивченні цієї роботи. Можливо, коли загадка трьох етапів роботи стане відомою людству, одне за одним з'явиться група талановитих людей, які пізнали Бога. Звичайно, Я на це сподіваюсь

і, більше того, Я перебуваю в процесі виконання цієї роботи і маю надію побачити найближчим часом ще більше таких талановитих людей. Вони стануть тими, хто свідчитиме про факт цих трьох етапів роботи, і, безумовно, вони також будуть першими, хто свідчитиме про ці три етапи роботи. Але неможливо уявити щось більш болюче і приkre, ніж якщо такі талановиті люди не з'являться в той день, коли Божа робота добіжить кінця, або якщо буде всього одна або дві таких людини, які особисто погодились бути вдосконаленими втіленим Богом. Однак це лише найгірший варіант розвитку подій. Як би там не було, Я все ж таки сподіваюся, що ті, хто дійсно прагне, зможуть отримати це благословення. Від початку часів ще ніколи не було роботи, подібної до цієї; такого починання ще ніколи не було в історії розвитку людства. Якщо можливо справді стати одним із перших, хто пізнав Бога, хіба не буде це найвищою честю серед усіх створінь? Чи могло бодай одне створіння з-поміж людства бути вище оцінене Богом? Такої роботи нелегко досягти, але зрештою вона однаково принесе свої плоди. Незалежно від своєї статі або національності, усі ті, хто здатний досягти пізнання Божої волі, врешті-решт здобудуть найбільшу Божу шану і будуть єдиними, хто володіє Божою владою. Це робота сьогодення, але це також робота майбутнього; це остання й найвища робота, яка має бути виконана за 6 000 років роботи, і це спосіб роботи, що розкриває кожен категорію людей. Завдяки роботі, спрямованій на те, щоб людина пізнала Бога, розкриваються різні категорії людей: ті, хто знає Бога, мають право отримати Божі благословення та прийняти Його обітниці, тоді як ті, хто не знає Бога, не мають права отримати Божі благословення та прийняти Його обітниці. Ті, хто знає Бога, є близькими Бога, а ті, хто не знає Бога, не можуть називатися близькими Бога; близькі до Бога можуть отримати будь-яке з Божих благословень, а ті, хто не є Його близькими, не варті ніякої Його роботи. Чи то страждання, рафінування, чи то суд – усе це заради того, щоб дозволити людині зрештою досягти пізнання Бога, і щоб людина могла скоритися Богу. Це єдиний результат, який урешті-решт буде досягнутий. Нічого з цих трьох етапів роботи не приховане, і це сприяє пізнанню людиною Бога і допомагає людині здобути повніше і ґрунтовніше знання про Бога. Уся ця робота є на користь людині.

Робота Самого Бога – це видіння, яке людина мусить знати, адже робота Бога не може бути досягнута людиною і не належить людині. Три етапи роботи – це Боже управління в усій повноті, і немає величнішого видіння, яке повинна знати людина. Якщо людині не відоме це велике видіння, тоді їй нелегко пізнати Бога, нелегко зрозуміти Божу волю, і, що більше, той шлях, яким простує людина, ставатиме дедалі важчим. Без видінь людина не змогла б зайти настільки далеко. Саме видіння оберігали людину до сьогодні, і саме вони забезпечили людині найбільший захист. У майбутньому ваші знання мусять поглибитись, і ви мусите пізнати Його волю в усій повноті та сутність Його мудрої роботи упродовж трьох етапів роботи. Тільки це – ваш правдивий духовний стан. Завершальний етап

роботи не стоїть окремо, натомість є частиною цілого, утвореного спільно з двома попередніми етапами, тобто неможливо завершити всю роботу спасіння, виконавши лише один із трьох етапів роботи. Навіть попри те, що завершальний етап роботи може повністю спасти людину, це не означає, що необхідно виконати лише цей єдиний етап, а два попередні етапи роботи не потрібні для спасіння людини з-під впливу сатани. Жоден із трьох етапів не може розглядатись як єдине видіння, яке має бути пізнане всім людством, адже робота спасіння в усій своїй повноті – це три етапи роботи, а не якийсь один етап із них. Допоки робота спасіння не виконана, Боже управління не зможе дійти до свого повного завершення. Божя природа, Його характер і Його мудрість виражені в усій повноті роботи спасіння; вони не розкриваються людині на самому початку, але поступово виражаються у роботі спасіння. Кожен етап роботи спасіння виражає частину Божого характеру та частину Його природи; жоден етап роботи не може безпосередньо і повністю виразити усю повноту Божої природи. Таким чином, робота спасіння може бути повністю закінчена лише після завершення усіх трьох етапів роботи, і тому пізнання людиною Бога в усій повноті невіддільне від трьох етапів Божої роботи. Те, що людина здобуває від одного з етапів роботи, – це просто характер Бога, виражений в одній частині Його роботи. Вона не може представляти характер і природу, виражені на попередніх або наступних етапах. Це тому, що робота зі спасіння людства не може бути завершена одразу протягом одного періоду або в одному місці, натомість вона поступово поглиблюється відповідно до рівня розвитку людини у різні часи та в різних місцях. Це робота, яка виконується поетапно, і вона не завершується за один етап. Отже, мудрість Бога в усій повноті кристалізується у три етапи, а не на одному окремому етапі. Уся Його природа і вся Його мудрість викладені в цих трьох етапах, і кожен етап містить Його природу, і кожен етап є записом мудрості Його роботи. Людина повинна знати в усій повноті характер Бога, виражений у цих трьох етапах. Усе це в Божій природі має граничну важливість для всього людства, і якщо люди не мають цього знання, коли поклоняються Богові, то вони нічим не відрізняються від тих, хто поклоняється Будді. Божя робота серед людей не прихована від людини, і про неї повинні знати всі, хто поклоняється Богу. Оскільки Бог здійснив три етапи роботи спасіння серед людей, людина повинна знати вираження того, що Він має і Ким Він є протягом цих трьох етапів роботи. Це те, що людина мусить зробити. Те, що Бог приховує від людини, – це те, чого людина не здатна досягти, і те, чого людина не повинна знати, тоді як те, що Бог показує людині, – це те, що людина повинна знати, і те, чим вона повинна володіти. Кожен із трьох етапів роботи здійснюється на основі попереднього етапу; вони не виконуються незалежно, окремо від роботи спасіння. Хоча існують величезні розбіжності в періоді та самій роботі, що виконується, в її основі однаково лежить спасіння людства, і кожен етап роботи спасіння є глибшим за попередній. Кожен етап роботи продовжується на основі попереднього, який не скасовується. Таким

чином, у Своїй роботі, яка завжди є новою і ніколи не застаріває, Бог постійно виражає ті аспекти Свого характеру, які ніколи раніше не були виражені перед людиною, і завжди розкриває людині Свою нову роботу і Свою нову природу, і навіть попри те, що стара релігійна гвардія робить усе можливе, щоб цьому опиратись, і відкрито виступає проти цього, Бог завжди виконує нову роботу, яку Він має намір виконати. Його робота повсякчас змінюється, і саме тому вона завжди стикається із людським опором. Отже, також постійно змінюється і Його характер, як і період, і адресати Його роботи. Що більше, Він завжди виконує роботу, яка ніколи раніше не виконувалась, і навіть здійснює роботу, що, як здається людині, суперечить раніше зробленій роботі, йде врозріз із нею. Людина здатна прийняти лише один вид роботи або один спосіб практики, і людині важко прийняти роботу або спосіб практики, які їм суперечать або перевершують їх. Але Святий Дух завжди виконує нову роботу, і тому з'являються група за групою релігійних експертів, які виступають проти нової роботи Бога. Ці люди стали експертами саме тому, що людина не має знань про те, яким чином Бог є завжди новим і ніколи не старим, і не має знань про принципи Божої роботи, і, крім того, не має знань про численні способи, у які Бог спасає людину. Людина як така абсолютно не здатна визначити, чи ця робота походить від Святого Духа, а чи це робота Самого Бога. Багато людей дотримується думки, згідно з якою, якщо щось відповідає словам, які прозвучали раніше, то вони це приймають, а якщо є розбіжності з роботою, яка була раніше, тоді вони опираються цьому і це відкидають. Хіба ви всі сьогодні не дотримуєтеся таких самих принципів? Три етапи роботи спасіння не справили на вас ніякого великого впливу, і є ті, хто вважає, що два попередні етапи роботи – це тягар, який їм просто не потрібно знати. Вони вважають, що ці етапи не повинні оголошуватися масам і повинні бути відкликані якнайшвидше, аби люди не відчували себе перевантаженими двома попередніми етапами із трьох етапів роботи. Більшість вважає, що оприлюднення двох попередніх етапів роботи – це завеликий крок, який не допомагає пізнати Бога, – так ви гадаєте. Сьогодні ви всі вважаєте, що діяти таким чином правильно, але прийде день, коли ви зрозумієте важливість Моєї роботи: знайте, що Я не виконую ніякої роботи, яка не має значення. Оскільки Я оголошую вам про три етапи роботи, вони мають принести вам користь; оскільки ці три етапи роботи лежать в осерді Божого управління в усій його повноті, вони мають стати центром уваги кожного в усьому Всесвіті. Одного дня ви всі усвідомите важливість цієї роботи. Знайте, що ви чините опір Божій роботі або використовуєте свої власні поняття для оцінювання сьогоднішньої роботи, тому що ви не знаєте принципів Божої роботи, а також через ваше необачне ставлення до роботи Святого Духа. Ваш опір Богу і перешкоджання роботі Святого Духа спричинені вашими уявленнями та властивою вам зухвалістю. Це не тому, що Божа робота хибна, а тому що ви за своєю природою надто неслухняні. Віднайшовши свою віру в Бога, деякі люди навіть не можуть з

упевненістю сказати, звідки походить людина, однак вони наважуються виголошувати публічні промови, оцінюючи, що правильно і що хибно у роботі Святого Духа. Вони навіть читають лекції апостолам, які мають нову роботу Святого Духа, роблячи зауваження і говорячи не до діла; їхня людська природа є надто низькою, і в них немає і крихти розсудливості. Хіба не прийде день, коли такі люди будуть відкинуті роботою Святого Духа і спалені пекельним вогнем? Вони не знають Божої роботи, але натомість критикують Його роботу, і також намагаються вказувати Богу, як Йому працювати. Як такі нерозсудливі люди можуть пізнати Бога? Людина приходить до пізнання Бога у процесі пошуку та переживання; людина приходить до пізнання Бога через просвітлення Святим Духом, а не за допомогою примхливої критики. Чим більш достовірним стає знання людей про Бога, тим менше вони Йому протистоять. І навпаки, чим менше люди знають про Бога, тим із більшою ймовірністю вони чинитимуть Йому опір. Твої уявлення, твоя стара природа, твоя людська природа, характер і моральні орієнтири – це капітал, за допомогою якого ти опираєшся Богу, і чим зіпсутішою є твоя вдача, чим одіознішими є твої якості і нижчою твоя людська природа, тим більший ти ворог Богові. Ті, хто має тверді переконання і самовдоволенний характер, ще більш вороже налаштовані до втіленого Бога; такі люди – антихристи. Якщо твої переконання не виправити, вони завжди будуть проти Бога; ти ніколи не будеш сумісний із Богом і повсякчас будеш осторонь Нього.

Тільки відкинувши свої старі уявлення можна здобути нові знання, проте старі знання не обов'язково дорівнюють старим уявленням. Під «уявленнями» маються на увазі уявлювані людиною речі, які суперечать реальності. Якщо старе знання було вже застарілим ще за давніх часів і заважало людині увійти у нову роботу, таке знання також є уявленням. Якщо ж людина здатна правильно підійти до такого знання і може пізнати Бога з кількох різних сторін, поєднуючи старе і нове, тоді старе знання стає у пригоді людині і стає основою, завдяки якій людина входить у новий період. Урок пізнання Бога вимагає від тебе засвоєння багатьох принципів: як стати на шлях пізнання Бога, які істини ти мусиш зрозуміти, щоб пізнати Бога, і як позбутися своїх уявлень і старих характерів, щоб ти міг скоритися всім порядкам нової Божої роботи. Якщо ти візьмеш ці принципи за основу, щоб увійти в урок пізнання Бога, тоді твої знання дедалі поглиблюватимуться. Якщо ти матимеш чітке уявлення про три етапи роботи – тобто про весь Божий план управління – і якщо ти зможеш уповні співвіднести два попередні етапи Божої роботи з нинішнім етапом і побачити, що це робота, виконувана одним Богом, тоді ти матимеш незрівнянно міцну основу. Три етапи роботи було виконано одним Богом; це найбільше видіння, і це єдиний шлях до пізнання Бога. Три етапи роботи могли бути виконані тільки Самим Богом, і жодна людина не могла б виконати таку роботу від Його імені, – це означає, що тільки Сам Бог міг виконати Свою власну роботу від самого початку і до сьогодні. Хоча три етапи Божої роботи здійснювалися в різні

періоди і в різних місцях, і хоча робота кожного з них відмінна, це все робота, виконана одним Богом. З-поміж усіх видінь це – найбільше видіння, яке повинна знати людина, і якщо людина уповні зрозуміє його, вона зможе залишитися непохитною. Найбільша проблема, що постала сьогодні перед різними релігіями і конфесіями, полягає в тому, що вони не знають роботи Святого Духа і не здатні відрізнити роботу Святого Духа від роботи не Святого Духа, – через це вони не можуть сказати, чи даний етап роботи, подібно до двох попередніх етапів роботи, також виконаний Богом Єговою. Хоча люди слідує за Богом, більшість із них однаково не здатна сказати, чи це правильний шлях. Людину хвилює, чи є цей шлях шляхом, яким веде особисто Сам Бог, і чи є втілення Бога фактом, але більшість людей досі не має жодного уявлення про те, як розрізняти такі речі. Ті, хто слідує за Богом, не спроможні визначити цей шлях, і тому промовлені послання мають лише частковий ефект серед цих людей і не здатні бути повністю ефективними, і тому це згодом позначається на життєвому шляху таких людей. Якщо людина може побачити у трьох етапах роботи, що вони були здійснені Самим Богом у різний час, у різних місцях та у різних людях; якщо людина може побачити, що, хоча робота є різною, уся вона виконується одним Богом, і що, оскільки це робота, виконувана одним Богом, вона вочевидь є правильною і безпомилковою, і що, хоча вона суперечить уявленням людини, неможливо заперечувати, що це робота одного Бога, – якщо людина може з упевненістю сказати, що це робота одного Бога, тоді людські уявлення будуть зведені до простих дурниць, не вартих згадування. Оскільки видіння людини неясні, і оскільки людина знає тільки Єгову як Бога, а Ісуса як Господа і має двояке ставлення до втіленого Бога дня сьогоднішнього, чимало людей залишається відданими роботі Єгови та Ісуса, обложені уявленнями про роботу сьогоднішнього дня, більшість людей завжди сумнівається і не сприймає сьогоднішню роботу всерйоз. Людина не має жодних уявлень про два останні етапи роботи, які були невидимі. Це тому, що людина не розуміє реальності двох останніх етапів роботи і особисто не була їхнім свідком. Саме тому, що ці етапи роботи не можна побачити, людина фантазує, як їй заманеться; незалежно від того, що вона навігадує, не існує фактів на підтвердження цих фантазій, і немає нікого, хто міг би їх виправити. Людина дає своєму темпераменту повну свободу дій, відкидає обачність і дає волю своїй уяві; немає фактів для перевірки її фантазій, а тому людські фантазії стають «фактом», незалежно від того, чи є на те хоч якісь докази. Таким чином, людина вірить у свого власного уявного Бога зі своєї уяви, а не шукає Бога реальності. Якщо одна людина має один вид переконань, то серед ста людей є сто видів переконань. Людина має такі переконання, тому що вона не бачила реальності Божої роботи, тому що вона тільки чула про неї своїми вухами і не бачила її на власні очі. Людина чула перекази та історії, але рідко чула вона знання про факти Божої роботи. Так буває, що люди, які були віруючими лише рік, приходять до віри в Бога через свої власні уявлення.

Те саме відбувається і з тими, хто вірить у Бога все своє життя. Ті, хто не може побачити фактів, ніколи не зможуть звільнитися від віри, в якій вони мають уявлення про Бога. Людина вірить, що вона звільнила себе від кайданів своїх старих переконань і вступила на нову територію. Хіба людина не знає, що знання тих, хто не може побачити істинне обличчя Бога, – це самі лише чутки та уявлення? Людина гадає, що її уявлення правильні і безпомилкові, і вона думає, що ці уявлення походять від Бога. Сьогодні, коли людина є свідком Божої роботи, вона дає волю уявленням, які накопичувалися багато років. Уявлення та ідеї минулого стали перешкодою для роботи на цьому етапі, і людині стало важко відпустити такі уявлення і спростувати такі ідеї. Уявлення про цю покрокову роботу багатьох із тих, хто до сьогодні слідував за Богом, дедалі погіршувалось, і у цих людей поступово сформувалася завзята ворожість до втіленого Бога. Джерело цієї ненависті полягає в уявленнях та фантазіях людини. Людські уявлення і фантазії стали ворогом роботи дня сьогоднішнього, роботи, яка суперечить уявленням людини. Це сталося саме тому, що факти не дозволяють людині дати волю своїй уяві і, що більше, не можуть бути легко спростовані людиною, а уявлення та фантазії людини не припускають існування фактів, а ще й тому, що людина не замислюється про правильність і достовірність фактів, а просто цілеспрямовано дає повну свободу своїм переконанням та застосовує власну уяву. Можна сказати, що це лише недолік людських уявлень, і не можна сказати, що це вада Божої роботи. Людина може уявляти все, що їй заманеться, але вона не може вільно заперечувати жоден етап Божої роботи або жодну її частину; факт Божої роботи є непорушним для людини. Ти можеш дати волю своїй уяві і навіть писати прекрасні історії про роботу Єгови та Ісуса, але ти не можеш спростовувати факт кожного етапу роботи Єгови та Ісуса; це принцип, і це також адміністративна постанова, і ви повинні розуміти важливість цих питань. Людина вважає, що цей етап роботи несумісний із переконаннями людини, і що це не стосується двох попередніх етапів роботи. У своїй уяві людина вважає, що робота двох попередніх етапів, безумовно, не така сама, як робота сьогодні, – але чи замислювався ти колись над тим, що всі принципи Божої роботи однакові, що Його робота завжди практична, і що, незалежно від періоду, завжди існуватиме навала людей, які опираються і протистоять факту Його роботи? Усі ті, хто сьогодні чинить опір і виступає проти цього етапу роботи, безсумнівно, виступали проти Бога і в минулі часи, адже такі люди завжди будуть ворогами Бога. Люди, які знають факт Божої роботи, побачать три етапи роботи як роботу одного Бога та відмовляться від своїх переконань. Це люди, які знають Бога, і такі люди – це ті, хто воістину слідує за Богом. Коли Боже управління в усій своїй повноті наблизитиметься до кінця, Бог розподілить усі речі за їхнім видом. Людина була створена руками Творця, і врешті-решт Він повинен повністю повернути людину під Свою владу; це підсумок трьох етапів роботи. Етап роботи останніх днів і два попередні етапи в Ізраїлі та Юдеї – це Божий план

управління всім Усесвітом. Ніхто не може заперечувати цього, і це є фактом Божої роботи. Хоча люди не переживали на власному досвіді і не були свідками значної частини цієї роботи, факти залишаються фактами, і це є незаперечним для будь-якої людини. Люди, які вірять у Бога у кожній країні Всесвіту, всі приймуть ці три етапи роботи. Якщо ти знаєш тільки один конкретний етап роботи і не розумієш два інших етапи роботи, не розумієш роботи Бога в минулі часи, то ти не можеш говорити всю правду про Божий план управління в усій повноті, і твоє знання про Бога є однобічним, бо у своїй вірі в Бога ти не знаєш або не розумієш Його, і тому ти не придатний свідчити про Бога. Незалежно від того, чи є твої нинішні знання про ці речі ґрунтовними чи поверховими, зрештою ви повинні мати знання і мусите бути глибоко переконані, і тоді всі люди побачать Божу роботу в усій повноті та скоряться Божій владі. У кінці цієї праці всі релігії стануть єдиною, всі створіння повернуться під владу Творця, всі створіння будуть поклонятися єдиному істинному Богу, а всі злі релігії зйдуть нанівець і ніколи не з'являться знову.

Для чого потрібна ця постійна згадка про три етапи роботи? Плин віків, суспільний розвиток і мінливий вигляд природи – все це рухається слідом за змінами на зазначених трьох етапах роботи. Людство змінюється в часі з Божою роботою і не розвивається саме по собі. Три етапи Божої роботи згадуються для того, щоб привести всі творіння і всіх людей будь-якої релігії і віросповідання під владу єдиного Бога. До якої релігії ти б не належав, у кінцевому підсумку ви всі підкоритеся пануванню Бога. Тільки Сам Бог може виконати цю роботу; цього не може досягнути жоден релігійний очільник. У світі існує кілька основних релігій, і у кожної є свій очільник або лідер, а послідовники розкидані по різних країнах і регіонах по всьому світу; майже у кожній країні, як великій, так і малій, співіснують різні релігії. Однак, незалежно від того, скільки релігій існує по всьому світу, всі люди у Всесвіті в кінцевому підсумку існують під керівництвом одного Бога, і їхнім існуванням не управляють релігійні очільники чи лідери. Це означає, що людство не керується якимось певним релігійним очільником або лідером; радше, все людство веде Творець, який створив небеса, землю і все суще, і який також створив людство – це факт. Хоча в світі є кілька основних релігій, незалежно від того, наскільки вони великі, всі вони існують під владою Творця, і жодна з них не може вийти за рамки цього панування. Розвиток людства, поступ суспільства із заміною старого й віджилого новим, розвиток природничих наук – усе це невіддільне від заходів Творця, і ця робота не є тим, що може виконати той чи інший релігійний очільник. Релігійний очільник – це просто провідник конкретної релігії, і він не може представляти Бога, як і не може представляти Того, Хто створив небо, і землю, і все суще. Релігійний очільник може бути поводителем усіх у межах усієї своєї релігії, але він не може віддавати накази всім створінням під небесами – це загально визнаний факт. Релігійний очільник – це просто поводител, і він не може зрівнятися з Богом (Творцем). Усі речі знаходяться в руках Творця, і

наприкінці вони всі повернуться до рук Творця. Людство було створено Богом, і незалежно від релігії кожна людина повернеться під владу Бога – це неминуче. Тільки Бог є Всевишнім серед усього сущого, і найвищий правитель серед усіх створінь також мусить повернутися під Його владу. Хай яким високим буде статус людини, вона не може привести людство у належне місце призначення, і ніхто не зможе розподілити всі речі за їхнім видом. Єгова Сам створив людство і розподілив кожного за його видом, і коли настануть останні часи, Він однаково виконає Свою власну роботу Сам, розподіляючи всі речі за їхнім видом, – ця робота не може бути виконана ніким, окрім Бога. Усі три етапи роботи, здійснені від початку і до сьогодні, були здійснені Самим Богом, і здійснив їх один Бог. Факт трьох етапів роботи – це факт Божого проводу для всього людства, факт, який ніхто не може заперечити. Наприкінці трьох етапів роботи всі речі будуть розподілені за їхнім видом і повернуться під владу Бога, адже в усьому Всесвіті існує тільки цей один Бог, і немає жодних інших релігій. Той, хто не здатний створити світ, не буде здатний і привести його до кінця, тоді як Той, Хто створив цей світ, безперечно, здатний привести його до кінця. А отже, якщо хтось не здатний покласти край періоду, а здатний тільки допомогти людині плекати свій розум, він, вочевидь, не буде Богом і, безумовно, не буде Господом людства. Він буде нездатний виконати таку велику роботу; є тільки один, хто може здійснити таку роботу, а всі ті, хто не здатний виконати цю роботу, безперечно, є ворогами, а не Богом. Усі злі релігії несумісні з Богом, і оскільки вони несумісні з Богом, вони є ворогами Бога. Уся робота виконується цим єдиним істинним Богом, і весь Усесвіт відповідає велінню цього єдиного Бога. Незалежно від того, чи це Його робота в Ізраїлі чи в Китаї, незалежно від того, чи ця робота здійснюється Духом чи плоттю, – все це виконується Самим Богом, і не може бути виконане ніким іншим. Саме тому, що Він є Богом усього людства, Він діє вільно, не обмежений жодними умовами – це найвеличніше з поміж усіх видінь. Якщо ти, Боже створіння, хочеш виконати обов'язок Божого створіння і зрозуміти волю Божу, ти мусиш розуміти роботу Бога, ти мусиш розуміти Божу волю щодо створінь, ти мусиш розуміти Його план управління, і ти мусиш розуміти всю важливість тієї роботи, яку Він виконує. Ті, хто цього не розуміє, не можуть називатися створіннями Божими! Якщо ти, створіння Боже, не розумієш, звідки ти походиш, не розумієш історії людства і всієї виконаної Богом роботи, і, що більше, не розумієш, як розвивалося людство до сьогоднішнього дня, і не розумієш, хто віддає накази всьому людству, тоді ти не здатний виконати свій обов'язок. Бог був поводитирем людства до сьогоднішнього дня, і відколи Він створив людину на землі, Він ніколи не полишав її. Святий Дух ніколи не припиняє Своєї роботи, ніколи не припиняв вести людство і ніколи його не залишав. Але людство не розуміє, що існує Бог, і тим більше не знає Бога. Чи є щось принизливіше за це для всіх створінь Божих? Бог особисто веде людину, але людина не розуміє Божої роботи. Ти – створіння Боже, однак ти не розумієш своєї власної історії і не

свідомий того, хто був твоїм поводитирем на твоєму шляху, ти сліпий і глухий до виконаної Богом роботи, а тому ти не можеш знати Бога. Якщо ти і досі всього цього не знаєш, ти ніколи не будеш гідним свідчити про Бога. Сьогодні Творець вкотре особисто веде всіх людей і змушує всіх людей споглядати Його мудрість, всемогутність, спасіння та дивовижність. Але ти все ще не усвідомлюєш і не розумієш – хіба тому ти не є тим, хто не отримає спасіння? Ті, хто належить сатані, не розуміють Божих слів, тоді як ті, хто належить Богові, чують голос Божий. Усі ті, хто усвідомлює і розуміє слова, які Я промовляю, – це ті, хто буде спасений і свідчитиме про Бога; усі, хто не розуміє слів, які Я промовляю, не можуть свідчити про Бога і є тими, хто буде вигнаний. Ті, хто не розуміє Божої волі і не усвідомлює Божої роботи, не здатні досягти пізнання Бога, і такі люди не можуть свідчити про Бога. Якщо ти хочеш свідчити про Бога, ти мусиш знати Бога; пізнання Бога досягається через роботу Бога. Загалом, якщо ти хочеш пізнати Бога, ти мусиш знати Божу роботу: знання Божої роботи має першорядне значення. Коли три етапи роботи наблизяться до кінця, буде створено групу тих, хто свідчить про Бога, групу тих, хто знає Бога. Усі ці люди знатимуть Бога і зможуть утілювати істину в життя. Вони матимуть людську природу і розсудливість, і всі вони знатимуть три етапи Божої роботи спасіння. Це робота, яка буде виконана наприкінці, і ці люди є квінтесенцією роботи 6 000 років управління та є найпотужнішим свідченням остаточної поразки сатани. Ті, хто зможе свідчити про Бога, зможуть отримати Божу обітницю та благословення і будуть тією групою, яка залишиться в самому кінці, групою, яка має Божу владу і свідчить про Бога. Можливо, серед вас усі зможуть стати членами цієї групи, а можливо, тільки половина чи лише кілька осіб – це залежить від вашої волі та від вашого прагнення.

Зіпсованому людству більше потрібне спасіння втіленням Богом

Бог став плоттю, тому що об'єктом Його роботи є не дух сатани або яка-небудь безтілесна річ, а людина, яка є з плоті і яку розбестив сатана. Саме тому, що плоть людини була зіпсована, Бог зробив плотську людину об'єктом Своєї роботи; більше того, оскільки людина є об'єктом зіпсованості, Бог зробив людину єдиним об'єктом Своєї роботи на всіх стадіях Своєї роботи спасіння. Людина – смертна істота, з плоті і крові, і Бог – єдиний, хто може спасти людину. Таким чином, Бог повинен стати плоттю, що володіє тими ж якостями, що й людина, щоб виконувати Свою роботу, щоб Його робота могла досягти кращих результатів. Бог повинен стати плоттю, щоб виконувати Свою роботу саме тому, що людина є з плоті і нездатна подолати гріх або позбутися власної плоті. Хоча сутність й ідентичність утіленого Бога сильно відрізняються від сутності й ідентичності людини, все ж Його

зовнішність така ж, яка й в людини; Він має зовнішність нормальної людини й живе життям нормальної людини, і ті, хто бачать Його, не можуть відрізнити Його від нормальної людини. Цього нормального зовнішнього вигляду й нормальної людської сутності достатньо для того, щоб Він міг виконувати Свою божественну роботу в нормальній людській сутності. Його плоть дозволяє Йому виконувати Свою роботу в нормальній людській сутності й допомагає Йому виконувати Свою роботу серед людей, а Його нормальна людська сутність, більше того, допомагає Йому виконувати роботу спасіння серед людей. Хоча Його нормальна людська сутність викликала багато збентеження серед людей, таке збентеження не вплинуло на нормальні результати Його роботи. Коротше кажучи, робота Його нормальної плоті приносить людині найбільшу користь. Хоча більшість людей не приймає Його нормальну людську сутність, Його робота все ще може приносити результати, і ці результати досягаються завдяки Його нормальній людській сутності. У цьому немає жодних сумнівів. Від Його роботи в плоті людина отримує в десять або в десятки разів більше речей, ніж наявні серед людей уявлення про Його нормальну людську сутність, і всі ці уявлення в кінцевому підсумку будуть поглинені Його роботою. І результат, якого досягла Його робота, тобто знання, яке людина має щодо Нього, значно переважає уявлення людини про Нього. Неможливо уявити або виміряти роботу, яку Він звершує в плоті, бо Його плоть не така, як плоть будь-якої плотської людської істоти; хоча зовнішня оболонка ідентична, суть не та ж сама. Його плоть породжує в людей багато уявлень про Бога, але Його плоть також може дозволити людині здобути багато знань і навіть може завоювати будь-яку людину, що володіє подібною зовнішньою оболонкою. Бо Він – не просто людина, а Бог із зовнішньою оболонкою людини, і ніхто не може повністю осягнути або зрозуміти Його. Невидимого й нематеріального Бога люблять та вітають усі. Якщо Бог – це просто Дух, невидимий для людини, то людині так легко вірити в Бога. Люди можуть дати волю своїй уяві, можуть вибрати будь-який образ, який їм до вподоби, як образ Бога, щоб задовольнити самих себе й дати собі можливість почуватися щасливими. Таким чином люди можуть робити все, що їхній власний Бог любить і бажає найбільше, щоб вони робили, без будь-яких докорів сумління. Більше того, люди вірять, що ніхто не є більш відданим і благочестивим щодо Бога, ніж вони, і що всі інші – язичницькі пси, що зраджують Бога. Можна сказати, що саме цього шукають ті, чия віра в Бога невизначена й спирається на вчення; вони шукають багато в чому одне й те ж, із незначними видозмінами. Просто образи Бога в їхній уяві різні, але насправді їхня суть одна й та ж.

Людину не хвилює її безтурботна віра в Бога, і вона вірить у Бога так, як їй заманеться. Це одне з «прав і свобод людини», в яке ніхто не може втручатися, тому що люди вірять у свого власного Бога, а не в Бога кого-небудь іншого; це – їхня приватна власність, і майже кожен володіє такого роду приватною власністю. Люди вважають цю власність дорогоцінним скарбом, але для Бога немає нічого

нижчого або нікчемнішого, бо немає більш чіткої ознаки протистояння Богу, ніж ця приватна власність людини. Саме завдяки роботі втіленого Бога Бог стає плоттю з відчутною формою, Якого людина може побачити й відчувати на дотик. Він – не безформний Дух, а плоть, яку людина може бачити та з якою вона може контактувати. Однак більшість богів, у яких вірять люди, – це безтілесні божества, які або є безформними, або мають вільну форму. Таким чином, втілений Бог став ворогом більшості тих, хто вірить у Бога, а ті, хто не може прийняти факт втілення Бога, так само стали противниками Бога. Людина має уявлення не через її спосіб мислення або через своє бунтарство, а через цю приватну власність людини. Саме через цю власність вмирає більшість людей, і саме цей невизначений Бог, до якого не можна доторкнутися, якого не можна побачити і який не існує в реальності, руйнує життя людини. Людина втрачає життя не через втіленого Бога, і тим більше не Бога небес, а через Бога, якого людина собі уявляє. Єдина причина, з якої втілений Бог прийшов у плоть, – це потреби розбещеної людини. Це сталося через нужди людини, а не Бога, і всі Його жертви й страждання – заради людства, а не заради блага Самого Бога. Для Бога немає жодних плюсів і мінусів або нагород; Він погне не якийсь майбутній урожай, а те, що від початку Йому належить. Усе, що Він робить і чим жертвує заради людства, здійснюється не для того, щоб отримати великі нагороди, а виключно заради людства. Хоча Божа робота в плоті пов'язана з багатьма неймовірними труднощами, результати, яких вона в кінцевому підсумку досягає, набагато перевершують результати роботи, виконуваної безпосередньо Духом. Робота плоті пов'язана з великими труднощами, і плоть не може володіти тією ж величною ідентичністю, що й Дух, Він не може здійснювати ті ж надприродні діяння, що й Дух, і тим більше не може мати ту ж владу, що й Дух. Проте, суть роботи, виконуваної цією непримітною плоттю, набагато перевершує роботу, виконувану безпосередньо Духом, і Сама ця плоть є відповіддю на потреби всього людства. Для тих, хто буде спасений, практична цінність Духа набагато нижча, ніж плоті: робота Духа здатна охопити весь усесвіт, усі гори, річки, озера й океани, але робота плоті більш ефективно пов'язана з кожною людиною, з якою Він вступає в контакт. Більше того, Божа плоть, що має відчутну форму, може бути краще зрозуміла людині, яка може їй довіряти, і може ще більше поглибити людське знання про Бога, а також може залишити в людини більш глибоке враження про фактичні діяння Бога. Робота Духа оповита таємницею; смертним істотам складно її осягнути, і ще важче їм побачити її, і тому вони можуть покладатися тільки на порожні фантазії. Робота плоті, однак, нормальна, заснована на реальності й багата на мудрість; вона є фактом, який може бути помічений фізичним оком людини; людина може особисто відчувати мудрість роботи Бога, і їй не потрібно використовувати свою щедрі уяву. У цьому полягає точність і реальна цінність роботи Бога в плоті. Дух може робити тільки те, що невидимо для людини й що їй важко собі уявити, наприклад, просвітління Духом, рух Духом

й ведення Духом, але для людини, що володіє розумом, це не має жодного чіткого сенсу. Це лише зворушує або дає широкий сенс і не може дати словесних вказівок. Однак робота Бога в плоті значно відрізняється: вона містить точне спрямування за допомогою слів, у неї є чітка воля й чіткі обов'язкові цілі. І тому людині не потрібно діяти напوماцки або використовувати свою уяву, а тим більше будувати здогадки. У цьому полягає ясність роботи в плоті та її велика відмінність від роботи Духа. Робота Духа підходить тільки для обмеженого обсягу й не може замінити роботу плоті. Робота плоті дає людині набагато більш точні й необхідні цілі та набагато більш реальні, цінні знання, ніж робота Духа. Робота, що являє собою найбільшу цінність для зіпсованої людини, – це та, яка дає точні слова, чіткі цілі для досягнення і яку можна побачити й відчувати на дотик. Тільки реалістична робота й своєчасне спрямування відповідають смакам людини, і тільки справжня робота може спасти людину від її зіпсованого й розпутного характеру. Це може бути досягнуто тільки втіленням Богом; тільки втілений Бог може спасти людину від її раніше зіпсованого й розпутного характеру. Хоча Дух є невід'ємною сутністю Бога, така робота, як ця, може бути виконана тільки Його плоттю. Якби Дух працював самотужки, то Його робота не могла б бути ефективною – це проста правда. Хоча більшість людей стала ворогами Бога через цю плоть, коли Він завершить Свою роботу, ті, хто проти Нього, не тільки перестануть бути Його ворогами, але, навпаки, стануть Його свідками. Вони стануть свідками, які були завойовані Ним, свідками, сумісними з Ним і невіддільними від Нього. Він повинен змусити людину усвідомити важливість Його роботи в плоті для людини, і людина повинна знати важливість цієї плоті для сенсу людського існування, повинна знати Його реальну цінність для зростання людського життя і, більше того, повинна знати, що ця плоть стане живим джерелом життя, відділення від якого людина не може витерпіти. Хоча втілена плоть Бога далека від того, щоб бути на рівні Божої ідентичності та Його положення, і людині вона здається несумісною з Його фактичним статусом, ця плоть, яка не володіє істинним образом Бога або істинною ідентичністю Бога, може виконувати роботу, яку Божий Дух не в змозі виконувати безпосередньо. Такими є справжні значення і цінність втілення Бога, і саме ці значення і цінність людина не в змозі оцінити й визнати. Хоча все людство дивиться з повагою на Божий Дух і дивиться зверхньо на Божу плоть, незалежно від того, як вони дивляться або думають, реальне значення й цінність плоті набагато перевершують значення й цінність Духа. Звичайно, це стосується лише зіпсованого людства. Для кожного, хто шукає істину й жадає появи Бога, робота Духа може дати тільки рух або натхнення, а також відчуття чуда через те, що вона нез'ясовна й неймовірна, і відчуття, що вона велична, незрівнянна й гідна захоплення, але в той же час недосяжна й недоступна для всіх. Людина й Дух Божий можуть дивитися один на одного тільки звіддала, як ніби між ними – величезна відстань, і вони ніколи не можуть бути подібними, так, ніби людина й Бог розділені невидимою прірвою.

Насправді це – ілюзія, дана людині Духом, яка полягає в тому, що Дух і людина не належать до одного й того ж виду й ніколи не будуть співіснувати в одному й тому ж світі, ще й тому, що Дух не має нічого від людини. Таким чином, людина не потребує Духа, бо Дух не може безпосередньо виконувати роботу, найбільш необхідну людині. Робота плоті пропонує людині реальні цілі для досягнення, чіткі слова й відчуття того, що Він – справжній і нормальний, що Він – смиренний і звичайний. Хоча людина може боятися Його, для більшості людей із Ним легко мати стосунки: людина може бачити Його обличчя та чути Його голос, і їй не потрібно дивитися на Нього здалеку. Ця плоть здається людині доступною, не далекою або незбагненою, але видимою й відчутною, бо ця плоть знаходиться в тому ж світі, що й людина.

Для всіх тих, хто живе в плоті, зміна їхнього характеру вимагає досягнення цілей, а пізнання Бога вимагає свідчення реальних справ і реального обличчя Бога. І те й інше може бути досягнуто тільки втіленою плоттю Бога, і те й інше може бути здійснено тільки нормальною й справжньою плоттю. Ось чому втілення необхідне, і чому воно потрібне всьому розбещеному людству. Оскільки від людей вимагається пізнати Бога, образи невизначених і надприродних богів повинні бути видалені з їхніх сердець, і оскільки від них вимагається відкинути свій зіпсований характер, вони повинні спочатку пізнати свій зіпсований характер. Якщо тільки людина працюватиме над тим, щоб видалити образи невизначених богів із сердець людей, вона не зможе досягнути належного результату. Образи невизначених богів у серцях людей не можуть бути викриті, відкинуті або повністю вигнані одними тільки словами. Чинячи так, у кінцевому підсумку все одно було б неможливо позбутися цих глибоко вкорінених у людях речей. Тільки замінивши ці невизначені й надприродні речі практичним Богом та істинним образом Бога й поступово спонукаючи людей пізнавати їх, можна досягти належного результату. Людина усвідомлює, що Бог, Якого вона шукала в минулому, є невизначеним і надприродним. Досягти такого результату не може ні безпосереднє керівництво Духа, ні, тим паче, вчення певної особи, а лише втілений Бог. Людські уявлення оголюються, коли втілений Бог офіційно виконує Свою роботу, тому що нормальність і реальність втіленого Бога – це протилежність невизначеному й надприродному Богу в уяві людини. Початкові уявлення людини можуть бути виявлені тільки в протиставленні зі втіленим Богом. Без порівняння зі втіленим Богом поняття людини не могли б бути розкриті; іншими словами, без реальності як тла невизначені речі не могли б бути виявлені. Ніхто не здатний використовувати слова для виконання цієї роботи, і ніхто не здатний сформулювати цю роботу за допомогою слів. Тільки Сам Бог може виконувати Свою власну роботу, і ніхто інший не може виконувати цю роботу від Його імені. Якою б багатою не була мова людини, вона не здатна виразити реальність і нормальність Бога. Людина може пізнати Бога більш практично й може бачити Його

більш чітко тільки в тому випадку, якщо Бог особисто діє серед людей і повністю являє Свій образ і Свою сутність. Такого результату не може досягти жодна людська істота з плоті. Звичайно, Божий Дух також не здатний досягти такого результату. Бог може врятувати розбещену людину від впливу сатани, але ця робота не може бути виконана безпосередньо Духом Божим; радше вона може бути виконана тільки плоттю, яку носить Божий Дух, втіленою плоттю Бога. Ця плоть – людина, а також Бог, людина, що володіє нормальною людською сутністю, а також Бог, що володіє повною божественністю. І тому, хоча ця плоть не є Духом Божим і значно відрізняється від Духа, все ж це Сам утілений Бог, який спасає людину, який є Дух, а також плоть. Незалежно від того, як Його називають, у кінцевому підсумку все одно людство рятує Сам Бог. Бо Дух Божий невіддільний від плоті, і робота плоті також є роботою Духа Божого; просто ця робота виконується не з використанням ідентичності Духа, а з використанням ідентичності плоті. Робота, яка повинна бути виконана безпосередньо Духом, не вимагає втілення, а робота, яка вимагає виконання плоттю, не може бути виконана безпосередньо Духом і може бути виконана тільки втіленим Богом. Це – те, що потрібно для цієї роботи, і це – те, що потрібно розбещеному людству. Із трьох стадій Божої роботи тільки одна стадія була здійснена безпосередньо Духом, а інші дві стадії виконуються втіленим Богом, а не безпосередньо Духом. Робота періоду Закону, здійснена Духом, не включала в себе зміну зіпсованого характеру людини, і вона також не мала жодного відношення до пізнання людиною Бога. Однак робота Божої плоті в період Благодаті й період Царства поширюється на зіпсований характер людини і її пізнання Бога і є важливою й вирішальною частиною роботи спасіння. Тож зіпсованому людству більше потрібне спасіння втіленим Богом і більше потрібна безпосередня робота втіленого Бога. Людство потребує втіленого Бога, щоб Він пас його, підтримував його, поливав його, годував його, судив і карав його, і йому потрібно більше благодаті й більшої спокути від утіленого Бога. Тільки Бог у плоті може бути довіреною особою людини, пастирем людини, допомогою людини в будь-який час, і задля цього всього необхідне втілення як сьогодні, так і в минулі часи.

Людина була розбещена сатаною, і вона є найвищою з усіх Божих творінь, тому людина потребує Божого спасіння. Об'єктом Божого спасіння є людина, а не сатана, і те, що має бути спасеним, – це плоть людини й душа людини, а не диявол. Сатана є об'єктом Божого знищення, людина є об'єктом Божого спасіння, а плоть людини була розбещена сатаною, тому плоть людини повинна бути спасенна першою. Плоть людини було найбільш глибоко зіпсовано, і вона стала чимось, що протистоїть Богу такою мірою, що навіть перебуває у відкритому протистоянні до Нього й заперечує існування Бога. Ця зіпсована плоть просто занадто неподатлива, і немає нічого більш важкого для розбору або зміни, ніж зіпсований характер плоті. Сатана входить у плоть людини, щоб викликати

порушення, і він використовує плоть людини, щоб порушити роботу Бога й нашкодити Божому планові, і таким чином людина стала сатаною і ворогом Бога. Щоб людина була врятована, вона повинна спершу бути завойованою. Саме через це Бог приймає виклик і приходить у плоті, щоб виконати роботу, яку Він має намір виконати, і боротися проти сатани. Його мета – спасіння розбещеної людини, а також поразка й знищення сатани, який повстає проти Нього. Він перемагає сатану Своєю роботою із завоювання людини, і в той же час Він рятує зіпсоване людство. Таким чином, це – робота, яка досягає відразу двох цілей. Він діє в плоті, і говорить у плоті, і робить усю роботу в плоті, щоб краще взаємодіяти з людиною і краще підкорювати людину. Останній раз, коли Бог стане плоттю, Його робота останніх днів завершиться в плоті. Він розподілить усіх людей за видом, завершить усе Своє управління, а також завершить усю Свою роботу в плоті. Після того, як уся Його робота на землі добіжить кінця, Він здобуде повну перемогу. Діючи в плоті, Бог повністю підкорить людство й повністю здобуде людство. Чи не означає це, що все Його управління добіжить свого кінця? Коли Бог завершить Свою роботу в плоті, завдавши повної поразки сатані й здобувши перемогу, у сатани більше не буде можливості розбещувати людину. Справою першого втілення Бога були спокута й прощення гріхів людини. Тепер це – робота, спрямована на завоювання й повне здобуття людства, так що сатана більше не матиме способу виконувати свою роботу, і він повністю програє, а Бог здобуде повну перемогу. Це – робота плоті, і це робота, що здійснюється Самим Богом. Початкова робота на трьох стадіях Божої роботи була виконана безпосередньо Духом, а не плоттю. Однак заключна робота трьох стадій Божої роботи виконується втіленням Богом, а не безпосередньо Духом. Робота спокути проміжної стадії також була звершена Богом у плоті. Протягом усієї роботи управління найважливіша робота полягає в тому, щоб спасти людину від впливу сатани. Ключова робота – це повністю завоювати розбещену людину, тим самим відновлюючи первісне благоговіння перед Богом у серці завойованої людини й дозволяючи їй досягти нормального життя, тобто нормального життя Божого творіння. Ця робота має вирішальне значення, і вона лежить в основі роботи управління. Із трьох стадій роботи спасіння перша стадія роботи періоду Закону була далекою від суті роботи управління; вона лише дещо нагадувала роботу спасіння й не була початком Божої роботи з визволення людини з-під панування сатани. Першу стадію роботи було здійснено безпосередньо Духом, тому що відповідно до закону людина знала тільки, що потрібно дотримуватися закону, і в людини не було більше істини, а також тому, що робота в період Закону навряд чи передбачала зміни в характері людини, і тим паче вона не стосувалася роботи зі спасіння людини з-під влади сатани. Таким чином, Дух Божий виконав цю надзвичайно просту стадію роботи, яка не стосувалася зіпсованого характеру людини. Ця стадія роботи мала слабкий зв'язок із суттю управління, і вона не була значною мірою пов'язана з офіційною роботою спасіння

людини, і тому не вимагала, щоб Бог став плоттю, щоб особисто виконувати Свою роботу. Робота, яку виконує Дух, неявна й незбагненна, і вона дуже лякає й недоступна для людини; Дух не підходить для безпосереднього виконання роботи спасіння і не підходить для безпосереднього забезпечення життя для людини. Найбільш підхожим для людини є перетворення роботи Духа в підхід, близький людині, тобто найбільш підхожим для людини є те, щоб Бог став звичайною, нормальною людиною для виконання Своєї роботи. Це вимагає того, щоб Бог утілювався, щоб зайняти місце Духа в Його роботі, і для людини немає більш підхожого способу Божої роботи. Дві з цих трьох стадій роботи виконуються плоттю, і ці дві стадії є ключовими етапами роботи управління. Ці два втілення взаємно доповнюють одне одного, і вони доповнюють одне одного бездоганно. Перша стадія втілення Бога заклала основу для другої стадії, і можна сказати, що два втілення Бога складають одне ціле й не є несумісними одне з одним. Ці дві стадії Божої роботи виконуються Богом в Його втіленій ідентичності, тому що вони такі важливі для всієї роботи управління. Майже можна сказати, що без роботи двох втілень Бога вся робота управління зупинилася б, і робота спасіння людства була б не чим іншим, як порожньою балаканиною. Важлива ця робота чи ні, залежить від потреб людства, від реальності людської порочності і від серйозності непослуху сатани та його втручання в роботу. Правильний вибір того, хто впорається з поставленим завданням, залежить від характеру роботи, здійснюваної виконавцем, і важливості цієї роботи. Коли мова заходить про важливість цієї роботи, з точки зору того, який метод роботи застосувати – роботу, виконувану безпосередньо Духом Божим, чи роботу, виконувану втіленням Богом, або роботу, виконувану через людину, – в першу чергу слід виключити роботу, виконувану через людину, і, виходячи з природи цієї роботи й природи роботи Духа в порівнянні з роботою плоті, в кінцевому підсумку вирішується, що робота, виконувана плоттю, більш корисна для людини, ніж робота, що виконується безпосередньо Духом, і що вона дає більше переваг. Такою була думка Бога в той час, коли Він вирішував, чи повинна ця робота бути виконана Духом або плоттю. У кожній стадії роботи є значення й основа. Вони не є безпідставними фантазіями й не здійснюються довільно; у них закладена певна мудрість. Такою є правда, що лежить в основі всієї Божої роботи. Зокрема, у такій великій роботі, як особиста робота втілення Бога серед людей, є ще більше Божого плану. Отже, Божа мудрість і повнота Його сутності відображаються в кожній дії, думці й ідеї в Його роботі; це – більш конкретна й систематична сутність Бога. Ці проникливі думки й ідеї людині важко уявити, і людині важко в них повірити, і тим паче людині важко їх пізнати. Робота, що виконується людиною, виконується відповідно до загального принципу, який для людини є значною мірою задовільним. Однак у порівнянні з роботою Божою існує просто занадто велика відмінність; хоча справи Божі великі, а робота Божа має величезний масштаб, за ними стоїть велика кількість детальних і точних планів

і влаштувань, які неймовірні для людини. Кожна стадія Його роботи не тільки виконується відповідно до принципу, але й містить багато речей, які не можуть бути сформульовані людською мовою, і це ті речі, які невидимі для людини. Незалежно від того, чи це є роботою Духа або роботою втіленого Бога, кожна з них містить плани Його роботи. Він не працює безпідставно, і Він не виконує неістотну роботу. Коли Дух працює безпосередньо, це відповідає Його цілям, а коли Він стає людиною (тобто, коли Він трансформує Свою зовнішню оболонку), щоб працювати, це ще більше відповідає Його меті. Інакше навіщо б Йому так охоче змінювати Свою ідентичність? Інакше навіщо б Йому з такою готовністю ставати людиною, яку вважають такою, що має низьке становище, та яку переслідують?

Його робота в плоті має першорядне значення, про що говориться у зв'язку з цією роботою, і в кінцевому підсумку роботу завершує саме втілений Бог, а не Дух. Дехто вірить, що Бог може в якийсь невідомий час прийти на землю і з'явитися людині, після чого Він особисто буде судити все людство, по черзі випробовуючи кожного, нікого не залишаючи осторонь. Ті, хто думає таким чином, не знають цієї стадії роботи втілення. Бог не судить людину поодинці, і він не випробовує людину поодинці; чинити так не було б роботою суду. Хіба розбещеність усього людства не однакова? Хіба сутність усього людства не одна й та ж? Засуджується зіпсована сутність людства, людська сутність, зіпсована сатаною, і всі гріхи людини. Бог не судить дріб'язкові й незначні помилки людини. Робота суду є репрезентативною, і вона не проводиться спеціально стосовно окремої людини. Радше це робота, у якій судять групу людей, щоб представити суд над усім людством. Особисто виконуючи Свою роботу над групою людей, Бог у плоті використовує Свою роботу, щоб представляти роботу над усім людством, після чого вона поступово поширюється. Так само відбувається робота суду. Бог не судить певний тип людини або певну групу людей, але замість цього судить неправедність усього людства – наприклад, протистояння людини Богу, або нешанобливе ставлення людини до Нього, або втручання людини в роботу Бога тощо. Те, що засуджується, – це суть протистояння людства Богу, і ця робота – це робота завоювання останніх днів. Робота й слово втіленого Бога, засвідчені людиною, – це робота суду перед великим білим престолом в останні дні, який людина уявляла собі в минулі часи. Робота, яку наразі здійснює втілений Бог, – це саме суд перед великим білим престолом. Утілений Бог сьогодні – це Бог, який судить усе людство в останні дні. Ця плоть і Його робота, Його слово й весь Його характер – це вся Його повнота. Хоча обсяг Його роботи обмежений і не зачіпає безпосередньо весь усесвіт, суть роботи суду полягає в безпосередньому суді над усім людством не тільки заради обраного народу Китаю, і не заради невеликого числа людей. Під час роботи Бога в плоті, хоча обсяг цієї роботи не охоплює весь усесвіт, вона представляє роботу всього всесвіту, і після того, як Він завершить роботу в рамках роботи Своєї плоті, Він негайно поширить цю роботу на весь усесвіт, так само, як Євангеліє Ісуса

поширилося по всьому всесвіту після Його воскресіння й вознесіння. Незалежно від того, чи це робота Духа або робота плоті, це робота, яка виконується в обмежених рамках, але яка представляє роботу всього всесвіту. В останні дні Бог звершує Свою роботу, з'являючись у Своїй втіленій ідентичності, і Бог у плоті – це Бог, який судить людину перед великим білим престолом. Незалежно від того, чи є Він Духом або плоттю, Той, хто здійснює роботу суду, – це Бог, який судить людство в останні дні. Це визначається на основі Його роботи, і це не визначається на підставі Його зовнішнього вигляду або декількох інших чинників. Хоча в людини є уявлення про ці слова, ніхто не може заперечувати факт суду втіленого Бога й завоювання всього людства. Незалежно від того, що про це думає людина, факти, врешті-решт, є фактами. Ніхто не може сказати, що «робота здійснюється Богом, але плоть – це не Бог». Це нісенітниця, бо ця робота не може бути виконана ніким, окрім Бога в плоті. Оскільки ця робота вже завершена, після цієї роботи робота Божого суду над людиною не з'явиться вдруге; Бог у Своему другому втіленні вже завершив усю роботу всього управління, і четвертої стадії Божої роботи не буде. Оскільки під судом перебуває людина, людина, яка є з плоті і яку було розбещено, і безпосередній суд проводиться не над духом сатани, то робота суду здійснюється не в духовному світі, а серед людей. Ніхто не має права й підстав і не підходить більше, ніж Бог у плоті, для роботи суду над розбещенням людської плоті. Якби суд здійснювався безпосередньо Духом Божим, тоді він не був би всеосяжним. Щобільше, людині було б важко прийняти таку роботу, оскільки Дух не може зустрітися віч-на-віч із людиною, і через це результати не були б негайними, і тим більше людина не змогла б більш чітко побачити непорушний характер Бога. Сатана може бути повністю переможений тільки в тому випадку, якщо Бог у плоті засудить розбещення людства. Будучи таким же, як людина, що володіє нормальною людською сутністю, Бог у плоті може безпосередньо судити неправедність людини; це ознака його вродженої святості і Його надзвичайності. Тільки Бог має право й перебуває у положенні для того, щоб судити людину, бо Він володіє істиною і праведністю, і тому Він здатний судити людину. Ті, у кого немає істини й праведності, не підходять для того, щоб судити інших. Якби цю роботу виконував Дух Божий, то це не означало б перемоги над сатаною. Дух за своєю суттю більш піднесений, ніж смертні істоти, а Дух Божий за своєю суттю святий і торжествує над плоттю. Якби Дух виконував цю роботу безпосередньо, Він не зміг би судити весь людський непослух і не зміг би розкрити всю неправедність людини. Бо робота суду також здійснюється через уявлення людини про Бога, а в людини ніколи не було жодних уявлень про Дух, і тому Дух не здатний краще виявити неправедність людини, а тим більше розкрити таку неправедність повністю. Втілений Бог – ворог усіх тих, хто не знає Його. Засуджуючи уявлення й опір Йому з боку людини, Він розкриває весь непослух людства. Результати Його роботи в плоті більш очевидні, ніж результати роботи Духа. Отже, суд над усім людством не

здійснюється безпосередньо Духом; він є роботою втіленого Бога. Людина може побачити Бога в плоті й доторкнутися до Нього, і Бог у плоті може повністю завоювати людину. У своїх відносинах із Богом у плоті людина переходить від протистояння до послуху, від гоніння до прийняття, від уявлень до знання і від відкидання до любові – такими є результати роботи втіленого Бога. Людина рятується тільки через прийняття Його суду, людина тільки поступово пізнає Його через слова з Його вуст, Він підкорює людину, коли вона протистоїть Йому, і вона отримує від Нього дарунок життя, коли приймає Його кару. Уся ця робота – це робота Бога в плоті, а не робота Бога в Його ідентичності як Духа. Робота, що виконується втіленим Богом, – це найбільша робота й найглибша робота, і найважливішою частиною трьох стадій Божої роботи є дві стадії роботи втілення. Глибока зіпсованість людини є великою перешкодою для роботи втіленого Бога. Зокрема, робота, проведена над людьми останніх днів, надзвичайно складна, середовище – вороже, а духовний рівень кожного виду людей досить низький. Проте, у кінці цієї роботи Він усе одно досягне належного результату, без будь-яких недоліків; це – результат роботи плоті, і цей результат більш переконливий, ніж результат роботи Духа. Три стадії Божої роботи повинні бути здійснені в плоті, і вони повинні бути завершені втіленим Богом. Найважливіша й найвирішальніша робота здійснюється в плоті, і спасіння людини має бути особисто здійснено Богом у плоті. Незважаючи на те, що все людство вважає, що Бог у плоті здається не пов'язаним із людиною, насправді ця плоть стосується долі й існування всього людства.

Кожна стадія Божої роботи здійснюється заради всього людства й спрямована на все людство. Незважаючи на те, що це – Його робота в плоті, вона все ще спрямована на все людство; Він – Бог усього людства, і Він – Бог усіх створених і нестворених істот. Хоча Його робота в плоті знаходиться в обмежених рамках, і об'єкт цієї роботи також обмежений, кожен раз, коли Він стає плоттю, щоб виконувати Свою роботу, Він вибирає об'єкт Своєї роботи, який є надзвичайно показовим; Він не вибирає групу простих і нічим не примітних людей, щоб працювати над ними, але замість цього вибирає як об'єкт Своєї роботи групу людей, здатних бути представниками Його роботи в плоті. Ця група людей обрана тому, що обсяг Його роботи в плоті обмежений, і підготовлена спеціально для Його втіленої плоті, і обрана спеціально для Його роботи в плоті. Божий вибір об'єктів Його роботи не є необґрунтованим, але здійснюється відповідно до такого принципу: об'єкт роботи повинен приносити користь роботі Бога в плоті і повинен бути здатний представляти все людство. Наприклад, євреї змогли представити все людство, прийнявши особисту спокуту Ісуса, а китайці здатні представляти все людство, прийнявши особисте завоювання втіленим Богом. Є підстава для представлення євреями всього людства, і є також підстава для представлення китайцями всього людства в прийнятті особистого завоювання Богом. Ніщо так не

розкриває значення спокути, як робота спокути, здійснена серед євреїв, і ніщо так не розкриває ретельність та успіх роботи завоювання, як робота завоювання, що здійснюється серед китайського народу. Робота й слово втіленого Бога здаються спрямованими тільки на невелику групу людей, але насправді Його робота серед цієї невеликої групи – це робота всього всесвіту, і Його слово спрямоване на все людство. Після того, як Його робота в плоті добіжить кінця, ті, хто слідує за Ним, почнуть поширювати серед людей роботу, яку Він звершив. Найкраще в Його роботі в плоті – це те, що Він може залишити точні слова й настанови, а також Свою конкретну волю для людства тим, хто слідує за Ним, щоб згодом Його послідовники могли більш точно й конкретно передати всю Його роботу в плоті і Його волю для всього людства, для тих, хто приймає цей шлях. Тільки робота Бога в плоті серед людей дійсно робить завершеним факт того, що Бог знаходиться разом і живе разом із людиною. Тільки ця робота сповнює бажання людини побачити лик Божий, стати свідком Божої роботи й почути особисте слово Бога. Утілений Бог завершує період, коли людству була явлена тільки спина Єгови, і Він також завершує період віри людства в невизначеного Бога. Зокрема, робота останнього втіленого Бога приводить усе людство в період, який є більш реалістичним, більш практичним і більш прекрасним. Він не тільки завершує період Закону й вчення, але, що більш важливо, Він відкриває людству Бога, Який реальний і нормальний, Який праведний і святий, Який відкриває роботу плану управління і Який демонструє таємниці й кінцеве призначення людства, Який створив людство й кладе кінець роботі управління, і Який залишався прихованим протягом тисяч років. Він повністю завершує період невизначеності, Він завершує період, у який усе людство бажало шукати обличчя Бога, але не змогло, Він завершує період, у який усе людство служило сатані, і Він веде все людство в абсолютно нову еру. Усе це є результатом роботи Бога в плоті замість Божого Духа. Коли Бог діє в Своїй плоті, ті, хто слідує за Ним, більше не шукають і не намагаються те, що здається одночасно існуючим і неіснуючим, і вони перестають мати здогадки про волю невизначеного Бога. Коли Бог поширить Свою роботу в плоті, ті, хто слідує за Ним, передадуть роботу, яку Він виконав у плоті, усім релігіям і деномінаціям, і донесуть усі Його слова до вух усього людства. Усе, що почують ті, хто прийме Його Євангеліє, – це будуть факти про Його роботу, буде те, що особисто побачить і почує людина, і це будуть факти, а не чутки. Ці факти є доказами, за допомогою яких Він поширює Свою роботу, і вони також є інструментами, які Він використовує для поширення цієї роботи. Без наявності фактів Його Євангеліє не поширилося б по всіх країнах і в усі місця; без фактів, а тільки за допомогою людської уяви, Він ніколи не зміг би звершити роботу завоювання всього всесвіту. Дух невідчутний для людини й невидимий для людини, і робота Духа не здатна залишити жодних додаткових свідчень або фактів про Божу роботу для людини. Людина ніколи не побачить справжнього обличчя

Бога, вона завжди віритиме в невизначеного Бога, якого не існує. Людина ніколи не побачить обличчя Божого, і людина ніколи не почує слів, промовлених особисто Богом. Зрештою, людські фантазії порожні й не можуть замінити істинний лик Бога; властивий Богу характер і роботу Самого Бога людина не може уособлювати. Невидимий Бог на небесах і Його робота можуть бути принесені на землю тільки втіленим Богом, Який особисто здійснює Свою роботу серед людей. Це – найбільш ідеальний спосіб для Бога з'явитися людині, у такий спосіб людина бачить Бога й пізнає справжнє обличчя Бога, і це не може бути досягнуто неvtіленим Богом. Дійшовши до цієї стадії, Божя робота вже досягла оптимального результату й увінчалася повним успіхом. Особиста робота Бога в плоті вже завершила дев'яносто відсотків роботи всього Його управління. Ця плоть дала кращий початок усій Його роботі та короткий підсумок усієї Його роботи, і оприлюднила всю Його роботу, і внесла останнє ґрунтовне доповнення у всю цю роботу. Відтепер не буде іншого втіленого Бога, який виконував би четверту стадію Божої роботи, і ніколи більше не буде жодної чудесної роботи третього втілення Бога.

Кожна стадія роботи Бога в плоті представляє Його роботу на весь період, і вона не представляє певний проміжок часу, як це робить робота людини. І тому закінчення роботи Його останнього втілення не означає, що Його робота підійшла до повного кінця, бо Його робота в плоті представляє весь період, а не тільки проміжок часу, протягом якого Він здійснює Свою роботу в плоті. Просто Він завершує Свою роботу всього періоду протягом того часу, доки Він знаходиться в плоті, після чого вона поширюється по всіх місцях. Після того, як утілений Бог звершить Свое служіння, Він довірить свою майбутню роботу тим, хто слідуватиме за Ним. Таким чином, Його робота всього періоду буде продовжуватися безперервно. Робота всього періоду втілення буде вважатися завершеною тільки після того, як вона пошириться по всьому всесвіту. Робота втіленого Бога починає нову еру, і ті, хто продовжує Його роботу, – це ті, кого Він використовує. Уся робота, що виконується людиною, відноситься до служіння Бога в плоті, і вона не може вийти за ці рамки. Якби втілений Бог не прийшов, щоб виконати Свою роботу, людина не змогла б покласти край старому періоду й не змогла б розпочати нову еру. Робота, що виконується людиною, знаходиться всього лише в межах її обов'язків, які в людських силах виконати, і вона не являє собою роботу Бога. Тільки втілений Бог може прийти й завершити роботу, яку Він повинен виконати, і, крім Нього, ніхто не може виконати цю роботу від Його імені. Звичайно, те, про що Я говорю, стосується роботи втілення. Цей утілений Бог спочатку виконує етап роботи, який не відповідає уявленням людини, після чого Він виконує ще більше роботи, яка не відповідає уявленням людини. Мета цієї роботи – завоювання людини. В одному відношенні втілення Бога не відповідає уявленням людини, на додаток до чого Він виконує більше роботи, яка не відповідає уявленням людини, і тому в людини розвиваються ще більш критичні погляди на Нього. Він просто

виконує роботу завоювання серед людей, у яких про Нього безліч уявлень. Незалежно від того, як вони ставляться до Нього, як тільки Він виконає Своє служіння, усі люди стануть підпорядкованими Його пануванню. Факт цієї роботи відображається не тільки на китайському народі, але також представляє, як буде завоювано все людство. Результати, які досягаються для цих людей, є попередниками результатів, які будуть досягнуті для всього людства, і наслідки роботи, яку Він виконає в майбутньому, будуть все більше перевершувати навіть наслідки для цих людей. Робота Бога в плоті не вимагає великої помпи й не оповита мороком незрозумілості. Вона є реальною й актуальною, і це робота, в якій один плюс один дорівнює два. Вона ні від кого не прихована й нікого не вводить в оману. Люди бачать реальні та справжні речі, а те, що людина набуває, – це реальні істина й знання. Коли робота закінчиться, людина отримає нове знання про Нього, і ті, хто дійсно шукає, більше не матимуть про Нього жодних уявлень. Це – не тільки вплив Його роботи на китайський народ, але це також представляє результат Його роботи завоювання всього людства, бо немає нічого більш корисного для роботи завоювання всього людства, ніж ця плоть, і робота цієї плоті, і все, що від цієї плоті. Вони корисні для Його роботи сьогодні й корисні для Його роботи в майбутньому. Ця плоть завоює все людство й здобуде все людство. Немає кращої роботи, завдяки якій усе людство узрить Бога, буде коритися Богу й пізнає Бога. Робота, що виконується людиною, являє собою лише обмежений обсяг, і коли Бог здійснює Свою роботу, Він звертається не до певної людини, а до всього людства й до всіх тих, хто приймає Його слова. Кінець, який Він проголошує, – це кінець усього людства, а не тільки кінець певної людини. Він ні до кого не ставиться по-особливому й нікого не переслідує як жертву, Він працює на все людство й промовляє до всього людства. Отже, цей втілений Бог уже класифікував усе людство за видом, уже засудив усе людство й призначив відповідне кінцеве місце для всього людства. Хоча Бог здійснює Свою роботу тільки в Китаї, насправді Він вже влагодив роботу всього всесвіту. Він не може чекати, доки Його робота пошириться серед усього людства, перш ніж крок за кроком виголошувати Свої висловлювання і робити приготування. Хіба це не було б запізно? Нині Він повністю в змозі завершити майбутню роботу заздалегідь. Оскільки Той, хто працює, – це Бог у плоті, Він робить безмежну роботу в обмежених рамках, а потім Він змусить людину виконувати обов'язок, який людина повинна виконувати; це – принцип Його роботи. Він може жити з людиною тільки якийсь час і не може супроводжувати людину доти, доки не завершиться робота цілої ери. Саме тому, що Він – Бог, Він заздалегідь передвіщає Свою майбутню роботу. Після цього Він розподілить усе людство за видами за допомогою Своїх слів, і людство увійде в Його покрокову роботу відповідно до Його слів. Ніхто не уникне цього, і всі повинні практикувати відповідно до цього. Отже, в майбутньому період буде спрямований Його словами, а не Духом.

Робота Бога в плоті повинна бути виконана в плоті. Якби її було виконано безпосередньо Духом Божим, це не принесло б жодних результатів. Навіть якби її було здійснено Духом, ця робота не мала б великого значення і в кінцевому підсумку була б непереконаливою. Усі творіння бажають знати, чи має значення робота Творця, і що вона представляє, і заради чого вона здійснюється, і чи повна робота Бога влади й мудрості, і чи має вона найвищу цінність і значення. Робота, яку Він здійснює, здійснюється заради спасіння всього людства, заради перемоги над сатаною і для того, щоб засвідчити про Нього серед усього сущого. Таким чином, робота, яку Він виконує, повинна мати велике значення. Плоть людини була розбещена сатаною, і вона була глибоко засліплена й значно пошкоджена. Найбільш фундаментальна причина, чому Бог діє особисто в плоті, полягає в тому, що об'єктом Його спасіння є людина, яка з плоті, і тому, що сатана також використовує плоть людини, щоб перешкоджати роботі Бога. Битва з сатаною насправді є роботою завоювання людини, і в той же час людина також є об'єктом Божого спасіння. Таким чином, робота втіленого Бога має суттєве значення. Сатана розбестив плоть людини, і людина стала втіленням сатани й об'єктом, який повинен бути переможений Богом. Таким чином, робота ведення боротьби проти сатани й спасіння людства відбувається на землі, і Бог повинен стати людиною, щоб вести битву із сатаною. Це – робота з максимальною практичністю. Коли Бог працює в плоті, Він насправді бореться із сатаною в плоті. Коли Він працює в плоті, Він виконує Свою роботу в духовній сфері, і Він робить усю Свою роботу в духовній сфері реальною на землі. Той, кого завойовано, – це людина, людина, яка неслухняна Йому, а той, кого переможено, – це втілення сатани (звичайно, це теж людина), яке ворогує з Ним, і той, кого в кінцевому підсумку врятовано, – теж людина. Таким чином, Богу ще більше необхідно стати людиною, що має зовнішню оболонку творіння, щоб Він міг вести справжню битву з сатаною, завоювати людину, яка неслухняна Йому й володіє такою ж зовнішньою оболонкою, що й Він, і спасти людину, яка має таку ж зовнішню оболонку, що й Він, і яка постраждала від сатани. Його ворог – людина, об'єкт Його завоювання – людина, і об'єкт Його спасіння – людина, яка була створена Ним. Тому Він повинен стати людиною, і таким чином Його робота стає набагато легшою. Він здатний завдати поразки сатані й завоювати людство, і, більше того, здатний спасти людство. Хоча ця плоть нормальна й реальна, Він – не звичайна плоть: Він – не плоть, яка є тільки людською, але плоть, яка є одночасно людською і божественною. У цьому різниця між Ним і людиною, і це – ознака ідентичності Бога. Тільки така плоть, як ця, може виконувати роботу, яку Він має намір виконати, і звершувати служіння Бога в плоті, і повністю завершити Його роботу серед людей. Якби це було не так, Його робота серед людей завжди була б порожньою і дефектною. Навіть якщо Бог може битися з духом сатани й вийти переможцем, стара природа розбещеної людини ніколи не може бути вирішена, і ті, хто неслухняний Богу та протистоїть Йому, ніколи не зможуть по-справжньому

підкоритися Його пануванню, тобто Він ніколи не зможе завоювати людство й ніколи не зможе здобути все людство. Якщо Його робота на землі не може бути врегульована, то Його управління ніколи не буде доведено до кінця, і все людство не зможе увійти в спокій. Якщо Бог не зможе увійти в спокій з усіма Своїми творіннями, то така робота управління ніколи не принесе результат, а отже, слава Божа зникне. Хоча Його плоть не має влади, робота, яку Він виконує, досягне свого результату. Це – неминучий напрямок Його роботи. Незалежно від того, чи володіє Його плоть владою чи ні, доти, доки Він здатний виконувати роботу Самого Бога, Він є Самим Богом. Незалежно від того, наскільки нормальна й звичайна ця плоть, Він може виконувати ту роботу, яку повинен виконувати, бо ця плоть – Бог, а не просто людина. Причина, через яку ця плоть може виконувати роботу, недоступну людині, полягає в тому, що Його внутрішня сутність не схожа на людську, а причина, з якої Він може спасти людину, полягає в тому, що Його ідентичність відрізняється від ідентичності будь-якої людини. Ця плоть – така важлива для людства, тому що Він – людина і, навіть більше того, Він – Бог, тому що Він може виконувати роботу, яку не може здійснити жодна звичайна людина з плоті, і тому що Він може спасти розбещену людину, яка живе разом із Ним на землі. Хоча Він подібний до людини, втілений Бог більш важливий для людства, ніж будь-яка цінна особистість, оскільки Він може виконувати роботу, яка не може бути виконана Духом Божим; Він більш здатний, ніж Дух Божий, свідчити про Самого Бога й більш здатний, ніж Дух Божий, повністю здобути людство. У результаті цього, хоча ця плоть нормальна й звичайна, Його внесок у людство і Його значення для існування людства роблять Його дуже цінним, і реальна цінність і значущість цієї плоті незмірні для будь-якої людини. Хоча ця плоть не може безпосередньо знищити сатану, Він може використовувати Свою роботу, щоб завоювати людство й перемогти сатану, а також змусити сатану повністю підкоритися Його владі. Саме тому, що Бог втілювався, Він може перемогти сатану й здатний спасти людство. Він не знищує сатану безпосередньо, але замість цього стає плоттю, щоб виконати роботу завоювання людства, яке було розбещено сатаною. Таким чином, Він більш здатний свідчити про Себе серед Своїх творінь, і Він більш здатний спасти зіпсовану людину. Завдання поразки сатані втіленим Богом є більшим свідченням, а також є більш переконливим, ніж безпосереднє знищення сатани Духом Божим. Бог у плоті більш здатний допомогти людині пізнати Творця і більш здатний засвідчити про Себе серед Своїх творінь.

Сутність плоті, в якій поселився Бог

Бог у Своєму першому втіленні жив на землі тридцять три з половиною роки, із яких Він виконував Своє служіння тільки три з половиною роки. І в той час, коли Він працював, і до того, як Він почав Свою роботу, Він володів нормальною людською

сутністю; він жив у Своїй нормальній людській сутності протягом тридцяти трьох із половиною років. Упродовж останніх трьох із половиною років Він являв Себе як утілений Бог. Перш ніж Він почав нести Своє служіння, Він з'явився зі звичайною, нормальною людською сутністю, не проявляючи жодних ознак своєї божественності, і тільки після того, як Він почав формально нести Своє служіння, Його божественність проявилася. Його життя і діяльність протягом цих перших двадцяти дев'яти років показали, що Він був справжньою людиною, Сином Людським і плотським тілом, оскільки Його служіння власне розпочалося тільки після двадцяти дев'яти років. «Втілення» – це поява Бога у плоті; Бог працює серед створеного людства в образі плоті. Отже, щоб Бог втілювався, Він повинен спочатку стати плоттю, плоттю з нормальною людською сутністю; це найбазовіша передумова. Насправді, втілення Бога означає, що Бог живе і працює у плоті, що Бог за самою Своєю суттю стає плоттю, стає людиною. Його життя й роботу у тілі можна розділити на два етапи. Перший – це те життя, яким Він живе до здійснення Свого служіння. Він живе в звичайній людській сім'ї, в абсолютно нормальній людській сутності, підкоряючись нормальній моралі і законам людського життя, з нормальними людськими потребами (їжа, одяг, сон, дах над головою), нормальними людськими слабкостями і нормальними людськими емоціями. Іншими словами, на цьому першому етапі Він живе в небожественній, абсолютно нормальній людській сутності, займаючись усіма звичайними людськими справами. Другий етап – це життя після початку Його служіння. Він усе ще перебуває в звичайній людській сутності зі звичайною людською оболонкою, не проявляючи жодних зовнішніх ознак надприродного. І все ж Він живе виключно заради Свого служіння, і протягом цього часу Його нормальна людська сутність існує виключно для того, щоб підтримувати нормальну роботу Його божественної природи, бо до того часу Його нормальна людська сутність дозріла до такої міри, що Він зміг нести Своє служіння. Отже, другий етап Його життя полягає в тому, щоб здійснювати Своє служіння у Його нормальній людській сутності, причому це є водночас життям як нормальної людської сутності, так і повної божественної природи. Причина того, чому на першому етапі Свого життя Він живе в абсолютно звичайній людській природі, полягає в тому, що Його людська сутність ще не здатна підтримувати повноту божественної роботи, вона ще не дозріла; тільки після того, як Його людська сутність дозріє, стане здатною нести Його служіння, Він може приступити до виконання служіння, яке Він повинен виконувати. Оскільки Він, будучи плоттю, потребує зростання і дозрівання, перший етап Його життя – це звичайне людське життя, у той час як на другому етапі, оскільки Його людська природа здатна виконувати Його роботу і нести Його служіння, життя, яким втілений Бог живе під час Свого служіння, є таким, що має одночасно людську та повну божественну сутність. Якби з моменту Свого народження втілений Бог почав Своє служіння, здійснюючи надприродні ознаки і чудеса, тоді у Нього не було б тілесної сутності. Отже, Його людська сутність існує

заради Його тілесної сутності; не може бути плоті без людської сутності, а людина без людської сутності не є людиною. Таким чином, людська сутність Божого тіла є невід'ємною властивістю втіленої плоті Бога. Сказати, що «коли Бог стає плоттю, Він повністю божественний, і аніскільки не людина», – це богохульство, оскільки цього твердження просто не існує і воно порушує принцип втілення. Навіть після того, як Він починає нести Своє служіння, Він усе ще живе у Своїй божественній сутності з людською зовнішньою оболонкою, коли виконує Свою роботу; просто в той час Його людська сутність служить єдиній меті – дозволити Його божественності виконувати роботу в звичайній плоті. Отже, посередником у цій роботі є божественність, що мешкає в Його людській сутності. Діє Його божественність, а не Його людська сутність, але ця божественність прихована в Його людській сутності; по суті, Його робота здійснюється Його повною божественною природою, а не Його людською сутністю. Але безпосередній виконавець цієї роботи – Його плоть. Можна було б сказати, що Він – людина й одночасно Бог, бо Бог стає Богом, що живе у плоті, з людською оболонкою і людською сутністю, але також і сутністю Бога. Оскільки Він – людина з сутністю Бога, Він вище за всіх створених людей, вище за будь-яку людину, яка може виконувати Божу роботу. І ось, серед усіх тих, у кого є людська оболонка, подібна до Його, серед усіх тих, хто має людську сутність, тільки Він Сам є втіленим Богом, а всі інші – створені люди. Хоча всі вони володіють людською сутністю, у створених людей немає нічого, крім людської сутності, в той час як утілений Бог відрізняється: в Його плоті присутня не тільки людська сутність, але і, що більш важливо, божественність. Його людську сутність можна побачити в зовнішньому вигляді Його плоті та в Його повсякденному житті, але Його божественність сприйняти складно. Оскільки Його божественність проявляється тільки тоді, коли у Нього є людська сутність, і Він не є настільки надприродним, як Його собі уявляють люди, то людям надзвичайно важко це побачити. Навіть сьогодні людям украй важко досягнути справжню сутність утіленого Бога. Навіть після того, як Я так докладно розповів про це, Я очікую, що це все ще залишається загадкою для більшості з вас. Насправді, це питання дуже просте: оскільки Бог стає плоттю, Його сутність є поєднанням людської та божественної природи. Це поєднання називається Самим Богом, Самим Богом на землі.

Життя, яке Ісус прожив на землі, було нормальним життям плоті. Він жив у звичайній людській сутності Своєї плоті. Його влада – здійснювати Свою роботу і говорити Своє слово, або зцілювати хворих і виганяти демонів, здійснювати такі незвичайні речі – здебільшого не виявлялася, доки Він не розпочав Своє служіння. Його життя до двадцяти дев'яти років, до того, як Він здійснив Своє служіння, було достатнім доказом того, що Він був просто звичайним плотським тілом. Через це, а також через те, що Він ще не почав здійснювати Своє служіння, люди не бачили в Ньому нічого божественного, не бачили в Ньому нічого, крім нормальної людини,

звичайного чоловіка – саме так, як і в той час деякі люди вважали Його сином Йосипа. Люди думали, що Він був сином звичайного чоловіка, у них не було можливості сказати, що Він був втіленою плоттю Бога; навіть коли в ході Свого служіння Він сотворив багато чудес, більшість людей усе одно говорили, що Він був сином Йосипа, тому що Він був Христом із зовнішньою оболонкою нормальної людської сутності. Його нормальна людська сутність і Його робота існували для того, щоб сповнити значущість першого втілення, довести, що Бог повністю прийшов у плоті, що Він став цілковито звичайною людиною. Його нормальна людська сутність до того, як Він почав свою роботу, була доказом того, що Він був звичайним тілом; і те, що Він працював опісля, також доводило, що Він був звичайним тілом, бо Він творив ознаки і чудеса, зцілював хворих і виганяв демонів, будучи у плоті з нормальною людською сутністю. Причина, з якої Він міг творити чудеса, полягала в тому, що Його плоть несла в собі владу Божу; вона була плоттю, в яку зодягнувся Божий Дух. Він володів цією владою завдяки Духу Божому, і це не означало, що Він не був плоттю. Зцілення хворих і вигнання демонів були роботою, яку Він повинен був виконувати в Своему служінні, це було вираженням Його божественності, прихованої в Його людській сутності, і незалежно від того, які знаки Він показував або як Він демонстрував Свою владу, Він усе ще жив у нормальній людській сутності і все ще був звичайною плоттю. Аж до того моменту, коли Він воскрес після смерті на хресті, Він перебував у звичайній плоті. Дарування благодаті, зцілення хворих і вигнання демонів – усе це було частиною Його служіння, все це була робота, яку Він виконував у Своїй звичайній плоті. До того, як Він пішов на хрест, Він ніколи не відходив від Своїї звичайної людської плоті, незалежно від того, що Він робив. Він був Самим Богом, який виконував Божу роботу, але, оскільки Він був втіленою плоттю Бога, Він їв їжу і носив одяг, мав нормальні людські потреби, мав нормальну людську розсудливість і нормальний людський розум. Усе це було доказом того, що Він був нормальною людиною, що доводило, що втілена плоть Бога була плоттю з нормальною людською сутністю, а не надприродною. Його робота полягала в тому, щоб завершити роботу першого втілення Бога, виконати служіння, яке повинно було виконати перше втілення. Значення втілення полягає в тому, що звичайна, нормальна людина виконує роботу Самого Бога; тобто, що Бог виконує Свою божественну роботу в людях і тим самим перемагає сатану. Втілення означає, що Божий Дух стає плоттю, тобто Бог стає плоттю; робота, яку здійснює плоть, – це робота Духа, яка реалізується у плоті, виражається плоттю. Ніхто, крім Божої плоті, не може виконати служіння втіленого Бога; тобто тільки втілена плоть Бога, ця нормальна людська сутність – і ніхто інший – може продемонструвати божественну роботу. Якби під час Свого першого пришествя Бог не мав нормальної людської сутності до двадцяти дев'яти років – якби, як тільки Він народився, Він міг творити чудеса, якби, як тільки Він навчився говорити, Він міг говорити мовою небес, якби в той момент, коли Він

уперше ступив на землю, Він міг осягати всі мирські справи, розрізняти думки і наміри кожної людини – таку людину не можна було б назвати нормальною людиною, і таку плоть не можна було б назвати людською плоттю. Якби це було так із Христом, то сенс і сутність втілення Бога були би втрачені. Те, що Він володіє нормальною людською сутністю, доводить, що Він – Бог, який втілюється у плоті; той факт, що Він проходить нормальний процес людського росту, ще більше демонструє, що Він – звичайна плоть; більш того, Його робота є достатнім доказом того, що Він – Боже Слово, Божий Дух, Який став плоттю. Бог стає плоттю з огляду на потреби Своєї роботи; іншими словами, цей етап роботи повинен бути виконаний у плоті, він повинен бути виконаний в нормальній людській сутності. Це є передумовою для «Слова, що стало плоттю», для «приходу Слова у плоті», і це справжня історія двох втілень Бога. Люди можуть вірити, що Ісус творив чудеса протягом усього Свого життя, що Він не виявляв жодних ознак людської природи аж до закінчення Своєї роботи на землі, що у Нього не було нормальних людських потреб, слабкостей або людських емоцій, Він не мав базових життєвих потреб, як і не мав нормальних людських думок. Вони уявляють, що у Нього є тільки надлюдський розум, трансцендентна людська сутність. Вони вірять, що, оскільки Він – Бог, Він не повинен думати і жити так, як це роблять нормальні люди, що тільки нормальна людина, справжня людина, може мати нормальні людські думки й жити нормальним людським життям. Усе це – людські ідеї і людські поняття, і ці поняття суперечать початковим намірам Божої роботи. Нормальне людське мислення підтримує нормальну людську розсудливість і нормальну людську сутність; нормальна людська сутність підтримує нормальні функції плоті; а нормальні функції плоті забезпечують нормальне життя плоті у всій його повноті. Тільки діючи в такій плоті, Бог може виконати мету Свого втілення. Якби втілений Бог володів тільки зовнішньою оболонкою плоті, але не мислив нормальними людськими думками, то ця плоть не володіла б людською розсудливістю, а тим більше істинною людською сутністю. Як може така плоть, позбавлена людської сутності, виконувати служіння, яке повинен виконувати втілений Бог? Нормальний розум підтримує всі аспекти людського життя; без нормального розуму людина не була б людиною. Іншими словами, людина, яка не мислить нормальними думками, – психічно хвора, а про Христа, у якого немає людської сутності, а є тільки божественна природа, не можна сказати, що він втілена плоть Бога. Отже, як могла втілена плоть Бога не мати нормальної людської сутності? Хіба це не богохульство – говорити, що у Христа немає людської сутності? Уся діяльність, якою займаються нормальні люди, залежить від функціонування нормального людського розуму. Без цього люди поводитися б ненормально; вони навіть не змогли б відрізнити чорне від білого, добро від зла; і в них не було б людської етики й моральних принципів. Подібно до цього, якби втілений Бог не мислив як звичайна людина, тоді Він не був би справжньою плоттю, нормальною плоттю. Така немисляча плоть не змогла б узяти

на себе божественну роботу. Він не зміг би нормально займатися діяльністю звичайної плоті, не кажучи вже про те, щоб жити разом із людьми на землі. І таким чином, значення Божого втілення, сама суть Божого пришествя у плоті були би втрачені. Людська сутність втіленого Бога існує для підтримки нормальної божественної роботи у плоті; Його нормальне людське мислення підтримує Його нормальну людську сутність та всю Його нормальну тілесну діяльність. Можна було б сказати, що Його нормальне людське мислення існує для того, щоб підтримувати всю роботу Бога у плоті. Якби ця плоть не володіла нормальним людським розумом, тоді Бог не зміг би діяти у плоті, і те, що Йому потрібно зробити у плоті, ніколи не могло б бути виконано. Хоча втілений Бог володіє нормальним людським розумом, Його робота не спотворена людською думкою; Він виконує роботу в людській сутності з нормальним розумом, за попередньої умови володіння людською сутністю з розумом, а не завдяки використанню звичайного людського мислення. Якими б піднесеними не були думки Його плоті, Його робота не заплямована логікою або мисленням. Іншими словами, Його робота не задумана розумом Його плоті, але є прямим вираженням божественної роботи в Його людській сутності. Уся Його робота – це служіння, яке Він повинен виконати, і ніщо з цього не бере початок у Його мозку. Наприклад, зцілення хворих, вигнання демонів і розп'яття не були плодами Його людського розуму і не могли бути досягнуті жодною людиною з людським розумом. Точно так само сьогоднішня робота завоювання – це служіння, яке повинен виконувати втілений Бог, але це не робота людської волі; це робота, яку повинна виконувати Його божественність, робота, на яку не здатна жодна плотська людина. Отже, втілений Бог повинен мати нормальний людський розум, повинен володіти нормальною людською сутністю, тому що Він повинен виконувати Свою роботу в людській сутності з нормальним розумом. У цьому суть роботи втіленого Бога, сама суть втіленого Бога.

До того, як Ісус виконав цю роботу, Він просто жив у своїй звичайній людській сутності. Ніхто не міг сказати, що Він був Богом, ніхто не дізнався, що Він був втіленим Богом; люди просто знали Його як абсолютно звичайну людину. Його абсолютно звичайна, нормальна людська сутність була доказом того, що Бог втілювався у плоті і що період Благодаті був періодом праці втіленого Бога, а не періодом роботи Духа. Це було доказом того, що Дух Божий повністю втілювався у плоті, що в період втілення Бога Його плоть буде виконувати всю роботу Духа. Христос із нормальною людською сутністю – це тіло, в якому реалізований Дух, і Він володіє нормальною людською сутністю, нормальною розсудливістю і людським мисленням. «Бути реалізованим» означає, що Бог стає людиною, Дух стає плоттю; простіше кажучи, це коли Сам Бог вселяється в плоть із нормальною людською сутністю і через неї виражає Свою божественну роботу – ось що значить бути реалізованим або втіленим. Під час Свого першого втілення Богу було необхідно зцілювати хворих і виганяти демонів, тому що Його робота полягала у

відкупленні. Щоб викупити всю людську расу, Йому потрібно було бути співчутливим і прощати. Робота, яку Він зробив до того, як був розп'ятий, полягала в зціленні хворих і вигнанні демонів, що віщувало спасіння Ним людини від гріха й скверни. Оскільки це був період Благодаті, Йому було необхідно зцілювати хворих, тим самим показуючи ознаки і чудеса, які були характерні для благодаті в той період – бо центральним у період Благодаті було дарування благодаті, що символізується миром, радістю і матеріальними благословеннями, які є ознаками віри людей в Ісуса. Тобто зцілення хворих, вигнання демонів і дарування благодаті були інстинктивними здібностями плоті Ісуса в період Благодаті, вони були роботою, яку Дух здійснив у плоті. Але поки Він виконував таку роботу, Він жив у плоті і не виходив за межі плоті. Незалежно від того, які акти зцілення Він здійснював, Він усе ще володів нормальною людською сутністю, усе ще жив нормальним людським життям. Причина, із якої Я кажу, що в період втілення Бога плоть виконувала всю роботу Духа, полягає в тому, що незалежно від того, яку роботу Він виконував, Він робив її у плоті. Але через Його роботу люди не вважали Його плоть повністю тілесною сутністю, оскільки ця плоть могла творити чудеса і в певні особливі моменти могла робити речі, що виходять за межі плоті. Звичайно, усі ці події відбулися після того, як Він почав Своє служіння, наприклад, Його спокушування протягом сорока днів або Його преображення на горі. Так і з Ісусом сенс Божого втілення не був завершений, а здійснився лише частково. Життя, яке Він прожив у плоті до початку Своєї роботи, було абсолютно нормальним у всіх відношеннях. Після того, як Він почав цю працю, Він зберіг тільки зовнішню оболонку Своєї плоті. Оскільки Його робота була вираженням божественної природи, вона перевершувала звичайні функції плоті. Зрештою, втілена плоть Бога відрізнялася від людей із плоті та крові. Звичайно, у своєму повсякденному житті Йому були потрібні їжа, одяг, сон і дах над головою, Йому були потрібні всі звичайні предмети першої необхідності, у Нього була здорова розсудливість нормальної людини, і Він думав як нормальна людина. Люди все ще вважали Його нормальною людиною, за винятком того, що робота, яку Він виконував, була надприродною. Насправді, що б Він не робив, Він жив у звичайній та нормальній людській сутності і тією мірою, якою Він виконував роботу, Його розсудливість була особливо нормальною, Його думки – особливо чіткими, більшою мірою, ніж у будь-якої іншої нормальної людини. Втіленому Богу було необхідно мати таке мислення і розсудливість, оскільки божественна робота повинна була бути виражена плоттю, чия розсудливість у значній мірі була нормальною, а думки – дуже ясними – тільки таким чином Його плоть могла виразити божественну роботу. Протягом усіх тридцяти трьох із половиною років, які Ісус жив на землі, Він зберігав свою нормальну людську сутність, але через Його роботу протягом Його служіння тривалістю три з половиною роки люди думали, що Він був дуже незвичайним, що Він був набагато більш надприродним, ніж до того. Насправді нормальна людська

сутність Ісуса залишалася незмінною до і після того, як Він почав Своє служіння; Його людська сутність була однаковою у всьому, але з огляду на різницю до і після того, як Він почав Своє служіння, виникли два різних погляди на Його плоті. Що б не думали люди, втілений Бог увесь час зберігав Свою первісну, нормальну людську сутність, бо з тих пір, як Бог втілювався, Він жив у плоті, плоті, яка володіла нормальною людською сутністю. Незалежно від того, ніс Він своє служіння чи ні, нормальна людська сутність Його плоті не могла бути стерта, бо людська сутність – це базова сутність плоті. До того, як Ісус здійснив Своє служіння, Його плоті залишалася цілковито нормальною, займаючись усіма звичайними людськими справами; Він не виявляв ані найменшої надприродної риси, не показував жодних чудесних знамень. У той час Він був просто дуже звичайною людиною, яка поклонялася Богу, хоча Його прагнення було більш чесним, більш щирим, ніж у кого-небудь іншого. Ось як проявилася Його абсолютно нормальна людська сутність. Оскільки Він узагалі не робив ніякої роботи до того, як приступив до Свого служіння, ніхто не усвідомлював Його ідентичність, ніхто не міг сказати, що Його плоті відрізнялася від усіх інших, тому що Він не сотворив жодного дива, не виконав ані найменшої частини власної Божої праці. Однак після того, як Він почав нести Своє служіння, Він зберіг зовнішню оболонку нормальної людської сутності і все ще жив із нормальною людською сутністю, але тому, що Він почав виконувати роботу Самого Бога, прийняв служіння Христа і звершував роботу, на яку смертні істоти, люди з плоті й крові, були нездатні, звичайно, люди припускали, що у Нього не було нормальної людської сутності і Він був не цілком повною нормальною плоттю, а неповною плоттю. Через роботу, яку Він виконував, люди говорили, що Він був Богом у плоті, у якого не було нормальної людської сутності. Таке розуміння помилкове, оскільки люди не розуміли значення втілення Бога. Це непорозуміння виникло через той факт, що робота, виражена Богом у плоті, була божественною роботою, вираженою у плоті, яка володіла нормальною людською сутністю. Бог був одягнений у плоті, Він жив у плоті, і Його робота в Його людській сутності затьмарювала нормальність Його людської сутності. Із цієї причини люди вірили, що у Бога немає людської сутності, а тільки божественна сутність.

Бог у Своему першому втіленні не завершив роботу втілення; Він завершив тільки перший етап роботи, яку Йому необхідно було виконати в плоті. Отже, щоб закінчити роботу втілення, Бог знову повернувся в плоті, живучи всією нормальністю й реальністю плоті, тобто проявляючи Боже Слово в абсолютно нормальній і звичайній плоті, тим самим завершуючи роботу, яку Він залишив незавершеною в плоті. По суті, друга втілена плоті схожа на першу, але вона ще більш реальна, ще більш нормальна, ніж перша. Як наслідок, страждання, яких зазнає друга втілена плоті, є більшими, ніж ті, яких зазнала перша, але ці страждання є результатом Його служіння в плоті, яке відрізняється від страждань розбещеної людини. Це також впливає з нормальності та реальності Його плоті.

Оскільки Він несе Своє служіння в абсолютно нормальній і реальній плоті, ця плоть має переносити значні труднощі. Чим більш нормальною і реальною є ця плоть, тим більше Він страждатиме під час виконання Свого служіння. Божа робота виражається в дуже звичайній плоті, яка зовсім не є надприродною. Оскільки Його плоть нормальна й також має нести на собі роботу спасіння людини, Він страждає ще більшою мірою, ніж надприродна плоть – і всі ці страждання постають на основі реальності й нормальності Його плоті. Зі страждань, яких зазнали дві втілені плоті, несучи Свої служіння, можна побачити сутність втіленої плоті. Чим більш нормальна плоть, тим більші труднощі Він повинен пережити, виконуючи роботу; чим реальніша плоть, що береться за роботу, тим суворішими є уявлення людей і тим більша кількість небезпек може Його спіткати. І все ж, чим реальніша плоть і чим більше плоть володіє потребами й повною розсудливістю нормальної людської істоти, тим більше Він здатний взяти на себе Божу роботу в плоті. Саме плоть Ісуса була прибита цвяхами до хреста, Його плоть, яку Він віддав у жертву за гріх; саме за допомогою плоті з нормальною людською сутністю Він переміг сатану й повністю спас людину від хреста. І саме як повною мірою плоть Бог у Своему другому втіленні виконує роботу завоювання й перемагає сатану. Тільки плоть, яка є цілковито нормальною й реальною, може виконати роботу завоювання у всій її повноті й потужно засвідчити. Тобто завоювання людини стає ефективним завдяки реальності й нормальності Бога в плоті, а не через надприродні чудеса й одкровення. Служіння цього втіленого Бога полягає в тому, щоб говорити й тим самим завойовувати та вдосконалювати людину; іншими словами, робота Духа, втіленого в плоті, обов'язок плоті – говорити й тим самим завойовувати, розкривати, вдосконалювати й повністю виганяти людину. І таким чином, саме в праці завоювання Божя робота в плоті буде завершена повною мірою. Первісна робота відкуплення була тільки початком роботи втілення; плоть, яка виконує роботу завоювання, завершить усю роботу втілення. За статтю, одна плоть – чоловік, а інша – жінка; тож ось що довершує значення втілення Бога й розвіює уявлення людини про Бога: Бог може стати як чоловіком, так і жінкою, і, по суті, втілений Бог не має статі. Він створив і чоловіка, і жінку, і для Нього немає розрізнення за статтю. На цьому етапі роботи Бог не вчиняє знамень і чудес, щоб робота досягла своїх результатів за допомогою слів. Ба більше, причина цього полягає в тому, що робота втіленого Бога на цей раз полягає не в зціленні хворих та вигнанні демонів, а в завоюванні людини словами, тобто вроджена здатність, якою володіє ця втілена плоть Бога, полягає в тому, щоб говорити слова й завойовувати людину, а не зцілювати хворих і виганяти демонів. Його робота в нормальній людській сутності полягає не в тому, щоб творити чудеса, не зцілювати хворих і виганяти демонів, а в тому, щоб говорити, і тому друга втілена плоть здається людям набагато більш нормальною, ніж перша. Люди бачать, що втілення Бога – не омана, але цей втілений Бог відрізняється від втіленого Ісуса, і хоча Вони

обидва є втіленим Богом, Вони не зовсім одне й те саме. Ісус володів нормальною людською сутністю, звичайною людською сутністю, але Його супроводжувало багато ознак і чудес. У цьому втіленому Богові очі людини не побачать ні ознак, ні чудес, ні зцілення хворих, ні вигнання демонів, ні ходіння по морю, ні сорокаденного посту... Він не виконує ту ж роботу, що й Ісус, не тому, що, по суті, Його плоть чимось відрізняється від плоті Ісуса, а тому, що це не Його служіння – зцілювати хворих і виганяти демонів. Він не руйнує Свою власну роботу, не заважає Своїй власній роботі. Оскільки Він завойовує людину Своїми реальними словами, немає необхідності підкорювати її чудесами, і тому ця стадія призначена для завершення роботи втілення. Втілений Бог, Якого ти бачиш сьогодні, є плоттю повною мірою, і в Ньому немає нічого надприродного. Він хворіє, як і інші, потребує їжі й одягу, як і інші; Він повністю є плоттю. Якби цього разу втілений Бог здійснював надприродні ознаки й чудеса, якби Він зцілював хворих, виганяв демонів або міг вбивати одним словом, як могла би бути виконана робота завоювання? Як ця робота могла би бути поширена серед язичницьких народів? Зцілення хворих і вигнання демонів було справою періоду Благодаті, це був перший етап роботи відкуплення, і тепер, коли Бог спас людину від хреста, Він більше не виконує ту роботу. Якби в останні дні з'явився «Бог», такий же, як Ісус, який зцілював хворих, виганяв демонів і був розп'ятий за людину, цей «Бог», хоча й ідентичний опису Бога в Біблії і легкий для прийняття людиною, не був би, по своїй суті, плоттю, яку носить Дух Бога, а був би злим духом. Бо принцип Божої роботи полягає в тому, щоб ніколи не повторювати те, що Він уже завершив. Отже, робота другого втілення Бога відрізняється від роботи першого. В останні дні Бог виконує роботу завоювання у звичайній, нормальній плоті; Він не зцілює хворих, не буде розп'ятий за людей, а просто говорить слова в плоті й підкоряє людей у плоті. Тільки така плоть є втіленою плоттю Бога; тільки така плоть може завершити Божу роботу в плоті.

Чи переносить на цьому етапі втілений Бог труднощі, а чи виконує Своє служіння, Він робить це, щоб довершити смисл втілення, бо це останнє втілення Бога. Бог може втілитися тільки двічі. Третього разу не може бути. Перше втілення було чоловічим, друге – жіночим, і тому образ Божої плоті завершений у свідомості людини; більш того, два втілення вже завершили Божу роботу в плоті. Першого разу втілений Бог володів нормальною людською сутністю, щоб довершити сенс втілення. Цього разу Він також має нормальну людську сутність, але значення цього втілення інше: воно глибше, і Його робота має більш фундаментальне значення. Причина, із якої Бог знову став плоттю, полягає в тому, щоб довершити смисл втілення. Коли Бог повністю завершить цей етап Своєї роботи, увесь смисл втілення, тобто Божої роботи в плоті, буде довершено, і більше не буде ніякої роботи, яку потрібно буде виконувати в плоті. Тобто відтепер Бог ніколи більше не приходить в плоті, щоб виконувати Свою роботу. Бог виконує роботу втілення тільки для того, щоб урятувати й вдосконалити людство. Іншими словами, для Бога

в жодному разі не є звичайним явищем приходити в плоті, окрім як задля виконання роботи. Приходячи у плоті для виконання роботи, Він показує сатані, що Бог – це плоть, нормальна особа, звичайна особа – і все ж Він може тріумфально правити світом, може перемогти сатану, спокутувати людство, підкорити людство! Мета роботи сатани – розбестити людство, у той час як мета Бога – спасти людство. Сатана заманює людину в криницю бездонну, у той час як Бог рятує її звідти. Сатана змушує всіх людей поклонятися йому, у той час як Бог підпорядковує їх Своєму пануванню, бо Він – Господь творіння. Уся ця робота досягається завдяки двом втіленням Бога. По суті, Його плоть – це союз людської сутності та божественної природи, і вона володіє нормальною людською сутністю. Таким чином, Бог не зміг би досягти результатів спасіння людства без втіленої плоті Бога, а Його робота в плоті все ж не змогла б досягти цих результатів без нормальної людської сутності Його плоті. Суть втілення Бога полягає в тому, що Він має володіти нормальною людською сутністю; інакше це суперечило б первісному наміру Бога у втіленні.

Чому Я кажу, що смисл утілення не був довершений у роботі Ісуса? Тому що Слово не повністю стало плоттю. Те, що зробив Ісус, було лише однією частиною Божої роботи в плоті; Він звершив тільки роботу відкуплення, а не роботу повного здобуття людини. Із цієї причини Бог знову став плоттю в останні дні. Цей етап роботи також виконується у звичайній плоті; його виконує абсолютно нормальна людська істота, чия людська сутність не є незвичайною навіть найменшою мірою. Іншими словами, Бог став повною мірою людською істотою; Він – особистість, чия ідентичність є ідентичністю Бога, повною мірою людська істота, повною мірою плоть, яка виконує роботу. Людські очі бачать плотське тіло, яке зовсім не є незвичайним, дуже звичайну особу, яка може розмовляти мовою небес, не показує ніяких чудесних знамень, не творить ніяких чудес, а тим більше не розкриває внутрішню правду про релігію на зібраннях у великих залах. Людям робота другої втіленої плоті видається абсолютно несхожою на роботу першої, настільки, що здається, що в них немає нічого спільного й нічого від роботи першої втіленої плоті не помітно цього разу. Хоча робота другої втіленої плоті відрізняється від першої, це не доводить, що в Них не одне й теж джерело. Чи є їхнє джерело одним і тим же залежить від характеру роботи, яку виконують плоті, а не від їхніх зовнішніх оболонок. Протягом трьох етапів Своєї роботи Бог утілювався двічі, і обидва рази робота втіленого Бога відкриває новий період, дає початок новій роботі; ці втілення доповнюють одне одного. Людському оку неможливо визначити, що ці дві плоті насправді походять з одного джерела. Само собою зрозуміло, що це виходить за рамки можливостей людського ока або людського розуму. Але за Своєю суттю Вони однакові, бо їхня робота походить від одного Духа. Про те, чи постають дві втілені плоті з одного джерела, можна судити не по ері та місцю, в якому Вони народилися, або іншим подібним факторам, а по вираженій Ними божественній

роботі. Друга втілена плоть не виконує нічого з того, що робив Ісус, адже Божа робота не підпадає під умовності, але щоразу відкриває новий шлях. Друга втілена плоть має на меті не поглибити або зміцнити враження від першої плоті в умах людей, а доповнити й вдосконалити її, поглибити знання людини про Бога, порушити всі правила, що існують у серцях людей, і стерти хибні образи Бога в їхніх серцях. Можна сказати, що жоден окремий етап власної роботи Бога не може дати людині повного знання про Нього; кожен дає тільки частину, а не ціле. Хоча Бог повністю виразив Свій характер, через обмежені здібності людини до розуміння її знання про Бога все ще залишається неповним. Неможливо, використовуючи людську мову, передати всю повноту Божого характеру; більше того, як один етап Його роботи може повністю виразити Бога? Він діє в плоті під покровом Своєї звичайної людської сутності, і знати Його можна тільки за проявами Його божественної природи, а не за Його тілесною оболонкою. Бог приходить у плоть, щоб дати людині можливість пізнати Його за допомогою Його різноманітної роботи, і в Його роботі не існує двох однакових етапів. Тільки так людина може отримати повне знання про Божу роботу в плоті, не обмежуючись одним-єдиним аспектом. Хоча робота і першої, і другої втіленої плоті різна, сутність кожної плоті й джерело їхньої роботи ідентичні; просто Вони існують для виконання двох різних етапів роботи й постають у два різні періоди. Незважаючи ні на що, втілені плоті Бога мають одну сутність і одне походження – це правда, яку ніхто не може заперечити.

Божа робота й людська практика

Божа робота серед людей невіддільна від людини, адже людина є об'єктом цієї роботи та єдиним творінням, створеним Богом, яке може свідчити про Бога. Життя людини й уся її діяльність невіддільні від Бога й контролюються Божими руками, і можна навіть сказати, що жодна людина не може існувати незалежно від Бога. Ніхто не може це заперечувати, бо це – факт. Усе, що робить Бог, має на меті благо людства й спрямоване проти підступів сатани. Усе, що потрібно людині, походить від Бога, і Бог – джерело життя людини. Отож, людина просто не в змозі піти від Бога. Ба більше, у Бога ніколи не було наміру йти від людини. Робота, яку виконує Бог, здійснюється заради всього людства, і Його думки завжди добрі. Отож, для людини робота й думки Бога (тобто Божа воля) є «видіннями», які мають бути їй відомі. Такі видіння також є управлінням Бога й роботою, яка не може бути виконана людиною. Між тим, вимоги, які Бог висуває до людини під час Своєї роботи, називаються «практикою» людини. Видіння – це робота Самого Бога, або вони є Його волею для людства, або цілями та значенням Його роботи. Можна також сказати, що видіння є частиною управління, оскільки це управління є роботою Бога й спрямоване на людину, що означає, що це – робота, яку Бог

виконує серед людей. Ця робота є доказом і шляхом, яким людина приходить до пізнання Бога, і вона надзвичайно важлива для людини. Якщо замість того, щоб приділяти увагу знанню Божої роботи, люди звертають увагу тільки на вчення про віру в Бога або на незначні деталі, то вони просто не знатимуть Бога і, що більше, не будуть тими, хто Богу до душі. Робота Божа, яка надзвичайно корисна для пізнання людиною Бога, називається видіннями. Ці видіння – робота Бога, воля Божа, а також цілі й значення Божої роботи; всі вони приносять користь людині. Практика стосується того, що має бути виконано людиною, що має бути зроблено творіннями, які сліднують за Богом, і вона також є обов'язком людини. Те, що має робити людина, – це не те, що людина розуміла від самого початку, а вимоги, які Бог висуває до людини під час Своєї роботи. Із поступом Божої роботи ці вимоги поступово стають дедалі ґрунтовнішими й піднесенішими. Наприклад, у період Закону людина мусила дотримуватися закону, а в період Благодаті людина мусила нести хрест. Період Царства інший: вимоги до людини вищі, ніж у період Закону й період Благодаті. У міру того, як видіння стають більш піднесеними, вимоги до людини стають усе вищими й дедалі чіткішими й реальнішими. Подібним чином, видіння також стають дедалі реальнішими. Ці численні реальні видіння сприяють не тільки послуху людини Богові, але і її пізнанню Бога.

У порівнянні з попередніми періодами, робота Бога в період Царства більш практична, більшою мірою спрямована на сутність людини й зміни в її характері та більш здатна свідчити про Самого Бога для всіх тих, хто слідує за Ним. Іншими словами, коли Бог працює в період Царства, Він показує Себе людині більше, ніж будь-коли в минулому, а це означає, що видіння, які мають бути відомі людині, є вищими, ніж у будь-який попередній період. Оскільки робота Бога серед людей ступила на безпрецедентну територію, видіння, відомі людині в період Царства, є найвищими за весь час роботи управління. Божа робота ступила на безпрецедентну територію, і тому видіння, які людина має пізнати, стали вищими за всі видіння, і як наслідок, практика людини також вища, ніж у будь-який попередній період, оскільки практика людини змінюється відповідно до видінь, і досконалість видінь також знаменує досконалість вимог людини. Щойно все Боже управління зупиниться, припиниться й практика людини, і без роботи Бога в людини не буде іншого вибору, окрім як дотримуватися вчення минулих часів, інакше їй просто нікуди буде звернутися. Без нових видінь у людини не буде нової практики; без довершених видінь у людини не буде досконалої практики; без більш високих видінь у людини не буде більш високої практики. Практика людини змінюється разом із кроками Бога, і так само знання й досвід людини також змінюються разом із роботою Бога. Незалежно від того, наскільки здібна людина, вона все одно невіддільна від Бога, і якби Бог перестав працювати хоча б на мить, людина негайно померла б від Його гніву. Людині нічим хвалитися, бо якими б високими не були знання людини сьогодні, яким би глибоким не був її досвід, вона невіддільна від Божої роботи, бо

практика людини й те, до чого вона має прагнути у своїй вірі в Бога, невіддільні від видінь. У кожному випадку Божої роботи є видіння, які людина має знати, і, слідуючи їм, до людини висуваються відповідні вимоги. Не маючи цих видінь як основи, людина була б просто нездатна практикувати й не змогла б непохитно слідувати за Богом. Якщо людина не знає Бога або не розуміє Божу волю, тоді все, що вона робить, – марне й не може бути схвалено Богом. Якими б рясними не були дари людини, вона все одно невіддільна від Божої роботи й Божого керівництва. Незалежно від того, наскільки хороші дії людини або скільки дій вона робить, вони все одно не можуть замінити роботу Бога. І тому за жодних обставин практика людини не може бути відокремленою від видінь. Ті, хто не приймає нові видіння, не мають нової практики. Їхня практика зовсім не стосується істини, тому що вони дотримуються вчення та виконують мертвий закон; у них взагалі немає нових видінь, і, як наслідок, вони не застосовують на практиці нічого з нового періоду. Вони втратили видіння, а разом із тим втратили роботу Святого Духа, і вони втратили істину. Ті, у кого немає істини, є нащадками абсурду, вони є втіленням сатани. Незалежно від того, якого типу є якась людина, вона не може бути без видінь Божої роботи й не може бути позбавлена присутності Святого Духа; щойно людина втрачає видіння, вона миттєво сходить у підземне царство й живе серед темряви. Люди без видінь – це ті, хто нерозумно слідує за Богом, це ті, хто позбавлений роботи Святого Духа, і вони живуть у пеклі. Такі люди не прагнуть до істини, а натомість вивішують ім'я Бога, як вивіску. Ті, хто не знає роботи Святого Духа, хто не знає втіленого Бога, хто не знає трьох стадій роботи у всій повноті Божого управління, не знають видінь і тому позбавлені істини. І хіба всі ті, хто не володіє істиною, не є лиходіями? Ті, хто готовий застосовувати істину на практиці, хто готовий прагнути до пізнання Бога й хто дійсно співпрацює з Богом, – це люди, для яких видіння є основою. Вони схвалені Богом, тому що вони співпрацюють із Богом, і саме цю співпрацю людина має застосовувати на практиці.

У видіннях є багато шляхів до практики. Практичні вимоги, що висуваються до людини, також містяться у видіннях, як і робота Бога, яка має бути відома людині. У минулому, під час спеціальних зборів або великих зібрань, які проводилися в різних місцях, говорилося тільки про один аспект шляху практики. Таку практику необхідно було застосовувати в період Благодаті, і навряд чи вона хоч якось стосувалася пізнання Бога, оскільки видіння періоду Благодаті було тільки видінням розп'яття Ісуса, і не було більших видінь. Передбачалося, що людина не мала знати нічого, окрім роботи відкуплення Ним людства через розп'яття, і тому в період Благодаті в людини не було жодних інших видінь для пізнання. Отже, у людини було лише мізерне знання про Бога, і, крім знання любові та співчуття Ісуса, у неї було лише кілька простих і мізерних речей, які вона могла застосувати на практиці, що було далеко не так, як сьогодні. У минулому, незалежно від того, у якій формі проходили зібрання людей, людина була не здатна говорити про

практичне знання Божої роботи, і тим більше ніхто не міг чітко сказати, який шлях практики є найбільш підходящим для людини. Людина просто додала кілька простих деталей до основи, якою були поблажливість і терпіння; суть її практики просто не змінилася, оскільки протягом того ж періоду Бог не виконував жодної новішої роботи, і єдиними вимогами, які Він ставив перед людиною, були поблажливість і терпіння, або ж несення хреста. Крім таких практик, не було вищих видінь, ніж розп'яття Ісуса. У минулому не згадувалося про інші видіння, адже Бог не виконував великого обсягу роботи та ставив перед людиною лише обмежені вимоги. Таким чином, що б людина не робила, вона була не в змозі переступити ці кордони, кордони, котрі були лише кількома простими та поверховими речами, які людина могла застосувати на практиці. Сьогодні Я говорю про інші видіння, тому що сьогодні виконана більша робота, робота, яка в кілька разів перевищує період Закону й період Благодаті. Вимоги до людини теж у кілька разів вищі, ніж у минулі періоди. Якщо людина не здатна повністю пізнати таку роботу, тоді ця робота не матиме великого значення; можна сказати, що людині буде важко повністю пізнати таку роботу, якщо вона не присвятить цьому свої зусилля впродовж усього свого життя. Що стосується роботи завоювання, розмови лише про шлях практики зробили б завоювання людини неможливим. Проста розмова про видіння, без пред'явлення будь-яких вимог до людини, також унеможливила б завоювання людини. Якби не говорилося ні про що, окрім шляху практики, тоді було б неможливо завдати удару по ахіллесовій п'яті людини або розвіяти її уявлення, а отже, було б неможливо повністю підкорити людину. Видіння – це головний інструмент завоювання людини, але якби не було жодного шляху практики, крім видінь, тоді в людини не було б жодного шляху, яким іти, і тим більше в неї не було б жодних засобів для входження. Це принцип Божої роботи від початку й до кінця: у видіннях є те, що можна застосувати на практиці, і точно так само існують видіння на додаток до практики. Ступінь змін у житті людини та в її характері супроводжує зміни у видіннях. Якби людина покладалася тільки на свої власні зусилля, то для неї було б неможливо досягти будь-якої значної міри змін. Видіння говорять про роботу Самого Бога й Боже управління. Практика стосується шляху практики людини та способу існування людини; у всьому Божому управлінні зв'язок між видіннями й практикою – це зв'язок між Богом і людиною. Якби видіння були видалені, або якщо б про них говорили без згадки про практику, або якби були тільки видіння, а практика людини була викорінена, тоді такі речі не можна було б вважати управлінням Бога, і тим більше не можна було б сказати, що робота Бога здійснюється заради людства; таким чином, не тільки був би усунутий обов'язок людини, але це було б запереченням мети Божої роботи. Якби від людини від початку й до кінця вимагалася лише практика, без залучення Божої роботи, ба більше, якби від людини не вимагалася знати Божу роботу, тоді ще менше було б підстав називати таку роботу Божим управлінням. Якби людина не знала Бога, не

відала Божої волі й сліпо виконувала свою практику невизначеним і абстрактним чином, вона ніколи не стала б повністю придатним творінням. Отже, обидві ці речі є обов'язковими. Якби існувала тільки робота Бога, тобто, якби були тільки видіння і якби не було жодної співпраці або практики з боку людини, тоді такі речі не можна було б назвати управлінням Бога. Якби існувала тільки практика та входження людини, то незалежно від того, наскільки високий шлях, на який ступила людина, це теж було б неприйнятно. Входження людини має поступово змінюватися відповідно до роботи й видінь; воно не може змінитися за примхою. Принципи людської практики є не вільними й необмеженими, а встановленими в певних рамках. Такі принципи змінюються відповідно до видінь роботи. Отже, зрештою Боже управління зводиться до Божої роботи й практики людини.

Робота управління виникла тільки завдяки людству, що означає, що вона виникла тільки завдяки існуванню людства. Не було управління ні до появи людства, ні на початку, коли були створені небеса, земля й все суще. Якби в усій роботі Бога не було практики, корисної для людини, тобто, якби Бог не пред'являв відповідних вимог до розбещеного людства (якби в роботі, виконуваний Богом, не було відповідного шляху для практики людини), тоді ця робота не могла б називатися Божим управлінням. Якби вся повнота роботи Бога полягала тільки в тому, щоб указувати розбещеному людству, як йому слід практикувати, і Бог не здійснював би жодної зі Своїх власних справ і не виявляв ані краплі Своєї всемогутності або мудрості, то хоч би якими високими не були вимоги Бога до людини, як би довго Бог не жив серед людей, людина нічого не знала б про Божий характер; якби це було так, то робота такого роду була б ще менш гідна називатися Божим управлінням. Простіше кажучи, робота Божого управління – це робота, що виконується Богом, і вся робота, що виконується під керівництвом Бога тими, хто був здобутий Богом. Таку роботу можна узагальнено назвати управлінням. Іншими словами, Божа робота серед людей, а також співпраця з Ним усіх тих, хто слідує за Ним, у сукупності називаються управлінням. Тут робота Бога називається видіннями, а співпраця людини називається практикою. Що вища Божа робота (тобто що вище видіння), то яснішим Божий характер стає для людини, то більше він розходиться з уявленнями людини й то вище стає практика й співпраця людини. Що вищі вимоги людини, то більше Божа робота розходиться з людськими уявленнями, і як наслідок, випробування людини й стандарти, яким вона повинна відповідати, також стають вищими. Після закінчення цієї роботи всі видіння будуть завершені, і те, що людина повинна втілити на практиці, досягне вершини досконалості. Це також буде час, коли кожного буде класифіковано відповідно до виду, бо те, що людині необхідно знати, буде їй показано. Отже, коли видіння досягнуть свого апогею, робота, відповідно, наблизиться до свого завершення, і практика людини також досягне свого zenіту. Практика людини заснована на роботі Бога, і управління Бога повністю виражається тільки завдяки практиці й співпраці

людини. Людина – це особливий зразок Божої роботи й об'єкт роботи всього Божого управління, а також продукт усього Божого управління. Якби Бог працював один, без співпраці з людиною, тоді не було б нічого, що могло б слугувати кристалізацією всієї Його роботи, і тоді не було б ані найменшого значення для Божого управління. Крім роботи Бога, тільки вибираючи відповідні об'єкти для вираження Своєї роботи й доказу її всемогутності й мудрості, Бог може досягти мети Свого управління й досягти мети використання всієї цієї роботи для повної поразки сатани. Отже, людина є незамінною частиною роботи Божого управління, і людина – єдина, хто може зробити так, щоб Боже управління принесло плоди й досягло своєї кінцевої мети; крім людини, жодна інша форма життя не може взяти на себе таку роль. Якщо людина хоче стати справжньою кристалізацією Божої роботи управління, тоді непослух розбещеного людства має бути повністю розсіяно. Для цього необхідно, щоб людині була дана практика, придатна для різних часів, і щоб Бог виконував відповідну роботу серед людей. Тільки в такий спосіб зрештою буде здобуто групу людей, які є кристалізацією Божої роботи управління. Божа робота серед людей не може свідчити про Самого Бога тільки через роботу Бога; для досягнення такого свідчення також потрібні живі люди, які підходять для Його роботи. Спочатку Бог працюватиме над цими людьми, через яких потім буде показана Його робота, і в такий спосіб буде засвідчено про Нього серед творінь, і в цьому Бог досягне мети Своєї роботи. Бог не працює самотужки, щоб перемогти сатану, тому що Він не може прямо свідчити про Себе серед усіх творінь. Якби Він так чинив, було б неможливо повністю переконати людину, тому Бог має працювати над людиною, щоб завоювати її, і тільки тоді Він зможе отримати свідчення серед усіх творінь. Якби діяв тільки Бог, без співпраці з людиною, або якби від людини не вимагалось співпраці, людина ніколи не змогла б пізнати Божий характер і назавжди залишилася б у невіданні щодо Божої волі; тоді Божу роботу не можна було б назвати роботою Божого управління. Якби тільки людина самотужки боролася, шукала й старанно працювала, не розуміючи роботи Бога, тоді б людина займалася пустощами. Без роботи Святого Духа все, що робить людина, походить від сатани; він – бунтар і лиходій; сатана проявляється у всьому, що робить розбещене людство, і немає в ньому нічого, що було б сумісним із Богом, і все, що робить людина, є проявом сатани. Ніщо з того, про що говорилося вище, не стосується винятково видінь і практики. На підставі видінь людина знаходить практику та шлях послуху, щоб вона могла відкинути свої уявлення й здобути те, чим вона не володіла в минулому. Бог вимагає, щоб людина співпрацювала з Ним, щоб людина повністю підкорялася Його вимогам, а людина просить споглядати роботу, виконувану Самим Богом, відчувати на собі всемогутню силу Бога й пізнавати Божий характер. Таким, якщо коротко, є управління Бога. Союз Бога з людиною – це управління, і це найвеличніше управління.

Те, що пов'язано з видіннями, у першу чергу відноситься до роботи Самого Бога, а те, що передбачає практику, має виконуватися людиною і не має жодного відношення до Бога взагалі. Робота Бога звершується Самим Богом, а практика людини досягається самою людиною. Те, що повинно бути зроблено самим Богом, не повинно бути зроблено людиною, а те, що повинно бути зроблено людиною, не має відношення до Бога. Робота Бога – це Його власне служіння, і не має жодного відношення до людини. Ця робота не повинна виконуватися людиною, і, більше того, людина була б не здатна виконати роботу, яку має виконати Бог. Людина має виконати те, що від неї вимагається, будь то жертвування своїм життям або передача його сатані, щоб витримати свідчення, – усе це повинно бути виконано людиною. Сам Бог завершує всю роботу, яку Він повинен виконати, а те, що повинна зробити людина, показано людині, і решта роботи залишається людині. Бог не виконує додаткову роботу. Він виконує тільки ту роботу, яка входить до Його служіння, і тільки вказує людині шлях, і тільки здійснює роботу щодо відкриття шляху, і не виконує роботу стосовно прокладання шляху; це повинні розуміти всі. Утілювати істину на практиці означає реалізувати слова Божі на практиці, і все це є обов'язком людини; це те, що повинна робити людина, і що не має жодного відношення до Бога. Якщо людина вимагає, щоб Бог також переживав муки й рафінування в істині, подібно до людини, тоді людина неслухняна. Божа робота полягає в тому, щоб виконувати Його служіння, а обов'язок людини – коритися всьому Божому керівництву без будь-якого опору. Те, чого людина повинна досягти, їй належить виконати, незалежно від того, яким чином Бог діє або живе. Тільки Сам Бог може ставити вимоги до людини, тобто тільки Сам Бог гідний ставити вимоги до людини. У людини не повинно бути жодного вибору, і вона не повинна нічого робити, крім як повністю підкорятися і практикувати; це – розсудливість, яку повинна мати людина. Щойно робота, яка повинна бути виконана Самим Богом, завершена, людина повинна відчувати її на собі, крок за кроком. Якщо, врешті-решт, коли все Боже управління завершиться, людина все ще не зробить того, що вимагає Бог, тоді людина має бути покарана. Якщо людина не виконує вимоги Бога, це відбувається через непослух людини; це не означає, що Бог недостатньо ретельно виконував Свою роботу. Усі ті, хто не може утілити Божі слова в життя, ті, хто не може виконати Божі вимоги, і ті, хто не може проявити свою відданість і виконати свій обов'язок, усі будуть покарані. Сьогодні те, чого ви повинні досягти, – це не додаткові вимоги, а обов'язок людини, і те, що повинні робити всі люди. Якщо ви нездатні навіть виконувати свій обов'язок або не можете виконувати його добре, то чи не накликаєте ви на себе неприємності? Чи не граєтеся ви зі смертю? Як ви можете розраховувати на те, що у вас є майбутнє та перспективи? Робота Бога здійснюється заради людства, і співпраця людини дається заради Божого управління. Після того, як Бог зробить усе, що мав зробити, від людини вимагатиметься бути непохитною у своїй практиці та співпрацювати з

Богом. У роботі Божій людина не повинна шкодувати зусиль, повинна проявляти свою відданість і не повинна віддаватися численним уявленням або пасивно сидіти й чекати смерті. Бог може пожертвувати Собою заради людини, то чому ж людина не може запропонувати свою вірність Богу? У Бога одне серце й один розум з людиною, то чому ж людина не може запропонувати трохи співпраці? Бог працює для людства, то чому ж людина не може виконувати деякі зі своїх обов'язків заради Божого управління? Божа робота дійшла до цього моменту, і все ж ви досі бачите, але не дієте, ви чуєте, але не рухаєтеся. Хіба такі люди не є об'єктами загибелі? Бог уже присвятив усього Себе людині, то чому ж сьогодні людина не здатна ревно виконувати свій обов'язок? Для Бога Його робота є Його головним пріоритетом, і робота Його управління має першорядне значення. Для людини втілення Божих слів у життя і виконання Божих вимог є її першочерговим завданням. Це ви всі повинні розуміти. Слова, сказані вам, досягли самої серцевини вашої сутності, і Божа робота вийшла на безпрецедентну територію. Багато людей усе ще не розуміють правдивість або хибність цього шляху; вони все ще чекають і спостерігають, і не виконують свій обов'язок. Натомість вони досліджують кожне слово й дію Бога, вони зосереджуються на тому, що Він їсть і в що одягається, і їхні уявлення стають дедалі сумнішими. Хіба такі люди не піднімають шум через дрібниці? Як такі люди можуть бути тими, хто шукає Бога? І як вони можуть бути тими, у кого є намір підкоритися Богу? Вони відкладають свою вірність й обов'язок на задвірки свого розуму, а натомість зосереджуються на місцезнаходженні Бога. Вони обурливі! Якщо людина зрозуміла все, що вона повинна розуміти, і застосувала на практиці все, що повинна застосовувати, тоді Бог, безсумнівно, обдарує її Своїми благословеннями, бо те, що Він вимагає від людини, є обов'язком людини й тим, що людина повинна робити. Якщо людина не здатна зрозуміти те, що вона повинна розуміти, і не здатна застосувати на практиці те, що вона повинна застосовувати на практиці, тоді людину буде покарано. Ті, хто не співпрацює з Богом, ворогують з Богом; ті, хто не приймає нову роботу, виступають проти неї, навіть якщо такі люди не роблять нічого, що явно суперечить їй. Усі ті, хто не застосовує на практиці істину, яку вимагає Бог, – це люди, які навмисно протистоять словам Божим і проявляють непослух щодо них, навіть якщо такі люди приділяють особливу увагу роботі Святого Духа. Люди, які не підкоряються Божим словам і не підкоряються Богу, є бунтарями, і вони знаходяться в опозиції до Бога. Люди, які не виконують свій обов'язок, – це ті, хто не співпрацює з Богом, а люди, які не співпрацюють із Богом, – це ті, хто не приймає роботу Святого Духа.

Коли Божа робота досягає певної точки, і Його управління досягає певної точки, усі ті, хто Йому до душі, здатні виконати Його вимоги. Бог ставить перед людиною вимоги відповідно до Своїх власних стандартів і відповідно до того, чого людина здатна досягти. Говорячи про Своє управління, Він також вказує людині шлях і дає їй можливість вижити. Боже управління й практика людини відносяться до одного і

того ж етапу роботи й виконуються одночасно. Мова про Боже управління відноситься до змін у характері людини, а мова про те, що повинна зробити людина, і про зміни в її характері стосується Божої роботи; немає часу, коли ці два поняття можуть бути розділені. Практика людини змінюється, крок за кроком. Це відбувається тому, що Божі вимоги до людини також змінюються, і тому, що Божа робота завжди змінюється й рухається вперед. Якщо практика людини залишається в пастці вчення, це доводить, що людина позбавлена Божої роботи і керівництва; якщо практика людини ніколи не змінюється і не поглиблюється, то це доводить, що практика людини здійснюється згідно з волею людини й не є практикою істини; якщо в людини немає шляху, яким іти, тоді вона вже потрапила до рук сатани й знаходиться під контролем сатани, а це означає, що вона перебуває під контролем злих духів. Якщо практика людини не поглиблюється, тоді Божа робота не розвивається, і якщо в Божій роботі немає змін, тоді входження людини зупиниться; це неминуче. Якби протягом усієї Божої роботи людина завжди дотримувалася закону Єгови, тоді Божа робота не могла б рухатися вперед, а тим більше було б неможливо завершити весь період. Якби людина завжди трималася хреста й практикувала терпіння й смирення, тоді Божа робота не могла б продовжувати свій поступ. Шість тисяч років управління просто не можуть бути завершені серед людей, які тільки дотримуються закону або тільки тримаються за хрест і практикують терпіння й смирення. Натомість уся робота Божого управління завершується серед тих людей останніх днів, які знають Бога, кого було звільнено з пазурів сатани та хто повністю позбувся впливу сатани. Це неминучий напрямок роботи Бога. Чому кажуть, що практика тих, хто перебуває в релігійних церквах, застаріла? Це тому, що те, що вони застосовують на практиці, відірвано від роботи сьогодення. У період Благодаті те, що вони застосовували на практиці, було правильним, але оскільки період минув і Божа робота змінилася, їхня практика поступово застаріла. Вона залишилася позаду нової роботи й нового світла. Ґрунтуючись на своєму первісному фундаменті, робота Святого Духа просунулася на кілька кроків глибше. Однак ці люди досі залишаються на початковій стадії Божої роботи та продовжують дотримуватися старих практик і старого світла. Божа робота може сильно змінитися за три або п'ять років, тож чи не відбулися б ще більші перетворення протягом 2 000 років? Якщо в людини немає нового світла або практики, це означає, що вона не встигає за роботою Святого Духа. Це недолік людини; існування нової Божої роботи не можна заперечувати через те, що сьогодні ті, хто раніше мав роботу Святого Духа, усе ще дотримуються застарілих практик. Робота Святого Духа завжди рухається вперед, і всі ті, хто знаходиться в потоці Святого Духа, також мають просуватися глибше та змінюватися, крок за кроком. Вони не повинні зупинятися на єдиній стадії. Тільки ті, хто не знає роботу Святого Духа, залишаються серед Його початкової роботи та не приймуть нову роботу Святого Духа. Тільки ті, хто неслухняний, будуть нездатні здобути роботу

Святого Духа. Якщо практика людини не йде в ногу з новою роботою Святого Духа, тоді практика людини, безсумнівно, відділяється від роботи сьогодення і, безумовно, несумісна з роботою сьогодення. Такі застарілі люди, як ці, просто нездатні виконувати Божу волю, а тим більше стати людьми, які в кінцевому підсумку будуть свідчити про Бога. Окрім того, вся робота управління не могла бути завершена серед такої групи людей. Щодо тих, хто колись дотримувався закону Єгови, і тих, хто колись постраждав за хрест, якщо вони не зможуть прийняти стадію роботи останніх днів, тоді все, що вони робили, буде даремним і марним. Найбільш чіткий прояв роботи Святого Духа полягає в тому, щоб приймати теперішнє, а не чіплятися за минуле. Ті, хто не встигає за роботою сьогодення й відокремилися від сьогоднішньої практики, – це ті, хто протистоїть роботі Святого Духа й не приймає її. Такі люди кидають виклик нинішній роботі Бога. Хоча вони тримаються за світло минулого, не можна заперечувати, що вони не знають роботи Святого Духа. Чому відбуваються всі ці розмови про зміни в практиці людини, про відмінності в практиці між минулим і сьогоденням, про те, як практика виконувалася в попередній період, і про те, як вона здійснюється сьогодні? Про таку різницю в практиці людини говорять завжди, тому що робота Святого Духа постійно рухається вперед, і тому практика людини повинна постійно змінюватися. Якщо людина застрягає на одному етапі, то це доводить, що вона нездатна йти в ногу з новою роботою Бога і новим світлом; це не доводить, що Божий план управління не змінився. Ті, хто знаходиться поза потоком Святого Духа, завжди думають, що вони мають рацію, але насправді Божа робота в них давно припинилася, і робота Святого Духа відсутня в них. Робота Бога вже давно була передана іншій групі людей, групі, на якій Він має намір завершити Свою нову роботу. Оскільки релігійні люди нездатні прийняти нову Божу роботу й тримаються тільки старої роботи минулого, Бог залишив цих людей і здійснює Свою нову роботу над людьми, які приймають цю нову роботу. Це люди, які співпрацюють у Його новій роботі, і тільки таким чином Його управління може бути звершеним. Управління Бога завжди рухається вперед, а практика людини завжди піднімається вище. Бог завжди працює, а людина завжди має потреби, так що обидва досягають свого зеніту, і Бог і людина досягають повного єднання. Це – прояв здійснення Божої роботи, і це – кінцевий результат усього Божого управління.

На кожній стадії Божої роботи існують також відповідні вимоги до людини. Усі ті, хто перебуває у потоці Святого Духа, мають присутність і дисципліну Святого Духа, а ті, хто не перебуває у потоці Святого Духа, знаходяться під керівництвом сатани й не мають жодної роботи Святого Духа. Люди, що знаходяться в потоці Святого Духа, – це ті, хто приймає нову роботу Бога та співпрацює у новій роботі Бога. Якщо ті, хто перебуває в цьому потоці, не здатні співпрацювати й застосовувати на практиці істину, яку вимагає Бог у цей час, тоді їх буде дисципліновано, а в гіршому випадку вони будуть залишені Святим Духом. Ті, хто

приймає нову роботу Святого Духа, житимуть в потоці Святого Духа й отримають турботу та захист Святого Духа. Тих, хто готовий застосовувати істину на практиці, просвіщає Святий Дух, а тих, хто не бажає застосовувати істину на практиці, Святий Дух дисциплінує й може навіть покарати. Незалежно від того, що це за людина, за умови, що вона знаходиться в потоці Святого Духа, Бог візьме на Себе відповідальність за всіх тих, хто приймає Його нову роботу заради Його імені. Ті, хто прославляє Його ім'я і бажає втілювати Його слова на практиці, отримають Його благословення; ті, хто не кориться Йому й не втілює Його слова на практиці, отримають Його покарання. Люди, що знаходяться в потоці Святого Духа, – це ті, хто приймає нову роботу, і оскільки вони прийняли нову роботу, вони повинні належним чином співпрацювати з Богом і не повинні діяти як бунтівники, які не виконують свій обов'язок. Це єдина вимога Бога до людини. Інакша ситуація з людьми, які не приймають нову роботу: вони знаходяться поза потоком Святого Духа, і дисциплінування та дорікання від Святого Духа на них не розповсюджуються. Увесь день ці люди живуть у плоті, вони живуть у межах свого розуму, і все, що вони роблять, відповідає вченню, створеному в результаті аналізу й дослідження їхнього власного розуму. Це не те, що потрібно для нової роботи Святого Духа, а тим більше не співпраця з Богом. Ті, хто не приймає нову роботу Бога, позбавлені Божої присутності і, більше того, позбавлені Божих благословень і захисту. Більшість їхніх слів і дій додержуються минулих вимог роботи Святого Духа; вони є вченням, а не істиною. Такого вчення і постанови достатньо, щоб довести, що збори цих людей – не що інше, як релігія; вони не є обраними або об'єктами Божої роботи. Зібрання всіх таких людей можна лише назвати великим релігійним конгресом, але не церквою. Це непорушний факт. У них немає нової роботи Святого Духа; те, що вони роблять, ніби їхня релігією; те, чим вони живуть, здається наповненим релігією; у них немає присутності й роботи Святого Духа, і тим більше вони не мають права бути дисциплінованими або просвітленими Святим Духом. Усі ці люди – бездиханні трупи й гробаки, позбавлені духовності. Вони не знають про людське бунтарство й опір, не знають про всі злодіяння людини, і тим більше вони не знають усієї Божої роботи й Божої волі на даний час. Усі вони – необізнані, ниці люди, вони – покидьки, негідні називатися віруючими! Ніщо з того, що вони роблять, не має жодного відношення до Божого управління, а тим більше не може порушити Божі плани. Їхні слова й дії занадто огидні, занадто жалюгідні й просто недостойні згадки. Те, що робиться людьми, які не перебувають у потоці Святого Духа, не має нічого спільного з новою роботою Святого Духа. Через це, що б вони не робили, вони не мають дисципліни Святого Духа і, більше того, не мають просвітління Святого Духа. Бо всі вони – люди, які не мають любові до істини, зненавиджені та відкинуті Святим Духом. Вони звуться лиходіями, тому що вони ходять у плоті й роблять усе, що їм заманеться, під вивіскою Бога. У той час, коли Бог працює, вони свідомо є ворожими до Нього й біжать в протилежному

від Нього напрямку. Відмова людини співпрацювати з Богом сама по собі є надзвичайним бунтарством, тож хіба люди, які навмисно йдуть супроти Бога, не отримають своєї справедливої відплати? При згадці про зlodіяння цих людей деякі люди готові радо проклясти їх, у той час як Бог ігнорує їх. Людям здається, що їхні дії стосуються імені Бога, але насправді для Бога вони не мають ніякого відношення ні до Його імені, ні до свідчення про Нього. Що б не робили ці люди, це не має відношення до Бога: це не пов'язано ні з Його ім'ям, ні з Його поточною роботою. Ці люди принижують себе й проявляють сатану; вони – лиходії, які накопичують погані вчинки на день гніву. Сьогодні, незалежно від їхніх дій, і за умови, що вони не перешкоджають Божому управлінню і не мають жодного відношення до нової роботи Бога, такі люди не отримають належну відплату, бо день гніву ще не настав. Є багато чого, з чим, на думку людей, Бог уже повинен був розібратися, і вони думають, що ці лиходії повинні понести відплату якомога раніше. Але оскільки робота Божого управління все ще не добігла кінця, а день гніву ще не настав, несправедливі люди все ще продовжують чинити свої несправедливі справи. Дехто каже: «Релігійні люди позбавлені присутності або роботи Святого Духа, і вони ганьблять ім'я Боже; то чому ж Бог не знищує їх, натомість продовжуючи терпіти їхню розгнuzдану поведінку?». Ці люди, які є проявом сатани та які виявляють плоть, – необізнані, ниці люди; вони – безглузді люди. Вони не побачать прихід Божого гніву, доки не зрозуміють, як Бог здійснює Свою роботу серед людей, і щойно їх буде повністю завойовано, усі ці лиходії отримають свою відплату сповна, і жоден із них не зможе уникнути дня гніву. Зараз не час для покарання людини, але час для виконання роботи завоювання, якщо тільки немає тих, хто завдає шкоди Божому управлінню, і в цьому випадку вони будуть покарані відповідно до ступеня тяжкості їхніх дій. Під час Божого управління людством усі ті, хто перебуває у потоці Святого Духа, мають відношення до Бога. Ті, кого Святий Дух ненавидить і відкидає, живуть під впливом сатани, і те, що вони практикують, не має жодного відношення до Бога. Тільки ті, хто приймає нову Божу роботу та співпрацює із Богом, мають відношення до Бога, бо Божа робота спрямована тільки на тих, хто її приймає, і вона не спрямована на всіх людей, незалежно від того, приймають вони її чи ні. Робота, що здійснюється Богом, завжди має мету й не робиться за примхою. Ті, хто пов'язаний із сатаною, не годяться для того, щоб свідчити про Бога, і тим більше вони не годяться для співпраці з Богом.

Кожен етап роботи Святого Духа також потребує свідчення людей. Кожний етап роботи – то битва між Богом і сатаною, і ціллю тієї битви є сатана, а той, хто стане вдосконалений завдяки цій роботі, – людина. Те, чи зможе Божа робота принести плоди, залежить від того, як люди свідчитимуть про Бога. Це свідчення – те, чого Бог вимагає від тих, хто слідує за Ним; це свідчення перед сатаною, а також доказ результатів Його роботи. Все Боже управління ділиться на три етапи, і на кожному з них до людей висуваються належні вимоги. Більше того, із плином часу Божі

вимоги до всього людства стають більш високими. Тож крок за кроком ця робота Божого управління досягає своєї кульмінації, поки люди не побачать факт «явлення Слова у плоті», і тоді вимоги до людей стають навіть ще вищими, як і вимоги щодо свідчення людей. Чим більше людина здатна справді співпрацювати з Богом, тим більшої слави здобуває Бог. Співпраця людини – це свідчення, яке їй необхідно давати, і свідчення, яке людина дає, – це її практичне життя. Тож те, чи може Божа робота дати належний результат, чи ні, і чи може бути істинне свідчення, чи ні, нерозривно пов'язано зі співпрацею та свідченням людей. Коли робота буде завершена, себто коли все Боже управління дійде кінця, від людини вимагатиметься дати вище свідчення, і коли Божа праця дійде кінця, практика та входження людини сягнуть zenіту. У минулому від людини вимагалось дотримуватися закону та заповідей, бути терплячою і скромною. Сьогодні від людини вимагається коритись усім Божим настановам і мати найвищу любов до Бога, і зрештою від людини вимагається любити Бога, навіть у час скорботи. Ці три етапи – це вимоги, які Бог висуває до людини, крок за кроком, протягом усього Свого управління. Кожен етап Божої роботи глибший за попередній, і на кожному етапі вимоги до людини глибші за попередні, і таким чином поступово формується все Боже управління. Саме тому, що вимоги до людини стають дедалі вищими, її характер все більше наближається до стандартів, які вимагає Бог, і тільки тоді все людство починає поступово виходити з-під впливу сатани допоки воно не буде врятовано з-під впливу сатани, коли Божа праця дійде повного кінця. Коли цей час прийде, робота Божа досягне свого кінця, і співпраця людини з Богом із метою досягнення змін у її характері припиниться, і все людство буде жити в світлі Божому, і відтоді не буде жодного бунтарства або протидії Богу. Бог також не буде ставити жодних вимог до людини, і між людиною й Богом буде більш гармонійна співпраця, яка буде життям людини й Бога разом, життям, що настане після того, як Боже управління буде повністю завершено, і після того, як людина буде повністю врятована Богом із пазурів сатани. Ті, хто не може уважно слідувати по стопах Бога, нездатні досягти такого життя. Вони опустяться в темряву, де будуть плакати й скреготати зубами; це люди, які вірять у Бога, але не сліднують за Ним, які вірять у Бога, але не коряться всій Його роботі. Оскільки людина вірить у Бога, вона повинна уважно слідувати по стопах Бога, крок за кроком; вона повинна «слідувати за Агнцем, куди б Він не пішов». Тільки такі люди шукають істинний шлях, тільки вони знають роботу Святого Духа. Люди, які по-рабському сліднують букві та вченням, – це ті, хто був вигнаний роботою Святого Духа. У кожен період часу Бог буде починати нову роботу, і в кожному періоді буде новий початок серед людей. Якщо людина дотримується тільки істин, що «Єгова є Бог» та «Ісус є Христос», які є істинами, застосовними тільки до їхніх відповідних періодів, тоді людина ніколи не буде йти в ногу з роботою Святого Духа й назавжди залишиться нездатною здобути роботу Святого Духа. Незалежно від того, як діє Бог, людина невідступно

слідую за Ним без найменших сумнівів. У такому разі, як може людина бути вигнаною Святим Духом? Незалежно від того, що робить Бог, якщо людина впевнена, що це робота Святого Духа, і співпрацює в роботі Святого Духа без будь-яких побоювань та намагається відповідати вимогам Бога, то як її може бути покарано? Робота Бога ніколи не припинялася, Його кроки ніколи не вщухали, і до завершення Своєї роботи управління Він завжди був зайнятий і ніколи не зупинявся. Але людина не така: отримавши лише невелике уявлення про роботу Святого Духа, вона ставиться до неї так, як ніби вона ніколи не зміниться; здобувши трохи знань, вона не йде слідами нової Божої роботи; побачивши лише малу частину Божої роботи, вона одразу змальовує Бога у вигляді певної дерев'яної фігури й вірить, що Бог завжди залишиться в тій формі, яку вона бачить перед собою, що так було в минулому й так завжди буде в майбутньому; отримавши лише поверхове знання, людина настільки пишається, що забуває про себе та починає безглуздо проголошувати характер і сутність Бога, яких просто не існує; і, переконавшись в одній стадії роботи Святого Духа, хоч би яка людина не проголошувала нову роботу Бога, людина не приймає її. Це люди, які не можуть прийняти нову роботу Святого Духа; вони занадто консервативні й нездатні приймати нове. Такі люди – це ті, хто вірить у Бога, але в той же час відкидає Його. Людина вважає, що ізраїльтяни були неправі, тому що «вірили тільки в Єгови й не вірили в Ісуса», проте більшість людей грає роль, у якій вони «вірять тільки в Єгови й відкидають Ісуса» і «жадають повернення Месії, але виступають проти Месії, якого звать Ісус». Тому не дивно, що люди, прийнявши одну стадію роботи Святого Духа, все ще живуть під владою сатани й не отримують Божих благословень. Хіба це не результат людського бунтарства? Християни по всьому світу, які відстають від нової роботи сьогодення, усі чіпляються за надію, що їм пощастить, припускаючи, що Бог виконає кожне їхнє бажання. Проте, вони не можуть із упевненістю сказати, чому Бог візьме їх на третє небо, і вони не впевнені в тому, як Ісус приїде за ними на білій хмарі, і тим більше вони не можуть із абсолютною впевненістю сказати, чи дійсно Ісус прибуде на білій хмарі в той день, який вони собі уявляють. Усі вони стривожені й розгублені; вони самі навіть не знають, чи прийме Бог кожного з них, ті різноманітні невеличкі жменьки людей, які походять із кожної деномінації. Робота, яку Бог виконує зараз, теперішній період, Божа воля – вони не мають жодного уявлення ні про що з цього, і вони нічого не можуть зробити, окрім як рахувати дні на пальцях. Тільки ті, хто йде по стопах Агнця до самого кінця, можуть отримати остаточне благословення, у той час як ті «розумні люди», які не можуть слідувати до самого кінця, але все ж вірять, що вони отримали все, нездатні стати свідками явлення Бога. Кожен із них вважає себе найрозумнішою людиною на землі, без жодної причини вони переривають подальший розвиток роботи Бога, і, здається, з абсолютною впевненістю вірять, що Бог візьме їх на небеса, тих, хто «має найбільшу відданість Богу, слідує за Богом і дотримується слів Бога».

Незважаючи на те, що вони проявляють «максимальну відданість» словам, сказаним Богом, їхні слова й дії все рівно такі огидні, тому що вони протистоять роботі Святого Духа та вчиняють обман і зло. Ті, хто не слідує до самого кінця, хто не встигає за роботою Святого Духа й тільки чіпляється за стару роботу, не тільки не змогли досягти вірності Богу, але, навпаки, стали тими, хто протистоїть Богу, стали тими, кого відкидає новий період, і хто буде покараний. Чи є хтось більш жалюгідний, ніж вони? Багато хто навіть вважає, що всі ті, хто відкидає старий закон і приймає нову роботу, позбавлені сумління. Ці люди, які лише говорять про «сумління», але не знають роботи Святого Духа, у кінцевому підсумку перервуть свої перспективи через власне сумління. Божа робота не дотримується вчення, і хоча це може бути Його власна робота, усе ж Бог не чіпляється за неї. Те, що має бути відкинуте, відкидається; те, що має бути вигнане, виганяється. І все ж людина ставить себе у вороже положення відносно Бога, тримаючись лише за одну малу частину роботи Божого управління. Хіба це не безглуздя людини? Чи це не невігластво людини? Чим більше люди боязкі і обережні, бо бояться не отримати Божих благословень, тим більше вони нездатні здобути більші благословення і отримати остаточне благословення. Ті люди, які рабськи дотримуються закону, усі вони виявляють найбільшу відданість закону, і чим більше вони проявляють таку відданість закону, тим більше вони є бунтівниками, що протистоять Богу. Бо зараз період Царства, а не період Закону, і не можна згадувати на одному диханні роботу сьогоднішню і роботу минулу, як не можна порівнювати минулу роботу з роботою сьогоднішньою. Робота Бога змінилася, і практика людини також змінилася; ця практика полягає не в тому, щоб дотримуватися Закону або нести хрест, тому вірність людей закону та хресту не отримує Божого схвалення.

Людина буде повністю довершеною в період Царства. Після роботи завоювання людина буде піддана рафінуванню й скорботі. Ті, хто може перемогти й бути непохитним у своєму свідченні під час цієї скорботи, – це ті, хто в кінцевому підсумку стане досконалим; вони – переможці. Під час цієї скорботи від людини вимагається прийняти це рафінування, і це рафінування є останнім прикладом Божої роботи. Це останній раз, коли людина буде рафінованою до завершення всієї роботи Божого управління, і всі ті, хто слідує за Богом, повинні прийняти це останнє випробування, і вони повинні прийняти це останнє рафінування. Ті, хто потерпає від горя, позбавлені роботи Святого Духа і Божого керівництва, але ті, хто був по-справжньому завойований і хто дійсно шукає Бога, у кінцевому підсумку вистоять; це ті, хто має людську сутність і по-справжньому любить Бога. Незалежно від того, що робить Бог, ці переможці не будуть позбавлені видінь і, як і раніше, будуть застосовувати істину на практиці, не втрачаючи свого свідчення. Саме вони врешті-решт вийдуть із великої скорботи. Хоча ті, хто ловить рибу в каламутній воді, можуть і сьогодні наживатися на цьому, але ніхто не в змозі уникнути останньої скорботи й ніхто не може уникнути останнього випробування. Для тих,

хто перемагає, така скорбота є величезним рафінуванням; але для тих, хто ловить рибу в каламутній воді, це – робота повного вигнання. Як би їх не випробовували, вірність тих, у кого Бог у серці, залишається незмінною; але щодо тих, у кого Бога в серці немає, щойно робота Божа стає невідгідною для їхньої плоті, вони змінюють свій погляд на Бога й навіть відходять від Бога. Такими є ті, хто не встоїть до кінця, хто шукає тільки Божих благословень і не має жодного бажання витратити себе задля Бога й присвячувати себе Йому. Усі такі ниці люди будуть вигнані, коли Божа робота добіжить кінця, і вони недостойні будь-якого співчуття. Ті, у кого немає людської сутності, нездатні по-справжньому любити Бога. Коли навколишнє середовище є безпечним і захищеним або є можливість отримати зиск, вони цілком слухняні Богу, але щойно те, чого вони бажають, ставиться під загрозу або остаточно скасовується, вони негайно повстають. Навіть протягом усього однієї ночі вони можуть перетворитися з усміхненої, «добросердої» людини в потворного й лютого вбивцю, раптово змінивши ставлення до свого вчорашнього благодійника на ставлення до свого смертельного ворога, без будь-якої на те причини. Якщо не вигнати цих демонів, які вбивають, не моргнувши оком, чи не стануть вони прихованою небезпекою? Робота спасіння людини не досягає свого кінця після завершення роботи завоювання. Хоча робота завоювання підійшла до кінця, робота очищення людини ще не завершена; така робота буде завершена тільки тоді, коли людину буде повністю очищено, коли ті, хто дійсно підкоряється Богу, стануть досконалими, і коли ті, хто приховує, що в їхньому серці немає Бога, будуть знищені. Ті, хто не задовольняє Бога на завершальній стадії Його роботи, будуть повністю вигнані, і ті, хто вигнаний, – від диявола. Оскільки вони не здатні задовольнити Бога, вони повстають проти Бога, і навіть якщо ці люди йдуть за Богом сьогодні, це не доводить, що вони – ті, хто зрештою залишаться. У словах про те, що «ті, хто слідує за Богом до кінця, отримають спасіння», значення слова «слідувати» полягає в тому, щоб твердо стояти в скорботі. Сьогодні багато хто вірить, що слідувати за Богом легко, але коли Божа робота майже завершена, ти дізнаєшся справжнє значення слова «слідувати». Лише тому, що ти й досі можеш слідувати за Богом сьогодні після того, як тебе завойовано, це не доводить, що ти є одним із тих, хто стане досконалим. Ті, хто не в змозі витримати випробування, хто не в змозі здобути перемогу в скорботі, у кінцевому підсумку, будуть нездатні встояти й тому не зможуть слідувати за Богом до самого кінця. Ті, хто справді слідує за Богом, здатні витримати випробування своєї праці, тоді як ті, хто насправді не слідує за Богом, неспроможні витримати жодного Божого випробування. Рано чи пізно вони будуть вигнані, а переможці залишаться в Царстві. Те, чи справді людина шукає Бога, чи ні, визначається випробуванням її праці, тобто Божими випробуваннями, і ніяк не стосується рішення самої людини. Бог ні від кого не відвертається з примхи; усе, що Він робить, може цілковито переконати людину. Він не робить нічого невидимого для людини та не виконує жодної роботи, не

здатної переконати людину. Те, чи істинна людська віра, чи ні, доводиться фактами й не може вирішуватися людиною. Те, що «з пшениці не можна зробити кукіль, а з куколю не можна зробити пшеницю», є поза всяким сумнівом. Усі ті, хто справді любить Бога, зрештою залишаться в царстві, і Бог не буде неправильно поводитися ні з ким, хто справді Його любить. Ґрунтуючись на своїх різних функціях і свідченнях, переможці в Царстві будуть служити священниками або послідовниками, а всі ті, хто здобуде перемогу серед скорботи, стануть групою священників у царстві. Групу священників буде сформовано, коли завершиться робота Євангелія у всьому всесвіті. Коли цей час настане, те, що повинна буде робити людина, буде виконанням її обов'язку в Царстві Божому та її спільне життя з Богом у Його Царстві. До групи священників будуть входити первосвященники та священники, а решта буде синами й народом Божим. Усе це визначається їхніми свідченнями Богу під час скорботи; це не титули, які даються за примхою. Після того, як буде встановлено статус людини, робота Бога припиниться, бо кожного буде класифіковано за родом і повернено в його початкове положення, і це є ознакою повного виконання Божої роботи, це кінцевий результат роботи Бога й практики людини, і це кристалізація бачення Божої роботи й співпраці людини. Зрештою, людина знайде спокій у Царстві Божому, і Бог теж повернеться до Своєї оселі на спочинок. Це буде остаточним підсумком 6 000 років співпраці між Богом і людиною.

Сутність Христа – це покора волі Небесного Отця

Утілений Бог зветься Христос, і Христос – це плоть, у яку вбрався Дух Божий. Та плоть не подібна до жодної людини з плоті. Відмінність їх у тому, що Христос не з крові та тіла; Він – утілення Духа. Він має й звичайну людську сутність, і вповні божественну. Його божественної природи не має жодна людина. Його звичайна людська сутність живить усе, що Він робить як звичайна людина з плоті, а Його божественна природа вершить роботу Самого Бога. Та і людська Його сутність, і божественна коряться волі Небесного Отця. Сутність Христа є Дух, себто божественність. Тож Його сутність – то сутність Самого Бога; ця сутність не завадить Його власній роботі, і Він би ніколи не зробив нічого, що зруйнувало б Його власну роботу, і не сказав би жодних слів, які йшли б у супереччя Його власній волі. Тому втілений Бог абсолютно ніколи не зробив би нічого, що завадило б Його власному управлінню. Це мають зрозуміти усі люди. Сутність роботи Святого Духа полягає в тому, щоб спасти людину, і вона здійснюється заради власного управління Божого. Так само робота Христа також полягає в спасінні людини та здійснюється заради Божої волі. Оскільки Бог стає плоттю, Він втілює Свою сутність у Своїй плоті, так що Його плоті достатньо для звершення Його роботи. А

отже, вся робота Духа Божого заміщається роботою Христа упродовж Його втілення, і в основі всієї роботи, здійсненої Ним протягом Його втілення, є робота Христа. Її не можна змішувати з роботою будь-якого іншого періоду. І оскільки Бог стає плоттю, Він діє у тотожності Своєї плоті; оскільки Він приходить у плоті, Він у плоті й завершує роботу, яку йому належить виконати. Будь то Дух Божий чи будь то Христос, обидва вони – Сам Бог, і Він виконує роботу, яку йому належить здійснити, і виконує служіння, яке Йому належить виконати.

Сама сутність Бога наділена владою, але Він здатний повністю скоритися владі, яка походить від Нього. Чи то робота Духа, чи робота плоті – вони геть не суперечать одна одній. Дух Божий – це влада над усім творінням. Плоть, що має сутність Божу, також має владу, але Бог у плоті може здійснювати роботу, яка кориться волі Небесного Отця. Цього не може досягти або збагнути жодна людина. Сам Бог є владою, але Його плоть здатна коритися Його владі. Саме це мається на увазі, коли кажуть, що «Христос кориться волі Бога Отця». Бог є Дух і може вершити роботу спасіння, як може Бог і стати людиною. У будь-якому разі, Сам Бог виконує Свою роботу; Він ані заважає, ані втручається, тим більше Він не виконує роботу, яка суперечить сама собі, адже сутність роботи, яку виконує Дух і плоть, є однаковою. Чи то Дух, чи плоть – обоє діють, виконуючи одну волю та управляючи однією й тією ж самою роботою. Хоча Дух і плоть мають дві несумірні характеристики, їхні сутності є тотожними; обоє мають сутність Самого Бога та тотожні Самому Богу. У Самому Богові немає й частки непокори; Його сутність – це добро. Він є втіленням усієї краси та добра, а також усієї любові. Навіть у плоті Бог не робить нічого, що виявляло б непокору перед Богом Отцем. Навіть ціною жертви Свого життя Він був би щиросердо готовий до цього та не зробив би іншого вибору. Бог не наділений і часткою самовдоволення чи зарозумілості, ані марнославства чи пихи; у Ньому немає нічого від підступності. Усе, що не кориться Богу, походить від сатани; сатана є джерелом усього потворного та нечестивого. Причина, з якої людина має подібні до сатани якості, полягає в тому, що людина була зіпсута та опрацьована сатаною. Христос не був зіпсутий сатаною, тому він має лише Божі чесноти та жодних якостей сатани. Наскільки б тяжкою не була Його робота або слабкою плоть, Бог, доки живе у плоті, ніколи не вчинить нічого, що завадило б роботі Самого Бога, і тим більше не зречеться волі Бога Отця у непослуху. Він радше страждатиме муками плоті, аніж піти проти волі Бога Отця; саме так Ісус сказав у молитві: «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти». Люди роблять свій власний вибір, але не Христос. Хоча Він тотожний Самому Богу, Він однаково шукає волі Бога Отця та здійснює те, що довірено Йому Богом Отцем з позиції плоті. Це те, чого людині не досягти. Те, що походить від сатани, не може мати сутність Божу; у такого може бути тільки сутність, що виявляє непокору та чинить опір Богові. Вона не здатна уповні коритися Богу, тим більше з готовністю слухатися Божої волі. Усі люди, окрім

Христа, можуть робити те, що протистоїть Богові, і жодна людина не здатна безпосередньо виконати роботу, покладену на неї Богом; жодна людина неспроможна розглядати Боже управління як свій власний обов'язок. Сутність Христа – це покора волі Бога Отця; непокора Богові – це властивість сатани. Ці дві якості є несумісними, і той, хто має якості сатани, не може називатися Христом. Причина, з якої людина нездатна виконувати Божу роботу замість Нього, полягає в тому, що людина геть не має в собі Божої сутності. Людина працює для Бога заради своїх власних інтересів і майбутніх можливостей, але Христос працює, щоб виконати волю Бога Отця.

Людська сутність Христа управляється Його божественною природою. Хоча він у плоті, Його людська сутність не зовсім подібна до людської сутності людини із плоті. Він має власний унікальний характер, який також керується Його божественною природою. Його божественна природа не має слабкостей; слабкість Христа пов'язана з Його людською сутністю. До певної міри ця слабкість обмежує Його божественну природу, але такі обмеження залишаються в певних рамках і у визначеному часі та не є нескінченними. Коли настає час виконувати роботу Його божественної природи, це здійснюється незалежно від Його людської сутності. Людська сутність Христа цілковито скеровується Його божественною природою. Окрім повсякденного життя Його людської сутності, усі інші вчинки Його людської сутності знаходяться під впливом Його божественної природи, визначаються і спрямовуються нею. Хоча Христос має людську сутність, вона не заважає реалізації Його божественної природи, і це відбувається саме тому, що людська сутність Христа спрямовується Його божественною природою; хоча Його людська сутність не є зрілою в тому, як вона поводить себе з іншими, вона не впливає на звичайну роботу Його божественної природи. Коли я кажу, що Його людська сутність не була зіпсута, я маю на увазі, що людська сутність Христа може скеровуватися безпосередньо Його божественною природою, і що Він володіє вищою розсудливістю, аніж пересічна людина. Його людська сутність найкраще підходить для того, аби спрямовуватись божественною природою Його роботи; Його людська сутність найкраще придатна для вираження роботи божественної природи та найкраще спроможна коритися такій роботі. Оскільки Бог діє у плоті, Він ніколи не забуває про обов'язок, який повинна виконати людина у плоті; Він здатний вклонятися Богу на небесах із щирим серцем. Він має Божественну сутність, і Його тотожність – це тотожність Самого Бога. Він просто прийшов на землю та став творінням із зовнішньою оболонкою творіння, і тепер має людську сутність, якої Він не мав раніше. Він здатний поклонятися Богу на небесах; це природа Самого Бога, неповторна для людини. Він тотожний Самому Богу. Він поклоняється Богу саме з позиції плоті, тому слова «Христос поклоняється Богу на небесах» не є хибними. Те, чого він жадає від людини, і є Його власною природою; перш ніж зажадати цього від людини, Він уже досяг усього того, чого Він жадає від

неї. Він ніколи б не висував до інших вимог, при цьому Сам залишаючись від них вільним, адже усе це становить Його природу. Незалежно від того, як він виконує Свою роботу, Він не діяв би всупереч волі Бога. Чого б він не жадав від людини, жодна вимога не перевершує того, що для неї досяжне. Усе, що Він робить, є виконанням волі Бога та робиться заради Його управління. Божественна природа Христа є вищою за всіх людей; отже, Він є найвищою владою над усіма творіннями. Ця влада є Його божественною природою, тобто характером і природою Самого Бога, і вона визначає Його тотожність. А отже, наскільки б звичайною не була його людська сутність, неможливо заперечити те, що Він є тотожним Самому Богу; з якої б позиції Він не говорив і в який би спосіб Він не корився Божій волі, неможливо сказати, що Він не є Самим Богом. Дурні та нерозумні люди часто вважають звичайну людську сутність Христа за недолік. А отже, як би Він не виражав і не проявляв Свою божественну природу, людина не спроможна визнати, що Він є Христос. І чим більше Христос демонструє Свою покору та смирення, тим більш легковажно сприймають Христа нерозумні люди. Є навіть ті, хто ставиться до нього з відчуженням і презирством, і водночас ставить на стіл для поклоніння тих «великих людей» із піднесеними образами. Спротив людини Богу та непокори Йому пояснюються тим, що сутність втіленого Бога підкорюється Божій волі, а також звичайною людською сутністю Христа; це джерело людського опору та непокори Богу. Якби Христос не прикривався Своєю людською сутністю та не шукав волі Бога Отця з позиції творіння, а натомість був наділений надлюдською сутністю, тоді, швидше за все, з-поміж людей не спостерігалось б ніякої непокори. Причина, з якої людина завжди готова вірити у невидимого Бога на небесах, полягає в тому, що Бог на небесах не має людської сутності, як і не наділений Він жодною характеристикою творіння. Тому людина завжди ставиться до Нього з надзвичайною пошаною, а до Христа – зі зневагою.

Хоча Христос на землі здатен діяти від імені Самого Бога, Він не приходить із наміром показати усім людям Свій образ у плоті. Він приходить не заради того, щоб усі люди Його побачили; Він приходить, аби дати людині можливість бути скерованою Його рукою, і таким чином людина вступає у новий період. Призначення плоті Христа – у роботі Самого Бога, тобто у звершенні Божої роботи у плоті, а не в тому, щоб людина могла уповні зрозуміти сутність Його плоті. Як би Він не діяв, ніщо зі зробленого Ним не виходить за межі того, що досяжне для плоті. Як би Він не діяв, Він діє у плоті, наділений звичайною людською сутністю, й уповні не розкриває людині справжнє лице Боже. Окрім того, Його робота у плоті ніколи не буває настільки надприродною або неоцінимою, якою вона видається людині. Навіть попри те, що Христос представляє Самого Бога у плоті й особисто здійснює роботу, призначену для Самого Бога, Він не заперечує існування Бога на небесах, як і не декларує пристрасно Свої власні вчинки. Натомість Він залишається потаємним, смиренным у Своїй плоті. За винятком Христа, ті, хто облудно

претендує на роль Христа, не наділені Його якостями. Якщо зіставити бундючний та сповнений самозвеличення характер цих неправдивих Христів, стає очевидним, яка плоть є істинним Христом. Чим більше в них облуди, тим більше ці неправдиві Христи хизуються, виставляючи себе напоказ, і тим більше вони здатні творити знамення та дива, щоб ввести людину в оману. Неправдиві Христи не наділені якостями Бога; Христос не заплямований жодною з ознак, що належать неправдивим Христам. Бог стає плоттю виключно для того, щоб завершити роботу плоті, а не для того, аби просто дозволити людям Себе побачити. Навпаки, Він дозволяє Своїй роботі підтвердити Свою тотожність, і те, що Він розкриває, свідчить про Його сутність. Його сутність не є необґрунтованою; Його тотожність не була захоплена Його рукою; вона визначається Його роботою та Його сутністю. Хоча Він має сутність Самого Бога та здатен вершити роботу Самого Бога, на відміну від Духа Він, зрештою, однаково залишається плоттю. Він не є Богом із властивостями Духа; Він є Богом із плотською оболонкою. А отже, наскільки б звичайним і слабким Він не був, і як би Він не шукав волі Бога Отця, Його божественна природа незаперечна. Усередині втіленого Бога існує не лише звичайна людська сутність зі своїми слабкостями; там також існує дивовижа та незбагненність Його божественної природи, а також Його діянь у плоті. Отже, і людська сутність, і божественна природа існують всередині Христа як фактично, так і практично. Це жодною мірою не є чимось беззмисловим або надприродним. Він приходить на землю із основною метою – виконати роботу; для того щоб виконати роботу на землі, конче необхідно бути наділеним звичайною людською сутністю, в іншому разі, наскільки б великою не була сила Його божественної природи, її первісне призначення не може бути використане. Хоча Його людська сутність має величезне значення, вона не є Його сутністю. Його сутність – це божественна природа, а отже, та мить, коли він починає виконувати Своє служіння на землі, є миттю, коли Він починає виражати природу Своєї божественності. Його людська сутність існує винятково для підтримання звичайного життя Його плоті, аби Його божественна природа могла виконувати роботу як звичайно у плоті; саме божественна природа цілковито керує Його роботою. Коли Він завершить Свою роботу, Він виконає Своє служіння. Людині належить знати усю повноту Його роботи, і саме через Свою роботу Він дає змогу людині пізнати Його. Упродовж виконання Своєї роботи Він уповні виражає природу Своєї божественності, яка є характером, незаплямованим людською сутністю, незаплямованим думками та людською поведінкою. Коли прийде час, коли усе Його служіння завершиться, Він уже цілковито та повністю виразить характер, який Він має виразити. Його робота не керується вказівками жодної людини; прояв Його характеру також є цілковито вільним і не керується розумом або не опрацьовується думками, а натомість проявляється природним чином. Це дещо недосяжне для будь-якої людини. Навіть якщо довкілля є суворим або умови несприятливими, Він здатний виразити Свій

характер у належний час. Той, хто є Христом, виражає природу Христа, тоді як ті, хто не є, не наділені характером Христа. А отже, навіть якщо усі чинять Йому опір або мають уявлення про Нього, жоден не може заперечувати на основі людських уявлень, що характер, виражений Христом, є характером Бога. Усі, хто слідує за Христом з істинним серцем або свідомо шукає Бога, визнають, що Він є Христом на основі вираження Його божественної природи. Вони ніколи не заперечуватимуть Христа на основі якоїсь однієї Його сторони, що не відповідає людським уявленням. Хоча людина геть нерозумна, усі чудово знають, що є волею людини, а що походить від Бога. Просто чимало людей свідомо чинять опір Христу через власні наміри. Якби не це, то жодна людина не мала б підстав заперечувати існування Христа, адже божественна природа, виражена Христом, насправді існує, і Його роботу видно неозброєним оком.

Робота й вираження Христа визначають Його сутність. Він здатний з істинним серцем завершити те, що було доручено Йому. Він здатний поклонятися Богу на небесах з істинним серцем і з істинним серцем шукати волі Бога Отця. Усе це визначається Його сутністю. І так само Його природне одкровення визначається Його сутністю; причина, з якої я називаю це Його «природним одкровенням», полягає в тому, що його вираження не є наслідуванням або плодом людського навчання чи багаторічного культивування людиною. Він не навчився цього та не прикрасив Себе цим; радше, це Йому притаманно. Людина може заперечувати Його роботу, Його вираження, Його людську сутність і все життя Його звичайної людської сутності, але ніхто не може заперечувати того, що Він поклоняється Богу на небесах із істинним серцем; ніхто не може заперечувати, що Він прийшов виконати волю Небесного Отця, і ніхто не може заперечувати щирість, із якою Він шукає Бога Отця. Хоча Його образ не тішить чуття, Його промови не справляють враження чогось надзвичайного, а Його робота не настільки приголомшлива, аби двигтіла земля чи здригалися небеса, як це уявляє собі людина, Він насправді є Христом, який виконує волю Небесного Отця з правдивим серцем, цілковито підкорюється Небесному Отцю та залишається покірним до смерті. Це так, тому що Його сутність – це сутність Христа. У цю правду людині важко повірити, але це правда. Коли служіння Христа буде повністю виконане, людина з Його справ зможе побачити, що Його характер і Його природа являють характер і природу Бога на небесах. Тоді підсумок всієї Його роботи зможе підтвердити, що Він насправді є плоттю, якою стало Слово, а не людиною з крові та тіла. Кожен етап Христової роботи на землі має свою характерну значимість, але людина, яка переживає фактичну роботу кожного етапу, не здатна збагнути важливість Його роботи. Це особливо стосується кількох етапів роботи, що її виконав Бог у Своєму другому втіленні. Більшість із тих, хто лише чув або бачив слова Христові, але ніколи не бачив Його, не мають уявлення про Його роботу; тим же, хто бачив Христа та чув Його слова, а також відчув на власному досвіді Його роботу, важко прийняти Його

роботу. Хіба це так не тому, що зовнішній вигляд і звичайна людська сутність Христа не до смаку людині? Ті, хто приймає Його роботу після відходу Христа, не матимуть таких труднощів, тому що вони просто приймають Його роботу та не стикаються зі звичайною людською сутністю Христа. Людина не здатна відкинути свої уявлення про Бога й натомість ретельно дослідити Його; це пояснюється тим, що людина зосереджується лише на Його зовнішності та не здатна впізнати Його сутність на основі Його роботи і Його слів. Якщо людина заплющить очі на зовнішність Христа або уникатиме обговорення людської сутності Христа й говоритиме лише про Його божественну природу, чиї справи та слова є недосяжними для жодної людини, тоді уявлення людини зменшаться наполовину, аж до того, що усі труднощі людини розв'яжуться. Під час виконання роботи втіленого Бога людина не може терпіти Його та сповнена численних уявлень про Нього, і випадки спротиву й непослуху є звичайним явищем. Людина не може змиритися з існуванням Бога, виказати поблажливість до смирення й потаємності Христа або пробачити сутність Христа, яка підкоряється Небесному Отцю. Тому Він не може залишитися з людиною довічно після того, як Він завершить Свою роботу, адже люди не готові дозволити Йому жити поруч із ними. Якщо людина не може проявити поблажливість до Нього під час Його роботи, то як вона взагалі зможе терпіти, аби Він жив поруч із нею після того, як Він завершить своє служіння, коли Він споглядатиме, як вона поступово пізнає Його слова? Хіба тоді багато людей не відпаде через Нього? Людина дозволяє Йому діяти лише на землі; це найбільший ступінь людської поблажливості. Якби не Його робота, люди б уже давно прогнали Його із землі, тож наскільки менше поблажливості вони виявлять, коли Його роботу буде завершено? Хіба тоді люди не втратили б Його та не замордували б Його до смерті? Якби Він не називався Христом, то Він би просто не зміг діяти серед людей; якби Він не діяв, будучи тотожним Самому Богу, а натомість діяв лише як звичайна людина, тоді люди не дозволили б Йому вимовити бодай одне речення, і тим більше не терпіли б і найменшої часточки Його роботи. Тож Він може нести цю тотожність із Собою лише у Своїй роботі. З нею Його робота є більш потужною, аніж без неї, адже усі люди готові коритися видатній великій особистості. Якби Він не ніс у собі тотожність Самого Бога, коли Він діяв або являвся як Сам Бог, тоді б у Нього взагалі не було б можливості виконати Свою роботу. Попри те, що Він наділений сутністю Бога та природою Христа, людина не поступилася б і не дозволила б Йому виконати Свою роботу з легкістю серед людей. У своїй роботі Він тотожний Самому Богу; хоча така робота в десятки разів потужніша за ту, що виконується без такої тотожності, людина все ще не уповні покірна Йому, адже людина кориться лише Його положенню, а не Його сутності. Якщо так, то коли одного дня Христос, можливо, зійде зі Свого посту, чи зможе людина дозволити Йому залишитися живим хоча б на один день? Бог хоче жити на землі разом із людиною, щоб побачити, які результати принесе робота, виконана

Його рукою, у прийдешні роки. Однак людина не спроможна витримати Його присутність навіть один день, тому Йому залишається лише відступитися. Це вже найвища міра людської поблажливості та милості – дозволити Богу виконати серед людей роботу, яку Він має виконати, і здійснити Своє служіння. Хоча ті, кого Він особисто підкорив, виказують Йому таку милість, вони однаково дозволяють Йому залишатися, лише доки Його робота не завершена – і ні на мить довше. Якщо це так, то як бути з тими, кого Він не підкорив? Чи не тому люди ставляться так до втіленого Бога, бо Він є Христос із оболонкою звичайної людини? Якби він мав лише божественну природу, а не звичайну людську сутність, тоді хіба труднощі людини не вирішувалися б максимально легко? Люди неохоче визнають Його божественну природу та не виявляють ніякого інтересу до Його оболонки пересічної людини, попри те, що Його сутність є саме сутністю Христа, який підкоряється волі Небесного Отця. Як Такий, Він міг лише скасувати Свою роботу перебування серед людей, аби розділити з ними як радощі, так і скорботи, адже людина більше не могла терпіти Його існування.

Відновлення нормального життя людини та приведення її до чудового місця призначення

Людина дещо розуміє про роботу сьогодення й роботу майбутнього, та вона не розуміє, у яке місце призначення ввійде людський рід. Будучи творінням, людина мусить виконувати обов'язок творіння: слідувати за Богом у всьому, що Він робить; ви мусите діяти так, як Я вам кажу. Ти не можеш сам нічим управляти і навіть над собою не пануєш; усе потрібно залишати на Божу милість, і все лежить у Його долонях. Якби Божа робота заздалегідь забезпечувала людині кінець, чудове місце призначення, і якби Бог так заманював людину слідувати за Ним – якби Він уклав із людиною угоду – то це не було б ні завоюванням, ні роботою над людським життям. Якби Бог керував людиною та здобував її серце за допомогою її місця призначення, то Він би в цьому не вдосконалював людину й не міг би її здобути, а натомість використовував би місце призначення людини, щоб керувати нею. Людину не хвилює ніщо, крім майбутнього кінця, остаточного місця призначення, і того, чи можна сподіватися на щось добре, чи ні. Якби під час роботи завоювання людині було дано прекрасну надію та якби до завоювання людини їй було дано належне місце призначення, якого б вона шукала, то не лише завоювання людини не дало б результату, а й результат роботи завоювання теж постраждав би. Точніше кажучи, робота завоювання досягає результату, відбираючи в людини долю та перспективи, судячи й караючи бунтівничий характер людини. Цей результат досягається не тим, що з людиною укладається угода, тобто людині даються благословення та благодать, а тим, що в людини відбирається її

«свобода» та знищуються перспективи, і так виявляється вірність людини. Така сутність роботи завоювання. Якби людині на самому початку було дано прекрасну надію, а робота кари й суду робилася б уже після того, то людина прийняла б цю кару й суд на підставі того, що мала б перспективи, і зрештою не було б досягнуто безумовного послуху та поклоніння Творцю з боку всіх Його створінь; натомість був би лише сліпий несвідомий послух або ж людина б сліпо висувала Богу вимоги, і було б неможливо повністю завоювати людське серце. Отже, така робота завоювання не змогла б здобути людину й більше того – свідчити про Бога. Такі створіння не змогли б виконувати свій обов'язок і лише укладали б із Богом угоди; це було б не завоювання, а милість і благословення. Найбільша проблема людей – у тому, що вони думають лише про свою долю й перспективи та боготворять їх. Людина шукає Бога заради своєї долі й перспектив; вона поклоняється Богу не тому, що любить Його. Тож у завоюванні людини потрібно розібратися з людським себелюбством, жадібністю й усім, що найбільше заважає людині поклонятися Богові, і так відсіяти ці якості. Таким чином буде досягнуто результат завоювання людини. Унаслідок цього на перших стадіях завоювання людини необхідно очистити її від шалених амбіцій і найфатальніших слабкостей, щоб завдяки цьому відкрити любов людини до Бога та змінити її знання про людське життя, її погляди на Бога та значення її існування. Так любов людини до Бога очищується, себто її серце завойовується. Але ставлення Бога до всіх створінь таке, що Він не завойовує лише заради завоювання; натомість Бог завойовує, щоб здобути людину, заради Своєї власної слави та щоб відновити найпершу, початкову людську подобу. Якби Він завойовував лише заради завоювання, то значення роботи завоювання було б утрачене. Тобто якби після завоювання людини Бог умив Свої руки та більше не зважав на її життя і смерть, це не було б управлінням людським родом, а завоювання людини було б не заради її спасіння. Лише здобуття людини після її завоювання та зрештою її прибуття в чудове місце призначення є в серці всієї роботи спасіння, і тільки так можна досягти мети спасіння людини. Інакше кажучи, прибуття людини в прекрасне місце призначення та її входження у відпочинок – єдині перспективи, які повинні бути в усіх створінь, і саме та робота, яку має робити Творець. Якби цю роботу робили люди, вона була б занадто обмежена: вона могла б довести людину до певної точки, та не змогла б привести людину у вічне місце призначення. Людина не здатна вирішувати людську долю, і тим паче вона не може забезпечити людські перспективи та подальше місце призначення. Однак робота, виконувана Богом, інакша. Він створив людину, тож Він її й веде; Він спасає людину, тож Він спасе її до кінця та повністю її здобуде; Він веде людину, тож Він і приведе її до належного місця призначення; і Він створив людину й керує нею, тож Він і мусить узяти на Себе відповідальність за людську долю й перспективи. Оце і є робота, яку виконує Творець. Хоча робота завоювання здійснюється через очищення людини від її

перспектив, та зрештою людина мусить бути приведена до належного місця призначення, яке Бог для неї приготував. Саме тому, що Бог працює над людиною, вона й має місце призначення, а доля людини певна. Належне місце призначення, про яке тут ідеться, – це не сподівання та перспективи людини, вичищені в минулому; то дві різні речі. Те, на що людина сподівається й чого шукає, – це прагнення, що виникають через її гонитву за надмірними бажаннями плоті, а не за місцем призначення, належним людині. Тим часом те, що Бог приготував для людини, – це благословення й обіцянки, які належить отримати людині, коли вона буде очищена; Бог приготував їх для людини після створення світу, і вони не заплямовані виборами, переконаннями, уявленнями чи плоттю людини. Це місце призначення приготовано не для окремих людей – то місце відпочинку для всього людства. Тож це місце призначення найбільш підходяще для людського роду.

Творець має намір керувати всіма створеними істотами. Ти не повинен відкидати або не слухатися нічого з того, що Він робить, або бунтувати проти Нього. Коли Його робота зрештою досягне Його цілей, у цьому Він здобуде славу. Чому сьогодні не кажуть, що ти нащадок Моава чи виплід великого червоного дракона? Чому немає розмов про обраний народ, а є тільки розмови про створених істот? Спершу люди звалися саме так – створеними істотами, і саме це є їхньою вродженою ідентичністю. Назви відрізняються лише тому, що доби й періоди роботи теж різні; насправді людина є звичайним створінням. Усі створіння, чи найрозбещеніші, чи найсвятіші, мусять виконувати обов'язок створених істот. Коли Бог вершить роботу завоювання, Він не керує тобою за допомогою твоїх перспектив, долі чи місця призначення. Насправді немає потреби працювати таким чином. Мета роботи завоювання – змусити людину виконувати обов'язок створеної істоти, змусити її поклонятися Творцю; тільки після цього людина зможе увійти в чудове місце призначення. Людську долю скеровують Божі руки. Ти не здатен собою керувати: хоча людина завжди квапиться та клопочеться задля власної вигоди, вона залишається нездатною керувати собою. Якби ти міг знати власні перспективи, якби ти міг керувати власною долею, хіба ти все ще був би створеною істотою? Словом, як би Бог не працював, уся Його робота – заради людства. Візьмімо хоча б небо, землю і все суще, створене Богом, щоб служити людині: місяць, сонце та зорі, які Він створив для людини, тварини й рослини, весна, літо, осінь і зима тощо – усе це створено заради людського буття. Тож як би Бог не карав і не судив людину, усе це заради її спасіння. Навіть хоча Він відбирає в людини її плотські сподівання, це заради її очищення, а очищення людини виконується, щоб вона могла вижити. Місце призначення людини – у руках Творця, тож як би людина могла собою керувати?

Щойно роботу завоювання буде завершено, людину буде приведено в прекрасний світ. Звісно, це життя й надалі буде на землі, але воно буде зовсім не таке, як сьогоднішнє життя людини. Це буде життя, яке людство матиме після того,

як буде завойовано весь людський рід, це буде новий початок для людини на землі, і коли в людства буде таке життя, це стане доказом, що людський рід увійшов у новий прекрасний світ. Це буде початок життя людини й Бога на землі. Та для такого прекрасного життя потрібно, щоб очищена та завойована людина підкорилася Творцю. Тож робота завоювання – це остання стадія Божої роботи перед тим, як людство ввійде в чудове місце призначення. Таке життя – це майбутнє життя людини на землі, найпрекрасніше життя на землі, саме таке життя, якого людина прагне, але ніколи не могла досягти за всю світову історію. Це остаточний результат 6 000 років роботи управління; це те, чого найбільше прагне людський рід, і це також Божа обіцянка людям. Але ця обіцянка не може збутися негайно: людина ввійде в майбутнє місце призначення лише тоді, коли роботу останніх днів буде завершено, а людину – повністю завойовано, себто коли сатана буде розбитий вщент. Після того як людину буде очищено, у неї вже не буде грішної натури, адже Бог переможе сатану, тобто вже не буде зазіхань ворожих сил, та й самих таких сил, які могли б уражати людську плоть. Тож людина буде вільною та святою – вона ввійде у вічність. Людина буде вільною, куди б вона не йшла, лише якщо тримати ворожі сили темряви в путах, і тоді в неї не буде бунтарства й опору. Сатану лише треба тримати в путах, і з людиною все буде добре; зараз усе так, як воно є, тому що сатана досі збудує лихо по всій землі, а вся робота Божого управління ще не добігла кінця. Щойно сатану буде розбито, людина буде повністю звільнена; коли людина здобуде Бога та вийде з-під влади сатани, вона узрить Сонце праведності. Життя, належне нормальній людині, буде відновлено; усе, що мусить мати нормальна людина – як-от здатність відрізняти добре від лихого, розуміння того, як їсти й одягатися, спроможність жити нормально, – усе це буде відновлено. Якби Єву не спокусив змій, людина мала б таке нормальне життя після того, як її було створено на початку. Вона мала б їсти, вдягатися та жити нормальним людським життям на землі. Та після того як людина стала порочною, це життя перетворилося на недосяжну ілюзію, і навіть сьогодні людина не насмілюється таке уявляти. Насправді це прекрасне життя, якого прагне людина, є необхідністю. Якби в людини не було такого місця призначення, то її порочне життя на землі ніколи б не припинилося, і якби такого прекрасного життя не існувало, то не було б кінця ні долі сатани, ні періоду, у який сатана тримає владу над землею. Людина має прийти у світ, недосяжний для сил темряви, і коли так і станеться, це буде доказом, що сатану розбито. Таким чином, коли сатана вже не чинитиме перешкод, Сам Бог керуватиме людством, і Він керуватиме й розпоряджатиметься всім життям людини; тільки тоді сатану буде насправді розбито. Сьогодні людське життя – це переважно життя в бруді; це досі життя в стражданнях і бідах. Таке не можна назвати перемогою над сатаною; людина ще не втекла від моря бід, ще не втекла від тягот людського життя та впливу сатани, і вона досі нескінченно мало знає про Бога. Усі людські тяготи створено сатаною; це сатана приніс страждання

в людське життя, і лише після того, як сатану буде взято в пута, людина зможе остаточно втекти від моря бід. Але щоб узяти в пута сатану, потрібно завоювати та здобути людське серце, зробивши людину трофеєм у битві із сатаною.

Сьогодні людське прагнення стати переможцем і бути вдосконалим – це те, чого людина шукає, перш ніж отримає нормальне людське життя на землі, і це цілі, яких хоче досягти людина, перш ніж сатану буде взято в пута. По суті, людина прагне стати переможцем і бути вдосконаленою або добре використаною, щоб утекти з-під впливу сатани: прагнення людини – стати переможцем, але остаточним результатом буде її втеча з-під впливу сатани. Лише втікши з-під впливу сатани, людина зможе вести на землі нормальне людське життя – життя в поклонінні Богу. Сьогодні людське прагнення стати переможцем і бути вдосконалим – це те, чого людина шукає, перш ніж отримає нормальне людське життя на землі. Цього потрібно шукати переважно для того, щоб бути очищеним і втілювати істину в життя, і для поклоніння Творцю. Якщо людина має нормальне людське життя на землі, життя без тягот і бід, то людина не шукатиме того, щоб стати переможцем. «Стати переможцем» і «бути вдосконалим» – це цілі, які Бог дає людині, щоб вона до них прагнула та щоб через пошук цих цілей втілювала істину в життя й жила змістовним життям. Ціль – довершити та здобути людину, а прагнення стати переможцем і бути вдосконалим – це лише засіб. Якщо в майбутньому людина ввійде в чудове місце призначення, то не буде вже згадок про те, щоб стати переможцем і бути вдосконалим; а буде так, що кожна створена істота лише виконуватиме свій обов'язок. Сьогодні людину змушують прагнути такого, просто щоб окреслити для неї межі, аби людський пошук був більш цілеспрямованим і практичним. Інакше людина б жила поміж невизначених абстракцій і шукала входження у вічне життя, і хіба б тоді людина не була навіть жалюгіднішою? Шукати отак, без цілей і принципів, – хіба це не самообман? Зрештою цей пошук природним чином би виявився безплідним; кінець кінцем людина й надалі жила б під владою сатани та була б нездатна з-під неї визволитися. Навіщо піддавати себе таким безцільним пошукам? Коли людина ввійде у вічне місце призначення, вона поклонятиметься Творцю, і оскільки людина здобуде спасіння й увійде у вічність, вона вже не шукатиме жодних цілей і тим паче не муситиме хвилюватися, що сатана її обложить. У той час людина дізнається своє місце та виконуватиме свій обов'язок, і навіть якщо її не каратимуть і не судитимуть, кожна людина виконуватиме свій обов'язок. У той час людина буде створінням і за ідентичністю, і за статусом. Люди більше не ділитимуться на малих і великих; усі просто виконуватимуть різні функції. Та людина все одно житиме в упорядкованому місці призначення, придатному для людства; людина виконуватиме свій обов'язок заради поклоніння Творцю, і саме таке людство стане людством вічності. У той час людина здобуде життя, освітлене Богом, життя під Його опікою та захистом, життя разом із Богом. Людство житиме нормальним

життям на землі, і всі люди ступлять на правильний шлях. За 6 000-річним планом управління сатану буде розбито вщент, тобто Бог відновить первісний образ, який людина мала після свого створення, і, таким чином, первісний намір Бога буде здійснено. На початку, перш ніж людство було розбещено сатаною, воно вело нормальне життя на землі. Пізніше, коли сатана розбестив людину, вона втратила це нормальне життя, тож почалася робота Божого управління й битва із сатаною за відновлення нормального життя людини. Лише коли закінчиться 6 000-річна робота Божого управління, на землі офіційно почнеться життя всього людства; лише тоді людина матиме чудове життя, а Бог відновить ту ціль, з якою створив людину на самому початку, а також первісну людську подобу. Тож щойно в людей буде нормальне людське життя на землі, вони вже не прагнутимуть стати переможцями чи бути вдосконаленими, бо люди будуть святі. «Переможці» та «вдосконалення», про які говорять люди, – то цілі, які дано людині, щоб вона шукала їх досягнення під час битви між Богом і сатаною, і вони існують лише тому, що людину було розбещено. Сатану буде розбито саме тим, що тобі дається ціль і спонука до неї йти. Коли тебе просять стати переможцем, або бути вдосконаленим, або бути використаним, для цього потрібно, щоб ти давав свідчення для осоромлення сатани. Зрештою людина житиме нормальним людським життям на землі, і людина буде святою; коли це станеться, хіба люди досі прагнутимуть стати переможцями? Хіба вони всі не створені істоти? Коли говориться про те, щоб бути переможцем і вдосконаленим, то ці слова спрямовано на сатану та на людську скверну. Хіба саме слово «переможець» не вказує на перемогу над сатаною та ворожими силами? Коли ти кажеш, що тебе вдосконалено, то що в тобі вдосконалено? Хіба не те, що ти позбувся свого розбещеного сатанинського характеру, щоб зуміти досягти найвищої любові до Бога? Таке говориться про брудне в людині та про сатану; а про Бога таке не говориться.

Якщо ти зараз не прагнутимеш стати переможцем і бути вдосконаленим, то в майбутньому, коли людство житиме нормальним життям на землі, для такого пошуку вже не буде нагоди. У той час буде відкрито кінець людей усякого сорту. У той час стане ясно, якого сорту ти сам, і якщо ти захочеш стати переможцем або бути вдосконаленим, то це буде неможливо. Після викриття людина через своє бунтарство зможе бути тільки покарана. У той час люди вже не прагнутимуть того, щоб посісти вищу позицію, ніж в інших, щоб хтось став переможцем, а хтось був удосконалений, або щоб котрісь стали перворідними синами Божими, а котрісь – Божими синами; уже ніхто такого не прагнутиме. Усі будуть створіннями Божими, усі житимуть на землі, і всі житимуть на землі разом із Богом. Зараз час битви між Богом і сатаною, час, коли ця битва ще не завершилася, час, коли людину ще не здобуто до кінця; це перехідний період. Тож від людини вимагається шукати того, щоб стати або переможцем, або одним із Божих людей. Сьогодні є різниця у статусі, та коли настане час, такої різниці вже не буде: статус в усіх переможних

буде однаковим, усі вони будуть повноправними членами людства та однаково житимуть на землі, тобто всі вони будуть повноправними створеними істотами, і всі отримають одне і те ж. Періоди й об'єкти Божої роботи різні, тож якщо ця робота виконується у вас, то ви придатні стати переможцями та бути вдосконаленими; якби вона виконувалася в інших країнах, то тамтешні люди були б придатні стати першою громадою людей на завоювання та вдосконалення. Сьогодні ця робота не виконується в інших країнах, тож тамтешні люди не придатні стати переможцями й бути вдосконаленими, і вони не можуть стати першою громадою. Об'єкт Божої роботи інший, період Божої роботи інший і об'єм її теж інший, тому є перша громада – тобто є переможці, – і буде й друга громада людей, яких буде вдосконалено. Щойно першу громаду буде вдосконалено, вона стане зразком і взірцем, тож у майбутньому будуть друга та третя громади вдосконалених, але у вічності вони всі будуть однакові, і поділу на статуси вже не буде. Вони всі будуть удосконалені, просто в різний час, і різних статусів уже не буде. Щойно прийде час, коли кожного буде довершено й закінчиться робота над усім світом, відмінностей у статусі більше не буде, і в усіх статус буде однаковий. Сьогодні ця робота виконується поміж вас, щоб ви стали переможцями. Якби вона виконувалася в Британії, то й перша громада була б із Британії, так само, як ви станете першою громадою. Ви просто особливо благословенні благодаттю в тому, що сьогодні робота вершиться у вас, і якби вона виконувалася не у вас, то ви були б другою громадою, або третьою, або четвертою, або п'ятою. Річ лише в різниці в порядку роботи; якщо одна громада перша, а інша друга, то це не значить, що одна вища чи нижча за іншу, а просто вказує на порядок удосконалення цих людей. Сьогодні ці слова доносяться до вас, але чому вам не сказали раніше? А тому, що без визначеного ходу дій люди часто кидаються в крайнощі. Наприклад, у Свій час Ісус сказав: «Я прийду так само, як пішов». Сьогодні багато хто одержимий цими словами й хоче лише носити біле вбрання та чекати на захоплення, що піднесе їх на небо. Тож є багато слів, які не можна говорити зарано; якби вони були сказані зарано, то люди б кидались у крайнощі. Духовний стан людини замалий, і вона не здатна розпізнати правду в цих словах.

Коли людина досягне справжнього людського життя на землі, а всі сатанинські сили буде взято в пута, то людина легко житиме на землі. Усе буде не таке складне, як сьогодні: людські стосунки, суспільні відносини, складні сімейні взаємини – від них усіх стільки болю та стільки клопоту! Яке знедолене тут людське життя! Коли людину буде завойовано, її серце й розум зміняться: вона матиме серце, що шанує та любить Бога. Щойно всі ті у світі, хто прагне любити Бога, будуть завойовані, себто щойно сатану – усі сили темряви – буде розбито й узято в пута, людське життя на землі стане безтурботним, і людина зможе вільно жити на землі. Наскільки легше було б, якби людське життя було без плотських стосунків і складнощів. Плотські стосунки людини закладні, і те, що вони в людини є,

доводить, що людина ще не звільнилася з-під впливу сатани. Якби в тебе були однакові стосунки з усіма братами й сестрами, якби в тебе були однакові стосунки з усіма членами родини, то в тебе не було б ніяких турбот, і ти не мусив би ні про кого хвилюватися. Ніщо не могло б бути краще, і так людина б звільнилася від половини свого страждання. Живучи нормальним людським життям на землі, людина буде подібна до янголів; хоча вона й досі буде з плоті, але буде дуже подібна до янгола. Це остаточна обіцянка, остання обіцянка, дарована людині. Сьогодні людина проходить через кару і суд; чи думаєш ти, що коли людина таке переживає, це не має значення? Хіба могла б робота кари й суду виконуватися без причини? Раніше говорилося, що покарати й засудити людину значить укинути її в криницю бездонну, тобто відібрати її долю та перспективи. Це робиться заради одного: очищення людини. Людина вкидається в криницю бездонну не навмисно, щоб потім Бог умив від неї Свої руки. Натомість це робиться, аби розібратися з бунтарством у людині, щоб зрештою те, що в людині, могло бути очищене, і вона отримала істинне знання про Бога та стала наче свята. Якщо це зробити, то все буде досягнуте. Власне, коли буде здійснено розбір із тим у людині, із чим потрібно розібратися, і людина дасть гучне свідчення, тоді сатану теж буде розбито, і навіть хоча деякі речі, що первісно були в людині, можуть бути очищені не повністю, але коли сатану буде розбито, від них теж більше не буде лиха, і в той час людину буде повністю очищено. Людина ще ніколи не жила таким життям, але коли сатану буде розбито, усе владнається, і з тими дрібницями в людині теж усе буде вирішено, і щойно буде вирішено головну проблему, решта бід теж минеться. Під час цього втілення Бога на землі, коли Він особисто виконує Свою роботу поміж людей, уся ця робота виконується, щоб розбити сатану, і Він розіб'є сатану тим, що завоює людину та зробить вас довершеними. Коли ви дасте гучне свідчення, це теж буде знак поразки сатани. Людина спершу завойовується, а зрештою повністю вдосконалюється, щоб розбити сатану. Однак, по суті, це не лише перемога над сатаною, а й спасіння всього людства від цього порожнього моря бід. Незалежно від того, де вершиться робота: у всьому всесвіті чи в Китаї, – усе це робиться для того, щоб розбити сатану та принести спасіння всьому людству, аби людина могла ввійти в місце спочинку. Утілений Бог, ця нормальна плоть, теж потрібен саме для того, щоб розбити сатану. Робота Бога в плоті використовується, щоб принести спасіння всім тим під небесами, хто любить Бога, і виконується задля завоювання всього людства, ба більше – заради перемоги над сатаною. Осердя всієї Божої роботи управління невіддільне від перемоги над сатаною задля принесення спасіння всьому людству. Чому в значній частині цієї роботи завжди говориться про те, щоб ви свідчили? І до кого звернене це свідчення? Чи воно не звернене до сатани? Це свідчення дається про Бога, і воно дається, щоб засвідчити, що Божа робота дала свій результат. Свідчення пов'язано з роботою перемоги над сатаною; якби битви із сатаною не було, то від людини не вимагалось б давати свідчення.

Саме тому, що сатану треба розбити, Бог водночас зі спасінням людини вимагає від неї свідчити про Нього перед сатаною, і це Він використовує для спасіння людини та битви із сатаною. У результаті людина є як об'єктом спасіння, так і засобом перемоги над сатаною, тож людина є в осерді роботи всього Божого управління, тоді як сатана є лише об'єктом знищення, ворогом. Ти можеш почуватися так, ніби нічого не зробив, але через зміни в твоєму характері було дано свідчення, і це свідчення звернене до сатани, а не людей. Людина не гідна втішатися таким свідченням. Як би вона могла зрозуміти Божу роботу? Об'єкт Божої боротьби – сатана; тим часом людина – лише об'єкт спасіння. У людини розбещений сатанинський характер, і вона не здатна зрозуміти цю роботу. Причина цього не в самій людині, а в сатанинському розбещенні, скерованому сатаною. Сьогодні головна Божа робота – розбити сатану, себто повністю завоювати людину, щоб вона могла дати перед сатаною остаточне свідчення про Бога. Так усе й буде досягнуте. У багатьох випадках твоєму неозброєному оку видається, ніби нічого не зроблено, а насправді роботу вже завершено. Людина вимагає, щоб уся робота завершення була видима, та Я завершив Свою роботу, не роблячи її видимою тобі, бо сатана скорився, тобто був ущент розбитий, і вся Божа мудрість, сила і влада перемогли сатану. Саме це свідчення й потрібно давати, і хоча в людині воно не має ясних проявів, хоча воно не видне неозброєному оку, та сатану вже розбито. Уся ця робота спрямована проти сатани й вершиться через битву із сатаною. Тож є багато речей, які людина не вважає успішно досягнутими, але які в Божих очах були давно й успішно зроблені. Це одна з внутрішніх правд усієї Божої роботи.

Коли сатану буде переможено, себто коли людей буде повністю завойовано, тоді люди збагнуть, що вся ця робота була заради спасіння та що засіб цього спасіння – вирвати людей із рук сатани. 6 000 років роботи Божого управління діляться на три стадії: період Закону, період Благодаті та період Царства. Ці три стадії роботи – усі заради спасіння людства, себто щоб спасти людство, тяжко розбещене сатаною. Та водночас вони й для того, щоб Бог міг битись із сатаною. Таким чином, так само як робота спасіння ділиться на три стадії, битва із сатаною теж ділиться на три стадії, і ці дві частини Божої роботи здійснюються одночасно. Насправді битва із сатаною відбувається теж заради спасіння людства, і оскільки робота спасіння людства – не така справа, щоб успішно її зробити за одну стадію, битва із сатаною теж ділиться на фази та періоди, і війна проти сатани ведеться відповідно до потреб людства та міри того, наскільки сатана його розбестив. Можливо, у своїй уяві людина вірить, що в цій битві Бог піде проти сатани зі зброєю, так само як билися б дві армії. Це лише те, що здатен уявити розум людини; ця ідея вкрай невизначена й нереалістична, але саме в це й вірить людина. І оскільки Я тут кажу, що засіб спасіння роду людського – це битва із сатаною, то людина уявляє, що ця битва відбувається саме так. У роботі людського спасіння три стадії,

себто битву із сатаною теж поділено на три стадії, щоб перемогти сатану раз і назавжди. Та внутрішня правда всієї роботи битви із сатаною така, що її результати досягаються за кілька етапів роботи: обдарувати людський рід благодаттю, стати жертвою за гріх людського роду, простити людські гріхи, завоювати людство та зробити його досконалим. Насправді битва із сатаною – то не збройний похід проти сатани, а спасіння людства, робота над людським життям і змінення людського характеру, щоб люди змогли свідчити про Бога. Так сатана й буде переможений. Сатану буде переможено через змінення розбещеного людського характеру. І коли сатану буде переможено, себто коли люди будуть повністю спасенні, тоді зганьблений сатана буде повністю зв'язаний, і так люди будуть повністю спасенні. Тож сутність спасіння людства – то війна проти сатани, і ця війна переважно відбивається в спасінні людського роду. Стадія останніх днів, на якій люди мають бути завойовані, – то остання стадія в битві із сатаною, і це також робота повного спасіння людини з володінь сатани. Внутрішнім значенням завоювання людини є повернення втілень сатани – людей, яких сатана розбестив, – до Творця після їх завоювання, внаслідок якого люди покинуть сатану та повністю повернуться до Бога. Ось так люди й будуть повністю спасенні. Тож робота завоювання – це остання робота в битві проти сатани й заключна стадія Божого управління заради поразки сатани. Без цієї роботи повне спасіння людини зрештою було б неможливе, повна поразка сатани також була б неможлива, і людство ніколи не змогло б увійти в чудове місце призначення чи звільнитися від впливу сатани. Отже, роботу спасіння людини не можна завершити, поки не завершиться битва із сатаною, бо по суті своїй робота Божого управління призначена спасти людство. Найраніше людство було в руках у Бога, та через сатанинську спокусу й розбещення людина була зв'язана сатаною та впала в руки лихого. Таким чином, сатана став об'єктом, якому слід завдати поразки в роботі Божого управління. Оскільки сатана заволодів людиною й оскільки людина – це капітал, за допомогою якого Бог чинить усе управління, то щоб спасти людину, треба вирвати її з рук сатани, тобто треба повернути людину з полону сатани. Таким чином, сатану треба розбити шляхом змін у старому характері людини, змін, які відновлюють первісну людську розсудливість. Так людину, взяту в полон, можна вирвати з рук сатани. Якщо людину буде звільнено від впливу й пут сатани, то сатану буде осоромлено, людину буде зрештою забрано назад, і сатану буде розбито. Й оскільки людину було звільнено з-під темного впливу сатани, вона стане трофеєм усієї цієї битви, і по закінченні битви сатана стане об'єктом покарання, після чого всю роботу спасіння людства буде завершено.

Бог не бажає зла створеним істотам; Він хоче лише розбити сатану. Усю Його роботу – чи кару, чи суд – спрямовано на сатану; вона виконується заради спасіння людства, вона вся для того, щоб розбити сатану, і вона має одну мету: битися проти сатани до самого кінця! Бог не спочиватиме, аж поки не переможе сатану!

Він спочине, лише коли розіб'є сатану. Оскільки всю роботу, яку виконує Бог, спрямовано на сатану, й оскільки ті, кого розбестив сатана, усі перебувають під контролем його влади й усі живуть під владою сатани, то без битви проти сатани та розриву з ним сатана не ослабив би свою хватку на цих людях, і їх не можна було б здобути. Якби їх не було здобуто, це доводило б, що сатану не розбито, що він не переможений. Тож, за Божим 6 000-річним планом управління, протягом першої стадії Бог виконував роботу закону, протягом другої стадії Він виконував роботу періоду Благодаті, тобто роботу розп'яття, і протягом третьої стадії Він виконує роботу завоювання людства. Усю цю роботу спрямовано на ступінь розбещення людства сатаною, уся вона – для того, щоб розбити сатану, і кожна зі стадій потрібна для того, щоб розбити сатану. Сутність 6 000-річної роботи Божого управління – це битва проти великого червоного дракона, і робота управління людством – це також робота розбиття сатани, робота битви із сатаною. Бог бився протягом 6 000 років, і так Він працював 6 000 років, щоб зрештою привести людину в новий світ. Коли сатану буде розбито, людину буде повністю звільнено. Хіба це не напрям Божої роботи сьогодні? Саме це і є напрям сьогоднішньої роботи: повне звільнення та визволення людини, щоб вона не підпорядковувалася жодним правилам і щоб її не сковували жодні пута чи обмеження. Уся ця робота виконується згідно з вашим духовним станом і згідно з вашими потребами, тобто вам дається все те, чого ви можете досягти. Вам нічого не нав'язують, адже від бика не чекають молока; натомість уся ця робота виконується відповідно до ваших справжніх потреб. Кожна стадія роботи виконується відповідно до справжніх потреб і вимог людини; кожна стадія роботи необхідна для того, щоб розбити сатану. Насправді на початку між Творцем і Його творіннями не було перепон. Усі ці перепони виникли через сатану. Людина стала нездатною щось бачити й чогось торкатися через те, як сатана її стурбував і розбестив. Людина – це жертва, та, кого було обмануто. Щойно сатану буде розбито, створені істоти узріють Творця, і Творець погляне на створених істот та зможе особисто вести їх. Тільки це є життям, яким людина має жити на землі. Тож Божа робота в першу чергу призначена розбити сатану, і щойно сатану буде розбито, усе вирішиться. Сьогодні ти побачив, що Богу непросто прийти поміж людей. Він прийшов не для того, щоб проводити кожен день у пошуках ваших недоліків, щоб казати те й се чи просто щоб дозволити вам побачити, як Він виглядає та як Він говорить і живе. Бог став плоттю не просто для того, щоб дозволити вам поглянути на Нього, чи відкрити ваші очі, чи дати вам почути таємниці, про які Він говорив, і сім печаток, які Він розкрив. Натомість Він став плоттю, щоб розбити сатану. Він особисто прийшов поміж людей у плоті, щоб спасти людей і битись із сатаною; це значення Його втілення. Якби воно було не для того, щоб розбити сатану, то Він не виконував би цю роботу особисто. Бог прийшов на землю, щоб виконувати Свою роботу поміж людей, щоб особисто відкрити Себе людям і дати людям узріти Себе; хіба це дрібниця? Це справді не

просто! Це не так, як уявляє людина: ніби Бог прийшов, щоб людина змогла поглянути на Нього, щоб людина змогла зрозуміти, що Бог реальний і не порожній або невизначений, і що Бог величний, але й смиренний. Хіба це могло би бути так просто? Саме тому, що сатана розбестив людську плоть, а людина – це та, кого Бог має намір спасти, Бог і мусить убраться у плоть, щоб битись із сатаною й особисто бути людині пастирем. Лише це корисне для Його роботи. Два плотських утілення Бога існували для того, щоб розбити сатану, а також для того, щоб краще спасти людину. Це тому, що битись із сатаною може лише Бог – чи то Дух Божий, чи то плотське втілення Бога. Словом, янголи не можуть битись із сатаною, і тим паче це не може робити людина, яку сатана розбестив. Янголи безсилі битись у цій битві, а людина ще безсиліша. Таким чином, якщо Бог хоче працювати над життям людини, якщо Він хоче особисто прийти на землю для спасіння людини, то Він мусить особисто втілитися – тобто Він мусить особисто вбраться у плоть і з притаманною Йому ідентичністю та належною Йому роботою прийти поміж людей та особисто спасти людину. Якби це було не так, якби цю роботу виконував Дух Божий або людина, то ця битва ні до чого б не привела й ніколи б не закінчилася. Лише коли Бог стає плоттю, щоб особисто воювати із сатаною поміж людей, людина отримує шанс на спасіння. Більше того, лише тоді сатана осоромлюється та залишається без жодних можливостей, якими б він міг скористатися, чи планів, які він міг би здійснити. Робота, виконувана втіленим Богом, недосяжна для Духа Божого, і для якоїсь людини з плоті було б ще неможливіше виконати цю роботу від Божого імені, бо робота, яку Він виконує, – заради життя людини та для того, щоб змінити розбещений характер людини. Якби в цій битві брала участь людина, вона б лише втекла в жалюгідному безладді та просто була б нездатна змінити свій розбещений характер. Вона була б нездатна спасти людину від хреста чи завоювати все бунтівниче людство, але могла б лише виконати дрібну дешицу старої роботи, яка не виходить за межі принципів, або ж роботу, що не стосується поразки сатани. Тож нащо той клопіт? Яке значення в роботі, яка не може здобути людство, а тим паче розбити сатану? Тож битись із сатаною може лише Сам Бог, а для людини це було би просто неможливо. Людський обов'язок – слухатися та слідувати, адже людина не здатна здійснювати роботу, подібну до створення неба й землі, і більше того, вона не може чинити роботу битви із сатаною. Людина може лише вдовольняти Творця під проводом Самого Бога, внаслідок чого сатана зазнає поразки; це єдине, що може робити людина. Тож щоразу, коли починається нова битва, тобто щоразу, коли починається робота нового періоду, цю роботу виконує особисто Сам Бог, завдяки чому Він керує всім періодом і відкриває нову дорогу для всього людства. Світанок кожного нового періоду – це новий початок у битві із сатаною, через який людина входить у новий, прекрасніший світ і новий період, яким керує особисто Сам Бог. Людина – пан над усім сущим, але ті, кого було здобуто, стануть плодами всіх битв із сатаною. Сатана – це той, хто псує все суще,

той, кого буде розбито наприкінці всіх битв, а також той, кого буде покарано після цих битв. 3-поміж Бога, людей і сатани лише сатана – це той, кого буде з огидою відкинуто. Тим часом ті, кого сатана здобув, а Бог не забрав назад, стають тими, хто отримає покарання від імені сатани. Із цих трьох лише Богу має поклонятись усе суще. Тим часом ті, хто йде Божим шляхом і кого сатана розбестив, але Бог забрав назад, стають тими, хто отримає Божу обіцянку та судитиме лихих для Бога. Бог неодмінно перемаже, і сатану неодмінно буде розбито, але поміж людей є ті, хто виграє, і ті, хто програє. Ті, хто виграє, належатимуть до переможців, а ті, хто програє, належатимуть до переможених; такий розподіл кожного відповідно до сорту, таке остаточне завершення всієї Божої роботи. Це також ціль усієї Божої роботи, і вона ніколи не зміниться. Суть головної роботи Божого плану управління зосереджено на спасінні людини, і Бог стає плоттю в першу чергу заради цієї суті, заради цієї роботи та для того, щоб розбити сатану. Уперше Бог став плоттю теж для того, щоб розбити сатану: Він особисто став плоттю й особисто був прибитий до хреста, щоб завершити роботу першої битви – роботу відкуплення людства. Так само цю стадію роботи теж виконує особисто Бог, який став плоттю, щоб здійснювати Свою роботу поміж людей, щоб особисто говорити Своє слово та дозволити людині бачити Його. Звісно, по дорозі Він неминуче здійснює й певну іншу роботу, але головна причина, з якої Він виконує Свою роботу особисто, – це щоб розбити сатану, щоб завоювати все людство та здобути цих людей. Тож робота Божого втілення справді не проста. Якби Його метою було лише показати людині, що Бог смиренний і прихований та що Бог реальний, якби це було лише заради виконання цієї роботи, то в утіленні не було би потреби. Навіть якби Бог не став плоттю, Він міг би напяму відкрити людині Свою смиренність і прихованість, Свою велич і святість, але такі речі ніяк не стосуються роботи управління людством. Вони не здатні спасти людину чи зробити її довершеною, і ще менше вони можуть розбити сатану. Якби для поразки сатани потрібно було б лише, щоб Дух бився проти духа, то така робота мала б ще менше практичної цінності; вона була б нездатна здобути людину та зруйнувала б долю й перспективи людини. Таким чином, Божя робота сьогодні має глибоке значення. Вона не лише для того, щоб людина змогла Його побачити, чи для того, щоб очі людини змогли відкритися, чи для того, щоб вона відчула себе трохи зворушеною й підбадьореною; така робота не має значення. Якщо ти можеш лише говорити про таке знання, то це доводить, що ти не знаєш справжнього значення Божого втілення.

Роботу всього Божого плану управління виконує особисто Сам Бог. Першу стадію – створення світу – звершив особисто Сам Бог, і якби це було не так, то ніхто не був би здатен створити людство; другою стадією було відкуплення всього людства, і її теж особисто звершив Сам Бог; про третю ж стадію годі й казати: ще більше потрібно, щоб кінець усієї Божої роботи звершив Сам Бог. Усю роботу відкуплення, завоювання, здобуття та вдосконалення всього людства виконує

особисто Сам Бог. Якби Він не здійснював цю роботу особисто, то людина не могла б ні представляти Його ідентичність, ні здійснювати Його роботу. Щоб розбити сатану, щоб здобути людство та щоб дати людям нормальне життя на землі, Він особисто веде людей і особисто працює поміж людей; заради всього Свого плану управління та задля всієї Своєї роботи Він мусить особисто виконувати цю роботу. Якщо людина лише вірить, що Бог прийшов, аби вона Його побачила, заради того, щоб зробити людину щасливою, то така віра не має цінності й не має значення. Людське розуміння занадто поверхове! Лише виконуючи цю роботу самотійно, Бог може здійснити її ретельно та повністю. Людина не здатна виконати цю роботу від імені Бога. Оскільки людина не має Божої ідентичності чи Його сутності, вона не здатна виконати Божу роботу, а навіть якби виконала, то ця робота не принесла б жодного результату. Уперше Бог став плоттю заради відкуплення, щоб спокутувати гріхи всього людства, щоб зробити людину здатною очиститися та отримати прощення за свої гріхи. Роботу завоювання Бог теж особисто виконує поміж людей. Якби протягом цієї стадії Бог лише пророкував, то на Його місце можна було б знайти пророка чи когось обдарованого; якби лише говорилися пророцтва, то людина могла б замінити Бога. Але якби людина спробувала особисто виконувати роботу Самого Бога та працювати над людським життям, то для неї було б неможливо здійснювати цю роботу. Її мусить особисто виконувати Сам Бог: Бог мусить особисто втілитися, щоб здійснювати цю роботу. У період Слова, якби лише говорилися пророцтва, то можна було б знайти Ісаю чи пророка Іллію, щоб він виконував цю роботу, і не було би потреби в тому, щоб Сам Бог робив її особисто. Оскільки робота, яка виконується на цій стадії, – не просто пророкування, і оскільки важливіше, що робота слів використовується для завоювання людини та розбиття сатани, цю роботу не може виконувати людина, а мусить особисто виконувати Сам Бог. У період Закону Єгова виконав частину Своєї роботи, після чого Він промовив певні слова та виконав певну роботу через пророків. Це тому, що людина могла замінити Єгову в Його роботі, а провидці могли передбачати певні речі та тлумачити деякі сні від Його імені. Робота, виконана на початку, не була роботою прямого змінення людського характеру та не стосувалася людського гріха, і від людини вимагалось лише дотримуватися закону. Тож Єгова не став плоттю й не відкрив Себе людям; натомість Він промовляв напряду до Мойсея та інших, змушував їх говорити й працювати від Його імені та робив так, що вони напряду працювали поміж людей. Першою стадією Божої роботи був провід людей. Це був початок битви проти сатани, але тоді ця битва ще не почалась офіційно. Офіційна війна проти сатани почалась з першим утіленням Бога та тривала аж до сьогодні. Перша битва в цій війні була, коли втіленого Бога прибили до хреста. Розп'яття втіленого Бога завдало поразки сатані, і це була перша успішна стадія війни. Коли втілений Бог почав напряду працювати над людським життям, це був офіційний початок роботи повернення людини, й оскільки це була робота змінення старого

людського характеру, це була робота битви із сатаною. Стадія роботи, звершена Єговою на початку, була просто проводом людського життя на землі. Це був початок Божої роботи, і хоча він ще не передбачав ані битв, ані якоїсь значної роботи, він заклав фундамент для роботи прийдешньої битви. Пізніше друга стадія роботи протягом періоду Благодаті передбачала змінення старого людського характеру, тобто Сам Бог кував життя людини. Бог мусив робити це особисто: для цього було потрібно, щоб Бог особисто став плоттю. Якби Він не став плоттю, ніхто інший не зміг би замінити Його на цій стадії роботи, бо вона представляла роботу битви напряду проти сатани. Якби людина виконувала цю роботу від Божого імені, то коли вона постала б перед сатаною, сатана б не скорився, і його було б неможливо розбити. Потрібно було, щоб утілений Бог прийшов розбити його, бо сутність утіленого Бога – усе одно Бог, Він усе одно є життям людини, і Він усе одно є Творцем; що б не сталося, Його ідентичність і сутність не зміняться. Тож Він убрався в плоть і виконував роботу, щоб змусити сатану до повної покірності. Якби протягом стадії роботи останніх днів цю роботу виконувала людина та її було змушено промовляти слова напряду, то вона була б нездатна їх промовляти, і якби було сказано пророцтво, то це пророцтво було б нездатне завоювати людину. Вбираючись у плоть, Бог приходить розбити сатану та змусити його до повної покірності. Коли Він ущент розіб'є сатану, повністю завоює людину та цілковито здобуде людину, ця стадія роботи завершиться, і буде досягнуто успіху. У Божому управлінні людина не може заступати Бога. Зокрема, робота керування періодом і початку нової роботи навіть більше потребує того, щоб її здійснював особисто Сам Бог. Людина може давати людям одкровення та забезпечувати їх пророцтвами, але якщо це робота, яку Бог мусить виконувати особисто, робота битви між Самим Богом і сатаною, то людина не може здійснювати цю роботу. Протягом першої стадії роботи, коли не було битви із сатаною, Єгова особисто вів людей Ізраїлю через пророцтва, що промовлялися пророками. Після цього другою стадією роботи була битва із сатаною, і Сам Бог особисто втілювався й убрався в плоть, аби виконувати цю роботу. Усе, що передбачає битву проти сатани, також передбачає втілення Бога, тобто людина не може битись у цій битві. Якби вона билася, то була б нездатна розбити сатану. Як би вона мала силу боротися проти нього, досі будучи під його владою? Людина перебуває посередині: якщо ти схилиєшся до сатани, то ти належиш сатані, але якщо ти вдовольняєш Бога, то ти належиш Богові. Якби людина спробувала заступити Бога в роботі цієї битви, хіба б людині це вдалося? Якби вона таке зробила, хіба б вона давно не загинула? Хіба б вона давно не ввійшла в підземний світ? Тож людина не здатна замінити Бога в Його роботі, тобто людина не має сутності Бога, і якби ти бився із сатаною, то був би не здатен його розбити. Людина може виконувати лише певну роботу; вона може залучити на свій бік певних людей, але не може заступити Бога в роботі Самого Бога. Як би людина могла битись із сатаною? Сатана б узяв тебе в полон ще до

того, як ти почав би. Лише коли Сам Бог б'ється із сатаною, а людина слідує за Богом і слухається Його на цій основі, людина може бути здобута Богом і втекти з пут сатани. Те, чого людина може досягти власною мудрістю та здібностями, занадто обмежене; вона не здатна зробити людей довершеними, вести їх і, більше того, розбити сатану. Людський розум і мудрість не здатні зруйнувати інтриги сатани, тож як би людина могла з ним битися?

Усі ті, хто хоче бути вдосконаленим, мають шанс бути вдосконаленими, тож усі мають заспокоїтися: у майбутньому ви всі ввійдете в місце призначення. Та якщо ти не хочеш бути вдосконаленим і не хочеш увійти в чудовий світ, то це твоя власна проблема. Усі ті, хто хоче бути вдосконаленим і вірний Богу, усі ті, хто слухається, і всі ті, хто вірно виконує свої функції, – усі такі люди можуть бути вдосконалені. Сьогодні всі ті, хто не виконує віддано свій обов'язок, усі ті, хто не відданий Богу, усі ті, хто не кориться Богу, а особливо ті, хто отримав просвітління та прозріння від Святого Духа, однак не втілює їх у життя, – усі такі люди не здатні бути вдосконаленими. Усі ті, хто хоче бути відданим і слухатися Бога, можуть бути вдосконалені, навіть якщо вони трохи нетямущі; усі ті, хто хоче шукати, можуть бути вдосконалені. Немає потреби про це хвилюватися. Поки ти хочеш шукати в цьому напрямі, тебе можна вдосконалити. Я не бажаю покидати чи виганяти нікого поміж вас, але якщо людина не прагне чинити правильно, то ти лише занапащуєш себе; це не Я тебе виганяю, а ти сам. Якщо ти сам не прагнеш чинити правильно: якщо ти ледачий, або не виконуєш свій обов'язок, або не відданий, або не шукаєш істини й завжди робиш як забажаєш, якщо ти поводишся необачно, борешся за власну славу й багатство та безчесний у тому, як маєш справу з протилежною статтю, – то ти понесеш тягар власних гріхів; ти не вартий нічийого жалю. Мій намір полягає в тому, щоб усі ви були вдосконалені та щонайменше завойовані, аби ця стадія роботи була успішно завершена. Боже бажання полягає в тому, щоб кожна людину було вдосконалено, зрештою здобуто Ним, повністю очищено Ним і щоб вона стала однією з людей, яких Він любить. Не має значення, чи кажу Я, що ви нерозвинені чи маєте низький духовний рівень: усе це факт. Такі Мої слова не доводять, що Я маю намір зректися вас, що Я втратив надію на вас і тим паче що Я не хочу вас спасати. Сьогодні Я прийшов виконувати роботу вашого спасіння, тобто робота, яку Я виконую, є продовженням роботи спасіння. У кожної людини є шанс бути вдосконаленою: за умови, що ти цього хочеш, за умови, що ти шукаєш, зрештою ти будеш здатен досягти цього результату, і ніхто з вас не буде покинутий. Якщо в тебе низький духовний рівень, Мої вимоги до тебе відповідатимуть твоєму низькому духовному рівню; якщо в тебе високий духовний рівень, Мої вимоги до тебе відповідатимуть твоєму високому духовному рівню; якщо ти нетямущий і неграмотний, Мої вимоги до тебе відповідатимуть твоїй неграмотності; якщо ти грамотний, Мої вимоги до тебе відповідатимуть тому факту, що ти грамотний; якщо ти літній, Мої вимоги до тебе відповідатимуть твоєму віку; якщо ти можеш давати

прихисток, Мої вимоги до тебе відповідатимуть цій змозі; якщо ти кажеш, що не можеш давати прихисток, а можеш лише виконувати певну функцію – чи поширювати Євангеліє, чи піклуватися про церкву, чи займатись іншими загальними справами, – то вдосконалення Мною тебе відповідатиме функції, яку ти виконуєш. Бути відданим, слухатися до самого кінця та прагнути полюбити Бога найвищою любов'ю – ось що ти мусиш виконати, і немає кращих практик, ніж ці три речі. Зрештою, від людини вимагається досягти цих трьох речей, і якщо вона може їх досягти, то вона буде вдосконалена. Але понад усе ти мусиш справді шукати, ти мусиш сам наполегливо йти вперед і вгору, а не пливти за течією. Я казав, що кожна людина має шанс бути вдосконаленою та здатна бути вдосконаленою, і це залишається правдою, але якщо ти не намагатимешся стати кращим у своєму пошуку, якщо ти не досягнеш відповідності цим трьом критеріям, то кінець кінцем тебе потрібно буде вигнати. Я хочу, щоб усі дійшли до потрібної точки, Я хочу, щоб усі мали роботу та просвітлення Святого Духа й могли слухатися до самого кінця, оскільки це обов'язок, який має виконувати кожен із вас. Коли ви всі виконаєте свій обов'язок, вас усіх буде вдосконалено, і у вас також буде гучне свідчення. Усі ті, хто має свідчення, – це ті, хто переміг сатану та здобув Божу обіцянку, і вони – ті, хто залишиться жити в чудовому місці призначення.

Бог і людина разом увійдуть до відпочинку

Спочатку Бог спочивав. Тоді на землі не було людей і нічого не було, і Бог ще не зробив ніякої роботи. Він почав Свою роботу управління, лише коли людство вже існувало та було розбещене; відтоді Він більше не спочивав, а натомість почав клопотатися поміж людства. Це через розбещення людства Бог утратив Свій відпочинок, а також через бунт архангела. Якщо Бог не переможе сатану та не спасе розбещене людство, Він більше ніколи не зможе увійти до відпочинку. Як людині бракує відпочинку, так само і Богу, а коли Він знову спочине, то спочинуть і люди. Жити в спочинку означає жити без війни, без бруду та без жодної постійної несправедливості. Точніше кажучи, це означає мати життя, вільне від сатанинських порушень (тут «сатана» означає ворожі сили) і сатанинського розбещення, не схильне до вторгнення жодних сил, що протистоять Богові; це життя, у якому все слідує за власним родом і може поклонятися Господу творіння, а небо й земля цілковито спокійні, – ось що значать слова «життя людей у спочинку». Коли Бог спочине, то на землі вже не буде постійної несправедливості, не буде подальших вторгнень ворожих сил, і людство увійде в нове царство та більше не буде розбещене сатаною, а натомість буде врятоване після розбещення сатаною. День спочинку людства стане й днем спочинку Бога. Бог утратив Свій спочинок через те, що люди не могли увійти до відпочинку, а не тому, що Він від початку не міг спочити.

Входження до відпочинку не означає, що весь рух і розвиток припиниться, чи що Бог припинить працювати, чи що люди більше не житимуть. Знак входження до відпочинку явиться, коли сатану буде знищено, коли безбожні люди, які приєдналися до нього в лиходійстві, будуть покарані й знищені та коли всі ворожі Богу сили припинять існувати. Коли Бог увійде до відпочинку, це означає, що Він більше не буде виконувати Свою роботу зі спасіння людства. Коли людство ввійде до відпочинку, це означає, що всі люди житимуть у Божому світлі та під Його благословеннями, вільні від сатанинського розбещення, і несправедності більше не буде. Під Божою опікою люди будуть нормально жити на землі. Коли Бог і людство разом увійдуть до відпочинку, це означає, що людство буде врятовано, а сатану знищено, що Божу роботу в людях буде повністю завершено. Бог уже більше не працюватиме в людях, і вони більше не житимуть під владою сатани. Таким чином, Бог більше не клопотатиметься, а люди більше не будуть у постійному русі; Бог і людство ввійдуть до відпочинку водночас. Бог повернеться у Своє вихідне місце, а кожна людина повернеться на своє місце. Такими є місця призначення, де перебуватимуть Бог і люди, коли все Боже управління буде завершено. Бог має Своє місце призначення, а людство – своє. Під час спочинку Бог і надалі скеровуватиме всіх людей у їхньому житті на землі, і поки вони будуть у Його світлі, то поклонятимуться єдиному істинному Богу на небі. Бог більше не житиме поміж людей, і люди теж не зможуть жити з Богом у Його місці призначення. Бог і людство не можуть жити в тому самому світі; натомість у Бога і в людства різні власні способи життя. Бог – Єдиний, який скеровує все людство, і все людство – то кристалізація Божої роботи управління. Люди керовані, і вони мають іншу сутність, ніж Бог. «Спочити» значить повернутися до свого вихідного місця. Тож коли Бог входить у спочинок, це означає, що Він повернувся до Свого первісного місця. Він більше не житиме на землі, не буде поміж людей і не ділитиме з ними радість і страждання. Коли люди входять до відпочинку, це означає, що вони стали справжніми об'єктами творіння; вони поклонятимуться Богу, живучи на землі нормальним людським життям. Люди більше не будуть неслухняними перед Богом, не опиратимуться Йому та повернуться до первісного життя Адама і Єви. Таким буде життя й місце призначення Бога та людей після того, як вони ввійдуть до відпочинку. У війні між сатаною й Богом поразка сатани є неминучою закономірністю. Таким чином, те, що Бог увійде до відпочинку після того, як Його роботу управління буде завершено, а людство буде повністю врятоване та ввійде до відпочинку, – теж стало неминучими закономірностями. Місце спочинку людства – на землі, а місце спочинку Бога – на небі. Поки люди поклонятимуться Богу у спочинку, вони житимуть на землі, і поки Бог керуватиме рештою людства у спочинку, Він ними керуватиме з неба, а не із землі. Бог і надалі буде Духом, а люди й надалі будуть плоттю. Бог і люди відпочивають по-різному. Поки Бог відпочиватиме, Він приходить та являтиметься поміж людей; поки люди відпочиватимуть, Бог водитиме їх відвідати

небо, а також утішатися тамтешнім життям. Після того, як Бог і людство ввійдуть до відпочинку, сатани більше не існуватиме; так само тих безбожних людей також не стане. Перш ніж Бог і людство спочинуть, ті безбожні люди, які колись переслідували Бога на землі, а також вороги, які там Його не слухалися, уже будуть знищені; їх буде викорінено великими катастрофами останніх днів. Щойно тих безбожних людей буде знищено вщент, земля більше ніколи не знатиме переслідувань сатани. Тільки тоді людство здобуде цілковите спасіння, а Божу роботу буде повністю завершено. Такими є передумови для того, щоб Бог і людство ввійшли до відпочинку.

Наближення кінця всього сущого вказує на завершення Божої роботи, а також на кінець розвитку людства. Це означає, що люди, оскільки вони були розбещені сатаною, досягнуть останньої стадії розвитку та що нащадки Адама і Єви завершать розмножуватися. Це також означає, що таке людство, розбещене сатаною, не зможе розвиватися надалі. Адам і Єва на початку не були розбещені, але Адам і Єва, що були вигнані з Еденського саду, були розбещені сатаною. Коли Бог і люди разом увійдуть до відпочинку, Адам і Єва – які були вигнані з Еденського саду – та їхні нащадки нарешті дійдуть кінця. Людство майбутнього й надалі складатиметься з нащадків Адама і Єви, але це не будуть люди, що живуть під владою сатани. Натомість це будуть люди, що були врятовані й очищені. Це буде людство, що пройшло суд і кару, святе людство. Ці люди будуть не такі, як первісний людський рід; майже можна сказати, що це людство буде повністю відрізнитися від людства Адама і Єви, яке було на початку. Ці люди будуть вибрані з-поміж усіх розбещених сатаною, і вони будуть тими, хто зрештою твердо стояв під час Божого суду й кари; вони будуть єдиною громадою людей, що залишиться поміж розбещеного людського роду. Лише ці люди зможуть увійти до остаточного відпочинку разом із Богом. Ті, хто зможе твердо стояти під час Божої роботи суду й кари в останні дні – тобто під час завершальної роботи очищення, – стануть тими, хто ввійде до остаточного відпочинку поряд із Богом; таким чином, усі ті, хто ввійде до відпочинку, звільняться з-під впливу сатани та будуть здобуті Богом, зазнавши Його завершальної роботи очищення. Ці люди, які будуть нарешті здобуті Богом, увійдуть до остаточного відпочинку. Ціль Божої роботи кари й суду – це, по суті, очищення людства заради остаточного відпочинку; без такого очищення жодна людина не могла бути б віднесена до того чи іншого сорту та не могла б увійти до відпочинку. Ця робота – єдиний шлях, яким людство зможе увійти до відпочинку. Лише Божа робота очищення позбавить людей від їхньої неправедності, і лише Його робота кари й суду проллє світло на ті неслухняні частки людства, таким чином відділивши тих, кого можна спасти, від тих, кого спасти не можна, і тих, хто залишиться, від тих, хто зникне. Коли ця робота завершиться, ті люди, кому дозволено залишитися, усі будуть очищені та ввійдуть у вищий стан людства, у якому втішатимуться прекраснішим другим людським життям на землі; інакше

кажучи, вони почнуть свій людський день спочинку та співіснуватимуть із Богом. Після того як ті, кому не дозволено залишитися, будуть покарані й засуджені, їхню справжню сутність буде повністю викрито, а потім вони всі будуть знищені, і, як сатані, їм більше не буде дозволено залишатися на землі. У людстві майбутнього більше не буде такого типу людей; такі люди не гідні увійти в край остаточного спочинку, і вони не гідні приєднатися до дня спочинку, який Бог розділить із людством, бо вони – цілі для покарання, безбожні, несправедливі люди. Колись їх було викуплено, а також засуджено та покарано; і ще вони колись прислужували Богу. Однак коли прийде останній день, вони все одно будуть вигнані та знищені через свою безбожність і внаслідок свого бунтарства й нездатності бути викупленими; вони більше ніколи не постануть у світі майбутнього, і вони більше не житимуть поміж людського роду майбутнього. Чи вони духи мертвих, а чи люди, що досі живуть у плоті, усі злочинці та не врятовані будуть знищені, щойно святі поміж людства увійдуть до відпочинку. Що ж до цих злочинних духів і людей, або до духів праведників і до тих, хто чинить справедливість, то в яку б епоху вони не жили, усі, хто робить зло, зрештою будуть знищені, а всі праведні виживуть. Те, чи отримає спасіння певна людина чи дух, залежить не тільки від роботи останнього періоду, а й від того, чи опиралися вони Богу й чи були неслухняні. Люди попередньої доби, що чинили зло та не могли здобути спасіння, безсумнівно будуть цілями для покарання, і люди цієї доби, які чинять зло та не можуть бути врятовані, теж безперечно стануть цілями для покарання. Люди діляться на категорії залежно від того, добрі вони, чи лихі, а не від епохи, у яку вони живуть. Після того як людей буде поділено на категорії, вони не відразу отримають кару чи винагороду; натомість Бог звершить Свою роботу покарання лихих і нагородження добрих тільки після того, як закінчить роботу завоювання в останні дні. Власне, Він ділив людей на добрих і лихих від самого початку Своєї роботи спасіння людства. Але Він винагородить праведних і покарає безбожних лише після того, як Його робота завершиться; не буде такого, що Він поділить людей на категорії по завершенні Своєї роботи й відразу візьметься за завдання з покарання лихих і нагородження добрих. Натомість це завдання буде виконано лише після повного завершення Його роботи. Уся мета остаточної Божої роботи покарання лихих і нагородження добрих – у тому, щоб ретельно очистити всіх людей, аби Він зміг привести чисте й святе людство до вічного відпочинку. Ця стадія Його роботи найбільш вирішальна; це заключна стадія всієї Його роботи управління. Якби Бог не знищив нечестивих, а натомість дозволив їм залишитися, то кожна людина все одно не змогла б увійти до відпочинку, і Бог не зміг би привести все людство в кращий світ. Така робота була б неповна. Коли Його роботу буде завершено, усе людство буде цілковито святим; тільки так Бог зможе мирно жити у спочинку.

Сьогодні люди досі не здатні відпустити плотське; вони не можуть відмовитися від утіх плоті, світу, грошей і від свого розбещеного характеру. Більшість людей у

своїх шуканнях чинять поверхово. Власне, ці люди зовсім не мають Бога у своїх серцях; що гірше, вони навіть не бояться Бога. У їхніх серцях немає Бога, тож вони не можуть усвідомити все, що робить Бог, і тим паче вони не здатні повірити в слова, які Він вимовляє. Такі люди занадто плотські; вони заглибоко розбещені, і в них немає ніякої істини. Ба більше, вони не вірять, що Бог може стати плоттю. Кожен, хто не вірить у втіленого Бога – тобто кожен, хто не вірить у видимого Бога чи Його роботу й слова та натомість поклоняється невидимому Богу на небі, – то людина, яка не має Бога у своєму серці. Такі люди бунтівничі й опираються Богу. Їм не вистачає людяності й розсудливості, не кажучи вже про істину. Більше того, для цих людей видимий і матеріальний Бог тим більше не вартий віри, однак невидимого й нематеріального Бога вони вважають найбільш гідним довіри та найбільш утішним. Вони не справжньої істини шукають, і не істинної сутності життя, і тим паче не Божої волі. Натомість вони шукають збудження. Вони, безсумнівно, вірять у те, що найкраще допомагає їм справдити власні бажання, і саме такого вони шукають. Вони вірять у Бога лише для того, щоб задовольнити власні бажання, а не щоб шукати істину. Хіба такі люди не злочинці? Вони вкрай самовпевнені та зовсім не вірять, що Бог на небі винищить таких «добрих людей», як вони. Натомість вони вірять, що Бог дозволить їм залишитися, ба більше – щедро винагородить їх за те, що вони багато зробили для Бога та виявляли Йому чималу «вірність». Якби вони також пішли за видимим Богом, то щойно їхні бажання не були б задоволені, вони б негайно вдарили у відповідь проти Бога чи впали в лютю. Вони показують себе бридкими шавками, які постійно шукають лише задоволення власних бажань; вони не є чесними людьми, які шукають істину. Такі люди – то так звані безбожні люди, що йдуть за Христом. Ті люди, що не шукають істини, не змогли б у неї повірити, і тим паче вони не здатні усвідомити кінець, що чекає на людство, бо вони не вірять ні ділам, ні словам видимого Бога – і зокрема не здатні повірити в майбутнє місце призначення людства. Тож навіть якщо вони йдуть за видимим Богом, то все одно чинять зло й зовсім не шукають істини та не втілюють її в життя, як Я вимагаю. Люди, які не вірять, що будуть знищені, – це якраз ті, що будуть знищені. Усі вони вважають себе дуже розумними та думають, що саме вони і є людьми, що втілюють істину в життя. Вони переконані, що їхня погана поведінка і є істиною, і тому пишаються нею. Такі безбожні люди дуже самовпевнені; вони сприймають істину за вчення, а свої лихі вчинки – за істину, але зрештою вони зможуть пожати лише те, що посіяли. Що більш люди самовпевнені та що невгамовніша їхня бундючність, то менш вони здатні здобути істину; що більше люди вірять у Бога на небі, то більше вони опираються Богу. Ці люди – ті, кого буде покарано. Перш ніж людство ввійде до відпочинку, буде визначено те, чи кожен тип людей буде покарано, а чи винагороджено, відповідно до того, чи шукали вони істини, чи знають вони Бога та чи можуть підкоритися видимому Богу. Тим, хто прислужував видимому Богу, але не знає Його та не кориться Йому, бракує

істини. Такі люди – злочинці, а злочинці безсумнівно стануть об'єктами покарання; більше того, їх буде покарано відповідно до їхньої поганої поведінки. Бог для того, щоб люди в Нього вірили, і Він також вартий їхнього послуху. Ті, хто має віру лише в невизначеного й невидимого Бога, – це люди, які не вірять у Бога та не здатні Йому коритися. Якщо ці люди не спроможуться повірити у видимого Бога навіть до того часу, коли Його роботу завоювання буде завершено, і надалі будуть неслухняними й опиратимуться Богу, видимому у плоті, то ці «невизначенці», безсумнівно, стануть об'єктами знищення. Так само як і деякі поміж вас: кожного, хто на словах визнає втіленого Бога, та не може втілювати в життя істину покірності втіленому Богу, зрештою буде вигнано та знищено. Більше того, кожен, хто на словах визнає втіленого Бога, їсть і п'є висловлену Ним істину, але при цьому також шукає невизначеного й невидимого Бога, теж напевно стане об'єктом знищення. Ніхто з цих людей не зможе залишитися до часу спочинку, який прийде по завершенні Божої роботи, і жоден подібний до таких людей не залишиться в той час спочинку. Демонічні люди – це ті, хто не втілює істину в життя; їхня сутність в опорі та бунтарстві проти Бога, і вони не мають ані найменшого наміру скоритися Йому. Такі люди всі будуть знищені. Те, чи маєш ти істину й чи опираєшся Богові, залежить від твоєї сутності, а не зовнішності й не від того, як ти часом можеш говорити або поводитися. Те, буде людину знищено чи ні, визначається її сутністю; це вирішується відповідно до сутності, що виявляється в поведінці людини та в тому, як вона шукає істину. Поміж людей, які однаково роблять роботу в схожих обсягах, тим, хто має істину й добру людську сутність, буде дозволено залишитися, а ті, хто не слухається видимого Бога та має погану людську сутність, стануть об'єктами знищення. Уся Божа робота й слова, пов'язані з місцем призначення людства, розберуться з кожною людиною відповідно до її сутності; і не станеться ні найменшої помилки, і не буде зроблено жодної похибки. Людські почуття та смисли домішуються до роботи, лише коли її роблять люди. Робота, яку робить Бог, цілковито доречна; Він у жодному разі не звинуватить ніяке створіння хибно. Зараз є багато людей, які не здатні усвідомити майбутнє місце призначення людства та не вірять у слова, які Я говорю. Усі, хто не вірить, як і ті, хто не втілює істину в життя, – то демони!

У наші дні ті, хто шукає, і ті, хто не шукає, – це два зовсім різних типи людей із дуже різними місцями призначення. Ті, хто прагне знати істину та втілює істину в життя, – це ті, кому Бог принесе спасіння. Ті, хто не знає істинного шляху, – демони й вороги; вони нащадки архангела та стануть об'єктами знищення. Навіть ті, хто благочестиво вірить у невизначеного Бога, – хіба вони теж не демони? Люди, які мають чисту совість, але не приймають істинний шлях, є демонами; їхня сутність – в опорі проти Бога. Ті, хто не приймає істинний шлях, – це ті, хто опирається Богу, і навіть якщо такі люди витерплять багато тягот, їх усе одно буде знищено. Усі ті, хто не готовий відмовитися від світу, хто не може стерпіти розлуки з батьками та

хто не може стерпіти відмови від власних плотських утіх, не слухаються Бога та всі стануть об'єктами знищення. Кожен, хто не вірить у втіленого Бога, є демонічним, ба більше – буде знищений. Ті, хто має віру, та не втілює істину в життя, хто не вірить у втіленого Бога та хто зовсім не вірить в існування Бога, теж стануть об'єктами знищення. Усі ті, кому буде дозволено залишитися, – це люди, що пройшли страждання рафінування та стояли непохитно; це люди, які справді витерпіли випробування. Кожен, хто не визнає Бога, – ворог; себто кожен, хто не визнає втіленого Бога – чи він у цьому потоці, чи поза ним, – є антихристом! Ким є сатана, ким є демони та ким є Божі вороги, якщо не тими, хто опирається Богу й не вірить у Нього? Хіба вони не люди, що не слухаються Бога? Хіба вони не ті, хто стверджує, що має віру, але не має істини? Хіба вони не ті, хто лише прагне отримати благословення, але не здатен свідчити про Бога? Ти й сьогодні досі водишся з тими демонами, ти до них сумлінний і люблячий, але хіба в такому разі ти не благонамірений до сатани? Хіба ти не в союзі з демонами? Якщо люди в наш час досі не здатні відрізнити добро від зла та продовжують сліпо бути люблячими й милостивими, не маючи жодного наміру шукати Божу волю та жодної здатності зробити Божі наміри своїми власними, тим жалюгіднішим буде їхній кінець. Кожен, хто не вірить у Бога у плоті, є ворогом Бога. Якщо ти можеш бути сумлінним і люблячим до ворога, хіба тобі не бракує розуміння праведності? Якщо ти сумісний із тими, кого Я зневажаю та з ким не погоджуюся, і досі маєш до них любов чи особисті почуття, то хіба ти не неслухняний? Хіба ти не навмисно опираєшся Богові? Хіба така людина має істину? Якщо люди сумлінні до ворогів, люблячі до демонів і милостиві до сатани, хіба вони не навмисно порушують Божу роботу? Ці люди, що вірять лише в Ісуса й не вірять у втіленого Бога в останні дні, а також ті, хто на словах твердить про віру в утіленого Бога, але чинять зло, усі є антихристами, не кажучи вже про тих, хто навіть не вірить у Бога. Усі ці люди стануть об'єктами знищення. Міра, якою люди міряють інших людей, заснована на їхній поведінці; хто чинить добре, ті праведні, а хто чинить мерзенно, ті безбожні. Міра, якою Бог міряє людей, заснована на тому, чи кориться Йому їхня сутність; хто кориться Богу, той праведний, а хто не кориться, той ворог і безбожна людина, незалежно від того, чи добра в нього поведінка, чи лиха, чи правильно він говорить, чи неправильно. Деякі люди бажають добрими вчинками здобути добре місце призначення в майбутньому, а деякі люди бажають чудовими словами здобути добре місце призначення. Усі помилково вважають, що Бог визначає кінець для людей, поглянувши на їхню поведінку чи послухавши їхню мову; тому багато людей бажають цим скористатися, аби обманом виманити в Бога короточасну милість. У майбутньому люди, які виживуть у стані спочинку, усі витерплять день нещастя, а також дадуть свідчення про Бога; усі вони будуть людьми, що виконали свої обов'язки та свідомо підкорилися Богу. Тим, хто просто хоче скористатися нагодою послужити, аби не втілювати істину в життя, не буде дозволено залишитися. Бог

має належні стандарти впорядкування кінця для кожної людини; Він не приймає такі рішення просто на основі її слів і поведінки, і Він не приймає їх на основі дій людини в один певний період часу. Він у жодному разі не буде поблажливим до поганої поведінки, якщо раніше людина Йому послужила, і Він не пощадить життя людини через те, що одного разу вона багато віддала для Бога. Ніхто не може уникнути відплати за свою безбожність, і ніхто не може уникнути мук знищення, приховавши свою лиху поведінку. Якщо люди справді можуть виконувати власний обов'язок, це означає, що вони довічно вірні Богу та не прагнуть винагород, незалежно від того, чи отримують вони благословення, чи терплять нещастя. Якщо люди вірні Богу, коли бачать благословення, але втрачають вірність, коли не бачать жодних благословень, і якщо зрештою вони все одно не здатні свідчити про Бога чи виконувати покладені на них обов'язки, то вони все одно стануть об'єктами знищення, незважаючи на те, що колись вірно прислужували Богу. Словом, безбожні люди не можуть залишитись у вічності чи ввійти до відпочинку; лише праведні – пани спочинку. Щойно людство ступить на правильний шлях, люди матимуть нормальне людське життя. Усі вони виконуватимуть свої власні обов'язки та будуть цілковито вірні Богу. Вони повністю відкинуть свою непокору та розбещені характери, і вони житимуть для Бога та завдяки Богу, вільні і від непокори, і від опору. Усі вони зможуть повністю скоритися Богові. Таким буде життя Бога та людства; це буде життя царства, і це буде життя спочинку.

Усі, хто тягне в церкву своїх ніскільки не віруючих дітей і родичів, – украй егоїстичні і просто виявляють доброту. Ці люди зосереджені лише на тому, щоб бути люблячими, незважаючи на те, вірять вони чи ні, і незважаючи на те, чи є на це Божа воля. Хтось приводить до Бога своїх дружин або тягне до Бога своїх батьків, і незалежно від того, чи Святий Дух із цим погоджується та чи працює Він у них, вони сліпо продовжують «усиновляти обдарованих людей» для Бога. Яку користь узагалі можна отримати, проявляючи доброту до цих невіруючих? Навіть якщо вони, позбавлені присутності Святого Духа, намагаються слідувати за Богом, вони все одно не можуть бути спасенні, як можна було би подумати. Тих, хто може отримати спасіння, насправді не так-то й легко здобути. Люди, які не пройшли через роботу й випробування Святого Духа та не були вдосконалені втіленим Богом, ніскільки не здатні стати довершеними. Тож із миті, коли вони починають номінально слідувати за Богом, тим людям бракує присутності Святого Духа. З огляду на їхні умови та фактичні стани тих людей просто не можна зробити довершеними. Таким чином, Святий Дух вирішує не витрачати на них багато сил, і так само Він не дає їм жодного просвітління та ніяк їх не скеровує; Він просто дозволяє їм слідувати по п'ятах і зрештою відкриє їхні результати – цього достатньо. Людський захват і наміри походять від сатани, і такі речі ніяк не можуть завершити роботу Святого Духа. Якими б не були люди, вони повинні мати роботу Святого Духа. Чи можуть люди зробити людей довершеними? Чому чоловік любить

свою дружину? Чому дружина любить свого чоловіка? Чому діти покірні своїм батькам? Чому батьки обожають своїх дітей? Які наміри насправді виношують люди? Хіба їхній намір – не задовольнити власні плани й егоїстичні бажання? Чи справді люди збираються діяти заради Божого плану управління? Чи дійсно вони діють заради Божої роботи? Чи полягає їхній намір у тому, щоб виконати обов'язки створеної істоти? Ті, що були не здатні досягти присутності Святого Духа з тієї самої миті, коли вони почали вірити в Бога, ніколи не зможуть здобути роботу Святого Духа; ці люди, безперечно, є об'єктами, яких буде знищено. Незалежно від того, якою великою є любов до них, вона не може замінити роботу Святого Духа. Людський захват і любов відображають людські наміри, та не можуть відображати Божі наміри, і так само вони не можуть замінити Божу роботу. Навіть якщо виявляти щонайбільше любові чи милосердя до тих людей, які номінально вірять у Бога і вдають, ніби слідує за Ним, не знаючи, що насправді означає вірити в Бога, вони все одно не отримають ні Божого співчуття, ані роботи Святого Духа. Навіть якщо люди, які щиро слідує за Богом, мають низький духовний рівень і не здатні зрозуміти багато істин, вони все одно можуть час від часу здобувати роботу Святого Духа; однак ті, що мають досить високий духовний рівень, але не щиро вірять, просто не можуть здобути присутність Святого Духа. У таких людей немає абсолютно жодної можливості для спасіння. Навіть якщо вони читають Божі слова, або час від часу слухають проповіді, або навіть співають хвалу Богові, вони зрештою не зможуть дожити до часу спочинку. Те, чи серйозно люди шукають, визначається не тим, як інші їх судять або як на них дивляться оточуючі, а тим, чи Святий Дух працює над ними та чи досягли вони присутності Святого Духа. Більше того, це залежить від того, чи змінюються їхні характери та чи здобули ці люди якесь знання про Бога після того, як зазнали роботи Святого Духа протягом певного періоду. Якщо Святий Дух працює над людиною, характер цієї людини поступово зміниться, а її погляд на віру в Бога поступово стане чистішим. Неважливо, скільки часу люди слідує за Богом: якщо вони змінилися, це значить, що Святий Дух над ними працює. Якщо ж вони не змінилися, це значить, що Святий Дух над ними не працює. Навіть якщо ці люди якимось прислужуються, їх до цього спонукає бажання отримати благословення. Саме лише відбування служби час від часу не може замінити переживання зміни в їхніх характерах. Зрештою вони все одно будуть знищені, бо в царстві не буде ні потреби в прислужниках, ні потреби в людях, чії характери не змінилися, щоб служити тим людям, які були вдосконалені та які вірні Богу. Ті слова, сказані в минулому: «Коли людина вірить у Господа, фортуна посміхається всій її сім'ї», – доречні для періоду Благодаті, але не стосуються місця призначення людства. Вони підходили тільки для стадії, що тривала в період Благодаті. Побіжне значення тих слів було спрямовано на мир і матеріальні благословення, якими втішалися люди; вони не значили, що вся сім'я людини, що вірить у Господа, буде врятована, і так само вони не значили, що коли людина

отримує благословення, усю її сім'ю також може бути приведено в спочинок. Те, отримує людина благословення чи зазнає нещастя, визначається відповідно до її сутності, а не згідно з якоюсь спільною сутністю, яку ця людина може ділити з іншими. Таким висловлюванням або правилам просто не місце в царстві. Якщо людина зрештою виявляється здатною вижити, це тому, що вона відповідає Божим вимогам, і якщо вона зрештою виявляється нездатною залишитися до часу спочинку, це тому, що вона не слухалася Бога та не відповідала Божим вимогам. У кожного є відповідне місце призначення. Ці місця призначення визначаються відповідно до сутності кожної людини та жодним чином не пов'язані з іншими людьми. Негідну поведінку дитини не можна переносити на її батьків, і так само праведність дитини не можна розділити з її батьками. Негідну поведінку батьків не можна переносити на їхню дитину, і так само праведність батьків не можна розділити з їхньою дитиною. Кожен несе свої власні гріхи, і кожен утішається своїми власними благословеннями. Ніхто не може бути заміною іншій людині; це праведність. З погляду людини, якщо батьки отримують благословення, то і їхні діти теж повинні мати таку змогу, а якщо діти чинять зло, то їхні батьки мусять спокутувати ті гріхи. Це людське бачення і людський спосіб дій; це не Боже бачення. Кінець для кожної людини визначається відповідно до сутності, що впливає з її поведінки, і вона завжди визначається належно. Ніхто не може понести чужі гріхи; ба більше, ніхто не може отримати покарання замість іншого. Це безсумнівно. Якщо батьки дбайливо турбуються про своїх дітей, це не означає, що вони можуть здійснювати праведні вчинки замість дітей, і так само сумлінна прихильність дитини до батьків не значить, що вона може здійснювати праведні вчинки замість батьків. Саме це насправді значать слова: «Будуть двоє на полі тоді, один візьметься, а другий полишиться. Дві будуть молоти на жорнах, одна візьметься, а друга полишиться». Люди не можуть привести своїх лиходійних дітей до відпочинку на підставі глибокої любові до них, і так само ніхто не може привести дружину (чи чоловіка) до відпочинку на підставі власної праведної поведінки. Це адміністративне правило; ні для кого не може бути виключень. Кінець кінцем ті, хто чинить праведність, є тими, хто чинить праведність, а лиходії є лиходіями. Праведним зрештою буде дозволено вижити, тоді як лиходіїв буде знищено. Святі є святими; вони не погані. Погані є поганими, і немає в них нічого святого. Люди, яких буде знищено, – це всі безбожні, і ті, хто виживе, – це всі праведні, навіть якщо діти безбожників здійснюють праведні вчинки та навіть якщо батьки праведників здійснюють лихі вчинки. Між віруючим чоловіком і невіруючою дружиною немає стосунків, і між віруючими дітьми та невіруючими батьками немає стосунків; ці два типи людей повністю несумісні. Перш ніж увійти до відпочинку, людина має фізичних родичів, але ввійшовши до відпочинку, вона вже не матиме жодних фізичних родичів. Ті, хто виконує свій обов'язок, – вороги тих, хто його не виконує; ті, хто любить Бога, і ті, хто Його ненавидить, протистоять одне одному. Ті, хто

ввійде до відпочинку, і ті, кого буде знищено, – два несумісних типи істот. Істоти, які виконують свої обов'язки, зможуть вижити, тоді як ті, хто не виконує своїх обов'язків, будуть об'єктами знищення; ба більше, це триватиме вічність. Чи ти любиш свого чоловіка, щоб виконати свій обов'язок як створена істота? Чи ти любиш свою дружину, щоб виконати свій обов'язок як створена істота? Чи ти покірний своїм невіруючим батькам, щоб виконати свій обов'язок як створена істота? Правильним є людський погляд на віру в Бога чи хибним? Чому ти віриш у Бога? Що ти бажаєш здобути? Як ти любиш Бога? Ті, які не можуть виконати свої обов'язки як створені істоти та які не можуть докладати всіх зусиль, стануть об'єктами знищення. Між людьми сьогодення існують фізичні стосунки, а також кровні зв'язки, але в майбутньому всі вони будуть розколоті. Віруючі та безбожники не сумісні; натомість вони протистоять одне одному. Люди в спочинку віритимуть, що Бог є, і коритимуться Богу, тоді як люди, які не слухаються Бога, усі будуть знищені. На землі більше не існуватиме сімей; як можуть існувати батьки, чи діти, чи подружні стосунки? Сама несумісність віри й невіри повністю розірве такі фізичні стосунки!

Спершу серед людей не було сімей; існували тільки чоловік і жінка – два різних види людей. Не було й країн, не кажучи вже про сім'ї, але внаслідок людської розбещеності всі види людей організувалися в окремі клани, що пізніше розвинулись у країни й етноси. Ці країни й етноси склалися з окремих маленьких сімей, і таким чином усі види людей розподілилися поміж різних рас на основі відмінностей у мові та кордонах. Власне, скільки б рас не було у світі, у людства лише один предок. На початку було лише два види людей, і цими двома видами були чоловіки й жінки. Однак завдяки поступу Божої роботи, руху історії та географічним змінам ці два види людей різною мірою розвинулись у ще більше видів людей. В основі своїй, хоч би зі скількох рас не складалося людство, весь людський рід усе одно є Божим творінням. До яких би рас не належали люди, усі вони – Його творіння; усі вони – нащадки Адама і Єви. Навіть хоча їх створили не руки Бога, вони є нащадками Адама і Єви, яких Бог створив особисто. До яких би типів істот не належали люди, усі вони – Його творіння; оскільки вони належать до людського роду, який було створено Богом, їхнє місце призначення – те, яке належить мати людському роду, і вони були поділені за правилами, що організовують людей. Тобто всі лиходії та всі праведники, зрештою, є творіннями. Творіння, що чинять лихе, зрештою будуть знищені, а творіння, що здійснюють праведні вчинки, виживуть. Це найбільш відповідний порядок для цих двох видів творінь. Через свою непокору лиходії не можуть заперечити, що, хоча вони Божі творіння, їх захопив сатана, і тому їх не можна спасти. На підставі того факту, що творіння, які поведуться праведно, виживуть, вони не можуть заперечити, що їх створив Бог і після сатанинського розбещення вони все ж отримали спасіння. Лиходії – це творіння, що не слухаються Бога; вони – творіння, яких не можна

спасати та яких уже до кінця полонив сатана. Люди, які чинять лихе, – також люди; вони діти роду людського, які були вкрай розбещені та які не можуть бути спасенні. Люди праведної поведінки – теж творіння, і вони так само були розбещені, але вони – діти роду людського, що хочуть звільнитися від своїх розбещених характерів і стали здатними коритися Богу. Люди праведної поведінки не наповнені праведністю; натомість вони отримали спасіння та звільнилися від своїх розбещених характерів; вони можуть коритися Богу. Зрештою вони встоять, хоча це не означає, що вони ніколи не були розбещені сатаною. Коли завершиться Божа робота, поміж усіх Його творінь будуть ті, кого буде знищено, і ті, хто виживе. Це неминуча закономірність Його роботи управління; ніхто не може її заперечити. Лиходіям не буде дозволено вижити; ті, хто кориться та слідує за Богом до кінця, безсумнівно виживуть. Оскільки ця робота – з управління людством, будуть ті, хто залишиться, і ті, кого виженуть. Це різні фінали для різних типів людей, і вони є найбільш прийнятним порядком для Божих творінь. Остаточний Божий план для людства полягає в тому, щоб поділити його, розбивши сім'ї, розтроцювши етноси та розколовши національні кордони в плані без сімей і національних кордонів, адже люди, зрештою, походять від одного предка та є Божим творінням. Словом, лиходійні творіння всі будуть знищені, і творіння, що слухаються Бога, виживуть. Таким чином, у прийдешній час спочинку не буде ні сімей, ні країн, ні тим паче етносів; таке людство буде найсвятішим людством. Адама і Єву первісно було створено, щоб людство могло піклуватися про все суще на землі; люди первісно були панами всього сущого. Створюючи людей, Єгова мав намір дозволити їм існувати на землі та піклуватися про все суще на ній, бо первісно людство не було розбещене та не мало здатності чинити зла. Однак після розбещення люди перестали бути доглядачами всього сущого. Мета Божого спасіння – відновити цю функцію людства, відновити первісну людську розсудливість і первісний послух; людство в спочинку буде самим відображенням результату, якого Бог сподівається досягнути Своєю роботою спасіння. Хоча це більше не буде таке життя, як в Еденському саді, сутність людства буде тією самою; це більше не будуть просто раніші нерозбещені люди, а натомість це буде людство, що розбестилося й пізніше отримало спасіння. Ці люди, що отримали спасіння, зрештою (тобто після завершення Божої роботи) ввійдуть до відпочинку. Так само фінали тих, хто підлягає покаранню, також кінець кінцем будуть повністю відкриті, і ці люди будуть знищені лише після завершення Божої роботи. Інакше кажучи, коли Його роботу буде завершено, ті лиходії й ті, кого було врятовано, усі будуть виявлені, бо робота виявлення всіх типів людей (чи лиходіїв, чи тих, хто поміж урятованих) виконуватиметься над усіма водночас. Лиходії будуть вигнані, і водночас буде виявлено тих, кому дозволено залишитися. Тож фінали для всіх типів людей буде відкрито водночас. Бог не дозволить громаді людей, якій було принесено спасіння, ввійти до відпочинку перед тим, як відкине лиходіїв і буде потроху судити чи карати

їх; це не відповідало б фактам. Коли лиходіїв буде знищено, а ті, хто може вижити, ввійдуть до відпочинку, Божу роботу по всьому світу буде завершено. Між тими, хто отримує благословення, і тими, хто зазнає нещастя, не буде різних щаблів пріоритету; ті, хто отримує благословення, житимуть вічно, тоді як ті, хто зазнає нещастя, загинуть навіки. Ці два етапи роботи виконуватимуться одночасно. Саме завдяки існуванню неслухняних людей буде виявлено праведність тих, хто підкоряється, і саме через існування тих, хто отримав благословення, буде виявлено нещастя, якого зазнають лиходії за свою безбожну поведінку. Якби Бог не викрив лиходіїв, то люди, які щиро коряться Богові, ніколи б не побачили сонця; якби Бог не привів тих, хто Йому кориться, у підхоже місце призначення, то ті, хто не слухається Бога, не змогли б отримати заслужену відплату. Це процес Божої роботи. Якби Він не виконував цю роботу покарання лихого та винагородження доброго, то Його творіння ніколи не змогли б увійти до своїх належних місць призначення. Щойно людський рід увійде до відпочинку, лиходії будуть знищені та все людство буде на правильному шляху; усі типи людей будуть із подібними їм відповідно до функцій, які вони мають виконувати. Лише це буде днем спочинку людства, це буде неминучою закономірністю розвитку людства, і лише коли людство ввійде до відпочинку, Боже велике й остаточне досягнення буде звершено; це буде заключна частина Його роботи. Ця робота покладе кінець усьому занепадницькому людському життю в плоті, а також життю розбещеного людства. Відтоді люди ввійдуть у новий світ. Хоча всі люди житимуть у плоті, між сутністю цього життя та життям розбещеного людства будуть значні відмінності. Значення цього існування й існування розбещеного людства також відрізняються. Хоча це не буде життям людини нового типу, можна сказати, що це буде життям людства, яке отримало спасіння, а також життям, у якому відновлено людську природу та розсудливість. Це люди, які колись не слухалися Бога, які були завойовані Богом, а потім урятовані Ним; це люди, які зневажали Бога, а пізніше свідчили про Нього. Коли вони пройдуть і переживуть Його іспит, їхнє існування буде найбільш значущим існуванням; вони є людьми, які свідчили про Бога перед сатаною, і людьми, які придатні до життя. Ті, кого буде знищено, – це ті, хто не може свідчити про Бога та не придатний до подальшого життя. Їхня загибель буде результатом їхньої безбожної поведінки, і таке знищення є для них найкращим місцем призначення. У майбутньому, коли людство ввійде в прекрасний світ, не буде жодних стосунків між чоловіком і дружиною, між батьком і дочкою або між матір'ю й сином, які люди думають знайти. У той час кожна людина піде за подібними собі, а родини вже буде розколото. Зазнавши цілковитої невдачі, Сатана більше ніколи не турбуватиме людство, і люди більше не матимуть розбещених сатанинських характерів. Ті неслухняні люди вже будуть знищені, і залишаться тільки люди, які коритимуться. Таким чином, дуже мало сімей виживуть цілими; як фізичні стосунки можуть існувати й надалі? Попереднє життя людства в плоті буде

повністю заборонено; як тоді можуть існувати фізичні стосунки між людьми? Без розбещених сатанинських характерів людське життя буде вже не старим життям минулого, а радше новим життям. Батьки втратять дітей, а діти втратять батьків. Чоловіки втратять дружин, а дружини втратять чоловіків. Зараз між людьми існують фізичні стосунки, але вони більше не існуватимуть, коли всі ввійдуть до відпочинку. Лише таке людство матиме праведність і святість; лише таке людство може поклонятися Богові.

Бог створив людей і помістив їх на землю, і відтоді Він керував ними. Далі Він спас їх і послужив для людства жертвою за гріх. Зрештою Він усе одно мусить завоювати людство, повністю спасти людей і відновити їхню первісну подобу. Це робота, якою Він займається із самого початку: відновлення людства до його первісного образу та подоби. Бог утвердить Своє Царство та відновить первісну подобу людських істот, тобто Бог відновить Свою владу на землі та серед усього творіння. Коли людство розбестив сатана, воно втратило своє богобоязливе серце, а також функцію, покладену на Божі творіння, таким чином ставши ворогом, що не слухається Бога. Далі людство жило під владою сатани та виконувало накази сатани; таким чином, Бог ніяк не міг працювати поміж Своїх творінь і став ще більш неспроможним здобути їхню боязку пошану. Люди були створені Богом і повинні були поклонятися Богу, але насправді вони відвернулися від Нього та замість цього поклонялися сатані. Сатана став ідолом у їхніх серцях. Таким чином, Бог утратив Своє становище в їхніх серцях, тобто Він утратив сенс створення людства. Тож аби відновити сенс того, що Він створив людство, Він мусить відновити первісну людську подобу та позбавити його розбещених характерів. Щоб повернути людей до Себе від сатани, Він мусить спасти їх від гріха. Лише таким чином Бог може поступово відновити їхню первісну подобу й функцію та зрештою відновити Своє Царство. Остаточне знищення цих синів непослуху також буде виконано, щоб дозволити людям краще поклонятися Богові та краще жити на землі. Оскільки Бог створив людей, Він змусить їх поклонятися Йому; оскільки Він бажає відновити первісну функцію людства, Він відновить її повністю та без будь-яких негідних домішок. Відновити Його владу значить змусити людей поклонятися Йому та коритися Йому; це значить, що Бог змусить людей жити завдяки Йому та змусить Своїх ворогів загинути внаслідок Своєї влади. Це значить, що Бог зробить так, аби все, що Його стосується, тривало серед людей без будь-чийого опору. Царство, яке Бог хоче утвердити, є Його власним царством. Людство, якого Він бажає, – це людство, яке поклонятиметься Йому, яке повністю Йому підкорятиметься та проявлятиме Його славу. Якщо Бог не врятує розбещене людство, то сенс того, що Він створив людство, буде втрачено; Він більше не матиме влади серед людей, і Його царство більше не зможе існувати на землі. Якщо Бог не знищить тих ворогів, які Його не слухаються, Він не зможе отримати Свою повну славу, і так само Він не зможе утвердити Своє царство на землі. Це будуть ознаки завершення Його

роботи та Його великого досягнення: цілковито знищити тих серед людства, хто Його не слухається, і привести до відпочинку тих, кого зроблено довершеними. Коли людей буде відновлено до їхньої первісної подоби та коли вони зможуть виконувати належні їм обов'язки, залишатися на належних їм місцях і підкорятися всім Божим планам, Бог отримає громаду людей на землі, які поклонятимуться Йому, і Він також утвердить царство на землі, яке поклонятиметься Йому. Він матиме вічну перемогу на землі, а всі ті, хто противиться Йому, загинуть навіки. Це відновить Його первісний намір при створенні людства; це відновить намір, з яким Він створив усе суще, а також це відновить Його владу на землі, серед усього сущого та серед Його ворогів. Це будуть символи Його повної перемоги. Відтоді людство ввійде до відпочинку та почне життя на правильному шляху. Бог також увійде до вічного відпочинку разом із людством і почне вічне життя, спільне для Нього та для людей. Погань і непослух на землі зникнуть, і всі плачі розвіються, і все в цьому світі, що противиться Богові, припинить існувати. Залишиться тільки Бог і ті люди, яким Він приніс спасіння; залишиться тільки Його творіння.

**СЛОВА ХРИСТА,
КОЛИ ВІН ХОДИВ ЦЕРКВАМИ**

IV

(1994 – 23 БЕРЕЗНЯ 2010 РОКУ)

До часу, коли ти узриш духовне тіло Ісуса, Бог створить небо й землю наново

Чи бажаєш ти побачити Ісуса? Чи бажаєш ти жити з Ісусом? Чи бажаєш ти почути слова, сказані Ісусом? Коли так, то як ти тоді вітатимеш повернення Ісуса? Чи повністю ти готовий? Яким чином ти вітатимеш Ісусове повернення? Я гадаю, що кожен брат і сестра, які сліднують за Ісусом, бажали б добре Його привітати. Та чи задумувалися ви про таке: чи справді ти впізнаєш Ісуса, коли Він повернеться? Чи справді ви збагнете все, що Він каже? Чи справді ви безумовно приймете всю роботу, яку Він вершить? Усі ті, хто читав Біблію, знають про повернення Ісуса, і всі ті, хто читав Біблію, пильно чекають на Його прихід. Ви всі одержимі приходом того моменту, і ваша щирість похвальна, ваша віра справді гідна заздрості, та чи розумієте ви, що скоїли тяжку помилку? Яким чином повернеться Ісус? Ви вірите, що Ісус повернеться на білій хмарі, та Я вас питаю: що мається на увазі під цією білою хмарою? Стільки послідовників Ісуса чекають на Його повернення – поміж яких же людей Він зійде? Якщо ви будете першими, поміж кого зійде Ісус, хіба інші не побачать у цьому велику несправедливість? Я знаю, що ви дуже щирі й вірні Ісусу, та чи ви колись зустрічали Ісуса? Чи ви знаєте Його характер? Чи ви колись із Ним жили? Скільки ви насправді про Нього розумієте? Хтось скаже, що ці слова ставлять його в незручне становище. Він скаже: «Я стільки разів читав Біблію від початку до кінця. Як би я міг не розуміти Ісуса? Я не те що характер Ісуса знаю, а навіть колір вбрання, яке Він любив носити. Хіба Ти не принижуєш мене, коли кажеш, що я Його не розумію?». Я тобі раджу про таке не сперечатися; краще заспокоїтись і поспілкуватися про наступні питання: по-перше, чи знаєш ти, що таке реальність і що таке теорія? По-друге, чи знаєш ти, що таке переконання та що таке істина? По-третє, чи знаєш ти, що таке уявне та що таке дійсне?

Деякі люди заперечують той факт, що вони не розуміють Ісуса. І все ж Я кажу, що ви нітрохи Його не розумієте й не осягаєте жодного Ісусового слова. Це тому, що кожен із вас слідує за Ним через свідчення з Біблії, через те, що казали інші. Ви ніколи не бачили Ісуса й тим паче не жили з Ним, і ви навіть недовго не були в Його товаристві. Таким чином, хіба ваше розуміння Ісуса не суто теоретичне? Хіба є в ньому хоч дрібка реальності? Можливо, деякі люди бачили образ Ісуса, або хтось особисто бував у домі Ісуса. Може, хтось торкався вбрання Ісуса. Та твоє розуміння Його досі теоретичне, а не практичне, навіть якщо ти особисто пробував ту ж їжу, яку споживав Ісус. Хай там що, ти ніколи не бачив Ісуса й ніколи не був у Його тілесному товаристві, тож твоє розуміння Ісуса завжди буде порожньою теорією, позбавленою реальності. Може, Мої слова тебе мало цікавлять, але Я питаю в тебе таке: навіть якщо ти прочитав багато робіт письменника, яким ти найбільше захоплюєшся, хіба можеш ти його повністю зрозуміти, не провівши з ним часу? Чи знаєш ти, що він за людина? Чи знаєш ти, яким життям він живе? Чи знаєш ти щось

про його почуття? Ти не можеш повністю зрозуміти навіть людину, якою захоплюєшся, тож як би ти міг зрозуміти Ісуса Христа? Усе, що ти розумієш про Ісуса, повне уявлень і переконань та не має в собі ні істини, ні реальності. Воно плотське та смердюче. Як таке розуміння могло б зробити тебе гідним вітати повернення Ісуса? Ісус не прийме тих, хто повен плотських уявлень і вигадок. Хіба ті, хто не розуміє Ісуса, гідні бути Його вірянами?

Чи бажаєте ви знати першопричину того, чому фарисеї виступили проти Ісуса? Чи бажаєте ви знати сутність фарисеїв? Вони були повні вигадок про Месію. Більше того, вони вірили тільки в те, що Месія прийде, але не шукали істини життя. Тож навіть сьогодні вони досі чекають на Месію, бо вони не мають знання про дорогу життя та не відають, що таке дорога істини. Як, питаєте ви, такі нерозумні, вперті й нетямущі люди могли здобути Боже благословення? Як могли вони споглядати Месію? Вони виступили проти Ісуса, тому що не знали наряду роботи Святого Духа, тому що не знали дороги істини, про яку говорив Ісус, ба більше – тому що не розуміли Месію. І оскільки вони ніколи не бачили Месію та ніколи не були в Його товаристві, вони припустилися помилки, чіпляючись за саме лише ім'я Месії та виступаючи проти сутності Месії всіма можливими засобами. Ці фарисеї у своїй сутності були вперті, пихаті й не корилися істині. Принцип їхньої віри в Бога був такий: якими б глибокими не були Твої проповіді, якою б високою не була Твоя влада, Ти не Христос, якщо не зवेशся Месією. Хіба ця віра не безглузда й не сміховинна? І більше у вас питаю: хіба вам не вкрай легко припуститися тих же помилок, що й найпершим фарисеям, з огляду на те, що ви Ісуса нітрохи не розумієте? Чи здатен ти відрізнити дорогу істини? Чи можеш ти справді поручитися, що не виступатимеш проти Христа? Чи здатен ти слідувати за роботою Святого Духа? Якщо ти не знаєш, чи виступатимеш проти Христа, то Я кажу, що ти вже живеш на межі смерті. Ті, хто не знав Месію, всі були здатні виступити проти Ісуса, відвернутися від Ісуса, звести на Нього наклеп. Люди, які не розуміють Ісуса, всі здатні відвернутися від Нього та ганити Його. Більше того, вони здатні побачити в поверненні Ісуса підступ сатани, і більше людей засудять Ісуса, що повернувся у плоті. Хіба все це вас не страхає? Ось із чим ви стикнетесь: богохульство на Святого Духа, руйнування слів Святого Духа до церков і зневага до всього, що висловлював Ісус. Що ж ви можете здобути від Ісуса, коли ви такі збентежені? Як ви можете зрозуміти роботу Ісуса, коли Він повернеться у плоті на білій хмарі, якщо ви вперто відмовляєтесь усвідомити свої помилки? Ось що кажу вам: люди, які не приймають істину, але сліпо чекають приходу Ісуса на білих хмарах, безперечно богозневажатимуть Святого Духа, і вони – та група, що буде знищена. Ви бажаєте лише Ісусової благодаті й хочете лише втішатися блаженним небесним царством, але ви ніколи не слухалися слів, вимовлених Ісусом, і ніколи не отримували істини, висловленої Ісусом по тому, як Він повернувся у плоті. Що ви запропонуєте в обмін на факт повернення Ісуса на білій хмарі? Щирість, з якою ви знов і знов грішите, а

потім сповідуєтеся знову й знову? Що ви запропонуєте в жертву Ісусові, який повертається на білій хмарі? Роки роботи, якою ви себе звеличуєте? Що ви запропонуєте, щоб Ісус, повернувшись, повірив вам? Ту вашу бундючну натуру, яка не слухається жодної істини?

Ваша вірність – лише на словах, ваші знання мають тільки інтелектуальний та абстрактний характер, ваші труди – заради здобуття небесних благословень, то що ж можна сказати про вашу віру? Навіть сьогодні ви досі не дослухаєтеся до жодного слова істини. Ви не знаєте, хто такий Бог, ви не знаєте, хто такий Христос, ви не знаєте, як шанувати Єгови, ви не знаєте, як увійти в роботу Святого Духа, і ви не знаєте, як відрізнити роботу Самого Бога від людської облуди. Ти вмієш лише засуджувати кожне слово істини, сказане Богом, яке не відповідає твоїм власним думкам. Де твоя смиренність? Де твоя слухняність? Де твоя вірність? Де твоє бажання шукати істину? Де твоє благоговіння перед Богом? Кажу вам: ті, хто вірить у Бога через знамення, – то, безперечно, група, що буде знищена. Ті, хто не здатен прийняти слова Ісуса, який повернувся у плоті, – безперечно, породження геєни, нащадки архангела, група, що буде піддана вічній загибелі. Багатьом людям може бути байдуже до Моїх слів, та Я все одно хочу сказати кожному так званому святому, що слідує за Ісусом: коли ви на власні очі побачите, як Ісус зійде з неба на білій хмарі, це буде привселюдне явлення Сонця праведності. Може, для тебе то буде час великого захвату, але мусиш знати, що час, коли ти узриш, як Ісус спускається з неба, – то також час, коли ти зійдеш у пекло, щоб бути покараним. То буде час кінця Божого плану управління, і саме тоді Бог винагородить добрих і покарає нечестивих. Бо суд Бога завершиться до того, як люди побачать знамення, після яких буде лише виявлення істини. Ті, хто приймає істину та не шукає знамень, і так були очищені, повернуться до Божого трону й увійдуть в обійми Творця. Тільки ті, хто наполегливо віритиме, що «Ісус, що не на білій хмарі, – то неправдивий Христос», будуть піддані вічній покарі, бо вони вірять лише в Ісуса, який являє знамення, але не визнають Ісуса, який проголошує суворий суд і відкриває істинну дорогу і життя. Тож може бути лише так, що Ісус розбереться з ними, коли відкрито повернеться на білій хмарі. Вони занадто вперті, занадто пихаті, занадто впевнені в собі. Як міг би Ісус винагородити таких виродків? Повернення Ісуса – то велике спасіння для тих, хто здатен прийняти істину, але для тих, хто не здатен її прийняти, це знак вироку. Ви мусите вибирати власний шлях і не маєте богозневажати Святого Духа й відвертатися від істини. Ви не маєте бути пихатими й нетямущими, а мусите бути такими, хто кориться проводу Святого Духа, прагне й шукає істину; тільки так ви отримаєте користь. Раджу вам обережно йти шляхом віри в Бога. Не кваптеся з висновками; більше того, у своїй вірі в Бога не будьте легковажними та бездумними. Ви мусите знати, що ті, хто вірить у Бога, мають бути принаймні смиренними та благоговійними. Ті, хто чув правду, але все ж нехтує нею, дурні й нетямущі. Ті, хто чув істину, але все ж легковажно квапиться з висновками

чи засуджує її, перейняті пихою. Жоден, хто вірить в Ісуса, не годен проклинати чи засуджувати інших. Усі ви повинні мати розсудливість і приймати правду. Може, почувши про дорогу істини та прочитавши слово життя, ти тепер віриш, що лише одне з 10 000 тих слів відповідає твоїм переконанням і Біблії, і тоді ти мусиш і далі шукати в тому 10 000-му слові. Я все одно раджу тобі впокоритися, не бути самовпевненим і не занадто високо підноситися. З таким мізерним благоговінням перед Богом у твоєму серці ти здобудеш більше світла. Якщо ти ретельно вивчиш ці слова та знов і знов їх обмірковуватимеш, то зрозумієш, чи є в них істина і чи є в них життя. Можливо, прочитавши лише кілька речень, деякі люди сліпо засудять ці слова, сказавши: «Це не більше ніж якесь прозріння від Святого Духа» або «Це Христос неправдивий, що прийшов обманути людей». Ті, хто таке каже, засліплені невіглаством! Ти замало розумієш у роботі та мудрості Бога, і Я раджу тобі почати спочатку! Ви не мусите сліпо засуджувати слова, сказані Богом, лише через появу неправдивих Христів у останні дні, і ви не мусите богозневажати Святого Духа через страх обману. Хіба то був би не великий жаль? Якщо після ретельного дослідження цих слів ти досі віриш, що вони – не істина, не дорога та не прояв Бога, то зрештою ти будеш покараний і не матимеш благословень. Якщо ти не можеш прийняти такої істини, сказаної так прямо і так ясно, то хіба ж ти годен для Божого спасіння? Хіба тобі не бракує благословення, щоб повернутися перед Божий трон? Подумай про це! Не будь нерозважливим і поривчастим та не стався до віри в Бога як до гри. Подумай заради свого місця призначення, заради своїх перспектив, заради свого життя та не обманюй себе. Чи можеш ти прийняти ці слова?

Несумісні з Христом, безперечно, є супротивниками Бога

Усі люди бажають побачити істинне обличчя Христа і всі жадають бути з Ним. Я не думаю, що хтось із братів і сестер скаже, що не бажає бачити Христа чи бути з Ним. Перед тим, як ви побачите Христа – перед тим, як ви побачите втіленого Бога, – у вас, напевно, з'являться найрізноманітніші уявлення та ідеї, наприклад, щодо зовнішності Ісуса, щодо того, як Він говорить, щодо Його способу життя тощо. Але щойно ви побачите Його, ваші ідеї й уявлення швидко зміняться. Чому? Ви хочете дізнатися? Не можна не зважати на людське мислення, і це правда, та важливіше те, що сутність Христа не терпить, коли людина її змінює. Ви гадаєте, що Христос безсмертний чи мудрець, але ніхто не вважає Його нормальною людиною, що має божественну сутність. Тож чимало з тих, хто вдень і вночі жадає побачити Бога, насправді є ворогами Бога та несумісні з Ним. Чи не є це помилкою з боку людини? Навіть нині ви й далі вважаєте, що ваших віри та вірності достатньо,

щоб зробити вас гідними узріти обличчя Христа, але я настановляю вас озброїтися чимось практичнішим! Бо і в минулому, і сьогодні, і в майбутньому чимало з тих, хто стикається з Христом, зазнавали чи ще зазнають невдачі; усі вони виконують роль фарисеїв. У чому ж причина вашої невдачі? Саме у ваших уявленнях про Бога, високоповажного та гідного захоплення. Однак правда не така, як того бажає людина. Христос не тільки не високоповажний – Він дуже незначний; Він не просто людина – Він людина пересічна; Він не те що не може зійти на небо – Він навіть не здатний вільно пересуватися по землі. Через те люди ставляться до Нього як до пересічної людини. Коли Він з ними, вони ставляться до Нього неухважно, говорять із Ним недбало, увесь час і далі чекаючи пришествия «справжнього Христа». Ви вважаєте Христа, який уже прийшов, пересічною людиною, а Його слова – словами пересічної людини. Через те ви нічого не отримуєте від Христа, а натомість цілковито виказуєте свою власну потворність.

До зустрічі з Христом ти можеш вірити, що твій характер докорінно змінився, що ти є вірним послідовником Христа, що жодна інша людина не є більш достойною за тебе отримати благословення Христа, і що, пройшовши багато доріг, зробивши багато роботи, вродивши багато плодів, ти, безперечно, будеш одним із тих, хто зрештою отримає вінець. Втім, є правда, якої ти, можливо, не знаєш: зіпсутий характер людини та її непокірність і супротив виявляються, коли вона бачить Христа, і ці непокірність і супротив, що проявляються у цей час, проявляються як ніколи повно й абсолютно. Саме тому, що Христос – це Син людський, Син людини, що має нормальну людську природу, люди не віддають Йому хвалу та не шанують Його. Саме тому, що Бог живе у плоті, людське бунтарство проявляється повною мірою й у таких подробицях. Тож Я кажу, що пришествя Христа відкриває усю непокірність і весь супротив людства та яскраво висвітлює людську природу. Це зветься «виманювання тигра з гори» й «виманювання вовка з його печери». Чи смієш ти казати, що ти вірний Богу? Чи смієш ти казати, що ти виявляєш цілковиту покірність Богу? Чи смієш ти казати, що ти не бунтуєш? Хтось скаже: «Щоразу, коли Бог приводить мене в нове середовище, я незмінно покораюся без жодних нарікань та не створюю жодних уявлень про Бога». Хтось скаже: «Хоч яке завдання ставить мені Бог, я роблю все, що тільки можу, і ніколи не виявляю недбалості». У такому разі Я запитую вас: чи можете ви бути сумісними з Христом, живучи поряд із Ним? І скільки ви будете сумісними із Ним? День? Два дні? Годину? Дві? Ваша віра цілком може бути гідною схвалення, та стійкості й старанності у вас небагато. Коли ти справді будеш жити з Христом, твоя самовпевненість і пихатість виявлятимуться у твоїх словах і вчинках, крок за кроком, і так само природно виявлятимуться твої самовпевнені бажання, непокірна вдача та невдоволеність. Зрештою, твоя зарозумілість стане ще більшою, тож ти станеш таким же несумісним із Христом, як вода з вогнем, і тоді твоя природа виявиться уповні. Тоді твої уявлення більше не зможуть залишатися

прихованими, а також твої нарікання природним чином вийдуть назовні, і твоя ница людська сутність виявиться уповні. І навіть тоді ти й далі відмовляєшся визнати власну непокірність, вважаючи натомість, що такого Христа людині нелегко прийняти, що Він надто суворий до людей, і що ти б повністю покоровся, якби Він був добрішим Христом. Ви вважаєте, що ваша непокірність має підстави, що ви бунтуєте проти Нього тільки тоді, коли Він вас до цього доводить. Жодного разу ви не подумали, що ви не дивитеся на Христа як на Бога, що вам бракує бажання коритися Йому. Навпаки, ти вперто наполягаєш на тому, щоб Христос діяв відповідно до твоїх власних бажань, і щойно Він робить щось, що не відповідає твоїм уявленням, ти вважаєш, що Він не Бог, а людина. Хіба багато з вас не вступали з Ним у подібні змагання? То в кого ж, зрештою, ви вірите? І як ви шукаєте?

Ви завжди бажаєте побачити Христа, але я закликаю вас не нести себе так високо; узріти Христа може будь-хто, але Я кажу, що жоден не гідний Його побачити. Оскільки природа людська сповнена зла, пихи й непокірності, в ту мить, коли ти побачиш Христа, твоя власна природа знищить тебе й прирече на смерть. Твоє спілкування з братом (чи сестрою), можливо, не надто добре показує, яким ти є, але все не так просто, коли ти спілкуєшся з Христом. У будь-який момент твої уявлення можуть пустити коріння, твоя зарозумілість може дати пагони, а твоя непокірність уродити плоди. Як ти, з такою людською природою, можеш бути гідним спілкуватися з Христом? Чи справді ти здатний ставитися до Нього як до Бога щодня і щосекунди? Чи справді ти коритимешся Богові? У своїх серцях ви поклоняєтеся високоповажному Богові як Єгові, водночас ставлячись до Христа видимого як до людини. Ваша розсудливість надто слабка, а ваша людська природа надто ница! Ви не здатні завжди дивитися на Христа як на Бога; тільки час від часу, коли вам заманеться, ви хапаєтеся за Нього та поклоняєтеся Йому як Богові. Ось чому Я кажу вам, що ви не спільнота вірян, а зграя поплічників, котрі воюють проти Нього. Навіть людина, що робить добро іншим, отримує винагороду, а от Христос, який здійснив серед вас таку роботу, не отримує ні людської любові, ні вдячності, ні покірності. Як тут не крається серцю?

Можливо, за всі роки твоєї віри в Бога ти ніколи нікого не проклинав та не зробив поганого вчинку, та доки в спілкуванні з Христом ти не можеш казати правди, діяти чесно, коритися слову Христа. У такому разі Я скажу, що ти найзлісніша та найпідступніша людина у світі. Ти можеш бути надзвичайно дружнім і відданим зі своїми родичами, друзями, дружиною (чи чоловіком), синами й дочками, батьками, та ніколи не використовувати інших у своїх цілях, але якщо ти не здатний бути сумісним із Христом, якщо ти не здатний гармонійно взаємодіяти з Ним, то навіть якщо ти всього себе віддаєш ближнім або ретельно дбаєш про свого батька, матір і своїх домашніх, Я скажу, що ти все одно злий, а крім того, сповнений підступних хитрощів. Не думай, що ти сумісний із Христом просто тому,

що живеш у злагоді з іншими чи робиш трохи добра. Ти думаєш, що своїми добрими намірами ти можеш здобути благословення Небес? Ти думаєш, що кількома добрими справами ти заміниш покірність? Жоден із вас не здатний прийняти розбір та обтинання, і всім вам тяжко прийняти нормальну людську сутність Христа, та попри це ви постійно проголошуєте свою покірність Богу. За таку віру, як ваша, ви отримаєте відповідну відплату. Припиніть жити в полоні фантастичних ілюзій та бажати побачити Христа, бо ваш духовний стан настільки немічний, що ви навіть не гідні бачити Його. Коли ти повністю очистишся від своєї непокірності та набудеш здатності до гармонійного буття з Христом, у цей момент Бог явиться тобі природним чином. Якщо ж ти вирушиш на зустріч із Богом, не пройшовши обтинання чи суду, то ти, поза сумнівом, станеш супротивником Бога та будеш приречений на знищення. Природа людська у самій своїй суті ворожа Богові, бо усі люди зазнали найглибшого розбещення сатаною. Якщо людина намагається єднатися з Богом із глибини власної розбещеності, певно, що нічого доброго з цього не вийде; її дії та слова на кожному кроці обов'язково вказуватимуть її зіпсутість, а в спілкуванні з Богом її непокірність відкриватиметься в усіх її проявах. Несвідомо людина приходить до опору Богові, до обману Христа і до відречення від Христа; коли таке відбувається, становище людини стає ще небезпечнішим, і якщо так триватиме, людину буде покарано.

Хтось може подумати, що якщо спілкування з Богом таке небезпечне, то, можливо, буде обачніше триматися від Бога на відстані. Чого такі люди можуть досягнути? Чи можуть вони бути вірними Богу? Безперечно, спілкування з Богом справа дуже складна, але це тому, що людина є зіпсутою, а не тому, що Бог не здатний спілкуватися з людиною. Найкращим для вас було б докладати більше зусиль для осягнення істини пізнання себе самих. Чому ви не маєте Божого благовоління? Чому ваш характер викликає у Нього відразу? Чому ваші слова викликають у Нього огиду? Щойно виказавши хоч дрібку вірності, ви починаєте вихвалити себе та вимагати винагороди за малу справу; виказавши крихту покірності, ви починаєте з погордою дивитися на інших і з презирством дивитися на Бога, виконавши якесь дрібне завдання. За те, щоб прийняти Бога, ви просите грошей, подарунків і похвали. Серце вам крається, коли ви віддаєте копійку чи дві; коли ви жертвуєте десять, ви бажаєте благословень та щоб вас виділяли поміж інших. Про таку вашу людську сутність і говорити, і чути гидко. Хіба є щось гідне похвали у ваших словах і вчинках? Ті, хто виконує свій обов'язок, і ті, хто не виконує його, ті, хто веде, і ті, хто слідує; ті, хто сприймає Бога, і ті, хто не сприймає; ті, хто жертвує, і ті, хто не жертвує; ті, хто проповідує, і ті, хто сприймає слово, тощо – усі такі люди вихваляють себе. Чи не здається це вам сміховинним? Чудово знаючи, що ви вірите в Бога, ви, незважаючи на це, не можете бути сумісними з Богом. Чудово знаючи, що ви цілковито нікчемні, ви й далі все одно вихваляєтеся. Хіба ви не відчуваєте, що ваша розсудливість послабилася до того, що ви вже не здатні дати

собі ради? З такою розсудливістю – як вам спілкуватися з Богом? За таких обставин ви не боїтеся за себе? Ваш характер погіршився вже до того, що ви не здатні бути сумісними з Богом. А якщо так, то чи не сміховинна ваша віра? Чи не безглузда ваша віра? Як ти йтимеш у своє майбутнє? Як ти обиратимеш, якою дорогою піти?

Багато покликаних, але мало обраних

Я шукав багатьох на землі, щоб вони стали Моїми послідовниками. Серед усіх цих послідовників є ті, хто служить священиками, ті, хто веде, ті, хто є синами Бога, ті, хто є народом Бога, і ті, хто прислужує. Я класифікую їх на основі лояльності, яку вони проявляють до Мене. Коли всі будуть класифіковані за видом, тобто коли природа кожного типу людей буде зрозуміла, я віднесу кожного з них до належної категорії та розміщу кожен вид на відповідне йому місце, щоб досягти мети спасіння Мною людства. Серед груп Я кличу тих, кого Я бажаю спасти, до Свого дому, а потім спонукаю їх усіх прийняти Мою роботу останніх днів. У той же час я класифікую їх за видами, а потім винагороджую чи караю кожного на основі його дій. Із таких кроків складається Моя робота.

Сьогодні я живу на землі й живу серед людей. Люди відчують Мою роботу та спостерігають за Моїми висловлюваннями, і разом із цим Я дарую всі істини кожному з Моїх послідовників, щоб вони могли отримати від Мене життя й, таким чином, отримати шлях, яким вони зможуть іти; бо Я – Бог, Життєдавець. Протягом багатьох років Моєї роботи люди багато чого здобули й багато чого зреклися, але все одно Я скажу, що вони по-справжньому не вірять у Мене. Люди лише своїми устами визнають, що Я Бог, але вони не погоджуються з істинами, які Я проголошую, і, більше того, не втілюють у життя істини, про які Я їх прошу. Іншими словами, люди визнають лише існування Бога, але не істини; люди визнають лише існування Бога, але не життя; люди визнають лише ім'я Бога, але не Його сутність. Я зневажаю їх за їхнє завзяття, бо вони використовують красиві слова лише щоб обдурити Мене; ніхто з них насправді не поклоняється Мені. Ваші слова містять спокусу змія; крім того, вони надзвичайно зарозумілі, що є справжнім проголошенням архангела. Більше того, ваші вчинки пошарпані й подерті до ганебного рівня; ваші непомірні бажання та жадібні наміри образливі для вух. Ви всі стали міллю в Моєму домі, предметами, які слід викидати з огидою. Бо ніхто з вас не любить істину; натомість ви бажаєте отримати благословення, піднятися на небо, узріти величне видіння Христа, який проявляє Свою владу на землі. Але чи ви коли-небудь думали, як хтось такий, як ви, хтось настільки глибоко зіпсований, хто не має уявлення про те, що таке Бог, може бути гідним слідувати за Богом? Як ви можете піднятися на небо? Як ви можете бути гідними бачити такі надзвичайні сцени, сцени, ні з чим незрівнянні у своїй величності? Ваші уста наповнені словами

обману й скверни, зради й зарозумілості. Ви ніколи не говорили Мені слів щирості, жодних святих слів, жодних слів підкорення Мені, переживаючи Моє слово. Якою, зрештою, є ваша віра? У ваших серцях немає нічого, крім пожадання та грошей, і немає нічого, крім матеріальних речей, у ваших думках. Щодня ви вираховуєте, як отримати щось від Мене. Щодня ви підраховуєте, скільки багатства та скільки матеріальних речей ви отримали від Мене. Щодня ви очікуєте, що на вас зійде все більше благословень, щоб ви могли насолоджуватися у більших кількостях і на вищому рівні тими речами, якими можна насолоджуватися. Кожну мить у ваших думках не Я, і не істина, яка походить від Мене, а, радше, ваш чоловік або дружина, ваші сини, доньки і те, що ви їсте та одягаєте. Ви думаєте про те, як ви можете здобути більше, ще вище задоволення. Але навіть коли ви наповнили свій шлунок до розриву, хіба ви все ще не труп? Навіть якщо зовні ви прикрашаєте себе таким пишним вбранням, чи не є ви досі ходячим трупом, позбавленим життя? Ви тяжко працюєте заради свого шлунку, аж поки ваше волосся не помережить сивина, але жоден із вас не пожартує навіть волосиною заради Моєї праці. Ви постійно в русі, навантажуйте своє тіло й ламаєте собі голову заради вашої власної плоті та заради ваших синів і доньок, але ніхто з вас не виявляє жодного занепокоєння чи турботи про Мою волю. Що ви досі сподіваєтесь отримати від Мене?

Я ніколи не поспішаю, коли працюю. Незалежно від того, як люди сліднують за Мною, Я виконую Свою роботу відповідно до кожного кроку, відповідно до Мого плану. Таким чином, незважаючи на все ваше бунтарство проти Мене, Я все ще безперервно працюю, і Я все ще продовжую говорити слова, які Я повинен сказати. Я кличу до Свого дому тих, хто був призначений Мною, щоб вони могли чути Мої слова. Усіх тих, хто підкоряється Моїм словам, хто прагне Моїх слів, Я приводжу до Свого престолу; усіх тих, хто відвертається від Моїх слів, хто не підкоряється Мені й відкрито кидає Мені виклик, Я відкидаю вбік, щоб очікували свого остаточного покарання. Усі люди живуть у розбещеності та під рукою лукавого, і тому небагато з тих, хто йде за Мною, прагне істини. Це означає, що більшість не поклоняється Мені по-справжньому; вони не істинно поклоняються Мені, але намагаються завоювати Мою довіру через розбещеність та бунтарство, обманними засобами. Із цієї причини Я кажу: багато покликаних, але мало обраних. Ті, хто покликаний, були глибоко зіпсовані, і всі живуть в один період, але ті, хто є обраним, є частиною з них; це ті, хто вірить і визнає істину, і хто втілює істину в життя. Ці люди є лише маленькою частиною цілого, і поміж них Я отримаю більше слави. Оцінюючи себе на підставі цих слів, чи знаєте ви, чи ви є серед обраних? Яким буде ваш кінець?

Як Я сказав, тих, хто йде за Мною, багато, але тих, хто справді любить Мене, мало. Можливо, хтось може сказати: «Чи заплатив би я таку велику ціну, якби не любив Тебе? Чи дійшов би я до цього моменту, якби не любив Тебе?». Звісно, у тебе є багато причин, і твоя любов, безперечно, дуже велика, але в чому суть твоєї любові до Мене? Під так званою «любов'ю» мають на увазі емоцію, яка є чистою та

бездоганною. Це коли ти використовуєш своє серце, щоб любити, відчувати та бути дбайливим. У любові немає умов, немає перешкод і немає відстані. У любові немає ні підозр, ні обману, ні лукавства. У любові немає холодного розрахунку й немає нічого нечистого. Якщо ти любиш, то ти не будеш обманювати, скаржитися, зраджувати, бунтувати, вимагати або прагнути отримати щось чи в якійсь кількості. Якщо ти любиш, тоді ти з радістю присвятиш себе, із радістю зазнаєш труднощів, ти будеш сумісним зі Мною, ти зречешся усього, що ти маєш, заради Мене, ти відмовишся від своєї сім'ї, свого майбутнього, своєї молодості та шлюбу. Інакше твоя любов буде зовсім не любов'ю, а обманом і зрадою! Якою є твоя любов? Чи це справжня любов? Чи фальшива? Чи багато чого ти зрікся? Чи багато чого пожертвував? Скільки любові Я отримав від тебе? Хіба ти знаєш? Ваші серця наповнені злом, зрадою та обманом, тому, враховуючи це, скільки у вашій любові нечистоти? Ви думаєте, що ви вже достатньо пожертвували заради Мене; ви думаєте, що вашої любові до Мене вже достатньо. Але тоді чому ваші слова та дії завжди бунтівні та брехливі? Ви йдете за Мною, але не визнаєте Мого слова. Чи це вважається любов'ю? Ви йдете за Мною, а потім відкидаєте Мене вбік. Чи це вважається любов'ю? Ви слідуєте за Мною, але ви Мені не довіряєте. Чи це вважається любов'ю? Ви слідуєте за Мною, але ви не можете прийняти Мого існування. Чи це вважається любов'ю? Ви слідуєте за Мною, але ви не ставитеся до Мене так, як належить ставитися до того, Ким Я є, і ви ускладнюєте все для Мене на кожному кроці. Чи це вважається любов'ю? Ви слідуєте за Мною, але ви намагаєтеся обманути Мене й обдурити в будь-якій справі. Чи це вважається любов'ю? Ви служите Мені, але не боїтеся Мене. Чи це вважається любов'ю? Ви чините Мені опір у всіх відношеннях та в усьому. Чи це вважається любов'ю? Ваша присвята велика, це правда, але ви ніколи не втілювали в життя те, що Я вимагаю від вас. Чи можна це вважати любов'ю? Ретельний розрахунок показує, що ви не маєте анінайменшого натяку на любов до Мене. Після стількох років Могої роботи та усіх тих багатьох слів, які Я сказав, скільки ви насправді отримали? Чи це не заслуговує на те, щоб уважно озирнутися назад? Я застерігаю вас: ті, кого Я кличу до Себе, не є тими, хто ніколи не був зіпсованим; радше, ті, кого Я обираю, – це ті, хто справді любить Мене. Тому ви повинні бути пильними у своїх словах і вчинках, перевіряти свої наміри й думки, щоб вони не перетнули межу. У час останніх днів зробіть усе можливе, щоб присвятити Мені свою любов, інакше Мій гнів ніколи не відступить від вас!

Ви повинні шукати шлях сумісності з Христом

Я зробив велику роботу серед людей, і за цей час Я також промовив багато слів. Усі ці слова задля спасіння людини, і вони були висловлені для того, щоб людина могла стати сумісною зі Мною. Однак Я здобув лише кількох людей на

землі, які сумісні зі Мною, і тому Я кажу, що людина не цінує Моїх слів. Причина цього в тому, що людина несумісна зі Мною. Таким чином, мета роботи, яку Я виконую, не тільки в тому, щоб людина могла поклонятися Мені, але і, що важливіше, щоб людина могла бути сумісною зі Мною. Людина стала розбещеною та живе у пастці сатани. Усі люди живуть у плоті, живуть в егоїстичних бажаннях, і серед них немає жодного, хто є сумісним зі Мною. Є люди, які кажуть, що сумісні зі Мною, але всі такі люди поклоняються невизначеним ідолам. Хоча вони визнають Моє ім'я святим, вони прямують дорогою, яка йде всупереч Мені, і їхні слова сповнені зарозумілості та самовпевненості. Це тому, що насправді вони проти Мене й несумісні зі Мною. Щодня вони шукають сліди Мене в Біблії та знаходять навмання «підходящі» уривки, які вони постійно читають і декламують як Святе Писання. Вони не знають, ані як бути сумісними зі Мною, ані що означає бути проти Мене. Вони просто наосліп читають Писання. Всередині Біблії вони сковують невизначеного Бога, якого вони ніколи не бачили й не здатні побачити, і у вільний час витягують її, щоб полистати. Вони вірять у Моє існування лише в рамках Біблії та прирівнюють Мене до Біблії; без Біблії немає Мене, а без Мене немає Біблії. Вони не звертають уваги на Моє існування чи дії, а натомість приділяють надзвичайну й особливу увагу кожному слову Святого Писання. Ще більше людей навіть вважають, що Я не повинен робити те, що Я хочу робити, якщо це не провідно Святим Писанням. Вони надають Святому Писанню занадто великого значення. Можна сказати, що вони вважають слова та вирази занадто важливими, настільки, що вони використовують вірші з Біблії, щоб вимірювати кожне слово, яке Я говорю, і засуджувати Мене. Те, чого вони прагнуть, – це не шлях сумісності зі Мною та не шлях сумісності з істиною, а шлях сумісності зі словами Біблії, і вони вірять, що все, без винятку, що не відповідає Біблії, не є Моєю роботою. Хіба такі люди не є послужливими нащадками фарисеїв? Іудейські фарисеї використали закон Мойсея, щоб засудити Ісуса. Вони не прагнули сумісності з Ісусом того часу, але дотримувалися закону настільки старанно та буквально, що після звинувачення Його у тому, що Він не дотримується закону Старого Заповіту та не є Месією, вони зрештою прибили невинного Ісуса цвяхами до хреста. У чому була їхня сутність? Хіба не в тому, що вони не прагнули шляху сумісності з істиною? Вони були одержимі кожним словом Святого Писання, не звертаючи уваги ні на Мою волю, ані на кроки й методи Моєї роботи. То були не люди, які прагнули істини, а люди, які неухильно трималися слів; то були не люди, які вірили в Бога, а люди, які вірили в Біблію. По суті, вони були сторожовими псами Біблії. Щоб захистити інтереси Біблії, відстояти гідність Біблії та зберегти репутацію Біблії, вони зайшли так далеко, що прибили милосердного Ісуса до хреста. Це вони зробили лише заради того, щоб захистити Біблію, і заради підтримання статусу кожного слова Біблії в серцях людей. Тому вони вважали за краще відцуратися від свого майбутнього та жертви за гріх, щоб засудити на смерть Ісуса, який не відповідав

доктрині Святого Писання. Чи не були вони всі лакеями всіх без винятку слів Святого Писання?

А як щодо сучасних людей? Христос прийшов, щоб явити істину, однак вони радше вигнали б Його з цього світу, щоби мати змогу увійти на небеса та отримати благодать. Вони радше повністю заперечували б прихід істини, щоб захистити інтереси Біблії, і радше прибили б Христа, який повернувся в плоті, цвяхами до хреста, щоб забезпечити вічне існування Біблії. Як людина може отримати Моє спасіння, якщо її серце таке лихе, а її природа настільки ворожа до Мене? Я живу серед людей, але люди не знають про Моє існування. Коли Я проливаю Своє світло на людину, вона все одно залишається у невіданні про Моє існування. Коли Я вивільняю Свій гнів на людину, вона ще сильніше заперечує Моє існування. Людина шукає сумісності зі словами та сумісності з Біблією, але жодна людина не постає переді Мною, щоби шукати шлях сумісності з істиною. Людина вшановує Мене на небесах і приділяє особливу увагу Моему існуванню на небі, але ніхто не піклується про Мене в плоті, бо Я, що живу серед людей, просто надто непоказний. Ті, що шукають сумісності лише зі словами Біблії, і ті, що шукають сумісності лише з невизначеним Богом, є для Мене жалюгідним видовищем. Це тому, що те, чому вони поклоняються, – це мертві слова та Бог, який здатен дати їм незліченні скарби; те, чому вони поклоняються, – це Бог, який віддав би Себе на милість людини, Бог, якого не існує. Що ж тоді можуть отримати від Мене такі люди? Людина просто займає настільки низьке становище, що це важко передати словами. Ті, хто проти Мене, хто висуває безмежні вимоги до Мене, хто не любить істину, хто бунтує проти Мене, – як вони можуть бути сумісними зі Мною?

Ті, хто проти Мене, – це ті, хто є несумісним зі Мною. Це стосується й тих, хто не любить істину. Ті, хто бунтують проти Мене, налаштовані ще більше проти Мене та несумісні зі Мною. Я віддаю в руки лукавого всіх, хто несумісний зі Мною, віддаю їх на поталу лукавому, даю їм волю, щоби вони виявили свій злий умисел, і в кінцевому підсумку передаю їх лукавому, щоби він їх пожер. Мене не хвилює, скільки людей Мені поклоняється, тобто Мене не хвилює, скільки людей вірить у Мене. Мене хвилює лише те, скільки людей сумісні зі Мною, тому що всі, хто несумісний зі Мною, є лиходіями, які зраджують Мене. Вони – Мої вороги, і Я не буду робити Своїх ворогів «недоторканими» у Своєму домі. Сумісні зі Мною вічно служитимуть Мені в Моему домі, а ті, хто постав проти Мене, вічно страждатимуть від Моєї кари. Ті, хто дбає лише про слова Біблії та не піклується ні про істину, ні про те, щоб шукати Моїх слідів, – вони проти Мене, тому що вони обмежують Мене Біблією, сковують Мене в межах Біблії й тому є надзвичайно блюзнірськими для Мене. Хіба такі люди могли б постати переді Мною? Вони не звертають уваги ні на Мої вчинки, ні на Мою волю, ні на істину, а натомість одержимі словами – словами, які вбивають. Хіба такі люди могли б бути сумісними зі Мною?

Я висловив так багато слів, а також висловив Свою волю та характер, але

навіть при цьому люди все ще нездатні пізнати Мене й повірити в Мене. Або можна сказати, що люди все ще нездатні коритися Мені. Ті, хто живе у рамках Біблії, ті, хто живе у рамках закону, ті, хто живе на хресті, ті, хто живе згідно з доктриною, ті, хто живе серед справи, яку Я чиню сьогодні, – хто з них сумісний зі Мною? Ви думаєте лише про отримання благословень і нагород, але ніколи не задумувалися про те, як насправді бути сумісними зі Мною, або як запобігти тому, щоб ви були проти Мене. Я такий розчарований вами, бо дав вам так багато, але так мало отримав від вас. Ваш обман, ваша зарозумілість, ваша жадібність, ваші непомірні бажання, ваша зрада, ваш непослух – чи могло щось вислизнути від Моєї уваги? Ви недбало ставитеся до Мене, ви обманюєте Мене, ви ображаєте Мене, ви підлещуєтеся до Мене, ви вимагаєте від Мене, ви вичавлюєте з Мене жертви – як таке лиходійство могло б уникнути Моєї кари? Усі ці зlodіяння є доказом вашої неприязні до Мене, є доказом вашої несумісності зі Мною. Кожен із вас вважає себе сумісним зі Мною, але якби це було так, то кого б стосувалися такі неспростовні докази? Ви вірите, що ставитеся до Мене з максимальною щирістю та відданістю. Ви думаєте, що ви такі добросердечні, такі милосердні, та присвятили Мені так багато. Ви думаєте, що зробили для Мене більше, ніж достатньо. Але ви коли-небудь порівнювали це зі своїми діями? Я кажу, що ви дуже зарозумілі, дуже жадібні, дуже поверхневі; трюки, якими ви обманюєте Мене, дуже розумні, і ви маєте багато зневажливих намірів і мерзенних методів. Ваша вірність занадто обмежена, ваша серйозність занадто мізерна, а ще більше вам бракує совісті. У ваших серцях занадто багато злого умислу, і ніхто не вбережений від вашої злоби, навіть Я. Ви відсторонюєте Мене заради ваших дітей, або чоловіка, або заради власного самозбереження. Замість того, щоб піклуватися про Мене, ви піклуєтеся про свою сім'ю, своїх дітей, свій статус, своє майбутнє та власне задоволення. Ви коли-небудь думали про Мене, коли говорили чи діяли? У холодні дні ваші думки звернені до ваших дітей, чоловіка, дружини чи батьків. У спекотні дні Мені теж немає місця у ваших думках. Виконуючи свій обов'язок, ти думаєш про свої власні інтереси, про свою особисту безпеку, про членів своєї сім'ї. А що ти коли-небудь робив для Мене? Ти коли-небудь думав про Мене? Ти коли-небудь присвячував себе за будь-яку ціну Мені та Моїй справі? Де докази твоєї сумісності зі Мною? Де справжність твоєї вірності Мені? Де справжність твого послуху Мені? Коли твої наміри були не заради того, щоби отримати Мої благословення? Ви дурите і обманюєте Мене, ви граєтеся з істиною, ви приховуєте існування істини та зраджуєте суть істини. Що чекає на вас у майбутньому, якщо ви будете таким чином налаштовані проти Мене? Ви просто прагнете сумісності з невизначеним Богом, просто прагнете невизначеної віри, але ви несумісні з Христом. Хіба ваші злі умисли не породять такої ж відплати, на яку заслуговують нечестиві? Тоді ви зрозумієте, що жодна людина, несумісна з Христом, не зможе уникнути дня гніву, і ви дізнаєтеся, яка відплата буде підготовлена для тих, хто проти Христа. Коли

настане цей день, усі ваші мрії про благословення за вашу віру в Бога та про отримання входу на небеса будуть розбиті. Але це не торкнеться тих, хто сумісний із Христом. Хоча вони так багато втратили, хоча вони зазнали багато труднощів, вони отримають усю спадщину, яку Я заповідаю людству. Зрештою, ви зрозумієте, що тільки Я – праведний Бог, і що тільки Я здатний привести людство до його прекрасного місця призначення.

Чи ти справді віриш у Бога?

Можливо, твій шлях віри в Бога триває більше одного чи двох років, і, можливо, ти пережив багато труднощів у своєму житті протягом цих років; або, може, ти не зазнав великих труднощів, а, навпаки, отримав багато благодаті. Також може бути, що ти не зазнав ані труднощів, ані благодаті, а прожив досить непримітне життя. Незважаючи на це, ти все ще є послідовником Бога, тож запрошую тебе поспілкуватися на тему слідування за Богом. Однак Я мушу нагадати всім, хто читає ці слова, що слово Боже спрямоване до тих, хто визнає Його та йде за Ним, а не до всіх людей, незалежно від того, визнають вони Його чи ні. Якщо ти віриш, що Бог промовляє до натовпу, до всіх людей у світі, то Боже слово не матиме впливу на тебе. Отже, тобі слід пам'ятати всі ці слова у своєму серці, а не завжди виключати себе з них. У будь-якому випадку, поговорімо про те, що відбувається в нашому домі.

Зараз ви всі повинні зрозуміти справжнє значення віри в Бога. Значення віри в Бога, про яке Я говорив раніше, пов'язане з вашим позитивним входженням. Сьогодні інакше: сьогодні Я хотів би проаналізувати суть вашої віри в Бога. Звичайно, це настановлення вас з негативного аспекту; якби Я не зробив цього, то ви ніколи б не знали вашого справжнього обличчя й вічно хвалилися б своєю побожністю та вірністю. Справедливим буде зазначити, що якби Я не викрив потворність у глибині ваших сердець, то кожен із вас вдягнув би корону на свою голову та залишив би собі всю славу. Ваша зарозуміла та пихата натура спонукає вас зраджувати власну совість, бунтувати проти Христа й протистояти Йому, а також виявляти вашу потворність, таким чином висвітлюючи ваші наміри, поняття, марнотратні бажання й очі, повні жадоби. І все ж ви продовжуєте вести мову про свою довічну пристрасть до справи Христа й знову і знову повторюєте істини, давно сказані Христом. Це і є ваша «віра» – ваша «віра без нечистоти». Я завжди вимагав від людини дотримання суворих стандартів. Якщо твоя вірність базується на умовах та намірах, то Я б краще залишався без твоєї так званої вірності, бо Я ненавиджу тих, хто обманює Мене своїми намірами та ставить Мені умови. Я бажаю тільки, щоб людина була абсолютно відданою Мені та робила все заради – і для доведення – одного слова: віра. Я зневажаю, коли ви вдаєтеся до

улещування, намагаючись змусити Мене радіти, бо Я завжди ставився до вас щиро, і тому бажаю, щоб ви також діяли з істинною вірою щодо Мене. Коли справа доходить до віри, багато хто може подумати, що вони йдуть за Богом, тому що мають віру, а інакше вони не винесли б таких страждань. Тож Я питаю тебе: якщо ти віриш в існування Бога, чому не шануєш Його? Якщо ти віриш в існування Бога, чому в твоєму серці немає ні найменшого страху перед Ним? Ти визнаєш, що Христос є втіленням Бога, то чому ти зневажаєш Його? Чому ти дієш непоштиво до Нього? Чому ти відкрито судиш Його? Чому ти завжди підглядаєш за Його рухами? Чому ти не підкоряєшся Його влаштуванням? Чому ти не дієш згідно з Його словом? Чому ти намагаєшся вимагати та красти в Нього Його пожертви? Чому ти говориш із позиції Христа? Чому ти судиш, чи правильні Його діяння та Його слово? Чому ти смієш паплюжити Його за Його спиною? Чи ці та інші речі становлять вашу віру?

У ваших словах і поведінці виявляються елементи вашої невіри в Христа. Невіра пронизує мотиви та цілі всього, що ви робите. Навіть ваш погляд випромінює невіру в Христа. Можна сказати, що щохвилини кожен із вас таїть в собі елементи невіри. Це означає, що в кожную мить ви ризикуєте зрадити Христа, бо кров, яка тече у вашому тілі, наповнена невірою у втіленого Бога. Тому Я кажу, що сліди, які ви залишаєте на шляху віри в Бога, не є справжніми. Коли ви йдете шляхом віри в Бога, ви не ставите свої ноги міцно на землю – ви просто виконуєте рухи. Ви ніколи повністю не вірите слову Христа й не в змозі негайно втілити його в життя. Це причина, чому ви не маєте віри в Христа. Завжди мати власні уявлення про Нього – це ще одна причина, чому ви не вірите в Нього. Завжди скептично ставитися до роботи Христа, залишатися глухим до слова Христа, мати власну думку про будь-яку роботу, яку виконує Христос, і не бути в змозі правильно зрозуміти цю роботу, мати труднощі з відкиданням власних переконань, незалежно від того, яке пояснення ви отримуєте, і так далі – це все елементи невіри, змішані у ваших серцях. Хоча ви слідуєте за справою Христа та ніколи не відстаєте, у ваших серцях змішано занадто багато непокори. Ця непокора є нечистою домішкою у вашій вірі в Бога. Можливо, ви думаєте, що це не так, але якщо ти не в змозі розпізнати свої наміри зсередини цього, то ти неодмінно будеш серед тих, хто гине, бо Бог удосконалює лише тих, хто справді вірить у Нього, а не тих, хто скептично ставиться до Нього, і тим паче не тих, хто неохоче слідує за Ним, незважаючи на те, що ніколи не вірив, що Він є Богом.

Деякі люди не радіють істині, а тим більше суду. Натомість вони радіють владі й багатству; таких людей називають властолюбцями. Вони шукають лише ті конфесії у світі, які мають вплив, і шукають лише пасторів та вчителів із семінарій. Хоча вони прийняли шлях істини, вони лише напіввіруючі; вони не в змозі віддати своє серце та розум цілком, їхні уста говорять про повне присвячення себе Богові, але їхні очі зосереджені на великих пастирях і вчителях, і вони навіть не дивляться на Христа. Їхні серця зосереджені на популярності, багатстві та славі. Вони

думають, що неможливо, щоб така маленька людина могла завоювати настільки багатьох, щоб хтось настільки незначний міг вдосконалити людину. Вони думають, що це неможливо, щоб такі незначні люди серед пилу та гнойовищ були тими, кого обрав Бог. Вони вірять, що якби такі люди були об'єктами Божого спасіння, то небо і земля перевернулися б догори дном, і всі люди сміялися б до сліз. Вони вірять, що якби Бог вибрав таких незначних істот, щоб вдосконалити їх, то ці великі люди стали б Самим Богом. Їхні погляди забруднені невірою; вони більше ніж невіруючі, вони просто безглузді звірі. Бо вони цінують лише статус, престиж і владу, а шанують лише великі групи та конфесії. Вони анітрохи не поважають тих, кого веде Христос; вони просто зрадники, які відвернулися від Христа, від істини та від життя.

Те, чим ти захоплюєшся, – це не смирення Христа, а фальшиві пастирі, які мають видатне положення. Ти обожнюєш не красу чи мудрість Христа, а тих розпусників, які борсаються в бруді світу. Ти смієшся над болем Христа, якому немає де прихилити голову, і в той же час милуєшся тими мерццями, які полюють за жертвами та живуть у розпусті. Ти не бажаєш страждати разом із Христом, але з радістю кидаєшся в обійми безрозсудних антихристів, хоча вони дають тобі лише плоть, слова та контроль. Навіть зараз твоє серце все ще звертається до них, до їхньої репутації, до їхнього статусу, до їхнього впливу. І все ж ти продовжуєш дотримуватися позиції, у якій тобі важко повірити в роботу Христа, і ти не бажаєш її прийняти. Ось чому Я кажу, що тобі бракує віри, щоб визнати Христа. Причина, чому ти слідував за Ним до сьогодні, полягає лише в тому, що в тебе не було іншого виходу. Високі образи назавжди підносяться у твоєму серці; ти не можеш забути жодне їхнє слово і вчинок, а також їхні впливові слова та руки. Вони назавжди верховні й назавжди герої у ваших серцях. Але що стосується Христа сьогодні – це не так. Він назавжди нікчемний у твоєму серці й ніколи не заслуговує на пошану. Бо Він занадто звичайний, має занадто мало впливу та далекий від високого.

У будь-якому разі, Я кажу, що всі, хто не цінує істину, є невіруючими та зрадниками істини. Такі люди ніколи не отримають схвалення Христа. Чи зрозумів ти тепер, скільки невіри є всередині тебе, і скільки в тобі зради Христа? Тож Я закликаю тебе: оскільки ти обрав шлях істини, ти повинен присвятити себе йому всім серцем; не будь двозначним чи сповненим суперечливих почуттів. Ти повинен розуміти, що Бог належить не світу чи одній людині, але всім тим, хто істинно вірить у Нього, всім тим, хто Йому поклоняється, і всім тим, хто відданий і вірний Йому.

Сьогодні багато невіри залишається всередині вас. Уважно подивіться всередину себе, і ви обов'язково знайдете відповідь. Коли ти знайдеш справжню відповідь, тоді ти визнаєш, що ти не віриш у Бога, а, скоріше, є тим, хто обманює, богохульствує та зраджує Його, і тим, хто Йому невірний. Тоді ти зрозумієш, що Христос не людина, а Бог. Коли настане цей день, ти будеш сповнений благоговіння, страху та непідробної любові до Христа. Зараз лише тридцять

відсотків ваших сердець наповнені вірою, а інші сімдесят відсотків сповнені сумнівів. Усе, що робить і говорить Христос, може дати вам уявлення та думки про Нього, уявлення та думки, які впливають із вашої повної невіри в Нього. Ви захоплюєтеся лише невидимим Богом на небі та тільки Його боїтеся і не зважаєте на живого Христа на землі. Хіба ж це не є також вашою невірою? Ви прагнете лише до Бога, який робив щось у минулому, але не звертаєтесь до сьогодішнього Христа. Усе це – «віра», назавжди змішана у ваших серцях, віра, яка не вірить у сьогодішнього Христа. Я в жодному разі не недооцінюю вас, бо в вас занадто багато невіри, занадто багато вашої сутності, що є нечистою та яку потрібно відтинати. Ці нечистоти є ознакою того, що ви взагалі не маєте віри, вони є ознакою вашого відречення від Христа й вони клеймлять вас як зрадника Христа. Вони є завісою для вашого знання про Христа, перешкодою для того, щоб ви були здобуті Христом, перешкодою для вашої сумісності з Христом і доказом того, що Христос вас не схвалює. Зараз настав час уважно подивитися на всі складові вашого життя! Це принесе вам користь у всьому, що тільки можна уявити!

Христос здійснює роботу суду за допомогою істини

Робота останніх днів полягає у тому, щоб поділити усіх за родом їх і завершити Божий план управління, адже час близький і день Божий настав. Бог приводить усіх, хто входить у Його Царство, – усіх, хто вірний Йому до самого кінця, – у добу Самого Бога. Однак до настання доби Самого Бога робота Божа полягає не в тому, щоб спостерігати за вчинками людини, не в тому, щоб досліджувати її життя, а в тому, щоб судити людську непокору, адже Бог очистить усіх, хто постане перед Його престолом. Усі, хто до сьогодні йшов стопами Бога, є тими, хто постає перед Божим престолом, а отже, кожна людина, яка приймає роботу Божу на її завершальному етапі, є об'єктом Божого очищення. Іншими словами, кожен, хто приймає роботу Божу на її завершальному етапі, є об'єктом Божого суду.

Що стосується суду, який починається у Божому домі і про який розповідали у давні часи, під словом «суд» мається на увазі суд, який Бог сьогодні вершить над тими, хто постає перед Його престолом в останні дні. Можливо, є ті, хто вірить у такі надприродні фантазії, як ця: коли настануть останні дні, Бог поставить на небі великий стіл, на якому буде розстелено білу скатертину, а потім, сидячи на великому престолі, коли всі люди стоятимуть перед Ним на колінах, Він відкриє гріхи кожної людини і таким чином визначить, хто полине на небо, а кого скинуть в озеро з вогню та сірки. Що б людина собі не уявляла, це не може змінити сутності Божої роботи. Уявлення людини – це ніщо інше, аніж конструкти її думок; їх породжує людський мозок, підсумовуючи та складаючи до купи те, що людині довелося побачити і почути. Тому Я й кажу, що, наскільки б вражаючими не були

ці виплекані уявою образи, це всього лише мультиплікаційні малюнки, неспроможні замінити собою план Божої роботи. Зрештою, людина була зіпсута сатаною, тож як вона могла осягнути думки Бога? Людина уявляє собі Божу роботу суду як дещо фантастичне. Вона вважає, що якщо Сам Бог виконує роботу суду, тоді ця робота має бути найграндіознішою за масштабом, незбагненною для смертних, і її відгомін повинен розходитись небесами і стрясати землю; інакше яка ж це може бути Божа робота суду? Людина вважає, що оскільки це робота суду, то Бог під час роботи повинен бути особливо поважним і величним, а ті, кого судять, повинні ридати, завиваючи, і на колінах благодіяти про милість. Такі сцени, поза сумнівом, були б вражаючими і глибоко зворушливими... Усі уявляють собі Божу роботу суду як диво. Проте чи відомо тобі, що в той час, коли Бог уже давно розпочав Свою роботу суду серед людей, ти все ще залишаєшся в полоні летаргійного сну? Що в той час, коли, на твою думку, Божа робота суду офіційно розпочнеться, Бог уже заново створить небо і землю? Можливо, на цей момент ти лише почнеш усвідомлювати сенс життя, але безжальна Божа робота покарання скине тебе, все ще глибоко зануреного в сон, у пекло. Лише тоді ти раптом усвідомиш, що Божа робота суду вже завершилася.

Тож не марнуймо наш дорогоцінний час і не говорімо більше на ці мерзенні й огидні теми. Поговорімо натомість про те, що являє собою суд. При згадці слова «суд» ти, напевно, пригадуєш слова, які промовив Єгова, аби наставити людей у кожному регіоні, і слова, які сказав Ісус, щоб докорити фарисеям. Попри всю їхню суворість, ці слова не були Божим судом над людиною; вони були лише словами, сказаними Богом за різних умов, тобто в різних контекстах. Ці слова не схожі на слова, сказані Христом останніх днів, коли Він судить людину. Христос останніх днів використовує багато різних істин, щоб навчити людину, викрити її сутність і розібрати людські слова та діла. Ці слова вміщують різні істини, як-от людський обов'язок, те, як людина мусить коритися Богові та бути Йому вірною, як вона має втілювати в життя свою природну людську сутність, а також мудрість та характер Бога тощо. Усі ці слова спрямовані на сутність людини та її розбещений характер. Зокрема, викривальні слова про те, як людина зневажає Бога, говоряться щодо того, що людина є втіленням сатани та ворожою силою, що спрямована проти Бога. Беручись за Свою роботу суду, Бог не просто кількома словами виявляє природу людини; Він викриває, розбирається та обтинає протягом тривалого часу. Усі ці різні способи викриття, розбору й обтинання не можна замінити звичайними словами, а можна тільки істиною, якої людина цілковито позбавлена. Тільки такі способи можна назвати судом; тільки таким судом може людина бути упокорена й остаточно переконана щодо Бога, ба більше – може здобути правдиве знання про Бога. До чого приводить робота суду, то це до розуміння людиною істинного лику Божого та істини про свою власну непокору. Робота суду дозволяє людині здобути краще розуміння Божої волі, мети Божої роботи й

таємниць, які людина досягнути не може. Також вона дозволяє людині усвідомити й пізнати свою розбещену сутність та корені своєї розбещеності, а також виявити потворність людини. Усі ці наслідки викликані роботою суду, бо сутність цієї роботи насправді полягає у відкритті істини, шляху та життя Божого для всіх, хто в Нього вірує. Ця робота є роботою суду, яку виконує Бог. Якщо ти не вважаєш ці істини важливими, якщо ти думаєш лише про те, як уникнути їх або як знайти новий вихід, який їх не стосується, то я кажу, що ти – тяжкий грішник. Якщо ти віриш у Бога, проте не шукаєш істини або волі Божої і тобі не подобається дорога, що наближає тебе до Бога, то я кажу, що ти намагаєшся уникнути суду і що ти маріонетка і зрадник, який утікає від великого білого престолу. Бог не помилює жодного бунтівника, який утікає з-під Його погляду. Такі люди зазнають ще суворішого покарання. Ті ж, хто постане перед Богом на суд, ба більше, хто був перед цим очищений, вічно житимуть у Царстві Божому. Звичайно, це те, що стосується майбутнього.

Робота суду – це власна робота Бога, тому, природно, вона має бути виконана Самим Богом; вона не може бути виконана людиною замість Нього. Оскільки суд – це застосування істини для підкорення людства, Бог, поза сумнівом, знову постав би у втіленому образі, щоб виконати цю роботу серед людей. Іншими словами, Христос останніх днів використовуватиме істину, щоб навчати людей по всьому світу й доносити до них усі істини. Ось Божа робота суду. Багатьом не подобається ідея другого втілення Бога, адже людям важко повірити в те, що Бог став би плоттю, щоб виконати роботу суду. Утім, Я мушу сказати тобі, що Божа робота часто значно перевершує людські очікування, і людському розуму важко її прийняти. Адже люди – лише гробаки на землі, тоді як Бог – Всевишній, який наповнює всесвіт; розум людини подібний до ями із застійною водою, де плодяться самі гробаки, тоді як кожен етап роботи, скерованої думками Бога, є плодом Божої мудрості. Люди завжди намагаються змагатися з Богом, на що Я кажу: цілком очевидно, хто врешті-решт опиниться у програвшій. Я закликаю вас усіх не вважати себе ціннішими за золото. Якщо інші здатні прийняти суд Божий, то чому ти не можеш? Наскільки вище за інших ти стоїш? Якщо інші здатні схилити голову перед істиною, то чому і ти не можеш? Імпульс Божої роботи неспинний. Він не повторить роботу суду знову лише через «внесок», який ти зробив, і ти не тямитимешся від каяття, що упустив таку гарну можливість. Якщо ти не віриш Моїм словам, тоді просто почекай, поки великий білий престол на небі винесе тобі вирок! Ти мусиш знати, що всі ізраїльтяни погордували Ісусом і зреклися Його, але, незважаючи на це, факт викуплення Ісусом людства однаково поширився по всьому всесвіту й аж до країв землі. Хіба це не реальність, яку Бог створив віддавна? Якщо ти досі чекаєш, що Ісус забере тебе на небеса, то Я скажу, що ти – впертий шматок сухостою.^a Ісус не

^a Шматок сухостою: китайська ідіома на позначення того, чому «вже неможливо зарадити».

визнає такого лжевірянина, як ти, який не відданий істині та прагне самих лише благословень. Натомість Він без жалю скине тебе у вогненне озеро, де ти горітимеш десятки тисяч років.

Тепер ти розумієш, що таке суд і що таке істина? Якщо розумієш, тоді я закликаю тебе покірливо скоритися суду, в противному разі у тебе ніколи не буде можливості бути відзначеним Богом або уведеним Ним у Його Царство. Ті, хто приймає лише суд, але ніколи не може очиститись, тобто ті, хто тікає від роботи суду, будуть назавжди зневажені та відкинуті Богом. Їхні гріхи є численнішими та тяжчими за гріхи фарисеїв, адже вони зрадили Бога і повстали проти Бога. Такі люди, не гідні навіть прислужувати, одержать суворіше покарання, до того ж це покарання буде вічним. Бог не помилує жодного зрадника, який колись на словах виказував вірність, але згодом зрадив Його. Такі люди одержать відплату у вигляді покарання духу, душі та тіла. Хіба саме це не є виявленням праведного Божого характеру? Хіба не в цьому полягає мета Бога у суді над людиною і її викритті? Під час суду Бог прирікає усіх, хто робить усілякі нечестиві вчинки, на місце, що кишить злими духами, і дозволяє цим злим духам на свій розсуд знищувати плотські тіла цих людей, і їхні тіла виділяють трупний сморід. Такою є гідна відплата для них. Бог записує у їхні облікові книги кожен гріх цих зрадливих лжевірян, лжеапостолів та лжепрацівників; потім, у слушний час, Він скидає їх до нечистих духів, дозволяючи цим нечистим духам на свій розсуд оскверняти всі їхні тіла, аби вони ніколи не переродились і ніколи більше не побачили світла. Тих лицемірів, які служать якийсь час, але не здатні зберегти вірність до кінця, Бог зараховує до нечестивих, аби вони вступили в змову з нечестивими та стали складовою їхнього безладного наброду; зрештою Бог їх знищить. Бог відкидає і не звертає уваги на тих, хто ніколи не був вірним Христу або ніколи не робив внеску в межах своєї сили, і на зламі епох Він винищить їх усіх. Вони більше не існуватимуть на землі й тим більше не зможуть увійти в Царство Боже. Ті, хто ніколи не був щирим перед Богом, але під тиском обставин був змушений поверхово мати з Ним справу, зараховуються до тих, хто прислугує Його народу. Лише невелика кількість таких людей виживе, більшість же сконає разом із тими, хто несе служіння, що не відповідає стандарту. Зрештою, Бог приведе у Своє Царство всіх тих, хто є одностумцями Бога, народ і синів Божих, і тих, кого Бог призначив священниками. Вони стануть результатом Божої роботи. Що ж до тих, хто не може бути зарахованим до жодної з категорій, установлених Богом, то вони будуть зараховані до безбожників, – і ви, безумовно, можете собі уявити, яким буде їхній кінець. Я вже сказав вам усе, що повинен сказати; шлях, який ви обираєте, є лише вашим вибором. Ви повинні зрозуміти таке: робота Бога ніколи не чекає на тих, хто не встигає за Його поступом, і праведний характер Божий не милує жодну людину.

Чи ти знав? Бог учинив велику справу серед людей

Старий період минув, і прийшов новий. Рік за роком і день за днем Бог виконував багато роботи. Він прийшов у світ, а потім пішов. Цей цикл повторювався протягом багатьох поколінь. Сьогодні, як і раніше, Бог продовжує виконувати таку роботу, яку мусить, роботу, яку ще має завершити, бо аж до сьогодні Він іще не ввійшов у спочинок. Від часу створення до сьогодні Бог виконав багато роботи. Та чи ти знав, що сьогодні Бог робить набагато більше, ніж раніше, і масштаб Його роботи набагато більший, ніж раніше? Ось чому Я кажу, що Бог вчинив серед людей велику справу. Уся Божа робота дуже важлива і для людей, і для Бога, адже все, що Він робить, пов'язане з людьми.

Якщо не можна ні побачити Божу роботу, ні торкнутися її – і тим паче вона не видна світові, – як вона може бути чимось великим? Що взагалі можна вважати великим? Безсумнівно, ніхто не може заперечити, що яку б роботу Бог не виконував, її можна вважати великою, – та чому Я таке кажу про роботу, що її Бог виконує сьогодні? Коли Я кажу, що Бог вчинив велику справу, це, безперечно, стосується багатьох таємниць, які людині ще належить зрозуміти. Поговорімо про них зараз.

Ісус народився в яслах, у період, який не міг терпіти Його існування, та все одно світ не зміг стати Йому на заваді, і Він жив поміж людей тридцять три роки під опікою Бога. У ці численні роки життя Він пізнав на Собі гіркоту світу та спробував, як то в недолі жити на землі. Він узяв на себе великий тягар розп'яття заради викупу всього людства. Він викупив усіх грішників, що жили під владою сатани, і зрештою Його воскресле тіло повернулося до місця Його спочинку. Зараз почалася нова Божа робота, і це також початок нового періоду. Бог приводить у Свій дім тих, хто був викуплений, щоб почати Свою нову роботу спасіння. Цього разу робота спасіння ретельніша, ніж у минулі часи. То не Святий Дух діє в людині, щоб змусити її змінюватися самостійно, і то не тіло Ісуса з'являється серед людей, щоб виконати цю роботу, і найменше ця робота виконується іншими засобами. Натомість це втілений Бог, Який виконує роботу і Сам керує нею. Він робить це таким чином, щоб привести людину до нової роботи. Хіба це не чудово? Бог не виконує цю роботу через частину людства або через пророцтва; натомість Бог виконує її Сам. Хтось може сказати, що то не велика справа та що вона не може принести людям екстазу. Та Я тобі скажу, що Божа праця – не лише це, а й щось набагато величніше й більше.

Цього разу Бог приходять виконувати роботу не в духовному тілі, а в найзвичайнішому. Крім того, це не лише тіло другого втілення Бога, це також тіло, через яке Бог повертається до плоті. Це найзвичайнішня плоть. Ти не бачиш нічого, що б виділяло Його з-поміж інших, але ти можеш здобути від Нього раніше нечувані істини. Ця незначна плоть – те, що втілює всі слова істини від Бога,

виконує Божу роботу в останні дні та виявляє весь Божий характер, щоб люди його зрозуміли. Чи ти не палко бажаєш побачити Бога на небі? Чи ти не палко бажаєш зрозуміти Бога на небі? Чи ти не палко бажаєш побачити місце призначення людства? Він розповість тобі всі ці таємниці – таємниці, які жодна людина не могла розказати. Він також розповість тобі про істини, яких ти не розумієш. Він – твоя брама до царства та твій провідник у новий період. В такій звичайній плоті криється багато незбагнених таємниць. Його вчинки можуть бути для тебе незбагненими, та вся мета роботи, яку Він виконує, є достатньою, щоби дозволити тобі побачити, що Він не проста плоть, як вважають люди. Адже Він представляє волю Божу й турботу, яку Бог виявив до людства в останні дні. Хоча ти не можеш почути Його слова, що ніби стрясають небеса й землю, хоча ти не можеш побачити Його очі, котрі наче вогняне полум'я, і хоча ти не можеш отримати покарання Його залізним жезлом, та все ж ти можеш почути з Його слів, що Бог гнівається, і зрозуміти, що Бог проявляє співчуття людству; ти можеш побачити праведний характер Бога і Його мудрість, і, крім того, ти можеш усвідомити, як Бог дбає про все людство. Робота Бога в останні дні полягає в тому, щоб дозволити людині побачити, як Бог, що на небесах, живе поміж людьми на землі, і дати людині змогу пізнати Бога, скоритися Йому, вшанувати й полюбити Його. Ось чому Він вдруге повернувся у плоті. Хоча сьогодні людина бачить Бога, такого ж, як і людина: Бога з носом і двома очима, Бога нічим не примітного, – та зрештою Бог вам покаже, що якби цієї людини не існувало, то небо й земля зазнали б величезної зміни; якби цієї людини не існувало, небеса б затьмарились, і земля занурилася б у хаос, а все людство жило б серед голоду та епідемій. Він вам покаже, що якби Бог утілений не прийшов спасти вас в останні дні, то Бог давно би знищив усе людство в пеклі; якби цієї плоті не існувало, то ви б вічно були архігрішниками, і мерцями ви були б довіку. Мусите знати, що якби цієї плоті не існувало, усе людство зіткнулося б із неминучою катастрофою й побачило, що не здатне уникнути ще суворішого покарання, яке Бог відміряє людству в останні дні. Якби ця звичайна плоть не народилася, ви всі були б у такому стані, коли благаєте про життя, не маючи можливості жити, коли молитесь про смерть і не можете вмерти; якби цієї плоті не існувало, то ви не могли б сьогодні здобути істину та постати перед Божим престолом, а натомість Бог покарав би вас за ваші тяжкі гріхи. Чи ви знали, що якби Бог не повернувся у плоті, ніхто не мав би шансу на спасіння; і якби не ця плоть, Бог давно поклав би край старому періоду? Чи ви з огляду на це досі можете заперечувати друге втілення Бога? Якщо ви можете отримати стільки користі від цієї звичайної людини, то чому б вам із радістю Його не прийняти?

Божя робота – це те, чого ти не можеш збагнути. Якщо ти не можеш ні вповні зрозуміти, чи правильний твій вибір, ні знати, чи може Божя робота бути успішною, то чому б не спробувати щастя й не подивитися, чи може ця звичайна людина стати тобі великою підмогою та чи Бог справді виконав велику роботу? Однак мушу

сказати тобі, що за Ноевих часів люди їли й пили, женилися й заміж виходили, аж поки Богу не стало нестерпно на те дивитися, тож Він послав великий потоп, щоб знищити людство, пощадивши лише родину Ноя, у якій було восьмеро людей, а також всяких птахів і звірів. Та в останні дні Бог пощадить, хто був вірний Йому до кінця. Хоча обидва періоди були часами великої розбещеності, на яку Богу було нестерпно дивитися, і протягом обох періодів людство стало таким зіпсованим і заперечувало, що Бог – їхній Господь, Бог винищив лише людей, які жили за часів Ноя. Протягом обох періодів людство надто засмучувало Бога, та Він залишався терплячим до людей останніх днів аж до сьогодні. Чому так? Ви ніколи не замислювалися чому? Якщо ви справді не знаєте, то дозвольте Мені розповісти. Причина, чому Бог в останні дні здатен дати людям благодать, – не в тому, що вони менш розбещені, аніж люди часів Ноя, і не в тому, що вони покаялися перед Богом, і тим паче не в тому, що технології в останні дні стали такі розвинуті, що Бог не може змусити Себе їх знищити. Натомість причина в тому, що в останні дні Бог має виконати певну роботу серед людей, і в тому, що Бог у Своєму втіленні Сам виконає цю роботу. Більше того, Бог вибере частину з цієї громади та зробить їх об'єктами Свого спасіння й плодами Свого плану управління, і Він приведе цих людей у наступний період. Тож як би там не було, ця заплачена Богом ціна повністю була підготовкою до роботи, яку Його втілена плоть звершить в останні дні. Тим фактом, що ви дожили до сьогоднішнього дня, ви завдячуєте цій плоті. Саме тому, що Бог живе у плоті, ви маєте шанс вижити. Всю цю удачу було здобуто завдяки цій звичайній людині. Більше того, в кінці всі народи поклонятимуться цій звичайній людині, а також будуть дякувати і коритися цій нікчемній людині, бо саме істина, дорога й життя, які Він приніс, спасли все людство, послабили протистояння між людством і Богом, скоротили між ними відстань і відкрили зв'язок між думками Бога й людей. Також це був саме Він, Хто здобув для Бога ще більшу славу. Хіба така звичайна людина не варта твоєї довіри й обожнювання? Хіба така звичайна плоть не гідна зватися Христом? Хіба така звичайна людина не може стати проявом Бога серед людей? Хіба така людина, що вберегла людство від катастрофи, не заслуговує на вашу любов і бажання за Нього триматися? Якщо ви відкидаєте істини, висловлені Його устами, і зневажаєте Його існування поміж вас, то що тоді стане з вами в кінці?

Уся Божя робота в останні дні виконується через цю звичайну людину. Він обдарує тебе всім, і більше того – Він зможе вирішувати все, що тебе стосується. Хіба може ця людина бути такою, якою ви її вважаєте: людиною настільки простою, що її й згадувати не варто? Хіба Його істини недостатньо, щоб повністю вас переконати? Хіба свідчення про Його діла недостатньо, щоб цілковито вас переконати? Чи, може, дорога, на яку Він вас навертає, не гідна того, щоб ви нею йшли? Зрештою, чому ж саме ви Його ненавидите, і виганяєте Його, і оминаєте Його стороною? Саме ця людина висловлює істину, саме ця людина надає істину,

і саме ця людина дає вам шлях, яким ви маєте йти. Чи, може, ви досі не здатні знайти в цих істинах сліди Божої роботи? Без роботи Ісуса людство не змогло б зійти з хреста, але без сьогоденного втілення ті, хто сходять із хреста, ніколи не змогли б здобути Боже схвалення чи ввійти в новий період. Якби не прийшла ця звичайна людина, ви ніколи не мали б можливості побачити справжнє лице Бога, та й не були б того гідні, бо всі ви – об'єкти, які давно мали б бути знищені. Через прихід другого втілення Бога Він вас простив і проявив до вас милосердя. А втім, слова, з якими Я зрештою мушу вас залишити, усе одно такі: ця звичайна людина, яка є втілений Бог, для вас життєво важлива. Саме це та велика справа, яку Бог уже звершив серед людей.

Тільки Христос останніх днів може дати людині шлях вічного життя

Шлях життя – це не те, чим будь-хто може володіти, і не те, чого будь-хто може легко досягти. Справа в тому, що життя може походити тільки від Бога, тобто тільки Сам Бог володіє сутністю життя та тільки Сам Бог має шлях життя. І тому тільки Бог є джерелом життя та невичерпним джерелом живої води життя. Відколи Бог сотворив світ, Він здійснив велику роботу, пов'язану з життєвою силою, виконав значну роботу, яка приносить життя людині, і заплатив велику ціну, щоб людина могла здобути життя. Це тому, що Сам Бог є вічним життям, і Сам Бог – це шлях людини до воскресіння. Бог ніколи не покидає серце людини, і Він повсякчас живе серед людей. Він є рушійною силою людського життя, коренем людського існування та щедрим внеском у існування людини після її народження. Він спонукає людину перероджуватися та наділяє її здатністю наполегливо жити в кожній її ролі. Завдяки Його силі та Його негасимій життєвій енергії людина живе покоління за поколінням, і протягом цього часу сила Божого життя є основою людського існування, і Бог заплатив ціну, яку жодна звичайна людина ніколи не платила. Життєва сила Бога може торжествувати над будь-якою іншою силою; більше того, вона перевершує будь-яку силу. Його життя вічне, Його сила надзвичайна, і Його життєва сила не може бути подолана жодною сотвореною істотою або ворожою силою. Життєва сила Бога існує та сяє своїм сліпучим сяйвом незалежно від часу й місця. Небо і земля можуть зазнавати великих змін, але Боже життя залишається навіки незмінним. Усе суще може проминути, але Боже життя все одно залишиться, бо Бог – джерело існування всього сущого та корінь його існування. Життя людини походить від Бога, небеса постали завдяки Богу, а земля завдячує своїм існуванням силі Божого життя. Ніщо з того, що володіє життєвою силою, не може перевершити царювання Бога, і ніщо з того, що володіє енергією, не може уникнути Божої влади. Таким чином, усі, ким би вони не були, повинні підкорятися пануванню

Бога, кожен повинен жити за Божим велінням, і ніхто не може втекти від Його рук.

Можливо, твоє бажання зараз – здобути життя, або, можливо, ти прагнеш знайти істину. У будь-якому випадку, ти хочеш знайти Бога, знайти того Бога, на якого ти можеш покластися, і який може дати тобі вічне життя. Якщо ти хочеш здобути вічне життя, ти спершу маєш зрозуміти джерело вічного життя та повинен спочатку дізнатися, де знаходиться Бог. Я вже говорив, що тільки Бог є незмінним життям, і тільки Бог володіє шляхом життя. Оскільки Бог є незмінним життям, Він, таким чином, є вічним життям; оскільки тільки Бог є шляхом життя, Сам Бог, таким чином, є шляхом вічного життя. Відповідно, тобі слід спочатку зрозуміти, де є Бог і як здобути цей шлях вічного життя. А тепер запрошую тебе обговорити ці два питання окремо.

Якщо ти дійсно хочеш здобути шлях вічного життя, і якщо ти невтомний у своїх пошуках, тоді спочатку дай відповідь на запитання: де Бог сьогодні? Можливо, ти відповів би: «Бог, звичайно ж, живе на небесах – напевно чи Він жив би у твоєму домі, чи не так?». Можливо, ти міг би сказати, що Бог, очевидно, живе посеред усього сущого. Або ти міг би відповісти, що Бог живе в серці кожної людини, або що Бог знаходиться в духовному світі. Я нічого з цього не заперечую, але я повинен прояснити це питання. Не зовсім правильно говорити, що Бог живе в серці людини, однак таке твердження не є й цілковито неправильним. Справа в тому, що серед віруючих у Бога є ті, чия віра істинна, і ті, чия віра неправдива; є ті, кого Бог схвалює, і ті, кого Він не схвалює; є ті, хто угодний Йому, і ті, кого Він зневажає; і є ті, кого Він робить досконалими, і ті, кого Він виганяє. І тому я кажу, що Бог живе лише в серцях небагатьох людей, і ці люди, безсумнівно, – ті, хто дійсно вірить у Бога, ті, кого Бог схвалює, ті, хто угодні Йому, і ті, кого він робить досконалими. Це ті, кого Бог веде. Оскільки їх веде Бог, вони – люди, які вже чули та бачили Божий шлях вічного життя. Ті, чия віра в Бога неправдива, ті, хто не схвалений Богом, ті, кого Бог зневажає, ті, кого Бог виганяє, – вони обов'язково будуть відкинуті Богом, обов'язково залишаться без шляху життя й обов'язково продовжать перебувати в невіданні щодо того, де знаходиться Бог. І навпаки, ті, у чиїх серцях живе Бог, знають, де він є. Вони – люди, яким Бог дарує шлях вічного життя, і вони – ті, хто слідує за Богом. Тож чи ти знаєш, де є Бог? Бог знаходиться як у серці людини, так і біля неї. Він знаходиться не тільки в духовному світі та понад усім сущим, але ще більшою мірою на землі, на якій існує людина. І тому з приходом останніх днів Божа робота вийшла на нову територію. Бог є володарем над усім серед усього сущого, і Він є опорою людини в її серці; і, більше того, Він існує посеред людей. Тільки таким чином Він може принести людству шлях життя та вивести людину на шлях життя. Бог прийшов на землю та живе серед людей, щоб людина могла отримати шлях життя і щоб людина могла існувати. У той же час Бог також керує всім серед усього сущого, щоби цим сприяти взаємодії з тим управлінням, яке Він здійснює серед людей. І тому, якщо ти визнаєш тільки вчення про те, що Бог знаходиться на

небесах і в серці людини, але не визнаєш істину про існування Бога серед людей, тоді ти ніколи не здобудеш життя й ніколи не здобудеш шлях істини.

Сам Бог є життям та істиною, і Його життя та істина співіснують. Ті, хто не здатний здобути істину, ніколи не здобудуть життя. Без керівництва, підтримки та надання істини ти здобудеш тільки букви, вчення і, понад усе, смерть. Боже життя всюдисуще, і Його істина та життя співіснують. Якщо ти не можеш знайти джерело істини, тоді ти не здобудеш прожиток для життя; якщо ти не можеш здобути прожиток для життя, тоді у тебе, безсумнівно, не буде істини, і тому, якщо виключити фантазії та уявлення, усе твоє тіло буде нічим іншим, як твоєю плоттю, – твоєю смердючою плоттю. Знай, що слова книг не вважаються життям, історичним записам не можна поклонятися як істині, а норми минулого не можуть служити звітом про слова, які Бог промовляє зараз. Тільки те, що виражається Богом, коли Він приходить на землю та живе серед людей, – це істина, життя, Божа воля та Його нинішній спосіб здійснення роботи. Якщо ти застосовуєш записи слів, сказаних Богом у минулі періоди, до сьогоднішнього дня, це робить тебе археологом, і найкраще тебе можна описати як фахівця з історичної спадщини. Це тому, що ти завжди віриш у сліди роботи, яку Бог виконував у минулі часи, віриш тільки в тінь Бога, що залишилася з тих часів, коли Він раніше працював серед людей, і віриш тільки в той шлях, який Бог дав Своїм послідовникам у колишні часи. Ти не віриш у напрям Божої роботи сьогодні, не віриш у славний лик Божий сьогодні та не віриш у шлях істини, який у теперішній час виражає Бог. Тож ти, без сумніву, мрійник, повністю відірваний від реальності. Якщо ти все ще чіпляєшся за слова, які нездатні вдихнути життя в людину, ти безнадійний шматок сухостою,^a бо ти занадто консервативний, занадто незговірливий, занадто несприйнятливий до доводів розуму!

Бог, який став плоттю, називається Христом, і тому Христос, який може дати людям істину, іменується Богом. У цьому немає ніякого перебільшення, бо Він володіє сутністю Бога, володіє Божим характером і мудрістю у Своїй роботі, які є недосяжними для людини. Ті, хто називає себе Христом, але не може виконувати роботу Бога, є шахраями. Христос – це не просто прояв Бога на землі, а й конкретна плоть, в яку втілюється Бог, коли здійснює та завершує Свою роботу серед людей. Цю плоть неможливо замінити будь-якою людиною, бо це плоть, яка може гідно нести Божу роботу на землі, і виражати Божий характер, і добре представляти Бога, і давати людині життя. Рано чи пізно всі ті, хто видає себе за Христа, впадуть, бо хоча вони й називають себе Христом, вони не мають нічого спільного з сутністю Христа. І тому я кажу, що справжність Христа не може бути визначена людиною; це те, відповідь на що дає Сам Бог, і що Він вирішує. Таким чином, якщо ти дійсно хочеш шукати шлях життя, ти повинен спочатку визнати, що

^a Шматок сухостою: китайська ідіома на позначення того, чому «вже неможливо зарадити».

саме своїм приходом на землю Бог здійснює роботу, яка полягає в даруванні шляху життя людині, а ще ти повинен визнати, що саме в останні дні Він приходить на землю, щоб дарувати людині шлях життя. Це не минуле; це відбувається сьогодні.

Христос останніх днів приносить життя та приносить тривкий і вічний шлях істини. Ця істина – це той шлях, яким людина здобуває життя, і це єдиний шлях, яким людина пізнає Бога й отримає Його схвалення. Якщо ти не шукаєш шляху життя, запропонованого Христом останніх днів, тоді ти ніколи не отримаєш схвалення Ісуса та ніколи не будеш гідним того, щоб увійти у ворота Царства Небесного, тому що ти одночасно є маріонеткою та бранцем історії. Ті, хто знаходиться під контролем правил і букв та скутий історією, ніколи не зможуть здобути життя або здобути вічний шлях життя. Це тому, що, замість води життя, що тече з престолу, все, що у них є, – це каламутна вода, за яку чіпляються тисячі років. Ті, кому не дають воду життя, назавжди залишаться трупами, іграшками сатани та синами пекла. Як же тоді вони можуть узріти Бога? Якщо ти тільки намагаєшся триматися за минуле, лише намагаєшся залишити все як є, стоячи на місці, і не намагаєшся змінити поточний стан речей і відкинути історію, тоді чи не будеш ти завжди проти Бога? Кроки Божої роботи широкі та могутні, як бурхливі хвилі та гуркіт грому – і все ж ти сидиш пасивно, чекаючи на знищення, чіпляючись за свою примху й нічого не роблячи. Таким чином, як тебе можна вважати тим, хто йде стопами Агнця? Як ти можеш підтвердити, що Бог, за якого ти тримаєшся, це Бог, який завжди новий і ніколи не старий? І як слова твоїх поживклих книг можуть провести тебе в новий період? Як вони можуть вести тебе в пошуках кроків Божої роботи? І як вони можуть піднести тебе на небеса? Те, що ти тримаєш у своїх руках, – це букви, які можуть дати лише тимчасову розраду, а не істини, здатні дати життя. Писання, які ти читаєш, можуть тільки збагатити твою мову та не є філософськими словами, які можуть допомогти тобі пізнати людське життя, а тим більше шляхи, які можуть привести тебе до досконалості. Хіба ця невідповідність не дає тобі приводу для роздумів? Хіба це не змушує тебе усвідомити таємниці, що містяться всередині? Чи здатен ти самотійно доставити себе на небеса, щоб зустрітися з Богом? Без пришествя Бога, чи можеш ти взяти себе на небеса, щоб насолоджуватися сімейним щастям із Богом? Ти все ще живеш мріями? Тоді я пропоную тобі перестати мріяти та подивитися на те, хто працює зараз, – подивитися, хто зараз виконує роботу зі спасіння людей в останні дні. Якщо ти цього не зробиш, ти ніколи не здобудеш істину та ніколи не здобудеш життя.

Ті, хто хоче здобути життя, не покладаючись на істину, висловлену Христом, – це найбільш сміховинні люди на землі, а ті, хто не приймає шлях життя, принесений Христом, губляться у фантазіях. І тому я кажу, що ті, хто не прийме Христа останніх днів, назавжди будуть ненависні Богові. Христос – це ворота людини до Царства в останні дні, і немає нікого, хто міг би обійти Його. Ніхто не може бути вдосконалений Богом інакше, як через Христа. Ти віриш у Бога, тому ти повинен приймати Його

слова та коритися Його шляху. Ти не можеш думати тільки про здобуття благословень, будучи нездатним отримати істину й не в змозі прийняти надання життя. Христос приходить в останні дні, щоб усі ті, хто дійсно вірить у Нього, могли отримати життя. Його робота спрямована на завершення старого періоду й входження до нового, і Його робота – це шлях, яким повинні йти всі ті, хто хоче вступити в новий період. Якщо ти не здатний визнати Його й натомість засуджуєш, богохульствуєш або навіть переслідуєш Його, тоді ти приречений горіти вічно та ніколи не ввійдеш у Царство Боже. Бо цей Христос Сам є виразом Святого Духа, виразом Бога, тим, кому Бог довірив здійснювати Свою роботу на землі. І тому я кажу, що якщо ти не можеш прийняти все, що зроблено Христом останніх днів, ти зневажаєш Святого Духа. Відплата, яка спіткає тих, хто зневажає Святого Духа, очевидна для всіх. Я також кажу тобі, що якщо ти чинитимеш опір Христу останніх днів, якщо ти відкинеш Христа останніх днів, то нікому буде нести за тебе відповідальність за наслідки. Більш того, з цього дня й надалі в тебе не буде іншого шансу здобути схвалення Бога; навіть якщо ти спробуєш спокутувати свою провину, ти ніколи більше не побачиш обличчя Бога. Бо той, кому ти опираєшся, – це не людина, той, кого ти відкидаєш, – це не якась нікчемна істота, а Христос. Чи знаєш ти, які це матиме наслідки? Ти зробиш не просто маленьку помилку, а вчиниш жахливий злочин. І тому я раджу всім не оголювати свої ікла перед істиною та не робити недбалих критичних зауважень, бо тільки істина може принести тобі життя, і ніщо, крім істини, не може дозволити тобі відродитися та знов узріти обличчя Бога.

Підготуй достатньо добрих учинків для свого місця призначення

Я виконав серед вас чимало роботи і, звісно, також промовив низку висловлювань. Проте Мене не полишає відчуття, що Мої слова й Моя робота не повністю реалізували мету Моєї праці останніми днями. Тому що останніми днями Моя робота здійснюється не заради конкретної особи чи конкретних людей, а щоб продемонструвати властивий Мені характер. Проте через безліч причин – можливо, через брак часу чи напружений робочий графік – люди ніяк не пізнали Мене через Мій характер. Тому Я приступаю до Свого нового плану, Своєї завершальної роботи й відкриваю нову сторінку у Своїй роботі, щоб усі, хто бачить Мене, били себе в груди, ридали й голосили безперестанку через Моє існування. Це пов'язано з тим, що Я несу світові кінець роду людського, і з цього моменту Я повністю розкриваю Свій характер перед людством, щоб усі, хто знає Мене, й усі, хто не знає, могли сповнити свої очі радістю й побачити, що Я справді прийшов у людський світ, прийшов на землю, де множитьесь все суще. Це Мій план і Моя єдина «сповідь» від створення Мною

людства. Тож приділіть свою безроздільну увагу кожному Моєму рухові, бо Мій жезл знову чавить людство, усіх тих, хто протистоїть Мені.

Разом із небесами Я починаю роботу, яку повинен виконати. І тому Я прокладаю Свій шлях через потоки людей і переміщаюся між небесами й землею так, що ніхто не відчуває Моїх рухів і не звертає уваги на Мої слова. Таким чином Мій план безперешкодно прогресує. Лише тому, що всі ваші відчуття так притупилися, ви не помічаєте етапів Моєї роботи. Але обов'язково настане день, коли ви усвідомите Мої наміри. Нині Я живу серед вас і страждаю разом із вами, і Я давно вже зрозумів ставлення людства до Мене. Я не бажаю більше про це говорити, а тим паче присоромлювати вас, наводячи подальші приклади цієї болючої теми. Я лише сподіваюся, що ви тримаєте згадку про все, що ви зробили, у своїх серцях, щоб ми могли звести наші рахунки в той день, коли зустрінемося знову. Я не хочу незаслужено звинувачувати жодного з вас, адже Я завжди діяв справедливо, чесно та з повагою. Звісно, Я також сподіваюся, що ви можете бути доброчесними й не робите нічого, що суперечить небесам і землі чи вашій власній совісті. Це єдине, про що Я вас прошу. Багато людей почуваються неспокійно та ніяково, тому що вони вчинили жакливі прогріхи, а багатьом соромно за самих себе, тому що вони ніколи не зробили бодай одного доброго діла. Проте є також багато тих, хто, навряд чи відчуваючи сором за свої гріхи, переходить від поганого до гіршого, повністю зриваючи маску, що приховує їхні огидні риси, – які ще належало б повністю викрити, – щоб випробувати Мій характер. Я не переймаюся діями жодної особи й не зважаю на них. Радше, Я виконую роботу, яку повинен робити, чи то збір інформації, подорожі землею, чи здійснення того, що Мене цікавить. У ключові моменти Я продовжую Свою роботу в людині, як планувалося одразу, ані секундою пізніше, ані раніше, й одночасно з легкістю й швидкістю. Однак з кожним етапом Моєї праці дехто відпадає, тому що Я зневажаю їхні влєсливі манери та їхню вдавану догідливість. Ті, що Мені огидні, обов'язково будуть покинуті, чи то навмисно, чи то ненавмисно. Коротко кажучи, хотів би Я, щоб усі, кого Я зневажаю, трималися подалі від Мене. Зайве говорити, що Я не помилую нечестивців, які залишаються в Моєму домі. Оскільки день покарання людини не за горами, Я не поспішаю виганяти всі ті мерзенні душі зі Свого дому, бо в Мене є Свій власний план.

Зараз не стадія початку Мого промислу над людиною, а час, коли Я визначаю кінець кожної людини. По порядку записую Я у Своїй книзі слова та дії всякої людини, і шлях, яким вона за Мною слідувала, і її вроджений норов, і як вона зрештою поводитися. Таким чином, якого б роду людина не була, жодна не уникне Моєї руки, і всі будуть зі своїм власним родом, визначеним Мною. Я вирішую щодо місця призначення кожної людини не за віком, старшинством, обсягом страждань і тим паче не за тим, наскільки вона гідна жалю, а за тим, чи володіє вона істиною. Немає іншого вибору, крім цього. Ви мусите розуміти, що всі, хто не слідує волі

Бога, теж будуть покарані. Це незмінний факт. Тож усі, хто покараний, покарані таким чином в ім'я праведності Бога й у відплату за свої численні лихі вчинки. Відколи зародився Мій план, Я ні дрібки в ньому не змінив. Річ лише в тім, що людей, до яких Я звертаю Мої слова, наче меншає, як і тих, кого Я справді схвалюю. Однак Я стверджую, що Мій план ніколи не мінявся; радше, це людські віра й любов постійно міняються і вгасають настільки, що всяка людина може спершу підлещуватися до Мене, а потім охолонути й навіть відкинути Мене. А Я до вас ставитимуся без холоду і без жару, аж поки не відчую відразу й огиду та не призначу, зрештою, покарання. Втім, у день вашого покарання Я все ще вас бачитиму, а ви вже не зможете Мене узріти. Я вже стомився та знудився життям поміж вас, тож годі й казати, що Я вибрав Собі для життя інше оточення, щоб не боліли Мені ваші злі слова та не зачіпала Мене ваша нестерпно мерзенна поведінка, щоб ви Мене більше не дурили та не ставилися до Мене поверхово. Перш ніж покинути вас, маю все одно закликати: не робіть того, що суперечить істині. Радше, робіть те, що всім приємне та корисне, що корисне для вашого власного місця призначення, інакше тим, хто страждатиме посеред лиха, буде не хто інший, як ви самі.

Моє милосердя проявляється до тих, хто любить Мене й зрікається себе. Тим часом покарання, яке спіткало нечестивців, є точним доказом Мого праведного характеру і, навіть більше, свідченням Мого гніву. Коли настане лихо, усі, хто протистоїть Мені, ридатимуть, бо стануть жертвами голоду й пошесті. Ті, хто вчинив усіляке нечестя, але слідував за Мною протягом багатьох років, не уникнуть розплати за свої гріхи; вони також будуть занурені в лихо, яке зрідка бачили протягом мільйонів років, і житимуть у стані постійної тривоги й страху. А ті з Моїх послідовників, які показали відданість Мені, радітимуть і вітатимуть Мою могутність. Вони відчуватимуть невимовне задоволення й житимуть серед радості, яку Я ніколи до цього не дарував людству. Бо Я ціную добрі вчинки людини та зневажаю її лихі діла. Відтоді як Я вперше почав скеровувати людство, Я ревно сподівався віднайти групу людей, які були б Моїми одностудцями. Тим часом тих, хто не є Моїми одностудцями, Я не забуваю; Я завжди відчуваю відразу до них у Своєму серці, вичікуючи можливість послати їм відплату і з насолодою на це подивитися. Нині Мій день нарешті настав, і Мені більше не треба чекати!

Моя завершальна робота присвячена не тільки покаранню людини, але й також підготовці місця призначення людини. Ба більше, це робиться для того, щоб усі люди могли визнати Мої вчинки та дії. Я хочу, щоб кожна й усяка людина бачила, що все, що Я зробив, правильне, і що все, що Я зробив, є вираженням Мого характеру. Людство було породжене не людським діянням, і, тим паче, не природою, а Мною, Який живить кожну живу істоту у творінні. Без Мого існування людство тільки постраждає від бича лиха та загине. Жодна людська істота більше ніколи не побачить прекрасного сонця й місяця чи цього зеленого світу; людство

зіткнеться тільки з холодною ніччю й безжальною долиною смертної темряви. Я – єдине спасіння людства. Я – єдина надія людства, і навіть більше, Я – Той, на кому тримається існування всього людства. Без Мене людство негайно прийде до занепаду. Без Мене людство зазнає катастрофи й буде розтоптане всілякими примарами, але ніхто не дослухається до Мене. Я зробив роботу, яку не може зробити ніхто інший, і лишень сподіваюсь, що людина відплатить Мені якимись добрими ділами. Хоча мало хто виявився здатним Мені відплатити, Я все одно завершу Свою подорож у світі людей і почну наступний етап Своєї невпинної роботи, тому що все Моє поривання серед людей з одного місця в інше упродовж цих численних років виявилось плідним, і Я дуже задоволений. Мені важлива не кількість людей, а радше їхні добрі вчинки. У будь-якому разі Я сподіваюся, що ви готуєте достатньо добрих учинків для свого власного місця призначення. Тоді Я буду задоволений; інакше ніхто з вас не зможе уникнути лиха, що спіткає вас. Лиха, що походить від Мене й, звісно, влаштованого Мною. Якщо ви не зможете проявитися добрими в Моїх очах, то не уникнете страждання від лиха. У розпал напасті ваші дії та вчинки не вважалися цілком виправданими, тому що ваша віра й любов були порожніми, а ви тільки показали себе або боязкими, або незговірливими. Щодо цього Я винесу рішення лише про те, добре це чи погано. Мене, як і раніше, турбує, як кожен із вас діє та самовиражається, на підставі чого Я визначу ваш кінець. Однак Я мушу пояснити: до тих, хто не проявив до Мене анінайменшої відданості у часи незгоди, Я більше не буду милосердним, тому що Моє милосердя на таке не поширюється. Ба більше, у Мене немає жодної симпатії до будь-кого, хто колись зрадив Мене, а тим паче Я не хочу мати справу з тими, хто зраджує інтереси своїх друзів. Такий Мій характер, ким би не була ця особа. Я мушу сказати вам таке: кожному, хто розбиває Моє серце, в другий раз не буде від Мене пощади, а кожен, хто був вірним Мені, назавжди залишиться в Моєму серці.

Кому ти вірний?

Кожен день, який ви нині проживаєте, – вирішальний. Він критично значущий для вашого місця призначення і вашої долі, тож ви повинні цінувати все, що сьогодні маєте, і дорожити кожною прожитою хвилиною. Ви маєте виділяти якомога більше часу на те, що дасть вам найбільшу користь, щоб не розтрачувати намарно своє життя. Можливо, ви не зовсім розумієте, чому Я кажу такі слова. Буду щирим: Я зовсім не задоволений поведінкою кожного з вас, бо ви сьогодні не справджуєте ті сподівання, які Я на вас покладав. Тож скажу так: кожен із вас стоїть на краю небезпеки, і ваші давні благання про допомогу та колишні прагнення істини й пошуку світла добігають кінця. Таким є остаточний вияв вашої вдячності, і такого Я ніколи не очікував. Я не хочу казати того, що суперечить дійсності, бо ви вкрай

Мене розчарували. Можливо, ви не бажаєте покірно це прийняти, не бажаєте подивитися правді у вічі, але Я мушу серйозно запитати вас: що сповнювало ваші серця упродовж усіх цих років? Кому вони вірні? Не кажіть, що ці запитання несподівані, й не питайте Мене, чому Я запитую про таке. Знайте: саме тому, що Я знаю вас надто добре, надто сильно переживаю за вас та вклав надто багато Свого серця у вашу поведінку та вчинки, Я постійно вимагаю від вас відповіді й гірко через те страждаю. А ви віддячуєте Мені самою лише байдужістю та нестерпною приреченістю. Ви були до мене такі неуважні – хіба можливо, щоб Я цього не знав? Якщо ви в таке вірите, це ще більше доводить, що ви не ставитеся до Мене з істинною добротою. Тож Я кажу, що ви ховаєте голови в пісок. Ви такі розумні, що навіть не знаєте, що робите, – то чим же будете звітувати переді Мною?

Найбільше турбує Мене саме питання про те, кому вірні ваші серця. Також Я сподіваюся, що кожен із вас збереться з думками та запитає себе, кому він вірний і заради кого живе. Можливо, ви досі ніколи серйозно не обмірковували цих питань, тож як щодо того, щоб Я розкрив вам відповіді?

Кожен, хто має пам'ять, визнає: людина живе для себе та вірна собі. Я не вірю, що ваші відповіді цілковито правильні, бо кожен із вас живе своїм життям та переживає свої власні страждання. Через те ви вірні людям, яких любите, та речам, що приємні вам; тож ви не повністю вірні собі. Оскільки на кожного з вас впливають люди, події та предмети, що оточують вас, ви не повністю вірні собі. Я кажу ці слова не тому, що схвалюю вашу вірність собі, а щоб показати, що ви вірні будь-чому, бо упродовж стількох років Я ніколи не бачив вірності від жодного з вас. Усі ці роки ви йшли за Мною, проте ніколи не давали Мені й крихти вашої вірності. Натомість ви крутилися навколо людей, яких любите, і речей, що приємні вам, до такої міри, що будь-якої миті та де б ви не опинилися, ви тримали їх близько до серця й ніколи не полишали їх. Щоразу, коли у вас виникає прагнення чи пристрасть до будь-чого, що ви любите, це відбувається саме тоді, коли ви йдете за Мною або навіть слухаєте Мої слова. Тому Я кажу, що ви використовуєте вірність, якої Я прошу у вас, щоб бути вірними вашим «улюбленицям» і їх цінувати. Хоча ви й можете пожертвувати чимось заради Мене, це не проявляє вас повністю та не засвідчує, що по-справжньому ви вірні саме Мені. Вас затягує те, до чого ви відчуваєте пристрасть: одні вірні своїм синам і дочкам, інші – чоловікам, дружинам, багатству, роботі, керівництву, статусу чи жінкам. Вас ніколи не стомлює й не дратує те, чому ви вірні; навпаки, ви все сильніше прагнете мати всього ще більше й у кращій якості, і ви ніколи не відступаєтеся. Речі, до яких ви відчуваєте пристрасть, завжди заступають Мене й Мої слова. І у вас не залишається іншого вибору, крім як поставити Мене і Мої слова на останнє місце. Є навіть такі, що залишають цю останню вірність для того, чого ще для себе не відкрили. У їхніх серцях ніколи не було навіть найменшого Мого сліду. Можливо, ви гадаєте, що Я прошу у вас забагато чи звинувачую вас безпідставно, – та чи спадало вам хоч раз на думку,

що впродовж часу, який ви щасливо проводите зі своєю сім'єю, ви жодного разу не були Мені вірні? Чи вам не боляче в такі моменти? Коли серця ваші сповнені радості, коли ваша праця винагороджується, чи не засмучує вас те, що ви не споряджені належною істиною? Коли ви плакали через те, що не отримали схвалення від Мене? Ви сушите собі голови й щосили пнетеся зі шкіри заради своїх синів і дочок, і все вам замало; ви досі вважаєте, що не дали їм усієї турботи, що не зробили для них усього, що могли. Проте до Мене ви завжди неухважні й недбалі; Я тільки у вашій пам'яті, а у ваших серцях не тримаюся. Моеї відданості й зусиль ви ніколи не відчуваєте та жодним чином не цінуєте. Ви просто подумали якусь хвилину і вважаєте, що цього досить. Така «вірність» – це не те, чого Я так довго прагнув, а те, що Я давно зневажаю. Попри це, хоч що Я кажу, ви й далі визнаєте тільки щось одне або інше; ви не здатні прийняти це повністю, бо ви всі надто «самовпевнені» та завжди ретельно обираєте, що прийняти у сказаних Мною словах. Якщо й сьогодні ви залишаєтеся такими, то Я маю способи розібратися з вашою самовпевненістю – ба більше, Я змушу вас визнати, що всі Мої слова істинні, і жодне з них не викривляє факти.

Якби зараз Я поклав перед вами гроші та дав би вільно вибрати – і не засуджував би вас за зроблений вибір, – то більшість із вас вибрали б гроші, а істини б зреклися. Кращі з вас відмовилися б від грошей й нехотя вибрали б істину, а ті, хто посередині, однією рукою вхопилися б за гроші, а другою – за істину. Тож таким чином чи не відкрилося б ваше справжнє обличчя? Вибираючи з-поміж істини й того, чому ви вірні, усі ви зробили б такий вибір, і ставлення ваше залишилося б незмінним. Чи це не так? Чи не багато з вас коливаються між істинним і хибним? У змаганні між позитивним і негативним, чорним і білим, ви, поза сумнівом, знаєте про те, який вибір зробили між сім'єю і Богом, дітьми і Богом, злагодою і розбратом, багатством і бідністю, високим статусом і пересічністю, між тим, чи вас підтримують чи відкидають тощо. Між дружною сім'єю і розколотою ви вибрали перше й зробили це без жодних сумнівів; між багатством і боргами ви знову вибрали перше, бо вам бракує волі повернутися до берега;^a між розкішшю і злиднями ви вибрали перше; вибираючи між вашими синами, дочками, дружинами й чоловіками та Мною, ви вибрали перше; і між уявленням та істиною ви, знову ж таки, вибрали перше. Зіткнувшись із усілякими вашими лихими вчинками, Я просто втратив віру у вас. Я просто вражений тим, що ваші серця загрубіли так, що їх вже не пом'якшити. Очевидно, багато років відданості й зусиль не принесли Мені нічого, крім вашої відстороненості та відчаю, але Мої сподівання на вас міцніють із кожним новим днем, бо Мій день цілковито відкритий перед кожним. А ви й далі вперто тягнетеся до темного та злого й відмовляєтеся від нього відмовитися. Тож яким буде для вас результат? Чи ви колись думали про це серйозно? Якби вас знову

^a Повернутися до берега: китайський фразеологізм, що означає «зійти зі шляхів зла».

попросили вибрати, як би ви вчинили? Чи знову вибрали б перше? Чи й далі б розчаровували й засмучували Мене? Чи жевріла б іще в серцях ваших хоч іскра тепла? Чи й далі б ви не знали, що робити, щоб втішити Моє серце? Що ви обираєте у цей момент? Чи ви покоритеся Моїм словам, чи вони наженуть на вас нудьгу? Мій день стоїть у вас перед самими очима, і перед вами стоїть нове життя і нова відправна точка. Проте Я маю сказати вам, що ця нова відправна точка – не початок нової роботи минулого, а завершення старої. Тобто це останній акт. Гадаю, що всі ви здатні зрозуміти, в чому незвичність цієї відправної точки. Однак скоро, одного дня, ви зрозумієте справжнє значення цієї нової відправної точки, тож пройдімо її разом і вітаймо прийдешній фінал! Утім Мене й далі непокоїть щодо вас те, що зіштовхнувшись із несправедливістю та справедливістю, ви завжди обираєте перше. Втім, усе те залишилося у вашому минулому. Також, хоч як це тяжко, Я сподіваюся забути все з вашого минулого. Але Я маю дуже хороший спосіб це зробити: хай минуле поступиться місцем майбутньому, і тіні вашого минулого хай розвіються, а натомість хай явиться ваше сьогоднішнє істинне «я». Тому Я мушу ще раз потурбувати вас вибором: то кому ж саме ви вірні?

Про місце призначення

Щоразу, коли згадується місце призначення, ви ставитеся до цього з особливою серйозністю; до того ж це те, до чого ви всі особливо чутливі. Деякі люди не дочекаються, коли зможуть битися головою об підлогу, плазуючи перед Богом, аби здобути хороше кінцеве місце. Ваше завзяття Я можу розпізнати, його навіть не потрібно виражати словами. Ви всього лише не бажаєте, щоб ваша плоть зазнала лиха, і ще менше ви хочете підпасти під вічне покарання в майбутньому. Ви тільки маєте надію дозволити собі жити трохи вільніше, трохи легше. І тому ви відчуваєте особливе хвилювання, коли згадується кінцеве місце, глибоко налякані, що якщо ви не будете достатньо уважні, ви можете образити Бога і таким чином підпасти під заслужену відплату. Ви не вагаючись йшли на компроміси заради вашого кінцевого місця, і навіть багато хто з вас, які колись були підступними та легковажними, раптом стали особливо ніжними та щирими; ваша удавана щирість жахає людей. Проте, усі ви маєте «чесні» серця, і ви постійно відкривали Мені таємниці ваших сердець, не приховуючи нічого, чи то образи, обман чи відданість. Загалом, ви дуже відверто «зізнавалися» Мені в істотних речах, які лежать у найглибших закутках вашого єства. Звичайно, Я ніколи не уникав таких речей, бо для Мене вони стали надто звичними. Ви воліли б краще увійти в море вогню заради свого кінцевого місця, ніж втратити бодай прядку волосся, щоб отримати Боже схвалення. Річ не в тому, що Я з вами занадто догматичний, а в тому, що вашому серцю занадто не вистачає відданості, щоб зустрітися віч-на-віч з усім, що

Я роблю. Ви можете не зрозуміти, що Я щойно сказав, тому дозвольте мені надати вам просте пояснення: те, що вам потрібно, – це не істина, і не життя, і не принципи поводження, а тим більше не Моя клопітка робота. Натомість ви жадаєте всього, що маєте у плоті: багатства, статусу, сім'ї, шлюбу тощо. Ви абсолютно зневажливо ставитеся до Моїх слів і роботи, тому Я можу підсумувати вашу віру одним словом: поверхова. Ви підете на все, щоб досягти того, чому ви абсолютно віддані, але Я виявив, що ви не робите того ж заради питань, що стосуються вашої віри в Бога. Швидше, ви відносно віддані й відносно ревні. Тому я кажу, що ті, кому не вистачає щирого серця, є невдахами у своїй вірі в Бога. Подумайте добре – чи багато серед вас невдах?

Ви повинні знати, що успіх у вірі в Бога досягається в результаті власних дій людей; коли люди не досягають успіху, а натомість зазнають невдачі, це також відбувається внаслідок їхніх власних вчинків, і жоден інший фактор не відіграє тут ніякої ролі. Я вважаю, що ви зробили б усе можливе, щоб досягти чогось складнішого, що тягне за собою більше страждань, ніж віра в Бога, і що ви ставилися б до цього дуже серйозно – настільки, що не хотіли б терпіти будь-які помилки; саме такі наполегливі зусилля ви всі вкладаєте у своє життя. Ви навіть здатні обдурити Мою плоть за обставин, за яких ви не обдурили б жодного члена своєї власної родини. Це ваша послідовна поведінка та принцип, за яким ви живете. Чи ви й досі демонструєте фальшиву маску, щоб обдурити Мене заради вашого місця призначення, щоб ваше кінцеве місце було ідеально красивим і рівно таким, яким ви бажаєте? Я знаю, що ваша відданість лише тимчасова, як і ваша щирість. Хіба ваша рішучість і ціна, що ви платите, – лише заради теперішнього моменту, а не заради майбутнього? Ви хочете докласти одне останнє зусилля, щоб спробувати забезпечити собі прекрасне місце призначення з єдиною ціллю – укласти угоду. Ви не докладаєте цих зусиль, щоб не бути боржниками істини, і ще менше, щоб відплатити Мені за ту ціну, яку Я заплатив. Якщо коротко, ви волієте лише використовувати кмітливі хитрощі, щоб отримати те, що ви бажаєте, але не боротися за це відкрито. Хіба це не ваше щире бажання? Ви не повинні маскуватися, або ламати голову щодо вашого кінцевого місця до такої міри, коли ви не можете ні їсти, ні спати. Хіба це не правда, що ваш кінець зрештою буде визначено? Кожен із вас повинен виконувати свій особистий обов'язок у міру своїх можливостей, з відкритим і чесним серцем, і бути готовим заплатити будь-яку необхідну ціну. Як ви сказали, коли настане день, Бог не залишить без уваги тих, хто постраждав або заплатив за Нього ціну. Такого роду переконання варто дотримуватися, і правда в тому, що ви ніколи не повинні про це забувати. Тільки тоді Я буду спокійним за вас. Інакше ви назавжди залишитеся людьми, щодо яких Я не заспокоюсь, і ви назавжди будете об'єктами Моєї відрази. Якщо ви всі можете слідувати своєму сумлінню та віддати всіх себе заради Мене, не шкодуючи зусиль для Моєї роботи, присвячуючи енергію всього життя Моїй євангельській праці, тоді

хіба не стрибатиме Моє серце від радості за вас? Отже, Я зможу повністю заспокоїтися щодо вас, чи не так? Шкода, що те, на що ви спроможні, – це лише крихітна частка того, що Я очікую. І як при цьому ви маєте зухвалість вимагати від Мене того, на що ви сподіваєтесь?

Ваше місце призначення та ваша доля дуже важливі для вас – вони викликають серйозне занепокоєння. Ви гадаєте, що якщо ви не будете робити все з великою ретельністю, це означатиме, що ви втратили місце призначення, що ви зруйнували власну долю. Але чи спадало вам коли-небудь на думку, що люди, які витрачають зусилля винятково заради свого місця призначення, працюють намарно? Такі спроби не є справжніми – це підробка та обман. Якщо вже на те пішло, то ті, хто працює лише заради свого місця призначення, перебувають на порозі остаточного краху, оскільки невдачу у вірі в Бога спричиняє обман. Я вже казав раніше, що не люблю, коли до Мене підлещуються, плазують переді Мною чи ставляться до Мене із захопленням. Мені подобаються чесні люди, готові прийняти Мою істину та Мої очікування. Навіть більше, Мені подобається, коли люди спроможні виявляти максимальну турботу та люб'язність до Мого серця, і коли вони навіть здатні відмовитися від усього заради Мене. Тільки таким чином Моє серце може втішитися. Наразі скільки в вас такого, що Мені не подобається? Скільки в вас такого, що Мені подобається? Чи може бути так, що ніхто з вас не усвідомив усіх різних проявів мерзенності, які ви вчинили заради свого місця призначення?

У Своєму серці Я не хочу завдавати шкоди будь-якому серцю, яке є добрим і тягнеться вгору. І тим більше Я не хочу пригнічувати наснагу будь-кого, хто сумлінно виконує свій обов'язок. Тим не менш, Я мушу нагадати кожному з вас про вашу невідповідність і про брудну душу, що лежить у найглибших закутках ваших сердець. Я роблю це в надії, що ви зможете принести в жертву своє справжнє серце, зустрівшись віч-на-віч із Моїми словами, бо найбільше Я ненавиджу обман людей щодо Мене. Я лише сподіваюся, що на останньому етапі Моєї роботи ви зможете продемонструвати свою найвидатнішу працю, і що ви присвятите себе повністю, а не частково. Звичайно, Я також сподіваюся, що ви зможете здобути хороше кінцеве місце. Тим не менш, Я все ще маю Свою вимогу, яка полягає в тому, щоб ви прийняли найкраще рішення, запропонувавши Мені свою єдину й остаточну відданість. Якщо хтось не має цієї єдиної відданості, то він, без сумніву, є цінним надбанням сатани, і Я більше не буду його використовувати, а відправлю додому під нагляд його батьків. Моя робота – велика підмога для вас; те, що Я сподіваюся отримати від вас, – це чесне серце, що тягнеться вгору, але поки що Мої руки залишаються порожніми. Подумайте про це: якщо одного дня Я все ще буду настільки засмученим, що це не виразити словами, яким буде тоді Моє ставлення до вас? Чи буду Я тоді таким же привітним до вас, як нині? Чи буде Моє серце таким же спокійним тоді, як нині? Чи розумієте ви почуття людини, яка, старанно обробивши поле, не зібрала жодної зернини? Чи розумієте ви, як сильно

поранено серце людини, коли їй завдано сильного удару? Чи можете ви відчувати гіркоту людини, колись так сповненої надії, котра мусить розлучитися через погані стосунки? Чи бачили ви, який гнів виливається з людини, котру спровокували? Чи можете ви знати, яке бажання помсти має людина, до якої поставилися вороже та ошукали? Якщо ви розумієте менталітет цих людей, то, гадаю, вам не повинно бути важко уявити собі ставлення Бога під час Його відплати! Насамкінець, Я сподіваюся, що ви докладете серйозних зусиль заради власного місця призначення, хоча вам краще не вдаватися до обману у своїх зусиллях, інакше Я й надалі буду розчаровуватися вами у Своєму серці. І до чого призводить таке розчарування? Чи не себе ви обманюєте? Ті, хто думає про своє кінцеве місце, але руйнує його, є людьми, які найменше здатні спастись. Навіть якщо б така людина розсердилася й розлютилася, хто б її пожалів? Підсумовуючи, Я все ще бажаю вам кінцевого місця, яке було б придатним і хорошим, і, навіть більше, Я сподіваюся, що ніхто із вас не зазнає лиха.

Три застереження

Будучи тими, хто вірить у Бога, ви маєте залишатися вірними у всьому тільки Йому та бути здатними у всьому коритися Його волі. Однак, хоча всі розуміють цю ідею, через різні труднощі людини – наприклад, через її невігластво, нелогічність та зіпсованість – ці істини, які є найбільш явними та базовими з-поміж усіх, не повністю в ній очевидні; і тому, перш ніж ваш кінець буде остаточно визначений, Я повинен спочатку повідати вам кілька речей, які мають для вас першорядне значення. Перш ніж Я продовжу, вам слід відразу зрозуміти ось це: слова, які Я промовляю, є істинами, зверненими до всього людства; вони не адресовані лише окремій людині чи певному типу людей. Тому вам слід зосередитися на розумінні Моїх слів із точки зору істини, і ви маєте ставитися до них із безроздільною увагою та щирістю; не зневажайте жодного слова або істини, які Я говорю, і не легковажте жодним сказаним Мною словом. Я бачу, що ви зробили у своєму житті багато такого, що не співвідноситься з істиною, і тому Я особливо прошу вас стати слугами істини, щоб ви не були поневолені нечестивістю й потворністю, і щоб ви не топтали істину та не оскверняли будь-який куток дому Божого. Це Моє застереження вам. Тепер Я перейду до розмови на тему, яку ми розглянемо зараз.

Перш за все, заради вашої власної долі ви повинні шукати схвалення Бога. Це означає, що, оскільки ви визнаєте, що ви є членом дому Божого, ви не повинні більше приносити Богу занепокоєння й маєте задовольняти Його в усьому. Іншими словами, бути принциповим у своїх діях і узгоджувати їх із істиною. Якщо це понад твої сили, Бог зненавидить і відкине тебе, а кожна людина зневажатиме тебе. Як тільки ти потрапив у таку скруту, ти не можеш бути зарахованим до тих, хто

належить до дому Божого, що саме й означає бути несхваленим Богом.

По-друге, ви повинні знати, що Бог прихильний до тих, хто чесний. За своєю суттю Бог вірний, і тому Його словам завжди можна довіряти; більше того, Його дії безпомилкові та беззаперечні, і саме тому Бог любить тих, хто абсолютно чесний із Ним. Чесність означає віддати своє серце Богу, бути щирим із Богом у всьому, бути відкритим із Ним у всьому, ніколи не приховувати факти, не намагатися обдурити тих, хто знаходиться вище та нижче, і не робити нічого лише для того, щоб вислужитися перед Богом. Коротко кажучи, бути чесним – значить бути чистим у своїх діях і словах і не обманювати ні Бога, ні людей. Я кажу дуже прості речі, але для вас вони складні подвійною мірою. Багато людей воліли б бути засудженими та піти до пекла, аніж говорити і діяти чесно. Не дивно, що для нечесних у Мене припасений інший засіб. Звісно ж, Я дуже чітко розумію, як важко вам бути чесними. Оскільки ви всі такі розумні, так добре вмієте оцінювати людей за своїми власними дрібними мірками, це значно спрощує Мою роботу. І оскільки кожен із вас тримає свої таємниці у найпотаємніших куточках свого серця, що ж, тоді Я пошлю вас, одного за одним, у лихо, щоб ви пройшли «навчання» вогнем і щоб опісля ви могли остаточно утвердитися у своїй вірі в Мої слова. Зрештою, Я вирву з ваших вуст слова «Бог є вірний Бог», після чого ви битимете себе в груди й будете голосити: «Блудне серце людини!». Яким буде ваш душевний стан у цей час? Гадаю, ви не будете так тріумфувати, як зараз. І тим більше ви не будете такими «глибокими й премудрими», як зараз. У присутності Бога деякі люди всі такі благочестиві, вони докладають неабияких зусиль, щоб бути «добре вихованими», і все ж вони оголюють свої ікла та розмахують своїми кігтями в присутності Духа. Чи зарахували б ви таких людей до когорта чесних? Якщо ти лицемір, той, хто вправний в «міжособистісних стосунках», тоді Я кажу, що ти, безумовно, той, хто намагається жартувати з Богом. Якщо твої слова рясніють виправданнями та марними поясненнями, тоді Я кажу, що ти належиш до тих, хто цурається втілювати істину в житті. Якщо у тебе є багато таємниць, якими ти не бажаєш ділитися, якщо ти дуже не хочеш розкривати свої секрети – свої труднощі – перед іншими, щоб шукати шлях світла, тоді Я кажу, що ти – один із тих, кому буде нелегко досягнути спасіння та кому складно буде вийти з темряви. Якщо пошук істинного шляху приносить тобі задоволення, тоді ти – той, хто повсякчас перебуває у світлі. Якщо ти дуже радий бути прислужником у домі Божому, старанно й сумлінно працюючи не заради визнання, завжди віддаючи та ніколи не беручи, тоді Я кажу, що ти – вірний святий, тому що ти не шукаєш винагороди, а просто є чесною людиною. Якщо ти прагнеш бути відвертим, якщо ти готовий витратити усе, що належить тобі, якщо ти здатен пожертвувати своїм життям заради Бога та твердо стояти в своєму свідченні, якщо ти настільки чесний, що бажаєш тільки задовольняти Бога, не озираючись на себе та не беручи нічого для себе, тоді Я кажу, що такі люди – це ті, хто живиться світлом і хто буде вічно жити в Царстві. Ти повинен знати, чи є у тобі правдива віра та

справжня вірність, чи маєш ти досвід страждання заради Бога й чи повністю ти підкорився Богу. Якщо в тебе цього немає, тоді у тобі все ще живуть непокора, обман, жадібність і невдоволення. Оскільки твоє серце далеке від того, щоб бути чесним, ти ніколи не отримував схвального визнання від Бога та ніколи не жив у світлі. Те, як зрештою складеться доля людини, залежить від того, чи є у неї чесне і справжнє серце, а також чи чиста в неї душа. Якщо ти дуже нечесний, маєш лихе серце, нечисту душу, ти обов'язково опинишся в тому місці, де людину спіткає кара, відповідно до написаного в книзі твоєї долі. Якщо ти стверджуєш, що ти дуже чесний, однак ніколи не чиниш за істиною або не кажеш жодного правдивого слова, ти все ще думаєш отримати винагороду від Бога? Чи ти все ще сподіваєшся, що Бог вважатиме тебе зіницею Свого ока? Хіба такі думки не абсурдні? Ти обманюєш Бога в усьому; як може дім Божий прийняти такого, як ти – людину з нечистими руками?

Ось третя річ, яку Я хочу вам сказати: кожна людина, проживаючи своє життя у вірі в Бога, учинила щось, що є спротивом та оманом проти Бога. Деякі проступки не потрібно навіть зараховувати до злочинів, у той час як деякі інші не підлягають прощенню, бо є багато вчинків, які порушують адміністративні постанови, чим суперечать характеру Бога. Багато тих, хто переймається своєю власною долею, можуть запитати, що це за вчинки. Вам слід знати, що ви зарозумілі та гордовиті за своєю природою й не бажаєте покірно приймати факти. Тому Я буду давати вам ці знання крихта за крихтою, після того, як ви проаналізуєте себе. Я закликаю вас краще зрозуміти зміст адміністративних постанов і докласти зусиль, щоб дізнатися про Божий характер. У протилежному випадку вам буде важко тримати свої уста зімкненими; ваші язики будуть занадто вільно виголошувати пишномовні промови, і ви мимоволі образите характер Бога та впадете в темряву, втративши присутність Святого Духа й світло. Оскільки ви безпринципні у своїх діях, оскільки ви робите й говорите те, чого не повинні, ви отримаєте гідну відплату. Ви повинні знати, що хоча ви й безпринципні в словах та на ділі, Бог дуже принциповий і в тому, і в іншому. Ви отримуєте відплату з тієї причини, що ви образили Бога, а не людину. Якщо у своєму житті ти часто ображаєш Божий характер, то ти приречений стати дитям пекла. Людині може видаватися, що ти скоїв вчинки, що суперечать істині, всього лише кілька разів, не більше того. Однак чи ти усвідомлюєш, що в очах Бога ти вже є тим, для кого більше немає жертви за гріх? Оскільки ти неодноразово порушував адміністративні постанови Бога і, більше того, не виказував жодних ознак каяття, у тебе немає іншого виходу, окрім як зануритися в пекло, де Бог карає людину. Невелика кількість людей, слідуючи за Богом, зробили деякі вчинки, які порушували принципи, але після того, як із ними розібралися та дали їм настанови, вони поступово виявили свою власну зіпсованість, після чого стали на правильний шлях реальності й сьогодні стоять на тривкому ґрунті. Такі люди – це ті, хто залишиться в кінці. Тим не менш, Я шукаю саме чесності; якщо ти – чесна людина й така, яка діє відповідно до принципів, тоді ти можеш бути довіреною особою Бога.

Якщо своїми діями ти не ображаєш Божий характер, шукаєш волю Божу та маєш серце, сповнене благоговіння перед Богом, тоді твоя віра є такою, якою вона має бути. Той, хто не шанує Бога й не має серця, що тремтить від страху, з високою ймовірністю порушить адміністративні постанови Бога. Багато служать Богу в силу своєї пристрасті, але не мають ані найменшого уявлення про адміністративні постанови Бога, не кажучи вже про будь-який натяк на значення Його слів. І тому зі своїми благими намірами вони часто закінчують тим, що роблять вчинки, які порушують Боже управління. У серйозних випадках їх виганяють, позбавляють будь-якої подальшої можливості слідувати за Ним і кидають до пекла, після чого у них уже немає нічого спільного з Божим домом. Ці люди працюють в домі Божому, керуючись своїми неосвіченими благими намірами, і врешті-решт викликають гнів Божого характеру. Люди приносять свої власні способи служіння чиновникам і вельможам до дому Божого та намагаються ввести їх у гру, марно думаючи, що тут їх можна з легкістю застосувати. Вони навіть не уявляють, що Бог має характер не агнца, а лева. Тому ті, хто вперше контактує з Богом, не можуть спілкуватися з Ним, бо серце Бога не схоже на серце людини. Тільки зрозумівши багато істин, ти зможеш постійно пізнавати Бога. Це знання не складається зі слів і доктрин, але може використовуватися як скарб, за допомогою якого ти вступиш у довірчі стосунки з Богом, і як доказ того, що Він задоволений тобою. Якщо тобі не вистачає реальності знання й ти не озброєний істиною, твоє пристрасне служіння може тільки викликати огиду й відразу Бога до тебе. До цього моменту ти вже мав збагнути, що віра в Бога – це далеко не вивчення теології!

Хоча Мої слова застереження до вас короткі, все, що Я описав, – це те, чого вам найбільше не вистачає. Ви повинні знати, що те, про що Я говорю зараз, Я кажу заради Моєї останньої роботи серед людей, заради визначення кінця людини. Я не хочу більше виконувати роботу, яка не служить жодній меті, як не хочу Я й продовжувати скеровувати тих людей, які є безнадійними, як струхнявіле дерево, а тим більше продовжувати вести тих, хто таємно виношує лихі наміри. Можливо, одного дня ви зрозумієте щирі наміри, що стоять за Моїми словами, і той внесок, який Я зробив для людства. Можливо, одного дня ви досягнете це послання до вас, що дозволить вам вирішити свій кінець.

Переступи приведуть людину до пекла

Я дав вам чимало попереджень і повідав вам численні істини, покликані завоювати вас. Нині всі ви почуваетесь значно збагаченішими, ніж у минулому; ви дійшли до розуміння багатьох принципів того, якою має бути людина, і набули багато здорового глузду, який повинні мати вірні. Усе це – урожай, який ви збирали багато років. Я не заперечую ваших досягнень, але маю також досить відверто

сказати, що не заперечую й тих численних випадків непокори й бунтів, які ви вчинили проти Мене протягом цих багатьох років, бо серед вас немає жодного святого. Усі ви без винятку – люди, зіпсовані сатаною; ви – вороги Христа. Наразі ваші переступи й прояви непокори надто численні, щоб їх можна було полічити, тому навряд чи можна вважати дивним, що Я постійно докучаю вам. Я не бажаю співіснувати з вами таким чином, але заради вашого майбутнього, заради вашого місця призначення Я тут і зараз покартаю вас ще раз. Сподіваюся, що ви догодите Мені та, більше того, зможете повірити кожному Моєму висловлюванню та досягнути глибокий зміст Моїх слів. Не сумнівайтеся в тому, що Я говорю, і тим більше не вибирайте Мої слова, як вам заманеться, та не відкидайте їх за своїм бажанням; Я вважаю це неприпустимим. Не судіть Мої слова й тим більше не легковажте ними, не кажіть, що Я завжди спокушаю вас, або – ще гірше – що те, що Я вам сказав, неточне. Все це Я також вважаю неприпустимим. Оскільки ви ставитеся до Мене і до сказаного Мною з такою підозрою, ніколи не зважаєте на Мої слова та ігноруєте Мене, Я кажу кожному з вас із усією серйозністю: не змішуйте те, що Я кажу, із філософією; не змішуйте Моїх слів із брехнею шарлатанів. Тим більше, ви не маєте відповідати на Мої слова презирством. Можливо, ніхто в майбутньому не зможе сказати вам того, що говорю вам Я, або говорити з вами так милосердно, або, тим більше, провести вас через ці питання з такою терплячістю. Ви будете проводити ті майбутні дні, згадуючи добрі часи, або голосно ридати, або стогнучи від болю, або будете проживати темні ночі, не маючи й дрібки істини чи життя, чи просто безнадійно чекаючи, чи перебуваючи в такому гіркому жалю, що втратите будь-яку розсудливість... Практично ніхто з вас не може уникнути таких перспектив. Бо жоден із вас не перебуває на місці, з якого ви справді поклоняєтеся Богові, натомість ви занурюєтеся у світ розбещеності та зла, домішуючи до своїх уявлень, до свого духу, душ і тіл надзвичайно багато з того, що не має нічого спільного з життям та істиною й фактично протистоїть їм. Тому заради вас Я сподіваюся, що вас вдасться вивести на шлях світла. Я сподіваюся тільки на те, що ви зможете набути здатності піклуватися про себе, дбати про себе, і що ви не будете приділяти так багато уваги своєму місцю призначення й водночас байдуже спостерігати за своєю поведінкою та переступами.

Протягом тривалого часу всі люди, що вірять у Бога, щиро сподівалися на чудове місце призначення, і всі люди, що вірять у Бога, сподіваються, що до них несподівано прийде удача. Усі вони сподіваються, що незчуються, як вже мирно сидітимуть десь на небесах. Але Я кажу, що ці люди зі своїми прекрасними думками ніколи не знали, чи підходять вони для того, щоб така удача впала на них із неба, або навіть для того, щоб посісти там місце. Нині ви добре знаєте себе, але досі сподіваєтеся уникнути лих останніх днів і руки Всевишнього, коли Він карає злих. Здається, що солодкі мрії та бажання мати все так, як подобається, – це

спільна риса всіх людей, зіпсутих сатаною, а не геніальний хід якоїсь окремої людини. Попри все, Я таки хочу покласти край цим вашим навіженим бажанням, як і вашому прагненню отримати благословення. Враховуючи, що ваші переступи численні, а факт вашої непокори зростає, як можуть ці речі поєднуватися з вашими прекрасними планами на майбутнє? Якщо ти хочеш робити помилки на свій розсуд без жодного стримування та водночас ти, як і раніше, хочеш, щоб твої мрії справдилися, тоді Я закликаю тебе й далі перебувати у своєму заціпенінні й ніколи не прокидатися, бо твій сон – то порожній сон, і коли явиться праведний Бог, Він не зробить тобі винятку. Якщо ти просто хочеш, щоб твої мрії справдилися, ніколи не мрій; радше, завжди дивись у вічі істині та фактам. Тільки так ти зможеш бути спасеним. Якими ж є кроки цього методу в рамках конкретики?

По-перше, подивися на всі свої переступи та досліди всі свої вчинки й думки, що не відповідають істині.

Це те, що ви можете зробити легко, і Я вірю, що всі розумні люди на це здатні. Однак ті, хто взагалі не знає, що означають переступ та істина, є винятком, тому що на фундаментальному рівні вони не є розумними людьми. Я говорю з людьми, які були схвалені Богом, чесні, істотно не порушували жодних адміністративних постанов і можуть легко розпізнати власні переступи. Хоча цю єдину річ, яку Я вимагаю від вас, можна легко здійснити, це не єдине, чого Я вимагаю від вас. Попри все, Я сподіваюся, що ви не насміхатиметеся потайки над цією вимогою, і тим більше не дивитиметеся на неї зверхньо й не легковажитимете нею. Ви маєте ставитися до неї серйозно й не відкидати її.

По-друге, для кожного свого переступу та непокори ти повинен шукати відповідну істину, а потім використовувати ці істини для вирішення цих проблем. Після цього заміни свої гріховні вчинки та непокірні думки й дії практикою істини.

По-третє, ти повинен бути чесною людиною, а не тим, хто завжди хитрує та постійно обманює. (Тут Я знову прошу вас бути чесною людиною).

Якщо ти зможеш виконати всі ці три речі, то ти належиш до щасливців – людей, мрії яких збуваються, і які отримують удачу. Можливо, ви поставитеся до цих трьох непривабливих вимог серйозно, а можливо, ви поставитеся до них безвідповідально. У кожному разі Моя мета – виконати ваші мрії та втілити ваші ідеали в життя, а не посміятися з вас або пошити вас у дурні.

Мої вимоги можуть бути простими, але те, що Я кажу вам, не таке просте, як один плюс один дорівнює два. Якщо все, що ви робитимете, – це говоритимете про це побіжно або будете верзти порожні пишномовні заяви, то ваші плани й ваші бажання назавжди залишаться тільки чистим аркушем. Я не матиму почуття жалю до тих із вас, хто страждає вже стільки років і так багато працює, але так нічого й не досяг. Навпаки, Я піддам тих, хто не виконав Моїх вимог, покаранню, а не дам їм нагороди, і тим більше – співчуття. Можливо, ви собі уявляєте, що, будучи Моїми послідовниками протягом довгих років, ви тяжко працювали, незважаючи ні на що,

і вам належить миска рису в Божому домі тільки за те, що ви прислужуєте. Я сказав би, що більшість із вас думає саме так, бо ви завжди дотримувалися принципу того, як скористатися чимось і не допустити, щоб скористалися вами. Тому Я говорю вам зараз із усією серйозністю: Мене не хвилює, наскільки гідна твоя тяжка робота, наскільки вражає твоя кваліфікація, наскільки ретельно ти слідуєш за Мною, наскільки ти відомий чи наскільки ти покращив своє ставлення; доки ти не виконаєш Моїх вимог, ти ніколи не зможеш заслужити Моєї похвали. Якнайшвидше відкиньте всі свої ідеї та розрахунки та почніть серйозно ставитися до Моїх вимог; інакше Я оберну всіх на попіл, щоб покласти край Своїй роботі, а в гіршому разі оберну на ніщо Свої роки праці та страждань, бо Я не можу ввести у Своє Царство Своїх ворогів і тих людей, від яких тхне злом і які мають сатанинський образ, або ж узяти їх до наступного періоду.

Я маю багато надій. Я сподіваюся, що ви зможете поводитися правильно й порядно, чесно виконувати свій обов'язок, володіти істиною й людяністю, бути людьми, здатними віддати все, що мають, і навіть своє життя заради Бога, і таке інше. Усі ці сподівання походять від ваших недоліків, вашої зіпсованості й непокори. Якщо жодна з розмов, які Я вів із вами, не була достатньою, щоб привернути вашу увагу, то, ймовірно, все, що Я можу зараз зробити, це більше не говорити нічого. Однак ви розумієте, якими були б наслідки. Я не часто відпочиваю, тому, якщо Я не говоритиму, Я зроблю щось, на що люди дивитимуться. Я міг би загноїти чийогось язика, або змусити когось умерти розчленованим, або викликати в людей нервові аномалії та змусити їх виглядати огидно багатьма способами. А ще Я міг би змусити людей терпіти муки, які Я спеціально для них приготував. Так Я почувався б радісним, дуже щасливим та надзвичайно задоволеним. Завжди говорилося, що «добро відплачується добром, а зло – злом», то чому ж не тепер? Якщо ти захочеш чинити Мені опір і винести якесь судження про Мене, то Я загною тобі рота, і це буде тішити Мене до нескінченності. Це так, бо, зрештою, те, що ти зробив, не є істиною й тим більше не має жодного стосунку до життя, тоді як усе, що Я роблю, є істиною; усі Мої дії відповідають принципам Моєї роботи та адміністративним постановам, які Я викладаю. Тому Я закликаю кожного з вас назбирати трохи чесноти, припинити чинити так багато зла та у вільний час прислухатися до Моїх вимог. Тоді Я почуватимуся радісно. Якби ви вкладали (або жертвували) в істину хоча б одну тисячну частину тих зусиль, які ви вкладаєте в плоть, то, кажу Я, ти не чинив би переступу часто та не мав би гнилого рота. Хіба це не очевидно?

Що більше переступів ти чиниш, то менше в тебе можливостей отримати добре місце призначення. І навпаки, що менше переступів ти чиниш, то більше в тебе шансів дістати похвалу від Бога. Якщо твої переступи збільшаться так, що Я не зможу пробачити тебе, тоді ти повністю змарнуєш свої шанси на прощення. Таким чином, твоє місце призначення буде не нагорі, а внизу. Якщо ти не віриш Мені, то

будь зухвалим, чини неправильно й подивися, що це тобі дасть. Якщо ти людина, яка щиро втілює істину в життя, то ти обов'язково матимеш можливість отримати прощення своїх переступів, і ти дедалі рідше й рідше допускатимеш непокору. Якщо ж ти людина, яка не бажає дотримуватися істини, то твої переступи перед Богом неодмінно збільшуватимуться, а випадки непокори дедалі частішатимуть, доки ти не досягнеш межі, яка стане часом твого повного знищення. Тоді й зруйнується твоя приємна мрія про отримання благословень. Не вважай свої переступи простими помилками незрілої чи дурнуватої людини; не використовуй виправдання, що ти не втілював істину в життя, бо через твій низький духовний рівень це було неможливим. Більше того, не вважай скоєні тобою переступи просто діями людини, яка нічого не розуміла. Якщо ти вмієш прощати себе та ставитися до себе великодушно, то Я кажу, що ти боягуз, який ніколи не знайде істини, і твої переступи ніколи не перестануть переслідувати тебе; вони ніколи не дадуть тобі відповідати вимогам істини й змусять тебе залишитися назавжди вірним супутником сатани. Моя порада тобі, як і раніше, така: не звертай уваги тільки на своє місце призначення, не помічаючи своїх прихованих переступів; стався до переступів серйозно та звертай увагу на кожен із них, дбаючи про своє місце призначення.

Надзвичайно важливо розуміти Божий характер

Я сподіваюся, що ви матимете багато досягнень у своєму житті, однак не всі ваші дії, не все, що стосується вашого життя, здатне виконати те, про що Я прошу, тому Я не маю іншого вибору, окрім як перейти просто до справи й пояснити вам Свою волю. Враховуючи, що ваша проникливість жалюгідна й ваше розуміння також жалюгідне, ви практично зовсім нічого не знаєте про Мій характер і сутність, – і тому існує нагальна необхідність, аби Я вам про них розповів. Незалежно від того, як багато ти вже зрозумів, незалежно від того, чи хочеш ти зрозуміти ці питання, Я однаково мушу докладно їх тобі роз'яснити. Ці питання не є для вас цілковито чужими, однак вам суттєво бракує розуміння і обізнаності зі значенням, що міститься в них. Чимало з вас має лише деяке невиразне розуміння, причому розуміння часткове й неповне. Щоб допомогти вам краще практикувати істину, – краще практикувати Мої слова, – Я гадаю, що саме ці питання ви повинні усвідомити насамперед. В іншому разі ваша віра залишиться невизначеною, лицемірною та сповненою атрибутів релігії. Якщо ти не розумієш Божого характеру, то для тебе буде неможливо виконати ту роботу, яку ти повинен виконати для Нього. Якщо ти не знаєш сутності Бога, то для тебе буде неможливо мати благоговіння і страх перед Ним; натомість буде лише безтурботна поверховість та ухильність, а крім того, невивправне блюзнірство. Хоча розуміння Божого характеру

насправді важливе, і пізнання Божої сутності не можна випускати з уваги, ніхто ніколи ретельно не досліджував ці питання та не заглиблювався в них. Вочевидь, усі ви проігнорували видані Мною адміністративні постанови. Якщо ви не розумієте характеру Бога, то з великою ймовірністю ви образите Його характер. Образа Його характеру рівнозначна тому, щоб викликати гнів Самого Бога, і в цьому разі кінцевим плодом твоїх дій буде порушення адміністративних постанов. Тепер ти повинен усвідомити, що, коли ти знаєш Божу сутність, ти також можеш розуміти і Його характер, – а коли ти розумієш Його характер, ти також зрозумієш й адміністративні постанови. Зайве казати, що багато з того, що міститься в адміністративних постановах, стосується характеру Бога, але не весь Його характер виражений в адміністративних постановах; отже, ви повинні зробити ще один крок у розвитку свого розуміння Божого характеру.

Сьогодні Я розмовляю з вами не так, як у звичайній бесіді, тому вам слід уважно поставитися до Моїх слів і, що більше, глибоко замислитися над ними. Я хочу сказати, що ви надто мало уваги приділяєте словам, які Я сказав. Ще менше ви готові розмірковувати про Божий характер; рідко хто докладає до цього зусиль. З цієї причини Я кажу, що ваша віра – це не більш ніж пишномовність. Навіть зараз жоден із вас не доклав серйозних зусиль до вашої найбільш згубної слабкості. Ви підвели Мене після всіх мук, які Я прийняв заради вас. Не дивно, що ви не шануєте Бога й ваші життя позбавлені істини. Як такі люди можуть вважатися святими? Небесний закон не потерпить такого! Оскільки ви так мало це розумієте, Я не маю іншого вибору, окрім як продовжити говорити.

Характер Бога – це тема, яка здається всім дуже абстрактною і, що більше, її нікому не легко прийняти, адже Його характер не схожий на особистість людини. У Бога теж є Свої власні емоції радості, гніву, смутку та щастя, але ці емоції відрізняються від людських. Бог є Тим, Ким Він є, і Він має те, що Він має. Усе, що Він висловлює й розкриває, є відображеннями Його сутності та Його ідентичності. Те, Ким Він є, і те, що Він має, а також Його сутність та ідентичність – це те, що не може замінити жодна людина. Його характер охоплює Його любов до людства, втіху для людства, ненависть до людства і навіть більше – глибинне розуміння людства. Людська особистість, однак, може бути оптимістичною, жвавою або байдужою. Характер Бога – це характер, який належить Володарю всіх речей та живих істот, Господу всього створеного. Його характер уособлює честь, владу, шляхетність, велич і, передусім, верховенство. Його характер – це символ влади, символ усього праведного, символ усього прекрасного і доброго. Більш того, це символ Того, Кого не може здолати чи захопити темрява або будь-яка ворожа сила, а також символ Того, Кого не може образити (як і Він не потерпить образи) жодна створена істота. Його характер – це символ найвищої влади. Жодна людина чи люди не можуть завадити Його роботі або характеру. Але людська особистість – це не більш ніж простий символ незначної переваги людини над твариною. Людина

сама по собі не має ні влади, ні автономії, ані здатності вийти за межі самої себе, але за своєю сутністю є такою, хто боїться, перебуваючи під владою різних людей, подій та речей. Радість Бога пов'язана з існуванням та появою праведності і світла через знищення темряви та зла. Він радіє з того, що несе світло й хороше життя людству; Його радість – це праведна радість, символ існування всього позитивного і, навіть більше, – символ благодаті. Гнів Божий викликаний шкодою, яку заподіює Його людству існування і втручання несправедливості завдяки існуванню зла й темряви, завдяки існуванню речей, які витісняють істину, і, навіть більше, завдяки існуванню речей, які протистоять тому, що є добрим та прекрасним. Його гнів – це символ того, що все негативне більше не існує, і, навіть більше, це символ Його святості. Його смуток спричинений людством, на яке Він покладає надії, але яке поринуло в темряву, тому що робота, яку Він вершить над людиною, не виправдовує Його очікувань, і тому що людство, яке Він любить, не може все жити у світлі. Він сумує за невинним людством, за чесною, але неосвіченою людиною, і за людиною, яка є доброю, але не має власних поглядів. Його смуток – це символ Його доброти й милосердя, символ краси та доброти. Його щастя, звичайно, полягає в перемозі над Його ворогами і здобутті доброї волі людини. Більше того, воно постає з вигнання та знищення всіх ворожих сил, а також завдяки тому, що людство отримує хороше та мирне життя. Щастя Бога не схоже на радість людини; це радше почуття від збирання добрих плодів, почуття, яке навіть більше за радість. Його щастя – це символ того, що людство з цього часу звільняється від страждань, і символ того, що людство входить у світ світла. Натомість всі емоції людей виникають заради їхніх власних інтересів, а не заради праведності, світла чи всього прекрасного, а найменше заради благодаті, дарованої Небесами. Емоції людей є егоїстичними й належать світу темряви. Вони існують не заради волі й тим більше не заради Божого плану, і тому людину й Бога не можна ставити в один ряд. Бог одвічно верховний і вічно почесний, тоді як людина є вічно нищою, одвічно нікчемною. Це тому, що Бог завжди жертвує і присвячує Себе людству; людина ж завжди бере і дбає тільки про себе. Бог завжди з усіх сил дбає про виживання людства, але людина ніколи не привносить нічого заради світла чи праведності. Навіть якщо людина якийсь час докладає зусиль, вони не витримують жодного удару, тому що зусилля людини завжди заради неї самої, а не заради інших. Людина завжди егоїстична, тоді як Бог одвічно безкорисливий. Бог – це джерело всього справедливого, доброго і прекрасного, а людина – наслідує та робить явним усе потворне й зле. Бог ніколи не змінить Своєї сутності праведності й краси, але людина цілковито здатна в будь-який час і в будь-якій ситуації зрадити праведність і далеко відійти від Бога.

Кожне промовлене Мною речення містить у собі Божий характер. Вам не завадило б уважно обміркувати Мої слова, і ви, поза сумнівом, одержите з них велику користь. Сутність Бога дуже важко досягнути, але Я вірю, що ви всі маєте

принаймні якесь уявлення про Божий характер. Тому Я сподіваюся, що ви зможете показати Мені більше зроблених вами речей, які не ображають Божого характеру. Тоді Я буду спокійний. Наприклад, повсякчас зберігай Бога у своєму серці. Коли дієш, роби це відповідно до Його слів. У всьому шукай Його наміри та утримуйся робити те, що виявляє неповагу й безчестить Бога. Тим більше не слід відсувати Бога на задвірки своєї свідомості, щоб заповнити майбутню порожнечу у своєму серці. Якщо ти це зробиш, ти образиш характер Бога. Знову ж таки, якщо припустити, що протягом усього життя ти ніколи не робив блюзнірських зауважень, не скаржився на Бога, а також якщо ти здатний правильно виконувати все, що Він тобі доручив, а також коритись усім Його словам протягом усього свого життя, тоді ти уникнеш порушення адміністративних постанов. Наприклад, якщо ти хоч колись казав: «Чому я не думаю, що Він – Бог?», «Я думаю, що ці слова не більш ніж просвітлення Святого Духа», «На мій погляд, не все, що робить Бог, неодмінно є правильним», «Людська сутність Бога не перевершує моєї», «Словам Бога просто неможливо вірити» або інші подібні осудливі висловлювання, тоді Я закликаю тебе частіше сповідатися та каятися у своїх гріхах. Інакше ти ніколи не матимеш шансу на прощення, адже ти ображаєш не людину, а Самого Бога. Ти можеш вважати, що ти судиш людину, але Дух Божий так не вважає. Твоя неповага до Його плоті рівнозначна неповазі до Нього. А якщо так, то чи не образив ти Божий характер? Ти повинен пам'ятати, що все, що виконується Духом Божим, виконується для того, щоб зберегти Його роботу в плоті, а також для того, щоб ця робота виконувалась добре. Якщо ти нехтуєш цим, тоді Я кажу, що ти – той, хто ніколи не зможе досягти успіху у вірі в Бога. Адже ти викликав гнів Божий, і тому Він застосує відповідне покарання, щоб дати тобі урок.

Пізнання сутності Бога – аж ніяк не дрібниця. Ти мусиш зрозуміти Його характер. Таким чином, ти поступово і сам того не усвідомлюючи пізнаєш сутність Бога. Коли ти увійдеш у це знання, ти виявиш, що робиш крок у вищий і прекрасніший стан. Зрештою, ти почнеш соромитися своєї огидної душі і, що більше, відчуєш, що тобі нікуди сховатися від своєї ганьби. У цей час у твоїй поведінці ставатиме дедалі менше такого, що може образити Божий характер, твоє серце наблизатиметься дедалі ближче до Божого серця, і у твоєму серці поступово зростатиме любов до Нього. Це ознака того, що людство входить у прекрасний стан. Але поки що ви цього ще не досягли. Поки ви всі метушитесь заради своєї долі, кого цікавить спроба пізнати сутність Бога? Якщо так триватиме й надалі, ви мимоволі порушите адміністративні постанови, адже ви замало розумієте характер Бога. Тож чи не закладає те, що ви робите зараз, основу для ваших проступків проти Божого характеру? Те, що Я прошу вас зрозуміти характер Бога, не відокремлено від Моєї роботи. Адже якщо ви часто порушуватимете адміністративні постанови, хто з вас уникне покарання? Чи не виявиться тоді Моя робота абсолютно марною? Тому Я, як і раніше, прошу вас не лише ретельно вивчати свою поведінку,

а й бути обережними у своїх діях. Це більш висока вимога, яку Я пред'являю до вас, і Я сподіваюся, що ви всі ретельно обміркуєте її і поставитеся до неї з належною увагою. Якщо настане день, коли ваші дії викличуть у Мене шалену лють, то з наслідками цього доведеться мати справу вам самим, і не буде нікого іншого, хто б поніс покарання замість вас.

Як пізнати Бога на землі

Усі ви бажаєте винагороди перед Богом та прихильності Бога; кожен сподівається на це, коли починає вірити в Бога, бо всі перейняті прагненням вищого, і ніхто не хоче відстати від інших. Так влаштовані люди. Саме із цієї причини багато хто з вас постійно намагається здобути прихильність Бога на небесах, але насправді ваша відданість і щирість щодо Бога набагато менша, ніж ваша відданість і щирість щодо самих себе. Чому Я кажу так? Тому що Я взагалі не визнаю вашої вірності Богові, ба більше, тому що Я заперечую існування Бога, який є у ваших серцях. Іншими словами, Бога, якому ви поклоняєтеся, невизначеного Бога, яким ви захоплюєтеся, взагалі не існує. Причина, через яку Я можу сказати це так беззаперечно, полягає в тому, що ви є надто далекі від істинного Бога. Причина вашої вірності – це ідол у ваших серцях; що ж до Мене, то Бога, Якого ви не вважаєте ні великим, ні малим, ви визнаєте лише на словах. Коли Я кажу, що ви далекі від Бога, Я маю на увазі, що ви далекі від істинного Бога, тоді як невизначений Бог здається близьким. Коли Я говорю «не великим», це означає, що Бог, у якого ви вірите сьогодні, видається просто людиною без великих здібностей, людиною не надто піднесеною. А коли Я кажу «не малим», це означає, що, хоч людина ця не може насилати вітер і керувати дощем, Він, тим не менш, здатний викликати Духа Божого, щоб виконати роботу, яка стрясає небеса і землю, залишаючи людей у повній розгубленості. Зовні ви всі видаєтеся надзвичайно покірними цьому Христу на землі, але насправді ви не вірите в Нього й не любите Його. Іншими словами, той, у кого ви насправді вірите, – це невизначений Бог ваших власних почуттів, і той, кого ви дійсно любите, – це Бог, якого ви жадаєте вдень і вночі, та ніколи не бачили особисто. Стосовно цього Христа ваша віра лиш незначна, а ваша любов – ніщо. Віра означає вірити та довіряти; любов означає обожнення й захоплення в серці, що ніколи не припиняється. Однак ваша віра й любов до сьогоднішнього Христа далекі від цього. Коли йдеться про віру, як ви вірите в Нього? Коли йдеться про любов, то як ви Його любите? Ви просто не розумієте Його характеру, а тим паче не знаєте Його сутності, тож як ви вірите в Нього? Де реальність вашої віри в Нього? Як ви любите Його? Де реальність вашої любові до Нього?

Багато хто до цього дня слідував за Мною без вагань. Тож ви теж сильно стомилися за останні кілька років. Я збагнув вроджений характер і звички кожного

з вас із кришталевою ясністю; взаємодія з кожним із вас була надзвичайно складною. Шкода тільки, що, хоча Я багато зрозумів про вас, ви нічого не зрозуміли про Мене. Не дивно, що люди кажуть, що вас хтось заплутав у момент замішання. Справді, ви нічого не розумієте в Моєму характері й тим більше не можете збагнути, про що Я думаю. Сьогодні ваше нерозуміння щодо Мене наростає, як сніжна куля, і ваша віра в Мене залишається плутаною. Замість того, щоб говорити, що ви вірите в Мене, слушно було б сказати, що ви намагаєтеся домогтися Моєї прихильності й підлещуєтесь до Мене. Мотиви ваші дуже прості: «Я піду за тим, хто може винагородити мене, і віритиму в того, хто дозволить мені уникнути великих нещасть, – чи то буде Бог, чи якийсь інший Бог. Все це не має для мене жодного значення». Таких людей серед вас багато, і цей стан дуже серйозний. Якби одного разу було влаштовано перевірку, скільки серед вас віруючих у Христа завдяки розумінню Його сутності, то боюся, що жоден із вас не показав би результату, який задовольнив би Мене. Тому кожному з вас не завадило б замислитися над ось яким питанням: Бог, у якого ви вірите, різче відрізняється від Мене, а якщо це так, то в чому ж тоді суть вашої віри в Бога? Чим більше ви вірите у свого так званого Бога, тим далі ви віддаляєтеся від Мене. У чому тоді суть цієї проблеми? Напевно, ніхто з вас ніколи не розглядав такого питання, але чи замислювалися ви над його серйозністю? Чи замислювалися ви про наслідки того, що ви продовжуєте вірити в такий спосіб?

Сьогодні перед вами постає багато проблем, але жоден із вас не вміє їх вирішувати. Якщо така ситуація збережеться, єдині, хто зазнає поразки, – це ви самі. Я допоможу вам визначити питання, але їхнє вирішення залежить лише від вас.

Я тішуся тими, хто ставиться до інших без підозри, і Мені подобаються ті, хто охоче приймає істину; до цих двох типів людей Я виявляю велику турботу, бо в очах Моїх вони є чесними людьми. Якщо ж ти облудний, то ти будеш насторожений і підозрілий щодо всіх людей і справ, і тому твоя віра в Мене буде заснована на підозрілості. Я ніколи не зможу визнати такої віри. Не маючи істинної віри, ще більше ви позбавлені істинної любові. І якщо ти схильний сумніватися в Богові й робити про Нього свавільні припущення, то ти, безперечно, найоблудніший з усіх людей. Ти розмірковуєш, чи може Бог бути подібним до людини: непростимо грішним, дріб'язковим, позбавленим чесності й розсудливості, позбавленим почуття справедливості, схильним до порочної тактики, підступним і хитрим, задоволеним злом і тьмою тощо. Хіба причина наявності у людей таких думок полягає не в тому, що їм бракує навіть найменших знань про Бога? Така віра є не що інше, як гріх! Є навіть і такі, хто вважає, що угодні Мені – це саме ті, хто лестить і підлабузнюється, і що ті, хто не має таких здібностей, будуть небажаними в домі Божому й втратять там своє місце. Невже це єдине знання, яке ви набули за всі ці роки? То це все, що ви надбали? І ваші знання про Мене не обмежуються цими хибними тлумаченнями; ще гірше те, що ви зневажаєте Божого Духа й зводите

наклепи на Небеса. Ось чому Я кажу, що така віра, як-от ваша, призведе лише до того, що ви ще більше віддалитеся від Мене й ще більше протистоятимете Мені. За багато років роботи ви бачили багато істин, але чи знаєте ви, що чули Мої вуха? Скільки серед вас тих, хто готовий прийняти істину? Усі ви вважаєте, що готові заплатити ціну за істину, але чи багато з вас справді постраждало за істину? У ваших серцях немає нічого, крім несправедності, яка спонукає вас гадати, що всі, хоч хто вони є, однаково брехливі й підступні, – аж так, що ви навіть вірите, що втілений Бог може, подібно до звичайної людини, не мати доброго серця або милосердної любові. Ба більше, ви вірите, що шляхетний характер і милосердна, великодушна природа існують лише в Бога на небі. Ви вважаєте, що такої святої особи не існує, що на землі панують тільки тьма й зло, а Бог – це щось, чому люди довірили своє прагнення до доброго та прекрасного, вигадана ними легендарна постать. У вашій свідомості Бог на небі – надзвичайно піднесений, праведний і великий, гідний поклоніння та замилювання; цей самий Бог на землі – лише замітник і інструмент Бога на небі. Ви вважаєте, що цей Бог не може бути рівним Богові на небесах, а тим більше згадуватися в одному ряду з Ним. Коли йдеться про велич і честь Бога, вони належать славі Бога на небесах, але коли йдеться про природу та зіпсованість людини, вони є атрибутами, у яких має частку Бог на землі. Бог на небесах вічно піднесений, а Бог на землі вічно нікчемний, слабкий і неспроможний. Богові на небесах не властиві емоції, тільки праведність, тоді як Бог на землі керується лише егоїстичними мотивами й позбавлений будь-якої чесності та розуму. Бог на небесах не має жодної підступності й завжди вірний, тоді як Бог на землі завжди має нечесний бік. Бог на небесах дуже любить людину, а Бог на землі виявляє до неї недостатньо турботи, а то й зовсім нехтує нею. Це хибне знання довго перебувало у ваших серцях і може зберегтися і в майбутньому. Ви розглядаєте всі діяння Христа з погляду неправедних і оцінюєте всі Його справи, а також Його особистість і сутність із погляду нечесних. Ви зробили грубу помилку, вчинили те, чого ніколи не коїли ті, хто приходив до вас. Тобто ви служите тільки піднесеному Богу на небесах із короною на голові й ніколи не звертаєтеся до Бога, Якого ви вважаєте таким незначним, що Він невидимий для вас. Хіба це не ваш гріх? Хіба це не класичний приклад вашого злочину проти Божого характеру? Ви поклоняєтесь Богові на небесах. Ви любите високі образи й цінуєте тих, хто відзначається красномовством. Ти з радістю підкоряєшся Богові, Який наповнює твої руки багатством, і прагнеш Бога, Який може виконати будь-яке твоє бажання. Єдиний, Кому ти не поклоняєшся, – цей Бог, Який не є піднесеним; єдине, що ти ненавидиш, – це зв'язок із цим Богом, Якого жодна людина не може високо цінувати. Єдине, що ти не бажаєш робити, – це служити цьому Богові, Який ніколи не дав тобі жодної копійки, і Єдиний, Хто не може змусити тебе прагнути Його, – це цей нелюбий Бог. Цей Бог не може дати тобі можливості розширити свої горизонти, відчувати себе так, буцімто ти знайшов скарб, а тим більше виконати те, чого ти

бажаєш. Чому ж ти слідуєш за Ним? Чи замислювався ти над такими питаннями? Те, що ти робиш, не просто образа для цього Христа; що важливіше, – це образа для Бога на небесах. Я думаю, не це є метою вашої віри в Бога!

Ви прагнете, щоб Бог тішився вами, але ви далекі від Бога. У чому тут справа? Ви приймаєте тільки Його слова, але не Його розбір і не Його обтинання, і тим більше ви не здатні прийняти будь-який Його устрій, мати повну віру в Нього. У чому ж тоді справа? Зрештою, ваша віра – це порожня шкаралупа, з якої ніколи не з'явиться пташеня. Бо ваша віра не принесла вам істини й не дала вам життя, але натомість дала вам оманливе почуття забезпеченості та надії. Саме це почуття забезпеченості та надії є вашою метою у вірі в Бога, а не істина й життя. Тому Я кажу, що шлях вашої віри в Бога був нічим іншим, як спробою заслужити прихильність Бога через плазування та безсоромність, і жодним чином не може вважатися істинною вірою. Як може пташеня народитися від такої віри? Іншими словами, чого може досягти така віра? Мета вашої віри в Бога – використовувати Його для досягнення своїх власних цілей. Чи це не є ще одним фактом вашого злочину проти характеру Бога? Ви вірите в існування Бога на небесах і заперечуєте існування Бога на землі, але Я не визнаю ваших поглядів; Я схвалюю тільки тих людей, які твердо стоять на землі й служать Богові на землі, але ніколи – тих, хто не визнає Христа, Який на землі. Наскільки б відданими не були такі люди Богові на небесах, зрештою їм не уникнути Моєї руки, що карає нечестивих. Ці люди і є нечестиві; це лихі люди, які протистоять Богові й ніколи з радістю не підкорялися Христу. Звичайно, до них належать усі ті, хто не знає і, тим більше, не визнає Христа. Чи вважаєш ти, що можеш чинити стосовно Христа що завгодно, якщо ти вірний Богу на небесах? Помилка! Твоє невігластво щодо Христа – це невігластво щодо Бога на небесах. Байдуже, наскільки ти вірний Богу на небесах, це лише порожні розмови й обман, тому що Бог на землі не тільки відіграє вирішальну роль в отриманні людиною істини й глибших знань; ба більше, Він відіграє визначальну роль у засудженні людини та подальшому використанні фактів для покарання нечестивих. Чи зрозумів ти корисні та шкідливі результати? Чи відчув ти їх на власному досвіді? Я бажаю, щоб одного разу ви затямили цю істину: щоб пізнати Бога, ви мусите пізнати не тільки Бога на небесах, але, що ще важливіше, – Бога на землі. Не плутайте свої пріоритети й не дозволяйте другорядному заступити головне. Тільки так ти зможеш побудувати правильні стосунки з Богом, стати ближчим до Бога та наблизити до Нього своє серце. Якщо ти багато років перебуваєш у вірі й довгий час пов'язаний зі Мною, але при цьому залишаєшся віддаленим від Мене, то Я кажу, що, мабуть, ти часто ображаєш характер Бога, і твій кінець буде дуже тяжко передбачити. Якщо ж довгі роки спілкування зі Мною не тільки не змогли перетворити тебе на людину, якій притаманна людяність та істина, але, більше того, вкоренили у твоїй натурі злі нахили, і ти не тільки став удвічі самовпевненішим, ніж раніше, а й примножив своє нерозуміння Мене так, що

став вважати Мене своїм маленьким помічником, тоді Я кажу, що твоя недуга вже не на шкірі, а вросла аж до самих кісток. Все, що залишилося, – це чекати, коли буде зроблено приготування до твого похорону. Тобі не треба благодіти Мене бути твоїм Богом, тому що ти вчинив гріх, що заслуговує на смерть, непростимий гріх. Навіть якби Я міг помилувати тебе, Бог на небесах наполягатиме на позбавленні тебе життя, бо твій злочин проти характеру Бога – не звичайна проблема, а дуже серйозна. Коли настане час, не вини Мене в тому, що Я не сказав тобі заздалегідь. Все зводиться до наступного: коли ти асоціюєш Христа – Бога на землі – зі звичайною людиною, тобто коли ти віриш, що цей Бог – всього лише людина, то ти загинеш. Це Моє єдине застереження для всіх вас.

Дуже серйозна проблема – зрада (1)

Уже невдовзі Моя робота завершиться, й довгі роки, проведені разом, стануть нестерпним спогадом. Я раз у раз повторював Свої слова та постійно розгортав Свою нову роботу. Звісно, Моя порада є необхідним компонентом кожної роботи, яку Я виконую. Без Моєї поради ви всі заблукали б і навіть опинилися б у цілковитому сум'ятті. Нині Моя робота наближається до завершення й перебуває на своєму завершальному етапі. Я досі бажаю працювати над вашим напучуванням, тобто пропонувати слова поради, щоби ви їх почули. Я сподіваюся лише на те, що ви зможете не дати моїм зусиллям пропасти даремно, ба більше, що ви зможете зрозуміти ту глибоку турботу, яку Я виявив, і поставитеся до Моїх слів як до основи свого поводження по-людськи. Незалежно від того, чи ви готові дослухатися до таких слів, чи приймаєте їх із радістю, чи здатні приймати їх тільки з відчуттям незручності, ви маєте ставитися до них серйозно. Інакше ваші легковажні й недбалі характер та поведінка серйозно Мене засмутять і насправді викличуть у Мене огиду. Я дуже сподіваюся, що всі ви зможете перечитувати Мої слова знову й знову – тисячі разів – і навіть, можливо, ви вивчите їх напам'ять. Тільки так ви зможете не обманути сподівань, які Я покладаю на вас. Однак жоден із вас зараз так не живе. Навпаки, усі ви занурені в розпусне життя, у життя, де їдять і п'ють досхочу, і жоден з вас не застосовує Мої слова, щоб збагатити свої серце й душу. Саме тому Я дійшов висновку про справжнє обличчя людства: людина може зрадити Мене в будь-який момент, і ніхто не здатен зберігати цілковиту вірність Моїм словам.

«Людина настільки зіпсована сатаною, що вже втратила людську подобу». Більшість людей сьогодні певною мірою визнає це твердження. Я кажу так, тому що «визнання», яке Я маю на увазі, – це лише поверхове визнання, на відміну від знання істинного. Оскільки ніхто з вас не може ні точно оцінити себе, ні ретельно себе проаналізувати, ви двозначно сприймаєте Мої слова. Але цього разу Я

покладаюся на факти, щоб пояснити найсерйознішу проблему, що існує у вас. Проблема ця – зрада. Усім вам знайоме слово «зрада», оскільки більшість людей чинили якусь зраду щодо іншого: наприклад, чоловік зраджує дружину, дружина зраджує чоловіка, син зраджує батька, дочка зраджує матір, раб зраджує свого господаря, друзі зраджують одне одного, родичі зраджують одне одного, продавці зраджують покупців і так далі. Усі ці приклади містять сутність зради. Коротко кажучи, зрада – це форма поведінки, яка порушує обіцянку, порушує моральні принципи чи діє всупереч людській етиці, демонструючи втрату людяності. Загалом як людська істота, що народилася на цей світ, ти здійсниш дещо, що є зрадою істини, незалежно від того, чи пам'ятаєш ти, що колись чинив зраду стосовно іншої людини, чи ти вже багато разів зраджував інших. Оскільки ти здатен зрадити своїх батьків або друзів, то ти здатний зрадити й інших, ба більше – ти здатний зрадити Мене й робити те, до чого Я маю огиду. Іншими словами, зрада – це не просто поверхова аморальна поведінка, а те, що суперечить істині. Саме в цьому криється причина людського опору й непокірності Мені. Ось чому Я узагальнив це в такому твердженні: зрада – це людська натура, і ця натура – великий ворог гармонії кожної людини зі Мною.

Поведінка, яка не може цілком коритися Мені, – це зрада. Поведінка, що не може бути вірною Мені, – це зрада. Обманювати Мене й використовувати брехню, щоб обдурити Мене, – це зрада. Зберігати безліч уявлень і поширювати їх скрізь – це зрада. Нездатність обстоювати Мої свідчення та інтереси – це зрада. Усміхатися фальшиво, коли в серці своєму ви далекі від Мене, – це зрада. Усе це – дії зради, на яку ви завжди були здатними, і вони поширені серед вас. Можливо, ніхто з вас не вважає це проблемою, але Я так не думаю. Я не можу ставитися до зради людини стосовно Мене як до дрібниці і, певна річ, не можу ігнорувати її. Нині, коли Я працюю серед вас, ви поводитесь таким чином: якщо настане день, коли вас не буде кому пильнувати, чи не станете ви подібними до розбійників, які оголосили себе царями своїх власних маленьких гір? Коли це станеться, і ви спричините катастрофу, хто буде прибирати за вами? Ви вважаєте, що деякі прояви зради – це лише випадкові події, а не ваша постійна поведінка, і вони не заслуговують на те, щоб про них так суворо говорили, зачіпаючи вашу гордість. Якщо ви справді так гадаєте, то вам бракує здорового глузду. Думати так – значить бути взірцем і втіленням непокори. Природа людини – це її життя; це принцип, на який вона покладається, щоб вижити, і вона не може його змінити. Візьмемо до прикладу природу зради. Якщо ти можеш зробити щось, що зраджує родича чи друга, це доводить, що це – складова твого життя й натура, з якою ти народився. Це те, що ніхто не може заперечити. Наприклад, якщо людині подобається обкрадати інших, то це задоволення від крадіжки є складовою її життя, хоча вона може часом красти, а часом – ні. Краде людина чи ні, не може бути доказом, що її крадіжка – це просто тип поведінки. Навпаки, це доводить, що її крадіжка є складовою її життя, тобто її

натури. Хтось запитає: якщо це її натура, то чому, коли така людина бачить гарні речі, іноді вона не краде їх? Відповідь дуже проста. Є чимало причин, через які людина не краде. Вона може не вкрати щось, тому що воно надто велике, щоб вихопити його з-під пильного погляду; або тому, що немає зручного моменту; або це щось занадто дороге, що охороняється надто суворо; або, можливо, у людини немає особливого інтересу до цього, чи вона не бачить користі від цієї речі, і таке інше. Усі ці причини можливі. Але хай там як, вкrade людина щось чи ні, це не доводить, що така думка існує тільки як миттєвий спалах. Навпаки, це складова її натури, яку тяжко змінити на краще. Така людина не задовольняється тим, що вкрала лише один раз; такі думки про заволодіння чужим майном як своїм власним виникають щоразу, коли така людина натрапляє на щось привабливе або потрапляє у відповідну ситуацію. Ось чому Я говорю, що витoki цієї думки – не щось, що просто час від часу з'являється, – вони закладені в самій натурі цієї людини.

Кожна людина може використовувати свої слова й вчинки, щоб представляти своє справжнє обличчя. Це справжнє обличчя, звичайно ж, є її натурою. Якщо ти – той, хто говорить нещиро, то в тебе нещира натура. Якщо твоя натура хитра, то ти чиниш лукаво і легко обманюєш інших. Якщо твоя натура підла, то твої слова можуть бути приємними на слух, але твої вчинки не можуть приховати твоїх підлих витівок. Якщо твоя натура лінива, то все, що ти говориш, спрямоване на те, щоб ухилитися від відповідальності за свою недбалість і лінь, а твої дії будуть повільними й неглибокими, та дуже вправними в прихованні правди. Якщо твоя натура співчутлива, то твої слова будуть розумними, а твої дії також добре відповідатимуть істині. Якщо твоя натура віддана, то твої слова, безумовно, щирі, а твої вчинки ґрунтовні й не містять нічого, що могло б потривожити твого господаря. Якщо ж твоя натура хтива чи пожадлива до грошей, то твоє серце часто буде сповнюватись цими почуттями, і ти мимоволі робитимеш ненормальні, аморальні вчинки, які люди легко не забудуть і які викликать у них огиду. Як Я вже казав, якщо ти маєш зрадливую натуру, то ти навряд чи зможеш від неї звільнитися. Не покладайся на удачу, що якщо ти не скривдив інших, то ти не маєш зрадливую натуру. Якщо ти так думаєш, то ти воістину огидний. Усі Мої слова – щоразу, коли Я говорю, – звернені до всіх людей, а не тільки до однієї особи або одного типу людей. Те, що ти не зрадив Мене в одній справі, не доводить, що ти не можеш зрадити Мене в будь-якій іншій. Деякі люди під час невдач у шлюбi втрачають упевненість у прагненні істини. Деякі люди відмовляються від зобов'язання бути вірними Мені під час розладу в сім'ї. Деякі люди залишають Мене, шукаючи мить радості та гострих відчуттів. Деякі мають за краще впасти в темне провалля, ніж жити у світлі й отримувати втіху від роботи Святого Духа. Дехто нехтує порадами друзів заради задоволення своєї жадоби багатства й навіть тепер не здатний визнати своєї помилки та змінити хід свого життя. Деякі люди живуть під Моїм іменем лише тимчасово, щоб отримати Мій захист, а інші

присвячують Мені лише дещицю під примусом, бо чіпляються за життя та бояться смерті. Хіба ці та інші аморальні вчинки, до того ж позбавлені порядності, не є поведінкою, якою люди в глибині душі давно зрадили Мене? Звичайно, Я знаю, що люди не планують зраджувати Мене заздалегідь; їхня зрада – це природне виявлення їхньої натури. Ніхто не хоче зраджувати Мене, і ніхто не радіє тому, що зробив щось, щоб Мене зрадити. Навпаки, вони тремтять від страху, хіба не так? Тож чи думаєте ви про те, як спокутувати ці зради і як змінити нинішнє становище?

Дуже серйозна проблема – зрада (2)

Людська природа надто відрізняється від Моеї сутності, тому що зіпсована природа людини повністю походить від сатани; людську природу було перероблено та зіпсовано сатаною. Тобто людина живе під впливом його зла та потворності. Людина не зростає у світі істини чи в середовищі святості, а тим більше вона не живе у світлі. Тож ніхто не може володіти істиною у своїй природі від моменту народження, і тим більше неможливо, щоби хтось народився з сутністю, що боїться Бога та кориться Йому. Навпаки, люди мають природу, що чинить опір Богові, не кориться Йому та не має любові до істини. Ця природа й становить ту проблему, яку Я хочу обговорити – зраду. Зрада – це джерело опору Богу зі сторони кожної людини. Це проблема, яка існує тільки в людині, але не в Мені. Хтось запитає: оскільки всі люди живуть у світі так само, як і Христос, чому всі люди мають природу, яка зраджує Бога, а Христос – ні? Це проблема, яку вам слід чітко роз'яснити.

Основою існування людства є багаторазове перевтілення душі. Іншими словами, кожна людина отримує людське життя в плоті, коли її душа перевтілюється. Після народження тіла людини його життя триває доти, доки плоть, зрештою, не досягне своєї межі, тобто тієї останньої миті, коли душа залишає свою оболонку. Цей процес повторюється знову і знову, душа людини приходить і відходить раз за разом, і таким чином підтримується існування людства. Життя плоті – це також життя душі людини, і душа людини підтримує існування її плоті. Тобто життя кожної людини походить від її душі, і життя не властиве плоті. Таким чином, природа людини походить від душі, а не від плоті. Тільки душа кожної людини знає, як вона зазнала сатанинських спокус, страждань, і розбещення. Людській плоті ці речі невідомі. Тому людство мимоволі стає дедалі темнішим, дедалі бруднішим і дедалі злішим, а відстань між людиною та Мною дедалі збільшується, а життя людства стає дедалі похмурішим. Сатана тримає у своїй хватці душі людства, тому, звісно, і плоть людини також захоплена сатаною. Як можуть така плоть і таке людство не чинити опір Богові? Як вони можуть бути за своєю природою сумісними з Ним? Я скинув сатану в повітря тому, що він зрадив

Мене. Як же тоді люди можуть бути вільними від своєї причетності? Ось чому зрада – це людська природа. Я вірю, що тільки-но ви зрозумієте ці міркування, ви також маєте певною мірою повірити в сутність Христа. Плоть, яку носить Дух Божий, – то плоть Самого Бога. Божий Дух є найвищим; Він всемогутній, святий і праведний. Так само і плоть Його найвища, всемогутня, свята та праведна. Така плоть може робити лише праведне та корисне для людства, святе, славне та могутнє; Він нездатен робити нічого, що порушує істину, мораль і справедливість, і тим паче Він нездатен ні на які речі, що зраджували би Божий Дух. Дух Божий святий, тому сатана не може розбестити Його плоть; Його плоть має іншу сутність, ніж людська плоть. Бо сатана розбещує саме людину, а не Бога; а плоть Бога сатана розбестити ніяк би не міг. Тож попри те, що люди та Христос живуть в одній містині, сатана використав і захопив у пастку лише людину й оволодів лише нею. На противагу Христос навечно несприйнятливий для сатанинського розбещення, бо сатана ніколи не зможе піднятися на висоту та ніколи не зможе наблизитися до Бога. Сьогодні ви мусите всі зрозуміти, що Мене зраджує лише людство, розбещене сатаною. Зрада ніколи не буде питанням, котре хоч у невеликій мірі стосується Христа.

Усі душі, зіпсовані сатаною, перебувають у володінні сатани. Лише ті, хто вірить у Христа, були відокремлені, врятовані із табору сатани та введені у сьогоднішнє Царство. Ці люди більше не живуть під впливом сатани. Однак природа людини, як і раніше, корениться в людській плоті, тобто попри те, що ваші душі врятовані, ваша природа залишилася незмінною, і ймовірність того, що ви зрадите Мене, залишається стовідсотковою. Ось чому Моя робота триває так довго – тому що ваша природа неподатлива. Зараз усі ви, виконуючи свої обов'язки, мірою своїх сил долаєте труднощі, але кожен із вас здатний зрадити Мене та повернутися до володіння сатани, до його табору, повернутися до свого колишнього життя, це незаперечний факт. Тоді ви не зможете проявити жодної краплі людяності чи людиноподібності, як це відбувається зараз. У тяжких випадках вас буде знищено і, більше того, приречено на вічне суворе покарання, щоб ви ніколи більше не перевтілювалися. Ось така проблема стоїть перед вами. Я нагадую вам про це, по-перше, щоб Моя робота не була марною, а по-друге, щоб ви всі жили в дні світла. Насправді питання про те, чи марна Моя праця, не є вирішальним. Головне, щоб у вас була можливість мати щасливе життя та чудове майбутнє. Моя робота – це робота зі спасіння людських душ. Якщо твоя душа потрапить до рук сатани, тіло твоє не житиме у мирі. Якщо Я захищаю твоє тіло, то й твоя душа, безперечно, буде під Моєю опікою. Якщо ж Я справді зненавиджу тебе, твоє тіло й душа одразу потраплять до рук сатани. Чи можеш ти уявити тоді своє становище? Якщо одного разу Мої слова перестануть доходити до вас, то Я або віддам вас усіх сатані, який піддаватиме вас болісним тортурам, поки Мій гнів повністю не розвіється, або особисто покараю вас, невинуватих людей, бо ваші серця, що зраджують Мене, ніколи не зміняться.

Нині ви всі маєте якнайшвидше зазирнути в себе, щоб побачити, скільки зради щодо Мене ще залишається у вас. Я з нетерпінням чекаю на вашу відповідь. Не будьте недбалими, коли маєте справу зі Мною. Я ніколи не граюся в ігри з людьми. Якщо Я говорю, що зроблю щось, то Я це зроблю обов'язково. Я сподіваюся, що кожен із вас буде тим, хто серйозно ставиться до Моїх слів, а не думає, що це буцімто наукова фантастика. Я хочу від вас конкретних дій, а не ваших фантазій. Далі ви маєте відповісти на Мої запитання, а саме:

1. Якщо ти справді служитель, чи можеш ти служити Мені віддано, без щонайменшої недбалості чи негативу?

2. Якщо ти з'ясуєш, що Я ніколи не цінував тебе, чи зможеш ти залишитися служити Мені все життя?

3. Якщо Я, як і раніше, дуже холодний до тебе, незважаючи на те, що ти доклав багато зусиль, чи зможеш ти й далі працювати для Мене у безвісності?

4. Якщо після того, як ти витратишся на Мене, Я не задовільню твоїх дрібних вимог, чи засмутишся ти й розчаруєшся в Мені, чи навіть розлютишся та вигукуватимеш образи?

5. Якщо ти завжди був дуже відданим, з великою любов'ю ставився до Мене, але ти потерпаєш від хвороб і бідності, тебе залишають друзі та родичі, або ти зазнаєш інших нещасть у житті, чи збережеться твоя відданість і любов до Мене?

6. Якщо нічого з того, що ти уявляв у своєму серці, не відповідає тому, що Я зробив, як ти йтимеш своїм майбутнім шляхом?

7. Якщо ти не отримаєш нічого з того, що сподівався отримати, чи зможеш ти й далі бути Моїм послідовником?

8. Якщо ти ніколи не розумів мети та значення Моєї роботи, чи зможеш ти бути покірною людиною, яка не робить довільних суджень і висновків?

9. Чи можеш ти дорожити всіма словами, які Я сказав, і всіма справами, які Я зробив, поки був разом із людством?

10. Чи можеш ти бути Моїм вірним послідовником, готовим усе життя страждати за Мене, хоч нічого не отримуєш?

11. Чи здатний ти заради Мене відмовитися від розгляду та планування свого майбутнього шляху виживання чи від підготовки до нього?

Ці запитання є Моїми останніми вимогами до вас, і Я сподіваюся, що всі ви зможете дати Мені відповіді. Якщо ти виконав одну чи дві речі, яких вимагають від тебе ці запитання, то ти маєш і далі докладати зусиль. Якщо ж ти не можеш виконати хоча б однієї з цих вимог, то ти, безперечно, належиш до того типу людей, які будуть кинуті до пекла. Таким людям Мені не потрібно більше нічого говорити, тому що вони не можуть бути у згоді зі Мною. Як Я можу тримати в Своєму домі людину, здатну зрадити Мене за будь-яких обставин? Стосовно ж тих, хто й далі може зрадити Мене за більшості обставин, то Я спостерігатиму за їхніми діями, перш ніж перейду до інших заходів. Однак усіх, хто здатний зрадити Мене, – байдуже,

за яких умов, – Я ніколи не забуду; Я пам'ятатиму їх у Своєму серці та чекатиму можливості відплатити за їхні лихі вчинки. Усі вимоги, які Я висунув, – це проблеми, які ви маєте дослідити у собі. Я сподіваюся, що всі ви серйозно розглянете їх і не будете мати зі Мною справу поверхово. У найближчому майбутньому Я звірю відповіді, які ви дали Мені, зі Своїми вимогами. До того часу Я більше нічого не вимагатиму від вас і не даватиму вам серйозніших настанов. Натомість Я застосую Свою владу. Ті, хто має бути збережений, будуть збережені, ті, хто має бути винагороджений, будуть винагороджені, ті, хто має бути відданий сатані, будуть віддані сатані, ті, хто має бути суворо покараний, будуть суворо покарані, а ті, хто має загинути, будуть знищені. Таким чином, не буде більше нікого, хто турбував би Мене у дні Мої. Чи віриш ти Моїм словам? Чи віриш ти у відплату? Чи віриш ти, що Я покараю всіх тих лихих, які обманюють і зраджують Мене? Ти сподіваєшся, що цей день настане рано чи пізно? Чи ти той, хто боїться покарання, чи той, хто опирається Мені, хоч і має зазнати покарання? Коли настане той день, як ти гадаєш, ти будеш жити серед радощів і сміху, або плакатимеш і скреготітимеш зубами? Який кінець ти сподіваєшся зустріти? Ти колись серйозно замислювався над тим, чи віриш ти в Мене на сто відсотків чи на сто відсотків сумніваєшся в Мені? Чи замислювався ти колись про те, до яких наслідків та результатів призведуть твої дії і поведінка? Чи сподіваєшся ти щиро на те, що всі Мої слова будуть виконані у свою чергу, або ж ти цього боїшся? Якщо ти сподіваєшся, що Я незабаром піду, щоб виконати Свої слова, то як ти маєш ставитись до своїх власних слів і вчинків? Якщо ти не сподіваєшся, що Я піду та що всі Мої слова будуть негайно виконані, то чому ти взагалі віриш у Мене? Чи знаєш ти насправді, чому слідуєш за Мною? Якщо причина в тому, що ти просто хочеш розширити свої горизонти, то немає потреби так турбуватися. Якщо ж це для того, щоб отримати благословення і уникнути прийдешнього лиха, то чому ти не турбуєшся про свою власну поведінку? Чому ти не запитуєш себе, чи ти можеш задовольнити Мої вимоги? Чому ти також не запитуєш себе, чи маєш ти право отримати прийдешні благословення?

Ви повинні зважати на свої вчинки

Кожен ваш вчинок і кожна ваша дія у житті показує, що вам щодня необхідно отримувати уривок з Моїх слів для підживлення, бо вам забагато чого бракує, а ваші знання та здатність до сприйняття занадто мізерні. У вашому повсякденному житті ви живете в такій атмосфері та серед такого оточення, де немає істини чи здорового глузду. Вам бракує капіталу для виживання, і ви не маєте фундаменту, щоб пізнати Мене або істину. Ваша віра будується лише на розпливчастих та абстрактних віруваннях або на вкрай догматичному знанні та релігійних ритуалах, і ні на чому іншому. Щодня Я спостерігаю за вашими рухами, досліджую ваші

наміри та лихі плоди, і жодного разу не натрапив Я хоча б на одну людину, яка б справді склала своє серце та свій дух на Мій вічно непохитний жертovníк. А тому Я не бажаю гаяти час, виливаючи всі Свої слова, які Я хотів би сказати такому людству; єдині плани Мого серця стосуються Моєї незакінченої праці та тих представників людства, яких Я ще маю спасти. Проте Я бажаю, щоб усі, хто йде за Мною, отримали Моє спасіння та ті істини, які Моє слово дарує людині. Сподіваюся, що одного дня, заплющивши очі, ти побачиш таке царство, де повітря насичене ароматом і де течуть потоки живої води, – а не похмурий, холодний світ, де темні хмари плямують небо і ніколи не вщухають завивання.

Кожен-кожнісінький день учинки та думки кожної без винятку людини споглядаються очима Єдиного, і в той самий час вони є підготовкою до їхнього завтрашнього дня. Це стежка, якою мусять крокувати всі живі; це стежка, яку Я призначив для всіх, і жоден не може її уникнути чи отримати від неї звільнення. Словам, які Я промовляв, нема числа, і понад те – роботі, яку Я вчинив, немає міри. Щодня Я спостерігаю, як кожна людина легко виконує усе те, що має робити відповідно до притаманної їй природи та до розвитку цієї природи. Багато хто, навіть того не усвідомлюючи, вже став на «правильний шлях», який Я проклав, щоб зробити зрозумілими різні типи людей. Ці різні типи людей Я віддавна розмістив у різних середовищах, і кожен із них, перебуваючи у відповідному місці, виявляв притаманні йому риси. Їх нема кому зв'язувати, нема кому їх спокушувати. Вони вільні у всій своїй повноті, і те, що вони виявляють, відбуваються природно. Лише одне тримає їх під контролем – Мої слова. Тому дехто читає Мої слова неохоче, ніколи їх не практикуючи, виконуючи їх лише для того, щоб уникнути смерті; тим часом іншим важко пережити ці дні без Моїх слів, які направляють їх та дають їм поживу, тому вони природно завжди тримаються Моїх слів. З плином часу вони відкривають таємницю людського життя, призначення людства та цінність людського буття. Просто таким виявляється людство в присутності Моїх слів, а Я лише дозволяю, щоб усе йшло своєю чергою. Я не роблю нічого, що б примусило людей зробити Мої слова основою їхнього буття. Отож ті, хто ніколи не мав совісті і чиє існування ніколи не мало жодної цінності, після мовчазного спостереження за тим, як ідуть справи, зухвало відкидають Мої слова і чинять, як їм хочеться. Вони починають гидувати істиною та всім, що походить від Мене. Ба більше, вони гидують перебуванням у Моєму домі. Переймаючись своєю долею і намагаючись уникнути покарання, ці люди деякий час живуть у Моєму домі і навіть відбувають службу. Проте їхні наміри та дії ніколи не змінюються. Так посилюється їхнє бажання отримати благословення та збільшується прагнення єдиний раз увійти до Царства і залишитися там назавжди – навіть увійти до вічного неба. Що більше вони прагнуть, щоб Мій день швидше настав, то більше вони відчують, що істина стала для них перешкодою, каменем спотикання на їхньому шляху. Вони не можуть дочекатися нарешті ступити до Царства, щоб вічно насолоджуватися благословеннями

Царства Небесного – і все це без потреби прагнути істини чи приймати суд і кару і, понад усе, без потреби падати долілиць у Моєму домі та чинити так, як Я наказую. Ці люди входять до Мого дому не для того, щоб задовольнити своє бажання шукати істину, і не для того, щоб співпрацювати з Моїм управлінням, – їхня ціль полягає лише в тому, щоб бути серед тих, хто не буде знищений у прийдешньому віці. Тому їхні серця так ніколи й не пізнали, що таке істина або як істину прийняти. У цьому полягає причина, чому такі люди ніколи не втілюють істину в життя чи не усвідомлюють глибини своєї зіпсутості, але разом із тим вони весь час перебувають у Моєму домі як «слуги». Вони «терпляче» чекають, коли настане Мій день, і вони невтомні, бо їх кидає з боку в бік від методу Моєї роботи. Але яких би зусиль вони не докладали і яку б ціну не платили, ніхто ніколи не бачив, щоб вони страждали за істину чи щось віддавали заради Мене. З нетерпінням у серці вони прагнуть побачити той день, коли Я покладу край старому періоду, а на додачу ще й не можуть дочекатися, щоб дізнатися, наскільки великою є Моя сила і влада. Але змінити себе і шукати істини – цього вони ніколи не поспішали робити. Вони люблять те, від чого Мене нудить, а їх самих нудить від того, що люблю Я. Вони прагнуть того, що Я ненавиджу, але бояться втратити те, що Мені огидне. Вони живуть у цьому нечестивому світі, не маючи ненависті до нього, але разом з тим вони сильно бояться, що Я його знищу. Розриваючись поміж своїх суперечливих намірів, вони люблять цей світ, який Мені огидний, але й прагнуть, щоб Я якнайшвидше знищив його, щоб вони могли позбавитися страждань руйнування та стати володарями у прийдешньому віці, поки вони ще не зійшли з правдивого шляху. Так стається тому, що вони не люблять істини і їх нудить від усього, що походить від Мене. Вони можуть стати «слухняними людьми» на якийсь короткий час, щоб не втратити благословень, але їхнього переживання про отримання благословень та їхнього страху загибелі та входження до огняного озера не приховати ніяк. У міру того, як наближається Мій день, їхнє бажання неухильно посилюється. І чим більшим є лихо, тим більше воно робить їх безпорадними, бо вони не знають, з чого починати, щоб принести Мені радість та уникнути втрати благословень, яких вони так довго прагнули. Такі люди гаряче прагнуть вжити якихось заходів, щоб служити у першому ряду, щойно рука Моя почне свою роботу. Вони думають лише про те, щоб вирватися на передній край війська, надто боячись, що Я їх не побачу. Вони роблять і говорять те, що їм здається правильним, так і не розуміючи того, що їхні дії та вчинки ніколи не мали жодного стосунку до істини і що їхні вчинки просто зривають Мій план та заважають його здійсненню. Можливо, вони докладали великих зусиль, можливо, вони щирі у своєму волінні та намірі переносити труднощі, але ніщо з того, що вони роблять, ніяк не пов'язано зі Мною, тому що Я ніколи не бачив, щоб їхні вчинки витікали з добрих намірів, і тим більше Я не бачив, щоб вони щось складали на Мій жертвовник. Ось такими є їхні вчинки, які вони робили перед Моїм лицем впродовж цих багатьох років.

Від початку Я хотів надати вам більше істин, але Мені довелося утриматися від цього, тому що ваше ставлення до істини занадто холодне і байдуже; Я не бажаю, щоб Мої зусилля були змарновані; також Я не бажаю бачити, як люди тримаються Моїх слів, але всіма способами роблять те, що йде проти Мене, що ганьбить та хулить Мене. З огляду на ваше ставлення та на вашу людську природу Я даю вам лише невеличку і дуже важливу для вас частину Моїх слів, яка служить Моєю роботою випробування серед людства. Лише зараз Я справді підтвердив, що Мої рішення та Мій план відповідають вашим потребам, і, крім усього, що Моє ставлення до людства є правильним. Ваша багаторічна поведінка перед Моїм лицем дала Мені безпрецедентну відповідь; а запитання до цієї відповіді таке: «Яким є ставлення людини до істини та до істинного Бога?». Ті зусилля, які Я присвятив людині, доводять сутність Моєї любові до людини, а кожен учинок людини перед Моїм лицем доводить сутність її огиди до істини та її спротив Мені. Я весь час переживаю за тих, хто йде за Мною, але ті, хто йде за мною, ніколи не здатні прийняти Мої слова; вони не здатні навіть прийняти Мої поради. Це Мене засмучує найбільше. Ніхто ніколи не був здатний Мене зрозуміти, ба більше – ніхто ніколи не був здатний Мене прийняти, хоча Моє ставлення щире, а слова Мої лагідні. Кожен намагається виконати роботу, яку Я йому доручив, відповідно до своїх власних уявлень; люди не шукають Моїх намірів, не кажучи вже про те, щоб запитувати, чого Я від них вимагаю. Вони досі заявляють, що вірно Мені служать, але у той самий час бунтують проти Мене. Багато хто вірить, що ті істини, які для них є неприйнятними або які вони не можуть виконати, не є істинами. У таких людях Мої істини стали чимось таким, що вони заперечують та відкидають. У той самий час люди визнають Мене за Бога на словах, але при цьому вважають Мене чужинцем, який не є істиною, дорогою та життям. Ніхто цієї правди не знає – Мої слова є вічно незмінною істиною. Я – джерело життя людини і єдиний провідник для людства. Цінність та значення Моїх слів визначаються не тим, чи людство їх визнає або приймає, а сутністю самих цих слів. Навіть якщо жодна людина на цій землі не може прийняти Мої слова, значення Моїх слів та їхня допомога людству безцінні для будь-якої людини. Тож коли Я стикаюся з багатьма людьми, які бунтують проти Моїх слів, спростовують їх або цілковито їх зневажають, Моє ставлення лише таке: хай час і факти будуть Моїми свідками та покажуть, що Мої слова – істина, дорога і життя. Хай вони покажуть, що все Мною сказане – правильне, що саме цим людина має бути забезпечена, більше того – що це людина має прийняти. Я дам усім, хто за Мною слідує, дізнатися такий факт: ті, хто не може вповні прийняти Мої слова, ті, хто не може втілювати Мої слова в життя, ті, хто не може знайти в Моїх словах мети, і ті, хто не може через Мої слова отримати спасіння, – то ті, хто був осуджений Моїми словами, ба більше – втратив Моє спасіння, і Мій жезл над ними буде завжди.

16 квітня 2003 року

Бог – джерело людського життя

Із тієї миті, як ти з'явився з плачем на цей світ, ти почав виконувати свій обов'язок. Згідно з Божим планом та Його замислом, ти виконуєш свою роль і розпочинаєш свій життєвий шлях. Яким би не було твоє походження, який би шлях не лежав перед тобою, ніхто не може уникнути того, що влаштовано та приготовано на Небі, і ніхто не може управляти своєю долею, адже лише Той, хто керує усім сущим, здатен на таку роботу. З того дня, як людина з'явилась на цей світ, Бог повсякчас діяв саме так, управляючи всесвітом, визначаючи правила перетворень для всього сущого та траєкторії його руху. Подібно до всього сущого, людина тихо й несвідомо живиться солодкістю, дощем і росою від Бога; подібно до всього сущого, людина несвідомо живе згідно з керівництвом руки Божої. Серце і дух людини Бог тримає у Своїй руці; усе, з чого складається її життя, Бог споглядає Своїми очима. Незалежно від того, віриш ти у це або ні, все суще без виключення, живе чи мертво, буде змінюватись, перетворюватись, оновлюватись і зникати згідно з Божими думками. У такий спосіб Бог панує над усім сущим.

Коли ніч тихо наближається, людина про це не відає, адже серце людське не здатне досягнути ані того, як наближається ніч, ані звідки вона приходить. Коли ніч тихо відступає, людина радіє світлу дня, але про те, звідки прийшло це світло та яким чином розігнало темряву ночі, людина знає ще менше і ще менше свідомо цього. Ці повторювані чергування дня і ночі переносять людину з одного періоду в інший, з одного історичного контексту в наступний, водночас гарантуючи здійснення Божої роботи у кожний історичний період та Його плану для кожної доби. Людина проходить через ці періоди разом із Богом, але не відає ані про те, що Бог управляє долею усіх речей і живих істот, ані про те, яким чином Бог влаштовує та спрямовує все суще. Це знання залишається для людини невловимим від незапам'ятних часів й до сьогодні. Так стається не тому, що вчинки Божі є занадто прихованими, не тому, що план Божий ще не здійснений, а тому, що серце й дух людини занадто віддалені від Бога, до такої міри, що людина залишається на службі сатани, навіть коли слідує за Богом, – і однаково не здогадується про це. Ніхто активно не шукає Божих слідів і явлення Бога, і ніхто не прагне існувати під Божою опікою і турботою. Натомість вони хочуть покладатися на розбещеність сатани, лукавого, аби пристосуватись до цього світу та до правил існування, яких дотримується нечестиве людство. У цей момент серце і дух людини стають людською даниною сатані та перетворюються на поживу сатани. Ба більше, людське серце і дух стають тим місцем, де сатана може оселитись, його зручним ігровим майданчиком. Отже, людина несвідомо втрачає розуміння принципів людського буття, а також цінності та сенсу людського існування. Божі закони й заповіт між Богом і людиною поступово згасають у людському серці, і вона перестає шукати Бога та прислухатися до Нього. Із плином часу людина перестає

розуміти, навіщо Бог її створив, як не розуміє вона і слів із вуст Божих, і всього, що походить від Бога. А потім людина починає опиратися законам і настановам Бога, і її серце та дух мертвіють... Бог втрачає людину, яку Він первісно створив, а людина втрачає коріння, яке вона первісно мала: у цьому скорбота людського роду. По суті, від самого початку й до сьогодні Бог розіграє для людства трагедію, в якій людина є водночас і головним героєм, і жертвою. І ніхто не може дати відповідь, хто ж є режисером цієї трагедії.

На безкраїх просторах цього світу океани замулюються, перетворюючись на поля, а поля затоплюються, перетворюючись на океани, знов і знов. За винятком Того, хто панує над усім з-поміж усього сущого, ніхто не здатний очолити та спрямувати рід людський. Немає когось могутнього, хто б взяв на себе труд або зайнявся приготуваннями для цього роду людського; тим більше немає нікого, здатного повести цей рід людський до світла та звільнити його від земних несправедливостей. Бог оплакує майбутнє людства, Він побивається через занепад людства, Йому болить, що людство крок за кроком прямує незворотним шляхом до свого занепаду. Ніхто ніколи не замислювався над тим, у якому напрямі може рухатись таке людство, яке розбило Боже серце та зреклося Його у пошуках лукавого. Саме з цієї причини ніхто не відчуває Божого гніву, ніхто не шукає способу догодити Богу або не намагається наблизитися до Бога, і, що більше, ніхто не прагне зрозуміти біль і скорботу Бога. Навіть зачувши голос Божий, людина продовжує прямувати власним шляхом, затято збивається на манівці, ухиляючись від Бога, уникає Божої благодаті й турботи, гребує Його істиною, вважаючи за краще продатися сатані, ворогові Божому. І хто замислювався над таким: якщо людина буде закоренілою у своїй впертості, як Бог учинить із таким людством, яке відкинуло Його, навіть не озирнувшись? Ніхто не знає, що причина постійних нагадувань та умовлянь Бога полягає в тому, що Він підготував у Своїх руках досі небачене лихо, яке буде нестерпним для плоті й душі людини. Це лихо – покарання не лише плоті, а й душі. Тобі варто це знати: коли Божий план зазнає невдачі, коли Його нагадування й вмовляння будуть знехтувані, яким гнівом Він тоді вибухне? Цей гнів перевершить усе, що будь-коли переживала або про що чула будь-яка сотворена істота. І тому Я кажу: це лихо є безпрецедентним і ніколи не повториться. Адже Божий план полягає у тому, щоб сотворити людство лише цього разу та врятувати людство лише цього разу. Це вперше, і це також востаннє. А отже, нікому не дано збагнути ретельність намірів та гарячкове передчуття, з якими Бог спасає людство цього разу.

Бог сотворив цей світ і привів у нього людину, живу істоту, якій Він дарував життя. Потім у людини з'явилися батьки та родичі, і вона більше не була сама-одна. Відтоді як людина вперше побачила цей матеріальний світ, їй судилося існувати в межах Божого провидіння. Подих життя, що походить від Бога, підтримує кожну живу істоту до останньої впродовж її зростання й дорослішання. Упродовж цього

процесу ніхто не вважає, що людина зростає під Божою опікою; радше вони переконані, що людина зростає завдяки любові й піклуванню своїх батьків, і що процес її дорослішання спрямовується її власним життєвим інстинктом. Так стається тому, що людина не відає, хто дарував їй життя або звідки воно прийшло, і тим більше не знає, у який спосіб інстинкт життя творить дива. Їй відомо лише, що їжа – це основа, без якої її життя не може тривати, що наполегливість – це джерело її існування, і що переконання, які існують в її свідомості, – це той капітал, від якого залежить її виживання. Про Божу благодать і турботу людина абсолютно нічого не знає, а тому марнує життя, дароване їй Богом... Жоден із цих людей, про яких Бог дбає день і ніч, не завдає собі клопоту вклонитися Йому. Бог лише продовжує працювати над людиною, від якої Він нічого не очікує, як Він планував. Він робить це у сподіванні, що одного дня людина прокинеться зі свого сну й раптом усвідомить цінність та сенс життя, ту ціну, яку Бог сплатив за все, що Він дав людині, і те нетерпіння й турботу, з якими Бог чекає, коли ж людина повернеться до Нього. Ніхто ніколи не зазірав у таємниці, які визначають походження та перебіг життя людини. Лише Бог, який розуміє усе це, мовчки зносить образи й ті удари, що їх завдає Йому людина, яка одержала від Бога все, але залишається невдячною. Людина насолоджується усім, що приносить із собою життя, як чимось природним, само собою зрозумілим, і так само «природно» людина зраджує Бога, забуває Його та щось вимагає від Нього. Чи можливо, що Божий план насправді має таку вагу? Чи можливо, що людина, ця жива істота, що вийшла з рук Божих, насправді має таке значення? Божий план, поза сумнівом, важливий, однак ця жива істота, створена Божою рукою, існує заради Його плану. А отже, Бог не може змарнувати Свій план через ненависть до людського роду. Саме заради Свого плану та заради того подиху, який Він видихнув, Бог терпить усі страждання – не заради плоті людини, але заради її життя. Він робить це, щоб повернути не плоть людську, а життя, яке Він вдихнув у неї. Такий Його план.

Усі, хто приходить у цей світ, повинні пройти через життя і смерть, і більшість із них пройшли через цикл смерті та переродження. Живі скоро помруть, а мертві невдовзі повернуться. Усе це – перебіг життя, влаштований Богом для кожної живої істоти. Однак цей перебіг і цей цикл є саме тією правдою, яку Бог бажає, щоб людина збагнула: життя, дароване людині Богом, нескінченне, не обмежене ні тілесністю, ні часом, ані простором. Такою є таємниця життя, дарованого Богом людині, і свідчення того, що життя прийшло від Нього. Хоча багато хто може не вірити, що життя прийшло від Бога, людина неминуче насолоджується всім, що приходить від Бога, незалежно від того, вірить вона в Його існування чи заперечує його. Якщо одного дня Бог раптом змінить Своє серце і забажає повернути собі все, що існує у світі, і забрати дароване Ним життя, то не буде нічого. Бог використовує Своє життя, щоб наповнювати усе живе й неживе, добре упорядковуючи все силою Своєї могутності та влади. Це правда, яку ніхто не може

пізнати чи досягнути, і ці неосяжні правди і є проявом і свідченням життєвої сили Бога. Тепер дозволь Мені відкрити тобі таємницю: велич Божого життя й сила Його життя незбагненні для будь-якого створіння. Так є зараз, так було в минулому, і так буде у прийдешньому часі. Друга таємниця, яку Я відкрию, така: джерело життя для всіх створених істот походить від Бога, хоч би якими різними вони не були за своєю формою чи будовою. Якою б живою істотою ти не був, ти не можеш звернути з життєвої траєкторії, заданої Богом. У будь-якому разі, усе, чого я бажаю, – це щоб людина зрозуміла таке: без Божої опіки, підтримки та турботи людина не може отримати все, що вона мала отримати, як би старанно вона не намагалася й як би ззято не боролася. Без Божого забезпечення життя людина втрачає відчуття цінності існування та сенсу життя. Як Бог може дозволити людині, яка легковажно марнує цінність дарованого Ним життя, бути такою безтурботною? Як я вже казав раніше: не забувай, що Бог є джерелом твого життя. Якщо людина не плекатиме усе, що дароване їй Богом, Бог не лише забере назад те, що дав на початку, а й стягне з людини вдвічі більше як відшкодування за все Ним дане.

26 травня 2003 року

Зітхання Всемогутнього

У серці твоєму є величезна таємниця, про яку ти ніколи не знав, бо жив у світі, де немає світла. Твоє серце та твій дух вирвав лукавий. Очі твої заступила темрява, і ти не здатний бачити ні сонця на небі, ні зорі, що мерехтить уночі. Вуха твої забиті оманливими словами – не чуєш ти ні громового голосу Єгови, ні звуку вод, що стікають із престолу. Ти втратив усе, що належить тобі по праву, все, чим Всемогутній тебе наділив. Ти вступив до безкрайого моря страждань, не маючи сил для власного порятунку, без надії на виживання, і тільки те й можеш, що борсатися та кидатися на всі боки... Від цього моменту ти приречений лукавим на страждання, будучи далеко від благословень Всемогутнього, недоступний для постачання від Всемогутнього; ти йдеш шляхом, із якого немає вороття. І мільйон закликів не пробудять твого серця та твого духу. Ти міцно спиш в руках лукавого, що заманив тебе до безмежного царства, де немає ні віх, ні дороговказів. Відтоді ти втратив свою первородну цноту і чистоту, які мав спочатку, та почав цуратися турботи Всемогутнього. У серці твоєму усім править лукавий, він став твоїм життям. Ти більше не боїшся його, не уникаєш його та не маєш сумніву в ньому; навпаки – у своєму серці ти ставишся до Нього як до Бога. Ти почав шанувати його та йому поклонятися, став із ним нерозлучним, як тіло і тінь; ви тепер маєте жити та вмерти разом. Ти й гадки не маєш, звідки прийшов, чому народився та чому помреш. На Всемогутнього ти дивишся як на чужинця; ти не знаєш Його походження, не кажучи

вже про те, що Він для тебе зробив. Ти зненавидів усе, що походить від Нього; ти не дорожиш цим та не знаєш цьому ціни. Від дня, коли ти дістав постачання від Всемогутнього, ти йдеш пліч-о-пліч із лукавим. Разом із лукавим ти пройшов тисячоліття бур і негод, і ви разом з ним стоїте проти Бога, який був джерелом твого життя. Тобі невідоме каяття, а тим більше – те, що ти вже став на край погибелі. Ти забув, що лукавий спокусив тебе та приніс тобі горе; ти забув свій початок. Так лукавий уражає тебе на кожному кроці, аж до сьогоднішнього дня. Твої серце і дух заціпеніли та прогнили. Ти вже не нарікаєш на неприємності світу людського; ти вже не віриш, що цей світ несправедливий. Ще менше тебе обходить, чи існує Всемогутній. А це тому, що ти вже давно вважаєш лукавого своїм справжнім батьком та не можеш із ним розлучитися. Такою є таємниця у серці твоєму.

Коли приходить світанок, на сході загоряється вранішня зоря. Це зоря, якої раніше ніколи там не було, і вона осяює тихі мерехтливі небеса, запалюючи знову згасле світло в людських серцях. Люди більше не самотні завдяки цьому світлу, що сяє однаково тобі та усім іншим. Проте тільки ти міцно спиш темної ночі. Ти не чуєш звуку, не бачиш світла; не знаєш про пришествя нового неба й землі, нового періоду, тому що батько твій каже тобі: «Дитино моя, не прокидайся, все ще рано. Надворі холодно, тож не виходь, щоб не уразили твоїх очей меч і спис». Ти віриш лише настановам свого батька, бо вважаєш, що тільки твій батько правий, тому що він старший за тебе й він палко любить тебе. Такі настанови й така любов спонукають тебе більше не вірити в легенду, що у світі є світло, більше не перейматися тим, чи ще існує у світі істина. Ти вже не наважуєшся сподіватися на порятунок Всемогутнім. Ти задоволений тим, що маєш, ти вже не чекаєш пришествия світла, вже не чекаєш на пришествя Всемогутнього, про яке йдеться в легенді. На твою думку, все, що прекрасне не може бути відроджене, не може існувати. У твоїх очах завтрашній день людства, майбутнє людства просто зникає, стирається. Ти з усіх сил чіпляєшся за вбрання свого батька, готовий бути разом із ним у поневіряннях, страшно боячись втратити супутника та напрям у вашій далекій мандрівці. Широкий і туманний світ людський створив багатьох із вас, непохитних і безстрашних у виконанні різних ролей цього світу. Він створив численних «воїнів» без страху смерті. Понад те, він цілими купами породжує заціпенілих і паралізованих людських істот, що не відають мети свого створення. Очі Всемогутнього стежать за всіма та кожним членом глибоко ураженого роду людського. Що Він чує – то голосіння тих, хто страждає, що Він бачить – то безсоромність страждених, та що Він відчуває – то безпорадність і жах роду людського, що втратив благодать спасіння. Людство відкидає Його турботу, обираючи йти своїм власним шляхом, та намагається сховатися від проникливості Його очей, маючи за краще в товаристві ворога куштувати гіркоту морських глибин аж до останньої краплі. Людство вже не чує зітхань Всемогутнього; не бажають вже руки Всемогутнього голубити це пропаще людство. Раз по раз Він здобуває та раз

по раз Він знову втрачає, і так Його робота повторюється. Від цього моменту Він починає стомлюватися, відчувається виснаженням, а тому полишає роботу та більше не ходить серед людей... Людство ж і гадки не має про жодну з цих змін, про прихід і відхід, про печаль і смуток Всемогутнього.

Усе в цьому світі стрімко змінюється з думками Всемогутнього та під Його поглядом. Раптом з'являється те, про що людство не чуло ніколи, а те, що людство давно мало, не усвідомлюючи цього, непомітно зникає. Ніхто не здатен збагнути, де є Всемогутній, а тим більше – відчувати позамежність і велич життєвої сили Всемогутнього. Його позамежність полягає в тому, що Він може досягати те, чого не можуть люди. Велич Його в тому, що Він – Той, кого людство покинуло, і попри все рятує людство. Він знає сенс життя та смерті, ба більше – Він знає закони існування, яких створене людство має дотримуватися. Він – основа людського існування, Він – Спокутник, який воскрешає людство наново. Він обтяжує щасливі серця горем і підносить згорьовані серця щастям – усе заради Своїї роботи та заради Свого плану.

Відступившись від наданого Всемогутнім життя, людство не знає сенсу існування, а втім боїться смерті. Вони без допомоги чи підтримки, та й далі не хочуть заплющувати очі та вигартовують себе, щоб тягти негідне животіння в цьому світі – мішки плоті, що не відчувають власних душ. Так ти живеш, без надії, як і інші, без цілі. Тільки Святий із легенди порятує людей, які стогнуть від страждання, відчайдушно жадаючи Його приходу. Досі така віра не здійснилася в тих, кому бракує свідомості. Втім, люди й далі цього прагнуть. Всемогутній милостивий до цих людей, що глибоко страждали; водночас йому обридли ці люди, яким бракує свідомості, бо ж Він мусив чекати на відповідь від людства надто довго. Він бажає знайти, відшукати твоє серце і твій дух, принести тобі воду та їжу й пробудити тебе, щоб ти більше ніколи не потерпав від спраги й голоду. Коли ти стомився та коли починаєш відчувати похмуру пустку цього світу, не губися, не плач. Всемогутній Бог, Хранитель, вітатиме твій прихід у будь-який момент. Він насторожі поряд із тобою, чекає, коли ти повернешся. Він чекає того дня, коли до тебе раптом повернеться пам'ять: коли ти усвідомиш, що походиш від Бога, що невідь-коли ти загубився, що невідь-коли втратив свідомість на шляху і що невідь-коли надбав собі «батька»; коли, до того ж, ти усвідомиш, що Всемогутній завжди пильнував, дуже й дуже довго чекав на твоє повернення. Він пильнував у відчайдушній тузі, чекаючи й не отримуючи відповіді. Його пильнування та чекання дорожчі за всяку ціну; Він робить це заради людського серця й людського духу. Можливо, це пильнування й чекання безмежні, а можливо, вже добігають кінця. Але ти маєш точно знати, де нині твоє серце та твій дух.

28 травня 2003 року

Десять адміністративних постанов, яких повинні дотримуватися обрані Богом люди в період Царства

1. Людина не повинна возвеличувати чи прославляти себе. Вона має вклонятися Богу і прославляти Його.

2. Роби все, що сприяє роботі Бога, і не роби нічого, що шкодить інтересам роботи Бога. Захищай Ім'я Бога, Боже свідчення та Божу роботу.

3. Гроші, матеріальні об'єкти та все майно в оселі Бога – це пожертви, які мають надходити від людини. Користуватися цими жертвами можуть тільки священник та Бог, оскільки жертви людини призначені для задоволення Бога. Бог ділиться цими жертвами лише зі священником; в жодної іншої особи немає дозволу чи права брати будь-яку частину цих жертв для власної втіхи. Усі жертви людини (включно з грішми й матеріальними предметами, якими можна користуватися) надаються Богу, а не людині, отже, людина не повинна використовувати їх задля своєї втіхи; якщо ж людина використає їх для себе, то вона краде жертви. Той, хто це робить – Юда, бо Юда, крім того, що був зрадником, ще й дозволяв собі брати те, що клали в грошовий мішок.

4. Людина має розбещений характер; крім того, її захоплюють емоції. Отже, двом людям протилежної статі абсолютно заборонено працювати разом без нагляду під час служіння Богу. Якщо у когось виявлять таку поведінку, його буде вигнано, без винятків.

5. Не осуджуй Бога і не обговорюй мимохіть справи, пов'язані з Богом. Роби те, що повинна робити людина, кажи те, що вона має сказати, не заступай за межі й не порушуй кордони. Стримуй язика свого і слідкуй за кожним кроком, щоб уникнути будь-яких вчинків, які ображають характер Бога.

6. Роби те, що повинна робити людина, виконуй свої обов'язки й зобов'язання та тримайся їх. Оскільки ти віриш у Бога, ти мусиш докластися до Його роботи; якщо ж не докладешся, тоді ти не гідний споживати й пити слова Бога та не придатний до життя у Божій оселі.

7. У роботі та питаннях церкви, крім покори Богу, дотримуйся інструкцій людини, яку Дух Святий використовує в усьому. Навіть найдрібніше порушення є неприйнятним. Будь безперечним у своїй покірливості та не аналізуй, чи це правильно, чи неправильно; що правильно, а що неправильно – тебе не стосується. Ти повинен дбати лише про повну покору.

8. Люди, які вірять в Бога, мають підкорятися і поклонятися Йому. Нікого не прославляй та ні на кого не рівняйся; не став Бога на перше місце, людей, на яких рівняєшся, – на друге, і себе – на третє. Жодна людина не повинна мати місця у твоєму серці, і тобі не слід вважати людей, особливо тих, кого шануєш, на одному рівні з Богом або рівноправними Йому. Бог цього не терпить.

9. Зосереджуй свої думки на роботі церкви. Відкладай сподівання своєї власної плоті, май вирішальне значення у сімейних питаннях, крєвно присвячуй себе роботі Бога і став її на перше місце, а своє особисте життя – на друге. Це порядність святого.

10. Не слід силою зтягувати до церкви родичів, які не є вірянами (твої діти, чоловік чи дружина, твої сестри чи батьки тощо). В оселі Бога достатньо членів, і немає потреби поповнювати їхні лави людьми, від яких немає користі. Не потрібно вести до церкви всіх тих, хто радо не прийшов до віри сам. Цю постанову адресовано всім людям. Вам слід перевіряти, відстежувати та нагадувати один одному про це питання; нікому не дозволяється порушувати його. Навіть якщо родичі, що не мають віри, неохоче йдуть до церкви, не можна давати їм книги чи нове ім'я; такі люди не належать до Божої оселі, а їхнє входження до церкви конче слід зупинити у будь-який необхідний спосіб. Якщо через вторгнення демонів церкву спіткає лихо, то тебе самого буде вигнано або встановлено обмеження щодо тебе. Коротше кажучи, всі мають відповідальність щодо цього питання; втім, тобі слід бути розсудливим і не користуватися цим для зведення особистих рахунків.

Додаток 1

Явлення Бога принесло новий період

Божий шеститисячолітній план управління добігає кінця, і ворота Царства вже відчинені для всіх тих, хто прагне Його з'явлення. Любі брати та сестри, чого чекаєте ви? Чого ви прагнете? Чи чекаєте ви Божого з'явлення? Чи шукаєте ви Його сліди? Яке ж омріяне Боже з'явлення! І як же важко відшукати Божі сліди! У такий період, як нині, у такому світі, як наш, що ми мусимо робити, щоб стати свідками того дня, коли з'явиться Бог? Що ми мусимо робити, щоб не відставати від Божих слідів? Такі запитання постають перед усіма, хто чекає на Боже з'явлення. Усі ви неодноразово роздумували про них, але з яким результатом? Де з'являється Бог? Де Божі сліди? Чи знайшли ви відповідь? Багато хто відповів би так: «Бог з'являється серед усіх тих, хто йде за Ним, і сліди Його поміж нами, – ось як усе просто!». Дати шаблонну відповідь може будь-хто, але чи розумієте ви, що мається на увазі під Божим з'явленням або Його слідами? Боже з'явлення стосується Його приходу на землю для особистого виконання Своєї роботи. Зі Своєю власною індивідуальністю та зі Своїм характером і в спосіб, який притаманний Йому від природи, Він зійшов до людей, щоб здійснити роботу із започаткування одного періоду та закінчення іншого. Таке з'явлення не є якоюсь формою церемонії. Це не знак, не образ, не чудо чи якесь грандіозне видіння, і тим більше це не якийсь релігійний процес. Це реальний, дійсний факт, якого будь-хто може торкнутися та який будь-хто може побачити. Таке з'явлення потрібне не для того, щоб створити вигляд діяльності чи здійснити якусь короткотермінову справу – воно радше є етапом роботи в Його плані управління. Боже з'явлення завжди змістовне й завжди має певний стосунок до Його плану управління. Те, що тут називається з'явленням, – це зовсім не така Божа поява, при якій Він скеровує, направляє та просвітлює людину. Щоразу, як Бог виявляє Себе, Він здійснює якийсь етап Своєї великої роботи. Ця робота відрізняється від тієї роботи, яка здійснювалася у будь-який інший період. Людині її неможливо уявити, і людина її ніколи не переживала. Це робота, яка розпочинає новий період і завершує старий, і це нова та покращена форма роботи зі спасіння людства; ба більше – це та робота, яка вводить людство в новий період. Ось що означає Боже з'явлення.

Після того, як ви зрозуміли, що значить Боже з'явлення, як вам слід шукати Божі сліди? Розтлумачити це запитання неважко: скрізь, де з'являється Бог, знайдете і Його сліди. Таке пояснення звучить просто, але на практиці це не легко, оскільки чимало людей не знає, де з'являється Бог, не кажучи вже про те, де Він воліє або де Він мусить з'явитися. Дехто імпульсивно вірить, що Бог з'являється скрізь, де діє Святий Дух. Або люди вірять у те, що Бог з'являється всюди, де є духовні постаті. Або ще вірять, що Бог з'являється там, де є люди з високою репутацією. На якусь мить залишмо осторонь питання про те, правильні ці уявлення чи хибні.

Для витлумачення такого запитання нам необхідно спершу визначити чітку ціль – ми шукаємо Божі сліди. Ми не шукаємо духовних постатей, і тим більше не намагаємося знайти відомих осіб – ми шукаємо Божі сліди. Виходячи з цього, оскільки ми шукаємо Божі сліди, нам належить шукати Божу волю, шукати Божі слова, шукати Його висловлювання – бо скрізь, де є нові слова, сказані Богом, там є і Божий голос, і скрізь, де є Божі сліди, там є і Божі вчинки. Усюди, де Бог Себе виявляє, там Він з'являється, і скрізь, де Бог з'являється, існує істина, і шлях, і життя. Шукаючи Божі сліди, ви знехтували словами «Бог є істина, шлях і життя». А тому чимало людей, навіть отримавши істину, не вірять у те, що вони знайшли Божі сліди, і тим більше не визнає Боже з'явлення. Яка серйозна помилка! Боже з'явлення неможливо узгодити з людськими уявленнями, і тим більше Бог не може з'являтися за велінням людини. Здійснюючи Свою роботу, Бог приймає Свої власні рішення та складає Свої власні плани; більше того, у Нього Свої власні цілі та Свої власні методи. Яку б роботу Він не виконував, у Нього немає потреби обговорювати це з людиною чи шукати її поради, не кажучи вже про те, щоб повідомляти кожну людину про Свою роботу. Це Божий характер, який, крім усього, має бути визнаний кожним. Якщо ви бажаєте бути свідками Божого з'явлення, бажаєте йти по Божих стопах, то вам найперше необхідно відійти від своїх власних уявлень. Ти не повинен вимагати, щоб Бог зробив те чи інше, і тим більше тобі не слід ставити Його у свої власні рамки чи обмежувати Його своїми власними поняттями. Натомість тобі слід наполегливо запитувати себе, як варто шукати Божі сліди, як потрібно приймати Боже з'явлення та як потрібно підкорятися новій Божій роботі – ось що повинна робити людина. Оскільки людина не є істиною й істиною не володіє, їй слід шукати, приймати та коритися.

Незалежно від того, американець ти, чи британець, чи представник будь-якої іншої національності, тобі слід вийти за межі своєї національності, вийти за рамки свого власного «я» та подивитися на Божу роботу з позиції створеної істоти. Так ти не накладатимеш обмежень на Божі сліди. Тому що сьогодні багато хто вважає неможливим, щоб Бог з'явився у конкретній державі або серед певного народу. Якою глибокою є вагомість Божої роботи та наскільки важливим є Боже з'явлення! Як можна їх виміряти людськими уявленнями та людським мисленням? І тому Я й кажу: щоб шукати Божого з'явлення, тобі слід переступити через свої уявлення про національну та етнічну належність. Лише так ти не будеш скутий своїми власними уявленнями, лише так ти будеш придатний вітати Боже з'явлення. В іншому випадку ти залишишся у вічній пітьмі й ніколи не здобудеш Божого схвалення.

Бог є Богом усього людства. Він не вважає Себе приватною власністю якоїсь держави або якогось народу – Він здійснює Свою роботу так, як Він її запланував, не обмежуючись жодною формою, державою чи народом. Можливо, ти ніколи не уявляв собі такої форми, або, можливо, твоє ставлення до такої форми – це заперечення, або, можливо, сталося так, що та нація, в якій Бог виявляє Себе, і той

народ, серед якого Він Себе виявляє, зазнають найбільшої дискримінації від усіх, чи є найвідсталішими на землі. Однак у Бога Своя мудрість. Своєю великою силою та завдяки Своїй істині й Своєму характеру Він дійсно набув Собі групу людей, своїх однодумців, яку Він забажав удосконалити, – групу, яку Він собі підкорив, і яка, переживши всілякі випробовування й страждання та всілякі переслідування, може йти за Ним до самого кінця. Ціль Божого з'явлення, що не обмежується жодною формою чи нацією, полягає в тому, щоб Він зміг здійснити Свою роботу, як Він її запланував. Так само було тоді, коли Бог став плоттю в Юдеї, – Його ціль полягала у здійсненні роботи розп'яття задля відкуплення всього людства. Але євреї вважали, що Богові таке зробити неможливо; вони думали, що Богові неможливо стати плоттю та прийняти вигляд Господа Ісуса. Це їхнє «неможливо» стало підґрунтям, на якому вони засудили Бога та протистояли Йому, і це, врешті-решт, призвело до знищення Ізраїлю. Сьогодні чимало людей припустилися схожої помилки. Вони всіма своїми силами виголошують неминуче Боже з'явлення, але в той самий час засуджують Його з'явлення. Їхнє «неможливо» знову сковує Боже з'явлення межами їхньої уяви. І я бачив багатьох людей, які заходяться диким і хрипким сміхом, коли натрапляють на Божі слова. Але хіба цей сміх хоч чимось відрізняється від засудження та богохульства євреїв? Ви не виявляєте благоговіння в присутності істини, і тим більше у вас немає прагнення до неї. Усе, що ви робите, – це досліджуєте все без розбору та чекаєте з безтурботною байдужістю. Що можна здобути таким дослідженням і таким чеканням? Ви думаєте, що отримаєте особисте скерування від Бога? Якщо ти не можеш розрізнити Божі висловлювання, то яким чином ти придатний бути свідком Божого з'явлення? Скрізь, де з'являється Бог, там виявляється істина, і там буде Божий голос. Лише ті, хто здатен прийняти істину, зможуть почути Божий голос, лише такі люди придатні стати свідками Божого з'явлення. Не тримайся за свої уявлення! Стишся та уважно вчитайся в ці слова. Якщо ти прагнеш істини, то Бог просвітить тебе, і ти зрозумієш Його волю та Його слова. Не тримайтеся за свої думки щодо «неможливого»! Що більше люди думають, що щось є неможливим, то більша ймовірність, що воно станеться, тому що Божа мудрість ширяє вище небес, Божі думки вищі за людські думки, а Божа робота виходить за межі людського мислення та уявлень. Що більше щось є неможливим, то більше у ньому істини, яку можна шукати; що більше щось лежить за межами понять і уяви людини, то більше воно містить Божої волі. Це тому, що, де б Бог не виявив Себе, Бог все одно є Богом, і Його сутність ніколи не зміниться з огляду на місце або спосіб Його з'явлення. Характер Бога залишається тим самим, де б не були Його сліди; і де б не були Його сліди, Він є Богом усього людства, так само як Господь Ісус є не лише Богом ізраїльтян, але й Богом усіх народів Азії, Європи та Америки, і ба більше – Він є одним-єдиним Богом цілого всесвіту. Тому шукаймо Божої волі та знаходьмо Його з'явлення у Його висловлюваннях, і не відставаймо від Його слідів! Бог – це істина,

шлях, і життя. Його слова та Його з'явлення існують одночасно, а Його характер і Його сліди відкриті для людства в усі часи. Любі брати та сестри, я сподіваюсь, що ви побачите Боже з'явлення в цих словах, почнете йти Його слідами, крокуючи вперед до нового періоду, та ввійдете до прекрасного нового неба і нової землі, які Бог приготував для тих, хто очікує Його з'явлення!

Додаток 2

Бог панує над долею всього роду людського

Оскільки всі ми належимо до людського племені та є благочестивими християнами, наш обов'язок і повинність – віддати наш розум і тіло для звершення Божого доручення, бо все наше єство прийшло від Бога й існує завдяки Божому царюванню. Якщо ми не віддамо наш розум і тіло для звершення Божого доручення та для праведної справи роду людського, то наші душі почуватимуться невартими тих, кого піддали мученицькій смерті за Боже доручення, і ще більше невартими Бога, який забезпечив нас усім.

Бог створив і цей світ, і людський рід; ба більше, Він був зодчим стародавньої грецької культури та людської цивілізації. Лише Бог втішає цей людський рід, і лише Бог удень і вночі ним опікується. Людський розвиток і прогрес невід'ємні від Божого володарювання, а історія та майбутнє людського роду нероздільно пов'язані з Божим задумом. Якщо ти щирий християнин, то напевно повіриш, що підйоми й падіння всякої країни та народу відбуваються за Божим задумом. Один лише Бог знає долю всякої країни та народу, і один лише Бог керує шляхом людського роду. Якщо людський рід бажає благої долі, якщо країна прагне благої долі, то людина мусить поклонитися Богу, покаятись і сповідатися перед Богом у гріхах, інакше доля та призначення людини обернуться неминучою катастрофою.

Згадайте-но час, коли Ной побудував ковчег: людський рід був розбещений до глибини душі, люди зійшли зі шляху Божого благословення, втратили Божі обіцянки, і Бог людством більше не опікувався. Воно жило в пітьмі, без Божого світла. Тоді людська природа стала розпусною, і люди віддалились огидним порокам. Такі люди вже не могли отримати Божу обіцянку; вони були не гідні узріти лице Бога чи почути Його голос, бо вони зреклися Бога, забули Його вчення та відкинули все, що Він їм дарував. Їхні серця блукали далі й далі від Бога, і так люди ставали дедалі лихішими й такими безмірно розпусними, що це суперечило самій людській природі. А тоді люди підійшли ще ближче до смерті та підпали під Божий гнів і покарання. Лише Ной поклонявся Богу та стерігся зла, тож він зміг почути голос Божий і Його настанови. Дослухавшись указівок Божого слова, він збудував ковчег і зібрав у ньому всяку живу істоту. І коли все було готове, Бог обрушив на світ знищення. Тільки Ной і семеро його домочадців пережили той потоп, бо Ной поклонявся Єгови та стерігся зла.

А тепер погляньте-но на поточний період: немає більше праведників, як Ной, що поклонялися би Богу та стереглися зла. Та Бог досі милостивий до цього роду людського та досі прощає гріхи їм у цю останню добу. Бог шукає тих, хто прагне, щоб Він з'явився. Він шукає тих, хто здатний почути Його слова та не забув Його доручення; тих, хто віддає Йому своє серце й тіло. Він шукає тих, хто перед Ним слухняний, наче дитя, і не опирається Йому. Якщо ти присвятиш себе Богу, що б за сила чи влада не чинила тобі перепони, то Бог прихильно погляне на тебе й обдарує тебе Своїми благословеннями. Коли ти маєш високе становище та добродісну славу, багатий знанням і майном, і багато людей тебе підтримують, та все це не заважає тобі прийти до Бога, щоб прийняти Його заклик та доручення, і робити те, про що Бог тебе просить, то все, що ти робитимеш, буде найзначнішою справою на землі та найправеднішим ділом людського роду. Якщо ж ти відвернешся від Божого зову заради високого становища та власних цілей, то все, що ти робитимеш, Бог прокляне, та ще й зневажить. Ти можеш бути президентом або науковцем, священиком або старійшиною, та як би високо ти не стояв, усе одно будеш невдахою, якщо покладатимешся у своїх ділах тільки на власні знання й талант. І тоді ніколи не буде тобі благословення Божого, адже Бог не прийме нічого, що ти робитимеш, і твоє діло в Його очах не буде праведним і корисним для роду людського. Бог скаже, що всі твої діла робляться задля того, щоб через людське знання й силу позбавити людину Божого захисту та відкинути Божі благословення. Він скаже, що ти ведеш рід людський у темряву, до смерті та початку безмежного існування, у якому людина втратила Бога та Його благословення.

Відтоді як людство вигадало суспільні науки, знання та наука зайняли розум людини. Потім знання та наука стали інструментами для того, щоб правити людським родом, і в розумі людини не залишилося достатньо місця для того, щоб поклонятися Богові, і вже немає таких умов, які б цьому сприяли. У своєму серці людина нині ставить Бога дедалі нижче. А коли в серці немає Бога, то внутрішній світ людини темний, безнадійний і порожній. Далі з усякими теоріями постали багато істориків, політиків і вчених, що займаються суспільними науками. Ці теорії про устрій суспільства, еволюцію людини та інші речі покликані заповнити людські серця та розуми, однак вони заперечують ту істину, що Бог створив людину. Тому ще менше людей нині вірять, що Бог створив усе суще, і ще більше вірять у теорію еволюції людини. Дедалі більше людей вважають свідчення про Божу працю та Його слово в добу Старого Заповіту лише міфами й легендами. У своїх серцях люди стають байдужими до Божої гідності й величі, до переконання, що Бог є та панує над усім сущим. Такій людині вже не важливо, чи виживе рід людський і що станеться з країнами та народами, і вона живе в порожньому світі та думає тільки про їжу, питво та пошуки задоволення. ... Мало людей беруть на себе сміливість шукати, де Бог сьогодні вершить Свою роботу або як Він вибирає людське призначення та впорядковує його. І так, без відома людини, людська цивілізація

дедалі менше здатна прислухатися до бажань людини, і багато людей навіть відчують, що, живучи в такому світі, вони менш щасливі, ніж ті, хто вже пішов із життя. На таке жаліються навіть люди в країнах, що колись були найбільш цивілізованими. Бо скільки б правителі та соціологи не ламали голови над збереженням людської цивілізації, без Божого проводу все марне. Ніхто не може заповнити порожнечу в людському серці, бо ніхто не може стати людиною за життя, і ніяка теорія про устрій суспільства не звільнить людину від порожнечі, від якої вона потерпає. Наука, знання, свобода, демократія, дозвілля, втіхи – усе це приносить людині лише тимчасову розраду. Навіть маючи все це, людина все одно неминуче грішить і нарікає на несправедливість суспільства. Усе це не здатне втишити людську жагу та прагнення пошуку. А все тому, що людину створив Бог, і її безглузді пошуки та жертви призводять лише до більшого горя, так що людина існує в постійному страху, не знаючи, як зустріти майбутнє роду людського чи поглянути на шлях, що лежить попереду. Людина навіть починає боятися знання та науки ще більше, ніж відчуття порожнечі. У цьому світі ти аніскільки не здатен утекти від долі роду людського, хоч би в якій країні ти жив: чи то у вільній, чи то там, де прав людини немає. Незалежно від того, чи ти правиш, чи тобою правлять, ти аніскільки не здатен утекти від бажання шукати долі, таємниць і призначення роду людського, і ще менше ти здатен утекти від того дивного відчуття порожнечі. Ці явища не чужі жодній людині, і соціологи дали їм назву «соціальних явищ», та жодна видатна людина не може придумати, як дати їм раду. Адже людина є людина, і жодна людина не може зайняти положення Бога та дати життя, що йде від Бога. Людству потрібне не лише справедливе суспільство, де всі ситі, рівні та вільні; людству потрібне Боже спасіння та життя, що Він дає. Тільки коли людина отримує Боже спасіння, коли Бог надає їй життя, тоді її потреби, її жага досліджень і духовна порожнеча можуть бути задоволені. Коли люди певної країни чи народу не можуть отримати спасіння й опіку Божу, то така країна чи народ ступають на шлях занепаду, що веде до темряви, і зрештою будуть знищені Богом.

Можливо, твоя країна зараз і процвітає, та якщо ти даси своїм людям заблудити від Бога, то вона буде все більше втрачати Божі благословення. І цивілізацію її дедалі більше топтатимуть, і невдовзі люди постануть проти Бога та проклянуть Небо. І так, без людського відома, доля країни буде зруйнована. Бог підійме могутні країни, щоб розібратися з тими країнами, які Він прокляв, і може навіть стерти їх із лиця землі. Підійметься країна чи народ або паде, залежить від того, чи вклоняються Богові її правителі та чи ведуть вони своїх людей до того, щоб ті наблизилися до Бога та вклонялися Йому. Однак у цю останню добу тих, хто справді шукає Бога та вклоняється йому, дедалі менше, тож Бог дарує особливу прихильність країнам, де християнство – державна релігія. Він збирає їх до купи, до відносно праведного табору, тоді як країни безбожників і тих, хто не поклоняється правдивому Богові, стають противниками табору праведників. Так Бог має місце

поміж роду людського, щоб вершити Свою роботу, і до того ж здобуває країни, що можуть вершити праведну владу, дозволяючи накладати санкції й обмеження на країни, що Йому опираються. Та навіть незважаючи на це, люди досі не поспішають поклонитися Богові, бо людина задалеко від Нього заблукала й задовго про Нього не пам'ятала. На землі залишаються тільки країни, що чинять праведно й опираються неправедності. Та це далеко від Божих бажань, адже в жодній країні правителі не дадуть Богу правити їхніми людьми, і жодна політична партія не збере своїх людей, щоб разом поклонитися Богові; Бог утратив Своє законне місце в серцях кожної країни, народу, правлячої партії та навіть у серцях усіх людей. Є в цьому світі й праведні сили, та крихке те правління, за якого Бог не має місця в серці людини. Без Божого благословення політична арена впаде в розбрат і не зможе витримати навіть єдиного удару. Для роду людського бути без Божого благословення – що бути без сонця. Як би ревно правителі не дбали про своїх людей, скільки б праведних зібрань не влаштовувало людство, ніщо з цього не переломить стану речей і не змінить долі роду людського. Людина думає, що країна, де всі нагородовані, зодягнуті та мирно живуть разом, – це добра країна з добрими керівниками. Та це проти помислів Бога, бо Він так вважає: коли в країні Йому ніхто не вклоняється, то Він її знищить. Людські помисли занадто суперечать Божим. Тож якщо голова країни не вклоняється Богові, то не буде в цієї країни місця призначення, і на таку країну чекає трагічна доля.

Бог не втручається в людську політику, та це Він визначає долю всіх країн і народів. Бог керує цим світом і всією світобудовою. Доля людини та Божий план глибоко пов'язані, і жодна людина, країна чи народ не вільні від Божого всевладдя. Якщо людина бажає знати свою долю, вона має прийти до Бога. Тим, хто за Ним слідує та вклоняється Йому, Бог дасть процвітання, а тим, хто опирається й відвертається від Нього, пошле занепад і вгасання.

Пригадаймо сцену з Біблії, в якій Бог знищив Содом, і подумаймо також про те, як Лотова дружина стала соляним стовпом. Згадаймо також, як ніневітяни калялись у гріхах у веретах та попелі, та що сталося після того, як євреї розіп'яли Ісуса на хресті 2 000 років тому. Євреїв було вигнано з Ізраїлю, і вони розпорошилися по всьому світу. Багатьох було вбито, а країну знищено, від чого весь єврейський народ зазнав невимовного горя. Вони прибили Бога до хреста, вчинивши тяжкий гріх, і тим накликали на себе Божу кару, тож мусили заплатити й відповісти за всі наслідки своїх дій. Вони осудили Бога й відвернулися від нього, тож у них була одна доля: понести Божу кару. Таке лихо їхні правителі накликали на свою країну й народ гіркими наслідками своїх дій.

Сьогодні Бог повернувся у світ, щоб вершити Свою працю. І почав він із взірця диктаторського правління: Китаю, непохитного бастіону атеїзму. Своєю силою й мудрістю Бог здобув громаду людей. У цей час правляча партія Китаю всяко на Нього полювала та піддавала великим мукам, і не було де Йому голови прихилити,

і не було Йому прихистку. Незважаючи на це, Бог досі вершить Свою задуману роботу: Він здійснює Свій голос і поширює Євангеліє. Ніхто не може досягнути Божу всемогутність. У Китаї, де Бога вважають за ворога, Він ніколи не припиняв Свою роботу. Натомість дедалі більше людей приймають Його слово та роботу, адже Бог спасає всіх і кожного з роду людського, наскільки це тільки можливо. Ми віримо, що жодна країна чи сила не може стати на заваді тому, що Бог бажає досягти. Тих, хто заважатиме Божій праці, опиратиметься Божому слову чи шкодитиме Божому плану, Він зрештою покарає. Хто опирається Божій праці, той буде запроторений у пекло; усяку країну, що опирається Божій праці, буде знищено; усякий народ, що повстане проти Божої праці, буде стерто з лиця землі, і він не існуватиме більше. Я закликаю людей з усіх народів, усіх країн і навіть усіх царин дослухатися до Божого голосу, поглянути на Його роботу та пильно придивитися до долі роду людського, щоб зробити Бога найсвятішим, найшанованішим, найвищим і єдиним об'єктом поклоніння роду людського, аби все людство могло жити під благословенням Божим, як нащадки Авраама жили під Єговиною обітницею та як Адам і Єва, перші Богом створені люди, жили в Едемському саду.

Божя робота здійснюється й котиться, наче могутня хвиля. Ніхто Його не стримає та не спинить Його поступу. Лише ті, хто уважно дослухається до Його слів, шукає Його та жадає, можуть піти Його стопами й отримати Його обітницю. А хто так не зробить, того спіткає невимовне лихо та заслужене покарання.

Додаток 3

Людина може спастися тільки за умов Божого управління

В очах кожної людини Боже управління – це щось дуже незвичне, тому що люди вважають Його управління зовсім далеким від себе. Люди гадають, що Боже управління – це лише Його робота, і стосується вона лише Його, а тому людство байдуже до Божого управління. Таким чином, спасіння людства стало непевним і невизначеним, і нині це лише порожня риторика. Хоча людина слідує за Богом, щоб отримати спасіння й увійти до чудового місця призначення, її не хвилює, як Бог виконує Свою роботу. Людину не хвилює ні те, що запланував Бог, ні те, яку роль вона має відіграти, щоб спастися. Це справді трагічно. Спасіння людини не може бути відокремлене від Божого управління або виключене з Його плану. Однак людина зовсім не думає про Боже управління і таким чином щораз більше віддаляється від Нього. Це призвело до того, що дедалі більше людей, які зовсім не знаються на питаннях, тісно пов'язаних із питанням спасіння – як-от що таке творіння, що таке віра в Бога, як поклонятися Богу і таке інше, – поповнюють лави Його послідовників. Тому зараз ми маємо обговорити Боже управління, щоб кожен

з Його послідовників ясно розумів, що означає йти за Ним і вірити в Нього. Це допоможе кожній людині точніше вибрати шлях, яким вона має йти, а не слідувати за Богом тільки для того, щоб отримувати благословення, уникати катастроф чи виділятися з-поміж інших.

Хоча Боже управління є надзвичайно глибоким, воно не виходить за межі людського розуміння. Так є тому, що вся робота Бога пов'язана з Його управлінням та Його роботою зі спасіння людства і стосується життя, буття та призначення людства. Можна сказати, що робота, яку Бог виконує серед людей і над ними, є надзвичайно практичною і значущою. Людина може побачити і випробувати її на собі, і ця робота далеко не є чимось абстрактним. Якщо людина не здатна прийняти всю ту роботу, яку виконує Бог, то в чому тоді сенс Його роботи? І як таке управління може привести людину до спасіння? Багато людей, що йдуть за Богом, переймаються лише тим, як отримати благословення або вберегтися від нещастя. Щойно йдеться про Божу роботу і управління, вони замовкають і втрачають будь-яку зацікавленість. Вони вважають, що розуміння таких нудних питань не допоможе їхньому життю зростати і не принесе жодної користі. Відповідно, хоча вони й чули про Боже управління, такі люди приділяють йому мало уваги. Вони не сприймають його як щось цінне, що потрібно прийняти, і тим більше не сприймають його як складову свого життя. Такі люди мають лише одну просту мету у слідуванні за Богом, і ця мета – отримати благословення. Таких людей не можна турбувати тим, щоб звернути увагу на щось інше, не пов'язане безпосередньо з цією метою. Для них немає більш правомірної мети, ніж віра в Бога заради отримання благословень – і в цьому для них полягає сама цінність їхньої віри. Якщо щось не сприяє досягненню цієї мети, то воно їх зовсім не хвилює. Це стосується більшості людей, які сьогодні вірять у Бога. Їхня мета і намір здаються правомірними, бо, віруючи в Бога, вони щось роблять для Бога, присвячують себе Богові і виконують свій обов'язок. Вони віддають свою молодість, забувають про сім'ю та кар'єру і навіть проводять роки далеко від дому, живучи у своїх клопотах. Заради своєї кінцевої мети вони змінюють свої інтереси, погляди на життя і навіть сам напрямок, яким прагнуть іти; але вони не можуть змінити мети своєї віри в Бога. Вони метушаться заради управління своїми власними ідеалами; хай яким далеким є шлях, хай які труднощі і перешкоди трапляються на цьому шляху, вони залишаються стійкими і не бояться смерті. Яка сила змушує їх продовжувати присвячувати себе таким чином? Їхнє сумління? Їхній високий і шляхетний характер? Їхня рішучість боротися із силами зла до самого кінця? Їхня віра в те, що вони свідчать про Бога, не шукаючи винагороди? Їхня вірність, яка полягає у тому, що вони готові віддати все заради виконання Божої волі? Чи їхній дух посвячення в тому, щоб завжди відмовлятися від незмірних особистих вимог? Для людини, яка ніколи не розуміла, що таке Боже управління, продовжувати віддавати так багато – це просто диво! Давайте поки що не обговорюватимемо, скільки дали ці люди. Однак їхня поведінка

є дуже цінним об'єктом для нашого аналізу. Крім вигод, так тісно пов'язаних з ними, чи можуть бути якісь інші причини, через які люди, які ніколи не розуміли Бога, так багато заради Нього віддають? У цьому ми бачимо раніше не виявлену проблему: стосунки людини з Богом – це сама лише гола корисливість. Це стосунки між одержувачем та надавачем благословень. Говорячи просто, це схоже на стосунки між працівником та роботодавцем. Працівник працює лише для того, щоб отримати винагороду від роботодавця. У таких стосунках немає почуття, тут є тільки угода. Немає ні любові, ні її прийняття, лише благодіяння та милосердя. Немає розуміння, лише пригнічене обурення та обман. Немає близькості, лише нездоланна прірва. Тепер, коли все дійшло до такої точки, хто може змінити цей курс? І скільки людей здатні по-справжньому зрозуміти, наскільки жахливими стали ці стосунки? Я вважаю, що, коли люди поринають у радість отримання благословень, ніхто не може уявити собі, наскільки бентежними та непривабливими є такі стосунки з Богом.

Найсумнішим у вірі людства в Бога є те, що людина провадить своє власне управління серед роботи Бога і при цьому не звертає уваги на Боже управління. Найбільша помилка людини полягає в тому, що, прагнучи підкоритися Богу і поклонятися Йому, вона одночасно вибудовує своє власне ідеальне призначення і планує, як отримати найбільше благословення та найкраще призначення. Навіть якщо людина розуміє, наскільки вона жалюгідна, огидна й нікчемна, чи багато хто зможе охоче відмовитися від своїх ідеалів і сподівань? А хто здатний зупинити свій власний поступ і перестати думати лише про себе? Богові потрібні ті, хто тісно співпрацюватиме з Ним, щоб завершити Його управління. Йому потрібні ті, хто покориться Йому, присвятивши свій розум і тіло роботі Його управління. Йому не потрібні люди, які щодня простягають руки, щоб просити в Нього, і тим більше не потрібні ті, хто дає мало, а потім чекає на винагороду. Бог зневажає тих, хто робить мізерний внесок, а потім спочиває на лаврах. Він ненавидить тих холоднокровних людей, які обурюються роботою Його управління і хочуть говорити лише про те, як потрапити на небеса та отримати благословення. Ще більшу ненависть Він має до тих, хто обертає на власну користь можливості, які надає Його робота зі спасіння людства. Це тому, що ці люди ніколи не дбали про те, чого Бог бажає досягти та набути через роботу Свого управління. Їх хвилює лише, як вони можуть використовувати можливість, яку надає Божа робота, для отримання благословень. Вони дбають не про Боже серце, будучи повністю стурбованими своїми власними перспективами та долею. Ті, хто обурюється роботою Божого управління і не виявляє жодного інтересу до того, як Бог рятує людство і якою є Його воля, роблять тільки те, що приносить їм задоволення, у відриві від роботи Божого управління. Їхню поведінку Бог не пам'ятає і не схвалює, і тим більше не дивиться на неї прихильно.

У неосяжних просторах космосу й небес, незліченні істоти живуть і розмножуються, дотримуючись циклічного закону життя та одного постійного

правила. Ті, хто вмирає, забирають із собою історії тих, хто живе, а ті, хто живе, повторюють трагічну історію загиблих. І тому людство не може не запитувати себе: Навіщо ми живемо? І чому ми маємо померти? Хто керує цим світом? І хто створив це людство? Чи справді людство створене матінкою-природою? Чи справді людство керує своєю долею? ... Ці питання людство ставило собі повсякчас упродовж тисячоліть. На жаль, чим більше людина переймалася цими питаннями, тим більше в неї розвивалася жага до науки. Наука дає короткочасне задоволення і тимчасову насолоду плоті, але її далеко не достатньо, щоб звільнити людину від ізолюваності, самотності, ледь прихованого страху і безпорадності, які відчуває людина в глибині своєї душі. Людство просто використовує наукові знання, які може побачити неозброєним оком і зрозуміти мозком, щоб знеболити своє серце. Однак цих наукових знань недостатньо, щоб утримати людство від дослідження таємниць. Людство просто не знає, хто є Володарем всесвіту і всього сущого, не кажучи вже про початок і майбутнє людства. Людство просто живе вимушено в умовах цього закону. Ніхто не може уникнути його і ніхто не може змінити його, бо серед усього сущого і на небесах є тільки Єдиний від віку й до віку, Якому належить влада над усім. Він – Той, Кого ніколи не бачила людина, Той, Кого людство ніколи не знало, у чиє існування людство ніколи не вірило – і все ж таки Він – Той, Хто вдихнув дихання у предків людства і дав життя людству. Він – Той, Хто забезпечує та живить людство, дозволяючи йому існувати; і Він – Той, Хто керує людством до сьогодні. Більше того, Він і тільки Він є Тим, від Кого залежить виживання людства. Він панує над усім сущим і керує всіма живими істотами у всесвіті. Він керує чотирма порами року, саме Він викликає вітер, мороз, сніг та дощ. Він приносить людям сонячне світло та дає початок ночі. Саме Він створив небо і землю, дарувавши людині гори, озера, річки та всіх живих істот у них. Його дії всюдищу, Його сила всюдищу, Його мудрість всюдищу, Його влада всюдищу. Кожен із цих законів і правил є втіленням Його діянь, і в кожному з них виявляється Його мудрість та влада. Хто може уникнути Його володарювання? І хто може звільнитися від Його задумів? Все існує під Його поглядом, і, більше того, все живе під Його владою. Його діяння та Його сила не залишають людству іншого вибору, аніж визнати той факт, що Він справді існує і має верховну владу над усім сущим. Ніщо, крім Нього, не може керувати всесвітом, а тим більше нескінченно дбати про людство. Незалежно від того, чи здатен ти усвідомлювати діяння Бога, і незалежно від того, чи віриш ти в існування Бога, немає жодного сумніву в тому, що доля твоя визначена Богом, і немає жодного сумніву в тому, що Бог завжди матиме верховну владу над усім сущим. Його існування та влада не залежать від того, чи визнає та розуміє їх людина. Тільки Він знає минуле, теперішнє та майбутнє людини, і тільки Він може визначити долю людства. Незалежно від того, чи здатен ти прийняти цей факт, мине не так вже й багато часу, перш ніж людство побачить все це на власні очі, і це факт, який Бог незабаром приведе до виконання.

Людство живе та вмирає під поглядом Бога. Людина живе заради Божого управління, і коли її очі запліщуються востаннє, вони теж запліщуються заради цього управління. Людина приходить і йде – знову і знову, туди і назад. Усе без винятку є частиною Божого володарювання та Його задуму. Управління Бога ніколи не припиняється; воно постійно просувається вперед. Бог змусить людство дізнатися про Своє існування, повірити в Його верховну владу, побачити Його діяння та повернутися до Його царства. Це Його план і Його робота, управління якою Він здійснює вже багато тисяч років.

Робота Божого управління почалася при створенні світу, і в центрі цієї роботи перебуває людина. Можна сказати, що Бог створив усе заради людини. Оскільки робота Його управління охоплює тисячі років і не відбувається за кілька хвилин або секунд, чи за мить, чи за один-два роки, Він мав створити більше речей, необхідних для виживання людини, як-от сонце, місяць, всілякі живі істоти, їжа та сприятливе середовище. Це було початком Божого управління.

Після цього Бог передав людство сатані, і людина жила під владою сатани, що поступово привело до Божої роботи першого періоду: історії періоду Закону... За кілька тисяч років періоду Закону людство звикло до управління періоду Закону та сприймало його як належне. Поступово людина вийшла з-під опіки Бога. І тому, дотримуючись закону, люди також поклонялися ідолам та чинили зло. Вони були позбавлені захисту Єгови і просто жили перед храмовим вівтарем. Насправді робота Бога давно залишила їх, і хоча ізраїльтяни, як і раніше, дотримувалися закону, вимовляли ім'я Єгови і навіть гордо вірили, що тільки вони – народ Єгови і є обраними Єгови, слава Божа непомітно залишила їх...

Коли Бог здійснює Свою роботу, Він завжди тихо залишає одне місце і спокійно виконує нову роботу, яку Він починає в іншому місці. Це здається неймовірним для людей, які оціпеніли. Люди завжди цінували старе і ставилися до нового, незнайомого з ворожістю або вважали його неприємністю. І тому, хоч би яку нову роботу не виконував Бог, від початку і до самого кінця, людина дізнається про неї останньою серед усього сущого.

Як то було завжди, після праці Єгови в період Закону Бог почав Свою нову роботу другої стадії: прийнявши плоть – будучи втіленим як людина протягом десяти, двадцяти років – і промовляючи і виконуючи Свою роботу поміж віруючих. Проте ніхто без винятку не знав цього, і лише мала купка людей визнала, що Він був Бог, який став плоттю, після того як Господь Ісус був прибитий на хресті і воскрес. На нещастя, з'явився чоловік на ім'я Павло, який почав смертельно ворогувати з Богом. Навіть коли він був покараний і зробився апостолом, Павло не змінив своєї старої природи та продовжував іти шляхом протистояння Богові. Під час своєї роботи, він написав багато послань; на жаль, пізніші покоління втішалися ними як словами Бога, і його послання навіть були включені в Новий Заповіт, і їх плутали зі словами, промовленими Богом. То була суцільна ганьба від часу

приходу Писання! І хіба цю помилку не було скоєно через крайню дурість людини? Люди не розуміли, що в записах про Божу роботу в період Благодаті просто не мало б бути людських послань і духовних писань, що їх видавали за працю та слова Бога. Але то інше питання, тож повернімося до нашої початкової теми. Щойно було завершено другу стадію Божої роботи – після розп'яття, – була звершена Божа праця звільнення людей від гріха (себто звільнення людей із рук сатани). Тож відтоді людство мало тільки прийняти Господа Ісуса як Спасителя, і його гріхи простилися б. Формально кажучи, гріхи людей більше не були їм перепорою до того, щоб спастись і прийти до Бога, і більше не були засобом тиску, за допомогою якого сатана звинувачував людей. Це тому, що Сам Бог виконав справжню роботу, став подобою та передчуттям грішної плоті, і Сам Бог був жертвою за гріх. Таким чином людина зійшла з хреста й була викуплена та спасенна через Божу плоть – подобу цієї грішної плоті. Тож після того, як людину взяв у полон сатана, вона на крок наблизилася до того, щоб прийняти Його спасіння перед Богом. Звісно, цей етап роботи був глибшим і розвиненішим, ніж Боже управління в період Закону.

Таким є Боже управління: передати людство сатані – людство, яке не знає, що таке Бог, що таке Творець, як поклонятися Богові або чому потрібно коритися Богові – і дозволити сатані розбестити його. Крок за кроком Бог визволяє людину з рук сатани, доки людина повністю не вклониться Богові й не відкине сатану. Таким є Боже управління. Це може здатися міфічною оповіддю та викликати здивування. Людям здається, що це міфічна оповідь, тому що вони не мають жодного уявлення про те, скільки всього сталося з людиною за останні кілька тисяч років, і тим більше вони не знають, скільки подій відбулося в космосі та на небесах. Крім того, так відбувається тому, що люди не можуть оцінити більш вражаючий світ, що викликає страх, який існує за межами матеріального світу, але який їхні смертні очі не дають їм побачити. Цей світ здається людині незбагненим, бо людина не розуміє ні значення Божого спасіння людства, ні значення роботи Його управління, та не розуміє, яким Бог зрештою бажає бачити людство. Чи бути йому зовсім не розбещеним сатаною, якими були Адам та Єва? Ні! Мета Божого управління полягає в тому, щоб здобути групу людей, які поклоняються Богові й підкоряються Йому. Хоча ці люди були розбещені сатаною, вони більше не вважають сатану своїм батьком; вони розпізнають огидне обличчя сатани і відкидають його, і вони постають перед Богом, щоб прийняти Божий суд і покарання. Вони пізнають, що таке потворність і що вона є протилежністю святості, і визнають велич Бога і зло сатани. Таке людство більше не працюватиме на сатану, не поклонятиметься сатані і не обожнюватиме сатану. Це тому, що ці люди становлять групу, воістину здобуту Богом. У цьому полягає значення Божої роботи з управлінням людством. Під час роботи Божого управління цього часу людство є об'єктом як сатанинського розбещення, так і Божого спасіння, і людина – це добуток, за який змагаються Бог

і сатана. У міру того як Бог здійснює Свою роботу, Він поступово звільняє людину з рук сатани, і таким чином людина дедалі більше наближається до Бога...

Потім настав період Царства, який є більш практичним етапом роботи, але який водночас найтяжче прийняти людині. Це тому, що чим ближчою людина є до Бога, тим ближчою до неї стає Божий жезл, і тим ясніше відкривається їй обличчя Бога. Після відкуплення людства людина офіційно повертається до Божої родини. Людина думала, що тепер настав час для насолоди, але вона зазнала глобального штурму з боку Бога, подібного якому ніхто не міг передбачити: як виявляється, це хрещення, котрим народ Божий має «насолоджуватись». За такого ставлення люди не мають іншого вибору, окрім як зупинитися і подумати про себе: «Я – ягня, втрачене на довгі роки, на викуп якого Бог витратив так багато, то чому ж Бог так зі мною поводить? Це Божий спосіб посміятися з мене і викрити мене? ...». Минули роки, і людина, добряче побита життям, зазнала тягара рафінування й кари. Хоча людина втратила «славу» й «романтику» минулих часів, вона, сама того не знаючи, осягнула принципи людської поведінки і оцінила роки відданості Бога спасінню людства. Людина поступово починає ненавидіти власне варварство. Вона починає ненавидіти власну дикість, усе своє нерозуміння Бога та необґрунтовані вимоги, які висуває до Нього. Час не можна повернути назад. Минулі події стають для людини сумними спогадами, а слова і любов Бога – рушієм її нового життя. Рани людини гояться день по дню, до неї повертаються сили, вона встає і дивиться на обличчя Всемогутнього... і розуміє, що Він завжди був поруч із нею, що Його усмішка і Його чудове обличчя досі так само зворушливі. Його серце, як і раніше, хвилюється за створене Ним людство, а Його руки так само теплі й сильні, як на самому початку. Це ніби людина повернулася в Едемський сад, але цього разу вона більше не слухає спокус змія і не відвертається від обличчя Єгови. Людина схиляє коліна перед Богом, дивиться на усміхнене обличчя Бога і приносить свою найдорожчу жертву – О, мій Господь, мій Бог!

Любов і співчуття Бога пронизують кожну найменшу деталь роботи Його управління, і незалежно від того, чи здатні люди зрозуміти добрі наміри Бога, Він все одно невпинно здійснює роботу, яку задумав. Незалежно від того, наскільки люди розуміють Боже управління, допомогу та блага, які приносить людині Божа робота, може оцінити кожен. Можливо, цього дня ти не відчув ні любові, ні життя, дарованих Богом, але якщо ти не залишаєш Бога і не відмовляєшся від своєї рішучості шукати істину, настане день, коли Бог явить тобі Свою усмішку. Бо мета роботи Божого управління – повернути людей, які перебувають під владою сатани, не залишити напризволяще тих, хто був зіпсутий сатаною і чинить опір Богові.

23 вересня 2005 року

Додаток 4

Узріти появу Бога в Його суді та карі

Як і сотні мільйонів інших послідовників Господа Ісуса Христа, ми дотримуємося законів і заповідей Біблії, насолоджуємося щедрою благодаттю Господа Ісуса Христа, а також збираємося разом, молимося, віддаємо хвалу та служимо в ім'я Господа Ісуса Христа – і все це ми робимо під опікою та захистом Господа. Ми часто слабкі, але часто й сильні. Ми віримо, що всі наші дії відбуваються згідно зі вченням Господа. Тож, безумовно, ми також самі віримо, що ми йдемо шляхом виконання волі Отця на небі. Ми жадаємо повернення Господа Ісуса, Його славного зішестя, закінчення нашого життя на землі, явлення Царства і всього, що було передбачено в Книзі Об'явлення: Господь гряде, Він приносить лиха, Він винагороджує доброго та карає безбожного, і Він бере всіх, хто слідує за Ним і вітає Його повернення, щоб зустрітися з Ним на повітрі. Щоразу, коли ми розмірковуємо про це, нас переповнюють емоції; ми радіємо, що народилися в останні дні та що нам пощастило стати свідками пришествя Господа. Хоча ми зазнали переслідувань, натомість ми здобули «у безмірнім багатстві славу вічної ваги». Яке благословення! Уся ця жага та благодать, даровані Господом, постійно змушують нас тверезіти в молитві та являти більшу старанність, збираючись разом. Можливо, наступного року, можливо, завтра, а можливо, швидше, ніж людина може собі уявити, Господь несподівано зійде, з'явившись посеред групи людей, які чекали на Нього з нетерплячим хвилюванням. Ми поспішаємо бути попереду інших, і ніхто не хоче відстати – все заради того, щоб опинитися в числі перших, хто побачить явлення Господа, щоб опинитися серед тих, хто буде обраний. Заради цього дня ми віддали все, незважаючи на ціну. Хтось залишив свою роботу, хтось покинув свою сім'ю, хтось відмовився від шлюбу, а хтось навіть пожертвував усі свої заощадження. Що за самовіддані акти відданості! У подібній щирості та вірності вони, безсумнівно, перевершують навіть святих минулих століть! Оскільки Господь дарує благодать тому, кому забажає, і являє милість тому, кому забажає, ми віримо в те, що Він давно вже побачив нашу відданість і жертви, як і в те, що також наші щирі молитви досягли Його вух, і ми віримо, що Господь віддячить нам за нашу відданість. Більше того, Бог був милостивим до нас ще до того, як Він створив світ, і ті благословення та обіцянки, які Він нам дав, ніхто не може забрати. Ми всі будуємо плани на майбутнє, і, як само собою зрозуміло, перетворили свою відданість і витрати на фішки або капітал, щоб обміняти їх на можливість бути обраними, щоб зустрітися з Господом на повітрі. До того ж ми, анітрохи не вагаючись, звели себе на престол майбутнього, щоб стати на чолі усіх народів та людей або правити подібно царям. Усе це ми приймаємо як даність, як щось очікуване.

Ми зневажаємо всіх тих, хто проти Господа Ісуса; їхнім кінцем буде винищення. Хто сказав їм не вірити, що Господь Ісус – Спаситель? Звичайно, бувають часи,

коли ми наслідуємо Господа Ісуса, проявляючи співчуття до людей світу, бо в них немає розуміння, і нам слід бути до них терпимими та поблажливими. Усе, що ми робимо, відповідає словам Біблії, бо все, що не узгоджується з Біблією, є іновірством і ересю. Подібне переконання глибоко вкорінене в умах кожного з нас. Наш Господь у Біблії, і якщо ми не відступимо від Біблії, ми не відступимо від Господа; якщо ми дотримуватимемося цього принципу, ми здобудемо спасіння. Ми спонукаємо до цього один одного, підтримуємо один одного і щоразу, збираючись разом, ми сподіваємося, що все, що ми кажемо і робимо, відповідає волі Господа і буде прийняте Господом. Незважаючи на сувору ворожість нашого оточення, наші серця сповнені радістю. Коли ми думаємо про благословення, до яких рукою подати, хіба є щось, що ми не можемо відкинути? Хіба є щось, від чого ми не можемо відмовитися? Усе це само собою зрозуміло, і все це відбувається під пильними очима Бога. Ми, ця жменька нужденних, що була піднесена з купи гною, подібні до всіх звичайних послідовників Господа Ісуса, що мріють бути обраними, бути благословеними та правити усіма народами. Наша розбещеність оголена перед очима Бога, а наші бажання та жадоба засуджені в очах Бога. Тим не менш, усе це відбувається настільки буденно і настільки логічно, що жоден із нас не замислюється, чи вірні наші прагнення, і тим більше жоден із нас не піддає сумніву правильність всього того, чого ми дотримуюємося. Хто може пізнати Божу волю? Ми не знаємо, яким саме шляхом іде людина, ми не знаємо, як шукати та досліджувати, і ми навіть не цікавимося. Бо ми переймаємося лише тим, чи можемо ми бути обраними, чи можемо ми бути благословеними, чи є для нас місце в Царстві Небесному, і чи дістанеться нам частка води з ріки життя та плоду з дерева життя. Хіба не для здобуття цього ми віримо в Господа та стали Його послідовниками? Наші гріхи були прощені, ми розкаялися, ми випили гірку чашу вина і звалили хрест собі на спину. Хто може сказати, що Господь не прийме заплачену нами ціну? Хто може сказати, що ми не приготували достатньо олії? Ми не бажаємо бути тими нерозумними дівами чи одним із тих покинутих. Більше того, ми постійно молимося, просячи Господа вберегти нас від обману неправдивих христів, бо сказано в Біблії: «Тоді, як хто скаже до вас: Ото, Христос тут чи отам, не йміть віри. Бо постануть христии неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних» (Матвія 24:23–24). Ми всі пам'ятаємо ці вірші з Біблії; ми знаємо їх напам'ять і ми сприймаємо їх як безцінний скарб, як життя та як гарантійний лист, який визначає, будемо ми врятовані чи обрані...

Упродовж багатьох тисяч років живі помирали, забираючи з собою свої прагнення та мрії, але чи потрапили вони до Царства Небесного – ніхто достеменно не знає. Мертві повертаються, забувши всі історії, які колись трапились, і, як і раніше, вони дотримуються вчень та шляхів своїх предків. І тому через роки та дні ніхто не знає, чи справді наш Господь Ісус, наш Бог, приймає все,

що ми робимо. Усе, що нам залишається, – це сподіватися на результат і розмірковувати про все, що станеться. При цьому Бог увесь час зберігав мовчання, ніколи не являючись нам, ніколи не розмовляючи з нами. І тому, слідуючи Біблії та відповідно до знамень, ми свавільно робимо судження про Божу волю та характер. Ми звикли до мовчання Бога. Ми звикли вимірювати правильність і неправильність нашої поведінки, спираючись на власний спосіб мислення. Ми звикли покладатися на наші знання, поняття та моральні принципи, замінюючи ними вимоги Бога до нас. Ми звикли насолоджуватися благодаттю Бога. Ми звикли до того, що Бог підтримує нас щоразу, коли нам це потрібно. Ми звикли простягати руки до Бога за всім поспіль і попіхати Богом. Ми також звикли підкорятися правилам, не звертаючи уваги на те, як Святий Дух нас веде. І, більше того, ми звикли до днів, коли ми самі собі господарі. Ось у такого Бога ми віримо – якого ми ніколи не зустрічали особисто. Питання на кшталт: який у Нього характер, хто Він є і що Він має, який Його образ, чи пізнаємо ми Його, коли Він прийде тощо – усі вони неважливі. Важливо лише те, що Він у наших серцях, і що ми всі чекаємо на Нього, і достатньо того, що ми можемо уявити собі, який Він. Ми віддаємо належне за свою віру та високо цінуємо свою духовність. Ми дивимося на все як на гній і топчемо все, що в нас під ногами. Оскільки ми віряни славного Господа, неважливо, якою довгою та важкою буде подорож, неважливо, які поневіряння та небезпеки випадуть на нашу долю, ніщо не може сповільнити наші кроки, коли ми слідуємо за Господом. «Чисту ріку живої води, ясну, мов кристаль, що випливала з престолу Бога й Агнця... По цей бік і по той бік ріки – дерево життя, що родить дванадцять раз плоди, кожного місяця приносячи плід свій. А листя дерев на вздоровлення народів. І жадного прокляття більше не буде. І буде в ньому Престол Бога та Агнця, а раби Його будуть служити Йому, і побачать лице Його, а Ймення Його на їхніх чолах. А ночі вже більше не буде, і не буде потреби в світлі світильника, ані в світлі сонця, бо освітлює їх Господь, Бог, а вони царюватимуть вічні віки» (Об'явлення 22:1–5). Щоразу, коли ми наспівуємо ці слова, наші серця сповнюються безмежною радістю та задоволенням, і сльози течуть із наших очей. Дякувати Господу за те, що він обрав нас, дякувати Господу за його благодать. Він дав нам у сто разів більше у цьому житті й дав нам вічне життя у майбутньому світі. І якби попросив Він нас зараз померти, ми зробили б це без найменших нарікань. О, Господи! Прийди швидше! Зважаючи на те, як ми відчайдушно прагнемо Тебе та зріклися всього заради Тебе, не зволікай ні хвилини, ні секунди довше.

Бог мовчазний і ніколи нам не являвся, однак Його робота ніколи не припинялась. Він оглядає всю землю та керує всім сущим і бачить усі слова й вчинки людини. Він здійснює своє управління зваженими кроками та у відповідності до Свого плану, тихо й без театральних ефектів, і водночас крок за кроком наближається до людства, а Його престол судження зі швидкістю блискавки розташовується у всесвіті, після чого Його трон негайно сходить поміж нас. Яка

велична сцена, яка урочиста та вражаюча картина! Неначе голуб і неначе ревучий лев Дух приходить поміж нас. Він – мудрість, Він – праведність, Він – величність, і Він приходить потай поміж нас, наділений владою та сповнений любові й співчуття. Ніхто не знає про Його пришествя, ніхто не вітає Його пришествя і, більше того, ніхто не знає всього, що Він зробить. Життя людини триває, як і раніше, в її серці нічого не змінюється, а дні минають, як завжди. Бог живе серед нас як звичайна людина, як один із найнепримітніших послідовників, як звичайний віруючий. Він має Свої власні прагнення, Свої власні цілі та, більше того, Він має божественну сутність, якої немає у звичайних людей. Ніхто не помітив присутності Його божественності, й ніхто не усвідомив різниці між Його сутністю та сутністю людини. Ми живемо разом із Ним без примусу та страху, бо в наших очах Він всього лише непоказний віруючий. Він спостерігає за кожним нашим рухом, і всі наші думки та погляди в Нього як на долоні. Ніхто не виявляє інтерес до Його існування, ніхто й уявлення не має про Його функцію. Більше того, ніхто не має й найменшої підозри про Його ідентичність. Ми тільки й робимо, що продовжуємо свої пошуки, так наче Він не має до нас жодного відношення...

Святий Дух наче ненароком виражає слова «через» Нього, і хоча це здається дуже неочікуваним, ми, втім, визнаємо їх як слово, що походить від Бога, і з готовністю приймаємо його від Бога. Це тому, що незалежно від того, хто висловлює ці слова, якщо вони походять від Святого Духа, ми повинні приймати їх і не можемо їх заперечувати. Наступне висловлювання може прийти через мене, чи через тебе, чи через когось іншого. Від кого б воно не прийшло, все це Божа благодать. Однак ким би не була та людина, ми не повинні поклонятися їй, оскільки в жодному разі неможливо, щоб ця людина була Богом, і ми в жодному разі не повинні обирати таку звичайну людину, як ця, своїм Богом. Наш Бог такий великий і високоповажний, як могла б така незначуща людина зайняти Його місце? Більше того, ми очікуємо, що Бог прийде та забере нас назад у Царство Небесне, тож як би міг хтось настільки незначний впоратися з такою важливою та складною задачею? Якщо Господь прийде знову, то Він має прийти на білій хмарі, щоб усі натовпи могли це бачити. Як же це буде славно! Як може бути, щоб Він ховався потай серед групи звичайних людей?

І все ж саме звичайна, прихована серед інших людина виконує нову роботу з нашого порятунку. Він не дає нам ніякого пояснення та не говорить нам, чому Він прийшов, а просто здійснює роботу, яку має намір виконати зважено та згідно зі Своїм планом. Його слова та висловлювання звучать все частіше. Від розради, напучування, нагадування та застереження до осуду і дисциплінування, від м'якого і доброго тону до слів лютих і величних – усе це дарує людині милість і вселяє в неї трепет. Все, що Він каже, влучає в точку – у приховані глибоко всередині нас таємниці. Його слова жалять наші серця, жалять наш дух і наповнюють нас почуттям нестерпного сорому, так що ми не знаємо, куди нам сховатися. Ми

починаємо задумуватися, чи дійсно Бог, присутній у серці цієї людини, любить нас, і що саме Він замишляє. Можливо, ми можемо бути обраними лише зазнавши таких страждань? У себе в голові ми намагаємося вирахувати... майбутнє місце призначення та свою майбутню долю. І все-таки, як і раніше, ніхто з нас не вірить, що Бог уже здобув плоть, щоб виконувати роботу серед нас. Навіть незважаючи на те, що Він з нами вже давно, навіть незважаючи на те, що Він уже сказав так багато слів нам у вічі, ми, як і раніше, не бажаємо прийняти таку непримітну людину як Бога свого майбутнього, і тим більше ми не бажаємо довірити контроль над нашим майбутнім та долею настільки непримітній особі. Від Нього ми з радістю приймаємо невичерпне джерело живої води, і завдяки Йому ми живемо віч-на-віч із Богом. Але ми вдячні за благодать лише від Господа Ісуса на небесах і ніколи не звертали жодної уваги на почуття цієї звичайної людини, яка має божественність. І все ж Він, як і раніше, виконує Свою роботу, смиренно схований у плоті, висловлюючи глибини Свого серця, начебто байдужий до неприйняття Його людством, начебто нескінченно великодушний до людської незрілості та невігластва й вічно терпимий до людської зневажливості щодо Нього.

Без нашого відома ця непримітна людина вела нас від одного етапу Божої роботи до іншого. Ми зазнаємо незліченних випробувань, піддаємось численним виправленням і проходимо випробування смертю. Ми дізнаємося про праведний і величний характер Бога й також насолоджуємося Його любов'ю та милосердям, починаємо цінувати велику силу та мудрість Бога, стаємо свідками Божої краси та споглядаємо пристрасне бажання Бога врятувати людину. Через слова цієї звичайної людини ми приходимо до пізнання характеру та сутності Бога, розуміння Божої волі, пізнання природи та сутності людини і бачимо шлях до спасіння та вдосконалення. Його слова змушують нас «померти» і вони змушують нас «відродитися». Його слова несуть нам втіху, але в той же час викликають у нас спустошення через відчуття провини й заборгованості. Його слова несуть нам радість і спокій, але й безмежний біль. Іноді ми подібні до агнів, приготованих на заклання в Його руках; іноді ми ніби зіниця Його ока та насолоджуємося Його ніжною любов'ю; іноді ми подібні до Його ворогів і під Його пильним поглядом перетворюємося на порошок від Його гніву. Ми – врятований Ним рід людський, в Його очах ми гробаки, і ми ж заблукалі агні, яких Він день і ніч жадає віднайти. Він милосердний до нас, Він зневажає нас, Він підносить нас, Він втішає та напучує нас, Він веде нас, Він просвітлює нас, Він виправляє і дисциплінує нас, і Він навіть нас проклинає. День і ніч Він невпинно турбується про нас, день і ніч оберігає нас і піклується про нас, не покидаючи нас ні на секунду, але проливає кров Свого серця заради нас і платить за нас будь-яку ціну. Завдяки висловлюванням цього маленького та звичайного тіла з плоті ми насолоджувалися цілісністю Бога й узріли місце призначення, дароване нам Богом. Та попри те марнославство продовжує розбурхувати наші серця, і ми, як і раніше, не бажаємо активно прийняти таку

людину, як цю, як свого Бога. Незважаючи на те, що Він дав нам так багато манни, так багато для радості, ніщо з цього не може посісти місце Господа в наших серцях. Ми вшановуємо особливу особистість і статус цієї людини, але з великою неохотою. Поки Він не відкриє уста, щоб попросити нас визнати, що Він є Бог, ми ніколи не візьмемо на себе зобов'язання визнати Його Богом, який незабаром прийде та в той же час давно трудиться серед нас.

Бог продовжує мовити, вдаючись до різноманітних методів і способів, щоб напучувати нас про те, що нам слід робити, та одночасно висловлюючи те, що в Нього на серці. У Його словах – сила життя, вони вказують нам шлях, яким нам слід іти, і дають нам можливість зрозуміти, що є істина. Його слова починають захоплювати нас, ми починаємо концентруватися на тоні та манері Його мови і підсвідомо починаємо перейматися інтересом до найпотаємніших почуттів цієї непримітної людини. Він докладає неабияких зусиль, працюючи заради нас, втрачає через нас сон і апетит, ридає через нас, зітхає через нас, стогне, хворіючи через нас, принижується заради місця нашого призначення та спасіння, а наша байдужість і бунтарство змушують Його серце кровоточити й обливатися сльозами. Такий спосіб буття та володіння не притаманний звичайній людині, і ніхто з розбещених людей не може мати або досягти його. Він демонструє стійкість і терпіння, яких не має жодна звичайна людина, і жодна створена істота не наділена Його любов'ю. Ніхто, крім Нього, не може знати всі наші думки, досягнути нашу природу та сутність з такою ясністю і повнотою, судити бунтарство та розбещеність людства, говорити з нами і працювати над нами, як це відбувається від імені Бога на небі. Ніхто, крім Нього, не наділений владою, мудрістю та гідністю Бога. Характер Бога, як і те, хто Він є та чим Він володіє, явлені в Ньому у всій своїй повноті. Ніхто, крім Нього, не може показати нам шлях і принести нам світло. Ніхто, крім Нього, не може відкрити таємниці, які Бог не відкривав від часу сотворіння до сьогодні. Ніхто, крім Нього, не може врятувати нас від сатанинської кабали та нашого розбещеного характеру. Він представляє Бога. Він висловлює те потаємне, що в серці Бога, настанови Божі та слова Божого суду над усім людством. Він почав новий період, нову еру, сповістив нові небеса та землю й нову роботу, і Він приніс нам надію, поклавши кінець нашому життю в невизначеності та давши нам можливість усією своєю істотою з повною ясністю узріти шлях до спасіння. Він повністю завоював нас і здобув наші серця. Починаючи з цього моменту, наші уми набули свідомості, а наш дух, здається, відродився. Ця звичайна, непомітна людина, яка живе серед нас і яку ми тривалий час відкидали – хіба Він не Господь Ісус, який завжди в наших думках, уві сні та наяву, і якого ми прагнемо день і ніч? Це Він! Це справді Він! Він – наш Бог! Він є істина, дорога і життя! Він дав нам можливість знову жити і бачити світло та припинив блукання наших сердець. Ми повернулися в дім Божий, ми повернулися перед Його престолом, ми знаходимося з Ним віч-на-віч, ми стали свідками Його славного лику і побачили шлях, що лежить

перед нами. На той час Він повністю завоював наші серця; ми більше не сумніваємося в тому, хто Він, і більше не опираємося Його роботі та Його слову, і ми падаємо ниць перед Ним. Ми не бажаємо нічого іншого, крім як йти слідами Бога до кінця нашого життя, крім як бути вдосконаленими Ним і відплатити за Його благодать, відплатити за Його любов до нас, підкоритися Його керівництву та розпорядженням, приєднатися до Його роботи та робити все, що в наших силах, щоб завершити те, що Він нам довіряє.

Бути підкореним Богом схоже на змагання бойових мистецтв.

Кожне слово Боже б'є в одне з наших вразливих місць, раничи нас і наповнюючи жахом. Він викриває наші переконання, наші фантазії та наш розбещений характер. Від усього, що ми говоримо та робимо, до кожної нашої думки та ідеї, Його слова викривають нашу природу й сутність, викликаючи в нас страх і трепет через неможливість сховатися від сорому. Одному за одним Він розповідає нам про всі наші вчинки, наші цілі та наміри, навіть про розбещений характер, якого ми самі ніколи не помічали, змушуючи нас почуватися беззахисними в усій нашій жалюгідній недосконалості та, більше того, повністю переможеними. Він судить нас за те, що протистоїмо Йому, карає нас за те, що богохульствуємо та засуджуємо Його, і дає нам відчути, що в Його очах ми не маємо жодної позитивної риси, що ми – сатана у плоті. Наші сподівання втрачені; ми більше не наважуємося пред'являти до Нього якісь нерозумні вимоги чи мати щодо Нього якісь наміри, і навіть наші мрії щезають в одну мить. Це факт, який ніхто з нас не може уявити й ніхто з нас не може прийняти. Ми миттєво втрачаємо свою внутрішню рівновагу та не знаємо, ні як продовжувати йти дорогою, що простягається перед нами, ні як і далі дотримуватися своїх переконань. Здається, ніби наша віра знову повернулася до вихідної точки, так ніби ми ніколи не зустрічали Господа Ісуса та не знали його. Все, що ми бачимо перед своїми очима, сповнює нас розгубленості та змушує коливатись у нерішучості. Ми збентежені, ми засмучені, і в глибині наших сердець панує нестримний гнів і сором. Ми намагаємося випустити пару, знайти вихід і, більше того, чекати нашого Спасителя Христа, щоб вилити Йому своє серце. Хоч бувають часи, коли зовні ми здаємося спокійними, не виявляючи ні зарозумілості, ні смирення, в глибині свого серця ми як ніколи раніше страждаємо від відчуття втрати. І хоча іноді зовні ми можемо здаватися надзвичайно спокійними, наш розум вирує від мук як бурхливе море. Його суд і кара позбавили нас усіх надій і мрій, поклали край нашим нестримним бажанням, залишили нас у небажанні вірити в те, що Він наш Спаситель і здатний врятувати нас. Його суд і кара розкрили між нами та Ним таке глибоке провалля, що ніхто не хоче його долати. Його суд і кара – це перший випадок, коли ми зазнали такої великої невдачі, такого великого приниження. Його суд і кара спонукали нас по-справжньому оцінити Божу гідність і Його нетерпимість до людської кривди, порівняно з якими ми надзвичайно ниці, надзвичайно нечисті. Його суд і кара

змусили нас вперше усвідомити, що ми гордовиті та пихаті, і що людина ніколи не буде рівною Богу або на одному рівні з Богом. Його суд і кара розпалили в нас бажання більше не жити в такому розбещеному характері, якнайшвидше позбутися такої природи і сутності та більше не викликати в Нього огиду й зневагу. Його суд і кара змусили нас радо слухатися Його слів і більше не повставати проти Його керівництва та розпоряджень. Його суд і кара знову подарували нам бажання залишитися в живих і змусили нас радо прийняти Його як нашого Спасителя... Ми вийшли за межі роботи завоювання, за межі пекла, за межі долини смертної тіні... Всемогутній Бог здобув нас, цю групу людей! Він переміг сатану та завдав поразки безлічі Своїх ворогів!

Ми всього лише звичайна група людей, одержимих розбещеним сатанинським характером, призначених Богом ще до створення світу, нужденних, яких Бог підняв із купи гною. Ми вже колись відкинули та засудили Бога, але нині ми завойовані Ним. Від Бога ми отримали життя та дорогу вічного життя. Де б на землі ми не були, яких би утисків та страждань ми не зазнавали, ми не можемо бути осторонь від спасіння Всемогутнім Богом. Бо Він наш Творець і наша єдина спокута!

Любов Бога простягається, як джерельна вода, і дається тобі, мені, іншим та всім тим, хто по-справжньому шукає істину і чекає появи Бога.

Подібно до того, як сонце і місяць сходять по черзі, так і Божя робота ніколи не припиняється і ведеться над тобою, наді мною, над іншими та над усіма тими, хто йде слідами Бога і приймає Його суд і кару.

23 березня 2010 року

Післямова

Попри те, що ці слова містять не всі Божі висловлювання, їх достатньо для того, щоб люди досягли мети пізнання Бога й пережили зміни в характері. Можливо, є ті, хто думає, що, оскільки Божа робота на материковій частині Китаю добігла свого кінця, це доводить, що Він закінчив промовляти всі слова, які Він мав промовити, і що в Нього, можливо, немає нічого нового, щоб сказати, тому що Бог здатний промовляти тільки ці слова. Більше того, дехто вірить, що «Слово являється у плоті» містить усі висловлювання Бога в період Царства, і що отримання цієї книги рівнозначно отриманню всього Божого, або що ця книга вестиме людство в майбутньому так само, як це робила Біблія. Я вірю, що ті, хто дотримується таких поглядів, не знаходяться в меншості, бо ж людям завжди подобається накладати обмеження на Бога. Незважаючи на те, що всі вони проголошують, що Бог всемогутній і всеосяжний, з огляду на їхню природу їм усе ж легко обмежувати Бога певними рамками. Кожен пізнає Бога, але водночас кожен також чинить опір Йому й обмежує Його.

Божа робота в період Царства тільки почалася. Усі висловлювання Бога, що містяться в цій книзі, адресовані лише тим, хто слідував за Ним у той час, і вони є лише частиною Його висловлювань, зроблених у Його теперішньому втіленні; вони не представляють Бога цілковито. Більше того, не можна сказати, що всі Його висловлювання в цій книзі охоплюють всю роботу, яку Бог буде виконувати в рамках цього втілення. Бог адресуватиме Свої слова людям різних етносів і різного походження, і Він завоює все людство й завершить старий період. По суті, як Він міг би все завершити, висловивши лише таку малу частину Своїх слів? Просто Його робота розділена на різні періоди часу й різні стадії; Він працює за Своїм планом і висловлює Свої слова відповідно до Своїх етапів. Як може людина осягнути Божу всемогутність і мудрість? Я хочу тут пояснити такий факт: те, Хто є Бог і чим володіє, є навіки невичерпним та нескінченним. Бог – джерело життя і всього сущого; Його не може осягнути жодна створена істота. Нарешті, Я повинен продовжувати нагадувати кожному: ніколи більше не обмежуйте Бога книгами, словами або Його минулими висловлюваннями. Є тільки одне слово, щоб дати характеристику Божій роботі: нова. Він не любить іти старими шляхами або повторювати Свою роботу; більше того, Він не хоче, щоб люди поклонялися Йому, обмежуючи Його певними рамками. Таким є Божий характер.

Офіційний сайт
QR-код

Додаток «Церква
Всемогутнього Бога»

Офіційний сайт
<https://uk.godfootsteps.org>

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/uk/video>

E-mail: contact.uk@godfootsteps.org
